Sở Lưu Hương Hệ Liệt

Contents

Sở Lưu Hương Hệ Liệt **4**

1. Chương 1: Bạch Ngọc Mỹ Nhân . . . 5
2. Chương 2: Mây Trôi Mặt Biển . . . 13
3. Chương 3: Thiên Nhất Thần Thủy . . . 21
4. Chương 4: Một Trăm Mười Ba . . . 29
5. Chương 5: Ba Mươi Vạn Lượng . . . 36
6. Chương 6: Nhất Điểm Hồng . . . 42
7. Chương 7: Một Việc Trên Sức . . . 50
8. Chương 8: Trăng Sáng Gió Lành . . . 58
9. Chương 9: Tai Họa Và Mỹ Nhân . . . 66
10. Chương 10: Bóng Chim Tăm Cá . . . 75
11. Chương 11: Canh Bạc Phi Thường . . . 80
12. Chương 12: Độc Bá Võ Lâm . . . 87
13. Chương 13: Bạch Ngọc Ma Cái . . . 95
14. Chương 14: Tróc Hồn Như Ý Câu . . . 101
15. Chương 15: Một Bức Thư Tình . . . 108
16. Chương 16: Diệu Tăng Vô Hoa . . . 115
17. Chương 17: Thiên Phong Thập Tứ Lang . . . 122
18. Chương 18: Kẻ Chết Sống Dậy . . . 132
19. Chương 19: Một Nước Cờ Cao . . . 138
20. Chương 20: Hé Dần Bí Mật . . . 146
21. Chương 21: Khuôn Mặt Mỹ Nhân . . . 155
22. Chương 22: Phơi Bày Mặt Thật . . . 159
23. Chương 23: Huynh Đệ Tương Tàn . . . 166
24. Chương 24: Đuổi Theo Hung Thủ . . . 174
25. Chương 25: Thiên Phong Đại Sư . . . 181
26. Chương 26: Pháp Luật Trang Nghiêm . . . 189
27. Chương 27: Tự Đền Tội Chết . . . 195
28. Chương 28: Bạn Xưa Đất Lạ . . . 198
29. Chương 29: Nhân Gia Phú Quý . . . 206
30. Chương 30: Không Thể Cao Hơn . . . 212
31. Chương 31: Đường Về Đại Qua Bích . . . 219
32. Chương 32: Phong Quang Sa Mạc . . . 226
33. Chương 33: Cứu Nhân, Nhân Trả Oán . . . 233
34. Chương 34: Cực Lạc Tinh . . . 240
35. Chương 35: Lục Châu Hoang Mạc . . . 248
36. Chương 36: Tỳ Bà Công Chúa . . . 255
37. Chương 37: Quy Tư Quốc Vương . . . 263
38. Chương 38: Cao Xanh Xuống Phước . . . 267
39. Chương 39: Dây Tự Đáy Lòng . . . 275
40. Chương 40: Hộ Giá Quá Chậm . . . 282
41. Chương 41: Phong Vân Sa Mạc . . . 290

42. Chương 42: Phúc Từ Đâu Đến . . . 298
43. Chương 43: Máu Nhuộm Động Phòng . . . 304
44. Chương 44: Mưu Thâm Kế Độc . . . 311
45. Chương 45: Mến Tiếc Chân Tài . . . 320
46. Chương 46: Nhát Kiếm Thận Trọng . . . 327
47. Chương 47: Thuyền Trên Sa Mạc . . . 336
48. Chương 48: Bám Như Đỉa Đói . . . 345
49. Chương 49: Chết Vì Tri Kỷ . . . 352
50. Chương 50: Rượu Say, Việc Hỏng . . . 360
51. Chương 51: Liệu Việc Như Thần . . . 368
52. Chương 52: Hoa Biển Mê Hồn . . . 374
53. Chương 53: Cốt Cách Trời Sanh . . . 383
54. Chương 54: Rơm Không Sợ Lửa . . . 390
55. Chương 55: Đường Ranh Sống Chết . . . 398
56. Chương 56: Chim Họa Mi . . . 406
57. Chương 57: Chặt Tay Kết Bạn . . . 414
58. Chương 58: Tâm Lý Nữ Nhân . . . 421
59. Chương 59: Khi Người Khi Ta . . . 429
60. Chương 60: Rượu Mừng Thành Công . . . 437
61. Chương 61: Đương Nhiên Phải Làm . . . 445
62. Chương 62: Hồng Phấn Cô Lâu . . . 452
63. Chương 63: Giã Từ Sa Mạc . . . 461
64. Chương 64: Không Mày, Vẽ Mày . . . 466
65. Chương 65: Anh Hùng Hội . . . 474
66. Chương 66: Ám Khí Chi Vương . . . 482
67. Chương 67: Bạo Vũ Lê Hoa . . . 489
68. Chương 68: Anh Hùng Bất Lực . . . 495
69. Chương 69: Những Cái Bất Ngờ . . . 504
70. Chương 70: Cái Nghề Giết Người . . . 510
71. Chương 71: Phải Chiếm Tiên Cơ . . . 518
72. Chương 72: Thiên Hạ Vô Địch . . . 526
73. Chương 73: Kỳ Dị Phu Thê . . . 533
74. Chương 74: Luận Về Kiếm Đạo . . . 541
75. Chương 75: Tạ Ơn Mượn Kiếm . . . 550
76. Chương 76: Thế Gia Vọng Tộc . . . 557
77. Chương 77: Lấy Ân Báo Oán . . . 566
78. Chương 78: Tử Vị Tử Vong . . . 575
79. Chương 79: Một Gút Trăm Mối . . . 582
80. Chương 80: Cái Tội Bạo Tàn . . . 590
81. Chương 81: Ngươi Chết, Ta Sống . . . 598
82. Chương 82: Tiên Cảnh Và Địa Ngục . . . 604
83. Chương 83: Tác Phong Tiền Bối . . . 611
84. Chương 84: Chiếc Mặt Nạ Da Người . . . 618
85. Chương 85: Nhân Vi Tài Tử . . . 626
86. Chương 86: Cái Thế Độc Hành . . . 633
87. Chương 87: Đường Ranh Sống Chết . . . 640
88. Chương 88: Ủ Mộng Xuân Tình . . . 647
89. Chương 89: Hổ Huyệt Long Đàm . . . 653
90. Chương 90: Thủy Mẫu Âm Cơ . . . 660
91. Chương 91: Ta Sống Ngươi Chết . . . 665
92. Chương 92: Tâm Lý Biến Đổi . . . 673
93. Chương 93: Đánh Nhau Dưới Nước . . . 681
94. Chương 94: Cái Hôn Giết Người . . . 690
95. Chương 95: Ra Không Phải Dễ . . . 699

96. Chương 96: Kiếm, Vật Vô Tri . . . 707
97. Chương 97: Thiết Huyết Truyền Kỳ . . . 715
98. Chương 98: Biết Người Biết Ta . . . 724
99. Chương 99: Bất Bại Tướng Quân . . . 733
100. Chương 100: Mượn Xác Hoàn Sinh . . . 738
101. Chương 101: Tiến Thoái Duy Nan . . . 750
102. Chương 102: Tâm Lang Kiếm Quyết . . . 761
103. Chương 103: Kỳ Ngộ Mỹ Nhân . . . 774
104. Chương 104: Bí Thất Ám Toán . . . 790
105. Chương 105: Hoang Sơn Chứng Thực . . . 799
106. Chương 106: Tình Vượt Gian Truân . . . 811
107. Chương 107: Công Lực Thông Huyền . . . 819
108. Chương 108: Kiếm Vũ Hoán Phong . . . 829
109. Chương 109: Huynh Chính Đệ Tà . . . 837
110. Chương 110: Chân Tình Khó Kiếm . . . 845
111. Chương 111: Giang Hồ Ân Oán . . . 856
112. Chương 112: Một Tô Miến Kỳ Quái . . . 866
113. Chương 113: Tân Nguyệt Trên Khăn Tay Lụa . . . 873
114. Chương 114: Một Người Thương Hương Tiếc Ngọc . . . 879
115. Chương 115: Son, Phấn, Dầu . . . 890
116. Chương 116: Một Cây Gậy Trúc . . . 899
117. Chương 117: Quân Tử Trên Rường Nhà . . . 907
118. Chương 118: Người Trả Giá Cao Nhất . . . 918
119. Chương 119: Sát Cơ Trong Mưa Bão . . . 948
120. Chương 120: Giấc Mộng Xuân Đi Không Dấu Tích . . . 956
121. Chương 121: Khó Nhận Ân Tình Người Đẹp . . . 968
122. Chương 122: Bí Mật Của Sở Lưu Hương . . . 978
123. Chương 123: Một Người Không Thể Nào Lường Được . . . 984
124. Chương 124: Lửa Dậy Sông Dài . . . 995
125. Chương 125: Giây Ngọc Bí Mật . . . 1013
126. Chương 126: Suy Diễn Sự Tình . . . 1027
127. Chương 127: Bày Trò Quỷ Quái . . . 1047
128. Chương 128: Người Khách Chết . . . 1054
129. Chương 129: Chết Người Khách . . . 1064
130. Chương 130: Ngọn Nến Trắng . . . 1076
131. Chương 131: Bóng Tử Thần . . . 1085
132. Chương 132: Ai Là Hung Thủ ? . . . 1099
133. Chương 133: Người Thứ Tám . . . 1119
134. Chương 134: Hung Thủ . . . 1135
135. Chương 135: Chiếc Rương Da Đen . . . 1141
136. Chương 136: Bí Mật Trong Quan Tài . . . 1149
137. Chương 137: Đèn Trên Mặt Biển . . . 1158
138. Chương 138: Đêm Sâu Người Chưa Ngủ . . . 1159
139. Chương 139: Sóng Gió . . . 1172
140. Chương 140: Người Cá . . . 1181
141. Chương 141: Sợ Hão . . . 1189
142. Chương 142: Ngưỡng Cửa Địa Ngục . . . 1199
143. Chương 143: Dơi Trong Khoang Thuyền . . . 1205
144. Chương 144: Dơi Trong Địa Ngục . . . 1213
145. Chương 145: Địa Ngục Trần Gian . . . 1228
146. Chương 146: Ta Bội Phục Ta . . . 1231
147. Chương 147: Tình Nồng Trong Địa Ngục . . . 1239
148. Chương 148: Hung Thủ Là Ta . . . 1247
149. Chương 149: Ánh Sáng Huy Hoàng . . . 1251

150. Chương 150: Quyết Chiến . . . 1257
151. Chương 151: Cầm Như Vô Hình . . . 1264
152. Chương 152: Thiên Hạ Đệ Nhất . . . 1268
153. Chương 153: Trở Vào Địa Ngục . . . 1277
154. Chương 154: Vạn Phúc Vạn Thọ Viên . . . 1291
155. Chương 155: Bối Hồn Ngọc Thủ . . . 1324
156. Chương 156: Bình Minh . . . 1341
157. Chương 157: Mộng Đẹp Khó Thành . . . 1358
158. Chương 158: Hoa Không Phải Hoa, Sương Không Phải Sương . . . 1395
159. Chương 159: Đêm Đoạn Hồn, Người Đoạn Trường . . . 1406
160. Chương 160: Trên Cửu Khúc Kiều . . . 1415
161. Chương 161: Trăng Trong Nước, Nước Dưới Trăng . . . 1428
162. Chương 162: Người Ngọc Ở Đâu . . . 1448
163. Chương 163: Thần Bí Lão Ẩu . . . 1450
164. Chương 164: Núi Hư Vô, Mây Phiêu Diêu . . . 1461
165. Chương 165: Kỳ Tích . . . 1475
166. Chương 166: Hữu Tình Nhân Chung Thành Quyến Thuộc . . . 1482
167. Chương 167: Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu . . . 1497
168. Chương 168: Thiết Đại Gia . . . 1511
169. Chương 169: Ty Lộ . . . 1519
170. Chương 170: Ty Sĩ, Tử Sĩ . . . 1524
171. Chương 171: Cái Đêm Trước Trận Quyết Chiến . . . 1533
172. Chương 172: Đêm Quyết Chiến . . . 1542
173. Chương 173: Chiến Dịch Thiêu Thân . . . 1554
174. Chương 174: Người Lấy Mạng . . . 1565
175. Chương 175: Thằng Tiểu Quỷ Cắt Đầu Người . . . 1579
176. Chương 176: Một Bức Địa Đồ . . . 1609
177. Chương 177: Yến Hội . . . 1618
178. Chương 178: Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng . . . 1629
179. Chương 179: Luận Cuộc Phi Chiến . . . 1641
180. Chương 180: Lan Hoa Truyền Kỳ . . . 1646
181. Chương 181: Kết Cuộc . . . 1657

Sở Lưu Hương Hệ Liệt

Giới thiệu

Sở Lưu Hương là một hoàng tử, do những âm mưu đen tối trong cung mà khiến anh phải lưu lạc khắ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/so-luu-huong-he-liet

1. Chương 1: Bạch Ngọc Mỹ Nhân

Rồi mười năm sau… Bao nhiêu là vật đổi sao dời, bao nhiêu là biến thiên dâu bể… Bao nhiêu là dĩ vãng trôi dần theo ký ức lãng quên… Nhưng tình yêu vẫn cứ là một vết loang không đậm cũng chẳng nhạt mà thời gian không làm sao gột rủa, mà mưa gió cuộc đời không thể xóa nhòa.

Lý Tầm Hoan đã tìm quên vết thương đó trong men rượu nồng, trong những bóng dáng giai nhân, nhưng rượu nồng chỉ đốt cháy hai buồng phổi, huỷ diệt đi xác thân, và cuối cùng cũng mang theo vết thương ray rứt vào lòng đất lạnh.

Bây giờ bên kia bờ thế giới, chẳng hiểu chàng đã quên được hay là chưa?

Tiểu Phi ngồi nghiêng dựa lên mạn thuyền nhớ lại người bạn củ, chàng không khỏi ngậm ngùi thở dài… Chính chàng cũng mang phải vết thương ấy và chàng cũng đã tìm lãng quên bằng cách theo Lý Tầm Hoan ngao du khắp sơn cùng thủy tận, khắn thắng cảnh danh sơn.

Nhưng núi dù đẹp non dù xinh, nguồn cảm hứng chỉ dâng lên chốc lát, nổi buồn trìu trìu lại kéo đến tâm tư! Bài học thấm thía của tình yêu ấy, thêm vào sự cố công rèn luyện của Lý Tầm Hoan, con người của Tiểu Phi bây giờ đã biến đổi hẳn.

Từ một chàng trai man dại ngang tàng, Tiểu Phi đã biến thành một trang thanh niên rất mực phong lưu, phong lưu còn hơn cả Lý TầmHoan thuở trước.

Cái tên Tiểu Phi của chàng, bây giờ được thiên hạ giang hồ gán thêm một cái ngoại danh “Lưu Hương Đạo Soái” một ngoại danh thật hào hùng mà cũng thật phong lưu, đúng nghĩa với nếp sống của chàng hiện tại.

Từ một tên Mai Hoa Đạo giả danh để cứu bạn, chàng nghiễm nhiên trở thành một Đạo Soái khét tiếng giang hồ về tài trộm cũng như về hành vi hiệp nghĩa.

Tiểu Phi đã nhất định tạo cho mình một cái thinh danh, thì bây giờ cái thinh danh đó đã đến với chàng, dù rằng cái danh không đẹp mấy.

oOo

”Mỹ Nhân Bạch Ngọc, báu trên đời.

Công tử là ai, lại giữ chơi!

Nếu muốn thân còn, đừng tiếc vật,

Canh ba, đổi chủ, đúng như lời!”

Mảnh giấy đến tay trong ngày, dĩ nhiên hạng định canh ba là chỉ vào đêm nay.

Đêm nay, canh ba có kẻ đến đây, lấy một vật báu mà hắn trân trọng giữ gìn,trân trọng hơn sinh mạng của hắn.

Mảnh giấy màu hồng tươi, hiện còn nằm trên mặt bàn đá hoa, những nét chữ tân kỳ nhưng không kém kiêu kỳ lố lộ dưới ánh đèn sáng rực.

Mảnh giấy khôn ghi tên người tiếp nhận, nó đến tay ai là người đó tiếp nhận, và chắc chắn nó đã đến đúng nơi, đúng người, nên người nhận nó như nhận cả một trời lo lắng.

Mảnh giấy không ghi người ký gửi, song khẫu khí của mấy dòng thơ đã thừa nói người gửi là ai.

Chiếc bàn, đặt tại một gian khách sảnh trong tòa phủ trạch của một thế gia vọng tộc đất Bắc kinh, chủ nhân là một công tử hào hoa phong nhã, họ Kim tên Bạc Hoa.

Hiện tại, Kim công tử ngồi nơi bàn, trầm ngâm nhìn mảnh giấy rải trên mặt bàn, nhìn hàng giờ mà mắt không chớp.

Gương mặt Kim công tử biểu lộ niềm thống khổ vô biên, niềm thống khổ có ao ước ẩn sâu căm hờn luyến tiếc.

Nhìn mảnh giấy, Kim công tử có cảm nghĩ là mình nhìn một câu điệp của Diêm Vương do quỷ sứ vừa mang đến cho một con bệnh nan y còn thích sống.

Kim Bạn Hoa không đến nỗi quá cô độc trong gian đại sảnh. Bên cạnh hắn, còn có ba người nữa, nhưng sự hiện diện của ba người này cũng không tạo cho hắn sự bình tỉnh trước cơn bão do mảnh giấy mang lại.

Hãy nhìn xem ba nhân bật bầu bạn với Kim công tử hôm nay để đoán định những diễn biến trong những giờ phút sắp đến.

Một người, thần sắc uy mãnh, tuổi đã cao niên tóc điểm hoa, râu điểm hoa, vận áo gấm, tay chấp sau lưng, đi tới, đi lui, nối liền hai bức tường đại sảnh, đi mãi không ngừng, có lẽ đi từ lâu lắm, có lẽ cộng lại tất cả những bước đi của lão sẽ có một khoảng đường dài bằng đoạn đường từ Bắc Kinh đến Trương Gia khẩu.

Người thứ hai, vóc gầy, xương lộ, mắt sáng như mắt chim ưng,khí sắc âm trầm,vận áo đen, ngối cạnh Kim Bạn Hoa, đôi tay vuốt vuốt cặp Phán Quan Bút bằng thép tốt, đặt trên mặt bàn. Mười ngón tay gầy guột trông như mười chiếc móng sắt, tầm thước người này khá cao.

Hai người đó, gương mặt trầm trọng, ánh mắt ngiêm lạnh không ngừng nhìn ra cửa chán, rồi từ cửa chánh nhìn sang cửa sổ lại từ cửa sổ trở về cửa chánh.

Người thứ ba là một lão nhân trọc đầu, gầy ốm, thấp bé, vận áo màu tía, ngồi nơi một góc tường, đôi mắt nhắm nghiền. Toàn thân người này không có một đặc điểm nào chứng tỏ là con người siêu việt. Chỉ có đôi vành tai thay vì bằng xương bằng da, bằng thịt lại bằng một chất liệu kỳ lạ.

Lão nhân áo gấm đi một lúc, đột nhiên lại bước gần chiếc bàn cầm mảnh giấy lên, cười lạnh:

-Thế này là nghĩa làm sao? Thỉnh cầu? Hăm dọa? Mượn? Cưỡng đoạt? Chỉ bằng vào một mảnh giấy con này, mà ta phải mất một vật báu giá trị liên thành?… Lão vỗ tay đánh bốp xuống bàn, cao giọng nói:

đạo Soái Lưu Hương! Lưu Hương! Thế ra dưới ánh mắt ngươi bọn anh hùng cửu thành tại Bắc Kinh này là những vũ phu vô dụng chăng?

Kim Bạn Hoa cau đôi mày nặng trĩu sầu, từ từ thốt:

-Vậy mà với những mảnh giấy như thế này, hắn đã thủ đoạt không biết bao nhiêu kỳ trân dị bửu trên khắp sông hồ! Hắn đã báo là giờ Tý lấy vật, thì đừng mong ai giữ được vật đó đến giờ Sửu! Người áo đen ngồi bên cạnh lạnh lùng buông:

-Ạ! Thật vậy?

Kim Bạn Hoa thở dài:

-Mới thánh trước đây, Quyển Liêm Tử Khưu Tiểu Hầu tiếp nhận một mảnh giấy như thế, đòi hầu gia phải hiến cái chén ngọc vô giá. Hầu gia lập tức cất giấu cái chén vào một nơi vô cùng kín đáo. Muốn chắc hơn Hầu gia lại còn thỉnh hai vị Đại Đao Vệ Sĩ tại thành là Song Chưởng Phiêu Thiên Tử Hạc và Mai Hoa Kiếm Phượng Hoàng đến nhà tăng cường cuộc phòng thủ. Nhưng vô ích! Qua giờ ước hẹn vào mật thất xem lại, Hầu gia phải một phen kinh hoàng, cái chén ngọc Cửu Long không cánh mà bay.

Người áo đen cười lạnh:

đó là việc củ, còn hiện tại thì Vạn Lão đầu không phải là Tước Tử Hạc, còn tại hạ, Sanh Tử Phán này cũng không phải là Phượng Hoàng! Hà huống… Y nhìn qua lão nhân trọc đầu ngồi lặng nơi góc tường, từ từ tiếp nối:

-Còn Anh lão tiền bối, mà bọn đạo tặc nghe đến danh, có tên nào không khiếp đảm? Ba chúng tôi hiệp lại, nếu không chế ngự nổi một Đạo Soái Lưu Hương, phỏng trên đời này, còn tay nào làm nổi cái việc đó chứ?

Lão già trọc đầu mở hé đôi mắt, điểm một nụ cười:

-Tây Môn huynh không nên quá thổi phồng lão phu như thế! Từ chiến dịch Văn Đài đến nay, lão phu xem mình như một kẻ thừa, một con người vô dụng không đáng được lời nhắc nhở đến nửa. Có đôi vành tai, còn kiếm được cái ăn cái uống, đôi vành tai đã mất rồi thì cầm như một phế nhân sống dở, chết dở mất đi thôi! Lão già áo gấm là vị Tổng tiêu đầu trong Vạn thắng tiêu cục tại Bắc Kinh, tên Vạn Vô Địch, ngoại hiệu

Thiết chưởng Kim tiêu, nghe mấy lời khiêm nhường nhưng có hàm chứa cái ý mỉa mai khinh ngạo của lão trọc đầu, bật cười sang sảng:

Trên giang hồ có ai không ngán sự thính tai của lão Thần Ưng chứ?Bất quá, trong chiến dịch Vân Đài, lão vấp phải một cái bại nhỏ, song hiện tại đôi Thần nhĩ bạch y này có công dụng linh ảo gấp năm, gấp mười, lão có mất mát gì cho cam,mà hòng nhún nhường khách sáo! Thần Ưng lắc đầu cười nhẹ:

-Già! Già quá rồi! Vô dụng lắm rồi! Đêm nay sở dĩ lão phu có mặt tại đây là để biết mặt vị nguyên nhung trong toàn quân Đạo Tặc, mà cũng là một công tử hào sảng nhất đời. Có thế thôi, sau đó lão phu se đếm chuỗi ngày tàn của một phế nhân trong thâm sơn cùng cốc… Kim Bạn Hoa vụt hỏi:

-Nghe giang hồ truyền thuyết, Anh lão tiền bối chỉ nghe hơi thở thôi cũng đủ biết người đó nam hay nữ, bao nhiêu niên kỷ, thân phận như thế nào, và vĩnh viễn nhớ mãi, không hề nhầm lẫn dù chỉ gặp một lần thôi, dù người đó cải dạng làm sao. Có phải vậy chăng?

Thần Ưng chớp chớp đôi mắt hí, điểm một nụ cười:

-Lời truyền thuyết trên giang hồ lắm lúc cũng khó tin lắm.

Kim Bạn Hoa rời ghế, bước đến tường vẹt bức đồ mỹ nữ sang một bên. Bên trong, có một khuôn cửa kín đáo, hắn mở cửa nhìn vào.

Chiếc hộp gỗ đàn hương còn đó, hắn thở phào, cười nhẹ:

-Không ngờ oai danh của tam vị làm kinh khiếp tên Đạo Soái Lưu Hương đến thế! Có lẻ hắn sẽ bỏ cuộc đêm nay! Sanh Tử Phán ngẫng mặt lên trần nhà, bật cười dài:

-Lưu Hương! Ngươi là ai? Ngươi chỉ là… Bỗng một tiếng soạt vang lên rất khẽ, tiếp liền theo đó là một tràng cười ấm nhẹ vang lên, rồi một giọng nói cũng ấm nhẹ nối luôn:

đã trót nhận Bạch Ngọc Mỹ Nhân rồi Đạo Soái Lưu Hương phải đến đây bái tạ! Nhanh như chớp, Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Nhân Địch đảo bộ vọt đến cạnh cửa sổ, đồng thời đánh ra một chưởng.

Bên ngoài, xa xa, có một bóng người cao lớn, tay cầm một vật dài độ ba thước.

Người đó tiếp nối giọng ấm nhẹ:

-Giờ Tuất lấy vật, giờ Tý đến bái tạ, kể ra cũng đủ lể lắm rồi, mong các vị xét cho nhé! Kim Bạn Hoa biến sắc mặt, rung rung giọng:

đuổi! Đuổi theo! Nhanh lên! Bóng người dao động, sanh gió, gió chao ngọn đèn, Sanh Tử Phán và Thiết Chưởng Kim Tiêu đã ra đến bên ngoài.

Thần Ưng rùn vai:

đã chắc gì là Ngọc Mỹ Nhân thật?

Kim Bạn Hoa dậm chân:

-Tại hạ trông thấy rõ ràng! Quyết chẳng lầm được! Hắn cũng phi thân vọt ra.

À! Thì ra cũng biết vũ công không đến nỗi trói gà không chặt như một số công tử miệt mài trong thú yêu hoa! Thiết Ưng lắc đầu cười lạnh lẩm nhẩm:

-Ai thì lầm kế của ngươi chứ lão phu thì…Hừ! Cánh cửa nơi góc phòng sau bức họa mỹ nhân, còn mở. Thần Ưng từ từ đứng lên, từ từ bước mắt đăm đăm nhìn chiếc hộp.

Đột nhiên, một tiếng keng vang phía sau làm lão giật mình.

Đôi Bạch Y thần nhĩ của lão có hiệu lực thu thanh nhạy phi thường. Dù là tiếng động nhỏ lão vẫn nghe ra, nhờ vậy lão mới nghe được những tiếng phát ra từ xa, ngoài tầm thính giác thường.

Tiếng keng vừa vang lên đó, có âm hưởng quá mảnh liệt chấn dội cả màng tai tưởng chừng có thể làm bung đôi vành nhân tạo. Tiếng keng phải phát ra rất gần, hoặc rất lớn, mới có âm hưởng như thế.

Thần Ưng cấp tốc vọt người lên, xoay mình nữa vòng, vung song chưởng đáp xuống.

Nhưng có ma nào đâu ở phía sau lão! Một tiếng keng thứ hai vang lên lần này thì lão chỉ nghe rõ từ ngoài cửa vọng vào cùng một lúc sà mình đáp xuống.

Lập tức, nhanh như mũi tên, lão lao mình vọt ra qua cửa.

Vừa lúc đó, một loạt tiếng keng keng nửa lại tiếp nối vang lên, tiếng của một chiếc thanh la! Thần Ưng chợt biến sắc, kêu lên thất thanh:

-Hỏng! Hỏng mất rồi! Lão bay vút trở vào đại sảnh, đảo mắt nhìn bên trong vọng cửa kín thấy chiếc hộp còn y tại chổ, nhưng một sợi tơ màn còn rung rung nhẹ.

Thần Ưng ngây người đứng lặng, thần sắc biến đổi luôn luôn, môi lão nhếch nhếch, không rõ lão cười hay mếu, lão tự lẩm nhẩm:

đạo Soái Lưu Hương! Lưu Hương! Quả thật ngươi lợi hại. Ta thua ngươi keo này ngươi đừng đắc ý vội! Giọng nói của ngươi đã lọt vào tai ta rồi, dù cho ngươi lẩn trốn góc bể ven trời vẫn có một ngày ta tìm ra ngươi! Có tiếng y phục quét gió phía sau lưng. Thần Ưng quay lại. Sanh Tử Phán, Thiết Chưởng Kim Tiêu và Kim Bạn Hoa trở vào.

Thiết Chưởng Kim Tiêu cầm chiếc hộp có đựng Ngọc Mỹ Nhân dài ba thước, vừa đi vừa cười ròn rả:

-Hắn lừa bọn mình. Hắn có lấy được gì đâu? Đây là một tượng hình Ngọc Mỹ Nhân giả, giả một cách quá thô sơ, nhìn là biết ngay! Sanh Tử Phán cười mỉa:

-Tuy là vật giả, bán đi cũng được mấy lượng bạc, thừa chi một bình rượu ngon! Y cười lớn:

-Kể từ hôm nay, Đạo Soái Lưu Hương sẽ vĩnh viễn ôm nhục trốn rí một nơi! Thần Ưng thoáng nhìn họ với ánh mắt thương hại, rồi nhìn tượng hình Ngọc Mỹ Nhân nơi tay Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Địch:

đó là vật giả, còn vật thật ở đâu?

Kim Bạn Hoa vụt biến sắc, run run giọng:

-Vật thật…Vật thật ở tại chổ củ chứ ở đâu! Hắn chạy bay qua vọng cửa bí mật mở nhanh chiếc hộp gỗ đàn hương và hắn rú lên một tiếng, rồi ngã nhào bất tỉnh.

Vạn Vô Địch bước tới một bước, nhìn vào chiếc hộp. Mỹ Nhân Bạch Ngọc thật biến đâu mất; thay vào đó, một vuông lụa hồng đồng loại với vuông lụa ghi bài tứ tuyệt, cũng có mấy hàng chữ.

Lão cầm nhanh lên đọc:

"Công tử Bạn Hoa mất của Đạo Soái Lưu Hương dạo trăng." oOo Thời tiết đã vào trung hạ, nhưng hơi ấm của dư xuân vẫn còn, không vì ngọn lửa hè làmoi bức như mọi năm nên coin người vô cùng thoải mái.

Thoải mái nhất là những lẻ vượt trùng dương, ngọn gió xuân muộn không dao động mặt nước đến hãi hùng. Chỉ có những lúc biển lặng, sóng êm, người đi biển mới hưởng tận cái thú ra khơi.

Trên mặt biển, một con thuyền to lớn, chạm trổ tân kỳ, màu sắc rực rỡ, đang rẽ nước lướt đi. Cánh buồm giương phồng lồng lộng trong không gian, uy nghi kiêu hùng.

Trên sàn thuyền lộ thiên, nơi đầu mũi, một người lực lưỡng trân mình nằm tắm nắng, những thớ thịt vồng to chứng tỏ người đó công lực sung mãn, huyết khí phương cương.

Đôi tay ôm một vật gì xem chừng quý giá lắm. Cól lẻ người đó ngắn nhìn vật ấy thỏa mãn rồi, hiện tại đôi mắt nhắm nghiền, không rõ đang ngủ hay thức.

Một lúc sau từ khoang trong, một thiếu nữ bước ra, vận áo đỏ, mớ tóc đen huyền bay lượn theo làn gió nhẹ vờn quanh đôi mắt đen, tóc phản chiếu với màu da trắng hồng. Thiếu nữ vận áo không tay, để lộ hai cánh tay tròn mịn như ngà chuối, đôi bàn chân cũng trắng hồng, màu trắng hồng của hạng cành vàng lá ngọc.

Dĩ nhiên, không cần nói rõ cũng hiểu thiếu nữ đẹp vô cùng.

Thiếu nữ đến gần người đang nằm, lấy chân hất nhẹ vào chân người đó.

Người đó dịch chân sang một bên, nhẹ trách:

điềm nhi! Vĩnh viễn ngươi không thể an tịnh được một phút giây nào à?

Tuy giọng nói hơi trầm một chút, song nghe hấp dẫn lạ.

Một tràng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói dịu dàng:

-Sai! Đạo Soái cũng có lúc đoán sai như thường! Người đó vươn vai, uốn lưng, nghiêng qua một bên. Ánh tà dương chiếu ngay vào mặt, song đôi mắt còn nhắm nghiền vì sợ chói.

Trong cái dán nằm uể oải, người đó có vẻ hấp dẫn vô cùng, sự hấp dẫn của một thân hình đầy nhựa sống, kiêu hùng, đầy khí phách hiên ngang.

Chỉ có vành môi, hơi nghiêm lạnh một chút, vành môi đó, nếu khép kín, thì trông rất tàn khốc, nhưng lúc hé ra, lại vẻ thành nụ cười dịu ấm, làm tiêu tan cái khắc khổ tàn nhẫn ngay.

Trước khi mở mắt người đó đưa bàn tay che lên cho ánh nắng không dọi vào.

Chàng nhoẻn miệng cười:

-À! Lý Hồng Tụ cô nương! Mong cô nương tha cho, đừng quấy rầy mãi kẻ hèn này! Một Tống Điềm Nhi cũng đã đủ lắm rồi! Nếu thêm cô nương nữa ai mà chịu nổi! Lý Hồng Tụ cười ngặt nghẽo:

-Tiểu Phi thiếu gia! Thế ngoài Tống Điềm Nhi ra không còn ai được động đến thiếu gia sao?

Tiểu Phi vỗ tay nhè nhẹ xuống sàn thuyền:

-Cho tôi xin! Ngồi xuống đây, có chuyện gì hay, kể chi tôi nghe với, sự gì có kết cuộc khoái lạc một chút nhé, những việc bi thảm thì tôi đã ngấy lắm rồi! Lý Hồng Tụ bĩu môi lệch qua một bên:

-Tôi không ngồi! Tôi không kể chuyện! Tôi sợ ánh thái dương lắm! Ánh thái dương sẽ làm nhức đầu, ánh thái dương sẽ làm đen da, xấu người đi! Tôi không hiểu tại sao Đạo Soái lại thích ánh thái dương! Nàng nói không ngồi, nhưng nàng vẫn ngồi xuống. nàng nói sợ nắng nhưng nàng vẫn phơi mình dưới nắng. Nàng duỗi hai chân ra, kéo ống quần lên, bày hai ống chân trắng nõn mịn màng.

Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Ánh thái dương quý lắm chứ! Con người không sợ ánh thái dương tức là con người thích ánh sáng, phàm sống trong ánh sáng, người ta không hành động vô sĩ hèn hạ được. Vô luận là ai, trong ánh sáng, không thể có chủ ý hèn hạ được! Muốn manh tâm làm điều gì mờ ám, người ta phải tìm chổ tối, chổ kín mà hoạch định mưu dồ, nhất định không bao giờ dá chường mặt ra chổ sáng! Bởi bóng tối là đồng lõa của tà tâm kia mà! -Không hẳn đúng như vậy, bằng cớ là tôi đang phơi mìnhtrong ánh nắng đây, mà tôi đang nghĩ đến một việc mờ ám! Tiểu Phi nheo mắt:

-Việc mờ ám đó là cốt làm sao cho tôi ngồi lên có phải thế không?

Lý Hồng Tụ vỗ tay:

-Thiếu gia đúng là một con quỷ! Không việc gì qua được con mắt của thiếu gia! Nàng chấm dứt tràng cười nghiêm giọng:

-Nhưng thiếu gia cũng nên ngồi lên đi, từ lúc đi Bắc Kinh trở về đây, ngày nào như ngày ấy, vẫn lười, lười như không còn sinh lực nữa vậy! Mãi rồi sẽ biến thành một trường ngoại công tử cũng nên! Tiểu Phi chép miệng thở dài:

-Lý muội làm cho ngu huynh nhớ đến ông thầy dạy ngu huynh lúc còn thơ ấu! Chỉ thiếu có bộ râu! Lý Hồng Tụ liếc xéo chàng. Chàng nhoẻn miệng cười tươi, tiếp nối:

-Lần đến kinh thành vừa rồi, ngu huynh có dịp mở rộng kiến văn hơn!Ngu huynh gặp không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt,thành danh trên chốn giang hồ, tưởng sao chứ những tay như vậy mà xưng anh hùng hào kiệt, ngu huynh cho là một sự lạm dụng danh từ trắng trợn! Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

-Trừ cái lão Thần Ưng ra, còn hai cây thịt một là Thiết Chưởng Kim Tiêu Vạn Vô Địch, một khác là Sanh Tử Phán Thôi Năng, họ xưng là hảo thủ võ lâm, ngu huynh xuất hiện trước mặt họ như tại chỗ không người! Nghe nói Sanh Tử Phán Thôi Năng sử dụng phán quan bút tài tình có thể điểm đủ hai trăm mười

tám huyệt đạo trên người địch thủ trong một phút vậy mà ngu huynh phớt ngang qua y, y chẳng hay biết gì cả! Chàng bật cười ha hả, ra vẻ đắc ý lắm! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Luận về khinh công, trên chốn giang hồ có tay nào sánh được Đạo Soái? Bọn họ làm gì phát giác nổi sự xuất hiện của thiếu gia ngay bên cạnh họ?

Rồi nàng nheo mắt trêu một câu:

-Thiếu gia đeo xong bùa mình tự vẽ cho mình rồi chứ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Rồi! Tại hạ chờ nghe cô nương phân phó đây! Lý Hồng Tụ cười tươi, đưa tay phát nhẹ vào vai chàng, đoạn thốt:

-Trước hết, tôi thuật qua một vài sự việc đã làm… Nàng lấy một quyển sổ trong tay áo, lật vài trang, đoạn đọc:

-Số hàng hóa từ Tế Nam về bán được ba mươi vạn lượng. Chi ra các khoản sau đây: Trợ cấp một vạn lượng cho vợ góa củaVương Tiêu đầu trong Long Hổ tiêu cục và họ Triệu, giúp một ngàn lượng cho Huỳnh tú tài trong việc tang ma, một ngàn năm trăm lượng cho Triệu Quốc Minh sắm sính lễ thành hôn, còn họ Trịnh thì… Tiểu Phi khoát tay, thở dài:

-Biết rồi! Cái việc đó cô nương cần gì phải nhắc lại?

Lý Hồng Tụ lườm chàng:

-Cái gì cũng phải phân minh, nhất là việc tiền bạc. Có phân minh lương tâm chúng ta mới an, có phân minh cái danh Đạo Soái mới sáng chói! Như vậy, tổng kết lại, số bạc ba mươi lượng thu đã chi ra trọn vẹn. Trong số lợi tức riêng năm vạn lượng thu hoạch tại Điền gia trang của thiếu gia, tôi cũng đã xuất ra hết bốn vạn rồi… Tiểu Phi cười khổ:

-Hiền muội không thể dành lại cho ngu huynh khá hơn à?

Lý Hồng Tụ trách nhẹ:

-Lưu huynh hưởng thụ như vậy vẫn còn chưa đủ hay sao mà đòi hơn! Đã có lời truyền thuyết trên giang hồ rồi đấy, thiên hạ cho rằng Lưu huynh mượn công che tư, xài riêng phần lớn, chẩn tế phần nhỏ. Nào ai biết được Lưu huynh tiêu pha phần lớn tư sản mình đâu?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Thiên hạ nói gì mặc họ, chúng ta cứ giữ vững chủ trương, làm điều công ích mà ngần ngại trước những thứ nông cạn, thì làm sao đạt đích? Còn riêng về sự huy hoàng của ngu huynh tự nhiên sanh ra trên đời phải hưởng thụ khoái lạc miễn mình có những phương tiện chánh đáng giúp hưởng thụ là không còn sợ lương tâm dằn vặt.

Chàng nhìn thẳng vào mặt Lý Hồng Tụ:

-Bỗng dưng Lý muội lại phát sanh tục niệm, mất hẳn vẻ thoát trần của ngày nào cũng lạ.

Lý Hồng Tụ cười nụ:

-Chỉ vì muội quá lo lắng cho Lưu huynh! Bỗng có tiếng gọi ơi ới từ dưới khoang thuyền vọng lên:

đã hót vớ nhau bằng thích chưa? Nếu không còn hót nữa thì xuống đây mà dùng bữa! Thức ăn đã nguội rồi, không ai dư công hâm đi hâm lại đâu! Câu nói phát xuất thổ âm Nam quốc rấtlạ tai đối với Tiểu Phi và Lý Hồng Tụ, âm thinh nghe ấm dịu lạ, không khác nào một điệu nhạc huyền bí, càng nghe càng thích thú, càng khó hiểu càng mê ly.

Lý Hồng Tụ đưa cao hai tay lên không:

-Cao thiên ơi! Nàng không thể dùng một ngôn ngữ nào khác hơn cho thiên hạ dể nghe chăng?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đừng trách nàng! Nàng cực khổ lo liệu bữa ăn, lo xong rồi mà chẳng ai ngó ngàng tới, tự nhiên nàng bực, khi con người ta bực, thì tủi thân nhớ đến bản thân, là nhớ đến nguồn gốc, gia hương, tránh sao khỏi thổlộ ý niệm qua thổ ngữ.

Chàng với tay, nắn lấy tay Lý Hồng Tụ đứng lên.

Lý Hồng Tụ vờ nũng:

-Sự việc gì Lưu huynh cũng tìm cách che chở cho nàng! Thảo nào mà nàng chẳng... Đột nhiên nàng biến sắc kêu lên:

-Lưu huynh xem kìa! Vật gì thế?

Dưới ánh dương quang, bồng bềnh trên sóng nước, một xác người sắp sữa tấp vào mạn thuyền.

Tiểu Phi bước đến sàn thuyền, nhìn xuống biển một thoáng, rồi lấy một cuộn thừng, kết thòng lọng nhắm ngay xác chết quăng dây.

Với thủ pháp của Đạo Soái, dùng dây vớt xác không phải là việc khó khăn gì.

Chỉ một phút sau, cái xác được kéo lên sàn thuyền.

Xác chết vận y phục gấm, gương mặt nám đen vì ánh nắng, toàn thân hơi sình.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Vô phương cứu! Lý Hồng Tụ nhìn hai tay xác chết, nhận thấy nơi ngón giữa và ngón áp út bàn tay tả có ba vòng phao tay nơi mỗi ngón, chế kuyện bằng chất hợp kim màu đen.

Bàn tay hữu không có mang phao, nhưng dấu đeo hằn rõ.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Thất tinh phi hoàn! Đây có lẻ là xác chết của môn đệ Thiên tinh bang.

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu là một môn hạ của Thiên Tinh bang thì nói gì? Các chết này là của Tả Hựu Tranh tước hiệu Thất tinh đoạt hồn, Bang chủ Thiên tinh bang. Điều đáng lấy làm lạ là Thiên tinh bang hùng cứ vùng Hoán Nam cách đây hàng ngàn dặm, tại sao Thất tinh đoạt hồn Tả hựu Tranh lại chết ở đây?

Lý Hồng Tụ kiểm soát khắp xác chết, đoạn thốt:

-Không có một vết thương tích nào cả! Có lẽ y chết vì ngộp nước! Tiểu Phi lắc đầu, không cho sự nhận xét của Lý Hồng Tụ là đúng, chàng cởi chiếc áo của xác chết, trông thấy nơi thanh sườn thứ năm bên tả ngực, giữa hai huyệt Nhủ căn và Kỳ môn có dấu bàn tay nửa đỏ nửa đen.

Lý Hồng Tụ khẽ thở dài:

-Chu sa chưởng! Tiểu Phi tiếp nối:

-Gần đây, Chu sa môn nổi danh lừng lẫy trên giang hồ, môn hạ đệ tử thuộc hạng cao thủ gồm trên một trăm bảy mươi người, song kể về tài lực, bất quá chỉ có độ ba tay là trên hẳn Thất tinh đoạt hồn Tả Hựu Tranh.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Phải, trong bọn chúng, những tay xuất sắc nhất là họ Dương, họ Phùng và họ Tây Môn.

Tiểu Phi mơ màng:

-Chu sa môn với Thiên tinh bang có ân oán gì với nhau chứ?

Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Ba mươi bảy năm trước đây, vị Hương chủ Hình đường trong Thiên tinh bang cưới con gái thứ hai của Phùng Phong Chưởng môn nhân Chu sa môn. Hai năm sau, vị cô nương đó bỗng nhiên chết đi một cách mờ ám. Phùng Phong có đến tận Hoán Nam hỏi tội Chu sa môn. Mặc dù sau này, tra cứu ra thì vị cô nương

đó quả thật thọ bịnh bất ngờ mà chết chứ không do một nguyên nhân nào mờ ám cả. Tuy nhiên, hai môn phái đoạn giao với nhau từ ấy! Tiểu Phi lại hỏi:

-Chỉ đoạn giao thôi à? Như vậy cũng chưa lấy gì làm quan trọng đến nỗi đôi bên có sự thanh toán lẫn nhau như thế này?

Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Nếu chỉ có vậy thôi thì nói làm gì? Hai mươi lăm năm trước, Thiên tinh bang cướp đoạt một số hàng hoá do tiêu cục của đệ tử Chu sa môn hộ tống. Lúc đó, Phùng Phong lâm bệnh nặng, chết đi môn đồ đang tuyển chọn chưởng môn kến vị,thành thử Chu sa môn không kịp phản ứng. Mãi đến một năm sau, không rõ trong Thiên tinh bang, bang chúng xử trí với nhau thế nào mà những tên cướp đoạt hàng hoá của Chu sa môn bảo tiêu lại đến Chu sa môn thọ tội. Tuy nhiên, số hàng hóa đó không hề giao hoàn lại cho Chu sa môn.

Nàng thuật lại chuyện xưa rất rành rẻ đầy đủ chi tiết theo thứ tự thời gian, không khác nào việc nhà, ký ức của nàng cũng đáng ngại lắm.

Tiểu Phi tán:

-Ký ức của Lý muội đáng sợ đấy! Ký ức đó như một kho tàng sự tích, như một quyển sử vũ lâm, ghi chép đầy đủ mọi sự việc… Chàng mỉm cười:

-Nhưng sự việc đó xảy ra trên hai mươi năm rồi, nếu có thù oán trọng đại gì giữa nhau họ đã thanh toán ngay từ lúc đó, hà tất phải đợi đến hôm nay? Theo ngu huynh nghĩ, vượt nghìn dặm theo dõi Tả Hựu Tranh đến đây để hạ sát, hẳn Chu sa môn còn có lý do khác hơn là việc năm xưa.

Vừa lúc đó một thiếu nữ từ khoang thuyền trong bước ra, trách yêu:

-Hai người định lờ đi, không kể gì đến lời kêu gọi của tôi cả à? Thức ăn nguội lạnh hết rồi, không ai dư công hâm nóng lại đâu! Nàng vận bộ y phục thùng thình, màu vàng nhạt để chân không, đôi ông chân bày ra trắng nõn nà, tròn lẳn như ngọc chuốt.

Tóc nàng đen nhánh, gióc thành đôi bím nhỏ bỏ lòng thòng hai bên vai, nơi bím tóc có cài mấy hạt châu chớp sáng, màu tóc đen phản nảnh với làn da mặt trắng hồng, ánh chớp hạt châu tranh sáng với đôi mắt đen láy của nàng như hai điểm sao ngời ngời linh động… Nàng cố ý tỏ vẻ giận dỗi, nhưng vừa xuất hiện, trông thấy xác chết vội kêu lên một tiếng hãi hùng, quay mình lại, thụt vào khoang trong, nhanh hơn lúc xuất hiện gấp mấy lần.

Lý Hồng Tụ được dịp cười chế nhạo:

điềm Nhi thừa can đảm làm bất cứ việc gì, nhưng không nhìn nỗi một xác chết, thấy xác chết là nàng xỉu ngay, cho nên tôi thường bảo, người sống đừng hòng dọa cho nàng sợ, chỉ có xác chết là làm cho nàng bạt vía thôi.

Tiểu Phi không lưu ý lắm đến sự xuật hiện của Điềm Nhi và lời bỡn cợt của Lý Hồng Tụ, chàng nhìn xuống mặt biển từ từ thốt:

-Rồi Lý muội xem! Sẽ còn nhiều xác chết trôi đến nữa, chứ không phải chỉ một mà thôi đâu! Lý Hồng Tụ chưa kịp nói gì, từ khoang trong, một chiếc mâm to được đưa ra trên mâm có bồ câu rán, có gà hấp, có cá chưng, có thịt, có cơm có rượu bồ đào! Đúng như Điềm Nhi đã bảo, thức ăn nguội lạnh từ lâu, mở đóng váng theo vành tô bát, điểm lốm đốm như những hạt bạch châu.

Kể về lượng, mâm cơm đó thừa cho mười người ăn, kể về phẩm thức ăn đó chỉ có những gia đình vương hầu, gia dĩ lại là bửa cơm thường lệ suy ra lối sống của Tiểu Phi hiện thời kể cũng phong lưu đúng mức! Dĩ nhiên, mâm cơm đó do Tống Điềm Nhi đưa ra, nàng đưa ra chứ không dám chường mặt, sợ nhìn thấy xác chết bên cạnh be thuyền.

Nàng đứng nép bên trong, thốt vọng ra:

đấy, mang ra trước khoang thuyền mà ăn đi! Ăn xong gọi tôi dọn dẹp! Lý Hồng Tụ cười ròn:

-Tại sao ngươi không đích thân mang đến đây? Muốn nói gì thì ra đây mà nói, đứng xa quá, giọng lại khó nghe, ai hiểu ngươi muốn nói gì?

Tống Điềm Nhi xì một tiếng:

-Tiểu quỷ! Ngươi không hiểu sao ngươi còn bảo ta mang ra cho ngươi?

Lần này thì nàng không dùng thổ ngữ. Lý Hồng Tụ vỗ tay reo lên:

-A ha! Tống Điềm Nhi hôm nay lại bỏ cái giọng Nam Quốc rồi đó! Ai muốn nghe, lại đây mà nghe!

2. Chương 2: Mây Trôi Mặt Biển

Thuyền đã buông neo giữa biển khơi.

Có lẽ Tiểu Phi muốn dừng chuyện lại đó, để chờ xem nhiều xác chết khác trôi đến, như chàng sự đoán vừa rồi với Lý Hồng Tụ.

Chàng vớ lấy một con bồ câu rán, ngoạm miếng, nhai ngấu nghiến đoạn nốc một chén rượu bồ đào.

Vừa khà một hơi dài khoan khoái, chàng bỗng ngẫng mặt nhìn ra. Một thây người nữa từ từ trôi đến.

Thây đó vận chiếc áo màu đỏ, dài đến gối, gương mặt chưa sạm nắng, cở bốn mươi tuổi, nơi cằm có bộ râu thưa, khoé mắt nhăn nheo, bàn tay tả bình thường, bàn tay hửu thì to lớn gấp hai lần gân xương lồi ra, lòng bàn tay đo đỏ như màu áo.

Lý Hồng Tụ kinh hãi kêu lên:

-Xác chết của Sát Thủ Thư Sinh Tây Môn Thiên! Thật không thể tưởng y lại có cái kết cuộc thê thảm như thế này! Tiểu Phi than thở:

-Y giết chết Tả Hựu Tranh, chung quy rồi cũng bị người khác giết lại! Lý Hồng Tụ lẩm nhẩm:

-Ai giết y? Tay nào hạ nổi y, kể ra cũng không vừa! Chợt nàng nhìn thấy một vết thương nơi yết hầu Tây Môn Thiên nước biển đã rửa sạch máu, da thịt tím sậm lại, sóng đánh nhấp nhô làm phập phồng lớp da rìa, quanh vết thương.

Lý Hồng Tụ tặc lưỡi:

-Vết thương do mũi kiếm gây nên?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng! Lý Hồng Tụ tiếp nối:

-Vết thương sâu không quá một tấc, trong thiên hạ võ lâm, chỉ có đệ tử hai phái Hải Nam và Lao Sơn mới xử dụng được kiếm pháp tài tình như vậy, hạ địch thủ với một tấc kiếm, không sâu hơn mà cũng không cạn hơn, trăm lần như một! Tiểu Phi lại gật đầu:

đúng! Lý Hồng Tụ đưa ra nhận xét:

-Thực ra, Hải Nam kiếm phái và Lao Sơn kiếm phái cách đây không xa lắm.

Kiếm pháp của Lao Sơn phái thì do Đạo gia chánh tông lưu truyền, dù cấp bách thế nào lối xử dụng cũng bình hòa, trăm tĩnh, quang minh chánh đại. Cứ theo vết thương của Tây Môn Thiên mà luận, thì kẻ hạ thủ có phần nào cấp bách, là chọn yết hầu mà công vào, hành động đó không được cao thượng lắm. Như vậy Tây Môn Thiên chết vì bọn Hải Nam kiếm khách chứ không phải do bọn Lao Sơn phái hạ thủ! Nhưng nếu vậy thì kỳ quái vô cùng! Tiểu Phi trố mắt:

-Kỳ quái?

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Kỳ quái thật đó! Hải Nam kiếm phái với Chu Sa môn, chẳng những không có oán cừu gì, mà còn liên quan mật thiết với nhau nữa. Tám năm trước đây, Chu sa môn bị Lang Nam Thất Kiếm vây hảm đang hồi nguy kịch thì Hải Nam phái từ nghìn dặm xa kịp đến nơi giải cứu, thế mà giờ đây, cao thủ Hải Nam phái lại hạ thủ trưởng lão Chu sa môn? Vậy nghĩa là gì? Điều đó quả thật trên chỗ tưởng tượng của người đời! Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Tả Hựu Tranh trong Thiên bang vô cớ bị Tây Môn Thiên trong Chu sa môn hạ sát, rồi Tây Thiên Môn lại bị Hải nam phái giết một cách hồ đồ vô lý do! Có sự tình gì bí mật trong những vụ án này?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Lưu huynh lại động tính củ rồi phải không? Định can thiệp vào việc thiên hạ như bao lâu nay chắc?

Tiểu Phi cũng cười:

-Lý muội mắng khéo ngu huynh lười biếng đó chứ! Được rồi ngu huynh sẽ tìm một việc gì làm cho Lý muội xem! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Việc gì thì không biết như thế nào, chứ việc này xem ra mênh mông đại đồng quá, chẳng những thế, lại còn nguy hiểm cùng cực đấy! Nàng mơ màng tiếp nối:

-Hai hôm nay, Dung thơ lại ngọa bịnh, đang lúc mình có việc lo, mà lại đi gánh vác việc người, tiểu muội thiết tưởng không hợp lúc! Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Việc càng nguy hiểm càng gây nhiều thích thú, càng mênh mông đại đồng, càng có nhiều bí mật cho mình khám phá, với việc như vậy mà mình hành động có kết quả, thì không uổng công phu chứ có sao? Nếu có ngại ngùng, là tình trạng sức khoẻ của Dung muội thôi! Lý Hồng Tụ thở dài:

-Tiểu muội biết thế nào rồi Lưu huynh động tính hiếu kỳ, muốn khám phá ra mọi bí mật quanh những vụ án này! Có lẽ Lưu huynh sinh ra là để gánh vác việc thiên ạh hay sao ấy! Gặp một việc nào bí mật, chừng như không khám phá được là ăn ngủ không yên vậy! Bỗng nàng nhoẻn miệng cười, tiếp nối:

-Cũng may là sự việc vừa diễn ra đó, mù mờ vô căn cứ, muốn truy nguyên ra có khác nào mò kim giữa biển sâu? Dù Lưu huynh có muốn gánh vác cũng không biết bắt đầu từ đâu nữa! Tiểu Phi bĩu môi:

-Rồi Lý muội sẽ thấy, tự nhiên sự việc sẽ tự nó phô bày các mội giúp ta phăng lần vào sâu diễn tiến, những mối đó rất nhiều ta chỉ cần chọn lựa mối nào thực tiển nhất mà theo dõi thôi! Chàng thốt xong, với lấy chiếc đùi gà, dựa lưng vào be thuyền mà nhai, rồi nốc rượu.

Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Thật tiểu muội không hiểu nỗi tại sao Lưu huynh lại có thể ăn, uống ngon lành bên cạnh hai xác chết! Nàng lại nhìn ra mặt biển! oOo Không lâu lắm, một thây người thứ ba trôi đến.

Không rõ vì nắng táp hay vì làn da tự nhiên, người đó mặt mày đen như lọ chảo, râu ngắn, vận áo đạo màu xanh, có vóc dáng cao lớn.

Mỗi một xác chết trôi đến, Tiểu Phi đều dùng dây kéo lên thuyền cả.

Tay chân xác thứ ba này lạnh như giá băng, một tay còn nắm chạt nửa đoạn kiếm, thuộc loại kiếm dài, ánh thép chớp ngời dưới bóng dương quang một màu xanh biếc.

Nửa mảng đầu bị chém băng rơi đâu mất.

Lý Hồng Tụ không dám nhìn xác chết lâu hơn.

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Quả nhiên là một môn hạ của Hải nam kiếm phái! Lý Hồng Tụ trầm giọng:

-Lưu huynh nhận diện được à?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nạn nhân là Linh Tựu Tử, một nhân vật trong Hải nam Tam kiếm, hắn có thủ pháp tối độc, trong thiên hạ võ lâm ngày nay, kể ra chẳng có mấy người địch nỗi hắn! Lý Hồng Tụ thở dài:

-Hắn dùng kiếm đâm yết hầu kẻ khác, không ngờ lại bị chém bạt một mảng đầu! Nàng cố nén sự thương tâm, quay lại nhìn xác chết một lúc đoạn thốt:

-Suy qua tình huống, Linh Tựu Tử sau khi tung kiếm đâm vào yết hầu địch, lâm vào tư thế không còn day trở được nữa, do đó hắn bắt buộc phải thu kiếm chém vũ khí kẻ tấn công hắn bất ngờ, nhưng vũ khí của kẻ đó thuộc loại quý, chém sắt như chém bùn, nên thanh kiếm của Linh Tựu Tử bị tiện làm đôi.

Vũõ khí của kẻ đó còn dư lực bay qua đầu hắn, chém bạt đi một mảnh. Vũ khí của bọn Hải Nam phái là trường kiếm, được chế luyện bằng loại thép lạnh tìm tận đáy biển, rắn chắc vô cùng, thế mà vẫn không chịu nỗi một nhát vũ khí của địch, điều đó chứng tỏ vũ khí địch còn rắn chắc hơn mấy phần lại có thủ pháp trầm trọng lắm.

Tiểu Phi hỏi:

-Lý muội đoán vũ khí đó là loại gì?

Lý Hồng Tụ không do dự:

đao! Tiểu Phi nhìn sững nàng:

- Do dâu mà Lý muội dám quả quyết như thế?

Lý Hồng Tụ giải thích:

-Chỉ có đao pháp mới khắc chế nổi kiếm pháp, nhất là khi địch sử dụng trường kiếm. Trong thiên hạ hiện tại nhân vật nào sử dụng đao pháp lợi hại đến độ Linh Tựu Tử không kịp trở tay? Phải biết cao thủ trong Hải nam phái rất kỵ dùng kiếm đón đỡ vũ khí địch, bị bức bách lắm Linh Tựu Tử không còn cách gì khác hơnnên mới đưa kiếm hứng đao như vậy! Tiểu Phi gật đầu:

đao pháp có phần linh xảo nhanh nhẹn hơn kiếm pháp nhiều, nếu xáp lại gần địch thì càng lợi hại hơn nữa. Nhưng dùng đao pháp bức bách Linh Tựu Tử không trở tay kể ra cũng là một việc khó khăn tưởng không mấy người làm nổi.

Chàng dừng lại điểm một nụ cười, tiếp nối:

-Tuy nhiên ta phải nhớ đến một người.

Lý Hồng Tụ chớp chớp mắt:

-Lưu huynh muốn nói đến Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp? Như vậy là Lưu huynh lầm! Tiểu Phi kinh dị:

-Lầm?

Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp nổi danh tay đao đệ nhất khắp Trung thổ, đao pháp nhanh vô tưởng, địch không thể nhận ra đường đao tiến công hướng nào mà đón đỡ hoặc né tránh. Thanh đao của Trác Mộc Hợp có tên là "Đại Phong Đao" một trong mười ba món vũ khí được thần thánh hóa hiện nay. Nếu gặp Trác Mộc Hợp tự nhiên Linh Tựu Tử phải bó tay! Tiểu Phi hỏi nhanh:

-Nếu vậy Linh Tựu Tử bị Trác Mộc Hợp hạ sát?

Lý Hồng Tụ lắc đầu:

-Từ ba mươi năm qua, Trác Mộc Hợp tung hoành nơi vùng Đại mạc giang hồ tặng cho y tước hiệu "Sa mạc vương" y can cớ gì lại vượt vạn dặm đường dài từ Đại mạc đến đây?

Tiểu Phi thong thả điểm một nụ cười:

-Cô nương không biết, thì còn tại hạ biết! Lý Hồng Tụ chớp chớp đôi mắt đẹp:

-Lưu huynh có muốn đánh cuộc với tôi không?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Ai lại nỡ đánh cuộc khi mình cầm chắc cái được trong tay? Làm như vậy chẳng hóa ra tôi lừa cô nương à?

Vừa lúc đó, một giọngnói ngọt ngào từ dưới lòng khoang thuyền vọng lên:

đánh cuộc với nhau đi! Nên đánh lắm! Ai thua cuộc thì rửa chén bát hộ tôi trong một tháng! Lý Hồng Tụ vừa cười vừa mắng:

-Tiểu quỷ! Ai cho phép ngươi nghe trộm?

Tống Điềm Nhi bật cười khanh khách:

-Nhìn thì tôi không dám nhìn, nhưng nghe ngóng tự nhiên dám nghe ngóng chứ! Lý Hồng Tụ day qua Tiểu Phi:

-Lưu huynh nghe tiểu quỷ nói đó! Đúng là tiểu quỷ, trên thế gian này có cái tiện nghi nào, nàng cũng đều chiếm hết! Nàng sinh ra để hưởng cổ thiên hạ dọn sẵn! Tiểu Phi tựa mình vào mành mành thuyền, mơ mơ màng màng không nghe ai nói gì.

Lý Hồng Tụ bước tới gần hơn:

-Lưu huynh chờ gì? Chờ Trác Mộc Hợp?

Tiểu Phi đáp bâng quơ:

-Biết đâu… Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Chờ không được! Sa Mạc Vương không đến đâu!Nếu lão ấy đến Trung nguyên vị tất có tay nào giết nỗi lão? Mà những tay giết nỗi sẽ không bao giờ giết lão.

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc:

-Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh xưa nay không có oán thù gì với nhau thế tạu sao họ Tây Môn lại giết họ Tả? Rồi đến Linh Tựu Tử với Tây Môn Thiên kẻ chân trời người góc bể tuy cùng giang hồ xuôi ngược song chẳng bao giờ va chạm quyền lợi tại sao Linh Tựu Tử lại hạ sát Tây Môn Thiên? Rồi đến Trác Mộc Hợp và Linh Tựu Tử giữa nhau chẳng có một điểm ân oán tình cừu tại sao Trác Mộc Hợp lại hạ sát Linh Tựu Tử?

Chàng thở dài mấy tiếng rồi tiếp:

-Trên thế gian này, có biết bao nhiêu điều bất ngờ, trí khôn của con người không tưởng tượng nổi?

Thái dương chếch về tây, từ lúc chiếc thây người đầu tiên xuất hiện thời gian trôi qua đã khá lâu rồi.

Trên sân thuyền, ba xác chết nằm nguyên đó, có lẽ chủ thuyền chưa chịu vất trở lại mặt biển là cốt chờ cho tất cả sưu tầm nghiên cứu kỷ luỡng chăng?

Rồi chiếc thây thứ tư lại theo sóng đùa trôi tới, đúng như Tiểu Phi dự đoán.

Những chiếc thây trước trồi lên hụp xuống khi trầm khi bỗng, nhưng chiếc thây này lại giống một cái bè, dù gió dồi sóng dập cách nào cũng không hụp khỏi mặt nước.

Những chiếc thây khác Lý Hồng Tụ còn dám thản nhiên mà nhìn, hiếu kỳ mà nhìn song đến chiếc thây này, vừa trông thấy là nàng quay mặt sang hướng khác.

Chiếc thây đó theo sự sình lên trông giống như một người mập mạp ngộ nạn, mà nhìn lỹ mường tượng là một người ốm.

Trong nhất thời Tiểu Phi không có thể nhận xét chắc chắn được.

Chiếc thây đó đã trướng lên gần như nát rữa.

Thây mập? Thây ốm? Thây già? Thây trẻ? Tiểu Phi phải lắc đầu, không suy đoán nỗi. Họa chăng có thể nhận ra đó là một nam nhân hay nữ nhân mà thôi.

Chàng giương to đôi mắt nhìn trừng trừng vào chiếc thây. Làn da đen vì nắng táp đã biến thành đỏ sậm.

Lý Hồng Tụ rung rung giọng:

-Lợi hại thật! Ai độc thật! Để tôi vào gọi Dung thơ thơ ra xem, cóù lẽ chị ấy biết là nạn nhân ngộ độc như thế nào.

Tiểu Phi lắc đầu:

- Dung Dung không nhận nỗi chất độc đó đâu! Lý Hồng Tụ cười nhẹ:

-Về võ công, không ai chối cãi sở năng của huynh, nhưng về ám khí, vị tất Lưu huynh hơn nổi Tống Điềm Nhi? Vềà thuật cải sửa dung mạo Lưu huynh lại kém xa Dung thơ thơ! Tiểu Phi gật đầu:

đành là thế, song người này có phải trúng độc đâu? Ít nhất, cũng không hoàøn toàn do độc! Lý Hồng Tụ bật cười khanh khách:

-Nếu không trúng độc thì trúng đường chắc, trúng mật chắc! Tiểu Phi không nao núng:

-Rất có thể! Đường! Nước đường! Nạn nhân trúng nước đường! Lý Hồng Tụ trố mắt:

-Nước đường?

-Tiểu Phi gật đầu:

đó là một sản phẩm do Thiên Nhất Thần Thủy Cung chế luyện, giang hồ gọi là Thiên Nhất Thần Thủy, còn người trong Thủy Cung thì gọi là Trọng Thủy.

Lý Hồng Tụ chớp mắt:

-Thiên Nhất Thần Thủy là một loại độc dược tối lợi hại, hơn tất cả mọi độc dược trêân giang hôà! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy rồi! Nghe nói mỗi một giọt Thiên Nhất Thần Thủy có cái trọng lượng ngang ba trăm thùng nước, điều đó khó tin thật nhưng nhiều người đều công nhận là sự thật mình phải tin là thật. Người thường chỉ uống một giọt thôi, thân thể sẽ nổ tung ra mà chết ngay.

Chàng thở dài mấy tiếng nói tiếp:

-Lợi hại hơn hết là Thiên nhất thần thủy không màu sắc, không mùi vị, dù cho ai nghi ngờ mà nếm thử, vẫn không thể hiểu được cái đặc chất của nó như thế nào?

Cho nên Sa Mạc Vương phải uống nhầm, điều đó tưởng không có gì phải lấy làm lạ.

Lý Hồng Tụ lại hỏi:

-Nhưng...có chắc người này là Trác Mộc Hợp chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Hồng Tụ chớp mắt:

-Hắn đã biến dạng như thế này, còn nhận làm sao được màdám quả quyết?

Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười:

-Y phục của hắn tầm thường thật nhưng đặc biệt là đôi giầy của hắn. Đôi giày đó thuộc loại của bọn du mục thường dùng. Thân thể hắn hãy còn làn da tươi mát, nhưng mặt hắn sạm nám như nnhững gương mặt dày dạn phong trần. Ngần ấy điểm, chứng tỏ hắn từng xuôi ngược vùng sa mạc trải nắng dầm sương, chan mưa, hứng gió, nơi hông hắn có cái khoen cài đao. Hiện tại đao và vỏ đao đã mất điều đó chứng tỏ hắn có một thanh đao rất quý, kẻ đã sát hại hắn tự nhiênphải tước đoạt, chứ sao lại để một thanh đao quý mai một theo xác hắn vào lòng biển sâu.

Chàng dừng lại nhìn xác chết môt chút rồi từ từ nói tiếp:

-Với những đặc điểm đó, mình có thể đoán chắc cái xác này là của Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp! Lý Hồng Tụ tặc lưỡi:

-Tôi xem Lưu huynh nên đổi nghề là phải! Giá mà Lưu huynh làm cái việc điều tra, tuần sát, thì kết quả mỹ mản vô cùng! Có thể cái lão Thốc Ưng nào đó, nổi danh vì tài thính tai cũng phải bái phục! Tiểu Phi bật cười sang sảng:

-Chưa hết! Hắn có mang một chiếc ngân bài, mặt ngân bài có khắc hình một con lạc đà có đôi cánhdài, chiếc ngân bài đủ nói lên nhân vật mang nó là ai?

Lý Hồng Tụ bật cười theo:

-Lưu huynh đúng là một nhân tài! Phục lắm rồi! Bỗng nàng tắt nụ cười, cau mày nói tiếp:

-Cứ như sự việc này thì Sa Mạc Vương và Thần Thủy cung có gay cấn với nhau làm sao đó, chắc sự gây cấn đó quan hệ không nhỏ đâu. Giờ đây, Sa Mạc Vương đã chết, chứng tỏ… Tiểu Phi hừ một tiếng, chận lời:

-Lý muội muốn bảo ngu huynh đừng tìm hiểu xa hơn?

Lý Hồng Tụ thở dài:

-Tôi không có ý khuyên Lưu huynh đừng nhúng tay vào cuộc tranh chấp của những người ấy, tôi chỉ mong Lưu huynh nên cẩn thận. dè dặt hơn.

Tiểu Phi ngẫng mặt lên không nhìn mây lờ lữnng trôi qua, cười nhẹ:

-Nghe nói bọn môn đệ Thần Thủy Cung, đều là nữ nhân, tất cả lại là những trang tuyệt sắc, nhưng không rõ hô có đẹp bằng ba vị cô nương trên thuyền này chăng! Lý Hồng Tụ lắc đầu cười khổ:

-Lưu huynh lại động tính hào hoa rồi đấy hẳn! oOo Sau một lúc lâu, mặt biển y nhiên với sóng lượn chập chờn, không còn một thi thể nào nổi lên nửa cả.

Lý Hồng Tụ buông một câu:

-Chẳng có gì lạ nữa đâu, Lưu huynh ạ!Chờ mãi vô ích! Tiểu Phi đưa ra nhận xét:

-Nếu không còn một xác chết nào khác, thì sự việc phải dừng lại với nghi vấn quanh Thần Thủy cung. Nếu động cơ cuộc tranh chấp là một kho tàng báu vật, thì kho tàng báu vật đó hiện do Thần Thủy cung chiếm giữ! Lý Hồng Tụ trầm giọng:

-Giả sử còn xáùc chết nổi lên kế tiếp?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thì cứ nghiệm xét xác chết cuối cùng, tìm hiểu nạn nhân là ai, chết vì tay ai, mình sẽ hiểu cái liên hệ của họ, rồi bắt đầu từ đó mà truy nguyên! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Không lý số cao thủ này mất mạng vì cuộc tranh chấp một kho tàng?

Tiểu Phi cười mỉm:

-Hầu hết những vụ bất đắc kỳ tử trên đời, đều do tranh thủ quyền lợi tinh thần, vật chất, những cao thủ này có chết như thế, cũng không phải là điều lạ! Lý muội nên hiểu, tham vọng vô lý thì táng mạng vô lý. Mà con người ai lại không tham?

Khi lòng tham khích động thì còn lý trí gì mà phân biệt phải với trái?

Lý Hồng Tụ nhìn ra xa mơ màng:

- Dẫn dụ được lòng tham của số cao thủ này, hẳn phải là một miếng mồi lớn! Mà kẻ gieo mồi hẳn có một tâm cơ kỳ xảo! Những phát hiện vừa qua gây niềm thích thú phần nào cho nàng, ánh mắt nàng ngời sáng lên, mặt mày tươi lạ.

Đột nhiên từ dưới khoang thuyền, Tống Điềm Nhi vọt miệng gọi vọng lên:

-Có lẽ hai cô cậu không hề biết Dung thơ có một người cô trong hàng môn hạ Thần Thủy cung?

Tiểu Phi sáng mắt:

-A! Dung Dung có người cô trong tổ chức ấy sao?

Chàng tha thiết hơn:

-Không rõ hai năm nay, Dung Dung đã đỡ chưa? Có còn chảy nước mũi chăng?

Lý Hồng Tụi mỉm cười:

-Lưu huynh muốn cho chị ấy lên sàn thuyền?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không! Gió lộng thế này, ai lại để người bệnh ra nơi trống trải.

Một giọng dịu hiền ấm áp, đáp lời chàng:

-Không sao đâ! Tôi đã đỡ rồi, chỉ cần nghe một câunói như vậy cũng hết bịnh ngay, không cần uống thuốc. Tôi… Tống Điềm Nhi cao giọng:

-Ấy chết! Dung thơ không khéo lại lầm mưu họ đấy! Họ đã biết Dung thơ sắp lên đến nơi, nên cố ý tỏ ra thiết tha lo nghĩ cho Dung thơ nghe lọt mà cảm họ đấy thôi.

Giọng nói ấm dịu lại vang lên như gió vờn cành liểu:

- Dù cho họ cố ý, miễn là họ nói ra như vậy, dù giả dối mà nói đi, nghe cũng khoái lắm rồi! Nghe lời giả dối mà mát ruột lòng cũng hơn chẳng nghe được gì cả! Tiếp theo câu nói, một bóng người hiện ra, yểu điệu diễm kiều trong lớp áo mỏng dài phủ gót.

Ánh tà dương rải vàng trên mái tóc đen huyền của bóng đó, ánh tà dương rọi vào đôimắt xanh biếc chớp ngời, ánh tà dương soi rõ đôimôi mọng đỏ, tất cả những sự kiện đó tạo nàng thiếu nữ vừa xuất hiện thành một người trời từ thượng uyển nhàn bộ xuống trần gian chập chờn trên mặt trùng dương lúc hoàng hôn thu dọn những tia nắng xa vời.

Lý Hồng Tụ dậm chân kêu khổ:

- Dung thơ! Gió lớn thến này, Dung thơ lên đây làm chi? Không khéo lại nằm liệt giường ra đấy, khiến cho vị công tử đa tình của chúng ta kia lại phẫn nộ mà hành hạ bọn tôi! Khổ lắm nhé! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Trên sàn thuyền nhiệt náo quá, tôi làm sao nằm yên được trong cái xó khoang u tối chứ? Huống chi, tôi mấy cái xác kia xem có đúng là Thần Thủy Cung liên quan đến sự tình hay không vậy mà! Tay nàng có cầm sẵn một chiếc áo gấm, àng choàng chiếc áo đó lên người Tiểu Phi, dịu giọng gắt yêu:

-Chiều hôm gió lạnh, ai lại để mình trần như thế chứ! Tiểu Phi vừa cười vừa than:

-Cứ lo nghĩ cho người khác không chịu săn sóc lấy mình, thảo nào mà chẳng đau ốm! Lý Hồng Tụ cười lớn:

-A! Dung thơ vì lo cho người ta nên phát bệnh đấy! Còn bọn tôi suốt đời mạnh khoẻ, chắc tại mình không hề quan tâm đến ai khác. Ha ha! Tô Dung Dung đưa tay phớt yêu vào má nàng:

-Lại muốn phát cáu rồi đấy phải không? Đừng! Đừng! Người sống được bao lâu, cáu làm chi cho mau già, mau xấu?

Lý Hồng Tụ Ôm chầm lấy nàng, bật cười kahnh khách:

-Phải! Tôi hay cáu lắm! Mà tôi cũng hay ghen lắm! Tôi xấu như vậy sao Dung thơ còn thích tôi?

nàng bế Tô Dung Dung lên cao, amng nàng đến tận mạn thuyền.

Vừa lúc đó, một cái xác nữa, xác thứ năm trôi đến.

oOo Nói là một cái xác, không đúng lắm, bởi nó không toàn vẹn.

Trọn bờ vai bên tả, luôn cánh tay bị chém bạt đi, may mà gương mặt vẫn còn nguyên, có lẽ lúc bị địch tấn công, nạn nhân chỉ kịp nhếch đầu qua một bên, còn thân hình không xê dịch đúng lúc, nên bị băng đi mất. Gương mặt đó đẹp vô song, kẻ nào hạ thủ đúng là một tên tàn bạo không hề thương hương tiếc ngọc, bởi nạn nhân là một nữ nhân, là một cân quắc anh thư.

Nàng vận một chiếc áo bằng sa tuyệt đẹp, hông có thắt sợi dây tơ màu bạc, mang đôi giày cũng màu bạc.

Chiếc áo mất đi một phần theo bờ vai và cánh tay, phần còn lại nhuộm máu đỏ loang lỗ như có hoa, nếu không có sợi dây tơ bạc cột chắc vào thân, có lẽ sóng biển đã lột trần rồi.

Tô Dung Dung quay nhìn nơi khác, mắt rướm lệ.

Lý Hồng Tụ cũng quay mặt đi trầm giọng hỏi:

- Dung thơ! Môn hạ của Thần Thủy Cung phải không?

Tô Dung Dung nhẹ gật đầu.

Tiểu Phi thở dài:

-Người đẹp như thế này, kẻ nào nhẫn tâm hạ thủ chứ?

Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Vì quá nhẫn tâm, nên kẻ hạ độc thủ phải đền tội! kẻ đó cũng đã chết, còn có đâu! Tiểu Phi trố mắt:

-Chưa biết người, sao lại người đã chết? Kẻ hạ độc thủ là Sa Mạc Vương Vô Ảnh Thần Đao Trác Mộc Hợp?

Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Tự nhiên là hắn rồi! Trừ hắn ra, còn ai có đường đao chớp nhoáng.

Tiểu Phi buột miệng kêu:

-A! Lý Hồng Tụ dẫn giải:

-Phát giác ra mình bị đầu độc rồi, Trác Mộc Hợp vận dụng lực tàn trước khi tắc thở, tặng nàng một nhát đao. Nhát đao đó, phát xuất với tất cả căm hờn phẫn uất tự nhiên, nó phải nhanh phải mạnh phải chuẩn.

Tiểu Phi lộ vẻ u buồn:

-Cũng có lý như vậy lắm! Lý Hồng Tụ htở ra ảm đạm:

-Hiện tại, sự việc ngưng đọng tại đây, mình không còn sự kiện nào để tra cứu xa hơn, không còn điều gì nữa đâu! Tiểu Phi chớp mắt:

-Không còn?

Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Người đã chết hết, sóng trùng dương đã đưa đến cho ta xác cuối cùng thì còn việc gì nữa chứ! Tiểu Phi chưa hoàn toàn đồng ý với nhận định của nàng:

-Lý muội cho là nàng này chết vì tay Trác Mộc Hợp?

Lý Hồng Tụ đảo mắt nhìng cái không toàn vẹn một thoáng:

-Lưu huynh có ý kiến khác chăng?

Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Lý muội còn quên một việc, Trác Mộc Hợp chết, thanh Đại Phong Đao của hắn cũng mất luôn. Kẻ nào đoạt thanh đao của hắn dùng thanh đao sát hại nàng này, cố ý làm cho người ta phải tin là sự việc kết thúc với hai cái xác cuối cùng, kết thúc bằng một cuộc tương sát giữa nhau, không có kẻ thứ ba.

Lý Hồng Tụ kêu lên:

-A! Đúng rồi! Tiểu Phi từ từ tiếp nối:

-Kẻ đó muốn làm cho mọi người tin là sự việc đã kết thúc, nếu thực ra, sự việc tự nó kết thúc thì cần gì hắn muốn! Vì hắn muốn, nên chưa hẳn đã kết thúc. và nếu tôi không võ đoán thì sự việc chỉ mới bắt đầu thôi! Bắt đầu từ ý muốn của kẻ sau cùng… Tô Dung Dung vụt hỏi:

-Hắn không muốn có ai khác chen vài vụ này? Phải vậy chăng?

Lý Hồng Tụ mơ màng:

-Tại sao hắn không hủy diệt chiếc xác cuối cùng, cho không ai nhận ra được?

Không nhận ra được thì còn ai can thiệp làm gì? Mà biết can thiệp như thế nào, bởi nạn nhân là một người lạ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tất cả đều những nhân vật hữu danh trên giang hồ, rất có thể họ là những tay lãnh đạo môn phái, họ chết đi môn đệ của họ sẽ tương cứu. Họ chết mất thây, thì sự biệt tích của họ càng khinh động môn đệ họ hơn! Tô Dung Dung cau mày:

-Sở dĩ...

3. Chương 3: Thiên Nhất Thần Thủy

Tiểu Phi chận lời nàng:

-Sở dĩ, hắn làm như thế, là để cho thiên hạ tin rằng năm nạn nhân này tự tàn diệt lẫn nhau, ngoài họ ra, không còn ai khác nữa, và họ chết rồi thì sự việc cũng kết thúc với cái chết của họ, dù đệ tử của họ có muốn báo hận cho sư môn, cũng không còn đối tượng nữa. Đã không có đối tượng, thì sự việc kết thúc vĩnh viễn.

Lý Hồng Tụ thở ra:

-Kẻ đó nghĩ như thế rất đúng, nhưng hắn còn quên, quên rằng tr6en đời này vẫn còn có những người chuyên môn gánh vác việc thiên hạ, chuyên môn bới lên những cái gì đáng lý ra phải để vùi lấp muôn đời.

Tiểu Phi cười lớn:

- Dĩ nhiên là kẻ đó không hề tưởng đến! mà còn nhiều người khác cũng quên như kẻ đó! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

điều đáng lưu ý là phải biết kẻ đó là ai? Ai cũng có thể là hắn, hắn có thể là mọi người, bởi hắn là kẻ vô danh...Hiện tại, chúng ta không nắm được một manh mối nào, giúp chúng ta phăng lần ngọn đến gốc.

Nàng cao giọng tiếp:

-Lưu huynh! Lưu huynh định tìm một mũi kim giữa lòng biển sâu chăng?

Tiểu Phi thản nhiên:

đúng vậy! Gnu huynh sẽ làm cái công việc tát biển cạn, cho mũi kim phô bày dưới ánh dương quang.

Đột nhiên, chàng nhảy vút lên không, chênh chênh thân hình, đáp xuống mặt biển.

Lý Hồng Tụ kêu to:

-Lưu huynh làm gì thế?

Tiểu Phi cười lớn:

-Thử vào lòng biển mò kim, may ra mình khỏi phí công tát cạn! Bòm! Nước biển bắn lên tung toé, Tiểu Phi đã chìm lặng dưới biển sâu.

Lý Hồng Tụ dậm chân:

-Trời! Dung thơ đành lấy mắt mà nhìn Lưu huynh à?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Không nhìn cũng không thể làm gì khác hơn. Trên đời này, còn ai có thể ngăn trở được chàng ta?

*** Tô Dung Dung tìm một mảnh buồm phủ lên năm xác chết. Đến lúc đó, Tống Điềm Nhi mới dám xuất hiện.

Nàng xuất hiện với một lồng đèn nơi tay tả, một giỏ trái cây nơi tay hữu.

Ánh tà dương dfần dần mờ nhạt, sao trời đã điểm lưa thưa. Mặt biển là một tấm thảm xanh biếc có óng ánh màu vàng. Gió thoảng qua nhẹ quá dù là gió trùng dương, không đủ gợn mặt nước thành sóng to, sóng nhỏ, song thừa gieo mát dịu cho các nữ khách trên du thuyền. Họ cảm thấy tinh thần sảng khoái lạ.

Nhưng họ không tận hưởng niềm sảng khoái, bởi bên cạnh họ có năm chiếc xác lạ. Họ lặng lẽ đợi chờ Tiểu Phi trở lại.

Xa xa, trên mặt biển có ánh đèn ngư thuyền, ánh đèn le lói như một ngôi tinh tú bồng bềnh trên mặt nước.

Lý Hồng Tụ nhìn ánh đèn ngư thuyền điểm một nụ cười:

-Tôi hy vọng chàng ta sẽ lọt vào mẻ lưới của ngư thuyền kia, ngư phủ sẽ phải một phen hãi hùng khi nhận ra mình thu hoạch được một con quái ngư! Tống Điềm Nhi cười hì hì:

-Nếu ngư thuyền lưới được quái ngư, thì ngư phủ phải là một huynh trưởng của Lý thơ thơ! Lý Hồng Tụ trừng mắt nhìn nàng Tống:

-Kỳ quái thật! Thổ ngữ vùng Tô châu có thanh âm dịu lắm chứ, tại sao không dùng mà chỉ nói tiếng Quảng Đông nghe như chimchí choét? Vậy mà có kẻ nói mãi, không ngại chối tai người nghe! Tống Điềm Nhi biết mình bị xỏ ngọt, càng cố ý trêu tức:

-không phải là người ta thích cái giọng líu lo như chim đâu. Người ta chỉ thích dùng giọng đó, là vì có thể làm khó chịu cho một vài kẻ nào vậy thôi! tánh của ta hay làm khó chịu cho kẻ khác, nếu kẻ đó khó chịu mà chết, ta cũng chẳng màng! Thốt xong, nàng nhảy lùi, hụp xuống, rồi nhảy lên như một trẻ nít thích chí reo hò, nhảy nhót quá mãn nguyện.

Nhưng thoạt đầu, nàng nhảy nhót vì thích miệng nàng còn gắn nụ cười. Sau cùng thì nàng xanh mặt, nàng nhảy nhanh hơn, càng hét vang thay vì reo hò, mồm méo xệch thay vì cười.

Một con cá ác ôn từ dưới nước phóng mình lên, rơi tọt vào tay áo nàng, gây cảm giác nhột nhột, nhớt nhớt, làm nàng sợ cuống cuồng lên.

Đến lượt Lý Hồng Tụ vỗ tay cười lớn:

-Thích quá! Ta chưa chết tức, đã có kẻ sắp chết hoảng lên rồi! Ha ha! Phải chứ? Ai bảo trêu ta? Ta không trả đũa, vẫn có người thay ta mà trả.

Không rõ đã lên thuyền từ lúc nào, Tiểu Phi đứng đó, nhìn cục diện mà cười, cười một lúc rồi thò tay vào tay áo Tống Điềm Nhi bắt con cá bỏ ra ngoài.

Tống Điềm Nhi mặt còn trắng nhợt, vừa dậm chân vừa kêu trời, bất thình lình nhào tới đấm chàng.

Tiểu Phi vừa cười vừa né tránh:

-Vừa rồi ta trông thấy một người mà Tống muội hằng mơ tưởng, ta định nói cho Tống nghe đấy, nếu đấm mãi, ta chẳng nói đâu! Tống Điềm Nhi nghỉ đánh, chồm chân vòng tay qua cổ chàng, đeo cứng hỏi nhanh:

-Ai? Ai? Lưu huynh thấy ai?

Tiểu Phi nheo mắt:

-Người mà Tống muội mơ tưởng, ước ao được trông thấy, là ai? trong thiên hạ ngày nay, ai giỏi đàn cầm nhất? trong thiên hạ ngày nay, ai xứng đáng là một nhà danh họa? Ai tạo những dòng thơ lâm ly tiêu hồn?

Lý Hồng Tụ vỗ tay reo lên:

-Tôi biết! Tôi biết! Diệu Tăng Vô Hóa! Tống Điềm Nhi buông cổ chàng, nắm hai tay chàng dặt dặt:

-Thật vậy à? Lưu huynh đã gặp người đó à?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Y ngồi trên thuyền một mình, mường tượng niệm kinh, mường tượng làm thi, ta từ dưới nước vọt lên! Nếu các người được trông thấy vẻ mặt của y lúc đó! Tống Điềm Nhi trố mắt:

-Lưu huynh nhận ra y?

Tiểu Phi tiếp nối:

-Ta chỉ gặp y ba lần. Lần thứ nhất ta cùng y uống rượu suốt ba ngày ba đêm.

Lần thứ hai, ta cùng y gây cuộc cờ suốt năm ngày năm đêm. Lần thứ ba, ta cùng y bàn về giáo lý nhà Phật suốt bảy ngày bảy đêm! Chàng cười vag một tiếng, tiếp nối:

-Bàn về Phật giáo, tự nhiên ta kém y. Còn uống rượu tự nhiên y kén ta! Lý Hồng Tụ nheo nheo mắt:

-Còn cờ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta cho là hòa, nhưng cái lão hòa thượng đó không bằng lòng! Lý Hồng Tụ bật cười khanh khách:

-Thế nghĩa là bại! Thì ra, trừ cái việc đấm đá nhau, Lưu huynh kém thiên hạ về các mặt khác! À quên Lưu huynh còn vô địch về rượu nữa chứ! Tiểu Phi nghiêm sắc mặt:

đừng khinh thường người ta chứ: Ngu huynh còn giỏi một khoa nữa đấy! Lý Hồng Tụ bĩu môi:

-Khoa gì?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Ăn! Khoa ăn của ta cũng có hạng lắm đó! Lý Hồng Tụ gập lưng lại mà cười.

Tống Điềm Nhi nắm áo chàng giật giật:

-Sao Lưu huynh không mời lão đến đây?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có chứ! Thoạt đầu thì y muốn đến liền. Nhưng khi nghe ta nói là trên thuyền có mấy nàng tiên nữ, y rùng mình, lè lưỡi lắc đầu y như con thỏ bị tên một lần, giờ nghe nói đến cây cung! Tống Điềm Nhi vẩu mồm:

đã là hòa thượng, còn sợ nữ nhân là sợ làm sao?

Tiểu Phi cười khổ:

-Vì là hòa thượng, nên y sợ nữ nhân! Nếu không, thì y đến gấp! Bởi hòa thượng gần sắc đẹp phỏng có thích thú gì nữa?

Lý Hồng Tụ cười giòn:

-Nếukhông là hòa thượng thì con thỏ đã tỏ cái tài chạy nhanh rồi?

Tiểu Phi nheo nheo mắt:

-Tự nhiên! Tự nhiên! Tô Dung Dung lái câu chuyện sang đề khác:

-Nghe nói cái lão ấy là một danh sĩ trong Phật môn, chẳng những cầm kỳ thi họa đều giỏi, mà võ công của lão cũng cao siêu vô tưởng! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu chỉ có võ công cao tuyệt, thì ai nói làm gì? lão còn hơn thế, hơn xa! Lão là bậc tài cao đệ nhất trong hàng đệ tử Thiếu Lâm, rất tiếc, lão thông minnh tuyệt đỉnh, có danh vọng tuyệt đỉnh, vậy mà cái lão Tâm Hồ đại sư trong Thiếu lâm phái, lúc chọn vị Chưởng môn tương lai, lại không chọn Tôn Vô Hoa, mà chọn một đệ tử khác quá tầm thường! Lý Hồng Tụ mơ màng một lúc:

-Cứ như tư cách của Tôn Hòa thượng thì những sự kiện này tất không làm cho người lưu ý rồi! Tiểu Phi đồng ý:

-Không ngờ Lý Hồng Tụ lại là tri kỷ của Tôn Vô Hoa! Tô Dung Dung tiếp nối:

đành là lão hòa thượng đó không liên quan đến những gì ta phát hiện hôm nay, nhưng Lưu huynh còn thấy người nào khác nữa chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Những chiếc xác này từ hướng Đông trôi đến, ta có quan sát tất cả những con thuyền từ hướng đó xuất hiện, phần đông đều là thương thuyền, hoặc ngư thuyền, chỉ có hai chiếc của người trong võ lâm. Một là của Tôn Vô Hoa, còn chiếc kia là của… Tô Dung Dung chận nhanh:

-Ai?

Tiểu Phi đáp:

-Cái bang. Trên thuyền có bốn vị Đại hộ pháp, bốn vị Đại trưởng lão cùng vị Bang chủ tân nhậm. Vị Bang chủ năm xưa đã chết Cái bang vừa tuyển chọn vị mới. Các người đoán thử xem vị tân Bang chủ Cái bang là ai?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Chịu thôi! Ai mà đoán được! Lưu huynh nói gấp cho nghe đi! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tân Bang chủ là một bằng hữu của ta, tửu lượng ngang ta, khoa ăn cũng ngang ta và một ngày nào đó hắn sẽ họa tặng các người một bức truyền thần.

Tô Dung Dung kêu lên:

-A! Có phải là Nam Cung Linh chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính hắn! Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Như Nam Cung Linh mà là Bang chủ Cái bang, thì cái phong khí của giang hồ đã khởi biến cải rồi đó. Cuộc tuyển chọn bậc thủ lãnh không dựa vào căn bản lão thành mà chỉ bằng vào tài nghệ, vào trí thông minh của mỗi người, dù người đó còn ít tuổi, sự kiện đó đáng mừng cho kiếp vận võ lâm lắm! Tôi dám chắc giang hồ sẽ khởi sắc từ đây! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Tôi tưởng Nam Cung Linh không mảy may liên quan đến sự tình này, sở dĩ… Tiểu Phi lắc đầu cười khổ:

-Sở dĩ, ngu huynh không còn biện pháp nào… Tô Dung Dung chận lời:

-Không biện pháp là một cái lợi, chính tôi mong như thế! Tại sao mình mãi bận tâm vì những việc viễn vông, những việc chiếm rất nhiều thời gian của hạn định một kiếp người khi mình cần tận hưởng trọn vẹn, không thể phí một giây, một phút?

Tiểu Phi nhìn ra mảnh buồm phủ kín năm chiếc thi hài, mơ màng hỏi:

-các người có nhận ra những kẻ yên nghỉ muôn đời kia có một điểm tương đồng chăng? Giả như… Lý Hồng Tụ nheo mắt:

-Có! Cái điểm tương đồng của họ: tất cả đều là con người! Họ là con người như nhau! Lưu huynh nhận xét chí lý! Tiểu Phi phớt qua sự bông đùa của nàng:

-Bỏ cái điểm đó qua một bên, lý muội không nhận ra điểm nào khác nữa chăng? Hãy cố thử suy nghĩ xem! Tô Dung Dung uể oải đứng lên:

-Muốn suy nghĩ, hãy xuống khoang thuyền mà suy nghĩ, không nên hứn gmãi gió lộng của trùng dương lúc hoàng hôn rủ bóng. Đi! Tôi sẽ pha trà thơm cho các người nhấp nháp, rồi cứ suy nghĩ bvao nhiêu lâu bằng thích.

Khoang thuyền là một gian phòng nổi của khách du thủy thừa tiền lắm bạc, chẳng những tiện nghi không thiếu, cách trang trí lại hoa mỹ cầu kỳ.

Từ sàn thuyền xuống khoang, phải do một chiếc thang ngắn, nhỏ hơn một chiếc thang lầu.

Một vài ngọn đèn kính đáo tỏa ánh sáng mát dịu khắp gian phòng một thứ ánh sang khôn ghuy hoàng như cảnh phồn hoa ồ ạt mà là ánh sáng của mộng mơ, gieo cái ấm êm ngây thơ cho những tâm hồn cần lắng dịu sau những sóng gió của cảm hoài.

Tiểu Phi xuống khoang trước hết.

Đến đầu thang, chàng đột nhiên dừng chân lại, rồi đứng đờ ra đó, khôn gkhác nào chân đóng đinh tại chỗ.

Đôi mắt chàng mở to, ánh mắt ngời lên sự kinh dị, hướng thẳng vào gian phòng.

bên trong đã có người! một người thôi, người đó là một nữ nhân! Nữ nhân đưa lưng ra cửa, ngôi nơi chiếc ghế của chàng ngồi thường ngày.

Từ phía sau nhìn tới, Tiểu Phi không trông thấy gì khác hơn là mái tóc vấn cao của nàng, một mái tóc chỉ có loại mỹ nhân mới có. Chàng còn thấy được một bàn tay. Bàn tay đó dĩ nhiên phải đẹp, đẹp mới xứng với mái tóc huyền, mới biểu lộ được những ưu điểm mà hóa công riêng dành cho những trang thiên hương quốc sắc.

Bàn tay đó, hiện đang nâng chiếc chén,cũng lại là chiếc chén Tiểu Phi thích dùng nhất, thường dùng nhất những khi cần mềm môi chuốc men nồng.

Và hiện tại, nàng chọn cái ghế của chàng, nàng chọn cái chén của chàng, nàng ung dung ngồi, ung dung uống, không hề khách khí, nàng nghiễm nhiên là chủ nhân của du thuyền! Tiểu Phi dừng lại, thì Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điểm Nhi cũng dừng lại, chàng kinh dị, ba nàng cũng kinh dị như chàng.

Tất cả đều lặng thinh nhìn vị khách bất ngờ, không rõ từ đâu đến, đến từ lúc nào, nhất là địa điểm của cuộc viếng thăm nằm trên một con thuyền chung quanh là trùng dương sóng nước bao la.

Nàng là ai? Nàng đến với mục đích gì? Có phải nàng đến lúc Tiểu Phi nhảy xuống nước chăng? Có phải Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điểm Nhi không đủ thính giác nhận ra sự xuất hiện của nàng chăng?

Một giọng nói vừa dịu vừa lạnh vang lên:

-Vào đây chứ! Vào đi! có phải là Đạo Soái Lưu Hương đó không?

Nàng thốt, nàng không quay đầu lại, tay vần còn nâng chén rượu.

Tiểu Phi đã lấy lại bình tỉnh. Chàng thản nhiên đáp:

-Chính tại hạ! Có lẽ tại hạ lầm phòng rồi! Nữ nhân vẫn lạnh lùng:

-Không! Không lầm đâu! Đây là địa phương, là lãnh thổ của người mà 1 Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu là địa phương. là lãnh thổ của tại hạ, thì sự có mặt của cô nương sẽ được giải thích như thế nào! Nữ nhân điềm nhiên:

-Rất dễ! Ngươi hãy coi đây là một cái hứng ngẫu nhiên! khôn ghơ không kém! Tiểu Phi cười lớn:

-Hay qua! Cô nương nói đúng 1 Đúng lắm! Nữ nhân tiếp:

-Vả lại, nếu ta khôn glầm thì Đạo Soái Lưu Hương xưa nay không hề cự tuyệt nữ nhân.

Đột nhiên nàng xoay chiếc ghế, đối diện với Tiểu Phi đến lúc đó chàng mới nhìn rõ mặt nàng.

Dùng danh từ đẹp, diễn tả nhan sắc nàng, danh từ đó không diễn tả một phần nhỏ nào cái nhan sắc của nàng. Từ người nàng một ma lực bốc hỏa, hút dẫn cái hô hấp của đối tượng, làm cho con timngừng nhịp, cho tâm hồn kết động. Và nếu ánh sáng mắt nàng chơm chớp một chút, thì không gian sẽ bị khuấy mạnh, bão sẽ dậy, giông sẽ nổi.

Từng là một phong lưu công tử nức tiếng hào hoa, mỗi cái vung tay, cầm trên vạn lượng, bình sinh Tiểu Phi chưa hề trông thấy một sắc đẹp nào bằng, cho dù Lâm Tiên Nhi của những ngày xưa củ… Nàng tiếp gọn:

-Lý do đó đủ giải thích chưa hở Đạo soái?

Đã nhìn mặt nàng rồi tự nhiên Tiểu Phi không thể không quan sát những điểm khác nơi nàng.

Nàng vận chiếc áo bằng sa mỏng, màu tuyết, ngang lưng có thắt sợi dây màu bạc.

Nàng không để Tiểu Phi có qua thừa thì giờ làm một cuộc sưu tầm bằng ánh mắt trên người nàng, ung dung thốt:

-Có lẽ hiện tại ngươi đang tự hỏi ta từ đâu đến.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không đâu 1 Thà tại hạ không biết là hơn! Vì không muốn biết, nên chẳng cần tự hỏi, cũng như hỏi thẳng nơi người đáng hỏi! Nữ nhân thoáng kinh dị:

-A! Tại sao?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Trên thế gian này, nếu có một nữ nhân nào mà tại hạ không thích giao du thì nữ nhân đó hẳn xuất xứ từ Thần Thủy cung! Nữ nhân chớp mắt:

-Nghĩa là người không chấp nhận giao tiếp với môn hạ Thần Thủy Cung! Tiểu Phi thản nhiên:

-Có lẽ thế! Nữ nhân vụt đứng lên, quay mình, với tay lấy chiếc bình bằng bạc đặt nơi ngăn vách, mở nút, rót đầy chén, cạn.

Tiểu Phi thở dài:

-Biết làm sao hơn, hở cô nương? Ý chí đã cố định như thế rồi, tại hạ phải giữ lấy nó đến hơi thở cuối cùng! cstrongng nhìn chén rượu trong tay nàng, tiếp hỏi:

-Cô nương cần làm mấy chén mà đến đây, hay còn mục đích nào khác?

Chàng bước tới, kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

Nữ nhân nghiên đầu, nhìn xéo, gằn từng tiếng:

-Ngạo mạn! Vô lễ! Tàn khốc! Lạnh lùng! Còn gì nữa? Nhưng cũng có một vài điểm vớt lại, khiến cho bổn cô nương có thể chịu được! Đúng như truyền thuyết giang hồ! Rất đúng! Tiểu Phi vòng tay:

đa tạ! Nhưng không rõ trên giang hồ, thiên hạ có quên một điểm khác của tại hạ chăng?

Nữ nhân rùn vai:

điểm gì?

Tiểu Phi nhếch một nụ cười:

-Nếu có một nữ nhân xa lạ đến thuyền, ngồi ngay trên chiếc ghế của tại hạ, nâng chén của tại hạ, uống rượu của tại hạ, thì nữ nhân đó sẽ bị tại hạ quăng ngay xuống biển, dù nữ nhân đó là bậc tuyệt thế diễm kiều.

Chàng duỗi hai chân ra, tỏ cái vẻ thoải mái, chàng thở phào tỏ cái khoan khoái sẵn sàng mục kích một cơn giận biểu lộ trên gương mặt đẹp mê hồn.

Quả nhiên, nữ nhân biến sắc mặt trắng nhợt, tay nàng rung rung.

Lý Hồng Tụ vội bước tới, chụp nhanh chén rượu trong tay nữ nhân, điểm một nụ cười:

-Nếu cô nương cần bóp vỡ một vật gì, tôi sẽ tìm cho một chiếc chén bằng sắt, chứ chén này bằng ngọc. Quý lắm! Mình không nên phí cô nương ạ! Nữ nhân càng xám mặt hơn. Rồi từ xám, trở về màu trắng để cuối cùng chuyển qua mà hồng, màu của sự thẹn.

Thẹn mà xanh mặt là có sự uất hờn, phẫn nộ chứ thẹn mà đỏ mặt là có sự hòa dịu rồi. Nữ nhân cười mỉm:

-Khá lắm! Các ngươi toàn là những con người khá, nói năng có ý nhị lắm! Nhưng giai đoạn bông đùa chấm dứt rồi! Tiểu Phi nheo mắt:

-Thế là mình không còn cười được nữa! Mình không cười thì phải khóc hay sao hở cô nương?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Nếu ngươi không trao trả lại cho ta, chỉ sợ muốn khóc cũng không khóc được?

Tiểu Phi trố mắt:

-Trao trả? Tại hạ vay gì của cô nương?

Nữ nhân điềm nhiên:

đúng! Ngươi không vay! Tự nhiên là ngươi không vay rồi! Mọi người đều biết vậy rồi! Có bao giờ Đạo Soái Lưu Hương mở miệng vay gì nơi ai?

Nàng cười gằn mấy tiếng, rồi rùn vai ; -Ngươi trộm! Ngươi lấy trộm! Tiểu Phi cau mày:

-Trộm? Cô nương đùa à? Trộm của cô nương vật gì?

Nữ nhân buông gọn:

-Một giọt Thiên Nhất Thần Thủy! Đôi mắt Tiểu Phi trọn tròn, lồi ra như ha hòn đạn, chàng kêu lên thất thanh:

-Cô nương nói sao?

Nữ nhân gằn mạnh từng tiếng:

-Thiên Nhất Thần Thủy! Tiểu Phi sững sốt ; -Cô nương muốn nói là có kẻ đột nhập vào cung trộm Thiên Nhất Thần Thủy! Nữ nhân bĩu môi:

-Không lẽ ta từ ngàn dặm xa vượt trùng dương đến đây để dối ngươi! Dù sao thì Tiểu Phi cũng cảm thấy khoan khoái tron glòng. Bởi vì, lọt vào Thần Thủy cung là thực hiện được một sự kiện phi thường mà nữ nhân không chịu tìm nơi nào để hỏi, lại tìm đến chàng, như vậy là nàng cho rằng trên đời này chỉ có chàng mới làm nổi việc phi thường đó.

Trộm đành rằng là một việc xấu, nhưng trộm ở những nơi không thể tộm được, mới oai chứ? Chẳng hạn, vào hoàng thành, trộm chiếc ấn của nhà vua đó mới là một kỳ công! Chàng lẩm nhẩm:

-Hay lắm 1 Hay lắm! tất cả mọi chuyện đều gây thích thú! Những việc hôm nay, những việc chiều nay, ngay trên chiếc thuyền này! Chàng vụt hỏi:

-Cô nương bảo là mất một giọt Thiên Nhất Thần Thủy? Hay mất nhiều hơn?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Tiếng là một giọt, chứ thật sự làm sao trộm được một giọt, duy nhất? Cần một giọt, chỉ trộm một giọt thì lấy đâu bù vào chỗ hao hụt? Cho nên phải nói là mất vài giọt mới đúng hơn! Vài giọt đó có thể hại hơn ba mươi sinh mạng. Nếu sử dụng đúng phương pháp thì hại đúng ba mươi bảy người! Tô Dung Dung thở dài:

-Cô nương nghĩ là chàng lấy trộm vật đó?

Nữ nhân cười lạnh:

-Trên đời này, ngoại trừ Đạo Soái Lưu Hương ra, còn ai đủ tài, đủ can đảm vào Thần Thủy cungtrộm một vật gì chứ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đa tạ cô nương quá khen! Bây giờ, nếu tại hạ nói rằng, mình chưa làm đến việc đó, chắc chắn cô nương không tin?

Nữ nhân hừ một tiếng:

-Ngươi lại có thể làm cho ta tin được ngươi không?

Tiểu Phi gật đầu:

được chứ! Được chứ! Chàng vụt đứng lên, chụp lấy bàn tay nữ nhân, thốt:

-Ít nhất, tại hạ cũng phải cho cô nương thấy một cái gì, và tại hạ cam kết là cái đó sẽ gây nhiều thích thú cho cô nương lắm! Một loại thích thú phi thường! Bình sinh cô nương không hề gặp! Nữ nhân lẳng lặng để cho chàng lôi đi.

Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Chàng mà nắm tay một nữ nhân nào chắc chắn nữ nhândó không hế cự tuyệt! Tống Điềm Nhi chớp mắt:

-Môn hạ Thần thủy cung, nếu là nam nhân thì… Lý Hồng Tụ chận lời:

-Nữ nhân thì đã sao? Bất quá, chỉ khá cnhau ở điểm đẹp hay xấu mà thôi! Tống Điềm Nhi cười mỉa:

-Tôi thì nhận ngay nữ nhân này đẹp lắm! Lý Hồng Tụ cười vang đại lượng:

-Mà Đạo Soái Lưu Hương cũng không xí trai! Mảnh buồm được dở tốc ra, bày năm chiếc xác nhăn răng đáng sợ.

Tiểu Phi chỉ xác nữ nhân:

-Cô nương có nhậnra là ai chăng?

Nữ nhân không biểu lộ một cảm nghĩ nào cả. Nàng nhìn chiếc xác như nhìn một tảng đá bên đường.

Nàng lạnh lùng thốt:

-Không phải là đệ tử Thần Thủy cung! Tiểu Phi giật mình:

-Không phải?

Nữ nhân lắc đầu:

-Bình sinh, ta chưa trông thấy nàng lần nào! Tiểu Phi vuốt vuốt chót mũi, một lúc lâu, chàng điểm một nụ cười khổ:

-Tại hạ chỉ tưởng là chính người trong cung trộm vật đó mang đi. tại hạ tưởng chính nàng này lấy trộm! Hiện tại thì… Nữ nhân chớp mắt:

-Hiện tại thì cái hứng đã tan biến rồi.

Tiểu Phi mơ màng:

-Không phải là môn hạ Thàn Thủy cung, tại sao nàng lại ăn mặc như thế này?

Hay là nàng vì "hắn"? Vì hắn mà nàng ăn mặc như thế, để đánh lạc hướng mọi cuộc theo dõi! Nữ nhân lấy làm lạ:

đánh lạc hướng?

Tiểu Phi gật đầu:

-"Hắn" muốn cho mọi người đều tin là Trác Mộc Hợp bị nàng hạ sát rồi chính nàng cũng bị Trác Mộc Hợp giết hại. Cả hai cùng chết, cả hai chết là sự việc kết thúc, không còn ai truy cứu sự tình chỉ thương hại cho nàng! Nữ nhân trầm ngâm một chút:

-Theo khẩu khí của ngươi có lẽ ngươi đã biết hắn là ai! Tiểu Phi lại mơ màng:

-Nếu đã biết được thì nói gì! Hắn?

Hắn là ai? Hắn là kẻ trộm Thiên Nhất Thần Thủy!

4. Chương 4: Một Trăm Mười Ba

Một nụ cười ác hiểm lộ trên vành môi mọng đỏ của nữ nhân, nàng muốn buông một câu theo ý niệm vừa phát sinh trong tâm não, nhưng Tiểu Phi không để cho nàng kịp phát biểu ý kiến, chàng lại chụp tay nàng nhìn thẳng vào mắt nàng tiếp nói:

-Lãnh cô nương! Nếu cô nương muốn tìm viên ngọc nào trong cát giữa Đại mạc, thiết tưởng cô nương cần phải nghe tại hạ! Lãnh cô nương! Bất quá chàng gọi thế là để mỉa nàng trước cái vẻ lạnh lùng muôn đời không nông nổi của nàng.

Chàng thốt lên câu đó với giọng hết sức dịu ấm không khác nào đôi tình nhân tâm sự nhỏ to hoạch định một chương trình kiến tạo tương lai.

Tương lai ddây là cái bí mật đang ẩn mình trong xác chết. Phải tìm cái bí mật đó dù một mình chàng dù có nữ nhân tham gia hành động.

Nữ nhân lại điểm một nụ cười:

-Ta có phải họ Lãnh đâu! Tiểu Phi chớp mắt:

-Vậy tại hạ phải xưng hô như thế nào?

Nữ nhân bỗng trầm gương mặt lạnh lùng:

-Thôi được! Ngươi cứ gọi ta là Lãnh cô nương đi! Tiểu Phi thở dài mấy tiếng:

-Việc thứ nhất, chúng ta phải nghiên cứu cẩn thận. Thiên nhất thần thủy không thể đổi lấy bạc vàng, châu ngọc. Thiên nhất thần thủy cũng không phải linh dược, thần công, giúp con người tinh tiến võ nghiệp, thì kẻ trộm nó, nhằm vào mục tiêu nào?

Nữ nhân cười lạnh:

-Câu hỏi đó, chỉ có ngươi mới đủ tư cách giải đáp! Tiểu Phi không lưu ý đến sự mỉa mai của nàng, thản nhiên tiếp nối:

-Thiên nhất thần thủy có cái công dụng duy nhất là hại người mà hại người thì có biết bao nhiêu phương tiện? Cần gì phải mạo hiểm vào tận Thần Thủy Cung trộm vật đó! Phải có một nguyên nhân nào thúc đẩy kẻ vô danh vào tận hang rồng, động rắn, trộm được vật đó, một nguyên nhân quan trọng chứ không thể do sự cầu kỳ… Nữ nhân bĩu môi:

-Thì chúng ta muốn biết cái nguyên nhân đó! Hay đúng hơn là ta đang muốn biết đây! Biết được nguyên nhân đó là quá đủ rồi! Tiểu Phi lại tiếp:

-Qua quan điểm vừa nêu, chúng ta phải tìm hiểu đại khái, con người mà "hắn" muốn hại đó là ai, thuộc thành phần nào trên giang hồ. Chắc chắn là "hắn" không thể dùng một độc dược thông thường nào để hại người đó, nên hắn mới nghĩ đến Thiên Nhất Thàn Thủy, bởi chỉ có Thiên Nhất Thần Thủy mới đủ hiệu năng giết người đó mà thôi! Nữ nhân đồng tình:

đúng vậy! Nếu không thì hắn cần gì phải mạo hiểm?

Tiểu Phi lại giảng giải tiếp:

-Nhưng vào lọt được Thần Thủy Cung, hắn cũng không phải là loại vừa. Với bản lĩnh đó, hắn thừa sức loại trừ bất cứ một cá nhân nào mà hắn không thích thấy sống còn trên cõi đời này! Tại sao hắn không dùng bản lĩnh đó, có phải đơn giản hơn không? Tại sao hắn phải tìm Thiên Nhất Thần Thủy?

Chàng kết một câu:

-Suy ra, hắn chưa phải là một tay có bản lĩnh siêu phàm. Tự sức, hắn khônggiết nỗi người, cũng như tự sức hắn không làm sao lọt được vào Thần Thủy Cung. Nếu hắn đột ngập Thần Thủy Cung, trộm được độc thủy, tất nhiên phải có kẻ bên trong ám trợ! Nữ nhân chớp mắt:

-Bên trong? Ngươi ám chỉ ai?

Tiểu Phi không đáp câu hỏi, chàng hỏi lại:

-Sau vụ trộm, trong cung có người nào mất tích chăng?

Nữ nhân cười mỉa:

-A! Thì ra ngươi nghi ngờ đệ tử trong cung ám trợ hắn trộm Thần Thủy. Rồi sợ vụ ám trợ đó phát giác ra, khó tránh khỏi tội nên trốn đi.

Tiểu Phi nhìn sững nàng:

-Không đúng như vậy sao? Rất có thể lắm chứ?

-Rất có thể lắm chứ! Song luận cứ của ngươi không đúng là vì từ mấy mươi năm qua, không có một đệ tử nào mất tích, với bất cứ nguyên nhân nào, trong bất cứ trường hợp nào! Tiểu Phi cau mày, trầm ngâm một chút, đoạn thốt:

-Thế sau vụ trộm, trong cung không có một sự lạ lùng nào xảy ra? Chẳng hạn, như có người tự sát?

Lần này thì nữ nhân biến sắc:

-Tại sao ngươi biếùt?

Tiểu Phi sáng mắt cao giọng:

-Vậy là có người tự sát rồi! Tại sao người đó tự sát?

Nữ nhân rùn vai:

-Phàm những việc trong cung, ngươi có tư cách gì mà hỏi đến?

Tiểu Phi nâng bàn tay nàng lên cao một chút từ từ nói tiếp:

-Lãnh cô nương! Tại hạ nhận thấy cô nương cần phải nói rõ cho tại hạ biết rõ điều đó! Vì sự việc rất hệ trọng, có liên quan… Chàng buông lửng câu nói ở chỗ đó, gằn giọng:

-Cô nương tin tại hạ! Tin đi! Hệ trọng lắm! Nữ nhân rút tay về, quay người đưa lưng lại chàng. Lâu lắm, nàng thong thả thốt giọng đượm u buồn:

-Nàng! Nàng là một thiếu nữ khả ái! Nàng đẹp nàng đa cảm đa tình! Tuổi lại trẻ quá trẻ! Nàng chết rồi! Ta còn nói gì đến nàng nữa. Nói làm chi cho tủi vong linh nàng! Tiểu Phi chớp mắt:

-Nàng có thai! Nàng thẹn thấy người đời, nên tự sát?

Nữ nhân không đáp. Nàng vân vê tà áo, chốc chốc đôi vai khẽ nhô lên, chứng tỏ nàng đang bị khích động! Tiểu Phi cao giọng:

-Phải rồi! Nàng bị hắn lừa tình rồi đến đổi thọ thai, nàng bị hắn cưỡng ép trộm Thần Thủy trao cho hắn, hắn trốn đi, quên cả lời hứa nàng đi cùng. Trong trường hợp đó, nàng đành chọn cái chết! Nữ nhân run bắn người lên, hét:

-Câm! Câm! Ta không muốn nghe ngươi nói nữa! Tiểu Phi thở dài:

-Từ thiên cổ tới nay, đa tình thì mạng bạc, có nữ nhân nào tránh khỏi công lạ của trời đất? Cô nương thương tâm vì nàng thì tốt hơn là truy nguyên tung tích kẻ đã gieo khổ cho nàng, mà báo thù trả hận?

Đột nhiên nữ nhân quay người lại đối diện với chàng, run run giọng hỏi:

-Làm cách nào? Làm cách nào để truy nguyên tung tích hắn? Hắn là kẻ vô danh, hắn là con người xa lạ, ta phải làm sao?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Trước khi chết, nàng có nói gì chăng?

Nữ nhân rướm lệ thần sắc ảm đạm vô cùng:

-Nàng chỉ nói…nàng có tội đối với hài nhi trong bụng! Tiểu Phi thở dài:

-Chung tình thay cho nàng! Trong tình cảnh đó nàng vẫn không tiết lộ hắn là đủ biết nàng yêu hắn làm sao! Nàng sợ hắn bị hại! Nàng chịu chết để cho hắn sống yên lành! Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

-Hắn có ma lực gì? Hắn là con người như thế nào mà nàng si mê hắn một cách cuồng dại như thế? Nàng yêu cả đến sự phản bội của hắn được à?

Nữ nhân lộ hẳn u buồn:

-Không bao giờ nàng tiết lộ gì về hắn. Chẳng những riêng về hắn, không bao giờ nàng đề cập đến nam nhân, sự tình của nàng được phát giác ra, ta có cảm tưởng là mình từ cung trăng rơi xuống! Tiểu Phi chú ý:

-Không bao giờ nàng đề cập đến nam nhân?

Nữ nhân gật đầu:

-Gần như nàng tưởng rằng trên đời này không còn một giống người khác với nữ nhân! Có thể từ lúc sanh ra đến trưởng thành, nàng không gặp một nam nhân nào cả! Tiểu Phi mơ màng:

-Kỳ thật! Quái thật! Tại sao hôm nay tại hạ chỉ gặp toàn những việc kỳ quái?

Còn bốn nạn nhân kia? Tại sao họ cùng chết một nơi? Họ có liên quan gì với nhau? Rồi đến việc Thần Thủy Cung mất trộm? Rồi đến việc thọ thai của một thiếu phụ không hề quen biết nam nhân! Những việc kỳ quái đó có liên quan gì với nhau?

Chàng nhìn sang nữ nhân, hỏi bâng quơ:

-Làm sao giải thích? Làm sao? Ai? Ai giải thích nổi?

Nữ nhân buông gọn:

-Ngươi! Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Chứ còn ai? Nếu ngươi không giải thích nổi thì ngươi khó tránh được cái tiếng chủ động! Là chúa trộm mà không truy tầm được trộm đạo thì làm sao thanh minh với người đời trừ khi mình muốn che chở, trừ khi chính mình là thủ phạm! Tiểu Phi lắc đầu:

-Nhưng manh mối...tại hạ chưa nắm được manh mối nào... Nữ nhân lạnh lùng:

-Manh mối, tự nhiên phải có! Chưa nắm được thì cố tìm cho thấy mà nắm! Tiểu Phi cười khổ:

-Tìm ở đâu?

Nữ nhân rùn vai:

-Một Đạo Soái Lưu Hương không thể hỏi một câu như vậy được! Nàng lại quay mình, đưa lưng về Tiểu Phi buông gọn.

-Ta hạn cho ngươi một tháng! Quá hạn kỳ nếu ngươi không tìm ra manh mối sự tình, Thần Thủy Cung nói chuyện thẳng với ngươi! Tiểu Phi không để ý tới lời hăm dọa của nàng:

-Tại sao cô nương lại quay đi? Hay là đối diện với tại hạ, cô nương không thể thốt thành lời? Ánh mắt của tại hạ có làm cô nương mất hứng chăng?

Nữ nhân không đáp, không quay đầu lại, đi dọc theo mành mành thuyền, từ sân mủi đến sân lái.

Sau lái thuyền của Tiểu Phi có một con thuyền nhỏ cực kỳ tinh xảo trong lối trang bị.

Nữ nhân hẹ nhàng nhún chân tung bổng người lên không, vượt qua mành mành, đáp xuống thuyền con.

Chân nàng vừa chạm đến sàn thuyền, thuyền buông dây, tách xa liền.

Tiểu Phi lặng lẻ hìn theo bóng nàng.

Nàng bây giờ mới nhoẻn miệng cười, cao giọng:

-Cung Nam Yến xin tạm biệt Đạo Soái Lưu Hương. Hẹn tái ngộ một tháng sau! oOo Lý Hồng Tụ cười dài:

-Một tháng sau Lưu huynh sẽ trông thấy nàng đẹp hơn nữa! Lưu huynh sẽ không nhìn được gương mặt nàng mà chỉ chăm chú vào lưỡi kiếm của nàng cọ sát chiếc cổ cao của Lưu huynh! Tiểu Phi chữa lại:

-Nàng không sử dụng kiếm! Lý Hồng Tụ chớp mắt:

-Nàng dùng con dao thái của nhà tù?

Tiểu Phi chính sắc mặt:

-Nàng dùng tô đựng canh! Lý Hồng Tụ trố mắt:

-Tô đựng canh?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Chỉ có tô đựng canh mới chứa được giấm nồng! Tống Điềm Nhi bật cười ha hả:

-Không được đâu, Lưu huynh! Đừng buộc tội chị ấy! Không ai buộc tội chị ấy nổi! Chị ấy lợi hại hơn Nam Cung Yến nhiều! Nếu có một người nuôi giấm thì khôn thể là… nàng không dùng thổ ngữ, nàng dùng quan thoại cho Lý Hồng Tụ nghe lọt, hiểu rõ cái ranh của nàng.

Và, vì muốn trêu tức Lý Hồng Tụ, nàng bỏ lửng câu nói.

Tiểu Phi vờ kinh ngạc:

-A?

Tống Điềm Nhi gập người xuống, cố nén tràng cười sắp vọt tiếp, nàng buông luôn:

-Cung Nam Yến, bất quá là một đệ tử Thần Thủy Cung, chứ Lý Hồng Tụ cô nương nhà mình, ít nhất cũng ngang cở chưởng môn nhân! Đệ tử thì sánh sao được với chưởng môn nhân?

Lý Hồng Tụ chồm tới nghiến răng:

-Con quỷ! Con tiểu quỷ! Ngươi không thích sống nữa à?

Bây giờ, Tống Điềm Nhi mới bật nút, cười ròn, cuộn tròn mình lại mà cười.

- Dung thơ! Dung thơ! Cứu mạng! Chưởng môn nhân Thần Thủy Cung lợi hại ghê! Nàng chạy, Lý Hồng Tụ đuổi bắt, cả hai xoay quanh chiếc bàn, rồi vọt ra cửa.

Cuộc huyên náo qua rồi, Tô Dung Dung nhìn Tiểu Phi dịu dàng hỏi:

-Giờ thì Lưu huynh liệu làm sao đây?

Tiểu Phi thở dài:

-Hiện tại, không nắm được chút manh mối nào, thì còn biết liệu làm sao? Muốn hoạch định một chương trình hành động, cũng phải có một căn bản làm điểm tựa mà căn bản đó ở đâu? Không có căn bản là không có chương trình được. Chúng ta chỉ biết được một vi6ệc rất mơ hồ là trong sự tình có "hắn" mà hắn là một nam nhân! Bởi vì nếu hắn là một nữ nhân, thì nàng làm gì si mê đến đổi phải tự sát?

Chàng lại thở dài thêm mấy tiếng:

-Sự hiểu biết của ta nghèo nàn quá! Mỉa mai quá! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Theo ý Lưu huynh, hắn phải là con người như thế nào? Phàm nữ nhân không phải tất cả đều thích những chàng đẹp trai.

Tiểu Phi gật đầu:

- Dung muội cho biết nhận xét đi! Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Hắn khéo nói chuyện, hắn thông minh, hắn biết chìu chuộng nữ nhân, hắn có đủ vẻ phong lưu, hắn trẻ tuổi, có đủ những điểm đó, không cần hắn phải đẹp, hắn vẫn chinh phục bọn thiếu nữ d6ễ dàng! -Tôi đồng ý với

Dung muội về nhận xét đó. Nhưng, nếu chỉ có những điều đó thôi, hắn làm sao vào lọt Thần Thủy Cung? Không vào lọt được, thì có những điều ấy cũng bằng thừa! Tô Dung Dung mỉm cười:

-chính đó là cái mấu chốt của sự tình, biết được hắn lọt vào Thần Thủy Cung bằng cách nào, là mình nắm được một manh mối trong nhiều manh mối khác! Rồi nàng thở ra:

-Nói chuyện có duyên, thông minh, biết chìu chuộng, lại phong lưu, lại tuổi trẻ, nếu vào lọt được Thần Thủy Cung rồi thì còn sống thế nào được với bọn thiếu nữ mà ra? Trên thế gian này có bao nhiêu nam nhân vào Thần Thủy Cung rồi mà còn sống sót mong trở ra? Phỏng có được bao nhiêu?

Tiểu Phi thở dài:

- Do đó tôi bắt buộc phải nhờ đến Dung muội một việc! Tô Dung Dung nhìn chàng:

-Lưu huynh muốn tôi vào Thần Thủy Cung?

Tiểu Phi chớp mắt, ngời niềm tin tưởng:

-Tôi chỉ mong mỏi nơi mỗi một mình Dung muội thôi! Nhưng tôi ngại Dung muội… Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Lưu huynh ngại tôi yếu đuối, ẻo lả, không tiện đi đứng phải không?

Tiểu Phi thốt lấp:

-Nếu Dung muội tìm được người biểu cô của Dung muội, thì hay biết bao! Mình hỏi bà ta, thường thì loại nam nhân nào hay ra vào Thần Thủy Cung, mình sẽ hỏi bà ta, thiếu nữ tự sát đó là con người như thế nào, nàng ấy có những sở thích gì?

Nếu nhặt được một di vật của nàng thì càng quý, chẳng hạn một phong thư, một vài trang nhật ký… Tô Dung Dung gật đầu:

-Tôi sẽ lên đường sáng mai này! Tiểu Phi âu yếm nhìn nàng:

-Chỉ vì Dung muội… Nàng đưa tay sang bịt miệng chàng điểm một nụ cười:

-Lưu huynh muốn nói gì, tôi hiểu rồi! Còn Lưu huynh? Sau khi tôi đi, Lưu huynh… Tiểu Phi gật đầu:

-Tôi cũng khởi hành liền. Tôi sẽ có mặt bảy hôm sau, bên bờ hồ Đại Minh tại Tế Nam chờ đón Dung muội! Tô Dung Dung trố mắt:

-Tế nam! Căn cứ địa của Chu sa môn! Tiểu Phi gật đầu:

-Hải Nam phái, Thất Tinh Bang đều cách rất xa nơi đây, còn Trác Mộc Hợp thì từ quan ngoại vào, tôi chỉ còn một hy vọng là tìm một điểm sáng nào từ Chu sa môn thôi! Tô Dung Dung lo ngại:

-Nhưng Lưu huynh cũng phải hết sức dè dặt. Nếu chúng biết được… Tiểu Phi mỉm cười:

-Chúng hận tôi thật đấy, nhưng đó là một việc còn bắt được tôi hay không là một việc khác.

Đột nhiên, chàng xoè bàn tay ra. Trong bàn tay có một chiếc bình nhỏ bằng thủy tinh, chàng mở nút bình một mùi hương lạ bốc ra xông nực cả khoang thuyền. Vật đó, không rõ chàng cầm nó từ lúc nào.

Đoạn chàng thong thả tiếp nối:

- Dạ lưu hương! Đạo soái có Dạ lưu hương! Dạ lưu hương sẽ làm tiêu hồn ai ở địa phương nào! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Lưu huynh muốn cho tôi phải gieo rắc mùi hương đó trên khắp bốn phương trời! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Trên con đường đi qua, Dung muội hãy lưu lại mỗi nơi một chút hương, để cho không ai biết thật sự tôi ở tại địa phươgn nào, để cho người ta không tưởng là tôi có mặt tại Tế Nam! Tô Dung Dung lại hỏi:

-Lần xuất ngoại này, Lưu huynh muốn gắn cái chiêu bài nào vào người! Tiểu Phi cười nhẹ:

đa số đệ tử Chu sa môn gồm những người trong phú gia thế tộc, nếu muốn họ tín nhiệm tôi, thì có một biện pháp duy nhất là phải đội lốt phú gia thế tộc như họ, hòa mình vào thành phần của họ.

Chàng uể oải đứng lên, đưa tay đẩy nhẹ cái quầy chất đầy rượu. Quầy dịch sang một bên, bày ra một khung cửa nhỏ.

Bên trong khung cửa là một phòng lục giác, sáu phía vách đều có gắn kính soi, đốt một ngọn đèn, sáu tấm kiến chiếu lại, tăng cường ánh sáng.

Dọc theo vách, kê trọn sáu mặt, kê dài như tủ nhỏ, mỗi tủ có một số hộc, lớn có nhỏ có, hộc nào cũng niêm một nhãn số. Mới nhìn qua, người ta có cảm tưởng đó là một phòng trữ thuốc.

Tô Dung Dung dừng chân ở ngưỡng cửa, điểm một nụ cười:

-Lưu huynh muốn chọn số 63? Hay số 113?

Cả hai cùng đi tới.

Tiểu Phi bước đến hộc có bảng số sáu mươi ba, kéo ra. trong hộc có một bộ y phục bằng lụa màu lam không còn mới lắm. Ngoài ra, còn có một đôi giày bố, một cái túi bằng da cá ông và một quyển vở mỏng.

Tiểu Phi cau mày:

-Có đúng không?

Tô Dung Dung gật đầu:

đúng chứ! Ít nhất cũng đúng, về những nét đại cương! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Những trang phục này lại không thích hợp với thành phần phú hào! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Trong tàhnh Tế nam, những tay đại phú thường thường có hai lối trang phục trong số đó lối của Tiền Trang tại Sơn Tây. Bộ y phục này thuộc lối trang phục của Tiền trang tại Sơn Tây đó, mặc vào cũng ra phết lắm rồi! Tiểu Phi gật đầu:

- Dunh muội nói đúng! Người Sơn tây làm ra lắm tiền, họ cất kỹ lắm, có lẽ dám dùn nước thuốc rửa từng lượng vàng lượng bạc như sợ có ô uế mà nhiễm bệnh, ốm đi, hao mòn đi! Chàng cầm quyển vở lên, lật vài trang đọc:

"Tánh danh: Mã Bách Vạn.

"Thân phận: Sơn Tây Tiền trang đại phú thương.

"Niên kỷ: hơn bốn mươi tuổi.

"Thị hiếu: không.

"Đặc tính: Qua sông, hồ, nhất định phải cởi giày. Gặp mưa, nhất dịnh tìm người có dù xin nhờ che. Thân mình thì luôn luô bốc mùi của con người không tắm rửa nhiều ngày tháng.

Tiểu Phi không cần đọc tiếp, bỏ quyển vở xuống, đẩy hộc vào như củ,đoạn thở dài:

- Dung muội mà buộc tôi đội cái lớp Mã Bách Vạn, thì không khác nào bảo tôi phải tự tử! Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Chính Lưu huynh bảo tôi chọn cho một thân phận thích hợp với công tác sắp thi hành, tôi phải theo kinh nghiệm mà chuẩn bị chứ! Đã đội lốt ăn mày được, tại sao đội lốt một phú thương như Mã bách Vạn được chứ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Làm một tên ăn mày, nghĩ còn thích thú hơn, bởi nó ăn mày, nó nghèo, nó không tắm rửa, hôi hám là phải, chứ một tên giàu có lắm tiền mà không tắm gội để thân hôi như chó, chán chết! Đội cái lốt Mã bách Vạn thì cái chất hào hoa của tôi cũng đội nón ra đi mất! Tô Dung Dung vỗ vào vai chàng nguýt xéo:

-Vậy bây giờ Lưu huynh xem qua bộ mã của số một trăm mười ba nhé! Tiểu Phi bước đến chiếc hộc có bảng số một trăm mười ba kéo ra.

Trong hộc đó có một bộ y phục cực kỳ hoa lệ, một đôi giày da bóng nhoáng, hai trái cầu nhỏ, bằng kim khí, có dây đeo vào cổ cho ra vẻ hào hoa, một con dao nhỏ, loại giắt lưng, bằng ngọc thạch ngoài ra còn có một cái túi, cũng bằng da cá ông, màu đen và một quyển vở mỏng.

Tô Dung Dung thốt:

-Vào thành Tế Nam, nếu không dùng lối trang phục của Tiền Trang Sơn Tây, như Mã Bách Vạn, thì chỉ còn có cách là đội lốt lão thủ lãnh Thái Sâm bang tại dãy Trường bạch Sơn, thuộc vùng quan ngoại thôi! Tiểu Phi điểm một nụ cười:

-Có lẽ làm lão hái sâm, xem ra thích thú nhiều! Chàng giở quyển vở ra đọc:

"Tánh danh: Trương Khiếu Lâm.

"Thân phận: Đại thương gia chuyên buôn bán sâm.

"Niên kỷ: ba mươi sáu.

"Thị hiếu: Rượu mạnh, đánh bạc, nữ sắc… Tiểu Phi không cần đọc tiếp, nhưng chàng không đẩy hộc vào như cũ, chàng lại vỗ tay cười lớn:

được lắm! Được lắm! Có lẽ là tôi phải chọn số một trăm mười ba này! Tô Dung Dung hơi trầm gương mặt:

-Tôi biết thế nào Lưu huynh cũng chọn bảng số này! Nhưng một bảng số không đủ, Lưu huynh cần phải dự phòng thê mấy bảng số nữa mới được vững tâm hơn.

Tôi đã chuẩn bị xong bảng số này, số hai mươi tám và số bốn mươi, cộng lại là bốn bảng số, bốn rương đồ vật dụng! Tiểu Phi gật đầu:

-Vậy là chu đáo lắm! Hiện giờ thì tôi có thể là một Trương Khiếu Lâm, một lái sâm rồi! Chàng mở chiếc túi da. Bên trong có một chiếc mặt nạ da người.

Tô Dung Dung đảo mắt nhìn qua sáu mặt vách mặt nào cũng chiếu một hình bóng Tiểu Phi với nụ cười thích thú.

Nàng mơ màng nghĩ đến những ngày xa cách sắp đến.

oOo Khoái ý Đường! Ba chữ đó, to lớn màu vàng, khắc trong tấm biển, dĩ nhiên phải to lớn sơn đỏ có nét như rồng bay, phượng múa vừa kiêu hùng vừa bay bướm.

tấm biển treo cạnh mấy chiếc đèn lồng, ánh đèn rọi vào ba chữ vàng, chiếu sáng ngời.

Khoái ý Đường! Một trường đổ bát to nhất tại Tế Nam thành.

Thời gian vào lúc lên đèn. Khoái ý Đường bắt đầu nhiệt náo. Nói rằng bắt đầu nhiệt náo, nhưng thực ra, nó đã nhiệt náo suốt ngày, cảnh nhiệt náo của ngày, nhất là nhữngnơi đổ bác, uể oải hơn, nghề nghiệp hơn. Nó không có cái hứng của ban đêm, cái hứng của những kẻ chỉ bắt tay với dạ thần mà vung tiền như đất, đỏ đen chán thì yên hoa, yên hoa chán thì trở lại đỏ đen, những kẻ không cần thua, được hơn là cần có dịp vung tiền.

Cho nên cái nhiệt náo ban đêm mới đáng kể ở nhữngnơi đỗ bác bởi ban đêm quy tụ những tay chơi vì thú mà chơi, ban ngày kinh doanh ban đêm tiêu khiển và những tay này mới chơi những canh bạc lớn.

Đèn phố vừa lên, Khoái ý Đường rộn rịp người ồn ào tiếng đủ hạng người, đủ hạng tiếng từ thanh đến thô.

Ba gian nhà rộng lớn, chật những người cả nam lẩn nữ.

Nhưng, đây là chỗ đỗ bác cộng đồng người đông có đủ màu cho họ thử thời vận, có đủ chỗ vừa túi tiền của mọi người.

Nơi đây là mặt ngoài của đỗ trường Khoái ý Đường hổn tạp hơn, ồn ào hơn, không hợp với hạng khá tiền, thích yên tỉnh. Tự nhiên, kẻ sáng lập Khoái ý Đường cũng như bất cứ một trương đỗ bác nào cũng phảinghĩ đến chỗ làm vừa lòng khách chơi cả, và tự nhiên bên trong phải có một sân thượng thu hẹp hơn, khách chơi được họn lọc hơn. Dù thành phần này không nhiều, nhưng số lợi tức mang lại cho chủ nhân không kém phần thu ở ngoài.

Chưa đủ.

Mặt trong này, tuy vậy cũng chưa được kín đáo.

Cho nên chủ nhân phải sắp sếp một nơi đặc biệt chỉ dành riêng cho những tay khanh tướng trong triều đình đỗ bác và chỉ ở nơi này chủ nhân mới có mặt để sẵn sàng thỏa man những đòi hỏi của quí khách những đòi hỏi ngoài lề cuộc sát phạt.

Con số khách chơi ở nơi tối hậu này bất quá độ mươi người trở lại, nhưng họ cung cấp cho chủ nhân một số lợi tức không lồ, có thể ngang hoặc hơn cả số lợi tức hai nơi ngoài cộng lại.

và hiện tại, tại gian phòng tối hậu này, có bảy tám khách chơi, chung quanh có hơn mười thiếu nữ, sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì do khách muốn.

Chủ nhân là một thiếu niên, mặt trắng, hơi xanh, vận chiếc áo vải màu lục, luôn luôn có mặt trên sòng bạc, luôn luôn điểm nụ cười, tán cái may của người này, khuyến khích người khác gặp rủi.

Chủ nhân là một đệ tử của Chu sa môn, hắn họ Lãnh tên Thu Hồn, ngoại hiệu Sát Thủ Ngọc lang có người còn gọi hắn là Phấn Diện Mạnh Thường.

5. Chương 5: Ba Mươi Vạn Lượng

Sát Thủ Ngọc Lang Phấn Diện Mạnh Thường Lãnh Thu Hồn đang xoay quanh khách chơi, thi triển tài xã giao, bỗng một trang hán vận y phục hoa lệ, đầu sói, mắt chuột, có vẻ hấp tấp, xuất hiện trên màn cửa, vừa nghiêng mình, vừa điểm một nụ cười, thốt:

-Chào thiếu trang chủ! Lãnh Thu Hồn thoáng trầm gương mặt, chấp tay sau lưng thủng thẳng bước ra, mày cau lại:

-Trình Tam! Nơi đây là cho ngươi lai vảng à?

Trình Tam cúi rạp mình xuống, cực độ cung kính:

-Tiểu nhân nào dám tùy hứng mà đến đây? Chỉ vì… Hắn tặc lưỡi, gãi tay, cố vẻ một nụ cười duyên dáng, tiếp:

đêm qua, có một vị hào khách, tại Tiểu Túy Lâu trong một cơn hứng bốc lên, dám vung ra ba vạn lượng trong tiệc rượu có cả má đào! Tiểu nhân đã dọ biết chắc chắn, túi hắn còn nặng lắm, mà tay hắn lại đang ngứa, hắn lại tìm một canh bạc to. Ta nhận thấy món bở nên đưa hắn đến đây cho thiếu gia! Lãnh Thu Hồn trố mắt:

-A! Hắn là ai?

Trình Tam đáp nhanh:

-Họ Trương tên Khiếu Lâm.

Lãnh Thu Hồn vỗ trán:

-Trương Khiếu Lâm? Cái tên lạ? Lạ lắm! Trình Tam vội tiếp:

-Nghe nói hắn ít khi vào Trung thổ! Vì vậy mà… Lãnh Thu Hồn chặn ngang:

-Ngươi biết những người đang tới tại đây là những ai chứ? Cái qui lệ đã định như vậy rồi, không thể tiếp đón những người không có lai lịch rõ ràng.

Trình Tam nhoẻn miệng cười:

-Thiếu gia cứ yên trí! Hắn có lai lịch to lắm đấy. Hắn là một tay buôn sâm có uy thế rất lớn tại Trường bạch sơn, vùng Quan ngoại. Đây là một trong những chuyến du hành của hắn vào Tế Nam tìm mua các loại thuốc qúy! Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Vậy ra hắn là một lái buôn sâm và dược liệu khác? Được rồi, để ta nhìn qua hắn một tý, rồi sẽ quyết định.

Y đưa tay vẹt tấm màn cửa qua một bên, thò đầu ra ngoài. Trước mặt y hiện ra một đại hán, có vẻ đường hoàng lắm, mặt tím sậm, râu ngắn, tay chấp sau lưng, ung dung đứng nơi xa xa, chốc chốc lắc nhẹ cổ tay, khua vang hai quả cầu bằng sắt đeo lủng lẳng.

Đại hán có cái phong độ siêu phàm, vượt xa mấy bậc những người hiện diện quanh đấy. Có thể, vị đại hán là một con phụng, các người kia là đàn gà con chưa đủ lông dài cánh.

Lãnh Thu Hồn bị dáng dấp bên ngoài của khách hấp dẫn ngay. Hắn đưa tay vẹt rộng bức màn, bước nhanh ra tiến tới trước mặt vòng tay, mỉm cười:

-Trương huynh từ xa đến, tiểu đệ không hay biết thành trể tiếp đón, thật lỗi vô cùng! Y không đợi khách đáp lại mấy tiếng xã giao, nắm tay thân mật dẫn vào trong liền.

Trương Khiếu Lâm đáng là một tay vung tiền như cát, mỗi một tiếng bạc, kể từ số vạn trở lên, thua cũng như được, thua không chớp mắt, được không reo hò, miệng luôn luôn điểm nụ cười tươi, mượn đen đỏ làm tiêu khiển để qua đêm dài, dài quá với tài sản to quá, to đến độ nếu không vung tay từng mỗi phút giây là chẳng làm sao cho vơi được.

Hắn không cần cầm đến lá bài, đã có những thiếu nữ vây quanh làm hộ cái việc đó cho hắn. Một tay hắn dùng đẩy bạc ra, còn tay kia vòng qua thân hình hết nàng này đến nàng khác, táy máy, mân mê, có thể bảo hắn thích làm những động tác hơn là, chú ý đến lá bài.

Những tay đồng cuộc lác mắt đã đành, mà người ngoại cuộc là Lãnh Thu Hồn cũng vô cùng kinh khiếp trước cái hào sảng của Trương Khiếu Lâm.

Dĩ nhiên, trong canh bạc từ số vạn trở lên, khách chơi không dùng tiền mặt, vào thời gian đó, có cái lối dùng ngân tiêu, như hiện nay người ta dùng chi phiếu.

Khác hơn chi phiếu, ghi số tiền theo ý muốn, ngân tiêu thì có giá trị hữu hạn của nó, nhiều loại, hoặc một vạn, hoặc năm vạn, mười vạn, hoặc hàng mấy mươi vạn.

Cầm ngân phiếu đó, đến nơi phát xuất, lãnh bạc ra, cũng như ngân hàng. Người chi dụng lớn, không thể mang một số bạc khổng lồ theo mình, chỉ dùng loại ngân tiêu đó mà thôi.

Qua vài tiếng bạc thường, Trương Khiếu Lâm lấy ra một ngân tiêu, dằn trước mặt, điểm một nụ cười:

-Ba mươi vạn lượng! Một tiếng thôi! Được thua cũng mặc.

Một tiếng ba mươi vạn lượng! Có lẽ từ ngày khai trương daonh nghiệp đến nay Khoái ý đường mới có một tiếng to như vậy.

Quanh bàn không ai dám bắt tiếng bạc đó.

Do dự một chút, Lãnh Thu Hồn thốt:

-Không ai giúp vui Trương huynh, thì tiểu đệ vậy! Dù sao, tiểu đệ cũng là chủ nhân của đỗ trường, bổn phận của tiểu đệ phải làm vừa lòng tất cả các quý khách! Chủ nhân mà vào cuộc là điều bất đắc dĩ lắm, nếu không vì câu khách cho những lần sau, thì cũng có một sở cậy gì, chổ sở cậy đó sẽ đảm bảo cái được cuộc cho y, bởi một tiếng bạc to vô tưởng không phải mỗi tay mỗi dám liều.

Quân bài chia ra, Lãnh Thu Hồn xem xong, y lật ngữa quân bài lên bàn.

Trương Khiếu Lâm ung dung cầm quân bài lên, liếc qua, đoạn bỏ sấp xuống buông gọn:

-Thua! Hắn đưa chiếc ngân tiêu sang Lãnh Thu Hồn, đoạn đứng lên, điểm một nụ cười:

-Nghỉ một chút, rồi sẽ gầy lại! Hắn vươn vai, uốn mình, uể oải vô cùng.

Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn đưa tay hữu, chồm qua rút thanh đao giắt lưng của hắn, lạnh lùng hỏi:

-Thục sự ngươi là ai? Đến đây có mục đích gì?

Trương Khiếu Lâm thản nhiên bật cười ha hả:

-Lão đệ định đùa đấy à? Vào đỗ trường là có mục đích như thế nào, lại cần phải hỏi nữa sao?

Đốp! Bàn tay của Lãnh Thu Hồn vụt đấm mạnh xuống mặt bàn. Mấy quân bài của Trương Khiếu Lâm nhảy vọt lên cùng lật nhữa ra thật thẳng lối ngay hàng, như được bàn tay vô hình sắp sếp! bắn đôi m ắt sáng lạnh nhìn Trương Khiếu Lâm, Lãnh Thu Hồn trầm giọng hỏi:

-Tiếng bạc này ngươi được, sao lại bảo thua?

-A!… Trương Khiếu Lâm chơm chớp mắt và nối lời:

-Vậy à! mắt của ta kém mất rồi còn gì! Lãnh Thu Hồn hét to:

- Dụng ý của ngươi như thế nào? Tốt hơn nói thiệt cho ta biết.

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên gật đầu:

đúng! Ta có dụng ý thật sự! Bất quá một vài canh bạc là cái cớ để dọn đường cho ta thực hiện dụng ý đó! Ta có việc cần bàn luận với ngươi một việc có lợi cho cả hai chúng ta!… Và bỏ lửng câu nói với một nụ cười bí hiểm, người lái sâm họ Trương hình như cố ý nung đốt thêm độ hiếu kỳ của đối tượng.

Ánh mắt Lãnh Thu Hồn vẫn nhìn thẳng lấy khách lạ không chớp, nhưng tia nhìn đã bớt đi phần nghiêm lạnh lúc đầu.

Cầm thanh đao nhỏ trong tay, xoay qua xoay lại một lúc Lãnh Thu Hồn tra trở vào hông và từ từ cất tiếng:

đã thế sao các hạ không đường hoàng xin yết kiến ta?

Trương Khiếu Lâm môi điểm một nụ cười:

-Muốn làm việc phi thường phải dùng phương pháp phi thường mới được! Và đổi sang giọng lể độ hơn, người khách buôn sâm nói tiếp:

-Nếu tại hạ không gây nên một ấn tượng hpi thường cho Lãnh huynh, vị tất Lãnh huynh chịu tin lời tại hạ?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Gây một ấn tượng với giá ba mươi vạn lượng, thật bằng hữu là một tay khá can đảm đấy! Trương Khiếu Lâm trầm giọng:

-Nếu cái việc phi thường này thành công, thì ba mươi vạn lượng bạc cầm như một đuôi trâu, trong số lợi to bằng đàn trâu lúc nhúc! Đôi mắt của Lãnh Thu Hồn chớp ngời, nhưng âm thinh vẫn một mực lạnh băng như cũ:

-Bổn bang từ lúc nào đến giờ, chẳng hề nhúng tay vào những hành động phi pháp! Trương Khiếu Lâm mỉm cười:

-Tại hạ dù nghèo, nhưng luôn luôn giữ đúng gia phong, tai còn không thích nghe ai bàn đến việc phi pháp, nói gì đến làm những việc đó! Đột nhiên, Lãnh Thu Hồn vỗ ạmnh tay xuống mặt bàn, cao giọng:

đã không phi pháp, lại có lợi to, tại sao bằng hữu không tự làm, hoặc tìm kẻ khác tiếp trợ, mà lại đặc biệt tìm bổn bang?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Nghi vấn đó nêu ra rất đúng, song chỉ đúng một phần, phần của ngoại viện.

Còn nội dung thì sai, bởi các hạ chưa hiểu tầm quan trọng của sự kiện như thế nào!Cân nhắc các yếu tố khả dĩ tạo thành công, tại hạ nhận thấy cần có một vị trưởng lão trong quý bang xuất đầu chủ trì mọi việc mới xong. Bằng không, khó khăn sẽ dồn dập, trở ngại liên miên, nếu không nói là không hy vọng thu hoạch kết quả mong muốn.

Lãnh Thu Hồn đã có vẻ chú ý:

-Bằng hữu định nói đến vị nào?

Trương Khiếu Lâm buông gọn:

-"Sát Nhân Thư Sinh" Tây Môn Thiên! Lãnh Thu Hồn không vội đáp, chậm rãi xoay người bước đến chiếc ghế, thong thả ngồi xuống! Trương Khiếu Lâm ánh mắt dõi theo đối phương dò xét từng cử chỉ biểu lộ, từ từ thốt tiếp:

-Chỉ có Tây Môn Thiên tiền bối xuất đầu, thì mới mong thành công được! Bởi thế, tại hạ trình bày xong mọi việc, quyết chẳng khi nào Tây môn tiền bối cự tuyệt cả.

Lãnh Thu Hồn đáp sau giây phút trầm ngâm:

-Gia sư không khinh xuất tiếp bất cứ ai! Nếu cần, bằng hữu có thể cho tại hạ biết, tại hạ sẽ trình lại với người! Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười:

-Không thể được Lãnh huynh ạ! Tại hạ cần phải gặp Tây môn tiền bối, nếu không thì đành bỏ dịp may vậy! Sắc mặt đã phớt lên nét giận, Lãnh Thu Hồn nhìn thẳng vào mặt Trương Khiếu Lâm gằn giọng:

-Phải cvhăng bằng hữu đến đây có ý để đùa ta?

Trương Khiếu Lâm bật cười vang:

đem ba mươi vạn lượng để mua một trò đùa, sợ rằng trên thế gian này chưa có ai làm nổi! Ánh mắt nhìn chòng chọc vào chàng một giây, Lãnh Thu Hồn nghiêm giọng:

-Bằng hữu đến thật không may, gia sư hiện nay không có ở thành Tế nam này! Trương Khiếu Lâm tắt ngay nụ cười:

-Thật à?

Lãnh Thu Hồn lạnh mặt:

-Tại hạ xưa nay không quen nói dối ai cả! Trương Khiếu Lâm đứng lặng giây lâu, sự thất vọng lộ hẳn ra khuôn, nhìn trời thở dài:

-Thật đáng tiếc! Ba trăm vạn lượng sắp được vào tay, lại bỗng chốc trở thành không! Chợt vòng tay thành cử chỉ tạ từ người lái buôn sâm kỳ dị gầm đầu lủi thủi bước ra.

Lãnh Thu Hồn vội kéo tay khách trở lại:

-Bằng hữu bảo là ba trăm vạn lượng?

Trương Khiếu Lâm mỉm cười chua chát:

-Tại hạ là một con người thương mãi, nếu như chẳng có số lợi gấp mười lần làm động cơ thúc đẩy, tại hạ dễ đâu chịu phí trước ba mươi vạn lượng kia?

Lãnh Thu Hồn đã hoàn toàn tin tưởng:

-Bằng hữu không thể đợi gia sư trở về à?

Trương Khiếu Lâm lắc đầu tiếc rẻ:

-Chuyện này không thể đợi được. Trừ phi... Lãnh Thu Hồn hỏi dồn:

-Trừ phi thế nào?

Trương Khiếu Lâm cố ý dằn rõ từng tiếng:

-Trừ phi Tây Môn tiền bối trước khi đi, có dặn rõ lại là đến nơi nào, để chúng ta cùng tức khắc đi tìm may ra còn kịp! Trước món lợi quá kếch sù, Lãnh Thu Hồn như quên hẳn mọi dè dặt, dậm chân tiếc rẻ:

-Gia sư mỗi lần đi đâu, đều dặn lại cho biết, chỉ có lần này, sau khi tiếp được phong thư, sáng buổi sau người lập tức lên đường! Ánh mắt Trương Khiếu Lâm vụt ngời lên:

-Một phong thư? Phong thư đâu?

Lãnh Thu Hồn kéo tay khách, hấp tấp:

-Bằng hữu theo ta! -Nhưng để đâu?

đến tìm "Lập địa truy hồn thủû" Dương Tùng! Bằng hữu hẳn đã nghe qua danh hiệu ấy! Trương Khiếu Lâm hỏi gặn:

-Phong thư ấy hiện ở trong nhà Dương tiền bối?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải! Ta nhớ rõ lúc gia sư sắp lên đường đã xếp lá thư ấy bỏ vào phong bì niêm phong lại, trao cho Dương thúc giữ gìn! Nếu đọc được phong thư ấy chắc có thể biết hướng đi của gia sư! Trương Khiếu Lâm e ngại:

-Nhưng biết Dương tiền bối có bằng lòng trao thư ra cho chúng ta xem không?

Lãnh Thu Hồn cười tin tưởng:

-Ba trăm lượng, dù bất cứ với ai, không phải là một số mục nhỏ được! *** Họ không cần đi xe, chỉ băng qua hai con đường là đến ngôi nhà mà họ định đến! Lãnh Thu Hồn vừa đi vừa giải thích:

-Gia sư và Dương sư thúc từ trước tới nay ở chung nhau một nơi! Đến trước một ngôi viện ốc to lớn, gã dừng bước! Cánh cửa sơn đen bóngnhoáng chỉ khép hờ chứ không đóng! Lãnh Thu Hồn đẩy cửa bước vào trước, bên trong lặng trang, không một tiếng người.

Ngọn nến to nới đại sảnh đã được ai xén bớt tim. Một căn 9dại sảnh bao la, qua ánh nến bập bùng mờ mờ nữa tối nữa sáng, khiến người có một cảm giác rờn rợn gai gai… Lãnh Thu Hồn chép miệng cất lời:

-Vì thích tĩnh mịch nên gia sư và Dương sư thúc không chịu mướn người phụ việc! Hai người vượt qua đại sảnh, lướt vào hậu viện. Nơi đ6ay càng vắng lặng hơn! Xa xa, nơi sương phòng hướng tây của sân viện, có ánh đèn le lói hắt ra.

Trương Khiếu Lâm lẽo đẽo bước theo phía sau, lặng thinh không phát biểu một lời.

Lãnh Thu Hồn chỉ tay về phía ánh đèn, quay đầu lại bảo:

- Dương sư thúc đang còn thức kia chúng ta đến đó ngay! Vừa định vượt qua khoảng sân trồng đầy ngô đồng, chợt nghe một giọt nước nhễu trên đầu vai lành lạnh… Một giọt nước do sương đêm đẫm ướt lá cành nhễu xuống, 9dâu phải là điều đáng chú ý. Lãnh Thu Hồn đưa tay phủi nhẹ qua, một phản ứng tự nhiên! Nhưng… kìa! Máu! Qua ánh đèn từ cửa sổ chiếu hắt lại bàn tay chàng đỏ lòm màu máu dễ sợ! Lãnh Thu Hồn giật bắn mình kinh hãi ngẩng đầu lên… Trên ngọn ngô đồng hình như có bàn tay ai đang vẫy vẫy gọi chàng.

Bỗng một thân pháp cực kỳ thần tốc, Lãnh Thu Hồn nhấc mình vút lên chộp lấy bàn tay kẻ lạ.

-Trời! Không dằn được hãi hùng Lãnh Thu Hồn buột miệng kêu lên thành tiếng. Vì cái mà chàng giữ chặt được trong tay chỉ một cánh tay người không hơn không kém, Một cánh tay người mà máu tươi còn đầm đìa nhỏ giọt! Lãnh Thu Hồn thất thanh kêu lên:

-Sư thúc, Dương sư thúc! Nhưng trong phòng không một tiếng đáp vọng ra.

Lãnh Thu Hồn nhún chân vọt đi như một là điện chớp… Bình! Tấm cửa bị ngọn đá của Lãnh Thu Hồn bật tung vào trong, trên giường Dương Tung vẫn nằm im in hình say ngủ.

Chiếc mền bông sang trọng được kéo trùm kín đến đầu, chỉ lộ ra một đốm tóc bạc phơ.

Đáng lạ một điều là mọi vật bày biện tron gphòng bị xáo trộn tung toé dường như có kẻ nào lục phá, cho đến ba chiếc rường cây to bên giường cũng bị bật đáy, đồ vật để ngổn ngang.

Phóng nhanh đến cạnh giường, Lãnh Thu Hồn hất mạnh chiếc mền sang một phía… Máu, toàn là máu! Dưới chiếc mền là một thi thể bê bết máu tươi, tay chân đều bị chặt mất! Như một kẻ chợt té nhào xuống băng lạnh ngắt, Lãnh Thu Hồn thân hình lẩy bẩy rung lên:

-Ngủ Quỷ phân thây? Không lẽ đây là hành động của Ngũ Quỷ phân thây… Và vụt thoát người tuốt ra cửa, quả đúng như dự đoán của gã, một cánh tay thứ hai được treo lủng lẳng dưới hiên nhà, máu vẫn còn ròng

ròng nhỏ giọt, chứng tỏ là Dương Tùng nạn phân thây thời gian chưa quá nửa tiếng đồng hồ! In hình quá sợ hãi, Trương Khiếu Lâm đứng chết dí một nơi! Lãnh Thu Hồn sau giây phút định thần, quắc mắt rít lên:

-Chu sa môn cùng Ngũ Quỷ Huyết Sát xưa nay không thù hận, tại sao chúng lại hạ độc thủ với Dương sư thúc thế này?

Trương Khiếu Lâm hỏi lên một câu lãng nhách:

- Do đâu mà…Lãnh huynh biết là Huyết Sát Ngũ Quỷ hạ độc thủ?

-Xác chết chặt đứt hết chân tay đúng là chiêu bài của lũ chúng.

Trương Khiếu Lâm như lẩm bẩm với chính mình:

-Nhưng biết đâu chiêu bài bị kẻ khác mượn dùng?

Lãnh Thu Hồn đang sục sạo mọi nơi tìm một vật chi nên không để ý tới lời họ Trương vừa thốt.

Khe khẽ lắc đầu, họ Trương lẩm bẩm tiếp:

-Lãnh huynh còn tìm nữa làm gì, phong thư ấy nhất định là mất đi rồi! Sắc mặt của Lãnh Thu Hồn càng trắng bệch dễ sợ, bất thần quay lại túm vạt áo họ Trương, gằn gằn quát lớn:

-Ngươi cùng sự kiện này phải chăng có liên quan?

Trương Khiếu Lâm điềm nhiên cười lạnh:

-Nếu có liên quan, dể chi tại hạ còn luẩn quẩn nơi đây! Hầm hầm trừng mắt nhìn đối phương một lúc, Lãnh Thu Hồn dần dần bớt nóng buông lỏng tay ra:

-Nhưng tại sao ngươi đến nhằm lúc thế này?

Trương Khiếu Lâm nhếch nhẹ nụ cười:

-Chỉ vì mấy hôm nay tại hạ gặp phải vận xui?

Ánh mắt thoáng ngời lên chàng nói tiếp:

-Sao Lãnh huynh chẳng vào phòng riêng của lịnh sư xem thử biết đâu lại không khám phá được điều chi khác thường?

Ngẫm nghĩ một lúc, Lãnh Thu Hồn gật đầu và cầm đèn đi thẳng về hướng căn phòng ở phía đông.

Cửa chỉ khép hờ không khóa, phía bên trong trừ những vật cần thiết ra, bốn bề trống trơn, không một bài trí chi câu kỳ hay hoa lệ. Vị trưởng lão của Chu sa môn, nếp sống quả cô tịch giản đơn.

Quanh bốn mặt tường. Không một bức tranh hay họa phẩm nào trang trí, ngoài duy nhất một bức tượng bán thân của một mỹ nhân treo nơi phía đầu giường.

Nét họa trên bức tượng linh động như người sống, càng ngắm càng thấy vẻ đẹp tuyệt vời của người trong bức họa, Trương Khiếu Lâm không khỏi đâm ngơ ng6ản bàng hoàng, buột miệng khen ngợi:

-Không ngờ lệnh sư mẫu là một mỹ nhân tuyệt thế! Lãnh Thu Hồn nhếch môi lạnh lùng:

-Gia sư cho đến hiện giờ vẫn còn độc thân! Trương Khiếu Lâm thoáng rung động:

-Ồ… thảo nào người cùng Dương tiền bối sống chung nhau một nơi và cũng không có người phụ việc.

Đầu óc hàng đang làm việc dữ dội:

-Cho đến bây giờ Tây Môn Thiên vẫn còn độc thân, thế tại sao lão ta treo bức tượng ở đầu giường? Vậy thì người đàn bà ấy cùng lão có liên quan gì?

Hay chỉ là bức họa thông thường?

Nhưng nếu là bức hoa. thông thường, tại sao lại là bức họa bán thân. Một lối họa rất hiếm thấy đương thời?

Giờ đây, Trương Khiếu Lâm đã trở về khách sạn.

Quanh gian phòng trọ của hắn có bảy tám tên đại hán, y phục đen, giây lưng đỏ, đi tới đi lui, canh tuần.

Trương Khiếu Lâm không lạ gì thâm ý của Lãnh Thu Hồn! Đưa thuộc hạ về đây, ngoài thì bảo vệ an ninh cho hắn, trong thì theo dõi hành động của hắn! Chúng là một đội giám thị hơn là một đội vệ sĩ.

Thực ra, không phải Lãnh Thu Hồn nghi kỵ gì gì chàng trong thảm án tại nhà "lập Địa Truy hồn thủ" Dương Tùng. Y cho thuộc hạ bám sát chàng vì số bạc hơn ba trăm vạn lượng.

Dù sư phụ y vắng mặt, dù Dương sư thúc y bỏ mạng, y vẫn nhớ đến số bạc to.

Y không muốn số bạc đó về tay người khác, bởi rất có thể Trương Khiếu Lâm sẽ đem mối lợi đó hiến ho người khác.

Và Trương Khiếu Lâm thừa hiểu cái thâm ý của Lãnh Thu Hồn nên chàng không hề thắc mắc về sự hiện diện của bọn đại hán có đeo giây lưng đỏ.

Chàng cười thầm, thích thú vô cùng.

Nếu chàng muốn, thì tám chiếc đầu kia khó còn gắn chặt trên tám thân hình chúng. Nếu chàng muốn làm một sự tầm thường mà mỗi khách giang hồ đều có thể làm, đều phải làm, mỗi khi phát hiện có người theo dõi.

Chàng thổi tắt ngọn đèn phòng, cởi phăng y phục, để trần truồng, nằm thẳng cẳng trên giường, thoải mái vô cùng.

Chàng đang miên man với muôn ngàn tạp niệm cuồn cuộn dâng lên, bỗng có tiếng động trên mái ngói.

Một mảnh ngói được tốc ra. Ánh trăng theo lỗ hổng rọi vào, Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười. À! Khách dạ hành đã đến! Khá lắm! khinh công của kẻ đó khá cao! Động tác của kẻ đó cực kỳ cẩn thận.

Rồi tấm ngói thứ hai được tốc ra, rồi đến tấm ngói thứ ba. Cuối cùng, có một lổ trống vừa cho một người chui qua.

Không lâu lắm, một bóng người từ lổ trống rơi xuống phòng.

Trương Khiếu Lâm bất động.

Bóng người đó, mặt bao vải đen, vận y phục đen. Bóng đó là một nữ nhân. Một thiếu nữ đúng hơn.

Tay thiếu nữ có cầm một thanh liễu diệp đao, thanh đao chớp ngời dưới ánh trăng, đôi mắt sáng quắc.

Nàng nhìn chòng chọc nơi giường.

Nàng xuất hiện như thế này, nàng lại có đao bén trong tay, nếu không làm cái việc của kẻ thích khách, thì nàng còn làm gì khác hơn.

Trương Khiếu Lâm thở đều, thở ra tiếng, chứng tỏ hắn đang say ngủ, nhưng không đến nổi phải ngáy.

Nhưng lạ làm sao, chừng như nàng không có ý giết hắn, nàng mò mò bộ y phục của hắn vừa cởi ra, bỏ dưới nền, nàng lấy ra một tấm ngân phiếu, rồi nhét vội vào y phục.

Nàng không giết người, nàng không trộm vật. Nàng đến đây làm gì?

Nàng nhìn tả, hữu, chợt thấy chiếc rương, liền rón rén bước tới mở nắp ra!

6. Chương 6: Nhất Điểm Hồng

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm kêu hoảng lên như người giật mình bừng tỉnh sau giấc ngủ say:

-Có người! Ai?

Thiếu nữ kinh hoàng, nàng không kinh hoàng vì vị khách trọ giật mình tỉnh giấc, mà vì sợ tiếng kêu của khách làm kinh động bọn áo đen guây lưng đỏ bên ngoài.

Thấy không việc gì xảy ra, nàng nhìn lên giường, điểm một nụ cười, vuông vải che mặt không còn nữa, nàng hiện ra với vẻ đẹptiêu hồn, ánh mắt chiếu ngời trong bóng đêm.

Trương Khiếu Lâm giương tròn đôi mắt, chăm chú nhìn nàng không tiếp nối thêm một tiếng nào.

Nàng lại cười ngọt, ánh mắt của nàng cũngn gọt, rồi bàn tay của nàng lần mở những khuy áo ngực, có lẽ nàng sắp phô bày một bộ phận ngọt dưới ánh mắt của Trương Khiếu Lâm, mà nàng ức đoán là đang thèm ngọt lắm.

Trương Khiếu Lâm lại vang lên:

-Ngươi...ngươi... Thiếu nữ khoát tay ra hiệu cho hắn im rồi nàng uốn mình, để vuột chiếc áo đang mặc. Nàng đã trở thành pho tượng lõa thân, lõa nữa phần trên.

Da nàng trắng nõn, các bộ phận no tròn, đường con tuyệt mỹ.

Trương Khiếu Lâm nghe con tim đập rộn như trống liên hồi, tim đập mạnh làm hắn nghẹt thở.

Hắn càng ngạt thở hơn hơn là mảnh vải che nữa phần dưới thân thể nàng cũng tuột luôn, nàng hoàn toàn lõa thể, lõa đến cả những chỗ kín đáo nhất.

Hắn lại còn ngạt thở tột độ khi pho tượng vệ nữ đo nhích nhích tới gần giường rồi leo lên, dở chiếc hăn chui tọt vào, nằm xuôi, nằm xuôi theo hắn, sát hắn.

làn da nàng mát quá, mùi hương từ khắp người nàng bốc ra, dịu quá! Trương Khiếu Lâm nghe nóng ran khắp người, làn da mát của nàng không làm dịu nhiệt độ nơi hắn, trái lại còn nung thêm.

Nàng chui vào chăn và nàng quàng tay qua người chàng, thân hình nàng áp thật sát vào người chàng.

Ác ôn hơn, là hôm nay Trương Khiếu Lâm lại để trần truồng mà ngủ, thành haio cái xác thân thử thách nhau, chịu đựngnhau, xác thân nào cũng bị khích động như nhau cả.

Trương Khiếu Lâm phều phào, vì bị nàng bám sát quá:

đêm khuya canh vắng, một thiếu nữ tuyệt sắc, vào phòng người tự cởi trần truồng ra, tự chui vào chăn, tự cọ mình vào người ta, có lẽ từ thiên cổ đến nay, cả về nghìn năm sau, chả hề có một cảnh nào như cảnh đêm nay! Dù là một văn nhân giàu tưởng tượng đến đâu cũng không thể nghĩ ra cái cảnh này mà tả. Hoang tưởng thật! Quáit thật! Thiếu nữ khúc khích, rỉ bên tai hắn:

-Một nam nhân gặp cảnh này, nếu không thích thì còn mơ gì nữa chứ! Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Nàng là hồ ly! Nàng là quỷ! Thiếu nữ vẫn cười khúc khích:

-Ta là hồ ly! Ta sẽ mê hoặc ngươi, cho ngươi chết! Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm tốc chăn vùng dậy, tr6àm giọng:

-Sợ! Ta sợ thật! Thiếu nữ vuốt ve hắn, kéo hắn nằm xuống:

-Nói vậy chứ đừng sợ. Hồ ly thành tinh vẫn không giấu được cái đuôi kia mà, cứ sờ xem, ta có cái đuôi chăng! Nàng nắm bàn tay hắn đưa xuống hậu môn.

Trương Khiếu Lâm ngơ ngác:

-Ngươi...ngươi không có đuôi, tức là không phải hồ ly vậy, ngươi là gì?

Thiếu nữ thản nhiên:

-Lãnh công tử sợ ngươi tịch mịch, nên sai ta tới đây, bầu bạn với ngươi. Ngươi cứ yên trí, ta không là ma quỷ, không là hồ ly, thì ngươi sợ gì chứ?

Trương Khiếu Lâm lẩm nhẩm:

-Lãnh công tử tốt quá! Ngươi tốt quá! Ngươi muốn gì, ta sẵn sàng đáp ứng ngươi.

Thiếu nữ tặc lưỡi:

-Kỳ quái! Xưa nay Lãnh công tử thường tỏ ra là một con người lạnh nhạt bỗng dưng lại vồn vả với ngươi như vậy. Thật ta chẳng hiểu nổi! Không lẽ công tử có cần nhờ đến ngươi điều gì… Trương Khiếu Lâm lơ lửng:

-Ừ… Thiếu nữ chụp liền:

-Ạ! Ông bạn tốt ơi! Cho ta biết đi các người đã nói gì với nhau.

Trương Khiếu Lâm nữa úp nữa mở:

-Ơ… Thiếu nữ chận gọn:

đêm nay chẳng rõ công tử có việc gì mà xem chừng người băn khoăn bối rối vô cùng! Còn ba vị trưởng lão bận thế nào mà tất cả đều vắng mặt?

Trương Khiếu Lâm lại lảng ra:

-A… Thiếu nữ nũng nịu:

-Nói chuyện đi chứ gì mà cứ ừ, ơ, a thế còn ai mà hiểu được?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ai lại đi nói chuyện trên trời dưới đất vào giờ này! Thiếu nữ cười khúc khích:

-Chắc ngươi đã… Đột nhiên, nàng rùng mình, rồi toàn thân bất động, bất giác nàng rú lên:

-Ngươi… ngươi làm gì thế! Trương Khiếu Lâm bật ngồi dậy, cười lạnh nhìn vào mặt nàng:

-Cho ta biết đi, ngươi là ai? Rồi muốn gì, ta nói cho nghe.

Thiếu nữ hừ một tiếng:

-Thì ta đã nói rồi! Lãnh công tử bảo ta đến đây bầu bạn với ngươi! Trương Khiếu Lâm nheo mắt:

-Người của Lãnh công tử phái đến sao lại do nóc nhà nhảy xuống?

Thiếu nữ kinh hãi:

-Ngươi…thế ra ngươi đã trông thấy à?

Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Rủi cho ta! Phải chi ta đừng chợt tỉnh, thì ta có thấy gì đâu? Lỗi quá! Vì rủi mà thành mang lỗi! Thiếu nữ nhìn sững hắn:

đã trông thấy, sao ngươi khôn glên tiếng?

Trương Khiếu Lâm lại cười hì hì:

-Ngươi có bảo ta lên tiếng đâu! Ta không thích ai tìm hiểu bí mật của ta, song ác thay. Hể tìm hiểu bí mật của ta lại là một thiếu nữ đẹp, mà thiếu nữ đó lại cởi truồng trước mắt ta bảo sao ta không im lặng mà ngắm cho sướng mắt chứ! Thiếu nữ nghiến răng:

-Ngươi…ngươi là một ác quỷ! Trương Khiếu Lâm dịu giọng:

-Bây giờ ngươi bằng lòng rồi chứ?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn hắn trong bóng đêm, ánh mắt nàng chớp lên như toé lửa, nàng gằn giọng:

-Ta hận không thể giết ngươi lập tức! Trương Khiếu Lâm ôn tồn:

-Hận làm gì? Hãy nói đi! Nói là có lợi! Thiếu nữ nghiến răng kèn kẹt:

-Ngươi nên hạ thủ ngay, đừng hỏi lôi thôi gì cả! Không giết ta bây giờ, sau này ngươi sẽ hối đấy! Trương Khiếu Lâm điểm một nụ cười:

được lắm! Ngươi không nói! Ta không hỏi được sẽ có người hỏi được, sẽ có người hỏi ngươi, chắc chắn là ngươi phải nói! Đột nhiên, hắn lấy chiếc chăn quan quanh mình nàng, đoạn kêu to lên:

-Có gian tế! Bắt gian tế! Một đại hán áo đen giây lưng đỏ từ bên ngoài tung cửa nhảy vào phòng.

Hắn chỉ lên giường:

-Gian tế bị cuộn tròn trong chăn kia! Hãy mang hắn về cho Lãnh công tử tra hỏi.

Đại hán vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Kinh hãi vì canh gác sơ xuất để cho kẻ gian đột nhập vào phòng, nếu đã xảy ra việc gì không may, thì hắn sẽ chết với chủ.

Mừng rỡ vì gian tế đã bị tóm rồi.

Hắn không đợi Trương Khiếu Lâm giục hắn lần thứ hai, bội bước tới, xốc thiếu nữ lên vai, vác đi liền.

Thiếu nữ bị điểm huyệt, không cử động gì được, chỉ há mồm mắng lớn:

-Súc sanh! Con chó! Ngươi đúng là một con chó! Ngươi sẽ bị bất đắc kỳ tử! Trương Khiếu Lâm cười mũi khích rịch:

-Kẻ nào bảo ta là một con quỷ háo sắc, ta không giận kẻ đó, nhưng nếu có ai khinh ta là một ngốc tử, nhất định ta phải cho một bài học! *** Thanh liểu diệp đao, vẫn còn nằm tại giữa phòng.

Trương Khiếu Lâm nhặt lên xem, cau mày, lẩm nhẩm:

-Nàng là môn hạ Thiên tinh bang? Người trong Thiên tinh bang đến đây làm gì?

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, đoạn mặc y phục vào, giắt thanh liểu diệp đao nơi hông, nhún chân nhảy vọt lên lổ hổng nơi nóc nhà do thiếu nữ đã tạo nên ra ngoài.

Hắn dè dặt, nằm sát mái ngói, nghe ngóng một lúc nữa, thầm nghĩ:

-Nàng từ hướng Đông đến, thì bọn Thiên tinh bang hắn đang đợi nàng ở hướng đó! Một lúc lâu, hắn giở thuật khinh công lướt trên các nóc nhà chạy về hướng đông, nhẹ nhàng như áng mây bay.

Gió đêm, sương đêm, gieo cái mát dịu trên khắp người hắn, hắn nghe sảng khoái vô cùng.

Chung quanh hắn, trông các ngôi nhà dưới chân hắn, đâu đâu cũng tịch mịch im lìm, chỉ có chốc chốc vài tiếng chó sủa xa xa hoặc tiếng hài nhi dổ giấc ré khóc, rồi thì tiếng mẹ ngái ngủ ru con nhầy nhụa lê thê... Tự nhiên, khắp nơi, không có một ánh đèn.

Nhưng không đúng, những nơi hắn đã vượt qua không có ánh đèn, chiếu trước kia xa xa, trong một ngôi nhà, đèn chiếu sáng đến bên ngoài. Ánh đèn đó tỏa rộng chung quanh qua cái khung cửa mở, qua các khu vách và dĩ nhiên không chiếu được qua nóc, và nhờ đó mà bóng tối trên nóc cô đọng dài hơn nơi khác.

Chừng như có ánh thép chớp chớp, chừng như có bóng người báo động.

Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, lẩm nhẩm:

-Có lẽ là ở đây rồi! Tìm chổ thuận tiện, hắn nép mình quan sát.

Không lâu lắm, từ trong ngôi nhà có ánh sáng đó, một người bước ra, đằng hắn một tiếng và cằn nhằn:

-Tam cô nương đến giờ này mà vẫn chưa về đến.

Trong nhà, một đại hán đáp vọng ra:

-Thế mới lạ! Người trước, uốn lưng cho rản gân, tiếp:

-Hay là có điều gì đã xảy ra?

Người sau với giọng bình tỉnh lại đáp:

-Tam muội cẩn thận thành tính, chắc không đến nổi nào đâu! Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm rút thanh liễu diệp đao phóng xuống, đồng thời quát lên:

-Tam muội của các ngươi đã rơi vào tay bổn bang rồi, còn đâu mà mong nàng trở về? Đây! Hãy nhận lấy vật này của nàng! Bốp! Thanh liễu diệp đao đã cắm nhập vào cánh cửa.

Tiếng bốp chưa dứt vang dội, từ trong nhà một bóng người lao mình vượt ra ngoài nhanh hơn một làn điện chớp.

Thoáng nhìn qua, chỉ tưởng đó là một thanh kiếm do kẻ nào đó từ trong nhà phóng ra, bởi chỉ thấy một vệt sáng dài, chớp lên, chứ không thấy bóng người, mà cũng không ai tưởng tượng được có người luyện được thân pháp nhanh đến độ đó.

Nhưng sự thực thì một người cầm kiếm từ trong bay ra, người đó hiện rõ trong tầm mắt của Trương Khiếu Lâm, dưới bộ y phục màu đen.

Trương Khiếu Lâm trông thấy người đó, giựt mình thầm nghĩ:

-Xem ra, võ công của người này còn trên Thất Tinh Đoạt Hồn Tả Hựu Tranh một bậc! Trong Thiên Tinh bang làm gì có được một cao thủ vào cỡ đó?

Hắn vội quay mình chạy đi, người áo đen đuổi theo như gió cuốn.

Trương Khiếu Lâm không cần chạy nhanh, hắn vừa chạy vừa quay đầu nhìn ngược về phía sau, cố nhận diện người đó là ai.

Nhờ luyện được nhãn quan trông đêm như ngày. Trương Khiếu Lâm thấy rõ người đó có gương mặt xác chết, trong ảm đạm vô cùng nhưng trái lại, đôi mắt của y sáng lạ lùng, sáng một màu xanh, còn xanh hơn ánh kiếm trong tay y.

Đột nhiên, Trương Khiếu Lâm dừng chân lại, xoay người đối diện với y.

Y lướt nhanh người tới.

Soạt! Soạt! Soạt! Thanh kiếm trong tay y chớp lên ba lượt rất nhanh, rất chuẩn, nhắm vào những chỗ yếu nhược của Trương Khiếu Lâm mà đâm vào.

Kiếm pháp của y đã luyện đến mức siêu thần nhập hóa, lối xuất thủ lại kỳ ảo vô tưởng, trong võ lâm không thể có nhân vật nào có thủ pháp tàn độc như y.

Nhìn qua thủ pháp đó, tất phải tưởng ngay là khi y vung kiếm lên nhất định là có người chết với y, y phải giết, và sự giết người là một thị hiếu của y, hơn thế nữa là một mục đích của y, sanh ra chỉ để thực hiện mục đích đó.

Lối vung kiếm của y cũng khác hẳn với những kiếm khách khác trên đời. Chỉ có cổ tay, bàn tay y cử động thôi, còn từ cánh tay trở vào trong trọn thân mình, không một bộ phận nào nhúc nhích cả.

Y lại không đánh bừa bãi, nếu không đúng lúc đúng chỗ chẳng bao giờ y dùng một điểm nhỏ khí lực.

Trương Khiếu Lâm nhìn y chợt liên tưởng đến một người… *** Kiếm pháp của y xảo diệu quá, kiếm quang chớp lên như muôn vạn đóa hoa lạc tung bay, khó phân biệt được sự biến đổi huyền ảo của các chiêu thức phát ra.

Trong chớp mắt, y đã thi triển đúng mười ba chiêu, toàn là chiêu kỳ độc, kiếm ảnh phủ khắp người Trương Khiếu Lâm, tả hửu tiền hậu thượng hạ, không nơi nào bỏ trống dù bằng đường tơ kẻ tóc.

Tuy nhiên, y nhanh tay Trương Khiếu Lâm lại nhanh chân, mười ba nhát kiếm không hề chạm đếm chiếc áo hắn! Người áo đen đã sử dụng đến chiêu thức mười bốn vẫn thần tốc vẫn ảo diệu như mọi chiêu trước.

Đột nhiên, đà kiếm đi được nửa tầm, lại dừng ngay, kiếm dừng, nhưng tay y không rung, thân hình y không nhích động.

Đánh một nhát kiếm, vừa nhanh, vừa mạnh, bỗng nhiên dừng lại nửa vời, mà toàn thân bất động, không khác nào tượng đồng, người đó quả là ta tuyệt kiếm, công lực vững chắc, chân khí vận chuyển tùy ý, tỏ ra có căn cơ vô cùng thâm hậu trầm ổn.

Mũi kiếm lại chống ngay yết hầu Trương Khiếu Lâm, khoảng cách không hơn nửa thước.

Y dừng tay chống kiếm như thế, đôi mắt ngời lên một ánh sáng xanh biếc, tàn khốc, lạnh lùng, y cất giọng tàn khốc, lạnh lùng:

-Không phải người trong Chu sa môn! Giọng của y khàn khàn, cộc lốc, trầm trầm, ngắn ngủi, như bất đắc dĩ lắm y mới thốt mấy tiếng, y cố thốt nhanh, thốt gọn, thốt rất ít, cho mau xong câu nói, một giọng nói phải chứng tỏ đủ những ý niệm đang dâng lên hỗn tạp trong não y.

Trương Khiếu Lâm mỉm cười:

-Tại sao ngươi cho là ta không phải người trong Chu sa môn?

Người áo đen lạnh lùng:

-Những kẻ trong Chu sa môn, không một ai chịu nổi mười ba chiêu kiếm của ta! Trương Khiếu Lâm vẫn cười:

-Còn ngươi, tự nhiên ngươi cũng không phải là người trong Thiên tinh bang! Người áo đen buông gọn:

đúng! Cổ tay y chớp lên, ánh kiếm ngời lên, mũi kiếm lao vút tới.

Nếu y xuất thủ, đối phương nào ở trong khoảng cách độ thước dù nhanh nhẹn đến đâu, cũng không phương tránh kịp. Và mũi kiếm đó sẽ đâm vào yết hầu, trước khi cái ý phản ứng nẩy sanh.

Nhưng, đối thủ của y lại là Trương Khiếu Lâm, thì chiêu kiếm của y dù lợi hại thế nào, cũng cầm như vô dụng.

Bàn tay của y chưa chớp, ánh mắt của y đã chớp tới rồi. Cái chớp mắt của y thừa cảnh cáo Trương Khiếu Lâm, nên khi thanh trường kiếm nhích động Trương Khiếu Lâm đã vọt ra ngoài ba thước về phía hậu.

Hắn không giận người đó cố tâm giết hắn, giết một cách vô lý, hắn vẫn nở nụ cười tươi, ôn tồn hỏi:

-Ngươi không là môn đệ Thiên tinh, ta không là Chu sa nhân vật, chúng ta không quen biết nhau, không cừu, không oán, tại sao ngươi muốn hạ sát ta?

Câu nói của hắn, gồm không hơn ba mươi tiếng, nhưng khi hắn nói dứt câu, người áo đen đã phát xuất đúng ba mươi sáu chiêu kiếm rồi. Phải nhìn nhận là y có thủ pháp hết sức linh diệu.

Y đúng là con người không thích nói, còn y có thích nghe hay không thì chỉ có y biết mà thôi. Trong khi đối phương nói, y dùng kiếm để thay thế câu đáp và lời đáp của y rất gọn: "chết". Phải, chỉ một tiếng chết thôi, y dùng đáp lại câu hỏi của không biết bao nhiêu người trên giang hồ nêu lên, nêu về đủ mọi việc.

Đối với y, chỉ có "chết" mà thôi, gặp y là chịu chết, đừng mong nói gì hỏi gì.

Nói gi, hỏi gì, cũng gần như vô ích, bởi sẽ phải chết dưới lưỡi kiếm của y, thì ai hỏi gì, nói gì, mặc ai, y đáp làm chi?

Trương Khiếu Lâm vẫn giữ nụ cười nữa dịu nữa mĩa:

-Kiếm pháp tuyệt diệu! Nhanh độc, chuẩn, nhanh mà ổn, độc mà không hấp tấp, chính cái ổn mà không hấp tấp đó bảo đảm cho cái chuẩn! Khá lắm! Khá lắm! Như vậy mới không hổ với danh hiệu Trung Nguyên Đệ Nhất Khoái Kiếm, Sưu Hồn Kiếm Vô Ảnh Nhất Điểm Hồng! Một tấn công thứ hai, cũng gồm đủ ba mươi sáu nhát kiếm, đã phát xuất trọn vẹn khi Trương Khiếu Lâm chưa tròn câu. Lúc hắn buông xong tiếng cuối, là đợt thứ ba đã diễn đến chiêu thứ ba mươi rồi. Mười sáu chiêu còn lại chỉ là công việc của một cái thoáng mắt.

Trương Khiếu Lâm chỉ tránh né, không hoàn thủ, vẫn nở nụ cười, vẫn bình tỉnh, tiếp nối:

-Nếu muốn giết một người nào, cứ tìm Nhất Điểm Hồng là sẽ được toại nguyện ngay! Thiên hạ kháo nhau rằng, chỉ cần đưa ra một giá cao là có thể thuê Nhất Điểm Hồng hạ sát ngay vị bằng hữu thân nhất của hắn! Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng lạnh lùng thốt:

-Ta không có vị bằng hữu nào đáng giết cả! Trương Khiếu Lâm lại cười, nhưng rồi y thở dài:

-Lời truyền thuyết về ngươi, ta nghe rất nhiều và ta rất thích. Rất tiếc, ngươi lại không ham nói chuyện, nếu không thì ta đã tìm đến ngươi, kết làm một đôi bằng hữu, thú vị biết bao! Đánh đúng bốn lượt kiếm,mỗi

đợt đủ ba mươi sáu chiêu, không kể những chiêu giáo đầu, Nhất Điểm Hồng dừng tay lại, quắc ánh mắt xanh rờn nhìn đối tượng lạnh hơn mắt rắn, rồi y há rộng miệng, bày hai hàm răng trắng dả, ánh mắt đó, trên khuôn mặt xác chết đó biến y thành một ác quỷ hiện trong bóng đêm mờ. Y bậc cười to:

đạo Soái! Ái Tỏa Hồn! Nguyệt Dạ Ám Cưu Hương! ha há! Ngươi là Lưu Hương Đạo Soái! Trương Khiếu Lâm giật mình:

-Ngươi nói ai là Lưu Hương Đạo Soái! Nhất Điểm Hồng lại bật cười lượt nữa:

-Trong thiên hạ, được thoát chết với một trăm bốn mươi bốn chiêu sát thủ của ta, mà lại không phản công, mà lại cười luôn luôn, chỉ có môt người, và ngươi đó không ai khác hơn là nhân vật ta vừa nêu lên! Trương Khiếu Lâm cười vang:

-Rất có thể ngươi nói đúng! Nhưng ta không thích võ công, đã không thích thì không dùng, bởi ta cho rằng trong nhân loại, không có hành động nào ngu xuẩn bằng những cuộc chém giết! Máu! Máu! Tại sao lại phải giài quyết với nhau bằng máu chứ?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt:

-Ngươi chưa từng giết người?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ngươi không tin?

Nhất Điểm Hồng hừ một tiếng:

-Chưa bao giờ giết người, thì làm gì biết được cái thú giết người! Trương Khiếu Lâm điềm nhiên:

-Chưa bao giờ bị người giết thì làm gì biết được cái khổ lo sợ bị giết! Nếu có kẻ nào đó, tìm cái thích thú trên cái thống khổ của đồng loại, thì kẻ đó là một tên vô dụng, không đáng sống trên đời! Nhất Điểm Hồng trừng đôi mắt xanh rờn, y chưa kịp làm gì nói gì, bỗng có tiếng quát to:

-Nhất Điểm Hồng! Xuất thủ đi chứ! Tại sao ngươi bất động?

Thì ra, bốn năm tên môn đồ Thiên tinh bang đã theo đến nơi. Chúng đứng xa xa, bên dưới đất, chỉ có một tên 9dại hán vận áo gấm phi thân nhảy lên nóc nhà, chỗ Trương Khiếu Lâm và Nhất Điểm Hồng đang đối thoại.

Đại hán áo gấm đến nơi dậm chân kêu to:

-Bọn ta xuất khá nhiều bạc, thỉnh ngươi đến đây, nào phải để cho ngươi trổ tài hùng biện đấu khẩu? Ngươi phải làm cái việc mà đồng tiền bắt buộc ngươi làm! Làm đi! Nhất Điểm Hồng không buồn nhìn đại hán, dĩ nhiên y cũng không muốn thốt tiếng nào! Trương Khiếu Lâm vụt cười ha hả:

-Với kiếm pháp của y, tất các hạ phải trả giá cao! Chẳng hay, các hạ đã chịu trả bao nhiêu tiền?

Đại hán áo gấm cười lạnh:

-Thiên hạ tán tụng Nhất Điểm Hồng là một nhân vật siêu việt lắm! Song ta xem y như một kẻ thông thường, một kẻ đứng trước mặt người khác thì lại gầm đầu, xuôi tay, như con bệnh trầm kha gặp tử thần! Người như y, dù mất vài phân bạc để thuê y, cũng chẳng có ma nào phí của! Tiếng cuối cùng của đại hán vừa buông dứt, ánh kiếm chớp lên đại hán không kịp rú, ngã nhào trên nóc nhà, nơi yết hầu thủng một lổ nhỏ.

Từ lổ nhỏ đó, rỉ ra một giọt máu hồng! Những thớ thịt trên mặt hắn rút lại, mồ hôi đầu, mồ hôi trán đổ ra, đọng lại thành hạt to, bằng hạt đậu. Đại hán cố gắng mãi, nhưng chung quy không sao phát xuất được tiếng nào, chỉ thở dốc, thở cho hết khí lực để rồi trút luôn linh hồn.

Lợi hại thật! Một điểm máu hồng, là một mạng người! Cái tuyệt của thủ pháp Trung Nhất Điểm Hồng là luôn luôn đâm yết hầu, sâu đúng độ, chảy đúng một giọt máu đối phương chết ngay.

Từ xưa đến nay y chưa bao giờ phải đâm hai lần kiếm.

Nhất Điểm Hồng từ từ xuôi tay xuống, nơi mũi kiếm có một điểm máu đỏ rỏ xuống mái nhà, y cuối nhìn điểm máu, từ từ thốt:

-Những kẻ còn sông trên đời này, không phải do mạng số họ còn dài mà chỉ nhờ họ chưa bao giờ dám nặng lời với Nhất Điểm Hồng, chưa bao giờ! Trương Khiếu Lâm ngẫng mặt lên không, thở dài:

-Tuyệt diệu! Giết ngườikhông để máu, chỉ để một điểm hồng.

Hắn lấy một vuông khăn trắng trong mình ra, trải rộng đắp lên mặt đại hán.

Đến lúc đó, bọn môn đồ Thiên tinh bang bên dưới mới hét to lên:

-Nhất Điểm Hồng! Thường ngày, ngươi giảng đạo nghĩa nghe thông lắm, sao đêm nay…đêm nay… Nhất Điểm Hồng lạnh lùng chặn lời chúng:

-Ta bán nhát kiếm, chứ không bán người.Bọn ngươi chi tiền là mua nhát kiếm của ta, chứ nào mua được ta mà hòng sỉ nhục ta? Sĩ nhục ta là chết.

Môn đồ Thiên tinh bang hét lớn:

đành như thế, bọn ta thuê ngươi giết người, sao ngươi không hạ thủ?

Nhất Điểm Hồng liếc mắt sang Trương Khiếu Lâm, đoạn thản nhiên thốt:

-Các ngươi thuê ta giết đệ tử Chu sa môn mà người này không ở trong môn phái đó, thì hạ thủ thế nào được?

Soạt! Thanh trường kiếm của y đã chui vào vỏ, y nhảy xuống đất thẳng lưng, dài bước, ngang nhiên bỏ đi.

Môn đồ Thiên tinh bang vừa sợ vừa giận, song giận mà làm gì. Bỗng, một tên quát to:

-Gã này đúng là tên tìm Lãnh Thu Hồn lúc đêm hôm đây, chính hắn là người Tam cn đi tìm! Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Phải, hiện tại nếu các ngươi muốn gặp nàng, cứ đến thẳng Khoái ý đường là gặp… Hắn đã bọt mình trong khi buông câu nói. Lúc bọn môn đồ Thiên tinh bang nhào tới, hắn đã lánh xa ngoài mười trượng.

*** Mười lăn ngọn đèn xếp thành hình chiếc tháp, bên ngoài chiếc tháp, có cái chụp bằng đồng cũng hình tháp, gom trọn số ngọn đèn. Đầu tháp treo trên trần nhà, chân tháp hường xuống nền.

Ánh sáng mười lăm ngọn đèn gom lại, qua chân tháp, chiếu xuống chiếc bàn, thường đêm thì dùng vào các cuộc đỏ đen, nhưng hiện tại thì dùng làm một nơi tra tấn.

Trong vòng tròn ánh sáng từ chân tháp hắt xuống trên mặt bàn, thiếu nữ do Trương Khiếu Lâm trao lại cho bọn đại hán áo đen, thắt giây lưng đỏ, đang nằmbất động.

Đôi mắt nàng mở rộng, thần trí nàng tiêu tán, nàng bất động nhưng miệng nàng cứ lẩm nhẩm mãi:

-Ta họ Trầm tên San Cô. Ta họ Trầm tên San Cô. ta là đệ tử Thiên tinh bang! Ta là đệ tử Thiên tinh bang! Lãnh Thu Hồn ngồi ngay chiếc ghế bành kê tại đầu bàn, am85t lạnh như tiền.

Đôi mắt của y chơm chớp, đôi mắt ngời lên một niềm tàn độc vô tưởng! Vừa lúc đó, Trương Khiếu Lâm đến nơi. hắn nhìn thiếu nữ, khẽ lắc đầu:

-Con sói cái đang trở thành con cừu non rồi đó! Nàng đã nói gì chưa?

Lãnh Thu Hồn cười nhẹ:

-Phàm nữ nhân nào cũng thế, bên ngoài càng kiên quyết, bên trong càng yếu mềm! Nếu trên đời này, có kẻ nào đem tâm sự bí mật ký thác nơi mọt nữ nhân, kẻ đó là một ngốc tử! Trương Khiếu Lâm thở dài:

-Mạo hiểm, đâu phải là phầ việc của nữ nhân? Địa hạt của họ là nhà bếp là phòng the, sở năng của họ là chăm sóc gia đình, nuôi con, nấu bếp, tại vì họ cho là họ thôngminh, họ tưởng ho siêu việt hơn nam nhân, họ muốn tạo phi thường, thành họ phải mang hoa.! Họ quá thông minh đến độ không đạo lý! Họ bị sa chân là phải!

7. Chương 7: Một Việc Trên Sức

Lãnh Thu Hồn nhìn hắn:

-Trương huynh tính hỏi nàng điều gì chăng?

Y điểm một nụ cười, ánh mắt và nụ cười của y tàn khốc quá, y không đợi Trương Khiếu Lâm đáp, hỏi xong lại tiếp luôn:

-Giả sử, Trương huynh hỏi nàng có bao nhiêu tình nhân nàng sẽ khai hàng tá cho mà xem! Trương Khiếu Lâm dặng hắng một tiếng bước tới gần bên cúi đầu sát mặt Trầm San Cô hỏi:

-Ngươi có nhận ra ta chăng?

Trầm San Cô gương mặt thất thần nhìn hắn một lúc rồi đột nhiên nàng bật cười khan:

-Ta nhận ra ngươi rồi! Ngươi là tình nhân của ta, một tình nhân làm cho ta mãn nguyện nhất! Nhưng ngươi là một tên cuồng bạo, một tên súc sanh… Lãnh Thu Hồn cười lạnh:

-Bì nàng sĩ mắng là súc sanh, tức nhiên Trương huynh phải có bản lĩnh ghê gớm lắm! Hai tiếng súc sanh do thiếu nữ thốt lên Có cái ý nghĩa đặc biệt không nổi! Trương Khiếu Lâm cười khổ, đưa tay vuốt nhẹ chót mũi từ tốn hỏi:

-Tại sao ngươi muốn tìm hiểu bí mật của ta?

Trầm San Cô buông cộc lốc:

-Ngươi hỏi tại sao? Tại vì ngươi và Lãnh Thu Hồn có những hành động kỳ quái lúc đầu hôm, ta muốn biết các ngươi thương lượng những gì?

Trương Khiếu Lâm tặc lưỡi:

-Nhưng điều đó có liên quan gì đến Thiên tinh bang?

Trầm San Cô hừ lạnh:

-Không liên quan? Cho ngươi biết, Thiên tinh bang đến Tế nam lần này với mục đích duy nhất là tìm Chu sa môn ddây! Mà Lãnh Thu Hồn là một nhân vật quan trọng trong Chu sa môn! Lãnh Thu Hồn điểm phớt một nụ cười:

-Từ bao lâu nay, Chu sa môn với Thiên tinh bang không hề liên lạc với nhau, thì làm gì phải tìm nhau ngoài vạn dặm chứ?

Trầm San Cô trầm giọng:

-Chưởng môn nhân Thiên tinh bang là Thất Tinh Đoạt Hồn Tả Hựu Tranh đột nhiên mất tích, lần cuối cùng xuất ngoạiđể rồi mất tích luôn, người có tỏ cho trong bang biết là sẽ đến Chu sa môn tìm gặp Sát Thủ Thư Sinh Tây Môn Thiên! Trương Khiếu Lâm sáng ngời ánh mắt:

-Ngươi biết chưởng môn tìm Tây Môn Thiên để làm gì chăng?

-Không! Trương Khiếu Lâm alị hỏi:

-Ngày thường, Tả Hựu Tranh và Tây Môn Thiên có hay lui tới với nhau chăng?

Trầm San Cô lắc đầu:

-Chẳng bao giờ! Trương Khiếu Lâm cau mày:

-Ngươi có biết là hiện tại, Tây Môn Thiên đã mất tích chăng?

Trầm San Cô lắc đầu:

-Không! Trương Khiếu Lâm lại cau mày một tý, hắn khôngnói gì nữa. Đôi mắt đăm đăm nhìn một nơi, trầm tư mặc tưởng.

Lãnh Thu Hồn bỗng nhiên cao giọng hỏi:

-Thàm án phát sinh tại bổn môn đêm qua, có liên quan gì đến Thiên tinh bang không?

Trầm San Cô trố mắt:

-Thảm án gì? Ta có biết chi đâu?

Lãnh Thu Hồn lại đưa mắt nhìn sang Trương Khiếu Lâm.

Trương Khiếu Lâm không để ý đến cái nhìn của y, hắn thản nhiên đưa mắt trở lại Trầm San Cô:

-Trước lúc xuất ngoại, tả Hựu Tranh có tiếp nhận một phong thư kín chứ?

Trầm San Cô khôngngạc nhiên về câu hỏi đột ngột của hắn. nàng suy nghĩ một chút, đoạn đáp:

-Có! Trương Khiếu Lâm sáng mắt:

-Ngươi biết phong thư đó hiện giờ ở đâu chăng?

Trầm San Cô lại suy nghĩ một chút:

Chưởng môn nhân của ta trao lại cho nhị sư huynh ta! Trương Khiếu Lâm nhìn sững nàng:

-Nhị sư huynh của ngươi là ai?

Trầm San Cô đáp nhanh:

-Thiên Cường Tinh Tống Cang.

Trương Khiếu Lâm hỏi dồn:

-Hiện giờ hắn ở đâu?

Trầm San Cô không giấu diếm:

-Hiện tại, nhị sư huynh ta ở Từ Châu đang chạy bạc trả tiền thù lao cho Nhất Điểm Hồng. Nội đêm nay, người sẽ có mặt tại Tế Nam.

Lãnh Thu Hồn giựt mình vội chen lời:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng? Có phải tên sát thủ, máu lạnh như giá băng sinh hoạt bằng nghề giết mướn? Thiên tinh bang các người vì lý do gì lại cung ứng cho hắn một số thù lao trọng đại?

Trầm San Cô cười mĩa:

-Vì lý do gì? Hừ! Mục đích là để đối phó với Chu sa môn các ngươi đó thôi! Chứ còn lý do gì nữa? Nếu bọn ta xét ra Chu sa môn các ngươi có một nghi ngờ gì trong mưu toan sát hại chưởng môn nhân của ta, thì Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng có nhiệm vụ làm cỏ tất cả bọn ngươi! Lãnh Thu Hồn biến sắc, mặt ái nhợt đến không còn một hạt máu, y không hay biết là tay đã nắm chuôi đao giắt bên cạnh sườn từ lúc nào.

Y trầm giọng nói:

-Số thù lao lên đến bao nhiêu! Trần San Cô thản nhiên buông một con số, thản nhiên như người mất một sợi lông chân:

-Một vạn lượng! Đó là tiền ứng trước. Còn như giết người, cứ mỗi nhân mạng thêm một ngàn lượng. Riêng chiếc đầu Lãnh Thu Hồn thì thêm năm ngàn lượng! Lãnh Thu Hồn đã lấy lại bình tỉnh, bật cười khanh khách:

-Hay quá! Bây giờ ta mới rõ là chiếc đầu ta có giá cao hơn mọi đầu khác! Nhưng, năm ngàn lượng phỏng có là bao! Ta có thể cấp cho Nhất Điểm Hồng một vạn, hai vạn lượng… Trần San Cô lắc đầu:

-Vô ích! Dù ngươi có chi ra gấp mười số đó, vị tất ngươi được toại nguyện! Nhất Điểm Hồng là người trọng chữ tín nhất trong thiên hạ, đã nhận lời với giá một vạn, thì dù ngươi có đem trăm vạn dâng hiến y cũng chẳng hề đổi ý.

Lãnh Thu Hồn tắt ngang nụ cười. Bàn tay y nắm chặt chuôi đao hơn, mắt y chuyển hướng về cửa sổ, sợ một sự xuất hiện bất thần.

Y không cười nữa, thì đến lượt Trần San Cô cười. Nàng vừa cười vừa nhìn Trương Khiếu Lâm, hỏi:

-Ngươi tên họ chi? Đáng lẽ, ngươi nên lấy danh hiệu Thiên Cường Tinh mới đúng! Nhi sư huynh ta, dù mang danh hiệu đó, nhưng chẳng cường tráng tý nào! Trương Khiếu Lâm nhẹ tay điểm vào huyệt ngủ của nàng, rồi lẩm nhẩm:

-Là nữ nhân, ngươi không nên lắm mồm lắm miệng. Nếu ngươi lắm mồm lắm miệng, còn ai dám rước ngươi về làm vợ lẽ nữa! Ngươi không sợ ế chồng à! Ta thì ta rất ghét cái thứ ế chồng, trên thế gian này, nếu đừng có những gái ế chồng thì đời sống êm dịu làm sao! Chỉ có thứ ế chồng mới tạo nhiều thị phi nhất! *** Trần San Cô bị điểm huyệt ngủ say liền.

Lãnh Thu Hồn vẫn còn đăm đăm nhìn qua cửa sổ y lẩm nhẩm:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng! Kiếm pháp của y như thế nào? Nhanh, ác độc, đúng như lời truyền thuyết trên giang hồ chăng, không lẽ y… Trương Khiếu Lâm bật cười một tiếng:

-Lãnh huynh thắc mắc làm gì? Trong giây phút đây, y sẽ đến Lãnh huynh sẽ biết y hơn! Lãnh Thu Hồn vụt đứng lên, tay nắm chặt chuôi đao, kêu khẽ:

-Y sẽ đến đây trong giây phút! Trương Khiếu Lâm gật đầu:

-Nếu tại hạ đoán không lầm.

Lãnh Thu Hồn bóp mạnh chuôi đao đến độ mấy ngón tay trắng dã không còn một hạt máu.

Đột nhiên, y vỗ tay kia xuống bàn, kêu bốp một tiếng, cao giọng thốt:

được rồi! Y muốn đến, cứ đến! Dù cho Đạo Soái Lưu Hương có đến đây, vị tất ta sẽ sợ, sá gì Nhất Điểm Hồng chứ?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

đạo Soái Lưu Hương lợi hại hơn Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng à?

Lãnh Thu Hồn hừ một tiếng:

-Trên đời này, còn tay nào đáng sợ hơn gã Lưu Hương chứ?

Trương Khiếu Lâm mơ màng:

-Theo tại hạ nghĩ, gã Lưu Hương lợi hại chứ không đáng sợ. Hắn hòa dịu, lương thiện lắm mà! Trong thiên hạ, không ai hòa dịu, lương htiện bằng hắn! Hắn như vậy cóù gì đáng sợ đâu?

Lãnh Thu Hồn bật cười ha hả:

-Buồn cười thay cho nhận xét của Trương huynh! Nếu Lưu Hương nghe được câu nói của Trương huynh, hắn sẽ cười vỡ bụng mà chết! Trương Khiếu Lâm thở dài, cười khổ:

-Con người! Nghĩ cũng kỳ quái! Sự thật thì không tin lại tin những điều bịa đặt phao truyền sai sự thật! Vừa lúc một tiếng "cách" khẽ vang trên mái sảnh có bàn tay vô hình gỡ mất một miếng ngói.

Lãnh Thu Hồn ngưng bặt tiếng cười, đề cao cảnh giác đến cả từ sợi lông quanh mình. Y lao vút thân mình đến cạnh cửa gọi to:

-Vị bằng hữu nào đó đã đến đây, xin cứ vào, cần gì phải lấp ló bên ngoài?

Trương Khiếu Lâm xô vẹt cánh cửa, bước ra ngoài điềm nhiên điểm một nụ cười:

-Nếu các vị muốn đánh nhau, thì vào trong mà tìm y, còn như muốn gầy một vài canh bạc, thì tại hạ đây! Thiết tưởng ai đến Khoái ý đường này cũng không ngoài hai mục đích đó! Dưới ánh sao, có nhiều bóng người dao động lăng xăng, họ đang nhóm tụ một nơi, họ thì thầm bàn luận, sau một lúc có năm người nhảy xuống sân.

Trên mái ngói của gian nhà đối diện, có một người đứng lặng tay chắp sau lưng, thần thái nhàn nhã vô cùng, đôi mắt của người này sáng lạ lùng, chỉ nhìn đôi mắt đó mà không cần nhìn người Trương Khiếu Lâm cũng biết ngay là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Trong bọn năm người, người nhảy xuống trước hết vận y phục bó sát mình, có hàm râu rồng quá rậm, thân hình ốm nhỏ, không cân xứng với bộ râu. Bốn người kia có vóc dáng bình thường, song tất cả đều có thân pháp vô cùng nhanh nhẹn, chứng tỏ họ đã luyện thuật khinh công đến mức cao tuyệt.

Người đứng đầu nhìn Trương Khiếu Lâm một thoáng, vòng tay lạnh lùng hỏi:

-Các hạ là chủ nhân ngôi nhà này?

Ngón giữa và một ngón vô danh của bàn tay tả, mỗi ngón có ba ngón bằng đồng đen, rất có thể những chiếc nhẫn đó là tín vật của y.

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Các hạ là Thiên Cường Tinh Tống Cang, vì quyền chưởng môn trong Thiên Tinh Bang?

Người đó gật đầu:

-Chính tại hạ! Trương Khiếu Lâm mở rộng cánh cửa, nép mình qua một bên, điềm nhiên chỉ tay vào trong:

-Chủ nhân ngôi nhà này đang chờ các hạ trong ấy, xin mời vào! *** Lãnh Thu Hồn đã ngồi lại trên chiếc ghế bành, thanh đao sáng loáng vẫn còn nơi tay, nhưng lưỡi đao đặt nơi cổ Trần San Cô, sẵn sàng ấn xuống, nếu cần. Lưỡi đao trông sắc bén vô cùng, tưởng chừng nếu ấn xuống tảng đá dày cũng phải bị chẻ làm hai, huống hồ da thịt con người?

Y lạnh lùng nhìn Thiên Cường Tinh Tống Cang đang bước đến ngưỡng cửa, thản nhiên thốt:

-Tống nhị tiên sinh đến rất đúng lúc! Tại hạ vừa tóm được nữa tặc, định thẩm vấn đây! Nếu tiên sinh thấy hứng, chúng ta cùng làm việc đó cho vui! Tống Cang đứng tại ngưỡng cửa, cố trầm khí uất không phát tiết ra ngoài, gương mặt biến sang màu tím.

Y đắn đo, không biết nên tiến vào, nên đứng đó, hay phải lui ra về?

Lãnh Thu Hồn bật cười ha hả:

-Bộ y phục của tiên sinh hơi chật đ6áy, thảo nào mà chẳng khó chịu! Tiên sinh đặt may ở hiệu nào mà thợ vụng đến thế? Nếu cần tại hạ sẽ giới thiệu cho một nơi đặc biệt! bảo đảm sẽ được hài lòng trọn vẹn! Mấy tên đệ tử Thiên tinh bang đứng bên ngoài biến sắc, cùng hét lên một tiếng, cùng xông vào.

Tống Cang hoành tay ra sau, khoát nhẹ. Những tên đó bị cái khoát của y, bật vội trở lại y như quả bóng dội vào tường.

Đoạn y gượng điểm một nụ cười, vòng tay nhẹ giọng:

-Có lẽ… đây là một sự nhầm lẩn… Lãnh Thu Hồn sờ hai vai:

-Nhầm lẩn?

Tống Cang gật đầu:

-Kẻ đang nằm dưới lưỡi đao của Lãnh công tử là sư muội của Tống Cang này! Lãnh Thu Hồn kêu lên:

-A! Vậy thì tại hạ lỗi quá! Nếu lệnh sư muội chịu nói ra lai lịch sớm một chút là tại hạ làm gì dám vô lể như thế này! Nói thì vậy, nhưng Lãnh Thu Hồn không rút đao về trái lại dường như lưỡi đao còn nặng hơn một chút.

Tống Cang dù trầm tỉnh đến đâu cũng phải khẩn trương ra mặt. Tuy nhiên, y vẫn gượng cười tiếp nói:

-Nếu huynh đài rộng lượng giao hoàn sư muội tại hạ, thì tại hạ cảm kích vô cùng! Lãnh Thu Hồn cười lớn:

-Giữa nam nữ, nếu đúng là có sự liên hệ phi thường thì khó mà che giấu được cái liên hệ đó! Tống Cang biến sắc:

-Lãnh công tử nói sao?

Lãnh Thu Hồn ngẩng mặt lên không, giọng trầm trầm:

-Tại hạ nói rằng, tiên sinh quá lo cho số phận người sư muội đa tình, mà quên đi hoàn cảnh của vị sư huynh biệt tích! Tống Cang đỏ mặt, đỏ vì thẹn mà cũng đỏ vì phẫn nộ. Y bật cười cuồng dại:

-Sư muội của ta! Sư huynh của ta! Bỗng, Lãnh Thu Hồn đứng lên, cao giọng:

-Người chính không bàn việc tối, ta nên thẳng thắng với ngươi, Tả Hựu Tranh sống hay chết như thế nào, đi về đâu, ở nơi đâu, điều đó không mảy may liên quan đến Chu sa môn. Còn sư muội ngươi, nếu muốn ta phóng thích, thiết tưởng không phải ngươi muốn mà được dễ dàng! Tống Cang nắm chặt tay quyền rung rung giọng:

-Nghĩa là ngươi muốn đặt điều kiện?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Ngươi thông minh đó! Ngươi phải tuyên thệ, vĩnh viễn Thiên tinh bang không bén mảng đến vùng Tế nam, và luôn cả vị đứng trên nóc nhà đối diện, ngươi hãy mời y cùng rời khỏi Tế Nam ngay! Lãnh Thu Hồn vừa dứt tiếng, một tiếng gió nhẹ rít lên, một bóng người từ cửa sổ bên này, vút vào phòng, rồi vọt trở ra, xuyên qua cửa sổ bên kia. Thoáng mắt, bóng đó đã đứng đúng chỗ cũ trên mái nhà đối diện.

Đương bay của bóng đó vẻ lên như một vệt khói mờ, vừa hiện vừa tan, trong lúc hiện một tiếng leng keng vang khẽ, thanh đao trong tay Lãnh Thu Hồn bắn vọt đi một nơi.

Không cần suy nghĩ, tất cả những người hiện diện cũng dư hiểu bóng đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Nhất Điểm Hồng không thích nói chỉ thích làm. Lãnh Thu Hồn buộc Tống Cang phải đưa lão ra khỏi Tế nam, lão muốn tỏ cho Lãnh Thu Hồn biết, đi hay ở tùy ở lão, cũng như muốn vào nhà là lão vào, muốn ra là lão ra, chẳng ai cưỡng bách lão được! Lãnh Thu Hồn biến sắc, nhưng lấy ngay bình tỉnh, sửa giọng dịu lại một chút, tiếp nối:

-Tại hạ không mong muốn gì hơn là từ nay huynh đài đừngt bao giờ can dự đến bất cứ việc riêng tư nào của Chu sa môn cả. Thiên tinh bang có những phần việc phải to hơn là phí công can thiệp vào việc người. Tại hạ hứa là nếu Thiên tinh bang có cần phải đến Tế nam, xin cứ báo trước Chu sa môn sẽ làm hướng đạo cung cấp đủ mọi tiện nghi! Nhất Điểm Hồng thách thức Lãnh Thu Hồn. Lãnh Thu Hồn lờ đi lại hướng sang Tống Cang, Tống Cang không đáp lời Lãnh Thu Hồn lại trách cứ Nhất Điểm Hồng:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng! Ngươi giết chết đệ tử của ta, ta không oán, trái lại, ta còn mắng chúng dám vô lễ với ngươi, thiết nghĩ, ta đối xử với ngươi như vậy còn hơn với cha ta. Tại sao ngươi đã vào nhà, mà không cứu sư muội của ta?

Nếu ngươi muốn cứu thì có gì khó khăn đâu?

Nhất Điểm Hồng buông lạnh:

-Ta xưa nay chỉ biết giết người, chứ không biết cứu người! Tống Cang mấp máy môi định mỉa hắn vài câu cho hả tức, nhưng khi chạm phải tia mắt lạnh hơn ánh thép của hắn, Tống Cang đâm ngán, thụt luôn.

Một lúc sau, gã mới ráng lên nói được một câu:

-Thế… thế sao ngươi không giết hắn cho rồi?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Ta giết người chứ không ám toán người. Ngươi bảo y bước ra đây, ta sẽ giết y cho! Lãnh Thu Hồn bật cười sằng sặc:

-Chỉ sợ là tại hạ trước khi bước ra, chiếc đầu của lệnh sư muội đã rơi trước xuống đất rồi! Tống Cang vô kế xoay sở, đành dậm chân tức tối:

được rồi, ta thuận theo lời mi, bắt đầu từ hôm nay, Thiên tinh bang hứa sẽ không bao giờ đặt nữa bước vào địa phận Tế Nam! Tuy địa vị của Tống Cang trên giang hồ chẳng mấy cao, nhưng thể diện của toàn bang là điều trọng đại, tất nhiên câu nói của một quyền chưởng môn thốt ra, họ sẽ tuyệt đối giữ gìn, quyết không để mất đi chữ tín! Lãnh Thu Hồn cười khoan khoái:

đã vậy thì… Nhưng một giọng cười khẽ đã ngắt ngang lời hắn:

-Lãnh huynh đừng quên rằng, bắt vị cô nương này tại hạ cũng có dự một phần công khó nhọc đấy! Tống Cang quay phắt người, tia mắt như bắn ra lửa chiếu thẳng vào khuôn mặt Trương Khiếu Lâm đang mỉm cười đủng đỉnh tiến vào.

Gã hầm hầm quát lớn:

-Ngươi là cái giống gì, dám vào đây lắm chuyện?

Nụ cười của Trương Khiếu Lâm vẫn dính trên vành môi:

-Ta không là giống gì cả. Ta là người! Tống Cang rống lên như cọp điên, một quyền theo đó bung ra, chiếc nhẫn hình cánh sao trên ngón tay, ánh thép chớp ngời, chính những cánh sao bén ngót trên chiếc nhẩn là vật giết người chết trong nháy mắt.

Nhưng ngọn quyền của gã vừa đưa ra mới nữa đà, bóng người trước mặt vụt biến đâu mất.

Nhìn lại, Trương Khiếu Lâm đang ung dung vắt vẻo trên trần nhà, cười ha hả:

-Tại hạ sớm đã có nói, đánh nhau là một chuyện mà tại hạ ghét nhất! Tống Cang vừa giận lại gờm đối phương, tay khẽ hất hất ra dấu mấy lượt với Nhất Điểm Hồng, nhưng hắn cứ lờ đi như không hề nghe thấy! Không làm sao hơn, Tống Cang đành lên tiếng giục:

-Hồng huynh, chưa… chưa phải lúc Hồng huynh giết người à?

Nhất Điểm Hồng ném nhanh tia mắt về phía Trương Khiếu Lâm và chậm rãi lắc đầu:

-Bất kỳ ai trên đời, ta cũng có thể giết hết, nhưng… nhưng người này ngươi chịu khó tìm vị cao nhân nào khác vậy! Nói xong, hắn ném phịch bao bạc xuống trước mặt Tống Cang và lủi thủi phóng đi, không buồn quay đầu lại! Tống Cang há hốc mồm sững người ra.

Hắn quả không ngờ một kẻ giết người không gớm tay như Nhất Điểm Hồng, mà lại có lúc chê người, không chịu giết! Trương Khiếu Lâm nhàn nhã chấp tay, môi điểm nụ cười:

-Thật ra, điều kiện của ta, so ra còn đơn giản hơn Lãnh công tử nhiều! Tống Cang đành dậm chân tức tối:

-Vậy ngươi muốn gì? Nói đi! Trương Khiếu Lâm nói thật chậm và thật rõ:

-Chỉ cần tôn giá chịu đem phong thư, mà lịnh sư huynh trước khi đi đã trao lại tôn giá, cho ta xem một chút, thì chẳng những tại hạ cung kính đưa lịnh sư muộâi ra cửa, mượn một cỗ kiệu thật to, còn đốt một phong pháo thật to nữa.

Tống Cang lại một phen sửng sốt:

điều kiệän của ngươi là chỉ cần xem rõ qua phong thư thôi à! Trương khiếu Lâm gật đầu:

-Phải! Xem xong xin hoàn trả lại ngay! Nhíu mày ngẫm nghĩ một lúc, Tống Cang đáp:

-Phong thơ đó tuy là đã hủy rồi, nhưng nội dung phong thơ ta còn nhớ rõ. Có điều ta hơi thắc mắc là: phong thơ ấy với ngươi có chi quan hệ, tại sao ngươi nhất định đòi xem?

Tia mắt Trương Khiếu Lâm thoáng lộ nét mừng:

-Tôn giá không cần hỏi tôi tại sao. Mà chỉ nên hỏi tôn giá có muốn người sư muội mỹ miều của mình nằm gọn trở lại trong vòng tay mình chăng.

Tống Cang nhíu mày đắn đo, chốc chốc lại nhìn khuôn mặt đẹp như hoa của người sư muội, giờ đây tái nhợt dưới ánh đèn, trông nàng càng ủ rũ đáng thương….

Máu nóng chợt như bừng lên tim, Tống Can hết còn nghĩ gì đến hậu quả nói lên như hét:

được rồi, ta sẽ nói! Thật ra phong thơ đó chẳng có gì bí mật cả, chỉ là… Đang nói, Tống Cang vụt rống lên một tiếng đau đớn và ngã sấp xuống đất.

Đệ tử của Thiên tinh bang nhốn nháo kêu lên, cùng xông tới vây quanh họ Tống… Trên người y hầu như chẳng có vết thương nào, nhưng thoáng chốc sau, từ nơi đốt xương sống thứ bảy ri rỉ tươm ra một chấm máu thật nhỏ.

Lãnh Thu Hồn biến sắc kêu lên:

đây là nạn nhân thứ hai chết vì phong thơ đó, Trương huynh à! Gã chợt ngẩng đầu lên, Trương Khiếu Lâm mới còn vắt vẻo ngồi trên trính nhà, nháy mắt đã biến đi đâu mất! *** Khi Tống Cang vừa rống lên và ngã chúi xuống, thì từ trong bóng tối âm u của một góc nhà có bóng người nhoáng động! Cái nhoáng động của bóng bí mật đó thật nhanh, tuy không nột ai nhìn thấy, nhưng không làm sao thoát khỏi mắt Tiểu Phi đang đội lốt Trương Khiếu Lâm hiện thời.

chỉ khẽ nhấn tay lên mái ngói người chàng đã vượt qua không khí mấy trượng ngoài, laomtheo bóng nọ.

Không ngờ, mới vừa thấy đó, bóng người ấy lướt xa ngoài mười trượng. Thuật khinh công của Tiểu Phi hiện thời có thể nói là vô song trong thiên hạ, nhưng thân pháp của kẻ phía trước, hình như chẳng thua gì chàng! Hai người, một trước một sau, vun vút băng mình giữa bầu đêm khô ráo, hệt như hai đường chỉ thẳng cột lấy hai chiếc diều.

Đôi bên trước sau vẫn giữ mải một khoảng cách như lúc khởi đầu. Kẻ chạy trước dù muốn bức đi xa không sao bức nỗi, kẻ đuổi cố hết sức thu dần khoảng cách vẫn mãi không thu nỗi.

Cứ thế, kẻ chạy người đuổi, thoáng chốc sau đã ra khỏi khung cảnh sóng nước mịt mù: cảnh hồ Đại Minh dưới ánh trăng đêm! Hồ! Có hồ nào không đẹp dưới ánh trăng, trong một đêm trời êm gió nhẹ! Huống chi, Đại Minh hồ là một thắng cảnh của đất Tế Nam, dĩ nhiên nó phải đẹp.

Đành rằng, bóng người đó có thuật khinh công rất cao song dưới gầm trời này, có tay nào dám sánh khinh công với Trương Khiếu Lâm! Thoạt đầu, người đó còn đầy đủ khí lực, toi61c độ còn tuyệt vời, dần dần khí lực tiêu hao, tốc độ cũng kém giảm theo.

Kẻ chạy kém giảm tốc lực, thì kẻ đuổi dễ dàng thu hẹp khoảng cách, sau cùng thì Trương Khiếu Lâm theo kịp trong vừa đủ đối thoại mà không cần phải cao giọng lắm.

Hắn cười một tiếng, gọi:

-Bằng hữu ơi! Tại sao bằng hữu không dừng chân nghỉ một lúc chứ! Tại hạ bảo đảm là không ai động đến một lông chân của bằng hữu! Dù sao bằng hữu cũng không nên có ý nghĩ nhảy xuống hồ nhé! Đêm khuya, sương lạnh, trầm mình dưới nước kể cũng khổ đấy! Người đó bật cười như tiếng chim đêm kêu choai choái:

đạo Soái Lưu Hương! Ta nhận ra ngươi rồi! Đột nhiên, một vầng khói tím bốc lên quanh mình người đó, che khuất thân hình y, vầng khói tím lan rộng nhanh chóng bao quanh luôn Trương Khiếu Lâm.

Khói thì phải nhẹ, nhưng loại khói tím này lại nằng nặng, tựa hồ có thể chất, csờ mó được và nặng nên lâu tan, vì nặng nên dày che khuất nhản quang của Trương Khiếu Lâm.

Dù tài giỏi đến đâu, Trương Khiếu Lâm cũng phải lúng túng trong vầng khói tím đặt đó.

Bắt buộc hắn phải ngừng thở, định thần trầm khí, rồi vọt mình ra khỏi vầng khói.

Vô ích! Chậm mất rồi, đối phương đã mất tăm dạng. Nơi mặt hồ những vòng tròn nước gợn lăn tăn, chơm chớp, mở rộng dần, tan dần.

*** Trương Khiếu Lâm thừ người đứng lặng cạnh bờ hồ, nhìn những vòng tròn sóng nước tản rộng ra dần, cuối cùng tiêu tan từng đợt, từng đợt.

Hắn lẩm nhẩm:

-Hắn là ai? Hắn là một vũ sĩ thần bí trong phái "Nhẫn thuật" tại Đông doanh?

Ta chưa từng nghe người Trung Nguyên nói đến một môn công nào gần như tà thuật này! Cứ theo lời truyền thuyết trên goang hồ, thì trong Võ lâm Trung nguyên có một phái võ sĩ chuyên luyện một môn công có cái tên là Nhẫn thuật, đứng trước mặt địch, họ có phương pháp biến mình tan như mây khói. Muốn luyện "Nhẫn thuật", trước hết phải diệt mọi tình cảm, tuyệt dục, rồi bắt đầu tập nhẫn nại, chịu mọi đau khổ, mọi cực hình thử thách, nhiên hậu tập đến bí quyết của thuật biến mình.

Tại Đông doanh, dân địa phương ví bõn võ sĩ Nhẫn thuật như quỷ, như ma, có hành tung vô cùng kỳ bí.

Không ai biết tường tận về họ, chẳng hạn như họ luyện Nhẫn thuật với mục đích gì. Dù sao, mãi đến bây giờ, họ chưa hề can dự vào sự việc giang hồ. Do đó, người mà Trương Khiếu Lâm cho là một võ sĩ Nhẫn thuật, đấy bất quá là do ức đoán, chứ chưa có thể quả quyết được.

Đột nhiên, có tiếng người thốt lên đâu đây, giọng lạnh lùng:

đạo Soái Lưu Hương! Cởi kiếm cầm tay đi! Tiếp theo câu nói, một bóng đen từ trong một tàng cây gần đó, đáp xuống trước mặt Trương Khiếu Lâm.

Bóng đen, chính Nhất Điểm Hồng.

Trương Khiếu Lâm giật mình, kêu lên:

-Ngươi! Ngươi ở đây?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Phải! Ta theo dõi ngươi từ Khoái Ý đường đến đây! Ta tưởng ngươi khôngnên để ta thất vọng! Trương Khiếu Lâm cười khổ:

-Theo dõi ta? Để làm gì?

Nhất Điểm Hồng rùn vai:

-Thọc mũi kiếm này vào yết hầu của ngươi! Trương Khiếu Lâm giật mình lượt nữa:

-Trời! Ngươi muốn giết ta?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

Hay ngược lại, ta bị ngươi giết! Y gằn giọng, tiếp nối:

-Trong hai chúng ta phải có một chết! Trương Khiếu Lâm lắc đầu:

-Ngươi biết là ta không thích giết người kia mà! Bất cứ ai, không phải chỉ một mình ngươi mà thôi! Nhất Điểm Hồng bật cười ha hả:

-Ngươi không thích giết ta, ta lại thích giết ngươi thì sao?

Trương Khiếu Lâm trố mắt:

-Vừa rồi, ngươi đã nói với Thiên Cường Tinh Tống Cang… Nhất Điểm Hồng chận lại:

-Ta không thích giết ngươi do ý nguyện kẻ khác, nhưng ta thích giết ngươi do ý nguyện của ta! Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

Tại sao thế?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

được cùng Đạo Soái Lưu Hương so kiếm một lần là khoái nhất trong đời ta, nếu phải chết trong tay Đạo Soái Lưu Hương, kể như cũng là một cái chết khoái.

Trương Khiếu Lâm luôn luôn lắc đầu. Hắn chấp tay sau lưng, tỏ lộ rõ rệt cái ý không chịu gaio thủ với Nhất Điểm Hồng. Hắn cười:

-Rất tiếc là ta không thấy khoái như ngươi! Vì không khoái, ta không thể tuốt kiếm được! Nếu ngươi muốn khoái, hãy tìm kẻ khác tạo cái khoái cho! Nhất Điểm Hồng nhấn mạnh:

-Khoái hay không khoái, do! Ngươi không muốn cũng chẳng được! Nhất định ngươi phải động thủ!

8. Chương 8: Trăng Sáng Gió Lành

Thanh trường kiếm trong tay y chớp lên, nhưng Trương Khiếu Lâm bất động, trong tư thế chấp tay sau lưng, thần thái an nhàn, vô sự.

Mũi kiếm đã chong ngay yết hầu hắn, khỏang cách độ một tấc, hắn khôngnhúc nhích, không chớp mắt.

Mũi kiếm dí gần quá, ánh thép, ngời lên, dù đang đêm khuya, vẫn sáng như thường, ánh thép chiếu rõ gương mặt thản nhiên của hắn, thần sắc an thường, như đối diện với một hảo hữu, chứ không phải là một địch thủ.

Dù còn cách độ tấc, hàn khí bốc lạnh từ mũi kiếm, tạo một áp lực chận ngang yết hầu hắn, hơi thở từ buồng phổi đưa lên, bị ngăn lại phần nào.

Nhưng hắn vẫn trầm tỉnh, trơ như pho tượng đồng.

Nhất Điểm Hồng nhích mũi kiếm tới một phân. Tay y không rung, mũi kiếm không rung, một cánh tay đưa thẳng ra quá lâu vẫn giữ được không rung quả thật y có một công phu Thốc Ưng vi rất vững.

Y nhìn chằm chặp Trương Khiếu Lâm, mọt lúc lâu, chẳng thấy đối tượng nhích động, gằn giọng hỏi:

-Ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi?

Mũi kiếm hiện tại chỉ cách yết hầu Trương Khiếu Lâm độ hai phân. Hắn vẫn thản nhiên như thường, hắn ung dung thốt:

- Dám lắm chứ! Ta có tưởng là ngươi không dám đâu! Có điều, thực sự, ngươi muốn giết ta! Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

-Ta nhất định giết ngươi, ta quyết ý lắm rồi, tại sao ngươi tưởng là ta không muốn?

Trương Khiếu Lâm cười nhẹ:

-Ngươi không có lối giết ngươi như thế đó! Giết dễ dàng, giết ngươi trong khi người bất động, phỏng có gì thú vị? Chắc chắn ngươi không làm một việc không tạo cho ngươi thích thú nào! Mũi kiếm đột nhiên rung rung. Mũi kiếm rung rung là có biến chuyển, biếnchuyển từ tâm tư kẻ cầâm kiếm, biếnchuyển phát huy ra tay, tay có rung, kiếm mới rung.

Trấn định tâm thần từ lúc đầu, bỗng lại rung rung tay, rồi giọngnói của y cũng rung rung theo, y hét:

-Khá lắm! Tự tin như thế là khá lắm! Bất thình lình, mũi kiếm nhích mạnh.

Trương Khiếu Lâm vẫn bất động. Đầu bất động, tay chân, thân thể bất động, như bị đối phương thôi miên, đứng trơ chờ mũi kiếm đâm tới, hứng trọn, sợ nhích động một chút, mũi kiếm lệch đi, sẽ bị trách cứ nặng. Thà để mũi kiếm đâm đúng yết hầu, có chết cũng còn nhẹ, làm cho mũi kiếm lệch mà bị trách cứ.

Nhưng không! Mũi kiếm không đâm thẳng yết hầu. Mũi kiếm nhích mạnh, hơi chếch sang một bên, hướng lên một chút, xẹt sát má hắn. Gió kiếm lạnh, khí kiếm lạnh, ánh kiếm chóa mắt, nhưng Trương Khiếu Lâm vẫn trơ trơ như thường.

Luyện được tánh trầm ổn như thế, quả thật Trương Khiếu Lâm đã đạt đến mức ảo diệu của võ thuật rồi! Nếu mũi kiếm không đi lệch, hẳn yết hầu của hắn bị chọc thủng.

Trương Khiếu Lâm không rung người, nhưng Nhất Điểm Hồng rung mạnh.

Người chịu đâm bình thản như thường, người đâm lại mất bình thường! Y trố mắt nhìn đối tượng một lúc.

Mặc cho y nhìn, Trương Khiếu Lâm vẫn thản nhiên.

Sau cùng, Nhất Điểm Hồng ấp úng:

-Ngươi... ngươi... thực sự ngươi không muốn động thủ với ta.

Giọng y rung rung, tỏ rõ niềm xúc động chưa hoàn toàn lắng dịu.

Trương Khiếu Lâm thở dài:

đành chịu lỗi với ngươi, ta không thể tạo cho ngươi cái thích thú đó! Bởi ta không thích còn giao thủ thế nào được?

Nhất Điểm Hồng ngẩng mặt lên không, bật cười dài:

được! Ta hãy tạm chấp nhận như vậy đi! Tràng cười của y có âm thanh thê thảm làm sao, vì lý do gì, chỉ có một y biết. Y thu hồi thanh trường kiếm, không tra vào võ, lại chong thẳng vào yết hầu mình.

Y không giữ cái tư thế đó lâu, mũi kiếm vừa chỉ thẳng yết hầu, bất thình lình, y thọc mạnh lên. Tự nhiên, thủ pháp của y phải nahnh. Tự nhiên, cái chết nằm trong đường tơ kẻ tóc.

Lần này, Trương Khiếu Lâm không còn thản nhiên nữa. Chịu đâm còn bình thản được, chứ ai lại bình thản trước một người định tự sát! Tự sát vì lý do gì? Có phải hắn không chịu giao thủ chăng?

Trời thế thì lạ lùng quá. Trên đời này sao lại có kẻ bức bách người ta đánh nhau với mình, người ta không bằng lòng, lại có thể uất tức mà tự sát?

Hắn kinh hãi, đưa nhanh tay đoạt thanh trường kiếm, nhưng Nhất Điểm Hồng vẫn giữ chặt đốc kiếm, mũi kiếm vẫn chong thẳng yết hầu y, cách độ tấc.

Trương Khiếu Lâm biết rõ tình thình nghiêm trọng, nếu giật được thanh trường kiếm, hắn phải bị trọng thương nơi bàn tay, rất có thể mất đi mấy ngón.

Dù sao, hắn cũng phải tuớc thanh kiếm trong tay đối tượng, không chỉ để bảo đảm an toàn cho chính mình, mà còn để ngăn chặn y tự sát.

Một thanh kiếm của Nhất Điểm Hồng, hẳn phải quý báu vô cùng, có như vậy y mới giữ được cái danh Nhất Điểm Hồng, giết người chỉ lưu lại một điểm nhỏ, màu đỏ đúngnơi yết hầu.

Tước một thanh kiếm báu, không phải là một việc d6ễ, Trương Khiếu Lâm tận dụng sở năng, theo đúng phương pháp ta lòn qua vùng kiếm ảnh, cố tìm cách chụp cho kỳ được hoặc cổ tay y, hoặc chuôi kiếm.

Lúc đó, Nhất Điểm Hồng sợ Trương Khiếu Lâm dành mất thanh kiếm, nên vùng vẩy monh thoát khỏi áp lựccủa hắn, để thực hiện ý định quyên sinh, do đó y vung rối thanh kiếm, tìm cách chọt vào yết hầu của mình.

Thế là song phương đã xuất thủ rồi, nhưng xuất thủ không phải để tương tàn, một bên xuất thủ ngăn chặn đối phươgn tự sát, bên kia xuất thủ tìm cách tự sát.

Có lẽ, từ ngàn xưa, mà cũng mãi đến ngàn sau, trong lịch sử võ lâm, chẳng hề ghi nhận một cuộc giao thủ nào quái lạ như thế.

Cả hai soắn tít với nhau như thế một lúc, một đàng chưa tự sát được, đàng kia chưa tước kiếm được, bỗng có tiếng đàn từ lòng hồ sâu văng vẳng vọng lên.

Lắng nghe kỹ, đúng là tiếng đàn cầm, đượm nhiều u oán, căm hờn, tiếng đàn mường tượng lời than khóc, quốc phá gia vong, tính ly, nghĩa đoạn, bi hoài thống thiết, chừng như tủi nặng, sầu dài... Tiếng đàn nổi lên, không gian như u buồn trầm động, cây cỏ như cũng âu sầu, rủ ngọn thê lương, trên không vẫng trăng mờ nhạt, sao chẳng chớp, mây ngừng trôi, rồi gió vi vu từ xa đưa đến, gió như giục cành là cùng phụ họa với niềm thương do tiếng đàn khêu gợi than thở... Trương Khiếu Lâm vốn là con người phóng túng, không thúc không câu, trên thế gian này chưa có sự việc gì làm cho hắn luyến lưu tha thiết, hắn thản nhiên nghe tiếng đàn trổi lên dịu dặt, hoặc trầm hoặc bổng, hoặc thanh hoặc trược, nhưng Nhất Điểm Hồng lại khác, bình sinh y hứng chịu quá nhiều đau khổ, kiếp sống phiêu bạt trên giang hồ dành cho y nhiều đắng cay hơn ngọt dịu, con tim hơn một lần khích động trước những phũ phàng, hoài bão của ngàyxanh đã đổ lấy uất hận bất bình, nghe tiếng đàn, y xúc động mãnh liệt, máu chảy nhanh hơn, tim đập mạnh hơn, y không còn tự chế nữa, bao nhiêu căm hờn dồn cứa trong những năm tháng qua, bốc dậy trong lòng, y hét lên một tiếng, không còn toan tự sát nữa, mà trái lại quyết tâm hạ sát đối phương, tưởng chừng bao nhiêu bất công, bao nhiêu thống khổ y thọ nhận từ lâu đều do Trương Khiếu Lâm gây ra, nên quay ngọn kiếm đâm thẳng tới.

Dĩ nhiên, đường kiếm đó lấy ttkl làm đích.

Thế kiếm vừa đột ngột lại vừa thần tốc, Trương Khiếu Lâm không còn đâu đủ thì giờ để mà nghĩ thê phân chiêu, chỉ bằng vào bản năng, chàng lạng người thật nhanh, vừa vặn tránh qua đường kiếm.

Dưới màn sao mờ mờ, Trương Khiếu Lâm cũng nhận ra được tia mắt của Nhất Điểm Hồng lọng lên đỏ ngầu, y như là đã nổi điên.

Vừa tránh khỏi đường kiếm thứ nhất, đường kiếm thứ hai của Nhất Điểm Hồng đã vút tới liền theo, Trương Khiếu Lâm giờ đây có muôn nhảy tránh cũng chẳng thể được! Bởi vì lúc nãy thì chàng có thể ung dung trấn định, nhưng bây giờ đối phó với một con người hầu như đã mất lý trí, dĩ nhiên tình huống đãkhác hẳn, nếu chàng không tránh là tự mình đứng yên chịu chết! Tiếng đàn càng lúc càng nhặt, ánh kiếm của Nhất Điểm Hồng theo đó mỗi lúc mộ thêm nhan.

Hình như trọn tinh thần, lẫn thể xác của Nhất Điểm Hồng hoàn toàn bị tiếng đàn thao túng, không còn một chút tự chủ nào! Trương Khiếu Lâm vừa tránh né vừa hết sức lo âu không phải lo vì Nhất Điểm Hồng có thể đả thương mình mà vì nếu tình trạng kéo dài, Nhất Điểm Hồng tất nhiên sẽ thọ hại! Đường kiếm thần tốc của Nhất Điểm Hồng đã dệt lên trước mặt Trương Khiếu Lâm thành một bức màn nag6n quang lấp lánh, một màn kiếm điên cuồng hung bạo, mà trên đời này ít có kẻ đủ sức chận ngăn.

Trương Khiếu Lâm vụt hét lên:

-Có gan hãy theo ta! Thân ảnh liền theo câu nói chao nhanh vào không khí, Trương Khiếu Lâm đã buông mình giữa dòng nước sâu.

Nhất Điểm Hồng không một chút đắn đo, khoa kiếm nhảy bổ theo xuống nước.

Tất nhiên, dưới nước khác hẳn trên đất bằng ngọn kiếm trên tay xỉa ra, bất quá chỉ lên một vùng bọt nước trắng ngầu, uy lực của đường kiếm khó mà đã thương được địch.

Trái lại, Trương Khiếu Lâm vẫn trầm tmình trong hồ như giao long vẫy vùng giữa biển cả, chỉ vài lượt lượn tới lượn lui, tựa môt con cá quạt đuôi trong dòng nước, chàng đã khoá được tay Nhất Điểm Hồng, và điểm luôn huyệt đạo, và quăng tuốt hắn trở lên bờ, hắn cười hăn hắc bảo:

-Hồng huynh, tuy hơi khó chịu cho Hồng huynh một chút, nhưng so ra vẫn sướng hơn chết vì phát điên nhiều! Dứt lời, chàng đã như con thuồng luồng trầm mình trở xuống nước lao nhanh về hướng phát ra tiếng đàn… Giữa màn sương mù trắng xóa, một chiếc thuyền con hiện lên trên mặt hồ.

Trên sạp thuyền, một tăng y trẻ tuổi mặc tăng bào màu nguyệt bạch, ngồi xếp bằng gảy đàn… Mắt ngời ánh sao, môi tựa cánh đào, màu da trắng bóc, phong tư đẹp đẽ, chưa hẳn một thiếu nữ khuê các đã sánh bằng, nhưng vẻ tiêu sái ôn nhu quả là của một đấng nam nhi, không thể nghi ngờ gì được! Khắp con người tăng nhân đó đã nói lên sự tinh khiết tuyệt cùng, tựa như một con người từ cõi trời giáng hạ nhân gian, dù cho là vị Đường tăng Huyền Trang tái thế cũng chưa chắc đã hơn! Tiểu Phi không khỏi nhíu mày cười thảm nảo:

-Thì ra là hắn, đáng lý mình phải sớm đoán ra là hắn. Vì trên đời này, ngoài hắn ra, còn ai có được ngón đàn điêu luyện dường ấy? Dạo đàn dưới trăng, kể ra hắn cũng phong kưu gớm, chỉ là khổ cho mình thôi! Chàng lặn một hơi đến bên cạnh thuyền mới trồi đầu lên và hỏi:

-trong lòng đại sư, không lẽ có điều chẳng vui?

Tiếng đàn vụt ngân lỏng lên một tiếng và ngưng bặt.

Nhà sư tuy giật mình, nhưng thần sắc vẫn không mất vẻ hiền hòa của một bậc cao tăng.

Thoáng mắt nhìn Tiểu Phi, nha sư nhoẻn miệng cười:

Lưu Hương huynh mỗi lúc bần tăng đều ướt loi ngoi như thế à?

Thì vị tăng nhân đó chính là "Diệu Tăng" Vô Hoa, một con người đã lừng danh trong võ giới. Ngày mọ, một thuyền lênh đênh trên biển cả, cũng đã một lần bĩ Đạo Soái Lưu Hương làm cho hết hồn! *** Trương Khiếu Lâm nhảy vọt lên thuyền, trừng mắt:

-Ai là Lưu Hương chứ?

Nhà sư Vô Hoa cười ha hả:

-Khắp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể đến sát bên cạnh bần tăng một cách thật êm thấm đến đổi bần tăng không mảy may hay biết như thế?

Và khắp thiên hạ, trừ Lưu Hương huynh ra, còn ai có thể diệu giải âm luật đoán rõ lòng người như thế?

Trương Khiếu Lâm cươi ha hả:

-Khắp thiên hạ, trừ Đạo Soái Lưu Hương này ra, còn ai có thể từ dưới nước chui lên làm nhà sư ngươi hết hồn được phải không? Lão thầy chùa Vô Hoa ơi, tên ngươi tuy rằng Vô Hoa nhưng trong lòng lại chứa vô số linh hoa! Lồng trong tiếng cười, Tiểu Phi đdã thò tay gỡ chiếc mặt nạ quăng tuốt vào dòng nước, để lộ ra khuôn mặt thật của Tiểu Phi, khuôn mặt ngang tàng mà những cô gái gặp qua một lần phải đều mất ngủ! Vô Hoa tiếc rẻ:

-Chiếc mặt nạ khéo léo dường ấy, sao Lưu Hương huynh lại ném xuống hồ đi, có uổng không?

Tiểu Phi cười hăn hắc:

-Chiếc mặt nạ đó đã bị ba người nhìn ra, còn tiếc rẻ chi nữa?

Vô Hoa cười theo:

0Thuật hóa trang của Lưu huynh, xưa nay vốn quán tuyệt thiên hạ, cho dù bần tăng có nhìn ra được còn nhân vật nào lại có nhãn quang ghê gớm dường ấy?

Tiểu Phi thở phào lắc đầu:

-Bất luận là họ khám phá ra bằng khía cạnh nào, hành tung kể như đã bại lộ rồi còn chi? Một kẻ đã dị dung sửa dạng mà bị ba người liên tiếp nhận được, thì dù bộ mặt thật của mình có xấu xa bực nào, cũng nên sớm trở về với bộ mặt thật cho rồi! Vô Hoa lại hỏi:

-Chẳng hay hai vị kia là ai?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ nhất là gã "giết người không vấy máu dưới kiếm, Nhất Điểm Hồng!" Vô Hoa hơi nhíu mày và đột nhiên ném chiếc đàn thất huyền rơi tỏm xuống mặt hồ! Tiểu Phi lạ lùng:

-Ồ! Chiếc đàn quý hơn chiếc mặt nạ kia rất nhiều, tại sao nhà sư lại quăng đi như thế?

Vô Hoa nói:

-Các hạ nhắc đến tên hắn tại đây làm chiếc đàn của ta cũng nhiễm đi mùi máu tanh, không làm sao phát ra những âm thanh tuyệt diệu được nữa, còn tiếc nó làm gì?

Tiểu Phi sặc cười:

đại sư cho rằng nước hồ sạch lắm hay chăng? Biết đâu trong đó… Nhà sư vừa cho tay xuống hồ rửa ráy kỳ cọ một lúc, lại móc ra một chiếc khăn tay trắng ngần lau thật khô hai tay rồi mới đáp:

-Người là dơ nước, nước chẳng dơ người, cuồn cuộn ngược xuôi, chất nước vẫn sạch! Tiểu Phi thở dài nhỏ nhẹ:

-Chẳng trách đại sư đi tu là phải. Một con người tâm tính như đại sư, nếu như chẳng xuất gia, sợ rằng khó mà chịu nổi một ngày nơi trần thế! Vô Hoa cười dửng dưng hói tiếp:

-Còn kẻ thứ hai là ai?

Tiểu Phi đáp:

-Người thứ hai tuy nhận ra tôi, tôi lại không thấy rõ hắn, chỉ biết là khinh công rất cao, thuật ám khí rất độc, mà còn biết được cả "nhẫn thuật"! Vô Hoa rúng động:

-Nhẫn thuật! Tiểu Phi gật đầu:

đại sư là người rất uyên bác xưa nay, có biết là nhẫn thuật lưu nhật Trung Nguyên từ lúc nào không?

Trầm ngâm một thoáng, nhà sư từ từ đáp:

-Phái Nhẩn thuật truyền từ Y Giá, lấy đảo Đông doanh làm cơ địa, có thể nói là một loại võ công thần bí, nhưng theo mắt bần tăng nhận xét thì, tài nghệ của các hạ, không những hơi giống công phu nhẩn thuật đó, mà có phần xuất sắc hơn nữa là khác! Tiểu Phi biết nhà sư định xỏ ngọt mình, cười hỏi lại:

đại sư nịnh tôi như thế, phải chăng mong tôi lần sau đánh cờ, sẽ nhường cho vài bàn thắng?

Vô Hoa nghiêm ngay nét mặt:

-Hai tiếng nhẩn thuật nghe ra tuy huyền diệu, thật ra chỉ là một sự hỗn hợp tạp nhạp của những môn khinh công, ám khí, mê dược, cùng với thuật dị dung mà ra thôi. Chỉ vì bản tánh của đám người Đông doanh rất cao ngạo, lại nhiều địa phương tính, tinh thần dân tộc họ rất cao, cho nên sau khi học được những thuật hay của Trung Nguyên ta, tự mình về điều chế thành một môn võ học riêng biệt cho đảo mình, dựng thêm một vài câu chuyện thần thoại hóa, để nâng cao giá trị cái môn võ học cóp nhóp được đó… Tiểu Phi ngắt ngang:

-Tôi chỉ muốn hỏi đại sư, cái môn võ công nhẩn thuật đó từ khi được địa phương hóa thànhriêng của Đông doanh, phải chăng lưu nhập trở lại Trung thổ, có ai đã học được nó?

Vô Hoa trầm ngâm một thoáng và đáp:

-Nghe đâu, hai mươi năm trước đây, vị ẩn sĩ Y Giá đó, đã vượt biển sang đây, và có một dạo ngụ tại đất Mân Nam độ ba năm. Nếu như người của võ lâm Trung Nguyên, có học được môn nhẩn thuật đó, tất cũng học ở trong khoảng thời gian ba năm ấy thôi, và chắc phải là nhân vật võ lâm vùng Mân Nam! Tiểu Phi nhíu mày lẩm bẩm:

-Mân Nam? Không lẽ người của Lâm, Trần, hai họ võ lâm thế gia bọng tộc ấy?

Vô Hoa cau mặt gắt:

đênm trăng đẹp thế này, các hạ lại đem những chuyện thế tục ra nói mãi, chẳng sợ làm nhơ cái cảnh gió mát trăng trong đi hay sao?

Tiểu Phi cười xòa:

-Tôi vốn là một kẻ phàm tục, hơn nữa lúc này ngoài những câu chuyện thế tục đó ra, tôi không còn hứng thú chuyện gì khác! Và đột nhiên đứng bật dậy, Tiểu Phi mỉm cười nói tiếp:

-Nếu đại sư cần tranh luận giáo lý thiền môn, hay đánh cờ ngâm thơ, chời khi mọi việc xong tôi sẽ đến tìm và bảo đảm là thân tục này sẽ hết sức là sạch sẽ! Lồng trong tiếng cười, thân ảnh của Tiểu Phi chớp khỏi mặt thuyền rơi nhanh xuống nước, nhẹ nhàng không hề bắn lên một giọt nước.

Vô Hoa cười nói với theo:

-Lời hẹn đánh cờ đừng quên nhé! Tiểu Phi ló đầu lên khỏi mặt nước:

-Ai mà quên lời hẹn với đại sư Vô Hoa, kẻ đó thật là chẳng biết điều! Đôi mắt nhìn theo Tiểu Phi như một con rái cá băng băng rẽ nước nhà sư Vô Hoa mỉm cười lẩm nhẩm:

được quen biết với cái gã này, bất luận dù đứng trên phương diện là bạn hay thù, vẫn là một điều rất hứng thú! *** Tiểu Phi lội trở về bờ, bồng xốc Nhất Điểm Hồng đặt hắn lên một chảng ba cây kín đáo, đoạn một mình nhảy xuống đất vẫy vẫy tay, từ giả:

-Tạm biệt nhé, chỉ độ nửa tiếng đồng hồ sau là bằng hữu tỉnh dậy, ta thừa hiểu là bằng hữu không thích ta nhìn thấy ve xơ xác của bằng hữu khit tỉnh lại! Chàng đường hoàng bước trở vào thành, lòng chẳng ngớt suy tư… Câu chuyện cho đến bây giờ vẫn rối bung như mớ bòng bong, chưa tìm ra manh mối! Chàng nhất định không thèm nghĩ ngợi tới, để cho đầu óc mình được thanh thản ngơi nghỉ.

Vì đầu óc con người là một vật hết sức lạ lùng, lâu ngày chẳng dùng đến, nó có thể rỉ sét đi, nhưng nếu vận dụng quá độ, nó sẽ thành chai cứng! Đặt bước vào cửa thành, trời đã rừng rựng màu tro, trên đường đi đã lác đác người qua kẻ lại.

Quần áo trên người Tiểu Phi đã khô ráo, quanh qua quẹo lại vài khu phố, Khoái Ý Đường đã hiện ra trước mặt.

Thi hài của Tống Cang không còn mà Trần San Cô và đám đệ tử Thiên Tinh bang cũng đã bỏ đi hết.

Vài gã đại hán áo đen đang lui cui quét dọn mọi vật, vừa thấy Tiểu Phi, một tên liền trợn mắt:

-Nhà sòng chưa mở cửa, muốn đánh tối hãy đến, cái chi mà nôn đến thế?

Tiểu Phi điềm nhiên cười:

-Ta muốn tìm Lãnh Thu Hồn.

Tên áo đen nọ nạt to:

-Ngươi là cái giống gì, dám gọi sách khoé tên của công tử như thế?

Tiểu Phi cười cười:

-Ta chẳng là cái giống chi cả, mà chính là bạn của Lãnh Thu Hồn.

Đám đại hán áo đen vội buông chổi quăng thùng, ba chân bốn cẳng chạy vào trong phi báo.

Giây chốc sau, Lãnh Thu Hồn chậm rãi bước ra, ve 3 mặt còn sật sừ vì thiếu ngủ, nhưng ánh mắt vẫn ngời ngời thần quang chiếu thẳng vào người Tiểu Phi:

-Các hạ là ai? Lãnh mỗ nhớ hình như chưa có người bạn nào giống các hạ cả! Tiểu Phi vờ đưa mắt nhìn quanh bốn phía và hạ thấp giọng:

-Tại hạ là Trương Khiếu Lâm, vì cố ý tránh tai mắt đối thủ, nên giả trang ra thế này! Lãnh Thu Hồn thoáng sững sờ, nhưng liền kéo tay chàng:

-Ồ thì ra là Triệu nhị ca, tiểu đệ thật đáng đánh đòn, dám quên đi dung mạo của nhị ca! Tiểu Phi thầm buồn cười, mặc cho gã lôi tuột mình vào một gian phòng, trần thiết hết sức hoa lệ.

Trên giường, trong chiếc mền gấm thêu hoa sặc sỡ, một cô gái đang cuộn tròn, chỉ lộ ra mái tóc rối xỏa đen, bềnh bồng, chiếc trâm nạm ngọc bích lơi lả rơi bên gối.

Lãnh Thu Hồn giựt tốc chiếc mền lên, xẵng giọng:

-Công việc của ngươi đã xong, còn chưa đi nữa à?

Cô gái ưỡn ẹo đứng dậy, mặc quần áo vào và lủi thủi bước ra khỏi cửa.

Lãnh Thu Hồn khi đó mới chậm rãi ngồi xuống, hướng sang Tiểu Phi:

-Không ngờ thuật dị dung của huynh đài lại tinh diệu đến thế! Tiểu Phi xoa tay cười nhẹ:

-Lãnh huynh không nhìn ra chứ?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Sau khi cải trang, tất nhiên không được tự nhiên như trước, giá như huynh đài chịu hóa trang xấu đi một chút ắt khó mà nhìn ra, còn như thế đó… như thế hơi khơi động sự chú ý của mọi người hơn! Tiểu Phi cố dằn tiếng cười suýt bể bụng đi được, nhưng ngoài mặt cố buông tiếng thở dài:

Đêm tối lại cải trang quá vội vàng, tất không tránh khỏi đôi phần sơ xuất! Lãnh Thu Hồn lại đưa mắt ngắm nghía một lúc:

-Kể cũng chẳng đến nổi nào, chỉ cần đắp mũi thấp hơn một chút, mắt cho nhỏ đi chút nữa, thì thật là hoàn toàn.

Tiểu Phi cố nhịn cười:

-Phải đấy lần sau sửa sai lại mới được! Chàng chợt đảo mắt nhìn quanh, hỏi tiếp:

-Trầm cô nương d::1Ỵ10:: rồi?

-Tại hạ không th6ẻ nuốt lời hứa của mình, nên đã tha nàng về rồi. Vả lại, Thiên tinh bang, tuy nhân tài sa sút nhưng cũng vẫn là một bang phái thành danh, tại hạ không muốn kết sâu thù oán với họ! Tiểu Phi gật nhẹ đầu:

-Như thế cũng phải? Chẳng hay huynh đài đã có phái người ngầm dò xét hành tung những nhân vật võ thuật trong thành Tế nam chưa?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Tại hạ đã cho ngươi dò la rất kỹ, cái đám Ngũ Quỷ đó không có trong thành.

Ngoài ra, tuy có một nhân vật khá nổi danh, nhưng lại không dính dấp gì đến công chuyện của chúng ta! Tiểu Phi hỏi gặn:

-Nhưng là ai thế?

Lãnh Thu Hồn chớp mắt như cố ôn lại:

-Lối ăn mặc của người đó, quái dị lắm, lưỡi kiếm lại rất hẹp bề lưỡi, hình như là nhân vật kiếm phái Hải Nam, xem dáng sắc thì cũng là một bậc cao thủ, nếu không là Linh Tuệ Tử tất cũng là Thiên Ưng Tử.

Tiểu Phi đứng bật dậy:

-Là Thiên Ưng Tử rồi, hiện giờ lão ở đâu?

Lãnh Thu Hồn lạ lùng:

-Ô kìa, sao huynh đài có vẻ nóng nảy thế?

Tiểu Phi đáp:

-Huynh đài không cần vội hỏi, hãy nói mau lão hiện giờ ở đâu, chậm là không còn kịp nữa! Lãnh Thu Hồn đành đáp:

-Lão không chịu ở trong chùa chiền, mà ngụ Ở Nghinh Tân Lầu, huynh gấp tìm hắn có chuyện chi?

Tiểu Phi không buồn đáp, lẩm bẩm như nói lấy một mình:

-Chỉ mong tôi đừng đến quá trể, chỉ mong hắn đừng thành nạn nhân thứ ba vì phong thư quái ác kia! *** Quy mô của Nghinh Tân Lầu thật vĩ đại, khách trọ chẳng biết là bao nhiêu, nhưng kẻ xuất gia mà đi ngụ khách sạn chỉ có mỗi mình Thiên Ưng Tử mà thôi.

Tiểu Phi chẳng mấy khó khăn lắm đã dò la được chỗ trọ của Thiên Ưng Tử là một căn phòng nhỏ cửa hướng về Đông.

Nhưng bây giờ thì lão đã đi ra ngoài rồi! Sau khi nghe ngóng thật rõ ràng, Tiểu Phi đánh hai vòng lớn để tránh khỏi đôi mắt cú vọ của tên bồi phòng cứ lom lom nhìn theo chàng y như là canh chừng kẻ trộm.

Gã bồi phòng thấy kẻ ở trước mắt mình, đột nhiên biến đi đâu mất, tưởng là mình vừa gặp phải vị Hồ Tiên, vội quỳ lê dưới đất vập đầu khấn vái liên hồi... Gã có ngờ đâu Tiểu Phi khi ấy đã lướt đến trước cửa phòng của Thiên Ưng Tử, dùng một sợi dây đồng, mở khóa bước trong.

Thiên Ưng Tử tuy là một nhân vật khí phái không nhỏ, nhưng hành trang chẳng nhiều, chỉ có một bọc vải màu vàng, bên trong là một bộ áo lót để thay đổi giặt diệm, hai đôi vớ đen, cùng một quyển kinh bìa bọc lụa vàng.

Quyển kinh được gói trong chiếc áo lót, lại được buộc cẩn thận bên ngoài bằng sợi dây tơ bện, chứng tỏ là Thiên Ưng Tử hết sức quý trọng quyển kinh này.

Tiểu Phi ánh mắt loé lên tia mừng:

-Phong thư bí mật kia, nhất định là giấu ở bên trong! Cho đến bây giờ, chàng đã nhận ra được tầm quan trọng rộng lớn của phong thư kỳ bí đó, rất có thể nói là chìa khóa giải tỏa cả sự bí mật bao lâu nay, bằng ch8ảng vậy, không khi nào lại có bao nhiêu người chết vì nó! Tiểu Phi mở dây lật nhanh quyển kinh ra, quả nhiên một phong thư từ bên trong rơi ra.

Chụp tới phong thư, Tiểu Phi reo khẽ lên một tiếng mừng rỡ lá thư màu hông nhạt, bên trên bốn dòng tơ Đường, nét bút y như là thủ bút của người con gái.

"Trả chàng viên ngọc báu Vạn tạ mảnh tình chung Tặng trao thanh kiếm quý Khuyên chớ đợi hoài công!" Nét gấp đã sờn góc, chứng tỏ là đã được xem đi xem lại chẳng biết bao nhiêu lượt, nhưng tờ giấy vẫnthẳng thớm không nhéo nhó, đủ thấy kẻ nhận được thơ hết sức là quý trọng.

Lời thơ tuy uyển chuyển đậm đà, nhưng đã bộc lộ rõ sự tuyệt tình của kẻ gửi thư, khuyên đối phương đừng tơ tưởng mà uổng công, nói một cách trắng trợn hơn ý của bức thư chỉ là: "Tôi không thích anh, đừng mãi theo đuổi tôi vô ích!" Hiển nhiên là bức thư gửi cho Thiên Ưng Tử, cuối thư chỉ đề hai chữ nhỏ "Linh Tố", có lẽ là khuê danh của cô gái nọ! Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Gẫm lại sự xuất gia của Thiên Ưng Tử có lẽ cũng vì mối tình tuyệt vọng này, cho đến bây giờ lão vẫn cất giữ bức thư tuyệt tình bên mình, không ngờ, quả là con người rất mực chung tình! Tình cờ khám phá ra chuyện kín đáo của người, Tiểu Phi không khỏi phần nào áy náy… Rốt cuộc vẫn chưa tìm ra phong thư bí mật nọ, Tiểu Phi thất vọng vô cùng.

*** Bao hành trang được gói lại y như cũ, khó ai khám phá được rằng đã có kẻ lục lọi qua! Trên đường đi, Tiểu Phi nhíu mày lẩm nhẩm:

-Chẳng biết, lão Thiên Ưng Tử đi đâu? Từ ngàn dặm lặn lội đến nơi này, hắn để tìm dấu vết sư huynh y Linh Tựu Tử! đã đến Tế Nam này, tất ít ra cũng tìm đến Chu sa môn mà hỏi thăm! Nghĩ đến điểm này, Tiểu Phi vội đón một cỗ xe quay trở lại Khoái Ý đường.

Lãnh Thu Hồn đứng nơi ngạch cửa, hình như vừa tiễn khách.

Hắn đón Tiểu Phi bằng ụ cười:

-Huynh đài đã đến chậm một bước! Tiểu Phi vội hỏi:

-Thiên Ưng Tử vừa đến qua đây?

Lãnh Thu Hồn gật đầu:

-Phải huynh đài đi tìm lão, thì lão trái lại lội đến đây tìm ta. Thật là lạ, Hải Nam phái cũng có người bị mất tích, lạ hơn nữa là lão không đi tìm ai khác, mà lai tìm ngay tại hạ để mà hỏi thăm! Hải Nam cách tế Nam ngàn dặm, người của Hải Nam phái mất tích, Chu sa môn làm sao biết được chứ?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Huynh đài có biết rời khỏi nơi đây, lão định đi đâu không?

Lãnh Thu Hồn đáp:

-Về Nghinh Tân Lầu. Vì tôi ot6i có hẹn chiều nay sẽ đến thăm trả lễ! Tiểu Phi chẳng đợi nghe dứt câu đã phóng mình đi mất! Lần này vì đã quen đường, nên chẳng mấy chốc chàng đã lọt vào bên trong Nghinh Tân quán! Cửa sổ phòng được chống lên cao, qua khung cửa sổ Tiểu Phi có thể nhìn thấy một đạo nhân cao ốm, tóc gióc trên đỉnh đầu, đang nâng bình rót trà… Không hiểu lòng đạo nhân đang bận nghĩ chuyện chi, trà trong bình đã không còn giọt nhểu ra chén, thế mà người rót trà vẫn không hay biết, tay vẫn nâng nghiêng bình trút xuống… Tiểu Phi thở phào nhẹ nhỏm:

-Kể ra mình đến cũng khá kịp thời, lần này bất luận thế nào cũng không thể để cho hung thủ giết người trước mũi ta! Chàng lập tức vòng tay chào hỏi:

-Trong phòng có phải là Thiên Ưng Tử đạo trưởng đó chăng?

Giọng nói của chàng khá rõ ràng, nhưng Thiên Ưng đạo trưởng dường như suy nghĩ lung lắm nên chẳng hề nghe tiếng.

Tiểu Phi thầm mỉm cười:

-Cái lão nhân đa tình này có lẽ đang tưởng nhớ đến Linh Tố của lão.

Chàng rảo bước đến cạnh khung song và lần nữa cất cao giọng:

-Tại hạ đến đây tìm là vì chuyện của lịnh sư huynh… Vừa nói đến đây, chàng chợt phát hiện ra trong bình không những chẳng phải không còn trà mà chính vì bị lão đổ đến cạn đi, nước trà tràn lan trên mặt bàn vcà chảy ướt cả người lão.

Một ý niệm hãi hùng chợt thoáng lên, Tiểu Phi vội thò tay vỗ nhẹ vai lão… Nào ngờ, qua cái vỗ vai đó Thiên Ưng Tử té lăn đùng trên đất, nhưng hai chân vẫn co lại trong tư thế đang ngồi.

Tiểu Phi càng thêm kinh hãi, nhảy tuốt vào bên trong… Tay chân của Thiên Ưng Tử đều lạnh ngắt, hơi thở chẳng còn, trước ngực loang lổ vết máu! Hiển nhiên là đã bị người điểm chế huyệt đạo, rồi sau đó mới dùng kiếm đâm thẳng vào tim lão.

Một tay kiếm khách lừng danh của Hải Nam phái, lại bị giết trong khi không mảy may hay biết. Hung thủ sau khi giết lão bằng một lưỡi kiếm xuyên tim, nhưng vẫn không làm rơi bình trà trên tay lão. Thủ pháp ấy, quả là hiếm có trên đời!

9. Chương 9: Tai Họa Và Mỹ Nhân

Càng nghĩ, Tiểu Phi càng thêm hãi hùng, đảo mắt nhìn quanh bốn phía, không một dấu vết gì khác lạ, chứng tỏ đối phương không những cao diệu về võ công mà hành động cũng thật là khéo léo kỹ càng. Khó tìm ra được người thứ hai như thế! Nhìn chiếc xác còng queo của Thiên Ưng Tử, Tiểu Phi chép miệng ủ rủ:

-Tuy chẳng phải tôi giết đạo trưởng, nhưng đạo trưởng vì tôi mà bị giết. Giá như kẻ đó không biết là tôi muốn tìm đạo trưởng thì vị tất y đã giết đạo trưởng làm chi? Tiếc rằng, lúc còn sống đạo trưởng đã nắm cái chìa khóa bí mật đó, nhưng chính đạo trưởng lại không hay biết! Cho đến bây giờ, chàng chỉ phăng ra được một manh mối duy nhất, đó là sự trùng hợp của Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thien, Lãnh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp.

Nhất định là ho sau khi tiếp được phong thư nọ liền vội vã ra đi. và tất nhiên, bốn phong thư nọ cùng do một người phát ra, đó cũng là đầu mối mà Tiểu Phi cần phăng ra.

Muốn vạch được điều bí mật ấy, Tiểu Phi cần phải biết rõ:

-Kẻ đưa thư là ai?

-Trên thư đã viết những gì?

*** Những tảng đá lót đường, bóng nhẵn vì vết chân người mài giũa, dưới ánh trăng giữa trưa, óng ánh đến chói mắt.

Tiểu Phi lững thững trên đường đi, môi tuy vẫn giữ nụ cười, nhưng thật ra lòng chàng hết sức chán nản! Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, ba kẻ tiếp được phong thư kỳ bí, cũng là ba nhân chứng quan trọng đều trước sau mất tích.

Luôn những kẻ liên hệ mật thiết nhất của họ có thể biết được ít nhiều hành tung bí mật của họ như Tống Cang, Dương Tùng, Thiên Ưng Tử cũng bị giết chết để chết để diệt khẩu. Chỉ còn lại duy nhất là nơi Trác Mộc Hợp, may ra có thể dò phăng được chút ít mối manh.

Nhưng, trước đi, biết rằng Trác Mộc Hợp có thể phong thư lại nhà?

Mà dù cho có để lại nhà, nhưng làm sao biết là giao cho ai?

Hay dù cho Tiểu Phi có biết tên được giữ phong thư nhưng giữa vùng sa mạc mênh mông Đai qua Bích đó, một vùng biển cát muôn dặm bao la hầu như không bờ bến đó, làm sao biết được tông tích của hắn ở đâu mà tìm?

Chàng thở dài sườn sượt, đủng đỉnh bước vào một ngôi tửu lầu tìm hơi rượu giải khuây! Bất kỳ một gã đàn ông nào sau khi bao tử được dồn đầy những thức ăn ngon, tâm tính sẽ nhờ đó mà thanh thản phần nào.

Vài thức nhắm thật ngon, đôi ba chung rượu ấm lòng, dưới mắt họ, thế giới này sẽ trở nên rực rỡ hơn nhiều, dù là một cây khô bên vệ đường, họ cũng cứ cho là còn nhiều sinh khí! Tiểu Phi đưa mắt qua khung cửa sổ, hứng thú nhìn kẻ qua người lại tấp nập bên dưới đường… Chàng bất chợt nhìn thấy có mấy tên đại hán dẫn ngựa theo hộ tống một thiếu phụ áo tím, từ bên kia vệ đường băng qua! Tất nhiên, đám đại hán đó không làm sao gợi được sự hứng thú cho Tiểu Phi, nhưng chính thiếu phụ áo tím nọ đã làm cho ánh mắt chàng vụt sáng rực lên, vì nàng chính là Trần San Cô! Khuôn mặt trái xoan nàng hiện thời nặng chình chịch, đôi mày liểu nhíu chặt lại như sẵn sàng gây sự với bất cứ kẻ nào.

Và đám đại hán nọ thật là đáng tội, cúi đầu cắm cổ lầm lũi đi… Thiên tinh bang dù sao cũng là một bang lẫy lừng nơi miền nam đất Hoán, thế mà giờ đây bị tống cổ ra khỏi thành Tế Nam, quả là một chuyện vô cùng nhục nhã.

Đến đầu đường, nơi chổ gốc cây khô, nhóm người đó hình như thương lượng nhau một lúc, nên đám đại hán liền lên ngựa ra hướng đông cửa thành. Trần San Cô trở lại một mình đi về hướng tây.

Một ý nghĩ chợt nhớm lên trong đầu, Tiểu Phi ném một đỉnh bạc lên bàn trả tiền rượu, hấp tấp đuổi theo sau.

Quẹo quanh qua đầu đường, Tiểu Phi đã có thể nhìn thấy chiếc bóng thon thon màu tím đi ở phía trước.

Vóc nàng tuy có hơi mập, nhưng chiếc eo vẫn rất thon, mỗi bước đi cái eo thon ấy núng nính thật đặc biệt khiến đàn ông phải chong mắt nhìn theo thèm thuồng… Tiểu Phi đi xa xa ở phía sau, tha hồ ngắm nghía thật no mắt. Dáng đi của những người đẹp, bao giờ cũng đem lại cho chàng một sự thích thú thưởng thức không biết chán! Tất nhiên, Trần San Cô không hề lưu ý đến chàng, mà cho dù có nhìn thấy, nàng cũng không sao nhận ra. Vì bây giờ, Tiểu Phi không còn là bộ mặt của Trương Khiếu Lâm nữa.

Thỉnh thoảng, nàng dừng bước lại hỏi thăm những người hai bên hàng phố, hình như nàng đang dò la một chuyện gì.

Đường đi mỗi lúc một thêm hẹp lại dơ, đúng là một xó hẽm tồi tàn của thành phố Tiểu Phi đi theo phía sau chẳng khỏi lạ lùng, không hiểu nàng định tìm ai?

Một người như Trần San Cô mà đi vào những chốn này tất không tránh khỏi gợi sự tò mò của người quanh xóm… Vài tên vô lại đã tay chỉ chỏ luận bàn, có những tên mất dạy hơn nguýt mắt nhăn mày chòng ghẹo… Trần San Cô vẫn như tuồng chẳng biết, cứ thản nhiên cất bước ai nhìn nàng, nàng lỏ đôi mắt to trừng lại, còn chốc chốc dừng lại hỏi thăm đường.

Người mà nàng tìm đến, hình như ngụ Ở đây rất lâu, cho nên những kẻ chỉ đường cho nàng luôn luôn trỏ tay về hướng một triền núi nhỏ.

Nơi triền núi đó cũng có hai dãy nhà thâm thấp toàn kiến trúc vật liệu bằng cây, ngã nghiêng xiêu vẹo, hiển nhiên là khu bần dân của thành Tế nam.

Tiểu Phi càng thêm lạ lùng:

-Nơi đây lại có kẻ mà nàng cần tìm à?

Trần San Cô tiến lên triền núi, hỏi thăm nagy một mụ đàn bà mập ú đang núc ních đi xuống.

Bây giờ thì Tiểu Phi đã có thể lắng nghe văng vẳng tiếng của nàng:

-Tôn Học Bổ phải ở bên trên đó chăng, cái lão Tôn tú tài chuyên vẻ vời ấy mà?

Mụ đàn bà mập lắc đầu tỏ ý không biết. Đứa con mụ vụt nói:

-Má à! Tôn tú tài mà bà này hỏi chính là Tôn lão đầu ấy! Mụ đàn bà mập bật cười:

-À, bà định tìm Tôn lão đầu hả? Lão ở căn nhà thứ bảy cửa bên trên, trước cửa nhà có tấm sao vẽ hình "bát quái" đó, dễ tìm lắm! *** Một câu hỏi xoáy nhanh trong đầu Tiểu Phi.

Tôn lão đầu là nhân vật thế nào, tại sao Trần San Cô lại đi tìm cho được lão?

Nơi khu bần dân của thành Tế Nam này, phải chăng là nơi hang rồng ổ cọp của một tổ chức ghê gớm nào?

Tiểu Phi đã nhanh hơn một bước tiến đến căn nhà thứ bảy nọ.

Theo khung cửa sổ xiêu vẹo nhìn vào, qua ánh sáng tù mù bên trong nhà, chàng nhận ra cạnh chiếc bàn mọt gặm lổ chỗ, một cụ già tóc râu trắng xóa đang ngồi.

Thần sắc cụ già thật trầm mặc thật lạnh lùng, hình như tất cả hứng thú trên đời hoàn toàn mất hẳn trong nếp sống, và hiện giờ, lão ngồi nơi đây để đợi chờ cái chết tiến dần đến mà thôi! Một cụ già gần đất xa trời như thế, không lẽ có đặc điểm gì khiến Trần San Cô đến độ hứng hkởi phải lặn lội đến tìm?

Tiểu Phi quả không làm sao nghĩ ra nổi! Đang lúc phân vân, Trần San Cô đã đẩy phên cửa bước vào. Đôi mắt nhìn quanh bốn phía một thoáng, nàng nhíu mày hỏi:

-Tôn giá là Tôn Học Bổ, tôn tú tài?

Cụ già vẫn trơ trơ nét mặt:

-Phải, lão chính là Tôn Học Bổ, mỗi quẻ hai phân bạc, đóan vận mạng một tiền đúng! Trần San Cô càng nhíu đôi mày:

-Tôi chỉ muốn tìm vị họa sư Tôn tú tài, chứ không phải đến xem quẻ! Tôn Học Bổ dửng dưng:

-Lão chính là họa sư Tôn tú tài đây, chẳng qua hai mươi năm trước đây đã đổi nghề, nếu cô nương muốn họa tượng, tiếc rằng đã đến trể hai mươi năm! Cho đến bây giờ đôi mày như mực kẻ của Trần San Cô mới trở về vị trí cũ:

-Ông đổi nghề hay chưa, chuyện đó đối với tôi không có gì quan hệ, chỉ cần ông là người hai mươi năm trước đây, đúng là Tôn Học Bổ chuyên họa tượng cho người, người mà tôi tìm đúng là ông là được rồi! Vừa nói, nàng vừa lôi trong ống tay áo ra một bức họa được cuộn tròn và trải banh ra trên mặt bàn, ánh mắt nhìn xoáy vào khuôn mặt Tôn Học Bổ:

-Tôi muốn hỏi, bức tượng này phải chăng do ông vẽ? Người trong bức tượng là ai?

Tiểu Phi rất muốn được nhìn xem bức họa, nhưng khốn nổi ánh sáng trong nhà quá tối, lại thêm bóng của Trần San Cô áng mất bức họa, không làm sao xem được.

Chàng có thể nhìn thấy khuôn mặt của Tôn Học Bổ vẫn một vẻ dửng dưng bất chấp, trơ trơ không một biến đổi cũng không một nét tình cảm, y như một con người chỉ còn lại cái thể xác ở đó, còn linh hồn đã mất đi từ lúc nào.

Ánh mắt không hề rơi lên bức họa mà tựa như hai lổ trống không nhìn thẳng về phía trước, và vẫn một giọng trống không đơn điệu đó, lão nói từng tiếng một:

-Ta không rõ bức họa do ai vẽ, cũng chẳng biết người trên bức họa là ai?

Trần San Cô túm lấy tà áo lão, giọng giận dữ:

-Tại sao chẳng biết, trên bức họa rõ ràng đề tên của ông?

Tôn Học Bổ lạnh lùng:

-Buông tay ra, không lẽ cô nương cũng như già này, nên không nhìn rõ lão là một kẻ mù?

Như vừa bị ai tát phải một tát, Trần San Cô lập tức buông xuôi bàn tay, kêu lên thất thanh:

-Ông… ông không nhìn thấy gì hết?

Tôn Học Bổ nhếch mép:

-Nếu như đôi mắt lão còn nhìn thấy sự đời, thì dể chi lão lại chịu buông bút vẽ chứ? Hội họa tức là sinh mạng của lão, bây giờ sinh mạng đã buông mất, ngồi nơi đây, lão chỉ còn là một xác chết biết cử động mà thôi! Trần San Cô xuất thần, đứng lặng một lúc chậm rãi cuốn lại bức họa, nhưng vừa cuộn được phân nữa, nàng vụt dừng tay lại, ánh mắt loé lên hy vọng:

-Tuy không còn nhìn thấy trên bức họa, nhưng ít ra cũng nhớ được cái tác phẩm do ngòi bút mình tạo nên! Người trên bức họa là một trang giai nhân tuyệt sắc, chắc ông không thể quên được tên của những kẻ mà mình đã ghi bằng từng nét chấm phá truyền thần?

Tôn Học Bổ vẫn nhìn đăm đăm vào khoảng trống đáp khác đi câu hỏi:

-Bây giờ, tuy lão là một tên mù nghèo khổ, nhưng trước đây hai mươi năm…Tôn Học Bổ này cũng là một nhân vật tăm tiếng như ai… Khuôn mặt vốn trơ trơ của lão vụt nhuộm lên một ánh nét kiêu kỳ và… chính ánh nét kiêu kỳ đó như một nhiệm màu làm cho toàn con người lão sống dậy, lão phấn khởi nói tiếp một hơi:

-Hai mươi năm trước, thiên hạ tôn sùng ta như danh họa Tào Bất Hưng, như Ngô Đạo Tử… khắp thiên hạ, không một nàng khuê tú danh môn nào mà chẳng mơ cầu được ta vẽ tượng cho nàng, thì những bức tượng mỹ nhân ta đã vẽ quả rất là nhiều! Trần San Cô dằn giọng:

-Nhưng ở đây lại khác… ông có thể tin tưởng lời của ta, bất luận ông đã họa bao nhiêu là tượng mỹ nhân, nhưng đối với nàng, ông không thể quên được, mà cho dù bất cứ người nào, một khi đã gặp nàng rồi, cũng nhất định không sao quên được! Tôn Học Bổ thừ đi một lúc, vụt hỏi:

-Cái bức họa mà cô nương nói, phải chăng rộng hai thước dài ba thước, người trên bức họa phải chăng mặc áo xanh, viền màu lam, nằm dưới chân nàng là con mèo mun lông đen… Giọng nói của Tôn Học Bổ đột nhiên rung lên không ai hiểu vì một lẻ gì! Trần San Cô trái lại mừng rỡ reo lên:

-Phải, chính là bức họa đó, tôi tin chắc là thế nào ông cũng nhớ được, vậy nàng là ai?

Toàn thân Tôn Học Bổ càng lúc càng run lên lẩy bẩy, khuôn mặt vôn trơ trơ vô cảm giác, bây giờ lộ đầy vẻ kinh hhoàng, giọng nói của lão cũng bắt đầu lạc hẳn:

-Thì ra cô nương định hỏi chính là nàng ấy… thì ra cô nương định hỏi chính là nàng ấy… lão… lão không nhớ được nàng là ai, lão hoàn toàn không biết nàng… không hề gặp qua nàng! Hai bàn tay lão bấu cứng lấy thành bàn, chiếc bàn theo đó lộp cộp khua lên… Lão chới với đứng phắt dậy và chới với tuôn ra cửa chạy đi… Trần San Cô lôi ngay lão trở lại, ấn lão ngôi trở xuống ghế, quát lớn:

-Ông có gặp nàng, nhớ rõ tên nàng có phải thế không? Đừng chối vô ích! Tôn Học Bổ càng rung lên dữ dội:

-Lão van cô nương, cô nương làm ơn tha cho lão, lão chỉ là một tên mù khốn khó đui mù, sống chui rút nơi đây để đợi chuổi ngày tàn cô nương còn nỡ bức bách lão làm chi?

Trần San Cô rút soạt thanh đao găm cài bên hông ra, dí sát vào yết hầu lão, gằn gằn từng tiếng:

-Ông không chịu nói thật tôi sẽ giết chết ông! Tôn Học Bổ rung lên một lúc, cuối cùng nói lên y như hét:

được rồi, lão nói, nàng… nàng không phải là người mà là một ma nữ! *** Rình xem đến đây, Tiểu Phi càng háo hức lạ lùng… Người trên bức họa là ai? Có liên quan gì đến Trần San Cô?

Từ phương xa đến đây là để dò la tin tức Tả Hựu Tranh vị đại sư huynh của nàng, tại sao nàng không nề khổ nhọc, lặn lội đến đây tìm lão già đui mù nầy để tra gạn lai lịch người con gái trên bức họa?

Phải chăng người con gái ấy có nhiều dính líu bí mật với sự mất tích của Tả Hựu Tranh?

Và cái lão họa sĩ kia dù hai mươi năm trôi qua, vẫn không dám nói lai lịch của cô gái đó ra, tại sao lão lại sợ nàng đến dường ấy? Không lẽ nàng đúng là một ma nữ như lão vừa mới thốt?

Bên trong nhà, Trần San Cô nhếch môi cười lạnh:

-Ma nữ à? Một người con gái diện mạo đẹp thế này mà gọi là ma nữ được sao?

Tôn Học Bổ giọng vừa sợ hãi vừa pha lẫn niềm phẫn hận:

-Phải, nàng đúng là một trang giai nhân tuyệt sắc trong đời họa sư của lão, từng ngắm nghía qua không biết bao nhiêu là gái đẹp, nhưng chưa thấy người nào đẹp như nàng, cái đẹp của nàng có thể khiến người phát điên lên được, có thể khiến người dám hy sinh tất cả mọi thứ, luôn cả sinh mạng mình mà không hề tiếc, dù chỉ để đổi lại một nụ cười của nàng! Một dĩ vãng chợt khởi lên trong tâm khảm, hình ảnh của Lâm Tiên Nhi ngày nào như hiện rõ lên trước mặt mình, Tiểu Phi nhẹ cắn môi thở dài:

-Phải lắm! Một con người quá đẹp rất đáng sợ, đáng sợ hơn cả rắn rít hùm beo! Tôn Học Bổ lại nói tiếp:

-Khi lão gặp được nàng, lão điên đảo ngay vì sắc đẹp kinh hồn ấy. Lúc đó, lão không xấu xí già nua như bây giờ, mà có thể nói là một trang mỹ nam tử ít có trên đời, đã từng được bao nhiêu giai nhân ước mơ và sẵn sàng dâng hiến, nhưng lão đều không buồn ngó ngàng đến. Nhưng với nàng… trước mặt nàng, lão hoàn toàn biến thành tên nô lệ của nàng, tự hận mình không thể mang ra tất cả những gì mình có, để hiến dâng dưới chân nàng! Trần San Cô nhíu mày:

-Trên đời lại có cô gái đẹp đến bực ấy sao?

Tôn Học Bổ thở dài đáp:

-Người chưa gặp qua nàng, tất không làm sao tin được. Như họa mà cô nương mang đến kia, tuy lão rất tự tin là vẽ không đến đổi kém lắm, nhưng… nhưng làm sao lột được hết cái phong tư làm say đắm lòng người ấy… Thú thật, lão chưa vẽ được hết cái đẹp của nàng trong muôn một… Trần San Cô vụt hỏi:

-Nàng tìm đến ông để họa tượng phải không?

Tôn Học Bổ đáp:

-Phải! Nàng vừa gặp lão là đòi lão phải họa cho nàng bốn bức tượng, lão đã phí mất ba tháng trời, vận dụng tất cả tinh thần tài bà của mình mới hoàn thành nổi! Khoé môi lão hình như ẩn chứa một nụ cười, lão nói tiếp:

-Luôn ba tháng trời ấy, ngày ngày lão đối diện với nàng. Ba tháng đó, quả là một hkoảng thời gian sung sướng nhất trong đời của lão, nhưng ba tháng trôi qua, nàng… nàng… Nụ cười nơi khoé mép vụt tắt mất, trả về cho khuôn mặt lão là một sự hãi hùng tuyệt độ thân hình lại lẩy bẩy phát rung… Trầm San Cô không sao dằn được:

-Sau ba tháng thì thế nào?

-Ba… ba tháng sau, ngay cái đêm mà lão hoàn thành nốt bức họa cuối cùng, nàng sửa soạn sẵn một màn tiệc rượu thật khéo léo, chính tay nàng chuốc rượu, cùng lão đối ẩm. Lão như một kẻ tục bỗng lọt vào thiên thai, rượu chưa say mà đã say vì sắc trước. Đến khi lão tỉnh dậy thì mới biết là nàng… nàng… Cục xương trong cổ lão chợt nhịp động liên hồi, từng tiếng từng tiếng một như từ trong nóc giọng thoát ra:

-Nàng đã móc mất đôi tròng mắt của lão! Cả Trầm San Cô trong nhà, cho đến Tiểu Phi núp bên ngoài nghe xong đều giật bắn thân mình… Một lúc khá lâu sau, Trầm San Cô mới thở dài cất tiếng:

-Tại sao lại làm thế?

Tôn Học Bổ cười chua chát:

-Vì nàng muốn rằng, sau khi ta họa tượng nàng, sẽ không còn họa cho một cô gái nào khác! Tuy là một kẻ bình thường đã giết người như ngoé nhưng Trầm San Cô nghe xong những hành vi lang độc và tàn nhẫn của nữ nhân trong bức họa, cũng không khỏi nghe da tay tháo mồ hôi, khẽ lẩm bẩm:

đúng là một… ma nữ! Tôn Học Bổ nói tiếp:

-Ta đã bảo trước, nàng là một ma nữ không hơn không kém, bất luận kẻ nào muốn chiếm hửu nàng, đều không sớm thì muộn sẽ lảnh phải một bất hạnh thảm thương. Còn cô nương… tại sao cô nương muốn hỏi nàng? Bức họa kia do đâu mà cô nương có được?

Trầm San Cô đáp:

-Bức họa này là của sư huynh ta tên Tả Hựu Tranh.

Đôi mắt Tiểu Phi vụt sáng lên: Quả nhiên sự suy đoán của ta không sai, cô gái trên bức họa có liên quan đến lão Tả Hựu Tranh! Tôn Học Bổ gật gù:

đã vậy, tại sao cô nương không hỏi ali lịch của nàng ta ngay với đại sư huynh mình?

Trầm San Cô đáp:

đại sư huynh ta đã mất tích! Tôn Học Bổ sắc mặt vùng biến đổi:

-Mất tích… vậy trước khi mất tích?

-Tất nhiên ta có hỏi qua, nhưng sư huynh ta nhất định không chịu nói! Tôn Học Bổ sắc diện đã trở lại bình thường:

-Ông ta đã chẳng chịu nói, tại sao cô nương lại cứ phải hỏi?

Trầm San Cô hậm hực:

đại sư huynh ta suốt đời ở góa, cũng chính vì cái cô gái này! Trọn đời hạnh phúc của sư huynh ta, có thể nói chôn vùi vì tay của người đàn bà này, đêm ngày y vấn vương nhớ thương, hồn xiêu phách lạc cũng vì ả, mấy mươi năm trời vẫn không hề nguôi ngoai, thế mà ả không một chút gì ngó ngàng đến đại sư huynh ta… chính ả đã đem lại cho đại sư huynh ta toàn là bi thương và thống khổ!… Tôn Học Bổ ngắt ngang:

- Do đó, cô nương nhất định tìm nàng để mà báo thù cho đại sư huynh! Trầm San Cô nghiến răng:

-Phải! Ta hận nàng… hận nàng vô cùng! Tôn Học Bổ nhẹ thở dài:

-Cô nương hận nàng, chứng tỏ là cô nương đã thầm yêu đại sư huynh mình, vì giá như không có nàng, có thể cô nương sớm đã thành người vợ của đại sư huynh mình, có phải thế không?

Mặc dù không có mắt, nhưng bằng thính giác nhạy bén, Tôn Học Bổ đã đoán được tâm sự đối phương còn đúng hơn cả kẻ sáng mắt! Lời nói của Tôn Học Bổ như mũi kiếm chích thẳng vào tâm sự mình, Trầm San Cô ngã ngồi trên mặt đất, tay ôm lấy mặt, nhưng rồi lại đứng lên ngay:

-Giữa ta và nàng, còn có một nguyên nhân thù hận khác! Tôn Học Bổ nhăn mặt:

-Nguyên nhân gì khác?

Trầm San Cô đáp:

-Trước một đêm khi đại sư huynh ta xuất môn, người có nhận được một phong thư, và sau đó… như một kẻ ngây dại người ngồi suốt một đêm nhìn sững bức tượng nàng! Tôn Học Bổ thở dài:

Và y ra đi để không bao giờ quay về?

Trầm San Cô gật đầu:

-Phải! Do đó ta nghĩ rằng sự mất tích của đại sư huynh ta nhất định có nhiều dính líu đến nàng. Phong thư kia rất có thể là do nàng cố bày trò ma quái dụ dẫn đại sư huynh ta. Giá có thể tìm được nàng rất có thể tìm đại sư huynh ta! Trầm ngâm khá lâu, Tôn Học Bổ mới từ từ cất tiếng:

-Ta chỉ biết được tên nàng là Thu Linh Tố.

Ba tiếng Thu Linh Tố không làm cho Trầm San Cô ngạc nhiên, nhưng Tiểu Phi bên ngoài cửa sổ lại rúng động cả đầu óc.

Chàng vụt nhớ đến bức thơ tuyệt tình trong gói hành lý của Thiên ưng tử:

“Trả chàng viên ngọc báu… Vạn tạ thước tơ hồng… Bên dưới bức thư ngắn rõ ràng có đề hai chữ ”Linh Tố”.

Qua câu chuyện này, chàng có ngay một nhận định xác đáng là bức thư tuyệt tình kia không phải gửi cho Thiên Ưng Tử mà là gửi cho Linh Tựu Tử.

Sau khi Linh Tựu Tử mất tích, Thiên Ưng Tử cũng nảy ra ý hoài nghi như Trầm San Cô, đi tìm ngay cái người đàn bà nọ để phăng lần manh mối.

Nghĩ đến điều này, Tiểu Phi không còn chần chờ thêm một phút, theo khung cửa sổ lao mình vào… *** Trầm San Cô thấy trước mắt vừa loa lên bóng người, Tiểu Phi đã hiện sừng sững trước mặt nàng.

Bằng bản năng tự vệ, Trầm San Cô hốt hoảng lui lại một bước, tựa lưng vào tường, quát lớn:

-Ngươi là ai?

Tiểu Phi cố tạo nụ cười hòa dịu:

-Cô nương đừng nên kinh hãi, tại hạ đến đây cũng không ngoài mục đích như cô nương: tìm cái vị Thu phu nhân Thu Linh Tố này đây! Nụ cười của Tiểu Phi dù bất cứ cô gái nào cũng bị thu hút ngay. Quả nhiên, Trầm San Cô dịu ngay nét mặt:

-Các hạ tại sao lại muốn tìm nàng?

Đôi mắt nàng se sẽ ngắm nhìn Tiểu Phi thêm đôi lượt và một chút cảnh giác cuối cùng hầu như cũng lơi lỏng chẳng còn, nhưng đôi mắt to tròn cứ thao láo nhìn chàng trai.

Tiểu Phi thừa hiểu nàng nhìn mình như thế là cố ý để cho đối chú ý đôi mắt rất đẹp rất dễ thương của mình, ngoài ra không có một ác ý nào khác.

Chàng vờ ấp úng đáp:

-Chỉ vì tại hạ và Thu Linh Tố cũng… Cùng theo câu nói, đôi mắt chàng lướt nhanh lên bức họa trên bàn… Nhưng giọng nói của chàng vụt đứt ngang, cả người đứng thừ ra! Vì trên bức họa, quả là một trang tuyệt thế giai nhân, khoé mắt, nụ cười đều qua nét vẽ tài tình y nnhư một con người bằng xương bàng thịt.

Nhưng điều làm chàng kinh sững lên kia là chính cô gái trên bức họa giống hệt bức họa treo trong phòng của Tây Môn Thiên! Bốn phía phòng ngủ của Tây Môn Thiên đều trống trơnchỉ treo độc mỗi bức họa kia, đủ thấy rằng Tây Môn Thiên đối với người đàn bà đó ray rức nhớ mãi không quên. Và cho đến bây giờ, lão vẫn sống độc thân cũng không ngoài vì nàng ta! Chính Linh Tựu Tử cũng vì nàng mà xuất gia! Bây giờ thì, Tiểu Phi có được một kết luận, trừ lão họa sư Tôn Học Bổ ra, ít nhất cũng có người đàn ông đã vì nàng mà điên đảo thần hồn, Tây MônThiên, Tả Hựu Tranh và Linh Tựu Tử! Nếu như nàng viết thư bảo ba người đó chết vì nàng chắc chắn là cả ba người không một ai ngần ngừ từ chối! Và họ đều đã chết hết đúng với ý muốn của nàng! Trầm San Cô nhìn trừng trừng Tiểu Phi:

-Các hạ biết được nàng?

Tiểu Phi thở ra:

–Chưa… may là tôi chưa biết được nàng! Tôn Học Bổ vụt nói:

-Bất luận các người là ai, các người đến đây không ngoài ý tìm biết nàng. Bây giờ thì ta đã nói hết ra rồi, các người có thể rời đi được rồi chứ?

Trầm San Cô gặn hỏi:

-Hiện giờ nàng ta ở đâu?

Tôn Học Bổ giọng nói đượm đầy ảm đạm:

-Ngay từ cái đêm đó, ta không còn thấy được nàng, hoặc nói một cách khác hơn, ngay từ cái đêm đó, ta không nghe lại giọng nói của nàng của nàng! Trầm San Cô dậm chân bực dọc:

-Ông chỉ cho ta biết tên họ của nàng thì có ích lợi gì?

Tôn Học Bổ đáp:

-Nhưng ta chỉ biết được có từng ấy thôi! Ánh mắt Tiểu Phi nhìn qoáy vào Tôn Học Bổ:

-Tôn giá nói rằng đã vẽ cho nàng đúng bốn bức họa?

Tôn Học Bổ gật đầu:

-Phải! Tiểu Phi nhấn rõ từng tiếng:

-Tôn giá có biết, tại sao nàng phải họa đến bốn bức như thế?

Tôn Học Bổ đáp:

-Lúc đó ta cũng rất lạ lùng, vì thông thường mỗi người đều họa có một bức thôi, tại sao nàng lại họa luôn bốn bức? Cho nên, khi họa đến bức thứ ba, ta không dằn được, dùng lời gặn hỏi.

Tiểu Phi nóng nảy chận ngay:

-Nàng có nói rõ với tôn giá?

Tôn Học Bổ thở dài thật nhẹ:

-Phải! nàng cho ta biết là: cần bốn bức họa để tặng cho bốn người đàn ông, bốn người đàn ông đó đều cùng nàng trải qua một đoạn… ân tình. Nhưng giờ đây, nàng định tuyệt giao với bọn họ! Tiểu Phi cười buồn:

-Nàng tìm một danh họa như tôn giá để vẽ tượng cốt ý là được lột tả tất cả cái đẹp của nàng trên mực giấy rồi đem tặng cho bốn người tình kia. Như vậy, dùn nàng córời bỏ họ, bốn người tinh kia cũng không làmsao quên được nàng. Nàng muốn rằng, mỗi khi ngắm bức họa đó, họ sẽ đau khổ vì nàng! Trầm San Cô nghiến chặt hai hàm răng:

-Quả là con đàn bà độc ác! Mục đích của nàng quả nhiên đã đạt được, sư huynh ta mỗi lần ngắm bức tượng nàng, đều đau đớn như bị dao bén châm chích vào lòng.

Tiểu Phi vụt nói:

-Vấn đề hiện tại là cần biết tại sao nàng muốn tuyệt giao với bọn họ?

Trầm San Cô lạnh lùng:

-Khi mộit người con gái đoạn tuyệt một lượt với bốn người đàn yêu thương mình mà không chút tiếc rẻ, luôn luôn phải có một nguyên nhân.

Tiểu Phi chớp mắt:

-Nguyên nhân gì?

Trầm San Cô đáp:

-Là nàng sắp chính thức trao thân cho một người đàn ông khác tất nhiên, là phải hơn bốn người kia trên mọi phương diện! Tiểu Phi gật đầu tán thưởng:

-Hay, hay! Tâm sự của các nàng, chỉ có các nàng mới hiểu rõ nhau thôi! Trầm San Cô thản nhiên nói tiếp:

-Cái người mà nàng định lấy làm chồng, nếu không phải quyền thế kinh người, thì cũng là võ công tuyệt cao, bằng không nửa cũng là một tay phú gia vạn tỷ! Nàng vụt d8ưa mắt nhìn Tiểu Phi bằng cái nhìn thật sâu và mỉm cười:

-Bằng không nửa, thì có thể là một người đàn ông dễ làm say lòng các cô gái, tỷ như… mẫu người của các hạ vậy! Tiểu Phi nhướng mắt cười hỏi lại:

-Vậy bây giờ cô nương lòng đã say chưa?

Da mặt Trầm San Cô vụt đỏ hồng lên, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Tiểu Phi không nháy, nụ cười khôngnhững ở vành môi, luôn cả trên khoé mắt:

-Rất may là trên đời số đàn ông như các hạ chẳng mấy người, mà tiền tài chưa chắc nàng đã xem trọng, vậy thì người đàn ông mà nàng chọn làm chồng, nhất định là một cao thủ võ lâm tiếng tăm thật hiển hách! Chúng mình chỉ cần tìm ra cái người đàn ông đó là ai, tất có thể tìm ra được nàng! Hai tiếng "chúng mình" nàng cố ý nhấn thật rõ, mặc dù chưa hề biết tên tuổi Tiểu Phi gọi là chi! Tiểu Phi chỉ mỉm cười:

-Phạm vi tuy rằng thu hẹp, nhưng cao thủ trong giang hồ đâu phải ít người?

Theo tại hạ thấy, chi bằng cô nương trao bức họa ấy cho tại hạ, cứ ở nhà đợi nếu có tin tức chi lạ, tại hạ lập tức tìm đến cho cô nương hay! Trầm San Cô tia mắt càng long lanh sắc bén như ánh dao:

-Tại sao tôi phải trao cho các hạ? Tôi làm sao tin nổi các hạ chứ?

Tiểu Phi chớp nhanh mắt và hơi cúi người xuống rỉ khẽ vào tai nàng mấy câu… Trầm San Cô vụt biến sắc, thối lui hai bước, trừng trừng nhìn chàng lắp bắp:

-Á… Thì ra là ngươi… ngươi đúng là ác quỷ! Và nàng vụt xoay người lao nhanh ra khỏi cửa y như là phát đei6n.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở dài, cuốn gọn bức họa lại.

Nhưng sau đó, chàng vẫn đứng yên bên cạnh, đôi mắt cứ nhìn xoáy vào khuôn mặt Tôn Học Bổ chẳng nói chẳng rằng.

Dù không còn thấy đường, nhưng ánh mắt sắc bén của Tiểu Phi hình như vẫn làm lão cảm nhận ra được, do đó, lão cứ trăn trở mãi trên chiếc ghế, cuối cùng không thể dằn được, lão lên tiếng hỏi:

-Sao các hạ chưa chịu đi?

Tiểu Phi đáp:

-Tôi đang đợi! Tôn Học Bổ hơi nao núng:

đợi? Mà đợi ai?

Tiểu Phi cười thật mỏng:

đợi tôn giá nói ra những gì còn giấu diếm với nàng! Tôn Học Bổ sững một lúc và thở dài:

-Không có chuyện gì giấu nổi các hạ chắc?

Tiểu Phi nói chậm từng tiếng một:

-Tôi hiểu tôn giá tuy hận nàng, nhưng lại không đành lòng để người khác hại nàng. Nhưng nếu tôn giá không chịu đem sự thật nói ra, sợ rằng nàng sẽ bị người ta hại thật đấy! Quả nhiên, Tôn Học Bổ rung động đổi sắc:

-Tại sao?

Tiểu Phi nói thật nhanh:

-Bốn người nhận đượïc bốn bức họa do tôn giá vẽ, đều chết tất cả! Tôn Học Bổ thất thanh:

-Chết? Tại sao chết?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy bây giờ tôi chưa rõ nguyên nhân cái chết của họ, nhưng lại biết là họ đều nhận được một bức thư của Thu Linh Tố phái người đưa đến, sau đó họ ra đi ngay và bị hại.

Tôn Học Bổ kêu lên:

-Các hạ..., các hạ muốn nói là Thu Linh Tố hại bọn họ?

Tiểu Phi lắc đầu y như nói chuyện với một người sáng mắt:

-Thu Linh Tố đã muốn họ suốt đời nhớ thương mình, tất nhiên, không khi nào có ý hại họ. Sở dĩ, nàng viết thư cho họ, có thể là nàng đang gặp chuyện gì khó khăn, muốn họ đến giúp đỡ! Tôn Học Bổ gật nhẹ đầu:

đúng lắm! Một người con gái mỗi khi gặp chuyện khó khăn, kẻ đầu tiên họ mà họ nghĩ đến, tự nhiên là những kẻ đối đãi tốt với nàng, vì chỉ có những người ấy, mới thật tình dám chết vì nàng... Tiểu Phi chận lời:

-Và bây giờ, bốn người ấy đều chết cả! Hung thủ giết chết họ, lại còn liên tiếp hại thêm mấy người, với mục đích không muốn cho ta biết sự liên hệ giữa bọn họ với nàng, không muốn cho ta nhúng tay vào điều bí mật đó. Do đó, đủ thấy rằng, sự khó khăn của nàng vẫn chưa được giải quyết, có thể nói, nàng đang trong tình trạng hết sức nguy hiểm! Tôn Học Bổ rúng động trong thấy rõ:

-Sự tình đã hung hiểm như vậy, tại sao các hạ vẫn muốn nhúng tay? Không lẽ các hạ muốn cứu nàng?

Tiểu Phi bật thở dài:

-Nếu như không rõ nàng ở nơi nào, làm sao cứu nàng cho được?

Trầm ngâm một thoáng, Tôn Học Bổ chậm rãi cất tiếng:

-Lúc nãy, các người quên hỏi ta một việc! Tiểu Phi tia mắt thoáng ngời lên:

-Việc chi?

Tôn Học Bổ đáp:

-Các người quên hỏi ta, vẽ tượng nàng tại nơi nào?

-À! Tiểu Phi vỗ nhẹ trán và nói tiếp:

điểm đó tất có liên quan đến chổ ngụ của nàng?

Tôn Học Bổ gật đầu:

-Phải rất nhiều liên quan! Cứ ra khỏi thành đây độ năm dặm có một chiếc am tên gọi Ô Y chính nơi đó, ta đã vẽ tượng cho nàng. Vị trụ trì am đó là Tố tâm đại sư, vốn là bạn chi giao của nàng rất có thể biết được nơi nàng hạ lạc! Tiểu Phi hỏi gặn:

-Còn gì nữa chăng?

Tôn Học Bổ làm thinh không đáp.

Tiểu Phi cuốn gọn bức họa, bước ra khỏi nhà.

Đột nhiên, chàng quay đầu lại nói:

-Mắt tuy mù, nhưng tâm khôn gmù, lấy tâm thay mắt, chẳng lẽ không thể họa được hay sao? Tôn huynh... mong Tôn huynh suy nghĩ lại! Tôn Học Bổ thừ ra một lúc, nét mặt vụt sáng lên:

đa tạ sự chỉ giáo, xin cho biết tính danh! Nhưng Tiểu Phi đã bỏ đi xa lắc.

Từ trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, một giọng nói rờn rợn chợt vang lên:

-Hắn tên là Lưu Hương, biệt danh là Đạo Soái!

10. Chương 10: Bóng Chim Tăm Cá

Tiểu Phi phóng nhanh xuống triền núi, thấy một cỗ xe ngựa mui đen đậu sẵn bên vệ đường.

Loại xe mui đen vốn là một phương tiện di chuyển rất thông dụng của thành Tế Nam, bất kỳ đâu đâu cũng có.

Ban ngày không tiện cho việc thi triển khinh công nên Tiểu Phi mon men đến bên xe ướm hỏi:

-Xe đang đợi khách pjải không?

Người phu xe có khuôn mặt tròn trịa, cười cầu tài:

-không, đợi khách quan thì đúng hơn! Tiểu Phi không để ý đến câu trả lời ranh mãnh của hắn, hỏi tiếp:

-Ngươi có biết Ô Y am nơi ngoại thành đây chứ?

Gã phu xe cười đáp:

-Thưa biết, khách quan chọn xe tiểu nhân thì đúng là ngay chóc và hôm qua tiểu nh6an vừa mới đưa vợ lên dâng hương! Nhất định là không khi nào lạc đường được! Tiểu Phi gật đầu bước lên, chiếc xe lắc lư chuyển bánh.

ngồi trong xe, Tiểu Phi nghiền ngẫm câu chuyện lại từ đầu chí đuôi, tuy đã ló được một chút manh mối, nhưng chìa khóa chính là có thể tìm được người đàn bà Thu Linh Tố kia hay không rồi mới có thể quyết định những then mấu kế tiếp, điều đó chàng được biết ở hiện tại, chẳng qua là Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp đều vì nàng mà ra đi.

Nhưng Thu Linh Tố vì sao muốn gặp họ? Phải chăng định yêu cầu họ giúp sức?

Một cô gái như nàng lại có thể gặo những việc khó khăn không giải quyết nỗi sao, phải cầu lụy đến người khá cgiúp đỡ?

Xe tuy không chậm lắm, nhưng am Ô Y cũng chẳng phải gần.

May vỉ Tiểu Phi đang bận vắt óc suy nghĩ, nên không lấy gì làm nôn nóng lắm! Cuối cùng, gã đánh xe cho đỗ xe lại, thưa:

-Ô Y am ở tại cụm rừng phía trước đó, mời khách quan xuống xe! Xa xa là một cụm rừng đào, một ngôi miếu nhỏ nằm cạnh dòng suối vắt ngang, màu trời đã xế bóng, trong am văng vẳng tiếng kinh vọng ra, hình như các sư ni đang công phu buổi tối.

Rừng đào, am nhỏ suối reo mơ, quả là một khung cảnh thơ mộng tuyệt vời. Tố Tâm đại sư quả là một sư ni tao nhã, bằng chẳng vậy làm sao kết giao tư kỷ với một nữ nhân như Thu Linh Tố?

Cửa am rộng mở, Tiểu Phi bước thẳng vào trong.

Trong am chưa lên đèn, tiếng niệm kinh vang vang giữa khung cảnh mờ mờ nửa sáng nửa tối.

Dưới bóng râm của cội ngô đồng, một vị ni cô áo đen váy trắng đứng im lìm bất động, hình như đang hoài cảm cho nỗi sầu khổ của thế nhân.

Đặt bước đến nơi đây, Tiểu Phi dù muốn dù không đôi chân cũng se bước phần nào.

Vừa nhấc bước tiến sang đối phương, Tiểu Phi vừa cất tiếng ướm hỏi:

-Thưa, chẳng hay có Tố Tâm đại sư tại am chăng?

Vị nữ ni áo đen liếc nhìn chàng và chấp tay cúi đầu:

-Bần ni chính là Tố Tâm, thí chủ từ đâu đến, tìm bần ni có việc chi?

Tiểu Phi vào đề ngay:

đại sư từ lâu đã xa lánh hồng trần, nhưng hẳn còn nhớ vị bằng hữu ngoài tục Thu Linh Tố chăng?

Tố Tâm sư thái đáp:

-Nhớ tức là không nhớ, không nhớ tức là nhớ! Thí chủ hỏi làm gì? Bần tăng nói để mà chi?

Tiểu Phi bẻ lại liền:

-Nói tức là khôngnói, không nói tức là nói. Đại sư cố chấp chẳngnói, có phải là thành hữu tướng rồi chăng?

Tố Tâm sư thái khoé mép đính nụ cười:

-Thí chủ quả là người thông suốt triết lý nhà thiền! Tiểu Phi cười khiêm nhượng:

-Cũng biết được một vài.

Tố Tâm sư thái chợt thở dài:

-Thí chủ là kẻ cầu giải, bần ni đâu lẽ hẹp bụng chẳng giải! Thí chủ lặn lội đến đây, tất đã được Tôn Học Bổ nói qua, Thu Linh Tố nhờ họa tượng là để tặng biệt tình nhân mà thôi! Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Rồi sau đấy?

Tố Tâm đáp:

-Linh Tố sớm có được huệ căn, sau khi cắt đứt tơ tình, càng một lòng biệt tuyệt cõi trần, hai mươi năm trước đã do sự thế độ của bần ni, thí phát xuất gia rồi! Tiểu Phi thất thanh kêu lên:

-Xuất gia rồi? Bây giờ… Tố Tâm cười thật mỏng:

-Một con người huệ căn đĩnh ngộ như nàng, tất nhiên chẳng thể nấn ná lâu nơi chốn hồng trần chịu khổ! Tiểu Phi rúng động:

-Nàng… nàng đã chết thật à?

Tố tâm sư thái chấp tay niệm phật:

-Tiêu dao đây đó, chẳng buộc chẳng ràng… A Di Đà Phật… lành thay, lành thay! Kết quả của sự tìm tòi thậtngoài ý liệu của Tiểu Phi. Chàng quả khôngngờ, Thu Linh Tố chẳng hề trao thân về ai mà lại xuất gia theo đạo, lại càng khôngngờ là nàng đã chết! Toàn thân chàng bỗng nhiên như cứng đơ tại đó, hết thể nhúc nhích.

Tố Tâm sư thái nhếch một nụ cười:

-Thí chủ từ đâu đến tự đến sao chẳng từ đâu tự đi?

Đối phương đã dùng câu Phật lý để đuổi khéo mình đi, Tiểu Phi nhận thấy không còn gì phải hỏi nữa, đành quay người bước ra cửa, nói lẩm bẩm lấy mình:

-Thu Linh Tố đã chết, vậy những bức thư kia do ai viết? Không lẽ có người giả mạo tên nàng, không lẽ sự ra đi của Tả Hựu Tranh không hề liên quan đến nàng?

Thật ra, cho đến bây giờ, chàng cũng chưa có bằng chứng gì xác đáng là những bức thư mà đám người Tả Hựu Tranh đã nhận được chính thực là của Thu Linh Tố viết.

Chàng chỉ có mỗi một bằng chứng là Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử, Tây Môn Thiên, Trác Mộc Hợp hết sức si mê nàng ta mà thôi! Chàng mỉm cười chua chát với mình:

-Nhưng không thể với bao nhiêu ấy rồi có thể quả quyết là bốn người vì nàng mà chết được. bây giờ Thu Linh Tố đã chết, ta lại phải bắt đầu lại từ mọi việc! Nhưng vừa bước ra khỏi rừng đào, chàng vụt dậm chân kêu lên:

-Không việc này quả có nhiều mờ ám! Và Tiểu Phi dừng ngay lại, nghiền ngẫm lại từng khúc mắc của sự tình… Tố Tâm sư thái nếu chẳng ra khỏi cửa, thì tại làm sao biết A Tư đi tìm hỏi Tôn Học Bổ và biết rõ câu trả lời cùa Tôn Học Bổ là Thu Linh Tố mượn vẽ tượng để tặng biệt tình nhân?

Chàng lập tức quay người xông trở vào am.

Bóng người dưới cội ngô đồng đã biến mất! Tiếng niệm kinh bên phía trong vẫn còn, Tiểu Phi lập tức xông vào… Đám ni cô đang tụng kinh đều giật mình ngưng iệm, Tiểu Phi ánh má8t đảo thật nhanh từng khuôn mặt của mỗi người, nhưng tuyệt không có vị ni cô áo đen váy trắng khi nãy.

Chàng dằn giọng quát lên:

-Tố Tâm sư thái ở đâu?

Một vị lão ni hoảng hốt đứng lên:

-trong tiểu am không có ai pháp hiệu Tố Tâm cả! Tiểu Phi hừ nhẹ:

-Tố Tâm sư thái rõ ràng là trụ trì của Ô Y am này! Vị lão ni nọ đáp:

-Tiểu am đây là Đào hoa am, Ô Y am từ đây vòng sang phía thành đông mà đi, còn cách vài dặm đường nữa.

Tiểu Phi lại phen chết sững đứng im.

Chốc sau chàng mới lắp bắp:

-Vừa rồi vị sư thái áo đen đứng dưới gốc ngô đồng, không phải là người của quý am sao?

Vị lão sư đưa mắt nhìn chàng y như nhìn một tên điên và chầm chậm cắt lời:

-Tất cả những người trong am đều công phu tối tại nơi này, vừa rồi, dưới gốc ngô đồng nào có ai đâu?

*** Tiểu Phi trổ hết thuật khinh công của mình, phóng nhanh về hướng Tây, không ngớt tự trách mình:

-Tại sao ta ngu như thế, xe to trong thành, đâu khi nào đến đợi khách nơi khu bần dân như thế? Và những khu bần dân làm gì có kẻ đủ tiền ngồi nổi xe to? Rõ ràng là chúng cố ý đợi mình, để đưa ta vào tròng. Làm như thế, chúng không ngoài ý để ta tin rằng Thu Linh Tố đã chết, đánh lạc hướng theo dõi của ta! Màn trời đã nhuộm tím hoàng hôn, nơi đây thuộc về ngoại ô, Tiểu Phi tha hồ thi triển khinh công lướt đi vun vút.

Không mấy chốc sau đã nhìn thấy một toà tư viện nằm dưới chân núi.

Từ trong ngôi chùa hoang lương đó, một ánh đèn đơn côi hắt ra chập chờn như lửa quỷ, lá theo hơi gió xào xạc rơi, y như những bước chân lạc lõng của những u hồn vất vưởng.

Gió đêm lướt qua, Tiểu Phi nghe xương sống mình sau gay gay nổi ốc.

Chân vẫn không dừng bước, chàng cứ vùn vụt lao nhanh về hướng ngôi chùa… Cạnh ngọn đèn con, một vị ni cô ngồi đấy xuất thần, chăm khíú hơn trăm miếng, da mặt vàng ngoách, thần sắc ngây dại y như bị quỷ ám! Tiểu Phi thầm chép miệng:

-Không lẽ Ô Y am lại xơ xác đến thế này? Giá mà gã xa phu thật sự đưa ta đến đây, chắc gì ta đã tin hẳn đây là Ô Y am! Chàng dằng hắng cất tiếng:

đây có phải là Ô Y am không?

Vị ni cô nhìn thoáng qua đôi mắt ngơ ngác:

-Ô Y am, thì hẳn nhiên là Ô Y am rồi, không lẽ nơi đây không phải là Ô Y am?

Thấy đối phương không có vẻ gì dối trá, Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hay Tố Tâm sư thái có ở đây không?

Vị ni cô ngẫm nghĩ một thoáng, đột nhiên cười phá lên:

-Có, tất nhiên là ở đây! Ai dám nói nàng không có ở đây?

Khung cảnh của ngôi am vốn đã hoang lương kỳ bí, cả người ni cô đối diện cũng kỳ bí trong vẻ dại dại điên điên, thêm giọng cười ngụy dị của nàng, làm Tiểu Phi dù là một con người vốn ngang tàng bạo dạn cũng không khỏi ơn ớn rùng mình.

Chàng cố lấy giọng thản nhiên hỏi tiếp:

-Vậy sư thái có thể đưa tại hạ đến tham kiến Tố Tâm sư thái được chăng?

Vị nữ ni khật khùng nọ đứng lên:

-Theo ta! Tay nàng liền vớ theo chiếc đèn lồng với ánh sáng leo heo như lủa quỷ, chập chờn rọi lên bức tường đen sì, rọi lên những tượng Phật phết vàng tróc lổ chổ, rọi lên cả lá rơi cỏ dại, bụi đóng, nhện giăng.

Bước cao bước thấp, nàng lầm lủi đi trước, xuyên qua khung viện lạc hoang lạnh, trong Ô Y am hầu như chẳng có một dạng người.

Và nếu như có thật, hẳn đúng như quỷ ma nép trong bóng tối rình rập khách bên ngoài! Nơi hậu viện không có đốt đèn, bóng tối trầm trầm phủ khắp.

Dưới cội ngô đồng tiêu sơ, có một ngôi thiền đường nho nhỏ, gió đêm thổi lộng qua những khuôn song long lở tạo thành những âm thanh rờn rợn trên người.

Nữ ni vụt quay đầu cười ngây ngô:

đợi đấy nhé! Tiểu Phi nhìn lưới nhện giăng giăng ngang dọc trên khung cửa, không sao dằn được, lên tiếng hỏi:

-Tố Tâm sư thái phải chăng đang tọa quan?

Nữ ni lại cười lên ngây ngô, vẹt lấy màn nhện trên cửa, chui tuốt vào trong.

Tiểu Phi đành phải cứng đợi bên ngoài.

Ngọn đèn duy nhất đã được đối phương xách theo, trong sân đã tối càng thêm tối.

Trên cây, hình như tiếng cú rúc từng hồi mường tượng tiếng quỷ rên rỉ bi thương, một mình đứng dưới cội cây, Tiểu Phi cảm thấy tóc lông trên người cơ hồ đều dựng đứng.

Khá lâu sau, chàng mới nghe tiếng nữ ni nọ vang lên bên trong thiền đường:

-Sư bá, có người muốn đến gặp, sư bác có bằng lòng tiếp y chăng?

Lại thêm một lúc, nữ ni nọ xách đèn bước trở ra, cười bảo:

-Sư bá tôi gật đầu bằng lòng, ông vào đi! Tiểu Phi thở phào:

đa tạ! Bất luận thế nào, chàng cũng phải gặp được mặt Tố Tâm sư thái.

Qua ánh đèn chập chờn từ ngoài cửa hắt vô, Tiểu Phi rảo bước đi vào, miệng gọi:

-Tố Tâm sư thái… sư thái! Nhưng không có một tiếng trả lời trong khoảng tối sâu bên trong! Tiểu Phi lại bước lên hai bước.

Một cơn gió vừa vặn lướt qua và theo đó bóng người thấp thoáng dao động… Qua ánh đèn heo hắt như lửa ma đó, Tiểu Phi nhận ngay được ra không phải là người, mà lại là một bộ xương khô! Bộ xường được treo lên xà nhà, không ngớt lay động theo cơn gió, mùi thịt rửa xương phai vẫn còn vương vất tanh tanh nghe muốn lợm giọng.

Tiểu Phi không khỏi khựng bước sững sờ.

Bên ngoài, giọng cười điên dại của nữ ni nọ vang lên, kèm theo tiếng vỗ tay bôm bốp:

-Người đã gặp bà ta rồi… gặp bà ta rồi! Tại sao ngươi không nói chuyện?

Bộ xương khô đó chính là người mà Tiểu Phi nhất quyết muốn tìm, nhưng bây giờ thì bà ta đã treo cổ lên xà nhà tự tận, cho đến da thịt đều tàn rửa, chỉ còn lại có bộ xương.

Người ni cô khật khùng kia không chịu đem thi thể bà ta mai táng, lại còn đem làm trò đùa với Tiểu Phi, một trò đùa điên dại độc ác.

Đúng là một con người điên, lòng đầy ác ý.

Tiếng cười điên cuồng không ngớt vọng vào, mụ ni cô điên nọ không ngớt vỗ tay nhẩy nhót reo hò, cho đến ngọn đèn con trên tay cũng ném lăn trên,ặt đất.

Đèn tắt mất, bóng tối càng quỷ quái nặng nề.

Tiểu Phi vụt nghe bàn tay mình mồ hôi ướt lạnh, từng bước từng bước thụt lùi ra phía cửa… Bất thần, bộ xương khô lủng lẳng trên xà nhà vụt chụp bổ lấy chàng.

Tiểu Phi càng toát lạnh mồ hôi, nữa muốn tránh nữa muốn vươn tay chụp… Ngay khi ấy, một ánh kiếm từ trong bộ xương lú ra đâm thẳng vào ngực Tiểu Phi, một thế kiếm cực nhanh mà cũng cực độc! Tiểu Phi cơ hồ không làm sao tránh kịp, chỉ còn cách thun người ra sau, vừa kịp, "soạt" lên một tiếng khô khốc, mảnh áo trước ngực chàng bị lưỡi kiếm rạch toạt một đường dài.

Liền theo đó, những điểm đen sáng nhấp nháy, nhỏ rức đến độ mắt khó thể phân biệt được, kẹp theo tiếng xé gió lảnh lót bay chụp vào những huyệt đạo trên ngực và yết hầu chàng… Đồng thời, một bóng người từ trên kèo nhà tung bổng người lên tông vỡ mái ngói ra ngoài, để lại một chuỗi cười thê thiết rợn người.

Vừa tránh qua thế kiếm, Tiểu Phi đáon được ngay đối phương còn đòn sát thủ tiếp sau, cho nên thân hình theo đà cúi thun người, uốn gập lại lăn tròn trên mặt đất.

Những điểm đen nhánh nọ vừa vặn rào rào lướt qua bên cạnh mình.

Và Tiểu Phi cũng vừa kịp nhận ra bóng đen nọ y phục toàn đen, thân pháp nhanh nhẹn dị thường, đúng là kẻ giết chết Tống Cang cũng là kẻ dùng "nhẫn thuật" biến mất nơi hồ Đại Minh độ nọ! Kịp khi chàng chổi người dậy theo lổ hổng trên mái ngói phi thân ra ngoài, bóng đen kỳ bí nọ đã không còn thấy dạng.

Trăng sao vẫn vằng vặc, gió đêm vẫn hiu hắt, nhưng Tiểu Phi tuy đứng trên mái nhà trống trải vẫn nghe mồ hôi tươm ướt da lưng.

Thừ đi một lúc, Tiểu Phi lại nhảy trở lộn xuống am, mụ ni cô khùng nọ vẫn đứng ngây ra ở giữa sân bất động, luôn cả nụ cười cũng ngưng động nửa chừng.

Tiểu Phi lướt đến trước mặt mụ, quát lớn:

-Tên đó là ai? Mụ có phải là đồng lỏa với hắn không?

Trong bóng đêm, khuôn mặt mụ ni cô điên như phớt lên một nét cười kỳ bí, nàng nheo nheo mắt nhìn Tiểu Phi vài lượt và cười sặc lên:

-Hắn… ư… ta… Tiếng cười vụt đứt ngang nửa chừng, mụ vặn người liên tiếp và bất thần ngã ngữa trên đất.

Từ trên ngực và yết hầu mụ mấy giọt máu tươi lún phún rỉ ra.

Tiểu Phi vụt hiểu ngay, những mũi ám khí vừa rồi không trúng được chàng vẫn còn đà bay tuốt ra cửa và cùng ghim cả lên mình mụ đi đến! Chàng vội cúi người xuống thấy những điểm máu tươi nọ sau khi phun ra khỏi cơ thể liền biến thành màu xanh viếc kỳ dị, mắt mũi ngũ quan mụ đều rịn máu tươi.

Tiểu Phi thảng thốt kêu lên:

-Ám khí quả thật độc!… Nàng vĩnh viễn an giấc nhé! Một thứ ám khí như thế, bất cứ trúng phải một cao thủ tuyệt đẳng nào, cũng đừng hòng cứu chữa kịp thời.

Giá như lúc nãy, chàng phản ứng hơi chậm một chút thì giờ này kẻ ngã trên mặt đất, nhất định phải là chàng.

Mụ điên hình như còn chút thoi thóp, nên đột nhiên mở choàng mắt ra, ánh mắt nàng trong phút cuối cùng cực kỳ trong sáng, cứ nhìn sững lấy Tiểu Phi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Nàng còn muốn nói?

Mụ điên vành môi tái nhợt mấp máy một lúc, cuối cùng phều phào thật khẽ:

-Vô… vô… Tiểu Phi hơi cúi xuống:

-Nàng muốn bảo là có nói cũng vô ích phải chăng?

Sắc mặt mụ đầy vẻ bồn chồn, mồ hôi tươm đẫm hai góc trán, nhưng dù cố vận hết sức tàn, nàng cũng không sao phát ra được thêm một thanh âm nào.

Cái câu nói cuối cùng, nàng đành mang theo với cái chết! Đôi mắt sắp lìa trần vụt ngời sáng lạ thường, hình như định báo cho Tiểu Phi một mối manh trọng đại.

Tiếc thay, Tiểu Phi lại không biết đến.

11. Chương 11: Canh Bạc Phi Thường

Ra khỏi Ô Y am, màn đêm càng đen sậm, tâm tình Tiểu Phi càng nặng đậm hơn cả màu trời… Cái mối gút mà chàng gửi nhiều hy vọng nhất bây giờ lại đứt mất.

Chàng thở dài sườn sượt:

-Chả trách hung thủ để ta tìm đến Ô y, thì ra chúng sớm biết rõ, Tố Tâm sư thái đã chết. Bằng không dù nơi nhà Tôn Học Bổ ta có hết lòng cảnh giới chúng hạ thủ, nhưng chúng vẫn dư tạo nhiều cơ hội sát hại Tôn Học Bổ để diệt khẩu… Tiểu Phi vụt ạ lên một tiếng và vỗ vỗ vào trán mình lẩm bẩm:

- đúng rồi! Chúng mượn miệng của Tôn Học Bổ nói ra Ô y am để sau đó giả mạo Tố Tâm sư thái đánh lạc hướng theo dõi của ta, không ngờ ta lại khám phá sự sơ hở của chúng… Do đó, kế thứ nhất của chúng kể như bị hỏng, chúng đoán chắc thế nào ta cũng tìm đến Ô y am, nên núp sẵn trên trần nhà của thiên đường, thừa lúc ta bất phòng, ném bộ xương khô của Tố Tâm xuống cướp đi tinh thần ta, để dễ bề hạ thủ.

Tuy rằng hành động không thành công, nhưng kế hoạch của chúng phải đáng khen là chu đáo, thủ đoạn lại cực kỳ tàn độc, chỉ một chút sơ sẩy nhỏ, ta khó mà thoát khỏi độc thủ.

Chúng nhất quyết không cho ta nhún tay vào câu chuyện và để thực hành sự nhất quyết đó, chúng không tiếc sát hại bao nhiêu mạng người, đủ thấy cái việc còn nằm trong vòng bí mật đó, nhất định là câu chuyện kinh thiên động địa! Là một kẻ trên mình rèn luyện cho mình một ý chí quật cường từ thuở nhỏ trên s mạc hoang vu đói khổ càng khó khăn càng gian nan Tiểu Phi lại càng muốn lăn xả vào.

Những nguy hiểm đã qua không làm cho Tiểu Phi chùn lòng thoái bước mà gián tiếp đối phương đã khêu động chàng một ý chí đối lập quyết cùng hắn so tài đến cùng.

Mạo hiểm, việc làm đó, đối với chàng hầu như đã trở thành thói quen! Càng nguy hiểm lại càng gây cho chàng nhiều hứng thú… Tiểu Phi vụt ngửa cổ cười to lên:

-Hỡi người bạn nào đó, bất luận bạn là ai, ghê gớm đến bực nào, muốn dọa ta sợ hãi rút lui là một việc làm mò trăng đáy biển. Ta cam đoan là sớm hay muộn cũng vạch trần bí mật của bạn ra trước công luận võ lâm! Rừng hoang tịch mịch, không một dạng người, lời tuyên chiến của chàng, họa chăng chỉ có núi, có cây chứng kiến.

Khó mà đóan được tên hung thủ hoàn toàn bí mật đó có núp trong bóng tối, có nghe được hay không?

Tiểu Phi vụt ngưng ngay tiếng cười, trở lại trong dáng sắc trầm tư… Mụ ni cô khật khùng nọ trước khi chết đã thốt lên một tiếng "vô" vậy tiếng vô đó có ý nghĩa gì?

Là vô ích hay là… hay là… Chàng chợt nhớ ánh mắt của mụ, một ánh mắt hoàn toàn tỉnh táo và chứa đầy tuyệt vọng… như muốn nói lên một điều gì còn ẩn trong lòng.

Tiểu Phi rúng động lẩm bẩm:

-Hay tiếng vô mà mụ thốt lên là tên hoặc họ của một người? Và ít ra cái người đó có nhiều liên quan với hung thủ… Sực nhớ ra, khi mụ điên chết, mụ đang nằm dưới cội ngô đồng, Tiểu Phi lại nghĩ:

-Hay "vô" là mụ định nói đến cội ngô đồng, nhưng vì âm thanh hấp hối đã thành ra ngọng ngịu?… Và phải chăng mụ định cho chàng biết dưới cội ngô đồngđó có chô giấu vật chi rất bí mật?

Nghĩ đến đây, Tiểu Phi vội xoay người phóng trở lại lối cũ. Nhưng chưa đến nơi, chàng đã thấy từ am Ô y ánh lửa đỏ rực trời… Am Ô y biến thành một biển lửa, thì dưới cội ngô đồng trong sân dù có chôn giấu vật gì cũng đã cháy mất thành tro.

*** Tiểu Phi trở vào đến thành, thì chợ đêm cũng đang hồi náo nhiệt.

Vừa mệt mỏi lại vừa đói khát, nhưng chàng cũng cố quay bước về Khoái ý đường.

Một nhân như Thu Linh Tố, hẳn nhiên không phải là một con người vô danh, và chồng nàng cũng phải là một tay kiệt hiệt khét tiếng, Chu sa môn đệ tử rất đông tai mắt khắp vùng, biết đâu lại chẳng có người nghe nói qua đến Thu Linh Tố?

Có lẽ vì bao nhiêu công chuyện bấn loạn trong đầu, nên Tiểu Phi đã quên phứt đi một điều: Là con người từng xông xáo gần khắp từ Sa mạc đến Trung Nguyên như chàng, lại không nghe đến Thu Linh Tố, thì cái đám đệ tử Chu sa môn ăn hại kia, lại làm sao mà biết nổi?

Đang bước lửng thửng trên đại lộ, Tiểu Phi chợt nghe sau lưng có tiếng vó ngựa nện vang… -Tránh ra!… Tiếng quát của người kỵ sĩ vừa dứt, Tiểu Phi cũng vừa nép sát lên lề đường, bóng ngựa đã vút qua như làn chớp… Một bóng ngựa đen tuyền, từ gáy cho đến bốn chân, không chen lẩn một sắc lông tạp nhạp nào, đen ngời đến ánh mượt như một viên ngọc quý màu đen.

Người trên ngựa cũng áo choàng đen nhánh, phấp phới theo chiều gió, để lộ ra lớp nhiễu màu đỏ lót phía trong.

Tiểu Phi nếu thiếu nhanh chân một chút, có lẽ đã bị thớt ngựa nọ dẫm qua, nhưng chàng tuyệt nhiên không giận dữ, trái lại buột miệng tán thưởng:

đúng là thần câu! Đối với ngựa cũng như đối với mỹ nhân, Tiểu Phi có một cảm thức đặc biệt nhạy bén.

Lắm khi ngắm nghía được một thớt ngựa hay, chàng thấy còn thích thú còn hơn là ngắm nghía còn hơn là ngắm nghía một cô gái đẹp.

Cho nên, chỉ thoáng nhìn qua thớt ngựa nọ, Tiểu Phi nhận ra ngay là một hạt ngọc quý, mà trong muôn con chưa hẳn chọn được một! Biết chọn ra một con ngựa như thế, hẳn nhiên là người cưỡi nó không phải là kẻ tầm thường.

Vậy klẻ đó là ai? Đến thành Tế Nam này để làm gì?

Người đẹp lắm lúc có thể chọn nhầm đấng trượng phu ngu xuẩn, nhưng ngựa không khi nào bị kẻ phàm tục chế ngự.

Ngựa chọn chủ so với thiếu nữ chọn chồng, nhãn quang của thú so ra chính xác hơn người nhiều! Bởi vì, ít ra ngựa không bị những lời ngon tiếng ngọt gạt lừa vì màu bạc trắng ngầm làm chói mắt.

Và mỗi khi đã chọn xong người, ngựa so với thiếu nữ nhân vẫn trung thành hơn nhiều! Sự so sánh ngộ nghĩnh của mình, khiến Tiểu Phi vụt cười phá lên một mình.

Thỉnh thoảng tìm cơ hội để tự cười lên để tự làm nới giản thần kinh của mình.

Đó cũng là thái độ làm người chàng, và đó cũng có thể là nguyên nhân mà chàng luôn luôn vượt qua khỏi đường ranh của sự chết một cách nhiệm mầu… Vì một người nếu thần kinh quá căng thẳng, gặp phải chuyện hiểm nguy, thường mất đi bình tỉnh để đối phó! *** Còn cách Khoái ý đường một quảng xa, Tiểu Phi đã nhìn thấy con ngựa nọ đang đứng dưới trụ đèn lồng nơi trước cửa Khoái ý đường và đang ngửng đầu không ngớt hí lên từng tiếng hí khẽ.

Chủ nhân của nó không cần phải buộc cương hình như không sợ ai trộm đi ngựa quý.

Quanh đấy, rải rác vài ba tên đệ tử Chu sa môn, nhưng không một tên nào dám tiến gần.

Một tên khác đang ngồi chồm hổm ôm lấy bụng nét mặt nhăn nhó vì đau đớn.

Tiểu Phi tiến đến vỗ nhẹ vai hắn:

-Người bạn vừa bị nó đá à?

Tên nọ hầm hầm chưởi lên:

-Mẹ họ, cái con ngựa quỷ, dữ thấy mồ hè! Tiểu Phi phì cười:

-Hoa đẹp thì lắm gai, ngựa hay và cái đẹp luôn luôn rất khó trêu vào. Câu nói đó, bằng hữu sau này nên thuộc nằm lòng mới được! Vì muốn biết chủ nhân của con ngựa tìm đến Khoái ý đường với dụng ý chi, nên Tiểu Phi vừa nói vừa bước lần vào trong.

Thời gian chưa quá nửa đêm, đúng là lúc nhiệt náo nhất của tòa Khoái ý đường, là thời gian mà con bạc đang sát phạt nhau sôi nổi nhất.

Nhưng lạ làm sao, đèn đuốc sáng rực, nhưng đâu đó thật lặng trang. Tiểu Phi linh cảm ngay một việc khác thường, đôi mày chàng cau lại, từng bước tiến êm ái trong một cảnh giác được nâng cao.

Vừa vén màn bước vào, một khung cảnh hay ho đập ngay vào ánh mắt: mười mấy con bạc đang đứng dán sát vào chân tường, sắc mặt lộ đầy sợ sệt.

Những cô gái xinh phục dịch trong sòng bạc, bình thường tung tăng tới lui như én liệng, bây giờ cũng đang đứng mà phát rung.

Và những gã đại hán chuyên môn gác sòng bảo vệ anh ninh cho khách chơi cũng như nhà chứa, đều nằm la liệt trên đất, kẻ không thể ngóc đầu nổi lên mà cũng có kẻ lại chẳng dám ngóc đầu lên… Bao nhiêu ánh mắt sợ hãi đó đều đổ dồn vào một trung tâm điểm: người kỵ sĩ áo choàng đen.

Như một khúc cây dựng thẳng, gã đứng ngay ngắn trước quầy đánh bạc, lưng hướng ra cửa.

Do đó, Tiểu Phi có thể nhìn thấy ngọn roi trên tay gã, ngọn roi cũng đen ngòi bóng lộn y như sắc ngựa.

Không thể nhìn thấy khuôn mặt gã áo đen, nhưng Tiểu Phi lại thấy khuôn mặt thảm não của Lãnh Thu Hồn.

Da mặt của Lãnh Thu Hồn y như là không còn chút máu, tia mắt vừa klinh hoàng vừa sợ hãi đang nhìn xoáy vào gã áo đen đầy vẻ thần bí kia.

Sảnh đường lặng trang không một tiếng động nhỏ, lặng trang đến độ làm người ta cảm thấy nặng nề nghẹt thở, một sự im lặng dị thường trước giờ cơn bão táp dữ dằn đổ đến! không một ai để ý đến sự hiện diện của Tiểu Phi, và chính Tiểu Phi cũng chẳng muốn làm kinh động một ai, im lìm đứng một bên y như một khán giả đang chờ một tuồng hay sắp diễn xuất.

Bây giờ thì chàng đã có thể thấy rõ ràng bộ mặt của người áo đen thần kỳ ấy.

Hắn chỉ là một thiếu niên tuổi không ngoài hai mươi! Sau chiếc áo choàng đen là một chiếc áo chẽn cũng màu đen, giây lưng, giày ống cho đến bao tay cũng đều một màu đen tuốt chỉ còn có bộ mặt là trắng ngần.

Và vì quá trắng tương phản với màu đen trông càng trắng, đến rợn người.

Tuy nhiên, Tiểu Phi chỉ có thể ngắm nghía đối phương ở một chiều nghiêng, chàng thầy sóng mũi hắn rất thẳng, vành môi mong mỏng mím chặt, biểu lộ một sự kiên cường đến độ lạnh lùng tàn khốc! Dưới đôi mày hơi xếch, dưới rèm mi đen mượt là một đôi mắt sâu trầm hầu như không chiều đáy. Khó ai mà nhìn thấu nổi tâm sự hắn.

Lãnh Thu Hồn nhìn hắn trừng trừng hình như đang nghiền ngẫm lời đối đáp sắp đưa ra.

Thái độ của người áo đen thật thư thả, không tỏ lộ một sự hối thúc nào, chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn trả! Cuối cùng, Lãnh Thu Hồn chầm chậm cất tiếng:

-Các hạ đã muốn chơi, tại hạ tất nhiên sẵn sàng hầu tiếp, nhưng tại hạ muốn được thỉnh giáo cao danh quí tính, hẳn các hạ không có gì phải từ chối?

Thiếu niên áo đen đáp gọn:

-Ta không có họ tên! Giọngnói của gã cũng thật ngắn, thật gọn, thật sắc lạnh, nhưng lại khác hẳngiọng nói của Nhất Điểm Hồng.

Tuy cả hai giọng nói đều sắc như dao, nhưng chiếc dao của Nhất Điểm Hồng là chiếc dao đã sanh rỉ, trái lại chiếc dao của thiếu niên trước mặt là chiếc dao có thể thổi đứt cả cọng lông! Giọng nói của Nhất Điểm Hồng lanh lảnh mà thâm trầm, thì giọng nói của thiếu niên cao trong mà quyết liệt.

Lãnh Thu Hồn nói tiếp:

-Các hạ đã không chịu cho biết đại danh, thì e rằng… Thiếu niên ngắt ngang:

-E rằng thế nào?

Lãnh Thu Hồn đáp thật nhanh:

-Vì quy củ ở đây là không ăn thua với những người lạ mặt… Liếc mắt thật nhanh để đo lường phảnm ứng của thiếu niên Lãnh Thu Hồn cười khan nói:

-Nhưng các hạ từ phương xa đến đây, tại hạ không đành để các hạ thất vọng.

Thiếu niên áo đen gật đầu:

-Tốt lắm! Lãnh Thu Hồn vụt hỏi:

-Nhưng chơi lối nào đây?

Thiếu niên buông gọn:

đỗ súc sắc! Lãnh Thu Hồn ướm dò:

-Tiền tụ… Thiếu niên cho tay vào túi móc ra một viên ngọc bích.

Dưới ánh đèn sáng choang, viên ngọc bích càng ánh lên một hào quang dịu mắt, trong ngần, không một tỳ vết,. Cho đến Tiểu Phi là một ay chuyên trộm ngọc đến thành danh, Đạo Soái Lưu Hương cũng chưa từng thấy qua một viên ngọc quý dường ấy, mà cho dù ngọc bích Hòa thị đáng giá liên thành của truyền thuyết

chúa vua kia, vị tất đã hơn nổi! Lãnh Thu Hồn cũng là một tay sành bảo vật, ánh mắt hắn vụt sáng lên, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng:

-Các hạ hạ định dùng viên ngọc bích đó đặt đổi vật gì?

Giọng đáp của thiếu niên y như băng khối:

đặt ngươi! Lãnh Thu Hồn đổi sắc, ngửa mặt cười to lên:

đặt tôi? Không ngờ Lãnh Thu Hồn này lại đáng giá đến thế! Thiếu niên áo đen vành môi khẽ nhếch lên:

-Nêu ta thắng, ngươi phả theo ta! Tiếng cười của Lãnh Thu Hồn như bị lưỡi dao cứa ngang nữa chừng, ánh mắt rơi dính lên viên ngọc bích trên mặt bàn loé ngời thèm muốn, rồi lại chầm chậm rời sang sáu hột súc sắc nằm cạnh đấy.

Và họ Lãnh vụt gật đầu:

được rồi, tôi bằng lòng! *** Câu nói của Lãnh Thu Hồn vừa thoát ra, một không khí sôi động vụt nổi lên khắp sảnh đường.

Nhưng Tiểu Phi trái lại vẫn im lìm, không môt biểu lộ ngạc nhiên. Vì chàng thừa hiểu, Lãnh Thu Hồn đã dám đem sinh mạng mình ra làm vật đánh bạc, thì nhất định trên sáu hột súc sắc kia phải có sự khác thường, hay ít ra cũng có một thủ pháp xảo diệu, nắm chắc cái lẽ tất thắng trong tay! Lãnh Thu Hồn nắm gọn sáu hột súc sắc bỏ vào trong chiếc đĩa sứ trắng tinh, lại dùng một chiếc đĩa khác đậy lên kín mít và chậm rãi lên tiếng:

-Chơi súc sắc có rất nhiều sách, vậy các hạ… Thiếu niên ngắt ngang:

-Chơi điểm nhỏ, ai điểm ít nhất là thắng! Lãnh Thu Hồn mỉm cười:

-Chơi điểm nhỏ hay điểm to, cũng chẳng có gì là khác lắm. Mời các hạ… Vừa nói, gã định đẩy chiếc đĩa sứ về phía khách, nhưng thiếu niên gạt đi:

-Ngươi cứ lắc trước! Lãnh Thu Hồn thoáng ngẫm nghĩ và hỏi:

-Nếu như đồng điểm?

Thiếu niên đáp nhanh:

đồng điểm kể như hòa! -Tốt lắm! Lãnh Thu Hồn đáp xong, bàn tay theo đó vung ra, tiếng hột súc sắc reo lên tinh tong khắp sảnh đường.

Sắc mặt gã trầm lặng khác thường, bao nhiêu tinh thần đều đổ dồn vào sáu hột súc sắc đang khua vang trong chiếc đĩa… Gã lắc thật nhẹ tay và thật đều, chiếc đĩa được kê sát bên vành tai mà lắc, tiếng hột vẫn rộn rã kêu vang vừa như từng giọt âm thanh cứa đứt tim những kẻ bàng quan của canh bạc phi thường đó.

Mọi người cảm thấy ngực mình như nghẹt thở… Một tiếng "bình" bỗng vang lên, Lãnh Thu Hồn đã ngừng lắc đặt mạnh bộ "bảo cai" trên mặt bàn.

Hàng mầy mươi cặp mắt không hẹn cùng đổ dồn lên cánh tay trắng xanh của gã… Chiếc đĩa sứ bên trên được từ từ lật lên, để lộ ra sáu hột của ván bài sinh tử.. Trong sảnh đường vụt rộ lên tiếng xào náo, trầm trồ.

Sáu hột súc sắc cùng phơi lên một mặt "nhứt" đỏ lòm, giữa chiếc đĩa sứ trắng phau, y như sáu điểm màu hồng còn tươi nóng.

Sáu mặt hột chỉ có sáu điểm, tất nhiên không còn cửa bài nào nhỏ hơn nữa. Lãnh Thu Hồn đã tạo cho mình cái thế đứng không bao giờ bị bại, khoé mép không khỏi thoáng dính nụ cười tự kiêu và đắc ý! Tiểu Phi khẽ gật gù:

-Công phu bàn tay của Lãnh Thu Hồn đáng gọi là tuyệt diệu, chẳng hiểu gã thiếu niên này có cách chi thắng được hắn?

Thiếu niên mặt không đổi sắc, vẫn cứ lạnh lùng:

-Khá lắm! Lãnh Thu Hồn mỉm cười chìa tay:

-Không dám! Đến phần các hạ rồi đấy! Thiếu niên gật đầu:

-Tốt! Tiếng "tốt" vừa thốt ra khỏi miệng, ngọn roi đen nhánh trên tay đã vút ra như một con độc xà mổ tới… Lãnh Thu Hồn giật mình, tưởng đâu đối phương lại động võ, nào ngờ làn roi bay ra như chớp xẹt kia vụt ngừng lại trên bộ hột súc sắc và bằng một cái cuốn khéo léo, đầu roi đã cuốn lấy một hột súc sắc rồi hất trở ra… Vù!… Hột súc sắc bay vù ra cắm sâu vào mặt tường vôi, liền triền y như là được tay thợ khéo léo khảm vào đó.

Và tất nhiên, mặt hột ló ra ngoài chính là mặt "nhất"! Dùng ngón tay bún hột súc sắc cho cắm vào tường thật liền mí và đưa mặt nhất trở ra ngoài, đã là một chuyện không phải dễ, có thể liệt vào hàng cao thủ nhất nhì của môn ám khí rồi. Nhưng thiếu niên lại còn trên cả một bực, gã có thể điều khiểnngọn roi dài sáu thước cuốn lấy hột súc sắc và bắn ra như ý muốn, thủ pháp tinh luyện, nhãn lực phi thường như thế, quả là một điều khiển người khó tưởng tượng nổi! Mọi người không khỏi cùn rộ tiếng ngợi khen… Giữa tiếng lao xao reo hò ấy, ngọn roi dài lại cuốn lấy hột thừ hai và lại bắn ra… Hột thứ hai chạm đúng vào mặt hột thứ nhất, lút sâu thêm vô trong, để rồi hột thứ hai trám ngay chổ cũ, tất nhiên mặt hột ló ra vẫn là… một nút! Cứ thế, ngọn roi dài lại vun vút cuốn vào rồi mở ra, từng hột súc sắc thi nhau bay cắm lên mặt tường, hột thứ ba chồng lên hột thứ hai, hột thứ tư nằm chồng lên hột thứ ba… Thoáng mắt, sáu hột súc sắc đều lút cả vào tường, chỉ chừa lại một hột cuối cùng với mặt nhất ló ra ngoài! tất cả những kẻ bàng quang, đôi tròng mắt gần như trực thị! Thiếu niên áo đen mặt không đổi sắc giọng nói cũng thật là chậm rãi:

-Sáu hột của ta chỉ có một điểm, ngươi thua rồi! Da mặt Lãnh Thu Hồn đã trổ sang màu tro, hắn đột nhiên la lên:

-Như vậy không được, nhất định là không được! Thiếu niên cười gằn:

-Ngươi định lật lọng à?

Ngọn roi theo đó bay ra cuốn thẳng vào người Lãnh Thu Hồn.

Nhưng họ Lãnh đâu phải là kẻ kém, trong cơn thảng thốt vẫn kịp tuốt đao ra khỏi võ… Ngờ đâu, ngọn roi đối phương như một vật sống, đường roi cuốn ra nữa chừng vụt đổi hướng đón lấy thanh cương đao.

Ngọn đao của Lãnh Thu Hồn lập tức bị vuột khỏi bàn tay, ghim thẳng lên xà nhà, giải ngù đỏ nơi chuôi đao run run phơ phất, khuôn mặt trắng nhợt của hắn in thêm một vết roi rươm rướm máu… Thiếu niên áo đen cười lạnh ngắt:

-Ngươi thua rồi, theo ta đi ngay! Lãnh Thu Hồn đứng chết sững một nơivành môi giật giật liên hồi! Một giọng nói quen quen chợt vang lên:

-Nhị vị khoan đi đã, tại hạ cũng muốn chơi một ván với vị bằng hữu này! Lúc nãy, khi đường roi vung lên, mảnh áo choàng theo tay phất động, Tiểu Phi kịp nhìn ra trên lớp nhiễu dạ màu đỏ chói bên trong, thêu một con al5 đà bay đang chớp cánh… Giá mà không vì con lạc đà bay đó, chưa chắc Tiểu Phi đã chịu bước ra.

*** Võ công tuyệt cao của thiếu niên đã làm cho mọi người đều rúng động, bây giờ lại còn có kẻ dám ứng tiếng bước ra đòi chơi cùng gã một ván bài.

Bao nhiêu ánh mắt sững sờ đều dồn thẳng về phía Tiểu Phi! Như gặp được cứu tinh, Lãnh Thu Hồn khuôn mặt tươi lên:

-Trương huynh lại cũng muốn chơi, thật còn gì hay bằng, còn gì hay bằng! Ánh mắt sâu trầm và sắc lạnh của thiếu niên nhìn xoáy vào Tiểu Phi, một ánh mắt mà bất cứ ai bị nhìn cũng phải nghe da lưng rờn rợn.

Nhưng Tiểu Phi vẫn thản nhiên nhìn trả, điềm đạm cười:

-Các hạ hình như từ sa mạc đến đây?

Thiếu niên thoáng đổi sắc:

-Ngươi là ai?

Tiểu Phi cười cười:

-Cũng như các hạ, tôi đã quên mất tên mình! Nhìn xoáy vào Tiểu Phi thêm một lúc, thiếu niên khẻ hất hàm:

-Ngươi muốn chơi? Tốt lắm, chơi thứ gì?

Tiểu Phi đáp:

-Súc sắc, tự nhiên phải là súc sắc, cũng ai nhỏ nhất là thắng! Câu nói chàng chưa kịp dứt, tất cả mọi người có mặt, đều chung một ý nghĩ là chàng đã phát điên.

Vì sáu hột súc sắc của thiếu niên chỉ có một điểm, Tiểu Phi còn cửa nào thắng đây?

Thiếu niên hình như bị dẩn khởi niềm hứng thú, ánh mắt ngời lên:

-Tiền chơi… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu các hạ thua, tất nhiên tại hạ đành mang viên ngọc bích này đi, vị lãnh công tử đây cũng không cần phải theo các hạ, ngoài ra, tại hạ còn được hỏi các hạ vài câu chuyện! Điều kiện của Tiểu Phi quả là quá tham lam và hà khắc, thiếu niên nhướng mày hỏi tiếp:

-Còn ngươi thua thì sao?

Tiểu Phi cười mỏng:

-Nếu như tại hạ thua, thì cái câu chuyện mà các hạ đang cần hỏi kia, sẽ được tại hạ nói cho biết.

Thiếu niên lại lần nữa biến sắc:

-Làm sao ngươi biết ta cần hỏi việc gì?

Tiểu Phi ởm ờ:

-Có thể cũng biết được! Thật là một điều hơn thua quá chênh lệch, nếu như Tiểu Phi thua, thua có vài câu trả lời, mà là vài câu trả lời lưng khừng có thể biết, chứ không nhất định biết.

Cho dù, thiếu niên có nắm được phần chắc thắng trong tay, cũng không đến đổi điên, mà đi nhận chơi một ván bài quá thiệt thòi như thế! Khôngn gờ thiếu niên ngẫm nghĩ giây chốc, quyết liệt gật đầu:

được, ta bằng lòng! Tiểu Phi cười:

-Tôi đoán trước là thế nào các hạ cũng bằng lòng! Thiếu niên như không buồn nghe đến, chỉ nói:

-Hột ta đã đỗ qua, ngươi có muốn ta đổ lại lần nữa như thế không?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không cần thiết! Càng theo sâu vào câu chuyện, các con bạc càng cảm thấy đầu óc của Tiểu Phi đúng là mang bịnh nặng, nặng còn hơn cái gã thiếu niên kia! Vẫn nụ cười dính trên vành môi, Tiểu Phi bước đến cạnh bàn, hốt lấy sáu hột súc sắc vào tay.

Nhìn Tiểu Phi dồi dồi sáu con súc sắc trên bàn tay, Lãnh Thu Hồn nghe như tim mình đang bị dõi bắt theo con hột.

Cái thái độ của Tiểu Phi thật ung dung, trái lại Lãnh Thu Hồn mồ hôi ướt tươm hai góc trán, nôn nao, hồi hộp khác thường.

Không dằn được, gã buột miệng kêu lên:

-Trương huynh đừng quên là vị bằng hữu đây đổ chỉ có một điểm thôi đấy! Tiểu Phi cười lạt:

-Tôi biết rồi! bàn tay chàng theo đó chớp lên,. môt con hột liền bay về phía bức tường.

Mọi người cùng nghĩ là Tiểu Phi đang bắt chước phương pháp của thiếu niên, nhưng giỏi lắm, chàng cũng chỉ đổ ra được một điểm. và giỏi lắm chỉ có thể klhông thua, chứ không làm sao thắng nổi.

Huống chi, thiếu niên dùng roi búng ra, chàng lại dùng tay, bao nhiêu đó cũng đủ phân định rõ ràng sự hơn kém, hà tất chường mặt ra mà mang nhục! nhưng hột súc sắc bay thật là chậm, chậm đến lạ lùng, y như có một sợi chỉ treo lơ lửng, chầm chậm kéo đi… Mọi người hết sức lạ lùng, tại sao sức đi chậm như thế mà con hột không hề rời xuống?

Tuy họ không hiểu được trong cái chậm đó ẩn tàng bao nhiêu công lực cao thâm, nhưng họ vẫn có thể hiểu cái chậm đó còn khó hơn cái nhanh nhiều! Cũng ngay khi đó, hột súc sắc thứ hai trên tay Tiểu Phi lại bay ra đuổi theo hột thứ nhất… Một tiếng "bốp" nhè nhẹ vang lên, hột thứ nhất đã bị chạm nát vỡ thành bụi vụn đổ rơi xuống… Tiếng "bốp" vừa vang lên, con hột thứ ba đã bay ra, chạm đúng con hột thứ hai, cũng ngay vị trí con hột thứ nhất, và con hột thứ hai lại vỡ nát, bụi vụn rơi chồng lên hột trước… Cứ thế, hột thứ tư chạm vụn hột thứ ba, và hột thứ năm chạm vụn hột thứ tư, nơi chạm là một vị trí hình như có một sức vô hình ràng định không hề di dịch, bụi vụn theo đó từng lớp chồng lên nhau.

Tất nhiên, thế đi của mỗi hột mỗi lúc càng mạnh nhanh, để tạo đúng trên một vị trí khi biến thành bụi vụn.

Cho đến con hột thứ năm, sau khi chạm nát hột thứ tư, đà bay vẫn không ngừng, để rồi chạm mạnh vào mặt tường, văng ngược trở ra, vừa văng chạm vào con hột thứ sáu bay đến… Bốp… bốp! Cả hai hột cùng lượt vỡ vụn, phấn rơi chồng đúng lên lớp bụi vỡ của những con hột trước.

Cả hai hột cùng rơi đúng lên một vị trí, tạo thành một đống bụi nhỏ… sự kiện gần như là một ma thuật nhiệm mầu ấy, khiến mọi người không khỏi lác mắt sững sờ… Tiểu Phi xoa xoa tay cười nhẹ:

-Sáu hột của ta không có một điểm, kể như các hạ đã thua rồi đấy! Lãnh Thu Hồn nhảy cởn lên vỗ tay reo:

-Phải, phải! Sáu hột không có lấy một điểm! Hay tuyệt! Hay tuyệt! không gì hay cho bằng! Thiếu niên áo đen khuôn mặt tái nhợt như không còn chút máu.

Phương pháp của Tiểu Phi tuy chỉ là một mẹo hay, nhưng thủ pháp là một thủ pháp hết sức thực tế, không thể gọi là mẹo hay được! Huống hồ, vừa rồi, phương pháp mà gã thiếu niên dùng để thắng Lãnh Thu Hồn vốn cũng là một mẹo hay thì làm sao mà bài bác người khác cho được?

Trạng huống của gã hiện thời, thật y hệt Lãnh Thu Hồn lúc nãy, muốn lật lọng không biết lật lọng làm sao! Bình thường, là gã luôn luôn chơi kèo trên kẻ khác, nhưng bây giờ, chính cái phương thức đó đã hại lấy mình.

Từ đôi mắt to sâu trầm của gã cứ liên tiếp ánh ngời từ phẩn nộ… hối hận… oán hờn đến tán thưởng… khâm phục… Đôi mắt ấy vốn lắng sâu như trùng dương bát ngát, nhưng giờ đây như ráng mây của chân trời, lắm màu lắm dạng, biến đổi khôn lường, đôi mắt vốn lạnh băng như đá, bỗng biến thành một suối cảm tình… Cho đến Tiểu Phi cũng không khỏi cảm thấy thân hình chơi vơi rung động.

Nếu đôi mắt ấy được gắn lên một khuôn mặt của mỹ nhân, thì mỹ nhân đó sẽ biến thành mộ trang tuyệt sắc khuynh thành, chỉ cần một cái liếc của nàng vào một tên đàn ông nào, thì dù có phải chết vì nàng, gã đàn ông đó tất sẵn sàng, không một chút khước từ. Đáng tiếc là đôi mắt đó lại nằm trên mặt của một gã con trai, tạo hóa quả đã đặt không đúng chỗ!

12. Chương 12: Độc Bá Võ Lâm

Mím môi đúng lặng một lúc, thiếu niên vụt huy động ngọn roi, quất túi bụi vào đám đông đứng hai bên đấy.

Trong thoáng mắt đã có hơn mười người vập đầu, sặc mũi, máu me ròng ròng, kinh hãi kêu la, rần rần chạy nhào ra cửa thoát thân.

Thiếu niên vừa huy động ngọn roi vừa lớn tiếng quát:

-Cút, cút đi tất cả, không một tên nào được ở lại đây! Sảnh đường vụt loạn lên như vỡ chợ, một số thiếu nữ quá sợ té giụi trên đất, run rẩy bò lên ra ngoài.

Lãnh Thu Hồn quắc mắt giận dữ:

-Những người này đâu có làm gí đến các hạ, tại sao các hạ giận cá chém thớt… Nhưng lời hắn chưa dứt, trên mặt đã in lên một vết roi tươm tướm máu… Thiếu niên áo xanh hất hàm như ra lịnh:

-Luôn cả ngươi cũng cút nốt cho ta! Từng giọt máu chảy dài xuống mặt, Lãnh Thu Hồn cũng chẳng cần lau đi, ánh mắt thâm trầm xoáy thẳng vào mặt thiếu niên gằn gằn nhếch mép:

-Nếu như các hạ không muốn nhận thua trước mặt kẻ khác, ta bằng lòng rời khỏi nơi đây ngay, nhưng… Vút!… Trên mặt Lãnh Thu Hồn lại in thêm một vết ro rướm máu, nhưng hắn vẫn cứ chậm rãi tiếp lời:

-Nhưng các hạ ghi nhớ cho ba ngọn roi này họ Lãnh sẽ có ngày trả lại gấp đôi! Bốp! Đường roi trên tay thiếu niên lại vung lên, chiếu thẳng vào mặt Lãnh Thu Hồn gây thành một tiếng vang ngắn gọn. Giọng của thiếu niên cũng không kém gãy gọn lạnh lùng:

-Bốn roi! Lãnh Thu Hồn nghiến chặt răng phóng nhanh ra cửa.

Bây giờ thì trong sảnh đường mọi người đã chạy hết, thiếu niên hình như cơn giận vẫn chưa hạ, lại vung roi đập tanh tành những bức tự họa treo bốn phía tường.

Tiểu Phi khoanh tay đứng yên bên cạnh bàn, mỉm cười nhìn gã bằng đôi mắt nhiều thích thú:

-Hiện giờ mọi ngươi đã chạy sạch, các hạ bằng lòng nhận thua rồi chứ?

Ngọn roi trên tay thiếu niên từ từ buông xuôi xuống, Tiểu Phi không thấy được sắc mặt gã biến đổi như thế nào, chỉ thấy đôi vai gã nhô lên hụp xuống, rồi dần dần bình lặng, cuối cùng gã trầm trầm cất tiếng:

-Ngươi muốn hỏi gì? Hỏi đi! Nhíu mày trầm ngâm một thoáng, Tiểu Phi hỏi:

-Phong thư mà lịnh tôn nhận được trước khi vào quan ải chẳng hiểu các hạ có đọc qua chưa? Bên trong nói những gì?

Thiếu niên vụt xoay nhanh lại, tia mắt sâu trầm sắc bén nhìn chòng chọc lấy Tiểu Phi:

-Tại sao các hạ biết cha tôi là ai? Tại sao biết tin người nhập quan lại còn biết trước khi đi, người có nhận được một phong thư?

Tiểu Phi cười nhắc nhở:

-Các hạ nên nhớ một điều là: Bây giờ là lúc tôi đang hỏi các hạ?

Thiếu niên lạnh lùng:

-Các hạ đã hỏi xong, bây giờ đến phiên tôi hỏi lại! Tiểu Phi nhướng mắt:

-Nhưng câu hỏi của tôi, các hạ chưa hề trả lời, đâu thể hỏi trở lại tôi! Thiếu niên đáp rõ từng tiếng một:

-Tôi chỉ chấp thuận để tôn giá hỏi tôi vài câu, chứ không có hứa là phải trả lời! Tiểu Phi cứng họng và bật cười:

-Tôi vẫn hằng mong muốn tìm ai là vô lý nhất trên đời, bây giờ thì đã gặp được! Thiếu niên như không buồn để ý đến:

-Các hạ đã hỏi gì muốn hỏi rồi, viên ngọc bích đó cứ cầm lấy, gã họ Lãnh cũng đã được các hạ tha cho đi, kể như tiền thua bạc tôi đã chung đủ. Bây giờ, đến phần các hạ trả lời câu hỏi của tôi! Gã nói nhanh một hơi, hình như câu nói đã sắp đặt từ trước, câu trước dính vào câu sau, y như không lộ một kẽ hở để đối phương có thể xen vào.

Tiểu Phi quả không ngờ cái gã thiếu niên bề ngoài lạnh lùng cao ngạo, bên trong linh lợi và quỷ quyệt dường ấy.

Chàng bất giác nhếch môi cười khổ:

-Nếu như tôi không trả lời! Thiếu niên buông thật gọn:

-Chết! Âm thanh thật gọn, thật sắc y như một đường đao điêu luyện gọt ngang cổ một tên tử tù! Nhưng Tiểu Phi vẫn cứ mỉm cười:

-Nếu như tôi không chịu chết?

Một câu hỏi thật là khéo léo. Quả chưa bao giờ thiếu niên gặp qua một người nào có thái độ như thế đối với mình.

Từ đôi mắt lạnh băng băng vụt như ngời lên ánh lửa, gã nghiến răng rít lên:

-Ngươi không chết, ta chết! Tiếng chết vừa thoát ra khỏi miệng, ngọn roi dài đã xé gió vút ra… Đầu roi dịu quặc, bổng như biến thành vô số vòng tròn, mỗi vòng tròn đen nhánh đều y như muốn tròng vào cổ của Tiểu Phi… Nhưng trên thật sự diễn tiến, tất nhiên không một vòng nào tròng trúng… Vì Tiểu Phi đã như cơn gió thoảng lòn ra phía sau lưng đối phương, cười hỏi:

-Nếu như ta không bằng lòng để các hạ chết?

Thiếu niên áo đen bàn tay trái vụt hất lên… Chiếc áo choàng đen y như một vầng mây ám phủ chụp xuống đỉnh đầu Tiểu Phi và trong vầng mây ám đó kẹp theo bảy điểm sáng nhấp nhánh như vần sao… Chiêu "Vân đề phi tinh" là tuyệt kỹ độc đáo mà Đại mạc thần long năm xưa tung hoành trong thiên hạ, đã dùng nó hạ sát vô số cao thủ anh hùng.

Quả đúng như tên "Vân đề phi tinh" của nó, khi chiếc áo choàng đen được dồn theo kình lực như đám mây từ bên trên chụp xuống, bảy điểm ám khí nương theo áp lực, âm thầm dưới vầng mây bay ra, bất luận là ai cũng không làm sao nhìn thấy. đợi khi nghe được tiếng xé gió, hết còn tránh kịp! Tiểu Phi không ngờ gã luyện được môn công phu độc địa nọ, trước mắt vừa cảm thấy tối om, tiếng ám khí bén nhọn xé gió đã vi veo lao đến lồng ngực.

Muốn tránh đã không còn làm sao tránh kịp nữa, Tiểu Phi chỉ còn cách rụt lồng ngực ra phía sau, thân ảnh như đường tên bật ngược lộn nhanh ra hướng sau.

Thế đi của bảy điểm ám khí như điện chớp, Tiểu Phi trong cái thế tháo lui lại còn nhanh hơn ám khí một bực.

Lộn người lui đến chân tường, tốc độ của ám khí cũng dần dần yếu bớt… Tiểu Phi đột nhiên khoát nhẹ bàn tay chụp lấy bảy điểm ám khí y như là chụp muỗi.

Thiếu niên áo đen rúng động kêu lên:

-Thân pháp thật tuyệt, phép "Phân Quan Tróc Ảnh" thật tuyệt! Lồng trong tiếng kêu, ngọn roi đã chớp lên đúng bảy lượt.

Thông thường phép roi hoặc như bão táp hoặc tựa mưa sa, nhưng đường roi của thiếu niên rất là đặc biệt, trùng trùng lớp lớp tựa mây đen cuồn cuộn, như mưa mà chưa mưa, như giông mà chưa giông! Thế roi của người khác hoặc quét ngang hoặc lia thẳng, nhưng đường roi của thiếu niên lại cuôn tròn cuộn tời vòng lớn chụp lấy vòng nhỏ và trong vòng nhỏ lại có những vòng nhỏ hơn… rồi nhỏ hơn.

Cứ thế, những vòng tròn to to nhỏ nhỏ như muôn ngàn như bất tận đó, mường tượng sắp chụp vào đầu vào cổ, hoặc vào chân tay kẻ địch.

Chỉ nhìn vào những vòng tròn đó thôi, một đối thủ tầm thường cũng đủ hoa mắt điên đầu rồi.

Cho đến Tiểu Phi từng bao lần sao sinh ra tử, cũng chưa hề gặp một tiên pháp như thế. Và chàng thưa hiểu là chỉ cần bị một vòng tròn trong số tròng phải, thì đừng hòng vùng vẫy.

Và trong cái biển vòng tròn mênh mông đổ tới, khó mà đoán được cái nào là hư cái nào là thực.

Hư hư thực thực, ngàn muôn vòng tròn tiếp nối nhau như những đường sét dây chuyền dồn tới, muốn tránh cũng khó mà muốn phá cũng khó thể phá.

Tiểu Phi vừa tránh, một mặt vắt óc nghĩ ngợi tìm cách… Chợt thấy trên quầy đánh bạc có mấy ống tre, bên trong đựng những thẻ trúc, chờ cho ngọn roi đuổi tới, chàng lẹ làng ném ra một chiếc thẻ tre vào giữa vòng khoanh tròn của ngọn roi.

Rắc! Đầu roi thoáng chậm lại một giây, chiếc thẻ tre lập tức gãy thành hai khúc.

Tất nhiên, đầu roi sau khi siết gẫy chiếc thẻ tre, cái vòng khoanh tự biến mất, nhưng thiếu niên cườm tay lại rung lên, lại vô số khoanh tròn đuổi tới… Từng vòng khoanh roi tiếp nối cuộn tròn, những chiếc thẻ tre trên tay Tiểu Phi cũng từng cây, từng câybay ra tới tấp, lại đúng vào giữa vòng khoanh, không sai lệch một cây nào.

Tiếp lốp bốp liên tiếp nổ lên ròn rã như liên châu pháo, từng vòng tròn tiêu mất và từng thẻ trúc gãy 9dôi.

Tiếng nổ đã vui tai mà cảnh tượng cũng cực kỳ đẹp mắt. Phép roi của thiếu niên cố nhiên độc bá võ lâm, mà cách phá của Tiểu Phi cũng tuyệt diệu thiên hạ! Nên hiểu rằng, ngọn roi sau khi cuốn thành vòng tròn, là sức mạnh đang dồn ứ kia không phát ra cũng chẳng được.

Do đó, khi chiếc thẻ trúc được ném vào, vòng roi nhất định phải siết gãy. Và thẻ trúc sau khi bị siết gãy, lực đạo ngọn roi tiêu tan, vòng tròn tự nhiên biến mất! Cái ly tuy thật đơn giản, nhưng giữa lúc lâm địch giao thủ, trận đấu đang đến hồi khốc liệt ngửa ngang, nghĩ ra được cái lý ấy không phải là chuyện dễ.

Tiểu Phi là tay võ học kỳ tài, võ công học qua là biết ngay và biết rất tinh tường, mà trí cơ ứng biến lúc lâm địch càng siêu vượt mọi người.

Từ miền sa mạc hoang vu, chàng đã luyện được một môn kiếm pháp quán tuyệt thiên hạ, nhưng sau cái chết của Lâm Tiên Nhi, chính tay chàng đã thọc sâu mũi kiếm vô địch của mình vào yết hầu nàng, Tiểu Phi đã bẻ kiếm từ đấy, quyết không khi nào dùng đến kiếm nữa! Sau đó, hơn mười năm trời, cùng Lý Tầm Hoan sống bên nhau, bôn tẩu khắp giang hồ, Lý Tầm Hoan đã mang tất cả tuyệt kỹ của mình truyền lại cho người bạn tâm giao, đồng thời tạo cho chàng một cái thú sống phong lưu để vội quên ký ức cũ, cũng như Lý Tầm Hoan đã cố tìm quên… và đã chết! Bây giờ thì, cái nếp sống phong lưu lãng mạn chàng đã nhiễm, kinh nghiệm về đàn bà cũng đã phong phú lắm rồi, mà trên phương diện võ công cũng khó ai sánh kịp.

Thêm vào đó, bình tỉnh, nhẫn nại và gan lỳ, ba đức tính ấy, đã giúp chàng vượt qua bao nhiêu hiểm nguy, trận chiến. Bởi thế,có lắm kẻ võ công, chàng không thể phá, nhưng đến lúc động thủ thật sự, chỉ trong tích tắc nào đó, chàng liền nghĩ ra cách đối phó hữu hiệu.

Cũng chính vì thế lắm kẻ võ công cao hơn chàng, khi cùng chàng giao đấu, lại bị chàng đánh bại một cách dễ dàng, bại một cách kỳ lạ mà chính kẻ bại không làm sao hiểu nổi.

Và càng không hiểu nổi, họ lại càng phục hắn, đó cũng là nhược chung của tâm lý con người! Đường roi "Phi Hoàn Thao Nguyệt, Hành Vân Bố Vũ" của thiếu niên đã ngang dọc khắp vùng sa mạc chưa gặp qua địch thủ xứng tay, không ngờ hôm nay chạm phải một lối phá giải cổ quái như thế này! Càng kéo dài cuộc đấu, lòng gã càng thêm tức tối bồn chồn, thế roi do đó càng nhanh, vòng tròn càng nhặt.

Và tất nhiên vòng roi càng nhiều thì thẻ trúc phải ném ra thêm gấp cho kịp ứng phó… ống tra "trạng nguyên hồng" trên tay Tiểu Phi cũng đã vơi liền.

Thiếu niên áo đen lòng thầm mừng rỡ:

"Thử xem trên tay mi chẳng còn, mi còn chống trả được chăng?" Cái ý nghĩ vừa hiện lên, thì thẻ trúc cuối cùng trên tay Tiểu Phi cũng vừa bay ra khỏi tầm tay… Thiếu niên chưa kịp tìm ra phương thức nào để hạ liền đối phương, Tiểu Phi đã lợi dụng ngay cái thời gian thoáng mắt của vòng roi siết gãy thẻ trúc, vòng roi có phần chậm lại đó… Bằng một chiêu "Phản Quang Tróc Ảnh" Tiểu Phi đã hốt nhanh những thẻ trúc gãy đôi trở vào lòng bàn tay, số lượng của thẻ trúc bây giờ trên tay chàng đã biến thành gấp đôi.

Thiếu niên vừa tức lại giận, đường roi càng vun vút biến ảo, những vòng tròn cũng chập chờn nhô nhấp khắp nơi hoặc tả hoặc hữu hoặc trước hoặc sau, có lắm lúc như xoắn quanh khắp người Tiểu Phi, hư hư thực thực khó nổi ước lường.

Mặc cho những đường roi với những vòng xoăn nối đuôi, dù bất cứ từ một giác độ cổ quái nào xô đến, Tiểu Phi chỉ cần chớp tay chiếc thẻ trúc lao đúng vào trung tâm điểm của vòng xoắn y như là một trò xiếc điêu luyện.

Thiếu niên là tay bản tánh khá can cường, thủ pháp đối phương càng cao minh gã càng quyết liều tới cùng và nhất định không thèm đổi một phép roi nào khác.

Cuối cùng Tiểu Phi không dằn được cười phá lên:

-Các hạ thắt vòng như thế chưa đủ sao?

Thiếu niên nghiến chặt răng đáp:

-Không bao giờ đủ cả! Tiểu Phi lại sặc cười:

đến chừng nào mới đủ?

Thiếu niên tiếng nói bật qua hai vành môi:

-Cho đến lúc nào mi chết thì thôi! -Giá như ta không chết?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng:

-Thì ta cứ thắt mãi.

Tiểu Phi hơi nhíu mày và bật cười:

-Tánh khí của các hạ xem ra chẳng thua gì… trâu! Thiếu niên vẫn cứ mím môi lạnh lùng:

-Nếu như mi không thể chịu nổi, cứ ngã xuống mà chết đi! Tiểu Phi ha hả cười:

-Hay… hay! Câu nói thật là hay… Miệng đối đáp nhau chan chát, vòng roi vẫn cứ dồn tới và thẻ trúc vẫn cứ ném ra không ngừng.

Trong tay Tiểu Phi bây giờ chỉ còn lại khoảng mười mấy chiếc thẻ tre, bổng dưng được chàng ném ra một lúc, nhưng tại làm sao, không thanh nào đúng vào vòng roi.

Thiếu niên áo đen hết sức vui mừng, vòng roi thừa thế thòng lọng vào gáy Tiểu Phi, chót roi lượn vòng ra phía trước, lồng theo một tiếng bốp vang lên, trên má của tp đã in lên một đường roi tướm máu… Tuy nguy mà chẳng loạn, Tiểu Phi thân hình đột nhiên như con cuốn chiếu cuộn tròn, thoát ra khỏi vòng roi quấn chặt và ngữa ngược mình ra phía sau, lui bắn đến chân tường.

Thiếu niên áo đen cười lạnh:

định chạy trốn à?

Một chiêu vừa đắc thủ, thiếu niên đâu dể bỏ qua, vòng roi lại vù vù cuộn tới… Đột nhiên, một ánh kiếm từ ngoài cửa sổ lao vút vào… Ngọn roi trên tay thiếu niên cuồn cuộn từng vòng tròn lớn nhỏ không làm sao nhìn thấy được thân roi, nhưng mũi kiếm lại có thể vừa vặn ghim đúng vào chót ngọn roi, khiến lực đạo của chiêu roi liền tiêu tan, thân roi rủ xuôi xuống… Có thể ví ngọn roi là con rắn và mũi kiếm nọ vừa vặn ghim ngay cuống họng rắn.

Thiếu niên giật mình quát lớn:

-Ai?

Âm thanh tiếng quát thoát ra chưa trọn, một bóng người đã theo khung cửa sổ lao vào đứng ngay trước mặt gã… *** Cũng với bộ y phục đen tuyền, gói trọn lấy thân hình nhỏ ốm, nhưng chắc nịch, người mới đến y như một con beo từ rừng rậm vừa chui ra, bất cứ nơi nào trên thân hình hắn, cũng chứa đầy hiểm nguy, cũng chứa đầy sức mạnh.

Và khuôn mặt hắn quả là một khuôn mặt xám xịt trơ lạnh, không hề biểu lộ một cảm giác.

Đôi mắt bén lạnh của hắn, bất cứ nhìn xoáy vào ai y như tên đồ tể nhìn lấy con thịt, ngắm nghía xem nơi nào để hạ thủ cho nhanh! Thiếu niên tuy không biết gã áo đen đó chính là Nhất Điểm Hồng, tay sát nhân đệ nhất Trung Nguyên, nhưng cũng không làm sao chịu nổi cái nhìn rờn rợn ấy, hắn xoay qua nhìn Tiểu Phi trừng trừng:

-Thì ra ngươi sớm đã rủ kẻ giúp sức cho mình.

Tiểu Phi xoa xoa vết roi trên má mỉm cười không đáp.

Thiếu niên áo đen gằn gằn nói tiếp:

đánh thua là rủ kẻ giúp tay, nhân vật Trung Nguyên võ lâm đều như thế cả sao?

Nhất Điểm Hồng vụt trầm trầm cất tiếng:

-Ngươi tưởng hắn bại à?

Thiếu niên áo đen ngửa mặt lên trời cười:

-Có lẽ bị quất một roi kia, tác phẩm đó không phải do ta tạo nên chắc?

Nhất Điểm Hồng lừ mắt nhìn hắn nửa như khinh miệt nửa như thương hại, đột nhiên gã bước tới vài bước, dùng mũi kiếm vít lên mấy thẻ trúc gãy… Thiếu niên chẳng hiểu gã ta định làm gì, nhếch mép cười lạnh nhạt:

-Sao? Định bắt chước dùng những cái đó à?

Nhất Điểm Hồng dửng dưng:

-Ngươi cứ thử xem rồi hãy nói! Trường theo đó rung lên, những chiếc thẻ tre lao thẳng về phía thiếu niên với một tốc độ thật chậm.

Thiếu niên không dằn được, thò tay đón lấy, trên mỗi mảnh thẻ trúc, chẳng biết từ lúc nào được ghim thêm một mũi ám khí đen óng ánh! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nói tiếp:

-Nếu như hắn không hứng lấy ngọn roi của ngươi, thì bây giờ ngươi còn sống được chăng?

Thiếu niên áo đen rúng động:

-Ngươi… ngươi nói là hắn vì cứu ta, mới… Nhất Điểm Hồng nói to như thét:

-Giá như hắn không vì đánh rơi những mũi ám khí đó, thì dù chỉ một chéo áo của hắn thôi, ngươi cũng đừng mong động đến! Thiếu niên áo đen càng sững sờ, những thẻ trúc trên tay lả tả rơi xuống, nét mặt biến đổi liên hồi, thoạt xanh rồi thoạt hồng, hướng mắt từ từ về phía Tiểu Phi run run giọng:

-Tại… sao vừa rồi… các hạ… các hạ không nói?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Biết đâu những mũi ám khí đó định ném vào tôi?

Thiếu niên môi vụt mím lại:

-Không! Ám khí đó từ phía sau tôi xẹt tới, mục tiêu nhất định là thân hình tôi! Tiểu Phi chớp khẽ mắt:

-Hứng một roi của tôn huynh cũng chẳng đến đổi gì, tại sao tôi lại phải nói ra làm cho tôn huynh khó chịu chứ?

Thiếu niên đôi chân cơ hồ chôn cứng một chổ, trong đôi mắt to tròn hính như lệ nóng đang long lanh, có lẽ gã đã cố dằn lắm mới không để rơi xuống. Tiểu Phi vờ chẳng trông thấy, quay sang Nhất Điểm Hồng:

-Hồng huynh, cái tên ám toán khi nãy, Hồng huynh có thấy là ai không?

Nhất Điểm Hồng giọng nói hầm hầm:

-Nếu ta mà nhìn thấy, hắn d6ẽ gì chạy khỏi! Tiểu Phi thở dài:

đệ cũng biết là hành động của người đó ẩn hiện như ma quỷ, không làm sao đoán ra hắn là ai. Trong võ lâm Trung Nguyên, hạng cao thủ cở như y kể cũng chẳng được mấy người.

Thiếu niên áo đen vụt nói lớn:

-Tôi biết hắn là ai rồi! Tiểu Phi quay nhanh lại:

-Các hạ biết? Hắn là ai thế?

Thiếu niên không vội đáp mà lôi từ trong túi ra một phong thư:

đây là phong thư mà tôn giá đang muốn xem, cầm lấy! Tiểu Phi sáng mắt lên mừng rỡ:

đa tạ! Thiếu niên áo đen sau khi đặt phong thư lên mặt bàn, lập tức xoay mình bước nhanh một bước.

Vừa ra khỏi cửa, đầu gã khẽ cúi gầm xuống thấp để giấu đi hạt lệ vừa nhẹ rơi trên mặt đất! *** Sự vui mừng của Tiểu Phi thật không làm sao mô tả nổi! Cái bức thư mà chàng lặn lội tìm tòi, dã phí bao nhiêu tâm huyết để cố dò la cho ra, bây giờ đã nằm ở trước mắt.

Tay chàng vừa thò ra định lấy, một ánh kiếm đột nhiên chớp lên, phong thư đã được vít theo trên mũi kiếm.

Tiểu Phi biến sắc, gượng cười:

-Hồng huynh định đùa đấy à?

Chậm rãi lấy phong thư từ trên mũi kiếm xuống, Nhất Điểm Hồng giọng nói cũng thật chậm rãi:

-Lưu huynh muốn lấy về phong thư, hãy thắng được thanh kiếm của đệ đã! Tiểu Phi nghiêm mặt:

đệ đã nói qua rồi, không muốn cùng Hồng huynh động thủ, sao cứ bức bách mãi nhau thế?

Nhất Điểm Hồng vẫn cứ lạnh lùng:

-Tại sao Lưu huynh có thể động thủ với gã thiếu niên, mà không thể động thủ với tôi?

Tiểu Phi cau mặt một thoáng và đáp:

-Muốn động thủ cũng được, nhưng ít ra phải cho đệ xem phong thư đó nói những gì trước đã! Nhất Điểm Hồng lắc đầu:

-Cứ động thủ đã, nếu như tôi chết, Lưu huynh cứ lục xác tôi mà lấy, bằng trái lại nếu Lưu huynh chết, tôi cũng chôn bức thư theo với xác Lưu huynh! Tiểu Phi cười khổ:

-Vừa đi khỏi một gã tánh khí ngang như trâu, không ngờ lại đến một tên khác còn ngang hơn trâu một bực! Thân hình theo đó chớp lên, tay trái Tiểu Phi xỉa thẳng vào đôi mắt Nhất Điểm Hồng, tay phải lòn nhanh phía dưới để cướp lại phong thư.

Nhất Điểm Hồng quay người nửa vòng, tay kiếm đã chém trái lại ba nhát.

Tiểu Phi đầu hơi rùn thấp, lòn qua dưới ánh kiếm, khuỷu tay trái thừa thế thúc vào nách Nhất Điểm Hồng, tay phải vẫn vươn ra chụp vào bức thư.

Chàng đã dùng một thế đánh nhập nội cực kỳ mạo hiểm, thân thủ ấy thật khó mà tìm ra kẻ thứ hai… Gặp được kình địch xứng tay, Nhất Điểm Hồng càng thêm phấn khởi, kiếm pháp lia ra càng độc càng nhanh.

Bóng kiếm trùng trùng chớp lên, một biến thành mười, thành trăm, không một đường kiếm nào xa khỏi yết hầu của Tiểu Phi ngoài một tấc khoảng cách, mỗi chiêu kiếm là mỗi đòn sát thủ trí mạng! Đôi tay của Tiểu Phi tuy thoăn thoắt như gió, nhưng mục tiêu vẫn là đoạt lấy phong thư, tuyệt không mảy may thay đổi! Nhất Điểm Hồng hơi cau mày và bất thần nhét gọn phong thư vào trong túi… Tất nhiên cái động tác vạch áo để nhét thư vào của bàn tay trái đã ảnh hưởng thế công của tay phải cầm kiếm, do đó đường kiếm đang khít khao đã phần nào lộ liểu khoảng hở… Tiểu Phi lập tức y như một cơn gió trốt lướt ập tới, tay trái khóa kín đường kiếm của Nhất Điểm Hồng, tay phải chộp thẳng vào cườm tay đang nắm lấy phong thư.

Chỉ bằng vào mấy động tác chớp nhoáng ấy, Tiểu Phi đã phải liên tiếp biến đổi hơn bảy chiêu… Nhất Điểm Hồng tay phải bị khóa cứng, đành liên tiếp tháo lui, nhưng Tiểu Phi như bóng đuổi hình bám theo sát gót.

Cuối cùng cườm tay trái của gã bị đối phương kềm chặt! Tiểu Phi rất mừng vừa định khoát tay lấy phong thư, không ngờ Nhất Điểm Hồng vụt búng nhẹ ngón tay làm phong thư bay trớt vào không khí… Tiểu Phi quả không làm sao ngờ đối phương có thể có một phản ứng như thế, vội tung mình nhảy theo chụp lấy… Nhưng ánh kiếm của Nhất Điểm Hồng đã cùng một lúc lao theo… Rốt cuộc ánh kiếm vẫn nhanh hơn người, phong thư nọ đã được vít gọn trên mũi kiếm.

Nhất Điểm Hồng lập tức thu hồi thế kiếm lấy phong thư xuống, bất ngờ Tiểu Phi từ trên lộn người chúc xuống hai tay chập lại kẹp lấy cả mũi kiếm lẫn cánh thư giữa hai lòng bàn tay! Quả là bên tám lạng người nửa cân, lối phản đòn của Nhất Điểm Hồng khéo léo bao nhiêu thì sự ứng biến của Tiểu Phi lại càng tuyệt bá6y nhiêu.

Thế kiếm của Nhất Điểm Hồng liên tiếp biến đổi bảy lượt, thân pháp của Tiểu Phi cũng theo đó thay đổi bảy lần, trọng lượng toàn thân chàng đều treo gọn trên đầu kiếm, y như là một con chuồn chuồn đeo trên chót vót ngọn phi lao.

Trong tình trạng đó, tất nhiên Tiểu Phi không làm sao dám lấy phong thư ra, vì chỉ cần tay chàng hơi buông lỏng, đường kiếm còn nhanh hơn cả điện chớp kia đã xuyên lút qua lồng ngực rồi.

Nhất Điểm Hồng thân hình thoăn thoắt chớp động, nhưng dù biến đổi tư thế đủ mọi cách, vẫn không sao hất văng Tiểu Phi khỏi đầu mũi kiếm.

Càng lúc gã thấy thanh kiếm trên tay thêm nặng nề, áp lực do đối phương từ bên trên cố ý tạo nên, làm gã trán ướt đẫm mồ hôi.

Cuối cùng, gã hết nhích động nổi thanh kiếm, đành cứ chổi ngược lên cao chịu đựng… Nhưng thân hình của Tiểu Phi càng lúc như nghìn cân cặng dần dần đè thấp xuống… Hai người, một kẻ ở giữa lừng, một kẻ dưới đất giằng co nhau, tạo thành mô75t trận thật là hi hữu.

Thanh kiếm của Nhất Điểm Hồng giá như chẳng phải là một thanh kiếm báu được rèn đúc bằng gang tốt thép ròng, luyện trui qua trăm lửa, thì có lẽ đã gãy đôi từ lâu! Nhất Điểm Hồng bất thần quát lên một tiếng to, thân hình theo đó tung bổng lên cao, cắm chúi mũi kiếm trở xuống mặt đất.

Quả là một đòn đánh vừa khéo lại vừa độc, vì khi mũi kiếm được chúc xuống, hết còn cách đeo dính vào mũi kiếm.

Rắc!… Một âm vang in như cành cây khô gãy, Tiểu Phi là đà bay ra hai thước xa, rơi nhẹ trên mặt đất nơi tay còn kẹp chặt nửa mũi kiếm gãy luôn cả phong thư.

Một thanh kiếm quý trăm trui ngàn luyện, có thể thổi đứt cả sợi lông, thanh kiếm báu mà bình sinh Nhất Điểm Hồng quý ngang bằng sinh mạng mình, giờ đây đã bị gãy thành hai đoạn! Nhất Điểm Hồng biến sắc, giọng run run:

-Hay, võ công thật hay mà thân pháp cũng rất hay! Tiểu Phi nhẹ cười:

-Hồng huynh quá lời thôi! Nhưng nụ cười của chàng vụt tắt ngang nữa chừng, nửa thanhkiếm gãy cũng vuột khỏi tay rơi đánh “coong” xuống đất.

Phong thư trên mũi kiếm giờ đây biến thành từng mảnh vụn như bươm bướm bay, một trận gió từ ngoài cửa sổ lướt qua, cuốn theonhững mảnh giấy vụn bay đi mất.

Trận so tranh vừa qua, Tiểu Phi đã đem nội lực dồn xuống bàn tay cuồn cuộn tuôn ra, đừngnói chi một tờ giấy mong manh, mà cho dù là một mảnh thép rắn cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Nhất Điểm Hồng hốt hoảng kêu lên:

-A…a… Tiểu Phi thở dài, cười như mếu:

đúng là số mạng tôi không sao xem được phong thư đó! Nhất Điểm Hồng sững đi một lúc và hỏi:

-Bức thư đó quan trọng lắm à?

Câu hỏi thoát ra xong, gã mới chợt nhận ra mình đã hỏi một câu thừa. Vì nếu như bức thư không quan trọng, một con người như Tiểu Phi làm gì đến phải liều mạng đoạt cho kỳ được, làm gì phải đến ba kẻ vì nó mà chết oan?

Nhưng Tiểu Phi đã vui vẻ cất tiếng cười:

-Cũng chẳng có gì! Tôi làm gãy kiếm quý của Hồng huynh vốn phải xin lỗi Hồng huynh mới đúng! Nhất Điểm Hồng cắn môi một lúc, sườn sượt thở dài:

-Suốt đời tôi, nếu còn tìm Lưu huynh đòi đấu kiếm nữa, sẽ như thanh kiếm này! Câu nói được kết thúc bằng cái vung tay, nữa thanh kiếm gãy còn lại cắm phập lên xà nhà lút gần tới chuôi!

13. Chương 13: Bạch Ngọc Ma Cái

Thiếu niên áo đen khi nãy, bỗng từ bên ngoài như một trận gió lao nhanh vào.

Sau khi phong thư bị huỷ, Tiểu Phi nghĩ chỉ còn cách đi tìm hỏi lại thiếu niên, không ngờ gã tự ý quay lại, chàng mừng rỡ kêu lên:

-Các hạ trở lại thật đúng lúc, tại hạ đang có điều muốn thỉnh giáo! Ngờ đâu, thiếu niên hình như không hề nghe thấy, sắc mặt lộ đầy hãi hùng, dao dác nhìn quanh bốn phía, rồi đột nhiên phóng mình nép kín sau bức rèm song.

Tòa Khoái Ý đường được trang trí hết sức hoa lệ mà cũng thật là đạc biệt, trước mỗi khung cửa sổ được treo từng bức rèm rất dài, hình như để cho những con bạc về khuya được thêm phần kín đáo, ánh đèn không lộ ra ngoài.

Thời gian lúc bấy giờ còn rất sớm, rèm cửa được vén sang một phía chứ chưa rủ xuống, thiếu niên nhờ thân hình ốm nhỏ, nên khi lẩn mình vào trong đó xong, khó ai có thể nhìn thấy! Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng không khỏi đưa mắt nhìn nhau thắc mắc.

Tại sao thiếu niên đi rồi trở lại, trở lại bằng một dáng sắc hết sức kinh hoàng?

Bàn tính cao ngạo của gã như thế, thì có chuyện gì, kẻ nào có thể làm cho chàng phải sợ hãi dường ấy?

Một giọng lanh lảnh từ xa chợt vọng lại, thanh âm cao vút bén nhọn, ngắn ngũn, như từng hạt sỏi nối tiếp nơi xa, trong thoáng mắt những thanh âm đó đã vây chặt quanh bốn phía tòa Khoái ý đường.

Tiếp theo đó, mùi tanh thoảng theo hơi gió đưa vào, hơn hai mươi con rắn lớn nhỏ đủ cỡ, da lấm tấm sặc sỡ năm màu, một loại rắn hiếm có và cực độc, từ ngoài cửa lúc nhúc bò vào.

Tiểu Phi đôi mày rậm nhíu chặt, dậm chân phóng lên mặt bàn đánh bạc, xếp bằng ngồi yên.

Nhất Điểm Hồng mím môi cau mặt, thót tuốt lên trính nhà rút thanh kiếm gãy lúc nãy, vung tay phóng xuống.

Một con rắn to nhất trong số, hình như là con đầu đàn, lập tức bị ghim cứng trên mặt đất.

Tuy một khúc mình bị ghim chặt, nhưng con rắn sức mạnh cực cùng, chiếc lưỡi đỏ chót thè ra thụt vào không ngớt, khúc thân còn lại phía sau như một chiếc roi khổng lồ đập chan chát lên mặt đất từng khối gạch rắn chắc bị đập vỡ tung.

Nhưng thủ kình của Nhất Điểm Hồng ném ra đâu phải vừa, nữa chuôi kiếm ghim vào thân rắn và lút sâu dưới mặt đất chỉ còn lại khúc đuôi màu đen buộc nơi chuôi kiếm mặc dù con rắn vặn vẹo thân mình cách nào, cũng không làm bứng nổi thanh kiếm lên.

Những con rắn còn lại lập tức trườn nhanh tới, đua nhau gậm nhấm thân hình đồng bạn không may của mình.

Trong nhoáng mắt, con rắn chỉ còn lại bộ xương và lớp da lấm tấm hoa bên ngoài bao nhiêu máu thịt chui vào bụng bầy rắn đói.

Nhất Điểm Hồng vừa kinh sợ vừa gớm nhờm, treo lủng lẳng người trên xà nhà, cau mặt:

đám rắn này thật đáng gờm, chẳng biết là của ai?

Tiểu Phi khẽ thở dài:

-Hồng huynh đã gây họa rồi! Lời chàng vừa dứt, từ bên ngoài cửa có ba người xồng xộc bước vào.

người đi đầu, thân hình khôi vĩ, chiếc áo trên người vá đùm vá đụp chẳng biết bao nhiêu là miếng, nhưng sạch sẽ chẳng ai bằng.

tuy trang phục theo lối ăn mày, nhưng đôi mắt người người uy vũ. Vẻ mặt hung ác, khí thế nghinh ngang, xem như chẳng có ai trên đời.

Hai kẻ đi sau cũng áo quần vá đùm vá khiếu, diện mạo như ác sát ôn thần, sau lưng bảy tám chiếc túi vải, chứng tỏ địa vị khá cao trong Cái Bang.

Tuy là một bang hội ăn mày, nhưng quy luật của Cái Bang rất nghiêm chặt, ton ty cấp bực phân chia rất rõ ràng.

Nhưng lạ làm sao tên đệ tử Cái bang vạm vỡ đi trước sau lưng không một túi vải, nếu so về địa vị, thì chỉ là một tên đồ đệ trù bị, chưa được gia nhập chánh thức vào Cái bang.

Song le, hai tên đệ tử bảy tám túi đi ở phía sau, qua thái độ thì hình như rất kính nể, sợ hãi tên đệ tử vạm vỡ chẳng túi nào, thật là một chuyện mà dù cho ai thấy cũng không khỏi lạ lùng.

Càng lạ hơn nửa là cái tên ăn mày hung bạo đi trước kia, lý ra trong nếp sống hành khất dạn dày gió bụi, tất phải da dẻ đen đủi, sần sùi mới phải.

Nhưng, trái lại, màu da của gã thật trắng thật mịn, mịn như ngọc, so ra còn tươi hơn, còn mịn hơn cả làn da các thiếu nữ trong lầu son.

Tiểu Phi nhẹ buông tiếng thở dài:

-Phiền phức đến nơi rồi đó! Lão ăn mày hung ác quét nhanh đôi mắt ba góc ngời ngời hung quang khắp bốn phía sảnh đường một lượt… Và ánh mắt vụt dừng lại trên người Tiểu Phi, lão hầm hầm cất tiếng:

-Ngươi dám giết chết linh xà của bổn bang, còn chưa cúi đầu chịu tội nữa à?

Nhất Điểm Hồng vừa định lên tiếng, nhưng Tiểu Phi đã cướp lời:

-Bổn bang? Bổn bang mà các hạ vừa thốt đó, chẳng hay là bang hội nào?

Lão ăn mày hung ác trừng trừng đôi mắt:

-Hừm! Mi đui rồi chăng?cho đến môn hạ Cái bang mà cũng chẳng nhìn ra à?

Tiểu Phi đáp thật ung dung:

đệ tử của Cái bang, tất nhi6n là tại hạ phải nhìn ra, chỉ vì các hạ hơn mười năm trước đã bị trục xuất Cái bang, bây giờ tại sao lại dám xưng là Cái bang đệ tử?

Lão ăn mày hung ác liền đổi sắc, ngửa cổ cười to:

-Không ngờ cái tên bé con này lại hiểu rõ lai lịch của ông dữ hé?

Tiểu Phi vẫn chậm rãi nói tiếp:

-Nếu tại hạ không biết thì còn ai biết đây? Các hạ vốn họ Bạch, chỉ vì hành động hung ác, lại thêm trời sanh da thịt trắng trẻo, cho nên giang hồ mới gọi các hạ là Bạch Ngọc Ma Cái. Các hạ lại hiu hiu tự đại, bỏ đi tiếng Cái cuối cùng, tự xưng mình là Bạch Ngọc Ma! Bạch Ngọc Ma rít lên:

-Giỏi lắm! Còn gì nữa kể nốt đi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mười năm về trước, thú tính các hạ nổi lên, nơi Hổ khẩu tại Từ châu, các hạ liên tiếp cưỡng hiếp một đêm mười bảy cô gái nhà lành. Nhậm bang chủ nổi giận, quyết đưa các hạ rra tổng đàn theo môn quy xử trảm, nhưng các hạ sớm biết trước thời cơ, trốn đi biền biệt, Nhậm bang chủ không sao tìm ra, chỉ còn cách tuyên bố trục xuất các hạ ra khỏi bang… Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

đúng, đúng lắm! Nhưng hiện giờ lão họ Nhậm đã chết, tân nhiệm Bang chủ không ngoan cố vô trí như lão ta, thấy rõ rằng nếu muốn chấn hưng lại uy danh của bổn bang, cần phải có đôi tay kỳ diệu của ông ra giúp sức, tuy ông chẳng thích lãnh chi cái lớp ăn mày, nhưng vị nể ở hão ý tân bang hcủ, đành miễn cưỡng trở về đó thôi! Bị đối phương phơi bày cả hành vi bỉ ổi của mình, Bạch Ngọc Ma không một chút gì khó chịu hổ thẹn, trái lại còn dương dương đắc ý khác thường, quả là một gã hoàn toàn mất hẳn thiên lương, không còn biết chi là sĩ nhục trên đời.

Tiểu Phi thở dài sườn sượt:

-Nam Cung Linh tuy tánh tình khoan đại, nhưng việc làm này đã thiếu phần suy xét! Bạch Ngọc Ma chưa kịp đáp lời, tên Cái bang bảy túi đứng ở phía sau đã lớn tiếng đáp:

-Kế sách của Bang chủ bổn bang không một ai trên đời dám xía miệng phê bình! Tiểu Phi nhướng mắt:

-Người khác thì quả thật không dám, nhưng có thể là tại hạ lại dám! Tên đệ tử bảy túi cười gằn:

-Mi là cái giống chi mà nói nghe lớn lối như thế?

Tiểu Phi lại hùi hụi thở dài:

-Tại sao ở đâu cũng đều gọi ta là cái giống chi? Ta rõ ràng là người nào phải giống chi đâu? Cũng tai, mắt, mũi y như các vị. Mà không chừng có phần dễ nhìn hơn là đằng khác. Chả lẽ cho đến điểm đó, các vị cũng không phân biệt được?

Bạch Ngọc Ma cười rờn rợn:

-Thế thì, lão cần thỉnh giáo các hạ là hạng người nào dám trước mặt lão nói năng như thế, hay là hết muốn sống rồi?

Tiểu Phi nhếch mép:

-Tại sao lại hết muốn sống chứ? Tại hạ còn cảm thấy sống thích thú lắm kia mà.

Rượu ở trên thế chỉ đủ cho tại hạ uống cả một đời, huống hồ có được người bạn như Nam Cung Linh rót rượu cho mình! Gã đệ tử bảy túi hơi biến sắc:

-Ngươi có quen với Nam Cung bang chủ chúng ta?

Tiểu Phi cười nửa miệng:

-Tuy ta muốn nói là không có quen với hắn, nhưng khổ nổi là con người ta không nói dối được! Bạch Ngọc Ma xoáy đôi mắt ba góc nhìn thẳng vào mặt chàng, hình như để ước xem chàng nói dối hay là thật?

Gã đệ tử tám túi nãy giờ im lìm vụt lên tiếng:

-Không chừng đó là kế hoãn binh của y, để cho tên khốn kia dễ dàng tẩu thoát?

Bạch Ngọc Ma cười như ma hú:

-Tên khốn đó không chạy đi đâu được, vì nơi đây ta đã sẵn mai phục một thứ giết người… Và nhìn thẳng vào Tiểu Phi lão hất hàm nói tiếp:

-Và chính cả ngươi cũng vậy, trong nhà này đừng hòng một ai sống sót bước ra! Tiểu Phi mỉm cười:

-Giá mà Nam Cung Linh nghe được câu nói của các hạ đối với ta như thế, nhất định là y sẽ nổi giận lên! Bạch Ngọc Ma bật cười lanh lảnh:

đã vậy thì, lão phu sẽ làm cho y giận luôn.

Dứt lời, lão vụt chú môi huýt sáo mấy tiếng, bầy rắn độc hơn hai mươi con đang ngóc đầu phùn mang thở khì khịt kia, lập tức như những đường tên bắn thẳng đến chổ Tiểu Phi… Tiểu Phi vẫn ngồi yên bất động, gật gù cười:

-Tuy ta chẳng ưa giết người, nhưnf đối với việc giết rắn độc, thì… xưa nay không hề từ chối! Lồng trong tiếng cười của chàng, bầy rắn đã ào ào tủa tới, Nhất Điểm Hồng ngồi vắt vẻo trên xà nhà vốn định chờ xem chàng ra tay, cũng không khỏi phập phồng lo ngại… Mãi đến lúc ấy, Tiểu Phi mới chịu ra tay,. Và bàn tay chàng vừa chớp lên, y như một tay phù thuỷ nuôi rắn lành nghề, chộp thật ngay ngắn nơi dưới mang của con rắn vật mạnh xuống đất. Con vật hết thở nằm im ngay! Mặc cho bầy rắn từ bốn phía bủa tới, bàn tay Tiểu Phi cứ thoăn thoắt như thoi chuyền, chộp phải vật trái, chộp trái vật phải, bàn tay chớp lênlà y như rằng bốp đúng ngay mang, tay buông ra là con vật hết còn cục cựa! Trong thoáng mắt, hai mươi con rắn cực độc to to nhỏ nhỏ nằm lênh láng trên nền gạch, hoặc vỡ đầu, hoặc lọi xương, không một con nào sống sót.

Quét mắt nhìn sơ xác bầy rắn, Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

-Mùa thu đến, đúng là lúc cần phải bổ dương cho cơ thể, đáng tiếc là không có Tống Điềm Nhi ở đây, bằng không thật là vừa đúng lúc nhờ nàng nấu cho một bữa rắn ba món vừa tươi lại vừa mập! Gân xanh đã nổi vòng đầy trán, đôi mắt Bạch Ngọc Ma cơ hồ túa ra lửa được.

Bầy rắn độc kia, mỗi một con la ø một công trình của lão lặn lội khắp rừng sâu hang thẳm bắt về, đặc chế thêm bao nhiêu độc vật cho ăn, rồi qua bao nhiêu giai đoạn thời gian khó nhọc huấn luyện mới thành.

Lão vốn ý định cậy vào bầy độc vật đó để tung hoành trong giang hồ, không ngờ chỉ trong cái nhấc tay của đối phương là bị giết sạch, không còn một mống, đã thế đối phương lại còn đòi đem nấu ba món rắn để ăn! Đứng chết sững một lúc, gân cốt châu thân Bạch Ngọc Ma vụt kêu lên răng rắc, chân lão chầm chậm tiến về phía Tiểu Phi, hai hàm răng ken két nghiến vào nhau.

Tiểu Phi vờ trố mắt:

-Ồ, lạ không! Hình như trong bụng các hạ có ai đổ súc sắc kêu lên lộp bộp đấy, nhưng trên mặt các hạ lộ đầy khí xui, e rằng đổ ra thành mặt "mèo" một, hai ba đấy! Tuy vẫn nói cười, nhưng Tiểu Phi ngầm hiểu công lực của Bạch Ngọc Ma chẳng phải tầm thường, sự chuyển động gân cốt trong người của lão vừa rồi là một môn công phu đặc biệt đang được tích thể và sẵn sàng phát xuất… Ánh mắt chàng không hề rời từng cử động của Bạch Ngọc Ma và khi đôi bàn tay trắng mịn của lão ta vừa cất lên, Tiểu Phi đã thấy lờ mờ một luồn khí xanh ẩn hiện… Nhất Điểm Hồng cũng vụt kêu lên:

-Trên chưởng đó có độc cẩn thận đấy! Tiểu Phi mỉm cười:

-Hồng huynh yên tâm, độc không giết nổi đệ đâu! Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

-Ai bảo là không giết nổi ngươi?

Câu nói vừa thoát ra, bàn tay đã hất theo và tới trước… Nhưng Tiểu Phi đã có dự đoán sẵn, câu trả lời của lão chỉ để kềm theo cái động thủ mà thôi, chàng nhếch môi cười chờ đợi! - Dừng tay lại! Một giọng quát uy nghi vang lên và một bóng người như chớp xẹt lao vào… Kẻ vừa hiện ra, mặt mày anh tuấn mắt sao mày kiếm, chiếc áo hắn màu xanh và châm mấy miếng, khoác lên một vóc thể thật kiêu hùng.

Vành môi hắn tuy dính nụ cười, nhưng toàn khuôn mặt bốc lên một khí thế không giận mà nghiêm, một khí thế khiếp người mà ít kẻ trang lứa như hắn có được.

Hai tên đệ tử Cái bang vừa nhác thấy hắn, lập tức cúi đầu làm thinh, cho đến Bạch Ngọc Ma cũng lui lại một bên, xuôi tay đứng nghiêm.

Nhất Điểm Hồng tuy chưa gặp qua kẻ mới đến, nhưng bằng vào phong thái của hắn, bằng vào cử chỉ của ba tên đệ tử Cái bang, Nhất Điểm Hồng đoán ra được ngay hắn là vị tân nhiệm Cái bang bang chủ: Nam Cung Linh! *** Tiểu Phi cười lên ha hả:

-Nam Cung huynh đến thật vừa đúng lúc, giá mà lúc nãy tiểu đệ biến thành món dồi sống cho bầy rắn độc này, chắc là Nam Cung huynh sẽ vĩnh viễn mất đi một người bạn rượu! Nam Cung Linh chấp tay tươi cười:

-May là tiểu đệ đến sớm một bước, bằng không ba tên đệ tử co mắt không tròng của bổn bang đây, e rằng đã biến thành "người ba món" của Lưu huynh rồi! Tiểu Phi sặc cười:

-Hừ, nam Cung huynh làm bang chủ mà nói năng chẳng đường hoàng chút nào! Nam Cung Linh cười đáp lại:

-Với con người như Lưu huynh, nếu mà ăn nói khôn khan thì sau này Lưu huynh để chi chịu làm bạn với đệ? Nhưng bất luận thế nào, cái tội vô lể của đệ tử bổn bang, dám xin nhị vị dung thứ cho! Và vị bang chủ Cái bang vụt nghiêm mặt quay sang ba tên đệ tử bổn bang, lớn tiếng trách cứ:

-Các ngươi tuổi đâu phải còn nhỏ nữa, sao lại hành động hồ đồ đến thế? Chẳng chịu hỏi rõ đối phương là ai, đã hô hào ra tay không lẽ quên đi rồi quy củ của bổn bang?

Bạch Ngọc Ma thừa hiểu, tuy câu mắng không chỉ đích danh, nhưng rõ ràng Nam Cung Linh có ý mắng mình, lão bật cười khanh khách:

-Bang chủ cần chi phải chỉ chó mắng mèo, hai người họ đâu có ra tay, mà chỉ có lão ra tay thôi! Đưa đôi mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào lão, Nam Cung Linh trầm giọng:

đã thế, bổn tòa xin hỏi Bạch sư thúc, tại sao chưa hỏi rõ ràng đã ra tay đánh người bừa bãi như vậy? Phải chăng Bạch sư thúc lại có ý muốn lui ra khỏi bổn bang?

Tuy gọi Bạch Ngọc Ma bằng sư thúc nhưng cái trừng mắt của Nam Cung Linh đủ làm cho tên Ác cái nức tiếng đất Cô Tô cũng phải tắt mất nụ cười.

Lão ma lúng túng thấy rõ:

-Chúng tôi, thật ra, vì đuổi theo tên ác đồ ấy mà tới đây, nhìn thấy hai vị này ở đây, tất nhiên, phải nghi là hai vị đây đã cố tình giấu mất tên hung đồ ấy! Nam Cung Linh hỏi gặn:

-Nhưng sư thúc có hỏi rõ qua hai vị chưa?

Bạch Ngọc Ma ấp úng:

-Chưa… chưa có hỏi! Nam Cung Linh hầm hầm:

đã chưa hỏi, tại sao biết nhị vị đây đã giấu đi gã ấy? Huống hồ, gã ấy là một tay cùng hung cực ác, không ai có thể dung tha, thì tại sao nhị vị đây lại che chở cho gã chứ?

Bạch Ngọc Ma cúi đầu nghẹn họng! Nam Cung Linh cười lạnh nối lời:

-Vả lại, có Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng và Đạo Soái Lưu Hương ở đây, thì bất luận nhân vật nào trong thiên hạ tới nơi này cũng phải hết sức cung kính và nhã nhặn, còn ba ngươi sao lại dám vô lễ đến thế?

Tuổi mặc dù còn rất trẻ, nhưng Nam Cung Linh quả chẳng hổ là Bang chủ của một đại bang đệ nhất thiên hạ, chỉ mấy câu vắn tắt, vừa trách mắng đệ tử bổn bang vừa nêu rõ thân phận của Tiểu Phi cùng Nhất Điểm Hồng. Và như thế, cho dù có trách mắng thậm tệ đệ tử của bổn bang, nhưng vẫn không làm mất đi thể diện của Cái bang.

Và khéo hơn nữa, là Nam Cung Linh đã rào trước đón sau, quy tá6t cả những gì hung ác vào gã thiếu niên áo đen, để Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng dù muốn che chở cũng khó mà che chở.

Bị đối phương chỉ rõ ngay lai lịch mình, Nhất Điểm Hồng không khỏi kinh thầm:

-Gã Nam Cung Linh này quả là một nhân vật lợi hại! Tiểu Phi cũng đang ngầm thắc mắc… Gã thiếu niên áo đen mới chân ướt chân ráo từ miền sa mạc vào Trung nguyên, do đâu lại đắc tội với môn hạ Cái bang, và mối thù hằn kia hình như không phải nhỏ! *** Hai tên đệ tử Cái bang nọ không khỏi há hốc mồm ra kinh dị… Quả không ngờ cái con người dáng dấp nho nhã trước mắt lại là Đạo Soái Lưu Hương, một nhân vật được mệnh danh là "Hiệp Đạo" mà tiếng tăm rền vang trong thiên hạ.

Đôi mắt chúng trợn tròn nhìn Tiểu Phi hầu như quên nháy.

Bạch Ngọc Ma trái lại ngẫng mặt cười dài:

-Thì ra các hạ là Đạo Soái Lưu Hương! Bạch Ngọc Ma ta hômnay bại dưới tay vị Đạo soái, quả chẳng có gì oan uổng. Chuyện nơi đây đã có bang chủ lo liệu, không cần đến ta phải ra tay… xin hẹn gặp ai đó có ngày! Và trừng trừng ánh mắt nhìn Tiểu Phi như thách thức, lão quay mình bước đi một nước chẳng thèm chào ai.

Nam Cung Linh lắc đầu thở dài:

-Gần đây tánh nết lão tuy có phần sữa đổi, nhưng bụng dạ vẫn không tránh khỏi hẹp hòi, hành động vẫn còn ít nhiều thô tháo, mong Lưu huynh chớ trách phiền! Tiểu Phi cười ha hả:

-Thiên hạ không trách mình, mình đã đủ vui rồi, có đâu lại đi trách thiên hạ chứ?

Nam Cung Linh bật cười theo:

-Không ngờ Lưu huynh cùng Hồng huynh đều đến nơi này, đây tuy không phải là bản sở, nhưng cũng là nơi đệ thường lui tới, có thể kể như nữa phần địa chủ, đợi khi rảnh rỗi, nhất định sẽ cùng nhau túy lúy một tiệc.

Thấy Nam Cung Linh không hề nhắc đến gã thiếu niên áo đen, Tiểu Phi lại càng chẳng đề cập đến, chỉ đáp theo câu chuyện đã xoay chiều:

-Các ngươi suốt năm chuyên xin cơm, không lẽ định xin cả rượu nữa à? Tốt lắm dù rượu các ngươi xin về hay cướp về, hể có lòngmời là ta ít khi từ chối… mà Hồng huynh cũng đừng từ chối nữa nhé, rượu không phí tiền, mùi vị khác biệt lắm! Nhất Điểm Hồng vẫn ngồi vắt vẻo trên xà nhà đáp vọng xuống:

-Ta xưa nay không biết uống rượu! Tiểu Phi chặc chặc lưỡi:

-Chà, chà, cái chất thông ruột thính khẩu như thế, nếu mà không uống, thật là có lỗi với cái bao tử của chính mình! Nhất Điểm Hồng vẫn cứ lạnh lùng:

-Rượu làm cho tay run, mềm lòng, giết người chẳng được nhanh.

Tiểu Phi thở dài như tiếc rẻ:

-Nếu vì giết người mà không uống rượu, thì có khác nào vì đổ phân mà chẳng ăn cơm, chẳng những vừa hoang đường, lại vừa vô nhân đạo… Hồng huynh… Từ sau khung cửa hậu, chợt có hai tên đệ tử bước ra, tên đi phía bên trái, tiến đến trước mặt Nam Cung Linh rạp mình thi lễ:

-Trình bang chủ, căn nhà phía sau chúng đệ tử đã theo Cát trưởng lão và Chư trưởng lão lục soát qua. Vị họ Lãnh cũng đã trao trả Công tôn Hộ pháp lại, nhưng tuyệt không có bóng dáng tên ác đồ nọ! Nam Cung Linh chớp chớp mắt và hướng về phía Tiểu Phi cung tay:

đã thế, xin Lưu huynh trao người đó ra vậy! Tiểu Phi nhướng mày:

-Bang chủ định nói là người nào thế?

Nam Cung Linh nghiêm mặt:

-Chẳng giấu chi Lưu huynh, tiểu đệ cũng chưa được rõ lai lịch của y thế nào, chỉ biết thân pháp của y cực nhanh, mà võ công cũng rất cao. Hai hôm trước đây, nơi Triệu Quan trấn, gã đã đánh trọng thương mười mấy tên đệ tử của bổn bang, lại còn trộm đi vài vật trọng yếu trong bang. Vừa rồi còn đả thương Tống hộ pháp.

Cho nên, bổn bang không thể nào dung tha gã được! Tiểu Phi thở ra:

-À… có chuyện như thế thật sao? Mà có người to gan như thế sao?

Nam Cung Linh hỏi gặn:

-Lưu huynh quả tình không biết người đó?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đệ dù tính thích nhiều chuyện, nhưng không khi nào lại can dự đến chuyện trong quý bang.

Nam Cung Linh cũng mỉm cười:

đã thế thì… Cánh tay vị bang chủ Cái bang bất thần chớp lên, từ trong ống tay áo bay vù ra hai mũi đoản kiếm.

*** Hai thanh đoản kiếm của Nam Cung Linh là một loại vũ khí đặc dị có thể dùng điểm huyệt như Phán Quan bút như Phân Thủy Thích được gọi là Như Ý Đã, Cấp Phong Thập Tam Thích, đáng liệt vào hàng khí giới nhất tuyệt võ lâm.

Cho đến Nhậm Từ, vị bang chủ Cái bang quá cố, võ công dường như vẫn kém hơn Nam Cung Linh một bậc.

Bỗng nhiên, Nam Cung Linh phóng thanh vũ khí đó ra khỏi tay, hẳn có một nguyên nhân phi thường thúc đẩy vị bang chủ Cái bang hành động như thế ấy! Nhất Điểm Hồng từ bên trên nhìn xuống, nên trong thấy thật rõ ràng.

Dưới tấm rèm song ló ra hai chiếc mũi giày màu đen. Và hai tiếng "phụp, phụp" vang lên, hai thanh đoản kiếm nọ như được một bàn tay vô hình ghim đúng đôi mũi giày đính cứng trên đất.

Nam Cung Linh nụ cười vẫn nguyên vẹn trên vành môi:

-Cho đến giờ phút này, các hạ cũng chưa chịu ra nữa sao?

Nhưng sau rèm vẫn im lìm không một tiếng đáp.

Nam Cung Linh ánh mắt ngời ngời dời sang Tiểu Phi, song đối phương vẫn thản nhiên y như không có chuyện gì xảy ra trước mắt.

Nam Cung Linh nhếch môi cười lạt:

-Khá lắm! Bàn tay hắn lập tức vẩy lên ra lịnh, hai tên đệ tử Cái bang đao liền tuốt khỏi vỏ lướt tới, khua đao chém xả vào bức rèm… Nhất Điểm Hồng dù quen máu người, tim rắn như đá khối, nhưng cũng không khỏi thót ruột giật mình… Gã thiếu niên áo đen ấy, nếu lãnh phải hai lưỡi đao kia, dù không chết cũng cụt mất đôi chân! Đường đao lướt qua, nửa bức rèm rơiụp xuống, nhưng không một tia máu bắn ra.

Chiếc cửa sổ mở toan, gió đêm theo đó lộng vào, nửa khúc trên bức rèm động lay trong cơn gió, tuyệt nhiên không một bóng người, chỉ có đôi giày đen nằm trơ trơ ra đó.

Tiểu Phi sặc cười:

-Bức rèm sống đẹp đẽ dường ấy lại bị xả làm đôi, đôi giày bằng da bò hảo hạng như thế lại bị khoét thủng hai lổ, Nam Cung huynh chẳng thấy tiếc à?

Nam Cung Linh thoáng đổi sắc, mặt hầm hầm:

-Rèm song dứt đi, có thể khâu lại, giày thủng lổ, có thể vá lại, người dù trốn đi nơi nào, đệ tử bổn bang cũng có thể đuổi bắt tới cùng! Tên đệ tử tám túi buột miệng hỏi:

-Không lẽ hắn để chân trần chạy trốn đi?

Nam Cung Linh trầm giọng gắt:

đệ tử trực bên ngoài cửa sổ là ai?

Gã đệ tử tám túi đáp:

-Là đám anh em Thiên quan miếu của Tế Nam! Nam Cung Linh nói lên như hét:

-Mang họ đến nơi Công Tôn hộ pháp chờ luận tội! Gã đệ tử tám túi vội rạp mình:

-Tuân lịnh! Gã vừa lắc mình bay vọt qua cửa sổ, tiếng quát thét liền đó vang lên.

Nam Cung Linh quay sang Tiểu Phi gượng cười, vòng tay:

-Tiểu đệ lắm việc bận bên mình, đành tạm kiếu Lưu huynh! Tiểu Phi cười kha khả:

-Nam Cung huynh vừa ghẹo cho con sâu rượu trong bụng ta ngọ nguậy lên, bây giờ định bỏ đi đành à?

Nam Cung Linh cười trả lại:

-Món nợ rượu với Đạo Soái Lưu Hương, mấy ai trên đời mà dám thiếu? Xin hẹn trong hai ngày, thế nào tiểu đệ cũng đến mời, nhưng Hồng huynh cũng đừng từ chối đấy nhé! Tay theo đó nhấc lên, hai thanh đoản kiếm liến bay trở vào tay áo, thì ra nơi hai chuôi kiếm, được cột dính vào cườm tay Nam Cung Linh bằng một sợi dây xích đánh bằng đồng đen.

14. Chương 14: Tróc Hồn Như Ý Câu

Nam Cung Linh hấp tấp rời đi, bên ngoài cửa sổ tiếng hò hét nối tiếp vang lên và mỗi lúc xa dần.

Thoáng mắt, không còn dạng một tên ăn mày nào lảng vảng.

Tiểu Phi lẩm nhẩm lấy mình:

-Nam Cung Linh đáng gọi là một nhân tài, Cái bang dưới sự thống lĩnh của hắn, nhất định mỗi ngày thêm hùng mạnh… chỉ sợ rằng thái quá hùng mạnh thôi! Nhất Điểm Hồng buông mình xuống đất, đôi mắt ngời nhìn quanh:

-Lưu huynh thấy gã thiếu niên đó đi thật à?

Tiểu Phi cười ởm ờ:

-Nơi đây đâu phải chỉ có một cánh cửa sổ duy nhất đâu?

-Chỉ đáng tiếc là gã Nam Cung Linh đó không có được nhãn lực như Đạo Soái Lưu Hương! Một giọng nói lạnh lùng cang lên thay câu đáp cho Nhất Điểm Hồng.

Và tiếng nói vừa dứt, thiếu niên áo đen đã từ sau một bức rèm sống khác lững thững bước ra, hai chiếc vớ trắng tinh đã lấm lem cát đất.

Cho đến bây giờ, Nhất Điểm Hồng mới chợt hiểu: đôi giày đen kia thiếu niên đã cố ý để ló ra. Và sau khi cởi giày đã lòn qua cửa sổ, để rồi từ mái hiên lộn trở vào một khung cửa sổ khác, ẩn sau bức màn.

Tuổi tuy còn rất trẻ, nhưng gã thiếu niên đã khéo lợi dụng nhược điểm của tâm lý con người. Gã đánh lừa Nam Cung Linh, để Nam Cung Linh lầm tưởng rằng gã trốn đi mất rồi, mà không còn nghĩ đến việc lục soát nữa! Chậm rãi nhấc bước đến trước mặt Tiểu Phi, thiếu niên nhìn xoáy chàng một lúc và vụt hỏi:

-Gã Nam Cung Linh đó là bạn của các hạ, còn giữa tôi và các hạ vốn xưa nay chưa từng quen biết, các hạ lại giúp tôi mà không giúp hắn, là tại làm sao?

Được người giúp cho, đã chẳng một lời cảm kích, trái lại còn tỏ ý nghi ngờ, gã thiếu niên áo đen quả là kẻ đã mang phải bịnh nghi trầm trọng.

Nhưng Tiểu Phi cũng điềm đạm trả cười:

-Tôi giúp huynh đài mà không chịu giúp hắn, chỉ vì hắn là một kẻ ăn xin quá nghèo, còn huynh đài là kẻ có tiền lắm bạc, tôi nhất định phải nịnh đôi chút vậy mà! Thiếu niên nhìn xói vào chàng thêm một lúc, khoé môi từ từ thoáng nở nụ cười, nhưng gã cố dằn và vẫn cứ lạnh lùng:

- Dù các hạ giúp tôi, nhưng tôi không bao giờ biết cảm kích một ai.

Tiểu Phi chợt cười to lên:

-Tôi nào có giúp huynh đài chi đâu? Vả lại người như huynh đài cần gì đến ai giúp cho chứ? Đám người Cái bang đó, huynh đài xem họ có nhằm nhè gì! Thiếu niên lộ sắc giận:

-Các hạ tưởng rằng ta sợ họ?

Tiểu Phi thật thản nhiên:

-Tất nhiên là huynh đài không sợ họ rồi, sở dĩ núp sau rèm cửa là huynh đài cố ý trêu họ đấy thôi! Da mặt thiếu niên vụt đỏ rần lên, gã bước tới vài bước, to tiếng:

-Các hạ đừng tưởng rằng giúp được ta, rồi có thể mỉa mai ta quá… Đang nói, thiếu vụt thét lên một tiếng và nhảy tuốt lên bàn gọn gàng.

Vì chân thiếu niên vưa dẫm phải xác một con rắn, sợ hãi đến độ thót tuốt lên bàn, cơ hồ ngã vào lòng của Tiểu Phi.

Nhìn dáng sắc của gã, Tiểu Phi cười phá lên:

-Chúng ta là đại anh hùng không sợ trời, không đất, chỉ sợ… rắn mà thôi! Và bây giờ chàng chợt hiểu ra: Vừa rồi thiếu niên đã phải sợ sệt chạy trối chết như thế, chỉ vì bị bầy rắn đuổi theo ở phía sau, tuyệt không phải sợ hãi vì võ công cao cường của Cái bang đệ tử.

Một con người bề ngoài xem lạnh lùng sắc đá như thế, lại đi sợ rắn hơn cả mnọi vật trên đời, quả là một chuyện khiến người phải suy nghĩ.

Thiếu niên đỏ mặt chống chế:

đâu phải ta sợ, mà ta… ta chỉ gớm thôi. Bất cứ vật gì mềm mềm trơn nhớt là ta đều gớm hết. Các hạ cho đó là chuyện đáng buồn cười lắm à?

Tiểu Phi vả khẽ vào mặt mình:

-Phải lắm, không nên cười, tự nhiên là không nên cười! Nữ nhân đều biết sợ rắn, tại sao nam nhân chẳng sợ rắn chứ? Tại sao nam nhân lại sợ kém nữ nhân đi một vật?

Câu nói của chàng đã khiến trên khuôn mặt trơ lạnh của Nhất Điểm Hồng cũng phớt qua một nét cười.

Tất nhiên, da mặt của thiếu niên càng thêm đỏ rực như say nắng.

Chợt một giọng nói vang lên rờn rợn:

-Thì ra vị Đạo Soái Lưu Hương danh rền thiên hạ, chẳng những biết nói đùa mà còn biết cả nói láo nữa! Chẳng biết từ lúc nào, Bạch Ngọc Ma nhàn nhã dựa người nơi vọng cửa, nơi tay cầm thêm một chiếc túi vải màu xam xám, khônghiểu bên trong đựng vật gì?

Thiếu niên áo đen da mặt đang đỏ rực vụt đổi thành trắng tái.

Tiểu Phi dù ngoài mặt vẫn thản nhiên, nhưng trong lòng không khỏi rúng động.

Tuy nhiên, giọng nói chàng vẫn thật dửng dưng:

-Khi nãy ta có bảo là gã không có ở đây chăng?… Ta nhớ là hình như ta không nói gì cả! Bạch Ngọc Ma nhếch môi:

-Bang chủ của chúng ta đoán chắc gã còn ở quanh quẩn trong phòng này, nhưng vì ngại mặt Đạo Soái Lưu Hương nên tạm thời bỏ đi. Bây giờ gã đã chường mặt, các hạ… Thiếu niên áo đen chợt lên tiếng ngắt ngang:

-Không cần các ngươi phải vị mặt hắn, ta với hắn chẳng liên quan gì cả! Bạch Ngọc Ma cười gằn:

đã thế, ngươi định bước ra, hay chờ chúng ta xông vào?

Thiếu niên không kịp chờ lão bnói dứt đã phóng mình lao qua cửa sổ.

Tiếng quát nạt liền đó rộ vang bên ngoài và tiến xa dần.

Tiểu Phi mím miệng thở dài:

-Các người có một vị bang chủ như Nam Cung Linh thật là một điều đại phước.

Gã thiếu niên đó đắc tội với Nam Cung Linh, kể ra cũng còn vận xấu cho gã đấy! Bạch Ngọc Ma gằn gằn:

đắc tội với Bạch Ngọc Ma ta, cũng vị tất là vận hên đâu! Từ trong chiếc túi vải xám, Bạch Ngọc Ma lôi ra một thanh vũ khí hình dáng kỳ lạ và hầm hầm tiếp lời:

-Ai có phần nấy, Nam Cung Linh quen biết với các hạ, đó là việc riêng của hắn còn giữa ta và các hạ chỉ có hận thù, và đã là kẻ thù của Bạch Ngọc Ma, các hạ phải chết! Tiểu Phi nhếch mép:

-Tại sao bao nhiêu người đều muốn ta phải chết? Ta chết có ích gì cho các người chứ?

Bạch Ngọc Ma cười đanh ác:

-Nhiều, nhiều lắm! Lồng theo âm thanh, thanh vũ khí trên tay bủa ra như sét chớp.

Nhất Điểm Hồng đứng im làm kẻ bàng quang, nhìn thấy vũ khí của Bạch Ngọc Ma nữa giống câu liêm, nữa y như cù móc, chiếc cán dài dài đen ngời, nắm trong tay y hệt lang nha bổng với những hàng răng ngược chơm chởm dọc theo biên, nơi chót ngọn là một chiếc quỷ trảo, có thể mở ra cụp vào tùy theo sự phát động.

Những chiếc vuốt nhọn của quỷ trảo đen nhánh ngời ngời trong ánh sáng, chứng tỏ là rất độc.

Là một kẻ từng ngang dọc khắp Trung Nguyên, Nhất Điểm Hồng từng giao thủ ngàn muôn trận đấu, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy một loại khí giới kỳ quặc như thế, càng không hiểu những diệu dụng của nó ra sao! Tâm lý của con người võ học, nhìn thấy một món khí giới tân kỳ, y như trẻ nít ngắm nghía một món đồ chơi đồ chơi mới mẻ, vừa cảm thấy hứng thú mà cũng vừa nao nức háo kỳ.

Tất nhiên, Nhất Điểm Hồng cũng không sao thoát khỏi ngoại lệ đó, nhìn thấy qua thanh vũ khí lạ lùng, gã háo hức muốn xem những thế đặc dị của nó, cũng như háo hức hờ thưởng thức lối phá của Tiểu Phi.

Vẫn nụ cười hình như không bao giờ tắt trên môi, Tiểu Phi ung dung hỏi:

đem cái đồ chơi để bắt rắn đó dùng, đối phó với người à?

Bạch Ngọc Ma cười như ma rú:

-Tróc Hồn như ý trảo của ta, chẳng những bắt rắn mà còn bắt luôn cả hồn vía ngươi! Bạch Ngọc Ma đánh tkhỉa luôn bảy tám chiêu tiếp liền theo câu nói, chiêu thế quả nhiên quái dị khó ước lường.

Đang là thế điểm nhẹ nhàng, bổng chợt biến thành như vũ bão quét ngang, đang linh động biến ảo tựa gió thoảng tựa mây vờn, chợt hùng hùng hổ hổ như rừng lay như núi đổ… Lão ma cái đất Cô Tô quả đã tốn một công phu khổ luyện cho môn khí giới độc đáo của mình và chiêu thế chợt cứng chợt mềm đó, thật khiến người khó mà ước lường đối phó, nếu lão ta không thể khống chế được lực trên bàn tay mình như ý, thì không làm sao thi xuất những chiêu thế đặc dị như trên.

Chiêu thế của Bạch Ngọc Ma càng đặc dị, thì thân pháp của Tiểu Phi biến đổi không ngừng, hình như chàng cố ý xem cho tận tường tất cả sự biến hóa của chiêu thức của chiếc quỷ trảo, nên nhất thời chẳng chịu ra tay phản kích.

Kể ra lòng háo võ của chàng còn mạnh hơn bất kỳ một ai, cho nên vừa nhìn thấy món vũ khí đặc biệt ấy, lòng chàng hương thích càng háo kỳ, so ra còn hơn cả Nhất Điểm Hồng.

Chính vì thế mà bất luận một thứ vũ khí đặc dị, cổ quái nào trên đời, chàng cơ hồ đều hiểu rõ cách phá giải cả.

Bây giờ đột nhiên gặp được chiếc "Như Ý Câu" kia, Tiểu Phi làm sao dể bỏ qua trước khi chưa thấu triệt được toàn bộ chiêu thức cổ quái của nó?

Do đó, trận đấu tuy xem ra quyết liệt, nhưng thật sự chỉ là một trận đấu đơn phương của bên công và một bên cứ tránh. Lắm lúc, Tiểu Phi còn cố ý tạo ra một vài điểm trống trải, cốt dụ cho đối phương đem hết tuyệt chiêu thi thố ra.

Cũng chính vì đó mà đã mấy lần chàng suýt nguy vì chiêu độc, cho đến Nhất Điểm Hồng bên ngoài, cũng thay chàng tháo ướt mồ hôi.

Bạch Ngọc Ma thấy mình chiếm ưu thế, tinh thần thêm phần khởi. Chiếc Như Ý Câu trên bàn tay càng tung ra những đòn sát thủ điệp điệp trùng trùng, bức dồn Tiểu Phi tháo lui từng bước một… Nhưng Tiểu Phi vụt nhướng mắt cười to:

-Chiêu thức Như Ý Câu của ngươi chỉ có thế thôi à? Dùng để bắt rắn họa nay còn được, muốn đem bắt người còn kém quá nhiều! Bạch Ngọc Ma cười lạnh:

-Chiêu thức Như ý trảo của lão phu còn nhiều, suốt đời ngươi cũng đừng hòng xem hết! Hiển nhiên là lão nhìn thấu được tâm ý của Tiểu Phi, trước khi chưa xem được hết toàn bộ võ công của lão, nhất định là Tiểu Phi chưa chịu ra tay.

Đối phương không ra tay, lão càng dể dàng phát huy tận lượng chiêu thức của mình, huống hồ, trên chiếc Như ý trảo của lão vẫn còn một đòn sát thủ lợi hại, cho tới bây giờ lão chưa có dịp thi xuất.

Cái dịp đó, chính là cố làm sao dồn cho đối phương vào tuyệt địa như vậy, đòn sát thủ tung ra mới nắm được hiệu quả trọn vẹn! Tiểu Phi chỉ còn cách xuôi tay chịu chết mà vô phương tránh né! Tiểu Phi biết rõ thâm ý của lão, nhưng vẫn cứ cười lạnh, khiêu khích:

-Ta nhắm ngươi chỉ võ vẽ được bao nhiêu tài nghệ đó là cùng còn gì nữa mà khoe khoang?

Vừa nói chàng vừa cố ý lui sát đến góc tường, một tử địa của kẻ giao tranh trên trận tuyến.

Đảm lược của chàng kể ra thật là quá lớn, dám đem sinh mạng mình ra để làm một canh bài, và canh bài ấy chỉ để được xem tuyệt chiêu cuối cùng của đối thủ! Đúng là một canh bài thật to mà cũng thật là mạo

hiểm. Nhất Điểm Hồng quả không ngờ trong đời lại có người lấy sự mạo hiểm làm trò đùa hứng thú cho cuộc sống, một trò đùa không biết là dại hay là khôn?

Câu cá tuy là trò giãi trí của người thông minh, nhưng nếu đem mạng sống của mình làm mồi để câu cá, thì chẳng khác nào cá đang câu người.

Tiểu Phi chờ Bạch Ngọc Ma mắc câu thì chính Bạch Ngọc Ma cũng đang đợi chàng mớm lấy mồi, đợi chàng tự chui vào đất chết. Và lão vụt nhếch môi cười nham hiểm:

-Sát thủ của lão phu, sau khi ngươi xem xong ngươi đừng hòng sống sót! Trong thoáng mắt lão lại công ra bảy chiêu, đợi cho Tiểu Phi tràn mình tránh qua, ngọn roi Như ý trảo vụt nhắm vào giữa ngực thốc tới.

Tiểu Phi vội rụt người lui ra sau thêm một bước. Với khoảng cách đó, chàng thầm ước lượng tầm trảo lực của đối phương không còn làm sao đâm trúng mình được, Tiểu Phi bật cười cất tiếng:

-Nếu ngươi chưa chịu… Lời chưa kịp trọn, một tiếng soạt chợt vang lên, chiếc vuốt quỷ đen nhánh trên chót đầu Như Ý Trảo vụt tách rời ra và lao thẳng đến ngực chàng.

Tiểu Phi thật không sao ngờ được trong cán của chiếc Như ý trảo đó lại có gắn lò xo. Và Bạch Ngọc Ma chỉ cần ấn nhẹ vào cơ bẩm chổ tay cầm, chiếc vuốt quỷ lập tức được bung thẳng với tốc độ phi thường.

Trên vuốt quỷ lại lủng lẳng theo một dây xích dài độ bốn thước, chiếc Như Ý Trảo đang từ ba thước sáu vụt dài nhằng ra bảy thước có dư.

Lưng Tiểu Phi đã dựa sát vào mặt tường, có muốn luui Tiểu Phi cũng chẳng còn đất để lui thêm. Chàng thừa hiểu rằng, chỉ cần bị chiếc vuốt đó quẹt sơ một đường rớm máu, cũng đủ làm chàng ngã ra tức tốc vì chất độc tẩm bên trên.

*** Bằng vào võ công của Nhất Điểm Hồng đứng lược trận bên ngoài, tất nhiên nhìn thấy phải rõ ràng hơn người trong trận, đòn sát thủ lợi hại của Bạch Ngọc Ma đã làm Nhất Điểm Hồng phải lắc đầu thở dài.

Vì vị trí của Tiểu Phi lúc bấy giờ đã không thể lùi mà cũng không thể tránh.

Giá như trên vuốt quỷ đó không có chất độc, Tiểu Phi may ra có thể dùng thủ pháp "Phân Quang Tróc Ảnh" chụp lấy chiếc vuốt, nhưng trên chiếc vuốt rõ ràng có chất cực độc, độc đến độ không dám chạm tay lên.

Đúng là kẻ câu cá đang sắp hiến mình vào bụng cá! Tất nhiên, Tiểu Phi không tránh khỏi giật mình kinh mang, nhưng tuy sợ mà chẳng loạn và trong giây phút của cái chết và sự sống cách nhau qua đường tơ mong manh đó, Tiểu Phi đã tìm ra một lối gỡ đòn nhiệm mầu… Chỉ thấy đầu vai chàng thoáng nhích động, trong tay đã thêm một vật tròn tròn, vừa vặn năm chiếc vuốt quỷ vừa mổ đến lồng ngực, Tiểu Phi lập tức ấn ngay vật đó vào trong vuốt.

Một tiếng cạch theo đấy vang lên, chiếc vuốt quỷ được khép chặt lại và rụt nhanh trở về. Và lủng lẳng dính cứng trong chiếc vuốt quỷ là… một bức họa được cuộn tròn.

Đã là một Đạo Soái, tất nhiên thủ pháp của Tiểu Phi nhanh diệu ít ai bằng, dù lấy vật trong túi áo kẻ khác cũng dể như trở bàn tay, huống hồ là vật chính trong túi mình! Chính nhờ cái thủ pháp nhanh lẹ chuyên luyện đó, chàng mới có thể kịp thời rút bức họa ra nhét vào vuốt quỷ. Nếu đổi vào kẻ khác, với tốc độ của cái chụp hơn cà điện chớp kia thì bức họa chưa kịp lấy ra, ngọn trảo đã cắm sâu vào lồng ngực rồi! Tuy rằng bức họa rá6t quan trọng, nhưng trong cơn nguy cấp của tính mạng, dù cho một vật quý trọng thế nào cũng có thể vứt bỏ hết, để đổi cho kỳ được lại sự sống! Bạch Ngọc Ma quả không ngờ đối phương lại còn một đòn lạ như thế. Thế công cuối cùng trở thành vô hiệu, lão ma biến sắc vội tháo lui ngoài bảy bước, đề phòng Tiểu Phi thưa hư xông tới phản kích.

Nhưng Tiểu Phi chỉ mỉm cười đứng im:

-Tuy ngươi cố ý giết A Tư, nhưng ta lại không hứng để giết ngươi, ta đã thưởng thức trọn vẹn, hãy trả vật trên vuốt quỷ lại cho ta, rồi cút đi ngay! Tuy chưa biết vật dính trên vũ khí của mình là vật gì, nhưng đã là vật được giấu kín trong người của Đạo Soái Lưu Hương, nhất định không phải là đồ tầm thường.

Câu nói của Tiểu Phi càng gợi thêm lão một ý niệm hoài nghi, Bạch Ngọc Ma cất tiếng cười hiểm ác:

-Trả cuộn giấy này lại cho ngươi à? Đừng nằm mộng! Tiểu Phi cười châm chọc:

-Vuốt quỷ để bắt hồn, lại đi chụp cuộn giấy rách, chưa đủ ê mặt hay sao?

Bạch Ngọc Ma trả miếng ngay:

-Nếu là cuộn giấy rách, tại sao ngươi lại đòi?

Tiểu Phi hơi rúng động, không ngờ đối phương cũng là con cáo già gian hoạt, nhưng ngoài mặt chàng vẫn một vẻ thản nhiên:

-À… nếu như ngươi muốn, ta biếu cho ngươi để dành chậm nước mắt và… lau nước mũi vậy! Bạch Ngọc Ma cười âm thầm:

-Sợ rằng kẻ chậm nước mắt hiện tại lại là chính là ngươi.

Lão lui lại phía sau hai bước, lấy cuộn giấy xuống và mở ra xem.

Nhưng vừa thoáng nhìn qua, sắc mặt lão lộ vẻ ngạc nhiên khác thường rồi vụt cười lên sằng sặc.

Tiểu Phi hết sức lạ lùng, vội hỏi:

-Ngươi cười gì thế?

Bạch Ngọc Ma càng ngửa cổ cười to:

-ngươi giấu bức họa của vợ lão Nhậm Từ ở trong mình chi thế? Xem tuổi ngươi còn quá trẻ, không lẽ cũng thầm tương tư bà vợ của lão họ Nhậm?

*** Tiểu Phi nghe như một tiếng sét, một tiếng sét sững sốt và vui mừng vừa nổ lên giữa đỉnh đầu mình.

Cái manh mối,à chàng đang rả cẳng tìm tòi, bỗng dưng lại được y như từ trên trời rớt xuống! Chàng buột miệng kêu lên:

-Thì ra Thu Linh Tố đã gá thân với vị Bang chủ Cái bang năm xưa. Quả đúng là địa vị cao quý, thinh danh hiển hách, so với bọn Tây Môn Thiên vượt hơn… hơn nhiều! Nhìn dáng sắc khác thường của chàng, Bạch Ngọc Ma không dằn được lạ lùng:

-Thu Linh Tố? Mà Thu Linh Tố là ai?

Tiểu Phi lại càng sững sốt:

-Thì vừa rồi chẳng phải ngươi đã nói nàng ta là vợ của cựu bang chủ Nhậm Từ đó sao?

Bạch Ngọc Ma cười lạt:

-Vợ của lão Nhậm Từ họ Điệp, tên là Điệp Thục Trinh… Tiểu Phi lại kêu lên thất thanh:

-Còn người trên bức họa này?

Bạch Ngọc Ma ngắt ngang:

-Thì người trên bức họa là Điệp Thục Trinh chứ ai, ngươi cất giấu bức tượng bà ta, chẳng lẽ lại không rõ tên họ của bà?

Tiểu Phi bàng hoàng lẩm bẩm:

-Thảo nào trên giang hồ không một ai biết rỏ nới hạ lạc của Thu Linh Tố, thì ra nàng đã đổi họ sữa tên sau khi gá thân cùng Nhậm bang chủ… Hừ! Thinh danh của mụ yêu nữ này khi xưa xấu xa, nếu như muốn lấy được tấm chồng trong hàng nhân vật võ lâm hiển hách, tất phải đổi họ sữa tên, điều đó đáng lý ta phải sớm nghĩ ra mới phải! Bạch Ngọc Ma trừng to mắt quát:

đối với Nhậm lão đầu, nếu ngươi muốn chửi, cứ tha hồ chửi rũa lão ta bằng đủ mọi danh từ xấu xa nào cũng được. Nhưng vợ của lão là một người đàn bà hiền thục đoan trang, khoan hòa với tất cả mọi người, cho đến Bạch Ngọc Ma ta cũng phải ít nhiều khâm hpục, nếu ngươi đối với bà dám buông lời bất kính, toàn thể đệ tử Cái bang từ trên chí dưới, sẽ không một ai buông tha cho ngươi! Tiểu Phi đoán là Thu Linh Tố sau khi

lấy chồng, có lẽ đã dốc tâm cải hối, lập lại cuộc đời, và đối với hạng người như thế, Tiểu Phi xưa nay rất là ngợi phục.

Do đó, chàng không muốn khơi lên những gì xấu xa đã qua của nàng, chỉ hỏi:

-Vị Nhậm phu nhân đó hiện giờ ở đâu?

Bạch Ngọc Ma cười nhạt:

-Thấy sắc là híp cả mắt, ngươi đúng là kẻ chẳng tốt. Nghe người ta góa định nhào vô đó chăng? Người ta là hạng đàn bà rất mực tiết trinh, ngươi đừng hòng chấm mút gì được mà xôm xôm hỏi tới! Tiểu Phi chớp mắt:

-Nhậm Từ đuổi ngươi ra khỏi Cái bang, hại ngươi trốn chui trốn nhủi suốt mười mấy năm gần như không còn ngày nào thung dung tự tại, ngươi không hận lão à?

Bạch Ngọc Ma hậm hực đáp:

-Lão đã chết rồi, có hận cũng chẳng làm gì! Tiểu Phi nói thật chậm:

-Tuy lão đã chết, nhưng vợ của lão vẫn còn sống! Bạch Ngọc Ma nhìn trừng trừng lấy Tiểu Phi, tay mằm mằm nhổ lấy một sợi râu dưới chiếc cằm hầu như bị trụi lủi vì đã bị lão nhổ đi gần hết:

-Câu nói của mi tuy đáng ghét, nhưng lại rất hợp ý ta! Tiểu Phi cười đáp lại:

đối với hạng người nào, nên dùng lời lẻ đó. Cái đạo lý trên ta jết sức tận tường! Bạch Ngọc Ma cười sằng sặc:

-Chả trách mà mọi người đều kháo nhau Đạo Soái Lưu Hương là một tên đạo tặc đáng yêu hơn đáng ghét, cho đến ta… hiện giờ cũng dần dần cảm thấy thích ngươi! Tiểu Phi hỏi tới:

-Vậy thì, vợ của lão hiện giờ ở đâu?

Bạch Ngọc Ma lắc đầu:

đáng tiếc là ta cũng chẳng biết! Tiểu Phi thất vọng đứng thừ ra một lúc lâu mới nói:

-Xin tạm biệt! Dứt lời chàng vòng tay quày quả bước đi ngay.

Bạch Ngọc Ma liền gọi lại:

-Tuy ta không biết, nhưng có người lại biết! Tiểu Phi dừng ngay bước:

-Ai?

Bạch Ngọc Ma không đáp, hỏi lại:

-Chẳng lẽ ngươi nghĩ chẳng ra?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thê là Nam Cung Linh sẵn sàng cho ta biết nhưng hiện giờ, chắc là không! Bạch Ngọc Ma cười bí mật:

-Người ta có ngọc, ngươi lại thò tay không ra xin, tất nhiên là không ai cho ngươi, nhưng nếu dùng một viên trân châu ngọc thúy khác quý giá hơn để đổi, không lẽ lại không được?

Tiểu Phi nhíu mày:

-Vậy viên ngọc phỉ thúy của ta là thứ gì?

Bạch Ngọc Ma đáp từng tiếng một:

-Lai lịch của thiếu niên áo đen nọ! *** Tiểu Phi theo sát Bạch Ngọc Ma, Nhất Điểm Hồng bám sát Tiểu Phi, ba người như ba chiếc bóng mờ lướt đi vùn vụt trên mái ngói.

Màu trời đã rất khuya, bốn bề không còn thấy một ánh đèn.

Bạch Ngọc Ma vừa lướt đi vừa trầm giọng bảo:

-Lưu Hương, đây là ngươi tự ý theo ta, chứ không phải ta đưa ngươi đi đâu nhé! Tiểu Phi cười nhẹ:

điều đó ta hiểu rồi! Bạch Ngọc Ma nói tiếp:

-Ngươi biết được càng hay! Tiểu Phi nhại đúng lại lời của Bạch Ngọc Ma:

-Nhất Điểm Hồng đây là ngươi tự ý theo ta, chứ không phải ta đứa ngươi đi đấy nhé! Nhưng sau lưng không một tiếng trả lời.

Tiểu Phi ngạc nhiên quay lại… Nhất Điểm Hồng đã đi mất tự lúc nào. Tiểu Phi không khỏi cau mày lẩm bẩm:

-Lúc không muốn gã đến, gã lại một hai đến. Lúc muốn gã đừng đi gã một hai cũng đi. Ai làm bạn với con người như gã, thật là nhức đầu! Bạch Ngọc Ma vụt nói:

-Căn nhà có ánh đèn phía trước là Hương đường của Cái bang, một trọng địa đối với kẻ bên ngoài. Bây giờ ta phải đi đây, ngươi đừng theo ta, nếu như ngươi cũng tìm đến nơi đó, ta không có trách nhiệm gì cả với hành động của ngươi, bắt đầu ngay từ phút này! Tiểu Phi cười đáp:

-Kể như ta không hề gặp ngươi, ngươi muốn đi đâu tùy ý ta không cần biết đến! -Tốt lắm! Bạch Ngọc Ma dứt lời liền khom mình nhảy xuống.

Từ trong bóng tối liền có tiếng quát lên:

-Lên trời xuống đất! Tiếng của Bạch Ngọc Ma đáp lại:

-Xin cơm đừng đến đây! Và giọng của lão vụt thấp xuống:

-Tên tiểu tử đó thế nào?

-Trong đại sảnh! Bạch Ngọc Ma lại hỏi:

-Bang chủ kềm chế được hắn à?

Giọng người nọ đáp:

-Hình như gã tự đến, còn đường hoàng tìm ghế ngồi, chẳng hiểu bang chủ tại sao đổi thái độ, đối với gã có vẻ nhã nhặn lắm.

15. Chương 15: Một Bức Thư Tình

Tiểu Phi nằm im trên mái ngói của một căn nhà đối diện.

Chàng thấy Bạch Ngọc Ma đẩy cửa bước vào… Bên trong nhà có đèn, nhưng các cửa sổ đều đóng kín chỉ có thể nhìn thấy bóng người lại qua, ngoài ra không còn nhìn thấy gì khác.

Bốn phía nhà đều có đặt trạm canh ngầm, tuy không nhìn thấy người, nhưng thỉnh thoảng có thể thấy được bóng đao ánh ngời lên từng chập và có thể nghe tiếng thì thào trò chuyện nhau.

Nhẹ như một làn khói, Tiểu Phi thi truển thân pháp đảo quanh một vòng lẻn ra phía sau nhà và ho lên một tiếng khẽ… Quả nhiên trong bóng tối có tiếng người quát khẻ:

-Trên trời dưới đất! -Xin cơm đừng đến đây! Từ trong bóng tối một bóng người vụt đứng lên và khi nhìn kỹ Tiểu Phi gã thất thanh kêu lên:

-Ngươi là ai?

Tiểu Phi đáp:

-Xin gạo mà! Liền với câu nói, tay phải chàng điểm nhanh vào huyệt đạo, tay trái đưa theo ra đỡ lấy thân hình gã, đặt nhẹ trên mái nhà và thấp giọng bảo:

-Ta không phải là người mà là Hô ly thành tiên, ngươi biết chưa?

Sắc mặt gã nọ đầy vẻ kinh hoàng định gật đầu nhưng không làm sao nhúc nhích.

Tiểu Phi lướt thật nhẹ đến dưới mái hiên, tìm một khe cửa sổ có ánh đèn chiếu ra, ghé mắt nhìn vào.

Trong đại sảnh sắp hai hàng ghế tơi bằng đàn mộc, mỗi bên có hai lão ăn mày tóc bạc đang ngồi, sau lưng từng chiếc túi chồng lên một lớp dày, Tiểu Phi thầm đoán ít ra cũng chín chiếc túi trở lên.

Và bằng vào thân phận đó, họ phải là trưởng lão Cái bang hoặc Hộ pháp trong Cái bang.

Bạch Ngọc Ma chễm chệ choán một cái ghế nơi đầu tiên. Trên nửa là vị tân bang chủ trẻ tuổi sáng suốt và hào hùng: Nam Cung Linh! Bao nhiêu cao thủ võ lâm đang ngầm ngầm trong thế vây chặt gã thiếu niên áo đen, nhưng gã không một chút gì tỏ vẻ sợ hãi, đôi mắt to cứ trợn trừng với Nam Cung Linh, hình như sẵn sàng đập lộn nhau bất cứ lúc nào.

Nam Cung Linh trầm trầm cất tiếng:

-Các hạ đã thương đệ tử trong bang, lại còn đả thương cả trưởng lão hộ pháp của bổn bang, nguyên do tất cả rất có thể đều ngộ nhận mà ra, bổn tòa cũng chẳng muốn truy cứu mà chỉ muốn hỏi, các hạ tại sao lại đến đây?

Thiếu niên áo đen nhướng mắt lạnh lùng:

-Câu đó, các hạ hình như đã hỏi qua nhiều lần, nếu như tôi bằng lòng đáp, đâu đợi đến bây giờ?

Nam Cung Linh vẫn không lộ vẻ gì tức giận:

-Các hạ đối với bổn bang có mưu định gì? Nếu các hạ chịu nói ra, rất có thể bổn tòa xin thay mặt mấy vạn đệ tử trong bang mà d0áp ứng được điều đòi hỏi của các hạ! Thiếu niên áo đen vụt hỏi:

-Nếu ta muốn chiếc đầu của Bang chủ, Bang chủ có khứng không?

Nam Cung Linh hết thế dằn được, gằn gằn nói lớn:

-Các hạ đừng quênrằng, hiện thời, bất cứ lúc nào bản tòa cũng có thể kết liểu tính mạng các hạ được. Nhưng bổn tòa chỉ muốn hỏi dụng ý của các hạ đến đây thôi, thế mà các hạ vẫn không chịu nói ra, bổn tòa thấy rằng các hạ hơi kém biết điều đấy! Thiếu niên áo đen cười lạnh:

-Giờ này ta còn ngồi được nơi đây yên lành, chính là nhờ cái không biết điều đó.

Giá mà ta khai rõ lai lịch ra rồi, mục đích của Bang chủ đã đạt, ta còn ngồi nơi này yên lành được chăng?

Tiểu Phi bên ngoài thầm gật gù:

-Cái gã thiếu niên này xem bề ngoài vừa cương ngạnh vừa kiêu căng, hình như không biết chi cả, không ngờ gã lại sáng suốt hơn cả một ai. Nam Cung Linh chuyến này gặp đối thủ xứng tay rồi đó.

Da mặt Nam Cung Linh vụt đổi màu xanh, chứng tỏ là lửa giận đã phừng lên cực độ, nhưng cuối cùng người bang chủ Cái bang vẫn dằn xuống được và mỉm cười:

-Nếu bổn tòa muốn giết các hạ, thì hà tất hỏi rõ lai lịch để làm gì? Điểm đó các hạ không lẽ chẳng nghĩ đến?

Thiếu niên áo đen đáp ngay:

-Tất nhiên là ta nghĩ đến và nghĩ thật thấu đáo! Bng chủ khi chưa biết rõ ta là ai, phía sau lưng ta còn có bao nhiêu người, càng chẳng biết là ta đã hiểu rõ ít nhiều gì bí mật của các ngươi chưa, tất nhiên Bang chủ vẫn còn nghi ngại chưa yêntâm để mà giết ta! Nam Cung Linh vụt trầm ngay giọng nói:

đã thế thì, ta càng không thể buông tha các hạ đi! Thiếu niên áo đen cười lạt:

-khôn gbuông tha ta càng hay, ta sẽ ăn ở đây, ngủ ở đây chỉ sợ rằng đám ăn mày nghèo khổ các ngươi nuôi không nổi ta đó thôi! Bạch Ngọc Ma vụt nhếch môi cười nham hiểm:

-Mềm gã chẳng nói cứ dùng cứng thử xem gã nói hay là không?

Thiếu niên áo đen hất hàm thách thức:

-Các người dám động đến ta một sợi lông, nhất định sẽ được đỗi bằng một vài mạng người. Nếu không tin, xin cứ ra tay thử! Tiểu Phi đứng nghe phía bên ngoài, lòng không khỏi phục thầm. Biết cứng biết mềm thậtđúng lúc, biết tấn biết thoái từng lời nói một, thiếu niên áo đen quả là tay cơ trí phi thường.

Chợt một tiếng "binh" vang lên thệt to rúng động cả tòa sảnh đường, khung cửa sổ đối diện với Tiểu Phi vụt vỡ tung và Nhất Điểm Hồng lao nhanh vào như một trận gió, ánh kiếm trên tay gã lấp lánh ngập ngời… *** Thấy Nhất Điểm Hồng bỗng nhiên xuất hiện, Tiểu Phi nhếch môi cười thầm trong bóng tối:

-Thì ra ngươi vẫn theo ta, sự xuất hiện của ngươi thật là đúng lúc! Chân vừa chấm đất, thanh kiếm trên tay Nhất Điểm Hồng đã đâm khỉa luôn bảy tám chiêu vài hướng bốn vị Cái bang trưởng lão và Bạch Ngọc Ma.

Được liệt vào hạng cao thủ hạng nhất võ lâm, đường kiếm của Nhất Điểm Hồng chẳng những vừa đột ngột vừa nhanh độclại vừa quái dị khó lường.

Bôn vị trưởng lão Cái bang và Bạch Ngọc Ma dù cũng là bậc nhất nhì võ lâm cao thủ, nhưng trong cơn bất phòng vẫn phải nhảy lui tránh né.

Nam Cung Linh giận dữ rít lên:

-Nhất Điểm Hồng, bổn tòa kính ngươi là bậc thành danh anh hùng, tại sao ngươi dám vô lể như thế trước hương d0ường của bổn bang?

Nhất Điểm Hồng cười lạt:

-Ta xưa nay dù lục thân cũng chẳng nhận điều đó ngươi vẫnchưa biết à?

Gã xông thẳng đến cạnh thiếu niên áo đen, trầm giọng:

-Ngươi còn chưa chạy à?

Chẳng ngờ thiếu niên áo đen trừng mắt sừng sộ lại:

-Tại sao ta phải chạy theo ngươi chứ?

Nhất Điểm Hồng sau giây sững sốt, cười lạt:

-Ngươi chẳng đi, ta nói toạt lai lịch của ngươi bây giờ! Đến phiên thiếu niên áo đen sững sốt, nhưng hắn cười lên ngay:

-Khá lắm! Kể như ta thua đấy! Nào t a đi thôi! Nhưng ngay khi ấy, Như ý trả, Phán quan bút, Thanh trúc trượng, Song thiết quẩy… bảy tám món vũ khí cùng nhoáng lên một lúc và chiếu thẳng về phía hai người.

Trong sảnh đường, không một người nào chẳng cao thủ lừng danh, mỗi món vũ khí công ra đều kèm theo tiếng vù vù, khí thế cực kỳ hung mãnh.

Thiếu niên móc trong người ra một thanh miến đao y như một mảnh sắt dẹp cuốn tròn, vung thẳng vào không khí, vù vù chém luôn ra ba đao… Đao pháp của thiếu niên cực kỳ nhanh độc, đường đao khuấy theo tiềm lực ào ào, Tiểu Phi nhận ra đao pháp của gã thuộc về dương cương.

Đường kiếmcủa Nhất Điểm Hồng được dịp vun vút như sét bủa sao giăng, mỗi lần ánh kiếm chớp lên là địch thủ phải tháo lui một bước.

Hai người một đao một kiếm, sát vai nhau ứng chiến tuy rằng không còn sợ một ai, nhưng muốn đột thoát khỏi vòng vây là cả một ấn đề khó khăn ngoài tài sức! Nhất Điểm Hồng đâm luôn một hơi mười kiếm và bất thần kêu lên:

-Ngươi còn chưa chịu ra tay ta kêu tên ngươi lên bây giờ! Tất nhiên, ngoài Bạch Ngọc Ma ra, trong sảnh đường không một ai biết là gã đang réo gọi kẻ nào.

Nhưng ngoài cửa sổ, Tiểu Phi không khỏi lắc đầu cười khổ:

-Cái con trâu điên đó muốn kéo cả mình vào bể rồi! Thoáng nghĩ một chốc, chàng nhún mình lên mái nhà rút nhẹ hơn mười tấm ngói và theo lổ thủng đó vù vù ném xuống miệng quát to:

-Nếm thử "Ngũ Độc Đồng Bảng" của ta! Dù chỉ là những tấm ngói thông thường, nhưng qua bàn tay chuyên luyện của Tiểu Phi đã trở thành không tầm thường nửa, hoặc từ trên cao vút xuống, hoặc theo gió rít lượn tròn… Huống chi, mọi người trong cơn hoảng hốt không sao nhận định được là vật chi, chỉ nghe hai tiếng "ngũ độc" là mạnh ai nấy vọt lui tháo tránh, còn đâu nghĩ đến chuyện cản ngăn?

Nhất Điểm Hồng và thiếu niên áo đen đã thừa cơ vọt thoát ra ngoài.

Nam Cung Linh dán sát người vào tường lướt nhanh đến khung cửa sổ… Bên ngoài bóng tối đen đặc, không sao nhìn thấy kẻ phóng ám khí là ai! Vị Bang chủ Cái bang lập tức chụp vội chiếc ghế ném tuốt ra ngoài dò đường, thân ảnh theo đó vút nhanh qua khung cửa sổ và quát to:

-Bằng hữu chớ chạy! Nhưng Tiểu Phi đã biến mất từ lâu.

*** Nhất Điểm Hồng và thiếu niên vượt qua khung cửa sổ, cứ song song vai nhau dùng thuật khinh công vun vút phóng đi.

Thân pháp của hai người không ai kém ai, xem chừng chạy đã khá xa, thiếu niên áo đen vụt dừng bước trừng mắt hỏi:

-Ai mượn ngươi đến cứu ta?

được người ra tay giải cứu thiếu niên áo đen chẳng mang ơn, trái lại còn buông lời sừng sộ, giá đổi vào kẻ khác thái độ vô ơn của thiếu niên, có thể làm đối phương nổi điên lên tức khắc.

Nhưng Nhất Điểm Hồng không lộ một vẻ chi giận dữ, chỉ cất tính cười âm trầm:

-Ai cần thèm đến cứu ngươi, chết hay sống mặc xác ngươi nào có can hệ gì đến ta?

Thiếu niên áo đen đổi sang thái độ kinh ngạc:

-Không phải đến cứu ta, tại sao mạo hiểm vào đó làm gì?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ta làm hư mất một vật của người ta, mang ngươi đem đi để đền! Thiếu niên khựng đi một lúc, mặt hầm hầm:

-Ngươi định giở cái trò quỷ gì đấy, ta thật không hiểu nổi! -Các hạ không hiểu, nhưng ta hiểu! Một giọng nói lạ hoắc chợt vang lên trong bóng tối.

Bằng vào giọng nói hòa hoãn, bằng cái thân pháp nhẹ nhàng như ma quái đó.

Nhất Điểm Hồng không cần đoán cũng biết cái người vừa phát ra tiếng cười kia chính là Đạo Soái Lưu Hương.

Không một chút tỏ vẻ ngạc nhiên, Nhất Điểm Hồng cười lạnh cất lời:

đây là bức thư của Lưu huynh, ta bắt đền cho đó! Câu nói vừa buông gọn, người gã đã bắn nhanh đi xa lắc.

Thiếu niên áo đen dõi mắt nhìn bóng lưng gã ở xa xa, lắc đầu lẩm bẩm:

-Cái gã này hình như có vẻ khật khùng! Tiểu Phi thở dài sườn sượt:

-Cái bịnh khật khùng của gã, chính là cái tật hay gánh vác việc của người. Gã tưởng đâu là giúp được ta, đâu có biết là đã vô tình làm hư đại sự của ta! Thiếu niên áo đen không dằn được lạ lùng:

-Y làm hỏng chuyện gì của ngươi?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Ta định dùng ngọc phỉ thúy để đổi lấy viên trân châu, gã lại phá hư bột hư đường hết công chuyện bán buôn của ta! Thiếu niên áo đen nhìn sững chàng, y như trên mặt chàng vừa mọc lên một đóa hoa, ánh mắt gã đầy vẻ kinh ngạc và hiếu kỳ:

-Ta chỉ tưởng tên kia khật khùng, không ngờ ngươi cũng khật khùng nốt! Tiểu Phi nhướng nhướng mắt:

đó gọi là đồng bịnh tương lân, bạn sao người vậy mà! Thiếu niên cau mặt:

-Nhưng ta không có chứng bịnh khật khùng đó xin kiếu! Gã vừa xoay người nhón chân, Tiểu Phi đã kêu lên:

-Những gì các hạ muốn hỏi ta, bây giờ không định hỏi à?

Câu nói của chàng y như một lưỡi câu mầu nhiệm, giữ ngay đôi chân thiếu niên.

Gã xoay phắt người lại, mặt lộ đầy nét mừng:

-Bây giờ ngươi bằng lòng nói ra?

Tiểu Phi đáp ngay, không một chút suy nghĩ:

-Nhìn thấy con lạc đà bay bên trong chiếc áo choàng đen của các hạ, nên ta biết ngay các hạ là con cháu của Sa Mạc Vương, nơi quan nội ta đã gặp qua người nên mới biết là người đã vào quan! Ánh mắt thiếu niên ngời lên:

-Ngươi có gặp qua cha của ta?

Tiểu Phi thở nhẹ:

-Nếu các hạ chịu tin ta, thì sự khó khăn của các hạ rất có thể sớm giải quyết được! Đôi mắt sáng ngời, long lanh của thiếu niên, long lanh hơn cả những vì sao trên đời, nhìn xoáy vào Tiểu Phi một hồi, và thiếu niên vụt cười lên:

được, ta hoàn toàn tín nhiệm ngươi! Tiểu Phi tựa lưng vào vách ngồi xuống duỗi tay duỗi chân cho thoải mái. Hầu như đó một thói quen, lúc nào có thể nghĩ được y như là không bao giờ chàng từ chối.

Môi nhếch nụ cười, chàng nói tiếp:

-Thế thì, bây giờ ta xin các hạ nói rõ nội dung bức thư đó cho ta biết! Thiếu niên trố mắt:

-Thư? Ta đã giao cho ngươi rồi mà?

Tiểu Phi gượng cười:

-Hình như số tôi không được xem bức thư ấy, thôi thì chỉ nghe được, cũng đủ mãn nguyện lắm rồi! Thiếu niên hỏi thật chậm:

-Nếu như ta không có đọc qua thì sao?

Tiểu Phi bật dậy như chiếc lò xo:

-Nếu mà thật tình các hạ không có đọc, chắc là ta… xỉu mất! Thiếu niên cười lạnh:

-Thì ngươi xỉu đi là vừa! Tiểu Phi thất thanh kêu lên:

-Thật tình các hạ không có đọc qua?

Thiếu niên vụt nhoẻn miệng cười:

-Tuy không có đọc qua, nhưng cha ta có đọc cho ta nghe.

Tiểu Phi thở phào nhẹ nhõm:

được thấy các hạ cười, ta dù có bị dọa chết cũng không lấy ân hận! Thiếu niên da mặt hình như thoáng đỏ lên, đánh lảng đi câu chuyện:

-Nghe đây, trong thư ấy viết là… Tiểu Phi vội xua tay:

-Khoan, khoan! Để ta rửa sạch tai đã.

Thiếu niên không khỏi sặc cười lên, nói tiếp:

-Trong thư viết là: Một lần giã biệt, thoáng đã bao thu lòng luôn tưởng nhớ, tôn dung hẳn đã hơn xưa nhiều. Thân thiếp giờ đã nhiều tiều tụy, lại đang gặp cảnh rất khổ nguy, mong quân nhớ chút tình ngày củ, ra tay giải độ phần liểu hèn. Nếu quân chẳng đến, thiếp chỉ còn chờ chết mà chết! Dưới thư chỉ ký tên có một chữ "Tố".

*** Phí bao nhiêu tâm huyết, cực nhọc, Tiểu Phi cuối cùng kể như đã xem bức thư.

Tuy đã đoán trước những gì nội dung của lá thư, nhưng chính tai được chứng thật, dù sao cũng chắc chắn hơn cái suy luận bằng tư tưởng.

Chỉ đáng tiếc là trong thư không nói rõ điều khổn nguy đó là chuyện gì? Tiểu Phi không khỏi có phần nào thất vọng.

Thừ người ngẫm nghĩ một lúc, chàng lẩm bẩm:

-Bất luận thế nào, sự nguy hiểm của Thu Linh Tố phải liên quan đến Cái bang.

Thiếu niên áo đen vụt chận lời:

-Chính gia phụ cũng có nghĩ đến điều đó, cho nên, ta mới nghĩ là sự tích của gia phụ, nhất định có liên quan với Cái bang bằng không ta đâu dại gì mà đi chọc đến cái lủ ăn mày đó.

Tiểu Phi nhíu mày hỏi:

-Phong thư này nhận được từ lúc nào? Do ai đưa đến?

Thiếu niên áo đen nhếch nụ cười tự đắc:

-Gia phụ du hiệp miền sa mạc hành tung suốt năm bất định nơi nào, hoàn toàn nhờ chim câu đưa thư, liên lạc tin tức cùng thuộc hạ khắp nơi. Tuy bị mọi người gọi là Sa Mạc Chi Vương, nhưng thế lực ăn sâu vào cả mấy tỉnh miền quân đội. Phong thư ấy do chim câu từ trạm thư Lâm Thành mang đến! Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhưng do người nào mang thư đó đến trạm Lâm thành gửi đi? Tại sao y lại biết "Sa Mạc Chi Vương" có thiết lập trạm thư chim câu tại Lâm thành?

Thiếu niên chợt thở dài:

-Câu hỏi ngươi, chắc là không còn ai trả lời nổi?

Tiểu Phi rúng động:

-Vì sao?

Thiếu niên áo đen nói từng tiếng một:

-Vì người phụ trách tại trạm thư Lân thành đều bị giết sạch! Tiểu Phi cắn môi một lúc và vụt hỏi:

-Lịnh tôn chỉ có xa nhà một thánh hơn, tại sao các hạ lại đoán chắc là người bị mất tích?

Thiếu niên áo đen khẽ thở dài:

-Sau khi gia phụ vào quan, mỗi ngày đều có chim câu đưa thư liên lạc cùng ta, nhưng trước đây mười ngày, thư tín đột nhiên dứt ngang, nếu có biến cố trọng đại xảy ra cho người, thì quyết nhiên không khi nào quên gửi thơ cho ta! Tiểu Phi hỏi:

- Do đó các hạ theo vào đây?

Thiếu niên áo đen đáp:

-Tất nhiên là ta lập tức lên đường, dọc lộ trình đều có đến các trạm thơ câu nghe ngóng tin tức, nhưng tuyệt nhiên không có một tin tức gì của người. Nhân viên nơi trạm thơ Lâm Thành đột nhiên bị chết sạch, do đó ta mới sốt ruột tìm đến Cái bang! Tiểu Phi ánh mắt chớp ngời lên:

-Các hạ đã nghe ngóng gì được nơi Cái bang?

Thiếu niên lắc đầu lộ sắc buồn:

-Chẳng nghe ngóng được gì cả. Chẳng những người trong Cái bang không biết một tí gì về tin tức của gia phụ, mà gần đây cũng chẳng hề gặp chuyện khó khăn, càng không có chuyện nhờ người giúp sức! Đôi mắt gã vụt bắn vào người Tiểu Phi trước khi nói tiếp:

-Nhưng càng như thế ta lại càng đâm hoài nghi. Ta cho là cái thái bình phiến diện bên ngoài của họ đó, nhất định ẩn tàng một sự kiện bí mật tày trời. Rõ ràng là gia phụ tiếp được phong thư của vị bang chủ phu nhân họ mà đến thì tất nhiên người phải có tiếp xúc với Cái bang, vậy thì tại sao họ không biết một chút gì?

Tiểu Phi đáp trong dáng cách trầm tư:

-Biết đâu sự khó khăn của Nhậm phu nhân là một việc riêng mà nàng không muốn cho một ai biết. Cho đến việc hội kiến với lịnh tôn, nàng cũng giấu luôn với người trong Cái bang.

Thiếu niên áo đen gục gặc đầu:

-Cũng có thể là như vậy. Nhưng có hai việc hết sức lạ lùng. Việc thứ nhất là trong Cái bang không một người nào biết vị bang chủ phu nhân họ đi đâu. Việc thứ hai chắc là ngươi không thể quên: cái chết của Nhậm bang chủ xảy ra trong khoảng thời gian. Tuy nói rằng vì bịnh mà chết, nhưng mấy ai trong giang hồ đã tận mắt nhìn thấy?

Tiểu Phi vụt nhảy dựng lên:

đây mới chính là mấu chốt quan trọng của mọi việc đã xảy ra, nhưng câu nói đó, các hạ đừng bao giờ nhắc lại với một ai bằng không giang hồ sẽ loạn mất. Bởi vì chiếc ghế bang chủ của một đại bang mà thế lực bao trùm thiên hạ đó, dù là đệ tử của Cái bang hay là kẻ bên ngoài, ai ai cũng muốn ngồi lên! Thiếu niên áo đen xụ mặt:

-Ta chỉ cần tìm cho được cha ta, còn giang hồ loạn hay không mặc họ! Suy nghĩ một lúc lâu, Tiểu Phi vụt hỏi:

-Các hạ nôn nao tìm tông tích lệnh tôn như thế, thế tại sao họ vẫn không biết lai lịch của các hạ?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng:

-Cái nguyên nhân đó rất đơn giản… những Cái bang đệ tử được ta hỏi qua, không còn làm sao để thố lộ bí mật của ta nửa được! Tiểu Phi cười lạt:

-Chuyện giết người các hạ xem y như là một trò chơi.

Thiếu niên áo đen hừ nhẹ, nhếch môi:

-Ta không giết họ, họ sẽ giết ta, giết người tuy rằng một chuyện chẳng vui sướng gì, nhưng vẫn sướng hơn là bị người ta giết! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Tại sao các hạ biết Nam Cung Linh muốn giết các hạ? Tại sao các hạ không đem chuyện đó ra mà hỏi thẳng với y?

Thiếu niên áo đen trả lời:

-Vì ta cảm thấy hắn không phải là người tốt! Tiểu Phi sặc cười:

-Chỉ riêng các hạ cảm thấy, cái lý do đó e rằng chưa đủ đâu! Thiếu niên ngạo nghễ:

-Nhưng riêng ta, ta cho là cái lý do đó quá đủ rồi! Ánh mắt gã chợt ngời lên và bắn thẳng vào Tiểu Phi:

-Ngươi cho là… nếu ngươi hỏi thẳng y, y chịu nói ra à?

Tiểu Phi đáp bằng câu hỏi lại:

-Các hạ cho là… Y vì lý do gì mà không chịu nói ra?

Thiếu niên gật gù:

-Nếu như y có điều gì mờ ám với lương tâm, tất nhiên không chịu nói ra! Tiểu Phi cười lên:

-Thế thì nếu như y không chịu nói ra, khác nào tự chứng minh mình có làm chuyện gì trái với lương tâm sao? Các hạ thử nghĩ, trên đời này lại có ai ngốc như thế không?

Thiếu niên áo đen trầm ngâm một lúc và hỏi:

-Nếu như y chịu nói với ngươi, ngươi có bằng lòng cho ta biết chăng?

Tiểu Phi lại cười:

-Ta có lý do gì mà chẳng bằng lòng cho các hạ biết?

Thiếu niên mỉm cười theo:

Đạo Soái Lưu Hương gẩm lại không đến đổi khó thương như lời giang hồ đồn đãi! Nụ cười của gã hiện lên trên khuôn mặt băng lạnh, y như là một làn gió xuân mơn vuốt lên khoảnh đất khô khan chết lạnh, băng giá tan dần, ăn sâu vào cả lòng người.

Tiểu Phi chớp chớp mắt thở ra:

-Giá như mà các hạ thường chịu cười, các hạ sẽ khám phá ra rằng, có rất nhiều trên đời không đến đổi khó thương như trong tưởng tượng của các hạ! Thiếu niên xụ ngay nét mặt:

-Trên đời có nhiều hay ít người khó thương, không quan hệ gì đến ta cả. Ta chỉ hỏi ngươi, bây giờ ngươi đi hỏi Nam Cung Linh chừng nào đến cho ta biết?

Tiểu Phi đáp:

-Sáng mai… nếu ta biết rõ nơi nào để đến tìm các hạ… Thiếu niên áo đen ngắt ngang:

-Sáng sớm mai, ngươi cứ đánh một vòng quanh bờ hồ Đại Minh, sẽ thấy một con ngựa màu đen, ngươi nói với nó đúng ba lần câu "đưa tay đến gặp Hắc Trân Châu" và kéo lổ tai nó đúng ba lần nó sẽ đưa ngươi đến gặp ta. Nhớ đó, chỉ có thể kéo tai nó đúng ba lần không hơn không kém, không nên nhẹ lắm mà cũng đừng mạnh lắm! Tiểu Phi cười hỏi:

-Nếu ta kéo tai nó bốn lần và kéo hơi mạnh một chút?

Thiếu niên áo đen lạnh lùng:

-Có lẽ nó sẽ đưa ngươi xuống tận đáy hồ Đại Minh đề tìm trân châu thật! Và gã chào Tiểu Phi bằng một nụ cười, thân ảnh đã lướt đi như cơn gió nhẹ.

Nhìn theo dáng lưng của gã, Tiểu Phi lẩm bẩm một mình:

-Hắc Trân Châu, Hắc Trân Châu. Người ta thường nói Hắc Trân Châu là vậ bất tường. Ta chỉ mong cái viên Hắc Trân Châu sống ngươi có thể đem lại cho ta nhiều may mắn…

16. Chương 16: Diệu Tăng Vô Hoa

Còn lại một mình Tiểu Phi ngước mặt nhìn bầu trời đầy sao sáng trầm ngâm suy nghĩ… Chàng muốn tìm cái êm ả của trăng sao vằng vặc để tìm lấy cái êm ả cho tâm tình, để cho đầu óc mình sáng suốt trở lại.

Bình thường, mỗi khi có nhiều chuyện phải nghĩ ngợi Tiểu Phi cứ nằm ngữa thoải mái trên sạp thuyền, nhìn những vì sao lấp lánh trên cao, như những hạt kim cương đính lên tấm màn nhung đen thẳm là bao nhiêu vấn đề được giải quyết ổn thỏa.

Nhưng ánh sao lấp lánh của đêm nay, không giúp chàng được một chút gì lấy lại quân bình cho cân não. Đầu óc vẫn cứ rối bung bung, không làm sao nghĩ ra một điều gì, chàng lắc đầu cười thảm não:

-Không lẽ bầu trời nơi đây khác hẳn với bầu trời nơi biển cả?

Chàng vươn vai đứng lên. Và như đã có một sự quyết định, rảo nhanh bước trở lại phía hương đường của Cái bang.

Bên trong đại sảnh, đèn đuốc vẫn sáng choang, Tiểu Phi tung mình nhảy xuống, nhưng không một ai từ trong bóng tối lướt ra để hỏi câu "trên trời dưới đất" nữa… Và Tiểu Phi chỉ còn cách đằng hắng lên một tiếng, cất cao giọng gọi:

-Nam Cung huynh có đấy không?

Từ trong đại sảnh liền có tiếng đáp:

-Mời vào! Những chiếc ghế chỏng gọng đã được lật lên, khung cửa sổ bị tung vỡ đã được dán lại, những mảnh ngói bể dưới đất cũng đã được quét dọn sạch sẽ. Gian đại sảnh vẫn gọn gàng tươm tất y như chưa có một chuyện gì xảy ra! Gian đại sảnh đường rộng thênh thang chỉ có một mình Nam Cung Linh ngồi.

Trên bàn đã bày sẵn mấy đôi đũa chén, dưới bàn cũng để sẵn mấy vò rượu to.

Y như Nam Cung Linh sửa soạn sẵn để đợi Tiểu Phi đến, nên dù thấy chàng tiến vào, hắn không một chút gì tỏ vẻ kinh ngạc trên nét mặt, chỉ đứng dậy vòng tay:

-Quả nhiên, Lưu huynh đến đòi nợ rượu rồi, may là tiểu đệ sớm đã chuẩn bị mấy vò rượu, bằng không, Lưu huynh mà đến, tiểu đệ chỉ còn có nước trốn luôn! Tiểu Phi cười ha hả:

-Nam Cung huynh biết tôi có thể tìm đến đây à? Nam Cung huynh không chút nào ngạc nhiên sao?

Nam Cung Linh cười đáp lại:

-Nếu Lưu huynh muốn đòi nợ rượu, có ai trên đời mà trốn cho khỏi? Tiểu đệ dù có trốn tận chân trời, Lưu huynh có tìm đến được cũng chẳng có gì lấy làm lạ! Tiểu Phi vỗ tay cười xòa:

đúng, đúng lắm! Cái lổ mũi của tiểu đệ có cái tậ, hể nơi đâu có rượu ngon, đệ đánh hơi ra được ngay, huống hồ là bao nhiêu vò Trúc diệp thanh thượng hạng này! Chẳng đợi ai mời ngồi, Tiểu Phi gieo mình chễm chệ ngồi xuống ghế, quét mắt nhìn lên mặt bàn và nói tiếp:

-Chỉ tiếc có rượu mà không có đồ nhắm, đôi với kẻ háo ăn như đệ, bằng như là một điều ngược đãi vậy! Nam Cung Linh mỉm cười:

đồ nhắm vốn ra có đủ, tiểu đệ có chuẩn bị sẵn mấy con gà béo, một chiếc giò heo bắp thảo, lại còn mấy cân thịt lạp cá khô! Tiểu Phi lại nhìn quanh:

-Không lẽ gà, cá, thịt lạp lại đều biết phép tàng hình? Sao tiểu đệ chẳng thấy đâu cả?

Nam Cung Linh phì cười:

-Lưu huynh chẳng thấy là vì vừa có người đến đem các món nhắm đó đổ xuống lổ cống hết rồi! Tiểu Phi thở dài hùi hụi:

-Không lẽ người đó có thâm thù đại hận gì với đệ?

Nam Cung Linh cố dằn tiếng cười:

-Y biết người mà đệ đợi là Lưu huynh, nên mắng cho tiểu đệ một trận là dùng những món ăn xoàng xỉnh thế này để tiếp đãi Lưu huynh, không khỏi quá ngược đãi cái miệng lưỡi của Đạo Soái Lưu Hương quá! Tiểu Phi cười mếu:

-Lưu Hương này không ăn thịt ăn cá, chẳng lẽ hớp gió để mà nhắm rượu à?

-Hồng trần khổ nhọc đã khiến linh tính của con người còn lại chẳng bao nhiêu, nếu như cứ ăn mãi gà ngon thịt béo, chút linh tính còn lại e rằng cũng tắt lụn mất! Liền theo giọng nói từ hóa đó, một người ung dung từ hậu đường bước ra, áo quần tuyền trắng không vương một chút bụi, cho đến nụ cười nhẹ trên vành môi cũng như lâng lâng xuất trần nốt.

Nhận ra là Diệu Tăng Vô Hoa, Tiểu Phi cười to lên:

-Thì ra là cái lão Diệu Tăng không hề nếm chút mùi tanh này, không lẽ ngươi muốn ta cũng bắt chước ngươi làm hòa thượng hay sao? Mà dù cho ta có làm hòa thượng cũng là hòa thượng thịt chó mà thôi, thấy cá ngon thịt béo, lập tức động ngay lòng trần! Vô Hoa cười dửng dưng:

-Ăn thịt thét rồi cũng chán, không lẽ ngươi không muốn đổi món à?

Tiểu Phi sáng mắt lên:

-Hay là ngươi đã chịu xuống nhà bếp?

Vô Hoa mỉm cười:

-Gẫy đàn cần có tri âm, mỹ vị cũng cần được kẻ trí vị để thưởng thức, trừ phi là kẻ sành ăn như ngươi ra, bần tăng đâu phải khổ nhiễm mình trong lửa củi như thế này?

Tiểu Phi cười lên:

-Nếu hòa thượng mi mà nhiễm mùi của lửa, chúng ta chắc thành lọ lem hết! Nam Cung Linh cười phụ họa:

-Kể ra cũng thật là lạ, Vô Hoa đại sư bất luận từ nơi nào chui ra, xem ra cũng sạch sẽ tươm tất hơn chúng ta gấp mười lần. Bụi bậm trên trần th61 này hình nhưđều không nhiễm đến người y, "Thiên nữ tán hoa, duy ma bất nhiễm" phải chăng cũng là nghĩa lý à?

Châm rượu đầy vào cốc, Nam Cung Linh nâng cốc lên nói tiếp:

-May là rượu vốn là một chất rất thuần, bằng không, nếu cho đến rượu đại sư cũng chẳng uống, tình chúng tôi biết trãi cho ai?

Tiểu Phi day sang Vô Hoa mỉm cười:

-Nếu mà trong ba người uống rượu, chỉ có mình ngươi không say, ta mới thật tình khâm phục hòa thượng mi đấy! *** Tửu lượng ba người thật là dễ khiếp.

Giá mà có người thứ tư đứng bên cạnh nhìn xem họ uống, nhất định là phải hoài nghi trong những vò rượu kia chưa toàn nước lả.

Hai vò rượu to đã chui vào bụng, sắc mặt ba người vẫn cứ tỉnh khô.

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nghe đồn trong giang hồ có một người, tửu lượng xưng vô địch thiên hạ, có thể uống ngàn chén chẳng say. Có một hôm uống luôn một hơi ba trăm chén "Nhị Oa Đầu" của miền quan ngoại vẫn có thể đứng dậy đi về vững vàng! Nam Cung Linh tròn mắt:

-Ghê nhỉ? Người đó là ai?

Tiểu Phi đáp:

-Chính là Trác Mộc Hợp được mọi người hiệu xưng là Sa Mạc Chi Vương.

Vừa nói đôi mắt Tiểu Phi vừa nhìn xoáy vào mặt Nam Cung Linh ước lường phản ứng.

Nam Cung Linh cười to lên:

-Nói là ba trăm chén, nhưng thật sự chừng phân nữa số ấy cũng đã là quá cao rồi. Bất kỳ tay ma men nào trong thiên hạ, chẳng một ai khỏi huênh hoang thêm hpần nào tửuu lượng của mình. Theo tiểu đệ thấy, thì chưa chắc y đã uống hơn Lưu huynh! Ánh mắt Tiểu Phi vụt ngời lên:

-Nam Cung huynh có gặp qua hắn? Có cùng hắn chung bàn uống rượu không?

Nam Cung Linh mỉm cười:

-Rất tiếc là tiểu đệ chưa hề gặp y, bằng không cũng quyết uống đua với y xem ai hơn ai kém! Tiểu Phi vuốt nhẹ chót mũi mình:

-Sợ rằng cơ hội đó không bao giờ có! Nam Cung Linh nhướng mày:

-Chỉ cần hắn chưa chết, thiếu gì cơ hội sau này! Tiểu Phi đặt chung rượu xuống bàn, cố ý nói từng tiếng một:

-Ai bảo là y chưa chết?

Nam Cung Linh rúng động:

-Chết rồi? Làm sao y chết? Tại sao giang hồ không một ai hay biết?

Tiểu Phi hỏi vặn lại:

-Tại sao Nam Cung huynh biết là trong giang hồ không một ai hay biết?

Vô Hoa nhẹ mỉm cười đỡ lời:

-Tin tức của Cái bang là nhanh nhất nên trong giang hồ có người hay biết tin tức đó, thì Cái bang Bang chủ không lẽ lại chẳng hay?

Tiểu Phi khẽ thở dài:

đúng thế! Trong giang hồ quã thật không một ai hay biết hung tin đó. Chỉ vì đệ đã chôn giấu thi hài y, cốt ý không muốn cho giang hồ biết được tin tức cái chết của y! Nam Cung Linh trợn mắt:

-Tại sao lại làm thế?

Ánh mắt của Tiểu Phi như những tia dùi nhọn hoắc xoáy vào đối tượng:

-Vì hung thủ giết chết y, cố ý sắp bày nghi trận, muốn làm cho người trong giang hồ ngờ là họ tự tàn sát nhau và cũng chết sạch cả. Nếu tôi chẳng chôn giấu thi hài của bọn họ, lại đem tin tức thấu lộ mọi nơi, có phải là giúp tên hung thủ nọ tha hồ tiêu dao ngoài pháp lý chăng? Tại sao ta lại để cho hắn an nhiên như thế chứ?

Nam Cung Linh gật đầu:

đúng thế! Lưu huynh làm như vậy, đám môn nhân thân thuộc của họ không hay là họ đã chết, tất sẽ cố sức mà đổ xô khắp nơi truy xét tông tích họ, tên hung phạm đó đừng mong được một ngày hưởng an nhàn! Vô Hoa mỉm cười:

-Bần tăng đã nói qua, bọn hung đồ, mà gặp Đạo Soái Lưu Hương, bằng như là gặp sát tinh, đừng hòng cựa quậy! Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Linh:

-Nam Cung huynh có khứng giúp đệ tìm ra tên hung đồ đó chăng?

Nam Cung Linh phì cười:

-Lưu huynh đừng nên quên rằng, đệ tử Cái bang có tiếng là những kẻ rất hay gánh vác việc người nhất, so với Đạo Soái Lưu Hương cũng chẳng kém là bao nhiêu! Tiểu Phi nói:

đã thế, xin nam Cung huynh cho biết vị phu nhân của Nhậm lão bang chủ hiện giờ ở đâu?

Nam Cung Linh kinh ngạc:

-Không lẽ Nhậm phu nhân có liên quan đến vụ này?

Tiểu Phi đáp:

-Ẩn tình bên trong, sau này rồ Nam Cung huynh sẽ hiểu. Bây giờ chỉ cần nam Cung huynh nói ra nơi trú ngụ của Nhậm phu nhân bằng như giúp đệ một chuyện rất to vậy! Đôi mắt vẫn nhìn thẳng Nam Cung Linh, Tiểu Phi cười hề hề nói tiếp:

-Bằng như Nam Cung huynh chẳng chịu nói, e rằng đệ sẽ cho là Nam Cung huynh có ý che giấu chân hung, đệ mà nói tùm lum bậy bạ ra, thì bang chủ Cái bang khó mà chịu nổi.

Vô Hoa bật cười:

-Chổ đáng mến nhất của Lưu huynh chính là những lúc đâm ra bướng bỉnh chẳng khác chi là… con nít! Nam Cung Linh thở dài tỏ vẻ khó xử:

-Nhậm lão bang chủ sau khi mất đi, Nhậm phu nhân liền phát nguyện thủ tiết, tiểu đệ thân là Cái bang đệ tử càng chẳng nên dẫn người tới quấy rầy người! Ngừng lại đưa mắt nhìn Tiểu Phi, Nam Cung Linh gượng cười nói tiếp:

-Với ai thì tiểu đệ cũng chẳng hề sợ, nhưng gặp Lưu huynh thật là vô phương! Tiểu Phi mừng rỡ:

-Nam Cung huynh đã bằng lòng?

Nam Cung Linh cười thầm:

-Cái tội danh giấu diếm chân hung, tiểu đệ làm sao mà gánh nổi?

Tiểu Phi cười hềnh hệch, hỏi nhanh:

-Nhậm phu nhân hiện giờ ở đâu?

Nam Cung Linh thở một hơi dài:

-Chổ ở của Nhậm phu nhân rất kín đáo, người ngoài khó mà tìm được. Nếu như Lưu huynh chịu khó uống hết hơn nữa vò rượu còn lại nầy, tiểu đệ sẽ đưa Lưu huynh đi gặp! Vô Hoa cười bảo:

-Bang chủ muốn làm khó Lưu huynh đáng lý nên tìm chuyện gì khác mới được, bắt hắn uống rượu khác nào gải đúng chổ ngứa của hắn?

Tiểu Phi cười to:

-Rốt cuộc là chỉ có Vô Hoa hiểu hơn hết! Tay nâng lấy đít vò, Tiểu Phi ngữa cổ ực luôn một hơi sạch cạn, mặt vẫn không đổi sắc:

-Bây giờ đi được rồi chứ?

Nam Cung Linh nhíu mày trầm ngâm một lúc:

-Lưu huynh có thể nán được chừng nửa tiếng đồng hồ để tiểu đệ lo chút việc trong bang được chăng?

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nơi chúng ta đến, khoảng hai ngày có thể trở về được không?

Nam Cung Linh đáp:

-Hai ngày là quá nhiều! Vô Hoa mỉm cười:

-Lưu huynh nóng trở về như thế, phải chăng có hẹn trước với giai nhân?

Tiểu Phi cười ha hả:

-Mọi người đều cho là chuyện chi cũng khó giấu nổi được ta, nhưng câu nói ấy nên nhường lại cho hòa thượng ngươi mới phải! Ngước mắt nhìn khung song dán giấy, bên ngoài trời đã rừng rựng màu trắng xam xám, Tiểu Phi day sang Nam Cung Linh nói tiếp:

được rồi, một tiếng đồng hồ sau, đệ sẽ trở lại tìm Nam Cung huynh! Chàng vươn vai đứng dậy, lau sơ miệng, thuận tay rờ lấy chung rượu của Vô Hoa Diệu Tăng cầm theo ra ngoài… Giọng cười của chàng từ ngoài cửa sang sảng vọng vào:

-Vô Hoa nấu món ngon, Nam Cung đãi rượu, cứ đến là có ăn, ăn xong là đi, cuộc đời như thế, còn muốn gì hơn nữa. Cơm no, rượu đủ, vui thú thanh nhàn… Câu nói chưa dứt, người đã vút xa, nhưng chung rượu nọ lại từ ngoài cửa sổ là đà bay trở vào, vừa vặn đáp nhẹ xuống trước mặt Vô Hoa, y như là có bàn tay vô hình đặt vào chổ củ.

Rượu trong chung đã uống cạn, nhưng bên trong chung có thêm một vật: viên ngọc như ý nho nhỏ để cài nơi thắt lưng.

Nam Cung Linh rúng động buột miệng:

đạo Soái Lưu Hương thủ pháp quả là nhanh! Nhưng Vô Hoa dửng dưng cất tiếng:

-Nếu không phải là vật chẳng đáng, bần tăng dễ đâu để cho hắn lấy đi? Giá mà hắn chịu bớt lộ liểu tài năng, có lẽ hắn sẽ còn sống dai hơn nữa! *** Buổi sáng bên hồ Đại Minh, sương mù giăng giăng trắng xóa.

Tiểu Phi lanh quanh trên bờ chẳng mấy lâu đã nghe có tiếng ngựa hí vang lên đâu đấy.

Tiếp đó, tiếng vó ngựa nện nhẹ từ ven bờ hồ trước mặt tiến lại.

Tuy trong làn sương mù mù, sắc ngựa vẫn ngời ngời đen nhánh lên, Tiểu Phi lướt tới mỉm cười:

-Ngựa ơi, đáng tiếc ngươi là vật sở hữu của bạn ta, bằng không, ta không làm sao đành để cho người khác cưỡi trên lưng ngươi! Con vật hình như hiểu được tiếng người, hếch hếch chiếc mũi sát vào má chàng.

Tiểu Phi nói như lẩm bẩm với chính mình:

-Với ngựa sành chỉ cần đối xử tốt cùng nó một lần, nó sẽ mãi không quên cái ý tốt đó, nhưng với con người, dù đối xử tốt cùng họ cách mấy, không mấy chốc là họ quên sạch sành sanh.

Chàng kề bên tai ngựa nói đúng ba câu:

đưa ta đến gặp Hắc Trân Châu! Sau đó, kéo nhẹ vành tai con vật đúng ba lượt.

Nếu đổi kẻ nào khác, tá6t nhiên thế nào cũng kéo bốn lượt thật mạnh thử xem sao? Nhưng Tiểu Phi lại là người tuyệt đối giữ chủ trương không khi nào chơi ác với vật, trừ phi kẻ đó đã gần giống như súc vật! Quả nhiên con ngựa liền quay đầu lửng thửng đi trước dẫn đường.

Tiểu Phi không trèo lên cưỡi ngựa mà đi theo ở phía sau, ngắm nghía từng sự chuyển động thực đều đặn và nhịp nhàng. Tiểu Phi cảm thấy khoan khoái còn hơn là cưỡi trên lưng ngựa.

Cái chuyển động của bắp thịt là cái tiết tấu bất tận của sự sống. Một bức tranh thật đơn giản, nhưng đã được tất cả chân thiện, chân mỹ của cuộc đời.

Một kẻ đã biết hưởng thụ kiếp sống, tất nhiên không bao giờ bỏ qua dù một cơ hội nhỏ, để ngắm ngía một cái đẹp trên đời.

Dưới một rặng liểu dày, một chiếc thuyền nan đang đậu. Thiếu niên áo đen Hắc Trân Châu đang ngồi bó gối trên thuyền nhìn ra mặt hồ bốc trắng hơi sương, nghĩ ngợi đến xuất thần.

Bên ngoài của gã xem ra rất lảnh đạm dửng dưng, dửng dưng đến mức hầu như không một chuyện gì trên đời này có thể làm gã lưu ý đến. Nhưng kỳ thật tâm sự của gã còn nhiều hơn cả một ai! Tiểu Phi đằng hắng lên tiếng:

-Các hạ đang nghĩ gì thế?

Hắc Trân Châu quay lại:

-Ta đang nghĩ đến ngươi! gã tung người nhảy lên bờ, đối diện với Tiểu Phi và hỏi tiếp:

-Nghĩ xem ngươi đã hỏi ra được chưa?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa hỏi ra! Hắc Trân Châu cười lạt:

-Ta sớm biết là hắn không khi nào chịu nói ra! Tiểu Phi nói thật chậm:

-Phải tuy hắn không chịu nói ra, nhưng lại bằng lòng đưa ta đi! Đôi mắt Hắc Trân Châu sáng lên:

-Tốt lắm! Các người đi phía trước, ta theo ở phía sau vậy! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Các hạ muốn theo sau Nam Cung Linh mà không bị hắn phát giác, sợ rằng khinh công chưa đủ trình độ! Hắc Trân Châu hất mặt:

- Dù hắn có phát giác đã làm gì được ta?

Tiểu Phi thở ra:

-Chẳng làm gì được rồi, nhưng các hạ cũng như tôi, đừng hòng tìm gặp Nhậm phu nhân! Hắc Trân Châu mím môi, một lúc:

-Vậy ngươi đi dộ bao lâu?

Tiểu Phi đáp:

-Hai ngày! Hắc Trân Châu gật đầu:

-Tốt lắm, hai ngày sau ta vẫn đợi ngươi tại đây! Tiểu Phi nghĩ ngợi một thoáng và nói:

-Hai ngày, hoàng hôn sẽ có một thiếu nữ áo trắng đến từ Đại Minh hồ, lúc đó nếu tôi chưa về, xin các hạ bảo nàng hãy đợi tôi! Hắc Trân Châu vụt cười to lên:

-Cùng giai nhân hò hẹn vào chiều hôm, Đạo Soái Lưu Hương quả là tay phong lưu đáo để, chỉ tiếc là ta không nhận được mặt vị giai nhân đó, làm sao mà chuyển cáo lại lời của ngươi?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nàng họ Tô, các hạ thấy nàng có thể biết ngay. Đại Minh hồ tuy rằng là nơi địa linh nhân kiệt nhưng các cô gái như nàng cũng chẳng nhiều lắm đâu.

Đôi mắt sâu thẳm, của Hắc Trân Châu vụt nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Nàng đẹp lắm à?

Tiểu Phi chép miệng:

-Chỉ đơn thuần moat tiếng đẹp, làm sao hình dung nổi được nàng?

Đôi mắt Hắc Trân Châu càng mở to lên:

-Nàng là người chi của ngươi?

Tiểu Phi cười cười:

-Các hạ không cảm thấy rằng, hỏi hơi nhiều sao?

Hắc Trân Châu xụ ngay nét mặt:

-Tốt lắm! Ngươi đi đi.. nhưng nếu như nàng không chịu đợi ngươi thì sao?

Tiểu Phi đáp:

-Nếu như nàng không chịu đợi tôi, tôi sẽ nhảy ngay xuống hồ Đại Minh này tự vận.

Hắc Trân Châu đưa mắt nhìn ra mặt hồ đầy hơi sương, nhè nhẹ thou ra:

-Ngươi tự tin quá! Tiểu Phi cười to:

-Nếu bắt bỏ đi cái tự tin, Lưu Hương này chắc là chỉ còn lại một vũng nước thúi thôi! Đi được vài bước, chàng vụt quay lại:

-Các hạ có thấy rằng cái tên mình giống con gái lắm không?

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Nếu ta là con gái, có lẽ ta đã giết ngươi rồi! Tiểu Phi nheo mắt:

-Nếu các hạ là con gái, chắc không đến đổi hằn học với ta như vậy! *** Cách Khúc phố, hướng Đông nam mấy dặm, có hòn núi tên gọi Mi Sơn.

Thế núi tuy không cao, nhưng cảnh sắc quả u nhàn, cỏ cây diễm tuyệt, Tiểu Phi mới đặt bước lên núi đã cảm thấy tâm hồn mình phiêu phiêu như thoát tục.

Nắng vàng mới rừng rựng ở chân sơn, bóng lá tàng cây rọi ánh chộp đá suối nguồn thành một màu biên biếc xanh, gió đan kẻ lá, chim hót đầu cành, bước chân của Nam Cung Linh đạp trên những vầng sương sáng vừa bốc lên y như đang cưỡi lên vầng trăng.

Tiểu Phi chợt hỏi:

-Chúng mình đã rời khỏi Tế nam bao lâu rồi?

Nam Cung Linh cười đáp:

-Mới có một ngày, không lẽ Lưu huynh lại quên?

Tiểu Phi khẽ thở dài:

-Tuy đệ mới đặt chân đến đây, nhưng nghĩ đến những sự tranh giành tục lụy nơi thành Tế Nam, tưởng chừng như mình đã sống qua kiếp khác. Giá mà được ở mãi nơi đây, thì kẻ tục Lưu Hương ắt sẽ trở thành nhã sĩ! Nam Cung Linh cũng lây dáng nét mơ màng:

-Lúc Nhậm bang chủ còn sống, thường ước ao đến đây cất lều ẩn cư, tiếc vì suốt đời người bận rộn chẳng lúc nào nhàn, chí nguyện đó, chờ đến lúc chết mới được thực hiện! Tiểu Phi buông một câu ướm dò:

-Có lẽ Nam Cung huynh rất tưởng nhớ đến người?

Nam Cung Linh mặt đượm nét buồn:

-Ông là một người rất mực nhân từ, rất mực hòa nhã, mà trong đời tôi chưa thấy có một ai hơn. Tôi vốn là một đứa con mồ côi, không có ông, tôi làm sao có ngày nay! Tiểu Phi ánh mắt thoáng ngời lên:

-Cùng Nam Cung huynh quen biết đã lâu nhưng đây mới là lần đầu nghe Nam Cung huynh nói lên câu đó! Nam Cung Linh buồn buồn nói tiếp:

-Trong giang hồ mạnh được yếu thua, tấn tuồng cạnh tranh không lúc nào ngừng. Có lắm chuyện mình không có thì giờ mà nghĩ đến mà cũng chẳng dám nghĩ đến.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Phải làm, có lắm chuyện mà mình nghĩ nhiều quá, lòng có thể biến cải mất. Và những kẻ lòng dạ yếu mềm, khó mà sinh tồn giữa chốn giang hồ đầy lọc lừa man trá.

Nam Cung Linh dửng dưng mỉm cười thay câu đáp.

Hai người một trước,một sau noi theo con đường mòn khúc khuỷu tiến lần lên núi.

Một bên là vách đá cheo leo, một bên vực sâu trùng trùng cảnh sắc tuy thật u nhã, nhưng địa thế cũng cực kỳ hiểm ác.

Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhậm phu nhân ở trên đỉnh núi phải chăng?

Nam Cung Linh đáp:

-Nhậm phu nhân phong tư tuyệt thế, đáng liệt vào hàng đệ nhất mỹ nhân, dễ đâu chịu ở dưới người?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đệ xưa nay vốn không hề nôn nóng một chuyện gì, nhưng nhớ đến mọi lời thiên hạ đồn đãi về sắc lịch của bà ta, lại nghĩ đến chốc nữa đây mình sẽ được gặp, tim của đệ cứ như muốn vọt ra ngoài!

17. Chương 17: Thiên Phong Thập Tứ Lang

Chợt nghe tiếng nước chảy róc rách xa xa, trước mắt hai người dần dần hiện ra một bờ núi cheo leo, bên dưới nước chảy cuồn cuộn bọt tung trắng xóa.

Nối liền khoảng cách mười trượng của hai bờ núi là một chiếc cầu treo lắc lẻo, chiều ngang không quá hai thước.

Trên cầu có một người đang ngôi xếp bằng, gió núi thổi bồng lớp áo, trông như có thể thổi rớt y xuống cầu bất cứ lúc nào. Và một khi ró7t xuống, với chiều sâu thăm thẳm đó, xương thịt dù bằng thép nguội cũng khó nổi vẹn toàn.

Nhưng người ấy, đôi mắt đang khép kín, hình như đã ngủ.

Tiểu Phi tiến đến gần nhìn kỹ người ấy, thấy da mặt gã như sáp vàng, mày rậm mũi khoằm, tuy mắt nhắm lại, nhưng sát khí như vẫn toát ra bừng bừng qua khuôn mặt.

Gã ngồi xếp bằng, để lộ đôi chân trần mốc thếch, phía trước mặt lại để đôi guốc bằng cây đen gót khá cao, trên đôi guốc gác ngang một thanh trường kiếm vỏ cũng màu đen và hình dáng rất kỳ dị.

Gió núi lay tà áo gã kêu lên phần phật, trên chiếc bào đen hình như dùng kim tuyến một hàng chữ thảo, nét bút tung hoành nhưng rồng bay phượng múa:

"Kiếm ra khỏi vỏ, đối phương khó sống" Giữa khung cảnh âm u thanh tú c3a sơn khuê, vụt hiện lên một con người ngụy dị như thế khiến cho cảnh vật bỗng chốc đượm đầy vẻ thần bí.

Tiểu Phi thoáng rùng mình, quay sang Nam Cung Linh thấp giọng hỏi:

-Ai thế?

Nam Cung Linh lắc đầu.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm phu nhân phải chăng ở bên kia bờ đôi diện?

Vẫn không lên tiếng Nam Cung Linh lại gật đầu.

Tiểu Phi mạnh dạn bước tới trước vòng tay:

-Xin bằng hữu cho mượn lối một tý được chăng?

Nhưng người nọ vẫn nhắm mắt ngồi im, hình như không hề nghe tiếng hỏi.

Tiểu Phi đành nhắc lại lần nữa:

-Bằng hữu có thể cho chúng tôi mượn đường một chút được chăng?

Tiếng nói của chàng đã dồn theo nội lực, *** glộng vang rền bốn hướng núi, nhưngngười nọ vẫn im lìm bất động.

Tiểu Phi quay sang Nam Cung Linh, cười thảm não:

-Vị bằng hữu này chỉ còn chưa nói là: "núi này do ta mở, rừng này do ta vun, nếu muốn qua đườngnày, phải nạp tiền mãi lộ" đó thôi! Chàng cố ý nói thật to, hình như định khích người nọ! Quả nhiên hắn vụt mở mắt ra nhìn chàng.

Tiểu Phi cảm thấy như vừa bị một nhát dao bén lướt qua khuôn mặt, da lưn gkhông khỏi ơn ớn.

Người nọ chầm chậm cất tiếng:

-Mênh mông thế gian, nơi nào chẳng được, tại sao nhị vị cứ nằng nặc đi đường này?

Thanh âm của gã thật là chậm, thật rõ từng tiếng một mà cũng thật cứng bén xói tai, y như tiếng sắt thép giũa mài, tiếng tre nứa cọ và o nhau ken két.

Tiểu Phi chợt rúng động, buột miệng hỏi:

-Xin các hạ cho biết quý danh! -Thiên Phong Thập Tứ Lang! người nọ đáp gọn.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Các hạ không phải là người Trung thổ?

Người nọ đáp:

-Ta từ Y Gia cốc, nơi Đông doanh châu đến đây! Tiểu Phi thoáng biến sắc:

-Các hạ là Nhẫn Hiệp Y Giá?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhắm mắt làm thinh.

Tiểu Phi nhớ đến quái nhân đêm nọ đã dùng khói lạ che mắt chàng để biến mất vào đáy hồ, lòng chàng không khỏi tự Ơn ớn lạnh. Phải chăng chính là gã ta?

Nam Cung Linh cung kính nghiêng mình:

-Y Giá Nhẫn Hiệp vô địch thiến hạ, hai mươi trước đã từng xuất hiện tại vùng Mân Triết, phải chăng là tiền bối đây?

Thiên Phong Thập Tứ Lang nhếch mép lạnh lùng:

-Phải! Nam Cung Linh lại hỏi:

-Tiền bối lần thứ hai tái nhập trung thổ, bọn trẻ tuổi chúng tôi lại được dịp chiêm ngưỡng tuyệt kỹ của Y Giá quả là một điệu đại phúc. Nhưng chẳng hay tiền bối vượt biển trở lại từ bo lâu rồi?

Câu hỏi thật trúng ý Tiểu Phi, chàng làm thinh lắng chờ câu đáp.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chậm rãi trả lời:

-Mười hôm trước đây, bỏ thuyền lên bờ, đến nơi đây đã độ năm ngày! Tiểu Phi buột miệng hỏi:

-Lạ thật, tại sao vãn bối hình như có gặp tiền bối nời hồ Đại Minh?

Thiên Phong Thập Tứ Lang lạnh lùng:

-Có lẽ ngươi hoa mắt! Tiểu Phi còn định hỏi, nhưng Nam Cung Linh đã láy mắt chận lời và rước nói:

-Vãn bôi rất nghe thêm vài lời chỉ giáo hữu ích, nhưng vì có việc gấp bên mình, xin tiền bối vui lòng nhượng lối, chờ khi trở về vãn bối xin được nghe thêm lời vàng ngọc! Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt trợn mắt quát lớn:

-Các ngươi nhất định đi con đường này, phải chăng định tìm Thu Linh Tố?

Tiểu Phi một phen giật mình rúng động:

-Tại sao lão Y Giá này cũng biết cả cái tên Thu Linh Tố, phải chăng lại là tình nhân cũ của nàng?

Nam Cung Linh nhíu mày hỏi gặn:

-Thu Linh Tố?Phải chăng tiền bối định nói đến Nhậm phu nhân?

-Ừ! Thiên Phong Thập Tứ Lang mím miệng lạnh lùng.

Nam Cung Linh giật mình hỏi tiếp:

-Tiền bối có quen với người?

Thiên Phong Thập Tứ Lang vụt ngửa cổ cười lên lanh lảnh, giọng cười đượm đầy thê lương oán hờn, lay động cả rừng cây hốc đá, lá xanh lìa cuống lả tả rơi cùng.

Tiểu Phi, Nam Cung Linh không khỏi dưa mắt nhìn nhau, chẳng hiểu đối phương sao lại cười.

Thiên Phong Thập Tứ Lang chợt ngưng ngay giọng cười, tiếng nói nghe chừng là tiếng rít:

-Ngươi hỏi ta có quen biết nàng không à? Ta vì nàng mà cam lòng chịu nhục với lão họ Nhậm, ôm hận trở về Đông doanh, thề độc ngày nào Nhậm Từ còn sống, nhất định chẳng bao giờ ta đặt chân lên trung thổ, vì hạnh phúc của nàng, ta đành nhận lấy một hcưởng của Nhậm Từ, mà chẳng đánh lại, vì nàng mà ta đên bây giờ vẫn chịu ở giá, thế mà bây giờ… bây giờngươi lại hỏi ta có quen biết với nàng hay không?

Tiểu Phi như sững ra một chổ.

Quả thật không ngờ cái lão Y Giá, ngoại danh Nhẫn Hiệp trước mặt lại có một đoạn tình cừu oan trái với vợ chồng Nhậm Từ.

Càng không ngờ hơn nữa, một con người dáng dấp như quái nhân, bề ngoài lnh5 hơn băng khối, lại là một kẻ rất mực si tình, si tình không thua gì bọn Trác Mộc Hợp! Và dù năm kẻ ở năm phương khác nhau, Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên cũng như lão Y Giánày cùng chung một tâm trạng,

tôn thờ mối tình đơn phương, quyết một đời cô độc để ôm lấy mó6i khổ tương tư! Khác hơn một điều là bốn người kia đều chết, chỉ có Y Giá vẫn sống sờ sờ kia! Tiếng cười thê thiết vụt dứt ngay, Thiên Phong Thập Tứ Lang gằn gằn nói tiếp:

-Bây giờ Nhậm Từ đã chết, Thu Linh Tố kể như hoàn toàn thuộc về ta, trừ ta ra, khắp thiên hạ đừng hòng ai trông thấy mặt nàng! Nam Cung Linh vội nói:

-nhưng Nhậm phu nhân… Thiên Phong Thập Tứ Lang chận ngay:

-Chính nàng cũng chẳng muốn thấy mặt ai khác, các ngươi cút đi là vừa! Nam Cung Linh nhíu mày lên tiếng:

-Tại hạ thân là đệ tử Cái bang vốn ra phải tôn trọng ý kiến của Nhậm phu nhân, chỉ vì bị Lưu huynh đây… Nam Cung Linh vụt bỏ lửng câu nói và day mặt sang hướng Tiểu Phi như nhường lời.

Tiểu Phi nói ngay:

-Nhậm phu nhân có phải chẳng muốn tiếp người ngoài hay không, cần phải nghe chính miệng bà ta thốt ra, tại hạ mới tin được! Nam Cung Linh chợt kề miệng sát tai chàng:

-Bị lão quái vật đó chận ngang cầu, chúng ta làm sao bước qua đây?

Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh địa thế, bên dưới chiếc cầulà một vực thẳm mù mù, hai bên bờ vách núi cheo leo từ bên này đến bên kia bờ chiều rộng không dưới mười trượng, dù cho bất cứ một tay khinh công tuyệt thế nào cũng khó mà bay vượt qua.

Nhưng bên ngoài Tiểu Phi vẫn giữ trọn nụ cười:

-Bất luận thế nào, đệ cũng hất quyết vượt qua cho được! Lời chàng vừa dứt, chợt nghe một tiếng cảng vang lên kèm theo một ánh chớp ngời từ trong ống tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuôn ra, chụp thẳng vào một cội cây to độ miệng tô dựa bên bờ núi.

Tiểu Phi xoay mắt nhìn theo, hình như là mộ chiếc vòng màu bạc lấp lánh khớp trọn lấy vòng thân cây, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, thì vụt "rắc" lên một tiếng thân cây nọ bỗng gãy ngang làm đôi và chiếc vòng bạc nhanh như làn chớp chui gọn trở vào tay áo của Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Võ lâm Trung nguyên, hình dạng ám khí không dưới muôn ngàn thứ, cũng không thiếu chi hạng cao thủ tuyệt luân nhưng thủ pháp của Thiên Phong Thập Tứ Lang hoàn toàn khá chẳn, chiếc vòng bạc của y có thể lượn vòng lui tới, linh hoạt y như vật sống, càng nói lên một thủ pháp kỳ đặc ngụy dị khác thường.

Tiểu Phi không dằn được tiếng khen:

-Thủ pháp của Y Giá, quả không hổ tiếng đồn! Thiên Phong Thập Tứ Lang cười hiểm ác:

đây chính là thuật "Tử Uyển Thuật" một trong chín bí thuật của Nhẫn công chúng ta. Giá như ta chẳng nương tay, thân cây kia đã là cần cổ của ngươi! Thế nào? Chưa cút đi còn đợi lúc nào?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Chà! Cái danh từ Tử Uyển thuật nghe khá khiếp người đấy, nhưng cây là vật chết, còn người là vật sống, không lẽ ta vươn cổ ra để đợi ngươi tròng lấy à?

Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên:

-Có lẽ ngươi muốn thử?

Tiếng rít liền theo một ánh sáng chớp thẳng tới trước.

Tiểu Phi chỉ kịp nhận thấy trước mắt bỗng chói lòa lên, một ngân quang hình chiếc móc lao đến như điện chớp, nhanh hơn cả sức tưởng tượng của mình.

Chàgnlập tức xoay người tránh xa bảy thước.

khôn gnơ làn ngân quang ấy như là vật sống, bám sát theo chàng tựa bóng đuổi hình.

Liên tiếp bảy lần dịch người tránh né, làn ngân quang no vẫn chơm chớp bám sát chẳng rời, tạo thành một màn lưới bạc giăng giăng chẳng còn biết đâu để mà tránh.

Vèo… vèo… Từ lòng bàn tay Tiểu Phi vụt bay ra ba điểm đen nhánh, hai điểm bay tuốt ra ngoài, còn lại một điểm lại trúngngay vào vùng ngân quang kêu choang lên một tiếng.

Vừng ngân quang tức khắc biến mất, hai chiếc móc câu khớp lại dính liền nhau biến thành một vòng tròn rơi trên mặt đất, nẩy bật lên một cái và bay nhanh trở về phía chủ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang biến sắc quát to:

-Giỏi lắm! Dám phá "Tử Uyển Thuật" của ta! Hãy xem Đonn Tâm Thuật tiếp nối… Liền với tiếng quát, một lượng khói ùn ùn như sóng biển cuộn tới, trong vầng khói tím hinh như nhấp nháy những hạt nhỏ óng ánh tựa thủy tinh.

Tiểu Phi dừng bước sụt lùi và bất thần nhấc bổng người lên khoảng không.

Ầm!… Vừa vặn một tiếng nổ vang lên dữ dội như tiếng sét, làn khói tím lả tản bay, cội cây to phía sau lưng Tiểu Phi gẫy đứt làm đôi đoạn đổ ầm xuống đất, thân cây y như một ngọn sét quật ngang, gỗ bên trong cháy nạm, lá úa tả tơi theo chiều gió tung bay… Tiểu Phi không khỏi thầm rúng động:

-Môn nhẫn thuật quả là một tà pháp đáng kể! Chàng nhấc người lên ba trượng và là đà đáp xuống trên chiếc cầu treo, cách gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đượm đầy thần bí kia không đầy mấy thước.

Nam Cung Linh thất thanh gọi lớn:

-Nhẫn Thuật Y Giá lợi hại phi thường, Lưu huynh phải đề phòng cho lắm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhẫn thuật tại hạ đã lãnh giáo qua, bây giờ muốn được lãnh giáo lưỡi kiếm vô địch của tôn giá! Thiên Phong Thập Tứ Lang rít lên từng tiếng một:

-Ngươi định xem tuyệt kỹ Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của ta?

Tiểu Phi cười cười:

-Bây giờ dù cho tôn giá có bằng lòng cho tôi qua, tôi cũng chẳng qua, cái hứng thú đối với các hạ hiện giờ, còn mạnh hơn đối với Nhậm phu nhân, lãnh giáo xong Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của tôn giá, tôi còn muốn đàmm luận với tôn giá một câu chuyện.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cười rờn rợn:

-Nghịch Vân Nhất Đao Trảm là một sự un đúc của tất cả tinh hoa trong kiếm đạo, kiếm tuốt khỏi vỏ là địch thủ khó sống. Sau khi ngươi xem được rồi, thì đừng hòn còn nói chuyện với ai?

Miệng nói nhưng đôi mắt cứ nhìn xoáy vào Tiểu Phi trong ánh mắt như bốc lên một tia nhìn yêu hoặc, và trong giọng nói chầm chậm kia cũng mường tượng mang theo hơi ám thôi miên ma quái! Trên vành môi Tiểu Phi tuy không tắt nụ cười, nhưng toàn thân chàng không một phân tấc nào không tràn đầy cảnh giác, tia mắt chăm chú vào thanh đao chẳng dám rời! Hình thế thanh đao rất dị kỳ, chiều dài khoảng năm thước, nhưng chiều ngang, nhỏ hẹp in hình thân kiếm.

Lưỡi đao đặc biệt, tất nhiên chiêu thế cũng cực kỳ đặc dị tân kỳ.

Thiên Phong Thập Tứ Lang cánh tay vưa chớp động, người đồng nhấc lên theo, thanh đao đã tức tốc tuốt ra khỏi bao, ánh đao chớp chớp như nước biếc trăng thu, ngập ngời lóe mắt.

Tay trái cầm lấy chuôi đao buông theo bờ hông, tay phải nhấc cao thanh đao ngang tầm mắt, Thiên Phong Thập Tứ Lang cho bề lưỡi hướng ra ngoài, như có thể chém ra bất cứ lúc nào.

Thân hình lão ngay đơ như pho tượng bất động, chỉ có tia mắt yêu quái cứ chập chờn nhìn xoáy vào Tiểu Phi ánh đao và tia mắt hầu như đã chụp tỏa khắp đối thủ.

Thế đao dù chưa nhích động, nhưng Tiểu Phi đã cảm thấy sát khí bức ra bừng bừng, mỗi lúc thêm trầm trọng, chàng càng trụ thần đứng yên không dám nhúc nhích.

Vì chàng thừa hiểu, chỉ một cái di động nhỏ nhặt thôi, sự cảnh giác châu thân khó tránh khỏi sơ hở, thế kiếm "tất sát" của đối phương sẽ lập tức chém tới! Chàng đã dùng phương thức "lấy tịnh chế động", chính là tinh hoa trong kiếm đạo của Đông doanh.

Địch không động, ta bất động, địch nhích động, ta động trước, không phát là thôi, phát ra tất trúng! Gió núi vụt như ngừng reo, bốn bề phăng phắc, không khí càng như nặng chìm trong sát khí! Tiếng nước rì rào bên dưới cầu cũng nghe như xa vời vợi mơ hồ, chỉ còn lại tiếng thở có tiết tấu của Thiên Phong và Tiểu Phi, mỗi lúc thêm phần nặng nề.

Dùng cái tịnh để giằng co nhau, thật ra còn dể sợ hơn trên phương diện tranh nhau chém giết của cái động.

Vì trong cái tư thế tịnh đó, đầy dẫy nguy cơ, hung hiểm khó lường, cho dù một cao thủ tuyệt đỉnh nào, cũng khó mà ước lượng nổi đường đao của Thiên Phong Thập Tứ Lang từ vị trí nào chém xuống! *** Tiểu Phi đã cảm thấy chót mũi của mình từng hạt mồ hôi tươm ướt nhưng khuôn mặt vàng nghệch của Thiên Phong Thập Tứ Lang vẫn trơ trơ như mặt người chết.

Đột nhiên, Thiên Phong vung chân đá bay đôi guốc mình xuống khe sâu, từ từ nhích tới… Đã tới giai đoạn phải động vì đối phương đã động, nhưng Tiểu Phi quả thật không biết phải động bằng cách nào?

Bàn chân không của Thiên Phong Thập Tứ Lang kéo sàn sạt trên mặt cầu treo vang thành một âm ba nặng nề, từng vết máu lốm đốm theo dấu chân chứng tỏ, khí huyết đối phương đã dồn lên tột độ vào chiêu công sắp đến.

Tuy nhiên, thanh đao trên tay gã vẫn vững vàng cửa ngang tầm mắt, cho đến chót mũi đao cũng không hề một chút lay động, hầu như tất cả tinh thần đều trút cả lên thế đao.

Và cũng ngay lúc ấy, một luồng gió nhọn vụt xoáy lên chiếu thẳng vào eo lưng của Tiểu Phi.

Lưỡi đao trên tay Thiên Phong chưa động, nhưng vỏ đao được đưa ra công trước, một thế công xuất kỳ bất ý khó ai ngờ.

Bao nhiêu tinh thần của Tiểu Phi đều đổ dồn lên thanh đao, bất thần bị đối phương dùng vỏ đao tấn công trước, trong cơn kinh hãi chàng chỉ còn cách nhấc người tháo lui.

Dường như chỉ đợi có thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang quát lên một tiếng xé không, đường đao trên tay vút bồi theo như chớp! Đường đao chém xuống cực kỳ hiểm ác ước lượng chuẩn xác vị trí tháo lui của Tiểu Phi, dồn Tiểu Phi vào cái thế không thể lui cũng không thể tránh, thật đúng danh hiệu chiêu thức Nghịch Vân Nhất Đao Trảm của Thiên Phong.

Đường đao tuy bề ngoài rất tầm thường, nhưng thật ra là cả một tinh hoa của kiếm thuật, cộng thêm trí tuệ khi lâm địch bao hàm tất cả kết tinh của những võ công trên thế nhân dung hợp lại.

Đôi mắt của Thiên Phong Thập Tứ Lang long lên đỏ ngầu. Y phục trên người qua luồng nội lực phát xuất phồng lên phần phật, quả là một đường đao dốc theo với tất cả công lực trên người! Đường đao rít gió phạt qua, thân hình Tiểu Phi cũng theo đó lộn nhào xuống dưới… Vì lui đã không đường, tránh cũng không còn chổ tránh, Tiểu Phi chỉ còn buông mình xuống vực.

Nhưng dù tránh khỏi đứt đôi vì thế đao "Nghịch Vân Nhất Đao Trảm", Tiểu Phi cũng khó thoát được nát thây dưới khe sâu. Nam Cung Linh không khỏi nhíu mắt dựng mày, thất thanh suýt rú to lên… Không ngờ tiếng rú chưa kịp phát ra, Tiểu Phi đã từ bên dưới đột ngột tung bổng trở lên… Thì ra tuy lộn nhào xuống bên dưới, nhưng bàn chân của Tiểu Phi vẫn móc dính vào thân cầu, chờ cho đường đao lướt qua, chàng móc chân lấy đà tung người lên cao bốn trượng và như một con ó vồ mồi, Tiểu Phi lộ một vòng, chụp ào xuống đỉnh đầu Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Cố ý đạp chân lên cầu treo, xem ra tuy cực kỳ mạo hiểm, nhưng Tiểu Phi đã nhắm định trước chổ rút lui bằng lối móc chân lộn xuống dạ cầu.

Trước khi đôi bên chưa động thủ, Tiểu Phi sớm đã đoán định chiêu thức của đối phương có thể diễn tiến.

Từ cái móc lộn người xuống dưới cho đến cái lộn mình ngược giữa không trung, không những đơn thuần ở khinh công tuyệt diệu mà còn cả một sự nhanh trí, cả một tài ứng biến thật khéo léo trong cơn lâm địch.

Tuy đôi bên chỉ giao thủ với nhau chỉ có một chiêu, nhưng là một chiêu kết tinh của trí tuệ cùng võ công mỗi người.

Vì quyết đưa đối phương vào chổ tử địa, Thiên Phong Thập Tứ Lang thế đao công ra đã không chừa lại một chút dư lực nào.

lão không ngờ Tiểu Phi khinh công quá cao mà sự ứng biến cực kỳ thần tốc. Lão càng không ngờ chính mình định lợi dụng cái địa thế tuyệt hiểm chủa chiếc cầu treo, bất thần tung ra một đòn sát thủ để đối phương không làm sao kịp trở tay, thì bây giờ thế cờ lại lật ngược, chính lão lại gánh lấy hậu quả của mình… Từ trên cao, Tiểu Phi lộn người chụp xuống, Thiên Phong Thập Tứ Lang bối rối không biết lui đâu trốn đâu?

Đường đao đi trượt mục tiêu, dư kình không sao thu lại được lưỡi đao chém sả vào sợi xích sắt to bằng nắm tay người, sao lửa bắn tung toé như pháo bông, sợi xích bị vặn cong đi một đoạn, khiến chiếc cầu treo vênh nghiêng một phía, đong đưa như chiếc võng… Giữa lúc nhịp cầu lao chao lay động, thân hình Tiểu Phi cũng vừa hạ thấp túm lấy đầu tóc dài xập xòa của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Tiểu Phi cất tiếng cười:

-Các hạ định chạy… Nhưng vành môi chàng vụt cứng ngay, giọng cười ngưng bặt nửa chừng… Vì trong bàn tay chàng chỉ còn là một nắm tóc giả dính theo cùgn chiếc mặt nạ da người vàng nghệch mà thôi! nhìn lại Thiên Phong Thập Tứ Lang đang lộn tròn rới nhanh xuông phía dưới và một tiếng "cọc" vụt vang lên, từ trong ống tay áo lão bay vù ra một cái xích nhỏ với chiếc khoanh bạc cắm sâu vào vách đá.

Thình lình lão đong đưa mấy lượt theo đà sợi giây xích, đồng thời tung xuống thật nhanh, an nhàn đáp xuống tận giòng khe, theo giòng nước bơi đi còn buông lại chuỗi cười xóc óc:

đạo Soái Lưu Hương, "Không Thiền Thuật" của Y Giá đáng gọi là diệu tuyệt trong thiên hạ đấy chứ?

Âm ba tiếng cười chưa dứt, thân hình của Thiên phong đã được dòng nước cuốn đi mút xa… *** Tiểu Phi chỉ còn cách trơ mắt nhìn theo, tay giữ chặt lấy bộ tóc giả với chiếc mặt nạ, đứng thừ ra một chổ.

Chợt nhận ra, từ trong chiếc mặt nạ từng hạt nước rơi xuống lốc bốc, Tiểu Phi bỗng buông tiếng cười to:

- Dù sao, mình cũng làm cho gã phải một phen toát mồ hôi, lúc nãy vì có chiếc mặt nạ này ngăn lại, làm ta cứ tưởng là hắn cứ trơ trơ, cho đến mồ hôi cũng chẳng có.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở phào nhẹ nhõm, tươi cười bước tới:

-Võ công của Y Giá quả nhiên ngụy dị hung hiểm khó lường. Giá mà thuật khinh công của Lưu huynh chẳng độc đáo thiên hạ, thì e rằng hôm nay không thoát khỏi đường đao kinh hồn kia.

Tiểu Phi vụt nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Linh, cười đáp lại:

-Tuy võ công của hắn truyền từ Y Giá, nhưng người hắn không phải từ Y Giá cốc đến?

Nam Cung Linh sững sốt:

-Lưu huynh làm sao biết được?

Tiểu Phi nhếch môi:

-Nếu hắn thật sự từ Y Giá đến, thì làm sao biết đúng tên và ngoại hiệu đệ là Đạo Soái Lưu Hương?

Nam Cung Linh gật đầu và kêu lên:

đúng, đúng lắm! Vì tiểu đệ từ nãy giờ cũng chẳng có kêu lên tên của Lưu huynh! Tiểu Phi cười nói tiếp:

-Huống hồ, nếu hắn thật sự từ Y Giá đến, đệ với hắn vốn chẳng hề quen biết nhau, tại sao lại phải mang thâm thứ mặt nạ giả để làm chi?

Nam Cung Linh gặn lại:

-Nếu không phải Nhẫn Hiệp Y Giá thì là ai?

Đôi mắt ngời lên như điện lạnh, Tiểu Phi nói rõ từng tiếng:

-Tuy chưa biết đích xác là ai, nhưng đệ có thể quả quyết hắn nhất định biết đệ cũng như đệ biết hắn! Đôi mắt chàng càng ngời lên qua nụ cười tiếp nối:

-Và như vậy, phạm vi của sự kiện không còn lớn lắm, vì trong thiên hạ võ lâm, có thể biết được mặt thật của đệ cũng chẳng mấy người và võ công cỡ như người đó lại càng không bao nhiêu.

Nam Cung Linh xen lời:

-Theo tiểu đệ biết thì trong số cao thủ võ lâm thiên hạ, tinh thông được "Nhẫn thuật" của Y Giá, chẳng có một người nào! Tiểu Phi rùn vai cười:

-Tất nhiên Nhẫn thuật không phải là công phu bổn môn của hắn nhưng trong cơn nguy cấp hắn cũng chẳng chịu sử dụng công phu của bản môn ra, chỉ vì y thừa hiểu là một khi giở công phu phu bản môn, thì ta sẻ đoán được ngay hắn là ai! Nam Cung Linh sáng mắt lên:

-Thế thì kẻ đó là ai, hình như Lưu huynh đã phần nào đoán được rồi thì phải?

Tiểu Phi cười bí mật:

-Thiên cơ bất khả lậu. Phật dạy rằng: Đừng nên nói đừng nên nói! Nam Cung Linh phì cười:

-Không ngờ Lưu huynh cũng giỏi cách bắt bí dữ há?

Tiểu Phi vươn vai uể oải:

-Bất luận thế nào, hôm nay đệ kể như có thể gặp mặt được Nhậm phu nhân rồi vậy! Nam Cung Linh đành cười theo:

-Nếu mà Lưu huynh không gặp được bà ta, thì chắc là tiểu đệ cũng phải nôn ruột theo mất! Hai người nhìn nhau cười to lên và Nam Cung Linh tiến lên trước dẫn đường.

Qua khỏi chiếc cầu treo, dốc núi đã hết thẳng đứng, từng dãy rừng xanh bát ngát hiện ra, lấp ló vài mái nhà tranh đơn sơ cô tịch.

Đến trước phên rào trúc của một ngôi nhà tranh Nam Cung Linh dừng lại sang sảng cất tiếng:

đệ tử Nam Cung Linh, xin viếng thăm phu nhân bình an! Giây lâu sau, từ bên trong nhà có tiếng người chậm rãi cất lên:

-Ngươi đã đến đây, hãy tự xô cửa mà vào! *** Giọng nói thật êm nhẹ thật dịu dàng, mà cũng thật trong thanh, chỉ nghe qua giọng nói cũng đủ tưởng tượng được hình dáng xinh lịch của chủ nhân! Tiểu Phi tinh thần vụt nghe phấn chấn, mỉm cười khẽ giọng:

-Không thấy được người, chỉ nghe giọng nói cũng đủ làm tinh thần thư thái rồi! Nam Cung Linh không đáp, nhè nhẹ mở rào trúc, rón rén bước vào.

Đặt bước đến nơi đây, vị Cái bang Bang chủ từng hét ra lửa bây giờ chẳng khác chi một cậu học trò đi học về trể chỉ nơm nớp sợ thầy rầy, cả đến thở mạnh cũng chẳng dám.

Cánh cửa gổ của gian tịch xé nửa khép nửa hở, một mùi hương từ đó nhè nhẹ thoảng ra.

Trên một cành chót vót ngọn cổ tùng, một con chim sắc lông biên biếc đang đậu, mắt lim dim như ngủ.

Tiểu Phi đang đi trên mặt lối mòng rợp bóng mát, hình như cũng sợ làm vỡ đi khung cảnh đầy an lành tỉnh mịch, chân chàng tự dưng nhè nhẹ nhấc bước y như Nam Cung Linh.

Giọngnói dịu dàng êm ái nọ lại vang lên:

-Cửa mở sẵn đấy, tại sao các ngươi vẫn chưa bước vào?

*** Một tiếng "két" vang lên khe khẽ, chim xanh tỉnh giấc ngẩng đầu nhìn quanh.

Cánh cửa được mở toang ra quá nửa.

Cảnh vật đập vào mắt Tiểu Phi là vóc dáng mỹ nhân sắc phục đen tuyền, tóc xỏa sau vai, quỳ im lìm trước hương án, như một pho tượng điêu khắc tuyệt mỹ.

Lưng nàng hướng ra phía cửa, cho nên Tiểu Phi không làm sao nhìn được mặt mày.

Nhưng cái tư tháicao sang, cái vóc thể tha thướt qua vòng lưng thon kiađã làm cho Tiểu Phi cơ hồ chết sững… -Lâm Tiên Nhi… Môi chàng vụt giật giật liên hồi và suýt nửa đã kêu lên thành tiếng.

Vì mnái tóc đó chiếc lưng thon thon, bờ vai tròn trĩnh như toát ra nhiều ma lực thu hút cảm quan người đó, đúng làø hình dáng của Lâm Tiên Nhi ngày cũ.

Và nếu không kịp thời sực nhớ rằng, người đàn bà trước mặt lớntuổi hơn Lâm Tiên Nhi và có lẽ lơn hơn tuổi mình, sực nhớ đến mũi kiếm run run của mình ghim lút vào yết hầu của Lâm Tiên Nhi ngày nọ, có lẽ Tiểu Phi đã không sao kềm được lòng mình mà khụy ngay nơi ngưỡng cửa.

Khói hương khói trầm khôngngớt guồn guộn quện vào nhau, Nhậm phu nhân vẫn quỳ im lìm, đầu vẫn không quay lại:

-Nam Cung Linh, ngươi mang ai đến thế?

Tiểu Phi nghiêng mình lên tiếng:

-Tại hạ là Lưu Hương, đến để bái kiến phu nhân! Nhậm phu nhân se sẽ lập lại:

-Lưu Hương… Âm thanh của nàng thật bình thản, thật chậm rãi, y như là không mảy may biết gì về những thành tích cực phong lưu, cực lãng mạn và rất nhiều trường kỳ tính qua cái danh từ Lưu Hương mà ai nghe qua cũng phải nể nang đó cả.

Đây cũng là lần đầu tiên mà Tiểu Phi gặp được một người đã nhắc đến tên mình một cách dửng dưng, hơn nữa người ấy lại là một nữ nhân! Nam Cung Linh cung kính cúi đầu:

đệ tử vốn chẳng dám mang khách ngoài đến làm rộn phu nhân, nhưng Lưu công tử đây với bổn bang rất nhiều giao tình sâu xa và việc đến đây hôm nay, có nhiều chuyện quan hệ đến bổn bang… Nhậm phu nhân chậm rãi ngắt lời:

-Chuyện trong bang với ta đã không còn quan hệ, tại sao lại đến tìm ta?

Tiểu Phi đỡ lời:

-Nhưng chuyện này lại có nhiều quan hệ trọng đại với phu nhân! Nhậm phu nhân hỏi:

-Chuyện gì?

Liếc mắt nhìn sang Nam Cung Linh một thoáng, Tiểu Phi trả lời thật chậm:

-Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, Linh Tựu Tử, Trác Mộc bốn vị tiền bối đó có lẽ phu nhân có biết qua, tại hạ đến đây hôm nay là vì việc liên quan đến bốn vị ấy! Vừa nói, Tiểu Phi hết sức theo dõi từng trạng thái biến chuyển của thần sắc Nhậm phu nhân.

Tuy không nhìn được mặt mũi, nhưng chàng vẫn thấy được đôi bờ vai của nàng hinh như thoang thoảng rung lên.

Và nàng vụt đứng phắt dậy quay đầu lại… điều ao ước duy nhất của Tiểu Phi hiện thời là mong Nhậm phu nhân sẽ quay đầu lại, mong được nhìn dung mạo diễm tuyệt của nàng đã từng làm điên đảo chúng sanh, cho nên khi thấy nàng quay đầu, Tiểu Phi vụt nghe như tim mình nhịp nhấn thêm mạnh.

Nhưng Tiểu Phi đã hoàn toàn thất vọng! Vì khuôn mặt này được trùm kín sau lớp ra đen, cho đến đôi mắt cũng bị che mất, hình như nàng rất quý tiếc cái vẻ thiên kiều bá mị của mình, nên không muốn cho bất kỳ người nào trong thấy.

Dù vậy, Tiểu Phi vẫn cảm thấy ánh mắt sáng ngời sắc kia đang xuyên qua lớp sa bắn thẳng vào mặt chàng, tựa hồ có thể thấu suốt vào tim chàng.

Nhưng Tiểu Phi vẫn cứ ngang nhiên ngững đầu, vì trong thiên hạ không có một kẻ nào có thể làm cho Tiểu Phi phải khép nép cúi đầu.

Khá lâu sau, khi đã lấy lại được sự bình tỉnh Nhậm phu nhân trả lời thật chậm và cũng thật dịu dàng:

-Phải, ta nhìn nhận có quen bốn người đó, nhưng là chuyện của hai mươi năm trước, tại sao đem cái chuyện mà ta đã bỏ quên đến làm phiền ta thế?

Tiểu Phi không một chút nao núng:

-Nhưng gần đây phu nhân có viết thơ cho họ, phải thế không?

Nhậm phu nhân có vẻ hoang mang:

-Thơ?

Ánh mắt sắc bén của Tiểu Phi nhìn thẳng vào đối tượng:

-Phải, thơ! Trong thơ nói là phu nhân có chuyện khó khăn cần họ đến giúp, tại hạ đến đây không ngoài ý thỉnh giáo phu nhân cho biết chuyện khó khăn đó là chuyện chi?

Nhậm phu nhân suy nhĩ thật lâu mới trả lời:

-Ta không nhớ là mình có viết bức thơ ấy, túc hạ xem lầm rồi! Như bị ai nhận vào họng mình một trái thị còn xanh, Tiểu Phi chợt nghe họng mình chát đắng, khó chịu lạ lùng, chàng không hiểu tại sao Nhậm phu nhân chẳng chịu nói ra điều bí mật trong bức thơ?

Cắn môi một thoáng, chàng lớn tiếng nói:

-Phu nhân quả có viết bức thơ ấy, tại hạ quyết không xem lầm đâu! Nhậm phu nhân hỏi gặn:

-Tại sao túc hạ biết là không lầm? Các hạ biết được bút tích của ta à?

Tiểu Phi nghẹn họng không làm sao đáp được.

Nhậm phu nhân xoay mặt lại phía bàn thờ, quỳ trở xuống:

-Nam Cung Linh, chừng nào ra đi, nhớ khép cửa lại, ta không thể tiễn được.

Kéo nhẹ Tiểu Phi đang còn đứng chết trân ra đó, Nam Cung Linh nói:

-Phu nhân đã nói không có viết bức thơ đó, có lẽ người khác đã mạo danh cũng nên. Chúng ta đi thôi! Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

-Mạo danh! Cũng có thể lắm! Ánh mắt chàng đột nhiên dời lên chiếc lọ sứ xưa đặt trên bàn thờ:

- Di thể của Nhậm bang chủ phải chăng đã hỏa táng?

Nhậm phu nhân chưa kịp trả lời, Nam Cung Linh đã rước nói:

-Môn hạ Cái bang sau khi chết đều được hỏa táng. Đó là truyền thống xưa nay trong Cái bang.

Tiểu Phi nhếch môi như tiếc rẻ:

-Tiếc thay cho đến nhìn mặt Nhậm bang chủ lần cuối cũng chẳng được, thật là đáng ân hận! Nhậm phu nhân vụt nói:

-Túc hạ cũng chẳng cần ân hận, tiên phu bịnh hoạn liênmiên bao năm trời, đột nhiên chết đi, được nhìn thấy mặt người lần cuối, cũng chẳng có mấy ai, túc hạ có thể rời đi rồi chứ?

Đôi mắt Tiểu Phi vụt ánh lên thật nhanh:

đa tạ phu nhân! Nhậm phu nhân đáp:

-Ta cũng chẳng giúp ích gì cho túc hạ, không cần phải đa tạ làm chi! -Phải! Tiểu Phi đáp xong, sẽ bước lui trở ra ngoài, lòng cứ nghiền ngẫm hai câu nói cuối cùng của Nhậm phu nhân.

Tuy là hai câu nói rất bình thường, nhưng linh cảm đã cho Tiểu Phi biết bên trong ẩn ước nhiều ý vị!

18. Chương 18: Kẻ Chết Sống Dậy

Hai người quay trở về Tế Nam thành.

Hình như biết rõ tâm tình ưu tư của Tiểu Phi, dọc đường Nam Cung Linh cứ im lặng đi bên cạnh, không hề khơi chuyện quấy rầy ý nghĩ của người bạn đồng hành.

Về đến thành Tế Nam đã là đêm khuya của ngày thứ ba.

Nam Cung Linh khi ấy mới thở dài lên tiếng:

-Lưu huynh mắc công một chuyến đi không về rồi, tiểu đệ cũng hết sức là thất vọng! Tiểu Phi cười ha hả:

-Tại đệ hay gánh bàn đọc mướn, hại Bang chủ một chuyến rả đôi giò, đáng lý phải mời Nam Cung huynh uống vài chung mới phải! Nam Cung Linh xua tay lia lịa:

-Một lần hầu rượu Lưu huynh, ít nhất cũng phải say khướt ba ngày trời, xin Lưu huynh tha cho! Thật ra, ý của Tiểu Phi chỉ muốn đuổi gã đi càng sơm càng hay nên chụp ngay cơ hội:

-Lần này thì tha cho, nhưng nếu còn lẩn quẩn ở đó, đệ có thể đổi ý lắm đấy! Quả nhiên, Nam Cung Linh vội vòng tay cáo từ và cười ha hả phóng đi.

Tiểu Phi chờ hắn đi khuất lập tức đi riết đến bờ hồ Đại Minh.

Lần này, không một chút phí công, chàng đã tìm được ngay chổ của Hắc Trân Châu.

Vừa nhìn thấy chàng, đôi mắt tròn đen nhánh hơn trân châu của gã như sáng hơn thêm.

Hắc Trân Châu thót nhanh lên bờ, hỏi nhanh:

-Có gặp được Thu Linh Tố không?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy có người cố ý ngăn trở, nhưng cuối cùng ta vẫn gặp được nàng.

Hắc Trân Châu lại hỏi:

-Nàng đẹp lắm phải không?

Tiểu Phi cười cười:

-Sao các hạ giống y đàn bà thế? Sao không hỏi ta với nàng nói những chuyện gì, trái lại đi hỏi ta nàng đẹp hay không? Đáng tiếc là nàng đã che mặt bằng một lớp sa đen, ta không sao nhìn thấy dung mạo nàng thế nào?

Xem chừng Hắc Trân Châu càng thất vọng hơn cả Tiểu Phi, gã thở dài hỏi tiếp:

-Nàng nói với ngươi những chuyện gì?

Tiểu Phi cười buồn:

-Nàng nói là không nhớ mình có viết bức thơ ấy.

Hắc Trân Châu sững sốt:

-Không lẽ bức thơ đó không phải nàng viết?

Tiểu Phi cắn môi:

-Nếu như thật nàng có viết những bức thơ ấy, tất phải biết rõ bọn Tây Môn Thiên đều chết vì nàng, chỉ vì nàng tại sao lại lừa dối ta? Không lẽ chẳng muốn ta giúp nàng vạch trần cái bí mật đó?

Hắc Trân Châu suy nghĩ một lúc và lẩm bẩm:

-Phải! nàng không có lý do gì mà lừa dối ngươi, nhưng… Gã vụt nắm chặt cánh tay của Tiểu Phi, kêu lên:

-Ngươi nói là mặt nàng có trùm sa đen, có phải không?

Tiểu Phi khe khẽ gật đầu:

-Phải! Hắc Trân Châu nói tiếp:

-Hay là người gặp ngươi không phải là Thu Linh Tố? Mà có thể do người khác giả dạng?

Tiểu Phi quả quyết:

-Quyết không thể do người khác giả dạng! Hắc Trân Châu nghi ngờ:

-Ngươi chưa hề thấy mặt nàng, tại sao lại biết là không phải do người khác giả dạng?

Tiểu Phi đáp:

-Tuy chưa nhìn thấy mặt nàng, nhưng giọng nói ấy, phong độ ấy, trọn đời không một ai bắt chước cho giống được. Huống hồ, nếu nàng là người giả, tất không khi nào cho người đón đường cản trở ta gặp nàng! Hắc Trân Châu thở dài sườn sượt:

-Như thế thì, sự bí m ật này không còn ai vạch trần nổi rồi sao?

Tiểu Phi cười tự tin:

-trong mắt Đạo Soái Lưu Hương, không có sự bí mật nào mà không thể vạch trần được! Hắc Trân Châu cười lạt:

-Trong mắt ngươi có được gì? Phải chăng chỉ có hai chữ tự kiêu?

Tiểu Phi không trả lời mà đưa mắt nhìn quanh bốn phía và vụt hỏi:

-Cái người mà ta nhờ các hạ lưu ý giùm, không lẽ vẫn chưa đến?

Hắc Trân Châu đáp:

đã đến rồi! Tiểu Phi mừng rỡ:

-Các hạ đã thấy nàng? Vậy nàng ở đâu?

Hắc Trân Châu đáp thật tỉnh:

-Chết rồi! Giọng nói của gã thật thản nhiên thật rõ ràng không lớn lắm mà cũng chẳng nhỏ lắm, nhưng Tiểu Phi nghe như tiếng sét nổ ình trong tai.

Chàng nhảy dựng lên, túmlấy đầu vai của Hắc Trân Châu hỏi gấp:

-Ngươi nói sao?

Hắc Trân Châu vẫn cứ thản nhiên:

-Ta nói là nàng bị người giết chết rồi! Tiểu Phi bàn tay rung lên:

-Các hạ… các hạ nhìn thấy?

Hắc Trân Châu gật đầu:

-Phải! Ta nhìn thấy.

Khoé mắt của Tiểu Phi gần như toét ra được, chàng trọn tròn đôi mắt, rít lên:

-Các hạ có thể trơ mặt để nhìn nàng bị giết à? Lòng… lòng dạ các hạ để ở đâu?

Hắc Trân Châu nghe đầu vai mình đau nhói lên như suýt vỡ ra vì cái bóp của đối phương. Nhưng gã vẫn cắn răng chịu đựng không kêu một tiếng, khoé mắt dù đã ươn ướt long lanh, nhưng giọng nói vẫn cứ lạnh lùng:

-Ta đứng im và mục kích thì sao? Ngươi đâu có bảo ta phải bảo vệ nàng?

Huống hồ, ta với nàng có quen biết gì đâu? Nàng sống hay chết có liên hệ gì đến ta chứ?

Tiểu Phi đưa mắt nhìn chòng chọc vào Hắc Trân Châu, bàn tay cũng từ từ buông thõng xuống, thân hình lảo đảo, cuối cùng té ngồi trên chiếc ghế… Tô Dung Dung của chàng chết rồi! Một người em gái hiền hậu dịu dàng như thế lại chết đi, chết một cách thảm thương. Tiểu Phi thực không thể tin, không làm sao tin được trên đời có kẻ nhẫn tâm xuống tay giết chết nàng.

Đôi mắt to tròn của Hắc Trân Châu theo dõi từng nét biến đổi trên khuôn mặt của Tiểu Phi, cuối cùng gã cắn cắn vành môi, cất tiếng hỏi:

-Cô gái ấy đối với ngươi quan trọng lắm à?

Tiểu Phi nói như rít lên:

-Các hạ không làm sao lường nổi là sự quan trọng của nàng đối với tôi là thế nào, thà tôi để cho người ta phân thây tôi, hơn là mình thấy nàng bị bất cứ người nào hãm hại! Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc và y như bị cái gì khích động gã dậm chân nói to:

-Ngươi tha hồ mà bi thương nàng, còn ta không có gì với nàng mà phải bi thương cả, vả lại, ngươi cũng không có quyền gì để bắt ta phải bi thương với một người mà ta không từng quen, có phải thế không?

Tiểu Phi vụt đứng dậy và lại nắm cứng lấy đầu vai gã:

-Phải! Các hạ không cần phải tiếc thương nàng, nhưng các hạ cần phải cho ta biết, kẻ giết nàng là ai?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc lâu mới từ từ đáp:

-Nàng đến đúng vào lúc chạng vạng đêm qua, nàng vào trong ngôi đình kia mắt cứ ngó quanh ngó quất hướng này rồi hướng kia, ta chỉ nhìn qua cũng nhận được ngay là người mà ngươi đã nói vừa định bước sang… Tiểu Phi rít lên:

-Nhưng các hạ chưa bước sang phải không? Bằng không nàng đâu đến đổi chết?

Hắc Trân Châu vẫn một giọng lạnh lùng:

-Ta chưa kịp bước sang thì thấy có bốn người bước vào đình hình như bốn người đó biết nàng, nói với nàng đôi câu gì đó, ta thấy nàng mỉm cười đáp lại… Tiểu Phi chận hỏi:

-Bốn người đó dáng dấp thế nào?

Hắc Trân Châu đáp:

-Ta với họ cách nhau một khoảng xa, nên không trông thấy, mà chỉ thấy họ đều mặt trường bào màu lục, trông chói mắt lắm.

Tiểu Phi cười lạnh:

-Muốn hại người, lại mặc thứ y phục màu sắc chói mắt như thế nhất định là phải có dụng ý! Hắc Trân Châu gật đầu:

đúng lắm! Bọn chúng cố ý muốn cho người ta chú trọng lên màu sắc phục mà quên đi việc chú ý lên khuôn mặt, y phục có thể cởi bỏ bất cứ lúc nào! Tiểu Phi đôi mắc quắc lên:

-Các hạ đã biết điểm đó, tại sao chẳng đặc biệt lưu ý?

Hắc Trân Châu lạnh lùng chận ngang:

điểm đó sau này ta mới nghĩ ra, còn lúc đó, ta đâu phải thần tiên mà biết chúng sắp giết người chứ? Huống chi, ta thấy cô gái đó có quen biết với đám người kia, thì ta lưu ý làm gì?

Tiểu Phi mím môi thở dài:

-Vậy họ hạ thủ bằng cách nào?

Hắc Trân Châu ánh mắt không hề rời khỏi nét mặt của Tiểu Phi:

-Thấy họ chuyện trò một lúc khá thân mật, ta càng chẳng muốn xen vào, ta lại thấy bốn gã áo lục hình như bảo nàng đi theo, và nàng lắc đầu từ chối không muốn đi. Bốn gã nó lại vung tay múa chân hình như cố

thuyết phục, nàng cứ mỉm cười và lắc đầu. Bốn gã nọ dường như chẳng biết làm sao, nên cung tay mường tượng định đi… Tiểu Phi không dằn được hỏi nhanh:

-Rồi về sau thế nào?

Hắc Trân Châu nụ cười như sắc lại:

-Làm gì có chuyện về sau nữa? Chính trong khi mà họ vòng tay, từ trong ống tay áo bốn người, ám khí cùng lượt bay ra như sao giăng. Ám khí của chúng đã nhiều, lại nhanh, khoảng cách cũng quá gần, thiếu nữ nọ tuy có nhảy vọt lên tránh, nhưng không làm sao kịp. Sau một tiếng rú thảm thiết, nàng chới với, té ùm xuống đáy hồ.

Tiểu Phi giọng nói 9dã lạc hẳn:

-Những… những mũi ám khí đó… Thật ghim cả trên mình nàng à?

Hắc Trân Châu lộn tròn đôi mắt:

-Không ghim mình nàng, không lẽ ghim mình ta! Tiểu Phi nói qua hai hàm răng rít chặt:

-Các hạ thấy nàng bị ám toán, không lẽ… không lẽ… Hắc Trân Châu nói to lên:

-Ngươi cho ta là hạng gì? Không lẽ là gỗ đá? Thấy nàng bị người ta ám toán, tất nhiên là ta hết sức kinh mang, nhưng khi chạy đến nơi, bốn tên áo lục nọ đã chẳng còn thấy bóng, mặt nước hồ tuy không ngớt nổi lên từng bựng máu hồng, nhưng tuyệt nhiên không còn nhìn thấy xác của nàng! Chẳng kịp nghe nàng nói dứt, Tiểu Phi đã như con trốt quay phắt người phóng đi.

Nhìn hút theo thân pháp nhẹ hơn cả chim trời của Tiểu Phi, Hắc Trân Châu cắn môi thở dài:

-Không ngờ một con người cứng cỏi lạnh tỉnh như thế, cũng có lúc khích động đau đớn như ai! Cái người làm cho hắn khích động thương tâm được như thế, kể ra dù chết cũng vẫn còn có phước! *** Hàng lan can bọc quanh ngôi đình mát đã được tu bổ kỷ càng.

Bên dưới lan can, mặt nước hồ vẫn lặng lờ êm trôi như tự thuở nào.

Gió đêm thổi lướt qua đỉnh mang theo một mùi thơm thoang thoảng mùi hương của một cô gái vừa mới tắm xong.

Ánh sao nhàn nhạt dịu dàng tựa sóng mắt của người tình nhân mỹ lệ.

Tất cả cảnh vật thả êm đềm, thật thơ mộng không còn lại một dấu vết gì của hung sát vừa xảy ra.

Dùng một cảnh trí nên thơ thế này, để giết chết một cô gái đẹp xinh hiền hậu như Tô Dung Dung hung thủ quả là một con người hết sức nhẫn tâm.

Tiểu Phi hai hàm răng mím chặt lấy vành môi cơ hồ rướm máu chàng định tìm trên lan can một vài vết thủng do ám khí để lại, rất có thể nhờ những dấu vết đó, Tiểu Phi có thjể truy nguyên ra ám khí lẫn chủ nhân của nó.

Nhưng những trụ, thanh lan can đều được đổi mới tất cả, việc làm chu đáo và kỹ lưởng của đối phương y như một cô gái trang điểm thật kỹ trước khi lên kiệu về nhà chồng, chăm chút từng vệt phấn trên mỗi lổ chân lông, quyết không chịu để lộ một chút tì vết khó coi nào trên khuôn mặt. Đối phó với hạng địch thủ như thế, không những phải về trí tuệ và dũng khí, mà còn cần cả một may mắn bất ngờ đưa đến.

Và bây giờ, Tiểu Phi chỉ còn thiếu cái điểm may mắn và chàng cảm thấy mình thiếu rất nhiều! Tựa mình vào thành lan can, Tiểu Phi cắn môi buồn rầu nhìn ra chân trời thăm thẳm, ánh sao lung linh hình như cũng nhạt mờ cùng ánh mắt… Bầu trời, mặt nước, bóng đêm, đối với Tiểu Phi lúc bấy giờ còn là một khoảng mông lung bát ngát trước mắt… Đột nhiên, giữa khoảng mông lung vô tậm ấy, lờ đờ hiện lên một chiếc thuyền con từ từ tiến đến.

Trên thuyền một cụ già nón trúc áo tơi đang từ từ nâng bầu độc ẩm tay kia nhè nhẹ khuấy mái chèo.

Khi thuyền trôi ngang qua đình, cụ già đưa mắt ngắm nghía từ đầu đến chân vài lượt, đột nhiên cười to:

-Người trẻ nếu cần mượn rượu giải sầu, xin mời lên thuyền cùng già uống chơi vài chén! Liếc mắt nhìn sơ qua cụ già, dáng dấp khá phong lưu và hào phóng, Tiểu Phi vuốt vuốt nhẹ chót mũi, đắn đo một thoáng và nhảy ngay xuống thuyền.

Vốn là con người không thích màu mè khách sáo, Tiểu Phi vớ lấy bầu rượu tự rót vào chén uống cạn ngay.

Uống luôn mấy chén liền, Tiểu Phi gõ gõ nhẹ tay vào be thuyền khẽ ngâm:

-Chỉ sợ rượu cạn, đêm tàn… sầu chưa phai… Chàng trao bầu trao chén sang lão ngư ông:

-Lão trượng có đủ rượu để tưới bớt niềm sầu trong lòng tại hạ chăng?

Hình như đã quen với sắc thái phóng túng của đám người tuổi trẻ khí khái, lão ngư phủ môi dưới khoan một hủ rượu nguyên ssớt vào đầy bầu cho Tiểu Phi rồi mới đáp:

đêm đẹp trời trong thế này, túc hạ tại sao lại rơi lệ là gì?

Nhưng tiếng cười dần dần sượng ngắt chén rượu trên tay cũng đặt mạnh xuống sạp thuyền, hình như cho đến cả rượu là món mà chàng thích nhất, bây giờ cũng không sao nuốt vô,… Lão ngư ông thừ ra nhìn chàng một lúc và vụt thở dài:

được thấy Lưu huynh vì tôi mà thương tâm như thế tôi dù có chết đi cũng chẳng tiếc gì! Tiểu Phi nhẩy bật dậy như chiếc một lò sao, túm lấy đầu vai lão ngư ông kêu lên thất thanh:

- Dung Dung cô đây mà… Dung Dung thật đây mà?

Chàng hầu như quên mình ở trên thuyền con, quên đi chiếc thuyền có thể lật úp xuống hồ, Tiểu Phi cứ ôm siết Tô Dung Dung cười to lên:

-Tôi biết là Tô Dung Dung không khi nào chết, tôi biết là không gì có thể nhẫn tâm giết Tô Dung Dung đâu! Tô Dung Dung cũng bíu chặt lấy gáy chàng vít xuống cười nhẹ bên tai chàng! -Buông tôi ra, Lưu huynh không sợ bị người ta nhìn thấy à?

Tiểu Phi cười xòa:

-Bất quá tôi đang ôm một cụ già non thôi, cho dù họ có thấy cũng chăng quan hệ! Chàng dùng tay véo nhẹ chót mũi dọc dừa của nàng cười nói tiếp:

-Một cô Tống Điềm Nhi, một cô Lý Hồng Tụ đủ đã làm tôi nhức đầu rồi, không ngờ cô lại còn liến hơn cả họ một bực, hại tôi lo gần muốn hụt hơi! Tô Dung Dung dịu dàng:

-Chẳng phải tôi cố ý muốn thế, mà tôi chỉ muốn làm cho đám người đó tưởng là tôi đã chết thiệt, để họ không còn để ý đề phòng đến tôi nửa. Lưu huynh thử nghĩ, tôi làm sao đành lòng để nhìn Lưu huynh âu sầu chứ?

Đặt nhẹ nàng trở xuống, Tiểu Phi hỏi:

-Chúng có làm cho Dung Dung bị thương không?

Tô Dung Dung thở dài:

-Bốn người đó ra tay vừa nhanh vừa độc, may là tôi sớm đã nhìn thấy việc không hay bằng chẳng vậy, tôi khó mà tránh thoát khi chúng hè nhau xuất thủ ám toán một lượt.

Tiểu Phi nghiến răng gằn gằn:

-Một con người thùy mị như Dung Dung thế này, chúng lại có thể nhẫn tâm hạ thủ, thật là đáng cắt đầu cả lủ mới được. Dung Dung mau nói cho tôi biết chúng là ai?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Tôi làm sao biết chúng là ai?

Tiểu Phi lạ lùng:

-Nhưng Dung Dung có trao đổi vài câu gì với chúng phải không?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Phải! Hôm qua tôi có đợi anh ở trong đình kia, đột nhiên có bốn người đến, hỏi tên tôi có phải là Tô Dung Dung không, họ lại tự xưng là đệ tử của Chu sa bang và nói rằng Lưu huynh sai họ đến đón tôi! Nàng ngừng lại điểm một nụ cười, lại nói tiếp:

-Nhưng tôi biết là không khi nào Lưu huynh biết tôi đợi mà sai người đi đón, vì Lưu huynh biết rõ tính tôi rất ghét những người đàn ông lạ mặt, cho nên tôi sinh nghi ngay, không chịu đi theo họ. Lại thấy họ kín đáo láy mắt ra dấu cho nhau, tôi liền để ý đề phòng họ có thể ra tay.

Tiểu Phi gật gù:

-May là Tô muội biết được tôi không khi nào làm điều gì mà Tô muội không thích, nhưng tại sao lúc ấy Tô muội chẳng kềm chế ngay họ, bắt buộc họ khai lai lịch ra?

Tô Dung Dung đáp:

đám người đó thủ đoạn đã âm độc, kế hoạch lại chu đáo, nếu tôi ra tay kiềm chế họ, thế nào phía sau cũng có người đến, biết tôi có đủ sức chống chọi với họ chăng? Cho nên… Tiểu Phi cười nối ngay lời:

-Cho nên Tô muội vờ trúng phải ám khí của họ, để tránh khỏi lôi thôi?

Tô Dung Dung cười theo:

-Lưu huynh cũng thừa hiểu là tôi không thích đánh lộn với ai cả! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhưng tại sao trong nước hồ lại có máu hồng được? Tô muội đã làm cách nào mà hay thế?

Tô Dung Dung cười xòa:

-Có gì đâu, khi ngang qua Tế nam, tôi mua cho Điểm Nhi một thỏi son để làm quà! Tiểu Phi vỗ tay cười to:

- Dù giảo quyệt thế nào, nhưng gặp phải Tô cô nương của ta thì tên đó cũng trở thành kẻ ngốc! Chàng vụt ngưng ngang tiếng cười, trầm giọng hỏi:

-Nhưng không một ai biết tôi đợi Tô muội ở đây, vậy thì kẻ biết được là ai?

Không lẽ Hắc Trân Châu? Không, gã không phải là hạng người đó! Tô Dung Dung lắc lắc đầu:

-Câu chuyện đó gác lại sau này sẽ suy nghĩ! Tiểu Phi đáp:

-Phải lắm! Bây giờ chỉ nên hỏi cô, chuyến đi này thu hoạch được những gì? Có hỏi ra được manh mối người đàn ông nào thường ra vào Thần Thủy Cung chưa?

Tô Dung Dung lại sặc cười:

-Tôi có đem chuyện đó hỏi nhỏ với người biểu cô tôi, Lưu huynh đoán xem bà ta trả lời thế nào?

Tiểu Phi nóng nảy:

-Bà ta nói thế nào?

Tô Dung Dung lại cười sạc lên:

-Cô ấy rằng: đừng nói chi là đàn ông mà dù là một con ruồi đực cũng đừng hòng bay vào Thần Thủy Cung.

Tiểu Phi cũng không dằn được tiếng cười, nhưng chàng lại nhíu mày:

-Nếu không có đàn ông ra vào Thần Thủy Cung, thì cô gái đó tại sao lại có thai? Bình thường nàng là con người như thế nào? Có di vật gì để lại chăng?

Tô Dung Dung thở dài:

-Cô gái ấy tên gọi Tư Đồ Tịnh, người cũng như tên, suốt ngày đằm thằm thanh tịnh, ít nói ít cười, trừ thỉnh thoảng trong thú chơi đàn, nàng không hề thích một thứ gì, không ngờ nàng lại làm chuyện tày trời như thế?

Tiểu Phi cười chua chát:

-Những côn gái càng đằm thắm dịu dàng, càng ít ăn ít nói, tình cảm lại dồi dào, một khi đã yêu ai là sống chết một lòng cho nên nàng đã thà chịu chết chứ quyết không thố lộ bí mật của người đàn ông! Tô Dung Dung thở dài buồn buồn:

đối với mọi hạng nữ nhân, Lưu huynh đều hiểu rõ tận tường như thế à?

Tiểu Phi vuốt nhẹ chót mũi, lãng nhanh qua vấn đề khác:

-khôn glẽ nàng chẳng có một vật gì lưu lại à?

Tô Dung Dung lắc đầu:

-Không có một món gì cả, chuyến đi này kể như vô công! Ánh mắt của Tiểu Phi vụt ngời lên:

-Nhưng đám người đó lại sợ Dung muội hỏi ra được manh mối gì, nên dốc tâm giết chết Dung muội để bịt miệng luôn. Như vậy đủ thấy người đó tá6t đã để lại một manh mối gì nơi Thần Thủy Cung rồi, chỉ vì cho đến bây giờ vẫn chưa có ai lưu ý đến. Nhưng những manh mối đó tại sao không dẫn được sự chú ý của mọi người?

Tô Dung Dung trầm ngâm đi một lúc, rồi chợt hỏi:

-Còn Lưu huynh, mấy ngày nay đã thu hoạch được những gì?

Tiểu Phi thuật tóm tắt những điều đã gặp và thấy đêm qua...

19. Chương 19: Một Nước Cờ Cao

Tô Dung Dung nghe đến tính nết tàn khốc và cô tịch của Nhất Điểm Hồng, không khỏi lắc đầu nhăn mặt, nghe đến bức họa cùng sự bí mậ của bức thư, nàng tròn mắt lên chăm chú hoặc sững sờ, nghe đến Thu Linh Tố chính là phu nhân của bang chủ Cái bang quá cố và Tiểu Phi đã được gặp mặt, Tô Dung Dung không làm sao dằn được kêu lên thất thanh.

Tiểu Phi sợ Tô Dung Dung qua 1lo lắng cho mình, nên câu chuyện đấu nhau với quái nhân trên cầu treo, Tiểu Phi chỉ thuật sơ sài vài chi tiết, nhưng Tô Dung Dung cũng đã khẩn trương đến gồng tay rung giọng:

-Cái người đó không những võ công cao cường mà lòng dạ cũng hết sức lang độc, quỷ kế đa đaon. gặp địch thủ như thế, Lưu huynh phải gia tâm cẩn thận mới được.

Tiểu Phi siết nhẹ bàn tay nàng:

-Tô Dung Dung đừng lo, Dung Dung nên biết là mọi người đều nói Đạo Soái Lưu Hương mới là ngươi đáng sợ nhất trên đời, cái gã đó tuy đáng sợ nhưng vẫn còn thua Đạo Soái Lưu Hương xa! Tô Dung Dung than dài:

đạo Soái Lưu Hương tuy giỏi, nhưn glòng dạ quá mềm, người ta có thể nhẫn tâm giết hắn, nhưng hắn lại không đành lòng giết ai. Lưu huynh bảo sao tôi chẳng lo được?

Tiểu Phi vuốt nhẹ lên mu bàn tay nàng:

- Dung Dung yên tâm, giết được Lưu Hương này không phải dễ đâu! Tô Dung Dung vành môi vừa hé nụ cười, nhưng lại cau mày ngay:

-Lưu huynh có nghĩ rằng kẻ đội lốt Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể là kẻ giết chết Thiên Cường Tinh Tống Cang và đã nhảy xuống hồ Đại Minh đó chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính là hắn! Và nếu tôi đoán không sai thì hung thủ đã giết chết Trác Mộc Hợp, Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, tả Hựu Tranh cùng kẻ lẻn vào Thần Thủy Cung để trộm Thiên Nhất Thần Thủy cũng đều là một mình hắn! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Hắn một dạ muốn giết Lưu huynh, hết lòng ngăn trở không cho Lưu huynh đi gặp vị Nhậm phu nhân - Thu Linh Tố, không ngờ Thu Linh Tố chẳng thố lộ cho Lưu huynh biết được một việc gì, việc làm của hắn như thế có phải là vô ích chăng?

Tiểu Phi cười đắc ý:

-Nhưng Thu Linh Tố vẫn nói lên một câu thật là quan trọng! Tô Dung Dung hỏi nhanh:

-Nàng nói câu gì?

Tiểu Phi nói thật chậm:

- Dung Dung cố mà nghe rõ đây! Nàng nói: "Các hạ cũng chẳng có gi phải hối hận, tiên phu bịnh hoạn, lây lất bao năm, đột nhiên chết đi, được thấy mặt ông lần chót cũng chẳng có mấy người…" Tô Dung Dung ngẫm nghĩ một lúc và nói:

-Tôi không nhận ra câu nói ấy có chổ nào quan trọng cả.

Tiểu Phi mỉm cười:

- Dung muội cứ nghĩ thật kỹ đi! Nhất định là sẽ nghĩ ra được.

Tô Dung Dung caumặt nghĩ ngợi thêm một lúc, kêulên:

-A! Tôi hiểu rồi! Vị Nhậm bang chủ bịnh hoạn lây lất bao năm, tại sao có chuyện "đột nhiên" mà chết? đệ tử trong bang đã biết vị bang chủ của mình bệnh nguy, đáng lẽ phải luôn luôn hầu hạ bên cạnh giường, có đâu lại "thấy mặt được người lần chót, chẳng có mấy người"?

Tiểu Phi vỗ tay khen:

đúng, đúng lắm! Câu nói bề ngoài nghe rất thông thường, nhưng nghĩ kỹ, bên trong lại có rất nhiều mâu thuẩn. Vị Nhậm phu nhân đó là một kẻ tuyệt thế thông minh, Dung muội thử nghĩ, tại sao nàng nói lên một c6u tự mâu thuẩn như thế?

Tô Dung Dung chớp chớp ánh mắt trầm ngâm:

-Phải chăng đó là một câu ám thị ngầm cho Lưu huynh biết?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có lẽ là như thế! Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tại sao có điểu muốn nói, chẳng nói thẳng ra khi có mặt Lưu huynh? Không lẻ những lời nói đó, nàng không muốn Nam Cung Linh nghe? Phải chăng Nam Cung Linh cũng là… Tiểu Phi chận lời:

-Bên trong tuy nghi vấn rất nhiều, nhưng chúng ta không nên kết luận quá sớm.

Chỉ vì chuyệ này tầm quan trọng rất to tát, nó không còn đơn giản như điều tiên liệu của chúng ta khi trước.

Tô Dung Dung vụt hỏi:

-Thế thì, bây giờ Lưu huynh định gặp lại vị Nhậm phu nhân đó một lần nửa?

Tiểu Phi đáp ngay:

-Nhất định là thế! Tô Dung Dung nắm lấy tay chàng dịu dàng:

-nhưng chuyến đi này, nhất định là rất nhiều nguy hiểm, bọn chúng biết rằng tất cả giềng mối bí mật của mình đều nằm trong tay của Nhậm phu nhân, tất nhiên đâu để cho Lưu huynh một mình nói chuyện với bà ta?

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Theo tôi nghĩ, bọn chúng tuyệt đối không ngờ tôi có thể trở lại tìm Nhậm phu nhân, cho nên chuyến đi này càng sớm càng hay, càng trể nãi, sự nguy hiểm càng rộng lớn mà thôi! Tô Dung Dung thở dài:

-Hiện giờ, bọn họ chẳng qua chỉ trong bóng tối ám toán ngăn trở Lưu huynh mà thôi, nhưng đến khi Lưu huynh vạch trần được bí mật của họ, họ sẽ không còn ngại một chuyện gì, mà ra mặt đối phó với Lưu huynh.

Tiểu Phi khẽ cười:

-Muốn câu cá lớn, tất phải móc mồi thật lớn! Tô Dung Dung nghiêm mặt:

-Và Lưu huynh định dùng sinh mạng mình làm mồi?

Chợt nghe bàn tay của Tô Dung Dung đang nắm chàng bỗng biến thành lạnh ngắt và lẩy bẩy rung… Tiểu Phi dùng đôi bàn tay rắn rỏi và ấm cúng của mình gói trọn lấy bàn tay nàng và cười thật dịu:

-Miếng mồi ngon này, thật ra quá to, dù con cá lớn cách nào cũng nuốt không vô nổi. Dung Dung nên yên tâm. Bây giờ Dung Dung hãy ngoan ngoãn nghe lời tôi mau quay về nhà đem vò rượu của treo dưới biển để ướp lạnh và bảo Điểm Nhi sửa soạn sẵn mấy con gà, khoảng trong vòng năm hôm là nhất định tôi sẽ trở về ăn hết cả.

Tô Dung Dung chớp chớp mắt nhìn chàng, ánh mắt còn dịu êm hơn cả ánh sao trời… Và cuối cùng nhoẻn miệng cười lên:

đương nhiên là Lưu huynh sẽ trở về, không một ai có thể cản trở được Lưu huynh.

*** Trên đời, không một sự phấn khởi nào bằng lời cổ võ và niềm tín nhiệm của một cô gái, nhứt là một cô gái tuyệt đẹp.

Khi Tiểu Phi đặt chân lên bờ, chàng cảm thấy tinh thần và sức mạnh mình chưa khi nào dồi dào sung mãn đến thế.

Tô Dung Dung quả là một cô gái rất biết nghe lời, một cô gái vừa đẹp vừa thông minh lại vừa biết nghe lời, càng làm cho người con trai cảm thấy mình thêm nhiều hạnh phúc.

Tiểu Phi thở một hơi dài thỏa mãn, lẩm bẩm lấy mình:

-Thế giới này đối với ta quả không có gì gọi là ngược đãi… -Nhưng tại sao ngươi lại muốn ngược đãi thế giới này?

Một giọng nói thư thả và rất quaen tai chợt vang lên, và trong tiếng cười dòn dã, nhà sư Vô Hoa lù lù hiện ra, vẫn lớp áo tăng tinh anh không vướng tí bụi, vẫn nụ cười siêu thoát trên môi, dưới ánh sao đêm, trông hắn y như một vị trích tiên giáng thế.

Tiểu Phi cười to đáp lại:

-Ta cứ tưởng chỉ có mình làm cú đêm ở đây, không ngờ lại có lão thầy chùa ngươi.

Vô Hoa cười ha hả:

-Có cả hai người chứ! Tiểu Phi day đầu nhìn sang nơi đình, một gã sắc phục toàn đen đang đứng, màu áo đen ngời ngời óng ánh dưới màu sao: Hắc Trân Châu.

Không hiểu gã thiếu niên kỳ lạ kia đang nghĩ gì mà đứng thừ ra một chổ nơi đó! Vô Hoa nói tiếp:

-Thấy y một mình đứng bên bờ hồ, bần tăng tưởng đâu là Lưu huynh, vừa định bước sang hỏi chuyện, không Lưu huynh xuất hiện ở đây! Tiểu Phi thoáng hé môi:

đêm khuya thế này, nhà sư còn nhã hứng dạo hồ à?

Vô Hoa đáp:

-Cuộc hẹn rượu với cờ, bần tăng không thể nào quên được, nên đến đây tìm Lưu huynh để trọn lời hẹn.

Tiểu Phi thoáng cau màu, vì giờ phút này chàng còn tâm địa đâu đi uống rượu chơi cờ?

Nhưng chàng chớp chớp mắt và cười lên:

-Muốn chơi cờ, ta và đại sư hai người thừa đủ, nhưng nếu muốn rượu, phải thêm cả gã Nam Cung Linh mới đủ hứng.

Vô Hoa xoa tay cười:

đã thế thì, ta và ngươi ngại chi mà chẳng làm một chuyến ác khách giữa đêm kêu cửa người?

Tiểu Phi cười ha hả:

-Tăng kêu cửa dưới trăng đúng là một bức họa nhiều sắc thái phong nhã tuyệt cùng, sao gọi là ác khách được? Đại sư chịu khó chờ ở đây, để tôi đến đánh thức người bạn đường như đã ngủ quên ở bên kia… Và chẳng đợi Vô Hoa trả lời, Tiểu Phi đã lướt đến đến cạnh đình.

Hắc Trân Châu vẫn đăm đăm nhìn sững vào mặt hồ trên lhuôn mặt nói lên một nổi buồn vô tả.

Tiểu Phi khẽ cười lên tiếng:

-Chỉ có ngựa mới ngủ đứng mà thôi, tội chi Hắc huynh lại bắt chước theo ngựa?

Hắc Trân Châu quay lại đưa mắt nhìn Tiểu Phi thật nhanh và trong cái liếc thoáng qua ấy, tia mắt nhìn như chưa chất bao nhiêu là xáo trộn của tâm tình, cuối cùng, gã chỉ lạnh lùng nhếch mép:

-Nếu các hạ muốn nói đùa, xin tìm cái lão ngư ông kia mà đùa! Tiểu Phi đành cười trừ:

-Nhãn lực của các hạ kể ra cũng giỏi đấy! Hắc Trân Châu ngẩng đầu nhìn trời, không buồn trả lời.

Tiểu Phi vụt cười to, cất cao giọng nói:

đêm nay ta đã hẹn với người khác, không thể thấu ngươi uống rượu, xin khất lại vài hôm nữa! Và tất nhiên, câu nói đó là chàng nói với Hắc Trân Châu, nhưng lại cố ý để Vô Hoa nghe.

Và câu nói đột ngột của chàng, khiến Hắc Trân Châu lỏ mắt hoang mang sắp sửa có thái độ, thì Tiểu Phi đã hạ thật thấp giọng nói nhanh:

-Mang theo con ngựa của các hạ, đợi tôi tại cửa thành Nam việc này rất quan trọng, có thể vạch trần được bí mật hay không, chỉ ở một chuyến đi này thôi! Hắc Trân Châu lại thêm lần nữa ngơ ngác, nhưng Tiểu Phi đã cười ha hả bỏ đi.

*** Có một số người, có thể luôn ba ngày liền không cần chợp mắt ngủ mà vẫn tỉnh táo như thường.

Tất nhiên, trong số đó phải có Tiểu Phi, có Vô Hoa và có cả vị Bang chủ trẻ tuổi của Cái bang: Nam Cung Linh! Vô Hoa không cần phải kêu cửa, vì Nam Cung Linh vẫn còn thức, tự châm rượu nhâm nhi lấy một mình, hình như đang đợi hai người đến.

Cuộc cờ đã bày sẵn, rượu thịt cũng đã chuẩn bị tươm tất.

Vừa thấy hai người bướcvào, Nam Cung Linh cười to lên:

-Hay lắm! Lần này chúng ta phải quyết thắng bại mới được. Ai chưa ngã, là không được bỏ đi. Vậy ý của Lưu huynh thế nào?

Tiểu Phi cười to:

-Nam Cung huynh thừa biết tiểu đệ là thứ hủ chìm uống chưa say nhất định chưa về, tại sao không hỏi Vô Hoa mà lại hỏi ta?

Tiểu Phi vừa chơi cờ vừa nâng chén vừa nhâm nhi, thần sắc cởi mở thật vui thích, hình như dù có dùng roi mà đuổi, chưa chắc chàng đã chịu đi.

Vô Hoa vừa tiến một quân cờ vừa lên tiếng:

-Nam Cung Linh chẳng biết cái thú đánh cờ, thật là một điều đáng tiếc! Nam Cung Linh đáp:

-Người chơi cờ phải khổ não suy nghĩ, sợ ăn sợ thua, làm sao bì được với sự tiêu dao của kẻ đứng bên ngoài xem cờ?

Vô Hoa vừa định nói chợt thấy Tiểu Phi tiến một nước cờ vào góc bên.

Một nước cờ hết sức là vô lý có thể là một nước cờ thừa, tuy nhiên dù là một nước cờ thừa nhưng chính tay Tiểu Phi xuất phát, cũng làm người phải rối óc điên đầu.

Vô Hoa nhíu mày nhìn sững lên nước cờ:

-Kỳ phổ xưa nay trong thiên hạ, bần tăng hầu như đều đọc qua, nhưng chưa hề thấy như nước cờ này. Con xa thủ sĩ cung, Lưu huynh định bỏ đi à?

Tiểu Phi cười to:

-Nước cờ của ta vô cùng kỳ diệu, lão thầy chùa ngươi cố mà nghiệm đi, ta cần thừa rảnh đi ngoài một chút... chổ nào là nhà xí, phiền Nam Cung huynh dẫn đường hộ cho! Nam Cung Linh tủm tỉm cười đưa tuốt chàng vào hậu viện, Tiểu Phi y như là đã mắc quýnh lên, vội vã chen mình vào, nhưng lập tức theo lổ thông hơi của nhà cầu, len nhanh ra ngoài.

Chiều rộng của lổ thông hơi vuông vức, không quá một thước, dù chỉ là một đứa bé tóc còn búi trái đào cũng không làm sao chui qua lọt. Nhưng toàn thân gân có6t của Tiểu Phi hình như có thể co giản tùy ý, chàng thoát đi ở những cái lổ mà kẻ khác không thể ngờ nổi! Lướt đi một hồi ngoài mười trượng, Tiểu Phi nhếch mép cười lẩm bẩm:

-Vô Hoa ơi, nước cờ của ta vừa rồi thật ra là một nước cờ hết sức vô lý, vô lý đến không thể ngửi nổi! Nếu như trong nước cờ thối đó mà ngươi có thể nghiệm ra được chổ kỳ diệu, chẳng khác nào tìm được cọng xương trong hạt trứng gà. Nhưng nước cờ của ta có chổ kỳ diệu khác, đôi khi các ngươi tưởng ta lọt vào hầm xí, e rằng ta đã đến tận Ni Sơn rồi! *** Ngoài cửa thành Nam, đâu đâu cũng liểu rủ nên thơ.

Dưới bóng râm dày của tàng liểu rủ, không sao nhìn thấy một vật gì, nhưng có thể nhìn thấy một đôi mắt ngời ngời xuyên qua kẻ lá.

Tiểu Phi lướt nhanh tới y như một tr6ạn gió, khẽ giọng hỏi:

-Ngựa đâu?

Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Ngươi lấm la lấm lét như thế, định đi đâu?

Tiểu Phi đáp:

-Nếu chẳng là chuyện bí mật, ta đâu có lấm la lấm lét thế này? Nhưng đã là bí mật, ta làm sao có thể cho các hạ biết?

Hắc Trân Châu nhếch mép cười gằn:

-Ngươi không tin được ta, ta làm sao tin được ngươi? Đã không tin nỗi ngươi, tại sao ta phải cho ngươi mượn ngựa?

Tiểu Phi trả miếng ngay:

-Chỉ có đàn bà mới thích dò xét bí mật của người ta, chỉ có đàn bà mới dùng cái thủ đoạn đó để bức bách người, tại sao các hạ lại có nhiều tính nết của đàn bà quá thế?

Hắc Trân Châu đứng trân nghẹn họng.

Trong bóng tối, tuy không thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, nhưng lại có thể nhìn thấy tia mắt lạnh lùng ấu gợn lên nhiều biến hóa thật phức tạp.

Cuối cùng, gã vụt huýt sáo lên một tiếng, con ngựa không biết từ hướng nào chạy bay đến, vó ngựa nghe đến độ như cành liểu lay trong gió, cơ hồ chẳng nghe tiếng vó nện khua.

Tiểu Phi sặc cười:

-Ta biết là các hạ tuyệt không muốn ai xem mình là một cô gái giả mạo! Hắc Trân Châu lạnh lùng quay ngoắc đầu sang phía khác, nhưng rồi quay trở lại hỏi:

-Chừng nào ngươi trả ngựa cho ta, và đợi ngươi tại đâu?

Tiểu Phi nhảy phóc lên lưng ngựa, trước khi đáp:

-Hiện giờ các hạ đã không có gì nguy hiểm nữa, tha hồ mà dạo chơi nghênh ngang khắp thành Tế Nam này, chẳng còn ai theo làm hại các hạ nữa. Chỉ trong vòng hai ngày, ta sẽ mang ngựa về trả, nếu như ta vẫn còn sống! Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Ngươi chết hay sống không có gì quan hệ, nhưng tuyệt đối đừng để ngựa ta bị thương! Nhưng gã chưa kịp dứt, Tiểu Phi đã lồng trong tiếng cười, giục ngựa phóng đi xa lắc.

Quả là một thớt Thiên Lý mã vô song thiên hạ, Tiểu Phi ngồi trên lưng ngựa nghe như gió cuộn bên mang tai, hàng cây hai bên vệ đường y như ngã giật lùi thật nhanh lại phía sau lưng.

Đối với chàng như thế mới đúng là một tốc độ kích thích.

Tất nhiên, không phải vì một nhu cầu kích thích mà Tiểu Phi lên tiếng mượn ngựa, sự thật là chàng cần tiết kiệm khí lực trên dọc đường.

Chàng cần dành khí lực trọn vẹn, đem dùng vào việc cần yếu hơn sắp đến! Vó ngựa tiến đến ngọn Ni Sơn vừa vặn một đêm dài vừa trôi qua.

Tiểu Phi tìm một nhà tiều phu dưới núi có thể tin cậy được, gửi ngựa cẩn thận, đạp trên ánh nắng ban mai, tiến thẳng lên đỉnh.

Chiếc cầu treo vẫn trơ trơ trên miệng khe sâu, nổi bật giữa ánh triều dương từ dưới mỏm chiếu hắt lên.

Bây giờ thì không còn ai ngồi trên cầu để cản đường Tiểu Phi.

Vẫn tiếng chim kêu, tiếng gió reo, tiếng nước chảy, cảnh vật vẫn thật là im tịnh.

Mái nhà tranh u nhã vẫn an lành lắm dưới ánh nắng ban mai, phen cửa vẫn nửa khép nửa hở, khung song được ai đóng lại nửa bên, tất cả nói lên một cảnh trạng an lành không có điều gì hung hiểm.

Nhưng cái khung cảnh quá an nhàn đến thành vắng lạnh ấy, linh cảm đã báo cho Tiểu Phi một cái gì bất thường đã xay ra… Chàng không kịp gõ cửa, nhún chân lao thẳng vào trong… Thu Linh Tố đã biến mất! Trên chiếc bồ đoàn màu xám xanh chỉ còn lại một chiếc lược sừng đen mà múi thơm của tóc còn lẳng vảng vương vất… Tiểu Phi kinh hãi kêu lên:

-Nhậm phu nhân… Nhậm phu nhân… Phu nhân ở đâu?

Nhưng gọi để mà gọi, gọi để cầu may, thực ra thâm tâm chàng không còn hy vọng gì nghe tiếng đáp lại.

Tiểu Phi vừa gọi vừa lục soát khắp ba gian tịnh xá… Trong nhà, mọi vật vẫn ngăn nắp chỉnh tề, không một dấu vết gì rối loạn đổ vỡ của sự giao tranh hay vùng vẫy.

Thế thì Thu Linh Tố ở đâu?

Y như một con chó săn đánh hơi, Tiểu Phi bắt đầu lục soát từng phòng một trong nhà.

Chàng hy vọng Nhậm phu nhân đã có để lại một dấu vết gì hay một chút ámm thị để chàng do đó mà phăng dò ra… Nhưng đã lục soát gần như không còn sót lấy một xó nhà, tuyệt không tìm ra một dấu vết gì đáng lưu ý.

Chăn mùng được xếp ngay ngắn trên đầu giường, áo quần vẫn thật ngăn nắp trong kệ tủ.

Bàn trang điểm, phấn son lượt là, đâu đấy ngay ngắn sạch sẽ như bạc như ly, trong sóng chén vài cái bát, đôi cái đĩa sứ thật bóng nhẵn thất thứ tự.

Tất cả nói lên một vẻ gọn gàng và ngăn nắp, một sự ngăn nắp hết sức vẹn toàn mà Tiểu Phi chưa khi nào gặp qua! Và cái ngăn nắp vượt quá tự nhiên đó, làm Tiểu Phi đâm ra nghĩ ngợi. Hình như là một sự cố ý sắp xếp để cho người ta ngắm nhìn.

Tiểu Phi trầm ngâm bước trở ra phòng ngoài, ánh mắt chàng vụt rơi lên chiếc lược bằng sừng đen nọ.

Tấm bồ đoàn là nơi Nhậm phu nhân thường ngồi, thì chiếc lược đen nơi ấy, không có gì lạ lùng đáng phải cho Tiểu Phi lưu ý.

Nhưng giờ đây, chàng nhận thấy mọi vật trong nhà đều ngăn nắp thứ tự đến dị kỳ, thì chiếc lược kia là một vật đập vào mắt nhất.

Vì tất cả mọi vật đều được để đúng vào vị trí của nó, thì chiếc lược kia đáng lý phải nằm ở trên bàn trang điểm, tại sao lại ở trên tấm bồ đoàn?

Tiểu Phi dùng hai ngón tay kẹp lấy chiếc lược lên, quả nhiên bên dưới còn có cây trâm nhỏ nạm một viên ngọc đen, đầu mũi trâm. Không hiểu vô tình hay cố ý lại chỉ thẳng về phía chiếc cửa hông phía sau nhà.

Khung cửa hông ấy đã được đóng kín và khi Tiểu Phi lướt đến nơi mới nhận ra là khung cửa bị người gài lại ở phía bên ngoài.

Ánh mắt chàng vụt sáng ngời lên.

Không một chút trù trừ Tiểu Phi đá bung cánh cửa lao vọt ra ngoài.

*** Phía sau núi cảnh vật càng hoang lương vắng vẻ.

Y như một con cáo sục mồi, Tiểu Phi băng đi lộn lại giữa vùng gai góc um tùm… Đột nhiên, chàng bắt gặp trên một cành gai phía trái lủng lẳng một mảnh vải đen rách bươm.

Mảnh vải đó chính từ trên y phục của Nhậm phu nhân móc vướng lại.

Tiểu Phi tức tốc theo hướng tả trổ thuật khinh công phóng đi thật nhanh.

Một giọng cười đanh ác vụt đập vào màng tai.:

-Nàng đã không bằng lòng cho ta chạm đến nàng, ta cũng bằng lòng chìu theo, thế bây giờ tại sao nàng chưa nhảy xuống đi?

Giọng cười đanh ác và đầy vẻ dâm ô kia, nếu Tiểu Phi đoán không lầm, thì chính là của lão ăn mày hung tợn Bạch Ngọc Ma.

Liền theo đó là tiếng của Nhậm phu nhân vang lên:

-Trước sau gì ta cũng sắp chết đến nơi rồi, ngươi hà tất nóng nảy như thế?

Tiểu Phi rón rén bước lần tới, thấy Nhậm phu nhân với vóc người thon thon đang đứng trên một mỏm đá de ra miệng vực, gió núi thổi phồng tà áo, người n2ng có thể rơi xuống bất kỳ lúc nào.

Trên mặt nàng vẫn trùm kín lớp sa đen, tay ôm hủ đựng tro cốt của Nhậm bang chủ.

Bạch Ngọc Ma môi đính nụ cười đanh ác đứng ở phía sau lưng nàng khoảng độ bốn thước, tay nghiền vũ khí, nhưng lúc bấy giờ đổi lại là ngọn lang nha bổng, một loại vũ khí khá nặng nề.

Nhìn thấy chỉ có một mình Bạch Ngọc Ma, Tiểu Phi thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Vì chàng đở phải mệt ở vấn đề đối phó.

Chợt nghe Bạch Ngọc Ma quát lên:

-Sớm chết là sớm được đầu thai, nàng đã biết là phải chết không sao tránh được, thì còn chần chờ gì nữa?

Thu Linh Tố ủ rủ đáp:

-Cái sống dù sao cũng đáng quý, sống thêm một khắc nào càng hay! Bạch Ngọc Ma nghiến răng trèo trẹo:

-Ta vì muốn tìm Nhậm lão đầu để báo thù, mối thù từ hai chục nămnay ta hằng ôm ấp! Dù không thể chính tay giết y, nhưng được nhìn thấy tro cốt y bay tứ tán, và bây giờ, được bức tử mi, kể ra, cũng vơi bớt phần nào thù hận.

Thu Linh Tố thở dài:

-Ta biết mi thế nào cũng tìm ta báo thù, nhưng làm thế nào tìm đến nơi đây được?

Bạch Ngọc Ma cười rờn rợn:

-Ngươi tưởng rằng nơi đây bí mật lắm à?

Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Phải, nơi đây hết sức là bí mật! Bạch Ngọc Ma bật cười sằng sặc:

-Ai đã đưa ngươi đến một nơi bí mật như thế này, tất nhiên kẻ đó phải biết nơi ngươi ở! đáng lý ta phải nghĩ đến, sớm muộn gì hắn cũng chẳng buông tha ta! Bạch Ngọc Ma dửng râu quát lên:

-Ngươi đã hỏi đủ rồi chứ? Còn đợi gì nữa?

Thu Linh Tố đáp bằng một giọng thật là buồn:

-Mi đã đợi được hai chục năm d7u, tại sao không thể đợi thêm trong khoảng khắc?

Bạch Ngọc Ma đôi mắt người ngời hung quang:

-Phải chăng định đợi người cứu? Đừng nuôi mộng uổng công.

Ngẩng đầu lên như để ước lượng thời gian, Thu Linh Tố thở dài thật áo não:

đến bây giờ có lẻ thật không còn hy vọng có ai đến cứu ta nữa rồi... chết! Chẳng biết mùi vị của nó như thế nào! Nàng ôm chặt lấy hủ tro cốt, dợm chân định nhảy xuống lòng vực.

Tiểu Phi thấy không còn chần chờ hơn nữa, chàng phóng mình nhảy ra, quát lớn:

-Bạch Ngọc Ma, tuy rằng ta không thích giết người, nhưng cánh tay mi nếu có chút động đậy, ta sẽ giết mi liền.

Thanh lang nha bổng trên tay của Bạch Ngọc Ma vừa nhấc lên, qua tiếng quát của Tiểu Phi bàn tay của Bạch Ngọc Ma như bị treo cứng tại một chổ.

Tiểu Phi chẳng kịp để cho lão có phút giây suy nghĩ, tiếng quát vừa vang lên, thân hình chàng đã vút theo, kẹp lấy Thu Linh Tố kéo nàng xa rời khỏi bờ vực.

Cho đến lúc ấy Bạch Ngọc Ma mới định thần lại được, lão gầm lên:

-Tên trộm chúa kia, tại sao ngươi lại cứ xen vào việc của ta?

Ngọn lang nha bổng đã kẹp theo tiếng gió rít quét thẳng vào chổ Thu Linh Tố và Tiểu Phi.

Vốn là một vũ khí nặng nề, chuyên dùng trong việc xung phong hãm trận, tung hoành quyết chiến giữa ngàn vạn quân binh, sức mạnh cũng như lực đạo của lang nha bổng, không một vũ khí nào mà hào kiệt giang hồ thường dùng có thể so sánh kịp.

Thêm vào đấy, Bạch Ngọc Ma được một thần lực trời ban, nên ngọn lang nha bổng quét ra y như một cơn gió trốt khổng lồ, tiếng xé không khí ồ ồ nghe tựa một khu rừng đang lay chuyển.

Không ngờ, Tiểu Phi chẳng tránh cũng chẳng đỡ mà lại lăn xả vào... Vì khi bàn tay vừa kéo Thu Linh Tố rời xa bờ vực Tiểu Phi phát giác ngay được vị Nhậm phu nhân chẳng hề biết một tí võ công, tất nhiên, bằng giá nào chàng cũng quyết không để cho nàng bị tổn thương.

Và con đường duy nhất là chàng chỉ còn cách mạo hiểm! Bằng một thân pháp lạ lùng, chàng đã lòn người vào giữa vòng quang ảnh của bóng gậy giao chuyền như những hàm răng nhọn của sói lang tay đồng thời vươn ra kéo mạnh lấy khuỷu tay của Bạch Ngọc Ma.

Do đó, ngọn lang nha bổng đang quét ngang bỗng mất hẳn tự chủ chổng ngược lên trời. Và bàn tay của Tiểu Phi trong thoáng mắt đã rà xuống dưới nách của Bạch Ngọc Ma phất nhẹ.

Bạch Ngọc Ma lập tức nữa bên người vụt nghe tê nhủn, ngọn lang nha bổng suýt vuột khỏi tay văng bắn lên trời cao, chọc thủng cả nên mây đang là đà trên chóp đỉnh.

Hai động tác kéo và phất của Tiểu Phi vừa rồi thật hết sức bình thường, điều đáng nói là ở phương diện dám mạo hiểm nhập nội và xuất thủ thật chính xác, ước lượng đúng thời gian của cánh tay đối phương xê dịch, chiêu thế tuy tầm thường nhưng lối áp dụng thật tân kỳ, thế đánh do đó trở thành rất đẹp mắt và ảo diệu khó nổi tưởng tượng.

Cho đến Bạch Ngọc Ma cũng phải thừ người ra sửng sốt, lão quả không ngờ chỉ trong một chiêu vỏn vẹn, đối phương đã đánh bay vũ khí của mình, xông xáo trên giang hồ gần suốt nữa đời người, lão chưa bao giờ gặp qua một địch thủ d6ẽ sợ như thế! Tiểu Phi đã đứng sững trước mặt lão, mỉm cười điềm đạm:

-Còn đợi gì nữa mà chưa đi cho rồi?

Lão ác cái lại thêm một phen nữa cực kỳ sửng sốt, Tiểu Phi không thừa cơ tấn công mà lại buông tha lão một cách dể dàng.

Vốn là con người quen thói độc ác, lão tuyệt không ngờ trên đời trên lại có những kẻ lòng dạ rộng rãi nhân từ thế ấy.

Trong nhất thời, lão hoang mang chẳng hiểu lòng mình đang mừng, đang sợ hay đang ngạc nhiên, lão chỉ biết là lưỡi của mình vụt như cứng ngắt, lắp bắp chẳng thành câu:

-Ngươi… ngươi, không lẽ… không lẽ… Tiểu Phi lạnh lùng ngắt lời:

-Chỉ cần ngươi thường nghĩ rằng, tại vì sao ngươi chưa chết? Và cũng cần phải hiểu, sau này nên làm người như thế nào! Bạch Ngọc Ma xạm mặt làm thinh, quay đầu phóng đi một nước.

Cùng lúc ấy, từ dưới đáy vực vang lên một tiếng binh khá lớn, tiếng vang của thanh lang nha bổng từ trên cao rơi xuống…

20. Chương 20: Hé Dần Bí Mật

Tiểu Phi day sang Thu Linh Tố mỉm cười:

-Tại hạ đến hơi chậm thì phải?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

-Cũng không đến nổi chậm lắm. và kỳ vọng của tôi đặt vào các hạ cũng không phải là quá uổng… Nàng dừng lại cố nén một tiếng thở dài và nói tiếp:

-Thoáng nhìn qua, tôi biết ngay các hạ là một con người rất thông minh, có thể nghe ra được lời của tôi nói và thế nào rồi các hạ cũng quay lại. Khi Bạch Ngọc Ma tìm đến đây, tôi cố hết sức dần dà, dụ đưa hắn đến chốn này. Nghe tôi muốn nhảy xuống vực tự tử, hắn mới để tôi yên mà không ra tay! Tiểu Phi mắt nhìn lảng ra xa:

-Nếu không nhờ phong nghi tuyệt thế của phu nhân, thì dễ chi làm cho cái ác Bạch Ngọc Ma háo sắc thành danh kia chẳng dám đụng đến chéo áo của phu nhân? Và nếu không có chiếc trâm rơi chỉ đường, tại hạ làm sao biết nơi đây mà tìm?

Vành môi hồng của Thu Linh Tố như thoáng một nụ cười, nhưng thanh âm của nàng vẫn hết sức nghiêm trang:

-Túc hạ cũng nên hiểu rằng, những gì mà ta đã làm đó không phải vì mạng sống của mình, nhưng nếu ta không thể đem những chuyện bí mật giấu kín trong lòng để nói ra, thì cái chết thật là đáng tiếc! Tiểu Phi đi ngay vào để:

-Vậy những bí mật trong lòng phu nhân, bây giờ có thể nói được rồi chứ?

Thu Linh Tố chớp đôi mắt:

-Nếu bây giờ không nói ra, sợ rằng sẽ không còn cơ hội nào để mà nói nữa… Đôi mắt vụt nhìn thẳng vào Tiểu Phi, nàng nói tiếp:

-Nhưng câu chuyện đó bao nhiêu là đầu mối, ta biết nói ở khoảng nào đây?

Tiểu Phi đáp ngay không một chút nghĩ ngợi:

-Thơ! Phu nhân nên bắt đầu từ bốn phong thơ kia, Trác Mộc Hợp, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh và Linh Tựu Tử, bốn bức thơ mà họ nhận được, phải chăng chính phu nhân đã viết?

Thu Linh Tố thở dài:

-Phải, đều do ta viết… và ta đã hại họ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại sao phu nhân viết bốn phong thơ kia? Chuyện khó khăn của phu nhân là chuyện gì?

Thu Linh Tố nét mặt đượm buồn:

-Chắc túc hạ có nghe chuyện Hán Hiến đế xé vạt áo viết chiếu chứ? Tuy là một hoàng đế nhưng chẳng khác bù nhìn, chẳng những mọi việc không thể làm chủ, mà cho đến tính mạng của riêng mình cũng không thể bảo toàn! Tiểu Phi rúng động:

-Không lẽ Nhậm lão bang chủ cũng… Thu Linh Tố tiếp lời:

-Ba năm trở lại đây hoàn cảnh của Nhậm Từ cũng không khác gì vị hoàng đế đáng thương kia, danh tuy là Bang chủ của Cái bang, nhưng bất luận làm chuyện gì cũng bị sự kiềm chế của người khác.

Tiểu Phi không sao dằn được:

-Bang chủ đã bị ai kiềm chế?

Thu Linh Tố nhấn rõ từng tiếng một:

-Nam Cung Linh! Tiểu Phi "à" khẽ lên một tiếng:

-Quả nhiên là hắn! Quả nhiên là hắn! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Hắn vốn là một đứa con côi, Nhậm Từ mang hắn về nuôi từ thuở hắn mới biết đi lủn đủn và truyền thụ cho hắn một thân võ công siêu việt. Hắn cũng khá thông minh, bất luận Nhậm Từ dạy thứ gì, hắn học qua là biết ngay và có phần xuất sắc hơn cả người dạy… Tiểu Phi buột miệng xen vào:

-Nhưng với một thân võ công của Nhậm lão bang chủ… Thu Linh Tố thở dài lắc đầu:

-Nhậm Từ tuy tuổi già nhưng võ công thủy chung không bao giờ thụt lùi và thân thể cũng hết sức tráng kiện. Nhưng ba năm gần đây, chẳng hiểu do đâu mắc một chứng bịnh lạ, thân hình không những dần dần suy nhược, mà tay chân cũng dần dần teo nhỏ lại, không khác nào một phế nhân.

Tiểu Phi thở dài:

-Kẻ anh hùng sợ nhất là bị cơn bịnh dày vò, nhưng từ xưa chí nay, mấy ai thoát khỏi bốn điều: Sinh, lão, bịnh, tử?

Thu Linh Tố nhếch môi chua chát:

-Nhưng bịnh của y không phải trời sanh! Tiểu Phi thêm rúng động:

-Ý của phu nhân, phải chăng định nói là do người hạ độc?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Phải! Tuy đã biết rõ là ai, nhưng Tiểu Phi vẫn cứ hỏi:

-Ai?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ duy nhất một người có cơ hội hạ độc được thôi! Đó là Nam Cung Linh! Trước khi chưa lộ bộ mặt thật, ai cũng biết y là người con hiếu thuận nhất trên đời, không những tất cả việc khó khăn trong bang, đều do một tay y gánh vác, mà cho đến giờ ăn giấc ngủ của Nhậm Từ đều được y chăm sóc từng ly từng tý, ta trái lại thành ra rảnh rang, nên còn cảm kích ở lòng hiếu thuận của hiếm có y. Ngờ đâu, y làm như thế chỉ để tiện bề hạ độc! Tiểu Phi không dằn được tiếng cười gằn:

-Và vì sợ người ngoàihoài nghi, cho nên y chẳng dám thuốc chết Nhậm lão bang chủ! Lòng dạ độc hiểm, cũng như hành sự chu mật của y, chính tại hạ cũng không nhìn ra nổi! Thu Linh Tố thở dài:

đâu ohải chỉ mình túc hạ nhìn không ra lòng dạ thâm độc của y? Đợi khi phát giác được thì đã muộn rồi, Nhậm Từ không còn làm nổi được y, bất cứ chuyện gì, chỉ còn nghe theo lịnh y. Chẳng những không dám nói toạc kế độc của y ra mà phải hết lời tâng bốc, nịnh bợ,… Giọng nói ôn hòa thanh tao của nàng, khi ckể đến đây đã không còn giữ được bình tỉnh, mà đã phát rung lên.

Vành môi hồng cũng theo đó dần dần nhợt tái, mấp máy không ngừng.

Có lẽ vành môi đẹp đó từ lâu tắt mất nụ cười cũng chỉ vì ngậm đắng nuôt cay quá nhiều, và cũng đã ngầm nuốt bao nhiêu là máu lệ.

Tiểu Phi càng nghe càng cảm thấy máu nóng bốc lên khuôn mặt:

-Y làm như thế, không lẽ đệ tử Cái bang chẳng có người nào để ý đến à?

Thu Linh Tố đáp:

-Trước mặt mọi người, y đối với Nhậm Từ vẫn hết sức cung kính, hiếu thuận rất mực, thử hỏi còn ai nhìn bộ mặt thật của y?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhậm lão bang chủ đã mất đi công lực bản thân, tất nhiên trước mặt không tiện khai toạc ra hành vi ác độc của gã, nhưng lúc không có gã tại sao chẳng vạch tỏ cho người khác biết bộ mặt lang sói của y?

Thu Linh Tố lắc đầu áo não:

-Những ngày sau cùng, ta và Nhậm Từ gần như bị giam lỏng, chẳng được y ưng thuận, không ai được gặp mặt chúng ta. Y mượn cớ là Nhậm Từ bịnh nặng, không cho ai được đến quấy rầy, thử hỏi, ai lại không tin lời y? Cái bang đệ tử, người chẳng sớm mong cho Nhậm Từ sớm lành bịnh, còn ai dám đến quấy rầy?

Tiểu Phi vụt hỏi:

đã thế, bốn phong thử của phu nhân, làm sao đưa đi ra ngoài được?

Thu Linh Tố đáp:

- Do Nam Cung Linh đưa thơ giúp ta! Tiểu Phi sững sốt:

-Nam Cung Linh?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Muốn đưa thơ đến tay Tây Môn Thiên Và Tả Hựu Tranh, chẳng có gì khó khăn lắm. Nhưng Linh Tựu Tử và Trác Mộc Hợp, kẻ ở tận ngoài biển, kẻ ở tận sa mạc xa xăm, trừ Nam Cung Linh có thể chỉ huy đệ tử Cái bang khắp thiên hạ mang tới, còn ai có thể đưa thư đến tận tay hai người đó vừa sớm lại vừa nhanh hơn?

Tiểu Phi vỗ tay buột miệng reo:

-Như thế thì đúng rồi! Tại hạ vốn hết sức thắc mắc là chổ ở của Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử, Tây Môn Thiên, Tả Hựu Tranh, bốn người, kẻ xa người gần, lộ trình sai biệt quá nhiều, nếu bốn phong thư được đồng lượt đưa đi, thì khi Tây Môn Thiên và Tả Hựu Tranh khởi hành đến chốn, sợ rằng Trác Mộc Hợp và Linh Tựu Tử chưa chắc đã nhận được thư, nhưng bốn người lại hình như đến cùng một lúc, thử hói có phải là chuyện lạ không?

Chàng thở dài nói tiếp:

-Bây giờ thì tại hạ đã hiểu hết. Thì ra Nam Cung Linh sớm đã tính toán thời gian lộ trtình của bốn người, tính đúng cái ngày Trác Mộc Hợp, Linh Tựu Tử nhận được thư và lên đường xong y mới cho người mang thư đến Tả Hựu Tranh và Tây Môn Thiên, tính đúng thời gian bốn người sẽ cùng đến, giết chết họ cùng một lúc, ném thây giữa bể sâu! Càng nghĩ càng thấy lối hành sự hết sức chu đáo hết sức tính toán của Nam Cung Linh, Tiểu Phi không khỏi phục thầm.

Thu Linh Tố lại kể tiếp:

-Sau khi Nhậm Từ ngã bịnh, tá6t cả đệ tử trong Cái bang đều đinh ninh Nam Cung Linh là kẻ duy nhất thừa kế ngôi Bang chủ, chỉ cần một câu ra lịnh của Nam Cung Linh, đừng nói chi việc đưa thư mà dù có phải cày than đạp lửa họ cũng tranh nhau thi hành, cái sức mạnh đó đâu phải là nhỏ?

Tiểu Phi gặn hỏi:

-Nhưng tại sao Nam Cung Linh lại chịu đưa thư cho phu nhân?

Thu Linh Tố đáp:

-Trong thời gian đó, Nam Cung Linh vì muốn mua chuộc lòng người cho nên sự chi phí rất lớn lao. Nhưng vì muốn lập tiếng tăm trên giang hồ, y không thể đi tìm tiền tài bằng những hành động bất lương… Tiểu Phi ngắt ngang:

-Y định khảo tiền của phu nhân?

Thu Linh Tố bật thở dài:

-Về làm vợ Nhậm Từ, tuy ta đã sửa tên đổi họ, nhưng Nam Cung Linh biết rõ cả lai lịch ta, tất nhiên cũng bởi Nhậm Từ quá tín nhiệm y. Sự chi phí quá lớn lao, tiền bạc trong bang lần lần kiệt quệ, nên cuối cùng một hôm y bắt uộc ta phải nghĩ cách giúp y, do đó ta mới viết bốn phong thư nọ! Tiểu Phi vỗ tay:

-Hay! Cho nên trên phong thư đó, phu nhân không nói rõ là gặp khó khăn gì.

Mà tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, tiền bạc của họ vào như nước chảy, tài sản của Hải Nam phái cũng chẳng phải nhỏ, Sa Mạc Chi Vương càng không cần nói đến, Nam Cung Linh mới tưởng thật là phu nhân vì y mà định mượn tiền bốn người.

Thu Linh Tố gật đầu:

-Y định lợi dụng ta, ta tương kế tựu kế, lợi dụng lại y đưa thư giùm, chỉ cần gặp được bốn người, thì mọi việc sẽ được giải quyết! Tiểu Phi không dằn được hỏi ngay:

-Nhưng Nam Cung Linh tại sao vụt đổi ý? Chẳng cần lấy tiền bạc của họ mà lại lấy tính mạng?

Thu Linh Tố đáp:

-Chỉ vì một người, người đó đến sau một ngày thư được đưa đi. Người ấy đến cùng Nam Cung Linh bí mật bàn luận suốt một đêm và sự tình hoàn toàn biến đổi.

Ánh mắt Tiểu Phi chợt sáng lên, chàng hỏi nhanh:

-Người đó là ai?

-Ta cũng chẳng nhìn thấy! Tiểu Phi thở dài thất vọng:

-Phu nhân chỉ biết là hắn đến, thế thôi?

Thu Linh Tố đáp:

-Vì cần giám thị hai vợ chồng ta, nên Nam Cung Linh ở sát bên gian phòng cách vách. Nam Cung Linh kể chúng ta như cá lọt lưới nên cũng chẳng đề phòng chúng ta cho lắm. Nhờ vậy, mà mọi động tịnh bên phòng y, ta đều nghe được hết. Công phu ta tuy đã mất, nhưng thính giác chưa đến nỗi nào.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Phu nhân nghe được họ nói những gì?

Thu Linh Tố nói:

-Giọngnói của họ thật khẽ, thật trầm thấp. Ta biết họ đang bàn luận một việc rất quan trọng, có lúc hình như có sự tranh chấp với nhau, nhưng rất tiếc không thể nghe họ nói gì! Tiểu Phi thở dài tiếc rẻ:

-Giá mà phu nhân nghe được thì hay biết mấy. Cái người bí mật đó, có thể là kẻ chủ mưu trong bóng tối! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Sáng sớm hôm sau là cái người bí mật đó đi liền. Chẳng bao lâu sau, Nam Cung Linh liền bưng lên một chén nước sâm, nói là để bổ dưỡng cho Nhậm Từ.

Tiểu Phi tiamắt ngời ngời chớp động:

-Chén nước sâm đó, tất nhiên chẳng dễ gì uống?

Thu Linh Tố nhếch nhẹ vành môi:

đã từ lâu rồi, y không còn ân cần hầu hạ như thế. Cho nên, ta nghi ngay trong chén sâm ẩn giấu nhiều âm mưu, nhưng ta đã dùng luôn ba cách thử, vẫn không thấy chén sâm có gì khác lạ.

Thở dài một tiếng, nàng nói tiếp:

-Tưởng túc hạ cũng biết ta xưa kia cũng là một hảo thủ chuyên dụng độc đấy chứ? Chỉ cần trong chén sâm có chút chất độc thôi, và bất luận là đột tố của môn phái nào, ta đều có thể thử ra được hết, do đó mà ta nhận là trong chén sâm không có gì đáng phải e ngại.

Tiểu Phi tiếp nối:

-Và vì thế, phu nhân mới yên tâm để cho Nhậm lão bang chủ uống vào?

Thu Linh Tố nhếch môi thảm não:

-Trong chén nước sâm đã không có độc, tôi chi ta lại phụ lòng thành của Nam Cung Linh? Huống hồ, mỗi ngày Nhậm Từ chỉ có cháo lòng để đỡ dạ, thực ra cũng cần một chút đồ bổ dưỡng cho cơ thể! Quả là những ngày thê thảm nhất trong cuộc đời, mỗi khi nghĩ đến đoạn thời gian lắm đắng cay tủi hổ đó, Thu Linh Tố vẫn cảm thấy một cái gì nghèn nghẹn ở tâm tư.

Tiểu Phi vụt nghe rúng động, hỏi to:

-Phải chăng Nhậm lão bang chủ sau khi uống xong chén sâm đó, thân thể bỗng sưng phù lên?

Câu hỏi của chàng làm Thu Linh Tố trố mắt sững sờ:

-Tại sao túc hạ biết được?

Tiểu Phi không đáp mà khẽ kêu:

-Thiên Nhất Thần Thủy! Phu nhân thử không ra chất độc trong chén sâm là vì đó là chất độc của Thiên Nhất Thần Thủy! Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới có thể xác định là kẻ chủ mưu chuyện này, chính là kẻ từ Thần Thủy Cung trộm đi Thiên Nhất Thần Thủy, tất nhiên cũng là kẻ giết chết Tống Cang và cũng là kẻ giả ra Thiên Phong Thập Tứ Lang! Nam Cung Linh tuy rằng đáng sợ, nhưng sự gian trá thâm độc của con người đó còn hơn cả Nam Cung Linh một bực! Tuy hiện giờ đã biết được bề trái của Nam Cung Linh, nhưng nếu không thể truy ra kẻ đó là ai, thì sự mổ lực của chàng cũng bằng như vô ích.

Thu Linh Tố giọng nói càng thêm run rẩy, người nàng cũng run theo:

-Ta không làm sao tin là Nam Cung Linh có thể nhẫn tâm chính tay hạ sát Nhậm Từ, ta cũng không làm sao có thể tin trong chén nước sâm ấy có độc, nhưng bây giờ… Nàng vụt sấn đến trước mặt Tiểu Phi, tiếng nói bật qua hai vành môi mím chặt:

-Ta đã đem moi bí mật nói cho túc hạ biết, túc hạ có thể vì ta mà báo thù chăng?

Tiểu Phi đáp:

-Cai bí mật này một khi được vạch trần, tại hạ không cần phải động thủ, Nam Cung Linh cũng khó mà sống được. Thảo nào mà hắn đã không tiếc một giá nào, quyết ngăn trở tôi bằng mọi cách để không cho gặp phu nhân?

Thu Linh Tố gặn hỏi:

-Nhưng tại sao y đưa túc hạ đến đây?

Tiểu Phi điểm một nụ cười chua chát:

-Y không bao giờ muốn cùng tại hạ chống đối ra mặt, nênbị tại hạ dồn đến không còn cách nào khác, buộc lòng phải đưa tại hạ đến đây. Hắn biết rằng, ngay trước mặt hắn, phu nhân chẳng dám đem bí mật của hắn thố lộ ra… Chàng vụt dừng lại, lẩm bẩm nói với mình:

-Phải rồi! Cái hôm đó, hắn bảo tại hạ đợi hắn hai tiếng đồng hồ, tất nhiên không phải liệu lý những công việc trong bang mà là để cho cái tên hung thủ bí mật đó, đủ thì giờ đến đây trước giả thành Thiên Phong Thập Tứ Lang chờ sẵn tại hạ nơi chiếc cầu treo, có hắn đi theo cạnh, tất nhiên hắn không còn sợ tại hạ gặp mặt phu nhân, nhưng hắn định lợi dụng cái địa thế hiểm ác đó để loại trừ tại hạ, loại trừ luôn một hiểm họa đáng sợ. Nếu như tại hạ vĩnh viễn không gặp được phu nhân, tất nhiên hắn càng thêm yên trí! Thu Linh Tố nhếch môi thê thảm:

-Hắn cho người đợi trước ở đây để giết chết túc hạ, nếu như không giết được, hắn sẽ đưa túc hạ đến gặp ta, có hắn bên cạnh tất nhiên ta sẽ không nói gì được! Dừng lại điểm nhẹ nụ cười buồn, nàng nói tiếp:

-Hắn tưởng việc làm của mình không còn một kẻ hở nào, một giọt nước cũng khó lọt qua. Ngờ đâu, lười trời lồng lộng, ró6t cuộc rồi cũngkhông tha hắn! Tiểu Phi nói:

-Thật ra, hắn cũng chưa phải là yên tâm, và cũng đã đề phòng tại hạ có thể trở lại, cho nên mới đem chổ ngụ của phu nhân cố ý tiết lộ cho Bạch Ngọc Ma biết, mượn tay của Bạch Ngọc Ma để mà trừ luôn phu nhân. Đợi khi mọi người biết chuyện, hắn vờ như không hay, đem mọi trách nhiệm đổ lên đầu của Bạch Ngọc Ma… Chàng nhếch nụ cười đắc ý, nói tiếp:

-Nhưng hắn lại không ngờ tại hạ đã quay lại đây rất chóng, chóng hơn thời gian hắn định liệu. Nước cờ của tại hạ không đến đổi vô bổ lắm. Đơi khi hắn nghĩ ra chổ kỳ diệu của thế cờ, thì đã muộn! Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và vụt hỏi:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang, hình như vừa rồi túc hạ có nhắc đến cái tên đó?

Tiểu Phi rúng động:

-Phải! Phu nhân hình như có biết người đó?

Thu Linh Tố đáp:

-Tuy là không biết mặt người đó, nhưng trước kia thường nghe Nhậm Từ nhắc đến! Tiểu Phi buột miệng kêu lên:

-không ngờ trong đời lại có con người đó, tại hạ cứ ngờ cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang chỉ là cái tên dựng đứng của họ thôi! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Nhậm Từ bên ngoài mềm mà trong cứng, bình sanh không hề biết phục ai, nhưng đối với nhân vật Thiên Phong Thập Tứ Lang đó, lại tỏ ra rất mực tôn kính, cứ mỗi khi nhắc đến đều khen hắn là một trang thiết hán anh hùng hiếm có trên đời.

Tiểu Phi cau mày:

-Một người như thế, làm sao lại có thể dính líu tới Nam Cung Linh? Tại sao Nam Cung Linh lại mượn tên tuổi y mà giả trang? Phu nhân có biết hiệngiờ y ở đâu không?

Thu Linh Tố trả lời thật gọn:

-Y đã chết cách đây hai mươi năm! Tiểu Phi buột miệng:

-Ai giết y?

Thu Linh Tố dáp từng tiếng một:

-Nhậm Từ giết y! Tiểu Phi sững người kinh ngạc:

-Nhậm lão bang chủ rất kính trọng y như thế tại sao lại giết y?

Thu Linh Tố thở dài:

-Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt biển đến đây, cốt ý cùng cao thủ võ lâm Trung nguyên tranh phong võ học. Lúc đó Nhậm Từ vừa tiếp nhiệm ngôi bang chủ chẳng bao lâu, đúng là lùc danh tiếng đang nổi lên,

Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn nuôi hùng tâm đánh bại tất cả anh hùng thiên hạ, tất nhiên không bỏ qua Nhậm Từ. Đặt bước vào Trung thổ không bao lâu, hắn liền đưa đến một bức thư jhiêu chiến với Nhậm Từ hẹn ngày ước đấu.

Tiểu Phi chép miệng:

-Cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang kể ra cũng quá mức cuồng ngạo, đất đai Trung nguyên rộng lớn, rồng nằm cọp ẩn, những tay võ công minh đâu phải là ít, một mình hắn làm sao đấu cho hết khắp được?

Thu Linh Tố lại nói:

-Sau khi nhận được thư khiêu chiến của Thiên Phong Thập Tứ Lang, Nhậm Từ vì thanh danh của Cái bang, tất không thể thoái thác, huống hồ lúc ấy huyết khí đang phương cương, vẫn muốn được cùng tay kiếm khách Đông doanh với môn kiếm thuật kỳ bí quyết phân cao thấp! Tiểu Phi đổi sắc:

-Trận đấu đặc sắc đó chắc là phải kinh thiên động địa lắm! Tiếc rằng tại hạ sinh muộn đi hai mươi năm, nên chẳng được mục kích trận kiếm quý báu đó! Thu Linh Tố lắc đầu chậm rãi:

-Trận đấu đó chẳng có gì là đặc sắc, nếu túc hạ có xem được, cũng chỉ thất vọng thôi! Tiểu Phi hơi lạ lùng:

-Tại sao lại thế?

Thu Linh Tố đáp:

-Nhậm Từ vốnc hẳng phải là kẻ háo danh, cho nên sau khi tiếp nhận thư khiêu chiến, chẳng hề tuyên dương ra ngoài. Do đó trong giang hồ ít ai hay được chuyện này. Khi đó cùng đi theo lược trận với người, chỉ duy nhất có Tư Đồ trưởng lão, giờ đây đã khuất núi rồi. Ngoài ra, không một người nào khác biết.

Tiểu Phi hỏi:

địa điểm quyết đấu tại đâu?

Thu Linh Tố nói:

-Nghe đâu địa điểm ở gần biên giới Mân Nam, là một tòa núi không có danh tiếng gì lắm, tất nhiên không ngoài ý chẳng muốn khơi sự chú ý của người ngoài.

Tiểu Phi gật gù:

-Thế thì cái gã Thiên Phong Thập Tứ Lang đó tuy rằng ngông cuồng, nhưng cũng không phải là một kẻ háo danh. Bằng chẳng vậy, dù Nhậm lão bang chủ cố giấu lộ tiếng, thì Thiên Phong Thập Tứ Lang cũng rêu rao với thiên hạ rồi! Thu Linh Tố khẽ gật đầu:

-Trên bức thư khiêu chiến có nói rõ không phảivì danh mà chiến, mà mục đích chỉ muốn giảo định võ học thôi. Nhậm Từ và Tư Đồ trưởng lão vừa đặt chân lên núi, đã thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đợi sẵn ở đó, chẳng nói chẳng rằng, lập tức tiến lên cùng Nhậm Từ động thủ ngay! Tiểu Phi không sao dằn được:

-Chẳng nói một câu nào à?

Thu Linh Tố nhíu mày ngẫm nghĩ một thoáng:

-Theo lời Nhậm Từ thuật lại thì khi lên đến núi, thấy Thiên Phong Thập Tứ Lang đang ngồi trên một phiến đá, tay mân mê thanh trường kiếm đã tuốt khỏi vỏ.

Vừa thấy Nhậm Từ, hắnliến chống kiếm đứng lên và tức khắc thi triển bài kiếm pháp độc đáo của miền Đông doanh, miệng chỉ thốt hai tiếng gọn lỏn… Tiểu Phi nôn nao hỏi:

-Hai tiếng đólà gì?

Thu Linh Tố đáp:

Y chỉ nói hai tiếng “đến đây” rồi ngậm miệng làm thinh luôn, Nhậm Từ thấy y quá cuồng ngạo như thê, không khỏi nổi giận lên cũng đâm ra không thèm nói chuyện! Tiểu Phi chận hỏi:

-Nhậm lão bang chủ có dùng vũ khí không?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Khí giới của Nhậm Từ dùng là chiếc gậy trúc truyền thống đời đời của Bang chủ Cái bang tức là "Đả Cẩu Bổng". Hai người đấu nhau không đến mười chiêu, Nhậm Từ đã đánh văng kiếm của Thiên Phong Thập Tứ Lang, còn điểm ngay một gậy vào ngực y, Thiên Phong Thập Tứ Lang lập tức ói máu té nhào! Tiểu Phi khẽ cau mặt:

-Tài nghệ của Thiên Phong Thập Tứ Lang tầm thường đến thế à?

Thu Linh Tố không vội đáp mà nhè nhẹ thở dài:

-Lúc đó, Nhậm Từ cũng thắc mắc y như túc hạ, nhưng sau này mới hiểu rõ, thì ra Thiên Phong Thập Tứ Lang nội hôm đó không phải chỉ khiêu chiến mỗi mình Nhậm Từ, mà đã cùng trong ngày đấu trước một trận với người khác và đã bị nội thương rất nặng… Nếu như hắn chịu nói ra, tự nhiên Nhậm Từ không khi nào thừa nguy của hắn mà động thủ. Nhưng hắn ngại nói ra người khác lầm tưởng là hắn có ý khiếp sợ, cho nên chỉ thốt hai tiếng đến đây, mà tuyệt không đề cập đến việc mình bị trọng thương. Nhậm Từ lại lầm tưởng hắn quá kiêu căng, nên không thèm nói chuyện với ai cả! Nàng dừng lại thở dài thêm một tiếng và nói tiếp:

-Hắn đã bị trọng thương rất nặng, lại lảnh thêm một roi của Nhậm Từ, nôi, nogại thương cùng một lượt phát tác dù là người sắt cũng không chịu nổi, cho nên ngay hôm đó nhắm mắt lìa đời. Cho đến khi chết, hắn cũng không thốt ra một tiếng yếu hèn, mà cũng không một lời oán trách Nhậm Từ, chỉ nói là, hắn được chết trên chiến trường, cái chết kể chẳng có gì oan uổng?

Câu chuyện y như là một cổ tích đầy đủ khí tiết bi tráng, lại được thêm giọng kể dịu êm thanh tao như ngọc của Thu Linh Tố, chuyện càng thêm phần đậm đà đi sâu vào lòng người.

Tiểu Phi không khỏi nghe máu nóng dâng lên hừng hực, chàng ngửa cổ thở dài:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang dù chết cũng chẳng chịu lộ yếu hèn, cũng không chịu thất tín. Biết rõ là mình phải chết, vẫn cứ đợi chờ tại nơi ứng chiến, thực không hổ là một con người hùng ít có trong võ lâm đương kim! Thu Linh Tố chép miệng:

đấy có lẽ cũng là tinh thần tuẩn đạo làm vinh của nhóm võ sĩ Đông doanh.

Tiểu Phi ánh mắt ngời lên hào khí:

-Bất luận thế nào, hạng người như thế đáng để cho người đời khâm phục. Chả trách Nhậm lão bang chủ cho đến hai mười năm sau vẫn một mực tôn kính ông ta! Thu Linh Tố nói:

-Cái chết của Thiên Phong Thập Tứ Lang tuy trách nhiệm không phải ở Nhậm Từ, nhưng Nhậm Từ vẫn cứ mãi áy náy chẳng yên, cứ trách mình phải chi lúc đó cần lưu ý một chút, thì rất dễ tìm ra Thiên Phong Thập Tứ Lang bị thương! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Kẻ đã đánh trọng thương Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm lão bang chủ là ai?

Thu Linh Tố khẽ lắc đầu:

-Nhậm Từ chẳng hề nhắc đến điều đó! Tiểu Phi nhíu mày nghĩ ngợi một lúc:

-Người ấy có lẽ cũng giống như Nhậm lão bang chủ, chẳng thích hư danh, cho nên trận giao chiến của y cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang, cho đến bây giờ chẳng có ai hay biết! Ngừng lại giây chốc chàng tiếp:

-Có thể dùng nội lực đả thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang, đủ thấy võ công người ấy cao diệu thế nào rồi. Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi cùng y quyết chiến và thọ thương vẫn có thể tiến lên núi được, tất nhiên công lực của hắn cũng là tuyệt đỉnh cao nhân, kẻ đánh bại hắn, tất cũng là nhân vật vùng Mân Nam, vậy thì kẻ đó là ai?

Thu Linh Tố chợt nói:

-Ta đem câu chuyện nói cho túc hạ, chẳng phải là hoàn toàn vô cớ… Tiểu Phi rúng động:

-Phu nhân muốn nói là… Thu Linh Tố ngắt ngang:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết, có gửi gắm cho Nhậm Từ một việc, nhưng bất cứ ta vặn hỏi cách nào Nhậm Từ cũng không chịu hở môi.

Tiểu Phi vội hỏi:

-Tại sao Nhậm lão bang chủ lại xem việc đó bí mật dường ấy?

Thu Linh Tố cắn nhẹ vành môi:

-Chuyện này ta vốn cũng hoang mang khó hiểu, nhưng sau này cũng đoán ra được một vài.

Tiểu Phi kêu lên:

-A! Thu Linh Tố nói tiếp:

-Mỗi khi thấy Nam Cung Linh, Nhậm Từ luôn luôn chau mày chắt lưỡi nhớ đến Thiên Phong Thập Tứ Lang, ray rức, hối hận suốt đời. Cho nên, sau này, dù biết rõ Nam Cung Linh hại mình, Nhậm Từ vẫn không có chút ý nào làm hại Nam Cung Linh, cứ nói là ông vốn không phải với Nam Cung Linh, nhưng ông đã nuôi dưỡng Nam Cung Linh đến thành nhân, có gì mà không phải với Nam Cung Linh chứ?

Ánh mắt sáng ngời của nàng như xuyên thủng qua lớp sa đen, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi và nói chậm từng tiếng một:

-Cho nên ta nghĩ rằng, Thiên Phong Thập Tứ Lang trước khi chết phó thác cho Nhậm Từ một chuyện: chính là Nam Cung Linh. Nhậm Từ cho là mình không phải với Thiên Phong Thập Tứ Lang, do đó đối với Nam Cung Linh rất mực là nhẫn nhịn.

Tiểu Phi mặt liền đổi sắc:

-Ý kiến của phu nhân phải chăng định nói, Nam Cung Linh chính là đứa con côi của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Chính thế! Tiểu Phi ngẫm nghĩ một lúc và xoa tay:

-Phải rồi! Nhậm lão bang chủ tuyệt nhiên không chịu thố lộ chuyệnấy ra, vì sợ Nam Cung Linh sau khi biết rõ bí mật của thân thế có thể sinh lòng oán hận! Thu Linh Tố thê thảm gật đầu:

-Kể ra túc hạ đã rất hiểu nỗi khổ tâm của Nhậm Từ, khi đó ông đã xem Nam Cung Linh như đứa con ruột của mình, tất nhiên không muốn Nam Cung Linh biết ông chính là kẻ giết cha ruột y. Trong đời ông hành sự vốn rất quang minh lỗi lạc, nhưng vẫn phải mang một sự bí mật không dám nói rõ với người ngoài, nỗi khổ tâm của ông chỉ tưởng tượng đến cũng đủ thấy là thế nào rồi! Tiểu Phi cũng không dằn được niềm cảm khái:

-Nhưng dù cố che giấu cách nào, rốt cuộc kẻ giết chết ông vẫn là Nam Cung Linh. Hai mươi năm trước ông đã vô tình làm một chuyện sai lầm, thì hai mươi năm sau, ông đã trả lại bằng sinh mạng của mình! Nghĩ đến sự an bài ly kỳ và tàn khốc của chốn hư vô, Tiểu Phi không khỏi rùng mình ớn óc.

Thu Linh Tố run run giọng nói tiếp:

-Nếu như đấy là ý muốn của cao xanh bắt ông phải trả vay thì sự trả vay đó quả là thiếu công bình! Tiểu Phi mím môi trầm ngâm đi một lúc:

-Nhưng Nam Cung Linh phải chăng đã biết rõ chuyện này? Và tên hung thủ bí mật kia phải chăng có quan hệ với Thiên Phong Thập Tứ Lang? Bằng không, y làm sao học được môn nhẫn thuật bí mật của võ sĩ Đông doanh?

Thu Linh Tố đáp thật chậm rãi:

-Những vấn đề bí mật đó còn chờ đợi sự khám phá của túc hạ. Còn những gì bí mật ta biết, ta đã nói hết với túc hạ, túc hạ có thể đi được rồi! Tia mắt vụt chiếu thẳng vào đối tượng, Tiểu Phi nghiêm trang thốt:

-Tại hạ còn một chuyện muốn thỉnh cầu phu nhân! Thu Linh Tố hỏi:

-Còn chuyện gì?

Tiểu Phi nói nhanh:

-Phu nhân có thể vạch lớp sa đen, để tại hạ được chiêm ngưỡng qua phong thái của phu nhân một thoáng! Thu Linh Tố lặng thinh một lúc và từ từ cất lời:

-Túc hạ muốn nhìn thấy mặt ta lắm à?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ có ý nguyện đó, không phải mới hôm nay.

Vì bản tánh háo kỳ và là một kẻ rất biết thưởng thức cái đẹp, cho nên Tiểu Phi thật sự háo hức được ngắm qua cái vẻ đẹp của bậc mỹ nhân đã từng làm võ lâm điên đảo kia như thế nào, bằng không, có lẽ chàng sẽ hối tiếc suốt đời.

Lòng người luôn luôn là thế, vật gì càng không thấy được, lại càng muốn ngắm nhìn, Tiểu Phi tất nhiên cũng không thoát khỏi thông lệ ấy.

Vốn đã đinh ninh đối tượng là một nữ nhân tuyệt sắc, bức sa đen che trước mặt kia tuy rằng thật mỏng, nhưng đã khơi thêm cho trí óc con người bao nhiêu là ảo tưởng thần kỳ của khuôn mặt giấu sau nó! Thu Linh Tố trầm ngâm một lúc và nhè nhẹ thở dài:

-Hai mươi nămnay, túc hạ là kẻ thứ hai được nhìn thấy bộ mặt thật của ta! Tiểu Phi kinh ngạc:

-Thấy mặt thật của phu nhân chỉ có hai người?

Thu Linh Tố nhấn chậm từng tiếng một:

-Phải! Chỉ có hai người: Nhậm Từ và túc hạ! Tiểu Phi kêu lên:

-Tại sao? Người khác không… Nhưng lời chưa trọn, Tiểu Phi vụt sững ra.

Trong đời tuy gặp qua không biết bao nhiêu chuyện kỳ quái nhưng chưa có lần một chuyện nào có thể làm chàng rúng động như thế này!

21. Chương 21: Khuôn Mặt Mỹ Nhân

Lớp sa mỏng được vén lên cao.

Tiểu Phi tưởng sẽ được ngắm một khuôn mặt rạng rỡ như tiên nữ, không ngờ từ sau lớp sa hiện ra, lại là một khuôn mặt của quỷ ma.

Không một khoảng da nào trên khuôn mặt được vẹn toàn, từng vết sẹo chằng chịt chồng lên nhau, răn rúm nhăn nhíu, y như lớp phún thạch do hỏa diệm sơn phun lên và đông đặc lại.

Không có ngũ quan, chân mày cũng không nốt, trừ vành môi hồng thắm còn nguyên vẹn, tất cả khuôn mặt còn lại chỉ là một khối thịt lồi lõm đỏ hỏn, xấu xa đến dễ sợ với những lổ đen đen sâu hoắm.

Và từ đôi môi hồng còn nguyên ấy, tiếng nói vẫnphát ra thật dịu dàng:

-Bây giờ túc hạ đã mãn nguyện rồi chứ?

Tiểu Phi không khỏi cảm thấy lúng túng:

-Tại hạ… tại hạ thật không ngờ… Thu Linh Tố không để chàng trọn câu, nói tiếp:

-Bây giờ túc hạ hẳn đã hiểu tại sao chỉ mình Nhậm Từ và túc hạ nhìn thấy khuônmặt ta thôi. Chỉ vì mặt ta sớm đã bị hủy hoại. Theo ta nghĩ, trên đời này tuyệt không một cô gái nào bằng lòng để người khác nhìn bộ mặt đã thành xấu xí của mình, phải thế không?

Giọng nói của nàng tuy thật bình thản dửng dưng, nhưng sự dửng dưng và bình thản đó càng làm cho Tiểu Phi thêm xa xót.

Chưa bao giờ chàng biết cúi đầu trước một ai, nhưng giờ đây Tiểu Phi phải gục đầu ủ rủ:

-Tại hạ thật đáng chết, tại sao tại hạ lại buộc phu nhân… Thu Linh Tố ngắt ngang:

-Túc hạ chẳng buộc ta, tại ta tự ý muốn cho túc hạ xem! Sóng mắt nàng ánh lên những tia dịu dàng, nàng nói tiếp:

đáng tiếc là túc hạ đến trễ hai mươi năm, ta không thể cho Đạo Soái Lưu Hương xem dung mạo của ta hai mươi năm về trước. Điều đó cố nhiên là đáng tiếc cho túc hạ, mà ta, ta cũng chẳng khác gí túc hạ! Tiểu Phi gượng cười:

-Bất luận dung mạo phu nhân biến đổi thế nào, phong tư của phu nhân vẫn là vô song thiên hạ, tại hạ có thể thấy được phong nghi của phu nhân, đã là một điều may mắn tột bực rồi.

Thu Linh Tố điểm nhẹ nụ cười:

-Túc hạ không cần phải an ủi ta, vì ta không có gì khó chịu. Hai mươi năm sau khi dung mạo bị hủy, ta mới có được những ngày sống hạnh phúc nhất trong đời! Ánh mắt nàng dõi theo cụm mây trôi ở xa xa, nàng buồn buồn nói tiếp:

-Thậm chí ta còn cảm ơn người đã hủy đi dung mạo ta. Nếu không có nàng, ta làm sao hưởng được hai mươi năm dài trong hạnh phúc an nhàn?

Tiểu Phi không dằn được, hỏi:

-Nhưng người đã hủy hoại dung mạo phu nhân là ai?

Thu Linh Tố lại dời ánh mắt trở về, nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Túc hạ có nghe nói đến tên Thạch Quan Âm chưa?

Tiểu Phi thất thanh:

-Thạch Quan Âm?

Thu Linh Tố thở dài:

-Túc hạ tự nhiên phải biết cái tên đó. Vì nàng là một người đàn bà võ công rất cao mà tâm địa cũng lạnh nhạt nhất trên đời. Hiện giờ, có thể nói nàng là người đàn bà đẹp nhất trong thiên hạ! Tiểu Phi vội hỏi:

-Nàng cùng phu nhân có hận thù gì?

Thu Linh Tố lắc đầu:

-Không có thù hận gì cả. Hơn nữa, cũng chỉ có gặp nhau một lần mà thôi! Tiểu Phi thắc mắc:

-Thế tại sao nàng… Thu Linh Tố ngắt ngang lời chàng bằng một tiếng thở dài:

-Trong truyền thuyết của giang hồ, thì nghe đâu nàng có một tấm "Kiếng ma" ngày ngày nàng nhìn vào gương hỏi "Ai là người đẹp nhất trong thiên hạ?" Tiểu Phi chận hỏi:

-không lẽ cái gương đó mỗi ngày đều trả lời nàng là người đẹp nhất thiên hạ à?

Thu Linh Tố gật đầu:

-Phải! Cho đến một ngày, tấm gương ma đó trả lời khác đi. Mặt gương đáp là ta, Thu Linh Tố mới là ngươi đẹp nhất trong thiên hạ, tai họa của ta cũng bắt đầu từ đó mà khởi nguồn.

Câu chuyện y như là một cổ tích thần thoại của người phương Tây, Tiểu Phi không dằn được lòng háo hức:

-Cho nên nàng đã tìm đến phu nhân?

Thu Linh Tố đáp:

-Phải, khi tìm được ta, nàng đứng im lìm nhìn ta gần suốt hai tiếng đồng hồ, trong thời gian đó, cơ hồ nàng không hề chớp mắt. Cuối cùng nàng vụt hỏi: "Ngươi muốn ta giết ngươi, hay là ngươi tựhủy hoại dung mạo của mình?" Tiểu Phi nhếch mép:

-Một câu hỏi thật buồn cười! Thu Linh Tố thở dài u oán:

-Nhưng lúc ấy ta không buồn cười chút nào, mà chỉ cảm thấy tay chân đều lạnh ngặt, không nói được một câu. nàng nhìn ta một lúc, chợt xây mình ra phía ngoài và nói "Ba tháng sau ta sẽ trở lại đây, nếu lúc đó còn thấy ngươi vẫn như thế này, ta sẽ giết ngươi!". Nói xong nàng để lại trên bàn một chiếc lọ thuốc và nói tiếp:

"Ta cho ngươi thêm ba tháng đễ lưu giữ cái đẹp của mình, tất nhiên ngươi phải biết cách quý trọng nó!" Tiểu Phi chen lời:

-Nàng đã bỏ đi, tại sao phu nhân… Thu Linh Tố cười thảm não:

-Thạch Quan Âm nếu đã muốn giết ai, không một kẻ nào trốn thoát được và ta đã được tận mắt thấy võ công của nàng. Vả lại, lúc đó ta chưa muốn chết sớm.

Tiểu Phi cũng chép miệng ta thán:

đâu có một kẻ nào trên đời muốn chết bao giờ? Trừ phi là những hạng hèn yếu điên cuồng, tự hủy hoại đời mình, chỉ vì một thất vọng cỏn con! Thu Linh Tố chớp nhẹ vành mi:

-Lúc đó tuổi ta còn rất trẻ, tất nhiên rất nhiệt ái đời của mình, dù ta không còn đẹp, nhưng vẫn có thể sống hay hơn… Nàng vụt mở mắt ra, khuôn mặt sần sùi dễ sợ như ánh lên một nụ cười:

-Ta lại nghĩ, ít ra mình vẫn còn ba tháng để đẹp, tất nhiên ta phải hết sức quý trọng cái đẹp sắp vĩnh viễn mất đi đó. Vậy thì, trong khoảng thời gian ba tháng trời ngắn ngủi đó, ta nên làm gì đây?

Tiểu Phi buột miệng:

- Do đó phu nhân tìm cách lưu giữ mãi cái de95p của mình trong thế nhân, trong lòng người. Và phu nhân đã tìm Tôn Học Bổ, một họa sư họa tượng nổi tiếng nhất đương thời! Thu Linh Tố hơi sững sốt:

-Túc hạ… túc hạ đã biết?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ đã gặp qua Tôn Học Bổ tiên sinh! Trầm ngâm một lúc, Thu Linh Tố nói tiếp; -Lúc đó ta hành động cũng có phần buông lung… cái đêm mà họa xong, thì cũng là lúc kỳ hạn ba tháng vừa đủ, Thạch Quan Âm đến rất đúng hẹn… Tiểu Phi tiếp lời:

-Cho nên ngay đêm đó, phu nhân hủy đi dung mạo của mình?

Thu Linh Tố thở dài:

-Cái lọ nhỏ mà Thạch Quan Âm để lại, là một loại thuốc nước, thuốc nóng còn hơn cả lửa đỏ… Giọng nói dịu dàng của nàng, bổng trở thành khích động khác thường, lồng ngực nàng theo đó phập phòng lên xuống, hình như ám ảnh của giây phút hãi hùng đó vẫn còn lưu mãi đến bây giờ.

Tiểu Phi liếm môi hỏi:

-Phu nhân vì không muốn để Tôn Học Bổ, sau khi tỉnh dậy, nhìn thấy dung nhan phu nhân bị hủy nên đã… Thu Linh Tố run run:

-Sau khi đổ chất thuốc lên m85t, thần trí ta cơ hồ loạn cuống, cho nên… cho nên ta mới hành động như thế ta… ta… nàng vụt lấy tay bụm mặt, bờ vai run run thổn thức.

Tiểu Phi thở dài; -Cho đến bây giờ tại hạ mới hiểu vì sao phu nhân nỡ đối hó với Tôn Học Bổ như thế, vì sao họa lên bốn bức tượng… Những ý nghĩ của tại hạ trước đây về phu nhân, hoàn toàn sai hết! Thu Linh Tố chợt ngước lên:

-Bất luận ta vì hoàn cảnh nào, nhưng ta đã hành động như thế, túc hạ không thể tha thứ ta phải không?

Lặng thinh một lúc, Tiểu Phi dịu dàng:

-Tại hạ chỉ cần biết vị Nhậm phu nhân hiện tại là một người đàn bà thật dịu dàng, thật nhân từ nhất trong thiên hạ, còn hành vi của nàng Thu Linh Tố trước kia như thế nào, tại hạ không cần biết đến! Thu Linh Tố cũng trầm tư đi một lúc lâu mới thốt:

-Hai mươi năm nay, quả thật ta đã cải biến rất nhiều tất nhiên túc hạ có thể đoán ra, ai đã làm ta cải biến được?

Tiểu Phi đáp ngay:

-Nhậm lão bang chủ! Thu Linh Tố không đáp mà chỉ nói tiếp:

-Trong cơn thần trí điên cuồng ta móc đi đôi mắt của Tôn Học Bổ, rồi chính ta cũng ngất mê luôn. Khi tỉnh dậy, trên đầu ta đều bị băng kín. Sau đó, ta sống trong bóng tối suốt mấy tháng trời. Lúc đó ta thật chẳng biết bao nhiêu là cảm kích đối với Tố Tâm sư thái. Vì nếu chẳng có người, ta khó mà còn sống đến ngày nay! Giọng nàng dần dần trở lại trạng thái bình thản dịu dàng:

-Nhưng đến khi ta thấy lại ánh mặt trời, ta mới hay rằng, luôn luôn bên cạnh đêmngày chăm sóc cho ta, không phải là Tố Tâm sư thái mà lại là Nhậm Từ! Tiểu Phi cười thoải mái:

-Thế là phu nhân đem tấm lòng cảm kích Tố Tâm, chuyển sang cả vào Nhậm lão bang chủ?

Thu Linh Tố lắc đầu:

-Không, lúc đó chẳng những ta không cảm kích mà tráii lại còn hận vô cùng! Tiểu Phi nhướng mắt.

Thu Linh Tố cười thảm não:

-Khi nhìn thấy Nhậm Từ thì cũng vưa lúc ta nhìn thấy khuôn mặt của ta, một khuôn mặt ghê gớm mà ta không tưởng tượng nổi. Nhìn vào khuôn mặt của mình, ta hết còn ý muốn sống, dung mạo đã mất đi, cũng bằng như sinh mạng mất đi… Nàng thở dài nói tiếp:

-Tấm tình ta lúc bấy giờ vừa bi ai, vừa phẩn nộ, lại càng thú ghét tại sao Nhậm Từ đến đây để gặp ta trong lúc này? Ta như người điên xua đuổi y di.

Tiểu Phi chép miệng; -Tâm tình của phu nhân lúc đó, tại hạ cũng phần nào cảm thông được.

Thu Linh Tố thoáng phớt nụ cười:

-Túc hạ có lẽ cũng biết, hạng người như Nhậm Từ khó mà đuổi hắn đi. Cho nên sáng hôm sau hắn lại lọ mọ tới và ta lại to tiếng đuổi xua… Tiểu Phi cười nối lời:

-Và sáng sớm ngày thứ hai ông lại mò tới… Thu Linh Tố cuối cùng or62i cũng bật cười:

-Mỗi ngày đều tới, mỗi ngày ta lại đuổi, ta đem hết những câu guyền rủa độc địa nhất để mắng hắn, thậm chí đánh hắn nhưng rồi sáng hôm sau, hắn lại cũng đến… Nhẹ mân mê lấy hủ tro cốt đang ôm chặt trong tay, tuy chỉ là một lọ sành lạnh lẽo vô tri, nhưng Thu Linh Tố hình như cảm thấy một niềm êm ấm lạ lùng… Nàng chớp mắt mơ màng:

-Túc hạ cần nên biết, lúc đó Nhậm Từ đã là Bang chủ Cái bang rồi, vốn ra không cần nhẫn nhịn với một người con gái vừa xấu lại vừa hung dữ như ta. nhìn bộ mặt của ta, hẳn túc hạ cũng hiểu, trừ Nhậm Từ ra, trên đời này tuyệt không một người đàn ông nào chịu nhẫn nhục như thế… Và giọng nàngvụt trờ thành dịu dàng hơn cả lúc nào:

-Trừ phi ta đã là kẻ chết, bằng không làm sao mà không xiêu lòng với một kẻ bền chí như hắn được?

Tiểu Phi chậm rãi:

đấy chỉ vì cái mà Nhậm lão bang chủ yêu không phải là cái đẹp đã mất đi, mà là tâm hồn của phu nhân. Ông cũng hiểu rằng dung mạo của phu nhân dù cải biến, nhưng tâm hồn không bao giờ cải biến cả! Thu Linh Tố chép miệng:

đáng tiếc là Nhậm Từ chẳng gặp túc hạ khi ông còn sống. Bằng không, nhất định túc hạ sẽ là bạn thân của ông. Song le túc hạ chưa hiểu thấu về ông, vì túc hạ vẫn đoán không trúng lắm.

Tiểu Phi trố mắt:

-À!… Thu Linh Tố nói tiếp:

-Từ dạo trước, ta và Nhậm Từ chẳng qua gặp nhau có mấy lần, ông đâu có si tình với ta lắm như túc hạ ưởng. Huống hồ, lúc đó ta chỉ có cái vỏ hào nhoáng bề ngoài, tâm hồn ta trái lại thật thối tha 1 Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhưng cũng có lắm người vừa gặp nhau đã một dạ chung tình, yêu đến ghi xương khắc cốt! Thu Linh Tố nhếch nhẹ nụ cười kín đáo:

-Nhưng bất luậnthế nào, đó cũng không phải là nguyên nhân chính yếu mà sự thật là ông biết rõ niềm đau khổ của một người con gái sau khi bị hủy hoại dung mạo. Và ông còn hiểu chỉ có tình cảm mới xoa dịu nổi vết thương thống khổ đó, cho nên ông đã quyết hy sinh riêng mình để bầu bạn, d8ể an ủi suốt đời ta! Nàng ngửa mặt nhìn lên cao, giọng thật buồn:

-Ta sớm đã có nói, ông là một con người nhân từ nhất thế gian! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bất luận thế nào, cũng không thể nói là ông hy sinh riêng mình. vì,tuy không được một mỹ nhân đẹp nhất trên đời, nhưng ông đã được một người vợ dịu dàng, cao nhã và tế nhị nhất nhân gian! Thu Linh Tố dịu dàng đáp:

-Cám ơn túc hạ, cám ơn túc hạ đã khen ta bằng những lời như thế, túc hạ biết chăng nghe xong những lời của túc hạ, lòng ta thật là cởi mở! Tiểu Phi nói:

-Tại hạ cũng cần phải cám ơn phu nhân đã cho tại hạ biết được một đoạn dĩ vãng của mình. Suốt đời tại hạ có lẽ không bao giơ nghe được một chuyện tình nào vĩ đại và cảm động hơn nữa! Thu Linh Tố chợt điểm nhẹ nụ cười:

-Túc hạ cũng nên biết, trừ Nhậm Từ ra, túc hạ không những là người đàn duy nhất thấy được mặt ta, mà cũng là người đàn ông duy nhất mà ta cảm mến! Ánh mắt của nàng đang nhìn Tiểu Phi cũng hình như ấm dịu hơn lên:

-Chỉ vì, Nhậm Từ tuy cho ta hai mươi năm trong nếp sống hạnh phúc êm đềm, nhưng chỉ có túc hạ mới có thể đem lại cho ta một tâm tình êm lặng trong cái chết… Tiểu Phi sững sốt:

-Chết?

Thu Linh Tố dàu dàu gật đầu:

-Nhậm Từ chết đi, mục đích sống của ta chỉ vì muốn vạch trần bí mật của Nam Cung Linh. bay giờ tâm nguyện ta đã thỏa, túc hạ thử nghĩ: ta còn gì để lưu luyến trên đời nữa chứ?

22. Chương 22: Phơi Bày Mặt Thật

Tiểu Phi quay về thành Tế nam với một tâm trạng nặng trĩu bi thương.

Chính mắt chàng mục kích thân hình Nhậm phu nhân rơi thẳng xuống vực sâu muôn trượng và chàng đã trơ mắt ra mà nhìn lớp mây sương đùn đục nuốt mất lấy người nàng, muốn cứu cũng không sao cứu kịp.

Tuy chàng nhìn thấy thật rõ ánh mắt của nhậm phu nhân trước khi chết vẫn hết sức bình thản, hết sức êm lặng, không hề gợn một chi nuối tiếc hay bi thương.

và tuy hiểu rằng, đối với một kẻ ê chề, mỏi mệt ở cuộc sống như Nhậm phu nhân, thì cái chết quả là một điều giải thoát một an nghỉ vĩnh viễn, nhưng Tiểu Phi vẫn cứ không làm sao vơi được bi ai cũng như phẩn nộ… Chàng mím chặt vành môi trong những tiếng bước nặng nề, nhất định phải tìm cho được Nam Cung Linh.

Và tìm hắn làm gì? Tiểu Phi cũng chưa biết mình sẽ phải làm gì khi tìm dược Nam Cung Linh, nhưng chàng vẫn cứ quyết tìm! *** Đêm dù đã quá khuya, nhưng trong hương đường của Cái bang, đèn đuốc vẫn sáng choang rực rỡ.

Tiểu Phi trở lại nơi đây chỉ là để cầu may, chứ tuyệt không hy vọng tìm gặp Nam Cung Linh.

Chàng chỉ mong vớ được tên đệ tử Cái bang nào đó, hỏi ra chổ Nam Cung Linh mà thôi.

Nhưng dưới ánh nến sáng choang, trên chiếc ghế bằng đàn mộc bệ vệ, rõ ràng ncl vẫn ngồi đó, ngồi im lìm như pho tượng bằng thạch cao.

Tay chống lấy cằm, mắt đăm đăm nhìn vào ánh nến bập bùng, như đang trầm tư mà cũng như đang đợi ai.

Tiểu Phi nằm trên mái nhà đối diện, nên trông thấy hắn thật dễ dàng. Trong óc chàng lập tức đánh lên một dấu hỏi to tướng:

-Hắn đang đợi ai?

Tất nhiên Bạch Ngọc Ma đã quay về đây, và tất nhiên Nam Cung Linh phải biết Thu Linh Tố đã nói chuyện riêng được cùng Tiểu Phi! Thế thì, tại sao hắn chưa trốn đi? Tại sao vẫn ngồi yên nơi đấy?

Một cái bẫy giương ra để đợi chàng chăng?… bên trong nhà phải chăng đâu đâu cũng đầy những mai phục giết người, và Nam Cung Linh đã không ngại dùng chính bản thân mình làm miếng mồi ngon để đưa chàng vào bẫy rập?

Nhưng bên trong sân nhà vẫn im lìm lặng trang, không một dạng người thấp thoáng, cũng không một dấu vết gì của hiểm nguy chết chóc. Ánh sao vẫn lung linh hắt lên những viên đá xanh nhẵn bóng ngời như mặt gương.

Nam Cung Linh chợt ngẩng đầu lên mỉm cười:

-Lưu huynh đã đến đấy chăng? Tiểu đệ đợi ở đây đã lâu! Tiểu Phi rúng động chưa kịp đáp, Nam Cung Linh đã nối lời:

-Xin Lưu huynh yên tâm, nơi đây chỉ có một mình tiểu đệ mà thôi, tuyệt không có mai phục chi hết! Tiểu Phi cười to:

-Nếu quả chẳng có mai phục, ta tất nhiên hết sức an tâm. Tất nhiên Nam Cung huynh không muốn để chuyện này kinh động đến người khác, và tất nhiên Nam Cung huynh cũng hiểu rõ, đơn độc hai ta giải quyết nhau là tốt nhất! Lồng theo âm thanh, Tiểu Phi đã lướt nhanh vào đại sảnh, ánh mắt ngời ngời nhìn thẳng vào Nam Cung Linh.

Nam Cung Linh cũng đưa tia mắt bén lạnh như mắt sói nhìn trả lại chàng… Khá lâu sau, Nam Cung Linh thở dài cất tiếng:

-Lưu huynh đã biết hết cả rồi phải không?

Tiểu Phi gật đầu, hỏi lại:

-Nam Cung huynh cũng đã biết là tôi đã biết rồi chứ?

Nam Cung Linh gật đầu điểm nhẹ nụ cười:

-Nhưng tiểu đệ vẫn chưa đi, vẫn đợi ở nơi đây, hẳn Lưu huynh rất ngạc nhiên! Tiểu Phi nhếch mép lạnh lùng:

-Nam Cung huynh không đi vì biết có đi cũng không xong! Nam Cung Linh cười to lên:

đệ không đi, vì đệ không muốn đi thế thôi! Bằng không trời đất bao la như thế kia, nơi đâu mà chẳng được?

Tiểu Phi tự kéo ghế ngồi xuống:

-Muốn đi Nam Cung huynh phải vứt bỏ tất cả, sống một cuộc đời như một kẻ bị bỏ đi, nhưng nếu bắt Nam Cung huynh vứt bỏ tất cả thanh danh quyền thế như hiện thời, đối với Nam Cung huynh thật còn thống khổ hơn cả cái chết! Nam Cung Linh cười càng thêm to:

-Lưu huynh đáng gọi là tri kỷ của tiểu đệ lắm! Hắn vụt dứt ngay tiếng cười, gằn gằn từng câu một:

-Lưu huynh đã hiểu rõ lòng dạ của đệ như thế, tất Lưu huynh cũng cần nên biết là, đệ dù chết cũng quyết chẳng bỏ những gì mà đệ đã phí cả tâm huyết suốt một đời mới đạt được, không ai có thể buộc đệ phải vứt bỏ cả! Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Nam Cung huynh nhắm có thể không vứt bỏ được à?

Nam Cung Linh vụt đứng phắt dậy lớn tiếng:

-Tại sao đệ không thể không vứt bỏ? Cho dù đệ có giết Nhậm Từ, nhưng đó cũng chẳng qua vì cha mà báo thù. "Thù cha chẳng đội trời chung", trong giang hồ ai dám nói tiểu đệ là không phải chứ?

Tiểu Phi thất thanh:

-Nam Cung huynh đã biết rõ điều bí mật đó?

Nam Cung Linh cười thảm não:

-Nhậm Từ tưởng đâu giấu được tiểu đệ, bây giờ không lẽ Lưu huynh lại cũng có ý nghĩ đó?

Tiểu Phi thở ra:

-cho dù Nam Cung huynh làm thế thật sự vì báo thù cha, cho dù người trong giang hồ chẳng ai can thiệp đến. Nhưng Cái bang đệ tử, nếu biết chính Nam Cung huynh giết chết Nhậm Từ, họ có thể để yên cho Nam Cung huynh làm Bang chủ à?

Nam Cung Linh rúng động, gieo mình nặng nề trở xuống ghế.

Câu nói của Tiểu Phi y như một nhát đao bén chích thẳng vào tim hắn.

Da mặt của Nam Cung Linh vụt co rúm lại như già đi thêm mấy tuổi, hắn gầm đầu thảm não:

-Lưu huynh, tại làm sao Lưu huynh cứ mãi bức bách tôi? Tôi nào có ý làm hại Lưu huynh đâu? Tại sao Lưu huynh cứ hay gánh lấy việc người?

Tiểu Phi lặng thinh một lúc nhếch môi cười:

-Có lẽ vì trời sinh đệ là một người hay gánh vác việc thiên hạ! Nam Cung Linh chầm chậm tiếp lời:

-Từ khi mới gặp mặt lần đầu, tiểu đệ đã xem Lưu huynh như người bạn tốt suốt đời mình, Lưu huynh còn nhớ cái lần đầu tiên chúng ta ga95p nhau là nơi nào chăng?

Tiểu Phi đáp:

-Trên triền Thái Sơn, khi đó Lổ Tề Tứ Hùng không những cướp đi số hàng hóa bảo tiêu của Song Nghĩa Tiêu Cục ở thành Kim Lăng, lại còn bắt cóc cả con gái của Tổâng tiêu đầu là Sa Thiên Nghĩa. Đệ nghe được tin ấy, vụt nổi lên cái tật hay gánh vác việc người, lập tức đến ngay Thái Sơn, không ngờ Nam Cung huynh đã đến trước đệ rồi.

Ánh mắt đang sáng quắc của chàng bỗng từ từ dịu lại, chàng nói tiếp:

-Khi đệ đến nơi, thì Nam Cung huynh đã với một đội nhục chưởng đánh trọng thương Tề Lổ Tứ Hùng rồi. Đệ thấy võ công phi phàm của Nam Cung huynh lại thêm trẻ tuổi mà hào hùng, không khỏi đem lòng mến phục. Giá như lúc ấy, nếu có ai hỏi, ai là đệ nhất thiếu niên anh hùng trong thiên hạ, đệ tất sẽ không chút trù trừ mà chỉ ngay là Nam Cung Linh! Cho đến bây giờ vành môi của Nam Cung Linh mới thoángnụ cười:

-Rồi từ đấy về sau, Lưu huynh và tôi đã trở thành đôi bạn tâm giao. Mỗi khi rảnh rỗi, đệ đến ngay thuyền của Lưu huynh ở lại đôi ngày. Lưu huynh chắc còn nhớ cái lần mà đệ họa tượng cho Tô Dung Dung… Tiểu Phi khoé môi hiện lên nụ cười:

-Cái lần đó là lần Nam Cung huynh ở lại thuyền đệ lâu nhất, luôn năm ngày hai chúng ta uống cạn tất cả những vò rượu chứa trong thuyền. Có lần đệ uống say mèm, nhào xuống biển định chụp mặt trăng, Nam Cung huynh cũng nhảy theo giúp sức. Trăng tuy không bắt được nhưng lại chụp được con rùa biển thật là to! Nam Cung Linh khoái trá cười to lên:

-Con rùa biển đó thật là một mỹ vị mà đệ chưa bao giờ thưởng thức qua, chúng ta thi tài ăn với nhau, xem ai ăn được nhiều, một con rùa to chừng ấy, thế mà bị chúng ta ăn mộtngày hết ráo. Nhưng cũng vì đó mà cả hai người bị đau bụng suốt hai ngày! Hai người nhìn nhau mà cười lên, cười thật cởi mở, hình như đã quên đi tất cả những gì ngăn cách vừa xảy ra, nhưng rồi chẳng hiểu vì sao, giọng cười của họ yếu dần… và bỗng trở thành chai cứng! Tiểu Phi lẩm bẩm như nói với chính mình:

-Những chuổi ngày ấy, quả là những chuổi ngày thật vui vẻ… lắm lúc đệ lạ lùng tự hỏi: tại sao những ngày vui bao giờ cũng rất chóng tàn?

Nam Cung Linh buồn buồn đáp:

-Chỉ cần Lưu huynh đừng phá hoại nó thì những ngày vui tươi của chúng ta vẫn còn mãi. Chỉ cần Lưu huynh đừng nói ra, thì sự bí mật kia sẽ mãi mãi nằm trong vòng bí mật không một ai biết! Tiểu Phi mím môi một lúc và thở dài:

-Trên đời nếu nói cái chi làm xiêu lòng Lưu Hương này, thì đó là tình bạn! Nam Cung Linh sáng mắt lên:

-Lưu huynh bằng lòng… bằng lòng không nói ra?

Tiểu Phi đáp thật chậm:

đệ không nói… Nam Cung Linh mừng quá ngắt ngang:

-Lưu huynh… đệ biết lắm mà! Đệ chọn Lưu huynh làm bạn không bao giờ lầm! Nhưng Tiểu Phi đã trầm giọng:

đệ không nói với điều kiện là Nam Cung huynh phải ưng thuận hai việc! Nam Cung Linh rúng động:

-Hai việc chi?

Tiểu Phi đáp rõ từng tiếng:

-Tuy Nam Cung huynh vì cha mà báo thù, nhưng thủ đoạn lý ra không nên tàn khốc như thế, cànggg không nên sát hại nhiều người vô can như thế. Đệ yêu cầu Nam Cung huynh tạm thời từ chức Bang chủ, tìm một nơi thanh vắng đóng cửa sám hối. Nam Cung huynh tuổi vẫn còn rất trẻ, vẫn có thể sau này bắt đầu làm lại tương lai với tài cán như Nam Cung huynh hiện thời, sợ chi mà chẳng được?

Nam Cung Linh sắc mặt vụt tái xanh, ngửa đầu cười to:

-Lưu Hương… ha ha, người bạn thân của đệ! Kể ra Lưu huynh chưa nói huỵch tẹt là muốn giết đệ thôi, mà chỉ nói là bắt đầu làm lại tương lai sau này, nhưng sau này là chừng nào? Mười năm? Hai mươi năm?

Vị Bang chủ Cái bang vụt đứng phắt dậy, thân hình rung lên giọng nói cũng rung lên:

-Trong một đời người thử hỏi có được mấy cái hai mươi năm? Tại sao Lưu huynh lại buộc tôi phải hy sinh cái khoảng thời gian d0ẹp nhất của cuộc đời? Tại sao Lưu huynh không nói trắng ra là muốn giết tôi?

Tiểu Phi lắc đầu thở ra:

đệ chỉ muốn Nam Cung huynh chuộc lại những lỗi mình đã làm. Chỉ cần Nam Cung huynh chịu cải hóa, không cần Nam Cung huynh phải chết. Vì chết đâu phải là một phương pháp hay để cho người ta chuộc lỗi được?

Nam Cung Linh cười nhạt:

-Vậy điều kiện thứ hai của Lưu huynh thế nào? Đệ cần nghe cho biết luôn.

Tiểu Phi nghiêm giọng:

đệ chỉ cần Nam Cung huynh cho biết hắn là ai?

Nam Cung Linh nhíu mày:

-Hắn?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hắn là kẻ giết chết Thiên Ưng Tử, giết chết Tống Cang. Hắn là kẻ mạo trang Thiên Phong Thập Tứ Lang để muốn giết chết đệ, cũng là kẻ trộm Thiên Nhất Thần Thủy nơi Thần Thủy Cung! Nam Cung Linh lại rúng động nhưng hắn ngậm miệng làm thinh.

Tiểu Phi nói tiếp:

-Tất nhiên Nam Cung huynh phải hiểu, hắn làm như thế, nhất định không phải chỉ vì giết chết Nhậm Từ thôi, mà còn dẫn theo nhiều âm mưu vĩ đại khác. Đệ không thể trơ mắt mà nhìn cái âm mưu của hắn phát triển thêm, đệ nhất định phải ngăn cản tới cùng! Nam Cung Linh nghiến chặt hai hàm răng, từng tiếng nói thoát qua hai kẽ răng rít chặt:

-Lưu huynh không làm sao ngăn cản nổi hắn, mà cũng không một ai trên đời ngăn cản nổi hắn! Tiểu Phi nói to lên:

-Cho đến giờ phút này, Nam Cung huynh vẫn còn muốn giữ bí mật cho hắn sao? Nam Cung huynh cần phải hiểu: Giết chết Nhậm Từ chẳng qua là một nước cờ nằm trong âm mưu của hắn thôi. Và chính Nam Cung huynh bất quá chỉ là một công cụ để hắn lợi dụng giết chết Nhậm Từ thôi, đến lúc cần, hắn có thể giết chết Nam Cung huynh không một chút tiếc tay! Nam Cung Linh bật cười lanh lảnh:

-Hắn lợi dụng đệ? Hắn có thể giết đệ? Ha ha, ha ha! Lưu huynh có biết hắn là ai chưa?

Tiểu Phi gằn giọng:

-Vì không biết, nên đệ mới cần hỏi đến Nam Cung huynh! Khoé môi Nam Cung Linh thoáng nhếch lên lạnh lùng:

-Và Lưu huynh tưởng rằng tôi sẽ nói ra?

Tiểu Phi đôi mắt vụt quắc lên như dao bén:

-Nam Cung huynh, thật ra tôi không có ý muốn làm hại Nam Cung huynh, đừng buộc tôi phải hành động điều mà tôi không thích! Nam Cung Linh cũng đưa mắt quắc lại:

-Chính là Lưu huynh buộc tôi, chứ không phải tôi buộc Lưu huynh. Tuy tôi chưa hề có làm hại Lưu huynh, nhưng đến lúc vạn bất đắc dĩ, cũng chỉ còn cách phải ra tay thôi! Tiểu Phi chậm rãi:

-Nam Cung huynh không thể ra tay được vì võ công của Nam Cung huynh không phải là đối thủ của đệ! Nam Cung Linh nhướng mắt:

-Thật vậy à?

Lồøng theo câu nói, thânhình của vị Bang chủ Cái bang vẫn không một chút nhúc nhích, nhưng tự dưng nhấc rời khỏi mặt ghế tà tà bay tới.

Và gần như cùng lúc đó, thân hình của Tiểu Phi cũng không hề thấy nhúc nhích, cũng lờ đờ nhấc lên cao… Nhưng khi cả hai đều nhớm rời khỏi mặt đất, Tiểu Phi vẫn trong tư thế ngồi, chiếc ghế tử đàn mộc nặng nề to lớn như bị dán chặt vào mông… Thân hình hai người vừa xoắn vào nhau, tiếng chưởng va chạm liên tiếp bảy lượt… Trong thoáng mắt như vó ngựa lướt qua kẻ hở đó, đôi bên đã trao nhau đúng bảy chưởng và đôi bên lập tức dang ra… Tiểu Phi vẫn với chiếc ghê dính trong người, là đà đáp nhẹ xuống đất gần như đúng vào vị trí cũ, không một chút sai lệch, bốn chiếc chân ghế như được ai nâng đặt nhẹ xuống nền gạch không một âm vang.

Nam Cung Linh cũng lộn người rơi đúng trở lên chiếc ghế của mình, nhưng khi gieo người trở xuống đã khiến chiếc ghế cứng chắc vang lên một tiếng "rắc" khô nặng, sắc mặt cũng biến sang màu tai tái.

Tuy không một ai bị thương, nhưng sự cao thấp đã phân ranh, thời gian giao thủ dù ngắn, nhưng có thể nói là đã quyết định được thế cuộc của cả vòm trời võ lâm đương kim! Trận đấu xem ra tuy nhẹ nhàng đơn giản, nhưng tính chất trọng yếu của nó, quả thật không thua bất cứ trận đấu nào trong lịch sử võ lâm từ xưa chí nay! Tiểu Phi nhẹ thở ra:

-Nam Cung huynh, không lẽ còn muốn buộc đệ phải ra tay nữa sao?

Nhưng hắn vụt đứng lên, quắc mắt:

-Lưu Hương, đừng tưởng như thế rồi đắc ý vội! Nam Cung Linh dám đợi mi ở đây, tại sao lại không có thủ đoạn khác dự sẵn chứ?

Tay vị Bang chủ Cái bang phất nhẹ lên ra dấu, từ hậu đường một tên đại hán sói đầu cổi trần trùng trục, chiều cao có hơn tám thước, vạm vỡ lầm lỳ y như con mảnh thú xồng xộc bước ra, trên tay nâng cao một chiếc ghế... *** Ánh đèn rực rỡ của sảnh đường, chiếu diệu lên một con người ngồi trơ như pho tượng gỗ, trên chiếc ghế, sắc mặt tái trắng với đôi mắt diễm kiều như hai khoảng hư vô nhìn sững ra phía trước.

Tiểu Phi giật bắn mình kêu lên:

- Dung Dung... sao Dung Dung lại ở đây?

Hình như không nghe tiếng chàng gọi, Dung Dung vẫn im lìm như pho tượng đá! Nam Cung Linh cười rợn lạnh:

-Tất nhiên là do ta mời Tô cô nương đến. Trừ ta ra, còn ai mời được nàng đi?

Tiểu Phi mím môi:

-Trên đình phong vũ nơi bờ hồ Đại Minh, bốn tên đại hán kia phải chăng do ngươi phái đến?

Nam Cung Linh gật đầu; -Phải! Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại sao ngươi biết nàng ở đấy! Nam Cung Linh cười ha hả:

-Nắng xế hồ Đại minh, dưới trăng đợi người đẹp, Vô Hoa đại sư đã cảnh tỉnh ta bằng câu nói ấy, tất nhiên ta phải đến đó mà xem! Ta đã chính tay họa tượng cho nàng, thì tại sao ta lại không nhận ra nàng?

Tiểu Phi đã lấy lại vẻ bình tỉnh cố hữu của mình, gật gù nhếch mép:

-Vì sợ nàng đã dò ra bí mật của Thần Thủy Cung cho nên bất thần hạ độc thủ để diệt nàng. Nhưng do đâu, các ngươi lại biết nàng chưa chết?

Nam Cung Linh đắc ý cười:

-Ta biết tên thiếu niên đứng mục kích mọi việc xảy ra ở gần đấy, nên cố ý lợi dụng hắn để thuật lại sự tình cho ngươi biết. Nhưng khi ngươi trở lại đây, nét mặt không tỏ lộ chút đau thương nào. Như thế đủ thấy, Tô Dung Dung vị tất đã chết?

Cho nên, khi ngươi mượn cớ đi tiểu để trốn đi, ta không đuổi theo ngươi mà trái lại đuổi theo nàng. Vì đuổi theo ngươi không dễ, nhưng đuổi theo nàng không khó! Tiểu Phi lại gật gù:

-Hơn nữa đối với ngươi nàng không chút nghi ngờ, bằng không làm sao lọt vcào tay ngươi được?

Nam Cung Linh bật cười to:

-Nàng làm sao dám hoài nghi người bạn của Đạo Soái Lưu Hương?

Chợt nghĩ ra một điều gì, Tiểu Phi quát to lên:

-Không phải! Khi bốn tên đại hán hạ thủ nàng, thì đang lúc ngươi đưa ta lên tìm Nhậm phu nhân, chuyện này hiển nhiên do một kẻ khác chủ sử! Hắn là ai? Tại sao hắn nhận ra Dung muội?

Nam Cung Linh thoáng biến sắc, nhưng liền nói to:

-Ta đã hạ lịnh còn cần gì phải chính tay mình ra trận?

Và không để cho Tiểu Phi kịp nói gì, hắn quát lên:

để nàng xuống! Gã đại hán vóc dáng như mãnh thú kia lập tức từ từ hạ đôi tay, đặt chiếc ghế xuống đất.

Nam Cung Linh nói tiếp:

-Tại sao ngươi không hiển lộng chút sức mạnh của đôi tay, cho ông bạn của ta đây xem chơi?

Gã đại hán to con chành chiếc miệng ra cười hắc lên một tiếng, hai cánh tay lông lá xù xù vươn ra chụp vào chiếc ghế dựa đặt cạnh đấy, từ từ bóp mạnh… Rắc… rắc, rắc! Một chuỗi âm thanh khô khốc nối tiếp vang lên, chiếc ghế bằng gổ đàn mộc rắn chắc qua sức bóp của hai bàn tay hắn nát thành bụi vụn.

Sức mạnh đó, quả không phải là sức mạnh của con người, mà là sức mạnh của một loại thú từ đời tiền sử! Nam Cung Linh lại cười to lên:

-Hay lắm! Bây giờ, cũng bằng đôi tay đó, ngươi đặt lên trên đầu vị cô nương này, nhưng cẩn thận đấy nhé, đừng đè bẹp mất chiếc đầu xinh xắn của nàng.

Gã đại hán y như con người máy dưới sự điều khiển của chủ nhân, hai bàn tay quả nhiên từ từ đặt lên đầu Tô Dung Dung.

Chỉ vào Tiểu Phi, Nam Cung Linh nói tiếp với gã đại hán:

-Bây giờ, ngươi giương to mắt ra mà nhìn chừng cái người này, bất luận, tay, chân, mình mẩy của hắn có chút gì động đậy, ngươi cứ đập nát vị cô nương đó ra! Tên đại hán chành chiếc miệng rộng lởm chởm răng nhọn ra cười lên khanh khách, y như được thưởng thức một trò vui thích thú.

Trái lại, Tiểu Phi cảm thấy chân tay đều lạnh ngắt, ngửa mặt thở dài:

-Nam Cung Linh, quả không ngờ ngươi có thể làm được những việc hèn hạ vô liêm sỉ đến thế này, ngươi… ngươi đã làm ta thất vọng về ngươi quá nhiều! Nam Cung Linh quay ngoắt lại rít lên:

-Thật sự lòng ta không khi nào muốn làm như thế, nhưng tại sao ngươi cứ mãi bắt buộc ta?

Tiểu Phi chớp mắt:

-Bây giờ… ngươi muốn thế nào?

Nam Cung Linh gằn gằn đáp:

-Ta muốn ngươi biết rằng, Tô Dung Dung hiện giờ nằm trong tay ta nếu ngươi muốn nàng còn sống, thì đừng bao giờ xen vào công chuyện của ta làm! Tiểu Phi trầm ngâm giây lúc, mím môi:

-Nếu ta không màng đến tính mạng của nàng và cứ xen vào việc của ngươi thì sao?

Nam Cung Linh ngoảnh nhìn sang phía Tô Dung Dung nhếch môi như thách đố:

-Ta dám quyết chắc là con người của Lưu Hương không bao giờ như thế cả! Tiểu Phi liếm mép:

-Và như thế thì… thì phải chăng ngươi giữ Tô Dung Dung mãi ở nơi đây?

Nam Cung Linh đáp:

- Dù bất cứ nơi nào, ta cũng có thể luôn luôn cho ngươi biết tin là nàng vẫn còn sống được chứ?

Tiểu Phi nói thật chậm:

-Nhưng ta vẫn còn sống, khi ta vẫn còn sống, các ngươi không làm sao yên tâm, cho nên dù bây giờ ta có ưng thuận, các ngươi cũng quyết dồn ta vào tử địa như thường, có phải thế không?

Nét mặt của Nam Cung Linh càng lúc càng nặng xuống:

đó là vấn đề khác, sự sống chết của ngươi không liên quan gì đến sự sống chết của nàng. Nếu như ngươi muốn nàng còn sống ngay bây giờ phải hứa một tiếng bằng lòng! Tiểu Phi không đáp ngay câu hỏi:

-Sau khi ta chết rồi, ngươi vẫn giết nàng như thường! Nam Cung Linh cười nửa mép:

-Ngươi chết rồi, thì nàng chết hay sống, không còn thành vấn đề với ngươi nữa.

Nhưng ngay bây giờ, ngươi vẫn còn sống tất nhiên ngươi không nỡ nhìn nàng phải chết. Như thế cũng quá đủ rồi! Tiểu Phi cười buồn:

-Một hòa ước không công bình chút nào cả! Nam Cung Linh buông tiếng cười to:

-Trong giờ phút này, ngươi còn hy vọng gì một hòa ước công bình chứ? Huống hồ, trước khi ngươi chưa chết, còn thiếu gì cơ hội để cứu nàng ra?

Ánh mắt của Tiểu Phi cứ chằm chặp nhìn về phía Tô Dung Dung, đầu ngón tay đã bất giác run run.

Giá như có ai bảo lả Tiểu Phi cũng biết phát run, chắc trên đời không một người nào chịu tin là thật! Nam Cung Linh lại cười to:

đạo Soái Lưu Hương, ta đã nhìn thấy tim đen của ngươi rồi, ta biết thế nào là ngươi cũng phải ưng thuận, không còn can đảm đâu để mà lựa chọn! Tiểu Phi hình như liếc thật nhanh ra ngoài phía cửa sổ, và nhè nhẹ thở dài:

-Nam Cung Linh, ngươi đã làm ta quá thất vọng và rất có thể ta cũng sẽ làm cho ngươi phải thất vọng lại! Một tiếng véo đột nhiên vang lên, kẹp theo một đạo ô quang cuồn cuộn như con độc xà bắn thẳng vào yết hầu của gã đại hán to con.

Gã đại hán rống oên như thú dữ bị thương, hai tay chới với đưa lên… Hai cánh tay gã mới vừa nhấc lên, Tiểu Phi đã như một trận gió nhẹ lướt tới, đẩy nhanh Tô Dung Dung cả người lẩn ghê ra xa.

Nam Cung Linh cả kinh, định phóng tới cứu vãn tình thế, nhưng một đạo kiếm quang lạnh toát đã như một sợi rào thép chọn lấy lối đi của hắn.

Tiểu Phi đẩy Tô Dung Dung đến cuối góc nhà, mới thở phào một hơi, mỉm cười lẩm bẩm:

-Hắc Trân Châu, Nhất Điểm Hồng! Ta quen được nhị vị quả là một điều may mắn cho ta!

23. Chương 23: Huynh Đệ Tương Tàn

Chiếc roi trên tay của Hắc Trân Châu đã thắt chặt đến độ thẳng băng như đường giây cung.

Hai tay gã đang cố sức kéo chặt lấy đầu roi, tựa như trạo phu kéo thuyền to mắc cạn trên sông dài, thân hình gần như cúi sát mặt đất, bàn tay thon thon gân xanh đã nổi vồng.

Tuy Hắc Trân Châu đã vận toàn sức mạnh, nhưng gã đại hán vẫn trơ trơ một chổ.

Mép roi cơ hồ đã khảm sâu quanh chiếc gáy to như cổ thú rừng của đại hán, đôi mắt man dại hung hăng của hắn gần như trồi lọi ra ngoài.

Thế nhưng gã vẫn đứng im một nơi, cũng chẳng giơ tay lên giật roi lại, cũng chẳng bước về phía Hắc Trân Châu.

Trong cổ gã không ngớt kêu lên khò khè, nhưng gã vẫn cố cười lên hăng hắc:

-Oắt con ơi, kéo không ngã nổi ta đâu! Chưa bao giờ gặp qua một con người có sức mạnh khủng khiếp như thế, mà cũng thật là quá ngu như thế, Hắc Trân Châu không khỏi vừa kinh hãi vừa lạ lùng! Đột nhiên hắn nói to lên:

-Kéo không ngã nổi ngươi, nhưng ngươi có thể kéo ngã nổi ta không?

Gã đại hán chành miệng cười nghô nghê. Và quả nhiên, dùng cần cổ của mình để kéo mạnh giây roi… Cả hai bên kẻ trì người kéo, vận dụng bằng tất cả sức mạnh của mình.

Một tiếng bục vang lên, chiếc bằng thép bị vặn đứt ngang thành hai đoạn.

Hắc Trân Châu mất đà té văng vào chân tường, gã hốt hoảng nhảy phắt ngay dậy và phóng nhanh lên trính nhà ẩn mình.

Nhìn lại xuống phía dưới, thân hình như ngôi tháp của đại hán từ từ đổ xuống, da mặt đã tím bầm, lưỡi le hẳn ra ngoài, hai tròng mắt cũng lộ ra khỏi hố mắt, hình như vẫn cứ trừng trừng nhìn về phía Hắc Trân Châu.

Hắc Trân Châu không khỏi rùng mình ơn ớn, gượng cười:

-Những kẻ tay chân phát đạt, đầu óc tại sao luôn luôn kém như hế?

Từ trên trính nhà nhìn xuống, Nhất Điểm Hồng và Nam Cung Linh hai người vẫn đứng im một chổ y như hai pho tượng gổ.

Cả hai chưa một ai động đậy hay nhích bước.

Nam Cung Linh ánh mắt cứ dán chặt lên mũi kiếm trên tay Nhất Điểm Hồng, không dám nhìn lảng đi một nơi nào khác.

Tuy vậy, những việc xảy ra xung quanh, Nam Cung Linh vẫn có thể đoán ra được.

Trên trán đã dần dần lấm tấm bóng lưởng mồ hôi, Nam Cung Linh bất chợt cười to lên:

-Nhất Điểm Hồng, nghe đồn ngươi chỉ vì tiền, mới chịu giết người có phải thế không?

Đôi mắt trơ trơ như băng lạnh của Nhất Điểm Hồng vẫn một mực bắn thẳng vào Nam Cung Linh, vành môi mỏng của gã vẫn mím chặt không đáp.

Nam Cung Linh rít lên:

-Nếu như ngươi chịu giúp ta giết chết Lưu Hương, ta sẽ trả cho ngươi mười vạn lượng bạc! Nhất Điểm Hồng nhếch nhẹ vành môi mỏng vánh:

-Mười vạn lượng? Đạo Soái Lưu Hương lại đáng giá đến thế à?

Nam Cung Linh đánh thêm một đòn tâm lý:

-Ngươi giết được ta, quyết nhiên không có ai trả cho ngươi mười vạn lượng cả, phải thế không?

Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

đúng lắm, chỉ vì mạng của ngươi chẳng đáng một xu nào cả! Nam Cung Linh thản nhiên:

đã thế, ngươi lại càng không nên giết ta! Khoé môi băng lạnh của Nhất Điểm Hồng như ánh lên một tia cười:

-Nhưng nên biết, dù là kỷ nữ, nhưng đôi gặp khách, cũng có thể một chuyến hiến không… và ta lần này cũng chỉ để hiến không đó vậy! Câu nói chưa dứt, thanh kiếm đã nhấn mạnh tới trước… Da mặt của Hắc Trân Châu hình như đỏ rực lên, nhưng gã cũng phải bật cười:

-Câu thí dụ vừa dơ dáng lại vừa thô lổ, nhưng thật là đúng vô cùng! Trong khoảnh khắc của câu nói Hắc Trân Châu, Nhất Điểm Hồng điểm ra luôn bảy kiếm, bảy kiếm độc đáo của kiếm pháp độc đáo của hắn, từ khuỷu tay trở lên tuyệt nhiên không thấy động đậy, nhưng kiếm quang trải rộng tựa mưa giăng… Nam Cung Linh tháo lui luôn bảy bước, cười gằn gằn:

-Nhất Điểm Hồng, ngươi tưởng ta sợ ngươi à?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ta không cần ngươi sợ, mà chỉ muốn ngươi chết thôi! Nam Cung Linh vụt quát lên:

-E rằng kẻ chết chính là ngươi! Tay trái gã sớt nhanh chiếc ghế ném thẳng, ra trước tay phải lẹ như chớp thò vào hông lấy ra thanh đao dẹp… Ánh đao theo đó ngời lên như tuyết trắng, ba đao vèo vèo phản công… Đao pháp của Nam Cung Linh tuyệt không có chút gì huê dạng của bên ngoài, nhưng cái nhanh và cái độc của đường đao được phát huy bằng tất cả hữu hiệu của thực dụng.

Nhất Điểm Hồng bình sinh từng giao thủ không biết bao nhiêu là cao nhân, tât nhiên phải biết chỉ có những võ công như thế mới thật là đáng sợ.

Kẻ nào dại dột cho rằng đao pháp ấy chẳng đẹp mắt chút nào, thì cái y nghĩ đó chưa kịp trọn, lưỡi đao trên tay địch đã đưa hồn hắn qua bên kia bờ thế giới.

Cũng có thể là đao pháp đó không có một ưu điểm nào, cũng chẳng có một ích dụng nào, nhưng thực dụng duy nhất của nó, chính là giết người hết sức hữu hiệu! Nhất Điểm Hồng ánh mắt ngời lên, phấn khởi:

-Không ngờ hôm nay ta gặp đối thủ cỡ như ngươi, quả không uổng công chuyến đến nơi này! Ánh đao và ánh kiếm làm cho Hắc Trân Châu lạnh đến phát run.

Đã từng mục kích bao nhiêu trận giao đấu, nhưng chưa bao giờ thưởng thức được trận đấu thế này.

Họ, hai người gần như không còn là cuộc giao thủ của con người mà là trận đấu của hai con cho sói hung hăng, mỗi chiêu xuất thủ, đều lăm le đưa đối phương vào cái chết, ngoài ra tuyệt không có một mong muốn gì khác hơn.

Đao quang, bóng kiếm giao chuyền nhau như mắc cửi, tuy chẳng nghe tiếng binh khí va chạm nhau, nhưng sát khí tỏa ra lạnh căm căm khiến Hắc Trân Châu nặm trên trính nhà cũng không làm sao chịu nổi.

Gã phải lướt xa ngoài ba trượng, buông mình đáp nhẹ trên đất.

Nhìn thấy Tiểu Phi đang xoa bóp huyệt đạo cho Tô Dung Dung, khuôn mặt tái trắng của nàng đã dần dần ửng hồng sắc máu.

Hắc Trân Châu không dằn được, tiến tới vỗ nhẹ vai Tiểu Phi:

-Ngươi có biết là kẻ khác đang vì ngươi mà liều mạng chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Biết! Hắc Trân Châu gằn giọng:

-Ngươi không đếm xỉa à?

Tiểu Phi vẫn chăm chú xoa bóp huyệt đạo cho Tô Dung Dung:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng đã ra tay, cần gì đến ai can thiệp?

Hắc Trân Châu cười lạt:

-Xem ra ngươi tâm dữ?

Tiểu Phi nhếch môi cười:

-Kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng không làm Hắc huynh yên tâm sao?

Nhưng đáp lại chàng là một tiếng soạt vang lên, Nhất Điểm Hồng liền theo đó tạt ngang bảy thước, lớp áo trên chả vai, hình như bị lưỡi đao rạch tét một đường, máu tươi đã từ từ phún ra.

Nam Cung Linh cười ha hả đắc ý:

-Nhất Điểm Hồng, ngươi còn chưa sợ à?

Nhất Điểm Hồng không buồn đáp, nhổ một ngụm nước miếng lên bàn tay, xoa xoa vào vết thương trên vai, và... trường kiếm lập tức nhoáng lên vun vút.

Hắc Trân Châu biến sắc rít lên:

-Bây giờ ngươi còn yên tâm được chăng?

Tiểu Phi cười thảm não:

-Khi Nhất Điểm Hồng ra tay, nếu kẻ nào đến giúp sức, hắn sẽ xem kẻ đó như thù nghịch. Huống hồ, võ công hai người suýt soát nhau, khó lòng ai giết được ai! Hắc Trân Châu mím môi:

- Do đó, ngươi nhất quyết không can thiệp phải chăng?

Tiểu Phi khẽ gật đầu:

-Chưa đầy mười chiêu, Nam Cung Linh sẽ lãnh phải một nhát kiếm của Nhất Điểm Hồng. Và trong vòng ba mươi chiêu nhất định Nam Cung Linh phải lên tiếng cầu hòa. Không phải lúc, dù có muốn can thiệp cũng vô ích! Hắc Trân Châu cười lạt:

đúng hơn là cả trái tim của ngươi đều trút cả vào vị cô nương này, còn đâu mà lo đến sự sống chết của kẻ khác. Ta quả thật không ngờ, đường đường một Đạo Soái Lưu Hương lại là phường trọng sắc hơn cả tình bạn!… Nhưng lời gã chưa trọn, lại một tiếng "soạt" vang lên thật gọn, Nam Cung Linh lạong choạng tháo lui ra sau, vạt áo trước rách xả một đường, hình như máu hồng đang phún vọt ra.

Tiểu Phi nheo mắt nhìn Hắc Trân Châu:

-Chưa đầy mười chiêu phải thế không?

Hắc Trân Châu lặng thinh không đáp, ánh mắt chầm chậm lướt lên khuôn mặt của Tô Dung Dung… Trong đôi mắt sâu thẳm của gã, hình như bao nhiêu là biến đổi phức tạp kiên tiếp diễn ra. Cuối cùng, gã thốt lên một câu thật… lãng nhách:

-Kể ra nàng cũng khá đẹp chứ?

Tiểu Phi nhếch môi cười:

đâu phải chỉ đẹp mà thôi! Hắc Trân Châu lạnh lùng:

-Nhưng theo ta thấy, còn rất nhiều cô gái đẹp hơn nàng nhiều! Tiểu Phi môi vẫn dính nụ cười:

-Có thể là nàng chưa phải đẹp lắm. Nhưng nàng là cô gái thật hiền hậu, thật ôn hòa, thật tế nhị mà cũng thật bao dung. Theo ta biết, thì về cái đẹp của tâm hồn, chưa có một cô gái nào hơn nàng nổi! Sắc mặt Hắc Trân Châu vụt trắng tái thêm, g4 định nói gì nhưng lại mím môi cố nén, quay ngoắc đầu sang phía khác, hình như chẳng muốn nhìn cảnh thân mật của hai người.

Nam Cung Linh đang giao đấu chợt quát to lên:

-Lưu Hương, chuyện này phải do hai chúng ta đơn độc giải quyết nhau tốt hơn.

Câu nói đó, chính lúc nãy ngươi thốt ra, ngươi còn nhớ đấy chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tất nhiên là phải nhớ! Nam Cung Linh nói tiếp:

-Nếu ngươi muốn biết nhân vật thần bí đó là ai, phải mau gọi cái tên họ Lãnh này ngừng tay! Tiểu Phi thở ra:

-Tiếc là ta không thể gọi hắn động thủ, lại càng không thể gọi hắn dừng tay… một khi Nhất Điểm Hồng muốn giết người không một ai khiến hắn dừng tay được! Không ngờ Nhất Điểm Hồng dạt tuốt ra ngoài non một trượng, lạnh lùng lên tiếng:

-Ta dừng tay rồi đấy. Chỉ vì hắn không giết được ta, mà ta cũng không giết nổi hắn. Trận đấu có kéo dài thêm, cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhường lại cho Lưu bằng hữu đó! Tiểu Phi cười dòn:

-Cám ơn! Nhất Điểm Hồng nhìn chàng một thoáng, chậm rãi lên tiếng:

-Không cần ngươi phải cám ơn. Chỉ cần ngươi nhớ rằng Nhất Điểm Hồng luôn luôn là bạn của Lưu Hương! Lời vừa dứt, thân hình đã lộn qua cửa sổ mất dạng.

Tiểu Phi chắc lưỡi:

-Thật là con người tiêu diêu tự tại, muốn đến là đến, muốn đi là đi.

Nam Cung Linh lúc ấy mới điều hòa được khí kực hét lên:

-Lưu Hương, nếu ngươi định giải quyết chuyện này, phải đi theo ta mới được! Tiểu Phi đưa mắt nhìn Tô Dung Dung hỏi gặn lại -Theo ngươi?

Hắc Trân Châu vụt buông tiếng cười to:

đạo Soái Lưu Hương bây giờ không đành đi đâu. Vì người con gái này, hắn không còn đâu lòng dạ để dự vào việc khác.

Nam Cung Linh xoáy tròn ánh mắt, lạnh lùng:

-Nếu ngươi không chịu đi thì đừng trách ta! Dứt lời, hắn xiay mình chầm chậm cất bước.

Vì biết rằng có muốn chạy trốn cũng chẳng được, hắn cố giữ vẻ bình thản chầm chậm lê bước. Giá mà có thể trốn đi, hắn đã phóng nhanh từ lâu.

Nhưng Tiểu Phi đâu thể trơ mắt để rời đi như thế, chàng thở một hơi dài, quay sang Hắc Trân Châu:

-Hắc huynh, xem chừng chỉ còn cách giao nàng nhờ huynh trông hộ vậy! Hắc Trân Châu hất mặt nhìn trời lạnh lùng:

-Ngươi yên tâm à?

Tiểu Phi cười nhưng không đáp vào câu hỏi:

-Nàng bị điểm vào huyệt đạo rất nặng tay, nhưng qua msự xoa bóp của đệ, chỉ chốc sau là có thể tỉnh lại, chỉ cần Hắc huynh cho nàng biết, bảo nàng mau trở về đi, mọi chuyện khác chẳng cần lo đến! Hắc Trân Châu suy nghĩ một lúc, gật đầu:

được rồi, ngươi đi đi, ta có thể bảo nàng đi được. Nhưng ta vẫn ở đây chờ. Vì ta cần hỏi ngươi một câu chuyện! *** Nam Cung Linh chờ Tiểu Phi bước hẳn ra ngoài mới thi triển thân pháp vượt đi.

Chạy một khoảng khá xa, Nam Cung Linh chợt lên tiếng:

-Kể ra ngươi quá yên tâm mà đem giao nàng cho người khác! Tiểu Phi đáp:

-Có chi mà không yên tâm?

Nam Cung Linh lại hỏi:

-Ngươi làm sao biết được rắng tiểu tử đó không hại nàng?

Tiểu Phi cười lạt:

-Ngươi ngờ là lòng dạ của ai nấy đều ác độc như ngươi hết sao?

Nam Cung Linh nhếch môi:

-Ta tưởng ngươi là con người thật cẩn thận, không ngờ ngươi cũng có lúc sơ xuất như ai! Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta bao giờ cũng vẫn là người cẩn thận. Nếu ta có thể nghĩ ra một điểm lý do gì Hắc Trân Châu có thể làm hại Tô Dung Dung thì dù cho tình thế bất đắc dĩ thế nào, ta cũng không bao giờ trao nàng cho gã trông nom hộ. Và nếu như ngươi định dựa vào đấy để lung lạc tinh thần ta, cho ta phải trí óc rối loạn, thì ta khuyên ngươi, nên dẹp bỏ cái chủ ý ấy đi là hơn! Quả nhiên, Nam Cung Linh cười lạt lên mấy tiếng rồi làm thinh luôn.

Phía trước mặt hai người đã hiện lên một vùng nước mây bát ngát: cảnh hồ Đại Minh! Dưới rặng thùy dương, một chiếc thuyền con bên trong vẫn còn le lói ánh đèn.

Qua phên cửa sổ he hé chống lên, có thể nhìn thấy được bên trong, dưới ánh nến được khơi tỏ ngọn, một cổ tiệc rượu đã bày sẵn trên bàn… Nam Cung Linh chờ Tiểu Phi bước vào khoang xong, lập tức nhổ sào cho thuyền lướt nhanh ra giữa hồ… Bốn bề chỉ còn mù mịt sương trắng tựa khói tựa mây, thuyền theo lượn sóng nhấp nhô trôi dạt, giữa cảnh đất trời mênh mông vắng lặng, một không khí đầy lãng mạn và thần bí phủ trùm, khiến lòng người lâng lâng như say mà lại vừa nghe da lưng rờn rợn.

Trong khoang thuyền, Tiểu Phi lựa một chiếc ghế êm ái nhất ngồi xuống, nhưng lòng chàng thật ra không một chút êm ái nào.

Linh cảm chàng nhận thấy rằng, sự tình càng lúc càng có nhiều hiểm nguy đáng ngại… Tại sao Nam Cung Linh đưa chàng đến chốn này?

Phải chăng gã hung thủ thần bí kia đang ở trong thuyền này?

Nhưng trên thuyền trừ Tiểu Phi và Nam Cung Linh ra, nhất định không có một nhân vật thứ ba. Điều này, Tiểu Phi từ lúc đặt chân đầu tiên xuống ván thuyền, chàng đã nhận đoán được ngay.

Trong làn gió đêm mát rười rượi, mang theo hơi hám của mùi rượu, mùi thức ăn, lẫn cả mùi thơm trong lành của liễu xanh, nhưng Tiểu Phi ngửi vào nghe y như nồng cay mùi tử khí.

Trên chiếc thuyền con vốn không người này, phải chăng đã ẩn tàng vô số sát cơ?

Nam Cung Linh cũng đã buông sào, bước vào mui, ngồi xuống đối diện với Tiểu Phi:

-Ngươi có biết tại sao ta đưa ngươi đến đây không?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất nhiên ngươi không có ý nghỉ giết ta ở đây. Vì nếu ngươi thật sự muốn giết ta, tự nhiên càng xa khỏi mặt nước càng hay! Nam Cung Linh cười to:

-Phải, không ai có thể giết Đạo Soái Lưu Hương ngay trên mặt nước nổi! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, khẽ lẩm bẩm:

-Không lẽ, chính hắn muôn ngươi đưa ta đến đây?

Nam Cung Linh cười lạnh:

đúng lắm! Hắn dặn trước ta, chờ khi ta một mình không giải quyết được công việc, phải đưa ngươi đến nơi đây, chờ hắn đến giải quyết! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Ngươi cho là hắn sẽ đến?

Nam Cung Linh quả quyết:

đương nhiên! Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi tưởng là hắn đến đây có thể giải quyết được mọi việc à?

Nam Cung Linh cười nửa mép:

-Trên đời nếu có một người đối phó nổi Đạo Soái Lưu Hương thì người đó phải là hắn! Tiểu Phi thở phào một hơi dài:

-Bất luận hắn là ai, ta thật không nghĩ ra là hắn có được phương cách gì?

Nam Cung Linh nhướng mày tự đắc:

-Phương cách của hắn, không một ai có thể nghĩ ra nổi! Tiểu Phi lại cười:

-Ngươi kể ra tín nhiệm hắn hơi nhiều đấy! Nam Cung Linh đáp:

-Nếu trên đời chỉ có một kẻ có thể làm ta tín nhiệm được, thì người đó chính là hắn! Tiểu Phi chớp mắt, lẩm bẩm:

-Một người như thế là ai nhỉ? Hắn đã biết rõ muốn giết ta trên mặt nước, còn khó khăn hơn bất cứ nơi nào. Thì tại sao hắn muốn đưa ta đến nơi này? Hắn làm thế với dụng ý gì? Phải chăng hắn đã sắp đặt xong một phương pháp tân kỳ, cao diệu để hạ thủ mình? Hắn làm mình nôn nao không chịu được! Nghĩ đến sự âm hiểm kỳ bí và tàn độc của hung thủ còn ẩn trong bóng tối, Tiểu Phi dù là một kẻ từng giởn với cái chết, cũng không khỏi rờn rợn sợ thầm.

Đây quả là một địch thủ mà Tiểu Phi phải gớm nhất trên đời.

Nam Cung Linh rót rượu đầy ra hai chung rượu thư thả lên tiếng:

-Nếu ta là ngươi trong trường hợp này, thì tốt hơn hết là hiện giờ uống một chung rượu cho ấm lòng trước đã, vì nghĩ ngợi nhiều cũng chẳng ích chi, huống hồ, thời gian ngươi còn sống được sợ rằng chẳng bao lâu nữa! Chất rượu màu ngọc bích trong xanh, được đựng trong chung vàng, hình như càng óng ánh thêm lên.

Nam Cung Linh nhấc cao chung rượu uống cạn và nói tiếp:

-Nhưng ta cứ hy vọng cái người phát giác ra bí mật này không phải là ngươi. Vì bất luận là ai trong trường hợp này, muốn giết chết một kẻ đã từng cùng mình uống rượu say mèm, đã từng cùng mình loi ngoi dưới biển bắt rùa, thì thật là một chuyện không thích thú chút nào! Tiểu Phi không hề chạm tay lên chung rượu:

-Ta cũng rất hy vọng ngươi mãi mãi là gã Nam Cung Linh đã cùng ta bắt rùa dạo nọ! Nam Cung Linh đang cười chợt nhíu mày:

-Rượu của ngươi… Tiểu Phi cười cười:

-Thời gian ta uống còn dài lắm, bây giờ vội chi?

Nam Cung Linh cười to:

đạo Soái Lưu Hương mà chê rượu thật là một chuyện hết sức lạ lùng! Tiểu Phi nheo nheo chuôi mắt:

-Ngươi đừng quên rằng, ta luôn luôn là con người rất cẩn thận! Nam Cung Linh cũng nhướng mắt đáp trả:

-Chung rượu này cũng trong một bình rót ra, nếu ngươi không yên tâm, thì để ta uống thay vậy! Và quả nhiên, gã nâng chung của Tiểu Phi rót cạn vào họng mình.

Xem ra kẻ cẩn thận tuy rằng được sống dai thêm một chút, nhưng không tránh khỏi lở đi rất nhiều cơ hội được uống rượu! Nam Cung Linh cười sằng sặc:

đáng lý ngươi không nên tin là trong rượu có độc, trên đời có ai ngu dại nghĩ rằng một chung rượu độc xoàng xỉnh có thể thuốc chết được Đạo Soái Lưu Hương? Thì… hắn lẽ đâu bỏ… Tiếng độc chưa kịp thoát ra khỏi miệng, da mặt của Nam Cung Linh vùng đổi sắc, bàn tay, góc trán, cần cổ, gân xanh mọi nơi đều nổi vồng lên.

Tiểu Phi vô cùng kinh hãi:

-Ồ! Ngươi làm sao thế?

Nam Cung Linh giọng đã lạc đi:

-Rượu này… Tiểu Phi bật thẳng người dậy:

-Không lẽ trong rượu này quả có độc?

Chàng chồm người tới trước, vạch mi mắt Nam Cung Linh ra xem, tuyệt nhiên không một triệu chứng bị độc nào trong khoé mắt.

Nhưng làn da Nam Cung Linh lạinóng hừng hực như bị lửa thiêu.

Tiểu Phi chợt kêunlên thảng thốt:

-Thiên Nhất Thần Thủy, trong rượu này có bỏ Thiên Nhất Thần Thủy! Nam Cung Linh từ từ rủ người xuống, hổn hển:

-Hắn… hắn lẽ đâu bỏ độc vào rượu? Ta không tin! Ta… ta không làm sao tin! Tiểu Phi tức tối nói to:

-Cho đến bây giờ ngươi cũng rõ nữa à? hắn bỏ độc trong rượu, không phải mục đích để hại ta mà chính là ngươi. Hắn biết rằng ta d8ề phòng đủ khía cạnh, mà ngươi, ngươi tuyệt không có chút gì giới bị hắn! Chàng vụt ngẩng đầu lên, thở dài tiếc rẻ:

-ta vốn cảm thấy trên chiếc thuyền này ẩn tàng đầy nguy cơ nhưng nghĩ mãi không ra, hắn định dùng phương pháp nào đối phó ta. Bây giờ thì ta đã hiểu: Té ra người mà hắn cần đối phó, không phải là ta, mà là ngươi! Nam Cung Linh rít lên:

-Nhưng… nhưng tại sao hắn muốn hại ta?

Tiểu Phi cười gằn:

-Vì, chỉ cần ngươi chết, thì bao nhiêu mối manh kể như bị cắt đứt hết, và một khi ngươi chết rồi, hắn sẽ được thung dung ngoài vòng pháp luật. Vì trừ duy nhất ngươi ra, không một kẻ thứ hai nào biết được hắn là ai! Nam Cung Linh lại một phen rúng động người ra.

Khắp mình y lúc ấy đều vỡ tung, khoé mắt, mũi, tai và từ những kẽ móng tay máu đã bắt đầu tươm rịn… Tiểu Phi quát lên:

-hắn đã không ngại xuống độc thủ hại ngươi, tại sao ngươi còn giữ gìn bí mật giùm hắn? Bây giờ ngươi còn chần chờ gì mà chưa nói hắn ra? Hắn là ai?

Đôi mắt đã lộ hẳn ra ngoài y như mắt cá chết, Nam Cung Linh hổn hển từng hơi:

-Ngươi bảo là hắn định hại ta… ta không tin… Tiểu Phi quát lên như rít:

-Tất nhiên là hắn muốn hại ngươi. Bằng không, hắn biết rõ là không khi nào ta uống chất rượu đó, tại sao hắn còn bỏ độc trong rượu? Đã bỏ độc trong rượu, tại sao hắn không nói cho ngươi biết?

Nam Cung Linh hình như không còn nghe chàng đã nói gì, chỉ cứ lẩm bẩm:

-Ta không tin… ta không tin… Tiểu Phi vụt túm lấy ngực áo y, giật giật:

-Tại sao ngươi không tin… không lẽ… Khoá miệng đã méo xệch của Nam Cung Linh, vụt nhếch lên nụ cười như khóc:

-Ngươi có biết hắn là ai không?

Tiểu Phi đôi mắt sáng lên:

-Ai? Hắn là ai?

Nam Cung Linh cố gắng bật ra những tiếng cuối cùng:

điều bí mật này, không một ai trên đời biết được, ta… ta còn có một người anh ruột thịt. "Hắn" chính là anh ruột của ta! *** Tiểu Phi cả người như cứng đọng lại! Chàng xửng vửng bật lùi lại, tay nắm chặt ghế, y như là muốn té.

Một hồi lâu sau, môi chàng mới nhếch nổi nụ cười.

Nhưng là một nụ cười thật thảm não, thật chua chát:

-Chẳng trách ngươi hết sức tin tưởng hắn! Chẳng trách ngươi mới nghe lời hắn như thế. Nhưng… anh ruột của ngươi là ai? Cho đến bây giờ sao ngươi cũng chưa chịu nói tên của hắn ra?

Chiếc miệng của Nam Cung Linh đã há hốc ra, nhưng trong miệng đầy một họng máu, chiếc lưỡi của y cũng đã vỡ tung.

Cho dù có muốn nói, y cũng không còn nói được nữa! *** Tiểu Phi ngồi im lìm trong chiếc ghế, không biết đã từ bao lâu rồi! Bây giờ, tất cả mối manh lại đều bị cắt đứt hết. Chàng lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Chàng đã gặp không biết bao nhiêu là hung hiểm, phí không biết bao nhiêu là tâm huyết, mới phát giác được chuyện Tả Hựu Tranh, Tây Môn Thiên, Linh Tựu Tử, Trác Mộc Hợp sau khi tiếp nhận phong thư mới đi khỏi nhà… Và qua bao nhiêu gian nan khổ ải, chàng mới tìm ra được chủ nhân của những bức thư kia, vạch tỏ được những bí mật tày trời của Cái bang.

Đoạn gian khổ trải qua đó, nếu không có được một trí tuệ và một dũng khí hơn người, không làm sao chịu đựng nổi.

Bây giờ kết quả còn lại được là cái chết của Nam Cung Linh! Bao nhiêu tâm huyết của chàng đều trở thành công cốc! Chàng vẫn chưa tìm ra tên chủ mưu chánh kia là ai?

Ánh bình minh đã dần dần nhuộm trắng lớp giấy trên khung cửa sổ.

Sương xám trên mặt hồ càng tỏa thêm dày, tất cả cảnh vật đều im lìm, im lìm như những tia mối manh lại vừa được dìm sâu trở vào bí mật.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở ra, lắc đầu lẩm bẩm:

-Bây giờ, những điều ta còn biết được là những gì?

Quả thật, bây giờ những điều chàng biết được về hắn chỉ có một điểm duy nhất:

Hắn là anh ruột của Nam Cung Linh! Và chất Thiên Nhất Thần Thủy mà hắn giữ trong mình còn đủ để giết ba mươi ba mạng người nữa.

Nhưng hắn là ai?

Hắn đã dùng Thiên Nhất Thần Thủy giết chết nt, Nam Cung Linh và Trác Mộc Hợp, đối tượng để hắn hạ thủ kế tiếp đó sẽ là ai?

Tất nhiên, kẻ đó phải có võ công cực cao, phải là nhân vật siêu vượt trong võ lâm.

Và kẻ đó, nhất định phải liên quan mật thiết với hắn, ít ra không thể hoài nghi hắn muốn hại mình, bằng không, hắn làm gì có thể nhểu Thiên Nhất Thần Thủy vào chung rượu?

24. Chương 24: Đuổi Theo Hung Thủ

Tiểu Phi nhắm mắt trầm ngâm, lẩm bẩm:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang vốn không phải một mình đến Trung thổ, mà đem theo hai đứa con. Trước khi chết, y gởi gấm một đứa con lại cho Nhậm Từ, còn lại một đứa kia y đã trao cho ai? Trong thiên hạ, ai là người biết vụ này?

Một bí mật đã được dìm đi suốt hai mươi năm, muốn tìm ra manh mối quả là một điều hết sức khó khăn! Nhưng Tiểu Phi đột nhiên nhảy dựng lên, hét lớn một mình:

-A! Ta biết rồi Thiên Phong Thập Tứ Lang đã đem đứa con thứ hai ký thác cho Nhậm Từ, thì đứa con lớn nhất định là đã gửi gấm cho ngươi động thủ đầu tiên với y. Chỉ cần ta tìm ra kẻ đó là ai, ta có thể biết được hắn là ai! Tuy hiện giờ chàng chưa biết đối thủ cua Thiên Phong Thập Tứ Lang trước Nhậm Từ là ai. Nhưng lòng đã đoán định được vài điểm rất xác đáng.

Thứ nhất: tiếng tăm người đó phải rất cao.

Bởi thế, Thiên Phong Thập Tứ Lang mới đầu tiên tìm y, rồi mới tìm Nhậm Từ, vậy thì, một kẻ tiếng tăm có thể hơn cả Bang chủ Cái bang là nhân vật nào? Cái phạm vi của sự kiện đã được thu hẹp rất nhiều! Thứ nhì: Võ công của nhân vật đó nhất định cũng rất cao, cho nên mới đả thương được Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Thứ ba: Tánh khi của nhânvật đó cũng như Nhậm Từ: rộng rãi, khoan dung, cho nên mới thu nhận và dưỡng nuôi con của Thiên Phong Thập Tứ Lang để lại, hết lòng truyền dạy võ công của bản thân.

Thứ tư: Nhân vật đó tánh nết cũng không thích khoe khoang, cho nên tuy thắng được đao pháp vô song của đất Đông doanh, trong giang hồ vẫn không một ai hay biết! Thứ năm: Nhân vật đó phải là người của vùng Mân Nam, cho nên Thiên Phong Thập Tứ Lang sau khi bị hắn đánh trọng thương, vẫn có thể kịp thời đến hội kiến với Nhậm Từ.

Tiểu Phi thở phào một hơi dài, khoái trá:

-Bây giờ, những điều ta biết không còn là ít nữa.

Phấn khởi, Tiểu Phi lướt nhanh ra khỏi mui, quơ lấy mái chèo, đưa con thuyền cập trở vào bờ.

Vừa bước lên bờ hồ, chợt nghe có tiếng gió ngựa nện lên vang dội và tiếng của một người từ xa gọi tới:

đạo Soái Lưu Hương đó phải không?

Tiếng quát dứt, ngựa cũng vừa lướt tới, người trên lưng ngựa vội tung mình nhảy xuống, nhìn kỹ đúng là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hắc huynh quả nhiên tìm đến, còn cô ấy đâu?

Hắc Trân Châu cắn môi một lúc và lạnh lùng:

-Cô ta quả nhiên biết nghe lời, đã ngoan ngoãn trở về nhà rồi! Nhưng gã vụt trợn mắt lớn tiếng:

-Nhưng ta cần hỏi ngươi, cha ta hiện giờ ở đâu? Tại sao ngươi luôn luôn cố ý chẳng muốn nói ra?

Tiểu Phi khépnhẹ mí mắt, buồn buồn đáp:

-Lịnh tôn đã… đã khuất rồi! Hắc Trân Châu giật mình biến sắc:

-Ngươi… ngươi nói gì?

Tiểu Phi thở dài:

-Tôi đã di thể của lịnh tôn cất giữ rất kỹ lưởng. Tại ghềnh Hồng Trạch, Hắc huynh cứ đến thăm nhà lão gù họ Lý trong một xóm chài cạnh bờ biển, lão sẽ đưa Hắc huynh lên thuyền tôi, và khi gặp được Tô Dung Dung, Hắc huynh sẽ thấy lại di thể của lịnh tôn.

Hắc Trân Châu sấn tới một bước quát lên:

Tại sao thi hài của cha ta lại ở trên thuyền ngươi, phải chăng ngươi đã giết hại ông?

Tiểu Phi cười thảm:

-Những khúc chiết bên trong, nhất thời khó mà nói hết được, nhưng Tô Dung Dung sẽ nói cho Hắc huynh biết… còn như hung thủ giết chết klịnh tôn, hiện giờ đang ở trên chiếc tiểu thuyền kia! Chàng chưa nói hết câu, Hắc Trân Châu đã như một trận gió vọt nhanh xuống thuyền.

Tiểu Phi chớp chớp mắt và vụt nói to lên:

-Xin tạm mượn ngựa có chuyện cần, xong việc sẽ hoàn lại… Miệng thốt, người đã vọt lên lưng ngựa ra roi phóng nước đại… *** Tiểu Phi, nơi Ni sơn sau khi gặp mặt được Thu Linh Tố, liền xuống núi vào nhà tiều phu lấy ngựa trở về thành Tế Nam.

Vì quyết tâm tìm ngay Nam Cung Linh, cho nên chàng không vội trả ngựa cho Hắc Trân Châu mà gởi vào một gian khách điếm, kịp khi chàng đến nơi Cái bang hương đường, con ngựa cũng lồng ra khỏi chuồng, theo lối cũ trở về tìm chủ.

Chính nhờ con ngựa đó mà Hắc Trân Châu và Nhất Điểm Hồng biết được sựhiện diện của to tại thành Tế Nam, nên mới kịp thời đến cứu Tô Dung Dung.

Và cũng nhờ vào việc của con ngựa, Tiểu Phi chỉ trong khoảng thời gian ngắn đến được ngay Mân Nam.

Nhưng đến nơi đây, chàng chỉ cảm thấy một nổi thất vọng vô bến bờ! Một dĩ vãng trôi qua hai mươi năm, mọi người hầu như đã quên mất. Kể cả họ Trần, Lâm là hai họ đại võ lâm thế gia hùng cứ cả cõi Mân Nam bao lâu nay, cũng không một người nào nghe đến cái tên Thiên Phong Thập Tứ Lang! Hôm ấy Tiểu Phi lẩn ngựa đến miền Tiên Du, phong cảnh tuy rằng rất đẹp, nhưng Tiểu Phi hầu như mất hết mọi hứng thú thưởng ngoạn, cho đến thú uống rượu cũng biến đi đâu mất chàng chỉ gọi một bình trà giải lao.

Mân nam vốn là khu sản xuất trà ngon, cho nên Trấn Tiên Du, đâu đâu cũng trà quán lênh khênh, dụng cụ uống trà cũng that là đặc biệt… Aảm khách người nào cũng mất khẽ lim dim, chung trà còn nhỏ hơn cả chung rượu từng hớp nhỏ chậm rãi, nhâm nhi… Đến đất Mân Nam, kẻ nào dại dột dùng chung lớn uống trà, tất sẽ bị người dân đất đó xem như là trâu uống! Tiểu phi cũng gọi một bình trà vừa thơm vừa chát, loại chánh của Thiết Quan Aâm, chát đến muốn quéo cả lưỡi, nhưng khi trôi qua nóc giọng, mùi thơm cứ phảng phất ở kẻ răng và cái hậu ngòn ngọt của nó cú còn trong miệng! Uống heat hai quận trà, tâm tình xáo trộn của Tiểu Phi qua hơi trà ấm mát đã dần dần bình lặng.

Cho đến bây giờ, chàng mới hiểu ra rằng quy củ uống trà của Mân nam sở dỉ quá phức tạp chính là để cho tâm tình con người bình lặng.

Công phu tu tâm dưỡng tính của người Mân Nam sâu dày hơn người xứ khác, chính nhờ từ trong từng chung trà đậm nho nhỏ đó mà luyện ra.

Aảm khách trong trà quán rất là nhiều, nhưng mỗi người đều nho nhỏ luận bàn, so với lời ồn ào chuyện trò như mổ bò của người phương bắc, that khác xa một trời một vực.

Ngay khi đó, có hai tên đại hán áo gấm, bô bô cười nói bước vào.

Một gã mặt rỗ chằng chịt, sau long mang xeo xéo một chiếc túi bằng vải vàng.

Vừa đi vào gã vừa cười hể hả:

-Tha hương ngộ cố tri that một chuyện vui nhất trên đời tiểu đệ hôm nay nhất định phải đãi Phùng huynh vài bình mới được! Gã thứ hai râu ria vừa bò quanh hàm, cười vang đáp:

-Tiền huynh ở Mân Nam đã lâu, không lẽ chỉ thích uống trà mà không thích uống rượu?

Gã mặt rỗ được gọi là Tiền huynh cười đáp:

-Rượu? Cái đó ngfày nào Phùng huynh lại không có uống? Nhưng đệ hôm nay muốn mời Phùng huynh thưởng thức là một tiên phẩm trong các loại trà! Chẳng phải đệ khoác lác, nhưng cái thứ trà này chưa chắc trong đời Phùng huynh có dịp uống được! Tất cả ẩm khách trong trà quán, đều hướng mắt khó chịu nhìn về phía hai người, nhưng gã mặt rỗ họ Tiền y như chẳng biết có ai, thản nhiên từ trong bao vải vàng, lôi ra, một ống trúc dài dài.

Nắp ống trúc vừa được mở, một mùi thơm nhẹ nhàng dễ chịu đã thoảng vào mũi mọi người.

Gã râu ria họ Phùng hếch mũi hít hít luôn mấy lượt và sặc cười:

-Chà! Trà thơm quá! Lâu ngày không gặp, chẳng ngờ Tiền huynh trở nên phong nhã như thế! Gã mặt rỗ cẩn thận hnón ra một nhúm trà, dặn dò tên "trà bác sĩ" phải dùng nước suối tốt nấu châm cho một bình, đoạn mỉm cười quay sang họ Phùng:

-Thực tình mà nói, tuy trà đệ mang sẵn theo người, nhưng nếu không gặp người bạn cố tri như Phùng huynh, ngày thường một mình đệ, tiếc đến độ không dám lấy ra uống! Gã râu rồng cười ha hả:

đã tiếc không nở uống, tại sao Tiền huynh cứ đeo kè kè bên mình?

Gã mặt rỗ nhếch nhẹ nụ cười:t -Chỉ vì có một vị võ lâm tiền bối rất thích uống trà năm xưa tiểu đệ lại có thọ ân của ông ta, nhưng không có gì báo đáp được. Cho nên, cứ mỗi năm, tiểu đệ xoay đủ cách để tìm ra thứ trà này, để dâng tặng người để gọi là tỏ chút lòng thành của mình. Bởi vì, ngoài trà ra, ông không chịu thọ nhận vật gì khác cả! Gã râu rồng tò mò:

-Vậy vị võ lâm tiền bối đó là ai, mà khiến Tiền huynh kính nể dường ấy?

Gã mặt rổ thoáng đắc ý:

-Phùng huynh có nghe đến danh Thiên Phong đại sư chứ?

Gã râu ria thất thanh kêu lên:

-Thiên Phong đại sư? Phải chăng là vị chưởng môn Thiếu Lâm của Nam chi?

Là Phương trượng đại sư của Bồ Điền Thiếu Lâm?

Gã mặt rỗ gật đầu:

-Ông ta đấy! Tiểu Phi chợt rúng động, rời ghế bước sang tươi cười:

-Tiền Ma Tử, ta là bạn cũ của ngươi đây, sao chẳng mời ta uống trà thế?

Gã mặt rỗ đảo mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới và cau ngay nét mặt:

-Bằng hữu là ai? Tại hạ hình như chưa được quen thì phải?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thành Bắc kinh, Thiết sư tử Hồ Đồng với câu chuyện Thần Đao họ Lý, không lẽ Tiền huynh đã quên?

Vừa nghe dứt lời, gã mắt rỗ vội đứng dậy sững sốt:

-Các hạ đây là… -Tiểu Phi ha hả cười vang, cắt ngang câu nói:

-Biết được là đủ rồi, hà tất đề cập đến tên họ tại hạ ra! Gã mặt rỗ vụt chấp tay xá dài cung kính:

-Bảy năm trước, nếu chẳng nhờ… công tử tương cứu, họ Tiền đã chết dưới tay Mai Hoa Kiếm Phương Hoàn Hòa va Long Vân trang chủ Long Tiêu Vân còn chi?

Tiền mổ tuy không phút giây nào quên đại ân của công tử, nhưng tông tích của công tử như hạc nội mây ngàn, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ nơi đây, thật là may mắn cho Tiền mỗ! Tên râu ria thấy họ Tiềnlà một con người khó ai trêu tới, thế mà trước cái gã trẻ tuổi, lại hết sức cung kính nể nang, khiến hắn không khỏi thầm hoang mang khó hiểu.

Nhưng là kẻ từng trải giang hồ, chỉ thoáng xem qua sắc diện đã biết ngay gã thiếu niên hình như không muốn thấu lộ hành tung nên hắn cũng tuyệt nhiên không đề cập đến tới, chỉ đứn glên tươi cười chắp tay:

-Tại hạ Thùng Thiên Hòa, sau này kính nhờ công tử chỉ ích thêm cho! Tiểu Phi cười đáp lễ:

đại danh của Dạ du thần, tại hạ từng nghe như sấm dội bên tai! Hai người nhâm nhi hết hai bình trà, sau một lúc nói chuyện dưới đất trên trời, Tiểu Phi nghiêm mặt xoay thẳng câu chuyện vào chính đề:

-Tiền huynh vừa đề cập đến Thiên Phong đại sư phải chăng là vị lão hòa thượng của Thiếu Lâm mà bốn mươi năm về trước một chưởng hạ ngã Thất Ác, một mình đấu với Thiên Môn tứ lão, danh rền thiên hạ đó chăng?

Tiền Ma Tử cũng nhẹ cười:

-Năm xưa, khi Tâm Từ đại sư quy Tây thiên, tiếp nhiệm Thiếu Lâm môn hộ, đáng lý ra về phần của ông ta, nhưng ông lại nhường cho nhị sư đệ Tâm Hồ, trái lại mình lại lặn lội đến Mân Nam này, nghe đâu, cũng chỉ vì danh trà ở nơi đây! Tiểu Phi trầm ngâm:

-Thiên Phong đại sư tiếp nhiệm Phương trượng Bồ ĐIền Thiếu Lâm chẳng biết là được bao năm rồi?

Tiền Ma Tử đáp:

-Có lẽ cũng trên hai mươi năm! Tiểu Phi không dằn được, vỗ ghế đứng lên:

đúng lắm! Chính là ông ta rồi, nhất định là ông ta, lý ra mình phải nghĩ đến ông ta từ trước mới phải! Tiền Ma Tử ngạc nhiên:

-Công tử cũng có quen biết với Thiên Phong đại sư à?

Tiểu Phi vẻ mặt lộ nét mừng, không đáp mà vụt hỏi:

-Tiền huynh nhắm thử tiếng tăm của Thiên Phong đại sư năm xưa, so với vị cố Nhậm lão bang chủ của Cái bang, ai hơn ai kém?

Câu hỏi đột ngột của Tiểu Phi làm Tiền Ma Tử không khỏi ít nhiều hoang mang:

-Thiên Phong đại sư có thể nói là Bắc đẩu Thái sơn của đương kim võ lâm, Nhậm lão tiền bối, tuy cũng tiếng tăm lẫy lừng, nhưng so ra với ông e rằng vẫn kém hơn một bực! Tiểu Phi lại hỏi:

-Võ công của ông ta rất cao?

-Tiền Ma Tử đáp:

-Võ công của ông ta e rằng cho đến công tử… cũng chẳng hơn được nổi! Tiểu Phi sặc cười:

-Ông là người đạo hạnh thâm sâu, tất nhiên lòng khoan hậu rộng lớn, đâu để tài năng lộ liểu ra ngoài?

Tiền Ma Tử cũng cười to, cất tiếng:

-Tuy truyền thuyết giang hồ cho rằng ông vì trà mà đến Mân Nam, nhưng theo tại hạ nghĩ, thì ông ta vì quen thú đạm bạc thanh tịnh, cho nên chẳng khứng tiếp nhiệm môn hộ Tung Sơn Thiếu Lâm! Tiểu Phi nhẹ thở dài:

-Phải rồi kẻ giao thủ với Thiên Phong Thập Tứ Lang trước cả Nhậm Từ, trừ ông ta ra thì còn ai? Thiên Phong Thập Tứ Lang có thể ký thác trưởng tử của mình cho ông, dù chết cũng rất yên lòng nhắm mắt! Tiền Ma Tử không dằn được lạ lùng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang là vị nào thế?

Tiểu Phi cười buồn:

-Là một con người hết sức lạ lùng, tuy y chết không tăm không tiếng, nhưng có thể khiến vị chưởng môn của một đại phái cùng một đại bang phái lớn nhất trong thiên hạ phải thay y mà nuôi dưỡng hai đứa con thơ! Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi rúng động kêu to:

-Hắn hướng vào Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ để khiêu chiến, phải chăng với ý định gởi gấm hai đứa con mình cho họ? Phải chăng hắn mang một tâm sự gì rất đau thương hết còn muốn sống, chi mong sao cho đứa con sau này sẽ vượt bực hơn người. Và do đó, hắn mới quyết chết dưới tay Thiên Phong đại sư và Nhậm Từ lão bang chủ, để hai người vì hắn mà phải tận tâm dạy dỗ cho hai đứa bé thành nhân?

Càng nghe, Tiền Ma Tử càng hoang mang ngơ ngác:

-Công tử nói là… vị Thiên Phong Thập Tứ Lang đó vì… nên không tiếc hy sinh tính mạng của mình?

Tiểu Phi như không nghe thấy, chỉ lẩm bẩm nối tiếp những ý nghĩ của mình:

-Hắn biết rõ hạng người như Thiên Phong đại sư và Nhậm lão bang chủ, không khi nào chịu cẩu thả thu dưỡng con của ai, nhưng nếu hắn chết trong tay họ, tất nhiên hai người sẽ khó đành lòng mà chối từ… Tiền Ma Tử càng rúng động, buột miệng hỏi:

-Một người cha như thế thật là vĩ đại, nhưng chẳng biết hai đứa con của y là ai?

Tiểu Phi ảm đạm:

-Một người là Nam Cung Linh! Tiền Ma Tử kêu lên:

-Là vị bang chủ của Cái bang đó à?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Tiền Ma Tử trố mắt:

-Còn người con kia?

Tiểu Phi đáp từng tiếng một:

-Còn người con kia là… là… Nhưng chàng vụt bỏ lửng câu nói, ngửng đầu thở dài áo não:

-Chỉ mong ta đoán trật, chỉ mong là cái tên hung thủ bí mật đó, không phải là hắn! Tiền Ma Tử lại một phen giật mình:

-Hung thủ?

Tiểu Phi đáp:

-Theo chỗ tại hạ biết, hắn đã giết chết chín người vô cớ, bây giờ nạn nhân kế tiếp… Chàng vụt nhảy dựng lên, thất thanh:

-Nạn nhân kế tiếp phải chăng là Thiên Phong đại sư?

Tiền Ma Tử bật cười lên:

điều đó công tử khỏi phải lo xa, bất luận người đó là ai nhưng nếu muốn gia hại Thiên Phong đại sư, sợ rằng giờ chết đã điểm cho hắn vậy. pds đã lâu không dự đến việc đời, nhưng võ công vẫn không bao giờ lụt! Tiểu Phi cười thảm:

-Nếu Tiền huynh biết hắn là ai rồi, tất sẽ không còn nói lên câu đó, hắn… Tiền Ma Tử không sao dằn được:

-Vậy hắn là ai?

Hình như chẳng muốn nói ra tên họ của hắn là ai, Tiểu Phi trầm ngâm một thoáng rồi nói lảng đi:

-Tại hạ có chuyện muốn gặp Thiên Phong đại sư, luôn tiện thay Tiềnhuynh mang trà lên biếu cho người, Tiền huynh có tin tưởng được chăng?

Tiền Ma Tử lập tức tháo cái túi vải trên lưng xuống trao cho Tiểu Phi tươi cười:

đừng nói chi bao trà tầm thường, mà cho đến cả sinh mạng Tiền Ma Tử này có giao cho công tử, Tiền Ma Tử tôi cũng vẫn tin tưởng như thường! Tiểu Phi mỉm cươi chưa kịp nói gì, chợt thấy tên "trà bác sĩ" vội vã tiến lại, cung kính nghiêng mình thi lễ cùng chàng:

-Thưa công tử, vị khách ngồi nơi bàn góc bên kia có vài lời muốn nói với công tử, chẳng hay công tử có chịu khó bước sang không?

Tiểu Phi không khỏi đưa mắt nhìn sang phía ấy, có vị khách áo xám đang ngồi ngoảnh mặt vào tường mà cả tiếng đồng hồ rồi chẳng hề thấy hắn động đậy.

Trên đầu hắn đội một chiếc nón rộng vành sùm sụp đến tận mang tai, nhưng bây giờ thì chiếc nón đã trật xuống gáy che lấp mất đầu, chỉ còn lộ ra mái tóc bạc lâm râm.

Vừa bước vào trà quán, Tiểu Phi đã có phần nào hoài nghi người khách lạ lùng ấy, vì mọi động tịnh trong quán, hắn vẫn cứ đâu mặt vào tường, không hề quay lại.

Và từ lúc Tiểu Phi vào quán cho đến bay giờ, hắn cũng chẳng day qua nhìn, cho đến mặt mũi hắn ra sao, Tiểu Phi cũng không thấy thì tại sao bỗng nhiên hắn biết chàng và ngỏ ý mời sang trò chuyện?

*** Sự lạ lùng khiến Tiểu Phi nhất quyết phải bước sang xem hắn là ai… Tiểu Phi vừa bước tới, người nọ đã rời ghế đứng lên. Tuy không hề quay đầu lại, nhưng sau lưng hắn y như là có mọc thêm đôi mắt.

Một ý nghĩ chợt loé lên, Tiểu Phi nhẹ mỉm cười:

-Các hạ phải chăng là Thần ưng Ngô lão bộ đầu?

Người nọ hình như thoáng giật mình, Tiểu Phi đã tiến đến cạnh hắn, thư thả kéo ghế ngồi xuống, cười to nối lời:

-Khắp trong thiên hạ, trừ Ngô lão bộ đầu ra, còn ai có được nhĩ lực kinh người dường ấy?

Người nọ gượng cười:

-Khắp thiên hạ quả nhiên không chuyện gì giấu nổi Đạo Soái Lưu Hương.

Cho đến bây giờ Tiểu Phi đã nhìn rõ được khuôn mặt của hắn với đôi gò má nhô cao làm đôi mắt sâu như thụt thêm vào trong, ánh mắt ngời ngời linh động, đôi vành tai màu xám trắng nhấp nhóa phản quang, hình như được chế tạo bằng một chất hợp kim y như bạc, giá mà chẳng có chiếc nón che khuất, chỉ thoáng nhìn qua mọi người cũng có thể nhận ra hắn là ai rồi! Tiểu Phi ha hả cười đáp:

-Gặp nhau một chuyến tại kinh thành, chẳng ngờ cách mấy tháng trời Ngô lão đầu cũng không quên được tiếng nói của Lưu mổ… À! Lạ thật!… Chàng vụt nhìn sững Ngô lão bộ đầu:

-Hình như cái hôm đó, đệ hình như không có nói lên một tiếng nào trước mặt Ngô lão bộ đầu, tại sao Ngô lão bộ đầu nhận được giọng nói của đệ?

Thần ưng Ngô lão bộ đầu cười vuốt nhẹ hàm râu:

-Người trong thiên hạ, chẳng những tiếng nói mỗi mỗi chẳng giông nhau, cho đến tiếng bước chân cũng khác hẳn. Đạo Soái Lưu Hương khinh công đệ nhất thiên hạ, tiếng bước chân lại càng khác biệt với người thường, tiểu lão nhi tôi nếu chẳng nhận ra được tiếng bước chân của Đạo Soái Lưu Hương, thì đôi vành tai này thật là đáng vứt cho chó gậm! Tiểu Phi cười ha hả:

-Bạch Y Thần Nhĩ, quả nhiên danh bất hư truyền! Chàng chợt cúi đầu hạ thấp giọng:

-Ngô lão bộ đầu từ ngàn dặm xa theo dấu tìm đến đây, phải chăng vì vụ Bạch Ngọc Mỹ Nhân?

Thần ưng tươi cười lắc đầu:

-Tiểu lão nhi dù có gan bằng trời, cũng chẳng dám đòi lại vật gì trong tay Đạo Soái.

Tiểu Phi nhướng mắt:

-Thế lão Ngô đầu đến đây với mục đích gì?

Thần Ưng khẽ giọng đáp:

–Tiểu lão nhi vốn đang theo dõi gã Mản Thiên Tinh Tiền ma Tử… Tiểu Phi ngắt ngang:

-Phải chăng vì cái vụ Thiết Sư Tử Hồ Đồng của bảy năm trước?

Thần Ưng gượng cười:

-Tiểu lão nhi vốn chẳng biết chuyện này có liên quan tới tôn giá, bằng không đâu dám đa sự làm chi. Tất nhiên, tôn giá cũng hiểu cho, một kẻ đã ăn miếng cơm của công, thì suốt đời khó thoát khỏi vòng nha lại. Có lắm chuyện mình không muốn dự vào, nhưng cứ bị dồn buộc phải nhúng tay.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Câu chuyện bảy năm về trước, tuy rằng Tiền Ma Tử chẳng phải, nhưng Mai Hoa Kiếm và Long Vân Trang chủ quá cậy thế hiếp người, thật cũng đáng hận! Huống hồ, Tiền Ma Tử vì câu chuyện đó sớm đã bỏ nghề, lui khỏi giang hồ, ẩn lánh đến đây, Ngô lão bộ đầu nỡ đâu đi dồn một kẻ đã biết hối lỗi vào bước đường cùng?

Thần Ưng mỉm cười thư thả:

-Tiểu lão nhi sống đến từng tuổi này, lẽ đâu chẳng biết chuyện thiệt hơn phải trái. Đã biết rõ Đạo Soái Lưu Hương có can dự đến vụ này, còn dám đâu gây ra rắc rối nữa?

Lão thở phào, đổi ngay lối xưng hô thân mật hơn:

-Lão mời công tử sang đây, là vì một khác! Tiểu Phi nhíu mày:

-Việc chi thế?

Thần Ưng trầm ngâm một lúc, mới chậm rãi lên tiếng:

-Cái bang Bang chủ Nam Cung Linh, mười hôm trước chết tại trên hồ Đại Minh của thành Tế Nam, câu chuyện này chẳng hay Đạo Soái Lưu Hương có biết chưa?

Tiểu Phi cười nửa mép:

-Ngô lão bộ đầu tất không khi nào lại nghĩ tôi là sát nhân chứ?

Thần Ưng vội sửa ve tươi cười:

-Lão đâu dám nghĩ quấy thế? Chẳng qua… Tiểu Phi vôi hỏi:

-Chẳng qua thế nào?

Thần Ưng đáp:

-Chẳng qua Nam Cung Bang chủ chết quá thảm khốc, nghe nói sau khi chết còn bị loạn đao phân thây, cho nên môn hạ Cái bang, trên dưới đều thề quyết tìm ra hung thủ! Tiểu Phi không khỏi nhíu mày… Vì chàng biết rõ kẻ chém nát thi thể Nam Cung Linh, tất nhiên là cái gã Hắc Trân Châu vì nóng lòng báo thù cha mà làm thế.

Và tất nhiên chàng cũng hiểu là môn hạ Cái bang cho đến bây giờ cũng chưa hiểu rõ âm mưu đen tối của Nam Cung Linh, nhưng chàng không muốn đem việc này nói với bất cứ một ai! Thần Ưng lại thở dài nói tiếp:

-Cái chuyện mà cao thủ giang hồ thù hằn chém giết nhau, vốn ra Ngô mổ chẳng nên hỏi đến. Nhưng khổ cái là Ngô mổ với mấy vị trưởng lão môn hạ Cái bang có tình thâm giao, tình cờ trên dọc đường lại gặp qua bọn họ! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Không lẽ môn hạ đệ tử Cái bang đều nghi tại hạ là hung thủ giết chết Nam Cung Linh?

Thần Ưng lắc đầu:

-Họ không hề dám nghĩ là công tử, chẳng qua họ đều cho là công tử phải biết rõ hung thủ sát hại Nam Cung bang chủ là ai. Cho nên họ nhờ lão phu khi gặp công tử giúp họ nói một lời, bất luận Đạo Soái Lưu Hương biết hay không biết, chỉ cần Đạo Soái Lưu Hương lên tiếng là Cái bang môn hạ không dám dị nghị chi khác! Tia mắt vụt ngời lên như điện loé, Tiểu Phi đáp từng tiếng một:

-Chuyện đó, quả tại hạ có biết! Thần Ưng rúng động:

-Công tử đã biết, vậy có thể nói ra cho biết được chăng?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Cho dù tại hạ có nói ra tên hung thủ là ai, Ngô lão bộ đầu cũng vô phương làm gì hắn, chẳng qua… Chàng vụt đứng lên rồi nói tiếp:

-Ba hô sau, tại hoa viên nhà họ Lâm nơi thành Bồ Điền, Ngô lão bộ đầu chịu khó đến đó chờ tại hạ, khi ấy, tại hạ sẽ đem giao hung thủ hạ sát Nam Cung Linh cho!

25. Chương 25: Thiên Phong Đại Sư

Tiểu Phi luôn ngày đêm, ngựa không dừng vó, người chẳng rời yên, phóng thẳng đến thành Bồ Điền.

Màu trời đã sậm, hoàng hôn.

Nhận thấy thời gian quá cấp bách, Tiểu Phi không kịp đợi chờ ai thông báo, tìm nơi gửi ngựa xong,lập tức thừa màu trời xẩm tối, lướt nhanh lên chùa Thiếu Lâm.

Tuy khí thế chẳng hùng vĩ bằng Thiếu Lâm tự Ở Tung sơn, nhưng nét thâm u tịnh vắng của ngôi cổ tự, tạo cho cảnh chùa một cái đẹp thần bí thoát tục.

Lẫn trong tiếng gió rì rào, tiếng tụng kinh, tiếng mõ chuông vang vang, lẫn giữa múi thơm thanh thoát của hoa lá, thoang thoảng mùi trầm hương.

Quả là một cảnh tượng u nhàn trang nghiêm, tuyệt không có một mảy may gì gợi lên sát khí! Gió thu đã quét bay những lá vàng rụng rơi trên thềm đá, khung cửa sổ cuối bực thềm được mở toang từ ngoài cửa có thể nhìn thấy cây to rậm rạp tăng thêm nét u trầm của đình viện bên trong.

Sâu thêm vào trong chút là ngôi đại hùng bảo điện trang nghiêm với khói hương nghi ngút quanh năm suốt tháng.

Nơi đây ai ai cũng có thể bước vào, nhưng cũng là nơimà không một ai dám sổ sàng đặt chân tới! Vì uy danh của Thiếu Lâm bao trùm thiên hạ, cho nên, bất cứ một ai đến nơi đây, đều không khỏi sanh lòng kính ngưỡng cửa tuy mở rộng, nhưng có mấy ai dám vọng động vượt qua khỏi Lôi Trì?

Tiểu Phi chẳng theo cửa cái mà vượt tường lẻn vào, linh cảm báo cho chàng biết có một sự bất tường đang đợi chờ Thiên Phong đại sư, chàng không thể diên trì một phân thời gian nào còn đọng lại! Ráng chiều hắt lên những tia nắng cuối cùng đỏ rực như màu xám, từng lớp lớp mái tóc thấp cao phơi mình dưới ánh tịch dương, trông hệt như những chóp núi đồi đẫm ướt máu… Tiểu Phi không khỏi nhíu mày hoang mang, chẳng hiểu Thiên Phong đại sư ở chóp núi nào?

Thân pháp đang lướt đi như én liệng của chàng, khôn gkhỏi vì đó mà chậm lại.

Và chỉ cái thoáng mắt chậm lại đó, một tràng phật hiệu vụt vang lên:

-A Di Đà Phật! Từ dưới bốn góc hiên nhà, lập tức nhô lên bóng người! Tất cả đều một sắc phục tăng bào màu xám, tuổi cũng trên bốn mươi, trên khuôn mặt trang nghiêm trầm trọng của họ, tám tia mắt ngời ngời linh động.

Và tám tia mắt ấy đều chiếu bắn vào cả Tiểu Phi.

"Thiếu Lâm tăng nhân quả không thể khinh thường!" Tiểu Phi rúng động nghĩ thầm, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười:

-Chư vị đều mạnh giỏi chứ?

Một câu hỏi thăm hết sức thông thường, một câu hỏi thăm giữa những đôi bạn thân gặp nhau, mà cũng là câu hỏi đầu môi chót lưỡi của những kẻ vừa quen biết, bất luận trong trường hợp nào cũng có thể nói lên.

Nhưng câu hỏi ấy, Tiểu Phi đem ra ứng dụng trong hiện đã làm cho bốn vị tăng nhân phải sững sốt nhìn nhau.

Vị tăng nhân phía tả tuổi tác lớn nhất trong số, trầm giọng hỏi:

-Hai mươi năm nay, chưa có một vị khách giang hồ nào dám dẫm lên ngói của chùa Thiếu Lâm, nhưng thí chủ hôm nay đã dám phá lệ, tất nhiên không phải vô cớ mà đến, xin cho biết dụng ý đến đây! Tiểu Phi vẫn tươi cười:

-bản ý của tại hạ đến đây, dù cho nói ra, chư vị đại sư cũng không tin.

Vị đại sư nọ lớn tiếng:

-Nếu thí chủ không chịu nói ra, thì đừng trách chúng bần tăng kém nhã nhặn! Tiểu Phi cười buồn:

-Tại hạ bình sinh không bao giờ muốn giao thủ với môn hạ Thiếu Lâm, chư vị đại sư cố buộc làm chi cho tại hạ phải phá lệ?

Vị đại sư trợn mắt:

-Nếu không muốn động thủ, thì thí chủ phải theo bần tăng mà xuống… Lồng trong tiếng quát, cánh tay áo rộng nhà sư vụt phất lên… Thế phất tuy thật nhẹ nhàng, nhưng tự kình lao ra như điện chớp cuốn trùm lấy mặt, mũi và yết hầu của Tiểu Phi.

Vì kẻ xuất gia đạo hạnh không tiện giắt vũ khí theo người, cho nên đôi tay áo rộng của họ, chính là lợi khí phòng thân thông thường.

Thiên hạ chỉ biết có Lưu Vân Thiết Tụ, môn kỳ công tuyệt kỹ của phái Võ Đang, mà lại quên rằng công phu nơi ống tay áo của tăng đồ Thiếu Lâm phái, còn trên cả Võ Đang một bực.

Luồng kình lực từ ống tay áo của nhà sư phóng ra vừa rồi, trong nhu lại ẩn cương, vừa có thể cuốn đi vũ khí trong tay đối phương, lại vừa có thể chấn đứt tâm mạch.

Tiểu Phi nhè nhẹ thở dài:

-Thiếu Lâm môn hạ cái chi cũng hay cả, chỉ có tính nóng là hơi quá một chút! Miệng nói, người của Tiểu Phi đã vút lên tận cao, và đến tiếng cuối cùng thần hình chàng đã lách xa khỏi vị trí bốn trượng.

Đã tung ra một đòn công thật bất ngờ, nhưng đối phương vẫn tránh né hết sức ung dung, nhà sư không khỏi giật mình đổi sắc:

-Khinh công của thí chủ quả cao minh, chả trách dám đến tận Thiếu Lâm tự buông lung quá đáng! Thân hình bốn nhà sư đồng thời chuyển động, chia nhau đứng thủ bốn góc.

Thầm nghĩ rắng Tiểu Phi thế nào rồi cũng phải đáp xuống đất và một khi đã đáp xuống, tất phải lọt vào trận địa của họ.

Không ngờ, Tiểu Phi không hề đáp xuống, mà thân hình chàng y như một con cá quẩy trong nước, chàng lộn đi một vòng giữa không gian, người đã lướt đi xa thêm bốn trượng, chúi đầu đáp vào một khoảng tối của dãy thiền viện.

Giọng cười của chàng từ phía xa xa đó vọng lại:

-Tại hạ chẳng phải đến đây buôn glung, mà vì việc trọng yếu, chờ khi xong xuôi sẽ đến tạ lỗi với chư đại sư! Tất cả Thiếu Lâm tăng nhân hiệndiện đều biến sắc nhìn nhau, nhà sư lớn tuổi nhất trong số liền ra lệnh:

-Huyền Pháp đi báo động cho mọi người hay, Huyền Thông, Huyền DIệu hãy theo ta! Thân hinh ông đồng với âm thanh phát ra, lao thẳng về hướng tiếng nói của Tiểu Phi… Nhưng bốn bề vắng lặng, chỉ có tiếng gió đan cành, trăng sao vằng vặc chiếu soi như mai mỉa, nào thấy bóng dáng Tiểu Phi ở đâu?

*** Chàng thừa hiểu dù có nói ra ý muốn gặp Thiên Phong đại sư, vị tất đám hòa thượng Thiếu Lâm này, chịu đưa chàng đi gặp, chỉ còn có cách là tự mình tìm lấy là hơn! Cho nên khi người vừa đáp mình vào một

khoảng tối nhất của mái chùa, Tiểu Phi lại tức tốc bắn mình vọt đi nơi khác, chính là vị trí mà bốn tăng nhân đã phát hiện ra chàng.

Tất nhiên, bốn nhà sư kia không làm sao ngờ nổi là chàng lại bạo gan lộn trở về chổ cũ, thẳng hướng trước mặt mà sục sạo tìm tòi.

Tiểu Phi nép kín trên mái hiên, đợi chờ thêm một lúc tai nghe tiếng mõ từng hôi một gióng lên khắp bốn phía nhà chùa và chốc chốc từng bóng người chớp động thật nhanh trong không khí.

Bên ngoài của ngôi cổ tự Thiếu Lâm, bình thường thật an lành thật thanh tịnh, nhưng khi hửu sự lâm địch, lối ứn gbiến nhanh chóng, phòng thủ nghiêm mật, quả không hổ là một cấm địa lừng danh của võ lâm.

Tiểu Phi không khỏi khe khẽ chắc lưỡi thầm, định sớm gặp cho được Thiên Phong đại sư, không ngờ sự tình đã trở thành dục tốc bất đạt! Nghĩ đến sinh mạng Thiên Phong đại sư đang bị hăm dọa từng giây phút một, nhưng cho đến bây giờ, chàng vẫn chưa biết thiền phòng của ông nằm về hướng nào.

Tiếng mõ báo động quanh chùa ngưng mất từ lâu, ngôi danh tự đã được trả lại một không khí hoàn toàn tử tịch.

nhưng Tiểu Phi cũng thừa hiểu rằng sau cái lớp lặng trang tử tịch đó, quanh chàng đâu đậu cũng ẩn chưa đầy nguy cơ.

Song, thời gian không cho phép chàng thêm chần chờ, khép mắt suy nghĩ một thoáng, Tiểu Phi vụt lao ra khỏi bóng tối, phi thân lên một mái nhà cao nhất.

Y phục trên người theo tốc độ phi thân chao lên trong gió, thân hình Tiểu Phi tựa như chiếc pháo thăng thiên cứ vun vút lên cao, toàn thể ngôi tự viện như nằm cả dưới chân chàng… Quả nhiên không mấy chốc bốn phía quanh chàng, từng mỗi gốc cây, từng mỗi mái chùa, đều có bóng người ló6 nhố lao tới, chỉ riêng có một tòa lạc viện nằm ở hướng tây, lại im lìm không hề thấy động đậy… Tiểu Phi không đợi cho mọi người đến gần đã vội phóng mình lao xuống, buống tiếng cười to:

-Kinh tạng của Thiếu Lâm, danh rền thiên hạ, chư đại sư có thể cho tại hạ mượn xzem qua chăng?

Tiếng cười vừa dứt, chàng đã ngoặt người đáp lên một tàng cây rậm là ẩn mình, lại nghe đám tăng nhân bên dưới bốn phía xì xào thét quát:

-Quả nhiên gã vì tạng kinh mà đến đây! -Lưu ý tàng Kinh các.

Và bóng người lố nhố nhoáng động cùng lao thẳng về hướng đông, họ có ngờ đâu rằng, Tiểu Phi đã dùng mẹo "dương đông kích tây" sắp bày nghi trận để gạt họ! Chàng cứ nằm im trong tàng cây rậm lá, chờ cho bóng người đâu đó lặng trang mới từ từ buông mình xuống đất.

Lần này chàng không phi hành trên mái ngói mà cứ luồn lỏi theo các mái hiên.

Dưới bóng rậm, trong thiền phòng, phần đông chưa kịp lên đèn, trên tàng cây cao hình như thoang thoảng có tiếng ve kêu rả rích.

Sự hoang vắng của cảnh vật, càng tô đậm thê một nét tịch mịch thế lương, Tiểu Phi chợt ngậm ngùi cảm thấy cuộc sống của đám tăng nhân trong cổ tự cùng những năm tháng dài đăng đẳng khó trôi qua… Vì, bằng kinh nghiệm của bản thân mình, bằng những chuổi ngày ray rức của ngày xưa qua một tình yêu dang dở, Tiểu Phi hiểu hơn ai hết: Trên đời không có gì đáng sợ, không có gì khó chịu đựng hơn là sự tịch mịch! Chàng xuyên qua từng lớp viện lạc vắng hoe, từng gian thiền phòng đen tối, những phiến đá xanh như trước ánh sao tẩy đến bóng ngời, vùn vụt trôi lui dưới chân chàng.

-Xin thí chủ dừng bước! Lồng theo tiếng quát, một ngọn quyền phong mảnh liệt đột ngột cuốn tới trước mặt chàng.

Tiểu Phi không tránh né cũng không đỡ đòn, nghiến răng đưa mình tới hứng trọn chiêu "Bách Bộ Thần Quyền", với sức mạnh đủ khai sơn phá thạch kia… Bình!… Thân hình chàng y như con diều bay tuốt ra ngoài.

Một chiêu đắc thủ quá dễ dàng, vị tăng nhân Thiếu Lâm với hàm râu dài bạc phếu từ trong bóng tối vội bước ra nét mặt không giấu được sững sốt.

Đột nhiên, trước mặt ông nhoáng động bóng người, gã thanh niên vừa bị quyền phong của ông chấn văng ra xa kia đã bay lộn trở lại cười hì hì, đáp nhẹ xuống trước mặt ông.

Dù công lực tu vi thâm hậu, nhưng vị Giám tự đại sư của Thiếu Lâm tự cũng không khỏi kinh ngạc sững người ra, cả buổi không sao thốt lên tiếng.

Vì thân pháp của đối phương cực kỳ cao diệu, đến đi như điện chớp mà môn cách sơn đã ngưu của Thiếu Lâm thần quyền lại không làm sao suy suyễn gì gã.

Thì ra, Tiểu Phi cố ý hứng lấy ngọn quyền vừa qua là để cho đối phương tạm thời không thể nói được, tránh khỏi kinh động đếnhiều người. Bằng chẳng vậy, dù da thịt có bằng sắt đá, hứng lấy ngọn quyền ấy cũng chẳng phải dễ chịu gì! Vị Thiếu Lâm tăng nhân từ từ lên tiếng:

-Thí chủ võ công được như thế, bình sinh lão tăng chưa gặp ai hơn, xin cho biết rõ tính danh được chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu như tại hạ nói tên mình ra, chỉ e đại sư tưởng là tại hạ thật sự đến trộm kinh mà thôi! Vị lão tăng Thiếu Lâm điềm đạm:

-Nếu như thí chủ định trộm kinh, tất nhiên không khi nào đi về hướng này! Tiểu Phi nói:

-Tại hạ họ Lưu tên Hương! Vị lão tăng rúng động:

-Phải chăng là Đạo Soái Lưu Hương?

Tiểu Phi khoé mép đính nụ cười:

đại sư xa lánh hồng trần, không ngờ cũng biết được ngoại hiệu không đẹp đó của tại hạ.

Khuôn mặt đang nặng trầm của lão tăng hình như chợt loé lên niềm khoái trá, tia mắt sắc bén như cũng thoáng ánh nụ cười:

-Lão tăng tuy dốt nát về những nhân vật hào hiệp trên đương kim giang hồ, nhưng được có người sư điệt giao du rất rộng rãi, mỗi khi y đến đây thường thuật cho lão tăng nghe những chuyện mới mẻ thú vị trên giang hồ, và tánh tình cùng hành động hào hiệp của Đạo Soái Lưu Hương, luôn luôn là những việc tân kỳ và thú vị nhất để làm người nghe mê mẩn nhất! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Người sư điệt mà đại sư nói đó, phải chăng là Vô Hoa?

Lão tăng gật đầu:

-Mấy trăm năm nay, người đệ tử giao du rộng rải nhất của môn hạ Thiếu Lâm, cũng chỉ có mỗi mình y mà thôi.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Y… y hiện giờ phải chăng có ở đây?

Vị lão tăng không đáp mà hỏi lại:

-Thí chủ tới đây phải chăng cũng vì tìm y?

Thiếu Lâm lắc đầu:

-Không! Chủ ý của tại hạ đến đây hôm nay là cốt để bái kiến Thiên Phong đại sư.

Vị lão tăng thoáng nhíu đôi mày bạc phếu:

-Chưởng môn sư huynh tuy đã từ lâu tránh khách, nhưn gmột nhân vật như thí chủ, nhất định là người rất vui lòng tiếp kiến chỉ tiếc là thí chủ đến không phải lúc.

Tiểu Phi sốt ruột hỏi:

-Phải chăng Thiên Phong đại sư đã… Nhưng vị lão tăng đã mỉm cười nói tiếp:

-Chưởng môn sư huynh tuy vạn niệm đều gạt bỏ ngoài tai, nhưng thú ghiền trà vẫn không làm sao bỏ được. Hiện giờ người đang thưởng thức hương trà, không một ai được tới quấy rầy! Tiểu Phi thở phào đổi sang nét tươi cười:

-Nếu Thiên Phong đại sư đang một mình thưởng thức thú uống trà, thì tại hạ cũng chẳng có gì phải nóng nảy, chỉ cần có thể gặp trước Vô Hoa sư huynh cũng được! Vị lão tăng lại cười:

-Hiện giờ thí chủ không thể gặp chưởng môn sư huynh, càng không thể gặp Vô Hoa.

Tiểu Phi rúng động:

-Tại sao?

Vị lão tăng mỉm cười chậm rãi:

-Môn hạ Thiếu Lâm, tinh thông được trà đạo ở Đông doanh cũng duy nhất c1o Vô Hoa một người. Mỗi khi hắn trở về đây, việc thứ nhất là đem nước nấu trà cho chưởng môn sư huynh.

Tiểu Phi mặt càng đổi sắc, kêu lên:

-Hiện giở Vô Hoa đang châm trà cho Thiên Phong đại sư?

Vị lão tăng gật đầu, mỉm cười:

-Thí chủ có muốn gặp hai người, chắc là phải đành đợi đến sáng mai! Tiểu Phi lo âu đến phát điên được, nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ trầm tỉnh hỏi tiếp:

-Có lẻ hai người đang thưởng trà nơi hậu viện?

Vị lão tăng đáp:

đúng thế! Tiểu Phi chợt chỉ tay về phía sau lưng nhà sư già:

-nNhưng sau lưng đại sư chẳng phải Vô Hoa thì còn ai?

đâu? Đâu?

Vị lão tăng vội quay lại nhìn, nhưng sau lưnh vắng lạnh nào có dáng một ai? Và đợi khi quay đầu trở lại, Tiểu Phi đã biến đâu mất! *** Gạt cho nhà sư vừa quay đầu đi, Tiểu Phi lập tức lao vọt người đi… Thế lao đó chàng đã vận dụng bằng tất cả tốc độ của công lực và đã ngắm trước địa thế nơi mình sẽ đáp xuống… Khi chân vừa chấm đất, chàng lại nhún người lướt xa thêm bốn trượng ngoài, đối phương chưa quay đầu lại, Tiểu Phi đã phóng đi hơn mười trượng ngoài.

Vốn nổi danh về khinh công vô địch thiên hạ, cái tốc độ khinh công được chàng vận dụng ra trong cơn cấp bách, tất nhiên phải là vô tưởng.

Đợi khi lão tăng quay đầu lại, thân hình Tiểu Phi đã khuất sau một bờ tường ngắn tận ngoài xa.

Sau bức tường là một khu viện lạc rừng trúc um sùm, cảnh vật cực kỳ u tịnh.

Thấp thoáng giữa khu rừng trúc, ba gian nhà nho nhỏ thanh u, rèm trúc rủ buông kín đáo.

Qua bức rèm trúc, có thể thấy dàng dạng hai bóng người đang ngồi xếp bằng ngay ngắn, người phía bên phải đúng là Vô Hoa.

Trước mặt Vô Hoa có đặt một chiếc lò nhỏ bằng đất thó, nung một ấm đồng, một chiếc quạt nan, lại thêm một bộ trà nhỏ thật tinh xảo.

Lúc ấy, trong ba chung nhỏ đã được châm đầy trà, hương thơm thoang thoảng của trà thoát qua kẻ sáo, lại thêm mùi thơm của hoa, của trúc, thật khiến người không khỏi ngây ngất.

Ngồi đối diện với Vô Hoa là vị tăng nhân ốm yếu tóc râu đều bạc trắng, lúc ấy ông đang tiếp lấy chung trà của Vô Hoa vừa dâng đến, mắt lim dim như để thưởng thức cái thơm tinh túy của trà ngon trong khi tay nâng chung trà kề lên miệng.

Tiểu Phi như một cơn gió trốt nâng ràm lao nhanh vào quát lớn:

-Chung trà đó uống không được! Vừa nhìn thấy chàng Vô Hoa liền biến sắc mặt, nhưng thoáng chốc sau đã lấy lại ngay vẻ bình tỉnhnhư thường.

Thiên Phong đại sư cho đến khoé mép cũng chẳng hề rung động, hình như dù trời sập trước mắt, ông cũng vẫn trơ trơ… Tay ông đặt nhẹ chung trà trở xuống, ánh mắt từ từ mở ra… Tiểu Phi vừa chạm phải ánh mắt nhà sư, chàng vụt cảm thấy tay chân như bối rối… Thiên Phong đại sư chầm chậm cất lời:

-Thí chủ xông càng đến đây như thế, chẳng cảm thấy mình lổ mảng lắm sao?

Tiểu Phi nghiêng mình cung kính:

-Tại hạ vì sự gấp rút nhất thời, dám mong đại sư thứ tội! Tia mắt nhìn thẳng Tiểu Phi một lúc, nhà sư mới đủng đỉnh tiếp lời:

-Hai mươi năm nay, có thể một mạch xông thẳng vào thiền phòng của lão tăng, kể ra thí chủ là người thứ nhất! Đã đến được nới đây, hẳn nhiên không phải là hạng tầm thường, vậy xin mời ngồi cùng thưởng trà với lão tăng! Quả là một vị cao tăng, trình độ tu vi đã đến mức lư hỏa thuần thanh, hình như không một sự kiện gì có thể làm cho nhà sư nổi giận được! Tiểu Phi không khỏi thầm ngợi phục trong lòng.

Vô Hoa cũng sửa ngay vẻ tươi cười:

-Phải lắm! Lưu huynh đã đến đây, tại sao không ngồi nán lại thưởng thức chung trà tẩy trần với gia sư?

Thiên Phong đại sư nhếch môi dửng dưng cười:

-Thì ra đây là Lưu thí chủ, thảo nào khinh công cao diệu, trong thiên hạ khó có kẻ thứ hai.

Tiểu Phi vòng tay khiêm nhượng:

đại sư dạy quá lời! Thiên Phong đại sư mỉm cười nói tiếp:

-Lão tăng tuy đã dứt chuyện trần thế, nhưng có thể thấy được phong thái của một anh tuấn đương kim, lòng rất hân hoan! Nơi bản tự không sẵn rượu, xin Lưu thí chủ lấy trà thay rượu vậy! Vị cao tăng Thiếu Lâm lại nâng chung trà lên định uống, Tiểu Phi không khỏi thất thanh kêu lên:

-Trà đó uống không được! Thiên Phong đại sư vẫn một giọng cực kỳ điềm đạm:

-Tuy trà này chưa phải là giống tiên, nhưng cũng thuộc loại diệu phẩm, tại sao lại không uống được?

Tiểu Phi thoáng liếc sang Vô Hoa và cười lên:

-Tại hạ thọ sự ký thác của người, mang đến dâng đại sư một tán trà tuyệt diệu.

Và tại hạ tự tin mình đối với nghệ thuật nấu trà, cũng khá nhiều kinh nghiệm, đại sư có muốn thưởng thức chăng?

Thiên Phong đại sư nhướng mày:

-Thế à? Còn gì hân hạnh cho lão tăng bằng! Tuy đã là một vị cao tăng tu hạnh thâm sâu, đối với mọi việc đều không hề động niệm, nhưng khi nghe đến có diệu thủ trong trà đạo, nét vui mừng không giấu được hiện lên khuôn mặt.

Vô Hoa tuy trong lòng rất giận, nhưng thần sắc vẫn không lộ ra ngoài, vẫn một mực mỉm cười đối đáp:

-Không ngờ Lưu huynh cũng có nhã hứng đun nước quạt lửa này, tuyệt, tuyệt lắm! Hắn lập tức đứng lên, nhường chổ nấu trà lại cho Tiểu Phi và đem ấm trà lẩn chung trà của mình đã nấu xong khi nãy, đổ cả ra ngoài sân.

Tiểu Phi lại liếc mắt nhìn gã mỉm cười:

-Chất nước quý báu như thế, lại đổ đi không tiếc à?

Chàng không nói là trà mà cố ý nói là nước, chỉ còn thiếu nước nói huych tẹt ra là Thiên Nhất Thần Thủy thôi! Nhưng Vô Hoa vẫn không hề biến sắc, vẫn cứ cười:

-Nước này là tuyết mới vừa tan, tuy rằng quý báu, nhưng trong khạp ở nội tự vẫn còn nhiều, Lưu huynh nếu cũng có thú ghiền này, xin cứ mang một bình đem về để dành! Tiểu Phi khẽ thở ra và cung kính ngồi xuống quạt lửa đun trà... Thiên Phong đại sư chợt cười nhẹ cất tiếng:

-Hiện giờ nước chưa sôi, thí chủ có thể đem ý đếnnói ra, khoảng thời gian đợi thưởng thức trà ngon, đúng là lúc tâm tình lão tăng thư thái nhất, Lưu thí chủ có muốn hỏi gì, cũng nên hỏi trong thời gian này là hay nhất! Cho đến bây giờ Tiểu Phi mới chợt nhận ra, trong nụ cười bình thản của vị cao tăng, thật ra ẩn chứa một trí huệ vô song và đôi nhãn quang lờ đờ kia là cả một mối dò xét lòng người tinh vi.

Chàng nhẹ thở dài lên tiếng:

-Vãn bối đến đây, chỉ là để nhờ đại sư thuật kại cho nghe một câu chuyện cũ! Thiên Phong đại sư khẽ nhíu mày:

-Chuyện cũ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hai mươi năm về trước có vị võ sĩ Phù Tang Thiên Phong Thập Tứ Lang vượt Đong hải đến đây, đã cùng hai vị cao thủ trung thổ giảo lượng qua võ công, một vị trong số là Cái bang Nhậm lão bang chủ, còn một vị nữa, phải chăng là đại sư?

Thiên Phong đại sư trầm ngâm một lúc mới thở dài áo não:

-Chuyện của hai mươi năm qua, bần tăng cơ hồ đã quên mất, không ngờ bây giờ thí chủ đem ra nhắc lại... quả đúng như vậy, người đó chính là bần tăng đây! Ánh mắt Tiểu Phi sáng lên:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang từ biển đông vượt sang đây cầu chiến, không vì lòng quyết thắng mà thật vì lòng quyết tử, nếu vãn bối đoán không lầm, thì hình như ông ta có điều gì rất thương tâm! Thiên Phong đại sư trầm ngâm thêm một lúc:

-Thí chủ đoán rất đúng, hắn quả có chuyện rất thương tâm! Tiểu Phi giọng thành khẩn:

-Nếu đại sư vui lòng cho biết, vãn bối thật cảm kích chẳng cùng! Đôi mắt ngập ngời tinh quang của nhà sư nhìn sững Tiểu Phi một lúc và ông nhè nhẹ thở dài:

-Chuyện năm xưa loãng dường như mây khói, bần tăng vốn chẳng muốn nhắc đến, nhưng thí chủ không ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, để chỉ hỏi lên chuyện ấy, sự quan hệ bên trong, ắt phải vô cùng trọng đại?

Tiểu Phi nhẹ cúi đầu:

đại sư minh xét, vãn bối cũng chẳng còn chi dám giấu, chuyện này quan hệ vô cùng trọng đại, và vãn bối cũng xin thành thật mà cam đoan rằng, những điều mà vãn bối muốn hỏi, tuyệt không có chút tư tâm hay ác ý nào! Thiên Phong đại sư dửng dưng cười:

–Nếu thí chủ có tư tâm hay ác ý, thì đâu còn được ngồi ở đây! Tiểu Phi rúng động, thái độ càng thêm cung kính:

đa tạ đại sư! Thiên Phong đại sư như cố ôn lại một dĩ vãng, đôi mắt từ từ khép lại và chầm chậm lên tiếng:

-Thiên Phong Thập Tứ Lang đức kiên nhẫn thật hơn người, mà háo võ cũng lắm, lại không may là giống đa tình! Hai mươi năm trước giữa hai kiếm phái Hoa sơn và Hoành sơn phát sinh xung đột liên miên mấy năm huyết chiến, cuối cùng Hoành sơn kiếm phái bị thảm bại, chỉ còn sót lại một mình Lý Kỳ.

Tiểu Phi không dằn được, buột miệng hỏi:

-Chuyện ấy có quan hệ chi đến Thiên Phong Thập Tứ Lang?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lý Kỳ cô nương vì để tránh tai họa, nên đã đáp nhờ một chiếc thương thuyền trên biển, vượt Đông hải đến Phù Tang. Lúc ấy, nàng đã bị thương rất nặng, lại thêm thủy trình gian nan, đến được đảo Phù Tang thì sức đã mỏi mòn.

Tiểu Phi vụt xen lời:

-Không lẽ vị Lý Kỳ cô nương đó lại gặp Thiên Phong Thập Tứ Lang?

Thiên Phong đại sư thở nhẹ:

-Quả đúng như thế!Thiên Phong Thập Tứ Lang vừa gặp Lý Kỳ cô nương đã đem lòng luyến mến. Luôn mấy đêm ngày thức suốt để trị lành thương thế cho Lý Kỳ cô nương, chân tình đó đã làm cho Lý cô nương phải cảm động, do đó sau bốn ngày thương thế lành mạnh, Lý cô nương đã kết tình phu phụ cùng Thiên Phong Thập Tứ Lang.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cuộc lương duyên trời định nơi hai người đó, quả thật là một đoạn giai thoại hiếm có.

Thiên Phong đại sư trái lại thở dài áo não:

-Tiếc thay hạnh phúc của họ chẳng mấy lâu! Lý cô nương sau khi sinh cho Thiên Phong Thập Tứ Lang hai người con, liền bỏ đi không nói lời giả biệt, chỉ lưu lại một phong thư… Tiểu Phi không dằn được ngắt lời:

-Phải chăng nàng lại quay về trung thổ?

Thiên Phong đại sư lại thở dài:

-Chuyện này tuy không thể xác định, nhưng có lẽ là thế! Chỉ vì khi Lý cô nương xa Thiên Phong Thập Tứ Lang không bao lâu sau, bốn người còn lại trong Hoa Sơn Thất Kiếm, đột nhiên cùng chết thảm. Người trong giang hồ đều đồn ầm lên là Lý Kỳ, người con gái sống sót duy nhất trong Hoành sơn thế gia, đã trở về vì cha anh mà báo thù! Tiểu Phi nhíu mày suy nghĩ một lúc:

-Nói như thế, thì vị Lý Kỳ cô nương đó nơi đảo Phù Tang nhất định đã học được một võ công kinh người, có thể là do Thiên Phong Thập Tứ Lang truyền thụ cho nàng! Thiên Phong đại sư lắc đầu:

điểm này thì thí chủ đoán chưa được đúng lắm. Vì Thiên Phong Thập Tứ Lang không hề truyền thụ võ công cho nàng, mà nhất định có kỳ ngẫu khác, và chuyện đó, nàng trước sau đều giấu biệt Thiên Phong Thập Tứ Lang! Tiểu Phi gật gật đầu:

-Phải lắm, sự kỳ ngẫu của vị Lý cô nương kia nhất định là rất ly kỳ, bằng không trong mấy năm ngắn ngủi như thế, võ công nàng không làm sao tăng tiến đến mức có thể giết chết Hoa Sơn Tứ Kiếm trong một lần. Nhưng đại thù của nàng sau khi báo xong, nàng hề quay lại Đông doanh thăm hai đứa con của nàng à?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Không! Lúc đó đứa con thứ của nàng đang còn trong nôi, Thiên Phong Thập Tứ Lang trong cơn đau đớn, liền mang hai đứa con đến Trung thổ! Tiểu Phi lại hỏi:

-Không lẽ khi ấy trong giang hồ chẳng có tin tức vị Lý cô nương đó?

Thiên Phong đại sư đáp:

-Lạ lùng chính là ở chổ đó, vị Lý cô nương sau khi làm nên chuyện kinh thiên động địa ấy, đột nhiên im hơi lặng tiếng, hình như biến mất khỏi cái thế gian này, Thiên Phong Thập Tứ Lang khổ công tìm kiếm nàng suốt một năm trời, mới sinh tuyệt vọng… và đến đây! Tiểu Phi bàng hoàng:

-Thì ra không phải ông ta vừa đến Trung thổ là tìm đến đại sư khiêu chiến ngay! Thiên Phong đại sư thở dài sườn sượt:

-Hắn hết sức tìm đủ cách khiêu chiến, nhưng bần tăng một mực khước từ. Sau đó, hắn mới phóng hỏa đốt Tàng kinh các, bần tăng bắt buộc quá mới chấp nhận cùng hắn đối nhau ba chưởng nào ngờ… nào ngờ khi bần tăng công ra ba chưởng, hắn không tránh né cũng chẳng đối kháng, bần tăng, thu tay chẳng kịp nên đã làm hắn thọ trọng thương! Tiểu Phi gật gù:

-Sự suy đoán của vãn bối quả không sai. Khi đó hắn đã thối chí, ngã lòng, nên hết còn muốn sống, chỉ mong đem hai đứa con của mình gửi cho người nào thích đáng, cho nên cố ý thọ thương dưới tay của đại sư! Thiên Phong đại sư buồn bả:

-Sau khi đánh hắn thọ thương, bần tăng bồng hắn đến gian thiền phòng này, không ngờ hắn thừa khi bần tăng đi hái thuốc, lại chẳng từ mà biệt, chỉ lưu lại một phong thư, nói lên đoạn dĩ vãng thương tâm của mình, và yêu cầu bần tăng thu nạp trưởng tử của hắn. Bần tăng vội đến nơi, mà hắn đề cập trong thư để trao đứa con côi lại cho hắn, thì lại gặp vị Nhậm lão bang chủ cũng tại nơi đó, và đồng thời được biết hắn chết dưới tay của Nhậm lão bang chủ! Câu chuyện xưa vừa đẹp vừa bi tráng ấy, được kể ra từ miệng một vị cao tăng trầm tịnh như phật sống, càng điểm xuyết cho câu chuyện hương vị thần bí và bi thương.

Vô Hoa trước sau vẫn ngồi im lìm không thốt lên một tiếng, sắc mặt trước sau vẫn cứ trơ trơ, mà Thiên Phong đại sư cùng Tiểu Phi cũng không khi nào liếc nhìn về phía gã! Hình như đối với câu chuyện đó, hắn chỉ là kẻ đương bên ngoài, hoàn toàn không có một chút gì liên quan đến hắn!

26. Chương 26: Pháp Luật Trang Nghiêm

Ba người đều lặng thinh, trong thiền phòng bỗng dưng im lìm kỳ lạ, chỉ còn nghe tiếng nước réo sôi ùng ục trên lửa hồng.

Tiểu Phi nhẹ nhàng và chậm rãi, hình như bao nhiêu tinh thần đều đổ dồn vào việc châm trà.

Mỗi động tác của chàng đều hết sức chính xác, hết sức cẩn thận, hình như chàng định mượn cái động tác chậm rãi đó để thanh lọc những gì hỗn loạn trong tư tưởng.

Sau đấy, hai tay trịnh trọng nâng chén trà bốc ngát hương thơm dâng đến trước mặt Thiên Phong đại sư, giọng trầm trầm:

đa tạ những gì đại sư chỉ giáo! Đón lấy chung trà trên tay chàng, vị đại sư chậm rãi hỏi:

-Những gì thí chủ muốn biết, đã biết hết rồi chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Vâng! Vành môi héo hắt thoáng lên nụ cười, Thiên Phong đại sư nói tiếp:

-Tốt lắm, những gì lão tăng có thể nói, cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi! Tuyệt nhiên, ông không lên tiếng hỏi vì sao Tiểu Phi lại biết rõ câu chuyện ấy, mà chỉ quay sang công việc thưởng thức phẩm trà.

Và trong khoảng khắc thời gian đó, khuôn mặt vốn trầm nghiêm của ông vụt tươi hẳn lên, nhưng nếu nhìn kỹ ở khoé mắt sẽ thấy mặt trái sâu kín lắng đọng.

Cuối cùng vị cao tăng Thiếu Lâm từ từ khép mắt lại:

-Chung trà này, so với chung trà khi nãy quả ngon hơn nhiều.

Tiểu Phi nhìn sững ông, cuối cùng buột miệng hỏi:

-Không lẽ đại sư chẳng có lời gì để hỏi tại hạ?

Thiên Phong đại sư làm thinh một lúc mới cất lời:

-Phải chăng Nhậm lão bang chủ đã quá cố?

Đôi mắt nhà sư vẫn khẽ khép, câu hỏi y như là buột miệng hỏi lên.

Tiểu Phi khẽ thở dài:

-Thưa phải! Chàng lại dâng lên chung trà thứ hai và nói tiếp:

-Những gì tại hạ đã biết, có lẽ đại sư cũng biết rồi! Thiên Phong đại sư chỉ gật nhẹ đầu, không đáp.

Tiểu Phi cũng im lặng giây chốc rồi đứng lên:

- Dám xin đại sư cho vãn bối cùng Vô Hoa sư huynh nói riêng vài câu chuyện! Thiên Phong đại sư thản nhiên gật đầu:

-Những gì muốn nói, nên nói ra cho rồi, các ngươi đi thôi! Vô Hoa khi ấy mới từ từ đứng lên, vẻ mặt của hắn vẫn thật là ung dung thật là tiêu sái.

Hắn hướng về phía Thiên Phong đại sư cung kính vái chào, xong mới lặng lẽ chui ra ngoài, trước sau vẫn không thốt lên một tiếng.

Đợi cho hắn lui hẳn ra ngoài cửa, Thiên Phong đại sư mới từ từ mở mắt nhìn theo, trong tia mắt như hàm chứa bao nhiêu là phức tạp.

Và ông vẫn cứ làm thinh.

*** Cảnh núi về đêm, càng hoang tịch đến rợn người.

Con đường phía sau núi rất hẹp, ánh sao mờ mờ nhuộm xám lên hai hàng cây lá rậm rạp ven đường. Tất cả vũ trụ như đăm đam chìm trong màn sương đùn đục đầy thần bí và thê lương.

Tiểu Phi và Vô Hoa chen vai nhau bước trên con đường hẹp lồi lỏm quanh co.

Hai người trước sau vẫn giữ mãi cái tư thế im lặng, im lặng như những ngọn núi đen sì trong bóng tối! Cuối cùng, Vô Hoa cười nhẹ lên tiếng trước; -Tuy Lưu huynh không vạch mặc ta ra trong khi đó, nhưng ta không cảm kích Lưu huynh, bởi vì Lưu huynh chỉ sợ Thiên Phong đại sư đau lòng mà thôi. Phải thế không?

Tiểu Phi cười buồn:

-Vô Hoa huynh cho rằng trừ việc đó ra, không còn nguyên nhân nào khác à?

Thí dụ như tình bạn chúng ta… Vô Hoa dửng dưng:

-Tình bạn của ta và Lưu huynh, bây giờ còn sót lại chăng chỉ là những hạt cát trong con mắt… Tiểu Phi ngắt lời:

-Phải lắm, trong mắt mà có cát, thế nào cũng bị chảy nước mắt! Vô Hoa vụt hỏi:

-Bây giờ Lưu huynh cứ cho ta biết thật, Lưu huynh đã biết được những gì rồi?

Tiểu Phi trầm giọng lại:

-Tôi biết Vô Hoa huynh chính là trưởng tử của Thiên Phong Thập Tứ Lang, là huynh trưởng của Nam Cung Linh, nhưng tại làm sao Vô Hoa huynh biết được Nam Cung Linh là anh em của mình? Tất nhiên Thiên Phong đại sư không khi nào nói ra việc đó cho Vô Hoa huynh biết! Vô Hoa đáp:

-Cái chuyện đó Lưu huynh thừa sức đoán ra được kia mà, khi tiên phụ qua đời, ta đã bảy tuổi rồi, một đứa bé bảy tuổi, tuy chưa biết gì đời, nhưng cũng nhớ được ít nhiều chuyện, và không khi nào quên! Tiểu Phi thở dài:

-nhưng Vô Hoa huynh hình như lại nhớ và biết rất nhiều chuyện dù khi đó mới bảy tuổi! Vô Hoa lảng sang câu chuyện khác:

-Lưu huynh tất cũng đã biết Thiên Nhất Thần Thủy chính do ta trộm đi?

Tiểu Phi đáp:

-Phải! Thần Thủy cung tuy cấm nam giới ra vào, nhưng một kẻ đã xuất gia và phong nhã như Vô Hoa huynh, tất nhiên không còn là trai hay gái nữa, nhưng thật ra, bằng lối nhìn đó, không tránh khỏi có nhiều tệ đoan. Chỉ tội cho vị cô nương chung tình kia đã vì Vô Hoa huynh mà phải hủy mình… Vô Hoa cười ngắt lời:

-Một người con gái chưa lần nào tiếp xúc với phái nam, rất khó mà tránh khỏi bị quyến rũ. Nàng đã rất bằng lòng với cái chết của chính mình, thì tại sao Lưu huynh còn thắc mắc?

Tiểu Phi nhìn sững đối phương môi mím chặt:

-Vô Hoa huynh kể ra là con người khá lạ lùng, bất luận là câu chuyện hiền hòa nho nhã hoặc ti tiện bỉ ổi thế nào Vô Hoa huynh cũng nói ra được, bằng một giọng hết sức bình thản hết sức ôn nhu… không một chút thay đổi trên sắc diện, Vô Hoa vẫn cứ mỉm cười:

-Lưu huynh có biết ta phí bao nhiêu tâm huyết để trộm được Thiên Nhất Thần Thủy là để làm gì không?

Tiểu Phi gật đầu:

-Vì Nhậm lão bang chủ và Thiên Phong đại sư không phải là những con người mà Vô Hoa huynh dễ dàng hạ thủ được, hơn nữa Vô Hoa huynh cần làm cho họ chết không lưu lại một vết thương tích nào, để mọi người khỏi hoài nghi! Vô Hoa rắn rỏi gật đầu:

-Lưu huynh nói thật đúng! Tiểu Phi tiếp lời:

-Nơi cầu treo nọ, người hóa trang làm Thiên Phong Thập Tứ Lang tất nhiên là Vô Hoa huynh, giết chết Thiên Cường Tinh Tống Cang và dùng nhẫn thuật độn vào hồ Đại Minh, tất nhiên cũng là Vô Hoa huynh.

Vô Hoa gật đầu:

-Phải! Tiểu Phi chớp chớp mắt:

-Ngày nọ gặp Vô Hoa huynh nơi hồ Đại Minh, vốn phải hoài nghi Vô Hoa huynh ngay, nhưng tiếc thay, dù lúc ấy ta có hoài nghi tất cả mọi người trên đời cũng không thể hoài nghi vào một kẻ cho đến tiếng đàn cũng sợ nhuốm phải sát khí như nhà sư Vô Hoa! Vô Hoa khoé môi thoáng lên nét cười đắc ý:

-Lưu huynh bất tất phải khó chịu, mỗi người trên đời không ai thoát khỏi có lúc hồ đồ sơ sót! Tiểu Phi gượng cười:

-Nơi am Ô Y, tên đồ đệ khật khùng của Tố Tâm sư thái trước khi chết đã vạch lên bí mật của Vô Hoa huynh, tiếc là nàng chỉ ngọng ngịu nói lên một tiếng "Ngôâ" rồi tắt thở, và đáng tiếc hơn nửa, ta lại lầm tưởng nàng ám chỉ vào hai chử "Ngô đồng" không ngờ tiếng Ngô, nàng đã nói đó để ám chỉ Vô Hoa! Vô Hoa cắn môi:

-Chính ta cũng không ngờ ả trước khi chết, thần trí vụt trở nên tỉnh táo như thế, bằng không, khi giết Tố Tâm sư thái ta đã giết luôn nàng rồi! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Nhưng tại sao, Vô Hoa huynh lại giết Tố Tâm sư thái?

Vô Hoa đáp:

-Vì bất cứ những người náo có quan hệ đến việc này, ta đều bắt buộc không cho họ nói lên được. Lưu huynh cũng biết rằng, ta xưa nay vốn là con người rất cẩn thận trong mọi việc làm! Ngừng lại một thoáng, Vô Hoa mỉm cười nói tiếp:

-Và ta cũng không hề thích việc làm mạo hiểm! Tiểu Phi cười buồn:

- Do đó Vô Hoa huynh mấy lần định hạ sát ta?

Vô Hoa thở dài:

-Thật ra, ta không khi nào muốn cho Lưu huynh dính vào vụ này. Ta thường nói với Nam Cung Linh là nếu trên đời này có kẻ nào có thể vạch trần được những bí mật của chúng ta, thì nhất định kẻ đó chỉ là Đạo Soái Lưu Hương! Tiểu Phi gật gù:

-Nơi hồ Đại Minh, trong Ô y am, tại cầu treo trên Nê sơn, Vô Hoa huynh đã mấy lần hạ độc thủ. Vô Hoa huynh muốn giết ta, ta không có gì phiền trách cả, nhưng tại sao Vô Hoa lại định giết cả Tô Dung Dung?

Vô Hoa đáp:

-Ta đoán thế nào Lưu huynh cũng phái nàng đến Thần Thủy cung điều tra hư thực, cho nên ta lập tức nghĩ ra ngay kẻ cùng Lưu huynh hẹn nhau bên bờ hồ Đại Minh, nhất định là nàng. Lưu huynh cũng cần nên hiểu, ta cũng đâu phải là kẻ quá ngu! Tiểu Phi nhẹ cười:

-Một con người quá thông minh cũng không phải là điều hay! Vô Hoa hỏi lại:

-Không lẽ Lưu huynh là con người vốn rất ngu?

Tiểu Phi cười khổ:

-Cho đến bây giờ, ta mới biết thật ra ta không phải là con người thông minh như trong tưởng tượng. Bằng không, ta sớm phải nghĩ ra rằng, đến lúc cần yếu đó, Vô Hoa huynh cũng có thể giết Nam Cung Linh để mà diệt khẩu.

Gương mặt Vô Hoa đượm ngay một nét buồn sâu đậm:

-Ta cũng không phải là kẻ thông minh như đã tưởng tượng. Ta ngỡ là chỉ cần Nam Cung Linh chết, bao nhiêu manh mối của Lưu huynh cũng hòan toàn bị cắt đứt hết, sẽ không còn liên lụy đến ta, bằng không ta làm sao nhẫn tâm giết hắn?

Tiểu Phi nói:

-Cái then chốt trọng đại của bên trong là hắn đã nói lên chuyện anh em cốt nhục giữa hai người, bằng chẳng có cái manh mối đó, ta làm sao biết mà tìm đến đây?

Vô Hoa trầm ngâm nghĩ ngợi, sương từ sườn núi bốc lên càng dày, ngọn núi đã mang theo ít nhiều hơi hám của cái giá rét mùa đông. Vô Hoa cảm thấy thân mình lành lạnh.

Tiểu Phi thở dài:

-Có điểm mà ta không làm sao hiểu nổi: Vô Hoa huynh làm như thế, cốt yếu là vì báo thù hay là vì tranh đoạt võ công? Đó là chủ ý của Vô Hoa huynh, hay là do di ngôn của lịnh tôn đã thốt lên trước khi sắp chết, bảo Vô Hoa huynh phải làm như thế?

Vô Hoa nhướng mày:

- Do đâu mà Lưu huynh biết là tiên phụ có di ngôn lại cho ta?

Tiểu Phi đáp:

-Vô Hoa huynh đến Trung nguyên từ khi tuổi còn bé, nhưng nhẫn thuật và kiếm pháp của Vô Hoa tất nhiên học được từ lịnh tôn, song le, khi linh tôn chết, Vô Hoa huynh mới có bảy tuổi, tuyệt đối không sao học được một trình độ võ công cao thâm như thế trừ phi lịnh tôn có đem võ công mật kíp lưu lại, và Vô Hoa huynh bí mật cất giấu đi, cho đến Thiên Phong đại sư cũng không biết! Vô Hoa hừ khẽ lên một tiếng mà không nói gì.

Tiểu Phi lại tiếp:

- Do đó, ta lập tức nghĩ ra, lịnh tôn không tiếc hy sinh tánh mạng mình, cũng chỉ vì muốn anh em Vô Hoa huynh được đầu nhập làm môn hạ Thiếu Lâm và Cái bang, không ngoài hy vọng hai người sau khi khôn lớn, trước tiên chấp chưởng môn hộ của thiên hạ đệ nhất phái và đệ nhất bang, để tiến thêm bước nữa là thôn tính võ lâm thiên hạ, đây cũng là điều ước nguyện ông muốn làm mà không được,nênmuốn hai người thay ông mà hoàn thành. Bằng không, ông có khi nào cam chịu chết như thế chứ?

Vô Hoa mím môi trầm lặng một lúc và mỉm cười:

-Lưu huynh có biết tại làm sao ta một mực mến chuộng Lưu huynh chăng? Chỉ vì Lưu huynh có một đầu óc hơn người! Ta thường nói với Nam Cung Linh là chỉ cần quen được Lưu huynh, thì sau này dù là bạn hay thù cũng đều là một điều thú vị nhất trong đời! Tiểu Phi mỉm cười đáp:

-Như thế, có nghĩa là ta đều đoán trúng cả?

Vô Hoa ngước mắt nhìn sâu vào đêm tối:

-Những điều Lưu huynh đoán có thể là đúng mà cũng có thể là sai, sau này tự Lưu huynh biết lấy… Gã vụt dừng bước, quay mặt lại đối diện với Tiểu Phi:

-Và bất luận thế nào, kể như Lưu huynh đã vạch trần hết mọi bí mật của ta rồi, Lưu huynh định thế nào đây?

Tia mắt như điện lạnh của Tiểu Phi nhìn thẳng vào Vô Hoa một lúc và chàng lắc đầu thở dài:

đã lâu lắm rồi, ta thề không còn giết người nữa, huống chi người đó lại là Vô Hoa huynh! Vô Hoa cười lanh ngắt:

-Nhưng Lưu huynh cần nên biết, bây giờ Lưu huynh không giết ta, ta cũng phải giết Lưu huynh! Tiểu Phi cười buồn:

-Phải lắm! Chỉ cần giết chết được ta, Vô Hoa huynh có thể tiêu dao ngoài vòng pháp luật! Vì trên đời này có thể biết được bí mật của Vô Hoa huynh chỉ có một mình ta thôi! Vô Hoa hỏi thật chậm:

-Lưu huynh chờ ta ra tay à?

Tiểu Phi thở ra:

-Tuy ta không muốn thế, nhưng sợ rằng không còn cách lựa chọn nào khác hơn! Hai người làm thinh! Những gì muốn nói họ đã nói hết cả rồi! Gió núi càng lúc thêm mạnh, y phục, tóc tai hai người đều như múa vờn trong gió.

Thần sắc hai người bên ngoài thật ung dung thật bình thản, nhưng có ai biết được rằng sát cơ đang ngùn ngụt giữa hai khoảng cách nửa bạn nửa thù?

Một tiếng sét vang rền trong không gian, mưa hình như sắp rơi, cảnh vật càng như nặng nề ảm đạm.

Và giữa tiếng sét vừa vang lên kéo theo làn chớp sáng lòa sơn lâm ấy, song quyền của Vô Hoa cũng phóng ra như điện xẹt, một thế đánh phủ đầu.

Chiêu đầu tay Vô Hoa đã áp dụng ngay Thiếu Lâm Thần Quyền một tuyệt kỹ của bổn môn, ngọn quyền vốn đã hùng hậu kẹp theo trong tiếng sét đầy trời, sức mạnh càng tưởng chừng lệch đất nghiêng trời.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, khó ai mà ngờ nổi, một kẻ văn nhã ôn hòa như Vô Hoa, lại đánh ra được một chiêu thế mãnh liệt dường ấy.

Tiểu Phi chỉ hơi chuyển người, chưởng trái theo đó phạt ngang vào mạch môn của Vô Hoa, thế đánh đem so với ngọn quyền của Vô Hoa thì thật là hết sức tầm thường, nhưng cái tầm thường đó lại hóa giải được tức khắc thế công của Vô Hoa.

Vô Hoa lập tức triển dụng thân pháp, giữa âm ba của tiếng sét còn vang dội, gã đã liên tiếp công ra bốn quyền, nào "Giáng long", nào "Phục hổ" không một quyền nào không phải là tinh hoa của quyền thuật Thiếu Lâm.

Tiểu Phi mỗi mỗi đều hóa giải tất cả và trong mỗi thế giải của chàng ẩn tàng một thế phản công trầm ổn lạ lùng. Nhưng cũng như bao giờ, chiêu thế của chàng đánh ra hình dạng chất phát thật tầm thường, nhưng hiệu lực của nó cũng thật là khó tả! Vô Hoa đánh luôn ra mười tám quyền, nhưng vẫn không làm sao chiếm được ưu thế, quyền bên phải vừa thu về, lập tức đã đổi thành thế chỉ, kẹp theo một luồng nhuệ phong quét nhanh vào các huyệt "kỳ môn", "Tương đài" nơi dưới nách phải của Tiểu Phi.

Thế chỉ "Đàn chỉ thần thông" vừa rồi, Vô Hoa đã dốc theo một luồng nội gia chân lực, dù chẳng điểm trúng được đối phương mà chỉ cần quét phớt qua cũng đủ làm cho Tiểu Phi tê cứng nửa thân trên và ngọn chưởng thứ hai của Vô Hoa sẽ tức khắc kết liểu tính mạng chàng… Nhưng Tiểu Phi chỉ hơi nghiêng người, một thế nghiêng hết sức là tự nhiên, không vội vàng cũng không chậm quá, thật vừa vặn để cho luồng chỉ phong phớt sát ngoài chéo áo, tả chưởng của chàng chẳng biết từ lúc nào đã tấp đến dưới nách Vô Hoa.

Trong tình thế ấy, ch chỉ còn cách đổi công làm thủ, tay phải thu về, sóng chưởng bên phải dựng đứng như sống đao chém chém xuống "khúc trì" huyệt đối thủ.

Tiểu Phi vội tạt ngang một bước, củi chỏ bên trái thúc ngược ra một thế đánh tầm thường nhưng hết sức đẹp mắt, vừa là thế đỡ đòn lại là một thế phản công ác liệt… Vô Hoa chỉ còn cách triệt chiêu biến thế, trong khoảng chốc chưởng ảnh rợp trời, như cuồng phong như bạo vũ, đúng là tuyệt kỹ "Phong Bình Chưởng" của Thiếu Lâm.

Quả đúng với tên, Phong Bình Chưởng không sở trường về sức mạnh mà chỉ cậy vào sự linh xảo để thủ thắng, do đó chưởng thế biến ảo nguỵ dị, hư thật khó lường.

Nhưng cứ mỗi lúc Vô Hoa dùng thực chiêu công ra, lập tức bị Tiểu Phi phong chết ngay từ trong trứng nước.

Trong thoáng mắt, Vô Hoa đã đổi luôn ba môn công phu, từ Thiếu Lâm Thần Quyền rồi Đàn Chỉ Thần Thông đến Bình Phong Chưởng, mỗi công phu là mỗi lộ số khác nhau, hoặc cương mãnh, hoặc biến ảo, hoặc tinh nhuệ, không một võ công nào là không lừng danh trong thiên hạ.

Nhưng những chiêu thế mà Tiểu Phi dùng toàn là những chiêu thế thật phổ thông, phổ thông đến độ mà muôn ngàn người trong giang hồ ai cũng đều biết.

Tuy nhiên cũng là một chiêu thế đồng dạng ấy, nhưng khi vào tay Tiểu Phi thì uy lực biến khác hẳn.

Vì mỗi động tác của chàng ứng dụng ra chính xác đến độ không thừa một ly và mỗi động tác đó đều nhanh hơn người khác gấp ba lần.

Bình thời nếu đơn độc mà nhìn, có thể những chiêu ấy rất tầm thường, nhưng khi song phương giao thủ nhau, mỗi động tác đều phát huy một lực ngoài sức tưởng tượng.

Cho đến Vô Hoa lắm lúc cũng hết sức lạ lùng, tại sao những chiêu thức kỳ diệu của mình lại bị những động tác hết sức tầm thường của Tiểu Phi hóa giải một cách dễ dàng, không những hóa giải mà còn phản kích là khác! Lại một tiếng sét nổ ầm lên vang dội, cơn mưa trút xuống như thác lủ.

Gió theo cơn mưa càng lồng lộn thét gầm, đêm tối giữa núi sâu càng đen mù như trong mộ vắng.

Cả hai gần như không còn thấy được mặt nhau, chỉ nghe vào hơi gió chưởng mà tránh né hoặc phản kích lại chiêu thế của đối phương.

Nhưng cuối cùng gió và mưa ầm ầm cả hai không còn làm sao nghe được hơi gió chưởng quyền của nhau nữa.

Lợi dụng trong cái tiếng sét nổ ầm với làn chớp loé lên, thân hình Tiểu Phi vừa hiện rõ ra trong làn chớp, Vô Hoa lập tức bắn người lên cao, và mười mấy điểm ngân quang từ tay gã túa ra như mưa loạn.

Giữa bóng tối căm căm, muốn tránh né khỏi ám khí đối phương không phải là dể, huống hồ ám khí được bàn tay chuyên luyện về ám khí như Vô Hoa phóng ra?

Chân vừa đáp lên mặt đất, khoé môi Vô Hoa không khỏi thoáng lên nụ cười đắc ý.

Vì trong tiếng sét nổ rền trời vừa rồi, hình như Vô Hoa có nghe tiếng thét hãi hùng của Tiểu Phi.

Lại một làn chớp vạch dài trên nền trời đen thẳm, vạn vật trong khoảng khắc hiện rõ lên dưới tầm mắt, nhưng tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của Tiểu Phi.

Trong bóng tối, tiếng thở hổn hển của Vô Hoa càng như vang rõ, gã cất tiếng gọi:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Ngươi ở đâu?

Một giọng đáp chậm rãi từ sau lưng gã chợt vang lên:

-Ta ở đây này! Vô Hoa giật bắn mình, tim gã như đứng lại.

Nhưng gã chỉ đứng thừ một chổ không quay lại. Khá lâu sau, gã cúi đầu chậm rãi lên tiếng:

-Tốt lắm, hôm nay ta được một chứng thật ta quả không phải là đối thủ của ngươi! Giọng nói của gã thật chậm rãi hình như cuộc chứng thật võ công vừa rồi, chỉ là một canh bạc ăn thua không có gì quan trọng khó ai mà đoán ra canh bạc đó đã đặt bằng tất cả tương lai và sinh mạng của gã.

Tiểu Phi khẽ liếm môi:

-Tuy ngươi đã thua, nhưng dù thế nào, cái thua của ngươi vẫn rất có phong độ! Vô Hoa bật ra một tiếng cười ngắn gọn:

-Giá mà ta thắng, lại càng có phong độ hơn nữa, nhưng tiếc thay cái chuyện đó không còn cơ hội để mà chứng thực nữa! Tiểu Phi mặt đượm buồn:

đúng thế, ngươi không còn cơ hội nào để mà thắng được! Vô Hoa lạnh lùng:

-Trên cương vị của một kẻ chiến thắng, phong độ của ngươi quả cũng chẳng tệ, có lẽ vì ngươi đã quen làm kẻ chiến thắng y như là ngươi chưa bao giờ thất bại thì phải?

Tiểu Phi cười trầm lặng:

-Một kẻ đã đứng về phía bên này của đối phương, nhất định là không khi nào thất bại! Vô Hoa vụt cười lên lanh lảnh:

-Ta sai rồi chăng, nếu như ta thành công, còn có ai dám nói là ta sai nữa?… Ầm! Một tiếng sét nổ vang lưng trời, cắt đứt ngang giọng cười cuồng dại của Vô Hoa.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và chợt hỏi:

-Tại sao ngươi không chạy trốn?

Vô Hoa ngưng bặt tiếng cười:

-Chạy trốn? Ta là kẻ biết chạy trốn à? Một con người nếu muốn hưởng sự thành công, trước tiên phải biết thế nào là tiếp thụ thất bại… Và gã lại cười to lên:

-Bất luận là bao nhiêu thắng lợi, không hề làm ta mừng đến bung đầu, và bất luận là bao nhiêu thất bại, cũng không thể làm ta như con chó hoang cúp đuôi chạy trốn!… Tiểu Phi mím môi gật gù:

-Ngươi quả không làm ta thất vọng! Vô Hoa nhìn thẳng vào Tiểu Phi:

-Ngươi hiện giờ định làm gì ta?

Tiểu Phi chậm rãi:

-Ta chỉ có thể vạch trần bí mật của ngươi, nhưng không thể trừng trị ngươi, vì ta không phải là pháp luật, cũng không phải là thần nên ta không có quyền lực chế trị ngươi.

27. Chương 27: Tự Đền Tội Chết

Vô Hoa nhếch nụ cười thật mỏng:

-Bất luận thế nào, cái quan niệm của ngươi cũng khiến người khâm phục. Tự cổ chí kim, trong giang hồ e rằng chưa có ai nghĩ như thế.

Tiểu Phi vẫn một giọng chậm rãi:

-Năm mười năm sau nữa, số người nghĩ như thế sẽ một ngày thêm nhiều. Những người này tự nhiên sẽ hiểu, võ công không sao giải quyết được mọi việc, trên đời không có một người nào có quyền lực đoạt đi sin mạng của kẻ khác! Vô Hoa lắc lắc đầu:

đó là chuyện về sau, còn hiện giờ… Tiểu Phi đáp:

-Hiện giờ, ta muốn đem ngươi giao cho người có quyền trừng trị ngươi?

Vô Hoa kêu lên:

-Giao ta cho người khác?

Tiểu Phi đáp:

-Phải! Vô Hoa cười lên như điên:

-Ngươi không thể trừng trị ta, thì trên đời này còn ai trừng trị nổi ta?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Những người này tuy không có gì đáng gọi là cao thượng, nhưng họ là kẻ thay mặt cho pháp luật và trật tự, bất luận là ai cũng bắt buộc phải kính trọng họ! Vô Hoa cười lạt:

-Có lẽ ngươi xưa nay là người rất tôn kính pháp luật?

Tiểu Phi đáp:

-Cái quy luật bấy lâu nay giang hồ chúng ta xem thường chỉ vì đó là cái quy luật của thiểu số, tất nhiên cái quy luật đó không đáng được tôn kính lắm, nhưng đạo đức và chính nghĩa bất luận là ai cũng đều không thể xem thường! Vô Hoa thở dài:

-Ngươi quả thật là một con người hết sức lạ lùng, nhưng bất luận thế nào, ngươi cũng đừng hòng đem giao ta cho những hạng người đó! Tiểu Phi nghiêm mặt:

-Tại sao? Ngươi vốn ra là một con người rất cao quý, đám người đó quả thật không đáng chạm đến ngươi, dù là chỉ chạm vào chéo áo, nhưng ai bảo ngươi phạm phải cái tội quá đê tiện? "Con vua phạm pháp, đồng tội như dân" câu nói đó, không lẽ ngươi không biết?

Y như là không nghe lời chàng nói, Vô Hoa chỉ lẩm bẩm:

-Lưu Hương, cho dù thế nào, ngươi cũng đừng hòng để cho đám người đó chạm một lóng tay của ta! Thân hình gã theo câu nói từ từ đổ xuống đất… Một tiếng sấm nổ vang rung chuyển cả đất trời… Tiểu Phi vội đở xốc gã lên, qua cái ánh chớp vừa loé sáng, chàng kịp nhìn thấy khuôn mặt của Vô Hoa, một khuôn mặt vốn tuấn tú dễ nhìn, bây giờ biến thành xanh lè đến phát khiếp.

Tiểu Phi kinh hãi lay gọi:

-Vô Hoa, ngươi… tại sao ngươi ngu như thế? Chết! Đó không phải cũng là một lối trốn chạy sao?

Vô Hoa từ từ mở mắt ra:

-Ta làm như thế không phải là trốn chạy, cũng không phải chẳng dám đối diện với chúng, mà chẳng qua ta không muốn cúi đầu trước đám người ti tiện đó! Ánh mắt gã vụt sáng lên rực rỡ, gã thều thào nói tiếp:

-Bất luận là ta làm sai thế nào, nhưng ta vẫn là một con người cao quý, cao quý hơn phần đông những người trên đời, Lưu Hương, điều đó ngươi công nhận chứ?

Tiểu Phi chỉ ảm đạm gật đầu không đáp.

Đôi mắt của Vô Hoa đã lờ đờ mất thần, nhưng gã vẫn phều phào lên tiếng:

-Nhưng… Nhưng cuối cùng ta cũng thắng ngươi được một điểm, ngươi… ngươi không ngờ ta biết rõ ngươi chính là… Tiểu Phi rúng động hỏi:

-Là gì?

Vô Hoa vành môi tái ngắt như thoáng lên nụ cười:

-Ngươi… ngươi là Tiểu Phi của mười năm về trước! Tiểu Phi giật mình, hai tay cơ hồ muốn buông ngay Vô Hoa xuống:

-Hả? Tại sao ngươi biết?

Vô Hoa không đáp, hình như tiếc từng từng hơi thở cuối cùng:

-Lâm Tiên Nhi… cô ruột ta… Mai Hoa Đạo… Gã đã nấc hơi lên, đôi mắt lạc lỏng vô thần cố nhướng lên nhìn Tiểu Phi lần cuối, hai môi gã mấp máy không ngừng, Tiểu Phi phải cúi thật sát mới nghe được tiếng gã nói:

-Sa mạc… trở về… giữ kín hành tung cũ… nguy hiểm… Đôi mắt Vô Hoa dần dần khép lại.

Dù Tiểu Phi cố lay gọi, nhưng Vô Hoa không còn bao giờ lên tiếng được.

Ánh chớp lại loé lên soi tỏ khắp núi rừng.

Gươnf mặt của Vô Hoa đã khôi phục lại nét bình thản an tường cũ, cho đến vành môi như vẫn đính một nụ cười.

Tiểu Phi vẫn hai tay giữ lấy xác của Vô Hoa ngồi lặng thinh trong mưa gió… Nhiều ý nghĩ xoắn lên, đầu óc chàng như muốn vỡ tung ra… Tại làm sao Vô Hoa khám phá được hành tung của chàng?

Tại sao Vô Hoa biết rõ tên chàng là Tiểu Phi, trong khi chàng muốn chôn vùi nó theo với một dĩ vãng?

Phải chăng đây cũng là một sự báo thù cuối cùng của Vô Hoa?

Phải chăng hắn muốn chàng phải ray rứt suốt đời. Chàng đã giết chết Lâm Tiên Nhi, bây giờ chàng gián tiếp giết chết cả hai người cháu ruột của nàng là Vô Hoa và Nam Cung Linh! Những việc làm của chàng đó, có đúng hay không?

Nhưng dù sai hay là đúng, chàng vẫn cảm thấy một nổi ray rức không làm sao nguôi ngoai được, và có lẽ sẽ mãi đeo đẳng trong suốt cuộc đời chàng! Tiểu Phi cắn môi bật ra một tiếng thở dài áo nảo… Chàng nhớ đến câu nói cuối cùng của Vô Hoa… Tại sao gã lại đề cập đến hai tiếng Sa mạc, và tại sao gã lại dặn dò chàng giữ kín hành tung cũ, kẻo nguy hiểm?

Phải chăng, gã jhuyên chàng nên trở về Sa mạc và cũng trong cái lốt Đạo Soái Lưu Hương đừng một chút gì lộ ra thực chất Tiểu Phi của miền Sa mạc của mình, kẻo nguy hiểm đến sinh mạng?

Nhưng về Sa mạc để làm gì? Không lẽ nơi ấy đang có một âm mưu vĩ đại nào khác định diệt trừ chàng?

Quả là những câu hỏi hóc búa làm Tiểu Phi điên đầu lênđược.

Chàng lắc đầu như để xô bớt đi những ý nghĩ hắc ám, tay vẫn bồng lấy xác của Vô Hoa, chàng chầm chậm đứng lên.

*** Vườn hoa của nhà họ Lâm cây côi rậm rạp như một khu rừng nhỏ.

Lão danh bộ Thần Ưng đang cùng một vị Cái bang trưởng lão, vẻ mặt hết sức trầm trọng, nôn nao đứng đợi dưới một gốc cây.

Vị Cái bang trưởng lão không ngớt lên tiếng hỏi:

-Lão huynh nhắ, hắn có đến không?

Thần Ưng mỉm cười:

-Bất kuận con người của Đạo Soái Lưu Hương là tốt hay xấu, là thiện hay ác, nhưng một khi hắn đã hứa là thế nào hắn cũng đến dù bất cứ kẻ nào, hay chuyện gì cũng đừng hòng ngăn trở được hắn.

Một giọng chậm rãi đột nhiên từ trên ngọn cây vang xuống:

đúng lắm! Bất luận Thần Ưng là xấu hay tốt, là người lành hay kẻ ác, nhưng đối với nhận xét về Lưu Hương đáng gọi là khá lắm… Liền theo câu nói, Tiểu Phi đã từ từ buôn gmình đáp xuống, chàng cười nhẹ tiếp lời:

-Nhưng phải chăng Thần Ưng đã nghe ra ta có ở trên cây nên cố ý nói ra những lời như thế?

Thần Ưng cười ha hả:

đạo Soái Lưu Hương một lừa hứa tựa ngàn vàng, điều đó tại hạ rất biết rõ! Cái bang trưởng lão không dằn được, xen tiếng hỏi:

-Còn hung thủ? Đạo Soái Lưu Hương có mang đến chăng?

Khuôn mặt Tiểu Phi vụt trở thành ảm đạm:

-Hắn đã chết rồi! Thần Ưng thất thanh:

-Chết rồi?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Thần Ưng lại hỏi:

-Hắn.. hắn vì sao mà chết?

Tiểu Phi thở ra:

-Hắn đã chết thì dù bằng cách nào cũng như nhau mà thôi! Thần Ưng ngập ngừng:

-Nhưng… Tiểu Phi ngắt ngang:

-Ta nói là hắn đã chết, Thần Ưng không lẽ chẳng tin?

Thần Ưng vội sửa nét mặt tươi cười:

-Lời của Đạo Soái Lưu Hương lão phu đâu dám không tin? Nhưng… nhưng lão phu muốn biết hắn là ai, thế thôi! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc và đáp lên thật chậm:

-Tuy rằng hắn hết sức lang độc, nhưng hắn không hèn, tuy hắn là hung thủ, nhưng hắn không mất đi bản sắc của một quân tử. Bây giờ hắn đã chết, tại sao các người còn nằng nặc hỏi tên họ của hắn làm chi?

Vị trưởng lão Cái bang vụt nói:

-Thi hài của hắn ở đâu? Dù hắn đã chết bổn bang đệ tử cũng đem thi hài hắn… Tiểu Phi trợn mắt giận dữ:

-Ông đem thi hài hắn làm gì? Ngươi định đem đi đối phó trả thù một kẻ đã chết, cái ý nghĩ đó thật hèn hơn cả hung thủ một bậc.

Cho dù gặp phải chuyện gì, chưa bao giờ Tiểu Phi đổi sắc giận dữ như bây giờ.

Nét giận uy nghi của chàng đã làm lão Cái bang trưởng lão phải sợ hãi nín luôn.

Tiểu Phi gằn giọng nói tiếp:

-Ta đã nói rõ là hắn đã chết rồi, cái chết của hắn đã rữa sạch những tội lỗi trong một đời hắn. Nếu các ngươi không tin, hay chưa mãn nguyện, cứ tha hồ mà tìm cách làm theo ý mình, nhưng nếu các người đeo theo làm rộn ta, thì đừng trách sao ta khiếm nhã! Lời chàng vừa dứt, người đã đi tận xa.

Thần Ưng và vị Cái bang trưởng lão đứng chết sững một nơi không biết phải làm gì! *** Chính cả Tiểu Phi cũng không hiểu tại sao mình bỗng dưng sanh nóng tánh như thế! Có lẽ cái chết của Vô Hoa đã làm chàng thương tâm và khó chịu! Mà cũng có lẽ vì chàng suy nghĩ quá nhiều, mà cũng có lẽ vì quá mệt mỏi! Cứ mỗi lần trải qua một việc to tát nào, chàng lại nghe nhớ đến chiếc hải thuyền êm ái của mình, chàng muốn trở về ngay nơi đó, giương buồm rời cho thật xa cái đám người xô bồ đáng chán kia.

Chàng nghe nhớ đến lòng biển cả xanh ngắt đáng yêu, đến làn gió biển nhè nhẹ dịu dàng, nhớ cả màu nắng vàng tươi trải dài trên thảm sóng nơi đó sẽ làm chàng cởi mở tất cả mọi ưu phiền, sẽ đem lại cho chàng những phút giây ngơi nghỉ thoải mái.

Chàng sẽ nằm dài bên cạnh Tô Dung Dung vừa nghe Lý Hồng Tụ dí dỏm kể những câu chuyện đời xưa, với một kết cuộc thật là hoàn mỹ, chàng sẽ vừa nhấm nháp những ly rượu bồ đào ngon lành được ướp lạnh từ dưới lòng biển cả và chàng sẽ thưởng thức những món ăn ngon lành do chính Tống Điềm Nhi nấu nướng… Ảo ảnh của những giờ phút nghỉ ngơi đầy hương vị làm Tiểu Phi không khỏi nhếch môi thích thú, đôi chân cũng vì đấy gia tăng thêm tốc độ phi hành.Hết Huyết Hải Phiêu Hương

28. Chương 28: Bạn Xưa Đất Lạ

Tiểu Phi trở về thuyền, y như trở về ngôi nhà xưa thân mến.

Mùi gió mặn của biển khơi tuy ướt át nhưng thật là ấm dịu, ấm dịu y như tâm tình chàng hiện giờ.

Từ xa thẳm của nền trời tròn xanh như úp trọn lấy vùng biển xanh, một vạt mây trắng lờ đờ trôi lại, thuyền lênh đênh trên sóng biếc nhấp hnô, ánh nắng chói chang chiếu hắt lên ván sạp nhẵn láng, trông càng bóng lộn hơn cả mặt gương.

Tiểu Phi cởi y phục, tháo cả dép giày, hơi nóng của ván sạp bốc lên, như đốt cháy đôi chân trần, đốt cháy cả cảm giác uể oải trong lòng, cả người chàng hình như muốn bay bổng lên cao.

Chàng không dằn được, cất tiếng gọi to lên:

-Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi đâu? Nếu các cô chưa dọn rượu thịt lên, ta sẽ nuốt luôn chiếc thuyền đấy! Nhưng không một tiếng đáp lại, cũng tuyệt nhiên không nghe một tiếng động nhỏ. Trên thuyền, hình như không có lấy một người, Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ luôn cả cô bé liến thoắng Tống Điềm Nhi đều đâu mất.

Nhưng cảm giác êm đềm và khoan khoái trong người Tiểu Phi vụt biến nhanh chóng. Y như một con chuột sục sạo đánh hơi, Tiểu Phi lục soát không còn sót một góc nào trên thuyền, thậm chí trong tủ áo cho cả đến thạp gạo chàng cũng không quên tìm qua! Nhưng tuyệt nhiên, không có một dấu vết gì ba nàng để lại! Vậy họ đã đi đâu?

Dẫu rằng, cũng có lúc Lý Hồng Tụ lên bờ mua vài nén nhang trầm, hay Tống Điềm Nhi lên bờ ngông ngống cho đở cuồng chân. Nhưng nhất định là không bao giờ có chuyện ba người cùng rời thuyền một lúc?

Không lẽ họ lặng lẽ bỏ chàng mà đi?

Điều đó lại càng vô lý! Vì bao năm nay, những đêm ngày sống bên nhau, họ cùng Tiểu Phi hầu như đã dính liền nhau thành một khối, gần như là một bộ phận sinh mạng của Tiểu Phi, tất nhiên, không có một sự kiện gì có thể chia lìa nhau được! Vậy thì, tại sao họ không có trên thuyền?

Phải chăng họ đều bị độc thủ của địch?

Tiểu Phi lại xồng xộc tuốt trở vào mui thuyền.

Chàng rất mực tin tưởng võ công và cơ trí của ba nàng dư đủ đối phó bất cứ biến cố nào, huống chi, trên chuyến thuyền của chàng, dáng dấp dù in hệt như muôn ngàn chiếc du thuyền khác, nhưng chàng đã ngầm bố trí khắp nơi bốn mươi chín cơ quan tuyệt xảo.

Những cơ quan đó, có thể chỉ trong khoảng khắc làm cho người mất đi sức phản kháng tạm thời, hoặc có thể khóa cứng tứ chi của người, hoặc có thể hất văng người xuống biển.

Nhưng tất cả cơ quan đều không hề bị chạm tới, trong thuyền cũng không có một chút chi lộn xộn chứng tỏ là có một sự giao tranh hay kháng cự nào?

Trong gian bếp nhỏ, ba con gà đã được rám vang thậ ngon lành, vò rượu Bồ Đào mà Tiểu Phi rất ưa thích vẫn được treo ngâm dưới lòng biển sâu, chung mà chàng quý trọng, cũng đã được chùi rửa bóng lộn lên.

Trên đầu giường của Lý Hồng Tụ, quyển tiểu thuyết Hội Trân Ký được giở đến đoạn nói về giấc mộng kinh hồn, và trên đầu giường Tô Dung Dung vẫn còn để đôi bít tất nàng còn đang dở.

Bằng bao nhiêu sự kiện đó, chứng tỏ họ đã rời khỏi thuyền một cách an lành, trừ phi có kẻ nào trong khoảng khắc có thể chế phục một lượt ba người và mang họ rời khỏi thuyền.

Nhưng con người ghê gớm như thế ấy, cho đến bây giờ trong võ lâm chưa hề có được một ai! Càng nghĩ, Tiểu Phi càng cảm điên đầu, càng nôn nóng lo âu! Y như một con kiến bò trong chảo nóng, Tiểu Phi không ngớt đi tới đi lui từ đầu thuyền đến lái thuyền, chui vào mui rồi lại chui trở ra.

Cuối cùng chàng phát hiện ra một sự kiện lạ: Trên chiếc ghế mà chàng thích ngồi, có một đụn cát vàng óng ánh.

Và trên đống cát vàng đó, lóng lánh một hạt trân châu đen tuyền.

Trên chiếc ghế, vốn là một nơi dễ phát hiện nhất nhưng tâm lý một con người trong cơn lo lắng, bao giờ cũng lơ đểnh đến những nơi dể thấy nhất! Tiểu Phi tay bụm lấy đụn cát, ánh mắt chàng sáng lên hy vọng... Vì những hạt cát theo kẻ tay chàng chảy mất và cuối cùng để lại một mảnh giấy trắng giấu kín giữa đống cát bên trên vỏn vẹn hai hàng chữ thảo, nét bút tuy rất tung hoành, nhưng bút pháp thật mềm mại tựa như là nét chữ của người con gái:

"Lưu Đạo Soái bên hồ trộm ngựa quý.

Hắc Trân Châu trên biển cướp gia nhân!" *** Giờ đây, Tiểu Phi đã ngồi trên lưng con ngựa của Hắc Trân Châu phi đường dài.

Và, người ngựa đã đến một nơi đèo heo gió hút! Nơi đây, vẫn được gọi là một thị trấn, dù bé nhỏ thế nào, cũng là một thị trấn bởi ngoài một vài ngôi khách sạn, bởi năm ba ngôi hàng quán, độ mươi cửa hiệu tạphóa, với một số nhà san sát dọc theo vài con đường! Nơi đây, thái dương thiêu đốt bốn mùa, cây cỏ khô cằn, đất đai nứt nẻ, lúc nào có gió là gió bốc cát vàng, bụi đỏ cuốn lên, xoáy thành trốt lốc lên không có trốt xoắn vào nhà, đồ vật như quét một lượt phấn mỏng nhiều lớp mỏng chồng lên nhau trở nên dày.

Người lớn, áo quần châm vá, trẻ nhỏ, bụng ỏng mặt teo, một thị trấn rất nghèo, dân cư sinh hoạt trong khắc khoải.

Nhưng thị trấn tuy nghèo, mà người ở lại đông, hầu như nơi đây quy tụ trọn nhân số quanh vùng, bởi trong vùng cao nguyên trăm dặm, chỉ có nơi đây là có nược uống! Và đến nơi đây, Tiểu Phi cho là mình đến thiên đàng! Mấy hôm liên tiếp vừa qua, ngựa không dừng vó, người chẳng kể ngày đêm, cứ bôn ba, cứ xông lướt, đói đã đành, mà khát cũng phải chịu, bởi chẳng còn làm sao hơn! Nếu không phải là tuấn mã chở chàng, thì chưa chắc hôm nay chàng đến được nơi đây! Bên trong một ngôi hàng quán, một người thủ đủ vai trò, vừa là chủ nhân, vừa là thủ quỹ, vừa tiểu nhị, ngồi nơi quầy, trên quầy có mấy đĩa bánh, hắn cứ luôn tay vẫy chiếc quạt, cho bụi cát bay nơi khác, song bụi cát đã bám quá nhiều, biến mất màu bánh nguyên thủy.

Có lẽ màu bánh đó cũng là một màu địa phương, nếu không khoác màu sắc đỏ, thì bánh phải mất cái đặc điểm của nó! Tiểu Phi vỗ tay nhẹ lên gáy con ngựa, thở dài:

-Hai hôm rồi! Ngươi cực khổ quá, giờ thì ngươi được quyền nghỉ ngơi, được quyền ăn bằng thích, uống bằng thích, để bù trừ! Ta cũng thế! Một cổ xe điêu tàn lướt tới, con ngựa kéo xe như không còn sinh lực chuyền sang nó! Ngọn roi sản xuất công lực cho nó, một công lực mà chính con vật cũng chẳng biết tại sao nó có được! Cổ xe vừa đến ngôi hàng quán, một con mèo từ trong quán chạy ra, băng qua đường.

Mèo vô ý, ngựa vô tình, cổ xe lại là vật vô tri, chắc chắn ngựa sẽ đạp dập con mèo, nếu không thì bánh xe cũng nghiền nát xác nó.

Nhưng không, từ trong quán, một bóng người lao vút ra, nhanh hơn mũi tên, người đó ngã sấp trên mặt đường, che lên trên mình con mèo.

Ngựa chạy qua dẫm lên mình y.

Bánh xe qua, lăn trên mình y.

Người đi đường, người trong nhà, đều kêu lên rập một tiếng:

-Trời! Tiểu Phi cũng biến sắc luôn như mọi người! Trên đời này, có ai ngu xuẩn lấy thân che chở cho một con mèo! Vả lại mèo sống mà ngươi chết thì che chở làm gì?

Có họa chăng đó là một gã điên! Xa phu thấy mình gây nên án mạng, mặt xanh dờn, cắt không còn hạt máu, cấp tốc giật cương, gò ngựa.

Cổ xe dừng lại, y nhảy xuống đường, chạy đến bên cạnh nạn nhân.

Nạn nhân vẫn nằm nguyên tại chổ, ôm con mèo trong lòng cười hì hì thốt:

-Miêu miêu! Hú hồn cho ngươi đấy nhé! Lần sau có băng qua đườngphải trông trước trông sau, nếu không thì mất mạng đấy! Ngày nay những kẻ đánh xe phần nhiều đều mù mắt cả, ngươi vô ý một chút là chết oan uổng đấy! Đại hán đánh xe vừa giật mình, vừa giận, quát to:

-Ngươi bảo ai mù? Ngươi liều mạng như vậy, nếu chết đi có phải là phiền phức cho ta chăng?

Y giận quá độ, co chân đá mạnh vào người đó.

Người đó ôm con mèo trong tay hửu, mắt không cần nhìn gã đánh xe, tay tả nhẹ khoát ra.

Đại hán đánh xe, bị cái khoát tay đó tung bổng lên nóc nhà đối diện.

Khách bàng quan bật cười rộ.

Đại hán trên nóc nha sợ toát mồ hôi, còn người đó lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng lên, chậm chạp bước vào quán.

Lúc ra, y vọt nhanh như tên, lúc vào, y hầu như giở chân không muốn nổi! Nhìn y, không ai tưởng là có sự gì vừa phát sinh ra, mà y là điểm cốt yếu của sự việc đó! Gương mặt của y quá xanh, lại càng xanh hơn dưới ánh dương quang chiếu rực, bộ ria mép làm tăng thêm vẻ thê thảm của màu xanh đó, một màu sắc nói lên cái ảm đạm của một kiếp người hay ít nhất cũng một giai đoạn.

Đôi mắt mường tượng điểm một nụ cười, song nụ cười quá héo hon, như không còn sinh khí để nẩy nở thành hình trọn vẹn.

Chỉ có đôi mắt của y vừa đen vừa sáng, biểu lộ một tinh thần dũng mãnh phi thường.

Tiểu Phi nhìn y một lúc, vụt nhảy xuống ngựa, kêu lên:

-Hồ Thiết Hoa! Hồ điên! Làm sao ngươi lại có mặt tại địa phương này?

Người đó quay đầu nhìn lại, bỗng nhảy dựng lên reo to:

đạo Soái Lưu Hương! Làm sao ngươi lưu lạc đến đây?

Y như quên hẳn con mèo trong tay, y vọt mình tới cạnh Tiểu Phi đập mạnh một tay xuống vai Tiểu Phi.

Tiểu Phi để nguyên vai, hứng trọn cái đập đó, đồng thời thọt nắm tay thoi mạnh vào bụng Hồ Thiết Hoa! Cả hai cùng đau, cùng kêu oái lên, rồi cùng gập lưng lại mà cười, cười đến chảy nước mắt! Rồi Tiểu Phi cất tiếng trước:

-Thảo nào, mà suốt mấy năm dài, ta không gặp ngươi ở đâu cả! ta cứ tưởng ngươi chán đời, tự sát từ lâu rồi, thì ra, ngươi chui rúc ở cái chốn hang cùng động cụt này! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Còn ngươi, bôn ba đến tận nơi này, ắt hẳn đã bị cái bọn đệ tử thần mày trắng đòi nợ lưu niên, không trả nổi nên bỏ trốn?

Cả hai lại cười.

Họ vừa cười, vừa sóng bước vào quán.

Họ kéo ghế ngồi xuống cạnh chiếc bàn vừa cũ kỹ, vừa sứt mẻ.

Hồ Thiết Hoa đấm tay xuống mặt bàn, kêu ầm lên:

-Chúng ta phải làm mấy chén mới được! Y gọi to:

-Rượu! Rượu đâu? May đem ra đây! Bằng hữu của ta sắp khô đến nơi rồi! Phải tưới nước gấp! Một nữ nhân từ trong nhà bước ra, tay cầm bình rượu, bình bằng sắt, chén bằng sành, nàng đặt bình trà và chén xuống mặt bàn vang côm cốp.

Nàng vừa ốm, vừa đen, dung nhan dưới mức tầm thường, không đáng cho ai lưu ý cả.

Nàng bước ra, rồi nàng trở vào, không hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt! Nhưng Hồ Thiết Hoa, trái lại, nhìn nàng hau háu, nhìn như một gã háo sắc bỗng gặp một tuyệt thế giai nhân.

Tiểu Phi cười thầm:

-Có lẽ từ lâu lắm, hắn không trông thấy một đóa hoa nào nên gặp một nụ hoa cỏ dại nơi đèo heo gió hút này, hắn lác mắt đến rõ dãi! Thực ra, nữ nhân đó cũng chẳng xấu xí lắm, đến độ phải cho nàng là một nữ dạ xoa! Có điều nàng gầy khô như que củi! Mà một nữ nhân gầy đét như con cá khô, thì còn vẻ gì hấp dẫn?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, từ lúc nàng vào khuất mình sau khung cửa vách ngăn đôi gian quán, y mới quay đầu lại, rót đầy hai chén rượu, mỉm cười thốt:

-Lưu Hương! Cẩn thận nhé! Ngày nay, tửu lượng của Hồ Thiết Hoa không còn kém như ngày xưa nửa đâu! Ta còn nhớ ngươi đã phục rượu ta say tất cả là tám mươi lần. Bắt đầu từ hôm nay ta báo thù, và mãi mãi báo thù, cho đến khi nào đủ số! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chưa đâu! Và ngươi phải say luôn lần này, lần thứ tám mươi chín! Ngươi còn nhớ cái lần ngươi say khướt như thế nào chứ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Quên làm sao được, Đạo Soái Lưu Hương! Bất quá, lần đó, ta lén bỏ bả đậu vào rượu của ngươi, còn ngươi thì quăng luôn ta vào hầm rượu, báo hại ta say mất ba ngày mới tỉnh! Tiểu Phi lại hỏi:

-Những cố sự, ngươi có nhớ xa từ thời gian nào! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Từ lúc ta từ trong bụng mẹ chui ra! Tiểu Phi gật gù:

-Thế thì cái lần ngươi say đúng ba hôm đó, là vào thời gian nào chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

-Mười tám năm trước! Không, mười chín năm đúng hơn! Vào lúc đó, ta vừa được tám hay chín tuổi, nếu ta không kết giao với người bạn xấu là ngươi, thì làm gì ta biết uống rượu! Tiểu Phi cười vang:

-Ngươi quên đấy, ta cũng như ngươi lần đó là lần đầu tiên trong đời ta uống rượu! Mà rượu lại là rượu trộm! Hồ Thiết Hoa tặc lưỡi:

-Thật vậy à? Điều đó thì ta quên mất! Rồi y vỗ trán, bật cười, tiếp luôn:

-Thực ra, rượu nào cũng có vị cay nồng, song cái thứ rượu trọ6m, uống vào nghe ngon kỳ lạ! Bình sanh, ta chưa uống loại nào ngon bằng.

Y ngẫng mặt lên, há miệng, đổ trọn chén rượu vào.

Tiểu Phi cũng nốc một ngụm, rồi nhíu mày hỏi:

-Thế này mà gọi là rượu được sao?

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Không rượu thì là gì! Tiểu Phi cười nủa miệng:

-Ta cứ tưởng là sâm! Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Tại cái qui hương của quỷ này, có rượu để uống là phúc ba mươi đời để lại, còn chê khen nổi gì nữa, Đạo Soái Lưu Hương?

Tiểu Phi cười mỉa:

-Xem ra, ngươi chẳng những quên mùi vị của gái đẹp, mà lại còn quên mùi vị của rượu! Ngày nay đốimvới ngươi, miễn có gái là được rồi! Miễn có rượu là được rồi! Không cần giá trị! Cả hai nốc cạn hơn mười bình rượu.

Nữ nhân xuất hiện hơn mười lần.

Hồ Thiết Hoa nhìn hơn mười lần, nhìn trước khi gọi rượu, nhìn nàng ra, nàng trở vào, đến khuất dạng nàng mới thôi! Hồ Thiết Hoa càng nhìn càng thích thú, Tiểu Phi càng thấy nàng xuất hiện càng bực dọc! Tiểu Phi bất giác thở dài:

đáng thương cho ngươi vô cùng! Bỗng chàng hỏi:

-Ngươi ở đây được bao lâu rồi?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ngươi còn nhớ chúng ta, xa nhau lần cuối, cách đây bao lâu chăng?

Tiểu Phi nhẩm tính:

-Bảy năm! Không ngờ chớp mắt đã bảy năm qua rồi! Hồ Thiết Hoa đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm thốt qua mơ màng:

-Lúc đó, thời gian vào tiết hạ, địa điểm là Mạc Sầu Hồ!... Sen trên hồ phồn thịnh hơn các năm, chúng ta hái lá sen cuốn lại thành chén, mỗi lần uống, mỗi thay lá mới, chúng ta uống mãi, không lưu ý lá sen đã đầy thuyền! Bên cạnh ngươi lá sen chồng cao ngang mũi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mùa hạ năm đó ngày rất chóng tàn! Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

-Ngươi còn nhơ hôm đó, có ai trên thuyền với chúng ta chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ta có thể quên bất cứ ai, song không thể quên Cao Á Nam! Lúc đó nàng vừa từ Hoa Sơn đến, sau khi đã học xong Hồi Phong Vô Liểu kiếm pháp. Cứ mỗi lần uống một chén rượu là mỗi lượt nàng muốn biểu diễn kiếm pháp đó cho chúng ta xem! Thành ra, người trong võ lâm tại đất Kim Lăng cứ chực chờ quanh hồ suốt ngày, cốt nhìn trộm kiếm pháp của nàng! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Công bình mà luận, ta nhận thấy kiếm pháp của nàng chẳng có gì cao minh cho lắm! Sau cùng, mỗi lần nàng biểu diễn là ta phải đi tiểu tiện, dù không thấy cần đi cũng phải đi! Tồi y trầm giọng tiếp:

-Tại sao người đời lại gọi nàng là Thanh Phong Nữ kiếm khách?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi chê kiếm pháp của nàng, trái lại Cơ Băng Nhạn lại khen quá chừng, cho rằng tài nàng cao hơn Từ Thục Chân, chưởng môn phái Hoa Sơn ngày xưa đến ba bậc! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

đúng! Con gà trống chết đó, ba ngày không gáy, hể gáy lên là dùng cái giọng vuốt gấu quần nàng! ta xem, hắn mê tít nàng, mê như điếu đổ! Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng nàng lại yêu ngươi! Nếu không thì làm gì nàng tìm gặp chúng ta, tìm cái bọn tửu quỷ này? Ngươi còn nhớ chứ, hôm đó ngươi say quá, rồi hứa bướng là sẽ lấy nàng làm vợ!... Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Làm sao ta quên được điều đó? Cho nên, qua ngày sau, khi ta tỉnh lại rồi, ta thì chưa kịp nhớ lại, nàng thì cứ ghi khắc trong tâm, nàng nhắc, nàng bức bách ta phải lấy ngay nàng, nàng còn trách ta nuốt lời hứa! Nàng nói, nếu ta bỏ qua vụ đó, nàng sẽ tự tử! làm cho đêm đó, phải nhảy xuống hồ, lặn vào bờ, trốn đi!... Tiểu Phi cười đến chảy nước mắt, vừa cười vừa thốt:

-Thảo nào, sáng ra hai người đều vắng bóng! Ta cứ tưởng là ngươi đưa nàng đi nơi nào đó xây tổ uyên ương! Báo hại Cơ Băng Nhạn nốc mãi rượu để tiêu sầu! Hắn uống thế nào lại say vô tưởng suýt chết! Rồi hắn lại bỏ đi, cho đến ngày nay, thời gian đã bảy năm rồi, ta không gặp lại hắn lần nào! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Nếu không bị nàng đuổi bắt trí mạng, thì làm gì ta đến tận cái xứ quỷ này?

Tiểu Phi kêu lên:

-Ngươi ở đây lâu đến bảy năm à? Ngươi không đi nơinào khác? Trời! Ngươi có thể sống tại chốn cùng tận của thế gian suốt bảy năm dài?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Bốn năm thôi! Bốn năm sau cùng! Còn ba năm đầu ta dành cho sự cút bắt! Tiểu Phi trố mắt:

-Bốn năm cũng không phải là ít! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ba năm, thêm mười tháng, nói cho đúng vậy! Tiểu Phi trầm giọng:

-Nơi đây có gì hấp dẫn, cầm chân ngươi quá lâu? Ta không tin là vì đóa hoa héo đó! Hồ Thiết Hoa ực xong chén rượu, khà một tiếng rồi trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Ngươi muốn nghe không?

Tiểu Phi gật đầu:

-Cứ nói! Hồ Thiết Hoa chồm đầu tới, gần tai Tiểu Phi hơn:

-Ngươi có nhìn kỹ cô hàng rượu chứ?

Tiểu Phi suýt nhảy dựng lên:

-Vì nàng? Ngươi vì nàng đó?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Sự thật là vậy! Tiểu Phi tưởng mình vừa từ cung trời rơi xuống! Chàng nhìn kỹ Hồ Thiết Hoa, từ chânlên đầu, từ đầu xuống chân tới mười lượt, tìm một điểm nào chứng tỏ con người đối diện là một gã điên.

Sau cùng, chàng rót một chén rượu nốc cạn, từ từ thốt:

-Ta định yêu cầu ngươi một việc! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Cho biết đi! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Cho ta biết, nàng ấy hơn Cao Á Nam ở những điển nào?

Hồ Thiết Hoa lại nốc một chén rượu, ung dung đáp:

-Cao Á Nam săn đuổi ta, ta săn đuổi nàng và ta săn đuổi suốt bốn năm dài, nàng không hề nhìn ta nửa mắt. Nàng hơn Cao Á Nam ở điểm đó! Ngươi hiểu rồi chứ?

Tiểu Phi giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, nhìn một lúc lâu, rồi bật cười vang, thốt:

-Báo ứng! Bây giờ ta mới tin là có sự báo ứng! Hồ Thiết Hoa căm hận:

-Ngươi cười gì? Ta biết loại cảm tình đó rất vĩ đại, ngươi là một tục tử, hiểu l2m sao nổi?

Tiểu Phi vuốt nhẹ đôi má:

-Cao thiên ơi! Vĩ đại! Cảm tình vĩ đại! Ta van ngươi, Hồ Thiết Hoa! Buông tha ta! Đừng làm ta chết mất! Hồ Thiết Hoa không nói gì, uống đúng ba chén rượu nữa, rồi bật cười lớn.

Tiểu Phi cũng cười theo.

Rồi Tiểu Phi hỏi:

-Thế cái mối tình vĩ đại đó, phát sinh như thế nào? Ngươi thuật lại cho ta xem?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Cấm ngươi cười nhé! Tiểu Phi cam kết:

-Nhất định không cười đâu, tuyệt đối nín cười! Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Ta đến đây, suốt ba tháng trời chẳng thấy bóng dáng một nữ nhân! Ngươi phải hiểu sự thiếu vắng đó giày vò ta như thế nào. Bỗng dưng ta gặp nàng! Ngươi cho là nàng không đẹp gì đó, nhưng ngươi phải nhìn nhận nàng là hoa khôi cả vùng này! Ta thách ngươi tìm chung quanh đây, có một nữ nhân nào hơn nàng! Và ngươi cũng nên hiểu luôn là ta cần ở đây để trốn Cao Á Nam! Tiểu Phi đáp:

-Ta nhìn nhận nàng là số một tại cái nơi quỷ ở đây! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cho nên, ta muốn cùng nàng đùa cho qua ngày tháng, ngờ đâu nàng chẳng phải là vật vừa tầm tay, đưa tay ra là nắm được! Nàng xem ta như cái thây chết trôi sông, không nhìn ta đến nửa mắt! Tiểu Phi ngưng cười thật:

đường đường là một giáo chủ, Phong lưu giáo chủ Hoa Hồ Điệp lại si mê một nữ nhân, bị nữ nhân đó coi như xác chết thối, thế mà ngươi nhẫn nhục được à?

Chính ta nghe ngươi nói rồi cũng phải tức thay ngươi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nàng càng phớt tỉnh ta, ta càng thích thú, ta chuẩn bị một tháng công phu, ngờ đâu cái tháng công phu đó chẳng đem lại kết quả nào, ta chuẩn bị thêm một tháng nữa, cũng vẫn không thu nhập kết quả, rồi ta chuẩn bị tháng thứ ba, tháng thứ tư, tháng thứ năm,... Y cười khổ tiếp:

-Ta mất trọn ba năm lẻ mươi tháng đúng, trước con mắt nàng, ta chẳng làm sao biến mình từ cái xác chết trở thành một con người sống, ưa nhìn... Y chép miệng thở dài:

-Nàng không cười với ta nửa nụ, nàng không nói với ta nửa lời, nàng không nhìn nửa mắt! Dù Hồ Thiết Hoa không cấm, Tiểu Phi lúc đó muốn cười cũng chẳng cười nổi! Hồ Thiết Hoa lại làm một lúc ba chén rượu, rồi cao giọng:

-Nếu ngươi nói rằng, ta là kẻ đáng thương thì ta sẽ đổ bình rượu này vào mũi ngươi ngay! Tiểu Phi lắc đầu:

-Ta không nói ngươi đáng thương đâu, ta chỉ nói là ta rất khâm phục ngươi, ta khâm phục ngươi trọn vẹn! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi, làm sao mà ngươi lại luân lạc đến tận nơi này?

không lẻ cũng có người bức bách ngươi thành thân như ta bị cái nàng Cao Á Nam bức bách?

Tiểu Phi vụt trầm gương mặt, lâu lắm mới cất tiếng:

-Ngươi chưa quên bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điểm Nhi chứ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Quên làm sao được? Ta biết các nàng lúc các nàng còn để chỏm, giờ đây tất cả đều trưởng thành, hay là tất cả các nàng đều muốn lấy ngươi. Và chắc vì chuyện đó nên ngươi chạy vắt chân lên cổ?

Tiểu Phi thở dài:

-Thiên hạ cho rằng sự liên hệ của ta với các nàng không được minh bạch, do đo họ hiểu lầm. Họ có hiểu đâu, các nàng đã theo ta ngay từ lúc cả ba vừa tròn mười hai tuổi? Ba nàng cho ta là một vị đại ca, hoặc xem ta như vị bằng hữu tốt, còn ta thì… ta cứ tin là lúc nào ta cũng xem các nàng như những tiểu muội… Hồ Thiết Hoa chính sắc mặt:

-Thiên hạ không tin ngươi, song ta tin ngươi, ta tin ngươi như ta tin ta! Ngươi có hai cực đoan, xấu thì đến cả sắc đá cũng phải nhức đầu vì ngươi, mà tốt thì đến cỏ cây cũng phải thốt lời cảm tạ ngươi! Tiểu Phi lại thở dài:

-Hiện tại, cả ba nàng đều bị cướp mất! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bị người cướp mất? Kẻ nào to gan dám làm cái việc đó?

Tiểu Phi hỏi lại:

-Ngươi có nghe đến Sa Mạc Vương Trác Mộc Hợp chứ?

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Tiểu tử đó dám trêu đến ngươi à? ta sẽ đâm xác của hắn nát như quả dưa thối! Tiểu Phi lắc đầu:

-Không phải lão ta, mà thực sự thì chính là con trai lão ta, là Hắc Trân Châu. ta giận hắn nên gọi con ngựa của hắn là Hắc Trân Châu để mãi mãi nhớ đến hắn! Hồ Thiết Hoa hét lớn:

-Bất chấp hắn là ai, hắn làm gì dám động chạm đến anh em chúng ta chứ?

Y vỗ tay xuống bàn, chân bàn suýt gãy, y quát lớn:

đi! Đi ngay, chúng ta tìm hắn, trừng trị cái tội xấc láo của hắn! Tiểu Phi nhìn sững y:

-Ngươi muốn theo ta?

Hồ Thiết Hoa phẫn nộ:

-Ngươi khinh ta chăng? Ngươi đang lúc có việc lo, nếu ta không giúp ngươi, thì còn ai giúp ngươi?

Y đứng lên liền.

Tiểu Phi cũng đứng lên theo, bật cười ha hả:

-Có ngươi theo ta, nhất định phen này vùng sa mạc sẽ bị một trận cuồng phong quét mạnh, bao nhiêu cát trắng cát vàng sẽ bay luôn ra biển cả! Bỗng, chàng ngừng cười đưa mắt nhìn nơi khung cửa vách như tìm bóng người bên trong, thấp giọng hỏi:

-Còn nàng? Ngươi tính sao?

29. Chương 29: Nhân Gia Phú Quý

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chỉ cần ngươi nói một câu, là đầu này có thể bay, nói gì một nàng như vậy?

Cả hai cùng cười vang, cùng bước ra cửa.

Ngờ đâu, nữ nhân như sao xẹt, từ bên trong lao vút ra, nắm áo Hồ Thiết Hoa, kêu to:

- đi như vậy à?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Tại hạ không thiếu tiền rượu mà, cô nương?

Nữ nhân trầm giọng:

-Ta không đòi tiền rượu, mà ta ta chỉ đòi người! Tiểu Phi cùng Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Thế tại sao… tại sao từ lâu nay… cô nương lạnh nhạt với tại hạ?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Ta không quan tâm đến ngươi, chỉ vì ta biết ngươi thích ta ở cái chổ ta lạnh nhạt với ngươi! Hồ Thiết Hoa lại sững sờ.

Một lúc lâu, y cười khổ:

đạo Soái Lưu Hương! Ngươi có nghe chăng? Tuyệt đối ngươi không nên cho bất cứ nữ nhân nào là ngốc cả! Kẻ nào cho nữ nhân ngốc chính là kẻ đó ngốc! Nữ nhân rơi lệ:

-Ta van ngươi! Đừơng đi! Nếu ngươi bằng lòng ở lại, ta chấp nhận lấy ngươi liền! Nghe tiếng "lấy" Hồ Thiết Hoa giật mạnh chéo áo, như giật nó từ miệng một con hổ, đoạn vọt mình nhanh ra cửa.

*** Dù Tiểu Phi có động tác nhanh, dù chàng giục ngựa phi nước đại, cũng phí nhiều lực khí mới đuổi theo kịp Hồ Thiết Hoa chạy đi như chạy chết! Chàng cười lớn:

-Ngươi đừng quá sợ, nàng không theo kịp đâu, gì thì không rõ, chứ về công lực, quyết chẳng khi nào nàng hơn Cao Á Nam nổi! Hồ Thiết Hoa lúc đó mới dám chậm chân, thở phào, cười khổ:

-Ngươi xem, hiển nhiên nàng hiểu rõ ta thích nàng vì nàng lãnh đạm với ta, thật khó tin là nàng thông minh đến mức độ đó! Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng sự thật là vậy! Nữ nhân ngu ở phương diện nào chứ về phương diện đó nhất định không ngu! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nữ nhân là cái gì khó hiểu nhất trên đời! Đừng ai tự hào là hiểu nổi nữa nhân! Ta xin đầu hàng trước họ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại, họ hiểu nam nhân như lòng bàn tay của họ! Họ biết đại đa số nam nhân, về phương diện cảm tình, đều là những ngốc tử! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Ngươi cho ta là một ngốc tử?

Tiểu Phi bỉu môi:

-Ngươi đã tưởng như vậy là thừa nhận rồi! Chàng đã xuống ngựa cùng sóng bước với Hồ Thiết Hoa qua một đoạn đường.

Bỗng chàng phát hiện ra con đường do Hồ Thiết Hoa đã chọn không đưa đến Quan ngoại, chàng kinh ngạc hỏi:

-Ngươi muốn đi đâu đây?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Lan Châu! Tiểu Phi cau mày:

-Lan Châu? Hắc Trân Châu ở sa mạc, thuộc vùng Quan ngoại, mình đến Lan Châu làm gì?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Hai chúng ta cứ như thế mà đi, khi đến sa mạc rồi, ta chỉ sợ giơ tay lên cũng không nổi, đừng nói là đủ sức giao đấu! Tiểu Phi cau mày:

-Thì ta cũng biết là nơi đó, chúng ta sẽ gặp nhiều nguy hiểm! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nguy hiểm? Ngươi có thể hình dung được sự nguy hiểm như thế nào chăng?

Những ai chưa từng đến sa mạc, thì đừng mong tưởng tượng nổi nơi đó có gì đáng sợ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Ngươi định doa. ta?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Nhìn đuối mắt cũng chẳng thấy sa mạc tận phương trời nào, một con người lạc lỏng tại đó, cầm như bé nhỏ hơn hạt cát! Mà sanh mạng con người rất quý sanh mạng của Đạo Soái Lưu Hương lại càng quý hơn! Một Đạo Soái Lưu Hương không thể chết vô lý như vậy! Tiểu Phi lắc đầu:

-Ngươi đừng mong dọa khiếp ta được! Hồ Thiết Hoa không lưu ý đến lời chàng nói, tiếp luôn:

-Nơi đó vào ngày, nhiệt độ quá cao, con người lột mấy lớp da cho đỡ nóng, vào đêm, hàn độ lại phi thường, máu như đọng lại trong huyết quản, gò đống chớp mắt biến thành bình địa, bình địa chớp mắt nảy sanh đồi núi. Rồi gió to, rồi mưa rào, trọn một tòa thành có thể bị chôn vùi trong nháy mắt. Không kể những khi thiếu nước uống hằng mấy hôm liền. Mỗi ngày có ít nhất hàng mấy mươi người suýt chết vì khát! Tiểu Phi thản nhiên:

-Ta từng đi qua những địa phương nguy hiểm hơn nữa… Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trước kia, ngươi đối phó với con người, còn giờ đây, ngươi phải đối phó với đất trời, hà huống, ngươi chưa biết tý gì về sa mạc! Hắc Trân Châu sanh tại đó, lớn lên tại đó, hắn nắm đủ thiên thời, địa lợi, nhân hòa, trong khi ấy, ngươi chỉ là một con người lạc lỏng, ngươi chỉ là người mù đi đêm! Ngươi bằng vào đâu mà dám mơ đến cái sự tất thắng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi nói đúng! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Tổng quát mà nói, ngươi khó tìm gặp hắn, điều đó thì ngươi cũng hiểu tại sao rồi! Một nơi, đất tiếp trời, trời liền đất, hầu như chẳng phân thấp cao, chẳng phân Đông Tây Nam Bắc, ngoài ra, ngôn ngữ bất đồng, ngươi nói, người địa phương chẳng nghe, họ nói, ngươi chẳng hiểu, thử hỏi, ngươi sẽ làm được gì, ngươi sẽ đi đâu? Cuối cùng, ngươi lạc lối, để chết khát một cách oan uổng! Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi, kêu lên:

-Sao ngươi ngu thế hở Đạo Soái Lưu Hương? Trước kia, ngươi thông minh lắm mà! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, trầm giọng thốt:

-Ta chẳng phải ngu! Song tình thế bắt buộc, nhất định phải đi, giả như ngươi… Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi tưởng ta sợ à?

Tiểu Phi thở ra:

-Chứ cái ý tứ của ngươi… Hồ Thiết Hoa hét:

-Cái ý tứ của ta là nếu muốn đi, chúng ta phải có một kế hoạch, đưa đến thành công chắc chắn, chứ không thể nhắm mắt làm liều, chịu chết một cách vô lý, chết ngu, chết dại! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bây giờ, ngươi trầm tịnh đáng khen đó! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bỗng nhiên, ta thấy ngươi vụt biến đổi thành con người quá nhiệt tình, ta có phần nào bực tức cho ngươi. Ngươi phải biết càng giàu nhiệt tình, thì càng dể bốc đồng, dể liều lĩnh, chúng ta dã lớn cả rồi, mà người lớn hành sự, tất phải trầm tịnh! Tiểu Phi cười khổ:

-Mấy hôm gần đây, tâm tình ta rối loạn bời bời... Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Ngươi còn biết nóng nảy vì kẻ khác, như vậy là khả ái đó! Chứ thiên hạ cho ngươi là hồ ly, là độc xà, đáng sợ vô cùng! Y vụt hét to:

-Ví dù có cứu được người mà chúng ta thành hồ ly thành độc xà cũng chẳng sao! Có điều, chỉ sợ biến thành hồ ly, độc xà mà không cứu được người, lại còn mất mạng, thì thật là đáng hận! Tiểu Phi nhìn y, lắc đầu:

đến ta, ta chưa chắc là mình có thể biến thành độc xà, hồ ly, nói gì đến ngươi! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cho nên, ta cần phải tìm một người, có thể biến thành loại đó giúp chúng ta! Tiểu Phi hỏi gấp:

-Ai đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Tử Công Kê! Tiểu Phi trố mắt:

-Cơ Băng Nhạn? Lại Miêu Hồ Thiết Hoa cũng biết Tử Công Kê Cơ Băng Nhạn ở đâu à?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Hắn ở tại Lan Châu! Tiểu Phi cau mày:

-Hắn biết rành sa mạc?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Ngươi biết không? Hắn phát tài rồi! Hắn phát tài ngay trên sa mạc đấy! Sau ngày chia tay với ngươi, hắn đến luôn sa mạc, hành nghề thương mãi. Hiện nay, hắn là một đại phú ông! Tiểu Phi cười nhẹ:

- Dù sao, hắn cũng là một ngốc tử! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Càng thất bại ở tính trường,c àng thành công ở sự nghiệp! Tiểu Phi cười vang:

-Và ngược lại, càng thành công ở tình trường, càng tầm thường ở sự nghiệp! Như ngươi chẳng hạn, suốt đời không có nổi một sự nghiệp con con! *** Lan Châu, thuộc vùng Tây Bắc là một thành thị rất phồn thịnh, một nơi tập trung mọi tài nguyên, các đại phú thương đều có cơ nghiệp tại đó.

Người tại Lan Châu, đại để chẳng có mấy tay phi thường, nhưng khi trở nên giàu rồi thì nghiễm nhiên thành hạng người đáng kính.

Tại đây, Cơ Băng Nhạn được mọi người kính trọng, không phải do hắn xuất hiện từ võ lâm, mà chỉ vì hắn phát tài.

Hắn không làm gì cố định, hắn làm bất cứ việc gì sanh ra tiền cho hắn.

Tại đây, nếu lợi tức mỗi ngày trong thành thị được mười là hắn có chia phần đến hai, ba.

Hắn tham gia mọi ngành hoạt động sanh ra tiền thì còn ai không biết hắn?

Cho nên, vào Lan Châu tìm Cơ Băng Nhạn, không phải là một việc khó khăn cho Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Một người có thân hình khôi vĩ như Cự Linh Thần đưa họ từ cửa vào sân đầy cây to hoa lạ. Nơi đây có hai thiếu niên vận y phục trắng đưa họ vào đại sảnh.

Tất cả đều tỏ rõ một lễ độ tròn trịa, từ cử động đến ngôn từ.

Khách sảnh cũng được trang hoàng cho hợp với nếp sống một đại gia! -Cái khí tượng của hạng phú quý có khác! Tiểu Phi nhìn quanh, rồi nhìn ra khung cửa bên ngoài, một lúc lâu, kêu khẽ:

-Khó! Khó lắm! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Cái gì khó?

Tiểu Phi htở dài:

-Lôi hắn ra khỏi cái khung hoa lệ này, đưa hắn đến sa mạc cho nắng thiêu gió đốt, cho rét cắt da, thiết tưởng không phải là dễ! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ngươi nói đúng! Hắn là con người tự lập, không chịu nhờ ai nên cũng chẳng thích giúp ai! Tạo được một sự nghiệp như vậy, khi nào hắn mạo hiểm để có thể chết đi rồi không còn hưởng thụ nữa? Song, ngươi đừng quên, hắn là bằng hữu rất tốt của chúng ta! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bằng hữu dù tốt đến đâu, cũng chẳng quý bằng bản thân! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

đừng thất vọng! Ta có biện pháp làm cho hắn phải bằng lòng theo chúng ta! Chẳng hạn, nếu ta phóng hỏa, hủy diệt cơ nghiệp của hắn, thì liệu hắn còn ở lại Lan Châu làm gì nữa? Và lúc đó, hắn còn không theo chúng ta thì còn theo ai?

Có tiếng động dặng hắng bên ngoài mành trúc.

Bốn thiếu nữ vận y phục trắng khiêng một chiếc giường êm vào.

Trên giường, một người nằm nghiêng, miệng điểm một nụ cười, thốt:

đạo Soái Lưu Hương! Hồ điên điên! Hai con quỷ rượu vẫn không quên ta à?

Lười, chậm, đa nghi, nhút nhát dè dặt là những điểm thông thường của hạng thừa tiền, chỉ sống để hưởng thụ, muốn sống mãi mãi để hưởng thụ vô cùng.

Hạng đó là hạng sợ chết nhất trên đời.

Nhưng, Cơ Băng Nhạn tuy giàu vẫn không có những điểm đó.

Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười lớn, đứng lên chào.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ngươi càng ngày càng to xác, nặng cân, gặp bằng hữu rồi mà vẫn không đứng lên nổi đón mừng! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Nếu ngươi có cách làm cho ta đứng lên, ta hứa sẽ tặng ngươi tất cả những gì ta có! Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn chiếc chăn gấm che khuất phần dưới của Cơ Băng Nhạn, kêu lên:

đôi chân ngươi?... Cơ Băng Nhạn thở dài:

đôi chân ta, không còn giúp ta được nữa! Chúng nó bất tuân lịnh ta từ lâu! Nói rằng chúng nó ly khai cũng được! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa biến sắc.

Hồ Thiết Hoa nóng tính, hét lên:

-Sự tình phát sanh từ lúc nào? Hắn là ai mà dám hạ độc thủ với ngươi như thế?

Ta sẽ bẻ gãy đôi chân của kẻ đó, nếu làm không được, ta quyết chẳng làm người! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Ngươi muốn báo thù cho ta? Chỉ sợ ngươi thất vọng nặng! Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Nếu ta và Đạo Soái Lưu Hương không báo thù được cho ngươi, thì thế gian này chẳng có tay nào làm nổi việc đó! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trên thế gian này, chẳng có người nào có khả năng báo cừu cho ta! Hồ Thiết Hoa hét to:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bởi đôi chân của ta bị hủy diệt, chẳng phải do người làm, mà là do sa mạc, thực cũng chẳng phải chính cái tội trực tiếp của sa mạc, mà là vì sa mạc có chứa chấp vầng thái dương tàn khốc, rồi vì thái dương nhả

nóng quá độ, không khí bị đảo lộn, cuồng phong phát sanh, rồi vì cuồng phong phát sanh… Hắn nhếch nụ cười thảm, lại tiếp:

-Các ngươi có biết không, ta sống tại sa mạc suốt năm năm dài, trong thời gian đó, ta gặp những gì tại nơi đó, dù các ngươi có giàu tưởng tượng, cũng chẳng nghĩ ra nổi! Có một hôm, ta bị cát chôn vùi, mãi đến hai ngày sau, ta được một đoàn người cởi lạc đà ngang qua cứu nạn! Sa mạc cho ta đủ thứ, sa mạc cho ta sự nghiệp, nhưng lại lấy mất quyền sử dụng đôi chân của ta! Đổi lấy sự nghiệp hôm nay, ta từ bỏ quyền sử dụng đôi chân, vì sa mạc đã tiêm nhiễm vào thân thể của ta cái bịnh phong thấp, cái bịnh đó phát tác tại đôi chân! Hồ Thiết Hoa sững sờ, lộ vẻ ảm đạm, lẩm nhẩm:

-Cơ Băng Nhạn! Ta cứ tưởng ngươi là con người bằng thép, trên đời này chẳng có một mãnh lực nào hủy hoại nổi ngươi! Ngờ đâu… Bỗng y co chân đá bay một chiếc ghế bên cạnh, rồi gầm lên như hổ:

-Sa mạc! Sa mạc đáng hận! Tạo hóa sanh ra làm chi cái thứ địa phương như thế chứ? Đã sanh ra cái thứ địa phương quỷ quái đó rồi còn sắp đặt cho bọn này phải đến đó! Không đến không được! Tàn độc thay! Tàn độc thật! Cơ Băng Nhạn trố mắt:

-Các ngươi muốn đến sa mạc?

Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc, gật đầu:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Các ngươi cần nghe lời khuyên của ta! Tuyệt đối không nên đến sa mạc! Tuyệt đối, nếu các ngươi muốn sống lâu dài, sống thư thái! Giả như muốn du lịch xa, các ngươi nên xuống địa ngục là hơn! Tin ta đi, bởi ta từng đi sa mạc mà! Hắn dừng lại một chút, đoạn kết luận:

-Sa mạc chẳng phải là nơi những người sáng suốt tìm đến! Tiểu Phi cười khổ:

-Hiện tại, ta là ngươi mất cả sáng suốt rồi, ta có thể đi lắm chứ?

Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Trên thế gian này làm gì có một sự kiện nào làm cho Đạo Soái Lưu Hương mất cả bình tỉnh?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Chúng ta đến đây là cốt yếu tìm ngươi, rủ ngươi cùng đi sa mạc, chính ta thường nghe thương khách từ sa mạc về cho biết là ngươi rất phát tài, ta cứ tưởng ngươi phát tài là nhờ chinh phục được sa mạc, ngờ đâu… ngờ đâu… Cơ Băng Nhạn tốc chiếc chăn che khuất đôi chân, cất giọng run run thốt:

-Giờ đây, hai chân của ta như thế này, ta chỉ còn có cách là lấy mắt nhìn bằng hữu ra đi… Chừng như hắn xúc độngm, hắn cố cựa mình, định ngồi lên, song hai chân của hắn tê liệt, hắn không làm sao được toại nguyện.

Hồ Thiết Hoa vội bước tới, đỡ hắn, sợ hắn ngã mạnh.

Thấy bằng hữu trong tình trạng đó, đáng lẽ phải khóc mới phải, nhưng Hồ Thiết Hoa cười to:

-Ngươi đừng nên thắc mắc, chẳng có chi đâu, Tử Công Kê! Có ngươi đi cũng thế, không có ngươi đi cũng thế, nhất định ta và gã trộm chúa này sẽ khuynh đảo sa mạc không còn một hạt cát. Ngươi cứ ở đây, chờ tin. Bọn ta sẽ báo cừu cho ngươi, bọn ta sẽ hủy diệt sa mạc! Y cười lớn, y nói to, nhưng lệ chảy ròng ròng, mắt nhòa lệ, y lau nhanh, lau khô lệ rồi, y lại cười, cười vang một lúc, lại tiếp:

-Nếu ngươi tưởng rằng không có ngươi cùng theo, bọn ta sẽ bỏ xác tại sa mạc là ngươi lầm to! Ta và gã trộm chúa kia, chẳng phải cái thứ nhược chất liễu bồ rung như tơ nhện trước gió! Cơ Băng Nhạn đưa tay che mặt, thân hình rung rung lên.

Tiểu Phi mỉm cười:

đừng rung vô ích! Nếu ngươi không ra lịnh mang rượu thịt đến đây liền, thì bọn ta sẽ mang ngươi đi sa mạc ngay! Cơ Băng Nhạn trấn định tinh thần, bật cười:

-Ta thật đáng chết! Hai tửu quỷ đến nhà mà không cúng rượu cho chúng, thật đáng tội chết! *** Rượu, hẳn phải ngon, vật dụng, hẳn phải quý, cái đó dĩ nhiên rồi. Rượu càng ngon hơn là rượu do mỹ nhân rót, mỹ nhân mời, mỹ nhân đứng một bên hầu hạ, người mỹ nhân thơm phưng phức… Nhưng Tiểu Phi không sử dụng cái thói quen tầm thường, những nhan sắc mỹ miều, ít nhất cũng trong trường hợp này, chỉ vì các nàng có vẻ thân mật với Cơ Băng Nhạn vô cùng, chàng có đui mù gì mà chẳng thấy được điều đó, và chàng cũng chẳng ngu xuẩn gì uống rượu ngon của chủ nhân rồi cho chủ nhân uống giấm! Hồ Thiết Hoa không hề nhìn các nàng, y chỉ gầm đầu uống, như mượn những chén rượu đè nén một cái gì đang sục sục sôi trào trong lòng, chực bùng lên.

Chốc chốc, y nhìn Cơ Băng Nhạn, y nhận ra, còn người còn ăn được, uống được, vẫn còn yêu đời được, dù đôi chân có tê liệt! Bỗng y bật cười ha hả rồi thốt:

-Cơ Băng Nhạn ơi! Yên trí lớn nhé! Nhất định là ngươi chưa chết gấp đâu! Ngươi còn ăn no, uống đậm thế kia, ít nhất ngươi cũng còn sống trên ba mươi năm nữa! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Người ta đâu có uống rượu bằng chân, phải không?

Hồ Thiết Hoa lại cười lớn:

đúng đó, đôi chân của ngươi dù hỏng, các bộ phận khác trong người chưa hỏng, thì ta có thể yên tâm cho ngươi rồi! Cơ Băng Nhạn bỗng thở dài:

-Tuy nhiên, ta có chổ không yên tâm! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Việc gì không làm cho ngươi yên tâm?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Việc các ngươi đi sa mạc! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Bụng ta chứa đầy hành trang cho cuộc diễn xuất này! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

đi như hai ngươi, ta dám bảo chứng là các ngươi không sống qua mươi hôm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Thiên hạ sống được bao nhiêu ngày, chúng ta sống được bấy nhiêu ngày. Trừ phi sa mạc toàn là người chết, chứ nếu có một người sống là chúng ta vẫn sống! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Cái lý là vậy, song việc không phải vậy. Người ta sanh tại sa mạc, lớnlên tại sam mạc, được thiên nhiên rèn luyện thành những pho tượng đồng, cứng rắn phi thường, cứng rắn đến độ các ngươi không tưởng nổi! Còn các ngươi… Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi cho rằng ta và Lưu Hương kém thiên hạ?

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Võ công và trí tuệ của các ngươi cao hơn họ nhiều, cao hơn bất cứ người nào trên đời, điều đó ta công nhận. Song còn cái tâm, còn xương thịt da các ngươi hiện có cứng rắn không? Các ngươi bị rượu, bị các thức ăn, bị gái, bị mọi thứ khoan khoái làm cho mềm nhũn, mất cả dẻo dai, mà lối sinh hoạt tại sa mạc lại không thích ứng với các ngươi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi cho rằng chúng ta sung sướng liên tục, ngày nào cũng như ngày nào?

Cơ Băng Nhạn từ từ tiếp:

-Ít nhất, cũng sung sướng hơn người tại sa mạc, ít nhất cũng gấp mươi phần. Họ không sợ ướt át, họ có thể câm lặng suốt ngày, họ có thể bất động, các ngươi được vậy không? Lúc đói, họ có thể ăn rắn rít nướng, các ngươi ăn được chăng? Lúc khát, họ dùng tay đào cát sâu hơn trượng lấy nước, các ngươi làm được chăng? Giả như không có nước, họ uống được cả nước tiểu của lạc đà, các ngươi uống được chăng? Chỉ cần ngửi thôi các ngươi cũng buồn nôn rồi, và tại sa mạc, kẻ nào nôn, là kẻ đó sắp chết! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Cơ Băng Nhạn tiếp luôn:

-Người tại sa mạc, vì sự sinh tồn, bắt buộc phải làm những việc mà ta chắc chắn các ngươi không tưởng nổi, chứ đừng nói là làm nổi! Như vậy liệu các ngươi có sinh tồn được chăng?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ít nhất, ta cũng nhìn nhận là không uống nổi nước tiểu của lạc đà! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Không uống được là chết! Các ngươi thấy đó, võ công không liên quan mảy may đến vấn đề sinh tồn tại sa mạc! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, từ từ buông từng tiếng:

-Có những việc mình biết làm là đi vào cỏi chết, cũng phải làm! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Ta biết chứ! Đạo Soái Lưu Hương một khi đã quyết định làm một việc gì, vô luận là ai cũng không cản nổi! Nhưng các ngươi muốn đi, ít nhất cũng phải biết là không thể để vậy mà đi! Tiểu Phi cau mày:

-Chứ bọn ta phải làm sao?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Phải chuẩn bị! Rất nhiều! Nhiều lắm! Tiểu Phi lại hỏi:

-Chẳng hạn những món gì?

Cơ Băng Nhạn nghiêm giọng:

-Tối thiểu, năm con lạc đà, kế đó, thức ăn, thức uống, do lạc đà chở, ngoài ra còn lều, còn dụng cụ linh tinh, có những vật xem thì vô ích, nhưng vào sa mạc rồi, mới thấy là rất cần, cần như khí trời. Cuối cùng, một vài kẻ giúp đỡ lặt vặt cũng phải có mặt bên cạnh các ngươi! Hắn mỉm cười tiếp:

-Các ngươi tự nhiên không phí tâm chuẩn bị những thứ đó, ta bao quản, chiều mai, sẽ có đủ cho các ngươi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi nên nhớ, ra đi, chúng ta không có cái mục đích du sơn ngoạn thủy, không phải đi để hưởng phúc, hưởng lộc ở cuối đường. Cho nên, liệu mà tiềm tiệm, càng đơn giàn càn ghay! Giả như có được vài vò rượu cho gã Hồ điên, thì đó là một đặc lệ đáng được ghi nhận! Cơ Băng Nhạn lẩm nhẩm:

-Mười năm qua rồi, ngươi chẳng hề biến đổi! Tật cũ vẫn còn!

30. Chương 30: Không Thể Cao Hơn

Hồ Thiết Hoa ngồi trên lưng ngựa, ngựa là thứ được tuyển chọn từ ngàn còn trăm còn chục, từ chục còn một, song so với ngựa của Tiểu Phi thì chẳng khác nào chuột sánh mèo.

Vô luận Hồ Thiết Hoa đánh cách nào, nó cũng không dám vượt lên sóng đôi với ngựa Tiểu Phi.

Như vậy, Hồ Thiết Hoa phải lẽo đẽo theo sau, như vậy y không khoái chút nào.

Y cứ càu nhàu mãi.

Tiểu Phi thì thản nhiên như không, bất quá từ lúc tạm biệt Cơ Băng Nhạn, chàng không nói một lời nào.

Chàng trầm lặng, Hồ Thiết Hoa càng bực, y gọi chàng:

đạo Soái Lưu Hương! Ngươi biết chăng, giờ đây ta bắt đầu hoài nghi! Ngươi có phải là bằng hữu đúng theo sự tưởng tượng của ta chăng?

Tiểu Phi khẽ kêu:

-Ạ! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Cơ Băng Nhạn mang cái khổ tật đó suốt đời, ngươi chẳng tỏ vẻ gì thương xót hắn! Ngươi không còn là ngươi của ngày trước! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu, điểm phớt một nụ cười:

-Ngươi quen Cơ Băng Nhạn được bao lâu rồi?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Dù không lâu ít nhất cũng được mươi năm! Tiểu Phi lại hỏi:

-Có khi nào ngươi nghe hắn nói quá nhiêu chăng?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

đương nhiên là không! Muốn cho Tử Công Kê mở miệng kể như làm được một việc khó nhất trên đời, khó hơn bắt buộc một gã keo kiệt phải mở tiệc đãi hàng trăm khách! Tiểu Phi trầm giọng:

-Có khi nào ngươi thấy hắn khích động như ngày hôm qua?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta thầy hắn ngã, ta thương quá, tự hận mình không khóc ra được! Nhưng ngươi thản nhiên như không! Ngươi còn cười là khác! Tiểu Phi cũng thở dài:

-Ngươi quen hắn độ mươi năm nay, chẳng lẽ không hiểu được cố tật của hắn! Nếu thật sự hắn hư đôi chân, thì khi nào hắn lại nói năng quá nhiều lời như vậy?

Khi nào hắn hiện lộ khích động đến độ đó?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói thế là có ý tứ gì?

Tiểu Phi cười khổ:

-Cái ý tứ của ta ngươi chưa biết nữa sao?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Hắn giả vờ?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi có lưu ý đến hai nàng hầu rượu chăng?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Thái độ của chúng?

Tiểu Phi gật đầu:

đối với Cơ Băng Nhạn, chứ chẳng phải đối với chúng ta! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Rồi ngươi ghen, ngươi tức à? Đâu phải tất cả những nữ nhân trên đời này đều hướng về tên trộm chúa Lưu Hương? Ít nhất cũng phải có một vài nàng xem thường ngươi chứ?

Tiểu Phi cười thảm:

-Ngươi xem cái thái độ của nàng, có thích hợp với một kẻ tàn phế chăng? Ngươi có thấy những ánh mắt trao đổi giữa các nàng và Cơ Băng Nhạn chăng?

Hồ Thiết Hoa không còn cười nữa.

Tiểu Phi tiếp:

-Ngươi có nhiều kinh nghiệm về vấn đề nữ nhân, chẳng lẽ ngươi điên đến không thấy điều đó?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

đúng! Đúng! Nếu một nam nhân không thể làm cho nữ nhân thỏa mãn, nữ nhân đó sẽ không còn tha thiết đến nam nhân đó nữa! Huống chi, m ột kẻ tàn phế thì làm gì thỏa mãn sự đòi hỏi của một nữ nhân đang lúc yêu đời?

Bỗng y kêu lớn:

-Sao ngươi không cho ta biết, ngay lúc đó?

Tiểu Phi thở dài:

-Hắn không muốn đi, chúng ta bức hắn làm gì?

Hồ Thiết Hoa mắng vang:

-Tử Công Kên đáng chết! Lừa ta, ta không bắt tội thoái thoát khỏi đi theo chúng ta, mà bắt tội hắn đã làm cho ta đau thương vì hắn! Hừ! Tình bằng hữu hơn mười năm! Hắn đối xử với ta như vậy! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tuy nhiên, hắn đối với chúng ta cũng tròn trịa lắm! Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi cho rằng hắn đối xử rất tốt?

Tiểu Phi gật đầu:

-Hắn nói chuyện rất nhiều, điều đó chứng tỏ hắn có phần nào áy náy trong tâm, gần như hổ thẹn. Hắn chứng tỏ dù sao hắn cũng còn là bằng hữu của chúng ta, chứ chưa hẳn là người xa lạ! Giả như hắn thẳng thắng bảo với chúng ta rằng, hắn không đi! Thì chúng ta sẽ làm gì hắn? Chúng ta trói hắn, mang theo chăng?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Tiểu Phi một lúc:

-Hắn có thái độ như vậy, ngươi không sanh giận à?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Phàm muốn kết giao bằng hữu với một người nào đó, trước hết phải biết cái tật của người đó như thế nào. Bằng hữu mình có khuyết điểm, nên rộng lượng mà thông qua cái khuyết điểm đó, có như vậy mình mới giữ được bằng hữu lâu dài.

Ngay từ lúc gặp hắn lần đầu tiên, ta đã nhận ra con người hắn như thế nào. Nhận được như vậy rồi, thì ta còn sanh giận hắn làm gì?

Hồ Thiết Hoa căm hờn:

-Nhưng ta lại không có độ lượng rộng lớn như ngươi, ta… Tiểu Phi vẫn cười nhẹ:

-Nói như thế là ngươi tự cho là mình xứng đáng bằng hữu, bất cứ đối với ai à?

Ngươi xem, ta với ngươi, giao tình thân mật như thế nào, vậy mà ngươi vẫn có thể lặng lẽ bỏ ta đi biền biệt suốt bảy năm trời. Giả như ta sanh giận, ta cũng có cái lý của ta chứ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Nhưng ta… ta không giống hắn… Tiểu Phi chận lại:

-Phải, ngươi khác hắn, ngươi chẳng hề bỏ rơi bằng hữu khi biết được bằng hữu gặp cảnh khốn cùng. Tuy nhiên, ngươi tốt một phương diện, lại khuyết điểm ở một phương diện khác, Cơ Băng Nhạn cũng thế thôi. Tóm lại, làm người, ai cũng có điểm tốt, điểm xấu, có điều những điểm đó bất đồng ở mỗi con người, Cơ Băng Nhạn đáng trách, mà cũng đáng ngợi, ngươi cũng thế! Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ mũi, không nói gì.

Y đúng là một bằng hữu thân thiết nhất của Tiểu Phi, Tiểu Phi có cái tật xoa xoa chót mũi mỗi khi gặp điều gì phải lo nghĩ, thì y cũng nhiễm luôn cái tật đó.

Trưa hôm đó, cả hai tìm một địa phương nghỉ chân.

Tiểu Phi muốn nghiên cứu hành trình rất kỹ, trước khi dấn thân vào vòng mạo hiểm, song khi quay đầu nhìn lại, chẳng thấy bóng dáng Hồ Thiết Hoa đâu cả.

*** Tiểu Phi chỉ còn biết cười khổ và chờ.

Chàng nóng nảy lắm, song nóng để làm gì?

Chàng nóng Hồ Thiết Hoa còn nóng hơn chàng, chàng còn lạ gì con ngựa hoang đó, khi điên loạn lên còn hoang gấp mấy phần?

Không cần suy tư nhiều, chàng cũng biết là Hồ Thiết Hoa đi đâu.

Nơi họ dừng chân, bất quá cách Lan Châu độ hai khắc thời gian lộ trình, nếu dùng ngựa tốt, thời gian đó có thể thu hẹp lại phân nửa. Và vừa đi vừa về Hồ Thiết Hoa sẽ có mặt đây trước khi hoàng hôn xuống.

Nếu y trở lại, nhất định chẳng phải trở lại một mình.

Rồi Hồ Thiết Hoa cũng trở lại.

Y cởi một con ngựa tay nắm cương dòng một con thứ hai ở phía sau, trên lưng con ngựa sau, có hai người.

Hai người đo là hai nàng hầu của Cơ Băng Nhạn, là Nghinh Nhạn và bạn Thủy.

Phải nhìn nhận là hai nàng đẹp vô cùng, hiện tại, vẻ đdẹp của họ có ẩn ước niềm sợ hãi, giai nhân nào cũng thế, những lúc biến thái lại là những lúc đẹp hơn, đẹp với cái vẻ kỳ lạ của trạng thái biến đó.

Tiểu Phi đứngnơi cửa nhìn ra đường, trông thấy Hồ Thiết Hoa trở lại, vội vào trong, kéo ghế ngồi, đưa lưng ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa tới cửa, xuống ngựa, dìu hai nàng xuống luôn, rồi vào quán.

Động tác của y nhanh quá, đẹp quá, ngựa lại đẹp, hai nàng lại đẹp, khách đi đường lác mắt nhìn, song chẳng ai dám đến gần, bởi họ hiểu có động tác như vậy hẳn Hồ Thiết Hoa phải là một nhân vật hữu hạng trong võ lâm, mà thường nhân thì có ai dám trêu vào người thuộc võ lâm?

Tiểu Phi không quay đầu nhìn lại.

Hồ Thiết Hoa lên tiếng:

-Ta trở về đây! Tiểu Phi vẫn ngồi bất động:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ta có mời về đây hai người khách! Tiểu Phi đứng lên, kéo ghế cho hai nàng ngồi, sau đó chàng vẫn trầm gương mặt, không quan tâm đến Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa ung dung tìm bình rượu rót ra chén, uống cạn rồi khà khà mấy tiếng, đoạn thốt:

-Ta biết ngươi không cao hứng, nhưng Cơ Băng Nhạn không xứng là bằng hữu, nếu ta không trừng phạt cái tánh đểu của hắn nhất định là ta không ngủ được rồi! Tiểu Phi thở dài:

-Nhưng tội tình gì đến hai vị cô nương này?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ta chỉ hành động theo một phương pháp! Tiểu Phi hỏi:

-Lúc ngươi đi, chắc Cơ Băng Nhạn còn ngủ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Hơn mười năm qua, hắn vẫn còn giữ cái tật nghỉ trưa và khi hắn tỉnh lại rồi, thế nào hắn cũng đến đây! Y bật cười ha hả, tiếp nối:

-Hắn cũng như ngươi! Tô Dung Dung bị cướp, ngươi toan mạo hiểm ra sa mạc liều! Cho ngươi biết, ta mượn Hắc Trân Châu ta hành động như Hắc Trân Châu! Tiểu Phi thở dài:

-Hành động đó tổn đức quá! Hồ Thiết Hoa thản nhiên:

đối với mẫu người của Cơ Băng Nhạn, ta có quyền dùng phương pháp tổn đức! Y đứng lên, hướng sang hai nàng, vái dài cười nhẹ:

-Tuy có lỗi với hai vị thật song nghĩ ra tại hạ làm điều hữu ích cho hai vị đấy! Một cuộc trắc nghiệm tình cảm của Cơ Băng Nhạn đối với hai vị đó! Nghinh Nhạn mỉm cười:

-Như vậy là chị em tôi phải cảm kích công tử! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải cảm kích tại hạ, mới đúng đạo lý! Bởi, nếu không có tại hạ sắp xếp cuộc trắc nghiệm này, thì vĩnh viễn hai cô nương không hy vọng gì trông thấy Cơ Băng Nhạn bồn chồn! Y như khoái trá quá, bật cười vang! Tiểu Phi cũng cười theo:

-Nếu luận về mặt dày, chắc chắn là ta kém ngươi xa! Bạn Thủy cười duyên:

-Nếu thế, công tử trả tự do cho chị em tôi đi! Nếu không để cho chị em tôi kính mừng một chén rượu, thì làm sao tỏ được sự cảm kích đối với công tử?

Họ uống rượu chờ.

*** Họ chờ mãi.

Thời khắc trôi qua, đêm dần dần khuya, trống lần canh đã điểm ba tiếng rồi, Cơ Băng Nhạn vẫn vắng bóng.

Nghinh Nhạn và Bạn Thủy không còn cười được nữa.

Bạn Thủy ảm đạm thốt:

-Hoặc công tử ức độ sai, hoặc y không phải là người như công tử tưởng tượng! Hồ Thiết Hoa cũng bắt đầu khẩn cấp, tuy nhiên, y cười gượng đáp:

-Cô nương yên trí! Nhất định là hắn phải đến! nghinh Nhạn cau mày:

-Nếu y không đến! Hồ Thiết Hoa giật mình, nhìn sang Tiểu Phi.

Tiểu Phi so vai:

đừng mong nơi ta, đó là việc của ngươi mà! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đương nhiên là việc của ta! Ngươi tưởng ta lo lắng thực sự à? Ta chắc chắn hắn phải đến! Bạn Thủy trầm giọng:

-Nếu y muốn đến, hẳn y đã đến sớm rồi! Hồ Thiết Hoa lại khẩn trương:

-Có thể… có thể hắn không… đi đúng con đường… Tiểu Phi hỏi:

-Hắn đưa chúng ta ra cửa mà, làm sao không biết hướng chúng ta đi?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

đúng vậy! Tiểu Phi tiếp:

-Trừ ra hắn không biết ngươi đùa với hắn! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ta cố ý lưu dấu vết cho hắn biết, ai khác thì không nhận ra, nhất định hắn nhận ra! Tiểu Phi cau mày:

-Nếu vậy, tại sao hắn không đến?

Bạn Thủy hỏi:

-Nế thực sự hắn không đến, công tử định xử trí bọn tôi làm sao đây?

Hồ Thiết Hoa khổ sở vô cùng:

-Việc đó… việc đó… tại hạ… Nghinh Nhạn chớp mắt, điểm một nụ cười:

-Y đến cũng tốt, không đến cũng chẳng sao, chi em tôi sẽ theo luôn công tử! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

-Không được! Không được! Nghinh Nhạn trầm giọng:

-Công tử hiềm chị em tôi xấu xí?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Không!… Tại hạ không có ý đó! Bất quá… bất quá… Nghinh Nhạn cau mày:

-Chứ công tử nghĩ sao?

Bạn Thủy tiếp nối:

-Công tử bắt chúng tôi đưa đến đây, rồi buông rơi chúng tôi, từ nay chúng tôi còn dám nhìn mặt ai nữa?

Đôi mắt nàng đỏ lên, lệ thảm sắp sửa đổ.

Hồ Thiết Hoa gấp giọng:

-Van cầu cô nương đừng khóc! Đừng khóc, cô nương! Tại hạ thấy nước mắt là không còn chủ ý gì cả! Bạn Thủy gằn giọng:

-Tại sao công tử chê chị em tôi?

Hồ Thiết Hoa hét to:

-Tại hạ chỉ đùa Tử Công Kê, chứ nào phải thực sự cướp vợ hắn đâu?... Tuy tại hạ rất thích hai cô nương, song... Bạn Thủy vụt cười:

-Nếu công tử thấy thích chị em tôi, thì chị em tôi quyết đi theo công tử! Nghinh Nhạn phụ họa:

-Người ta không quan tâm đến mình, mình còn tha thiết làm gì nữa? Đi theo công tử là phải! Hồ Thiết Hoa như đứng trên đống than hồng.

Tiểu Phi thản nhiên như thường, vừa cười, vừa rót rượu, vừa nhấp nháp.

Hồ Thiết Hoa chồm tới giật chén rượu nơi tay chàng hét:

đạo Soái Lưu Hương! Ngươi không nghĩ cách gì giúp ta à?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta đã nói rồi, việc của ngươi mà! Tự ngươi lo lấy! Huống chi, được hai người đẹp cùng đòi theo ngươi cả, thì còn gì bằng! Ta cao hứng cho ngươi đấy! Hồ Thiết Hoa lại hét:

đạo Soái Lưu Hương! Ngươi đúng là một con quái vật! Cho ngươi biết, nếu ngươi không cùng đi với ta, trả lại hai cô nương này về cho Cơ Băng Nhạn, ta quyết trí mạng với ngươi đó! *** Dọc đường Nghinh Nhạn và Bạn Thủy không ngừng cười.

Nghinh Nhạn hỏi:

-Tại sao bắt chị em tôi, mang đi, rồi lại mang trả?

Bạn Thủy tiếp:

-Nếu không vì công tử khẩn trương quá độ, chi em tôi chắc không về đâu! Tiểu Phi nhìn gương mặt khổ sở của Hồ Thiết Hoa, không nín cười được:

-Hồ Thiết Hoa, ta hy vọng từ nay, nên nhớ là không phải mỗi nữ nhân đều giống Cao Á Nam cả! Đừng tưởng là dễ đối phó với họ! Nếu ngươi hí lộng được Cao Á Nam, chẳng qua vì nàng thích ngươi thôi! Hồ Thiết Hoa cười thảm:

-Ngươi nói đúng! Từ nay ta chẳng hề dám nói là có thể đối phó với nữ nhân nữa! Nếu hiện giờ có Cao Á Nam tại đây, ta sẽ không ngần gại quỳ xuống ôm chân nàng mà hôn! Tiểu Phi cười lớn:

-Ngươi còn hiểu được cái đạo lý đó thì cũng chưa đến đổi ngốc lắm! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tự cho là mình thông minh, vậy ngươi có biết tại sao Cơ Băng Nhạn không đến chăng?

Tiểu Phi bỉu môi:

đã biết thế nào ngươi cũng đưa hai cô nương này về trả cho hắn, thì hắn còn đến làm gì?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ thốt:

-Nếu hắn nghĩ như vậy, là hắn lầm! Trên thế gian này, không phải có rất nhiều ngươi ngu, bất quá, người ta không muốn tỏ ra quá thông minh đó thôi! Tiểu Phi thở dài:

-Cho nên Cơ Băng Nhạn phát tài, còn ngươi thì suốt đời cùng khổ! Và nhờ vậy, người ta mới cho rằng ngươi khả ái! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Thế ra ta là một người khả ái! Đến bây giờ ta mới biết được điều đó! Bỗng y ngưng bặt tiếng cười.

Y trông thấy một đoàn người có xe, có ngựa, chừng như có đến bảy tám con lạc đà.

Đêm khuya, người vắng, đoàn người này đi về đâu?

Hồ Thiết Hoa cau mày.

Y là con người thích gánh vác việc đời, nặng tánh hiếu kỳ, gặp những việc lạ lùng như thế này, khi nào lại chịu bỏ qua mà không truy cứu tường tận?

Tiểu Phi nhìn y, cười nhẹ:

-Ngươi đang nghĩ gì đó?

Hồ Thiết Hoa lại cau mày, đưa tay xoa cằm, lẩm bẩm:

đang đêm mà họ đi như vậy là có y tránh tai mắt người đời! Họ đúng là cường đạo! Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi định phỏng tay trên?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Nếu đúng chúng là cường đạo! Y ra roi, giục ngựa chạy liền.

Xe ngựa, lạc đà rầm rộ, nhưng người thì có hai. Một ngồi trên vành xe, còn một kia, là một đại hán, oai nghi vô cùng.

Đại hán cầm ngọn roi dài độ trượng, mặc chiếc hộ tâm da dê, thân hình đen hơn sắt, gân cốt rắn chắc phi thường.

Đại hán đi sau đoàn, một mình hắn điều khiển đoàn thú, không hề rối loạn hàng ngũ.

Xe đi êm thắm, ngay ngắn, như xe chở quan tài. Cửa xe đóng kín, chẳng rõ bên trong có gì.

Hồ Thiết Hoa càng nhìn càng nghi hoặc.

Y nghĩ, đoàn xe ngựa này, nhất định không phải của bọn cường đạo, mà cũng chẳng phải bọn con buôn.

Cũng chẳng phải một đoàn bảo tiêu! Y vọt ngựa đến bên đại hán, điểm một nụ cười:

-Bằng hữu đi gấp, đến đêm cũng không ngừng, chắc khổ nhọc lắm?

Đại hán trừng mắt nhìn y, không đáp.

Hồ Thiết Hoa phát giác ra, đại hán có gương mặt như quả cam phơi khô, chổ lồi, chổ lõm, nhăn nheo quái dị. Gương mặt đó không còn điểm sinh khí nào! Đôi mắt của đại hán xam xám, không làm sao phân biệt nổi tròng đen và tròng trắng.

Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa trừng trừng, nhưng mường tượng không trông thấy y.

Ánh mắt của hắn bốc ngời tà khí.

Đêm khuya, cảnh vắng, gặp một con người kỳ bí như vậy, thực không thú vị một chút nào.

Hồ Thiết Hoa hết cười nổi.

Nhưng dù sao, y cũng phải truy lai lịch của khách lạ, y lại giục ngựa theo sau đại hán, cao giọng hỏi:

-Chỉ có những người nuôi dưỡng cái tâm quỷ, mới không đáp lại câu hỏi của kẻ khác! Bằng hữu định biểu diễn trò quỷ gì đây?

Lần này, đại hán không trừng mắt nhìn y nữa, mà cũng chẳng lưu ý đến y.

31. Chương 31: Đường Về Đại Qua Bích

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Có những kẻ không màng việc khác ngoài việc của mình nhưng tại hạ thì chẳng vậy! Kẻ đó, có nổi giận, thì chẳng làm gì ai, còn tại hạ nổi giận, chỉ sợ... Từ trong xe, bỗng có một chiếc đầu thò ra, nhìn Hồ Thiết Hoa, cười nhạt:

-Các hạ không nên nổi giận, hắn không nghe các hạ nói gì đâu! Bởi hắn điếc! Hồ Thiết Hoa từ trên mình ngựa lao vút mình xuống, hét to:

-Cơ Băng Nhạn! Ngươi! Tử Công Kê! Ngươi! Ngươi định giở trò gì đây?

Người trong xe chính là Cơ Băng Nhạn.

Từ trong xe, hắn đưa tay ra hiệu. Đoàn người lập tức dừng lại.

Sau đó, hắn mở cửa xe, từ từ bước xuống.

Hồ Thiết Hoa tưởng chừng muốn phát điên lên được. Y quát lớn:

-Hai chân của ngươi chẳng việc gì à? Bây giờ thì ngươi đứng được rồi à?

Cơ Băng Nhạn như chẳng nghe y nói gì, chỉ hướng về phía Tiểu Phi đang từ từ tiến đến, hắn nghinh đón chàng, hay hắn nghinh đón Nghinh Nhạn và Bạn Thủy cũng thế.

Tiểu Phi vừa trông thấy hắn, vội xuống ngựa, điểm một nụ cười.

Hắn cũng đáp lời, đoạn thốt:

-Ta đến với ngươi đây, Đạo Soái Lưu Hương! Tiểu Phi gật đầu:

-Tốt quá! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Vì ta bận chuẩn bị cuộc hành trình xuất quan nên đến chậm một chút đó! Tiểu Phi nhìn thoáng đoàn xe ngựa gật đầu:

-Rất chỉnh tề, rất chu đáo đấy, Cơ Băng Nhạn! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Có chu đáo đến đâu, cũng vẫn không đầy đủ được, đối với sinh hoạt ngoài sa mạc! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất cả đều bằng vào kinh nghiệm dồi dào của ngươi! Mọi sự, ta xin nghe theo ngươi cả! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Cổ xe kia có thể tạm dùng cho chúng ta qua đêm. Sáng ra ngươi kiểm điểm lại, rồi lên đường. Ngươi bằng lòng như vậy chứ?

Tiểu Phi gật gù:

đương nhiên là bằng lòng gấp! Cả hai tuyệt nhiên không đề cập đến chân tê liệt của Cơ Băng Nhạn, nhắc lại việc đó, thì cầm như thừa, mà thêm trơ trẽn bẽ bàng.

Trong tình thế này muốn duy trì tình bằng hữu, tất phải lờ đi việc đó.

Hồ Thiết Hoa còn giận đến xanh mặt, dù muốn dù không cũng phải bước tới.

Cơ Băng Nhạn bảo:

-Trong xe, có rượu đấy, nếu ngươi chưa say đúng mức, cứ vào đó mà nốc, nốc đến khoái dạ dày thì thôi nhé, đừng mửa ra lênh láng chẳng có ai dư công quét dọn đâu! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, vụt bật cười ha hả:

-Tốt! Tuy ngươi lừa được ta, ta vẫn thấy ngươi đáng yêu hơn ta, bởi ta nhận ra mình chưa đúng tư cách một người bằng hữu! Bây giờ, ta cảm thấy bình tỉnh trở lại rồi, ngươi lên xe với ta, ta sẽ kính ngươi ba

chén! Lên xe rồi, Hồ Thiết Hoa mới hiểu tại sao Cơ Băng Nhạn trang bị cổ xe như quan tài, hay nói đúng hơn, như một cổ quan tài to.

Xe, hình thức bên ngoài là xe, song bên trong thì lại là một gian nhà, không sai biệt mãy may, bất quá là một gian nhà di động được.

Trong xe, có giường rộng, nệm êm, chăn ấm, có màn che, có trướng rủ, lại có đồ dùng, người trang trí ra một gian nhà lưu động này hẳn phải tiêu hao lắm tâm và lực.

Hồ Thiết Hoa định hỏi:

-Rượu đâu?

Cơ Băng Nhạn đưa tay ấn vào một chiếc nút cạnh chiếc giường từ nơi đó ló nhanh ra một cái mâm, trên mâm có chén rượu, có một chiếc bình vuông, tuy thấp nhưng dung tích lớn.

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ta đã dự trù hơn mười loại rượu, lại có cả thức ăn, có thức dùng ngay, có thức để dành lâu được, nơi Quan ngoại có bán loại rượu sửa dê, mình mua lưu trữ, đừng lo gì chúng ta thiếu rượu suốt hành trình, bởi ít nhất chúng ta cũng có chổ chứa hơn ba mươi cân.

Hồ Thiết Hoa nhìn hắn trừng trừng, lâu lắm, mới thở dài, thốt:

-Ấn một ngón tay, hơn mười thứ rượu xuất hiện liền! Có con sâu rượu nào không nuôi cái mộng đó? Cho nên, ai ai cũng mơ ước phát tài, bởi những người phát có cái khoái không tưởng nổi, xa hẳn tầm tay của đa số! Rồi cả ba uống, ăn một lúc sau, Hồ Thiết Hoa lại thốt:

-Hiện tại, nếu có tôm Giang Bắc và cua Giang Nam là món nhắm đánh chén thì đúng là chúng ta đã tìm được Thiên đàng! Rất tiếc… Y chưa thốt dứt câu, Cơ Băng Nhạn lại ấn chiếc nút nơi vách xe đối diện.

Một chiếc mâm bằng thủy tinh ló ra, trên mâm có hai thứ di Hồ Thiết Hoa vừa ước, lại được nấu nướng tân kỳ! Thì ra, Cơ Băng Nhạn đã an bày một đoàn đầu bếp theo hắn trong cuộc hành trình và tấu xảo làm sao Hồ Thiết Hoa ước đúng lúc đầu bếp kín đáo đặt những món ăn đó lên mâm, nếu Hồ Thiết Hoa không nói ra, thì Cơ Băng Nhạn cũng đem đãi bạn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi định diễn kịch gì đây, hở Tử Công Kê?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Giới hạn một kiếp nhân sinh quá ngắn, chúng ta phải hưởng rất vội vàng mới kịp, nếu không thì khi hắt hơi thở cuối cùng, chúng ta vẫn còn tưng tức. Cái ăn, ta cầu kỳ, cái ngủ, ta cũng cầu kỳ luôn, suốt ngày, ta chỉ tìm cách hưởng thụ những cầu kỳ luôn luôn vận dụng sáng kiến để mãi mãi có những tân kỳ mà hưởng thụ! Tiểu Phi thản nhiên, Hồ Thiết Hoa thì áy náy quá hcừng, áy náy vì cái việc y làm cho Cơ Băng Nhạn rời khỏi vỏ ốc vàng son, dấn thân vào các dặm trường.

Y thở dài:

đáng lý ra, ta không nên bức bách ngươi đến đây… Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi chẳng hề bức ta, bởi có bức mà ta không muốn đến, cũng chẳng bức nổi! Không một ai bức được ta! Hồ Thiết Hoa mỉm cười đột nhiên hỏi:

-Còn hai vị cô nương sao chẳng mời họ ra đây cùng uống rượu với chúng ta?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Họ đã về Lan Châu rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sao ngươi gấp đuổi họ về sớm thế? Dù sao thì ta và Đạo Soái Lưu Hương cũng là những kẻ biết điều, chúng ta sẽ tạo cơ hội cho ngươi và hai nàng tiễn biệt nhau… Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Bây giờ, không còn là lúc nói lời tạm biệt nữa. Chúng ta ba người đã hợp đủ mặt rồi, thì ngay từ giờ phút này, tại địa điểm này, khởi hành thẳng đến Đại Qua Bích, không cần phải đợi trời sáng rõ. Từ giờ phút này, cổ xe này chẳng hề dừng bánh, và mỗi ngày chỉ dừng lại ba lần, mỗi lần không quá mấy phút. Ta ức độ, theo công lực của chúng ta, có thể dằn những cơn đại tiện cũng như tiểu tiện! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-không thể xuống xe trong một giây, một phút?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Tuyệt đối không nên! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn giải thích:

-Chúng ta chưa có thể đích xác là đối phương có đặt tai mắt hoặc cạm bẫy các nơi dọc theo đường chăng, giả như có bọn trinh sát biết được hành tung của chúng ta, thì làm sao biết được cai nguy đến lúc nào mà đề phòng, mà đối phó? Người ta nói dè dặt bao giờ cũng có lợi hơn là vậy đó! Hồ Thiết Hoa tự thị:

-Ngươi lo quá xa! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Nếu muốn thành công, chúng ta phải có kế hoạch chu đáo, ngươi phải biết, kẻ nào dám trêu vào Đạo Soái Lưu Hương, nhất định kẻ đó chẳng phải tầm thường! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thế chúng ta lại tầm thường à?

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ta đã nói, những kẻ sinh trưởng tại sa mạc, đều được rèn luyện đến kỳ cùng, cái sức chịu đựng của họ còn trên sức chịu đựng của những con lạc đà, mà họ còn tinh tế hơn những con hồ ly, dữ hơn lang sói. Lạc vào sa mạc, chúng ta chẳng khác nào những con thỏ khờ dại nhu nhược.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ngươi cứ tâng bốc người ngoài, hạ thấp người nhà! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ta không muốn chết tại sa mạc cho chim ưng mổ xác ta, cho lang sói gậm đầu ta. Ta còn phải sống để hưởng thụ! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Nhưng ta nhận ra… Cơ Băng Nhạn chận lại:

-Ta không muốn biết ý tứ của ngươi, ta chỉ muốn biết một điều là, muốn cho ta đến đây, có phải để ta nghe lời ngươi hay ngươi phải nghe lời ta?

Tiểu Phi bây giờ mới cười nhẹ, chen vào:

-Ngươi còn sống sót mà mang được tài sản từ sa mạc về đây, tất nhiên lời nói của ngươi phải có lý. Cái gì đúng đạo lý tất ta phải tuân theo! Cơ Băng Nhạn nhìn Hồ Thiết Hoa:

-Còn ngươi?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta chỉ có thể nói là ta không nên bức ngươi đến đây. Ngươi đã đến rồi, ta còn nói chi nữa?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Tốt! hắn dẹp mấy đĩa đồ ăn, bình rượu, chén, rồi xoay chiếc mâm trở bề dưới lên trên.

Một bức địa đồ hiện ra trước mặt ba người.

Cơ Băng Nhạn lấy chiếc đũa nhúng rượu vẽ một đường trên bức địa đồ, thốt:

-Chúng ta không nên do ngã này mà xuất quan. Chỉ vì các ngươi không thuộc đường, do đó, chúng ta phải vòng qua ngõ này! Tiểu Phi hỏi:

-Hoàng hà?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng vậy! Rồi hắn tiếp:

đây là thượng lưu Hoàng Hà, chúng ta đi dài theo, thẳng đến Ngân Xuyên. Ta biết, thế lực của trác Mộc Hợp ngày trước không lan rộng đến phía Nam vùng Aâm Sơn, cho nên chúng ta không hy vọng gì tìm ra một manh mối nào của chúng trên đoạn lộ trình này. Tuy nhiên, chúng ta vẫn phải phòng bị tai mắt của chúng! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa im lặng nghe, không hỏi chận.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Cho nên, ngày mai, đến vịnh Lao Long rồi, ngươi nên gởi ngựa lại, nơi đó ta có đồng bạn ngươi yên tâm! Tiểu Phi trầm giọng:

-Con ngựa này ta phải mang theo! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không được! Tiểu Phi cau mày:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Tại vì con ngựa lộ liễu quá, nó sẽ làm cho mọi người chú ý và chẳng mấy chốc tin đó sẽ đến tai đối phương. Mang nó theo chẳng khác nào chúng ta tự tiếc lộ hành tung của mình! Mà chúng ta chỉ cần giữ hành tung bí mật, càng giữ được bí mật càng hay! Tiểu Phi không đáp.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ngươi phải biết, hiện tại đối phương đang nấp trong bóng tối lấy cái khoẻ chờ cái mệt. Chúng lại chiếm trọn thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Chúng ta thì chẳng có một điểu thuận tiện nào trong tay. Muốn thắng, tất phải đánh bất ngờ, do đó phải giữ hành tung bí mật, trước thời gian tìm được chúng! Nếu sơ thất một chút, thì chúng ta sẽ bỏ xác tại sa mạc! Tiểu Phi tr6àm ngâm một lúc lậu, đoạn thở dài:

-Ta nghĩ, chẳng có gì đến đổi, ta… Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Ngươi nên nhớ điều này, ở những nơi nào khác, đối phương không thể giết được ngươi, do đó chúng dẫn dụ ngươi đến sa mạc. Sở dĩ, chúng dụ ngươi đến sa mạc là vì nơi đó chúng có đủ phương tiện giúp chúng thành công. Và cũng phải nhìn nhận cuộc chiến sắp tới đây, tạo cho ngươi rất nhiều gian khổ, bình sanh ngươi chưa hề gặp một cuộc chiến nào gian khổ bằng! Ngươi có tưởng đến điều đó chăng?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng có sự kiện không cho phép chúng ta tưởng nhiều! Cơ Băng Nhạn uống một chén rượu:

-Cũng được, hiện tại chúng ta tạm thời không nên tưởng gì cả, chúng ta cứ ngủ, ngủ không được cũng cố gắng mà ngủ. Bởi vì, tuyệt đối chúng ta không nên lãng phí kình lực.

Giường rất rộng, thừa chổ cho ba người ngủ chung.

Hồ Thiết Hoa còn cầm chén rượu trong trong tay, vụt cười lớn:

-Vô luận làm sao, hôm nay ba chúng ta cùng nằm chung, như mười năm trước… Ha ha! Cái thời gian đó, êm dịu làm sao! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ta chẳng thấy những ngày đó có gì đẹp đẽ cả! Rượu, chúng ta uống toàn rượu chua, nằm, chúng ta nằm nơi ẩm thấp. Bây giờ thì, uống rượu thơm, nằm êm ấm, lại nằm giường chứ không nằm đất.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lắc đầu:

-Luôn luôn những ngày qua đều là những ngày tốt đẹp cả, rất tiếc việc đó ngươi lại không hiểu! Bởi ngươi không thấu đáo phong tình, ngươi quá chú trọng về hiện thực, ngươi buôn danh, trục lợi, ngươi chỉ biết… Bỗng, y dừng câu nói, vì y phát hiện ra Cơ Băng Nhạn đã ngủ rồi.

*** Hôm sau, khi hoàng hôn xuống, họ đã đến vịnh Lão Long.

Tiểu Phi gởi ngựa trong một khu nông trại của Cơ Băng Nhạn.

Chàng bỗng phát giác ra là mình quá lưu luyến con ngựa.

Chàng cười thảm, lẩm nhẩm:

-Có lẽ, ta già đi rồi, nên lòng càng ngày càng mềm hơn! Con ngựa hí nho nhỏ.

Tiểu Phi vỗ tay nhẹ lên lưng nó, dịu dàng hỏi:

-Ngươi không muốn xa ta à? Ngươi sợ ta đi rồi, sẽ không trở lại phải không?

Hồ Thiết Hoa có vẻ hứng khởi vô cùng.

Y đang cùng Cơ Băng Nhạn kiểm điểm lại ngựa xe, lạc đà các đồ vật mang theo.

Bây giờ, y mới hiểu cái chân giá trị của đại hán, điếc mà Cơ Băng Nhạn gọi là Thạch Đà.

Y biết luôn tên gã đánh xe là Tiểu Phiên, gã ít nhất cũng được ba mươi tuổi rồi, nhưng trời sanh gã có bộ mặt non choẹt, trước khi nói phải cười, nói rồi phải cười gã chẳng bao giờ giận ai cả.

Hồ Thiết Hoa thích gã quá chừng.

Y hỏi:

-Tiểu Phiên năm nay được ba mươi lăm tuổi rồi chứ?

Tiểu Phiên cười hì hì:

-Không dám giấu công tử, còn một tháng nữa, tiểu nhân sẽ tròn bốn mươi ba! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bốn mươi ba à? Không ai tưởng ngươi được bốn mươi, chứ đừng nói quá cái số đó! Vậy mà vẫn bị gọi là Tiểu Phiên! Hẳn ngươi hân hoan lắm! Tiểu Phiên cười hì hì:

- Dù sống đến tám mươi, tiểu nhân vẫn muốn bị gọi là Tiểu Phiên, cũng không hại gì, bất quá hơi mất mặt một chút! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Cơ Băng Nhạn chọn ngươi đi theo, hẳn ngươi phải có cái gì đặc biệt chứ? Cái đặc biệt đó là cái gì? Ngươi có thể cho ta biết chăng?

Tiểu Phiên cười vuốt:

-Tiểu nhân chẳng có tài gì cả, tiểu nhân chẳng biết gì cả, một người sống đến ngoài bốn mươi tuổi, lại chẳng biết gì cả, kể ra cũng không phải dễ chứ, phải không công tử?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Nói được câu đó ngươi chẳng phải tay vừa! Y nhận xét đúng, Tiểu Phiên phải là tay phi thường, có điều y chưa được hiểu chổ phi thường của hắn là thế nào! Dọc theo con sông lớn, hai bên bờ Nam Bắc là Phúc Kiến, là Lãnh Nam, là những vùng Kiểm, Quý, Xuyên, Ngạc, Tiểu Phiên thuộc những vùng này nằm lòng, từ phong tục đến ngôn ngữ, từ con người đến cảnh vật, từ thời tiết đến địa hình. Giao cho hắn làm một việc gì, nhất định là hắn làm tròn sự việc chẳng bao giờ thất bại! Còn Thạch Đà, bởi điếc, nên không tiếp với ai song hắn lại có tài nói năng với loài vật, chừng như hắn có một ngôn ngữ thần bí để giao đàm với loài vật.

Hắn hiểu tư tưởng của loài thú, loài thú hiểu tư tưởng của hắn, đôi bên cảm thông nhau như ý hợp tâm đầu.

Do đó, hắn là bạn tâm giao, ý giao của giới lừa, ngựa, lạc đà.

Hồ Thiết Hoa lắm lần tự hỏi tại sao Cơ Băng Nhạn chọn hai người đó theo đoàn.

Bây giờ thì y hiểu rồi, cvà y phải bội phục! Rồi họ lên đường, không dừng lại, như Cơ Băng Nhạn đã cho biết, dù là một phút, một giây, nếu chưa đến được địa điểm dự định.

Thoạt đầu, thì cao hứng đã đành nhưng qua mấy ngày, hẳn ai ai cũng phải uể oải chứ.

Không, càng đi nhiều, đi mãi không ngừng Tiểu Phiên càng cao hứng, Thạch Đà chẳng hề gục đầu.

Chừng như cả hai không hề biết mệt là gì, chừng như bình sinh cả hai không hề ngủ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Hai người đó có thể không ngủ mãi mãi như vậy à?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Có những người vừa làm công việc vừa ngủ! Ngủ mà vẫn làm công việc đều đều! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Kể cả việc đánh xe?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Xe do ngựa kéo, người đánhx e có kéo đâu? Tại sao không ngủ được?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Tiểu Phiên đánh xe, được ngồi, ngồi còn ngủ được, chứ Thạch Đà thì sao? Hắn đứng mãi suốt hành trình, mà lại không đứng yên một chổ nữa kia?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Thì phải vậy chứ sao? Hắn vẫn ngủ được như thường! Hồ Thiết Hoa bực tức:

-Ngươi cho ta là đứa bé lên ba?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt không nói gì thêm! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hắn không lừa ngươi đâu, bởi sự thật là vậy, có người vừa đi vừ ngủ được như thường, họ đi bằng đôi chân, nhưng tinh thần họ ngủ! Họ buông tinh thần xa rời xác thịt, họ có thể ngủ như chúng ta nằm, ngồi mà ngủ! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Nếu thế thì tài quá! Tài không thể tưởng! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tuy nhiên, cái tài đó không do trời sanh, mà chính là nhờ sự tập luyện! Một con người bị kẻ khác dùng roi đánh đập, đuổi chạy mãi không ngừng, suốt một năm dài như vậy là có thể quen đi, dù đang chạy trên tuyết, cũng có thể vừa chạy vừa ngủ. Điều cần yếu như ta vừa nói là thói quen, khi quen rồi là không đợi bị roi quất cũng làm được việc như thường! Cho nên, Thạch Đà vừa chạy vừa ngủ được là vậy! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thạch Đà được rèn luyện với phương pháp đó?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại sao có người muốn hắn chạy mãi không ngừng và chạy suốt một năm?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc lâu, bỗng hỏi:

-Ngươi có bao giờ trông thấy một con lừa kéo cối xay chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có chứ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Hắn bị người ta dùng làm con lừa kéo cối xay, nhưng con lừa thì đương nhiên là chịu được dễ dàng, còn hắn thì dù sao cũng phải khổ sở hơn con thú. Lừa kéo cối xay là do nghề nghiệp, còn hắn bị bắt buộc kéo cối xay là do dụng ý. Do nghề nghiệp, có lúc ngừng để ngơi nghỉ, còn do dụng ý thì khi nào lại ngừng được?

Hồ Thiết Hoa rùng mình:

-Kẻ nào tàn nhẫn thế? tại sao y đối đãi với Thạch Đà bằng dụng ý đó?

Cơ Băng Nhạn chỉ lắc đầu chứ không đáp.

Rồi Hồ Thiết Hoa lại nốc rượu, tuy nhiên y không tin lắm vào lời của Cơ Băng Nhạn.

Làm thế nào y tin được một người vừa chạy vừa ngủ?

Y nhất định phải tìm hiểu rõ ràng.

Cổ xe rất êm, ngồi nằm trên xe, nghe thư thái vô cùng, song nằm ngồi mãi trong xe, suốt mấy đêm liền, thiết tưởng dù cho ai cũng phải khó chịu.

Hồ Thiết Hoa bực bội quá, tưởng chừng có thể điên lên được, y nghĩ, phải có một việc gì làm cho đở bực bội, cho khoan khoái lại phần nào.

Y dán mặt vào song xe, nhìn ra Thạch Đà, y quyết tìm hiểu tại sao một con người vừa chạy lại vừa ngủ được.

Thạch Đà đang mở trừng trừng đôi mắt xám đục, hắn nhìn ra xa xa, mơ màng, chừng như hắn có thấy một cái gì ở nơi xa xôi đó mà người khác không thấy.

Hồ Thiết Hoa cứ chú ý đến hắn.

Một ngày nữa trôi qua. Bỗng, y bật cười lớn:

-Hay cho Tử Công Kê! ta mắc mưu Tử Công Kê rồi! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ta lừa ngươi?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Hắn không nhắm mắt, làm sao hắn ngủ chứ?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Hắn ngủ không cần nhắm mắt! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn đáp gọn:

-Hắn đui! Hồ Thiết Hoa giật bắn người:

đui? Hắn vừa đui? Lại vừa câm?

Cơ Băng Nhạn không đáp.

Bình sinh, hắn không nói lại lần thứ hai những gì đã nói.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thảo nào mà đôi mắt của hắn chẳng kỳ quái! Nhưng đui sao lại có thứ đui mà đi đường chẳng khác người còn mắt? Thật ta không hiểu nổi! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Con vật bên cạnh hắn là đôi mắt của hắn! Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Nếu không có con vật bên cạnh?

Cơ Băng Nhạn bỉu môi:

-Thì hắn gọi một con đến với hắn! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ngươi càng nói càng làm cho ta mơ hồ quá! Ta có cảm nghĩ hắn không còn là người nữa, hắn là một dã thú! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Hắn là cả hai! Có lúc, hắn như dã thú, bởi hắn hy vọng hắn là dã thú, hắn muốn lẩn lộn với dã thú, hắn cho rằng chung chạ với dã thú còn dể chịu hơn chung chạ với loài người! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu:

-Thế tại sao hắn chịu làm việc cho ngươi?

Cơ Băng Nhạn im lặng.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang, thấy Cơ Băng Nhạn chẳng những không muốn đáp, mà hắn còn muốn gạt bỏ vấn đề đó, không thích thảo luận xa hơn.

Nhưng, ngờ đâu, sau đó một lúc, Cơ Băng Nhạn lạnh lùng thốt:

-Chỉ vì ta cứu mạng hắn! Hồ Thiết Hoa lại suy tư một lúc. Rồi y thở dài:

-Cái ý tứ của ngươi như thế nào, lại mang một người vừa điếc vừa câm lại vừa đui đến sa mạc?

Cơ Băng Nhạn rùn vai:

-Chỉ vì tại sa mạc, hắn làm việc được hơn mười người không điếc, không câm và không đui!

32. Chương 32: Phong Quang Sa Mạc

Sa mạc! Cuối cùng bọn Tiểu Phi cũng đến sa mạc! Bên ven sa mạc, có một thị trấn nhỏ, trong thị trấn chỉ có mỗi một khách sạn, tựa cửa khách sạn, có thể nhìn ra vùng sa mạc bao la trải tận đến chân trời.

Tại thị trấn, chỉ có mấy, nóc nhà, vì sinh hoạt mà phải ở tại đây, một nơi chỉ có gió, có nắng, gió lại là gió cát, nắng thì luôn luôn thiêu đốt, về đêm thì khí lạnh như cắt da.

Một thứ rất quý, quý hơn vàng bạc ngọc ngà ở nơi này là một miệng giếng.

Đến đây tìm vàng, tìm bạc, tìm châu báu ngọc ngà, qua nghề nghiệp nào đó, qua sinh hoạt nào đó, tìm một sự nghiệp, muốn sống phải có nước, nước cần hơn lúa, cho nên bạc vàng châu báu không quý bằng nước dù đến đây tìm sự nghiệp chứ chẳng phải tìm nước.

Nhưng, rời khỏi nơi này, ly khai vùng sa mạc, nước phải trả lại ngôi vị độc tôn cho vàng, cho bạc, cho châu báu ngọc ngà.

Tiền mua rượu, Cơ Băng Nhạn tiếc, nhưng mua nước, thì giá bao nhiêu, hắn cũng chẳng hề than, trong xe, trong đoàn, cái gì chứa nước được là hắn cho chứa đầy, và đi sa mạc, vật chứa nước luôn luôn làm bằng da dê, hoặc bằng thứ da nào đó thích hợp.

Có bao nhiêu ngựa, hắn bán hết, lấy tiền mua nước, nước được chứa đựng trong bọc da dê, chất lên mình lạc đà, đồ vật thường dùng cũng được giao cho lạc đà, đoạn hắn nổi lửa đốt chiếc xe.

Hắn không mang xe vào sa mạc, hắn không bán xe, bởi có ai ở đây mua xe?

Hắn không thể bỏ, cho nên hắn đốt.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta biết tại sao ngươi bán ngựa, tại sao ngươi đốt xe! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Mang ngựa vào sa mạc, không hơn ba ngày, chúng chết sạch! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Mang đi không được, thì thả chúng cho rồi, chúng là loại thuộc đường nhất định chúng sẽ trở về Lan Châu.

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Nhất định chúng không về đến nơi.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Lộ trình này có nhiều đạo tặc nhất, hơn nữa, dân cư đói khó quanh năm, nếu ta thả chúng trở về, chúng sẽ bị người chận lại, làm thịt! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngươi cho rằng, người tại tiểu trấn này sẽ ưu đãi chúng?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng vậy! Người dân tại đây, có tánh cách tiết kiệm và thiện lương, họ rất mến loài vật, nhất là ngựa. Thế nào họ cũng nuôi dưỡng chúng chu đáo! Nhưng, hắn lại giở giọng trào phúng, tiếp:

-Ngựa mập rồi, họ lại bán, bán với giá cao, họ thu lãi có khi bằng hai bằng ba số vốn bỏ ra. Chứ nếu không thì khi nào họ phí tiền mua ngựa bỏ không? Và chắc chắn là mua ngựa chẳng phải để làm thịt! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Không thả được, tại sao ngươi chẳng cho quách luôn họ, bán làm chi vậy?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Ngươi cho ta là keo kiệt à? Phàm vật gì ngươi mua thì ngươi mới quý, mới giữ gìn, săn sóc, cái giá trị của vật là do đồng tiền bỏ ra, tiếc tiền phải tiếc vật. Chứ không. Có quý, họ mới nuôi đầy đủ.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi thở dài tiếp:

-Không ngờ ngươi tính toán chu đáo đến cả vấn đề các con ngựa! Ngươi thay đổi rất nhiều! Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi tưởng đó là chủ ý của ta?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Không của ngươi thì của ai?

Y không đợi Cơ Băng Nhạn đáp, chỉ vì y vừa nhìn ra Thạch Đà, và y đã hiểu sự tình rồi.

Còn ai thương loài vật hơn Thạch Đà thương?

*** Giờ đây, Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn đã hoàn toàn biến đổi thành những khách thương, giống bất cứ khách thương nào, nhất là những khách thương cần vãng lai sa mạc.

Thạch Đà ăn vận như người Mông Cổ, áo rộng thùng thình, màu trắng toát, đầu vấn khăn trộng vành, khăn không che đầu, mà là che mắt, bởi đầu không sợ ánh nắng thái dương, chỉ có mắt mới cần đến sự bảo vệ.

Còn Tiểu Phi?

Hắn có thể tùy tiện thay đổi, vô luận cải biến hắn thành mô dạng nào hắn cũng hòa hợp như thường, chẳng chút gì xốn mắt của bất kỳ ai.

Họ vào sa mạc đúng lúc hoàng hôn xuống.

Thái dương đã khuất dưới chân trời, khí nóng vẫn còn nặng đọng trong không gian, nóng đến độ ai ai cũng muốn cởi trần truồng, cởi tất cả những gì đã khoát lên mình, bắt buộc họ phải khoát để phân biệt với loài vật.

Nhưng, vắng bóng thái dương rồi, dú khí nóng nặng đọng, khí nóng đó mau nguội, nguội gấp để cho khí lạnh trở lại, khi khí lạnh xuống rồi, ai ai cũng muốn lấy tất cả y phục mặc vào, có bao nhiêu y phục cũng dấp lên mình, vì cái lạnh cắt da, chít xương… Hồ Thiết Hoa hận không thể nấp sau cái lưng gù của con lạc đà, y ngồi nơi chổ hứng trọn ngọn gió lộng, thân hình chao chao, như chiếc thuyền nhỏ giữa dòng sông, đang hồi sóng vỗ mạnh.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phiên trông thấy Hồ Thiết Hoa lắc lư, khó nín cười được! Thựa ra, có ai ngồi trên lưng lạc đà mà tạo được cái tư thế đẹp như ngồi trên lưng ngựa đâu.

Thạch Đà không ngồi lạc đà, đi trước, hoặc đi sau cũng thế, đi như thường, bước đi rất ổn, dù là sa mạc, dù là đất bằng, dù là ao vũng, dù nóng dù lạnh, đối với hắn, chẳng có gì gây ảnh hưởng với hắn được! Giả như trước đó, thì Hồ Thiết Hoa không khỏi không hỏi:

-Tại sao ngươi không cưỡi lạc đà?

Nhưng bây giờ y không cần hỏi.

Thạch Đà chẳng khi nào cởi lừa, cởi ngựa, cởi lạc đà. Bởi những con thú đó là bằng hữu của hắn.

Đêm càng xuống, khí trời càng lạnh.

Tiểu Phiên đã rung rồi.

Cơ Băng Nhạn tìm chổ khuất gió, sau một gò cát, căng lều, đốt lửa.

Thạch Đà gom lạc đà lại, vây quanh đống lửa.

Lưng lạc đà bao vòng, tạo thành một tấm bình phong vừa che ánh lửa, vừa chắn gió.

Có lửa họ nấu món ăn, họ ăn, họ uống rượu, họ cố nuốt những thứ cay, cho thêm nhiệt độ trong người.

Đến lúc đó, Hồ Thiết Hoa mới khoan khoái.

Thạch Đà vẫn ngồi riêng một góc xa xa, dưới ánh sao bàng bạc, gương mặt hắn hiện ra, lạnh lùng, xấu xí, kỳ dị... Hắn có vẻ tự ti, mà cũng cao ngạo, chừng như không dám hưởng thụ sự hoan lạc của bọn Tiểu Phi, mà cũng mường tượng không muốn hòa mình với họ.

Tịch mịch! Hắn ngồi một góc xa xa, qua khung cảnh sa mạc, tỏ rõ cái cô đơn lanh lùng của hắn.

Hắn là một quốc vương lưu vong, nhớ tiếc ngai vàng. Hắn biết định mệnh, âm thầm đau khổ, chịu đựng cái định mệnh đó.

Tiểu Phi cũng hết sức kỳ quái về con người của hắn.

Chàng đành chịu, không thể tìm hiểu nổi mẫu người của hắn.

Nhưng, chàng không hề hỏi Cơ Băng Nhạn về hắn, chàng biết chắc là chẳng khi nào Cơ Băng Nhạn chịu nói.

Rồi cả bọn vào lều ngủ, trừ Thạch Đà lấy một chiếc chăn cuộn tròn nằm bên cạnh lạc đà.

Hắn đưa mặt lên đối chiếu với trời, hắn ngủ, hay hắn thức, chẳng ai biết! Hồ Thiết Hoa cũng có lưu ý đến hắn, Tiểu Phi không hỏi, song y hỏi.

Y gọi Cơ Băng Nhạn:

-Tại sao hắn không nằm chung với chúng ta?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Chỉ vì hắn khinh chúng ta! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Thực sự hắn khinh ai?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ai hắn cũng khinh cả! Hồ Thiết Hoa giật mình:

đến cả ngươi?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

đúng vậy! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thế tại sao hắn bằng lòng làm việc cho ngươi?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Giả như ngươi làm một việc gì cho ai đó, nhất định không hẳn là vì ngươi jkình nể người đó chứ?

Hắn mường tượng thở dài, đoạn tiếp:

-Thạch Đà chịu làm việc cho ta, là vì có thiếu nợ ta, một món nợ tình cảm. Khi nào hắn thấy đã làm đủ với món nợ rồi, dù ta có quỳ xuống van cầu hắn, hắn cũng bỏ ta mà đi như thường! Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y rót một chén rượu lớn, định uống nhiều cho dể ngủ. Nhưng uống rồi, y vẫn lăn lộn, trăn trở mãi, không làm sao ngủ gấp được.

Ta đã ám nặng y. Y tự hỏi:

-Hắn là ai? Và ai đã hại hắn ra thân thể đó?

Y thở dài lẩm nhẩm:

Cái xứ quỷ này, thật khó hấp dẫn ta nổi! Cơ Băng Nhạn đã ngủ rồi, chợt thức giấc lạnh lùng thốt:

-Ngươi đang khó chịu phải không? Cho ngươi biết, cái khó chịu mới bắt đầu thôi! *** Mới bắt đầu nghĩa là còn nhiều, còn lâu! Hồ Thiết Hoa rất thích ánh dương quang, y từng ngắm thái dương đủ bốn mùa, đủ tám tiết, ở khắp mọi nơi, bên bờ sông Dương tử, trên lầu Hoàng Hạc tại Thành Sơn, Hoa sơn, Thái sơn.

Nhưng, y chưa từng ngắm thái dương nơi sa mạc.

Y chịu đựng nổi thái dương ở bất cứ nơi nào, nhưng không chịu nổi thái dương tại sa mạc.

Thái dương ở đây là lò lửa, thái dương vẫn ở cao song lửa táp rất gần, gần một bên người, táp suốt ngày, suốt tháng, suốt năm, suốt đời.

Thái dương làm cho y mất cái hứng uống rượu. Mãi đến lúc thái dương mất rồi, cái hứng đó mới dám vươn lên.

Không một ngọn gió, nếu có gió là cát bốc lên, không có gió, đã khổ, có gió rồi càng khổ hơn.

Đang đi, bỗng Hồ Thiết Hoa nghe có tiếng rên rất gần.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng nghe như vậy.

Hồ Thiết Hoa nhìn dáo dác:

-Các ngươi có nghe chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Âm thinh như thế nào?

Tiểu Phi đáp:

-Gần đây, hẳn có người! Tiếng người rên! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng là tiếng người rên! Một người sắp chết đến nơi! Cơ Băng Nhạn hừ lạnh:

-Sao ngươi biết?

Hồ Thiết Hoa thốt gấp:

Tuy ta không thích giết người, song ta từng nghe tiếng rên của những người sắp chết. Ta quen thuộc những tiếng rên như vậy quá chừng! Tiếng rên lại vang lên.

Hồ Thiết Hoa nhận hướng, tiếng vang lên từ phía sau một đồi cát bên tả, cách không xa lắm.

Y nhảy xuống đất, thốt:

-Chúng ta đến đó xem… Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Một người sắp chết có gì đáng xem?

Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Phải đợi có cái gì đáng xem à? Người ta sắp chết, ngươi biết dược mà vẫn điềm nhiên à?

Cơ Băng Nhạn từ từ thốt:

-Ta đã nói với ngươi, tại sa mạc, mỗi ngày, ngươi gặp ít nhất cũng mươi người sắp chết. Nếu ngươi muốn cứu họ, thì đừng mong làm dược gì cả! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chẳng lẽ ngươi thấy có kẻ sắp chết mà không cứu?

cnm lạnh lùng:

-Chúng ta đến sa mạc để làm cái việc đó à?

Hồ Thiết Hoa lêu lên:

-Sao ngươi ác quá vậy?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ở những địa phương như thế này, nếu muốn sống, ngươi phải có cái tâm tàn nhẩn. Đành rằng, ngươi không nên giết ai, nếu không ai muốn giết ngươi, song, ai sống chết mặc ai, ngươi không có quyền thương hại! Ngươi cứu một người sắp chết là ngươi sẽ chết thay, đó là cái chắc! Giúp cho người một chén nước tại sa mạc, là tự sát đấy! Ngươi sẽ chết khát sau đó không lâu! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nhưng hiện tại chúng ta thừa nước! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tại sa mạc có hạng người, ngươi cứu họ, họ sống lại, khí lực được khôi phục rồi, họ sẽ ngươi để chiếm đoạt vật ăn, thức uống! Tiểu Phi lại cười:

-Trên thế gian này có ai giết nổi ba chúng ta?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đúng vậy! Ai giết nổi chúng ta?

Y trừng mắt nhìn Cơ Băng Nhạn:

-Xem ra cái tâm của ngươi, càng ngày càng độc, mà cái gan của ngươi càng ngày càng nhỏ. Chỉ vỉ hiện tại, ngươi đã có quá nhiều tiền. Những kẻ nào thu góp quá nhiều tiền trong tay, đều như vậy cả! Cơ Băng Nhạn trầm lạnh gương mặt, không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhấn mạnh:

-Bất chấp ngươi như thế nào, ta không đi không được.

Tiểu Phi gật đầu:

-Muốn đi tất cả phải cùng đi chứ! Câu nói đó, dĩ nhiên hướng về Cơ Băng Nhạn.

Hắn trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài, rồi ra lịnh cho đoàn lạc đà chuyển hướng đến đó.

Gò cát không lớn lắm, họ trông thấy dể dàng hai người ở phía sau.

Trông thấy hai người đó, Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa rợn người.

Hai người đó, không còn hình tượng con người nữa, họ khô đét như cát treo trên lửa mà nướng, nhưng họ không ở trên cao, mà lại đóng cứng nơi mặt đất. Cổ tay, cổ chân, trán, bị bịt bằng giây da trâu, giây có nhúng nước, dưới ánh nắng sa mạc giây khô vắt lại, ép sát ào da thịt họ.

Họ trần truồng, nắng đốt cháy da, môi khô bốc khói mắt mở ti hí, tròng mắt trắng đục, lại bủng sâu vào, trông như cái lổ nhỏ.

*** Da trâu được cắt đứt.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa dùng dây vải nhúng nước, nhểu từng giọt nhỏ cho hai người đó thấm giọng, rồi lấy chăn bông bao cả hai.

Có nước, cả hai tỉnh táo hơn, rên ư ử.

-Nước!... Nước!... Bây giờ, cả hai kêu cứu rõ hơn, gấp hơn.

Tiểu Phi thừa hiểu, cho họ uống nhiều, họ sẽ chết, vô phương cứu.

Hồ Thiết Hoa thở dài dịu giọng thốt:

-Bằng hữu yên trí! Nước có thừa, muốn uống bao nhiêu cũng có! Cả hai lại rên:

-Nước! Nước! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Bằng hữu không yên trí?

Y đứng lên, vỗ tay vào chiếc túi da đựng nước, kêu bình bịch thốt:

-Bằng hữu nghe chưa! Nước có thừa mà! Cơ Băng Nhạn vụt cao giọng:

-Các vị bị ai cột trói tại đây? Các vị bị phạm tội gì?

Cả hai lắc dầu:

-Không...gì hết!... cường đạo!... Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Cường đạo? Ở đâu?

Họ đưa tay chỉ về hướng đông.

Rồi họ rung người rung đến khiếp.

Cơ Băng Nhạn hỏi tiếp:

-Theo tại hạ hiểu, quanh các vùng phụ cận, không hề có cường đạo, thế các vị có lầm không?

Hai người đó cùng lắc đầu.

Họ muốn khóc.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Người ta đã khổ lắm rồi, còn bức hỏi người ta làm gì nữa? Dù cho họ có ngoa, họ đã ra thân thể đó, còn làm gì hại cho chúng ta được?

Cơ Băng Nhạn không đáp.

Vì Hồ Thiết Hoa nói đúng. Nạn nhân tay không tấc sắt, lại tầm thường, dù họ không bị thương, jọ cũng không thể làm gì cho Cơ Băng Nhạn phải sợ nổi.

Hồ Thiết Hoa quay sang Tiểu Phi:

-Bây giờ, cho họ uống nhiều được chưa?

Tiểu Phi đáp:

-Một ít thôi! Chàng vừa bước đến cái túi nước, đột nhiên hai nạn nhân vụt đứng lên.

Cả hai vung tay lên, từ bàn tay bắn ra hơn mười làn hắc quang nhanh hơn điện chớp.

Ám khí! Bắn bằng ống đồng nhỏ, bắn đạn cũng được mà tên cũng được, giấu trong tóc họ, vừa lấy ra.

Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn vừa trông thấy hắc quang loé lên, cả ba như những con yến, tung bổng người lên không.

Nhưng, cả ba cùng lầm, bởi ám khí không bắn về hường của họ mà lại nhắm vào chiếc túi đựng nước.

Bịch! Bịch! Aùm khí trúng túi nước vọt ra thành vòi.

Phóng ám khí xong, hai nạn nhân chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Hai tên khốn kiếp! Định chạy đi đâu?

Từ trên không, y vừa đáp xuống vừa nhào theo hai người đó.

Cơ Băng Nhạn không đuổi theo, chỉ có Tiểu Phi tiếp trợ Hồ Thiết Hoa thôi.

Cơ Băng Nhạn đến cạnh các túi đựng nước, hắn thừa hiểu Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa dư sức bắt hai tên đó.

Và, tự nhiên, hai người đó không thể chạy thoát.

Họ chưa đi được mươi trượng, họ ngã nhào xuống liền, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đã phóng chưởng phong hạ họ trước khi cả hai vọt mình đến nơi.

Hồ Thiết Hoa đè lên mình một người, người đó bị y vô hồi vô trận tát tay vào mặt, vừa tát y vừa quát:

-ta cứu các ngươi, sao các ngươi toan hãm hại ta? Tại sao? Tại sao chứ?

Người đó không đáp, vĩnh viễn không đáp, bởi cổ hắn đã đứt lìa như ngọn cỏ non.

Còn người kia bị Tiểu Phi bắt, chàng không làm gì động mạnh đến hắn, bắt quá chàng đứng án trước mặt hắn, nhìn hắn không hỏi một tiếng.

Khi thấy đồng bạn của hắn tắt thở rồi co rúm mình lại thành một vòng tròn, hắn rú lên như điên cuồng:

-Giết ta đi! Giết! ta chết, chẳng quan hệ gì, song các ngươi cũng chẳng sống lâu hơn, ta sẽ chờ các ngươi nơi tuyền đài! Tiểu Phi bình tỉnh thốt:

-Tại hạ không giết bằng hữu đâu, chỉ muốn biết người nào sai bằng hữu làm cái việc như thế này! Người đó bỗng bật cười ha ha hỏi:

-Ngươi muốn biết người ào sai ta đến đây? Có phải ngươi định tìm người đó chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải đó, nếu biết được y là ai, tại hạ sẽ đi tìm. Tìm một người toan hãm hại mình, có gì đáng cười đâu, sao bằng hữu cười?

Người đó cười đến chảy nước mắt, vừa cười vừa thốt:

đáng cười chứ! Bởi, phàm một người chưa đến đổi điên cuồng người đó chẳng hề có ý nghĩ tìm kẻ đã sai ta! Trừ ra người đó chán sống! Hồ Thiết Hoa bước tới hét to:

-Có phải là con trai của Trác Mộc Hợp sai ngươi đến đây chăng?

Người đó vẫn cười vang:

-Trác Mộc Hợp? Trác Mộc Hợp là cái quái gì? Tên đó không xứng đáng làm kẻ xách giày cho lão nhân gia của ta! Tiểu Phi cau mày:

-Không phải cha con Trác Mộc hợp thì là ai?

Người đó thốt:

-Ngươi yên trí, rồi sẽ biết là ai, nhưng lúc biết được là lúc sắp chết đấy nhé, biết sớm chết sớm, biết muộn chết muộn. Ta dám đánh cuộc với ngươi, dù sao thì các ngươi không sống quá năm hôm nữa! Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Cho ngươi biết, nếu ngươi không chịu nói, ngươi sẽ chết, chết ngay bây giờ! Người đó vẫn cười:

-Ta có muốn sống nữa đâu? Dù ngươi cho ta sống, ta cũng chẳng cần sống.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi chán sống hay ngươi không sợ chết?

Người đó bật cười vang:

đàng nào cũng thế thôi, đàng nào cũng đưa ta đến cái chết thôi! Tại sao ta sợ chết chứ? Chết vì lão nhân gia là một cái chết vinh, chết sướng, đương nhiên ta thích chết! Bỗng, giọng nói của hắn nhỏ d6àn, rồi ánh mắt của hắn chớp lên kỳ dị.

Tiểu Phi giật mình:

-Không xong! Hắn có ngậm thuốc độc sẵn trong miệng! Hồ Thiết Hoa chú ý đến hắn, hắn đã tắt thở rồi.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới day qua Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi từng thấy có người không sợ chết như hắn chăng?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa từng thấy! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Có người bị bắt rồi, lập tức uống độc dượctự sát, chẳng qua lâm vào trường hợp bất khả kháng mà làm như vậy, bởi vô vọng sống sót. Con người này, chưa đến đổi tuyệt vọng mà! Nhưng hắn vẫnt vui vẻ mà chết, sung sướng mà chết!… Tiểu Phi thở dài, không nói gì.

Uống độc dược tự tử! Đ::6Ầ10:: đó làm chàng nhớ đến Vô Hoa. Nhớ đến Vô Hoa, dĩ vãng hiện ra trước mặt, chàng man mác u hoài, nên thở dài.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài như chàng.

Y thốt:

-Gã này cũng có một cái tật gì nặng lắm đây! Nếu không thì… Bỗng, y nhìn Cơ Băng Nhạn, nhìn rồi đưa tay sờ chót mũi, rồi nín luôn.

Cơ Băng Nhạn đã đến gần, hắn cúi nhìn hai cái xác người, hắn không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa.

Một lúc sau, Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ám khí của chúng giấu trên đầu! ta nghĩ, chúng bị cột trói như vậy, hẳn phải khổ sở lắm chứ? Thế tại sao chúng lại còn khí lực để tung ám khí? không một ai dám cho rằng chúng còn nguyên công lực. Và dù cho một đứa trẻ lên năm cũng biết mà không sợ lầm là chúng dở sống dở chết, chúng hoàn toàn là người vô dụng, chờ chết! Nhưng chúng lại hành động được! Cơ Băng Nhạn không đưa ra một cảm nghĩ nào cả, bằng nét mặt hay bằng lời nói.

Hắn tìm hiểu, hắn quan sát chiếc đầu xác chết.

Một vài mảnh da rơi xuống, cùng theo mảnh da, có tóc, rồi vài mảnh da nơi mặt rơi xuống… Cuối cùng thì chiếc đầu, gương mặt, hiện thành đầu và mặt một người thường, chẳng có gì quái dị như trước, hoàn toàn khác hẳn trước.

33. Chương 33: Cứu Nhân, Nhân Trả Oán

Hồ Thiết Hoa giương tròn mắt nhìn xác chết, sững sờ một lúc rồi nhếch môi cười khổ, thốt:

-Thì ra, có cái thuật cải sửa dung mạo trong vụ này! Và kẻ nào dùng thuật đó, chẳng dưới hạng Đạo Soái Lưu Hương! Tại sa mạc, lại có một người biết dùng thuật đó, lại tinh vi, thì thật không tưởng nổi.

Y thốt, lời nói đó hướng về Cơ Băng Nhạn, song khi dứt câu rồi, Cơ Băng Nhạn đã đi xa.

Y nhìn lại hơn mười chiếc túi da dê chứa nước, chiếc nào cũng bị ám khí chọc thủng, nhưng nước vẫn còn nguyên, chẳng mất mát một giọt nhỏ nào.

Đúng ra cũng có một phần nào mất chứ, bởi các túi đều đầy nước, nếu có lổ thủng, hẳn nước phải chảy ra, bất quá cho rằng không mất mát, là để tán dương sự phản ứng nhanh nhẹn của Cơ Băng Nhạn thôi.

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đuổi theo hai gã đó, Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phiên khiêng các túi nước xuống đất, chổ nào lủng, đưa lên trên, nước không chảy ra nữa.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ, kêu lên:

-Thì ra, chúng liều mạng đến đây, không phải để sát hại ngay chúng ta, mà hủy diệt số nước dự trữ của chúng ta, để chúng ta chết dần, chết mòn, chúng ức đoán chúng ta không sống quá năm ngày là vì chúng

cho rằng phần nước tích trữ đã hao mất quan trọng! Cơ Băng Nhạn không đáp, lại nghiêng túi da dê, đổ nước ra đất.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, kêu lớn:

-Ngươi làm gì thế?

Cơ Băng Nhạn vẫn không đáp.

Tiểu Phi bước đến, trầm giọng thốt:

-Ám khí có độc, độc đã vào nước rồi, nước không còn dùng được nữa! Hồ Thiết Hoa lùi lại hai bước, ngã ngồi xuống đất. Y phải cố gượng mới đứng lên được. Nước không còn, mạng y không còn, mạng của tất cả không còn! Tiểu Phi tiếp:

-Nhìn thấy mấy đạo hắc quang, ta biết ngay đó là loại châm rỗng ruột có chứa độc dược, độc thủy. Ta nhớ đến loại châm "Cửu Thiên Thập Địa, Thiên Ma Thần Châm" ngày trước, ta cho rằng loại châm này lợi hại không kém. Người xưa đã khuất, tuyệt kỹ cũng thất truyền. Ngày nay, sao lại có người tạo được loại ám khí tuyệt độc đó? Chính là sự mà ta khó tưởng nổi! Chàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ta thấy nơi tay chúng, có một ống đồng nhỏ… Cơ Băng Nhạn liếc xéo chàng, hừ một tiếng:

-Muốn nói gì, hãy đợi chiều xuống, dừng chân rồi hãy nói, giờ thì đi, đi gấp, mất thì giờ quá nhiều rồi! Hắn chẳng hề nhìn Hồ Thiết Hoa đến nửa mắt, hắn không nhìn Hồ Thiết Hoa từ lâu! Hồ Thiết Hoa khi nào chịu nổi sự tình bị bỏ rơi như vậy, y biết lắm, tất cả đều do y mà ra, dù sao thì Cơ Băng Nhạn cũng chẳng nên lảnh đạm quá chừng như vậy.

Y hét to:

-Tại ta! Tại ta đa sự, ta đui, ta mù, ta ngu xuẩn, ta ngoan cố… Tại ta! Sao ngươi không mắng ta? Sao ngươi không nói gì với ta? Mắng ta đi, đánh cũng còn được! Thà bị mắng, bị đánh, ta còn dể chịu hơn! Cơ Băng Nhạn từ từ day qua y, nhìn y, từ từ hỏi:

-Ngươi muốn ta mắng ngươi?

Hồ Thiết Hoa gầm lên:

-Ngươi không mắng ta, thì ngươi là súc sanh! Cơ Băng Nhạn không hề biến đổi thần sắc, từ từ ngồi lên lừng lạc đà, điềm nhiên thốt:

-Tại sao ta phải mắng ngươi? Cứu người là việc tốt, phàm là việc tốt đáng làm, nên làm, hà huống nếu có mù mắt thì chẳng riêng gì một mình ngươi mù. Mắc mưu kẻ kia, chẳng phải chỉ có mỗi mình ngươi! Hồ Thiết Hoa sững sốt, lâu lắm, chẳng nói được tiếng nào.

Tiểu Phi từ phía sau trờ tới, vỗ tay lên vai y cười nhẹ:

-Tử Công Kê không đến đổi khả ố như tưởng, phải không?

*** Chiều lại, Hồ Thiết Hoa cũng như Thạch Đà, tìm một góc ngồi im chờ đêm xuống sâu để nhìn sao trời, chờ cho hai cái cuối cùng trả cái nóng lại cho thái dương.

Đoàn người không còn cái gì ăn, cái gì uống phung phí như trong những ngày đầu, và những cái gì còn lại chỉ gồm một dung tích, cái dung tích nhỏ của một chiếc túi, bên cạnh Cơ Băng Nhạn.

Không có nước, thì nấu nướng làm sao? Dĩ nhiên, không có ăn, không có ăn là không hưởng thụ, là gần chết.

Thạch Đà ngồi cách Hồ Thiết Hoa không xa lắm.

Sự việc đã xảy ra trong ngày, hăn không thấy, không nghe, tức nhiên không biết gì hết.

Nhưng mường tượng là hắn có biến đổi.

Thân hình thẳng dựng của hắn giờ đây uốn cúp xuống, gương mặt trơ như mặt cối đá, giờ đây có vẻ khủng khiếp hiển lộ.

Hắn mất bình tỉnh thấy rõ.

Trước kia, có thể là Hồ Thiết Hoa nhận ra sự thay đổi đó nơi hắn. Nhưng bây giờ, y chẳng còn lưu ý đến hắn nữa.

Bởi, y còn bận lưu ý đến chính y. Y tự giận mình, từ than trách mình.

Trong lều có một ngọn đèn thủy tinh, ánh đèn mát dịu như ánh sao.

Dưới ánh đèn mát dịu, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn đang thảo luận với nhau.

Cuộc thảo luận lại không êm dịu chút nào.

Tiểu Phi nhìn chiếc ống đồng thở dài:

-Một ám khí bình sinh ta sợ nhất! Ta nghĩ, trên thế gian ngày nay, chỉ có ba người chế tạo được nó mà thôi! Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Ba người?

Tiểu Phi gật đầu:

-Người thứ nhất là chưởng môn nhân Đường môn tại Tứ xuyên, người thứ hai là Châu lão tiên sinh trong Cửu Khúc Đường tại Giang Nam, song chắc chắn là hai người đó chẳng khi nào đến vùng sa mạc! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

đúng như vậy! Đoạn hắn hỏi:

-Còn người cuối cùng?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Người thứ ba, người cuối cùng là ta! Nhưng ta không chế ra nó hay đúng hơn, vật này chẳng phải do ta chế ra! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi biết có ba người chế tạo được nó, nhưng ta thì ta lại biết đến bốn người.

Bất quá, người thứ tư là ai, hiện giờ ta chưa biết được.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu rồi thở dài:

-Chế tạo được loại ám khí này, người nào đó, chưa hẳn đáng sợ. Điều đáng sợ là việc y làm thế nào cho thủ hạ cam tâm tình nguyện chết vì y, cho y! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ngươi cho rằng người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu, kẻ thù đối đầu của ngươi?

Tiểu Phi lắc đầu:

-không! Hắc Trân Châu không có thủ đoạn như vậy, hơn nữa, hắn không quá độc! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi tưởng người đó là ai?

Tiểu Phi suy nghĩ một lúc:

-Có thể là một bằng hữu trong Hắc Đạo, cực kỳ lợi hại, từ Trung Nguyên đến đây! Cũng có thể là một thủ lãnh của bọn cường khấu vùng sa mạc! Không phải chỉ vì ta hoặc vì ngươi đến đây. Bất quá, người đó cho rằng chúng ta, cũng như bất cứ ai khác có phong thái đại quy mô như chúng ta, là những con dê béo. Y muốn thịt con dê chứ không vì một mục đích nào khác! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Cũng có thể như vậy lắm! Tiểu Phi tiếp:

-Y đoán định chúng ta phải do con đường này mà đi, cho nên đặt cạm bẫy nơi đây chờ ta. Có thể là thoạt đầu, y muốn sát hại chúng ta, song hai gã đó lại thay đổi ý định, khác hơn kế hoạch công tác mà cả hai tiếp nhận, thay vì giết người, lại phá hoại hành trình của người, thay vì giết ngay, lại xoay qua giết dần giết mòn bằng cách phá hoại những vật nhu yếu của chúng ta. Bởi, cả hai nhận ra kịp thời, chúng ta chẳng phải là những người khách thương tầm thường.

Chàng cười khổ tiếp luôn:

-Họ chờ chúng ta kiệt sức vì thiếu nước, sẽ xuất hiện làm nốt cái việc giết người mà họ phân ra làm hai giai đoạn! Kể ra họ cũng có cơ trí đó! Cơ Băng Nhạn mơ màng:

Biết đâu, họ chẳng muốn chúng ta chết liền, họ chỉ muôn chúng ta thấm thía từ từ cái khổ, cuối cùng khi quá sức chịu đựng rồi, chúng ta cũng phải chết, mà họ lại khỏi nhọc sức ra tay?

Tiểu Phi cau mày:

-Tại sao ngươi có ý tưởng đó? Họ có lợi gì, bắt chúng ta phải chịu khổ? Ngươi… Bỗng chàng ngưng câu nói, bởi chàng vừa bắt gặp trong ánh mắt của Cơ Băng Nhạn niềm khủng khiếp lớn lao vừa hiện.

Sự kiện đó, có thể hiện lộ Ở bất cứ người nào, nhưng bình sinh chàng chưa hề thấy nơi Cơ Băng Nhạn.

Và nếu Cơ Băng Nhạn bất an, hẳn sự tình phải quan trọng phi thường.

Chàng bắt đầu lo lắng, như Cơ Băng Nhạn lo lắng.

Nhưng Cơ Băng Nhạn lo lắng về chuyện gì? Tiểu Phi ướm thử:

-Hay là ngươi đã đoán được người đó là ai rồi?

Chừng như Cơ Băng Nhạn muốn nói chi đó, nhưng hắn nhìn ra Thạch Đà đang ngồi bên ngoài một thoáng, lập tức thay đổi chủ ý, không nói ra điều muốn nói, hắn chỉ cười thốt:

-Bất chấp người đó là ai, rồi chúng ta sẽ biết, nếu quả thật y muốn bám sát chúng ta! Nếu y tưởng là có thể làm cho chúng ta chết khát thì y lầm! Lầm to! Tiểu Phi không hỏi nữa, Cơ Băng Nhạn lại cười, rồi tiếp:

đúng là y lầm! Tiểu Phi gật đầu:

đi sa mạc, mà có Cơ Băng Nhạn cùng theo, thì khi nào lại phải chết khát?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Ta biết cách đây độ trăm dặm, có một nơi, nơi đó có một nguồn nước bí mật, ngày mai, trước khi hoàng hôn xuống, chúng ta đến tại địa phương có nguồn nước bí mật đó. Vừa rồi, ta chẳng nói gì, là ta cố ý để cho Hồ Thiết Hoa khẩn cấp, cho đáng đời hắn! Hắn nằm xuống và giấc ngủ dể đến cho hắn vô cùng.

Tiểu Phi nhẹ bước ra khỏi lều đến ngồi bên cạnh Hồ Thiết Hoa.

Không phải chàng muốn nói chuyện với Hồ Thiết Hoa, chàng muốn mượn cái cớ ngồi đó, để tiện bề quan sát con người thần bí.

Chừng như chàng có linh cảm là Thạch Đà có chứa chấp một sự bí mật gì nơi lòng. Và gã là con người đáng sợ nhất, đáng sợ hơn một mũi độc châm, chạm ào da thịt là máu ngưng đọng nơi yết hầu tắt thở ngay.

*** Hôm sau Cơ Băng Nhạn đem lượng nước còn lại, chia ra năm phần điềm nhiên thốt:

-Nước chỉ còn bao nhiêu đây thôi. Các ngươi có thể uống, mà cũng có thể dành lại, lúc cần thiết. Ta nghĩ, phần còn lại không đủ cho chúng ta chi trì quá ba ngày.

Hồ Thiết Hoa nhìn túi không nước, cao giọng thốt:

-Ngươi hãy giữ đó mà dùng, ta không khát.

Y quay đầu, định bước đi.

Tiểu Phi nắm y, giữ lại, mỉm cười thốt:

-Ngươi không nên đấu nư giận với Cơ Băng Nhạn, càng đấu, ngươi càng thua cuộc chứ chẳng ích gì.

Hồ Thiết Hoa vụt cười to:

-Ta đấu nư giận gì với hắn, chiều hôm qua, ta có nghe hắn nói là hôm nay, trước khi hoàng hôn xuống, hắn sẽ tìm được nước, mà ta thì còn một bình, nếu có khát thì ta cứ nốc thứ cay cay đó, khi nào ta lại chết vì nước mà sợ! Cơ Băng Nhạn bất giác phì cười.

Tiểu Phiên nhìn ba bằng hữu cùng nắm tay nhau, cùng cười vang, bỗng hắn khích động dũng khí, hắn hứng khởi ra mặt.

Chỉ có Thạch Đà, càng lúc càng âm trầm, chừng như riêng có hắn là thấy được cái gì nguy hiểm, đáng sợ mà những con mắt sáng không thể thấy! Cơ Băng Nhạn chỉ vẫy tay, Thạch Đà cho đoàn lạc đà dừng lại liền.

Hồ Thiết Hoa từ trên lưng lạc đà nhảy xuống, đến bên cạnh Cơ Băng Nhạn, hỏi liền:

-Ngươi muốn cho Thạch Đà dừng lại, phải không?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngươi chỉ cần vẫy tay là hắn hiểu ý tứ của ngươi?

Cơ Băng Nhạn lại gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Nhưng ngươi nói là hắn đui, hắn điếc, tại sao hắn thấy ngươi vẫy tay?

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Ta có phương pháp làm cho hắn biết được ý ta, hắn chẳng nhìn thấy gì cả! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi có phương pháp quỷ gì chứ? Tại sao ngươi không nói cho chúng ta hiểu?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi không thấy à?

Hồ Thiết Hoa lại hừ:

-Chỉ có quỷ mới trông thấy phương pháp quỷ! Cơ Băng Nhạn nhìn qua Tiểu Phi:

-Còn ngươi?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ngươi dùng một viên sỏi nhỏ, truyền đạt cái lịnh của ngươi, giả như ngươi muốn Thạch Đà dừng lại, thì ngươi cho viên sỏi chạm vào vai tả của hắn, nếu ra lịnh đi, thì ngươi chọi vào vai hữu của hắn.

Chàng cười nhẹ, nhìn qua Hồ Thiết Hoa:

-Cái phương pháp đó, chỉ có quỷ mới thấy, phải không? Bởi đó là một phương pháp quỷ, phải không?

Hồ Thiết Hoa đưa tay lên trời, cười khổ:

-Ta không biết ta khôn hơn kẻ ngu xuẩn được bao hiêu? Có lẽ ta còn ngu hơn một kẻ ngu xuẩn! Nơi họ dừng chân, cát màu vàng, khác hơn các nơi khác, cát màu trắng. Nhưng, địa thê, chẳng có gì khác biệt sánh với mọi nơi. Có khác chăng là một cội cây.

Cội cây dựa bên một khối đá, cây đã khô rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, vụt hỏi:

-Nơi đây có nước à?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa đưa tay vò đầu:

-Trời! Nước ở đâu sao ta không thấy? Không lẽ cái đầu này chứa vật vô ích cho ta? Không lẽ con mắt ta thấy mọi vật trừ ra nước?

Y chụp Tiểu Phi, hỏi:

-Nói thật cho ta biết, ngươi có thấy nước hay không?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nghe nói tại sa mạc có nhiều nguồn nước bí mật, tất cả đều ở dưới mặt cát.

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

đúng vậy! Ngươi… Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa, muốn nói gì đó. Những gì hắn muốn nói, hẳn nghịch lổ nhĩ lắm, cho nên hắn do dự.

Trong khi đó, Hồ Thiết Hoa lại đưa hai tay lên:

đừng nói! ta thừa nhận ta chẳng biết gì cả, ta thừa nhận là ta ngu nhất đời! Ta chẳng hiểu một việc nhỏ mọn nào cả! Y lại vò chiếc đầu tiếp:

-Ta cũng thông minh đấy chứ, phải không? Nhưng chẳng hiểu tại sao, hiệp với hai ngươi một chổ rồi, ta lại hóa ra ngu xuẩn quá chừng như thế này! Có lẽ ta nhiễm cái bịnh ngốc của kẻ nào đó! Tiểu Phiên bỗng cười to:

-Nếu đúng là Hồ lão gia nhiễm bịnh ngốc, thì chắc chắn là do tiểu nhân truyền sang! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi truyền sang cho hắn thế nào được? Hắn còn ngu hơn ngươi nữa kia mà! Chính Cơ Băng Nhạn nói xong, không nín được cười, bật cười ầm lên.

Nhưng hắn không thể cười lâu, hắn còn phải đốc thúc mọi người đào hồ lấy nước.

Cơ Băng Nhạn sững sờ.

Hồ Thiết Hoa xuất hạn ướt cả đầu, cả cổ, muốn nói một vài câu xỏ cho hả cơn tức, muốn cười một vài tiếng cho quên mệt, nhưng nhìn thần sắc của Cơ Băng Nhạn, y câm lặng ngay, bởi y đã thấy cái nguy cơ đang đeo bên mình.

Đứng cạnh nguy cơ, còn ai mỉa mai ai được? Còn ai cười ai được?

Tiểu Phi cố lấy giọng thản nhiên hỏi:

-Ngươi nghĩ lại xem, mình có lầm địa điểm chăng?

Cơ Băng Nhạn nhảy dựng lên hét to:

-Ngươi không đủ tín nhiệm ta?

Tiểu Phi hiểu rõ Cơ Băng Nhạn đang bực dọc phi thường, nên không còn nói gì hơn nữa.

Cơ Băng Nhạn đột nhiên nhũn người lại không còn kiềm vững đôi chân, thân hình phải ngã tựa vào cội cây.

Tiểu Phiên cười vuốt:

-Nước dưới đất, có lúc khô kiệt, có lúc lại xoay chiều đổi mạch, vì tạo hóa thường chơi cái trò trớ trêu, để làm khổ người đời cho vui! Không ai làm được, khi tạo hóa muốn đùa! Không ai hiểu được! Tiểu Phi thốt:

-Ta hiểu! Cơ Băng Nhạn nhìn chàng, mặt buồn ảm đạm:

-Ngươi đừng trách ta, ta… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ta biết rõ tâm tình của ngươi, nếu ta là ngươi hẳn ta đã nổi cáu lên rồi, mà nổi cáu cao độ hơn ngươi nữa! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Phải! Một người gặp sự bực dọc quá cở, lại không phát tiết được sư bực dọc đó lên đầu bằng hữu, thì phát tiết nơi đâu? Nếu bằng hữu không cam chịu sự phát tiết đó, thì con ai giải tỏa sự bực dọc cho người bực dọc?

Tiểu Phiên nhìn cả ba một lúc, vụt thốt:

-Tiểu nhân xin mạn phép chen vào một câu! Ai kết bằng hữu được với hai vị, thì đúng là người có vận đỏ nhất trên đời này! Vừa lúc đó, có tiếng chân nện rầm rầm trên cát, từ xa vọng đến! Chân, hẳn nhiên là chân ngựa rồi, chứ còn chân thú nào khác? Nhưng, làm gì có ngựa chạy trên sa mạc?

Hồ Thiết Hoa giật mình, toan bước tới, ngăn chặn đoàn người nào đó.

Tiểu Phi vội nắm tay y, giữ lại, trầm giọng thốt:

-Trong hiện cảnh, chúng ta chẳng nên vọng động. Hãy bình tỉnh, chờ xem tình hình, biến chuyển như thế nào.

Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phiiên và Thạch Đà dồn lạc đà xuống vùng cát trũng.

Trước khoảng trũng còn có mấy khối đá, che khuất tầm mắt của người ở xa nhìn đến.

Giữa sa mạc, có được một nơi ẩn núp như vậy, kể ra cũng tuyệthảo rồi.

Khi Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi ẩn mình xong, thì có mấy con ngựa khoẻ xuất hiện trước tầm mắt họ.

Ngựa chạy nhanh, vó ngựa cuốn cát, vần vần quyện thành trốt bám theo đoàn.

Người trên lưng ngựa nằm rạp xuống, như sợ hãi một điều gì, và đang giục ngựa chạy chết, cố tránh sự sợ hãi đó, càng xa càng hay.

Vầng thái dương đã chếch về tây, trời chưa tối, nên còn nhìn rõ mọi sự vật.

Sau lưng đoàn ngựa, chẳng có bóng dáng gì khả nghi, chứng tỏ đoàn người bị đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, kêu khẽ:

-Tại sao thế? Họ sợ gì mà chạy chết như thế?

Gương mặt Cơ Băng Nhạn trầm xuống đáng sợ, hấn thốt gấp:

-Tại sa mạc, thường có những sự lạ lùng, nếu chẳng ai chạm đến mình, thì tuyệt đối không nên can thiệp vào bất cứ việc gì xảy ra trước mắt. Chúng ta cầm như chẳng thấy chi hết vậy! Nhưng ngựa lại chạy ngay về hướng của bọn Cơ Băng Nhạn.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Nếu họ chạm vào chúng ta?

Cơ Băng Nhạn chưa kịp đáp, ngựa đã đến nơi Và tấu xảo làm sao, ngựa lại kiệt sức đúng lúc đó, ngã nhào.

Người ngồi trên ngựa, dĩ nhiên phải nhào theo, xuống đến mặt cát rồi lộn mình đứng lên liền.

Ngựa thì năm con, mà người thì chỉ có bốn. Bốn người đó ăn vận giống vũ sư Trung Nguyên, y phục chẽn, mang đao, họ tỏ ra là những tay rất khá.

Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy ai kinh hoàng thất thố như mấy người này.

Cát vấy đầy mình họ, cả bốn đều mở mắt trừng trừng, đều thở hồng hộc, họ nhìn ra xa xa, gương mặt họ hiện rõ niềm sợ hãi cực độ.

Bọn Hồ Thiết Hoa khẩn trương ra mặt thầm nghĩ:

-Họ thấy gì mà họ quá sợ như thế? Mà họ thấy, có liên quan chi đến họ, làm cho họ sợ quá độ?

Bỗng một người hét lên cuồng loạn, rồi tất cả bốn người cùng rút đao, cùng múa lên, họ chém họ đâm, họ đánh ra bốn phía tới tấp, họ thi triển tận sở năng.

Nhưng họ múa đao, mà chẳng có đối phương! Họ đánh vào khoảng không, như giao đấu với quỷ! Họ đánh như vậy, cho đến lúc tận cùng cuộc đời của họ, cuộc chiến không ngã ngũ thắng bại, bởi là cuộc chiến không đối phương! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, lẩm nhẩm:

-Họ thấy quỷ? Họ đánh với quỷ?

Cơ Băng Nhạn vẫn trầm gương mặt, không nói gì! Tiểu Phiên rung người, lắp bắp thốt:

-Nghe nói tại sa mạc có hạng ác ma, ẩn hình, hạng ác ma đó chuyên ăn gan người. Hay là… Cơ Băng Nhạn gắt:

đừng nói nhảm! Tiểu Phiên nín ngay, nhưng càng phút càng rung mạnh.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi, Tiểu Phi ngưng trọng thần sắc nhìn Thạch Đà.

Gã không thấy gì được, không nghe gì được, thế mà gã co người như con trút uốn mình, gã lại rung như Tiểu Phiên.

Tại sao? Tại sao thế?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa nghi ngờ. Mồ hôi lạnh xuất ra ướt lòng bàn tay.

Bốn người kia đánh tứ tung một lúc, có hai người ngã xuống.

Hai người còn lại nhọc phờ, họ thở như trâu xịt nước. Song họ cứ múa, cứ đánh tứ tung, họ chẳng chịu dừng tay.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng thốt:

đao pháp của nhà họ Bành đấy! Tiểu Phi thở dài:

-Ta cũng đã nhận ra rồi. Tại sao người trong Bành gia lại biến đổi ra hình dạng đó?

Hồ Thiết Hoa nhìn kỹ một chút, chợt kêu lên:

đúng vậy! Ngũ Hổ Môn Đao! Nhìn đao pháp của mấy người này, ta có thể đoán họ là những tay hữu hạng trong hàng đệ tử Bành Gia! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao là môn học bí truyền, chẳng bao giờ dạy ra đến người ngoài, bốn người này hẳn là con cháu gì của họ Bành. Trong số Bành Môn Thất Hổ người có bộ ria rậm rạp nhất là Bành Nhất Hổ… Tiểu Phi hỏi:

-Có phải ngày nay, Bành Môn Thất Hổ kế thừa khai thác Tiêu cục của Bành Vân chăng?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải! Tiểu Phi tiếp:

-Nếu vậy, thì bốn người đang hộ tống một tiêu vụ đây! Tiểu Phiên thốt:

-Nhất định như vậy rồi! Tại sa mạc, chỉ có những người hành nghề bảo tiêu dùng ngựa chứ không dùng lạc đà.

Một tiếng hét vang lên, một người nữa ngã xuống.

Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên, cao giọng thốt:

-Lão Bành Vân là con người rất tốt, ta không thể lấy mắt nhìn con cháu lão chết loạn, chết cuồng như thế này! Ta phải cứu hắn!

34. Chương 34: Cực Lạc Tinh

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi cứu hắn bằng cách nào?

Hồ Thiết Hoa chuẩn bị vọt đi, toàn thân căng thẳng, nghe cbn hỏi như vậy, bất giác thở phì, như quả cầu xẹp hơi.

Y sững sờ một lúc, chưa nói gì được, người cuối cùng vung tít đao một hồi rồi ngã xuống.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Hắn ngã, cũng như ba người trước ngã là vì kiệt sức, họ chưa đến đổi nguy đến tánh mạng, chỉ sợ… Hồ Thiết Hoa đã bình tỉnh, thốt:

-Vô luận họ chết hay không chết, ít nhất chúng ta cũng phải đến đó xem qua! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Giờ thì không đến được! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Tại sao?

Rồi y bĩu môi:

-Chẳng lẽ họ giả vờ?

Bốn người đó, hẳn không thể giả vờ, bởi chẳng ai giả vờ như vậy được! Lần này, Hồ Thiết Hoa đã có chủ trương rõ rệt, chỉ chờ Cơ Băng Nhạn cho biết ý kiến là y hành động liền.

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Ngươi có nhận thấy là bốn người đó không phải vô duyên vô cớ mà phát điên chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên là có người hãm hại! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Và đương nhiên là người hãm hại họ không phải không nguyên nhân, có đúng thế không?

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

đúng vậy! Biết đâu người đó không có ý đoạt hàng hóa bảo tiêu của họ?

Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Như vậy bốn người đã ngã rồi, thì chẳng lẽ kẻ kia lại không đến thu dọn chiến quả? Nếu bây giờ ngươi xuất hiện, là ngươi trở thành đối tượng của kẻ ấy! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng nhìn mút tầm mắt, chúng ta có thấy bóng hình nào đâu? Không lý kẻ đó có thuật tàng hình?

Bỗng, một bóng đen vụt qua, ngang trên đầu họ tiếp theo gió gấp thổi mạnh, một con chim ưng xuất hiện, lượn một vòng, quanh đoàn người ngựa.

Đoạn nó khép hai cánh lại, lao mình xuống.

Mỏ nó mở ra, cắn lấy một đường dây cột chiếc rương nơi cổ xe ngựa rồi nó bay lên.

Nó quạt cánh mấy lượt, biến hình trận cát, thoáng mắt nó chỉ còn là một điểm đen, điểm đen nhỏ dần, rồi biến mất.

Động tác của con chim ưng nhanh quá, Hồ Thiết Hoa cơ hồ nhận định không kịp.

Tiểu Phi thở dài:

-Kế hoạch chu đáo và cẩn mật vô cùng! Thủ đoạn lợi hại phi thường! Không cần một người nào xuất hiện, chứ đừngnói là xuất thủ! Thế mà vẫn lấy được chiếc rương do Bành gia thất hổ hộ tống! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi có tưởng là chiếc rương đó đựng châu ngọc chăng?

Tiểu Phi cười khổ:

-Không phải châu ngọc thì dễ thường là thịt béo à?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu là thịt béo, thì còn có lý! Một con chim ưng do kẻ nào đó sai đến, lại có tài nhận thức rương châu ngọc à?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chiếc rương có một dấu hiệu riêng, con chim ưng được huấn luyện kỹ càng, nhận ra dấu hiệu đó. Ngươi chưa hiểu nổi một việc như vậy sao?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Một lúc lâu, y gượng cười thốt:

-Xem ra cái bịnh ngốc của ta, càng ngày càng trầm trọng! Cơ Băng Nhạn cất tiếng:

-Kẻ đó đã đắt thủ, bấy giờ nếu ngươi còn muốn đến xem có thể đi được rồi! *** Trong bốn người, đã chết hết ba.

Người còn lại có bộ ria rậm, ngực còn thoi thóp nhưng rất nhẹ, chừng như có thể ngừng bất cứ lúc nào.

Hồ Thiết Hoa banh miệng y, đổ phần rượu còn lại trong bình vào miệng y.

Tim người đó lập túc lại đập mạnh trở lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Các hạ có phải là Bành Nhất Hổ chăng? Các hạ đã gặp gì?

Người đó mở mắt ra, Hồ Thiết Hoa nhận ra ánh mắt của y còn hàm ẩn vẻ kinh hãi.

Tiểu Phi thấy tròng mắt của y lớn ra một cách quái dị.

Y thở mạnh, y cựa mình, y muốn đứng lên, nhưng y không cử động nổi bàn tay.

Chẳng những thế, y không còn điều khiển thân thể như y muốn! Hồ Thiết Hoa lại giục:

-Nói đi! Nói đi chứ! Các hạ còn nói được chăng?

Người đó ục ặc mấy tiếng, yết hầu dao động, cuối cùng phát ra một thứ thanh âm, không giống tiếng người.

Cả bọn cố gắng nghe:

-Ác ma!... Ác ma!... Trăm ác ma, ngàn ác ma!... Giết!... Giết!... Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi nặng hạt, cao giọng:

-Ác ma ở nơi nào? Nơi nào có ác ma?

Người đó trừng mắt nhìn ra xa xa, rung rung giọng:

-Ngươi đừng tưởng cướp được! Ngươi... ngươi... Y vụt vọt tới, nhưng chỉ được hai bước thôi, rồi ngã xuống.

Vĩnh viễny không còn động đậy được nữa! Những giọt rượu của Hồ Thiết Hoa giúp y phục hồi điểm sinh lực cuối cùng, trước khi tiêu tan luôn, tiêu tan vĩnh viễn.

Tiểu Phiên run bắn người, thốt:

-Hắn thấy... hắn thấy ác ma ẩn hình! Ác ma ở đâu đây, nên hắn định chạy, hắn không còn chạy được nữa! Nếu chúng ta không chạy thì chỉ sợ không còn kịp nữa! Hồ Thiết Hoa thừa hiểu hắn hồ đồ, song vẫn rợn người như thường.

Y nhìn qua Thạch Đà, gương mặt của gã đầm đìa mồ hôi! Cơ Băng Nhạn ngồi xuống cạnh một xác chết quan sát.

Một lúc lâu, hắn đứng lên, nhưng chẳng nói gì.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi tìm được nguyên nhân cái chết của họ chăng?

Cơ Băng Nhạn thong thả thốt:

-Mất sức, đói, khát mà lại mường tượng có trúng độc, một loại độc kỳ quái, loại độc không giết người, chỉ làm cho người điên thôi! Tiểu Phi suy nghĩ giây lâu:

-Người hãm hại họ rất có thể cũng là người hãm hại chúng ta! Dùng một phương pháp làm cho kiệt sức vì khát! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ảo ảnh đeo đuổi họ đến phút cuối cùng! Tiểu Phi gật đầu:

-Trước khi đến đây, họ đã trúng một loại độc, sanh ra ảo tượng trước mắt họ, nên thấy trăm ác ma, ngàn ác ma, vây quanh họ công kích họ, họ chạy, chạy không thoát, họ kháng cự, đến lúc khí lực tiêu tan, họ ngã gục! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nếu họ không khát nước, thì họ có lâm vào tình trạng đó không?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhìn cả hai, rồi nhìn xác chết, không nói được tiếng nào nữa.

Nhìn ra xa, cát vàng trải rộng, ngoài tầm mắt. Nơi nào cũng là cát vàng.

Không có nước! Không có sanh mạng! Không có hy vọng! *** Thêm một ngày nóng thiêu, nóng đốt lại qua! Họ mang ngựa chết, người chết, bỏ vào trủng cát, họ đùa cát cho lấp bên trên.

Sau đó, họ ngồi lên phiến đá, chờ sao hiện.

Không ai nói một tiếng gì.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi một câu:

-Hiện tại chúng ta làm sao? Đi đến nơi nào tìm nước?

Nhưng câu hỏi không thoát ra khỏi miệng y, bởi y hiểu, dù y có hỏi, cũng chẳng ai đáp! Biết đáp làm sao?

Đói! Khát! Mệt nhọc! Những cảm giác đó về với họ, khi đêm về.

Tiểu Phiên lấy cơm khô, toan ăn, Cơ Băng Nhạn giật lại gắt:

-Ăn là chết gấp! Không ăn, ít khát. Ăn vào, sẽ khát kinh khủng đấy! Hồ Thiết Hoa lại vò đầu, vụt cười thốt:

-Vừa rồi ta sờ vai Bành Nhất Hổ, chạm phải một cái gì vừa tròn, vừa cứng, mường tượng cái trứng gà. Các ngươi nghĩ có ký quái không?

Y không muốn nói gì, song im lặng thì cảm thấy buồn buồn làm sao! Cơ Băng Nhạn bỗng nhiên đứng lên, bước đến cạnh Thạch Đà nắm tay gã, ngồi xuống, đối diện với gã một lúc, cả hai bất động trong tư thế đó.

Thần sắc của Thạch Đà càng lúc càng trầm trọng, đáng sợ vô cùng! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Ngươi xem, họ đang làm gì thế?

Tiểu Phi đáp:

-Ho đang đàm thoại.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

đàm thoại?

Tiểu Phi gật đầu:

đối với kẻ vừa điếc, vừa câm, vừa đui, phải có một phương pháp đặc biệt để giao đàm với kẻ ấy! Họ đang dùng bàn tay chuyển đạt ý tứ cho nhau đó.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Lúc nào ngươi cũng sáng suốt! Cái gì ngươi cũng hiểu cả! Tiểu Phi cười khổ:

-Ta hy vọng muốn biết họ đang nói gì với nhau! Rồi Cơ Băng Nhạn cũng trở lại với họ, thần sắc trầm trọng hơn trước.

Hắn ngồi xuống bên cạnh Tiểu Phi, lâu lắm, hắn mới cất tiếng:

-Ngươi hãm hại chúng ta, chính là người hãm hại Thạch Đà ngày trước! Hồ Thiết Hoa giật mìn, Tiểu Phi điềm nhiên thốt:

-Ta đã thấy như vậy, ngay từ chiều hôm qua! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Mà người đó là ai?

Cơ Băng Nhạn thở dài:

- Dù chết, Thạch Đà cũng không chịu nói tên người đó cho chúng ta biết! Theo ta hiểu, chẳng những người đó có vũ công đáng sợ, mà dưới tay của y luôn luôn có hàng trăm người, sẵn sàng chết cho y! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Võ công cao, thủ hạ đông, lại toàn là những tên cảm tử, hành động lại ngụy dị, kỳ bí, thủ đoạn lại tàn độc! Thật sự, ta cũng phải khiếp! Ta không tưởng tượng nổi trên đời có một người đáng sợ như vậy? Đáng sợ Ở mọi phương diện?

Rồi y nhảy dựng lên hét to:

-Ta chưa biết phải đối phó với con người đó như thế nào, ta chưa biết con người đó có hình dạng như thế nào sng nếu ta bị người đó hãm hại thì thật là oan uổng cho ta! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Nếu ngươi biết dằn tánh nóng có thể ngươi khỏi chết oan uổng! Hồ Thiết Hoa lại ngồi xuống, ôm đầu, rên rĩ:

-Ta điên? Càng ngày ta càng điên? Ta điên mất? Các người đừng để ý đến ta! Cơ Băng Nhạn suy tư giây lâu, rồi trầm giọng thốt:

-Hiện tại, điều khó khăn nhất cho chúng ta, chẳng phải là việc thiếu nước mà chính là người đó! Có ta, Thạch Đà, vấn đề nước chẳng còn quan trọng nữa, chỉ còn người đó! Người đo là vấn đề sống chết của chúng ta! Hắn thở dài, đoạn tiếp:

-Y đã phát hiện ra chúng ta rồi, tuyệt nhiên chẳng khi nào y buông tha chúng ta! Cục diện đã thành cái thế đối lập, đối lập với tất cả phương tiện cho y, song chúng ta như người đi đêm, chính đó là điều đáng sợ. Bởi y biết chúng ta, mà chúng ta thì chẳng biết y. Y thấy chúng ta, y có thể theo dõi chúng ta từng bước đi, song chúng ta chẳng biết y ở phương trời nào! Hoặc chúng ta, hoặc y phải có một bên hủy diệt, mà chúng ta thì… có nhiều hy vọng bị hủy diệt hơn y! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thì chúng ta cố tránh y, chúng hãy tìm Hắc Trân Châu trước, sau đó sẽ giải quyết vấn đề của y! Cơ Băng Nhạn gằn từng tiếng:

-Không một ai có thể trốn tránh y, nếu y quyết tâm tìm. Trước khi gặp y, chúng ta phải dẹp mọi việc làm qua một bên, để tìm cách đối phó với y. Hà huống, rất có thể Hắc Trân Châu thỉnh y đếnđây để đối phó chúng ta! Tiểu Phi thở dài.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, bỗng bật cười lớn mấy tiếng:

-Nếu vậy chúng ta cũng nên liều sống chết với y một phen! Chẳng có gì phải lo ngại, y chẳng phải là một kẻ bất khả xâm phạm, y chẳng phải là kim cương bất hoại, thì chúng ta sợ gì y chứ? Chúng ta từng gặp nhiều đối thủ lợi hạ mà! Các ngươi quên sao?

Hồ Thiết Hoa ngẫng đầu lên vỗ tay phụ họa:

-Bây giờ ta mới nghe đúng là giọng nói của một Đạo Soái Lưu Hương! Mấy hôm nay ta tưởng Đạo Soái Lưu Hương đã chết rồi!… Tiểu Phi cau mày:

-Trường hợp bất khả kháng, Hồ Thiết Hoa ạ! Cơ Băng Nhạn cũng tiếp:

-Không còn cách nào khác hơn! Họ ngồi đó, bất động, song cảnh giác đề cao, kiếm đao không nằm nơi tay, nhưng kiếm đao có thể chớp lên liền, đừng ai mong trêu vào họ.

*** Có người đến.

Hơn hai mươi người, từ bốn phía đổ đến. Bước chân của họ nhẹ hơn mèo rình chuột. Họ đi trên cát, lại đông người, không gây tiếng động xào xào nhỏ.

Nhưng họ làm sao qua lọt thính giác của cỡ người như Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phi?

Cả ba đưa mắt nhìn nhau cùng quyết định:

-Lấy tịnh chế động! Giữ bình tỉnh chờ biến cố! Cả ba từng chiến đấu bên cạnh nhau, họ liên kết nhau như một tường đồng vách sắt, họ hiểu nhau và hổ trợ nhau rất chặt chẽ.

Họ là ba, nhưng họ thừa kinh nghiệm chống trăm.

Họ cúi đầu, như đang ngủ gục.

Tới nơi rồi, hơn hai mươi người đó bao vây chung quanh họ liền.

Họ không tỏ lộ điểm gì là có hay biết hay đang bị uy hiếp.

Họ bất động, thành ra số người kỳ quái.

Hai mươi người đó, vận y phục đen, chẹt bó sát mình đầu, vấn khăn đen, thân pháp linh hoạt, người nào cũng tỏ ra là tay hung hãn phi thường.

Chúng vẫy tay ra hiệu với nhau.

Một người cất tiếng:

-Các vị đều là người thông minh, thiết tưởng nên ngồi yên như vậy là có lợi cho các vị, đến tay cũng không nên nhích động. Các vị nên hiểu, bất động là an toàn, nhích động là mất mạng! Hắn thốt rất chậm, chừng như không muốn giao sự khủng khiếp cho người nghe, nhưng đó lại là một thủ đoạn rất cao trên giang hồ ai ai cũng phải công nhận đó là một phương pháp dọa người rất hiệu nghiệm.

Trong tay chúng, có một vật gìn, đen nhưng sáng.

Hiển nhiên đó là ám khí.

Người vừa thốt dứt câu rồi, liền bước tới, tiếp luôn:

-Như vậy là tốt đó! Bây giờ, trao những vật đó ra! Tiểu Phi ngẫng đầu lên, lấp vấp thốt:

-Tất cả mọi vật đều ở trên lưng lạc đà, đại vương muốn lấy chi, xin cứ lấy.

Người đó cười lạnh:

-Ngươi đừng vờ ngây ngô! Tự nhiên, ngươi biết ta muốn lấy gì chứ?

Tiểu Phi vẫn run sợ:

-Tôi… thực tôi không biết đâu, đại vương?

Người đó gằn giọng:

-Ngươi lại vờ ngây ngô nữa đấy! Hắn đưa tay tát vào mặt Tiểu Phi.

Tiểu Phi theo đà của hắn, ngã qua một bên.

Nhưng chính người đánh mới kinh hãi.

Bàn tay đó, phải trúng đối phương, lại mường tượng đánh vào khoảng không. Rõ ràng là đánh trúng mặt đối phương, lại chẳng nghe một cái chạm nào.

Hồ Thiết Hoa trông thấy hắn kinh dị, y vừa giận, vừa tức cười, nghĩ:

-Ngươi đừng hy vọng đánh trúng Lưu Hương! Trúng Lưu Hương thì ngươi mất mạng! Người đó biết ngay có sự chẳng lành, vội lấy giọng hòa dịu thốt:

-Các ngươi nên hiểu, chúng ta có nhiệm vụ đến đây lấy vật, vật về tay là nhiệm vụ hoàn thành, lập tức ly khai, nhất định không làm gì hại đến các ngươi! Rồi hắn mỉm cười tiếp:

-Các ngươi thấy đó, nếu muốn giết các ngươi, chúng ta đã hạ thủ từ mới đến, đâu đợi lâu như vậy! Tiểu Phi biết là hắn nói đúng, chúng có mạng lịnh phụ trách việc theo dõi Bành Gia Thất Hổ, chúng không tự chuyên gặp ai giết nấy, và như vậy là bọn chúng không có chi đáng sợ, ít nhất cũng trong lúc này.

Người đó đợi một lúc lâu, chẳng thấy phản ứng gì với bọn Tiểu Phi, lại tiếp:

-Cho nên, chỉ cần các ngươi trao vật đó ra, ta bảo chứng là không ai làm thương tổn các ngươi. Chúng ta chẳng lấy vật gì khác hơn nữa, còn tặng lại các ngươi một bình nước! Hắn có vẻ quyết tâm lắm. Hắn không uy hiếp, song vẫn ẩn ước có hăm dọa, có dụ dẫn, và cái vật đó, hắn phải quan trọng lắm! Nếu không lấy được đó, khi trở về, chúng sẽ bị trừng phạt nặng.

Nước là món quý hơn vàng, tại sa mạc nước là vật quyến rũ nhất, phàm ai đi qua sa mạc lại không thích nước? Càng có nhiều càng tốt! Giả như bọn Tiểu Phi biết được đó là vật gì, họ dám lấy mà đổi nước lắm! Rất tiếc, họ chẳng biết vật gì! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng các vị cũng phải cho chúng tôi biết là vật gì mới được chứ! Cứ nói đi, nếu có, chúng tôi sẽ trao ra, vô luận là vật gì, chúng tôi cũng trao ra để đổi nước! Người đó trừng mắt:

-Thật sự ngươi không biết à?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Chúng tôi không biết thật mà! Nào ai dám dối với các vị?

Tiểu Phi cười thầm:

-Tiểu tử cũng vờ khéo đấy chứ! Người đó trầm giọng hỏi:

-Các ngươi không lục soát trên các xác chết kia sao?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời ơi chúng tôi dù đê tiện đến đâu cũng không thể trộm vật của kẻ chết! Như vậy là mắng khéo người đó rồi! Mà lại mắng đậm! Người đó nổi giận, đã hiểu mình bị xỏ, quát lên:

được! Lại đây mấy tên xem! Lục soát trong mình của chúng! Hồ Thiết Hoa toan phát tác, Tiểu Phi ngăn lại thốt:

để họ lục soát. Nhất định họ chẳng tìm được gì đâu?

Có mấy người bước tới, xét trong mình họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức bực tức, chẳng hiểu Tiểu Phi có ý tứ gì lại bằng lòng cho chúng xét.

Cơ Băng Nhạn nghĩ thầm:

đúng là cái tật cũ của Lưu Hương, hơn nữa, hắn động tính hiếu kỳ đấy! Nếu không biết rõ ràng sự tình, thì hắn chẳng khi nào hắn xuất thủ gấp! Vô luận ở đâu, vô luận đối với bất kỳ ai, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, Tiểu Phi chẳng hề xuất thủ.

Chàng không thích đánh nhau, càng tránh được càng hay.

Bọn đó xét xong người, lại xét đến lạc đà, chúng chẳng tìm được vật cần tìm.

Có một người trong bọn, suy nghĩ một chút, vụt thốt:

-Rất có thể vật đó còn trong mình Bành Gia Thất Hổ! Chúng lại moi xác chết lên, chúng lục soát một lúc.

Hồ Thiết Hoa cắn răng, day đầu nhìn nơi khác.

Một người thốt:

-Vẫn không có gì trên thi thể chúng?

Người đầu tiên lộ vẻ khẩn trương ra mặt, dậm chân nghe thình thình:

-Không thể không có! Nhất định là phải có! Cứ lục soát lại kỹ đi, nếu không có thì làm sao trở về phục lịnh?

Tất cả đều lộ vẻ kinh hoàng, tất cả đều cố lục soát. Song vẫn không tìm thấy gì.

Chúng càng phút càng khẩn trương, cơ hồ quên hẳn sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Cơ Băng Nhạn chớp mắt, đột nhiên cất tiếng:

-Cái vật các vị muốn tìm đó, thực sự là vật gì? Cứ cho chúng tôi biết đi, may ra chúng tôi có thể giúp các vị! Người đầu tiên quá khẩn cấp, buột miệng thốt:

-Cực Lạc Tinh! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Cực Lạc Tinh là cái gì?

Người đó đáp:

-Ta cũng chẳng biết rõ nữa. Ta chỉ biết trong số hàng hóa do bành Gia Thất Hổ hộ tống, có một vật quý báu vô cùng, vật đó là Cực Lạc Tinh.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tôi cứ tưởng là vật gì, trên thế gian này hiếm có, thì ra cũng chỉ là châu báu.

Người đó tiếp:

-Chúng ta vâng lệnh mà đến, theo kế hoạch mà hành động, lấy chiếc rương, ngờ đâu trong rương vẫn không có Cực lạc tinh! Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Nếu tôi biết được Cực Lạc Tinh ở đâu, các vị có bằng lòng đổi nước chăng?

Người đó vừa kinh hãi, vừa gấp mắng, cao giọng:

đương nhiên! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Thật có nước sẵn?

Người đó gật đầu:

-Có! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ở đâu? Cho tôi thấy đi! Người đó biến sắc mặt:

-Ngươi nghi ngờ đến cả ta nữa à?

Cơ Băng Nhạn suy nghĩ một chút:

-Tốt! Tôi tin các vị một lần đi! Tôi trước hết trao Cực Lạc Tinh cho các vị, còn nước thì… Người đó mừng rỡ:

-Chỉ cần ngươi trao Cực lạc Tinh cho ta, còn nước thì không thành vấn đề! Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, không hiểu tại sao Cơ Băng Nhạn tin chúng quá dễ dàng như vậy.

Y không rõ Cơ Băng Nhạn phải tìm đâu cho có Cực Lạc Tinh mà trao cho chúng.

Bởi cả ba nào biết Cực Lạc Tinh là vật gì? Vật đó ở đâu?

Cơ Băng Nhạn day qua y, ánh mắt ngời niềm tin tưởng rồi nhìn trở lại Tiểu Phi, điểm một nụ cười.

Hắn không hề băn khoăn lo ngại.

Hồ Thiết Hoa vội nhích đến gần hắn hỏi:

-Ngươi biết Cực Lạc Tinh ở đâu?

Cơ Băng Nhạn thong thả hỏi lại:

-Lúc ngươi còn ôm Bành Nhất Hổ, ngươi chạm tay vào vai hắn trúng phải một vật gì vừa cứng vừa tròn, đúng vậy chứ?

35. Chương 35: Lục Châu Hoang Mạc

Hồ Thiết Hoa hoang mang:

đúng vậy! Nhưng… Cơ Băng Nhạn không cần nghe tiếp, chạy đến bên cạnh xác của Bành Nhất Hổ.

Y phục của Bành Nhất Hổ đã bị bọn người kia tháo tung ra gần như lõa lồ. Chỉ nhìn thoáng qua, Cơ Băng Nhạn cũng thấy rõ mọi bộ phận.

Hắn có cần nhìn nơi nào khác hơn là đầu vai của Bành Nhất Hổ? Nơi đó nào có gì?

Cái chổ cộm cộm tròn tròn, cứng rắn đó, bây giờ đã lặn xuống mất rồi, đầu vai bằng thẳng như vai người thường.

Song Cơ Băng Nhạn đã có chủ ý, hắn ngồi xuống, nắn nót một lúc dùng móng tay rọc lớp da.

Dưới ánh sao, nơi đó chớp chớp lên, như có vật gì phản chiếu.

Cơ Băng Nhạn lấy móng tay rọc sâu, rọc rộng hơn.

Một viên đá tròn, to bằng quả trứng gà, hiện rõ ràng hơn, Cơ Băng Nhạn moi lấy viên đá đó lập tức.

Thì ra, Cực Lạc Tinh nằm ngay trong da thịt của Bành Nhất Hổ.

Tất cả đều sững sờ.

Trên trời, muôn ngàn sao, lớn có, nhỏ có, muôn ngàn sao đang chiếu sáng, nhưng muôn ngàn vì sao đó mờ hẳn đi, qua ánh sáng của Cực Lạc Tinh.

Chính Cơ Băng Nhạn cũng phải giật mình buột miệng kêu lên:

-Một viên kim cương vô giá! Thảo nào mà chẳng có nhiều người bỏ mạng vì nó! Người đó như con chó đói vồ mảnh thịt, vội nhảy tới, cướp ngay viên kim cương trong tay Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn như một ngốc tử đứng thừ người ra, nhìn kẻ khác cướp vật trên tay mình.

Người đó không tưởng là sự việc quá dễ dàng như vậy, hắn há rộng miệng cười suýt tét khoé.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, phẩn uất vô cùng, song chưa dám phát tác.

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Cực Lạc Tinh đã có rồi đó, còn nước đâu?

Người kia bật cười cuồng dại:

-Bọn chúng ta được lịnh là cấp tốc đăng trình, thi hành lịnh làm gì có mang nước theo? Ngươi cần nước, thì tự tìm lấy mà dùng, bọn ta không hạ thịt các ngươi là phúc bảy mươi hai đời cho các ngươi đó! Hắn vừa thốt, vừa vẫy tay ra hiệu cho đồng bọn.

Tất cả cùng rộ lên cười lớn, rồi cùng hú vọng một tiếng dài.

Hồ Thiết Hoa tức uất tràn hông, khí uất lồng lên, suýt vỡ buồng ngực.

Y muốn xuất thủ mấy lượt rồi, song Tiểu Phi cứ ngăn chặn y mãi.

Rồi y muốn đuổi theo, Cơ Băng Nhạn lại nắm y giữ lại.

Y chẳng hiểu nổi ý tứ của Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn như thế nào, hầu như y muốn nghi ngờ là hiện tại, hai vị bằng hữu của y đã mất cả can đảm của thuở nào.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn điềm nhiên đưa mắt nhìn bọn người đó chạy đi, không hề nổi giận.

Sau cùng, Hồ Thiết Hoa bật cười, giọng cười lạnh nhưng vang to:

-Buồn cười thật! Đáng cười thật! Đường đường là một Đạo Soái Lưu Hương, đường đường ;à một Tử Công Kê, lại có gan nhỏ như gan chuột. Đáng cười thật! Bây giờ, ta mới biết con người can là sao, con người thông minh là sao! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ngươi nghĩ sao?

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Ta nghĩ là càng thông minh càng dễ bị lừa! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ai bị lừa?

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Ngươi đã biết được Bành Nhất Hổ giấu viên kim cương nơi nào, tại sao ngươi lại chẳng biết chúng không khi nào trao nước cho ngươi?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Thế ngươi cho rằng ta đui, chẳng trông thấy rõ là chúng đến đây với một thân xác gọn lỏn như vậy sao? Với thân xác đó, chúng giấu nước nơi nào? Đã biết như vậy, tất nhiên phải biết luôn là chúng khi nào trao nước, vì chúng đâu có nước mà trao?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

đã biết chúng không có nước, tại sao ngươi lại trao viên Cực Lạc Tinh cho chúng?

Cơ Băng Nhạn không lưu ý đến y, day qua Tiểu Phi, hỏi:

-Vượt sa mạc, con người không thể thiếu hai món, món thứ nhất là nước, món thứ hai là lạc đà. trong hai món, chỉ thiếu một thôi là khó bảo toàn tánh mạng.

Ngươi có đồng ý chăng?

Tiểu Phi cười nhẹ:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bọn đó, trong mình không có một bnình nước nhỏ, mà chúng lại không dùng đến ngựa, chứ đừng nói là lạc đà, như thế hiển nhiên là chúng ở rất gần đây! Có ở gần nên không cần mang nước theo, không cần cởi lạc đà. Có đúng vậy không?

Tiểu Phi mỉm cười:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Tìm được vật muốn tìm rồi, hẳn chúng chẳng còn thì giờ đâu nghĩ đến bọn ta nữa, chúng hối hả chạy về báo công, có đúng ậy không?

Lần này Tiểu Phi không cần tán đồng, vì Hồ Thiết Hoa đã vỗ tay reo lên:

đúng! Đúng! và bây giờ, chúng ta chỉ còn có việc là theo dõi bọn đó. Tìm ác ma tận ổ, vẫn có lợi hơn ở đây mà chờ ác ma đến. Có phải là ý ngươi như thế đó chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thông minh đó lại Miêu! Cơ Băng Nhạn định dùng chiến thuật tiên phát chế nhân, hay tien hạ thủ vi cường cũng thế! Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên:

-Thế thì chúng ta còn chờ gì?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tại sa mạc, đuổi theo người không nên đuổi quá gần. Bởi chúng chẳng làm sao chạy thoát được mà phải gấp! Hắn lắng tai nghe gió, cười nhẹ tiếp:

-Bây giờ, thì chúng ta có thể khởi sự rồi đó, nếu ngươi thấy ngứa ngáy! *** Khoảng cách thời gian độ nửa khắc sau khi cả ba rời chổ cũ, họ đã đến một nơi.

Nơi đó có mấy gian nhà gỗ, khi xưa dùng làm nơi ẩn náu của toán quân tuần thú, nơi đó có thể gọi là một cửa ải, dù quanh ải vắng bóng dân cư.

Giờ đây, nơi đó biến thành sào huyệt của lục lâm cường bạo hay một trạm dừng chân của ác bà cường hào vùng sa mạc.

Nhà bằng gỗ, gỗ quá cũ, có một vài vọng cửa không đóng, đèn bên trong chiếu ra, từ xa có thể thấy rõ ánh sáng.

Nhà có đèn, hẳn phải có người.

Nơi có nhà, hẳn có cây.

Còn cách nhà độ mười trượng, bọn Cơ Băng Nhạn dừng chân dưới cội cây.

Tàng cây khô trụi lá, khó ẩn nấp, mỗi người nép mình sau một thân cây.

Bọn đại hán áo đen về đến đó, hò reo cuồng dại vào nhà.

Nhưng vào nhà rồi chúng im bặt tiếng reo hò.

Đứng bên ngoài, nhìn qua cửa sổ bọn Cơ Băng Nhạn thấy tất cả đều ngưng trọng thần sắc, cung cung kính kính, tất cả đều cúi thấp đầu.

Hồ Thiết Hoa mừng, thốt khẽ:

đầu lĩnh của chúng có mặt! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Chúng ta vào đi chứ! vào xem ác ma sẽ có biến đổi gì chăng?

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Chờ một chút nữa! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Tình thế chưa thuận tiện! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chủ ý đến đây là do người mà? tại sao bây giờ ngươi cho là bất lợi?

Cơ Băng Nhạn từ từ giải thích:

-Chỉ vì vừa thấy ngôi nhà này, ta liền có một suy tưởng mới mẻ! Ngươi phải biết, thế lực ác ma rất lớn, chẳng một nhân vật quan trọng nào lại có một căn cứ đơn giản như thế này? làm gì hắn lại có mặt một nơi quá nghèo nàn?

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Vừa lúc đó, tiếng nhạc từ trong nhà vang lên, vọng ra, tiếng nhạc uyển chuyển du dương, nghe ra phải mê mẩn tâm hồn! Tiếng nhạc vang lên, hai mươi đại hán áo đen rung chuyển thân hình, chừng như tiếng nhạc có mãnh lực khích động chúng sắp sửa múa lên.

Nhưng chúng không múa, trái lại tất cả cùng nhào xuống.

Nhạc vẫn còn vang, song nhỏ tiếng lại.

Chúng ngã đã lâu chưa có tên nào đứng lên.

Hồ Thiết Hoa nghe tiếng nhạc, tim đập mạnh, mặt nóng bừng.

Y trố mắt nhìn, vừa kinh ngạc, vừa kỳ quái, hấp tấp hỏi:

-Cái gì kỳ lạ thế?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng không thốt tiếng nào.

Bỗng Tiểu Phi biến sắc mặt kêu lên:

-Không xong! Chàng phi thân đến ngôi nhà cổ liền.

Hồ Thiết Hoa chẳng chậm trễ một phút giây vọt theo.

Tiểu Phi còn đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, Hồ Thiết Hoa đã tung cửa, hét to:

-Ngươi đừng tưởng… Chỉ hét được ba tiếng, y nghe cổ họng nghẹn lại.

Trong nhà, không còn một bóng người.

Thực sự mà nói, trong nhà không có một người sống! Hai mươi đại hán vừa rồi, đã ngã chết! Lúc thân hình chúng rung lên, thì gương mặt chúng chớp ngời kỳ dị.

Chúng chết đột ngột không đau đớn, mà chừng như chúng chết vui chết sung sướng.

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, rồi thở dài:

điên! Một lũ điên! Tiểu Phi dậm chân:

-Ta nên nghĩ ra sớm là chúng có thể tự sát! Ngôi nhà, chẳng còn gì nữa, chỉ có một bụt thờ, trên bụt có tượng phật, cảnh ngụy dị càng thêm huyền bí.

Gió đêm lộng về, rung động bức màn vàng trước bụt thờ, gió rợn người, khung cảnh rợn người, Hồ Thiết Hoa rung giọng kêu lên:

-Nhưng… nhưng tại sao chúng tự sát?

Tiểu Phi thở ra:

-Ác ma đã phát giác ra hành tung của chúng đã bị bọn ta phát hiện, và chúng bị theo dõi đến đây. có lẽ chúng còn đi nơi nào nữa, cho nên y bức tử chúng, cho cuộc theo dõi của bọn ta dừng lại nơi này.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

đã bị bức tử như vậy, tại sao chúng vui vẻ mà chết?

Chừng như niềm sợ hãi hiện lên trong mắt Tiểu Phi, chàng lẩm nhẩm:

-Có một nguyên nhân thần bí, mà chúng ta không hiểu được! Như tiếng nhạc tiêu hồn kia… như… Vừa lúc đó, có tiếng Tiểu Phiên kêu lên cuồng loạn.

-Thạch Đà nổi điên! Thạch Đà nổi điên rồi! Tiếng kêu của gã co vẻ hãi hùng quá, làm cho ai cũng rợn người! Hồ Thiết Hoa biến sắc, cùng Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn nhảy vọt ra ngoài.

Tiểu Phiên run bần bật, mồ hôi đẩm ướt đầu.

Gã vẫn kêu mãi mấy tiếng:

-Thạch Đà nổi điên! Thạch Đà nổi điên! Cơ Băng Nhạn vung tay tát mạnh vào mặt gã, cao giọng hỏi:

-Việc gì đã xảy ra! Thế ngươi cũng điên luôn nữa phải không?

Tiểu Phiên sững sờ, mất mấy phút gã mới hoàn hồn run giọng đáp:

-Các vị vào nhà rồi, tôi cũng muốn đi theo các vị xem có gì lạ chăng, sợ Thạch Đà còn lại một mình tại chổ, tôi không yên tâm chút nào nên kéo hắn theo… Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi nói rằng không yên tâm cho hắn, nhưng thực ra ngươi lôi hắn theo cho thêm can đảm?

Tiểu Phiên cúi đầu, lúng túng:

-Ngờ đâu, đến trước nhà hắn làm như gặp quỷ, hắn quay mình lại, chạy đi.

Trông hắn lúc đó đáng sợ quá, tôi thì chẳng thấy gì cả, nhưng hắn làm như vậy, tự nhiên tôi phải sợ, rồi tôi mới kêu lên… Người có mắt chẳng trông thấy gì, người đui làm sao thấy được gì! Bọn Tiểu Phi không còn thì giờ nghiên cứu sự tình nữa, Tiểu Phiên chưa nói dứt câu, họ đã phi thân chạy đuổi theo Thạch Đà.

Gió thổi vù vù. Cát cuốn theo gió rào rào.

Đêm sa mạc có nhiều điều đáng sợ hơn đêm trùng dương có gió lớn! Họ đã thấy Thạch Đà đang chạy chết.

Đã đui, đã điếc, đã câm, Thạch Đà thấy gì, nghe gì? tại sao hắn chạy bất kể chết trong đêm sa mạc?

Kỳ bí thật! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn lướt tới, mỗi người một bên kềm hắn lại.

Song hắn như con thú bị thương, vùng thoát được, chạy đi.

Hắn chạy điên, đến Tiểu Phi cũng không theo kịp.

Hồ Thiết Hoa ở phía sau vọt lên, ôm ngang hông hắn! Cả hai cùng ngã nhào.

Cơ Băng Nhạn nhanh tay, chụp xuống đầu vai hắn, hắn còn toan vùng vẫy, song Cơ Băng Nhạn nắm ta hắn, hắn mới chịu yên lặng, và hắn thở mạnh.

Vẻ kinh hoàng còn hiện rỏ nơi mặt hắn.

Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Hỏi gấp hắn, xem hắn đã thấy gì! Mặt Thạch Đà ướt đẫm mồ hôi. Hắn kinh hãi phi thường. Bình sinh, Hồ Thiết Hoa chưa từng thấy một người nào quá sợ như hắn sợ.

Một lúc lâu, Cơ Băng Nhạn ngẫng đầu lên, thốt:

-Ta đã hỏi hắn! Hắn không chịu cho biết gì cả! Tiểu Phi nhìn ra xa xa, trong bóng đêm dày, từ từ thốt:

-Hay là hắn có một xúc giác đặc biệt, hắn linh cảm là ác ma ở trong ngôi nhà cổ! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Nhưng trong nhà không có người sống! Ngôi nhà chẳng có gì cả! Ác ma muốn ẩn nấp tại đó cũng không có chổ nấp! Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Chẳng có chi cả trong nhà à?

Hồ Thiết Hoa chữa lại:

-Bất quá, một vài chiếc bàn ghế gãy, một bụt thờ… Tiểu Phi lại hỏi:

-Ngươi có nhận rõ trên bụt thờ có những gì chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Một pho tượng Quan Âm Bồ Tát bằng đá, rất lớn.

Bỗng y ngưng đọng thần sắc.

Rồi y vút mình đi, trở lại ngôi nhà.

Trong gian nhà, chẳng có gì thay đổi.

Gió vẫn lay động bức màn màu vàng trước bụt thờ.

Nhưng bụt thờ bây giờ trống trải, tượng phật Quan âm biến mất.

Mồ hôi to bằng hạt đậu rơi từ đầu Hồ Thiết Hoa xuống, y sững người tại chổ rất lâu.

Sau đó, y mới phát giác ra, trên mặt bàn, có một chiếc nồi bằng sắt.

Hơi nóng từ chiếc nồi bốc lên, thoang thoảng có mùi thịt trong không khí.

Dưới chiếc nồi có mảnh giấy. Giấy có mấy hàng chữ:

-Các vị quân tử, từ ngàn dặm đến đây, đáng lẽ tiện thiếp phải tự tay lau chén sạch để hầu rượu các vị, song tiện thiếp thì bận việc, còn bọn thuộc hạ quá lười, quá dốt, quá ngu, không nhận thức ra những bậc phi phàm, dù sao thì sự sơ sót này, thiếp phải chịu trách nhiệm. Vậy có món thịt mọn dành đây, chờ quý khách, mong các vị không đến đổi xem khinh! Bên dưới có, hàng chữ:

-Người trong bụt kính bái! Người trong bụt?

Người trong bụt là ai?

Hồ Thiết Hoa quay mình lại thấy Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn dán mắt vào mảnh giấy! Cả hai có vẻ xuất thần.

Lâu lắm, Cơ Băng Nhạn nhếch nụ cười khổ thốt:

-Hành tung của chúng ta đã bị khám phá rồi! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nhưng người trong bụt là ai? Chúng ta không thấy bóng ra sao đừng nói là thấy người! Tiểu Phi nhìn bụt thờ một lúc, trầm giọng buông từng tiếng:

-Thạch Quan Âm! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Thạch Quan Âm! Có phải là nữ nhân năm xưa, dược giang hồ cho cái xưng "tối" chăng? Tối mỹ lệ, tối cay độc, tối vô tình, tối tài ba?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ngoài bà ấy ra, còn ai có loại ám khí tinh xảo như vậy chứ? Còn ai xử dụng thuật cải sửa dung mạo một cách cao minh như vậy chứ! Còn ai hành sự chu đáo cẩn mật như vậy chứ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Trừ bà ta, còn ai biết ngưng tinh, tụ khí, hóa thân thành cổ đá, biến nên pho tượng phật man trá chúng ta?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y chưa từng trông thấy Thạch Quan Âm, song y nghe quá nhiều về bà.

Bỗng y cười lớn:

-Giang hồ truyền thuyết về bà không sai một điểm nhỏ? bà hại người rất cẩn mật. Bà không lưu lại chi cả, bà chỉ lưu một nồi thịt, nhìn rỏ dãi, song chẳng dám động đến! Một con chó vàng từ ngoài ngoắc đuôi tiến vào, nhảy lên bàn đầu vào rồi, đưa lưỡi liếm.

Nó ngoạm một mảnh xương lớn.

Hồ Thiết Hoa vừa cười vừa mắng:

-Ngươi đói đến điên à? Không sợ trúng độc sao?

Con chó vàng nuốt trọn mảnh xương.

Bọn Tiểu Phi trố mắt nhìn con chó chờ biến, qua một lúc lâu, Cơ Băng Nhạn nhìn mắt nó, rồi quan sát đến lưỡi của nó, đoạn từ từ thốt:

-Nồi thịt không có độc! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Bà ấy thừa hiểu chúng ta không dám ăn nồi thịt nên dàn cảnh cho con chó đến ăn, để chọc tức chúng ta. Bà muốn cho chúng ta ăn đồ dư của con chó! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Cho ăn trong nồi, chẳng lẽ người ăn không được à?

Hắn nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi chẳng nói gì.

Hồ Thiết Hoa bưng chiếc nồi quăng ngang cửa sổ, hét lớn:

-Chúng ta tuyệt đối không ăn đồ thừa của chó! Thà đói mà chết, chứ không thể quá đê hèn! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Nếu ta còn sống trở về Trung nguyên, nhất định ta lập miếu thờ ngươi, thờ một bậc đầy tiết tháo, trung trinh, ta sẽ khắc một tấm biển ghi tánh khí cao vời của ngươi! Đói là việc nhỏ, mất mặt là việc lớn! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Nếu ta còn sống trở về, ta sẽ… ta sẽ… Y muốn nói một câu, đáp lễ Cơ Băng Nhạn, song trong nhất thời không tìm ra lời.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Như ngươi, mường tượng một con gấu chó, lại có lắm tật, tâm tánh kỳ lạ, làm gì ngươi sống được để trở về mà ham?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Nào ai biết được… Bỗng, một tiếng kêu thảm vang lên bên ngoài, nhà gổ, vọng vào.

Cả ba cùng vọt mình ra, thấy Thạch Đà và Tiểu Phiên đã nhào xuống đất.

Nồi thịt bên cạnh họ, miệng họ còn vấy mỡ, gương mặt đã tím bầm.

Họ nhào xuống, họ còn kêu:

-Thịt… độc… Nồi thịt văng ra, thịt đổ, rơi rải mất hết, chỉ còn chút nước, họ uống nước đó.

Thực ra, chỉ có Tiểu Phiên uống thôi.

Tiểu Phi bước đến, quan sát độc chế.

Tiểu Phiên co rút thân mình, gân giật từng hồi.

Tại sa mạc sanh mạng con người nhỏ mọn quá, chết dễ dàng hơn lá rụng.

Tiểu Phi thở dài:

-Loại độc lợi hại phi thường! Cầm như vô cứu! Cơ Băng Nhạn suy tư mọ6t lúc:

-Lợi hại thật! Đặt viên độc dược tan trong mỏm chó đến ăn viên độc dược rơi trong nồi, chó ăn trong khi độc chưa tan trong nồi thịt, chó không việc gì, viên độc dược gặp nóng, sáp bọc bên ngoài chảy ra thuốc loảng trong thịt. Nồi thịt nhiễm độc ngay! Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Thế con chó đã được huấn luyện?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Xem ra, con gấu chó lắm tật, lám tánh đã cứu chúng ta khỏi chết vì nồi thịt! Đúng là một cái kế liên hoàn! hạ độc như Thạch Quan Âm, còn ai không lầm?

Cả ba lạnh mình.

*** Hôm sau, ngày thứ hai, không nước! Họ không dám đi ban ngày, sợ sức nóng sa mạc làm tan biến phần nước trong cơ thể.

Khi thái dương ngã về tây, họ mới bắt đầu hoạt động.

Thạch Đà không trúng độc, vì không uống nước trong nồi thịt.

Người dù có võ công cao, võ công đó chỉ có thể mang ra xử dụng với đồng loại, chứ trước oai lực thiên nhiên, con người vẫn còn là hạt cát.

Thạch Đà ngồi thu hình nơi một chổ, chốc chốc đưa mũi ngửi cát.

Khi đoàn người vắng một lên đường, gã cũng ngửi cát như thế.

Gã làm như con chó ngửi đường, như con hồ ly tìm dấu vết… Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ, hỏi:

-Hắn làm gì thế?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Hắn tìm mạch nước.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Hắn nghe được nước chảy? Hắn đánh hơi được nước?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Bên dưới có nước thì bên trên ấm và dịu hơn các nơi khác, hắn tìm cái ấm dịu đó.

Hồ Thiết Hoa muốn nói nữa, song chẳng ai để ý đến y, y đành nín lặng.

Không phải các bạn khinh y, chỉ vì càng nói nhiều, càng tiêu hao khí lực, họ dành khí lực đó, chống lại cái khát.

Mãi đến chiều, bỗng Thạch Đà như điên cuồng lên, dùng hai tay moi cát gấp.

Hồ Thiết Hoa mừng quá cũng suýt điên luôn, kêu lên:

-Có nước! Tất cả ba người nhảy xuống đất, tiếp sức với Thạch Đà, moi nhanh.

Nhưng họ phí công một lúc lâu, cuối cùng rồi cũng thất vọng. Bởi chẳng có nước.

Hồ Thiết Hoa cười thảm:

-Lổ mũi của Thạch Đà chỉ sợ hết linh rồi.

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt, không đáp.

Ba người dừng tay, nhưng Thạch Đà cứ moi.

Bỗng gã tung mình lên trong tay gã có một vốc cát gã mang vốc cát đến trước mặt Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn lấy cát bỏ vcào miệng, một lúc lâu, mặt lộ vẻ mừng.

Theo kinh nghiệm sa mạc, làm như vậy là có thể biết nơi đó có cát ấm như cát này là bên dưới phải có nước.

Nói nước kể ra cũng không đúng, bởi chỉ có cát ươn ướt thôi và đang lúc khát, gặp được cái gì ươn ướt sạch sẽ là quý lắm rồi.

Cơ Băng Nhạn từng nói, có người vượt sa mạc, khát quá dám uống cả nước tiểu lạc đà, dám nhấp nháp phân lạc đà, vì phân là chất ươn ướt… Đêm đó, họ nằm nơi trủng cát, họ đưa lưỡi kiếm mãi cát ướt.

Cơ Băng Nhạn ức đoán:

-Thạch Đà theo mạch nước, từ nơi nhỏ đến nơi lớn, nếu theo cái đà này, chúng ta đi tới nữa, chắc chắn sẽ có nội nước thực sự.

Họ nằm đó, liếm một lúc, rồi đứng lên, tiếp tục hành trình. Họ cần đi ban đêm, mà cũng gấp tìm mạch nước, như Cơ Băng Nhạn vừa nêu hy vọng.

36. Chương 36: Tỳ Bà Công Chúa

Hồ Thiết Hoa chà tay nơi mắt kêu lên:

-Không lẽ ta hoa mắt?

Tiểu Phi cười khổ:

-Lầu mộng hiện lên đó, nơi sa mạc là mộng, tại trùng dương là thuyền mộng, chẳng phải ngươi hoa mắt đâu! Nhưng đã có lầu mộng, tất phải có nơi nào đó, phản ánh lại thành hình, và nơi đó cáo cái tên là Lục Châu, có rừng có cây, trong một giới hạn thu hẹp.

Họ đã trông thấy Lục Châu rồi.

Từ nơi đó, tiếng nhạc du dương vọng đến tai họ.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thạch Quan Âm ở nơi đó sao? Tại sa mạc, làm gì có sự tiêu dao khoái lạc như thế?

Y thốt, chẳng nghe ai đáp lại, rồi y tiếp luôn:

-Hai hôm nay, Thạch Quan Âm chẳng hề cho người theo dõi chúng ta, có thể là bà ta đoán chắc thế nào chúng ta cũng đi ngang qua đây! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn vươn mình:

-Các ngươi ở đây chờ, để ta đến đó xem qua cho biết! Hồ Thiết Hoa cũng vươn mình:

-Ta đi với! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Khinh công của người có sánh được với Đạo Soái Lưu Hương chăng?

Hồ Thiết Hoa khựng lại, không nói gì nữa.

*** Thế là chỉ có một mình Tiểu Phi đi.

Tại sa mạc, có một địa phương như Lục Châu, kể ra cũng là cảnh thiên đàng rồi vậy.

Địa phương không hẹp lắm, lại rất mỹ lệ, cây mọc xanh rờn, trong vùng cây xinh tươi đó, văng vẳng tiếng nhạc vang lên.

Lục Châu một ảo ảnh trong thần thoại.

Và nơi đó, hiện giờ, một nữ yêu từng ăn thịt hàng ngàn hàng vạn người đang thụ hưởng cảnh an nhàn?

Đói khát hai hôm liền có làm giảm đi phần nào công lực của Tiểu Phi, song dù sao thì chàng cũng còn giữ được phong độ ngày cũ và thuật khinh công của chàng vẫn linh diệu như thường.

Chàng len mình vào địa phương đó.

Nấp trong tàng cành lá rậm rạp, chàng nhìn ra, thấy một cảnh tượng đầu tiên, cảnh tượng làm cho bất cứ khách lữ hành nào ngang qua sa mạc cũng đều ham muốn, và xem trọng hơn sanh mạng mình.

Hai ao nước! Hai ao nước trong xanh, thoáng nhìn qua là mắt mát ngay, và lòng cũng mát theo luôn, mặc dù chưa giọt nước nào rơi vào lòng.

Hai ao, một lớn, một nhỏ.

Bên cạnh ao lớn, có ba ngôi lều, nói là lều vì nó không có hình thức một ngôi nhà, nhưng vẻ hoa lệ của nó làm chóa mắt người nhìn.

Trước lều, có mấy võ sĩ vận áo giáp rực rỡ, cầm vũ khí ánh ngời màu vàng, đứng túc trực như các pho tượng uy nghiêm.

Vòng quanh ao nhỏ, có mấy lượt sa mỏng, bao bọc, che khuất ánh mắt hiếu kỳ, bên trong bức tường sa mỏng đó, một thiếu nữ đang tắm.

Tiểu Phi cơ hô ngừng thở.

Trong hiện cảnh, chàng còn tâm sự đâu để thưởng thức nữ sắc? Song trước pho tượng vệ nữ kia, chàng không làm sao kềm hãm được nguồn lòng và bao nhiêu máu phát xuất từ tim theo huyết quản như cô đọng lại mà không chịu trở về xuất xứ, thành quả tim chàng muốn ngưng đập hẳn.

Thân vóc thiếu nữ với nhưng đường cong mê hồn đã hấp dẫn phi thường rồi, ánh tà dương lại tạo thêm cái huyền bí, bao trùm bởi một lượt sa mông lung, mờ mờ ảo ảo, ai nhìn vào mà chẳng cảm thấy mình chơi vơi từng không?

Nàng ngồi đó, quanh nàng có mấy thiếu nữ khác buông thỏng tóc thề, dùng khăn bông chà xát cho nàng.

Trong khi đó thì nàng đưa tay mềm mại, cánh tay tròn lẳn, đương nhiên phải trắng nõn nà, đập nhẹ trên mặt nước, nước bắn lên, nàng cười với nước, nước phảnh ánh tà dương, chớp vàng chớp đỏ.

Bỗng thiếu nữ đưa mắt về hướng Tiểu Phi.

Tiểu Phi biết ngay, nàng đã phát hiện ra chàng, có điều phát hiện từ lâu hay vừa mới đó, thì chàng không rõ.

Bất cứ một th::6À10:: nữ nào, khi tắm, bị người rình xem, đều cấp tốc che đậy thân hình, nhưng nàng này lại ung dung đứng lên.

Nàng không thẹn, Tiểu Phi lại thẹn, chàng đỏ mặt.

Nàng thong thả khoác lên người chiếc áo choàng bằng sa mỏng, rồi hnìn Tiểu Phi, từ từ hỏi:

đã no mắt chưa, hỡi người rình xem ta tắm?

Giọng nói của nàng là giọng oanh vàng, bất quá trài trại như giọng người Ngô học nói tiếng Kinh.

Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ, rồi từ tàng cây, nhảy xuống đất bối rối thấy rõ.

Bình sanh, chàng chưa hề bối rối một lần nào.

Chàng không muốn cho ai nhận lầm chàng đến đây cốt để xem trộm người tắm.

Và chàng cũng không muốn trong tình huống hiện tại, gặp những giai nhân.

Nhưng bị phát hiện rồi, chẳng lẽ chàng lại chạy đi?

Bắt buộc chàng phải đến đó.

Thiếu nữ nhìn chàng từ đầu đến chân, đáng lý thì nàng phải phẩn nộ, song thần thái nàng vẫn từ hòa như thường, bất quá nàng hơi trừng nghiêm đôi mắt một chút:

-Gan lắm đó! Đã bị phát hiện mà vẫn không chạy đi! Tiểu Phi cười ngượng:

-Tại hạ không cố ý, nếu chạy trốn thì hèn! Thiếu nữ chớp mắt:

-Thế là ngươi nhận tội?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Phải! Miệng không cười, thiếu nữ cười qua ánh mắt:

-Có dũng khí, biết nhận tội, vậy là ngươi đáng mặt nam nhân. Nhưng ngươi có biết là mình phạm tội gì không?

Tiểu Phi thở dài:

đáng lý ra, cô nương nên che nhiều lớp sa dày hơn một chút về phía này… Thiếu nữ sôi giận:

-Ngươi đã nhìn trộm ta tắm, lại còn trách ta nữa à?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ vô ý đến đây, nào biết được là có giai nhân đang tắm?

Thiếu nữ hừ một tiếng:

-Giả như ngươi biết?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Nếu sớm biết có giai nhân tắm, nếu biết được có một phía không che màn… Thiếu nữ trầm giọng:

-Thì ngươi không đến?

to mím môi:

-Nếu đôi chân bị tiện mất đi, tại hạ cũng cố bò, cố lết tới đó, cô nương! Thiếu nữ giật mình, nhìn sững chàng! Cái gã thanh niên đáng hận kia, sao mà dạn mày dày mặt thế? hắn cũng to gan đấy chứ! Nàng nằm mộng cũng không tưởng nổi một nam nhân dám nói với nàng như vậy?

Nàng muốn giận, song khí giận quá chừng! nàng muốn cười song lại cố dằn.

Bọn thiếu nữ buông tóc thề đứng cạnh đó, không dằn được như nàng,cùng bật cười sằng sặc.

Cười mấy tiếng chợt thức ngộ ra là không nên cười, chúng nghiêm mặt lại, rồi trầm giọng:

-Nam nhân kia, to gan lắm đấy nhé! Trước mặt công chúa lại ăn nói suồng sã như vậy à?

Công chúa?

Nghe hai tiếng đó, Tiểu Phi kinh ngạc.

Chàng vội nghiêng mình, làm lễ:

-Thực ra, tại hạ không nên nói như vậy, song, đã là nam nhân tất phải nói cảm nghĩ của mình, nghĩ làm sao, nói làm vậy, chẳng dám nói ngoa! Công chúa đảo ánh mắt thu ba, từ từ thốt:

-Không ngờ nam nhân người hán dám nói sự thật! Ta chỉ nghe tại địa phương các ngươi, kẻ nào nói sự thật, là kẻ đó bị thiên hạ khinh miệt liền! Tiểu Phi thầm than, người đời phần đông thà nói ngoa, nói hoang đường, thà làm một giả quân tử và chẳng còn ai biết kinh trọng người nói thật, ai mà nói thật, sẽ bị đồng loại chê là tiểu nhân.

Chàng cười nhạt, hỏi:

-Tại địa phương của công chúa, người nào dám nòi sự thật, người đó được kính trọng à?

Công chúa gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi lại cười:

-Vậy thì công chúa nên tha tội tại hạ, nếu công chúa cho là tại hạ có tội! Công chúa lại nhìn sững chàng một lúc.

Lâu lắm, lâu lắm, nàng bỗng cười tươi, thốt:

-Có thể ta tha tội cho ngươi, và còn xem ngươi như thượng khách, nhưng ít ra, ngoài cái việc gan lỳ đó, ngươi phải có một cái gì khác biệt! Nàng đưa bàn tay ngọc vén gọn tóc, quay mình hỏi:

-Ngươi có gan không chạy trốn, vậy ngươi có gan theo ta chăng?

*** Tiếng nhạc từ trong lều, chốc lại vọng ra, du dương êm dịu, chen trong tiếng nhạc, có tiếng cười.

Bọn võ sĩ túc trực trước lều, trừng đôi mắt chim ưng nhìn Tiểu Phi.

Công chúa đã vào lều rồi, và đưa tay vẫy chàng.

Tiểu Phi vừa cười vừa vỗ tay lên vai hai võ sĩ có cái dáng hung dữ như ma thần, rồi bước vào lều.

Chàng ngang nhiên vào như vậy là phải chuẩn bị rồi.

Vô luận trong lều hung hiểm thế nào, chàng cũng không hề sợ hãi, vùng sa mạc, chàng có thể làm một người bại hoại nhất đời, mà không ngại thẹn với lương tâm.

Ở tại cái đất quỷ, con người phải biến thành quỷ mới mong sống sót.

Nhưng trong lều, chẳng có cái gì chứng tỏ là hung hiểm cả.

Có thể nơi đó có vẻ an tịnh nhất, so với các nơi từng nổi tiếng là an tịnh.

Bên ngoài lều, là một nền cỏ xanh mượt, cỏ cây tốt, bên trong lều lại mỹ lệ phi thường. Nền lều là một lớp thảm êm ấm nhất trần gian! Trên tấm thảm đó, có mấy ghế thấp, loại để đồ chứ chẳng phải ghế, trên ghế có trái cây, có rượu.

Có mấy người mặt y phục rực rỡ, ngó quanh các chiếc ghế đó, uống rượu, họ hân hoan vô cùng.

Người hân hoan nhiều hơn hết, có hàm râu ngắn, xoắn tít vào nhau như râu rồng, vận áo rộng đỏ, đội mão vàng.

Lão ngồi nơi trung tâm, tay tả cầm chén vàng, tay hữu ôm ngang hông một mỹ nữ, cười lên ha hả:

-Các vị xem đó, có phải là sau khi tắm xong Tỳ Bà Công Chúa của chúng ta đẹp hơn trước nhiều chăng?

Lão đưa ánh mắt sáng ngời sang Tiểu Phi, rồi tiếp:

-Nhưng, con gái cưng của ta, con đưa ai đến đây làm khách đó? Nếu ta nhớ không lầm, trong vùng phụ cận trăm dặm trở lại, chẳng có một nam nhân anh tuấn! Tỳ Bà Công Chúa von đôi mắt thành nụ cười nũng nịu, bước đến cạnh gia gia nàng, cúi xuống, thì thầm bên tai lão mấy tiếng.

Nàng nói, người áo đỏ gật đầu, đôi mặt lại đăm đăm Tiểu Phi, miệng lão điểm nhẹ nụ cười, nhưng ánh mắt thì oai nghiêm đến lạnh lùng.

Tiểu Phi cười trả lại, chàng thực sự cũng hân hoan lắm! Chàng nghe mùi rượu rất thơm, còn thức nhăm thì hấp dẫn vô cùng.

Một con người, chịu đói, chịu khát luôn hai ngày qua, trước những vật đ1, tự nhiên phải cao hứng, nhất là biết chắc thế nào mình cũng được mời! Huống chi chàng còn là một con sâu rượu?

Hơn thế, lão nhân áo đỏ kia, xem ra không phải là con người bại hoại?

Vừa lúc đó, bốn thanh mâu vàng chớp lên, từ phía sau lưng chàng xẹt tới.

Bốn thanh, hai trên hai dưới, tất cả đều dài, mỗi thanh độ hai trượng.

Võ sĩ, dù võ công không cao, song lực đạo không yếu, mâu đâm tới như rắn vọt ra khỏi miệng hang.

Một người kiệt sức vì đói khát mấy hôm liền, muốn tránh khỏi chẳng phải là việc dễ dàng.

Và nếu Tiểu Phi không tránh khỏi, máu sẽ chảy ra, xác chết sẽ nằm cạnh mấy vò rượu.

Vậy mà người hiện diện chẳng một ai buồn đưa mắt nhìn, chẳng một ai hãi hùng, hoặc kinh ngạc trước viễn ảnh một thảm cảnh.

Chừng như trên thế gian này, chẳng có sự việc gì làm cho họ động tâm.

Tỳ Bà Công Chúa mở mắt to hơn, thấy bốn thanh mâu đã đến rất gần Tiểu Phi, nhưng chàng không phản ứng.

Nàng kinh hãi hối tiếc, niềm khích động bừng lên, cơ hồ đôi chân không còn đủ sức chống chỏi cho thân hình nàng.

Bỗng một tiếng coong vang lên, tiếng vang của những vật bằng thép chạm vào nhau.

Tiểu Phi không nhúc nhích không quay đầu, song chẳng biết tại sao bốn thanh mâu đều bị chàng kẹp dưới nách.

Bốn võ sĩ giáp vàng cùng nhào hớt tới, bàn tay đau nhói, cánh tay tê dại, không cò giở lên nổi.

Bây giờ, năm người ngồi uống rượu, mới nhìn đến Tiểu Phi.

Tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Lão nhân áo đỏ vỗ tay cười lớn:

-Tuyệt! Công phu luyện được như thế là tuyệt! Quả nhiên con gái ta không nhận xét lầm! Tiểu Phi d0iềm nhiên:

-Nhưng tại hạ nhận xét lầm! Tại hạ không tưởng là các hạ cũng thích ám toán khách! Lão nhân áo đỏ lại cười vang:

-Ngươi đừng trách lão phu! Điều đó không liên quan gì đến lão phu cả! lão năm tay Tỳ Bà Công Chúa cười nhẹ tiếp:

-Con lão phu muốn thực nghiệm vậy mà! Nó nói nếu ngươi tránh được ám toán, thì nó mới chấp nhận ngươi là người khách quý của nó! Tiểu Phi cười nhạt:

-Giả như tại hạ không tránh kịp?

Tỳ Bà Công Chúa cười duyên:

-Vô luận làm sao, ngươi đã tránh được rồi, ngươi trở thành khách của ta, khách không nên nổi cáu đối với chủ nhân! Tiểu Phi thở dài, cười khổ:

-Muốn được làm khách của công chúa, phải đi qua bàn tay lông là của tử thần! Người ngồi bên tả, có gương mặt trắng xanh, mũi quặp như mỏ chim ưng, vận chiếc áo màu xanh bỗng nhiên cười lạnh mấy tiếng hỏi:

-Võ công của bằng hữu do vị thần thánh nào truyền cho?

Tiểu Phi đưa tay sờ mũi, mỉm cười:

-Tại hạ là một tên bất tài, bởi bất tài nên chẳng ai biết đến tên hèn mọn Lưu Hương là cái quái gì! Người áo xanh buông gọn:

-Ạ! Y lại cúi mặt xuống, từ đó không nhìn chàng nữa.

Lưu Hương! Tên đó chẳng nói một cái gì đặc biệt cả, và y khi nào lại chịu giao đàm với kẻ tầmthường?

Nhưng Tỳ Bà Công Chúa vẫn nhìn sững chàng.

Lúc đo, nàng vụt cười lên, hỏi:

-Ngươi đã trở thành khách nhân của ta, sao ngươi không ngồi xuống?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Những lúc đứng, tại hạ thấy mình có gan hơn lúc ngồi! Tỳ Bà Công Chúa lại cười:

-Giả như ngươi còn kinh hãi việc vừa rồi, thì ta sẽ giúp ngươi giải tỏa niềm kinh hãi đó, ngươi có bằng lòng ta trấn an ngươi chăng?

Nàng ngồi xuống.

Một thiếu nữ mang đến cho nàng một chiếc đàn tỳ bà nàng đặt lên dùng tay dạo giây liền.

Tiếng đàn ngân lên, nghe như tiếng ngọc reo.

Người nghe nhạc, nghe được tiếng đàn tỳ bà này rồi, không còn muốn nghe âm thinh một nhạc khí nào khác.

Tiểu Phi là con người phong lưu, dù là một nhân vật trong giới giang hồ, vẫn thích cầm, kỳ, thi, tửu, chàng từng nghe bao nhiêu tay đàn nổi tiếng, song phải nhìn nhận ngón đàn Tỳ bà công chúa tuyệt diệu quá chừng, có thể là khắp Trung Nguyên, chẳng có một danh đàn nào sánh được nàng.

Chàng nghe say sưa ngây ngất nghe, quên đói, quên khát quên luôn hiện cảnh.

Tiếng đàn dứt chàng còn xuất thần.

Tỳ Bà Công Chúa mỉm cười:

-Thế nào?

Tiểu Phi thở dài:

-Một nơi tuyệt địa như thế này, nghe được tiếng đàn tuyệt diệu, thú thật tại hạ nằm mộng cũng chẳng tưởng nổi! Lão nhân áo đỏ cười vang:

-Chẳng có chi lạ. Tỳ bà là loại đàn do xứ sở của lão phu truyền vào đất hán mà! Tiểu Phi chớp chớp:

-Ạ! Lão nhân áo đỏ tiếp:

-Ngươi có nghe nói đến Tô Kỳ Bà chăng?

Tiểu Phi nhóng cao thân hình một chút, trố mắt hỏi:

-Các hạ là Quy Tư vương?

Lão nhân áo đỏ chớp ngời ánh mắt, xoa xoa hàm râu quắn, điểm một nụ cười:

-Chung cuộc rồi cũng nghĩ ra! Tiểu Phi tiếp:

-Thời Ngũ Đại, nhằm vương triều Bắc Châu Võ, Quy Tư quốc vương là Tô Kỳ Bà đưa tay đàn tỳ bà hữu hạng cùng Đột Quyết Hoàng Hậu vào đất hán, từ đó tiếng đàn tỳ bà làm say mê mọi tầng lớp dân chúng. Cái giai thoại đó còn lưu truyền đến nay, tại hạ may mắn được nghe ít nhiều… Quy Tư Vương vỗ tay bôm bốp:

-Người Tây vực cjỉ có những nghề mọn, để khoa trương với đời, không ngờ hôm nay lại gặp tri âm! Ngồi xuống đi, lão phu sẽ đãi ba chén! Bỗng có người gọi vang lên:

-Lão xú trùn ở đâu?

Tiếp theo đó, là một tràng tiếng mắng, tiếng nguyền rủa, rồi có tiếng đẩy đùng đùng trong nước.

Tiểu Phi biết ngay là có người nào đó, vừa bị Hồ Thiết Hoa quăng xuống ao.

Lão áo xanh, có gương mặt trắng nhợt, vụt đứng lên, cau mày:

-Kẻ nào dám hoành hành tại đây như thế chứ? Ta ra đó xem cho biết việc gì! Tiểu Phi cười khổ:

-Xin thứ cho vậy, chính là bằng hữu của tại hạ.

Người áo xanh nhìn chàng từ chân lên đầu, rồi ngồi xuống.

Quy Tư Vương lại cười:

-Tuấn mã không bao giờ chịu vào hàng ngũ với loại kéo xe, ngươi đã vậy thì bằng hữu của ngươi chẳng phải tay tầm thường. Có bao nhiêu người, cứ thỉnh hết vào đây! Thì ra, mấy tiếng lão Xú trùn là của Hồ Thiết Hoa gọi chàng.

Tỳ Bà Công Chúa đưa tay che miệng cười:

-Nhất định sau này, ngươi phải giải thích tại sao người ta gọi ngươi là xú trùn.

*** Chẳng những Hồ Thiết Hoa quăng hai võ sĩ xuống ao, y còn đánh sưng mặt mày ba tên khác.

Đã thế, y vẫn chưa nguôi cơn giận.

Y giận Tiểu Phi, cho rằng chàng ta chẳng xứng đáng một người bằng hữu, trong khi tất cả nhịn đói nhịn khát, thì chàng ung dung ở đây ăn uống.

Điều đó chẳng nói làm chi, chàng càng ở đây lâu, thì Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn càng lo sợ cho tánh mạng của chàng.

Chàng không nghĩ đến sự lo lắng của bạn, lại cứ ở lỳ tại đây ăn uống như thế thì có xứng là bạn đâu?

Đến khi nốc vào mấy chén rượu rồi, y mới khoan khoái và sự giận dữ tiêu tan ngay.

Càng khoan khoái hơn nữa là chính các mỹ nữ dâng rượi cho y.

Và bây giờ thì Tiểu Phi đã biết những người ngồi quanh ghế rượu là những ai rồi.

Họ là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, người nào cũng có những thành tích kiêu hùng.

Ba người ngồi bên tả là anh em nhà họ Ngô, ngoại hiệu Long Du Kiếm và vị Độc Hành Đại Đạo họ Tư Đồ, tên Lưu Tinh thinh danh chấn động cả vùng Lưỡng hà.

Còn vị mặt trắng xanh, vận áo xanh, là Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoan, ngươi trong hai phái chính tà nghe đến tên là cảm thấy nhức đầu.

Đỗ Hoan giết người không đếm và từ lâu y vẫn giữ cái kỷ lục sát nhân, chưa bị ai phá cái kỷ lục đó.

Thiên hạ càng sợ y, y càng đắc ý.

Tiểu Phi biết được y rồi, lại cau mày, chứ chẳng tỏ ra vẻ gì là sợ hãi.

Chỉ có người ngồi cạnh Đỗ Hoan là làm cho Tiểu Phi lưu ý nhiều nhất. Người đó tên Vương Xung, có gương mặt bệnh hoạn, một gương mặt không còn điểm sinh khí nhỏ.

Thần thái không làm ai ngán mà cái tên cũng quá tầm thường.

Nhưng Tiểu Phi lại rất hợp nhãn.

Quy Tư Vương giới thiệu xong rồi, đưa cao chén rượu lên, mỉm cười thốt:

-Tiểu Vương chẳng có chi gọi là quý, chỉ có rượu này, Tiểu Vương cũng chẳng thích chi hơn là bằng hữu, các vị đây, do Tiểu vương thỉnh từ bốn phương trời đến, tuy mỗi vị một nơi, song người nào cũng có chút thinh danh… Lão nhìn bọn Tiểu Phi tiếp:

-Chắc tam vị cũng nghe nói đến các người ấy chứ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tại hạ ngưỡng mộ Oai vọng của năm vị ấy từ lâu, và hằng ước mong được gặp mặt, nay hân hạnh được gặp tại đây rồi, thì phải mừng một chén! Thực ra, y chẳng ngưỡng mộ tý nào cả, bất quá y dùng hai tiếng đó để có dịp nốc thêm một chén rượu, mà chẳng ai chỉ trích là y tham uống được.

Quy Tư Vương nhìn sang Cơ Băng Nhạn, thốt:

-Bây giờ, chỉ còn cái danh lớn của các hạ là lão phu chưa thỉnh giáo mà thôi! Cơ Băng Nhạn không hề ngẫng mặt lên, buông gọn:

-Cơ! cau mày:

-Cơ? Cơ Nữ thần?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Phải! Cơ Băng Nhạn đáp như vậy nghĩa là gì?

Quy Tư Vương vừa hỏi lại, vừa trố mắt nhìn y, như dùng mắt tìm hiểu hơn là phải hỏi, càng hỏi thì y càng đáp mơ hồ, khó hiểu.

Nhưng thay vì đáp, Cơ Băng Nhạn lại vẽ vẽ lên không, như phù thủy vẽ bùa, trảm ếm, chẳng ai biết y làm gì.

Quy Tư Vương sững sờ một lúc, rồi bật cười lớn:

-Các hạ trầm mặt quá, bình tịnh quá! Hồ Thiết Hoa cười lên ha hả:

-Cái tài của hắn là ngậm miệng, cái tài đó, trên đời này, chẳng có ai được như hắn! Quy Tư Vương nhìn Hồ Thiết Hoa, hỏi:

-Còn các hạ, các hạ có tài gì?

Lão tiếp:

-Bằng hữu của các hạ, ai cũng cho biết tài riêng rồi, chỉ còn các hạ đó, các hạ có tài gì, xin tỏ ra cho tất cả được biết! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Uống rượu của Vương gia, đương nhiên phải diễn trò gì cho Vương gia tiêu khiển chứ! Rất tiếc là tại hạ trừ các việc uống rượu ra, chẳng biết làm cái gì cả! Y dừng lại một chút, lại tiếp:

-Nói là không biết chi cả, thì không đúng, e thất lễ với vương gia chăng? Thực sự thì tại hạ có chút ít khí lực, chút ít thôi! Quy Tư Vương lộ vẻ mừng:

-Hay! Hay lắm! Thì ra, các hạ là một lực sĩ! Lão vỗ tay reo lên tỏ vẻ thích thú.

Nhưng qua tiếng vỗ tay của lão, từ bên trong bức màn, một đại hán bước ra.

Đại hán để mình trần, chiếc đầu nhẵn bóng, chẳng có một sợi tóc nào. Đôi chân mang giày, loại giày có móng như móng thú.

Đại hán trông dũng mảnh phi thường, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn giật mình, không tưởng là trên thế gian lại có một người kiêu hùng như vậy.

Hồ Thiết Hoa có thân vóc khá cao, song so với đại hán đó, y chỉ là một đứa bé con, đứng cạnh một người trưởng thành! Trên đời này, chẳng có một người sống nào to lớn bằng đại hán đó! Nếu đem đại hán đặt bên cạnh các pho tượng Tứ Đại Kim Cương trong những ngôi chùa, thì đại hán có phần to lớn hơn là khác.

37. Chương 37: Quy Tư Quốc Vương

Quy Tư Quốc Vương mỉm cười thốt:

-Hắn tên là Côn Di, ngoài một vài điểm khí lực, hắn chẳng biết mảy may võ công. Các hạ nên nương tay cho hắn! Nhìn Côn Di, Hồ Thiết Hoa tưởng chừng gã là con người bằng thép, y bất giác rợn mình cao giọng hỏi:

-Vương gia muốn tại hạ so khí lực với gã?

Quy Tư Vương gật đầu.

Rồi dùng thổ ngữ, lão dặn dò Côn Di mấy câu.

Côn Di nhìn ra Hồ Thiết Hoa, điểm một nụ cười, từ từ bước tới, dềnh dàng huênh hoang.

Hồ Thiết Hoa thở dài, nhìn Tiểu Phi, cười khổ:

-Nếu biết được có chuyện như thế này, thì thà đừng uống rượu cho xong! Y vừa thốt dứt câu, Côn Di đã đưa hai bàn tay to như hai chiếc quạt nan bồ, hai bàn tay đó hướng sang Hồ Thiết Hoa.

Đỗ Hoàn ngồi gần đó, bật cười khanh khách.

Chỉ cần có người giết người là hắn khoái trá.

Anh em họ Ngô và những người kia cũng lộ vẻ thích thú ra mặt.

Riêng Cơ Băng Nhạn cứ ăn, cứ uống, không hề ngẫng nhìn. Hắn ăn rất chậm, nhưng miếng nào đáng miếng nấy, hắn nốc đều đều cạn chén này đến chén khác.

Hắn ăn uống không ngừng.

Người khổng lồ Côn Di như con chim ưng, to lớn, vờn vờn con gà, từ từ chụp tay xuống hai đầu vai đối phương.

Hồ Thiết Hoa còn đưa tay tả cầm chén rượu bên miệng, y nhấp nháp một ngụm, rồi lẩm bẩm:

-Các người muốn cho tại hạ phải mang xấu! Được rồi chừng nào có xấu hẳn hay, bây giờ, phải uống, uống cho đáng cái xấu mới được! Côn Di đã hạ thấp hai hai bàn tay đó sắp sửa ấn xuống.

Người ngoài nghĩ là hai bàn tay đó ấn xuống rồi, thì xương vai của Hồ Thiết Hoa phải gãy vụn, và ít nhất cũng phải rùn thấp xuống nửa phân.

Nhưng… Một tiếng bình vàng lên, tiếp theo đó, có mấy tiếng loảng xoảng nối liền.

Tiếng bình là do người ngã gây nên, và tiếng loảng xoảng do những vật đổ vở phát ra.

Người ngã không phải là Hồ Thiết Hoa.

Người ngã chính là Côn Di.

Thì ra, khi hai bàn tay của gã ấn xuống, hai bàn tay không chạm một vật gì.

Hồ Thiết Hoa đã đảo bộ ra phía sau gã, đưa bàn tay thừa thải đẩy nhẹ gã, tay kia vẫn cầm chén rượu.

Cái đẩy của y rất nhẹ, nhưng thân hình hơn ba trăm cân nặng nề của Côn Di ngã nhào tới, thân hình gã chạm đất, kêu bình một tiếng, hai bàn tay vớ phải chiếc ghế của Quy Tư Vương, ghế ngã nhào, mâm đồ ăn văng lên, bát bắn tứ tung, rời xuống, đổ vỡ loảng xoảng.

Đương nhiên, chẳng phải Hồ Thiết Hoa thực sự đẩy ngã Côn Di.

Chính cái đà chụp của gã hại gã, gã chụp hụt, ngã chúi xuống, bất quá, Hồ Thiết Hoa tiếp trợ gã một phần nhỏ thôi.

Cái việc lừa cho Côn Di ngã, nói thì dễ, mà làm được thì kho.

Phải đoán định thời gian rất chuẩn mới được.

Nếu Hồ Thiết Hoa thoát ra ngoài trước một phút giây, thì cái đà tay của Côn Di không xuống sâu, như vậy gã khó thể mất thăng bằng, gã còn đứng vững, Hồ Thiết Hoa không làm sao xô gã chúi tới được.

Còn như Hồ Thiết Hoa thoát ra sau phút giây, thì làm gì thoát kịp? Và như vậy là y phải bị Côn Di chụp trúng, bẹp y xuống, làm sao y vòng ra phía hậu xô gã! Quy Tư Vương nhìn sững y một lúc, rồi hỏi Tỳ Bà công chúa:

-Như thế có được gọi là công phu chăng?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười:

được chứ! Nếu không thì làm sao cho Côn Di ngã được? Đúng là chân công phu đó! Quy Tư Vương vỗ tay cười lớn:

-Tráng sĩ! Quả nhiên là một tráng sĩ! Tiểu vương phải kính tráng sĩ một chén! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Một chén thôi à? Phải ba chén mới được chứ! Y bước tới ung dung như không hay biết là có Côn Di bò từ phía sau đến gần y.

Hồ Thiết Hoa thản nhiên tiếp lấy chén rượu nơi tay Quy Tư Vương, Côn Di vụt đứng lên, chụp tay vào hông y, giở y lên hỏng cao khỏi đất, như một người cử đảnh.

Quy Tư Vương nhìn không chớp mắt, cao giọng thốt:

-Chén rượu đó quý lắm, uống đi, rồi muốn gì hãy muốn! Hồ Thiết Hoa bị kẹp trong bàn tay Côn Di, lơ lửng trên không, tay còn giữ chén rượu, miệng cười hì hì tiếp:

-Gã khổng lồ! Ngươi có nghe Vương gia nói gì đó không? Rượu của Vương gia quý lắm đấy, ngươi có đập nát xác ta cũng chẳng sao, song đừng làm đổ chén rượu, uổng vô cùng! Côn Di đắc ý phi thường, đưa Hồ Thiết Hoa lên cao, quay nửa vòng.

Gã không gấp, Hồ Thiết Hoa không khẩn trương, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng không khẩn trương.

Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn chớp mắt, thở dài:

-Thế là xong! Nắm như vậy đó, quật từ trên xuống, đầu phải nát, xác phải tan! Dù sao thì cũng chẳng quan hệ gì! Y sát nhân thành tính, không giết được người, ngứa ngáy phải nhìn người giết người, mới đở ngứa ngáy.

Y càng thở dài là niềm cao hứng càng dâng cao! Côn Di trở lại trước mặt Quy Tư Vương, đột nhiên hét một tiếng lớn.

Hai cánh tay của gã từ trên cao chuyển mạnh.

Gã định quật ngược đầu Hồ Thiết Hoa đập xuống.

Quy Tư Vương bịt tai, nhắm mắt, không muốn nghe tiếng rú của Hồ Thiết Hoa, không muốn nhìn máu chảy, kêu to:

-Nhẹ nhẹ vậy! Đừng làm bổn vương sợ hãi! Một tiếng rú thảm thiết vang lên, rồi một tiếng bình tiếp theo, nền lều chuyển động mạnh.

Chiếc đầu Hồ Thiết Hoa còn nguyên, y đứng thẳng người tay còn chén rượu, rượu không đổ ra ngoài một giọt nhỏ! Gã khổng lồ Côn Di nằm dài trên mặt nền, bất động.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn gã đến nửa mắt, cười hì hì thốt:

-Bây giờ thì tại hạ uống được rượu này rồi! Y nốc cạn chén rượu, rồi tặc lưỡi:

-Ngon! Ngon tuyệt rất tiếc là ít quá! Quy Tư Vương trừng mắt nhìn y, lại hỏi Tỳ Bà công chúa:

-Sự tình làm sao? Tiểu tử có ma thuật à?

Tỳ Bà công chúa cười khúc khích:

-Không phải ma thuật đâu! Chân công phu đấy! Quy Tư Vương trố mắt:

-Chân công phu? Công phu gì?

Tỳ Bà công chúa giải thích:

-Côn Di đang dùng lực quật hắn xuống đất, hắn nhẹ tay chạm vào cổ tay Côn Di làm cho lực khí của Côn Di không phát ra được, lại trở vào người gã. Hắn nhẹ nhàng nhảy xuống, vừa nhảy hắn vừa đảo mình vòng ra sau lưng Côn Di, đẩy gã tới. Hắn động tác nhanh quá, cho nên chẳn ai nhìn rõ tại sao Côn di ngã như vậy! Nàng thốt rất khẽ, vừa đủ cho Quy Tư Vương nghe, song Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Hồ Thiết Hoa vẫn nghe lọt.

Hồ Thiết Hoa bước tới trước mặt nàng, nghiêng mình cười nhẹ:

đa tạ công chúa quá khen! Công chúa có nhãn lực tinh vi đáng phục! Quy Tư Vương cười lớn, nắm tay Tỳ Bà công chúa:

-Con đã nhận xét tráng sĩ là bậc anh hùng, sao chẳng kính người một chén rượu?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười, rót đầy chén rượu, đưa đến trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Công chúa ban rượu, đừng nói một chén, dù là một vò, tại hạ cũng uống một hơi cạn! Y toan đưa tay tiếp lấy chén rượu, bỗng một người lạnh lùng thốt:

-Rượu đó, tại hạ muốn uống.

Một người bước tới.

Người đó là Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn.

Hồ Thiết Hoa nhìn y, mỉm cười:

-Các hạ muốn rượu, thì kia, còn chán mà?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ muốn uống chén rượu này thôi! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chén rượu này có mùi vị đặc biệt lắm sao?

Đỗ Hoàn gật đầu:

đúng vậy! Rượu từ tay công chúa rót phải có mùi vị đặc biệt! Hồ Thiết Hoa nhìn Đỗ Hoàn một lúc, bật cười khanh khách:

-Tại hạ minh bạch rồi! Các hạ không phải muốn uống rượu, các hạ chỉ muốn tỏ ra khinh người! Đỗ Hoàn trừng mắt nhìn y, nhìn như vậy là mặc nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Chúng ta đều muốn uống chung rượu này, các hạ nghĩ phải làm như thế nào?

Đỗ Hoàn vẫn giữ giọng lạnh lùng:

-Nếu các hạ có thể làm cho tại hạ nhảy một bước thôi, chẳng những chén rượu đó, tại hạ nhường cho các hạ uống, mà lại còn quỳ xuống gọi các hạ là tổ tông đúng ba lượt!Bằng không làm nổi việc đó, các hạ phải gọi tại hạ là gia gia! Hồ Thiết Hoa thở dài:

Người ta uống rượu sao an nhàn đạt lạc quá! Còn tại hạ uống được một chén, phải suýt chết lên chết xuống! Thôi được! Chúng cứ thử xem sao! Tuy nhiên, bất các hạ gọi là tổ tông, tại hạ thấy áy náy quá chừng! *** Bầu không khí trong lều bỗng nhiên ngưng đọng. Tình hình không giống như lúc Hồ Thiết Hoa và Côn Di đùa nhau.

Chỉ vì ai ai cũng thấy rõ sát cơ đã hiện ra trên gương mặt Đỗ Hoàn.

Ai ai cũng biết là cục diện sắp iễn ra, không còn đáng xem nữa.

Cơ Băng Nhạn nhìn sang Tiểu Phi, bảo:

-Ta từng nghe Sát Thủ Đỗ Hoàn có thủ đoạn tàn độc lắm! Hắn lại nham hiểm, sợ Hồ Thiết Hoa lầm mưu hắn. Ngươi hảy chiếu cố Hồ Thiết Hoa mới được! Tiểu Phi mỉm cười:

-Không sao đâu! Tuy con quỷ rượu mấy lúc sau này cứ nốc mai loại nước cay đó, hắn vẫn luyện tập thường xuyên! Ta nhất định là hắn chẳng việc gì đâu! Đỗ Hoàn chắp tay sau lưng, đứng thẳng người, ánh mắt hung quang sáng hơn đèn, nhưng miệng vẫn cười, dù là cười lạnh:

-Tại hạ đứng đây, bất động. Các hạ có dám bước tới chăng?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Các hạ muốn tại hạ làm sao cho các hạ nhảy một bước? Các hạ muốn nhảy tới hay nhảy lùi?

Đỗ Hoàn sôi giận:

-Cứ làm cho tại hạ cong người, lui tới bất cần. Được vậy là các hạ thắng! htht lại hỏi:

-Các hạ không hoàn thủ?

Đỗ Hoàn lạnh lùng:

-Tại hạ không tưởng phải xuất thủ, nếu các hạ xô ngã tại hạ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vậy là tuyệt diệu! Y từ từ bước tới.Anh em Du Long Kiếm Ngô gia và Tư Đồ Lưu Tinh đều lộ vẻ thương tiếc ra mặt.

Họ đinh ninh là Hồ Thiết Hoa đang bước vào tử cảnh.

Chỉ có Vương Xung thản nhiên như thường, chừng như y lười nhìn cuộc đấu.

Hồ Thiết Hoa vừa bước tới vừa càu nhàu:

-Tự mình đứng một chổ, chờ người bước đến xô cho ngã! Một việc hay! Trên thế gian này, những việc như thế rất hiếm có, chắc chắn là chén rượu này ta phải được uống! Có điều hơi chậm mấy giây! Chậm, rượu mất ngon! Rồi y từ từ vén ống tay áo, từ từ đưa tay ra, đặt lên vai Đỗ Hoàn.

Tư thế đó, giống như tư thế của Côn Di vừa rồi, có điều Côn Di quá cao, từ trên áp xuống, còn Hồ Thiết Hoa lại thấp hơn Đỗ Hoàn nên phải đưa lên.

Một nười chồm hai tay là phải để lộ trọn vẹn phần ngực.

Đỗ Hoàn cười ợn:

-Ta đứng bất động cho ngươi xô, trên đời này làm gì có việc quái lạ như thế! Ngươi đừng nuôi… Tay hữu của y từ sau lưng bổng hoành trở ra phía trước, nhanh như con độc xà vọt khỏi hang, bàn tay đã chiếu vào ngực Hồ Thiết Hoa! Bàn tay có năm ngòn, mỗi ngón có một chiếc nhẫn, nhẫn thì phải chiếu sáng, trắng hoặc vàng, nhưng nhẫn của y lại chớp xanh đen.

Còn ai không hiểu là nhẫn có tẩm độc dược?

Thủ pháp đã độc lại nhanh, gia dĩ Hồ Thiết Hoa lại bỏ trống trải phần ngực, chắc chắn là Hồ Thiết Hoa phải lãnh đủ thế công của Đỗ Hoàn.

Anh em Du Long Kiếm họ Ngô, Tư Đồ Lưu Tinh đồng một nhận xét:

Hồ Thiết Hoa khó tránh được bàn tay dó! Họ là nhân vật hữu hạng trong võ lâ

38. Chương 38: Cao Xanh Xuống Phước

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Chúng ta nên để ý đến Vương Xung! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng rồi! Và nhất định cái tên Vương Xung không phải là tên thật của hắn! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Chẳng những hành tung của hắn bí mật mà võ công của hắn cũng được giấu diếm luôn. Hắn cố che giấu thân thế và tài năng, chắc chắn là do một mưu đồ gì đó… Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi cho rằng hắn là người có võ công cao nhất trong bọn?

Cơ Băng Nhạn chớp mắt:

-Không lẽ ta lầm?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Theo ta nghĩ hắn còn kém một người! Cơ Băng Nhạn hỏi gấp:

-Ai?

Tiểu Phi buông từng tiếng:

-Tỳ Bà Công Chúa! Hồ Thiết Hoa vỗ đùi kêu bép một tiếng:

-Phải! Nếu nàng chẳng biết võ công thì chẳng bao giờ có nhãn lực cao minh như vậy! Tiểu Phi lại tiếp:

-Hơn Vương Xung, nàng che giấu kín đáo tài năng của nàng, tỏ ra yếu đuối, gió thổi cũng bay, nếu không luyện được nội công đến mực hỏa hầu, thì chẳng khi nào nàng dồn ép kình khí được như vậy.

Hồ Thiết Hoa nhìn quanh ngôi lều, bỗng cười lên mấy tiếng, rồi lẩm nhẩm:

-Một nàng công chúa ở tại quan ải xa xôi, có võ công cao tuyệt đúng là một sự kiện thích thú đấy! Y đưa cao chén rượu lên, nhìn bọn Cơ Băng Nhạn, Tiểu Phi, đoạn nốc một hơi cạn.

Bổng có tiếng hắng dặng vang lên bên ngoài lều. Rồi có tiếng cười, tiếp theo là một câu nói:

-Tam vị chưa ngủ à? May quá! Tại hạ đến đây bái kiến đấy! Người vừa đến là Ngô Thanh Thiên, ngoại hiệu Thanh Thiên Kiếm Khách, người anh cả trong cặp Gnô thị Song Hiệp Du Long Kiếm.

Y cười luôn, chừng như y có niềm hân hoan to lớn lắm.

Tiểu Phi cũng như hai người bạn, tự hỏi họ Ngô đến đây với mục đích gì.

Ngô Thanh Thiên không để cho cả ba thắc mắc lâu thốt:

-Chắc các vị không tưởng nổi nguyên do khiến tại hạ đến đây?

Hồ Thiết Hoa tỏ vẻ hoang mang:

-Các hạ nói đúng! Bọn tại hạ đang tìm hiểu đây! Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Thực ra thì có người ủy thác tại hạ một việc! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

-Có người ủy thác? Ai? Và ủy thác việc gì?

Ngô Thanh Thiên tỏ vẻ thần bí, đáp:

-Quy Tư Vương nhờ tại hạ đến đây cầu thân! Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Cầu thân?

Hồ Thiết Hoa cười đến chảy nước mắt:

-Thích thú quá! Cái vị Vương gia đó thế mà đáng yêu đấy! Chẳng hay, trong ba anh em tại hạ, người nào được chọn làm phò mã?

Ngô Thanh Thiên cũng cười theo:

-Cái việc cầu thân này, thực sự thì không do ý của Vương gia mà chính là do nơi tâm hướng của công chúa, con đã muốn thì cha cũng thuận theo! Cơ Băng Nhạn lui về một góc ngồi riêng ra.

Hắn biết, chẳng bao giờ Tỳ Bà Công Chúa chọn hắn làm chồng.

Hồ Thiết Hoa thì lộ vẻ khẩn trương ra mặt.

Tiểu Phi sáng mắt lên, tuy chẳng biểu hiện một cảm nghĩ nào ngoài mặt, chàng cũng khẩn trương như Hồ Thiết Hoa.

Cơ Băng Nhạn nhìn cả hai, cười thầm.

Ngô Thanh Thiên lại dần dà chưa chịu tiếp.

Hồ Thiết Hoa sau cùng không đè nén được bồn chồn, buột miệng hỏi:

-Chẳng hay… vị công chúa đó đã… đã… để ý đến ai?

Chẳng phải y tha thiết mong mỏi được làm phò mã, song nếu y không được mắt xanh nhìn đến thì thật là bẻ mặt.

Bình sinh, y cho là một điều mất sĩ diện nhất nếu bị một nữ nhân chê.

Ngô Thanh Thiên cười nhẹ, nhìn y:

-Người được mắt xanh nhìn đến chính là các hạ! Tiểu Phi cười hì hì:

-Hay quá! Vị công chúa đó biết chọn bậc anh hùng! Nhãn lực của nàng tinh vi lắm lắm! Giọng nói của chàng có hơi chua chua, chàng cười song nụ cười nhạt nhẽo quá chừng.

Không phải chàng ganh với Hồ Thiết Hoa.

Nhưng Hồ Thiết Hoa được chọn, trong khi chàng có mặt thì điều đó làm cho chàng mất mặt rõ ràng.

Bởi chàng đinh ninh là trong ba người, chàng có hy vọng nhất.

Nếu bảo là chàng tin tưởng cũng chẳng sai sự thật! Hồ Thiết Hoa đang cầm chén rượu đầy, chén rượu đó nghiêng lúc nào y cũng chẳng hay biết, rượu đổ lên mình y, y cũng không hay biết.

Y quá mừng, quá vui đến độ ngây người.

Lâu lắm, y cao giọng hỏi:

-Vô lý! Tại sao nàng lại chọn tại hạ? Các hạ có lầm chăng?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Việc là việc quan trọng, tại hạ lầm thế nào được! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng sang Tiểu Phi, chừng như để thị Oai, đoạn cao giọng tiếp:

-Nhất định là các hạ lầm! Các hạ nên về hỏi lại cho kỹ đi! Ngô Thanh Thiên lắc đầu:

-Không cần phải hỏi lại. Bây giờ tại hạ chỉ chờ nghe các hạ đáp ứng hay khước từ, tại hạ về phục lịnh với Vương gia thôi.

Hồ Thiết Hoa đưa chén rượu lên môi, mới hay là chén cạn.

Cơ Băng Nhạn cười khanh khách:

-Một việc quan trọng như vậy, các hạ lại bảo hắn quyết định nhanh, làm sao hắn quyết định được? Các hạ hãy để cho hắn suy nghĩ chứ?

Ngô Thanh Thiên trầm ngâm một lúc:

-Nếu thế, tại hạ xin cáo từ, sau nửa khắc thời gian, tại hạ sẽ trở lại! Tam vị nên biết cho, chẳng phải tại hạ gấp, bởi việc này có liên quan gì đến mình mà gấp?

Chính cái vị công chúa đó gấp muốn biết đấy! Y kết thúc câu nói bằng tiếng cười ha hả, rồi y đứng lên, nghiêng mình chào biệt, lui ra khỏi lều.

Tiểu Phi nhìn sang Hồ Thiết Hoa, điểm phớt một nụ cười:

-Mừng cho ngươi! Mừng cho ngươi đó! Bao nhiêu năm qua, sống cuộc đời du đảng, vô gia cư, cuối cùng rồi phúc phần lại đến, làm phò mã như ai! Thật ta không tưởng nổi, tạo hóa vẻ vời những cảnh oái oăm kể ra cũng thích thú cho người được may mắn! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tử Công Kê ơi, ngươi có nghe hắn nói đó không? Ha ha! Một nữ nhân lại để ý đến ta, xem thường hắn, hắn ghen! Hắn ghen Tử Công Kê ơi! Y cười, gập lưng cười, cười bò lăn trên giường.

Y chực dịp hạ Cơ Băng Nhạn, y cũng chực dịp hạ luôn Tiểu Phi, bởi luôn luôn y bại trong bất cứ cuộc tranh biện nào.

Bây giờ y đánh bại được Tiểu Phi, vì công chúa chọn y, bỏ rơi to, y không thích thú sao được! Phải chứ! Ít nhất y cũng phải thắng được một lần, có như vậy lòng mới hả! Tiểu Phi đưa tay vuốt mũi, hừ một tiếng:

-Ta ghen?

Cơ Băng Nhạn phì cười:

-Ta biết, chẳng phải ngươi ghen, bất quá, ngươi tức thôi! Ngươi đang bất bình, bất bình nặng! Tiểu Phi vụt cười vang.

Rồi cả ba cùng cười vang, họ cười vì câu chuyện thật là hoang đường. Mà hoang đường. Mà hoang đường một cách thích thú. Tuy hoang đường, song lại là sự thật! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Tại sao lại có trường hợp này? Bỗng nhiên, một đùi dê béo từ ngang trời rơi xuống, đáp đúng miệng ta?

Đoạn y hỏi tiếp:

-Một nữ nhân khô đét, cằn cỗi, ở cái đất địa cũng khô đét, cằn cỗi trong ngôi cổ quán xiêu vẹo, tồi tàn, mà không buồn nhìn ta nửa mắt, đột nhiên nàng công chúa diễm lệ lại đòi lấy ta làm chồng! Lại bức ta phải ưng thuận gấp! Ta làm sao hiểu được, cái số của ta rồi đưa ta đến đâu?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cơ Băng Nhạn, ngươi xem kìa, xem hắn đắc ý như thế nào! Bây giờ chúng ta nên đi tìm ngay Ngô Thanh Thiên bảo cho họ Ngô biết là phò mã đang chờ, nhờ Ngô Thanh Thiên đưa đi gặp ngay công chúa! Chậm một chút là hắn điên loạn lên cho mà xem! Hồ Thiết Hoa bỗng nhiên ngẩy dựng lên, hét:

-Không được! Không thể được! Tiểu Phi giật mình:

-Tại sao không được? Ngươi từ khước cái mối lương duyên này à?

Hồ Thiết Hoa không cười nữa, trừng mắt nhìn chàng:

đương nhiên là ta khước từ! Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Ta thấy ngươi hân hoan quá, giả như bảo ngươi quỳ mọp trước gối công chúa, ngươi cũng dám làm như thường! Nhưng tại sao ngươi lại đổi ý thình lình?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Thực sự thì ta cũng thích cái nàng công chúa đó lắm. Giả như nàng chọn ngươi, không chọn ta thì ta cũng khó chịu vậy. Song nàng muốn lấy ta, nhất định việc đó không thể thành, ta chẳng bao giờ đáp ứng.

Tiểu Phi cau mày:

-Mà tại sao chứ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Không đáp ứng là không đáp ứng, chứ còn tại sao nữa?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Ta chỉ sợ hắn nổi chứng như ngày nào! Người ta thích hắn, hắn không thích người ta. Trái lại khi người ta không thích hắn, hắn lại bám dính như đỉa đeo chân trâu! Hồ Thiết Hoa hấp tấp chận lời:

-Ta làm gì có ý tứ đó? Chẳng qua… chẳng qua.. chỉ vì… Y không làm sao thốt thành câu, y hấp tấp, lúng túng trông thảm quá.

Cơ Băng Nhạn rùn vai:

-Chẳng qua làm sao?

Hồ Thiết Hoa xuất hạn, ướt đầu, ướt trán:

-Các ngươi nghĩ, người như ta, làm gì trở thành chồng một vị công chúa được?

Liệu ta có nuôi nổi nàng chăng? Mà dù sự thể đó có thành tựu đi nữa, lẽ nào ta lại theo nàng làm phò mã, bỏ các ngươi, bỏ cuộc sống tự do này sao?

Tiểu Phi cười lớn:

đừng nghĩ đến việc chưa xảy ra, ngươi hãy nghĩ đến hiện tại.

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Phải đó, người ta dành ý tốt cho mình, nếu mình không đáp ứng thì chẳng những mình không thu hoạch lợi ích gì, lại còn chọc giận người ta. Ngươi đừng quên cái kế hoạch của bọn ta, vô luận làm sao, ngươi cũng phải đáp ứng để có thời gian mình thực hiện kế hoạch! Hồ Thiết Hoa hét lên:

-Nếu các ngươi bức ta quá, ta sẽ trốn đi?

Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

-Có ta và Lưu Hương ở đây, ngươi trốn mà thoát được chăng?

Hồ Thiết Hoa lại nhảy dựng lên:

-Hôn nhân là việc lớn của một đời người, tại sao các ngươi bức ta làm cái việc không thể làm? Các ngươi hành động như vậy, thử hỏi có còn xứng đáng là bằng hữu của ta chăng? Các ngươi… các ngươi là những tên bán bạn cầu vinh, để thủ lợi! Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn đưa mắt nhìn nhau, rồi Tiểu Phi đứng dậy thốt:

-Nếu vậy, ta đi tìm họ, tỏ rõ cái ý từ hôn cho họ biết sớm! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Chúng ta gồm ba người, chúng ta đang có việc lo chung, mà hắn thì chỉ nghĩ đến riêng mình, không nghĩ đến bằng hữu, ta và ngươi còn biết nói sao bây giờ?

Thôi thì đành vậy, bất quá ngủ kỹ đêm nay, rồi sáng ra, chuẩn bị sẵn sàng, chờ người ta đuổi đi khỏi nơi này! Tiểu Phi cũng nhẹ thở ra:

-Ta thấy tiếc cho hắn, một nàng công chúa, có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, lại có võ công cao, sẵn sàng làm vợ hắn, hắn lại không nhận! Nếu say này, hắn không hối tiếc, thì ta phải lấy làm lạ trên thế gian này có một người phi thường! Cả hai một đưa qua, một đẩy lại, một khởi đầu, một kết thúc, họ hòa dịu nhau, họ làm cho Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Rồi Tiểu Phi khệnh khạng, bước đi, xem chừng uể oải, cái uể oải do sự nuối tiếc mà có, chậm bước chừng nào, thì cái hối tiếc ít thấm thía, bởi bước chân càng nhanh, thì sự việc sẽ dứt khoát nhanh, sự việc còn kéo dài, họ chưa hẳn tuyệt vọng.

Chàng chậm chạp bước đi, chàng cũng chậm chạp thốt:

đáng thương nàng công chúa đa tình, thật đáng thương nàng! Biết được từ hôn, nàng sẽ đau đớn làm sao! Bỗng Hồ Thiết Hoa cao giọng gọi:

-Ngươi khoan đi! Tiểu Phi tặc lưỡi:

-Tại sao khoan đi? Cho nàng hay sớm, càng gián tiếp giúp nàng đở khổ, kéo dài thời gian nàng nuôi thêm hy vọng, thì nàng khổ thêm. Ngươi không thương hại nàng, chứ ta thì ta rất thương hại nàng! Hồ Thiết Hoa vỗ ngực thình thịch:

-Ta đã nghĩ kỹ rồi, ta quyết định phải hy sinh cho bằng hữu, tình bằng hữu của chúng ta đã già tuổi quá rồi, ta không thể bỏ rơi các ngươi! Tiểu Phi nhìn Cơ Băng Nhạn rồi lắc đầu cao giọng:

-Không được! Không được! Hôn nhân là việc trọng đại của đời người, chúng ta là bằng hữu, khi nào lại để ngươi hy sinh! Ta phải đi tìm họ từ hôn, cho người đừng mong mỏi nữa! Chàng lại bước đi.

Hồ Thiết Hoa nắm chàng, giữ lại, cười tươi, thốt:

-Trừ cái việc đó ra, còn… Tiểu Phi cau mày:

-Còn gì nữa?

Hồ Thiết Hoa vò đầu soạt soạt, lấp vấp tiếp:

-Ta nghĩ, ưng lấy công chúa, là tự chuốc điều phiền lụy, nhưng so với cảnh phiêu bồng giữa sa mạc, thì cũng còn dể chịu hơn. Hà huống, ta thật không nỡ để cho ai phải thương tâm vì ta! Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Ta đã biết cái chứng của ngươi, rượu mời không uống, lại đòi uống rượu phạt! Người ta van xin lại ngoảnh mặt, khi người ta lời đi, lại tha thiết khẩn cầu.

Có tiếng nói bên ngoài vọng vào, tiếp theo một tràng cười:

-Cái chi mà là rượu mời rượu phạt? Hãy chuẩn bị uống rượu mừng là vừa! *** Đêm đã xuống sâu, song đèn còn cháy sáng trong cá chiếc lều.

Thạch Đà vẫn ở bên cạnh lạc đà, người và thú tụ lại một chổ, gã đặc biệt chiếu cố đến các con thú, chỉ khi nào gã chiếu cố đến chúng, gã mới mất vẻ thống khổ.

Giờ đây, lạc đà đã ngủ, nhưng gã còn ngồi đó với chúng.

Sao càng sáng càng chiếu rõ sự đơn độc của gã.

Gã tịch mịch vô cùng! Gã càng tịch mịch giữa cảnh thê lương cực độ.

Còn cảnh nào thê lương hơn sa mạc giữa đêm trường?

Thực ra hiện tại gã không đến đổi quá cô độc, vì cách gã xa xa có một người âm thầm theo dỏi gã.

Người đó chăm chú nhìn gã rất lâu.

Tự nhiên, Thạch Đà không biết được điều đó. Gã không thấy, Tiểu Phi thấy.

Và người nhìn Thạch Đà chăm chú chính là Vương Xung.

Vương Xung là một nhân vật thần bí giữa nhóm người này.

Tại sao y quan tâm đến con người tàn phế?

Tiểu Phi cau mày toan bước đến đó, Vương Xung đã phát hiện ra chàng. Y rời chổ ngồi bỏ đi.

Tiểu Phi bước theo y định hỏi nguyên do.

Nhưng vừa bước được vài bước, chàng nghe một tràng cười trong trẻo vang lên.

Rồi giọng oanh vàng nối tiếp:

-Ngươi vừa thức giấc đó phải không? Tại sao biến thành một Dạ Du thần?

Chàng miễn cưỡng điểm một nụ cười:

-Nơi đây chẳng phải chỉ có tại hạ là Dạ Du thần! Tỳ Bà Công Chúa bật cười khanh khách:

- Du Dạ thần nào khác, ta không quan tâm đến. Ta chỉ quan tâm đến ngươi! Đêm sâu, canh vắng, ngươi không ngủ, có phải muốn rình xem ta tắm nữa chăng?

Tiểu Phi dặng hắng một tiếng:

-Thực ra tại hạ cũng có ý đó. Nhưng hiện tại thì có rất nhiều Dạ Du thần, cho nên tại hạ không thiết tha nữa. Tại hạ đi ngủ thôi! Trước sau, chàng không quay đầu. Và thốt xong, chàng bước đi luôn.

Tỳ Bà Công Chúa gọi:

-Ngươi trở lại! Tiểu Phi thở dài, dừng chân, rồi từ từ quay mình.

Nàng hiện ra dưới ánh sao, đẹp quá, gương mặt có đượm vẻ dỗi hờn. Nàng trừng mắt nhìn chàng, hỏi:

-Tại sao ngươi không chú ý đến ta?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại sao tại hạ không chú ý đến công chúa? Bất quá, chẳng có sự gì tại hạ nghĩ nên đi ngủ là hơn! Tỳ Bà Công Chúa lại mở mắt to hơn:

Ai nói với ngươi là ta không có việc gì cần tìm ngươi?

Lượt áo sa mỏng của nàng dưới ánh sao lại xem như mỏng hơn toàn thân nàng trong sáng quá… Gió sa mạc nổi danh vô tình đến tàn nhẫn lúc đó cũng dịu lại quanh nàng, chỉ mơn man tà áo mỏng, chứ không thổi đùa như đã vận chuyển bao nhiêu hòn núi cát.

Nàng trong sáng như thủy tinh, một àng tiên bằng thủy tinh vừa từ cung trời đáp xuống.

Con tim Tiểu Phi dồn gấp nhịp, chàng cố gắng chế ngự cho dìu dịu cái độ phập phồng, nhưng chàng không sao ngừng liên tưởng được cái cảnh tắm mát của nàng lúc hoàng hôn.

Chàng lại dặng hắng một tiếng.

Phải khó khăn lắm mới dặng hắng được, bởi trào lòng đang dâng mạnh, chừng như ngăn chặn nơi yết hầu.

Để trấn áp niềm khích động, chàng cao giọng hỏi:

-Công chúa tìm tại hạ để dạy bảo điều chi?

Tỳ Bà Công Chúa cắn môi, rồi đột nhiên nở một nụ cười.

Nàng cười không gian rạng rỡ lên như bình minh chợt về, dù đêm chưa dài quá nữa.

Nàng cười, sao trời tiếp nhận cái rạng rỡ của nụ cười để sáng lên huy hoàng, chói lọi.

Rồi nàng thốt:

-Ta muốn hỏi ngươi một câu! nàng tiếp luôn:

-Tại sao bằng hữu ngươi lại gọi ngươi là lão Xú trùn?

Tiểu Phi cố gắng chống trả lại sức quyến rũ bốc mạnh từ người nàng, dù sao thì nàng cũng đã đính ước hôn nhân với bằng hữu chàng, chàng không không thể vượt cái giới hạn lễ nghi.

Chàng đưa tay vuốt chót mũi không đáp.

Đôi mắt Tỳ Bà Công Chúa không rời chàng.

Tiểu Phi cúi đầu, tránh ánh mắt đó. Nhưng tránh ánh mắt của nàng chàng al5i trông thấy đôi chân nàng.

Công chúa vẫn giọng oanh vàng:

-Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi không đáp?

Tiểu Phi bắt buộc phải điểm một nụ cười:

-Câu đó đáng lý ra, công chúa không nên hỏi tại hạ, có phải vậy không? Người gọi mới có lý do đáp lời, chứ người bị gọi, làm sao giải đáp? Người bị gọi không thể hiểu được tâm tư của người gọi, do đó, không diễn tả đúng cái ngụ ý của người gọi! Tỳ Bà Công Chúa ngẫng mặt nhìn trời, suy nghĩ một lúc, chừng như nàng chưa thấu đáo thâm ý của Tiểu Phi.

Vừa lúc đó, mai nhân Ngô Thanh Thiên bước đến.

Tiểu Phi thở phào, bật cười lớn:

-Ngô huynh đã thành công rồi chứ?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Tại hạ đã phục lịnh Vương gia rồi. Vương gia hết sức hân hoan, Vương gia thừa hiểu tam vị rất nhọc nhằn bôn tẩu trong ngày, đáng lý ra, phải để cho tam vị nghỉ ngơi, song lại muốn cùng tam vị đàm đạo! Tiểu Phi đáp nhanh:

-Chẳng sao! Trong ngày vui lớn, bọn tại hạ chẳng dể chi tìm giấc ngủ! Chẳng rõ vô tình hay cố ý, chàng liếc mắt sang Tỳ Bà Công Chúa. Cái ý tứ đó, biểu lộ rõ cái ý tứ của chàng.

Song Tỳ Bà Công Chúa hình như không hiểu.

Nàng cười với chàng thốt:

-Vô luận ngươi nói thế nào, câu đó ta phải hỏi, hỏi đến khi nào ngươi bằng lòng giải đáp, ta mới buông tha! Tiểu Phi thoáng giật mình, tự hỏi nàng có ý tứ gì?

Ngô Thanh Thiên mỉm cười, cất tiếng:

-Nếu vậy càng hay! Vương gia đã chuẩn bị mấy vò rượu ngon trong lều, chờ tam vị đến! Mai nhân đã mỏi rụng gối rồi, phải uống mấy chén mới lấy lại sức! Y bước đi liền.

Tiểu Phi cùng Tỳ Bà Công Chúa cũng đi.

*** Trong lều, đèn đốt thêm mấy ngọn.

Tỳ Bà Công Chúa tựa mình vào gia gia nàng, để chực chờ chén cạn, rót đầy, rót cho gia gia, rót cho khách.

Thấy Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn và Hồ Thiết Hoa tiến vào, nàng nhoẻn miệng cười duyên.

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt.

Y không tưởng là sắp lấy chồng mà nàng còn dám chường mặt, y không tưởng là nàng còn tự nhiên hơn mấy phần.

Quy Tư Vương cười lớn:

-Các vị vào đây! Tốt lắm! Thức ăn còn nóng, hãy ngồi xuống uống ngay một chén đi thôi! Ngô Thanh Thiên mỉm cười:

-Thư thả hãy ngồi! Chàng rể tương lai muốn ngồi cũng phải bái kiến nhạc gia trước, mới phải đạo chứ?

Tỳ Bà Công Chúa cười tươi:

-Phải đó! Quỳ xuống gấp! Cúi xuống gấo! Hồ Thiết Hoa nằm mộng cũng không tưởng nổi là nàng có thể đùa được! Từ bao lâu, y tự hào là da mặt y dày hơn bức tường, hiện tại, thì bức tường đó cũng phải đỏ lên, dù tường là vô tri giác! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn trao đổi nhau một ánh mắt, rồi cả hai đưa tay đẩy nhẹ Hồ Thiết Hoa trờ tới.

Hồ Thiết Hoa không còn làm gì khác hơn được, đành quỳ xuống, y nghe da mặt chai lại như vỏ cam khô.

Quy Tư Vương cười vang:

-Tốt! Tốt quá! Lão thốt luôn tiếng tốt tốt đến bảy tám lượt, rồi lấy trong mình ra một viên đá báu, tròn và to bằng quả trứng gà, trao về hướng Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Thiên Phong Thạch đó! Mang vào người, sẽ gặp nhiều may mắn! Ngươi cầm lấy! Bây giờ lão không cần gọi Hồ Thiết Hoa với hai tiếng tráng sĩ nữa! Viên đá rất quý, luôn luôn chớp sáng dưới ánh đèn.

Hồ Thiết Hoa rất sành xem ngọc, biết viên đá có giá trị liên thành lẩm nhẩm:

-Ban một vật quý phi thường, làm sao dám nhận?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhạc gia đã cho vật, nếu không bái nhận thì mang tiếng bất kính đấy! Hãy tiếp thu đi! Chàng cũng biết xem ngọc, cho rằng tại Trung nguyên rất hiếm, giá trị không kém Cực Lạc Tinh.

Một vật quý như vậy, Quy Tư Vương tặng Hồ Thiết Hoa, lão thản nhiên trao ra, như trao một vật tầm thường.

Thì tại sao, lão lại tha thiết về viên Cực Lạc Tinh.

Tuy ngoài mặt, Tiểu Phi giữ vẻ tươi vui, trong tâm chàng bắt đầu nghi ngờ.

Bỗng một thiếu nữ từ phía hậu bước ra, mắt sáng miệng tươi, dáng yểu điệu, quỳ lạy, rồi lí nhí những gì chẳng ai hiểu được, song thanh âm êm dịu vô cùng.

Quy Tư Vương vuốt râu cười nhẹ thốt:

-Vương phi ngọa bịnh từ lâu, hôm nay nghe trong mình được khoẻ, muốn ra đây góp mặt cho vui! Bạch Vân Kiếm Khách Ngô Bạch Vân, người thứ hai của cặp Ngô Gia Huynh Đệ Du Long Kiếm, điểm nhẹ một nụ cười:

-Hay là Vương phi muốn thấy mặt chàng rể?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải đó! Không ngờ hôm nay có việc vui mừng, bà ấy khoan khoái đi đứng được. Chắc là người Trung thổ có cái mầu nhiệm mà dân Hán gọi là xung hỉ! Trong lúc lão cười, có mấy thiếu nữ vận áo gấm, dìu một nữ nhân bước ra.

Nữ nhân có nghi thái cao quý phi thường, tóc hơi rối quăn dài phết đất.

Nữ nhân đẹp trên chổ tưởng tượng của bọn Tiểu Phi.

Chừng như ánh mắt có phần nào mỏi mệt, gương mặt còn phảng phất vẻ bịnh hoạn.

Tuổi nữ nhân hơi cao, ở cái khoảng tưừ thiếu phụ trở lên.

Tất cả đều cúi đầu trước sự xuất hiện của nữ nhân.

Chỉ có Tiểu Phi là nhìn bà. Chàng nghĩ, trời sanh ra một nhan sắc, chàng phải nhìn nếu không nhìn là vô lể với trời, là phủ nhận công trình sáng tạo của trời! Tỳ Bà Công Chúa cười tươi bước đến nghinh đón.

Quy Tư Vương cũng đứng lên, lấp vấp như người có tật cà lăm nói:

-Sao không đỡ Vương phi ngồi xuống? Sao không kéo màn bên ngoài? Nhanh lên đi chứ! Lão tỏ vẻ rất yêu chiều Vương phi, lão sợ gió bên ngoài lộng, gió cuốn mất Vương phi của lão! Vương phi ngồi xuống, bất động, song ánh mắt, chớp ngời như hồ thu gợn mặt ao xanh biếc, phản ánh dương quang, dù vẻ nhọc vì bệnh hoạn vẫn còn.

Dáng dấp phong lưu, ánh mắt trữ tình, nhan sắc tuyệt vời, nam nhân nào lại không tha thiết tiếp cận con người như thế?

Tỳ Bà Công Chúa vừa cười, vừa đưa tay chỉ Hồ Thiết Hoa, thốt:

-Hắn đấy! Hồ Thiết Hoa nghe máu vọt lên đỉnh đầu, xương sọ suýt vỡ bùng.

Quy Tư Vương phi điềm nhiên:

-Khá lắm! Được lắm! Bà đưa bàn tay đẹp lên, vẫy nhẹ.

Một thiếu nữ đứng phía sau, mang chiếc mâm ngọc đến. Báu ngọc trên mâm chớp sáng.

Không thể phân biệt được đó là những vật gì. Bởi ai nhìn vào cũng hoa cả mắt.

Tỳ Bà Công Chúa mỉm cười:

-Mẹ ta tặng ngươi đó? Bước tới mà nhận! Hồ Thiết Hoa lần này chẳng dám khước từ, chẳng những thế, y cũng không mở miệng thốt nổi một lời khách sáo hay cảm tạ….

39. Chương 39: Dây Tự Đáy Lòng

Quy Tư Vương đưa cao chén rượu cười lớn:

-Trước mặt toàn là những bậc cao minh, quanh mình là không khí của một ngày đại hỷ, các lạc thú nhân sanh thiết tưởng như gom tụ cả lại dưới mái lều này! Nào, các vị nâng chén, uống mừng cho công chúa đi! Rượu là loại rượu ngon, ai thấy mà không uống? Huống hồ tại lều, những người hiện diện đều là sâu rượu?

Rượu ngon lại được mời, mà chủ nhân mời lại là bậc Vương giả cái vinh dự cộng với hương vị rượu, càng làm cho cái hứng uống rượu dâng cao.

Tất cả cùng nâng chén, tất cả cùng cạn chén qua một hơi! Khung cảnh đã vui, rượu lại gợi hứng, cái vui tăng gia gấp và tăng gia mạnh.

Nhưng tất cả vui, chỉ có Hồ Thiết Hoa khổ! Một con người hào phóng thánh tính, trong hiện tình, nhìn chén rượu như tân nương lúc động phòng nhìn tân lang„ bẽn lẽn, sượng sùng, ngẫng đầu không nổi, thì nói chi đến việc nâng chén uống cạn?

Mẹ vợ, ngày đầu tiên, có mẹ vợ nào chẳng chú ý đến chàng rể? Chú ý để tự tán thưởng lấy mình chọn được một người xứng đáng cho con gái gửi phận trao thân, càng tán thưởng lại càng thích thú, càng thương mến chàng rể, bởi từ đây, rủi may trọn đời người con gái nằm trọn trong tay thanh niên kia.

Và khi biết chắc con gái sẽ được hạnh phúc bên cạnh con người xứng đáng, thì còn gì thích thú bằng?

Nhưng Quy Tư Vương phi chỉ nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, ban cho y một mâm châu ngọc, rồi lờ đi, chẳng ngó ngàng gì đến y nữa.

Giờ đây, bà chăm chú nhìn Tiểu Phi.

Bà nhìn một lúc rồi, nâng chén, nhấp nháp một tý rượu, đoạn đứng lên, thốt:

-Các vị cứ tận tình vui vẻ với nhau, già còn bệnh, trong người chẳng được khoẻ lắm, không ngồi lâu với các vị nổi, già xin cáo từ.

Tiểu Phi đưa mắt nhìn theo bóng bà khuất dần bên sau màn, tâm thần như phiêu phưởng xa xa… Cơ Băng Nhạn thấp giọng thốt:

-nghĩ vơ nghĩ vẩn, là cái quyền của mọi người, song ngươi nên nghĩ vơ vẩn khi tao ngộ bất cứ một nữ nhân nào khác, tuyệt đối không nên xao trộn tâm thần đối với bà này, vì người ta là một Vương phi, chồng người ta đang đãi rượu ngon! Tiểu Phi mỉm cười.

Chừng như chàng muốn tranh biện với Cơ Băng Nhạn, song nghĩ sao chẳng rõ, lại thôi.

Ngô Thanh Thiên bỗng hỏi:

-Còn vị đại hiệp họ Đỗ ở đâu?

Quy Tư Vương thở dài:

-Có lẽ y mất hẳn cái thú góp vui qua men rượu với chúng ta. Công chúa đã mấy lượt cầm y ở lại, y vẫn khăng khăng từ khước, đi ngay trong đêm. Còn Tư Đồ Lưu Tinh thì đột nhiên cũng biến mất, lão phu cho tìm khắp nơi, chẳng ai thấy bóng dáng ở đâu cả.

Quy Tư Vương có cái lối tự xưng bất nhất, lúc xưng là bổn vương lúc thí tại hạ, lúc lại lão phu.

Tiểu Phi hỏi:

-Còn vị nhân huynh họ Vương?

Ngô Bạch Vân cười khổ:

-Con người đó có cái tật lạ lùng. Tại hạ đã mời y tha thiết, y chẳng mảy may quan tâm đến tại hạ! Quy Tư Vương trầm gương mặt:

-Y không nên đến đây là phải hơn! Bổn vương cầu tài như người khát nước, y đến đây rồi, lại có thái độ lững lờ, làm ra vẻ thần bí, thật tình bổn vương không thể tin tưởng được! Lão dặng hắng mấy tiếng cho thông cổ, rồi điểm một nục cười đổi giọng vui:

-Nhưng, hiện đây, toàn là người nhà cả, có nói gì cũng chẳng sao, bổn vương có một việc, muốn nhân không khí vui tươi này, tỏ bày cho các vị hiểu, sau khi nghe rồi, các vị hãy giữ bí mật cho.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn thoáng đưa mắt cho nhau một ánh mắt, trong tâm người nào cũng nghĩ:

đúng rồi! Lão phải có một âm mưu gì chứ, nếu không thì khi nào lão lại phí rượu thịt vô lối như thế này? Mình biết trước mà thứ rượu này thật là khó uống trôi! Ngô gia song hiệp đồng thanh đáp:

-Vương gia cứ cho biết, anh em tại hạ từ bao giờ chưa hề bị đồng đạo võ lâm cho là mất tín nhiệm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu của phò mã, lẻ nào lại phản bội Vương gia?

Chàng vừa bắt gặp ánh mắt của Quy Tư Vương, chàng không đợi lão ta hỏi lên tiếng trước, lên tiếng như vậy để trả lại cái ý cao kỳ của nah em họ Ngô.

Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải đó! Phải đó! Bổn vương thức ngộ làm mình quá lo xa! Bỗng lão ngưng bặt tiếng cười, rồi lão trầm giọng tiếp:

-Mong các vị lượng thứ cho bổn vương, cái cảnh huống của bổn vương đáng thương hại lắm, cho nên đi đến đâu, gặp người nào, bổn vương không làm sao tránh khỏi sự hoài nghi, bổn vương còn hoài nghi đến cả cỏ cây mây gió… Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn trao nhau một ánh mắt, cả hai cùng có một ý nghĩ:

-Thì ra bọn mình đoán đúng! Ngai vàng đã bị cướp mất, lão phải xuất bôn, lão giao nạp nhân vật giang hồ, chẳng khác nào tìm một đoàn bảo tiêu hùng hậu! Quy Tư Vương thở dài tiếp:

-Bổn vương phiêu lảng quốc ngoại, nhưng lòng luôn vọng về cố thổ. Bọn phản loạn thừa hiểu bổn vương tha thiết với cái ý hồi quy, cho nên tìm mọi cách diệt bổn vương, dứt trừ hậu hoạn. Một năm qua, bổn vương thoát hiểm biết bao lần. Những kẻ mưu toan hành thích bổn vương, chẳng phải là người Quy Tư Vương đến, mà toàn là những danh thủ trong võ lâm Trung nguyên, do bọn phản thần tung tiền mua chuộc! Ngô Thanh Thiên khẩn trương ra mặt:

-Họ là những ai? Vương gia biết chứ?

Quy Tư Vương trầm buồn đáp:

-Bổn vương không được rõ lắm! Bất quá, chỉ biết là trong số đó, có một người, mà thiên hạ gọi là Thần Đao Vô Địch, còn một người nữa có ngoại hiệu là Bát Tý Na Tra! Ngô Thanh Thiên thở phào, vẻ cao ngạo hiện lên trên gương mặt:

-Vương gia cứ yên trí. Đừng nói chi có sự trợ giúp của ba vị nhân huynh của Hồ phò mã, chỉ bằng vào sức lực của hai anh em tại hạ, Vương gia cũng được an toàn! Bọn tại hạ bảo đảm điều đó! Quy Tư Vương tiếp:

-Theo bổn vương biết, thì gần đây, phản thần có thỉnh được bốn năm người giúp chúng, trong số đó, có một người, kiếmp pháp rất cao, có thể cho là vô địch trong thiên hạ! Ngô Thanh Thiên lại khẩn trương:

-Vương gia có biết tên hiệu của những người đó chứ?

Quy Tư Vương lắc đầu:

-Bổn vương chưa được rõ, tuy nhiên, theo tin tức nhận được thì bảy hôm trước đây, bốn người đã xuất hiện trong các vùng phụ cận. Con người lợi hại nhất thì hành tung chưa bị lộ! Ngô Bạch Vân hỏi:

-Ai cho tin tức đó?

Quy Tư Vương thở dài:

-Trong cảnh lưu vong, bổn vương may mắn được một vài tôi thần còn giữ trung thành, xuất bôn phò tá. Ngoài ra, cũng có mấy người ở lại quốc thổ, âm thầm liên lạc với bổn vương.

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng:

-Vô luận bọn người đó lợi hại như thế nào, nếu chúng dám đến đây hành thích, nhất định chúng không thể sống sót mà trở về! Tỳ Bà Công Chúa nhìn y, điểm nụ cười duyên.

Hồ Thiết Hoa thêm một lần đỏ mặt! Quy Tư Vương cười lớn:

-Phải! Có các vị tại đây bổn vương còn sợ gì nữa? Bất quá… bổn vương còn hoài nghi… họ Vương kia, biết đâu chẳng phải là một người thuộc quyền sau sử của bọn phản thần?

Ngô Bạch Vân trầm giọng:

-Có thể vậy lắm! Người ấy luôn luôn tỏ ra thần bí hành tung của y rất đáng ngờ… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu là một tay thích khách lành nghề, len lỏi trong hàng ngũ thân cận vương gia, thì tất phải làm vẻ quang minh, thác lạc, cho mọi người đừng hoài nghi, cho mọi người đặt trọn niềm tin tưởng nơi mình. Nếu một người vào đây, mà tất cả đều nghi ngờ, thì còn hành động được gì nữa? Giả như họ Vương đó, ai ai cũng nghi ngờ y, ai ai cũng lưu ý đến y, thì làm thế nào y hạ thủ được?

Quy Tư Vương vỗ tay tán thưởng:

-Lập luận của các hạ rất xác đáng! Bổn vương cơ hồ trách oan một người tốt rồi! Bất quá… Lão trầm ngâm một chút rồi thở dài:

-Ngoài cái việc đó ra, bổn vương còn điều này… Ngô Thanh Thiên thốt:

-Vương gia cứ nói! Quy Tư Vương hỏi:

-Các vị từng nghe nói đến Cực Lạc Tinh chăng?

Bọn Tiểu Phi thoáng giật mình, dù đó là sự việc mà cả ba đã nghĩ đến trước đây không đầy một khắc thời gian.

Ngô Thanh Thiên lắc đầu:

-Tại hạ chưa từng nghe.

Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh là một viên đá báu, có giá trị liên thành, bổn vương đã nhờ anh em họ Bành hộ tống.

Ngô Bạch Vân thoáng sững sốt:

-Anh em họ Bành? Có phải là truyền nhân của Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao củ Bành lão tiền bối?

Quy Tư Vương gật đầu:

đúng vậy! Ngô Bạch Vân mỉm cười:

-Bành gia Ngũ Hổ kể ra, cũng là những cao thủ nhất lưu trong võ lâm Trung nguyên, tiêu cục của họ Bành rất có uy tín trên giang hồ. Từ bao lâu nay, chưa lần nào họ thất bại trong công cuộc làm ăn. Nếu Vương

gia nhờ họ hộ tống bảo vật, thì cầm chắc báu vật sẽ đến nơi đến chốn an toàn. Vương gia còn lo ngại gì chứ?

Quy Tư Vương thở dài:

-Bổn vương thừa hiểu, họ là những người đáng tin cậy, do đó, mới nhờ đến họ đảm đương một việc trọng đại. Ngờ đâu, Bành gia Ngũ Hổ đều bị hại, và viên Cực Lạc Tinh lại về tay người khác! Ngô Thanh Thiên kinh hãi:

-Cái tin đó có đúng chăng?

Quy Tư Vương thở dài:

-Không thể sai! Thuộc hạ của bổn vương chính mắt trông thấy thi thể của họ.

Ngô thị song hiệp đưa mắt nhìn nhau, cùng trầm lặng một lúc lâu.

Giết được năm anh em họ Bành cùng một lúc, cùng một chổ, thì quả thật đó là một điều không ai tưởng trên thế gian này lại có kẻ làm được! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Có phải Vương gia định nhờ bọn tại hạ tìm Cực Lạc Tinh mang trở về đây?

Quy Tư Vương cười khổ:

-Bổn vương không có ý đó! Tiểu Phi thoáng giật mình, trầm giọng:

-Ý tứ của Vương gia… Quy Tư Vương thở ra:

-Chẳng giấu chi các vị người cướp viên Cực Lạc Tinh vừa đưa tin đến bổn vương.

Tiểu Phi giật mình thật sự:

-Người đưa tin hiện giờ ở đâu?

Quy Tư Vương đáp:

-Theo lời báo cáo của thuộc hạ bổn vương, thì người đó có thuật khinh công rất cao, sau khi trao phong thơ rồi lập tức phóng mình đi như bay, chớp mắt đã mất dạng.

Tiểu Phi nhìn xuống đất, thở dài:

-Người đã đi, nhưng phong thư còn lại chứ?

Quy Tư Vương gật đầu:

đương nhiên! Phong thư đây này! Trên tờ thơ chỉ có mấy hàng chữ:

-Cực Lạc Tinh đã về tay ta. Chủ nhân muốn thu hồi, ta hạn trong ba hôm, đúng giờ ngọ, mang theo vàng ròng năm ngàn lượng, châu sáng năm trăm viên, ngọc trong năm mươi thẻ, theo hướng tây mà đi, độ năm mươi dặm, nơi đó sẽ có người chực chờ, đổi vật lấy vật. Nếu đến mà châu không sáng, ngọc không trong, lòng không thành, thì không hy vọng thu hồi Cực Lạc Tinh. Vĩnh viễn nó sẽ ly khai chủ nhân! Thơ là những lời bày tỏ cái ý của người gởi, không cần ghi người nhận bởi thơ tới tay người nhận nhưng thơ lại không ghi người gởi.

Thế thì người gởi là ai? Quy Tư Vương có biết chăng?

Ngô Thanh Thiên kêu lên:

-Một viên đá, dù là đá báu, song đâu có thể đánh đổi với bao nhiêu vàng, bao nhiêu châu ngọc như vậy? Người nào đó có điên chăng! Quy Tư Vương thở dài:

-Người đó không điên! Ngô Thanh Thiên kinh ngạc:

-Và Vương gia đã đáp ứng?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải! Ngô Thanh Thiên hớp một hơi dài không khí:

-Thực ra thì bọn tại hạ có thể đoạt hồi viên đá quý đó mang về cho Vương gia! Phần thưởng nếu trọng hậu, rất có lòng phụ hứng nhân công tác, giả như, anh em họ Ngô đoạt hồi được viên Cực Lạc Tinh, thì đương nhiên số vàng và châu ngọc đó sẽ thuộc về anh em họ.

Mà, số vàng và ngọc đó là cả một sự nghiệp to lớ, chính họ đã thừa nhận như vậy, và họ tỏ ý tiếc rẻ.

Quy Tư Vương lại thở dài:

-Chẳng phải bổn vương không đủ tin nơi các vị có thể đoạt hồi viên đá quý, song ngại vì, nếu kẻ kia hay được điều đó tức khắc mang vật báu mà chạy đi nơi khác, trời đất bao la, biết họ đến phương trời nào mà hòng theo dõi? Thế là phải mất viến đá… Lão điểm nụ cười khổ, rồi tiếp luôn:

-Cho nên, bổn vương thà hy sinh một số tài sản, để thu hồi viên đá quý. Hành sự, phải chọn lối chắc, không nên liều lỉnh bởi các vị đành là thừa sức đánh thắng kẻ kia, song thắng là một việc, đoạt hồi được viên đá là một việc khác, mà bổn vương thì không nhắm váo cái thắng, chỉ mong thu hồi vật mất mà thôi.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vương gia muốn sai phái bọn tại hạ, ba hôm sau hộ tống số vàng và châu ngọc đến đó đúng giờ hẹn để đổi vật phải không?

Quy Tư Vương gật đầu:

-Phải! Bổn vương nhất tâm thủ ước, lại sợ họ tiếp thu số vàng ngọc này rồi, lại bội tín, cho nên nhờ các vi đi theo, vạn nhất có bất trắc, thì các vị can thiệp… Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không có lý gì để từ chối! Vương gia yên trí! Cơ Băng Nhạn bỗng thốt:

=Theo ý tại hạ, chỉ sợ kẻ nào đó, không chịu trao đổi! Quy Tư Vương biến sắc:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Vương gia chấp nhận điều kiện nhanh như vậy, có khác nào tố cáo với chúng cái giá trị vô biên của viên Cực Lạc Tinh?

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

–Cực Lạc Tinh xem ra, cũng chẳng quý báu gì hơn những vật này, song chúng bằng vào những vàng ngọc của Vương gia, cho rằng Vương gia quá thiết tha với Cực Lạc Tinh, chúng sẽ gia tăng điều kiện! Quy Tư Vương ngưng trọng thần sắc, trầm ngâm một lúc lâu, cười gượng thốt:

-Chắc không đến đổi nào đâu! Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Ạ! Quy Tư Vương tiếp:

-Cực Lạc Tinh đối với bổn vương, có giá trị vô thượng, người đời không ai nhận thức được cái quý của nó. Cho nên, đối với bọn ấy, bất quá nó chỉ có cái giá ngang tầm năm ngàn lượng vàng. Bỗng nhiên, mà được số vàng đó, kèm thêm năm trăm châu, năm mươi ngọc, chúng sẽ thỏa mãn lắm rồi. Chúng còn đòi hơn nữa làm chi? Đòi nhiều quá người ta không đủ sức cung ứng cho chúng, người ta bỏ luôn thì chúng sẽ được gì chứ?

Cơ Băng Nhạn chớp mắt:

-Tại sao Vương gia lại xem trọng Cực Lạc Tinh?

Quy Tư Vương lại trầm ngâm một lúc nữa.

Sau cùng, lão từ từ thốt:

-Phải có một nguyên do! Và nguyên do đó là cả một sự bí mật! Điều bí mật đó, trên đời này, chỉ có mỗi một mình bổn vương biết mà thôi! Bên ngoài lều, lúc đó có tiếng lạc đà kêu, tiếng ngựa hí, vang lên, nghe thê thảm vô cùng.

Cơ Băng Nhạn vụt đứng dậy thốt:

-Tại hạ bước ra xem cho biết việc gì thế! Nghe tiếng lạc đà, tiếng ngựa ai ai cũng trầm trọng tâm tình.

Quy Tư Vương nâng cao chén rượu, nhưng chén rượu không gần môi.

Ngô bạch vân nóng nảy, cũng đứng lên, cau mày thốt:

-Lạc đà, ngựa đang đêm kêu la, hay là có biến chăng?

Y bước ra liền, lại chạmmặt Cơ Băng Nhạn đi vào.

Ngô Bạch Vân hỏi:

-Có sự gì chăng?

Gương mặt Cơ Băng Nhạn biến xanh, song hắn đáp:

-Chẳng có gì cả! Ngô Bạch Vân lại hỏi:

-Thế tại sao lạc đà và ngựa lêu la?

Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Bất quá, chúng mất một bằng hữu! Ngô Bạch Vân giật mình:

-bằng hữu? Loài vật cũng có bằng hữu?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Con người có kẻ không bằng loại súc sanh, kẻ đó vẫn có bằng hữu như thường! Có đúng như vậy không chứ?

Hắn bỏ mặt Ngô Bạch Vân tại đó, bước vào trong, ngồi xuống chổ cũ.

Hắn chẳng lưu ý đến ai, ngoại trừ Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa. Huống chi, hiện tại tâm tình của hắn không thư thái?

Tiểu Phi hỏi nhỏ:

-Phải Thạch Đà không?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt:

-Ừ! Tiểu Phi lộ vẻ khẩn trương:

-Việc gì?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Gã trốn rồi! Tiểu Phi trố mắt:

-Sao ngươi không đuổi theo?

Cơ Băng Nhạn buông gọn:

-Không cần thiết! Tiểu Phi lấy làm kỳ:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm mấy phút mới thốt:

-Gã bằng lòng đi theo Vương Xung, bên trong hẳn có duyên cớ. Bọn ta có đuổi theo vị tất gã chịu trở lại? Hà huống, ta có hứa với gã, đi hay ở do gã, ta không hề ngăn trở, hoặc lưu gã ở lại.

Tiểu Phi thở dài:

-Kỳ quái! Cho đến phút giây này, ngươi cũng không biết được lai lịch gã?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không hiểu gì cả! Tiểu Phi nhớ lại, vừa rồi Vương Xung chú ý đến Thạch Đà. Chàng cau mày hỏi:

-Lai lịch của Vương Xung rất bí mật, ngươi nghĩ cả hai có nhận thức ra nhau chăng?

Cơ Băng Nhạn quay đầu qua hướng khác, như không nghe chàng hỏi gì.

Tiểu Phi lại thở dài.

Cơ Băng Nhạn làm như vậy là ngầm bảo chàng kết thúc cuộc đàm thoại giữa nhau.

Trong lúc cả hai nói chuyện với nhau Quy Tư Vương hỏi Hồ Thiết Hoa đủ chuyện.

Còn Tỳ Bà Công Chúa thì nhìn chăm chú Tiểu Phi.

Tiểu Phi dặng hắng một tiếng, rồi cười nhẹ thốt:

-Bọn tại hạ, rượu đã say, cơm đã no, xin Vương gia nghĩ sớm cho khoẻ! Chàng muốn kết thúc gấp bữa tiệc trong đêm dài này.

Nào hay lúc đó, bên ngoài, cảnh náo loạn diễn ra, ngựa hí, ngựa hét, rồi có tiếng chân chạy rầm rập.

Tiếng người la hoảng lên:

-Lửa!... Lửa!... Quy Tư Vương biến sắc, hấp tấp kêu to:

-Có thích khách chăng? Xin các vị bước ra xem sao?

Hồ Thiết Hoa đã bước ra trước rồi.

Tiểu Phi cau mày, định thốt:

đừng để mắc kế điệu hổ ly sơn đấy! Nhưng Cơ Băng Nhạn đã nắm tay chàng, lôi ra ngoài.

Bên ngoài, trái với sự tu73ng tượng của mọi người, tuy có tiếng la hét, song người không loạn.

Bọn võ sĩ Quy Tư Vương, kể ra cũng là những tay khá. Họ la hét, song họ vẫn giữ vị trí, chẳng đến nổi mất hàng ngũ.

Lửa cháy khắp nơi, cháy mạnh.

Lửa cháy cây, lủa cháy lều, cháy chuồng lạc đà, chuồng ngựa, có mấy con đã thoát chuông chạy đi.

Mãi đến lúc đó, bọn võ sĩ mới phân nhau, số lớn chữa lửa, số nhỏ đuổi bắt ngựa và lạc đà.

Không còn một võ sĩ nào phòng vệ ngôi lều của Quy Tư Vương.

Cơ Băng Nhạn chụp một người, quát:

-Những ai phòng vệ bên ngoài lều Vương gia? Họ chạy đi hết rồi?

Người bị hắn chụp ngơ ngác, không nghe được tiếng Trung thổ.

May thay lúc đó có kẻ chạy đến cung kính thốt:

-Chúng tôi chạy đi vì thấy trong lều có các vị hào kiệt võ lâm thừa sức bảo vệ Vương gia! Cơ Băng Nhạn buông tay cười lạnh:

-Cái kế điệu hổ ly sơn khá đấy! Tiểu Phi căm hờn:

đã biết vậy sao ngươi còn lôi ta ra ngoài?

Cơ Băng Nhạn điểm nụ cười bí mật:

-Ta lôi ngươi đi là nhường chổ cho chúng diễn kịch! Tiểu Phi kêu lên thất thanh:

-Anh em họ Ngô?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Các ngươi nhìn Vương phi, nhìn công chúa, còn ta thì không! Tiểu Phi cau mày:

-Bây giờ... Cơ Băng Nhạn chận lại:

-Ta chạy đi gọi lão Hồ, ngươi vào lều xem kịch! Hắn vọt đi liền.

Tiểu Phi nhìn theo hắn thở dài nghĩ:

-Con người đó nếu mềm lòng hơn chút nữa thì thật là khả ái! Chàng nhanh chân đi một vòng, trở về lều Quy Tư Vương. Chàng do phía hậu từ bên ngoài, nhảy vút lên nóc, hé một mí lều, nhìn xuống.

Quy Tư Vương còn cầm chén rượu, song rượu đã hết rồi chẳng rõ lão uống hay đổ.

Tỳ Bà Công Chúa ở cạnh lão.

Anh em họ Ngô một người đứng tại cửa nhìn xa xa, một người đứng gần chổ ngồi của Quy Tư Vương.

Bỗng Ngô Bạch Vân, người đứng tại cửa lều quay đầu lại thốt:

-Chạy xa hết rồi! Ngô Thanh Thiên cười nhẹ, rút thanh trường kiếm khỏi vỏ kêu soạt một tiếng.

Quy Tư Vương run giọng kêu lên:

-Xi hai vị đừng xuất thủ! Bổn vương… Ánh kiếm chớp lên, mũi kiếm chong ngay mũi Quy Tư Vương.

40. Chương 40: Hộ Giá Quá Chậm

Quy Tư Vương kinh hãi thất sắc, hỏi gấp:

-Tráng sĩ… tráng sĩ muốn gì?… Ngô Thanh Thiên cười rợn:

-Chẳng có gì quan trọng! Bất quá ta cần chiếc đầu lâu của Vương gia thôi! Quy Tư Vương khiếp quá, lấp vấp hỏi tiếp:

-Bổn vương tốn hao bao nhiêu bạc vàng, thỉnh hai vị từ Trương Gia Khẩu tới đây, tại sao hai vị lại trở kiếm đâm lại bổn vương?

Ngô Thanh Thiên hừ một tiếng không dùng danh từ Vương gia nữa:

-Bao nhiêu bạc vàng? Ngươi thử nói cho anh ta xem?

Quy Tư Vương đáp gấp:

-Một vạn lạng bạc! Ngô Thanh Thiên cười ha hả:

-Kẻ đối đầu của ngươi lại hiến cho ta hai vạn lượng! Quy Tư Vương trầm giọng:

-Hai vị là những trang hiệp sĩ, biết đạo nghĩa, sao lại vì cái lợi nhỏ mà quên lời hứa trọng đại?

Ngô Thanh Thiên cười vang:

-Hiệp sĩ! Hiệp sĩ! Mấy tiếng đó trị giá được bao nhiêu đồng tiền?

Rồi y ngưng cười tiếp nối:

-Ngươi sắp chết, chết gấp, ta cần phải giáo huấn ngươi. Phàm đã ham tiền, tức nhiên không phải là hiệp sĩ! Ta đã nhận tiền của ngươi là ta cũng có thể nhận tiền của người khác. Món tiền của người nào trọng là ta phải hành động cho người đó! Quy Tư Vương cười khổ:

-Như vậy là bổn vương mù cả mắt! Ngô Thanh Thiên gật đầu:

đúng là ngươi mù! Không hơn không kém! Cho ngươi biết cái tin ngươi vừa nêu ra, không chính xác lắm! Chúng ta đến chẳng phải bốn người mà là sáu! Quy Tư Vương trố mắt:

-Còn hai người nữa?

Ngô Thanh Thiên đáp:

-Bây giờ thì đã có mặt rồi. Ngươi có biết ai đi gọi họ chăng?

Tỳ Bà công chúa vọt miệng hỏi:

-Có phải Đỗ Hoàn không?

Ngô Thanh Thiên cười lớn:

-Chứ còn ai nữa? Ngươi thông minh đó! Tuy nhiên ngươi vẫn phải chết, chết theo cha của ngươi! ta không thể tha thứ! Ngô Bạch Vân cau mày:

-Thời cơ khẩn bách, đại ca cứ nói dông dài mãi làm gì. Nếu có kẻ nào đến đây, thì cái công lao của chúng ta cầmnhư bỏ trôi theo nước cuốn! Ngô Thanh Thiên bật cười khanh khách:

-Phải đó! Ta quên mất! Y nhìn thẳng vào mặt Quy Tư Vương, gằn từng tiếng:

-Chiếc đầu của ngươi trị giá năm trăm lượng! Thanh trường kiếm trong tay y chớp lên.

Tiểu Phi chưa xuất thủ.

Chàng biết rõ chưa cần xuất thủ. Chiếc đầu của Quy Tư Vương nếu có rụng cũng còn lâu.

Một tiếng coong vang lên! Thanh trường kiếm của Ngô Thanh Thiên chạm phải đầu chiếc đàn tỳ bà, bị tung ngược trở lại! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Nếu đầu phụ vương dễ cắt thì đã bị cắt tướng từ lâu, đâu lại đến tay ngươi! Ngươi là cái quái gì mà nuôi mộng đó?

Ngô Bạch Vân thoáng giật mình:

-Con tiểu nha đầu thúi nầy khá đấy. Những kẻ đến đây trước bọn ta hẳn đều bị một tay ngươi sát hại! Ngô Thanh Thiên nghiến răng:

-Ngươi cứ lo thủ nơi cửa! Để mặc ta! Y đảo thanh kiếm bước tới.

Tỳ Bà công chúa cười tươi:

-Ngươi liệu đối phó nổi chăng?

Chiếc đàn trong tay nàng không động đậy.

Nhưng, nàng vừa buông dứt tiếng cuối, từ đầu chiếc đàn bắn ra một châm bạc, châm bay rào rào.

Ngô Thanh Thiên kinh hãi loang nhanh kiếm một vòng, tạo bình phong che trước mặt.

Đường kiếm Du Long gồm sáu mươi bốn chiêu, kín đáo vô cùng vầng ngân châm bay đi, cũng kín đáo không kém, chừng như còn kín đáo hơn một phần.

Một tiếng rú vang lên.

Thanh trường kiếm bay vút lên không. Ngô Thanh Thiên đưa tay che mặt, máu từ mặt hắn bắn ra qua các kẻ tay, máu bắn không kịp chạm lòng bàn tay dội lại chảy xuống ròng ròng.

Y rít lên:

độc! Tuyệt độc! Ám khí lợi hại phi thường! Tiếng cuối cùng vừa dứt âm vang, y ngã nhào xuống nền.

Tỳ Bà công chúa thở dài, thốt:

-Ám khí lợi hại tới đâu, chỉ để dùng với hạng người tối độc! Tạo hóa đã đặt ra cái luật cân đối, con người phải áp dụng luật đó.

Ngô Bạch Vân đã chụp một chiếc cẩm đôn, đôi mắt y đỏ ngầu, y nhào tới dùng cẩm đôn làm cái thuẩn phòng ngăn chặn ám khí.

Bàn tay tả đồng thời vung lên, trường kiếm bay ra, trong thoáng mắt, y phát xuất đúng bảy chiêu.

Tỳ Bà công chúa như không ngăn chận nổi áp lực của địch, cứ lùi, lùi lùi mãi.

Ngô Bạch Vân rít lên:

-Con liễu đầu hôi thúi, ngươi còn độc chiêu gì, sao chẳng mang ra thi thố?

Tỳ Bà công chúa bị bức dồn đến tận vách lều, không còn lùi được nữa.

Tuy nhiên, nàng luôn luôn điểm nụ cười tươi, không tỏ lộ vẻ gì chứng tỏ nàng khẩn cấp.

Quy Tư Vương thu hình trong một góc, cao giọng giục:

-Xuất thủ gấp đi chứ! Con có gan, chứ cha thì nhát lắm! Tỳ Bà công chúa cười ròn như pha lê vỡ:

-Bất quá, con muốn xem Du Long kiếm pháp của chúng như thế nào vậy thôi, phụ vương ạ! Phụ vương muốn con xuất thủ, con xin vâng! Hai bàn tay nàng nâng chiếc đàn, đưa lên.

Coong! Lửa bắn tung tóe, thanh trường kiếm cơ hồ vuột khỏi tay Ngô Bạch Vân.

Ngô Bạch Vân không nao núng, cười vang:

-Khá lắm! Chiếc đàn mường tượng đá sắt tạo thành! Đúng vậy.

Chiếc đàn bằng loại thép tốt, rất nặng, người có sức mạnh cũng khó múa lên tùy ý.

Tỳ Bà công chúa cầm nổi, mà lại cầm hai tay đánh lên, lực đạo phải mạnh gấp đôi.

Ngô Bạch Vân đã nhận thấy rõ điiều đó, y hiểu Tỳ Bà công chúa không thể xử dụng một vật nặng nề như vậy, linh hoạt theo ý muốn cho nên y không sợ, trái lại y còn nhào tới.

Bất quá, y tránh chạm kiếm vào chiếc đàn là Tỳ Bà công chúa sẽ không làm gì y được.

Tỳ Bà công chúa múa chiếc đàn vun vút, đánh ra toàn là những chiêu cổ quái ngụy bí.

Trái với sự suy đoán của Ngô Bạch Vân, nàng đánh không chậm tý nào.

Chỉ có một điều lạ là nàng chỉ thủ chứ không công.

Chiếc đàn to lớn, nàng chỉ đưa nó ra án trước mặt, rồi tay nàng nhích động khẽ, chiếc đàn lắc qua lắc lại, hoặc lên hoặc xuống dể dàng lại vừa tạo được một diện tích phòng vệ rất rộng.

Bởi cầm một chiếc đàn quá to, muốn đánh trúng một người, chẳng phải là việc dể làm.

Giao đấu mà Tỳ Bà công chúa lại thủ cái thế bất thắng rồi, thì còn giao thủ làm gì?

Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ. Bình sinh, chàng chưa thấy ai có đấu pháp như nàng.

Dùng đấu pháp đó, có khác nào chờ bại?

Ngô Bạch Vân xuất phát được mấy chiêu, can đảm tăng lên, y nhập nội liền.

Y định mạo hiểm tạo nhanh cái thắng lợi.

Ngờ đâu, một đạo ngân quang chớp lên.

Hai tay công chúa vốn chập lại vụt phân khai, cổ chiếc đàn bật lên từ nơi cổ đàn, một mũi nhọn bay ra, bắn thẳng vào bụng Ngô Bạch Vân.

Ngô Bạch Vân lỏng tay buông kiếm chập choạng lùi lại.

Gương mặt hắn hiện rõ nét kinh nghi. Sắp chết đến nơi vì thương thế đó, y cũng chưa nhận thức nỗi tại sao mình lại bị đối phương sát hại.

Tỳ Bà công chúa nhìn y từ từ lùi lại, nàng thở dài rồi lẩm nhẩm:

-Vũ khí của ta, vừa kỳ quái, vừa tàn độc, tại sao ngươi lại bức ta phải dùng đến nó! Tiểu Phi nhận ra công lực của Tỳ Bà công chúa tựa hồ không cao thâm lắm, gia dĩ, nàng lại không am tường bao nhiêu chiêu thức.

Nhưng nàng đánh ra chiêu nào là chiêu đó rất chuẩn, nhất định phải công hiệu.

Chàng tự hỏi, nàng được ai truyền cho những chiêu thức cổ quái như thế.

Một tiểu cô nương, học những chiêu thức như vậy, hẳn không phải là một điều tốt! Quy Tư Vương vừa đứng lên, vừa tìm chén rượu, vừa kêu lớn:

-Các ngươi đâu, vào dọn hai xác chết nhanh lên, bổn vương sợ máu lắm! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Giết người xong, con cảm thấy tay mềm nhũn như bất lực! Nàng còn tựa mình vào vách lều, tay nàng buông thõng, đột nhiên, hai bàn tay nào đó, từ bên ngoài xuyên thủng vách, mỗi bên một tay, nắm cứng hai cánh tay nàng.

Quy Tư Vương kinh hãi, chén rượu trong tay rơi ngay xuống nền.

Hai tiếng sạt sạt vang lên, hai bóng người phá vách lều bước vào.

*** Hai người đó, có gương mặt trắng xanh, vận y phục đen tuyền.

Người bên hữu là Sát thủ vô tình Đỗ Hoàn, tay tả nắm tay Tỳ Bà công chúa, tay hữu treo trên đầu dây cột nơi cổ.

Người bên tả, gầy đét, đầu rụt xuống như chui tọt vào khoảng giữa đôi vai đôi mắt chớp vàng vàng, mường tượng đôi mắt lửa tròng vàng của một con vượn.

Tỳ Bà công chúa bị nắm cứng, như gọng kềm kẹp mạnh, đau đến chảy nước mắt.

Nhưng nàng cắng răn cố chịu đựng, không hề rên la nửa tiếng.

Quy Tư Vương run run giọng:

-Các vị... muốn chiếc đầu lâu của bổn vương, cũng được! Song các vị hãy buông tha con gái bổn vương đi! Đỗ Hoàn bật cười khanh khách:

-Ngươi chưa từng nghe qua cái ác danh của ta sao? Bình sanh, ta giết người, thường giết mỗi lượt hai mạng, nếu chỉ giết một mạng thì chán quá! Người gầy đét, giống như con vượn cau mày:

-Muốn giết thì cứ giết, còn lải nhải gì nữa chứ?

Đỗ Hoàn có vẻ kinh sợ người đó, cười khan:

-Tôn huynh động thủ hay tiểu đệ động thủ?

Người đó lạnh lùng:

-Ngươi ngứa ngáy giết người, ta nhường cho ngươi đó! Đỗ Hoàn cười lớn:

đa tạ! Đa tạ! Bỗng một người thốt:

-Hai vị đó các bằng hữu không giết được đâu! Câu nói từ nóc lều vọng xuống, một bóng người cũng xuống liền theo câu nói.

Người đó đáp xuống ung dung, như chiếc lá vàng rơi, không chuẩn bị một tư thế nào cả.

Chân chạm đất không gây một âm vang nào.

trừ Tiểu Phi ra, còn ai có thuật khinh công cao đến mức độ đó?

Người gầy đét đang tự tôn, tự đại xem trước mắt như bãi hoang dưới gầm trời này chỉ có một y, lúc đó khiếp hãi đến sững sờ, bàn tay đang nắm cánh tay Tỳ Bà công chúa, buông thỏng xuống liền, chẳng khác nào bao nhiêu khí lực trong người bỗng tan biến mất.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tôn hầu tử! Ngươi còn nhận ra ta chăng?

Người đó là truyền nhân duy nhất của Trường Bạch hầu quân, một con người ngang ngạnh vô tưởng, đến kiếm phái Trường Bạch nghe tên cũng phải nhức đầu.

Người đó là Tôn Không ngoại hiệu Hấn hầu.

Nhưng giờ đây, người nhức đầu chẳng phải là Tiểu Phi, mà chính là y.

Y không thốt được tiếng nào.

Đỗ Hoàn toan thị Oai, song thấy Tôn Không như vậy, đành câm miệng.

Tiểu Phi lại cười hỏi:

-Cở người như ngươi mà cũng học đòi làm thích khách, ngươi không thấy thẹn sao?

Hắc Hầu Tôn Không đột nhiên dậm chân kêu lên:

-Nếu ta biết sớm có ngươi tại đây, dù giết chết ta, ta cũng không đến! Tiểu Phi mỉm cười:

-Thế là ngươi còn lương tâm đấy! Tôn Không trầm ngâm một lúc, rồi thở dài, rồi quay mình bước đi.

Sát Thủ Vô Tình Đỗ Hoàn kêu to:

-Tôn huynh bỏ đi như vậy sao?

Tôn Không lạnh lùng:

-Thế ta không đi được à? Ai cấm ta?

Đỗ Hoàn hừ một tiếng:

-Tiểu tử đó là ai? Tại sao Tôn huynh sợ hắn?

Tôn Không trừng mắt nhìn Đỗ Hoàn như nhìn quái vật, bật cười ghê rợn:

-Ngươi có tư cách gì dám gọi y là tiểu tử? Ngươi có tư cách gì dám hỏi tên họ y? Hừ! Một bàn tay đen như sắt chớp lên, nhanh hơn điện xẹt, Đỗ Hoàn không kịp né tránh rú lên một tiếng thảm, chập choạng lùi lại.

Nơi ngực Đỗ Hoàn có một lổ hổng.

Tôn Không lau tay máu vào áo, rồi tung một ngọn cước, bắn Đỗ Hoàn bay tuốt khỏi lều, đoạn lạnh lùng thốt:

-Ta biết ngươi không thích giết người. Song đển hắn sống ngươi sẽ còngặp nhiều phiền phức. Ta cao hứng làm cái việc dứt hậu hoạn thay ngươi! Y thốt xong, bước đi liền, không quay đầu nhìn lại.

Quy Tư Vương muốn nhờ oai lực của Tiểu Phi bắt Tôn Không, song y đã đi rồi thôi. Lão thở dài nhắm mắt gọi hộ vệ:

- Dọn các tử thi nhanh lên, ta không thể nhìn máu ghê tởm lâu được! Bỗng Tôn Không trở lại, thò đầu qua cửa lều, gọi Tiểu Phi:

-Ta quên cho ngươi biết một việc. Tuy ta còn thiếu ngươi một món nợ tình cảm, song từ nay gặp ngươi ở đâu là ta chạy đi liền, biết ngươi ở nơi nào là ta tránh xuất hiện nơi đó. Nhung còn có một nhân vật lợi hại hơn ta gấp mười lần. Nhân vật đó sẽ đến đây trong phút giây, ngươi phải cẩn thận đấy! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bình sinh, ta có tánh cẩn thận, ta cẩn thận quen rồi. Bất quá, ta muốn biết nhân vật đó là ai, chắc ngươi có thể nói cho ta biết chứ?

Tôn Không nhếch môi điểm phớt một nụ cười:

-Hỏi làm chi nghe đến tên người đó, ngươi sẽ nhức đầu, chứ có ích gì? Ta không nói ra là phải hơn. Rất tiếc là ta có việc gấp cần phải đi, nếu không thì ta cũng cố ở lại xem các ngươi đánh nhau, chắc chắn là ta sẽ chứng kiến một cuộc đấu vô tiền khoáng hậu. Nhất định là thú vị lắm! Lần này thì y thoát đi rất nhanh và đi luôn.

Tỳ Bà công chúa bỗng vọt đến trước mặt Tiểu Phi, nắmlấy tay chàng hỏi:

-Thực sự ngươi là ai? Không lẽ ngay với ta mà ngươi cũng chẳng nói?

Tiểu Phi từ từ rút nhẹ tay khỏi tay nàng, điểm nụ cười nhạt:

-Tại hạ chẳng là ai cả, bất quá chỉ là một lão xú trùn, như công chúa đã biết! Vừa lúc đó có tiếng hò hét của Hồ Thiết Hoa vang dội ở bên ngoài. Y gọi oang oang lên:

-Lão Xú trùn, có gì lạ về phía đó chăng?

Tỳ Bà công chúa còn bám sát bên cạnh Tiểu Phi, nhoẻn nụ cười duyên thốt:

-Thế nào ta cũng phải hỏi ngươi, hỏi đến khi nào ngươi bằng lòng giải thích cho ta hiểu, tại sao bằng hữu ngươi gọi ngươi là lão Xú trùn! Từ thuở nào đến giờ, Tiểu Phi không hề làm phật ý một nữ nhân nào, nhất là hạng nữ nhân còn trong giai đoạn thanh xuân, bởi cái tính hào hoa của chàng đã tạo cho chàng một tế nhị bên cạnh họ.

Song hiện tại thì lại khác, thiếu nữ trước mặt chàng là vị hôn thê của bằng hữu, thì đương nhiên chàng không thể buông thả cái hào hoa, do đó, dù nàng có giận một tý cũng chẳng sao, nàng giận một tý song bằng hữu sẽ cảm mến chàng hơn, chính sự cảm mến của bằng hữu mớ đáng quý.

Chàng đáp gọn:

-Vị hôn phu của công chúa quen mồm gọi như thế thì công chúa còn hỏi tại hạ làm gì? sao chẳng hỏi thẳng nơi hắn?

Tỳ Bà công chúa giật mình, chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn lướt vào như hai luồng gió cuốn.

Cơ Băng Nhạn đảo nhanh mắt nhìn quanh ngôi lều, đoạn cười nhẹ hỏi:

-Sao? Tấn kịch vui nhộn chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Hai ngươi thung dung tự tại quá chừng! Ở bên ngoài bay nhảy theo bọn tặc, đành để ta ở đây chết muộn chết phiền… Hồ Thiết Hoa bật cười lớn, tràng cười của y khuất lấp câu nói của Tiểu Phi, làm chàng phải bỏ dở đoạn cuối.

Chàng cau mày hỏi:

-Ngươi thích thú lắm à? Có cái gì khiến cho ngươi cười chết như thế?

Hồ Thiết Hoa cười một lúc rồi thốt:

-Lần này thì ngươi mắc lừa Cơ Băng Nhạn rồi! Phải có trả có vay mới hợp công đạo chứ! Tiểu Phi sững sốt:

-Mắc lừa?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ngươi tưởng ta và Cơ Băng Nhạn không thấy hai kẻ đó hay sao?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

đã thấy chúng, sao các ngươi còn để chúng chạy vào đây?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tử Công Kê nhận ra Tôn Không, hắn biết con vượn Tôn Không bình sanh rất phục ngươi, hắn sợ Ở lại trong lều, chẳng có việc gì làm, cho nên để Tôn Không chạy vào đây! Tiểu Phi bật cười vang:

-Ta cứ nghĩ, hết sức kỳ quái, dù Tôn Không có thuật khinh công cao tuyệt, song làm sao gã lọt qua được con mắt của hai ngươi. Ngờ đâu, chính các ngươi thả lỏng gã, để gã vào đây chạm mặt ta! Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Còn một điều này nữa, nếu Tôn Không là con người 9đáng chết thì ta chẳng khi nào để cho gã thoát đi, cho nên ta để cho gã chạm mặt ngươi thêm một lần nữa, gã sẽ phục ngươi suốt đời. Giả như gã đáng tội chết, thì khi nào ta để gã chạy đi như vậy? Gã làm gì thoát lọt được tay ta hay Hồ Lại Miêu cũng thế! Nói đến việc hiểm nguy, nói đếnviệc sinhtử, trên thế gian này, còn ai không xanh mặt?

Thế mà cả ba nói như đùa, như thuật lại cho nhau một diễn kịch, họ thuật đoạn nào không nguy hiểm thì họ bực dọc, họ thuật đến đoạn nào hiểm nguy, họ thích thú phi thường.

Họ thuật việc vào nguy ra tử, như nói đến một bữa ăn điềm nhiên, phóng túng.

Quy Tư Vương đã trấn định tâm thần, bỗng nhiên bước tới, hỏi:

-Bọn chúng gồm tất cả sáu người, bốn đã đến đây, thế thì còn hai nữa phải không?

Cơ Băng Nhạn nhìn lão:

-Vương gia ước vọng gặp họ?

Quy Tư Vương sợ hãi, khoát tay mấy lượt:

-Không! Bổn vương không mong họ đến! Tiểu Phi thở dài:

-Hai người cuối cùng đó, giả như gặp bọn này, thì vĩnh viễn chẳng đến đây cho vương gia thấy mặt.

Chàng chỉ tay về phía Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn.

Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Còn như gặp ngươi?

Tiểu Phi vờ không nghe, chàng không nhìn qua nàng.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Gặp hắn thì còn khổ hơn! Tuy nhiên, hắn còn nhân đạo hơn bọn này, hắn đã ba lần tha chết cho Tôn Không, cho nên gặp hắn ở đâu là Tôn Không chẳng hề dám thở, dám đánh rắm, chứ đừng nói là làm gì khác! Rồi y mỉm cười tiếp:

-Thực ra, Tôn Không còn giỏi hơn năm người kia, dù cả năm người hợp sức lại cũng không thủ thắng nổi trước gã! Quy Tư Vương khẩn trương ra mặt:

-Nhưng… Tôn Hầu Tử có nói, còn một người nữa lợi hại gấp mười lần hơn y, người đó sẽ đến đây trong giây phút… Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ạ?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Hơn Tôn Hầu Tử gấp mười lần, thiết tưởng trên thế gian chẳng có mấy tay! Hay là con vượn gầy đó muốn dọa khiếp chúng ta?

Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Bình sanh, Tôn Không chẳng hề đùa với ai! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thế thì người mà gã đề cập đến đó là ai?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Vô luận người đó là ai, cứ để y đến đây rồi sẽ biết, cần chi phải tìm hiểu sớm?

Các vị có thói quen thức trắng đêm, tại hạ thú thật, hiện giờ đôi mí mắt nặng quá rồi! Tại hạ thấy cần phải nằm một lúc.

Hắn quay mình định bước đi.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt tìm bình rượu, tính uống mấy chén, bỗng thây gương mặt Tỳ Bà công chúa biếnđổi lạ thường, y mất liền cái hứng uống rượu, rồi y ngáo, ngáp mấy lầnlại bước đi.

Tiểu Phi không còn việc gì phải lưu lại, cũng bước theo luôn.

Song Tỳ Bà công chúa gọi lại:

-Ngươi khoan đi! Quy Tư Vương cũng gọi:

-Các hạ dừng lại một chút! Tỳ Bà công chúa gọi to tiếng một chút, Tiểu Phi như không nghe nhưng Quy Tư Vương gọi rất khẽ, chàng lại nghe, nghe rồi quay mình lại hỏi:

-Vương gia còn điều chi phân phó?

Quy Tư Vương ngần ngư một lúc, rồi cười vuốt hỏi:

-Về việc hôn nhân của tiểu nữ và lịnh hữu, các hạ nghĩ nên ấn định vào ngày nào?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Ý tứ của Vương gia… Quy Tư Vương chưa nói gì, Tỳ Bà công chúa cất tiếng:

-Tự nhiên càng gấp càng tốt! Tiểu Phi bình sanh từng thấy nhiều người có can đảm làm đủ mọi việc, kể cả những việc vô sĩ, đê tiện nhất, chàng từng biết nhiều người mặt dạn mày dày, nhưng thực sự mà nói, chàng chưa hề thấy một nữ nhân nào muốn lấy chồng gấp như nàng này, hơn nữa, lại trắng trợn tỏ bày cái ý đó trước mặt người xa lạ.

Chàng giật mình, đoạn nhếch nụ cười khổ:

-Hôn ước đã xong, thì hôn lễ càng đước củ strongnh gấo càng tốt! Tỳ Bà công chúa sáng mắt:

-Nếu vậy nên định vào ngày mai! *** Vừa đi về lều, Tiểu Phi vừa nghĩ:

-Ta không tưởng nổi, trên thế gian này, lại có một tân nương nóng nảy động phòng như thế! Bước vào lều, chàng thấy Hồ Thiết Hoa đang nghiêng bình rượu nốc một hơi, chừng như bình rượu đã vơi nửa phần rồi.

Gã khà lên mấy tiếng, đoạn mỉm cười thốt:

-Vừa rồi, ta thấy hai ngươi cứ châm, cứ nốc, ngươi một chén, lão Xú trùn một chén, hai người uống như sợ rượu của Vương gia bị người khác uống hết đi, hai người để dành phần, dù rượu hết, song hai người cũng chưa được nốc no! Thật ta tứ vô chừng, ta tức như Tôn Ngộ Không bị chiếc kim cô bóp mạnh đầu đến tá hỏa tam tinh mà không làm sao cởi vuột! Cơ Băng Nhạn điềm nhiên:

-Làn da mặt củ angươi từ lâu đã dày quá rồi mà! Có trơ ra đó cho bọn ta được dịp uống rượu cũng chẳng sao! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Tất cả cười, ta bất cần. Chỉ có nàng… nàng cười ta! Các ngươi có thấy là đáng tức chết được chăng?

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Bây giờ ngươi sợ nàng, thì ngày sau, chắc là ngươi sẽ mãi mãi dưới váy nàng! Trông mong gì ngươi dám ngẫng mặt nhìn nàng.

Tiểu Phi cười nhẹ tiếp nối:

-Tức chết hay không tức chết, ngày mai này ngươi sẽ bước sang đoạn mới của cuộc đời ngươi, ngươi sẽ trở thành một người chồng, tân nương gấp động phòng với ngươi đó. Chính nàng nhất định hôn lễ sẽ cử hành trong ngày mai.

Hồ Thiết Hoa kêu thất thanh:

-Ngày mai?

Tiểu Phi đáp gọn:

-Ngày mai! Hồ Thiết Hoa chụp tay Tiểu Phi cao giọng:

-Ngươi… ngươi đã đáp ứng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chức vị phò mã chắc chắn về tay ngươi rồi, thì nhận sớm hay nhận muộn cũng thế thôi, chậm sớm lại có quan hệ gì mà ngươi lo ngại?

Hồ Thiết Hoa nhảy chồm chồm lên:

-Trời ơi! Ta có chuẩn bị chi đâu? Ta chưa nghĩ đến việc đó nữa là khác! Ngươi làm cho ta chết gấp mất đi thôi, Đạo Soái Lưu Hương! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Tân lang chẳng cần chuẩn bị chi cả, giả như ngươi không rành một việc gì đó, thì ta và Lưu Hương sẽ chỉ điển cho ngươi… Hồ Thiết Hoa rút một chiếc gối vụt sang hắn, rồi nhảy xuống giường tìm bình rượu, ngậm miệng bình nốc một hơi, đoạn thốt:

-khổ như chó! Trong trường hợp này mà bình rượu chỉ còn mấy giọt nhỏ có chán không! Nếu không có rượu đè xuống thì quả tim của ta sẽ lồng lộn lê, phá vỡ buồng ngực mà bay đi.

Tiểu Phi mặc xác y, day qua Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi có biết tại sao họ đòi cử hành hôn lễ gấp chăng?

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Bao nhiêu sự việc vừa qua biến Quy Tư Vương thành một con chim bị tên, lão chẳng còn dám tin tưởng nơi ai nữa, ngoài chàng rể tương lai của lão. Nếu không… Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Các ngươi lại đây gấp! lại mà xem cái này! Cái đó là một mảnh giấy, đặt nơi bàn, chiếc bình bông dằn bên trên.

Mảnh giấy có mấy hàng chữ, nét chữ rất xinh đẹp:

-Các vị từ xa đến, lo việc mình, chưa chắc đã xong, tại sao tìm cái khổ gánh vác việc người? Nếu thừa lúc còn đêm ly khai gấp nơi này đi. Đó là thượng sách. Nếu không, các vị sẽ phải hối hận! Giả như các vị biết nghe lời khuyên tốt, thì thiếp tôi sẽ dành cho các vị một nồi thịt thơm, ngon, bảo đảm ngon hơn nồi thịt vừa qua! Bên dưới mảnh giấy có ghi:

-Người trong bụt thờ cẩn bái thư! Tiểu Phi sững sờ.

41. Chương 41: Phong Vân Sa Mạc

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Hai lần lưu giấy lại, bút tích như nhau! Đồ đảng của Thạch Quan Âm quả thật có trà trộn trong đám người Quy Tư Vương, vậy… Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi tưởng kẻ nào đáng nghi ngờ nhất?

Cơ Băng Nhan thở dài:

-Người nào cũng khả nghi cả! Người nào cũng có thể là đồ đảng của bà ấy cả! Hoặc bọn vệ sĩ mặc giáp vàng, hoặc các bà phi, các nàng thiếp, hoặc chính Quy Tư Vương, hoặc con gái lão ta… Hồ Thiết Hoa trố mắt, nhìn sững hắn một lúc lâu, sau cùng cười lớn:

-Các ngươi đừng vì ta mà quan tâm, cái chức vị phò mã đó, lợi thì ta nhận lãnh, bất lợi thì thôi, không làm phò mã cũng chẳng quan hệ gì. Giả như bây giờ, các ngươi có muốn đi, ta sẵn sàng đi theo các ngươi mà không hề luyến tiếc mảy may, kể cả những vò rượu! Dù rằng giữa sa mạc không có nước uống chứ đừng nói là rượu, ta cũng chẳng màng! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mấy hàng chữ đen, trên mảnh giấy trắng, có thể làm chúng ta sợ hãi mà chạy chết thì quả thật chúng ta cũng chẳng nên sống thêm một phút giây nào nữa! Chúng ta không còn cái thú làm người nữa! Hồ Thiết Hoa sáng mặt lên, xoa xoa hai tay, cao giọng:

-Thế là nhất định chúng ta phải chạm trán với bà ta! Tiểu Phi trầm gương mặt:

-CHắc chắn là bà sẽ tìm chúng mình, như vậy chúng ta không cần phải khẩn cấp, cứ lưu lại đây chờ bà ta, tuỳ bà muốn đến lúc nào cũng được, chúng ta sẵn sàng nghinh đón. Ngày mai, là lễ thành hôn của ngươi, hai hôm sau nữa, chúng ta sẽ thi hành kế hoạch của Quy Tư Vương, đem vàng và châu ngọc đổi lấy Cực lạc Tinh.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi tưởng bà ấy thực tâm làm cuộc đổi chác?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tất nhiên là bà không đổi rồi! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

đã không có ý làm cuộc đổi chác đó, tại sao lại dàn cảnh như vậy?

Tiểu Phi từ từ giải thích:

-Quy Tư Vương bằng lòng đánh đổi viên Cực lạc Tinh với số châu ngọc và vàng như vậy, đủ biết Cực lạc Tinh có ẩn chứa một bí mật phi thường, có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên! Tiểu Phi tiếp:

-Thạch Quan Âm dàn cảnh đó, là có ý muốn hiểu điều bí mật quanh viên Cực lạc Tinh. Bằng vào sự bí mật đó, Cực lạc Tinh trị giá đến mức độ nào, chính Thạch Quan Âm cần hiểu cái chân giá trị của viên đá quý.

Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Quy Tư Vương đã xem trọng CCự lạc Tinh, tại sao lão ta lại uỷ thác bọn Bành gia ngũ hổ mang đi?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Uỷ thác mang đi, đi giấu một nơi nào khác, hay mang về cho lão? Chúng ta gặp Bành gia ngũ hổ dọc đường, làm sao biết chắc bọn chúng từ đâu đến Quy Tư Vương, hay từ Quy Tư Vương đi nơi khác?

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Thế nghĩa là ngươi cho viên Cực lạc Tinh không ơt nơi tay Quy Tư Vương, và từ trước nó được một ngươi trong quan nội giữ gìn. Rồi Quy Tư Vương cần dùng đến nó, nên nhờ anh em họ Bành hộ tống từ quan nội ra sa mạc?

Tiểu Phi gật dầu:

-Ta nghĩ như vậy đó. Ngươi thấy có lý chăng?

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Không hẳn đúng, bởi một vật trân quý như thế lẽ nào Quy Tư Vương lại ký gởi nơi người ngoài? Phàm ai giữ gìn viên đá ấy, tất không chịu giao hoàn về chủ nhân đâu, nhất là chủ nhân ở tận phương trời xa thẳm?

Tiểu Phi thở dài:

-Người ta chịu giao hoàn là vì người ta không hiểu được điều bí mật của nó, người ta không hiểu cái chân giá trị của nó. Và trên đời này, có thể chỉ có mỗi một Quy Tư Vương biết được mà thôi. Chnúng ta có tìm hiểu cũng vô ích, bởi chẳng làm sao hiểu nổi. Bất quá ta tưởng… Chàng mỉm cười, tiếp:

đến lúc tất yếu rồi, dù chúng ta không hỏi, Quy Tư Vương cũng tiết lộ cho chúng ta biết.

Một ngày trôi qua, một đếm trôi qua, tâm tư của họ trải qua biết bao lần xáo trộn, tuy nhiên, họ vẫn phải ngủ, song giấc ngủ của họ quá chập chờn, và mãi khi đến lúc đêm tàn họ mới chợp mắt.

Không rõ họ ngủ được bao nhiêu phút giấy, bỗng có tiếng y phục phạt gió kêu rạt lên, một bóng người lao vút vào lều.

Người đó là một tay hiệp đạo Trung Nguyên, là Tư Đồ Lưu Tinh.

Thuật khinh công của y rất cao, giả dĩ y tưởng những người trong lều phải ngủ ngon, cho nên y ngang nhiên tiến vào, ngờ đâu y vừa xuất hiện đã bị bao vây liền.

Dường như bọn Tiểu Phi suốt đời chẳng bao giờ ngủ.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng hỏi:

-Các hạ không từ biệt mà đi, rồi các hạ trở lại cũng chảng báo trước cho ai biết, như vậy là có vẻ thần bí, chắc các hạ cũng biết như thế chứ?

Tư Đồ Lưu Tinh vừa lau mồ hôi trán, vừa miễn cưỡng thốt:

-Tại ha có việc gấp, muốn cáo từ tam vị, xin tam vị thứ cho các tội đường đột xâm nhập nơi ngọa sở của tam vị.

Cơ Băng Nhạn bình tĩnh nhìn y một lúc lâu, thần sắc dịu lại phần nào.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Các hạ có điều gì khẩn cấp, xin ngồi xuống, ngồi rồi thư thả nói cho bọn tại hạ nghe.

Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Trong đêm rồi, sở dĩ tại hạ không cáo từ mà bỏ đi là vì gấp theo dõi Sát thủ vô tình Đồ Hoàn, bởi tại hạ nghi ngờ con người đó có một âm mưu gì, và lòng dạ của hắn, chẳng ai lường được… Hồ Thiết Hoa gật gù:

đã là tay lão luyện giang hồ, các hạ tự nhiên có nhãn lực hơn người! Tư Đồ Lưu Tinh lại tiếp:

-Y có vẻ hấp tấp, tại hạ theo dõ y, song y chẳng hề hay biết. Y chạy về hướng Bắc. Qua nửa khắc thời gian, tại hạ thấy phía sau một gò cát có ngôi lều, nhô lên đen đen giữa đêm đêm trường.

Cơ Băng Nhạn điểm nụ cười lạnh:

-Trong ngôi lều đó, đừng nói chi là có nhiều người, chỉ một gã Hắc Hầu Tôn Không thôi, các hạ cũng khó lòng làm cái việc do thám! Giả như các hạ đến đó, mà đúng là do thám, thì đừng hòng trở lại an toàn với Tôn Không! Tư Đồ Lưu Tinh cười khổ:

-Tự nhiên tại hạ phải biết là trong ngôi lềuđó có rất nhiêu cao thủ, khi nào lại dám khinh xuất trong hành động? Thấy Đồ Hoàn chui vào lều, tại ha chẳng biết phải làm sao, ngờ đâu vừa lúc đó, một con ngựa từ xa phi nước đại đến, người trên ngựa bắn vào lều một mũi tên. Ngựa chạy luôn chứ không dừng hoặc chậm lại.

Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Hắc Hầu Tôn Không có thính giác nhạy lắm, vó ngựa ngoài trăm trượng xa, gã vẫn nghe lọt như thường, huống chi vó ngựa giữa đêm khuya thanh vắng? Làm gì có người phi ngựa đến sát bên lều bắn tên vào? Mà trong lều chẳng một ai phát giác ra từ phút giây trước?

Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Ngựa thuộc giống quý, móng ngựa lại không đóng thép, vó nện trên cát chẳng gây tiếng vang, ngựa chạy đi nhẹ nhàng như mọt tay khinh công thượng thặng.

Hồ Thiết Hoa đưa mắt sang Tiểu Phi một thoáng, đoạn cười nhạt:

-Con ngựa chắc chẳng kém Hắc Trân Châu bao nhiêu! Tư Đồ Lưu Tinh cũng cười:

-Tại sa mạc, nếu con ngựa nào được dùng là con ngựa đó phải quý! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy. Các hạ cứ kể tiếp! Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Con ngựa chạy qua rồi, từ trong lều, ba bóng người vọt ra ngoài đuổi theo. Tại hạ nghĩ, nếu không thừa dịp đó, mạo hiểm mà mà vào thì chẳng còn cơ hội nào tốt hơn.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Cái gan của các hạ quả không nhỏ vậy! Tư Đồ Lưu Tinh không lưu ý đến lời mỉa mai, cứ tiếp:

-Tại hạ rón rén vòng ra phía hậu lều, thấy nơi đó có mấy con ngựa, ngựa hí nhỏ, hí to, che lấp tiếng bước chân của tại hạ.

Hồ Thiét Hoa vỗ tay:

-Quả nhiên danh bất hư truyền, một hiệp đạo Trung Nguyên bao giờ cũng có hành động chu đáo hơn người! Tư Đồ Lưu Tinh thoáng đỏ mặt tiếp:

-Tại hạ nằm sát mặt đất, nhè nhẹ nâng vách lều lên, thấy rõ bên trong, ngoài Đồ Hoàn ra, còn có hai vị đội mão vàng, vận áo gấm đúng là người thuộc hạng lá ngọc cành vàng, và có một vị nữa gương mặt âm trầm. Người sau cùng là một Hán nhân.

Cơ Băng Nhạn nhìn thoáng qua Tiểu Phi.

Tiểu Phi cau mày hỏi:

-Không lẽ trong cái vụ soán nghịch tại Quy Tư quốc, có người Hán tham dự vào?

Tư Đồ Lưu Tinh thốt:

-Trên mặt bàn, trước mặt ba người đó, có cắm mũi tên, chuôi tên có một mảnh giấy, hai người Quy Tư nhặt mảnh giấy, nhìn. Chừng như họ nói được tiếng Hán nhưng không đọc được chữ, họ trao mảnh giấy cho người Hán, nhờ vị lão nhân này đọc hộ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nếu không nhờ người đó đọc to lên, thì các hạ làm sao hiểu được trên mảnh giấy có những chữ gì? Xem ra, các hạ đến rất đúng lúc và cũng là một cái may cho các hạ là hai người Quy Tư đó không biết chữ Hán.

Tư Đồ Lưu Tinh cứ thuật tiếp:

-Mảnh giấy đó ghi những chữ này:

Cực lạc Tinh ở trong tay ta, nếu các ngươi muốn có vật đó thì phải lo đủ số năm ngàn lương vàng, năm trăm hạt minh châu, năm mươi thẻ ngọc mang về hương Đông Bắc, cách đây độ năm mươi dặmh, đổi lấy vật đó. Nếu các ngươi không thành tâm trong cuộc đổi chác thì viên Cực lạc Tinh sẽ về tay Quy Tư Vương.

Bọn Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ, họ bắt đầu chú ý đến câu chuyện mà từ lâu, họ chỉ lững lờ nghe để xem đối phương muốn gì.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tiểu tử khá lắm. Muốn bắt cá hai tay, không lẽ cái viên Cực lạc Tinh lại có liên quan hệ trọng với Quy Tư quốc?

Cơ Băng Nhạn đưa mắt ra hiệu cho y đừng nói lộ ra sự tình cần giấu, rồi lạnh lùng hỏi:

-Sau khi nghe đọc mảnh giấy xon, hai người Quy Tư đó có biểu lộ ý tứ gì chăng?

Tư Đồ Lưu Tinh đáp:

-Cả hai biến sắc mặt, chưa kịp nói gì, ba người đuổi theo con ngựa trở lại. Ba người trong lều chẳng những không đề cập tiếp đến mảnh giấy, mà lại còn giấu luôn, không cho ba người vừa về biết được.

Hồ Thiết Hoa hoi:

-Ba người đó có đuổi theo kịp con ngựa chăng?

Tư Đồ Lưu Tinh mỉm cười:

-Không. Trong ba người đó, có một người mặt giống vượn, luôn miệng mắng oang oang, hắn nói rằng đó là một con ngựa quỷ chứ nếu không thì dù hắn nhắm mắt lại cũng chạy theo kịp.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Tôn Hầu Tử thường tự hào là một tay khinh công cao tuyệt, lần này chạy theo một con ngựa không kịp, đương nhiên là phải tức đến điên được đó! Tư Đồ Lưu Tinh lại tiếp:

-Tại ha biết, người đó là một cao thủ, nên trong bụng bắt đầu lo sợ hắn phát giác ra mình nghe trộm câu chuyện. May thay họ thương lượng với nhaumột lúc rồi Tôn Hầu Tử cùng Đò Hoan và một người nữa, rời lều đi hành thích! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Các hạ đã biết họ đi hành thích, tại sao các hạ không trở về ngay báo động?

Tư Đồ Lưu Tinh lại cười:

-Tại hạ biết có ba vị tại đây dù họ đông gấp mấy lần, cũng không hy vọng thành công, cho nên lưu lại đó, nghe họ nói gì về viên Cực lạc Tinh. Tại hạ muốn biết viên đá đó lai lịch như thế nào lại giá trị quá trọng như vậy! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Các hạ quá tin tưởng nơi bọn tại hạ! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Bọn Tôn Hầu Tử đi rồi, hai người Quy Tư và người Hán lại tiếp tục tranh luận.

Một người bàn nên lo liệu đủ số vàng và châu ngọc, chuẩn bị cuộc đổi chác. Một người lại cho là giá đổi chắc quá cao bởi viên Cực lạc Tinh chưa hẳn là cao quý tuyệt đối, y bàn nên bình lặng, chờ xem diễn biến như thế nào rồi sẽ liệu cách đối phó.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng đưa ánh mắt cho nhau.

Cả hai thừa hiểu, hai người Quy Tư và người Hán chưa biết giá trị của Cực lạc Tinh, cho nên họ còn do dự, hơn nữa họ lại sợ bị lừa. Mà nếu tiếc vàng, tiếc châu ngọc, giả như viên Cực lạc Tinh về tay Quy Tư Vương có lợi cho lão nhiều thì họ lại hối hận.

Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Tại ha hết sức kỳ quái, tự hỏi viên Cực lạc Tinh có chi là quí mà ai ai cũng thiết tha chiếm đoạt? Vừa lúc đó, có người vỗ nhẹ lên đầu tại ha… Thốt đến đây, y lộ vẻ sợ hãi. Y lại đưa tay lau mồ hôi trá. Rồi y thở dài tiếp -Tại hạ học võ công từ thơ ấu, dù tài nghệ không cao lắm, song làm cái việc do thám vừa rồi, đương nhiên tại hạ phải hết sức dè dặt. Thế mà có người đến sát một bên, tại hạ lại không hay biết! Tiểu Phi giật mình:

-Không ngờ ngoài Tôn Hầu Tử ra, nơi đây còn có cao thủ khác nữa! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Lúc đó tại hạ kinh hãi phi thường. Tại hạ vụt quay đầu nhìn lại, thì người vừa vỗ đầu tại hạ đã cách xa hơn mười trượng. Y đưa tay vẫy tại hạ. Tại hạ biết là không đến với y không được, bắt buộc tại hạ phải rời chỗ nấp… Mồ hôi lại đượm ướt trán y.

Y cười kể tiếp:

-Khi nhận diện người đó rồi, tại hạ mới có hy vọng là mình không đến nỗi phải chết! Hồ Thiết Hoa chưa kịp hỏi, Cơ Băng Nhạn đã cất tiếng:

-Nói thế nghĩa là thế nào?

Tư Đồ Lưu Tinh thở dài:

-Nếu ngày trước tại hạ không may mắn tiếp xúc với y một lần thì… tại hạ vĩnh viễn không trở về đây, gặp lại các vị.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Y buông tha các hạ?

Tư Đồ Lưu Tinh dài giọng hơn:

-Không giấu tam vị, hai năm trước đây nhân hành tại Lạc Dương, tại hạ gặp y.

Lúc đó tại hạ cứu nạn cho một gia đình cô nhi quả phụ, y buông tha tại hạ. Y là con người quái dị phi thường, tha chết cho ai một lần là vĩnh viễn tha thứ cho người ấy luôn dù sau này người ấy có phạm tội với y.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Tiểu tử đó đáng mặt hảo hán lắm! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Người đó chẳng là một nhân vật do bọn phản thần Quy Tư quốc thỉnh dặn làm cái việc hành thích?

Tư Đồ Lưu Tinh gật đầu:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn giật mình:

-Người đó là ai?

Tư Đồ Lưu Tinh cúi đầu:

-Tại hạ đã thề nặng, không bao giờ tiết lộ danh hiệu người đó. Tại hạ chỉ có thể cho các vị biết trước đêm nay, y sẽ đến đây hành thích. Võ công người đó cao không tưởng nổi! Tam vị hãy lưu ý! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Y làm ơn cho các hạ lại đến đây báo động với bọn tại ha?

Tư Đồ Lưu Tinh thở dài:

-Một năm trước đây, gia huynh bỗng nhiên phát tài, anh em tại hạ định rửa sạch tay, ly khai giang hồ, sống cuộc đời ẩn dật, ngờ đâu bang chủ Cái Bang là Nam Cung Linh biết được gia huynh vừa có được số tài sản lớn, lão cướp đoạt tài sản đó, đồng thời dùng đao chém nát thấn thể của gia huynh. Tại hạ biết rõ ai hạ độc thủ song… song… Y đưa tay áo lau mấy hạt lệ vừa cài mi, rồi tiếp với giọng ảm đạm:

-Tại ha chưa phải là đối thủ của Nam Cung Linh, mà thanh danh của hắn lạ vang dội khắp giang hồ, nếu tại hạ đem sự việc tuyên dương khắp nơi, thì người trong võ lâm khi nào chịu tin là có thật?

Tiểu Phi thở dài:

đúng vậy! Lúc đó, Nam Cung Linh rất cần tiền, nếu không có gấp một số bạc to thì nguy mất, cho nên hắn dùng thủ đoạn để thoa? mãn nhu cầu khẩn thiế đó! Tư Đồ Lưu Tinh tiếp:

-Món nợ máu đó, tại hạ cảm thấy vô vọng đòi hỏi nơi Nam Cung Linh, ngờ đâu Lưu Hương Đạo Soai lại khám phá ra hành động đê tiện của hắn. Đạo Soái làm như thế, chẳng khác nào thay tại hạ báo phục mối huyết hải thâm cừu. Việc làm đó gây chấn động giang hồ, chẳng ai không biết. Dĩ nhiên, tại hạ phải cảm kích, xem Đạo Soái Lưu Hương là một bậc đại ân nhân, song Đạo Soái như một con rồng thiêng, ẩn hiện bất thường, suốt mấy năm dài, tại hạ đi tìm khắp nơi, không gặp mặt người để bái tạ cái ơn trọng đại.

Y vụt ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Tiểu Phi, tỏ vẻ cung cung kính kính, tiếp:

-Tại hạ biết rõ Đạo Soái Lưu Hương thích du hí hồng trần, nay đây mai đó, tìm đâu cho gặp mặt người? Hôm nay… hôm nay… nếu tại hạ không nhìn lầm, thì đúng là dịp may to lớn phi thường đã đến, tại hạ được diện kiến bậc tài cao, đại đức… Y sụp lạy.

Tiểu Phi vội vàng nâng y lên, cười nhẹ thốt:

-Vô luận tại hạ có phải là Đạo Soái Lưu Hương hay không, cái tâm thành ý thật cỷa các hạ làm cho tại hạ vô cùng xúc động! Tư Đồ Lưu Tinh nhếch nụ cười thảm:

-Trong sự việc ngày nay, tại hạ đứng giữa hai ân nhân, không thể theo bên nào, bỏ hẳn bên nào, và cũng không còn mặt mũi nào ở lại đây, nhìn song phượng tranh đấu. Tại hạ nghĩ, các vị là những người đại lượng, hẳn lượng tình cho tại hạ! Y nghiêng mình tiếp:

-Tại hạ xin cáo biệt, và mong rằng sau này ta còn gặp nhau.

THốt xong, y quay mình, bước ra khỏi lều.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới thở dài cất tiếng:

-Phàm người ta, có xuôi ngược giang hồ, tất phải có cừu nhân khắp trong nước, song riêng về Đạo Soái Lưu Hương thì lại khác, đi đến đâu cũng có kẻ sẵn sàng báo ơn đáp nghĩa. Xem ra, càng tránh cái việc giết người, lại càng có lợi! Cơ Bang Nhạn cau mày:

-Tư Đồ Lưu Tinh đã biết ngươi là Đạo Soái Lưu Hương, lại còn đặc biệt lưu ý ngươi về người sắp đến đây, thì hẳn người đó có vỗ công không kém ngươi đâu! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói đung. Từ bao lâu nay, ta chưa thấy có kẻ nào dám tự xưng là đối thủ của Lưu Hương. Giả như người nào đó, nếu có tài đáng kể thì cuộc đấu sắp tới đây giữa y và Lưu Hương, hẳn phải ngoạn mục lắm! Gặp một người khá đi nghinh chiến với bọn ta qua một thời gian lâu, kể ra cũng là một điều thích thú vậy! Tiểu Phi cười to:

-Ngươi đừng quên, hôm nay là ngày đại hỉ của ngươi, vô luận là chúng đến đây nhiều hay ít, chỉ có ta và Cơ Băng Nhạn đối phó mà thôi, còn ngươi thì… hãy chuyên chú đối phó với tân nương! Ta tưởng cuộc giao đấu giữa ngươi và tân nương phải gay go vô cùng! Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chóp mũi:

-Chúng đến ít thì thôi, nếu chúng đến nhiều, các ngươi cũng liệu mà chia cho ta một phần chứ, phải biết ta ngứa ngáy lắm rồi đấy. Mấy hôm nay, chẳng có trò gì vui để gãi ngứa cả! Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

-Có ngứa ngáy, thì hướng về tân nương mà đòi hỏi, sao lại đòi hỏi bọn ta? Thiết tưởng tân nương cũng đủ sức gãi ngứa cho ngươi mà! Hồ Thiết Hoa toan giật một chiếc gối quăng vào mình Cơ Bang Nhạn, song vừa lúc đó, có năm, sáu người mang y phục, giày, mão đến cho Hồ Thiết Hoa. Họ vừa cười vừa nói:

đại lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi đó, phò mã! Xin phò mã thay y phục đại kiết này đi, để kịp giờ hành lễ! Tiểu Phi bật cười vang:

-Các vị tiên liệu sự việc nhanh quá, đáng phục thật! Hồ Thiết Hoa nhìn mãi chiếc mão cao, một lúc lâu, y nhào lên giừn, nằm thẳng chân, cao giọng:

-Các ngươi muốn cho ta đội chiếc mão này, thì thà cho ta một dao ta còn dễ chịu hơn! Tuy nhiên, dù đội chiếc mão nặng nề, chật hẹp đến đâu, vẫn hơn là nhận một nhát dao. Huống chi mặc y phục mới, đội mão cao, lại uống rượu bằng thích, rượu say rồi còn gái để ôm ấp suốt đêm dài, mà tỉ tê, mà rỉ rả?

Tân nương cũng vận y phục đại kiết, nơi mặt có vuông lụa hồng che kín, chẳng ai trông rõ dung nhan như thế nào.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang tân nương thầm nghĩ:

-Hôm nay thì nhất định là ngươi không còn hí lộng ta nữa được rồi đấy nhé! Ngày đại lễ ngươi đùa là có rong mản đời đấy, biết chưa?

Chiếc lều của vương gia trang bị hết sức huy hoàng, cho đúng phong cách một quốc vương tuyển nạp phò mã.

Có lẽ vì Vương phi vắng mặt trong cuộc lễ, nên tại lều chẳng có bóng một nữ nhân.

Tân nương làm lễ rồi, lập tức có người đưa vào hậu phòng.

Theo phong tục Quy Tư quốc, trong buổi tiệc tân hôn, nữ nhân không có mặt, từ thân bằng quyến thuộc, đến tân khách luôn cả tân nương, không được góp vui chung với nam nhân.

Tân nương chui vào động phòng, ở lỳ lại đó, chờ tân lang chuốc chén với tân khách, mãi đến khi nào say bét nhè mới được vào phòng hội diện với tân nương.

Tại sa mạc về đêm, gió lạnh buốt xương, phàm những ai chưa cuộn mình trong chăn dày, tất phải chuẩn bị một số lửa, thứ lửa bằng nước mới thức trắng nổi mấy canh.

Và còn gì thích thú hơn, một bữa tiệc tân hôn, tân khách đông vầy, rượu ngon, thức ăn thơm. Tại sa mạc có một bữa ăn thịnh soạn, là tưởng như nằm mộng đến thiên đàng.

Ai ai cũng mặc tình ăn, mặc tình uống, ăn uống bằng thích, ăn uống hơn ngày thường, ăn uống không vô nữa cũng cố mà nốc, mà nuốt.

Hồ Thiết Hoa, trọn đời chỉ có một nỗi lo lớn, đứng đầu trong tất cả các nỗi lo, kể cả nỗi lo cho sống chết.

Nỗi lo đó là rượu thiếu. Trước cái chết, y chẳng bao giờ nao núng, song thiếu rượu là chẳng khác nào treo bản án tử hình nơi cổ y.

Đương nhiên Quy Tư Vương khai mạc bữa tiệc, và lịnh khai ban ra rồi, thì tiếng khua chạm đũa chén, nghe tiếng nốc ừng ực, tiếng nhai nhách nhách, tiếng nuốt on ót vang lên, hoà lẫn với tiếng cười, tiếng nói ồn ào, vui nhộn.

Một con dê nướng đặt trong một cái mâm to, được bốn đại hán mang ra.

Quy Tư Vương cầm chiếc dao bằng bạc đưa lên, toan xẻo một miếng để dẫn đầu cho tân khách lần lượt khai dao.

Tiểu Phi đang cười tươi bỗng biến sắc mặt. Chàng nhận ra mũi dao bạc trong tay Quy Tư vVương dưới ánh hoa chúc, chơm chớp màu đen.

Nhưng chàngg không nói năng gì.

Rồi thịt được cắt xén ra, chia cho từng người. Ai ai cũng tưởng là chàng ăn hết, song thực ra chàng đã đút phần thịt vào tay áo.

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trong thiên hạ, quả thật có nhiều điếu kỳ quái! Gã họ Hồ bỗng nhiên lại được làm phò mã. Ngươi nghĩ, có đúng là một điều kỳ quái chăng? Riêng ta, ta không tưởng nổi! Tiểu Phi mỉm cười:

-Con ngưa hoang đó cuối cùng rồi họ cũng đưa về chuống! Chúng ta nên cao hứng cho gã lắm chứ! Bất quá, đem nay, ta với ngươi phải hết sức cẩn thận, dù rượu ngon, dù thức ăn thơm, chúng ta tuyệt đối chẳng nên no say! Cơ Băng Nhạn bật cười:

-Ngươi xem cho biết cái gì đây! Hắn trao nhanh cho Tiểu Phi một mảnh giấy nhỏ, giấy thấm mỡ dầu, những chữ trên giấy mơ hồ quá. Có chữ còn rõ, có chữ đã mờ tuy nhiên cố gắng lắm cũng đọc được:

-Hôm nay, là ngày vui của con gái ngươi, vậy chiêc đầu của ngươi được lưu lại cổ thêm một ngày, đến chiểu mai thì ta sẽ đến cắt lấy, ngươi phải giữ gìn chiếc đầu nhá, đừng để mất mà rồi ta đến phải lại phải thất vọng! Tiểu Phi giật mình.

Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Văn từ thì không tao nhã lắm, song khẩu khí chẳng kém ngươi. Xem ra cái lối đòi cắt đầu thiên hạ, của người nào đó, còn hách hơn cái lối doa. khiếp người của ngươi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Ngươi nhặt mảnh giấy này ở đâu vậyt?

Cơ Băng Nhạn đáp" -Ngay trên con dê nướng. Vừa rồi ngẫu nhiên ta bước ra trong khi bọn gia nhân khiêng nó vào, ta nhìn thấy, chụp liền, ngay tại dọc đường.

Lời nói thì thản nhiên song thần sắc hơi biến đổi. Hiện tại thì hắn đề cao cảnh giác cực độ.

Tiểu Phi cười khổ:

-Cũng may, mảnh giấy lọt vào ánh mắt của ngươi! Chứ nếu lão vương kia trông thấy, chắc lão phải khiếp đến chết được! Như vậy thì cuộc lễ này mất cái vui nhộn rồi! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Gã Hồ mấy thuở mà được hân hoan như hôm nay! Dù sao chúng ta cũng phải giúp gã được vui trọn tí nhất cũng một ngày. Có vui gã mới có hứng mà động phòng. Mất đêm động phòng này đối với gã, cũng bằng lấy dây thắt họng gã! Tiểu Phi trầm giọng:

- Dù người đó không đến hôm nay, song chẳng phải vắng y rồi mà chẳng còn nguy hiểm. Ta với ngươi tuyệt đối không nên xem thường sự tình này. Ai trao món ăn, đưa thức uống, chúng ta không nên tống vào miệng.

Cơ Băng Nhạn cau mày trầm ngâm một chút:

-Trong con dê nướng có độc?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, có bảy tám người đến dâng rượu.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng nói:

-Ta chuồn ra ngoài xem có gì lạ chăng. Khi nào ngươi ra được thì tìm gặp ta! Mặc ai đưa rượu, Cơ Băng Nhạn ngoảnh mặt bước đi luôn.

Đương nhiên, Tiểu Phi không uống, và chung quy trong ba anh em chỉ có Hồ Thiết Hoa là nốc mãi, nốc đến rượu bừng lên đỏ mặt.

Có bằng hữu như Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, thì Hồ Thiết Hoa còn sợ chết làm sao?

42. Chương 42: Phúc Từ Đâu Đến

Đêm xuống sâu.

Rượu vẫn uống thơm, tiếng cười tiếng nói vẫn ồn ào, song một nhóm người dù đông, cũng quá ít giữa sa mạc mênh mang, không lam sao lấn át được cái lạnh lùng tịch mịch của bao la.

Hơn nữa, cái lạnh lùng tịch mịch đó lại nặng đọng sát khí.

Cơ Băng Nhạn quấn chiếc chăn quanh mình, ngồi nơi cội cây dựa bờ ao nhìn không chớp những ánh sao đêm.

Và sao đã bắt đầu nhạt sáng, thưa dần.

Hắn ngồi đó bất động, chừng như hắn định thi gan cùng tuế nguyệt, hắn sẽ ngồi đến ngày cuối cùng của vũ trụ, nếu hắn có thể sống bằng vũ trụ.

Hắn không bao giờ ngán tịch mịch, không bao giờ biết sợ.

Bỗng một bình rượu từ đâu quăng đến, có thể là người quăng bình rượu nhắm ngay đầu Cơ Băng Nhạn mà lao tới.

Hắn vẫn ngồi bất động, song chiếc bình lại nằm gọn trong tay hắn.

Tiểu Phi bước tới liền.

Chàng nhìn lên không, rồi thở dài:

-Ở đây, cái lạnh rất lạ kỳ, một cái lạnh đượm nặng tà khí… Chợt y vừa thấy tóc của Cơ Băng Nhạn như có đóng một lớp băng mỏng cau mày tiếp:

-Ngươi không uống rượu, lại không đứng lên, bước tới bước lui, vận động cơ thể, cứ ngồi ỳ một chỗ, không khéo lại bị rét cóng người đấy! Cơ Băng Nhạn cười nhạt:

-Cái lạnh không làm chết nổi ta! Rồi hắn mở nút bình, nốc một hơi rượu, đoạn từ từ tiếp:

-Ta ngồi đây, bất động như vậy, mới có thể phát giác ra một xuất hiện bất ngờ.

Nếu ta đứng lên, đi tới đi lui thì không thể nào quan sát đủ mọi phía.

Tiểu Phi nhìn hắn, thở dài:

-Trên thế gian này, có ai thấy được ngươi vì bằng hữu mà chịu đói, chịu lạnh?

Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt lạnh lùng:

-Ta chỉ làm những việc ta thích làm, ai xem ta như thế nào, mặc kẻ ấy bởi điều đó chẳng quan hệ gì đến ta! Tiểu Phi mỉm cười không nói gì cả. Chàng biết cái tính của Cơ Băng Nhạn, khi hắn trầm gương mặt rồi thì đừng hòng ai nói gì cho hắn nghe.

Một lúc sau, hắn hỏi:

-Gã Hồ?

Tiểu Phi đáp:

-Vào động phòng! Cơ Băng Nhạn lại hỏi:

-Khiêng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Như con lợn, có điều không la hét! Cơ Băng Nhạn cười một tiếng, rồi lẩm nhẩm:

-Có được những lúc say đến bất tỉnh nhân sự, kể ra cũngdày phúc đức đấy! Tiểu Phi với tay lấy chiếc bình, nốc một ngụm, rồi hỏi:

-Ngoài này, động tĩnh như thế nào?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Có lẽ kẻ đó đi rồi? Giữa chốn đông người, hắn dám lưu lại một mảnh giấy như vậy, kể ra hắn cũng có tài đấy! Chính ta cũng muốn gặp hắn một lần! Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi bị kích thích từ lúc nào thế? Hiếm có lắm lắm?

Cơ Băng Nhạn ngẩng mặt lên:

-Thế ngươi cho ta là một người chết?

Tiểu Phi không đáp, chỉ thốt:

-Vô luận thế nào, người đó vẫn là của ta. Các ngươi không được giao thủ với y.

Cơ Băng Nhạn cười lạnhk:

-Ngươi sợ hắn làm thịt ta?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trái lại thì có. Mẫu người đó có chết đi thì thực là đáng tiếc! Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Hừ! Hắn chụp bình rượu, tu một hơi, vụt hỏi:

-Cục thịt đâu?

Tiểu Phi lấy cục thịt trong tay áo ra, thịt bị lạnh đông lại rắn như đá.

Chàng thốt:

-Mũi dao đâm sâu độ nửa tấc, dấu đâm to bằng hạt gạo, chỉ có chỗ đó vàng vàng, còn các nơi khác vẫn trắng. Ta nghĩ chỗ mà vàng có độc, các nơi còn lại thì không.

Cơ Băng Nhạn cầm cục thịt một lúc rồi lấy một con dao nhỏ bằng bạc giấu trong tóc rạch cục thịt làm nhiều đường.

Bên trong cục thịt, có một mũi châm to bằng sợi râu. Hắn lấy con dao nhỏ khều mũi châm, đầu thanh dao biến màu đen liền.

Tiểu Phi thở dài, cười nhẹ:

-Lợi hại thật! Cơ Băng Nhạn cũng cười:

-Nhưng ngươi phát giác được thì ngươi còn lợi hại hơn hắn! Bỗng hắn trầm gương mặt hỏi:

-Chính Quy Tư Vương trao cho ngươi! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Cơ Băng Nhạn lại hỏi:

-Chẳng lẽ chính lão ta hạ độc? Bởi trừ lão ra, còn ai biết được phần thịt đó lão sẽ cắt và trao cho ngươi?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Nếu là lão, thì lão cần gì đến mũi dao đẩy cục thịt sang qua ta?

Chàng trầm ngâm một chút rồi tiếp:

-Chỉ có những tên đầu bếp mới có cơ hội hạ độc! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Không phải bọn đầu bếp! Tiểu Phi trố mắt:

-Ngươi có hỏi chúng?

Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi cau mày:

-Sao ngươi dám chắc là chúng không nói ngoa?

Cơ băng Nhạn buông gọn:

-Ta dám chắc! Tiểu Phi không hỏi nữa. Chàng biết nếu Cơ Băng Nhạn khẳng định, là sự việc không thành vấn đề nữa.

Hắn có cách làm cho đối phương tiết lộ những gì bí mật nhất, dù tiết lộ mà mất mạng cũng tiết lộ như thường.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Không hẳn chỉ co bọn đầu bếp mới có cơ hội hạ độc. Mà những kẻ khác vẫn làm được như thường. Bất quá, người hạ độc phải là kẻ thường thân cận Quy Tư Vương… Hắn bỗng trừng mắt hỏi:

-Ngươi đoán xem, người đó là ai?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu:

-Hiện tại ta không thể nghi ai cả. Bây giờ ngươi cứ đi ngủ đi.

Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi?

Tiểu Phi gật dầu:

-Ngươi canh nửa đêm, phần đêm còn lại để cho ta! oOo Nửa đêm sau, trời lạnh hơn nửa đêm trước.

Cơ Băng Nhạn ngồi bất động trong nửa đêm đầu, dễ chịu hơn Tiểu Phi ngồi bất động nửa đêm còn lại.

Nơi chàng ngồi cách ngôi lều cũng khá xa, ánh đèn không chiếu đến. Không ai trông thấy chàng, song chàng trông thấy rõ mọi người.

Người trong lều thưa dần.

Thỉnh thoảng có vài người dìu nhau bước ra. Ai còn lại vẫn ăn mạnh uống đậm.

Cái huyên náo dịu dần, rồi tiếng ca hát, tiếng nhạc im bặt. Tĩnh mịch của sa mạc xâm chiếm trở lại các ngôi lều.

Gió đêm lộng mạnh.

Đương nhiên, ngồi một mình giữa cảnh vắng lạnh, chàng không tránh khỏi xúc động bao nỗi niềm.

Và chàng nhớ đến Tô Dung Dung, Lý Hồng Xuân, Tống Điềm Nhi, chàng lo lắng cho các nàng… Chàng nghĩ đến Thạch Quan Âm, con người lợi hại, kỳ bí. Chàng nghĩ đến số phận chàng, có thể nào chàng vùi thân dưới lớp cát trắng này chăng?

Chàng nốc một ngụm rượu, đoạn cười nhẹ, rồi nghĩ thầm:

-Hồ Thiết Hoa tốt phúc quá chừng! Bỗng chàng phát hiện có người tiến về phía chàng. Người đó quấn quanh mình một chiếc chăn dày.

Chàng hỏi khẽ song rất oai nghiêm:

-Ai?

Người đó không đáp, chỉ cười sằng sặc mấy tiếng.

Người đó là Tỳ Bà Công Chúa, tân nương, rời động phòng ra đây.

Tiểu Phi nghiêm sắc mặt hỏi gấp:

-Công chúa ra đây làm gì?

Tỳ Bà Công Chúa cười khanh khách:

-Ngươi ra đây được, sao ta không ra được?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Nơi đây không phải là nơi công chúa nên đến, ít nhất cũng trong phút giây này.

Tỳ Bà Công Chúa chớp mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi gằn tưừng tiếng:

-Nếu công chúa không trở về động phòng, tại hạ… Tỳ Bà Công Chúa bật cười:

-Ngươi muốn ta về để làm gì?

Tiểu Phi thốt gấp:

-Về động phòng để mà… để mà… Chàng làm sao nói rõ được cái gì nàng phải làm tại động phòng?

Chẳng lẽ một tân nương không biết biết sẽ làm gì trong đêm động phòng à?

Tỳ Bà Công Chúa nhìn chàng, cười nhẹ:

-Nói đi chứ? Ta đến động phòng để làm gì?

Tiểu Phi càng bối rối.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười tiếp:

-Nếu ta đến đó, sẽ bị tân nương đuổi chạy vắt chân lên cổ đấy! Tiểu Phi cơ hồ thốt không thành tiếng:

-Tân nương? Tân nương nào nữa? Công chúa không phải là tân nương sao?

Tỳ Bà Công Chúa cười hì hì:

-Ai nói ta là tân nương Tiểu Phi trố mắt:

-Rõ ràng… Tỳ Bà Công Chúa chặn lại:

-Công chúa của Quy Tư Vương, nào chỉ có mỗi một mình ta? Lấy Hồ Thiết Hoa, chính là thơ thơ ta đó! Ngươi ngốc quá! Tiểu Phi kêu lên:

-Thơ thơ của công chúa? Tại sao không ai nói trước cho biết điều đó?

Tỳ Bà Công Chúa chớp chớp ánh mắt sáng như sao, cắn môi rồi đáp:

-Tại sao lại phải nói trước? Ta muốn cho ngươi phẫn nộ, ta muốn cho ngươi khẩn cấp… Rồi nàng bật cười ròn, cười rất lâu… Cười một lúc, nàng đưa tay ra khỏi chiếc chăn. Nơi tay có một bình rượu.

Nàng trao bình rượu qua chàng vừa cười, vừa nói:

-Ngốc tử chưa chịu tiếp nhận à? Đứng đó mà vuốt mặt, vuốt mà gãy chóp mũi ra đấy.

Tiểu Phi nhìn nàng từ từ thốt:

-Công chúa lì quá! Đã lì lại thích đùa dai! Tại hạ không tưởng tượng nổi! Ác lắm! Ác lắm! Chàng vừa thốt, vừa đứng lên, vừa đưa tay.

Tỳ Bà Công Chúa lại cười ròn:

-Ngươi… ngươi muốn gì?

Tiểu Phi trừng mắt:

-Công chúa đoán thử xem! Tỳ Bà Công Chúa thốt:

-Ta không sợ ngươi! Ta không sợ đâu! Ta không… Nàng muốn lùi lại, nhưng nàng không lùi.

Bất thình lình, Tiểu Phi chụp tay nàng. Nàng ngã trọn thân hình vào người chàng.

Chiếc chăn như muốn rơi tuột xuống đất. Chiếc chăn tuột xuống một chút, bày hai bờ vai nàng. Làn da hiện ra, trắng mịn.

Rời chiếc khăc tuột xuống một chút nữa. Phần trên bộ ngực lộ rõ.

Thì ra, nàng trần như nhộng, chẳng biết bên dưới có trần truồng không, bởi chăn chưa tuột trọn vẹn, chăn còn che giấu.

Nhưng chiếc chăn tuột dần dần… Tiểu Phi nghe con tim đứng lại. Tay chàng không còn cử động được nữa, tay như nhũn lại… Tỳ Bà Công Chúa run run giọng:

-Ngốc tử muốn cho ta chết lạnh à?

Nàng dang hai tay ra, chiếc chăn cũng mở rộng theo tay nàng.

Bây giờ thì trên cái hình hài trắng mịn với những đường cong tuyệt mỹ, chẳng còn một cái gì nhỏ nhặt che khuất một bộ phận nhỏ nhặt nữa.

Rồi, hai tay nàng khép lại.

Toà thiên nhiên đúc kết với trọn vẹn những tinh tuý của đất trời hiện ra trước mắt Tiểu Phi trong một giây, lại trở vào lòng chiếc chăn.

Quanh nàng, giờ đây là một chiếc chăn cuộn tròn, chặn cuộn lại nhưng Tiểu Phi còn mơ màng với hình ảnh vừa qua. Hình ảnh đó giờ đây chỉ là ảo ảnh… Rồi cả hai ngã xuống, đúng là họ cũng ngã chứ không phải tự động ngồi.

Họ ngã ngay trên chiếc chăn của Tiểu Phi, chiếc chăn bất thần hứng lấy hai thân hình… Chung quanh, không gian đọng lại… Thời gian như ngưng lại với nhịp tim ngừng đập của họ… Từ trong chăn, Tỳ Bà Công Chúa cười khúc khích, vừa cười vừa thốt:

-Ta không sợ ngươi! Ngươi lại sợ ta à?

Tiểu Phi thở dài:

–Lì ơi là lì! Bại hoại ơi là bại hoại! Tỳ Bà Công Chúa hỏi:

-Ngươi có thấy trên thế gian này, có thiếu nữ nào lì lợm, bại hoại mà đẹp như ta chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Không.

Tỳ Bà Công Chúa bật cười khanh khách:

-Còn ta, ta cũng chưa từng thấy trên thế gian này, một ngốc tử đáng yêu như ngươi! Ngốc tử ơi… ngốc tử ơi… đáng yêu quá đi… Giọng nàng nhỏ dần, cuối cùng nàng vẫn còn nói, nhưng chỉ là những tiếng thều thào chẳng nghe rõ chi cả… Lâu lắm, từ trong chăn, một chiếc bình rượu bay vụt ra ngoài. Rồi một chiếc bình nữa cũng bị quăng ra, dù bình rượu sau còn nửa phần rượu chứ chiếc bình trước thì cạn khô.

Nếu còn vật gì trong chăn, họ cũng liệng phăng ra ngoài cho trống chỗ.

Dọn sạch đất chiến rồi, cả hai nhấp nhô trong chăn như những lượng sóng thần ngầm làm dọn mặt biển.

Rồi đôi chân no tròn, trắng mịn của Tỳ Bà Công Chúa choi choi ló ra ngoài mép chăn, nàng rút vào để ló ra lại rút vào.

Mỗi lần co rút, nàng dao động mạnh chiếc chăn, Tiểu Phi cũng dao động mạnh chiếc chăn… Ở trong chăn, họ lạnh lắm sao mà cả hai rung lên như bị điện chạm?

oOo Đêm rồi cũng tàn, lâu bao nhiêu, dài bao nhiêu rồi cũng tàn.

Thái dương đã lặn.

Không có gì ấm dịu, rạng rỡ bằng ánh thái dương vừa lên.

Tiểu Phi thốt văng vẳng trong chăn:

-Trời sáng rồi? Nhanh quá! Tỳ Bà Công Chúa gắt:

-Không! Không! Dù sao trời sáng cũng chẳng quan hệ gì. Đem vừa qua, ai cũng uống say chắc giờ có xốc họ dậy họ cũng chẳng mở mắt nổi! Nàng thốt, giọng nàng như rên rỉ. Có ai đánh đập nàng đâu mà nàng rên rỉ?

Tiểu Phi không đáp, mà chẳng nói gì.

Tỳ Bà Công Chúa lại hỏi:

-Ta đối xử với ngươi nhe vậy đó, ngươi có biết tại làm sao chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ làm sao biết được? Bất quá tại hạ nghĩ rằng sở dĩ một nữ nhân làm như thế vì thích nam nhân mà thôi… Tỳ Bà Công Chúa lộ vẻ u buồn:

-Tự nhiên ta thích ngươi, thích ngay từ lúc đầu. Nhưng nếu không do một nguyên nhân khác thì ta chưa đến vơi ngươi như vậy đâu! Tiểu Phi hỏi:

-Công chúa còn động cơ nào khác nữa?

Tỳ Bà Công Chúa thở dài:

-Chỉ vì… ta không thể trở thành vợ ngươi! Tiểu Phi kêu lên:

-A! Tỳ Bà Công Chúa tiếp:

-Chẳng những chúng ta không thể lấy nhau, mà từ nay chúng ta sẽ không còn nhiều cơ hội gặp nhau! Tiểu Phi kêu lên:

-A! Bỗng công chúa kêu lên:

-A! A! Không lẽ ngươi chỉ nói được có một tiếng đó thôi ư, ngươi không biết một tiếng nào khác?

Tiểu Phi thở dài:

-Công chúa muốn tại hạ nói gì?

Tỳ Bà Công Chúa rít khẽ:

-Ngươi… ít nhất ngươi cũng hỏi ta, hỏi tại sao ta không thể trở thành vợ ngươi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Giả như tại hạ hoi, công chúa có chịu nói hay không?

Tỳ Bà Công Chúa giật mình, lâu lắm nàng lại thở dài thốt:

-Ta không thể nói, đúng vậy! Tiểu Phi cười buồn:

-Bởi biết công chúa không thể nói, nên tại hạ không hỏi.

Tỳ Bà Công Chúa lại hừ mọt tiếng:

-Thế ngươi cũng không biết tỏ ra đau khổ nữa à? Dù cái tâm không đau khổ, cái miệng cũng phải nói gì chứ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ đã nói với công chúa rồi, tại hạ không thích nói ngoa! Tỳ Bà Công Chúa run giọng:

-Ngươi… ngươi là một tên côn đồ! Một tên du đãng, thực sự ngươi không đau khổ à?

Tiểu Phi thở dài:

-Nói thực với công chúa, dù vương gia có gả công chúa cho tại hạ, dù công chúa có thiết tha làm vợ của tại hạ, đó là một việc. Còn như tại hạ có ưng thuận hay không, đó là một vấn đề khác.

Bỗng một tiếng tét vang lên, tiếng một bàn tay tát vào vật gì đó.

Một người từ trong chăn vọt ra.

Thoạt nhiên, nhìn thì mường tượng là Tiểu Phi, nhưng sao Tiểu Phi lại có tóc dài? Nếu tóc dài thì là Tỳ Bà Công Chúa. Nhưng sao công chúa lại vận y phục Tiểu Phi?

Nàng vựa chạy vừa mắng:

- Dồ du côn! Đồ du đãng! Lưu manh! Dù trên đời này nam nhân chết hết, dù ta Không gian im lặng quá, chẳng có một bóng người, chẳng có một tiếng động.

Tiểu Phi cuộn chiếc chăn hồn quanh mình, chạy nhanh bvề lều.

Cũng may, Cơ Băng Nhạn còn say ngủ, nếu không thì chàng phải một phen bị hắn hỏi cung.

Hắn cuộn tròn mình trong chiếc chăn, hắn ngủ say quá, say đến quên cái ngột ngạt, hơi thở nghe có phần khó khăn.

Tiểu Phi tìm y phục mặc vào. Chàng lục đục sột soạt như vậy mà Cơ Băng Nhạn vẫn chẳng hay biết chi cả, cứ ngủ như chết.

Tiểu Phi mỉm cười thốt:

-Ta biết ngươi đã thức rồi. Thôi đi, đừng giả vờ nữa, Tử Công Kê. Ta làm việc chi nào có giấu ngươi đâu! Ta chuẩn bị giấu ngươi thì ngươi cũng đừng vờ, bởi việc đó nào phải việc làm mất mặt ta? Hồ Thiết Hoa cũng đang làm cái việc đó, rất tiếc là chẳng có một nàng nào thừa cho ngươi! Cơ băng Nhạn vẫn lặng thinh.

Tiểu Phi cười khổ:

-Một nam nhân chân chánh và một nữ nhân chân chánh, gặp nhau tại một nơi vắng vẻ, nơi đó lại lạnh, tự nhiên rồi cũng phải xảy ra việc đó, ngươi nghĩ chẳng phải vậy sao?

Cơ Băng Nhạn vẫn im lặng.

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nghĩ cho cùng, chỉ khổ cho lão Hồ! Bị lừa hôn! Tân nương tử của y, giấu đầu giấu đuôi chẳng dám chường mặt nhìn ai, chẳng dám cho ai thấy mặt mày. Nếu không là một nữ doa. xoa, thì là gì?

Vừa lúc đó, một người từ bên ngoài lao vút vào. Người đó là Hồ Thiết Hoa.

Tiểu Phi đinh ninh là nếu y không phẫn nộ cùng cực, ít nhất y cũng biến sắc.

Ngờ đâu gương mặt y sáng rỡ, sáng như hoa mùa xuân nở sớm lúc bình minh vừa lên, hoa đón ánh thái dương ban mai, tươi không thể tưởng.

Miệng y điểm nụ cười, cũng tươi như hoa.

Tiểu Phi giật mình, không hiểu nổi người lão bằng hữu này là người hay quái vật! Trên thế gian này, có ai bị lừa hôn mà không tức, không giận? Có ai chấp nhận khi cưới vợ thì cưới tiên, khi động phòng lại nằm với quỷ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì, ngồi xuống, đối diện với Tiểu Phi, y vừa cười vừa nhìn chàng.

Niềm cao hứng đang bốc từ thân thể y, bốc khắp nơi, toa? ra, lan rộng quanh y.

43. Chương 43: Máu Nhuộm Động Phòng

Tiểu Phi hừ nhẹ một tiếng, ướm hỏi:

-Ngươi… Khoái chứ?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Khoái là cái chắc! Tiểu Phi lại hừ một tiếng nữa:

-Ngươi… ngươi có thấy tân nương tử rồi chứ! Hồ Thiết Hoa cười lớn hơn một chút:

-Ngươi cho ta là một chàng rể ngốc? Ngay trong đêm tân hôn không nhìn mặt vợ lại bỏ đi à?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi:

-Ngươi… ngươi không phát cáu?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Phát cáu? Tại sao ta phải phát cáu? Cho ngươi biết, chưa co lúc nào ta hân hoan bằng lúc này! Tiểu Phi trố mắt nhìn y:

-Ngươi tỉnh rượu chưa?

Hồ Thiết Hoa cười ròn:

-Tỉnh rượu? Chưa lúc nào ta tỉnh như lúc này! Tiểu Phi sững sờ. Chàng không thể mở miệng hỏi gì nữa! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

đương nhiên ngươi biết rõ, tân nương tử chẳng phải là Tỳ Bà Công Chúa! Tiểu Phi mơ màng:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cho nên ngươi nghĩ tân nương chẳng dám xuất đầu lộ diện là vì mặt rỗ chằng, mặt đầy nốt ruồi, mặt nám đen, xấu xí như ma lem, tởm như nữ dạ xoa! Có đúng vậy không?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Có thể không xấu, bất quá… Hồ Thiết Hoa cười vang:

đừng tưởng ta khó chịu! Đừng an ủi ta! Không! Ta không hề khó chịu, ta không cần ai an ủi ta! Vợ ta chẳng những không xấu xí, mà trái lại, so với Tỳ Bà Công Chúa, còn có phần hơn! Tiểu Phi sững sờ.

Nếu nàng đại công chúa mỹ lệ như vậy, tại sao lại không dám chường mặt! Chàng không tin nổi, Hồ Thiết Hoa rồi! Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Ngươi không tin à?

Tiểu Phi lại vuốt chóp mũi:

-Việc đó… có thể… có thể… Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên:

được rồi! Ngươi không tin, ta dẫn ngươi đi, đi gặp nàng cho biết! Tiểu Phi chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa nắm tay chàng lôi ra khỏi lều.

Bên ngoài êm tịnh lạ không một bóng người thấp thoáng.

Tiểu Phi cười khổ:

-Còn sớm thế này, ngươi lại kéo ta đến động phòng! Như vậy làm sao ổn tiện chứ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Sao lại không ổn? Ngươi là huynh đệ của ta, có gì quan hệ đâu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chẳng quan hệ gì vơi ngươi, song đối với tân nương tử thì… Hồ Thiết Hoa lại cười:

-Cho ngươi biết, vợ của ta chẳng những đẹp kinh khủng, mà cái tánh của nàng cũng đáng yêu lắm. Nàng ôn nhu hiền dịu, lại không… ngươi không tưởng nổi! Ta không biết nói sao cho đủ… Tiểu Phi bất giác cũng vui lây, chàng cười khà:

-Xem ra, ngươi ccó diễm phúc thật! Cả hai đã đến động phòng.

Động phòng là một chiếc lều, được dựng lên ngay hôm tân hôn.

Bên trong trang hoàng như thiên cung.

Tân nương tử chừng như quá mệt mỏi, nằm y trong chăn, chăn đáp kín, chỉ còn mớ tóc đen dài lộ bên ngoài.

Hồ Thiết Hoa đứng trước cửa gọi:

-Có khách đến! Dậy, dậy! Khách là bằng hữu chí thân, chí thiết của tại hạ! Chẳng khác nào anh em ruột thịt! Dậy! Chẳng việc gì mà phải thẹn! Vợ chồng người ta kết hôn rồi, ba tháng sau nhin nhau còn bẽn lẽn, y kết hôn chưa tròn một đêm ngày, lại làm như đôi vợ chồng già.

Tiểu Phi cười thầm. Nhưng, chàng cũng mừng cho Hồ Thiết Hoa, nếu tân nương không đồng thanh khí, thì làm gì y dám hành động như vậy?

Nhưng tân nương không bước ra.

Nàng không ra, thì Hồ Thiết Hoa vào. Y cười thốt:

đã muốn gặp hắn lại còn… Bỗng y biến sắc mặt. Rồi y nhìn xuống chân.

Máu! Y dã dẫm chân lên máu! Máu vấy dưới nền, máu vấy nơi chăn.

Hồ Thiết Hoa chụp chiếc chăn quăng đi một nơi, trên giường có một xác chết! Xác của một nữ nhân! Hồ Thiết Hoa như một toà lâu đài cao sụp nền, đổ xuống, y nghe đôi chân nhũn lại như bún dầm nước, toàn thân sụp xuống lại một chỗ.

Tiểu Phi cấp tốc bước tới nâng y đứng lên, biến sắc hỏi:

-Ngươi rời phòng từ lúc nào.

Hồ Thiết hoa lắp bắp đáp:

-Ta vừa ra khỏi lều, chạy đi tìm ngươi… Tiểu Phi trầm giọng:

-Trong thời gian ngắn đó, lại có người vào đây hạ thủ. Người đó là ai? Ngươi có cừu oán gì với hắn? Tại sao ngay trong đêm tân hôn, tại sát hại tân nương tử của ngươi?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi cho ta là thủ phạm? Ta giết vợ ta à?

-Thế không phải ngươi?

Hồ Thiết Hoa hừ nặng:

-Phải làm sao được?

Rồi y trầm giọng tiếp:

-Còn nàng này là ai? Ta chưa hề gặp mặt nàng! Tiểu Phi lại giật mình:

-Còn… tân nương tử… Ở đâu?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu rồi kêu lên:

-Phải rồi! Nàng đi đâu? Rõ ràng là nàng nằm ngủ tại đây mà! Nàng ngủ trong lúc ta đi tìm ngươi mà! Y lúc soát khắp nơi, góc lều, gầm giường, y đảo ngược bàn ghế, chăn màn, nhưng tân nương tử mất dạng.

Vợ y biến mất, chỉ còn một nữ nhân lạ, chỉ còn lại xác chết trên giường.

Nữ nhân này là ai? Tại sao nàng đến đây? Ai giết nàng? Tân nương tử đi đâu?

Bất quá, Hồ Thiết Hoa chạy ra ngoài, ní mấy câu rồi về đây, lều của y với lều của Tiểu Phi cách nhau không xa. Thế mà trong thơi gian ngắn đó, lại do diễn biến kinh hồn ngay trong động phòng! Bình sanh, Tiểu Phi chưa từng thấy sự lạ như vậy! Xác chết sưng mặt mày, lúc sống hẳn xấu xí đến khiếp người, hiện tại nằm đó, nươi ngực có một lỗ hổng, máu vấy chúng quanh, trông đáng sợ.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Việc gì chứ? Việc gì lạ thế này? Sao nữ nhân lại trần truồng. Nàng đến đây lúc nào? Tại sao vợ ta không hay biết gì cả?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Không phải nàng tự động đến đây đâu! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Sao ngươi biết?

Tiểu Phi đáp:

-Chăn vấy máu, giường không vấy máu, điều đó chứng tỏ nữ nhân bị giết rồi mới được mang đến đây! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Kẻ nào đó, giết người rồi lại mang xác chết đén đây làm gì?

Tiểu Phi không đáp hỏi lại:

-Có đúng là lúc ngươi đi ra tân nương tử còn nằm trên giường không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng chứ! Nàng ngủ say lắm mà! Hiện tại… hiện tại nàng đi đâu?

Tiểu Phi cau mày, không hiểu nổi sự tình. Một bí mật to lớn! Hồ Thiết Hoa chạy ra ngoài gọi to:

-Các ngươi đâu? Đến đây! Đến gấp. Trong lều có xác chết. Các ngươi lại nhìn xem cho biết ai đã chết! Người đầu tiên chạy đến, Quy Tư Vương! Rồi đến Tỳ Bà Công Chúa.

Quy Tư Vương chưa tỉnh hẳn rượu.

Cả hai nhìn xác chết cùng biến sắc.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nữ nhân này là ai? Hai vị… Quy Tư Vương chụp chiếc áo y, nắm chắc gào lên:

-Tại sao ngươi giết nó?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Tại hạ giết nàng? Vương gia gặp quỷ giữa ban ngày à? Tại hạ có biết nàng là ai đâu? Tại sao lại giết nàng?

Quy Tư Vương hét ầm ĩ:

- Dù có xấu xí như thế nào đi nữa, nó cũng là vợ ngươi, tại sao ngươi nỡ xuống tay sát vợ?.,.. Ngươi không phải là con người, ngươi là con vật, loài súc sanh! Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Vương gia nói gì! Nữ nhân này… là vợ của tại hạ?

Quy Tư Vương khóc to:

-Nó xấu xí thật đấy, song nó vẫn là lá ngọc cành vàng, nó không xứng đáng làm vợ một gã côn đồ như ngươi sao? Nếu ngươi không muốn lấy nó, thì không nên… Hồ Thiết Hoa giận quá, vung ta hất Quy Tư Vương ngã nhào xuống nền rồi hét lên:

-Lão này điên! Lão điên mất rồi! Quy Tư Vương mắng trả:

-Ngươi điên! Ngươi điên! Súc sanh điên! Tiểu Phi hết sức kinh ngạc, bước tới vừa nâng Quy Tư Vương lên vừa trầm giọng hỏi:

-Vị cô nương trên giường đó là ai? Vương gia nhận ra nàng à?

Quy Tư Vương sừng sộ:

-Con gái ta, ta lại không nhận ra à?

Tiểu Phi giật mình:

-Tân nương trong đêm vừa rồi, chính là cô nương này?

Quy Tư Vương hừ một tiếng:

-Tự nhiên là nó! Hồ Thiết Hoa tét to:

-Không phải nàng! Không! Tuyệt đối không phải nàng! Tại hạ trông thấy rõ ràng vợ tại hạ xinh đẹp phi thường, làm gì xấu xí như con quỷ lọ lem? Không! Nhất định không phải nữ dạ xoa này đâu?

Quy Tư Vương nổi giận cực độ:

-Ta đem gả con gái cho ngươi, dễ thường ta chẳng biết chi hết à?

Tân lang nhất định là không phải. Nhạc gia quả quyết là phải. Cả hai cãi vã với nhau, hăng say quá chừng, tưởng nóc lều có thể tung bay do khí uất của song phương bốc lên.

Tiểu Phi thừ người ra đó, chẳng biết trời đất nào nữa.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Nếu vương gia nói rằng nữ dạ xoa này là tân nương tử, thì đêm rồi, tại hạ thấy nàng nào thế? Không lẽ người mạo nhận là tân nương tử?

Quy Tư Vương quát:

-Ngươi giết nó, lại còn bịa chuyện chạy tội nưa sao! Ngươi lừa ai được chứ, đừng hòng! Hồ Thiết Hoa cũng hét:

đừng hồ đồ! Tại hạ xin hỏi?

Tỳ Bà Công Chúa cao giọng:

-Câm ngay, ta hỏi ngươi, nếu ngươi nói là không phải tân nương tử, vậy tân nương tử ở đâu? Ngươi cứ đem nàng ra đây đối chứng, tức khắc ta tin ngươi! Hồ Thiết Hoa lúng túng:

-Tại… tại hạ… Y còn biết tân nương tử đi đâu? Bất quá, y dời dộng phòng mấy giây phút thôi.

Và lúc đó thì nàng còn nằm ngủ trên giường rõ ràng! Tỳ Bà Công Chúa cười lạnh:

-Ta cũng cho rằng người mà ngươi thấy trong đêm rồi, chẳng phải thơ thơ của ta, nhưng tại sao thơ thơ ta bị giết ngay trên giường chứ? Ngươi không giết, thì ai vào đây hạ thủ? Ai hạ thủ trước mắt ngươi được?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Biết đâu các vị không đưa tân nương đi nơi khác, rồi đem xác chết vào đây, buộc tội oan tại hạ?

Quy Tư Vương lại hét:

-Câm! Câm! Không lẽ ta giết con gái của ta?

Hồ Thiết Hoa không biết làm sao cho Quy Tư Vương tin được.

Y bước tới nắm tay Tiểu Phi khẩn trương hỏi:

-Ngươi không giúp ta một tiếng nào à? Ngươi cũng không tin ta nữa sao?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi muốn ta nói gì?

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

được! Được lắm! Không ai tin ta hết. Đến ngươi cũng chẳng tin ta. Ngươi lại còn giúp kẻ khác tạo oan uổng cho ta. Giả như ta có biết nàng đi nữa, thì sao chứ! Ai bảo các ngươi lừa ta? Ta có cưới một nữ dạ xoa đâu?

Tỳ Bà Công Chúa hét:

-Ngươi giết người tất phải thường mạng! Hai bên tay nàng xoè ra, mười ngón tay chụp tới, nhắm ngay yết hầu Hồ Thiết Hoa. Thủ pháp của nàng nhanh lợi hại, song đối vưới người nào khác chứ đối với Hồ Thiết Hoa chẳng khác nào một trò đùa.

Y sôi giận quát:

- Dừng ngay! Ta không muốn đánh ngươi mang thương tích, song ít nhất cũng phải biết khôn đừng trêu vào ta! Y vẩy tay, Tỳ Bà Công Chúa bị bắn nhào trở lại.

Quy Tư Vương gầm lên:

-Ngươi định trốn?

Hồ Thiết Hoa bật cười cuồng dại:

-Ta trốn rồi sao? Ai dám ngăn chặn ta?

Quy Tư Vương hét vang:

-Ngươi không trốn được! Bảy tám ngọn kim mâu từ bên ngoài đâm vào.

Hồ Thiết Hoa không cần nhìn, với tay về phía sau, hai ngọn mâu đã nằm gọn trong tay y.

Y giật nhẹ. Hai võ sĩ nhào tới, ngã dài trên nền lều. Võ sĩ cũng hét lên, bảy tám ngọn kim mâu khác lại đâm vào. Hồ Thiết Hoa vung tay nhanh như điện.

Tiếng bịch, tiếng hự, tiếng ối vang lên, lẫn lộn. Tất cả số võ sĩ đó đều nhào lăn như hai gã trước.

Rốp! Rốp. Bảy tám ngọn mâu gẫy vụn như cành khô.

Quy Tư Vương bình sanh chưa hề thấy ai có thần lực và oai khí như thế.

Lão biến sắc mặt xanh rờn, lặng ngời như tượng gỗ.

Hồ Thiết Hoa bước những bước dài, nang nhiên ra khỏi lều.

Y vừa đi, vừa cao giọng thốt:

-Kẻ nào tự hào có chiếc đầu cứng, cứ ra mà ngăn chặn ta! Bao nhiêu võ sĩ bên ngoài lều, đã đứng xa, thấy y ra càng bước tránh xa hơn.

Bỗng một bóng người lao vút tới, chặn trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa biến sắc, nhưng chỉ một thoáng thôi, y bật cười cuồng dại:

-Tốt! Tốt lắm! Ngươi đến à? Chúng ta hôm nay lại được dịp phân hơn kém.

Người đó là Tiểu Phi Tiểu Phi thở dài:

-Ta làm sao giao thủ với ngươi được?

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Nếu thế chúng ta cùng đi! Tiểu Phi lắc dầu:

-Chưa đi được?

Hồ Thiết Hoa troó mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Nếu bây giờ đi, thì niềm oan không giải toa? nổi! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Nổi hay không nổi rồi sao? Ta vấn tâm không thấy thẹn là được rồi! Ai nghĩ gì mặc họ! Ta bất chấp! Tiểu Phi mỉm cười:

-Việc gì khác thì được việc này thì không! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Ta biết! Ngươi làm sao đành lòng bỏ đi! Ngươi không muốn đi! Cứ ở lại, ta đi! Y bước tới. Tiểu Phi ngăn chặn.

Hồ Thiết Hoa sôi giận:

-Ngươi thật sự không cho ta đi?

Tiểu Phi trầm giọng:

đi đâu?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đâu mà chẳng được! Tiểu Phi thỏ dài:

đại mạc khác, Trung Nguyên khác, ngươi đừng quên điều đó. Một ngươi, không làm sao rời sa mạc được! Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi đã không bằng lòng theo ta, thì chết sống mặc ta, ngươi đừng quan tâm nữa! Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi nên biết, người hãm hại ngươi có cái ý muốn cho ngươi không cố dằn gì cả để bỏ đi, ngươi đi rồi là người đó sẽ khoan khoái.

Chàng gật đầu trầm giọng tiếp:

-Phải! Bà ta sẽ khoan khoái! Hồ Thiết Hoa hét:

-Thế ngươi muốn ta phải làm sao?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Ta chỉ muốn ngươi lưu lại đây! Ta hứa trong vòng ba ngày, sẽ tìm ra người đó.

Giá như ngươi nhất quyết ra đi, thì ta cũng nhất quyết nhăn chặn! Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt lên không thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ.

-Kẻ nào khác nói với ta như vậy, kẻ đó phải chết với ta, hay ngược lại ta chết vì kẻ đó! Nhưng ngươi… ta đành chịu! Ta nhượng bộ lão xú trùn! Rồi y dậm chân tiếp:

được? Ta nghe ngươi! Ta ở lại. Nếu ngươi muốn chiếc đầu của ta, ta sẽ cắt hai tay dâng cho ngươi! Quy Tư Vương đứng xa xa, nghe ngóng cuộc đối thoại, can đảm lên quát:

-Các ngươi đâu? Bắt hắn! Võ sĩ cũng can đảm, tiếng xoảng, tiếp rốp vang lên. Kim mâu gẫy vụn, ngươi ngã nhào.

Tiểu Phi chỉ phất nhẹ một vòng tay thôi.

Quy Tư Vương biến sắc:

-Ngươi… ngươi làm gì thế?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hắn nói, hắn ở lại, là hắn không chạy trốn đi đâu. Trong vòng ba hôm, tại ha sẽ đưa thủ phạm đến đây! Giao cho Vương gia biết, không được một ai chạm đến lông chân của hắn! Quy Tư Vương hấp tấp hỏi:

-Nếu hắn bỏ đi?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Tại hạ sẽ thường mạng con gái Vương gia! Quy Tư Vương lại hỏi:

-Nếu trong ba hôm, ngươi không tìm ra thủ phạm?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Thì ta sẵn sàng đền mạng con gái ngươi. Đừng lôi thôi! Kể ra bằng hữu xử sự với nhau như họ, thật hiếm có! Quy Tư Vương giật mình, trầm ngâm một lúc:

được, ta tin các ngươi! Không tin thì lão làm gì họ chứ?

Tiểu Phi lôi Hồ Thiết Hoa về ngôi lều dành cho họ.

Tỳ Bà Công Chúa thở dài:

-Hai người đó, nếu muốn bỏ đi, ai ngăn chặn họ nổi? Song họ tình nguyện ở lại, họ lại long trọng phát thệ như vậy, thế là nghĩa làm sao? Người giết thơ thơ ta không lẽ chẳng phải Hồ Thiết Hoa?

Quy Tư Vương nhìn con gái nghe nàng tự lẩm nhẩm như vậy, hừ một tiếng:

-Hắn không hạ thủ, thì còn ai vào đó mà hạ thủ? Làm gì có kẻ cao hứng đến độ mạo hiểm đóng vai tân nương? Lợi gì chứ?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thực ra, ta đâu có ý muốn bỏ đi ngang như vậy? Cái việc này nếu không truy cứu cho minh bạch, thì chẳng yên tâm vậy? Nếu nữ nhân xấu số đó đúng là con gái của Quy Tư Vương thì nữ nhân ta gặp trong đêm tân hôn là ai? Nàng mạo nhân là tân nương tử, để làm gì, có ích lợi gì?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi chưa hiểu à?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ta không tưởng nổi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Trước hết, ngươi nên tin tưởng điều này, là nữ nhân chết đó chính là con gái Quy Tư Vương, là tân nương tử chính thức! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tại sao ta phải tin như vậy:

Tiểu Phi cười khổ:

-Chỉ vì nàng xấu xí quá, Quy Tư Vương mới giấu ngươi, chứ nếu không thì Tỳ Bà Công Chúa xuất hiện như chim sơn ca sao nàng ẩn mặt mãi! Hồ Thiết Hoa thở ra. Y không đáp.

Tiểu Phi tiếp:

-Ta còn nhận ra, nàng ấy đã chết ít nhất cũng được mấy khắc thơii gian rồi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Mấy khắc thời gian? Không lẽ nàng chết trước khi ta vào động phòng?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Nàng bị giết trước khi ngươi về phòng! Hồ Thiết Hoa sửng sốt:

-Thế các xác của nàng… Tiểu Phi đáp:

- Dưới giường, có dấu máu. Kẻ nào đó giết nàng xong, giấu xác nàng dưới giường. Rồi chính kẻ đó, đóng vai tân nương, lên ngủ trên giường.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi nói sao? Lúc ta và tân nương trên giường, thì bên dưới đã có xác chết rồi?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nàng… tân nương… tân nương giả biết là có xác chết dưới giường, lại dám… dám nằm trên giường với ta… và và…

44. Chương 44: Mưu Thâm Kế Độc

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nàng làm thế để làm gì?

Tiểu Phi giải thích:

-Nếu chúng ta liên kết với Quy Tư Vương thì đương nhiên trở thành đối lập của nàng, và như vậy là đại bất lợi cho nàng. Cho nên nàng làm thế là để ly gián chúng ta với Quy Tư Vương biến chúng ta thành cừu nhân của Quy Tư Vương. Nàng biết dù ngươi biện minh cách nào cũng chẳng ai tin cho ngươi và nếu ngươi giận quá bỏ đi, thì chắc chắn là ngươi phải chết giữa sa mạc.

Hồ Thiết Hoa lắp bắp:

-Thế thì… nàng là… là… Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Rất có thể là Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nghe điện lạnh chạm vào mình.

Tiểu Phi tiếp:

-Nghe nói bà ấy là con người đẹp nhất trên thế gian, tuổi đã cao nhưng nhờ có bí thuật, nên bà ấy giữ được nhan sắc như lúc thanh xuân. Hà huống trong đêm tối, mà ngươi thì say khướt, lám sao phân biệt được già với trẻ! Hồ Thiết Hoa đưa tay ôm mặt kêu lên:

-Trời ơi! Ta lấy phải một bà già! Rồi y ngất xỉu.

Họ đã vào lều, và Hồ Thiết Hoa ngã đúng trên giường, đè lên mình Cơ Băng Nhạn vẫn còn ngủ say như chết trong chăn.

Cơ Băng Nhạn không hề thức dậy, mặc dù Hồ Thiết Hoa đè nặng.

Tiểu Phi biến sắc.

Chàng vội kéo Hồ Thiết Hoa đứng lên, rồi cả hai nhìn nhau, lại nhìn chiếc giường.

Bỗng Hồ Thiết Hoa giật mạnh chiếc chăn quăng vào một góc.

Nào có phải Cơ Băng Nhạn nằm đó! Cơ Băng Nhạn di đâu?

Kẻ đang nằm đây, là một võ sĩ của Quy Tư Vương, hắn còn vận bộ y phục mới của đêm rồi, bộ y phục dự lễ.

Hồ Thiết Hoa chụp hắn, lên cao giọng hỏi:

-Ngươi nói mau, tại sao ngươi lại nằm đây?

Võ sĩ như không có xương, thân thể hắn mềm nhũn. Hắn không đạp, không mở mắt.

Tiểu Phi cau mày:

-Hắn bị điểm huyệt ngủ! Hồ Thiết Hoa đưa tay kia điểm khai huyệt đạo.

Đoạn y tiếp tục hỏi:

-Tại sao ngươi nằm đây?

Võ sĩ mở mắt không đáp mà lại kêu lên thát thanh:

-Tại sao tôi lại ở đây? Việc gì lạ thế?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Việc gì? Việc gì thì ngươi biết láy, chứ hỏi ai?

Võ sĩ lắc đầu. Hắn còn say, nghe đầu nặng nhức. Hắn đưa tay cốc cốc lên đầu năm bảy lượt.

Sau cùng, như đã tỉnh, hắn bèn to tiếng thốt:

-Tôi nhớ rồi! Đêm qua uống rượu quá nhiều, rồi đi tiểu tiện, xong rồi định về lều ngủ luôn. Bất ngờ đi ngang qua đây, bỗng có người đẩy tôi vào lều. Từ đó tôi không còn biết chi nữa! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ai đẩy ngươi vào đây?

Võ sĩ đáp:

-Người đó xuất thủ nhanh quá, tôi lại say nên vô phương nhận diện! Hồ Thiết Hoa lại hét:

-Vô lý! Vô lý! Y đưa tay lên, định tát vào mặt võ sĩ.

Tiểu Phi ngăn lại:

-Cho hắn đi đi! Hồ Thiết Hoa không muốn buông tha võ sĩ ngay, song phải chiều theo ý của Tiểu Phi.

Võ sĩ rơi xuống đất, vụt đứng dậy, chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Tiểu tử đó đồng mưu với Thạch Quan Âm! Chẳng biết Tử Công Kê… Bỗng y nhận ra, trong phút giây này, nói đến tiếng tử e bất thường nên y vội chữa:

-Lão Cơ đã sa vào tay kẻ nào đó rồi! Kẻ đó cho võ sĩ vào đây, trám lỗ trống cho chúng ta đừng ngờ sớm! Tiểu Phi lắc đầu:

-Gã võ sĩ bị điểm huyệt, vừa được giải cứu là tỉnh liền, như vậy người điểm huyệt hắn có thủ pháp không làm thương tổn tinh thần của đối phương. Thủ pháp đó, chỉ có một Cơ Băng Nhạn biết mà thôi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ngươi nói… ngươi nói tiểu tử dó bị lão Cơ điểm huyệt?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Tại sao Tử Công Kê làm như thế? Trong tình thế này, hắn còn lòng dạ đùa cợt à? Còn hắn, hắn đi đâu?

Bây giờ, y không còn cố kỵ cái tiếng tử nữa.

Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Ngươi tưởng lão Cơ trầm tịnh lắm sao? Thực ra, hắn là con người mặt lạnh mà lòng nóng, hắn nóng nảy không kém ngươi đâu! Đêm rồi, ta bảo hắn để cái tên đối đầu lợi hại đó cho ta, hắn không nói gì, song ta biết là hắn không phục. Ta đoán là hắn đi tìm tên đó để so tài! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Song biết tên đó ở đâu mà hắn đi tìm?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tư đồ Lưu Tinh đã chỉ rõ phương hướng, tự nhiên Cơ Băng Nhạn phải tìm ra! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, vội quay mình lchạy ra ngoài.

Tiểu Phi nbắm y lại hỏi:

-Ngươi địnhk làm gì?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Chắc gì Cơ Băng Nhạn là đối thủ của tiểu tử đó? Ta phải tiếp trợ hắn! Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Ngươi quên những gì dã hứa vừa rồi với người ta à?

Hồ Thiết Hoa lại dậm chân:

-Thế thì ta phải làm sao?

Tiểu Phi lạnh lùng:

-Còn làm sao? Ngươi phải ở đây, để ta đi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ba chúng ta, phân tán mỗi người một nơi, nếu Thạch Quan Âm bất thần… Tiểu Phi mỉm cười:

-Một đêm chồng vợ bằng ân nghĩa ba năm! Lẽ nào bà ta sát hại ngươi ngay sau đêm tân hôn?

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt hét lên:

-Lão xú trùn, nếu ngươi muốn đùa, trước hết hãy để ta thí mạng với ngươi.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Cái ý của bà ta như thế này:

bà ấy không tiếc gì mang thân xác đến hiến cho ngươi, chẳng qua để thực hiện cái kế ly gián giữa chúng ta và Quy Tư Vương, chứ chẳng muốn xuất hiện đối đầu với chúng ta, bà ấy biết rõ chúng ta không phải là những người dễ chạm! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Hừ! Tiểu Phi vỗ nhẹ tay lên đầu vai y:

-Ngươi cứ ở đây, buồn thì uống rượu, ta đi một chốc trở lại liền! Tiểu Phi đi rồi, người khổng lồ Côn Di bước vào.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Ngươi đến đây làm gì?

Côn Di đưa tay che ngực trừng mắt lại không đáp.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

-Ngươi đến để canh chừng ta?

Côn Di buông gọn:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nói không đi là không đi. Ta muốn đi, liệu ngươi giữ nổi ta chăng?

Câu nói vừa buông dứt, tay y đánh tới. Côn Di đưa bàn tay to bằng cánh quạt, chụp tay y. Hồ Thiết Hoa đảo bàn tay, lòn dưới nách gã.

Côn Di xem thì như thép dúc thành người, tưởng chừng búa đập cũng chẳng đau, thế mà bị tay Hồ Thiết Hoa thọt vào phải nhột.

Hồ Thiết Hoa bật cười sằng sặc, gập lưng mà cười. Côn Di ngột quá, cũng bật cười, uốn mình lại mà cười.

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai, ủi tới. Thân hình hơn hai trăm cân của Côn Di bị bắn tung ra ngoài lều.

Rồi Hồ Thiết Hoa vỗ tay bôm bốp, hét to:

-Rượu! Mang đến đây cho ta! Các ngươi muốn ta ở lại, tất phải cung cấp đầy đủ cho ta, ăn ngon, uống ngon, không ngon là ta đi liền, thiếu thốn là ta đi liền! oOo Tuy đối thoại với Hồ Thiết Hoa, Tiểu Phi cười vui, song ra đi rồi một mình trên dặm đường, chàng lo nghĩ nặng nề.

Dù rằng chàng đã khám phá ra âm mưu của Thạch Quân Âm, nhưng chàng không sao giải toa? được sự nghi ngờ nơi tâm tư của lão Vương gia, chàng không nắm được một chứng minh cụ thể nào.

Chàng cũng biết là Thạch Quan Âm đang có mặt trong vùng phụ cận, song làm sao biết được bà ta thực sự Ở tại địa điểm nào? Hà huống, kế đầu tiên thất bại, bà ta sẽ thực hiện kế thứ hai, bà cứ ở trong bóng tối, hành động, bà còn trăm ngàn kế khác, như vậy chàng làm sao phòng bị kịp?

Trừ ra, chàng và hai bằng hữu rời sa mạc, trở lại Trung Nguyên thì mọi việc đều êm. Nhưng chàng làm sao trốn tránh bà ta được? Mà chàng sợ gì đến nỗi phải trốn tránh?

Tiểu Phiên đã chết rồi, Thách Đà thì mất tung, Hồ Thiết Hoa mang oan uổng nặng nề, Cơ Băng Nhạn đang liều thân xâm nhập vào hang cọp, rồi còn cái việc quan trọng, mục đích của chuyến viễn hành tận sa mạc này, là cứu nạn Lý Hồng Xuân, Tống Điềm Nhi, Tô Dung Dung! Ra đi tất cả năm ngươi, nay một chết, một mất, một oan, một nguy, ba còn thọ nạn thì không kể, chàng có thể nào nhận bại mà bỏ cuộc chăng?

Hiện tại, bầu tâm sự của chàng to như biển, nặng như núi. Thêm vào đó, chẳng những chàng phải tự bảo vệ, phải cứu nạn mọi người, phải ứng phó cho mọi người, chàng còn bảo vệ sanh mạng cho cha con Quy Tư Vương.

Bọn vệ sĩ của lão Vương gia, chung quy chỉ là lũ vô dụng, có giúp ích gì cho Vương gia đâu?

Dù sao chàng cũng không thể để cha con Quy Tư Vương chết nơi tay đối phương.

Lại còn cái việc Tỳ Bà Công Chúa nửa đêm ra tận cội cây tìm chàng, làm cái trò trong dâu trần bộc, nàng có ý tứ gì? Nàng có âm mưu gì chăng, nên đinh dụ chàng với sắc dục? Nàng muốn cầm chân chang, không cho chàng dòm ngó đến sự việc gì khác?

Những sự việc trong đêm rồi, hay những sự việc trong tương lại?

Tiểu Phi thở dài, quyết định không hề suy nghĩ vẩn vơ gì đến việc nào khác ngoài việc đi tìm Cơ băng Nhạn, tiếp tay hắn.

Hắc Hầu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh đã nói thế, cả hai chừng như nói sự thật, thì đối phương phải là tay đại tài.

Đành rằng Cơ Băng Nhạn có tính thâm trầm, ứng biến nhanh, mưu mô linh diệu, song luận về võ công, hắn còn kém Hồ Thiết Hoa một bậc.

Tìm một người giữa sa mạc mênh mông, nhìn tận mắt chẳng thấy một chướng ngại như cỏ cây, đồi núi thì dễ chăng?

Tiểu Phi không dám khinh thường, sợ sai lệch phương hướng, chàng dè dặt tiến tới, thẳng đường mà tiến.

Nơi đây, chẳng có vật gì giúp định hướng cho khách lữ hành, ngoài tâm trí của mình, sai lệch một chút là xa rời đích.

ánh dương lên cao, không khí chưa nóng, vì cái lạnh còn vương khắp nơi, thái dương phải mất một thời gian mới làm tiêu tan cái lạnh để bắt đầu thiêu đốt như hàng ngày.

Nơi đây không có vạn vật nên cát trắng hứng trọn nhiệt độ biến thành một lò lửa vô hình, nhưng hơn lửa hữu hình.

Tiểu Phi thi triển thuật khinh công thượng thặng của chàng, chạy đi hơn mấy dặm đường, quan sát bốn phía, ánh mắt chàng không bỏ sót đến một hòn sỏi nhỏ.

Bỗng có tiếng vo vo vọng đến tai chàng.

Chàng giật mình đảo mắt nhìn về hướng có tiếng động, nhận ra một chiếc nồi từ đâu bay tới.

Giữa sa mạc chung quanh lại không ngươi, nồi đâu mà bay theo gió như thế?

Nồi từ xa bay đến, rồi đáp xuống cát, lăn tròn, gió lùa đi chạm cát kêu soạt soạt.

Tiểu Phi lướt theo, dừng chân chặn chiếc nồi lại, chàng xem một lúc rồi chạy ngược chiều gió cuốn chiếc nồi đến chàng.

Lần này, chàng hết sức lưu ý, đảo mắt nhìn ra bốn phía, chạy đi một lúc, bằng thời gian thổi chín nồi cơm, thấy trước mặt có đá, có cây.

Tại sa mạc, vùng nào có đá, có cây dù ít, cũng là một cảnh thiên đàng cả. Có đá là ít cát, có cây là có nước.

Tại sa mạc, không có cát là ít nóng, có nước là không sợ ánh thái dương thiêu đốt đến khô người.

Nơi đây là bản dinh của bọn phản thần Quy Tư quốc?

Nhưng chàng nhìn mãi chẳng thấy nóc lều.

Tiểu Phi càng thêm nghi hoặc. Chàng mọp người sát nền cát, như con chó săn dùng tai mắt mũi quan sát, tìm tòi, nghe ngóng.

Bỗng chàng lấy ngón tay moi cát.

Dù tay không, chàng cũng moi được sâu như thường nhờ công lực quá mạnh.

Chỉ mấy phút sau, chàng nhặt lên mấy thanh củi, những thanh củi cháy dở, được dập tắt vì nấu nướng đã xong.

Chàng nhặt được nồi, chàng tìm được củi, chứng tỏ nơi đây có người ở. Mà người thì hẳn là bọn phản thần của Quy Tư quốc, có lẽ hành tung bại lộ nên chúng tản cư vội vàng đi nơi khác.

Chúng đi, lều cuốn, đồ vật dọn, chẳng còn lưu lại một dấu vết nào.

Cơ Băng Nhạn có tìm ra nơi này chăng? Hắn có chạm mặt bọn này chăng? Nếu chạm mặt rồi, hắn đơn độc, chúng lại đông, hắn có bị chúng hãm hại chăng?

Tiểu Phi khẩn trương vô cùng.

Chợt chàng nhận ra hai dấu chân.

Tại sa mạc, dấu chân in trên cát chỉ trong một thời gian ngắn bị xoá mất, vì gió lùa cát mới, khoa? lấp nhanh chóng.

Nhưng hai dấu chân này lại in ngay trên đó, tuy không sâu lắm cũng thấy được rõ ràng.

Ấn chân trên đá, lưu dấu lại, người nào đó hẳn có công lực phi thường. Nhưng người đó vì mục địch gì lại cố ý lưu dấu chân?

Bởi, có cố ý mới ấn chân lưu dấu trên đá, chứ nếu không thì làm chi cho phí công?

Tiểu Phi nghĩ thầm:

-Có phải Cơ Băng Nhạn chăng? Ta ước đoán như thế này, hắn đến đây, nấp mình nơi tảng đá do thám, bất ngờ cao thủ trong cánh đối lập phát hiện ra hắn. Hắn chợt nghĩ ra hắn đơn thân độc mã không tránh khỏi động thủ. Hắn bèn ấn chân ghi dấu cho ta biết là hắn có đến đây.

Chàng đngs lên bước đến xim, thấy đôi chân chỉ về hướng Tây.

Tiểu Phi lại nghĩ:

đúng là ldấu chân của Cơ Băng Nhạn. Hắn đang chuyên chú giao đấu, tinh thần khẩn trương, néu không ấn mạnh chân, dấu lưu lại rất cạn, dấu chỉ về hương Tây, điều đó chứng tỏ hắn và địch đi về hương Tây.

Lập tức chàng theo hướng Tây chạy đi.

Nhưng vừa chạy được vài mươi trượng, chàng dừng chân lại kêu khẽ:

-Không phải! Cơ Băng Nhạn cũng có cái tật rất nặng như Hồ Thiết Hoa. Khi hắn quyết tử chiến với ai, thì không muốn bằng hữu tiếp sức, một mình hắn giao đấu, thắng bại mặc hắn. Hắn mượn tên võ sĩ của Quy Tư Vương thay thế trên giường là không muốn cho Tiểu Phi phát giác ra sự vắng mặt của hắn sớm, và như vậy là hắn không muốn Tiểu Phi can thiệp vào việc làm của hắn. Thì làm gì hắn lưu dấu chân lại chỉ dẫn phương hướng cho chàng chạy theo hắn?

Tiểu Phi thở dài, quay mình trở lại chỗ cũ.

Chàng đặt chân lên dai dấu chân, mặt hướng về phía Tây, nghĩ ngợi mông lung.

Cơ Băng Nhạn thừa hiểu thế nào ta cũng tìm đến đây nên lưu dấu chân để ngầm cho ta biết là hắn có mặt tại nơi đây. Nhưng hắn không muốn ta can thiệp vào hành động của hắn. Do đó, hắn cố ý lưu dấu chân để làm sai lệch sự truy tìm của ta. Như thế, hắn và tên cao thủ thích khách kia đưa nhau đến nơi nào?

Phía Nam, đương nhiên chàng không thể đi về phía đó bới chàng từ phía đó đến đây. Phía Tây, đương nhiên cũng chẳng phải. Chỉ còn hương Đông và hướng Bắc.

Trong hai hướng đó, chàng phải chọn hướng nào?

Bỗng chàng nghĩ đến một việc. Bình sinh, Cơ Băng Nhạn rất sợ ánh thái dương chiếu vào mắt. Tại nhà hắn có tật ngủ quá trưa, càng trưa càng tốt, cốt tránh dương quang. Có khi hắn còn thức tròn đêm, để ngủ trừ vào ngày, như vậy hắn tránh được ánh nắng làm xốn mắt.

Và hiện tại, ngày vừa lên, dương quang từ hướng Đông chiếu tới, hiển nhiên Cơ Băng Nhạn không thể chạy về hướng Đông. Chỉ còn hướng Bắc thôi.

Tuy sự suy luận đó không hoàn toàn đúng, ong ít ra cũng hợp lý và Tiểu Phi phải thử xem.

Chàng liền giở thuật khinh công phóng mình về hướng Bắc.

Mấy hôm nay, chàng đã biết cái khổ thiếu nước tại sa mạc như thế nào, nên dù ở tại lều của Quy Tư Vương, chàng vẫn đeo bên mình một chiếc bầu bằng da dê chứa đầy nước.

Chàng vừa ngụm mấy hơi nước, vừa chạy đi.

Độ hai dặm đường, chàng trông thấy mấy bụi cây xương rồng. Những bụi cây đó bị dập, bị quật ngã nhiều đoạn văng ra xa xa.

Tiểu Phi nhặt một đoạn, cầm lên xem.

Chỗ đứt trơn tru chứng tỏ vật gì sắc bén chém phớt qua. Nhìn một lúc, chàng thở dài thốt với mình:

-Kiếm! Một nhát kiếm tuyệt diệu! Kẻ nào chém ra một nhát kiếm này, hắn phải là một kiếm khách kỳ tài, một đối thủ đáng sợ cho Cơ Băng Nhạn! Chàng đâm lo cho Cơ Băng Nhạn.

Chàng nhặt một đoạn xương rồng khác, cầm lên xem. Chỗ đứt bầy nhầy, chứng tỏ một vật gì thô, to hơn kiếm quật ngang, mà Cơ Băng Nhạn lại sử dụng phán quan bút.

Chàng quan sát một lúc, rồi thở phào tự thốt:

đánh nhau nửa ngày mà Cơ Băng Nhạn không mảy may giảm sút công lực. Thì ra trong mấy năm nay hắn vẫn luyện tập không ngừng. Ta cứ tưởng hắn giàu rồi, lo hưởng hơn lo luyện võ! Họ đang cơn ác đấu với nhau, vô tình chạm phải mấy bụi xương rồng. Hay là họ quật ngã xương rồng với mục đích khác? Có lẽ họ tìm nước uống? Nước trong xương rồng uống được sao?

Tiểu Phi không cần biết việc đó, chàng chỉ mong là mình chọn hướng không sai.

Chàng lại ngụm mấy hơi nước, chàng uống dự phòng chứ không phải quá khát vì mới uống cách không lâu.

Chàng đoán là sẽ gặp Cơ băng Nhạn trong phút giây và rất có thể chàng thay thế Cơ Băng Nhạn, giao đấu với thích khách cao thủ đó, nên uống nước trước cho thoa? người, và chịu đựng lâu hơn nếu cuộc đấu kéo dài.

Rồi chàng chạy đi, dĩ nhiên vẫn theo hướng Bắc.

Không lâu lắm, chàng thấy trước mặt một gò cát cao chừng mười lăm trượng.

Tại sa mạc, trò thương hải lang điền luôn khai diễn, mỗi ngày mỗi có, có nhiều ở klhắp nơi.

Gió trước lùa cát tạo thành gò, gió sau xoá nhoà tạo nên gò khác. Gò cát như cố chân du lịch khắp sa mạc, gò cát nhe có phép hoá thân, lúc to, lúc nhỏ, lúc hiện thành đoàn, lúc một đứng trơ trơ… Gò cát nơi sa mạc biến đổi nhanh chóng hơn bọt bể.

Đương nhiên những gò cát đó rất bở, ai đứng trên gò, nếu không theo cát lún mà chìm sâu trong cát, thì cũng phải rơi chuồi.

Mà bị rơi chuồi như thế, là có nhiều khả năng bị cát chôn vùi. Một cái nguy trong muôn ngàn cái nguy khác, cho nên khách lữ hành về vùng quan ngoại xem sa mạc như cảnh chết.

Cảnh tự nó, chết đã đành, mà người lạc lõng trong cảnh đó cũng chết luôn.

Nó có nhiều sát cơ, chứ không như vùng mộ địa trầm trầm tử khí.

Vận khí đề thân, Tiểu Phi bay mình lên ngọn đồi, đáp xuống nhẹ hơn chiếc là rơi.

Từ nơi đó, chàng nhìn ra xa xa khắp bốn phía.

Trong tầm mắt chàng có vô số gò cát nhỏ to nhô lên. Trong số đó, có một gò có đá, có cây, như địa điểm chàng khám phá vừa rồi.

Đúng ra tại sa mạc, chẳng phải là mọi cây cỏ không phát sanh được, có điều những cây cỏ mọc tại đây, thuộc một vài loại khác thường, và cây cỏ nào mọc được, dĩ nhiên không nảy nở cao lớn nổi.

Bỗng, một tiếng coong ngân lên, rồi một ánh bạc chớp lên nơi phía sau mấy tảng đá, chớp lên rồi tắt liền. Một làn kiếm chớp.

Tiểu Phi như con én liệng, bay vút xuống đồi cát rồi vọt mình chạy tới.

Chàng không dám cất tiếng gọi, bởi khi cao thủ giao đấu, điều tối kỵ là một sự phân tâm. Nếu chàng lên tiếng là Cơ Băng Nhạn sẽ bị kinh động mạnh, tâm thần mất ngưng trọng là lộ sơ hở liền.

Như vậy là không tránh được nguy hiểm! Nhưng lạ lùng thay, chạy đến nơi, Tiểu Phi không thấy một bóng người nào cả.

Ở tại đó mọc lưa thưa, bị kiếm chém ta đầu một khoảng rộng.

Tiểu Phi phải thán phục kiếm pháp của người nào đó. Và chàng nhìn nhận Hắc Hầu Tôn Không, Tư Đồ Lưu Tinh không khoa trương chút nào.

Bỗng một tiếng coong nữa vang lên. Tiếng vang của hai vật bằng thép chạm vào nhau.

Tiểu Phi vọt mình về phía có tiếng vang.

Nơi đó, vẫn không có một bóng người. Đá vỡ vụn lỏng chỏng rợp mặt đất.

Có lẽ một tảng đát đã bị phán quan bút của Cơ Băng Nhạn đập trúng mới vỡ vụn như vậy, chứ kiếm thì chỉ lát tảng đá thôi, không vỡ vụn được.

Đoán như vậy, Tiểu Phi đỡ lo, bởi khí lực của Cơ Băng Nhạn vẫn còn dồi dào.

Và chàng cũng nhận ra là công lực của Cơ Băng Nhạn vượt tiến xa hơn mức độ ngày trước.

Dù chàng chưa thấy người cũng đoán ra là cuộc chiến ác liệt phi thường.

Họ vừa đánh vừa di chuyển trận địa, họ đã đi qua mấy dặm đường, trong khoảng đường đó, họ vẫn không ngừng giao thủ. Hơn nữa họ đánh nhau quá hăng, trận địa càng di động, thời gian càng trôi qua, họ càng đánh nhau càng hăng say, qua mỗi nơi, họ đều lưu dấu những xuất lực phi thường.

Họ đã giao đấu hơn nửa ngày rồi, từ lúc bình minh chưa lên, mãi đến bây giờ.

Và họ như đồng tài, đồng sức, chưa bận nào chiếm được thế thượng phong.

Tiểu Phi không còn khẩn cấp nữa, bởi chàng có khẩn cấp cũng vô ích. Đã không tìm ra họ ngay, mà dù có tìm ra, chàng cũng chẳng làm được gì hơn là bàng quan toa. thị.

Cơ Băng Nhạn có khi nào chấp nhận cho chàng tiếp sức? Hơn nữa hắn sợ chàng tiếp sức, rồi bực dọc, rồi lo ngại, đâm ra hoang mang… Cho nên Tiểu Phi trầm tĩnh lại, lặng lẽ nghe ngóng, một lúc sau chàng lại nghe tiếng thép chạm nhau, từ phí ắt vọng lại.

Lần này, chàng không vọt đến nữa, mà chỉ qua phía hữu đi vòng qua, chàng định xuất hiện thình lình ngăn chặn, bắt buộc họ phải dừng tay.

Nhưng, cũng như hai lần trước, chàng chẳng thấy một bóng người nào.

Cả hai đã di chuyển mặt trận đến một nơi khác.

Tiểu Phi cười khổ lắc đầu.

Đột nhiên chàng biến sắc mặt, trên mặt cát có mấy dấu máu, máu đã biến màu.

Nếu là Hồ Thiết Hoa, thì y không khẩn cấp như Tiểu Phi, chỉ vì y cho những dấu máu đó là của thích khách.

Nhưng Tiểu Phi lại nghĩ khác.

Chàng cho rằng phán quan bút của Cơ Băng Nhạn chạm trúng địch, thì địch phải ngã, ngã rồi thì đứng lên không nổi mà chạy đi.

Như vậy nếu máu là của địch, thì máu phải đọng lại một chỗ, chẳng khi nào rơi rải khắp nơi, kéo thành một đường dài.

Chàng chàng khẩn cấp, song không dám hô hoán lên, bởi hiện tại Cơ Băng Nhạn đã thọ thương, và biết đâu thương thế lại không nặng? Nếu hắn phân tâm thì tức khắc hắn phải bị đối phương hạ.

Chàng đang quan sát những dấu máu, chợt hai bóng người từ phía sau đồi cát phía trước mặt vọt ra.

Cả hai vũ lộng binh khí như bão lùa gió cuốn. Vũ khí của họ tạo thành bức tường dày, bao bọc quanh họ một giọt nước không lọt vào nổi.

Tuy vậy, vũ khí không chạm vào nhau chẳng có một tiếng động nào vang lên ngoài tiếng gió vù vù.

Họ giao đấu với nhau hơn nửa ngày, họ đã hiểu chiêu thức của nhau. Đối phương vừa chớp tay là đấu thủ biết ngay chiêu gì sẽ được phát xuất, nên cả hai hoá giải chiêu công của nhau rất dễ dàng.

Do đó muốn chiếm phần thắng, họ phải xuất thủ nhanh và muốn giữ khỏi bại, họ phải hoá giải nhanh.

Họ đánh nhau toàn dùng chiêu độc.

Tiểu Phi nhận ra, cả hai có phần cào hoảng loạn, họ quá hăng say, nên không còn giữ đúng quy củ.

Y phục của họ xốc xếch trông thảm vô cùng. Đầu mình, mặt nũi, nơi nào cũng có cát bám, cát quyện mồ hôi đóng bệt lại làm cả hai mất cả oai phong của cao thủ võ lâm.

Họ như hai con chó nhứng nước lăn mình trên cát cho mau khô mình, nhưng họ là người nên giống hai con quỷ hơn là chó.

Nếu không nhận ra chiếc phán quan bút, thì Tiểu Phi không thể nhìn được người nào Cơ băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn xé chéo áo rịt vết thương, nơi đầu vai chiếc áo đẫm ướt máu.

Đúng là hắn bị đối phương chém trúng một nhát kiếm.

Nhưng, đang lúc giao đấu, hắn làm sao rịt vết thương? Chẳng lẽ đối phương dừng tay, chờ hắn băng bó xong mới tiếp tục cuộc chiến?

Họ đánh nhau hơn nửa ngày, rồi họ mến tài nhau, họ tiếc thương nhau? Thành ra một người thọ thương, người kia không thừa thế hạ thủ.

Nhìn vào cuộc đấu, Tiểu Phi lại thấy họ trí mạng với nhau, rõ ràng chẳng bên nào chịu nhượng bên nào, họ không có vẻ gì gọi là nương tình cho nhau cả. Như vậy nghĩa là sao?

Tiểu Phi hết sức kỳ quái.

Chàng nhận ra Cơ Băng Nhạn thừa sức cầm cự một lúc nữa, nếu chàng ra mặt tiếp trợ, hắn sẽ cự nự.

Chàng quan sát kiếm pháp của người kia, thấy y chỉ dùng hai cổ tay và bàn tay vung kiếm, còn thì từ khuỷu tay trở vào, không nhúc nhích.

Kiếm pháp đó, tại Trung Nguyên chỉ có một người sở trường, người đó là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng. Bất quá y không có tuyệt chiêu Nhất kiếm phong hầu như Nhất Điểm Hồng.

Ngày trước chàng từng thấy Nhất Điểm Hồng giết người chỉ bằng một chiêu duy nhất, mũi kiếm đâm vào yết hầu, không sai lệch một ly, không sâu hay cạn hơn một ly. Và kẻ bị giết chỉ chảy một giọt máu thôi.

Tiểu Phi hết sức hoài nghi. Chàng tự hỏi người này cóquan hệ chi chăng với Nhất Điểm Hồng! Dù không là đồng môn của Nhất Điểm Hồng, ít ra cả hai cùng có một tương quan nào đó.

Vừa lúc đó, chàng bắt gặp ánh mắt của y.

Ánh mắt vừa lạnh lùng, vừa tàn khốc, đôi tròng trắng dã chẳng có một điểm đen.

ánh mắt đó ngoài Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ra, chẳng một ai khác có được.

Tiểu Phi vừa mừng vừa sợ.

Chàng suýt buộc miệng kêu lên.

Bỗng Nhất Điểm Hồng chong kiếm nơi ngực, rồi từ ngực đâm tới. Cơ Băng Nhạn lập tức chắp song bút thành chữ thập. Đó là chiêu Thập tự phong môn.

Chiêu đó là một chiêu chuyên về thủ, song Cơ Băng Nhạn phát xuất thì nó lại khác, gồm cả thủ lẫn công.

Tiểu Phi thấy Cơ Băng Nhạn phát xuất một chiêu kỳ diệu như vậy, thay vì mừng, chàng lại sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh bởi thế công của Nhất Điểm Hồng là một thế dụ địch. Kiếm pháp của y khác hẳn các loại kiếm pháp khác trên giang hồ.

Y dùng cổ tay vung kiếm, chứ không dùng trọn cánh tay nên những nhát kiếm đánh ra, tuỳ thời tuỳ thế mà biến hoá hết sức nhanh chóng, y chỉ cần nhích cổ tay một chút là thanh kiếm chuyển mình, đương nhiên phải nhanh hơn một người nhấc động trọn cánh tay.

Cái chiêu của Cơ Băng Nhạn vốn là một chiêu thủ, mà hắn lại kiêm luôn công, diệu thì có diệu thật, song công lực của hắn không tập trung vào một thế thủ trọn vẹn, trái lại phải phân chia cho thế công phần nào, do đó công thì yếu mà thủ cũng không đủ.

Đem chiêu Thập tự phong môn đối phó với tay kiếm nào khác thì có thể thủ thắng, bởi kiếm pháp xuất trọn cái đà và hai chiếc phán quan bút nhấp lại đúng lúc như hai lưỡi kéo kẹp cứng thanh kiếm. Song Nhất Điểm Hồng khi nào lại để cho thanh kiếm đi trọn đà. Y đâm ra nửa chừng là nhích cổ tay, chuyển hướng mũi kiếm, thay vì đâm thẳng, y lại lách kiếm qua một bên rồi từ đó đâm thốc lên.

Như vậy chiêu thức của Cơ Băng Nhạn gần như vô dụng, gọng kéo có nhấp lại cũng chỉ nhấp trong khoảng không, còn mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng lại đâm thẳng vào yết hầu Cơ Băng Nhạn.

45. Chương 45: Mến Tiếc Chân Tài

Nhất Điểm Hồng quả là tay kiếm phi phàm.

Y đã thấy Cơ Băng Nhạn sử dụng chiêu Thập tự phong môn một lần rồi, nên y cố dụ hắn sử dụng chiêu đó một lần nữa. Và đúng như ý của y, Cơ Băng Nhạn đã phát xuất chiêu đó ngay khi thấy y chong kiếm.

Tiểu Phi hết sức khẩn trương, song làm sao chàng can thiệp được? Bởi kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng nhanh hơn gió, chàng dù có tài cao cũng không làm cách nào ngăn chặn kịp lúc.

Ngờ đâu, thay vì đâm thốc lên, Nhất Điểm Hồng đảo kiếm thành một vòng tròn quanh đôi bút. Rồi y đổi hướng đâm, thay vì đâm vào yết hầu thì y lại đâm vào cánh tay Cơ Băng Nhạn. Mũi kiếm rạch một đường dài, chừng như chỉ phớt qua thôi. Rõ ràng là y đã hạ được Cơ Băng Nhạn, song y lại biến chiêu.

Tại sao y buông tha Cơ băng Nhạn?

Tiểu Phi thấy hết sức mừng. Mà rồi chàng cũng kinh hãi vô cùng.

Từ bao lâu rồi, Nhất Điểm Hồng không hề có thái độ nhân đạo như vậy. Sao bây giờ y lại đổi tính?

Chính Cơ Băng Nhạn cũng biết là mình thất cơ, cầm chắc cái chết rồi. Hắn hết sức kỳ quái, chẳng biết tại sao đối phương bỏ cái cơ tất thắng để đánh lại bằng chiêu khác, mà cái chiêu sau này lại lộ sơ hở rất nhiều.

Song Cơ Băng Nhạn có cần gì suy nghĩ lâu hơn, lập tức phân đôi phán quan bút rồi bất thình lình đâm tới.

Đôi phán quan bút chạm vào hai huyệt kiên linh trên vai Nhất Điểm Hồng, y ngã xuống, mặt ngẩng lên.

Ngã xuống rồi, Nhất Điểm Hồng giương đôi mắt trắng nhìn hắn lạnh lùng, ánh mắt không biểu lộ một ý tứ nào chứng tỏ y chịu bại.

Trái lại, ánh mắt đó ngời lên ý chí cao ngạo phi thường.

Cơ Băng Nhạn mỉm cười:

-Kiếm pháp của ngươi, tuy hi hữu trong thiên hạ, song dù sao thì cái chiêu vừa rồi của ngươi còn trống quá trải quá, vô luận là ai sử dụng chiêu đó tất phải bại.

Ngươi… Hắn quên mất là vừa rồi hắn lấy làm lạ tại sao đối phương đang nắm cái cơ tất thắng lại bỏ đi để đến đỗi phải bại! Bỗng hắn biến sắc.

Hắn thấy nơi mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng có một con rết.

Tại sa mạc không khí khô khan, loài rết vẫn sinh sống được. Rết ở đây vừa to lớn, vừa độc. Vô luận là ai, bị nó cắn rồi là chỉ còn chờ chết… Nhất Điểm Hồng bỏ hắn, cái cơ tất thắng để hạ sát con rết cứu mạng y?

Kỳ quái! Đánh ra chiêu kiếm là cốt giết đối phương, sắp giết được rồi lại không giết, để giết con rết cứu mạng đối phương.

Con rết bám nơi tay Cơ Băng Nhạn, thay vì đâm vào yết hầu, y đảo kiếm đâm phớt qua cánh tay trúng con rết, ai cũng tưởng là y rọc mũi kiếm theo cánh tay Cơ Băng Nhạn, qua cái phớt đó.

Y hất con rết khỏi cánh tay Cơ Băng Nhạn, mũi kiếm mang theo con rết, y ngã xuống, con rết còn dính nơi mũi kiếm.

Tiểu Phi cũng thấy rõ như vậy.

Chàng thở dài, nhận ra Nhất Điểm Hồng là một con người quá tốt! Tâm địa của y tốt như vậy còn Cơ Băng Nhạn thì sao? Có phải hắn muốn hạ sát Nhất Điểm Hồng để diệtkhẩu?

Tiểu Phi nảy sinh cái ý chờ xem Cơ Băng Nhạn sẽ hành động như thế nào… Chàng nhặt sẵn một viên sỏi, thủ nơi tay, nếu Cơ Băng Nhạn hạ thủ, chàng can thiệp liền.

Cơ Băng Nhạn ngây người một lúc, đoạn từ từ nói:

-Tại sao ngươi làm thế? Ngươi không cố ý giết ta?

Nhất Điểm Hồng tuy không cử động được, vẫn còn nói được như thường.

Y lạnh lùng thốt:

-Ta có muốn giết ngươi, cũng không nỡ để ngươi chết vì con rết.

Cơ Băng Nhạn ngẩng mặt lên không, bật cười ròn:

-Tốt! Tốt! Tốt! Hắn thốt luôn một lúc hằng mươi tiếng.

Hắn lấy chân hất thanh kiếm lên, đưa tay hứng rồi quành mũi kiếm như đâm vào đùi. Hắn không chịu hàm ơn ai, hắn tự đâm vào đùi để trả lại cảm tình của Nhất Điểm Hồng dành cho hắn.

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng là thế, vẫn phải giật mình kêu lên thất thanh:

-Ngươi điên à?

Đúng lúc đó, một tiếng rẹt vang lên, một đạo kình phong từ xa lao vút đến, rồi một tiếng coong tiếp nối, kình phong chạm trúng thanh kiếm nơi tay Cơ Băng Nhạn.

Lửa bắn tung toé, thanh kiếm vuột khỏi tay Cơ Băng Nhạn văng ra xa.

Cơ Băng Nhạn biến sắc lùi lại một bước, cấp tốc lấy phán quan bút do một tay cầm chung lại, mỗi tay thủ sẵn một chiếc đồng thời hét lớn:

-Ai?

Một người từ từ cười, rồi từ từ thốt:

-Cái tính khí như lửa của hai ngươi, quả thật đáng khiếp! Tiểu Phi xuất hiện nhặt thanh kiếm, rồi bước tới giải huyệt cho Nhất Điểm Hồng.

Cơ Băng Nhạn dậm chân kêu lên:

-Cuối cùng rồi ngươi cũng đến! Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Cuối cùng rồi ngươi cũng đến! Cả hai mỗi người buông một câu như nhau, bất quá câu nói của Cơ Băng Nhạn hợp lý hơn, bởi hắn đoán định là thế nào Tiểu Phi cũng tìm hắn.

Nhưng Nhất Điểm Hồng cũng nói như vậy, thế là nghĩa gì?

Tiểu Phi lấy làm lạ chưa kịp nói gì, Cơ Băng Nhạn lại kêu lên:

-Ngươi quen hắn?

Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Ngươi quen hắn?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cả hai ta đều quen! Cả hai đều là bằng hữu của ta. Cho nên ngươi đừng lấy làm khó chịu khi hắn dành cho ngươi một cái tình qua nhát kiếm đó. Trái lại, hắn sẽ có nhiều cơ hội bị thiên hạ làm thịt hắn, ngươi nên tìm cách cứu nạn hắn, hơn là tìm cách hạ sát hắn.

Câu đó đương nhiên hướng về Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn sững sờ một lúc đoạn buông gọn:

-Ừ! Tiểu Phi tiếp:

-Còn ngươi, làm sao ngươi lại đến đây?

Câu đó đương nhiên hướng về Nhất Điểm Hồng, và đến đây là đến sa mạc.

Nhất Điểm Hồng lộ vẻ kinh dị, hỏi lại:

-Tại sao ta đến đây? Chứ không phải ngươi gọi ta đến à?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cũng kinh hãi.

Tiểu Phi đưa tay vuốt vuốt chóp mũi nhếch một nụ cười khổ:

-Ta gọi ngươi đến đây? Ta gọi ngươi để làm gì?

Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

để giết Quy Tư Vương chứ làm gì?

Thay vì kinh ngạc, Tiểu Phi trầm tụ khí giữ bình tịnh như thường.

Chàng thấy rõ chẳng phải là một sự nhầm lẫn mà chắc chắn là bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc. Tất cả nói lên một âm mưu, một âm mưu vô cùng thâm độc.

Chàng ngồi xuống một phiến đá bảo:

-Ngồi xuống đi, Nhất Điểm Hồng! Chúng ta thong thả nói chuyện. Sự việc này có nhiều uẩn khúc lắm?

Rồi chàng tiếp:

-Ta biết ngươi không thích nói, vậy để ta cứ hỏi ngươi, hỏi đến đâu, ngươi đáp đến đó, ngươi tránh được nói nhiều! Nhất Điểm Hồng biến sắc:

-Uẩn khúc?… Hỏi ta?… Không lẽ ngươi… Tiểu Phi mỉm cười:

-Trước hết, ta hỏi ngươi, ai đến tìm ngươi nói rằng chính ta nhờ ngươi làm việc ám sát Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Từ sau ngày ta cùng ngươi chia tay, ta cảm thấy đất Trung Nguyên không còn hấp dẫn ta nữa, ta không còn lý do gì lưu luyến lại một lãnh thổ mà đi đến đâu ta cũng thấy chán quá, cho nên ta nảy sanh cái ý ra tận vùng Quan Ngoại, kiếm khung trời xa lạ mong khuây khoa? sự lòng… Tiểu Phi biết rõ y là con người cao ngạo, sau hai lần so kiếm với chàng đều thất bại, do đó nản chí, không còn muốn lưu lại Trung thổ nên tìm ra Quan Ngoại sống cái kiếp phiêu lãng cho quên đi những chán chường trên trường tranh đấu.

Chàng nghĩ vậy song không nói ra, chỉ mỉm cười hỏi tiếp:

-Như vậy là ngươi rời Trung Nguyên từ lâu và mới đến đây trước ta?

Nhất Điểm Hồng không đáp làm sao, chỉ tiếp nói chuyện của y:

-Ta đến đây rồi, mấy hôm sau ta phát giác ra có người theo dõi ta, ta đi đến đâu, người ấy đi đến đó, hắn bám theo ta như bóng với hình.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Gã đó hẳn đui mù mới lầm ngươi là một người để trêu vào. Gã đó hình dáng ra sao?

Tiểu Phi có cái chỗ hơn ngươi là bất cứ trong cảnh nguy nan nào, chàng cũng giữ được bình tĩnh, chàng tỏ ra thái độ phóng khoáng, thản nhiên, nhưng chàng cũng biết rõ là người khác đâu có được như chàng?

Trong khi chàng thản nhiên thì Nhất Điểm Hồng lại khẩn trương. Để xóa nhoà sự khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng, chàng nói một vài câu qua loa, sau đó mới đi vào đề chính.

Quả đúng như chàng toan tính, nỗi khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng tan biến, y điểm một nụ cười thốt:

-Người đó rất tầm thường, chẳng có một đặc điểm gì đáng cho ta lưu ý. Hắn tầm thường đến độ thấy hắn rồi là chúng ta quên hắn ngay, mẫu người đó đi đến đâu mà ta chẳng gặp?

Tiểu Phi thầm than, rồi nhếch nụ cười khổ:

- Diện mạo càng tầm thường thì càng dễ hành động bại hoại. Những người như thế đáng sợ lắm chứ? Nếu như ta cần đồng loã thì chắc chắn là ta chọn mẫu người đó, dễ làm cộng sự viên trong âm mưu bí hiểm.

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Lúc đó ta không muốn sanh sự, nhưng hắn cứ bám theo ta mãi, cuối cùng ta cũng phải bực. Sau hai ngày bị theo sát như vậy, ta không chịu nổi nữa định chạm mặt hắn để hỏi lý do. Ngờ đâu ta chưa tìm đến hắn, hắn lại tìm đến ta trước.

Tiểu Phi kêu lên:

-A! Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Hắn hỏi ta:

Các hạ là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng? Ta không biết hắn có ý tứ gì, chỉ gật đầu. Hắn bảo hắn là bằng hữu của ngươi, hắn cần tìm gặp ta.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hắn cũng bảo luôn là ta chờ ngươi hành thích Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

đúng vậy! Hắn nói:

Quy Tư Vương hại dân hại nước, Đạo Soái Lưu Hương có ý diệt trừ lão, song vì bận việc nên không thể ra tay, nên cần nhờ ta giúp việc đó.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi tin ngay bằng lời?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Ta không tin ngay, hắn nói thêm một câu ta không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Phi trố mắt:

-Hắn nói như thế nào?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút từ từ thốt:

-Hắn nói:

Đạo Soái Lưu Hương xem các hạ như một bằng hữu tốt, cho nên mới nhờ các hạ làm việc đó. Hà huống đại trượng phu ân oán phải phân minh, các hạ lẽ nào lại quên cái ơn tha chết cho các hạ ngày nào?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ngươi có thể tin được là ta nói một câu như vậy à?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Ta biết là ngươi chẳng bao giờ đem sự việc giữa chúng ta truyền bá khắp nơi, nhưng ta nghĩ có thể là ngươi có nói như vậy, chứ nếu không thì làm sao hắn biết?

Tiểu Phi giật mình:

-Ngươi nói đúng đấy! Trên giang hồ không mấy ai biết được sự việc giữa chúng ta. Mà cũng chẳng ai biết được là chúng ta vì có đánh nhau mới trở thành bằng hữu! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Chính ta đây mà chẳng biết được gì cả! Nhất Điểm Hồng lại tiếp:

-Hà huống các chức nghiệp của ta là giết người. Nếu hắn cần kẻ giết người thì hắn cứ mang vàng bạc đến thuê ta, cần gì phải lừa ta? Trừ ra, hắn biết được là ta đã đổi nghề. Nhưng… Tiểu Phi chặn lời:

-Trên thế gian biết được ngươi đổi nghề, thiết tưởng chẳng có mấy người! Nhất Điểm Hồng gật đầu:

đúng vậy! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta ở vào địa vị ngươi chắc chắn là ta cũng tin như ngươi.

Cơ Băng Nhạn vụt hỏi:

-Thực sự có bao nhiêu ngươi biết được mối quan hệ của các ngươi?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nam Cung Linh, Vô Hoa, Dung Nhi và Hắc Trân Châu. Bốn người thôi! Cơ Băng Nhạn mơ màng:

-Nam Cung Linh và Vô Hoa đã chết. Dung Nhi thì không thể làm một việc như vậy. Cho nên… Hắn ngưng câu nói, nhìn sững Tiểu Phi.

Tiểu Phi lại thở dài mấy lượt:

-Suy ra, chỉ còn một Hắc Trân Châu. Không lẽ Hắc Trân Châu có nhúng ta vào vụ phản thần Quy Tư quốc mưu sát Quy Tư Vương. Không lẽ hắn là người chủ sự?

Cơ Băng Nhạn từ từ thốt:

-Chúng ta đều biết là có người Hán tiếp tay bọn phản thần Quy Tư quốc, nhưng người Hán lại dám phát động một sự soán nghịch một quốc gia lạ, thì việc làm đó chẳng phải dễ dàng gì. Trừ ra người Hán đó rất có thế lực tại đây, nếu không thì dù sự giúp sức của y có mang lại kết quả hoàn toàn, cũng không làm sao y sống sót nổi sau lúc thành công! Hắn không nói nữa, song Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng cũng hiểu là hắn muốn nói gì.

Bởi tại sa mạc, còn ai có thế lực hơn Sa Mạc Vương? Và con trai của Sa Mạc Vương là Hắc Trân Châu lại là người đang được họ chú ý, thì nếu đúng là Hắc Trân Châu có nhúng tay vào vụ, kể ra cũng chẳng phải là việc lạ lùng gì! Một lúc sau, Tiểu Phi hỏi:

-Người ấy hiện giờ ở đâu?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Hắn cùng ta rời Trung Thổ ra đến Quan Ngoại rồi hắn lập tức ly khai ta, hắn nói hắn đi tìm ngươi. Từ phút giây đó, ta luôn luôn được người hộ tống ở mỗi chặng đường, cuối cùng rồi ta đến nơi này. Những người hộ tống ta là sứ giả của Quy Tư quốc.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại nơi đây, ngươi đã gặp những ai?

Nhất Điểm Hồng suy nghĩ một chút:

-Hai đại thần xứ Quy Tư có chức phận cực cao, họ là người phụ trách giúp ân vương chăm dân trị nước.

Tiểu Phi cau mày:

-Có một người Hán chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Phải. Song người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Người đó là ai? Hoặc y có hình dáng như thế nào?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Y tên là Ngô Cúc Hiên, nghe nói là một bậc văn võ kiêm toàn, mưu trí hơn người, nhưng theo ta nhận xét thì y là người khó chịu nhất, đầu thì đầu lang, mắt thì mắt chuột, không ai thích gần y dù chỉ trong một phút giây nếu không bị bắt buộc.

Tiểu Phi thở dài:

-Chính y muốn làm như vậy đó, khi người ta không thích gần y thì y đỡ phải giữ mình quá độ, đỡ phải dè dặt từng phút từng giây. Có như vậy y mới che dấu được hành tung dễ dàng, không phí công lắm. Cái vẻ khó chịu của y là lá bùa hộ mạng của y đó.

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Phải! Người ta cảm thấy khó chịu khi gần y, thì đương nhiên chẳng ai chịu nhìn y lâu, và biết đâu y không dùng thuật cải sửa dung mạo? Cũng nhờ thế mà chưa ai khám phá ra dung mạo giả của y chăng?

Tiểu Phi hỏi:

-Ngôi lều của y đã được dời đi trong đêm rồi phải không?

Nhất Điểm Hồng cùng Cơ băng Nhạn đồng đáp:

-Phải! Tiểu Phi lại hỏi:

-Biết họ đi đâu chăng?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Họ đến một nơi không cách đây xa lắm, nơi đó là một khách sạn tại sa mạc, do một đại đạo khai thác. Gã đại đạo đó có ngoại hiệu là Bán Thiên Phong, chừng như có cấu kết với họ.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Chắc là trong vòng một vài ngày chúng vẫn còn ở đó chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Có thể là vậy. Và bây giờ chúng ta đến đó, làm thịt chúng đã! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Giết chúng là điều rất dễ, song nếu chúng không phải là những tay đầu não, thì mình làm vậy e bất lợi, bởi đầu sỏ sẽ hoảng sợ, càng chạy xa hơn! Tiểu Phi tiếp:

-Hà huống chúng có thể hiểu là sự tình đã bị khám phá ra rồi! Sở dĩ chúng dám để cho ngươi đến gặp chúng là vì chúng có chỗ dựa mạnh mẽ, chúng không ngán.

Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Có chỗ dựa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Cái chỗ dựa của chúng có liên quan đến ta. Ngươi biết không, ba vị bằng hữu của ta hiện ở trong tay chúng! Rồi chàng mỉm cười tiếp:

-Ta đến sa mạc, là vì ba vị bằng hữu do chúng quản thúc, ngờ đâu đến đây rồi, việc chồng việc, ngoài công việc riêng của ta, lại còn cái việc của Quy Tư quốc.

Đúng là một cái vạ gió. Thành ra, ta luôn luôn phải cẩn thận.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Biết đâu, người đó thỉnh vị nhân huynh này đến sa mạc, để gián tiếp cảnh cáo ngươi, giả như ngươi lờ đi việc của họ thì họ cũng nương tay cho ngươi.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Giả như họ muốn cảnh cáo ta, thì họ cứ bảo Dung Nhi gởi cho ta một phong thơ, như vậy rất tiện, cớ sao họ phải dùng tâm cơ dàn cảnh phiền phức như thế này?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một chút:

-Ngươi có lý. Ta chẳng hiểu họ dàn cảnh với Nhất Điểm Hồng để làm gì, bởi một khi ngươi và Nhất Điểm Hồng gặp nhau rồi thì cái do họ đưa ra phải bị khám phá, và như vậy họ có thu hoạch được gì thiết thực đâu?

Tiểu Phi suy nghĩ rất lâu:

-Có lẽ họ chưa biết mình đang làm cái việc bảo vệ Quy Tư Vương. Thì chính chúng ta đây, ba hôm trước cũng có biết đâu là mình sẽ gặp Quy Tư Vương?

Cơ băng Nhạn lặng thinh.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Người ta nói rằng dù mạnh, cũng phải ngán sợ con rồng khi rồng lọt vào địa phương của rồng. Đối phương nắm được cả thiên thời, địa lợi, còn chúng ta chẳng có một phương tiện nhỏ mọn, bất quá… Cơ Băng Nhạn chặn lời:

-Bất quá, chúng ta nhận ra được chúng, trong khi chúng chưa nhận ra chúng ta! Tiểu Phi gật đầu:

-Y chúng chưa biết mặt bọn mình, chưa biết hành tung của mình, nên chúng đã thất bại một lần rồi. Bây giờ mình chỉ còn có cách là lợi dụng gấp cái lợi đó, để hành động trước khi Hắc Trân Châu đến nơi. Nếu chần chờ mai hắn đến kịp thời, thì mọi việc gần như vô vọng.

Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Ngươi định thừa lúc Hắc Trân Châu chưa đến, mình làm một cuộc do thám tại sa mạc khách sạn?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Nhất Điểm Hồng thở dài:

-Có dịp là phải chụp liền, đi được là nên đi gấp, bất quá… Chàng dừng lại một chút, trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta chẳng những phải đối phó với họ, mà lại còn lo đương đầu với Thạch Quan Âcm, chúng ta chẳng khác nào hai đầu đều bị địch chặn, nếu không thận trọng thì sẽ mất mạng đấy.

Cơ Băng Nhạn thừa hiểu tâm tánh của người bằng hữu, nên chẳng lấy làm lạ về sự lo ngại của Tiểu Phi.

Nhưng Nhất Điểm Hồng thì chẳng hiểu chàng có ý tứ gì nên do dự vội hỏi:

-Ngươi muốn… Tiểu Phi thốt:

- Dù họ không biết mặt bọn mình, song bỗng nhiên có hai người lạ mặt xuất hiện bên cạnh họ, họ phải nghi ngờ, họ theo dõi. Và như vậy mình làm sao hoạt động được, không nói là rất có thể họ tìm cách hại ngầm bọn mình! Chàng lại thở dài mấy tiếng, tiếp:

-Tuy nhiên, nếu hai người lạ mặt đó là… Nhất Điểm Hồng chặn lời:

-Là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng? Chúng biết vậy sẽ không dám độngthủ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng xưa nay là con người thích đơn độc, đi đứng một mình, hành sự một mình, có lẽ nào bỗng nhiên vừa đến sa mạc, một nơi vắng vẻ hoang dại, lại có ngay hai bằng hữu?

Nhát Điểm Hồng sững sờ.

Lâu lắm y thốt:

đúng vậy. Ở tại quê nhà, người đông như biển ta còn không có lấy một bằng hữu thì làm sao tại vùng cát trắng bao la này lại có một lúc đến hai bằng hữu.

Trước kia, khi còn tại Trung Nguyên, y nói câu đó với vẻ cao ngạo, vì y nghĩ rằng trên thế gian chẳng có ai xứng đáng cho y kết giao bằng hữu.

Giờ đây y nói câu đó với giọng buồn thảm làm sao! Thì ra con người dù tâm tánh cao ngạo thế nào cũng không chịu nổi cảnh đơn độc lâu dài.

Cơ Băng Nhạn nhìn y một thoáng, đoạn thốt:

-Bằng hữu càng ít càng có lợi chứ! Mà dù chẳng có bằng hữu thiết tưởng chẳng sao! Nhất Điểm Hồng nhìn sang Cơ băng Nhạn, miệng không cười song mắt cười.

Tiểu Phi vỗ tay reo lên:

-Với cái tật của hai ngươi, ta đoán chắc chắn trước sau gì hai ngươi cũng trở thành đôi bằng hữu tử sanh. Dù các ngươi có chui xuống đất mà trốn nhau, cái tình bằng hữu cũng vẫn buộc chặt các ngươi như thường.

Chàng vỗ tay lên vai cả hai trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta không thể mạo hiểm đến tận sa mạc khách sạn, mà cũng chẳng dám mạo nhận là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng thì… Giọng nói vẫn còn tiếp tục nhưng từ từ nhỏ đến độ không nghe rõ, bất quá chỉ thấy đôi môi mấp máy.

Chánh ngọ.

Tại sa mạc vào giờ ngọ, con người như hấp hối.

Ai ai cũng sợ giờ đó, nhưng lạ làm sao có mấy con lạc đà đủng đỉnh bước đi dưới ánh nắng như thiêu đốt.

Lạc đà được gọi là những con thuyền sa mạc, chẳng mệt nhọc gì, song người trên mình lạc đà đâu có cái sức chịu đựng của con vật phải ngất ngư dưới ánh nắng đó.

Những người ngồi trên lưng lạc đà, môi khô, mắt đỏ, họ gần như mất hết trí giác, họ chỉ mơ có một điều là:

nước! Bỗng từ xa xa, một đợt khói cuộn lên không trung.

Bọn ngươi đó vụt sáng mắt lên, niềm hân hoan trở lại nhanh chóng nơi gương mặt.

Có khói, là có ngươi, mà nơi nào có ngươi lại chẳng có nước?

46. Chương 46: Nhát Kiếm Thận Trọng

Đoàn người mừng rỡ phi thường, giục lạc đà chạy đi nhanh về phía đó. Nhưng, lão nhân lãnh đạo đoàn người gương mặt hằn rõ nét phong sương, quát lớn:

-Không đi được! Không đến nơi đó được! Đoàn người dừng lại ngay.

Và ai ai cũng lộ vẻ háo hức, dù không dám cãi lịnh lão nhân có giọng nói khàn khàn.

Lão nhân tỏ vẻ sợ sệt, rung rung giọng, hỏi:

-Các ngươi có biết nơi đó là địa phương nào chăng?

Các ngươi kia lắc đầu.

Một người cất tiếng:

địa phương nào thì sao? Chúng ta chỉ cần một địa phương có nước… Tiếng nước được buông ra, tất cả đều sáng mắt lên.

Rồi tất cả như cuồng loạn, cùng gào lên, với cái giọngkhào khào của người nhịn khát từ lâu:

-Nước, nước, nước… Chính lão nhân cũng đưa lưỡi khô quét quanh vành môi. Lão thở dài:

-Nước! Nơi đó, hẳn có nước thật, song trước khi được uống nước, các ngươi sẽ thấy đao, đao bén chực chờ chặt ngang cổ các ngươi. Chưa uống được nước mà đầu lìa khỏi cổ rồi, còn tìm nước làm chi. Ở đây, dù chết khát, cái chết đến chậm. Đến đó, chẳng những không uống được nước mà còn chết ngay. Ở đây còn hi vọng sống, đến đó không tránh khỏi chết! Tất cả đều nhìn nhau, rồi đều hỏi:

-Tại sao?… Tại sao?… Lão nhân đáp:

-Chỉ vì nơi đó… Bán Thiên Phong… Hai người từ trên lạc đà rơi xuống.

Rồi hai người nữa rơi theo, hai người này nằm bất động.

Cái oai danh của Bán Thiên Phong quả thật làm khiếp người.

Bỗng một người rung giọng kêu lên:

-Tôi bất chấp! Tôi muốn đến đó, có chết cũng cam! Tôi không chịu nổi hình phạt này! Hắn còn ngồi trên lạc đà, hắn giục lạc đà chạy đi.

Tất cả đều sợ hãi, tất cả đều đinh ninh là hắn đi rồi là vĩnh viễn không trở lại.

Và lúc đó, từ trong những cơn gió cát, ba bóng người xuất hiện.

Một người ốm quá, một chết sắc, tay cầm hai đường dây, nơi mỗi đầu dây có một người, y kéo hai người đó như kéo chó.

Cả ba cùng chạy nhanh.

Hai người bị kéo, một thì vừa ốm vừa cao, mặt đầy sẹo rỗ, sẹo bằng đồng tiền, môi vểnh lên như mõm lợn.

Nhìn người đó, người ta còn buồn nôn đến ba hôm sau.

Người kia cũng chẳng đẹp gì hơn, bởi có chiếc lưng gù, mà người gù lưng nào chẳng xấu dáng dấp.

Cả hai chạy theo, chốc chốc lại vấp chân, ngã chúi tới.

Người áo đen chạy trước, có vẻ cao ngạo lắm, chân bước vừa nhẹ vừa nhanh, chừng như gió và cát tại sa mạc đối với y chẳng phải là một trở ngại lớn.

Đoàn người sắp chết khát nhìn cả ba sững sờ.

Bỗng có kẻ kêul ên, giọng rung rung:

-Bán Thiên Phong… Bàn Thiên Phong… Tại sa mạc, bắt người rồi cột người như cột chó, rồi kéo đi, trừ Bán Thiên Phong và bọn thuộc hạ ra thì còn ai khác?

Tất cả đều sợ hãi.

Trong thoáng mắt, tất cả chạy mất dạng. Tất cả không dám chạm mặt Bán Thiên Phong.

Người gù lưng thở dài:

-Không ngờ họ quá sợ Bán Thiên Phong đến mức độ đó. Thà chịu chết khát chứ không dám đến! Giọng nói của người gù vừa thấp, vừa trầm trầm, nhưng lại rất rõ. Giọng nói có một oai lực phi thường, tương phản hẳn với thân hình tầm thường của y. Chừng như là giọng nói của Tiểu Phi.

Người mặt sẹo tiếp:

-Như vậy đủ biết nơi đây là một địa phương hung hiểm phi thường, chẳng rõ vùng ảnh hưởng của Bán Thiên Phong lan rộng đến đâu?

Giọng nói mường tượng như giọng nói của Cơ Băng Nhạn.

Thì ra, họ muốn do thám sự tình, để tránh sự nghi ngờ, họ phải làm người có tội, bị Nhất Điểm Hồng bắt mang đi.

Chứ nếu không thì một đường dây làm gì chế ngự họ nổi?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc rồi thốt:

-Ta còn nửa bầu nước đây, có thể gọi họ lại, tặng họ.

Họ chạy mãi song nếu cả ba muốn đuổi theo họ tặng nước chẳng phải khó khăn chi.

Tiểu Phi cải trang giống người gù lưng quá, nếu Nhất Điểm Hồng không chính mắt trông thấy, hắn không thể nào khám phá nổi sự giả mạo.

Cơ Băng Nhạn cười nhẹ:

đừng quá lo cho họ! Có lão già đó dẫn đường, họ không thể chết khát đâu! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi nhận ra lão?

Cơ Băng Nhạn đáp:

- Dù lão ta có tài ba gì, song lão xuôi ngược trên sa mạc như con đường đi chợ, lão rành sa mạc hơn hồ ly rành, hạng lão còn đánh hơi được cả sự nguy hiểm, thì có gì mà lão chẳng biết? Nếu bọn khách thương được lão làm hướng đạo, thì đúng là họ có một lá bùa hộ mạng rất thiêng! Hắn cười rồi tiếp:

-Mười năm trước, ta cógặp lão, lúc đó lão đã tích tụ được một số tài sản thừa nuôi sống một đàn cháu. Ta cứ tưởng lão rửa tay để ngồi một chỗ an hưởng thanh nhàn, ngờ đâu hôm nay còn gặp lão tại đây, lão vẫn còn làm cái nghề năm cũ! Xem ra lão thích nghề hơn thích sự nghiệp.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Con ngựa thường đi ngàn dặm, chân quan đường dài, khi nào chịu đứng yên trong bốn bức tường. Ngồi trên một đống bạc thì có khác nào bảo lão chui vào quan tài để vĩnh viễn không trở ra?

Phía trước ngoài hai dặm đường có một hòn núi đá, núi không cao lắm, nhưng tại sa mạc, có một hòn núi hẳn là một điều phi thường, cho nên dù nó không cao, nó cũng có vẻ hùng dũng ở một nơi gần như bằng phẳng, cả bốn bề bao la chỉ thấy chân trời.

Núi chơm chởm những đá, nhô lên như răng chó, không một ngọn cỏ nào mọc được nơi đó.

Hình thế núi xem ra cực kỳ hiểm trở.

Chính tại nơi đó, Bán Thiên Phong dựng lên ngôi khách sạn.

Tuy có núi chắn gió, gió không đưa cát thành vầng đến nơi để chôn vùi những gì nơi đó, như cát đã chôn vùi hàng ngàn, hàng vạn lạc đà và người từ bao nhiêu năm qua trên sa mạc dùng tỵ nạn.

Bởi nó hiểm trở vô cùng, lên núi cũng là một cách tìm chết, mà lại chết thảm hơn chết với gió cát.

Bởi, hòn núi đã có người chiếm, và người chiếm là một hung thần.

Do đó, dù nơi đó, gió cát không làm gì khách thương, chẳng một ai dám bén mảng đến.

Tòa khách sạn dựng lên, kiên cố vô cùng.

Chung quanh khách sạn, là bức tường rào, tường không xây bằng đá, mà lại bằng những thân gỗ to bằng hai người ôm, ghép thành.

Gỗ được chôn sâu dưới đất bốn năm trượng, phần ló lên khỏi mặt đất chỉ độ hai trượng thôi.

Bằng thân gỗ ghép lại, dĩ nhiên vòng tường rào phải có sơ hở, nơi sơ hở lại được độn bằng những mũi châm bàng thép cứng, giả như ai bị giam trong vuông rào, dù có muốn thoát đi cũng chẳng làm sao thoát lọt.

Chẳng rõ Bán Thiên Phong tìm đâu ra số gỗ đủ dựng lên vòng rào, giữa một nơi bát ngát lợp toàn cát trắng, cát vàng?

Trong vòng rào, có nhiều ngôi nhà, cửa rất hẹp, nơi mỗi cửa có rèm che, bên trong cửa, ánh đèn chiếu ra ngoài làm chớp chớp nước sơn dâu của những tấm rèm đó.

Nếu là ban ngày, thì những tấm rèm có vẻ bằng sắt cứng. Rèm che cửa mà bằng sắt, hẳn cũng là sự kiện hi hữu nhưng chưa biết rõ có đúng là bằng sắt chăng?

Không có chiêu bài khách sạn, chỉ có mấy chữ trên một tấm biển:

"Rượu tốt, nước trong, giường ấm, bếp ngon" Cần gì chiêu bài? Mấy chữ đó cũng đủ nói lên cái tính cách của ngôi nhà. Có điều, con người có đủ một tính cách bước vào ngôi nhà đó không?

Tính cách của một người, là biết ứng phó với chủ nhân, mà chủ nhân là con hùm tại sa mạc.

Ứng phó được người, còn rồi phải ứng phó chi phí. Phải biết vượt sa mạc và có một nơi ăn nơi ở đầy đủ mọi tiện nghi như thế này, hẳn là một điều trên mong đợi, và muốn hưởng những cái trên mong đợi tất phải trả nhiều tiền.

Ngôi nhà dành tiếp khách, không rộng lớn lắm.

Vẹt tấm rèm che cửa, bước vào là thấy bên trong có bốn năm chiếc bàn, vài mươi chiếc ghế thấp.

Lúc đó có bảy tám người, đang ngôi quanh một chiếc bàn đánh bạc.

Phía sau quầy, có một người mặt hình tam giác, râu dê lưa thưa, tuổi khá cao, gọi là lão nhân cũng không quá đáng.

Lão lim dim đôi mắt, chừng như đang ngủ gà ngủ gật. Nơi môi một ống điếu còn gắn đó, song lửa thuốc đã tắt mất từ lâu.

Những con bạc đang sát phạt nhau, gây nên tiếng ồn ào, nhưng dường như những tiếng ồn ào đó không chui vào tai lão.

Lão ngủ say hay lão quá quen với những tiếng động như thế thành ra không còn ảnh hưởng nơi tai lão nữa?

Bỗng có tiếng chân thú chạy rầm rập, vọng đến ngôi khách sạn rồi một người như bị gió lùa vào, đồng thời kêu to lên:

-Nước!... Nước!... Người có gương mặt tam giác vẫn ngủ.

Bọn đánh bạc vẫn ghì đầu xuống canh bạc.

Người đó chạy đến trước quầy, cao giọng gọi:

-Chưởng quỷ ơi, bán cho tôi một tý nước. Tôi có tiền đây.

Chưởng quỷ không mở mắt, song miệng điểm một nụ cười, hỏi lại:

đã có tiền thì sợ gì chúng ta không bán nước? Thần tài gõ cửa có ai ngu dại mà tống khứ thần tài bao giờ.

Người đó cả mừng:

-Phải!... Tốt quá!... Hắn có vẻ hàm hồ quá, hàm hồ vì hấp tấp, vì cần có nước gấp, hắn mò tay trong mình, lấy bạc ra hắn bỏ lên mặt quầy, bật thành một tiếng cốp.

Khối bạc quá nặng, phỏng có vài mươi lượng.

Bây giờ chưởng quỷ mới mở mắt ra, chỉ đủ thời gian nhìn khối bạc, rồi y nhắm mắt lại liền.

Người đó giật mình:

-Không… không đủ sao?… Chưởng quỷ vẫn nhắm mắt, khẽ thở dài rồi lắc đầu.

Người đó cắn răng, rồi lấy ra thêm hai mươi lượng nữa.

Chưởng quỷ mở mắt, rồi nhắm mắt, rồi thở dài cuối cùng lại lắc đầu.

Người đó đỏ mắt lên, ánh mắt ngời tia lửa, nhưng hắn nhìn qua đại hán bên cạnh một thoáng, niềm phẫn nộ tan biến ngay, đoạn hắn mò tay vào mình lượt nữa.

Mồ hôi vã ra như tắm, mồ hôi đó nếu uống được, hắn uống ngay, vẫn đỡ khát mà lại khỏi mất tiền.

Chợt hắn kêu lên:

-Một trăm sáu mươi lượng đồng, chẳng lẽ không đủ?… Chưởng quỷ cười hì hì:

-Nếu khách quan chi một trăm sáu mươi lượng thì đương nhiên là phải đủ! Người đó mừng ra mặt:

được! Được! Tôi mua nước, trọn với số bạc đó! Chưởng quỷ đặng hắng, đoạn gọi:

-Lão Nghiêm! Mang cho vị khách quan này một trăm sáu mươi lượng bạc nước.

Lão Nghiêm đang đánh bạc, bị gọi đúng lúc thua một canh rất cay, lão hằn học:

-Ôn quỷ ở đâu ra, đến bất ngờ, mang cái xui cho ta như vậy chứ. Thua canh bạc này, ta trút sạch tiền túi rồi! Được! Được! Rồi ngươi sẽ biết tay ta.

Tuy mắng như vậy, y vẫn chạy đi lấy một bình trà mang đến cho khách.

Bình trà cũng khá lớn, người khách mừng rỡ, thốt rối rít:

đa tạ!… Đa tạ!… Bình trà thì lớn, lớn hơn cỡ thường, song nước trong bình rất ít, ít quá, chỉ vài giọt nhỏ thôi.

Hắn rung giọng, kêu lên:

-Bình… không có nước?… Lão Nghiêm trừng mắt:

-Ai nói không có nước? Chứ ngươi vừa uống cái chi đó? Bọn ta mua bán có quy có củ, bọn ta quỵt tiền của ngươi sao? Đừng vờ vĩnh, mua bao nhiêu, ta bán bấy nhiêu, lôi thôi thì mất mạng đó.

Người khách vừa sợ vừa giận cãi:

-Nhưng chỉ có mấy giọt nước thôi! Lão Nghiêm hét:

-Một trăm sáu mươi lượng bạc đổi lấy một giọt, ngươi chưa cho là đủ sao? Ngươi tưởng chúng ta lập ra khách sạn này để cung cấp nước ho các ngươi uống bằng với số tiền nhỏ mọn đó à? Thế người muốn có bao nhiêu nước với số tiền đó?

Người khách tức quá, không còn dè dặt nữa, quát lên:

-Trời ơi! Mua một giọt nước với một trăm sáu mươi lượng bạc! Như vậy gọi là sanh ý được à?

Lão Nghiêm bĩu môi:

-Không sanh ý thì là gì? Ngươi trao tiền, ta trao nước, sòng phẳng quá chừng, mà ngươi còn léo nhéo gì nữa chứ? Ngươi phải biết, ngôi hàng của bọn ta, ba năm chưa khai trương, song nếu khai trương một lần là có thể đóng cửa ba năm, hưởng lợi tức đấy. Nếu ngươi cho rằng ta bán nước rất mắc thì sao ngươi không đi nơi khác mà mua?

Đi đâu mà mua? Vùng sa mạc nào phải là một cảnh phố phường, không mua nơi này thì đi nơi khác?

Bỗng, y giật chiếc bình trên tay người khách, rồi bật cười ghê rợn:

-Biết đâu trong bình lại chẳng còn nước? Để ta thay ngươi rót ra xem có còn nước hay không.

Y bóp bóp chiếc bình. Bình bằng thép, y dùng sức thế nào mà chiếc bình móp méo lại, mường tượng một vật bằng giấy, Thoáng mắt, chiếc bình bị y vo tròn thành một cục thép.

Không thấy nước chảy ra, nhưng người khách thì cảm thấy ướt đầu, hắn còn dám nói gì nữa?

Chưởng quỷ mỉm cười hỏi:

-Khách quan cho rằng nước không đủ uống, vậy có muốn mua nữa chăng.

Người khách rung rung môi, lắp bắp thốt:

-Tôi… tôi… không còn tiền… Chưởng quỷ thở dài:

-Thế thì đành vậy.

Bỗng y tiếp nốt:

-Không có tiền, thì có món gì khác cũng được, cứ thế tại đây lấy nước uống, khi nào có tiền trở lại chuộc. Chứ không tiền, không đồ vật mà muốn có nước uống thì đúng là khách quan nuôi mộng vậy.

Người khách cắn răng vụt quay mình chạy ra ngoài.

Nhưng hắn chưa đến cửa, một bàn tay vươn theo hắn chụp hắn giữ lại.

Bàn tay kia mò mò trong người hắn. Bàn tay đó như mang bao da.

Lão Nghiêm mỉm cười thốt:

-Tiểu tử này cũng béo bở đấy chứ?

Người khách rung rung giọng kêu lên:

-Tôi… tôi không mua. Tôi không mua nước của các vị nữa.

Lão Nghiêm nổi giận:

-Ngươi không mua thì đến đây làm gì? Chẳng lẽ bọn ta dựng lên ngôi hàng này để làm chỗ ngươi du ngoạn?

Người khách sững sờ một lúc rồi bật khóc:

-Nếu vậy… xin các vị đem nước đến đi.

Lão Nghiêm cười khanh khách:

-Túi ngươi cạn tiền rồi, ta đem nước cho ngươi, ngươi lấy gì mà trả cho ta?

Không có nước đâu. Cút đi, hãy tìm nước đái lạc đà mà uống.

Lão nhấc động hai bàn tay cùng một lượt. Người khách đã bị lão tung ra ngoài cửa.

Lão bật cười lớn:

-Thiên đàng có nẻo ngươi không đến, địa ngục không đường lại dấn thân.

Đột nhiên một tiếng soạt vang lên, tấm màn che cửa bị bật tung trở vào, người khách từ bên ngoài bay đến chiếc quầy, ngồi trên đó.

Lão Nghiêm biến sắc mặt, lùi lại mấy bước:

-Không ngờ các hạ lại giả vờ! Chưởng quỷ lạnh lùng:

-Ngươi đừng tưởng là tất cả mọi người đều quáng manh, ngươi quáng manh thì có.

Y cao giọng tiếp:

đứng lấy làm lạ về hắn. Kẻ đáng được ngươi chú ý còn ở bên ngoài kia.

Lão Nghiêm nhìn kỹ, con người đang ngồi trên quầy kia trợn trắng đôi mắt, sửng sốt đến ngây ra như chết.

Thì ra lão Nghiêm quăng hắn ra ngoài, bên ngoài có người chực sẵn đó, hứng hắn quăng hắn trở lại vào trong, quăng thế nào mà hắn rơi đúng trên quầy, trong tư thế ngồi, hắn lại không hề bị thương tổn.

Nhận xét ra sự phi thường đó, lão Nghiêm xám mặt, lùi thêm mấy bước, đồng thời hét to:

-Tiểu tử nào ở bên ngoài đó, hãy vào đây xem nào. Vào để… Lão muốn nói vào để chịu chết, song thốt đến đó, lão vội nín bặt. Bởi người bước vào trừng mắt nhìn lão.

ánh mắt của người đó, chẳng có gì khác thường, song lão Nghiêm chạm ánh mắt toàn thân phát lạnh, lưỡi líu lại không nói được nữa.

Bên ngoài, ánh nắng như thiêu đốt. Bên trong, không khí thâm trầm.

Bên ngoài sáng loá mắt. Bên trong tối mờ mờ vì cửa thép, lại có màn che khuất.

Người mới vào, trong bóng tối mờ mờ hiện ra với gương mặt trắng xanh, một gương mặt không hề biểu lộ một cảm tình. Chừng như mọi biến cố trên đời này không thể làm sao động tâm tư y nổi.

Toàn thân y chẳng có gì đặc biệt, chỉ có đôi mắt sắc lạnh cực độ.

Y hiện ra trong gian nhà, không gian như ngưng đọng. Những người đánh bạc ngưng tay cdâm miệng, chưởng quỷ bây giờ mới chịu mở to mắt.

Tất cả đều nghe gió lạnh phớt qua người từng cơn, họ cũng run rẩy từng cơn, từng cơn.

Họ sợ nhưng họ chẳng hiểu tại sao họ sợ.

Người đó từ từ bước vào, thẳng đứng người không hề nhìn ai.

Tay y cầm hai đường dây, dây được kéo thẳng. Nơi đầu dây bên ngoài còn có hai người. Hai người sau bước một bước lại ngã xuống một lần, chừng như bị kéo hơn là họ bước.

Lão Nghiêm hít một hơi dài, lấ can đảm hỏi:

-Bằng hữu… bằng hữu đến đây để làm gì?

Lão can đảm lắm mới hỏi được một câu, dù vậy giọng lão vẫn run như thường.

Người áo đen lạnh lùng hỏi lại:

-Ở đây ngươi làm gì?

Lão Nghiêm giật mình ấp úng:

đây là… đây là… một khách sạn… tại hạ… Người áo đen ngồi xuống một chiếc ghế, rồi vỗ tay xuống bàn kêu bốp một tiếng:

-Nếu là một khách sạn, sao chẳng có trà đãi khách?

Lão Nghiêm đảo ánh mắt.

Lão bắt gặp ánh mắt của bọn người đánh bạc hướng về lão. Lão thầm nghĩ:

-Ta sợ gì chứ? Hắn chỉ có một mình, hắn làm gì thủ thắng nổi?

Lão can đstm lên, bật cười lạnh:

-Ở đây có cái quy củ, thu tiền trước cung cấp thức ăn sau. Các hạ muốn uống trà, xin trao tiền cho tại hạ.

Người áo đen lạnh lùng:

-Ta không có tiền! Lão Nghiêm giật mình, định nói mấy tiếng rất chua, bỗng người áo đen trừng mắt nhìn mặt lão.

Lão phát lạnh, lưỡi líu lại, không nói được gì.

Chưởng quỷ đặng hắng một tiếng, điểm một nụ cười:

-Vị khách quan đó muốn uống trà, sao không mang ra gấp?

Lão Nghiêm cúi đầu quay đi liền.

Người bị quăng trên chiếc quầy hết sức kinh dị. Hắn cũng khoái trá vô cùng, thầm nghĩ:

-Thế ra cường đạo cũng biết sợ ác nhân! Trà được mang ra gấp.

Người áo đen cầm bình trà lên kê vào miệng tu một hơi, bỗng y phun ra, phun vào mặt lão Nghiêm, rồi lộ vẻ giận dữ quát:

-Trà này chó uống cũng không vô, sao ngươi mang cho ta? Có đổi trà khác nhanh lên không?

Lão Nghiêm có thân vóc cao hơn bảy thước, bị phun trà vào mặt bật ngã nhào.

Lão nghe mặt nóng phừng phừng và đau đớn kinh khủng. Lão không dằn được nữa, bật đứng lên, vừa hét vừa vọt tới. Bảy tám người đánh bạc thấy lão động thủ, cùng một loạt đứng lên, cùng hét:

đánh! Có người chụp ghế, có người xắn tay áo.

Người áo đen áp hai tay xuống mặt bàn, hớp một hơi dài, luôn cả bàn và ghế, người lùi xa mấy thước.

Lão Nghiêm cầm chắc là mình phải chụp trúng đối phương, ngờ đâu lại chụp vào khoảng không.

Lỡ trớn lão chúi tới, chụp lên người một đại hán. Đại hán đó lại đang cầm một chiếc ghế đánh mạnh xuống.

Bình! Lão Nghiêm hụp nhanh mình xuống, trườn đầu tới trước một chút.

Nếu lão chậm phản ứng một phút giây, chiếc đầu lão vỡ vụn như cám.

Lão vươn mình đứng lên, đồng thời mắng:

-Tiểu Huỳnh! Ngươi biến thành con chó điên từ lúc nào thế?

Tiểu Huỳnh đỏ mặt hừ một tiếng:

-Ai bảo ngươi vọt như vậy chứ? Chính ngươi điên như chó, chứ ai điên? Rõ là một tên quáng mạnh! Chiếc ghế vừa rồi giáng đúng một bên vai lão Nghiêm nghe còn đau quá độ, giả dĩ lão đã không thuận với Tiểu Huỳnh, bị mắng trả, sôi giận quát:

-Ta muốn biết ai là con chó điên?

Cả hai cùng nhào vào nhau, kẻ dùng tay, người dùng chân, đấm nhau, tiếng bình bình, bịch bịch vang lên. Họ xuất thủ mau lẹ, họ quyết hạ nhau cấp tốc, có hạ nhau cấp tốc họ mới hả giận.

Họ không tránh né, làm như đổi đòn.

Trong phút chốc, người sưng mũi, kẻ sưng mồm, máu mũi máu mồm vây be bét gương mặt trông thảm quá.

Người áo đen ở bên ngoài, nhìn thao láo, mắt không hề nháy.

Chưởng quỷ trầm gương mặt, không thốt một tiếng nào.

Sáu bảy đại hán kia, có người về phe lão Nghiêm, có người giao hảo với Tiểu Huỳnh, vậy mà họ không can thiệp, trái lại họ vỗ tay, họ cổ vũ trợ Oai.

Bỗng người áo đen vỗ bàn kêu bốp một tiếng, cao giọng thốt:

-Ta bảo các ngươi đổi bình trà, chứ ta có muốn xem chó cắn lộn đâu?

Lão Nghiêm và Tiểu Huỳnh mới chợt nhớ ra, người họ muốn đánh còn ở bên cạnh.

Cả hai cùng giật mình, rồi cùng dừng tay, dừng chân. Lão Nghiêm thẹn quá thành giận hét lên:

-Ta trí mạng với ngươi! Lão như điên cuồng vọt tới.

Người áo đen lại rùng mình thấp xuống, cả người lẫn ghế và bàn như lần trước chuồi ra xa mấy thước.

Lão Nghiêm chụp vào khoảng không như cũ.

Lần này, chẳng một đại hán xông vào trợ hiểm, chỉ có mỗi một mình lão Nghiêm đấm đá vung vít, song không chạm nổi đến chéo áo của người áo đen.

Chiếc bàn và chiếc ghế dường như dính liền với y, y xê dịch đến đâu là bàn và ghế xê dịch đến đó.

Cục diện không rộng lắm, lại có mấy chiếc bàn, vài mươi chiếc ghế chiếm khá nhiều diện tích. Cho nên khoảng trống để cho người áo đen xê dịch chẳng còn bao nhiêu.

Thế mà y vẫn nhích động dễ dàng.

Lão Nghiêm đỏ mặt lên, gương mặt lại sưng vù, mồ hôi đổ ra ướt đầu.

Lão dậm chân quát:

-Tiểu tử có giỏi hãy dừng lại, cùng ta giao thủ xem nào! Kẻ nào khiếp sợ bỏ chạy, kẻ đó chẳng phải là người. Kẻ đó là súc sanh.

Người áo đen cười lạnh:

-Ngươi không xứng đáng giao thủ với ta! Lão Nghiêm sôi giận:

-Ngươi còn cao ngạo nữa là súc sanh! Người sao đen bỗng trừng mắt, gằn từng tiếng:

-Ngươi muốn ta động thủ?

Lão Nghiêm đáp gấp:

-Ta… ta… Nhưng ánh mắt của người áo đen gieo khiếp đảm nơi tâm tư lão. Lão bỏ lửng câu nói, đôi chân nhũn lại, lão cố gượng đứng vững, quay qua bọn đại hán, gầm lên:

-Các ngươi là người hay là súc sanh mà cứ đứng đó trơ mắt nhìn? Tay chân các ngươi gãy hết rồi phải không?

Bọn đại hán không còn bàng quan toa. thị được nữa.

Người áo đen thong thả quành tay ra sau lưng, rút chiếc vỏ kiếm bằng da.

Trong vỏ có thanh trường kiếm, giống con độc xà, y đặt vỏ kiếm lên mặt bàn lạnh lùng thốt:

-Kiếm này không thể khinh thường sử dụng. Kiếm phát ra là có máu. Máu chảy là có người chết! Y tự thốt, y không hướng về ai, y thốt như thở than đừng ai bắt buộc y phải dùng đến kiếm, bởi y không muốn giết ai.

Bọn đại hán đổ mồ hôi lạnh, người này nhìn người kia.

Chưa một người nào dám xung phong đánh trước.

Chưởng quỷ bỗng thở dài:

-Nếu không dám động thủ thì cút đi. Đứng đó để làm xốn mắt thiên hạ sao chứ?

Bọn đại hán cúi đầu.

Chưởng quỷ nhìn sang người áo đen, bật cười ha hả:

-Bằng hữu có thân pháp tuyệt diệu như thế, hôm nay đến đây hẳn có ý gây náo nhiệt chăng?

Ngươiừ áo đen không nhìn hắn:

-Ừ! Chưởng quỷ lại cười vang:

-Bằng hữu đã có nhã ý giúp vui, tại hạ lẽ nào lại để cho bằng hữu thất vọng! Bên cạnh hắn có chiếc lục lạc nhỏ. Hắn cầm chiếc lục lạc rung lên mấy lượt:

Chung quanh gian nhà, có bảy tám khung cửa sổ rộng độ thước vuông.

Lục lạc ngân lên, những khung cửa sổ vụt mở toang. Bên ngoài cửa sổ có bóng người lao nhao lố nhố.

Rồi tại mỗi cửa sổ có một mũi tên chong vào, tên lắp cung, dây kéo căng, sẵn sàng vút đi.

Những mũi tên đó nhằm ngay người áo đen.

Người khách mua nước đầu tiên, thừa lúc có cuộc đánh nhau vừa rồi, len lén bước xuống quầy lấy bình trà tu một hơi.

Hết khát rồi, gã mới nhìn vào cục diện.

Gã thầm lo sợ cho người áo đen.

Người áo đen không biến đổi thần sắc. Bao nhiêu mũi tên chong ngay y, y như chẳng thấy, y cứ cười mãi, giọng cười lạnh lùng vô cùng.

Bên ngoài có người bật cười ha hả, thốt vọng vào:

-Bằng hữu to gan quá, hẳn không sợ chết?

Giọng cười vang lên, như chuông gióng như trống đổ, đập vào tai ngươi nghe, lâu lắm mà vẫn còn vang bùng bùng.

Tràng cười dứt, cửa hậu mở, một người bước ra.

Người đó, cao hơn chín thước, cằm đầy râu ngắn, cứng như kim sắt.

Người đó phải chui qua cánh cửa mở rộng, dù cửa khá cao.

Áo không cài nút, bày chiếc ngực lông là đen ngòm như lông gấu, hắn cầm một thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao, dài trên năm thước.

Nhìn thân đao, có thể ước lượng nó nặng ít nhất cũng trên dưới năm mươi cân.

Trông thấy hắn, thấy đao còn ai không lạnh mình?

Song người áo đen nhìn thoáng qua hắn, lạnh lùng hỏi:

-Ngươi là Bán Thiên Phong?

Đại hán râu quăn cười lớn:

-Tiểu tử khá lắm đó. Thì ra ngươi cũng biết đến Bán Thiên Phong. Đúng là ngươi cố ý đến đây gây náo nhiệt rồi vậy. Được! Ta sẽ thanh toán y nguyện của ngươi.

Hắn bật cười cuồng dại.

Thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao chóp lên, một đạo kim quang từ trên giáng xuống.

Đao nặng to bằng lại được vung mạnh, rít gió một tiếng vù… Người áo đen như quá khiếp đảm, thừ người ra đó, bất động.

Bọn đại hán đứng cạnh đó đều lộ vẻ mừng.

Chúng đinh ninh là người áo đen phải bị chặt làm hai đoạn.

Một tiếng bốp vang lên!

47. Chương 47: Thuyền Trên Sa Mạc

Thanh Cửu Hoàn Kim Bối Đao tuy nặng nề, song giáng xuống rất nhanh, mặt bàn bị chạm, đứt làm hai phần.

Đao nhắm người, người không việc gì, mặt bàn vô tội lại hứng lấy tai vạ.

Chẳng ai biết tại sao người áo đen lại tránh khỏi nhát đao như trời giáng.

Bọn đại hán đứng bên ngoài, quan chiến, đang vui mứng đó, bỗng sững sờ, cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi bất thình lình bật cười.

Lão Nghiêm cười to hơn hết, dứt tràng cười, lão cao giọng thốt:

-Chẳng có gì lạ cả! Nhị ca chúng ta nương tay, trước hết là chém bàn, để cảnh cáo tiểu tử, làm cho hắn khiếp vía mà nhảy đi, nếu hắn còn ngoan cố chẳng chịu chạy trốn, thì nhát đao thứ hai sẽ hỏi tội hắn. Như vậy, hắn chết cũng chẳng oán trách được ai.

Mọi người reo lên phụ hoạ:

-Phải đó! Ngươi luận đúng quá. Đao hạ lưu tình, chứ nếu không thì hắn dù có ba đầu sáu tay cũng vị tất tránh được.

Nhưng đại hắn râu quăn lại xuất hạt to bằng hạt đậu, hắn tự hỏi nhát đao được phát xuất rất chuẩn, thế mà đối phương vẫn tránh được như thường. Và đối phương tránh cách nào, hắn cũng chẳng hiểu nổi.

Trước sự cổ vũ của đám thủ hạ kia, đại hán không thể chần chờ nữa, hắn lấy lại bình tĩnh, cười lên khanh khách thốt:

-Các anh em xem đây này, qua nhát đao thứ hai của ta, đầu hắn sẽ lìa khỏi cổ.

Người áo đen lạnh lùng:

đao pháp của ngươi dùng để chặt bào, chẻ ghế, đẵn củi, đốn cây thì được, chứ muốn giết người… thì còn lâu ngươi mới toại nguyện nổi. Mà có lẽ cái việc giết người chỉ là một giấc mộng dài suốt đời ngươi.

Đại hán râu quăn đỏ mặt, thẹn quá thành giận quát:

-Chứ đao pháp như thế nào mới giết được người? Còn ngươi?

Người áo đen nhẹ nhàng vuốt vỏ kiếm, điềm nhiên đáp:

đao pháp sát nhân, ít ra cũng phải như thế này! Động tác của y nhanh quá, bọn đại hán không thể nào nhận định kịp từng cái nhích tay, bất quá họ mơ hồ cảm thấy thanh trường kiếm tuột vỏ, rồi ánh thép chớp lên, y bắt đầu cử động khi y bắt đầu thốt, câu nói vừa dứt là động tác đó cũng vừa tròn.

Động tác tròn, chẳng phải y vung kiếm chém ai, mà y rút kiếm ra khỏi vỏ, đặt thanh kiếm nằm ngang nơi đùi.

Đại hán râu quăn còn đứng tại chỗ, chưa phát xuất đao thứ hai, dù hắn cao giọng với đồng bọn.

Hắn chưa xuất thủ, song gương mặt của hắn thoáng biến đổi từ từ, những thớ thịt trên gương mặt đó giật giật, kế tiếp là hắn giương tròn đôi mắt, tròng suýt vọt ra ngoài.

Người áo đen không hề nhìn hắn.

Y thản nhiên hỏi:

-Ngươi minh bạch chưa?

Đại hán râu quăn rung rung giọng ấp úng:

-Ta… ta… minh bạch rồi!… Một tiếng cốp vang lên, hoà lẫn với tiếng thép ngân dài, đại hán buông đao, đao rơi xuống nền, chừng như thân hình hộ pháp của hắn cùng ngã xuống đồng thời.

Toàn thân hắn chẳng có một vết thương, riêng nơi yết hầu có một điểm đỏ.

Thanh trường kiếm đặt ngang đùi, vẫn còn nằm tại chỗ, người áo đen xuất thủ như thế nào, lúc nào? Không một đại hán nào nhận định kịp.

Và vết thương giết người chỉ là một điểm đỏ, rất nhỏ, bất quá bằng đầu ngón tay, lại chẳng có chút máu chảy ra. Thực sự chảy ra, điểm đỏ đó có thể do máu đọng, nhưng điểm đó đó sẽ biến thành máu tím trong phút chốc, cùng với toàn thân phát lạnh vì đứt thở của đại hán.

Người áo đen không nhìn đại hán râu quăn, cũng chẳng nhìn mấy người kia, cứ vuốt tay lên thanh trường kiếm còn nằm nguyên trên đùi y.

Bọn đại hán há mồm, le lưỡi, mồm và lưỡi cứng đờ, lưỡi chẳng thụt vào nổi, mồm cũng chẳng khép lại nổi.

Lão Nghiêm biến sắc mặt xanh rờn, rung rung người, chập choạng lùi lại, vừa lùi vừa rung rung giọng hỏi:

-Tên đâu?… Sao chưa bắn ra?… Chưởng quỷ rời khỏi quầy chẳng rõ từ lúc nào, chợt hiện cạnh lão Nghiêm dang tay tát mạnh vào mặt lão, tát hơn mười lượt.

Lão Nghiêm bị đánh đau quá, suýt hôn mê. Lão kêu lên rối rít:

đại ca!… Đại ca ơi! Sao lại đánh đệ?

Chưởng quỷ hét:

-Ta không đánh ngươi thì phải đánh ai? Vừa rồi ngươi đã nói gì?

Lão Nghiêm sợ hãi:

-Bất quá… bất quá… đệ muốn anh em phóng tiễn… Chưởng quỷ cười lạnh:

-Ngươi có biết tên phát ra rồi, ai phải chết chăng?

Lão Nghiêm đáp nhanh:

-Tự nhiên… là tiểu tử phải chết! Chưởng quỷ lập tức tát thêm cho lão mấy tát tai nữa, đoạn quát to:

-Ngươi là cái quái gì, dám gọi người ta là tiểu tử? Ngươi có biết vị bằng hữu đó là ai chăng?

Lão Nghiêm sửng sốt:

-Chứ hắn là ai?

Chưởng quỷ lại tát thêm mấy tát tai nữa:

-Ta cấm ngươi giở giọng xấc láo đối với vị bằng hữu đó, ngươi nghe ta nói gì chứ?

Lão Nghiêm rung giọng:

-Nghe rồi, đại ca! Nghe rõ rồi! Chưởng quỷ buông tay, không nói tiếng gì nữa, quay mình bước tới người áo đen, cung cung kính kính cúi đầu chào, rồi nở nụ cười:

-Bọn anh em có mắt không tròng, nên chẳng biết được Nhất Điểm Hồng từ Trung Nguyên giá lâm sa mạc, cái tội thất lễ đó, tại hạ xin nghiêng mình thọ nhận, mong anh hùng đại xá cho! Từ ngôn ngữ, cử động, con người đó tỏ rõ là một lão hồ ly.

Trước khi đến với người lạ, hắn trị tội người nhà, giả như người lạ có bất mãn người nhà thì niềm bất mãn đó phải tiêu tan nửa phần với cách xử sự của hắn.

Hắn vuốt tự ái con người đúng lúc rất kịp thời.

Giả như con người áo đen có muốn tác thêm oai, y cũng chẳng làm trò xuất thủ khi chủ nhân biết lỗi.

Đó là thủ đoạn trên giang hồ, khách giang hồ không ngần ngại áp dụng tuỳ thời khắc cứu vãn tình hình, chứ chẳng phải áp dụng vì khiếp sợ mà cầu tình. Và khi thủ đoạn đó được áp dụng rồi, đối phương đương nhiên phải đáp lễ, nếu không thì mang tiếng là ngông cuồng, ngạo mạn, không có tư cách hào kiệt võ lâm.

Người áo đen đương nhiên là Nhất Điểm Hồng. Và hiển nhiên hai người gù lưng, sẹo rỗ mặt kia phải là Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn.

Nhất Điểm Hồng không hề ngẩng mặt lên, đôi mắt chú vào thanh trường kiếm, y không tỏ lộ một cử chỉ nào chứng tỏ là có thấy chưởng quỷ đánh lão Nghiêm, có nghe chưởng quỷ quát tháo lão Nghiêm.

Y thản nhiên thốt bâng quơ, không hướng về ai, nhưng người có trách nhiệm không thể không chú ý:

-Ta đã nói, bình trà đó không uống được! Hãy đổi bình khác cho ta! Chưởng quỷ giật mình.

Ít nhất đối phương cũng phải đáp lại mấy tiếng, qua cái vẻ cung cung kính kính của hắn chứ?

Nhưng hắn không lấy làm điều. Chẳng rõ hắn không lấy làm điều là vì khiếp sợ hay vì kiên nhẫn, hay vì một lý do nào khác, hắn lại cười vuốt, rồi thốt:

-Phải! Phải! Phải! Trà không uống được thì phải thay trà…. thay gấp! Phải, phải, phải! Người nhà mang trà đến.

Hắn chụp lấy bình trà, hắn không để người nhà dâng. Nhưng Nhất Điểm Hồng thản nhiên tiếp lấy bình trà, rồi thản nhiên quăng ngay xuống nền, lạnh lùng thốt:

-Trà này uống sao vô! Mang bình khác ra đây! Bọn đại hán biến sắc mặt xanh rờn.

Song chưởng quỷ bình tĩnh như thường, trái lại hắn còn điểm một nụ cười, hắn nói vuốt một câu:

-Phải, phải, phải! Đổi bình trà khác gấp! Phải đổi mới được! Bình trà được mang ra, hắn lại tiếp lấy, hai tay dâng lên, hắn thầm nghĩ:

-Lần này thôi nhé, nếu ngươi không chịu hiểu đạo lý, thì chắc là ta không nói chi hơn! Ta khoá miệng để cho tay chân cử động! Ngờ đâu, Nhất Điểm Hồng vẫn không nghe hắn nói gì.

Một tiếng xoảng vang lên, chiếc bình trà rơi xuống nền, vỡ ra từng mảnh, nước bắn tung toé.

Y lạnh lùng thốt:

-Trà nào uống không đươc! Chưởng quỷ hơi mất bình tĩnh, tuy vậy hắn vẫn gọi người lấy bình trà khác, rồi thầm nghĩ:

-Thử xem ngươi còn đập vỡ nữa được chăng?

Nào hay, Nhất Điểm Hồng liên tiếp đạp vỡ tám bình trà, gương mặt y vẫn lạnh lùng, trước sau, y chỉ thốt vẻn vẹn một câu:

-Trà này không uống được! Hoặc giả cùng lắm, y tiếp thêm mấy tiếng:

-Mang bình khác cho ta! Đến lúc đó, mọi người biết rõ y cố ý làm như vậy, chứ chẳng phải trà ngon trà dở. Biết được như vậy rồi, họ càng sợ hơn, bởi Nhất Điểm Hồng định gây sự rõ rệt.

Người nào cũng xuất hạt ướt đầu.

Chưởng quỷ vừa cười vừa hỏi:

-Phải có thứ trà nào, các hạ mới uống được?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Trà không thúi là uống được! Chưởng quỷ bật cười to:

-Thế trà lúc nãy thúi à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Ừ! Chưởng quỷ phì cười:

-Các hạ chưa nhấm một hớp nào, sao lại biết là trà thúi! Nhát Điểm Hồng lạnh lùng:

-Chỉ cần nhìn tay người mang ra, ta cũng biết trà thúi hay không thúi.

Chưởng quỷ chớp mắt:

-Thế à?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Trà không thúi, tay họ thúi, trà vẫn không uống được như thường! Chưởng quỷ nhìn thanh trường kiếm nơi đùi y, rồi bật cười khanh khách:

-Không lẽ tay chúng thúi thật sự? Tại hạ ngửi thử xem sao! Hắn bước tới, nắm bàn tay lão Nghiêm, lấy chân hất mạnh đao lên, tay kia chụp nhanh cán đao.

Ánh thép chớp lên. Lão Nghiêm rú một tiếng, ngã xuống.

Chưởng quỷ cầm bàn tay củalão Nghiêm còn rỏ máu ròng ròng đưa lên mũi ngửi.

Rồi hắn cười vang, thốt:

-Không thúi lắm! Bất quá, chỉ hơi tanh máu có một chút thôi! Chừng như hắn cho là câu nói đó thú vị lắm, nên hắn lại cười lớn hơn. Chỉ có mỗi một mình hắn cười. Bọn đại hán im thin thít, mặt xanh rờn.

Còn ai cười được chứ? Chính hắn cũng không cười, nhưng tiếng hắn vừa phát ra, nghe như ma rên, quỷ gào.

Hắn nhìn Nhất Điểm Hồng, thầm nghĩ:

-Như vậy, đã đủ cho ngươi chưa? Ngươi đến đây, gây sự, ta đấu dịu như thế là quá đáng rồi đấy nhé?

Đến người gù lưng và người mặt sẹo rỗ cũng không khỏi than thầm Nhưng cả hai lấy làm lạ tại sao người đó ước hẹn Nhất Điểm Hồng tại đây, lại chưa xuất hiện?

Người đó còn chậm trễ là Nhất Điểm Hồng còn làm khổ bọn này thêm.

Lạ thay, con người của Nhất Điểm Hồng như bằng thép đúc, hình vóc thép, tạng phủ thép, mà tâm hồn cũng xa vắng luôn.

Ai nao núng, xót xa, lo sợ mặc ai, y vẫn thản nhiên như thường như chẳng thấy, chẳng nghe chi cả.

Chưởng quỷ cười cười một mình trơ trẽn quá, cuối cùng cũng phải ngưng cười, rồi y lấy bình trà, hai tay đưa lên lên:

-Hơn hai mươi năm qua, tại hạ chưa từng tỏ vẻ cung kính với bất kỳ ai. Có lẽ đôi tay này không đến nỗi thúi, mong các hạ nể tình uống một ngụm cho vui vẻ với nhau! Bình trà đó, do hắn chạy đi lấy.

Nhất Điểm Hồng không nhìn hắn, mà chỉ nhìn bình trà, từ từ thốt:

-Thì ra ngươi là Bán Thiên Phong?

Chưởng quỷ cười nhẹ:

-Một cái hiệu thấp hèn, đâu đáng được anh hùng đề cập đến?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Thảo nào mà ngươi chẳng sống đến ngày nay! Không ai tưởng nổi một con người như ngươi mà là Bán Thiên Phong.

Bán Thiên Phong gật đầu:

-Các hạ nói đúng! Trước mắt những bằng hữu chân chính, tại hạ không thể dám nghĩ mình là Bán Thiên Phong! Bất quá… tại hạ chỉ là một con trùn, con tiểu trùn.

Hắn bật cười lớn, tiếp:

-Phải! Một con tiểu trùn! Bởi là tiểu trùn nên có bao giờ được các hạ chiếu cố, hạ mình kết giao. Cái hân hạnh đó chắc còn lâu lắm tại hạ mới hy vọng được các hạ ban cho! Nhất Điểm Hồng bĩu môi:

đúng vậy! Ngươi chỉ là một con tiểu trùn, và tay của ngươi cũng thúi như thường, tay ngươi không thơm gì hơn tay của bọn kia! Gương mặt của Bán Thiên Phong vốn vàng vụt biến xanh nhợt, hắn rung giọng nói:

-Các hạ… thực sự… các hạ muốn… Một tràng cười trong trẻo từ bên ngoài vang lên, vọng vào nhà làm Bán Thiên Phong giật mình ngưng bặt câu nói dở chừng.

Tràng cười dứt, một giọng nói cũng trong trẻo ấm dịu tiếp theo:

-Thế ra, bàn tay của Bán Thiên Phong cũng thúi nữa sao? Ta muốn ngửi xem có thật sự như vậy chăng! Câu nói dứt, một thiếu nữ bước vào, tốc vấn bính, vận áo màu đỏ.

Bên ngoài, gió dập từng cơn, cát cuốn hừng hực, ai đi trong sa mạc tất bị cát bám đầy người, như chó ướt lăn đất. Nhưng Hồng y thiếu nữ lại sạch phi thường, toàn thân không vây một hạt cát.

Không khí trong gian nhà trầm đọng với xác chết, với máu, thiếu nữ mang nụ cười bước vào, vẻ tươi đẹp của nàng quét tan cái âm u nặng nề, chẳng khác nào một trận mưa xuân tướic trên những nụ hoa héo.

Tất cả đều cảm thấy mình bất lực trước một tiên nữ giáng trần và sẵn sàng làm mọi việc do nàng sai khiến.

Dĩ nhiên không ai nói với ai một tiếng nào.

Hồng y thiếu nữ bước đến trước mặt Bán Thiên Phong, điểm nụ cười duyên:

-Tay của ngươi thúi thật sao?

Bán Thiên Phong không biết nên khóc hay nên cười. Hắn là một con hồ ly, lúc đó cảm thấy mình như thừa thãi.

Hắn lí nhí:

-Cô nương... tại hạ... Hồng y thiếu nữ lại cười:

đôi bàn tay trắng như thế kia, có thể nào thúi? Ta không tin đâu! Rồi nàng cầm tay Bán Thiên Phong.

Một thiếu nữ đẹp, cười duyên, cầm bàn tay với vẻ âu yếm trìu mến, lại cất tiếng dịu dàng. Trên thế gian này có nam nhân nào không thích cái cảnh đó. Dù ngủ mộng, chưa chắc đã có cảnh đó, nói gì mộng thành sự thật.

Bán Thiên Phong sững sờ như kẻ mất hồn.

Nhất Điểm Hồng không hề biến đổi thần sắc. Tuy nhiên y nhìn thoáng qua người gù lưng và ngươi rỗ mặt, chừng như hỏi:

-Các ngươi có nhận ra nàng chăng?

Người gù lưng và người rỗ mặt cùng đưa mắt nhìn nhau, trong tâm tư, một cái tên vừa hiện ra, cái tên đó là:

-Thạch Quan Âm! Nếu nàng không là Thạch Quan Âm, hẳn nàng cũng có liên quan gì đến bà ấy! Bỗng nhiên nàng xuất hiên tại đây, sự kiện này có ý nghĩa chi?

Bỗng một đạo ngân quang chớp lên. Kế tiếp, một tiếng người rú. Bán Thiên Phong chập choạng lùi lại ba bước, rồi ngã nhào, hôn mê luôn.

Hồng y thiếu nữ cầm một thanh đao nhỏ, mũi đao còn cắm bàn tay của Bán Thiên Phong, máu tươi rỏ ròng ròng.

Nàng lấy đao cầm tay lúc nào? Nàng xuất thủ lúc nào? Chẳng ai thấy cả! Nàng bật cười khanh khách:

-Bàn tay này đâu có thúi! Bất quá hơi tanh máu thôi! Bọn đại hán cùng hét lên, cùng nhào tới.

Hồng y thiếu nữ chớp mắt, khoa bàn tay đẹp một vòng trước mặt cười sằng sặc:

-Các ngươi muốn gì đây. Là nam nhân lại hiệp bầy hiệp lũ định hiếp đáp một thiếu nữ à? Không biết thẹn sao?

Rồi ngân quang chớp lên.

Hai đại hán đi đầu cùng rú lên, cùng ngã ngược lại, mặt ngửa ra, máu tươi từ yết hầu vọt ra như vòi.

Một thiếu nữ đẹp, mảnh mai, vừa cười vừa hạ sát hai mạng người nhanh hơn một nháy mắt.

Không ai tưởng tượng nổi, mà cũng chẳng ai dám tiến tới nữa.

Nhìn những vòi máu phun ra, Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Cái danh của Nhất Điểm Hồng có khác? Giết người không thấy máu, chỉ có thanh kiếm vấy một điểm hồng. Làm được việc đó, nào phải dễ dàng.

Nàng quay qua Nhất Điểm Hồng, điểm một nụ cười, tiếp:

-Ngươi xem kia, bất quá ta dùng một khí lực mà máu chúng chảy quá nhiều, người nào trông thấy cũng phải tởm. Sao cho bằng ngươi, giết người có cái vẻ văn nhã quá chừng! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nhìn nàng, lạnh lùng thốt:

-Vô luận là ai giết người không thể là một việc văn nhã được.

Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Tuy nhiên, phải nhìn nhận là ngươi giết người khác hơn thiên hạ, sự giết người của ngươi đúng là một nghệ thuật.

Trong khi đó, Tiểu Huỳnh len lén lui về phía hậu, định đến gần khung cửa sổ trong cùng, xa xa cục diện, ra lệnh cho bọn đại hán bên ngoài phóng tiễn.

Bỗng Hồng y thiếu nữ đảo mắt về phía gã, gọi gã:

-Làm cái gì thế?

Nàng cười nhẹ, phân bua với mọi người:

-Xem kia, cái tên đó có đáng ghét không? Gã định gọi người ta bên ngoài phóng tiễn đó. Thật là bại hoại vô chừng.

Tiểu Huỳnh lạnh người, không dám nhích tới một bước.

Hồng y thiếu nữ thở dài, dịu giọng tiếp:

-Rất tiếc là những mũi tên đó không làm chết người được! Không tin các ngươi xem đây.

Nơi cửa sổ, tên vẫn còn chong vào như thường. Nàng bước đến một khung cửa ung dung đi, như chẳng hề trông thấy có mũi tên nhắm ngay nàng.

Nàng đến gần, mũi tên vẫn bất động. Nàng đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên rút vào trong nhà, rồi cũng với hai ngón tay đó, chẳng biết nàng đánh tréo làm sao, mũi tên gãy làm đôi.

Các đại hán còn lại như ngừng thở, thừ người nhìn nàng.

Nàng cười nhẹ:

-Các ngươi kỳ quái à? Thực ra cũng chẳng có chi đáng lấy làm lạ. Bởi chỉ có những người sống mới bắn tên được, chứ kẻ chết rồi làm sao phóng tiễn?

Tiểu Huỳnh rung rung giọng:

-Cô nương... cô nương đã giết tất cả bọn chúng rồi?

Hồng y thiếu nữ thở dài:

-Ngươi nghĩ xem, nếu có người sống, nhắm ta mà bắn thì ta làm sao vào nhà? Ta làm sao dám chứ? Cái gan của ta nhỏ lắm, hơn nữa ta không có tài như Nhất Điểm Hồng.

Tiểu Huỳnh cảm thấy đôi chân nhũn lại, bất giác hắn ngã sụm xuống.

Bỗng Nhất Điểm Hồng hỏi:

-Sao cô nương biết danh hiệu tại hạ?

Hồng y thiếu nữ điềm nhiên:

-Tại sao ta không biết danh hiệu ngươi? Ngươi là người ta khâm phục nhất, trong tâm ta, trước mắt ta, ngươi là thần tượng mà. Hà huống ta đến đây là để tiếp đón ngươi! Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Tiếp đón tại hạ?

Hồng y thiếu nữ hỏi lại:

-Chứ ngươi không ước hẹn gặp ai tại đây à?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Có! Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Hiện tại, họ có việc gấp, không đến được. Họ nhờ ta đến tiếp đón ngươi.

Bọn đại hán trong khách sạn dở khóc dở cười.

Trời! Nhất Điểm Hồng đến đây, chỉ để chờ một người, thế mà y đã làm điên đảo bao nhiêu người! Giả như thực sự y đến đây để sanh chuyện, thì còn tai hại cho họ đến đâu nữa! Hồng y thiếu nữ mỉm cười tiếp:

-Ta đã đến rồi, thì ngươi đi theo ta chứ?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút:

đi!… Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Ngươi chưa muốn đi? Ngươi định hạ sát tất cả bọn này hay sao chứ? Nếu thế thì hay lắm. Bình sanh ta từng hy vọng có một ngày nào đó, trông thấy tận mắt ngươi giết người! Nhất Điểm Hồng không đáp, nắm hai được dây cột người, bước ra ngoài.

Hồng y thiếu nữ nhìn người gù lưng và người rỗ mặt một thoáng, cau mày thốt:

-Ngươi bắt hai người làm chó, để kéo theo ngươi, tại sao không tìm hai tên dáng dấp đẹp hơn một chút! Lôi kéo cái thứ lọ lem theo ngươi như thế này, thì còn gì thể diện ngươi? Tốt hơn, nên cho chúng về quê đi! Về quê! Bàn tay nàng chớp lên, thanh đao đã xịt tới yết hầu người gù lưng.

Nhưng một tiếng coong vang khẽ, vỏ kiếm của Nhất Điểm Hồng đã chạm thanh tiểu đao.

Hồng y thiếu nữ hỏi:

-Ngươi không nỡ để chúng chết à?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Tại hạ muốn giết ai, là tự mình động thủ, chẳng hề mượn tay người khác! Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Ngươi cho là ta cướp cái việc giết người của ngươi?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Cái việc giết người, chẳng ai cướp được tại hạ. Chẳng ai dám làm cái việc đó! Hồng y thiếu nữ bật cười khanh khách:

-Ngươi yên trí. Mẫu người đó, ta có muốn giết cũng không hạ thủ nổi. Ta gớm hạ thủ lắm! Người gù lưng và ngươi rỗ mặt biết là sự tình bất lợi rồi. Bởi diễn biến không thuận tiện, trái ngược với mọi sự dự tính của họ.

Bọn phản thần Quy Tư quốc và Ngô Cúc Hiên đã hẹn gặp Nhất Điểm Hồng tại sa mạc khách sạn, sao bất ngờ lại thay đổi chủ ý?

Hồng y thiếu nữ đưa y đến địa phương nào nữa?

Hành tung của nàng bí mật quá, chắc chắn là nàng có lại lịch phi thường, nhưng nàng là ai, sao lại làm tay sai cho bọn phản thần Quy Tư quốc?

Không lẽ Thạch Quan Âm cấu kết với chúng?

Người gù lưng và người rỗ mặt vô cùng nghi hoặc. Song không vào hang hổ, làm sao bắt được hổ con? Sự tình như vậy, họ không còn do dự được nữa, họ không còn chọn cách nào cách được nữa.

Bước ra cửa rồi, họ giật mình, dừng chân lại.

Một con thuyền? Tại sa mạc lại có một con thuyền?

Tại sa mạc, cái danh từ thuyền đương nhiên bị xoá nhoà trong ngôn ngữ con người. Bởi từ nghìn xưa đến nghìn sau, chẳng ai dùng thuyền. Có thể bảo những người sinh trưởng tại sa mạc, chưa từng rời sa mạc đi đó đi đây, bình sinh không biết thuyền là cái vật chi.

Đương nhiên cả ba người, từ Nhất Điểm Hồng đến người gù lưng và người rỗ mặt, ai cũng kinh dị.

Thuyền từ đâu đến? Thuyền đi trên cát?

Thuyền dài nhưng hẹp, đầu thuyền chạm khắc rất đẹp, đuôi thuyền cũng thế.

Họ chưa vào thuyền, nên chưa rõ bên trong trang trí như thế nào, chứ bên ngoài thì có rèm châu che phủ.

Có châu có ngọc, hẳn phải hoa lệ rồi.

Thì ra, nàng ngồi trong thuyền đó đến đây, cho nên cát không vây mình nàng.

Nhưng thuyền di động như thế nào trên cát?… Hồng y thiếu nữ giục:

-Lên thuyền chứ! Thừ người ra đó làm gì thế?

Nhất Điểm Hồng chớp mắt không đáp.

Hồng y thiếu nữ mỉm cười:

-Chắc ngươi cho rằng thuyền không thể di động?

Nhất Điểm Hồng buông cộc lốc:

-Ừ! Hồng y thiếu nữ lại cười:

-Thì ngươi bước lên thuyền đi, rồi sẽ biết! Ai khách thì lưu ý đến con thuyền, trong thuyền nhưng người gù lưng lại chú tâm đến đáy thuyền.

Đáy thuyền có hai mảnh ván dài, như những bản gỗ trượt tuyết, kết chung với những thân trúc vô cùng trơn bóng.

Thuyền thì thường thường làm bằng gỗ, nhưng thuyền này phần lớn lại làm bằng trúc. Do đó, thuyền lướt đi rất nhẹ, vả lại đi trên cát thì có chi nước?

Trên thuyền có hai đồng tử, cũng mặc áo đỏ như thiếu nữ.

Hai đồng tử này canh chừng một đàn chim ưng to lớn, được đặt dài theo hai bên thuyền, nơi khoảng giữa sàn thuyền và đáy thuyền.

Chim ưng được cột vào thuyền, đường dây khá dài, như dây kéo thuyền.

Khi tất cả lên thuyền rồi, hai đồng tử vút roi vào khoảng không, kêu lên tróc tróc mấy tiếng.

Lập tức đàn chim ưng vỗ cánh bay đi. Thuyền do đường dây cột nơi mình chúng bị lôi theo, bay với chúng.

Thuyền bay giữa khoảng không, dưới ánh dương quang, dây cột chim ưng lại bằng bạc, chớp chớp lên. Nếu đúng dưới sa mạc nhìn lên, phải thích thú mà thấy một hiện tượng phi thường vậy.

Hồng y thiếu nữ cười nhẹ hỏi:

đi như vầy, cũng dễ chịu đấy chứ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ừ! Hồng y thiếu nữ tiếp:

-Hơn nữa, ngươi cưỡi thuyền này, đi tìm ai chắc chắn là dọc đường chẳng bị ai phát hiện ra ngươi, chẳng ai theo dõi được ngươi! Vĩnh viễn không ai tra cứu được hành tung của ngươi! Ngươi nằm mộng cũng không tưởng nổi là hôm nay lại được phi thuyền vượt sa mạc.

Một người nào đó trong thuyền, cười mấy tiếng, rồi thốt:

-Cho nên tại sa mạc, người ta gọi con thuyền này là quỷ thuyền.

Câu nói vừa dứt, một người vẹt tấm rèm từ phía sau bước tới. Nhưng thân hình vừa ló ra liền thụt vào, đoạn cười tiếp:

-Bên ngoài có gió mạnh, sao Hồng huynh không vào trong?

Người vừa ló ra đó, có gương mặt hình tam giác, làn da vàng. Một gương mặt choắt chéo, như gom tụ tất cả tai mắt mũi miệng vào một chỗ.

Nơi cằm có mấy sợi râu chuột, chừng như bị lửa lấp nên ngả màu vàng vàng, lại quăn queo.

Một chiếc đầu chó có khảm đôi mắt chuột, con người không khả ái chút nào, lại có giọng nói rất dịu ấm, chẳng ai hiểu nổi sự tương phản đó.

Cho nên chẳng ai tin được âm thanh vừa rồi, do con người đó phát ra.

Người gù lưng nhìn người rỗ mặt, cả hai như thầm nghĩ:

-Có phải là vị danh sĩ người Hán, họ Ngô tên Cúc Hiên chăng? Thảo nào mà Nhất Điểm Hồng chẳng cho là một con người khó chịu nhất đời.

Trên thuyền còn có hai người khác nữa, khả ái hơn người đầu chó mắt chuột.

Hai ngươi này vận áo gấm, một người mặt vuông, mày rậm, mắt to dù không giận cũng có oai như thường. Y tỏ ra từng điều khiển hơn là bị điều khiển.

Còn người kia chưa nói đã cười, gương mặt lộ rõ niềm hoà khí, có phong cách sang trọng song mường tượng một phú thương hơn là một quan thuyền, một trưởng giả.

Cả hai có mớ tóc vàng vàng, quăn queo, hiển nhiên với mớ tóc đó, họ phải là người ngoại quốc, và người ngoại quốc trong sự việc này phải là người Quy Tư quốc.

Họ có mặt trên thuyền, thuyền lại đến tận khách sạn sa mạc, thế tại sao họ viện lẽ có việc khẩn cấp, không đến được để cho Hồng y thiếu nữ ra mặt?

Họ lừa Nhất Điểm Hồng lên thuyền? Lừa y để làm gì?

Hai người Quy Tư quốc trông thấy Nhất Điểm Hồng liền vòng tay chao.

-Tráng sĩ vất vả quá chừng!

48. Chương 48: Bám Như Đỉa Đói

Người có dáng vẻ phú thương mỉm cười thốt:

-Tại hạ cứ lo sợ tráng sĩ gặp điều gì ngoài ý tưởng, song Mẫn tướng quân lại bảo kiếm pháp của tráng sĩ tuyệt luân, nhất định là không ai làm gì nổi tráng sĩ, dù có gặp trở ngại. Quả thật Mẫn tướng quân có nhãn lực hơn người! Ngô Cúc Hiên vuốt chòm râu thưa, cười nhẹ:

-Hồng tướng công quen nếp sống lầu cao cửa rộng, không am tường sự việc võ lâm. Cho nên không biết được Hồng huynh có kiếm pháp như thế nào! Cho dù giữa chốn trăm vạn hùng binh, lấy đầu thượng tướng, Hồng huynh vẫn làm được dễ dàng, như thò tay vào túi lấy vật dụng! Mẫn tường quân vỗ bàn cười lớn:

-Chỉ mong Hồng tráng sĩ không lấy đầu của bổn soái thôi.

Y nói tiếng Hán lưu loát vô cùng, lại có nhiều ý nghĩa, tỏ rõ con người có tâm cơ sắc bén.

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng nhìn họ, bỗng hỏi:

-Các vị đã đến đó, tại sao không vào thẳng trong khách sạn?

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Nói chuyện trong khách sạn, dù sao cũng bất tiện. Hà huống Mẫn tướng quân cùng Bán Thiên Phong lại có duyên hương hảo với nhau.

Mẫn tướng quân cười lớn:

-Chẳng dám giấu Hồng tráng sĩ, Bán Thiên Phong vốn là một dũng tướng dưới trướng của bổn soái, từ ngày hắn hành nghề cường đạo, hắn giúp bổn soái rất nhiều việc. Đang lúc tráng sĩ đùa cợt hắn mà bổn soái xuất hiện thì tráng sĩ còn vui vẻ gì được nữa.

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ! Thì ra, cường đạo và tướng quân câu kết với nhau. Y còn nói chi hơn.

Hồng y thiếu nữ bật cười ha hả:

-Ngươi biết không, về vấn đề quân phí cho cuộc cử sự của Mẫn tướng quân, chính Bán Thiên Phong cung cấp một phần lớn đó! Người gù lưng thầm nghĩ:

-Thì ra là thế! Giờ đây công việc của các ngươi cầm như hoàn tất, các ngươi sợ Bán Thiên Phong đòi phần thưởng, cho nên giết hắn đi để khỏi phải chia phần.

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn nàng trầm giọng thốt:

-Vị cô nương này là ai? Tại sao các vị muốn nàng… Ngô Cúc Hiên cười nhẹ, chặn lời y:

-Tiểu nội có làm điều chi đắc tội với Hồng huynh chăng?

Nhất Điểm Hồng trầm tịnh là thế, cũng phải giật mình:

-Nàng… nàng là vợ của các hạ?

Hồng y thiếu nữ cười duyên:

-Ngươi kỳ quái à? Lúc ta thấy y, cũng có rất nhiều người kỳ quái những người đó cho rằng một đoá hoa xinh cắm lên đống phân trâu! Nàng cười, gập lưng lại mà cười.

Ngô Cúc Hiên không hề biến đổi thần sắc, trái lại còn cười lên mấy tiếng:

-Hồng huynh đã thành công rồi chứ? Chẳng rõ chiếc thủ cấp của hôn quân, Hồng huynh để đâu?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Còn gởi lại trên cổ lão! Mẫn tướng quân, Hồng tướng công cùng nhìn nhau, cùng biến sắc. Rồi cả hai cùng hỏi:

-Sao tráng sĩ chưa… đắc thủ?

Nhất Điểm Hồng vẫn điềm nhiên như thường:

-Chưa nghĩa là chưa! Ngô Cúc Hiên trầm ngâm một lúc:

-Hay là… hay là hôn vương nghe tin trước rồi chạy trốn nơi nào?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ! Mẫn tướng quân, Hồng tướng công cùng thở dài.

Ngô Cúc Hiên cười nhạt:

-Cũng chẳng sao! Bởi sớm muộn gì Hồng huynh cũng cắt được chiếc đầu của lão ta! Lão thoáng nhìn qua người gù lưng, hỏi:

-Hai người này là ai?

Dĩ nhiên lão hỏi Nhất Điểm Hồng, nhưng người gù lưng đáp thay:

-Bọn chúng tôi không liên quan gì đến hôn vương, bất quá lão vung tiền, thuê bọn tôi đến với lão và lão đã trốn đi nơi nào, chúng tôi không được biết! Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Hồng huynh bắt họ mang theo, hẳn có ý muốn hỏi cung họ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ừ! Mẫn tướng quân lại hỏi:

-Tại sao ngay lúc đó, tráng sĩ không hỏi họ?

Nhát Điểm Hồng buông gọn:

-Tại hạ chỉ biết giết người, chứ không biết hỏi người! Ngô Cúc Hiên lại cười:

-Còn tại hạ thì không biết giết người, chỉ biết hỏi người! Lão từ từ bước tới cạnh hai người, cúi mình xuống, vừa cười vừa hỏi:

-Cao danh quý tánh của hai vị?

Người mặt rỗ đáp:

-Ngươi đừng hỏi vô ích, bọn ta là những tiểu tốt không tên.

Dây trên mình hắn quấn chặt thật, song bất quá để xem cho hợp cảnh một chút, chứ nếu họ dùng thực lực, thì qua một cái vung tay, họ sẽ được tự do ngay.

Và người gù lưng còn giữ lễ độ, chớ người rỗ mặt cộc lốc như thường.

Họ đến đây, để họ do thám sự tình, họ không thấy gì, người rỗ mặt muốn đứng lên, toan xuất thủ thử xem, song người gù lưng chưa nhích động, hắn phải dằn lòng chờ đợi.

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Hai vị không mảy may liên quan đến hôn vương lại không có điểm nhỏ oán cừu với bọn tại hạ, vậy thì giữ hai vị lại đây làm gì? Nên thả hai vị đi là hơn! Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Người giao cho các hạ, tuỳ các hạ quyết định.

Ngô Cúc Hiên buông gọn:

-Tại hạ xin mở trói cho hai vị trước, rồi mình sẽ đàm đạo sau! Lão ngồi luôn xuống, tháo các mối dây.

Người gù lưng và người rỗ mặt không tiện xuất thủ. Nhưng Ngô Cúc Hiên đột nhiên vung tay như gió điểm vào mình họ, mỗi người bảy tám huyệt đạo đều bị lão chọi vào.

Thì ra con người vẻ xấu xí đó, từng xưng là bậc danh sĩ, lại là một cao thủ võ lâm.

Nhất Điểm Hồng biến sắc:

-Các hạ làm gì thế?

Y toan đứng lên, một mũi tiểu đao dã chong ngay phía sau ót y. Đao dí sát vào da, gây cảm giác lạnh rợn.

Rồi Hồng y thiếu nữ cười ròn thốt:

-Người đã giao cho hắn, hắn làm gì tuỳ hắn phải không?

Nhất Điểm Hồng biết rõ nếu y nhúc nhích là mũi dao đâm xuyên ót.

Người gù lưng bình tĩnh như thường, cười lạnh hỏi:

-Bằng hữu có thủ pháp khá đấy! Đem cái công phu đó, áp dụng đối phó với hai người bị trói, mà lại là vô danh tiểu tốt, kể ra thì nhỏ mọn, mà thi triển tài cao! Không xứng với tâm cơ chăng?

Ngô Cúc Hiên điềm nhiên:

đạo Soái Lưu Hương là một tiểu tốt vô danh sao?

Nhất Điểm Hồng trầm tính khí xuống liền.

Người gù lưng bật cười ha hả:

đạo Soái Lưu Hương? Nếu tại hạ là Đạo Soái Lưu Hương thì làm gì lại bị trói như vầy?

Chừng như y cho đó là một việc buồn cười nhất, y cười, miệng cười, mắt cười, tất cả những bộ phận trên người y đều cười.

Ngô Cúc Hiên nhìn y, đợi y dứt trận cười, liền hỏi với giọng nhạt nhẽo:

-Một đường dây nhỏ làm sao giữ nổi Đạo Soái Lưu Hương? Lưu Hương do thám xong rồi thì chỉ vùng cánh tay là dây đứt. Có phải vậy chăng?

Người gù lưng không cười nữa. Y không ngờ Ngô Cúc Hiên lợi hại đến thế?

Ngô Cúc Hiên từ từ tiếp:

-Lưu Hương không thừa nhận sao, Lưu Hương còn chờ tại hạ rửa mặt cho nữa sao?

Tiểu Phi bắt buộc phải nhận:

-Bằng hữu có nhãn lực đấy. Song do đâu bằng hữu khám phá ra sự tình?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Cái thuật cải sửa dung mạo của Lưu Hương, có thể bảo là vô song trong thiên hạ. Nhưng dù cái thuật đó có tinh vi đến đâu vẫn còn một vài sơ hở, bởi trên mặt, có một nơi không ai cải sửa nổi! Tiểu Phi à lên một tiếng:

-Thế à?

Ngô Cúc Hiên gật đầu:

đạo Soái cũng hiểu chứ. Diện mạo, làn da, thanh âm đều có thể cải biến, đến thân hình cao thấp cũng sửa đổi được. Chỉ có hai mắt là bất di bất dịch. Nhất là khoảng cách hai con mắt. Đạo Soái không làm sao thu hẹp hay nới rộng khoảng cách đó.

Tiểu Phi nhìn thoáng qua Cơ Băng Nhạn, người mặt rỗ, mỉm cười:

-Không ngờ chúng ta cao cờ, lại gặp cờ cao! Chàng nhìn qua Ngô Cúc Hiên, hỏi:

-Có một nhận xét như vậy, hắn các hạ phải là người quen. Các hạ là ai, tại hạ không nhớ rõ. Chúng ta có gặp nhau tại nơi nào?

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Tại hạ là một tiểu tốt vô danh, dù Đạo Soái Lưu Hương có gặp mặt rồi tất cũng phải quên, bởi để ý làm gì một kẻ tầm thường?

Tiểu Phi cũng cười:

-Xem ra càng có danh lại càng bất lợi?

Trong tình cảnh này, chàng còn cười cười nói nói được. Còn Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng thì nóng nảy như có lửa đốt trong lòng.

Đột nhiên, Nhất Điểm Hồng vừa ngã người tới trước, vừa đạp chân về phía sau.

Y tập luyện về hạ bộ rất công phu, vừa ngã tới là thân hình sát mặt sàn thuyền.

Nhưng thanh tiểu đao vẫn theo y, vẫn dí sát nơi ót.

Hồng y thiếu nữ thì đảo tay nơi nóc thuyền, tránh khỏi cái đạp của y. Nàng cười ròn thốt:

đừng làm gì, vô ích! Ta bám ngươi như đỉa bám, không vẫy nổi đâu.

Tiểu Phi nhìn Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Các hạ lấy một người vợ kể ra cũng có biệt tài đấy! Cái tài bám sát như đỉa đeo. Có lẽ các hạ cũng có lúc phải khó chịu chứ?

Ngô Cúc Hiên cười nhạt:

-Chỉ sợ Đạo Soái còn khó chịu hơn tại hạ phần nào! Khoang thuyền tối quá, tối đến độ không thấy ngón tay nữa.

Cát chạm lườn thuyền nghe rào rào, âm thanh đó gây một cảm giác khó chịu, nhất là cho những người có tâm sự trùng trùng.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn bị nhốt dưới sàn thuyền, họ nằm sát lườn thuyền, họ nghe rõ tiếng rào rào đó.

Chẳng hiểu tại sao Ngô Cúc Hiên không giết ngay họ, mà cũng không giết Nhất Điểm Hồng. Chừng như, nếu giết họ đi thì bọn Ngô Cúc Hiên lại tiếc rẻ!... Tiểu Phi thở dài, lầm thầm:

-Ngô Cúc Hiên! Ngươi là ai? Tại sao vừa trông thấy ta ngươi nhận ra liền?

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi tưởng ngươi giả dạng như vậy là tuyệt xảo rồi à? Chính ta đây mà còn nhận ra sơ hở của ngươi thay.

Tiểu Phi gật đầu:

-Tự nhiên là ngươi phải nhận ra, song người đừng quên là chúng ta sống bên cạnh nhau ngày này qua ngày khác, chúng ta gần nhau suốt tháng rộng năm dài.

Còn Ngô Cúc Hiên, lão ta đâu phải là bằng hữu mà biết rõ ta?

Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc:

-Hay lão ta là Hắc Trân Châu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không phải đâu! Cơ Băng Nhạn cau mày:

đến phút giây này, ngươi vẫn còn tự tin được à?

Tiểu Phi thốt:

-Hắc Trân Châu có thể cải dạng, chứ không che giấu được võ công. Nhìn cách điểm huyệt của Ngô Cúc Hiên, ta nhận ra công phu của lão còn cao hơn công phu của Hắc Trân Châu nhiều! Cơ Băng Nhạn không nói gì nữa.

Bên trên sàn thuyền, tiếng cười, tiếng nói vang lên sang sảng, vọng xuống tai họ.

Thuyền làm bằng trúc nên vách không ngăn cách âm thanh được.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn là những kẻ sắp chết, người bên trên không cần có kỵ họ, chúng cứ cười, cứ nói.

Thuyền lướt đi không rõ được bao lâu, rồi đột nhiên dừng lại.

Mẫn tướng quân cất tiếng:

-Tiên sinh ước hội Thạch phu nhân tại đây?

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng giật mình, biến sắc.

Ngô Cúc Hiên cười mấy tiếng, rồi đáp:

-Phải! Tại đây, không lầm đâu.

Hồng tướng công bật cười ha hả:

-Ngô tiên sinh hành sự, khi nào lại lầm lạc? Bất quá vị Thạch phu nhân đó có thành tâm hiệp tác với tệ quốc chăng?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Nếu bà ta không có ý tứ hiệp tác, thì cái việc cầu cạnh nơi bà đối với chúng ta khó hơn lên trời! Mẫn tướng quân cau mày:

-Không lẽ võ công của bà ta trên hẳn tiên sinh?

Ngô Cúc Hiên khoát tay:

đừng làm cuộc so sánh như vậy! Nếu cho rằng tại hạ có chút tài, thì cái tài đó đặt bên cạnh Thạch phu nhân như lửa đóm sánh với thái dương! Mẫn tướng quân mỉm cười:

-Nếu vậy thì, với sự tiếp trợ của Thạch phu nhân, từ nay tệ quốc cầm như nằm cao gối mà mộng thiên đàng! Ngô Cúc Hiên gật đầu:

đúng vậy! Hồng tướng công mỉm cười:

- Dù sao thì mọi sự toàn bằng sự sắp xếp của Ngô tiên sinh. Chúng ta là phàm phu tục tử, làm gì kết nạp được Thạch phu nhân, nếu Ngô tiên sinh không vận trù quyết sách hộ?

Mẫn tướng quân tiếp:

-Phải lắm! Phải lắm! Khi đại công thành tựu, thì trên từ quốc vương đại ca, từ bổn soái và Hồng tướng công, không ai dám quên công đức của Ngô tiên sinh.

Ngô Cúc Hiên bật cười ha hả:

-Tại hạ là một con người thôn dã, được quân vương chiếu cố, kể ra thật vinh hạnh lắm rồi, nào dám nghĩ đến công lao nhỏ mọn! Hồng y thiếu nữ chen vào:

-Ngươi đừng khách khí! Sau này ngươi phải xin Mẫn tướng quân và Hồng tướng công ban cho một chức quan nho nhỏ, cho ta có dịp nở mặt nở mày với đời chứ! Hồng tướng công cười vang:

đương nhiên! Đương nhiên! Sau ngày thành công, đại tẩu sẽ là một vị nhất phẩm phu nhân.

Họ nói, họ cười, rồi có tiếng chén chạm nhau như họ đang uống rượu mừng.

Tiểu Phi suy tư trầm trọng.

Bây giờ chàng mới tin chắc là Ngô Cúc Hiên cấu kết với Thạch Quan Âm, và cả hai giúp bọn phản thần Quy Tư quốc, làm việc soán nghịch.

Họ tưởng chừng như công việc hoàn thành, bất quá chỉ còn cắt đầu Quy Tư Vương là xong hẳn.

Ngô Cúc Hiên nào phải con người ham muốn một chức quan nhỏ? Cho dù dành ngôi vị tể tướng cho lão, chưa chắc gì xứng tâm, xứng tài của lão.

Con người đó không thể giới hạn hoài bão trong phạm vi quá hẹp hòi như vậy! Nhưng trong trường hợp này, Hắc Trân Châu chiếm địa vị gì? Tại sa mạc hắn làm vua, không lẽ hắn lại là thuộc hạ của Thạch Quan Âm? Sao bọn này không thương lượng với hắn, mà lại đi cầu cạnh nơi Thạch Quan Âm?

Thạch Quan Âm sắp đến nơi, mạng số của bọn Tiểu Phi sắp được định đoạt.

Bỗng Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Lưu Hương, bình sinh ngươi tự tin lắm, ngươi nghĩ xem chúng ta có thể sống sót và thoát đi được chăng?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Có lắm phen, thiên hạ đặt đao nơi cổ ta, ta vẫn sống được như thường.

Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Lưu Hương ơi, ta muốn biết đến lúc nào ngươi mới tuyệt vọng?

Tiểu Phi điềm nhiên:

đầu ta chưa rụng, thì ta chưa hề tuyệt vọng! Có tiếng chim ưng ré lên, rồi tiếng cát chạm nhau rào rào.

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

đến! Cơ Băng Nhạn thốt:

-Thì ra, Thạch Quan Âm cũng dùng quỷ thuyền! Tiểu Phi tiếp:

-Con thuyền này có lẽ cũng của Thạch Quan Âm đưa đến cho chúng! Chừng như Thạch Quan Âm đã đến, bọn Ngô Cúc Hiên bước đi đón, nên tiếng chân vang trên sàn thuyền.

Biết Thạch Quan Âm sắp lên thuyền, bọn Tiểu Phi như bị một ma lực nào thu hút hồn phách, cả ba cùng hồi hộp, cả ba cùng nín lặng, không ai nói gì với ai nữa.

Hồng y thiếu nữ cất tiếng với giọng hoà hoãn:

đệ tử Trưởng Tôn Hồng xin bái kiến phu nhân! Tiểu Phi đoán đúng, Hồng y thiếu nữ là môn hạ của Thạch Quan Âm. Thạch Quan Âm gả đệ tử cho Ngô Cúc Hiên, như vậy thì họ Ngô chẳng phải là một nhân vật tầm thường. Và đã là chồng của đệ tử Thạch Quan Âm, thì họ Ngô chưa đến cái tuổi mọc râu như thế, cái tác già hiện tại của lão là cái tác giả mạo.

Sau đó một lúc, có tiếng chân người bước vào thuyền.

Hồng tướng công thốt:

-Mần sinh từ lâu ngưỡng mộ phong cách oai nghi của phu nhân, mãi đến hôm nay mới được hân hạnh bái kiến, cái nguyện sanh bình cầm như đã thoa? mãn, thoa? mãn lắm rồi.

Hắn nói lưu loát, trái lại, Mẫn tướng quân thì lập cập như người vừa học nói.

Dù một lanh lợi, một lấp vấp, qua âm thanh của họ, Tiểu Phi cũng đoán được là họ khẩn trương vô cùng, họ như không còn tự chủ nữa.

Có lẽ oai khí của Thạch Quan Âm quá to, nên làm cho họ khiếp đảm chăng?

Trong bất cứ cuộc hội hiệp nào, giai đoạn đầu luôn luôn dành cho khách sáo, qua những câu chào mừng, tâng bốc nhau rồi người hội hiệp mới đi vào đề chính.

Một giọng nói cực kỳ quyến rũ vang lên:

-Hai vị là cành vàng, lá ngọc, chức cả quyền cao, còn tiện thiếp bất quá là một lão phụ sống nơi thảo dã, có chi xứng đáng lắm đâu mà hai vị dành cho quá nhiều ngưỡng vọng?

Người phát ra thanh âm đó chừng như đang ngồi ngay bên trên đầu Tiểu Phi.

Chàng nghĩ, hiện tại, ngay trên đầu chàng có một người đẹp thì hơn tiên mà ác thì hơn ác quỷ, chàng buồn cười thầm… Chàng muốn nhìn mặt con người đó như thế nào, một con người mà tạo hoá đã pha chất tạo thành một cách kỳ dị như thế.

Con người đó thực sự là tiên hay ác ma? Con người đó tại sao lại có ma lực quá mạnh, ảnh hưởng cả đến chàng. Chàng còn bị dao động thì ai lại không bị dao động?

Bên trên sàn thuyền, cuộc đàm thoại bắt đầu. Mẫn tướng quân cất tiếng trước:

-Chẳng hay phu nhân có mang viên Cực Lạc Tinh theo đó chăng?

Thạch Quan Âm không đáp, hỏi lại:

-Tướng quân có biết sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh chăng?

Mẫn tướng quân ấp úng:

-Tại hạ… không được biết.

Thạch Quan Âm tiếp:

-Nếu tướng quân không biết được điều bí mật ẩn chứa trong Cực Lạc Tinh thì đối với tướng quân, nó chỉ là một viên đá rất thông thường, bất quá nó chỉ có hình thức đẹp một chút vậy thôi. Nếu già này trao cho tướng quân, vị tất tướng quân có chỗ dùng nó?

Mẫn tướng quân giật mình, nín lặng.

Hồng tướng công cười cười vuốt:

-Nhưng vãn sinh biết. Nếu viên đá đó về tay hôn vương thì cái giá trị của nó đổi thay liền. Do đó, vãn sinh không muốn nó về tay hôn vương.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Già đã quyết định đem Cực Lạc Tinh đổi lấy những vật khác nơi hôn vương.

Mẫn tướng quân và Hồng tướng công biến sắc, kêu lên:

-Không! Không được đâu! Phu nhân đừng làm thế! Ngô Cúc Hiên mỉm cười thốt:

-Nhị vị không phải sợ hãi. Nếu phu nhân đánh đổi viên Cực Lạc Tinh cho hôn vương để lấy những thứ khác là phu nhân có dụng ý gì đó.

Mẫn tướng quân rung rung giọng:

- Dụng ý làm sao?

Ngô Cúc Hiên đáp:

-Trên thế gian này chỉ có hôn vương, một mình hôn vương biết được sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh mà thôi. Dù chết, hôn vương cũng chẳng nói ra, trừ khi nào viên đá cầm như mất rồi mà trở về tay hôn vương, lão ta mừng, lão ta tri ân người tìm ra để trả lại cho lão. Lão sẽ tiết lộ với người tri ân… Hồng tướng công tỉnh ngộ:

đúng! Đúng vậy! Dù lão không tiết lộ với người tri ân, lão cũng tiết lộ với người thân tín, lúc đó chúng ta cho người do thám rình nghe sự tình.

Ngô Cúc Hiên mỉm cười:

-Hồng tướng công thông minh quá! Mẫn tướng quân thở phào, cười vang:

-Hiện tại, hôn vương không có cao thủ nào bên cạnh, hộ vệ lão, chúng ta dù có trao viên Cực Lạc Tinh cho lão, cũng chẳng sao, bởi chúng ta muốn lấy lại lúc nào tuỳ ý. Thủ đoạn đó là muốn bắt, phải thả, thả ra rồi bắt lại. Tuyệt diệu!

49. Chương 49: Chết Vì Tri Kỷ

Trưởng Tôn Hồng bỗng bật cười khanh khách:

-Các hạ cho rằng bọn tôi không giết nổi chúng à? Nếu phu nhân muốn lấy mạng hôn vương thì dù lão ta có mươi chiếc đầu, cả mươi chiếc cũng đã rụng một lượt.

Bọn Tiểu Phi nghe câu đó cũng giật mình.

Mẫn tướng quân cùng Hồng tướng công kinh hãi không thốt được lời nào.

Lâu lắm, Hồng tướng công mới ấp úng:

-Nếu vậy… nếu vậy, tiên sinh dùng số vàng lớn thỉnh thích khách đến đây để làm gì?

Ngô Cúc Hiên cười nhẹ:

-Tại hạ thỉnh thích khách đến, bất quá để cho hôn vương luôn luôn sợ hãi, càng ngày càng thêm sợ hãi. Một con người khi bị hăm doa. thường xuyên, tất cũng có lúc đem điều bí mật giấu diếm từ lâu, hoặc với người này, hoặc với người khác.

Điều bí mật đó, có lợi lớn đối với thân nhân, thì khi nào lão chết mang theo, để thiệt hại thân nhân! Trưởng Tôn Hồng tiếp:

-Ngờ đâu hôn vương kín miệng quá chừng! Dù gặp cảnh nguy đến đâu, lão cũng chẳng nói ra. Dù là đối với người thân cận nhất, lão cũng giấu kín.

Nghe Trưởng Tôn Hồng nói thế, Tiểu Phi cười khổ thốt:

-Thảo nào, Quy Tư Vương bị dồn vào tử cảnh mấy lượt vẫn thoát chết như thường. Thì ra, người ta chưa muốn giết lão. Chúng ta khẩn trương vì lão mà thành mắc lừa. Cuối cùng lại thọ nạn.

Bỗng Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Làm cho Đạo Soái Lưu Hương mắc mưu, kể ra cũng chẳng phải là việc dễ dàng.

Bà ta đang đàm đạo trên sàn thuyền, song câu nói đó có khác nào hướng xuống lườn thuyền cho Tiểu Phi nghe? Huống chi, nội lực của bà thâm hậu vô tưởng, mà thuyền thì lại trúc thành hình.

Tiểu Phi giật mình, cũng dùng nội lực truyền âm, đáp lời bà:

-Phu nhân xem trọng tại hạ quá chừng! Tại hạ bị lừa chẳng phải chỉ một lần này thôi đâu! Thạch Quan Âm từ từ tiếp:

đạo Soái quá khiêm! Bình sinh, tiện thiếp từng gặp cao nhân đối thủ, song luận về thông minh, cơ trí, võ công, thành thật mà nói tiện thiếp chưa thấy ai sánh được với Đạo Soái! Tiểu Phi cười khổ:

-Nếu tại hạ được như lời phu nhân khen tặng, thì hôm nay đâu lại nằm dưới gấu quần của phu nhân?

Thách Quan Âm mỉm cười:

đạo Soái biết không, có biết bao nhiêu người mong cầu được như vậy. Song, nào phải mỗi ai cũng có cái diễm phúc có được một chỗ nằm như thế! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Xem ra cái mụ này thích ngươi rồi đó. Bọn ta có sống sót được hay không, giờ chỉ còn trông cậy ở mối tình vĩ đại này mà thôi.

Tiểu Phi sợ Thạch Quan Âm nghe lọt câu nói của Cơ băng Nhạn, vội cất tiếng khoa? lấp:

-Nằm dưới gấu quần của phu nhân, thiết tưởng có chết cũng không oán hận gì! Tuy nhiên, nếu được thấy mặt phu nhân một lần thì… Chàng không dứt câu, chàng muốn mượn cái buông lửng đó để tỏ rõ niềm hoài vọng.

Mà hoài vọng, chung quy cũng chỉ là mơ hoài, mơ hoài dù nặng, cuối cùng rồi cũng đến tuyệt vọng thôi.

Thạch Quan Âm trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng cất giọng mơ màng hỏi:

-Ngươi muốn thấy mặt ta?

Tiểu Phi thở dài:

-Những gì thuộc về mơ ước, có thể hiện chăng, chỉ là trong mộng thôi phu nhân ạ! Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Lắm lúc mộng cũng thành sự thực, Lưu Hương! Rồi ngươi sẽ thấy mặt ta. Ta sẽ cho ngươi thấy mặt.

Tiểu Phi hỏi:

-Bao giờ?

Thạch Quan Âm hỏi lại:

-Ngươi không còn kiên nhẫn như ngày nào?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Kiên nhẫn, tại hạ có thừa, chỉ sợ tại hạ không còn sống sót được bao lâu! Thạch Quan Âm lại suy tư một lúc:

-Ngươi phải sống đến lúc đó! Bỗng Ngô Cúc Hiên thốt:

-Hắn không thể sống đến ngày đó! Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ai định đoạt điều đó?

Ngô Cúc Hiên hớp một hơi dài không khí:

-Cái sảy nảy cái ung. Nếu để… Thạch Quan Âm cao giọng:

-Không lẽ ta lãnh giáo ngươi?

Ngô Cúc Hiên nín lặng. Hồng tướng công đằng hắng một tiếng, cười vuốt:

-Giả như không có gì trở ngại, thì tốt hơn nên trừ một mối hoạ… Thạch Quan Âm dịu thái độ lại phần nào, từ từ thốt:

-Một bài thơ, một bức hoạ, hoàn thành rồi mà không có người tán thưởng thì tác giả như mặc áo gấm đi đêm. Có đúng vậy không?

Hồng tướng công không hiểu nổi ý tứ của bà như vậy thế nào, nên chẳng biết phải đáp sao.

Thạch Quan Âm tiếp:

-Chắc chắn là tác giả không cao hứng! Hồng tướng công gật đầu:

đương nhiên! Thạch Quan Âm tiếp:

-Thì, công việc của chúng ta làm, phải kể là một kiệt tác. Đó là một kiệt tác hẳn phải có người tán thưởng chứ?

Hồng tướng công cũng cười nhẹ:

-Phu nhân nói đúng! Thạch Quan Âm tiếp:

-Cho nên, ta muốn hắn sống! Hắn nhìn kiệt tác của chúng ta, mà kiệt tác đó, chỉ có một mình Đạo Soái Lưu Hương mới có đủ tư cách tán thưởng. Có phải vậy chăng?

Hồng tướng công cười lớn:

-Phu nhân quả có kiến thức hơn ngươi! Ngô Cúc Hiên chen vào:

-Nhưng… hắn… hắn… Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ngươi không cần nói nhiều:

Đối với ai, bà giữ lễ độ. Đối với Ngô Cúc Hiên, bà không dè dặt lời nói, song Ngô Cúc Hiên đâu dám phản đối?

Lão ta cung kính thốt:

-Phải.

Thạch Quan Âm trầm giọng:

đã thế, ba người bên dưới sàn thuyền, già muốn mang theo già, các vị nghĩ sao?

Hồng tướng công đáp nhanh:

-Tại hạ xin vâng ý phu nhân.

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Các vị yên trí! Già sẽ chiếu cố kỹ đến họ! Lại một ngày sắp hết.

Một ngày buồn bực nhất cho Hồ Thiết Hoa. Buồn bực đến có thể ngã bệnh.

Rượu y đã nốc chẳng biết bao nhiêu, và còn nốc, có lẽ nốc mãi mãi.. Rượu, lạ thay, y càng uống, càng thấy tỉnh, tỉnh lạ lùng.

Y tự hỏi:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Tại sao ngươi chưa về? Chừng nào ngươi mới về?

Ngươi gặp quỷ rồi chăng?

Y có biết đâu, Tiểu Phi gặp quỷ thật sự.

Bỗng, chiếc rèm cửa lay động, Tỳ Bà Công Chúa đã bước vào.

Hồ Thiết Hoa đang bực, không nơi phát tiết, gặp được người, y phát tiết ngay.

Y hét:

-Tại hạ hỏi công chúa, công chúa có biết lễ chăng?

Tỳ Bà Công Húa liếc xéo y:

-Lễ gì?

Y gắt:

-Vào nhà người, trước hết phải lên tiếng, phải gõ cửa chứ? Có đâu ngang nhiên đi vào?

Tỳ Bà Công Chúa phì cười:

-À, à! Ngươi cũng biết nói chuyện lễ độ nữa à?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Có đâu như công chúa ngang tàng, trâng tráo?

Tỳ Bà Công Chúa rùn vai:

-Rất tiếc, ngươi quên thân phận mình.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Thân phận gì?

Tỳ Bà Công Chúa lạnh lùng:

-Một kẻ tù trong tay ta. Đối với tù nhân, ta cần gì phải giữ lễ?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng không chớp, bỗng cười khan:

-Nam nhân không đánh nhau với nữ nhân. Câu vừa rồi, nếu do kẻ nào khác thốt lên, kẻ đó phải mất mạng với tại hạ.

Y cười lớn hơn một chút:

-Nhưng người thốt lên, lại là công chúa, nên tại hạ bỏ qua! Đoạn y không quan tâm đến nàng nữa.

Tỳ Bà Công Chúa gật:

-Ngươi giả thiết với ai thế? Có ngồi lên không?

Hồ Thiết Hoa cười vang trong chăn:

-Tại hạ muốn nằm là nằm, muốn ngồi là ngồi, tuỳ ý tại hạ, nào ai sai được?

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân thình thịch, rồi bước tới nắm chéo chăn, giật mạnh! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tại hạ chẳng phải là lão Xú Trùn, công chúa lầm người rồi! Lầm rồi, công chúa ơi! Tỳ Bà Công Chúa đỏ mặt, không sừng sộ nữa.

Nàng gắt nhẹ:

-Ngồi lên rồi đi theo ta. Vương phi muốn gặp ngươi đấy.

Hồ Thiết Hoa giật mình, ngồi lên hỏi:

-Vương phi muốn gặp tya.i hạ? để làm gì?

Tỳ Bà Công Chua hừ một tiếng:

-Vương phi không bao giờ tiếp chuyện với ai. Bây giờ muốn gặp ngươi, hẳn phải có việc khẩn cấp.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt mấy lượt mỉm cười:

-Bà ta muốn gặp tại hạ, thừ cứ lại đây mà gặp! Bảo bà lại đây.

Tỳ Bà Công Chúa dậm chân:

-Ngươi ăn nói vậy à?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Công chúa đừng quên, chính bà ta muốn gặp tại hạ mà muốn gặp thì đi mà gặp, tại hạ có muốn đâu. Tại sao tại hạ phải đi?

Tỳ Bà Công Chúa cắn môi, rồi thốt:

-Phải! Ngươi không đi cũng chẳng là một việc lạ. Không đi là phải lắm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Chứ sao! Công chúa cười mỉa:

-Phàm kẻ có tội, trong lòng không an. Lòng không an là không dám gặp ai cả! Hồ Thiết Hoa nhảy xuống giường, hét to:

-Tại hạ có tội? Tội gì? Tại sao tại hạ không dám gặp bà?

Tỳ Bà Công Chúa cười lớn:

-Nếu ngươi có gan, thì đi theo ta. bằng nhút nhát thì thôi vậy.

Trong tưởng tượng của Hồ Thiết Hoa, chiếc lều của Quy Tư Vương phi hẳn phải hoa lệ lắm.

Nhưng sự thật, lều cũng hoa lệ, song bước vào đó, ai ai cũng cảm thấy khó chịu vì mùi thảo dược nực nồng.

Bà đang tựa lưng vào thành giường, trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi, dáng người yếu đuối như mang không nổi một chiếc áo. Tuy nhiên, cái phong tư, dung mạo của bà ta tuyệt vời, mà oai khí cũng hách lắm.

Đừng tưởng ai ai cũng giữ được bình tĩnh trước mặt bà.

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng mình dơ dáy, hôi hám quá chừng, bên cạnh bà.

Vương phi cười nhẹ, thốt:

-Kẻ bịnh không bước nổi xuống giường chào khách, xin công tử thứ cho.

Hồ Thiết Hoa bối rối:

-Không… không dám… Y muốn nói một tên tù đâu dám nghĩ đến chuyện lỗi phải, Vương phi cần chi phải khách sáo! Song có cái gì làm cho y nghẹn ngào, nên y bỏ lửng câu nói.

Vương phi thở dài:

-Việc bất hạnh trong đêm rồi, còn làm cho ngươi thẹn đến bây giờ?

Đề cập đến việc đó, là đốt cháy ngọn lửa hận trở lại trong lòng Hồ Thiết Hoa.

Y đã dập tắt nó rồi, tạm thời dập tắt, chờ Tiểu Phi mang lại kết quả tốt lành.

Y cười lạnh:

-Vương phi cho đòi tại hạ đến đây để thẩm vấn à? Vương phi thứ lỗi cho, tại hạ không muốn nghe chi hết.

Y toan quay mình bước đi.

Vương phi cười tiếp:

-Công tử hãy thư thả! Công tử đa nghi quá! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

đa nghi chính là các vị, chứ nào phải tại hạ?

Vương phi lại thở dài:

-Bọn oan gia nghi oan cho công tử, thật tồi quá! Công tử thứ cho nhé! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế các vị… các vị thừa nhận tại hạ không giết người?

Vương phi dịu giọng:

đương nhiên, người không do công tử hạ sát cho nên công tử mới bằng lòng ở lại. Chứ nếu công tử muốn đi, thì còn ai ngăn trở nổi?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

đang mắc oan lớn, bỗng lại được được người minh bạch cho, còn gì khoan khoái hơn?

Y phở phào mấy lượt.

Vương phi hỏi:

-Công tử hết giận rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đáng lý là tại hạ phải giận, song vương phi đã nói thế rồi, tại hạ không tha thiết đến việc đó nữa.

Vương phi cười.

Một lúc lâu, bà tiếp:

-Mời công tử đến đây, để thỉnh cầu công tử một việc.

Hồ Thiết Hoa vỗ ngực:

-Con người, vì lý trí mà chết, cái chết đó không ai từ chối. Vương phi phân phó việc chi, tại hạ sẵn sàng vâng lời. Vào nước sôi, vào lửa cháy, xông xáo giữa mưa tên, chạy nhảy trên núi kiếm… Vương phi cảm động:

-Già xin ghi nhận cao nghĩa của công tử.

Hồ Thiết Hoa chợt phát hiện trong lều, chỉ còn lại một y và vương phi.

Tỳ Bà Công Chúa và bọn tiểu hoàn đã biến đâu mất.

Chẳng hiểu tại sao, y sao y nghe lòng hồi hộp lạ lùng. Chừng như y cảm thấy vương phi sau bức rèm thưa, nhìn y mà cười.

Y tự mắng:

-Tại sao ta hôm nay lại hiếu sắc như thế này? Người ta xem ta là nghĩa sĩ, ta không nên tưởng loạn như vậy.

Y cao giọng:

-Vương phi hà tất khách khí. Muốn phân phó tại hạ việc gì xin cứ cho biết.

Vương phi thốt:

-Không rõ công tử còn nhớ đến hay chăng ngày mai đúng là ngày ước hẹn đối phương đem vàng đổi lấy viên Cực Lạc Tinh, chẳng hay công tử có thể… Hồ Thiết Hoa cố ức chế con tim, song chẳng rõ tại sao nó cứ sôi động mãi. Con tim càng sôi động, y càng nhớ đến cảnh động phòng trong đêm rồi.. Â¤n nhu ấm dịu làm sao.

Vương Phi trong trướng kia, tơ hồ biến thành… Nhưng còn tuổi tác?… Hồ Thiết Hoa không dám nhìn, mà cũng không dám tưởng nghĩ xa hơn… Y cất giọng, cốt lấn át tâm tư đang nghĩ loạn, hỏi:

-Vương phi muốn tại hạ đảm đương việc đổi vật?

Vương phi lại thở dài:

-Toàn gia đình của già gặp cảnh lưu ly, còn biết nhờ ai khi tất cả đều trở lòng phản ý? Cho nên, bất đắc dĩ, già mới kêu gọi đến lòng hào hiệp của công tử. Thực ra thì già hết sức áy náy khi mở miệng thỉnh cầu.

Hồ Thiết Hoa khẳng khái:

-Nếu tại hạ không mang được viên Cực Lạc Tinh về đây cho vương phi thì tại hạ tình nguyện cắt nguyện cắt lấy chiếc đầu này thay thế cho viên đá quý.

Vương phi chớp mắt:

-Công tử cao nghĩa như vậy, già… tiện thiếp… Bà bỏ đi, tiếng già thay thế bằng hai tiếng tiện thiếp, cho được gần gũi hơn, cho khoảng cách tuổi tác được ngắn hơn, nếu không trớ trêu… Rồi vương phi nức nở, những tiếng nói kế tiếp bị tiếng nức nở làm khó nghe.

Bỗng, một bàn tay mềm dịu từ trong bức trướng ló ra, bàn tay mềm quá như chẳng có một đốt xương, lóng xương nào bên trong cho nó cưng cứng.. Những ngón tay mềm dịu rung rung, chập chờn như những cánh hoa bị gió tạt mạnh, nếu không được nâng đỡ hẳn phải tơi tả, rơi rụng… Hồ Thiết Hoa cảm thấy huyết quản phồng lên, máu trong huyết quản chảy mạnh như thác đổ ồ ồ, máu đó lại nóng ran, máu chảy loan khắp người, máu bốc lên đầu, trí não của y hỗn loạn.

Khi y tỉnh lại, y bỗng giật mình, chẳng rõ từ lúc nào, bàn tay y đã nắm chiếc bàn tay không xương kia.

Quy Tư vương phi không rút tay về, mà cũng không mở lời trách mắng… Bà rung rung giọng, dặn dò:

-Ra đi, công tử, hãy thận trọng, hết sức thận trọng, tiện thiếp xin trao trọn mầm kỳ vọng nơi công tử… Cái lẽ sống của tiện thiếp nằm trong tay công tử đó.

Hồ Thiết Hoa tưởng con tim đã nhảy khỏi lồng ngực rồi.

Y làm sao bây giờ? Tay nắm tay, y phải buông như thế bnào. Giả như buông, mà vương phi hỏi, y phải đáp làm sao? Tại sao y nắm tay hả?

Nắm đó, có lẽ vương phi chưa hay biết. Buông ra rồi, bà sẽ hỏi, bà giật mình, bà thẹn, bà hỏi… Mà nắm mãi như vậy, thì sao cho tiện?

Tay y đang nắm tay vương phi, bà lật bàn tay lên, nắm lấy tay y, đổi cái thế chủ động của y thành cái thế thụ động.

Bà dịu giọng thốt:

-Ngoài ra, tiện thiếp có một việc riêng tư, muốn ký thác nơi công tử.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy trời đất xoay vần, y đáp như máy:

-Tại hạ đã nói rồi, giả như vương phi bảo tại hạ chết, tại hạ chết ngay. Có điều chi sai khiến, vương phi cứ bảo.

Y là người giàu nhiệt tình, ai xử tốt với y, y dám chết cho người đó.

Huống chi, ngươi đang xử tốt với y, người đang thỉnh cầu nơi y lại là người mà trên thế gian này, cỏ cây trông thấy cũng phải đảo lộn, núi phải đổ, biển phải trào.

Y là con người bằng xương bằng thịt mà. Y còn tri giác, thì y phải dao động mạnh, hơn núi, hơn biển, hơn cỏ cây… Vương phi nhìn y, từ từ tiếp:

-Tiện thiếp xin nhờ công tử dò xét sự bí mật quanh viên Cực Lạc Tinh! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Vương phi cũng chẳng biết điều bí mật đó sao?

Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp tuy là vợ của vương gia, vợ chồng tuy tương kính với nhau như ngày đầu tiên kết nghĩa. Trong suốt thời gian dài chung sống, vương gia không giấu diếm tiện thiếp điều gì, chỉ có điều bí mật liên quan đến Cực Lạc Tinh… Bà không cần tiếp cho tròn câu. Hồ Thiết Hoa cũng thừa hiểu.

Y suy nghĩ một lúc, rồi hỏi:

-Vương gia đã không tiết lộ với vương phi, thì khi nào lại tiết lộ với tại hạ?

Vương phi từ từ thốt:

-Cứ theo lời truyền thuyết trong hoàng tộc thì Quy Tư quốc có một kho tàng rất lớn, lúc bình thường, không ai sử dụng đến số châu báu đó. Nhưng khi quốc gia hữu sự quan hệ đến vận mạng vương triều thì mới cần đến kho tàng đó. Nơi chôn dấu kho tàng, chỉ có một mình vị vương đang nắm quyền cai trị biết được mà thôi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Vương phi cho rằng sự bí mật của viên Cực Lạc Tinh có liên quan đến kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp nghĩ như vậy.

Hồ Thiết Hoa cười khổ. Vương phi tiếp:

-Vương gia một mình không làm sao chuyển vận nổi kho tàng đó theo bước lưu vong, có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Vương phi nói có lý! Vương phi tiếp:

-Giả như có chuyển vận đi, thì cũng phải nhờ người bảo vệ số châu báu đó chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải! Vương phi thở dài:

-Tiện thiếp đã nói cho tráng tráng sĩ nghe rồi, hiện tại vương gia không còn một người nào khả dĩ ứng phó với mọi biến chuyể. Chẳng hạn, bảo vệ sinh mạng, hộ tống tài sản, bọn vệ sĩ kia có tài lực gì đảm đương những việc đó?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Theo ý vương phi, thì vương phi có thể nhờ tại hạ hộ tống kho tàng?

Vương phi gật đầu:

-Tiện thiếp ước đoán như vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nếu vương gia tín nhiệm tại hạ, thì đâu có việc gây oan uổng cho tại hạ.

Vương phi dịu giọng:

-Vương gia xét lầm công tử, song nếu công tử đoạt hoàn viên Cực Lạc Tinh, thì người sẽ thay đổi chủ ý. Hà huống, ngoài công tử ra, còn có ai đáng tín nhiệm nữa đâu?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vương phi nói thế, chứ vương gia tín nhiệm bằng hữu của tại hạ hơn tại hạ nhiều.

Vương phi trầm ngâm một lúc:

-Tuy nhiên, nếu vương gia uỷ thác việc đó cho công tử, công tử có bằng lòng tiết lộ bí mật với tiện thiếp chăng?

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Tại hạ đã nói rồi… Vương phi chặn lời:

-Giả như vương gia bắt buộc họ phải giữ kín?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười:

-Tại hạ có đáp ứng trước với vương phi, phải vậy chăng?

Sự việc đó, không hợp đạo lý chút nào. Nếu một người nào khác, hẳn không thể đáp ứng. Song Hồ Thiết Hoa bình sinh hành động bất cần đạo lý.

Y thấy việc gì đáng làm là làm ngay, dù việc đó nghịch lý.

Y nghĩ rằng, vương phi quả là người tốt, còn Quy Tư Vương thì rất hồ đồ. Giúp người tốt, bỏ kẻ hồ đồ, kể ra cũng là việc đáng làm lắm chứ?

Còn như, có lợi hay hại cho ai, điều đó chẳng mảy may liên quan đến y.

Y chẳng còn tìm hiểu tại sao vương phi thiết tha với bí mật của viên Cực Lạc Tinh.

Tự nhiên y không màng hỏi bà.

Giờ ngọ.

Thái dương nhả nóng bừng bừng.

Hồ Thiết Hoa dẫn ba con lạc đà, đi về hướng Tây, y vấn quanh đầu một chiếc khăn trắng rất dài, vậy mà vẫn bị ánh nắng làm hoa mắt, mờ óc.

Đi theo y, có ba võ sĩ Quy Tư, võ công thì không đáng kể, song chúng quen thời tiết sa mạc, nên chịu đựng được như thường.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lầm thầm:

-Xem ra, ta khát rượu quá chừng rồi! Thực ra thì trong mấy hôm nay, Hồ Thiết Hoa quá lao lực, hơn nữa, đi dưới nắng như thế này, y khát nước. Phàm ai thích rượu, lúc khát nước lại không nghĩ đến rượu?

Do đó, y thấy mình mất hăng hái nhiều.

Đêm vừa qua, y lại không ngủ được.

Nhớ đến bàn tay mềm mại, mát dịu, y thao thức mãi, rồi nghĩ vẩn vơ, nghĩ luôn đến đêm động phòng.

Y cũng tự mắng mình háo sắc, nhưng lương tâm cứ mắng, dục vọng vẫn sôi trào… Bình sinh có bao giờ y tồi tệ đến thế?

Y tự hỏi, có phải y đã nhiễm cái chất phong lưu đa tình của lão Xú Trùn chăng.

Nhưng nhớ đến Tiểu Phi, y càng khó ngủ.

Đã hai hôm rồi, Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn không trở về. Cả hai ở đâu? Tại sa mạc này, nơi nào họ Ở được?

50. Chương 50: Rượu Say, Việc Hỏng

Hồ Thiết Hoa đưa tay tả đập vào tay hữu, lầm thầm:

-Lão Xú Trùn và Tử Công Kê đã hai hôm rồi không về, hẳn cả hai có gặp một biến cố gì đó! Bỗng một con lạc đà vượt lên.

Võ sĩ trên lưng lạc đà hỏi:

-Phía trước có một nơi mát mẻ, mình nên dừng lại đó nghỉ một lúc chăng?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm mấy phút:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi?

Võ sĩ đáp:

độ mươi dặm! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Mới đi mươi dặm đã đòi nghỉ. Năm mươi dặm đường đến lúc nào mới đi hết?

Đến ngày mai chăng?

Võ sĩ cười vuốt:

đi năm mươi dặm được trên sa mạc bằng đi năm trăm dặm ở những nơi khác.

Vất vả lắm đó tráng sĩ ơi! Hà huống lạc đà lại chở mấy ngàn lượng vàng, một trọng lượng đáng kể.

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Vô luận như thế nào, nếu nghỉ chân bây giờ, e quá sớm! Chúng ta phải đi làm sao cho trọn khoảng đường năm mươi dặm trước khi đêm xuống. Ta muốn thấy cái người đến đổi vật với ta gấp, kẻ đó có hình dáng như thế nào?

Y vừa thốt, vừa giục lạc đà chạy nhanh hơn.

Võ sĩ đó thở dài, lầm thầm:

đi như ngươi, chỉ sợ lúc đến nơi rồi, ngươi cũng xỉu mà lạc đà cũng lả. Nếu đối phương trở mặt thì ngươi phải làm sao?

Một võ sĩ khác giục lạc đà tiến lên, tiếp:

-Trách nhiệm không nói chúng ta, hắn có sinh cường thì cứ để cho hắn đi. Lúc đến nơi rồi, có xảy ra cuộc giao thủ, chúng ta cứ đứng ngoài xa, mặc hắn đối phó với địch.

Võ sĩ thứ ba tiếp:

-Cái bọn người Hán như hắn, chẳng hiểu lý gì cả. Họ tưởng sa mạc như Trung Nguyên, động chuyện gì là vỗ ngực lắm tài, chung quy rồi cũng gục đầu chịu khổ! Bọn võ sĩ đó, từng bị Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi dằn mặt, nên có ác cảm với bọn Hồ Thiết Hoa. Chúng chẳng làm gì được y, chúng lại mong tai hoa. cho y.

Chúng nói chuyện với nhau, bằng ngôn ngữ Quy Tư, Hồ Thiết Hoa làm gì nghe lọt vào tai! Thực ra, chúng cũng có lý. Vượt năm mươi dặm đường trên sa mạc, đâu phải là một việc nhàn hạ?

Tại vùng đồng bằng, hoặc rừng núi, cứ đi đi mãi đến khi nào mệt cũng có chỗ dừng chân nghỉ có quán, có làng. Tại sa mạc, đừng mơ mộng những phương tiện đó.

Vượt năm mươi dặm đường dưới ánh nắng chang chang kể ra đúng là một hình phạt. Do đó, ba võ sĩ Quy Tư thêm oán Hồ Thiết Hoa cũng phải.

Khi thái dương đã xuống sâu nơi phương Tây thì Hồ Thiết Hoa như không còn sức chịu đựng nữa.

Y khát quá, khát nước, khát rượu, y nuốt nước mắt mà môi miệng vẫn khô, cổ họng vẫn rát.

Trước mặt là tảng đá la liệt, mỗi tảng đá như một con thú chực chờ. Bóng tối càng xuống, những tảng đá đó càng biến hình thêm quái dị.

Hồ Thiết Hoa dù can đảm có thừa, cũng phải sợ trước bóng đêm về. Đêm sa mạc âm u, huyền bí lạ lùng! Y quay lại, hỏi bọn võ sĩ:

-Chúng ta đi được bao nhiêu đường rồi.

Võ sĩ ngẩng mặt nhìn trời, đáp:

-Có thể được năm mươi dặm rồi.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Trên tờ giấy báo tin, có ghi rõ ràng đi về phía Tây năm mươi dặm đường sẽ có người tiếp đón, trao đổi vật. Như vậy, chúng ta hãy ở lại đây chờ. Mình được cái lợi là nghỉ khoẻ, giả như họ có tráo trở như thế nào, mình cũng có sức đối phó.

Một võ sĩ thốt:

-Nhưng người khoẻ chẳng phải chúng ta mà chính là họ, vì họ hẹn với chúng ta là họ phải đến trước, họ chờ trong khi đó chúng ta còn vất vả trên đường dài.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ngươi có lý, chúng ta hãy cẩn thận.

Võ sĩ lạnh lùng:

-Vừa rồi, tiểu nhân đề nghị với công tử nghỉ mệt ở dọc đường là để dưỡng sức đề phòng bất trắc đó.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi, mỉm cười:

-Tính ta nóng nảy, ngươi không nên trách ta.

Y đáng mặt là một nam tử hảo hán, lầm lỗi là nhận ngay. Phải hay quấy, phân minh đàng hoàng, không hề oán trách.

Gã võ sĩ dù muốn hận, cũng tiêu hận liền, mỉm cười, xoa dịu:

-May mà bọn tiểu nhân có mang rượu theo. Rượu cũng có hiệu lực làm người khoẻ lắm lắm! Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Rượu đâu?

Gã võ sĩ trao ra một chiếc túi da dê, điểm một nụ cười:

-Bồ Đào tửu của xứ Đại Uyển đấy! Dù uống say, con người cũng không hao tổn tinh thần.

Hồ Thiết Hoa cười đáp:

-Ta biết bằng hữu của ta là lão Xú Trùn rất thích loại rượu này.

Y mở nút, tu mấy ngụm, rồi thở phào, cười nụ cười tươi hơn tiếp:

-Ta quết định không uống rượu trong cuộc hành trình này. Song đã có rượu ngon… ha ha! Rồi y uống đậm.

Bận uống, y không nói tiếp, còn gì nữa để nói nữa. Y không nói để uống cho khoái.

Ba gã võ sĩ đứng trước mặt y, nhìn y đến xuất thần. Chừng như bình sinh, chúng chưa từng thấy ai tham rượu như Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa nốc độ nửa túi rượu, chợt tỉnh ngộ, vội đưa tay áo lau miệng, cười nhẹ bảo:

-Các ngươi uống với ta chứ! Ba gã võ sĩ cùng cười. Chúng cười rập nhau quá, đồng thời gian, rồi ngưng một lượt. Có thể bảo là chúng được huấn luyện để có sự đồng nhất với nhau.

Một gã nhìn hai đồng bọn, rồi cười thốt:

-Một túi rượu chia ra nhiều người, không đủ cho một người nào cả. Tốt hơn, Hồ công tử cứ uống, uống cho đủ đi.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Uống như thế sao được! Sao được chứ! Hả?

Tuy nói thế, y vẫn giữ khư khư túi rượu, làm như sợ có người cướp đoạt.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, cùng cười, cười khoan khoái.

Một gã thốt:

-Hồ công tử còn khách sáo làm chi? Bọn tiểu nhân đã nhường thì công tử cứ uống! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nếu các ngươi có ý tốt, thì ta từ chối sao nên?

Rồi quên đi dè dặt, uống tiếp.

Đã dặn lòng, đã biết uống rượu vào thì hỏng việc nhưng thà không rượu, chứ đã có sẵn trong tay làm sao nhịn được? Bao nhiêu sâu rượu trên đời đều như thế cả.

Rượu ít, người nhiều thì sợ uống thiếu, chứ làm gì uống đủ, uống nhường. Có người nhường phần thì sướng chứ sao?

Y nốc cạn túi rượu.

Bọn võ sĩ thích chí phi thường. Thích như chính chúng thưởng thức cái túi rượu.

Hồ Thiết Hoa lau miệng mỉm cười:

-Ngon! Ngon tuyệt! Rất tiếc quá ít, lại không có đồ nhắm! Ba võ sĩ cười hì hì:

-Ngon lắm, hở công tử?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Nhạt một chút! Tuy nhiên nếu còn nữa, ta cũng uống như thường! Ta chưa nghe một giọt rượu nào rơi vào lòng cả. Chẳng biết có phải là ta càng uống càng tiến bộ chăng?

Võ sĩ trừng mắt:

-Không nghe một nhỏ rượu?

Hồ Thiết Hoa cười ha hả:

-Bao nhiêu rượu đó, có làm nhúc nhích nổi ta đâu? Giả như có thêm mười túi, ta vẫn nốc cạn như thường.

Ba võ sĩ cho là lạ lùng lắm, cùng nhìn nhau sững sờ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Các ngươi không tin, ta cho các ngươi thấy! Thường thường những người uống say lại cho mình tỉnh, sợ người ta tưởng mình say, lại cố làm ra tỉnh, tìm cách chứng minh mình tỉnh.

Hồ Thiết Hoa vẽ một vòng tròn trên mặt cát, rồi co một chân nhảy vào vòng tròn, nhảy ra, nhảy vào mấy lượt, rồi cười thốt:

-Các ngươi xem! Nếu say làm sao nhảy lọt vào vòng?

Võ sĩ chớp mắt mỉm cười:

đúng! Đúng! Hồ Thiết Hoa lại nhảy.

Bất ngờ, lần này y nghe như có mãnh lực gì nâng bổng y lên, rồi đầu óc quay mòng mòng, y ngã xuống. Y cố đứng dậy, song không làm sao đứng nổi.

Ngã xuống, y thẹn với bọn võ sĩ, cười gượng thốt:

-Kỳ quái! Sao thế này! Võ sĩ sáng mắt lên:

-Công tử biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa vẫn gượng cười:

-Ta sợ chưa hết say nắng! Võ sĩ lắc đầu:

-Không phải! Không phải đâu! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Hay là hai hôm nay, ta lao tâm khổ xác quá đó?

Võ sĩ lắc đầu:

-Cũng không phải! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Ngươi chỉ nói được mấy tiếng đó thôi à? Ngươi thì biết gì?

Võ sĩ mỉm cười:

-Biết chứ! Phải có biết gì mới được chứ! Hồ Thiết Hoa gắt:

-Người biết gì?

Võ sĩ vẫn cười:

-Tiểu nhân biết là trong rượu có một chất thuốc, bởi chính tiểu nhân tự tay bỏ thuốc vào rượu mà! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Bỏ thuốc? Thuốc gì?

Võ sĩ tiếp:

-Loại thuốc làm cho con người mềm nhũn thân thể, mất hết khí lực.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ngươi… ngươi cho ta uống loại thuốc đó?

Võ sĩ gật đầu:

-Phải, công tử biết chứ, phải khó khăn lắm mới lấy được một túi rượu mang theo, phải khó khăn lắm mới trộm được thứ thuốc đó, bởi riêng quốc vương có loại thuốc đó, dùng để chế ngự những thiếu nữ nào ngoan cố không chịu dâng hiến. Vậy mà công tử còn chê ít! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi bật cười vang:

-Ta có phải thiếu nữ đâu, ngươi cho ta uống thứ thuốc đó để cưỡng hiếp ta?

Ngươi làm vậy thì phí thuốc quá! Võ sĩ cũng cười:

-Một người sắp chết, mà ăn nói nghe thú vị vô cùng. Tiểu nhân chưa từng thấy.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta nhiễm cái tính của lão Xú Trùn đó. Một đời người phỏng có được mấy dịp cười? Sắp chết đến nơi, nếu không cười thì còn dịp nào nữa mà cười?

Võ sĩ trố mắt:

-Công tử biết mình sắp chết?

Hồ Thiết Hoa vẫn cười ha hả:

-Ta biết các ngươi giở thủ đoạn đó, chỉ vì số vàng và châu ngọc trên lưng lạc đà kia thôi! Có đúng vậy không?

Võ sĩ cười lớn hơn y:

-Hồ công tử chưa mất sáng suốt mà! Uống rượu như vậy mới nên uống chứ! Phải đó công tử. Vương gia mất ngôi sống kiếp lưu vong thì bọn này theo người để mong mỏi gì, hy vọng gì? Cho nên nếu có dịp làm giàu là chụp dịp ngay, dại chi chịu chết chung với người bại trận?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Có lý! Có lý! Nhưng chẳng lẽ các ngươi quên rằng số vàng cà châu ngọc này là phần dành cho Thạch Quan Âm sao? Rất có thể bà ta đến đây trong phút giây thôi, và như vậy thì các ngươi còn thì giờ đâu khuân số tài sản này đi đến một nơi nào đó?

Võ sĩ điềm nhiên:

-Hồ công tử tin là nơi đây, đúng chỗ ước hẹn với Thạch Quan Âm?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế nơi đây là đâu?

Võ sĩ hỏi lại:

đi về hướng Tây, độ năm mươi dặm… Nơi đó là chỗ ước hội, có phải vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đương nhiên! Võ sĩ mỉm cười:

-Lúc khởi hành, chúng ta thực sự đi theo hướng Tây đấy. Song sau mươi dặm đường thì hướng đi đã chuyển, mà trên sa mạc, sai lệch hướng một ly, cuối đoạn đường chúng ta sai đích ngàn dặm. Cho công tử biết, nơi này cách chỗ ước hội ít nhất cũng ba bốn mươi dặm đường.

Hồ Thiết Hoa không nao núng, cười nhẹ:

-Thảo nào, đi được mươi dặm, các mươi đòi dừng chân nghỉ ngơi! Thì ra, các ngươi định phục rượu ta từ lúc đó, ở nơi đó! Võ sĩ tiếp:

-Nhưng Hồ công tử chẳng bằng lòng dừng chân. Do đó, bọn tiểu nhân phải nghĩ đến việc chuyển hướng đi. Hồ công tử lại quá tin bọn tiểu nhân, nên chẳng lưu ý! Gã cười, rồi tiếp:

-Tuy nhiên, công tử đừng lấy làm khó chịu. Trên sa mạc, việc lạc đường xảy ra như cơm bữa. Người rành sa mạc nhất cũng không tránh khỏi! Hồ Thiết Hoa còn biết làm sao hơn, đành cười trừ:

-Bình sinh, ta rất dốt cái việc nhận đường nhận lối. Dù đi trên đại lộ, ta cũng có thể lạc đường như thường.

Võ sĩ sâu sắc hơn, tiếp:

-Lúc chưa mở mắt chào đời, thì đáng lẽ Hồ công tử cũng phải nghĩ đến việc nhận đường nhận lối để chui ra khỏi bụng mẹ, là có hướng đi ngay. Xa hơn nữa, khi từ biệt Diêm Vương lên trần thế, công tử cũng phải chọn đường đầu thai, nếu lỡ đi vào cái nẻo sản sinh thú vật thì uổng phí cho cuộc phiêu lưu giới hạn trăm năm này.

Nói được câu đó, gã võ sĩ đắc ý quá, gã không ngờ nói được một câu đầy triết lý, dù là thứ triết lý rẻ tiền.

Gã bật cười ha hả, cười thích thú.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các ngươi định chừng nào làm thịt ta đây?

Gã võ sĩ mỉm cười:

-Nếu bọn tiểu nhân không giết công tử, thì chất thuốc hết công hiệu, công tử sẽ đi tìm bọn tiểu nhân… Công tử thấy đó, bọn tiểu nhân lâm vào trường hợp bất khả kháng… công tử lượng thứ cho vậy.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Nhưng kẻ nào trong bọn các ngươi dám đến đây hạ sát ta?

Võ sĩ đáp:

-Bọn tiểu nhân, ai cũng dám hạ thủ cả, và người nào hạ thủ cũng thế thôi.

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Các ngươi đinh ninh là ta mất hết khí lực rồi phải không? Cái hy vọng hạ sát ta, xếp lại đó đi, và giương mắt xem ta hạ sát lại các ngươi đây.

Ba võ sĩ cùng nhìn nhau, thầm nghĩ:

-Y nói phải đấy! Biết đâu chất thuốc đó không đủ công hiệu đối với người có võ công cao! Thấy y cười nói như thường, ta nghi quá chừng! Hồ Thiết Hoa giục:

-Các ngươi, kẻ nào tự cho mình có can đảm, cứ bước tới đi! Ba võ sĩ lại nhìn nhau, chẳng một tên nào nhích động.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Theo ta nghĩ các ngươi không dám bước tới, thì nên khuân số vàng và châu ngọc đó đi nơi khác gấp! Các ngươi hãy trốn gấp là phải! Các võ sĩ lại nhìn nhau.

Bỗng một tên thốt:

-Chắc y không mất khí lực. Chứ nếu mất rồi thì khi nào y dám giục bọn ta chạy đi?

Một tên khác đáp:

-Không phải vậy đâu! Y mất khí lực nên có làm ra vẻ thản nhiên để doa. khiếp chúng ta đó! Người thứ ba cười vang:

-Công tử muốn bọn này động thủ, tiểu nhân xin động thủ cho vừa ý công tử.

Soạt một tiếng, gã rút thanh đao bên sườn ra, đưa mũi đao về phía Hồ Thiết Hoa, hăm hở bước tới.

Thanh đao sáng chói, xem chừng sắc bén lắm.

Hồ Thiết Hoa vẫn cười, song nụ cười có phần nào miễn cưỡng.

Bỗng y hỏi:

-Số vàng và châu ngọc đó, một người hưởng thì thừa, đem chia ra làm ba phần thì mỗi phần rất ít. Các ngươi có thấy như vậy chăng?

Bình sinh y không hề dùng thủ đoạn ly gián, y cho rằng thủ đoạn đó rất hèn, song trong trường hợp này, y không còn phương pháp nào khác hơn để cứu vãn tình thế.

Y hy vọng cả ba gã tàn sát lẫn nhau, nếu còn lại một tên cuối cùng thì tên đó cũng phải thọ thương. Thọ thương rồi, đương nhiên là chẳng còn đi đâu được.

Ngờ đâu một võ sĩ bật cười lớn:

- Dù bọn tiểu nhân có muốn tranh giành với nhau, cũng không đánh nhau trí mạng trước mặt công tử đâu. Đừng mong có việc đó, để rồi thừa cơ thoát chạy. Bọn này dù kém tài, song không kém trí.

Một người khác phụ hoạ:

-Chí lý! Chí lý! Gã cầm đao bật cười ha hả, vừa bước tới vừa thách:

-Bây giờ, Hồ công tử cười vang như vừa rồi, tiểu nhân sẽ khâm phục lắm! Gã ngưng cười, rồi gã đưa thanh đao lên, nhưng chưa vội hạ xuống.

Một đồng bọn cau mày:

-Ngươi sợ gì lại chưa chịu hạ thủ?

Gã cầm đao thốt không thành tiếng:

-Thuyền!… Ta thấy một chiếc thuyền… Mắt gã nhìn sững, mồm gã há rộng, lâu lắm mắt không nhắm, miệng không khép. Gã như biến thành gỗ đá.

Đồng bọn của gã rung rung giọng:

-Thuyền?… Thuyền ở đâu?

Gã vụt kêu lên:

đúng rồi! Thuyền đi về hướng này! Hai tên còn lại như gã cầm đao, biến sắc mặt đờ người tại chỗ.

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, thầm nghĩ:

-Có lẽ ba gã này thấy quỷ giữa ban ngày hay sao chứ? Trên sa mạc có thuyền?

Như vậy, trên mặt biển có ngựa chạy hay sao?

Nếu chúng có việc lo sợ, chắc chúng chẳng dám hạ sát y.

Tuy nhiên, động tính hiếu kỳ, bất giác y quay nhìn theo hướng mắt của ba gã.

Gương mặt y vụt biến sắc.

Đúng như cả ba gã kêu lên, một chiếc thuyền lướt nhẹ trên cát, tiến tới.

Thuyền càng phút càng đến gần. Tiếng chim ưng kêu vang. Rồi thuyền ngừng trước mặt Hồ Thiết Hoa và ba võ sĩ.

Thuyền ngừng do cánh chim ưng quạt mạnh, cát bay vần vần một lúc lâu cát lắng đọng, mũi thuyền lộ ra.

Nơi mũi thuyền, một người đứng lặng, người đó vận y phục trắng, đầu quấn khăn trắng, khăn phủ xuống, áo rộng che khít mặt mày tay chân của người đó.

Ba gã võ sĩ lùi dần, lùi dần, mặt tên nào cũng ướt đẫm mồ hôi. Mồ hôi ra nhiều quá, rơi xuống như mưa.

Người y phục trắng dừng nơi mũi thuyền, cười lạnh:

-Ta đã đến đây rồi, các người còn định tháo chạy được sao?

Giọng nói rất ấm dịu, chứng tỏ người phát âm thanh đó là một nữ nhân.

Vuông khăn trắng che khuất mặt, song nữ nhân vẫn trông thấy những cử động của mọi người quanh mình.

Ba võ sĩ rung người như lên cơn sốt, lí nhí hỏi:

-Các hạ… các hạ là ai?

Người áo trắng không đáp câu hỏi, tiếp luôn:

-Ta lấy làm lạ tại sao các ngươi không đến đúng chỗ hẹn. Bây giờ thì biết rồi, các ngươi định giở trò quỷ đối với ta! Người đó nhảy xuống trước mặt cát, cao giọng hỏi:

-Những vật đó, thuộc về ta, các ngươi sờ mó đến sao được chứ?

Nhận ra nữ nhân áo trắng có thuật khinh công cao tuyệt, ba gã võ sĩ kinh hãi hơn trước, lí nhí:

-Bọn tiểu nhân… không hề có ý đó… Nữ nhân áo trắng cười lạnh:

-Quan Âm Bồ Tát có ngàn mắt, ngàn tai, các ngươi đừng mong lừa dối! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thạch Quan Âm! Thạch Quan Âm! Chung quy rồi tại hạ cũng gặp bà! Nhưng gặp trong trường hợp này, tại hạ phải làm sao?

Nữ nhân áo trắng điềm nhiên:

-Trong trường hợp này rồi làm sao? Chẳng lẽ ngươi muốn động thủ với ta?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ quả có ý đó! Nữ nhân áo trắng cười nhẹ:

-Ngươi chưa có tư cách thực hiện cái ý đó. Cái bọn vô dụng kia còn lừa gạt ngươi được thì còn nói làm gì đến việc động thủ với ta! Hồ Thiết Hoa, ngươi làm ta quá thất vọng! Thanh danh của ngươi chấn động giang hồ, trong một phút giây ngu xuẩn ngươi lại để tiêu tan trong tay ba tên Quy Tư.

Bà quay mặt về Hồ Thiết Hoa mà nói chuyện.

Ba gã võ sĩ đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng rút đao ra khỏi vỏ. Đồng thời gian cả ba nhích chân tới, vung tay lên. Ba thanh đao giáng xuống nữ nhân áo trắng.

Nữ nhân đưa lưng về phía họ, tay lại chắp sau lưng trong tư thế ung dung, hoàn toàn không phòng bị. Bà không hề quay đầu lại, như chẳng hay biết gì.

Khi ba thanh đao xuống gần, mười ngón tay nhỏ ló ra khỏi ống tay áo. Mười ngón tay co vào, duỗi ra. Một tiếng keng vang lên. Trên không trung, ánh đao chớp ngời.

Ba võ sĩ không thấy bà xuất thủ như thế nào. Bỗng nhiên họ nghe nhói cánh tay cầm đao, vuột tay bay vút lên không, nửa thân mình tê dại hẳn.

Cả ba chết sững tại chỗ. Nhưng bản năng tự tôn bùng dậy, họ không còn tha thiết đến số vàng và châu ngọc. Thừa lúc nữ nhân chưa quay mặt lại, cả ba phóng chân chạy thục mạng.

Họ không biết khinh công, vì chạy trốn nên tốc độ rất nhanh, họ chạy được mười trượng, ba thanh đao mới rơi xuống. Như vậy, đủ biết ba thanh đao bị bắn vút lên không rất cao.

Nữ nhân áo trắng nhẹ nhàng đưa tay, ba thanh đao bị hấp lực của bàn tay, thay vì rơi xuống đất, lại bay đến bà. Bà đón lấy rồi lạnh lùng thốt:

đao của các ngươi, ta trả lại cho các ngươi! Bà không quay đầu lại, giữ nguyên tư thế đó, vẫy bàn tay có cầm ba thanh đao.

Đao bay đi, đao như có mắt, đao nào tìm chủ nhân nấy.

Ba tiếng rú vang lên, ba vòi máu phun ra, ba xác người ngã gục.

Ba thanh đao cắm đúng ba hậu tâm ba gã võ sĩ.

Họ ngã sấp, chuôi đao dựng đứng.

51. Chương 51: Liệu Việc Như Thần

Hồ Thiết Hoa tự thán:

-Nhân vị tài tử! Điểu vị thực vong!... Biết vậy sao con người còn khổ? Sao ta lại khổ? Sao có người cứ khổ?

Nữ nhân áo trắng bĩu môi:

-Ngươi sợ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Tại hạ sợ? Sợ gì?

Nữ nhân áo trắng lạnh lùng:

-Ngươi sợ ta giết ngươi, chứ gì?

Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Ba xem tại hạ có phải là người sợ chết chăng?

Nữ nhân điềm nhiên:

-Ngoài mặt, ngươi có vẻ anh hùng, song trong tâm, ngươi vẫn sợ như thường! Bà không đợi nghe Hồ Thiết Hoa đáp làm sao, vỗ tay mấy tiếng.

Từ trên quỷ thuyền lập tức có mấy đại hán nhảy xuống, khuân số vàng và châu ngọc trên lưng lạc đà.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Bà đừng quên, những vật đó đánh đổi Cực Lạc Tinh đấy! Nữ nhân áo trắng quay mình:

-Ngươi định mang Cực Lạc Tinh trở về?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Tự nhiên! Nữ nhân áo trắng cười lạnh:

-Thế là người nghĩ ta không giết ngươi! Bằng vào đâu ngươi nghĩ như vậy?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trừ ra tại hạ chết thì thôi! Còn sống phút giây nào, tại hạ còn nghĩ đến việc mang Cực Lạc Tinh trở về.

Nữ nhân rùn vai:

-Thế là người muốn chết! Hồ Thiết Hoa trừng mắt không nói gì nữa.

Hồ Thiết Hoa chờ chết.

Y nằm mộng cũng không tưởng là lúc đó Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn đang ở gần y, theo dõi y từng cử động, ngôn từ.

Bởi cả hai có mặt trong chiếc quỷ thuyền.

Thuyền, chẳng phải là con thuyền cũ.

Cả hai được chuyển sang thuyền này, thuyền của Thạch Quan Âm vì Thạch Quan Âm muốn chiếu cố đặc biệt cả hai.

Song cả hai lại không nhìn thấy Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa thì đinh ninh nữ nhân áo trắng là Thạch Quan Âm. Thực ra, nữ nhân chỉ là một đệ tử của bà ta, đóng vai bà.

Còn bà thì đã đi từ lâu.

Có ai biết được hành tung của bà? Bà đi, bà đến, như gió, như mây. Có đó rồi tan biến đó! Vĩnh viễn, chẳng có ai biết bà từ đâu đến, đến rồi đi về đâu! Bà đã đi, nhưng Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn còn đó, cả hai ngồi trong cửa khoang thuyền, nhìn ra Hồ Thiết Hoa.

Tự nhiên, cả hai không thể nhít động, mà cũng chẳng dám lên tiếng.

Bởi họ biết rõ, Hồ Thiết Hoa không làm sao giải cứu họ, vả lại, nữ nhân áo trắng đã nói với họ như thế này:

-Các ngươi có kêu la cũng vố ích thôi. Bất quá các ngươi làm cho Hồ Thiết Hoa chếtgấp, cho nên tốt hơn hết các ngươi câm miệng lại! Đợi gì nữ nhân phải nói như vậy?

Nữ nhân không nói, Tiểu Phi cũng hiểu.

Hiểu, nhưng họ không câm miệng. Tiểu Phi thở dài:

-Y bị rượu! Rượu hại y! Cơ Băng Nhạn gật đầu:

-Y không chết vì rượu, kể ra cũng là một sự lạ! Nhất Điểm Hồng tán:

-Nhưng y đáng khen! Y không sợ chết! Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Không sợ chết là đáng khen sao? kẻ ngốc, kẻ điên là hạng người không biết sợ chết, những kẻ đó đáng khen lắm à?

Nhất Điểm Hồng so vai:

- Dù sao, kẻ không sợ chết vẫn hơn kẻ sợ chết, hơn nhiều! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hai người tranh luận làm gì chứ? Lần này y không thể chết! Nhất định không thể chết! Cơ Băng Nhạn bĩu môi:

-Bằng vào đâu, ngươi cho rằng không ai dám giết y?

Câu đó hấn buông ra gần như đồng thời với người áo trắng giọng nói cũng giống, ý tứ cũng giống.

Tiểu Phi hỏi lại:

-Nếu nữ nhân áo trắng giết y, thì còn ai mang Cực Lạc Tinh trở về?

Chàng nghe bên ngoài nữ nhân áo trăng tiếp:

-Kẻ chết không thể mang Cực Lạc Tinh đi đâu cả! Đòi Cực Lạc Tinh là không chết, chết là không thể đòi Cực Lạc Tinh! Ngươi đòi cả hai làm sao được! Tiểu Phi mỉm cười, nhìn Cơ Băng Nhạn:

-Ngươi nghe bà ấy nói chứ?

Chàng cũng chưa bit nữ nhân là đệ tử của Thạch Quan Âm, cứ tưởng là bà ta thôi.

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Sao ngươi biết là bà ta muốn cho lão Hồ mang ngọc trở về?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu không có người mang ngọc trở về thì cái kế hoạch lừa Quy Tư vương tiết lộ bí mật, làm sao thực hiện được?

Cơ Băng Nhạn không tin là chàng đoán đúng, nhưng nữ nhân áo trắng đã trở về thuyền. Thành ra hắn phải tin.

Bởi trở về thuyền là không hạ thủ.

Trở về thuyền là để lấy viên Cực Lạc Tinh.

Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

-Ta ước mong cái lão Vương gia đó đừng quá hồ đồ mà đem bí mật tiết lộ ra ngoài. Bởi ngày nào điều bí mật không còn bí mật nữa là ngày đó lão phải chết! Ta sợ lão Hồ cũng phải chết luôn với lão cho có bạn!
Cơ Băng Nhạn lấy làm lạ:

-Tại sao y phải chết luôn với Quốc vương?

Tiểu Phi giải thích:

-Thạch Quan Âm biết rõ không có phương pháp nào làm cho Quy Tư vương mở miệng nhưng bà ta hy vọng lão ta sẽ tiết lộ bí mật với lão Hồ, mà cũng hy vọng luôn Vương gia nhờ lão Hồ làm một phương tiện, xong việc rồi bà hạ thủ.

Chàng kết luận:

-Bà để y sống là lưu lại cái phương tiện giúp bà thành công. Thành công rồi, ba hủy diệt phương tiện đó.

Cơ Băng Nhạn không nói gì, song vẫn cho chàng có lý, và thầm ước mong Hồ Thiết Hoa thoát nạn.

Hồ Thiết Hoa thoát nạn là khi nào Quy Tư vương không tiết lộ bí mật.

Một lúc sau, thuyền tiếp tục cuộc hành trình.

Hồ Thiết Hoa hết sức kinh hãi.

Y không tin nổi là mình được sống sót! Nhưng sự thực quá rõ ràng vì y còn sống! Thạch Quan Âm không giết y, hẳn không phải không có lý do! Thạch Quan Âm không hạ thủ, lại còn trao viên ngọc cho y! Bà thủ tín?

Hồ Thiết Hoa không thể đoán nổi sự tình! Đêm xuống dần dần, không khí càng lạnh, Hồ Thiết Hoa bắt đầu run.

Chất dộc mất công hiệu dần. Y cử động được dần dần, nhưng vẫn còn yếu.

Mấy con lạc đà hoảng sợ đã chạy mất hết.

Y làm sao vượt năm mươi dặm đường, trở lại với Quy Tư vương?

Ban ngày, còn đầy đủ công lực, chưa chắc gì y dùng sức người vượt nổi đoạn đường đó trênsa mạc.

Hà huống ban đêm lại mất cả khí lực?

Cực Lạc Tinh đã trở về tay rồi y phải thận trọng hơn.

Cái lạnh càng lúc càng thấm vào da thịt. Hồ Thiết Hoa tìm cỏ khô, cành khô gom lại một đống, sau một tảng đá che khuất gió, lấy mồi lửa đánh lên đốt cháy.

Tại sa mạc có một việc rất dễ làm là đốt lửa. Bởi những vật gì sanh trưởng tại sa mạc, đều cầmnhư khô ngay từ lúc mới sanh.

Bỗng y đứng lên, vì còn yếu, y lại ngã xuống.

Trong cái thoáng mắt đứng lên đó, y phát hiện phía trước mắt có vật lạ.

Y nhìn vật lạ đó, chăm chú, thích thú hờn nhìn một nữ nhân khỏa thân.

Vật lạ đó, thật ra chẳng lạ gì. Bất quá, đó là vài đốm đen đen vàng vàng nằm trên mặt đá trắng.

Vậy mà nhìn kỹ những đốm đó, mắt y sáng rực lên.

Y cố gượng đứng, cố gượng bước tới, quan sát kỹ.

Tuy không rành thuật cải sửa dung mạo, y cũng hiểu những vật đó rất cần cho thuật cải sửa dung mạo.

Những vật đó, là hai viên thuốc, một vàng một đen, bên cạnh còn có cục a dao.

Tại sao giữa sa mạc này lại có những vật đó rơi rớt?

Ai đi trong sa mạc lại mang những vật này theo mình?

Bỗng y nhớ ra, Tiểu Phi đi đâu cũng có sẵn trong mình chiếc túi đựng vật dụng ải sửa dung mạo.

Bất giác, một ý niệmphát sinh, y cố gắng đẩt tảng đá qua một bên.

Phải vất vả lắm y mới đẩy nổi tảng đá, vì công lực y chưa ohục hồi.

Bên dưới tảng đá, có chiếc túi đựng dụng cụ và vật liệu, nhìn thoáng qua, y nhận ra ngay đó là vật của Tiểu Phi. Hơn nữa còn có một chiếc bình, đựng phấn, mùi uất kim hương.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, nghĩ:

- dslh đi đến đâu là lưu mùi hương uất kim lại đó! Trong chiếc túi có một cái khăn tay phụ nữ, khăn thêu chữ "Khúc".

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, lại nghĩ:

-Vật tặng của nàng công chúa đa tình? Có lẽ nàng tên "khúc"! Bên cạnh chiếc túi có đôi Phán Quan bút, một chiếc giày thêu, một chiếc áo lót nữ nhân.

Phán Quan bút đó đúng là của Cơ Băng Nhạn! Hồ Thiết Hoa mừng rỡ nghĩ:

-Cả hai đã gặp nhau rồi, ta còn lo sợ gì cho họ nữa? Trên đời này, có mãnh lực nào áp đảo nổi họ, khi họ hiệp nhau?

Y lấy làm lạ, chẳng rõ tại sao lại có chiếc giày thêu và chiếc áo lót.

Y cầm chiếc áo lót lên, đưa vào mũi ngửi.

Y bật cười nhận ra mùi hương rất quen.

Cái hôm y bắt hai nàng ái thiếp của Cơ Băng Nhạn, đăt lên lưng ngựa đưa về khách sạn, để bức bách Cơ Băng Nhạn y ngửi mùi hương nầy.

Thì ra những vật này là của hai nàng đó, Cơ Băng Nhạn mang theo để nhớ nhung! Y mỉm cười, cho là hai gã đa tình làm cái việc lẩm cẩm.

Y trầm tư một lúc, tìm hiểu lý do khiến Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cải sửa dung mạo.

Có thể họ bị bức đuổi cấp bách như thế nào đó, nên thay đổi dung mạo.

Mà chất thuốc dùng lại là thuốc đen, thuốc vàng, như vậy họ đổi ra xấu xí.

Một người đang đẹp muốn biến thành xấu xí, nếu không trốn chạy nữ nhân bám theo quấy nhiễu thì còn để làm gì khác hơn?

Hồ Thiết Hoa gật gù lẩm nhẩm:

đa tình! Họ đúng là những kẻ đa tình! Bỗng có người thốt:

đa tình dù sao cũng hơn vô tình chứ, phải không?

Hồ Thiết Hoa giật mình quát:

-Ai đó?

Một giọng nói ấmdịu vang lên, tiếp theo là một tràng cười trong trẻo:

đường đường Hồ đại anh hùng lại có cái gan quá nhỏ! từ phía sau tảng đá một nữ nhân bước ra.

Hồ Thiết Hoa thở phào, cười khổ:

-Sao công chúa không ở tại lều, dạo đàn tỳ bà, đang đêm đến đây làm gì?

Nữ nhân chính là Tỳ Bà công chúa! Tỳ Bà công chúa bỗng trầm giọng:

-Không có tri âm nghe, thì đàn làm gì?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Ngoài việc đàn ra, không còn việc chi khác để làm à?

Tỳ Bà công chúa trừng mắt:

-Ngươi đừng tưởng là ta chẳng có chi làm nên rong chơi gĩa sa mạc ban đêm như thế này! Thử hỏi ngươi, trong giờ phút nầy, ai mà không muốn cuộn mình trong chăn ấm? Nhưng, Vương Phi đã nói với ta như thế này:

Cái vị Hồ tráng sĩ đó tuy có võ công cao, song bất quá cũng chỉ là một bị thịt, chẳng có hồn, có trí gì cả, biết đâu chẳng bị ba gã võ sĩ lừa gạt, đoạt hết số vàng châu ngọc, rồi giết luôn? Do đó, Vương Phi sai ta theo dõi, chiếu cố ngươi. Cũng vì cái mạng rẻ tiềncủa ngươi đó, mà ta bỏ cả giấc ngủ, đừng tưởng ta thích ngâm mình giữa cái lạnh trên sa mạc! Nếu chưa mắc lừa có thể, Hồ Thiết Hoa không giận, nhưng đã bị lừa rồi, dù sao thì y cũng thẹn, thẹn thì phải giận, y hét:

-Tại hạ là bị thịt, còn công chúa là gì? Công chúa có lợi chi đó mà mỉa mai tại hạ?

Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

đừng làm oai với ta, lời nói đó, có phải ta nói đâu? Ta chỉ lập lại thôi mà! Nếu người không phục, cứ tìm người nói ra mà sừng sộ! Rồi nàng cười, tiếp:

-Ta chỉ sợ, khi gặp người nói rồi, ngươi lại chẳng dám sừng sộ! Hồ Thiết Hoa lặng người.

Tỳ Bà công chúa lại tiếp:

-Ta đi theo hướng Tây, chẳng thấy các ngươi đâu cả, làm ta phải đi quanh quẩn mãi giữa sa mạc, trong lúc ban đêm, lạnh suýt chết người vậyđó, mãi một lúc sau ta thấy ánh lửa, mới bảo những người đi theo ta đứng xa xa, để một mình ta đến đây xem sao.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tại hạ không cần công chúa giải thích rườm rà. Tại hạ biết cái tật của coing chúa, cái tật rình rập dọ thám hành động của kẻ khác! Tỳ Bà công chúa cũng cao giọng:

-Ngươi đừng làm oai với ta, ta có đụng chạm gì ngươi đâu? Ta có sanh chuyện với ngươi đâu?

Nàng nhìn y trừng trừng một lúc lâu, bật cười khan, cười một lúc, lại dịu giọng thốt:

-Ta có là vợ ngươi đâu, cứ mỗi lúc ngươi thấy ta lại làm hùng làm hổ! Hồ Thiết Hoa đỏ mặt.

Tỳ Bà công chúa nói tiếp:

-Ngươi cứ giữ cái thái độ đó mãi với tam, bắt buộc ta phải nghĩ ngươi còn yêu thầm yêu lén ta đó! Vì ta không chịu lấy ngươi làm chồng nên ngươi hận, ngươi hằn học cho hả hận! Hồ Thiết Hoa sững sốt nhìn nàng, bật cười lớn:

-Lấy vợ mà kấy cái mẫu người như công chúa, thì chẳng biết tại hạ mỗi ngày phải ohẫn uất đến bao nhiêu lượt! Tỳ Bà công chúa bĩu môi:

-Lấy không được người ta, rồi nói cho hung dữ nói để bỏ ghét! Hừ! Rõ thẹn! Rồi nàng bước đến tảng đá ngồi xuống. Nàng lạilấy trong mình ra một bình rượu nhỏ, bình bằng bạc, mở nút rót ra chén, nhấm nháp một mình.

Nàng lẩm nhẩm, nhưng cũng lớn tiếng đủ cho Hồ Thiết Hoa nghe:

đêm lạnh thế này, nếu không có rượu chắc chắn phải đông người thành băng giá mất! Hồ Thiết Hoa cũng lẩm nhẩm:

-Nếu có ai đó, định mượn rượu chọc tức ta, thì người đó lầm to! Ta mắc lừa vì uống rượu, bây giờ thấy rượu bắt nhức đầu! Y nói thế chứ y có nhức đầu đâu? Trái lại y còn nghe nhột nhạt ngứa ngáy khắp người, và dạ dày nhít nhít như có trăm ngàn consâu máy động trong đó.

Mới gây gổ với nàng đó, bây giờ còn hỏi nàng làm sao để kiếm rượu uống?

Bắt buộc y phải chịu nhịn, y quay mặt nơi khác, khỏi thấy bình rượu quá hấp dẫn.

Tỳ Bà công chúa vừa uống vừa chép chép miệng, cố khiêu gợi Hồ Thiết Hoa.

Rồi nàng lẩm nhẩm:

-Rượu cũng khá ngon đấy chứ! Mới uống mấy hớp, ta cảm thấy khoan khoái quá chừng! Hồ Thiết Hoa dằnlòng không nổi, cao giọng:

-Nữ nhân mà uống rượu đến nghe ừng ực xem bất lịch sự vô cùng. Thực không nết na gì cả! Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

-Ta không nết na vậy đó, ta càng không nết na, càng có người tức vì ta! Hồ Thiết Hoa tức thật, và y khó dằn lòng được cơn tức, chưa biết alm gì cho hả tức, bỗng y nhìn chiếc khăn, đôi mắt y vụt sáng lên.

Y chụp lấy chiếc khăn, trải rộng ra trước mặt, rồi lẩm nhẩm:

-Lấy chiếc khăn nầy lau mồ hôi nước dải, kể cũng được lắm! Tỳ Bà công chúa vụt đứng lên, nhảy vọt tới hét:

-Ngươi đánh cắp ở đâu chiếc khăn này?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

đánh cắp ở đâu mặc tại hạ, can gì đến công chúa?

Tỳ Bà công chúa rung giọng:

-Trả lại cho ta! Trả mau! Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Trả? Tại sao lại phải trả? Thế chiếc khăn này của công chúa à?

Tỳ Bà công chúa thẹn đỏ mặt:

- Dù của ta thì sao?

Hồ Thiết Hoa rùn vai:

-Tại hạ hết sức kỳ quái! Tỳ Bà công chúa trừng mắt:

-Tại sao kỳ quái?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại hạ có nghe lão Xú trùn nói là bị một con quỷ dạ xoa nào đó tự xưng là đa tình, tặng hắn chiếc khăn rách này, bắt hắn ohải mang mãi bên mình. Hắn nói hắn bực vô cùng! Bỗng y nhìnthẳng vào mặt công chúa hỏi:

-Bây giờ công chúa đòi khăn? Thế công chúa là quỷ dạ xoa chăng?

Tỳ Bà công chúa đỏ mặt hét:

-Câm! Câm ngay!... Ngươi không phải là con người mà! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Công chúa đừng làm oai với tại hạ. Lời nói đó, đâu phải của tại hạ, nếu công chúa không phục thì tìm người nói mà làm oai! Y bật cười ha hả tiếp:

-Chỉ sợ gặp người đó rồi, công chúa lại chẳng nói được tiếng nào! Tỳ Bà công chúa nhào xuống đất khóc ròng.

Hồ Thiết Hoa giật mình. Y chỉ muốn chọc tức nàng, trả đũa ngờ đâu nàng quá thương tâm.

Y bước tới cười vuốt thốt:

đừng thương tâm công chúa. Tại hạ nói đùa đấy, tại hạ bịa chuyện mà! Tỳ Bà công chúa cứ khóc, bất kể y nói gì.

Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Tại hạ nói đùa đấy, công chúa! Tại hạ đáng tội chết, đáng tội chết! Lão Xú Trùn không hề bảo công chúa là quỷ dạ xoa, mà hắn cũng chẳng bảo công chúa đa tình, tại hạ bịa ra đó! Công chúa vừa khóc vừa hỏi:

-Nhưng tại sao hắn lại vất cái vật của ta đi? Hắntùy tiện mà vất nơi nào cũng được như vậy sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Chỉ vì… Y muốn nói thật lắm, đắn đo một chút, rồi y thuật lại sự tình. Đoạn y thở dài:

-Bây giờ thì công chúa muốn mắng tại hạ cách nào, thì cứ mắng, mắng bằng thích đi. Nhưng xin công chúa đừng có khóc nữa.

Tỳ Bà công chúa đưa tay quệt ngang nước mắt thốt:

-Nếu ngươi thừa nhận ngươi là một kẻ khốn nạn nhất đời, thì ta không khóc nữa.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Thì tại hạ… đã… chẳng nhìn nhận hay sao?

Tỳ Bà công chúa cắn môi:

-Ngươi thừa nhận, sao ngươi lại thở dài? Ngươi không cam tâm phải chăng?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi lẩm nhẩm:

-Cam tâm! Cam tâm lắm, công chúa. Tại hạ thừa nhận mình là một tên khốn nạn nhất.

Rồi y mỉm cười tiếp:

-Nữ nhân mắng nam nhân là bị thịt, thì chẳng sao, nam nhân cho nữ nhân là quỷ dạ xoa, thì lại bị mắng! Đau quá chừng! Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Chẳng đau gì cả, nam nhân không được quyền nói càn, nói bướng! Nàng lấy bình rượu, đặt vào tay Hồ Thiết Hoa, rồi nhìn sang những đồ vật do Hồ Thiết Hoa vừa moi lên, nụ cười của nàng vụt tắt, mặt nàng biến sắc.

52. Chương 52: Hoa Biển Mê Hồn

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Nếu thừa nhận là một tên khốn nạn mà có rượu uống thì mình cứ thừa nhận một lầnchắc cũng chẳng đến đổi nào! Y toan đưa miệng bình lên miệng y, Tỳ Bà công chúa vội đưa tay giật chiếc bình lại buông gọn:

-Không cho ngươi uống! Hồ Thiết Hoa sững sờ:

-Sao thế công chúa?

Tỳ Bà công chúa lạnh lùng:

-Ta đổi chủ ý chứ có sao?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Mà sao công chúa đổi chủ ý chứ? Sao công chúa đổ nhanh thế?

Tỳ Bà công chúa không đáp, chỉ hỏi lại:

-Những vật kia có phải của lão Xú Trùn không?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc giày và cái áo lót là của Tử Công Kê, công chúa đừng đem những vật đó ngâm giấm, giấm đó thúi lắm, công chúa thích mùi chứ tại hạ thì ngán vô cùng! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ta đâu có ghen!... Ta có ý khác mà! Ngươi nghĩ xem những vật kia, lão Xú Trùn đi đâu cũng mang theo, nhưng giờ đây hắn đem chôn sâu dưới đất, còn hắn thì... Hồ Thiết Hoa vội giải thích:

-Hắn đã cải sửa dung mạo, nếu mang những vật đó trong người, kẻ khác bắt gặp thì nghi ngờ, thành ra hành tung sẽ bị bại lộ! Đương nhiên hắn phải giấu... Tỳ Bà công chúa vẫn thở dài:

-Mang trong mình thì còn ai bắt gặp được? Trừ ra, trong chuyến đi này hắn iết trước là phải bị nguy cơ, sợ bị lục soát trong người nên hắn mới bỏ lại! Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc:

-Công chúa nói đúng! Rượu này, tại hạ không uống được rồi! Đừng nói chi lão Xú Trùn để những vật đó lại, đến cả Tử Công Kê cũng đành phải rời những vật mà y quý nhất trần đời. Nếu không tiên đoán sẽ gặp nguy hiểm, thì nhất định họ không để những vật này lại đây! Tỳ Bà công chúa thở dài đáp:

-Chắc như vậy rồi! Hồ Thiết Hoa cung tay đập vào đầu bốp bốp:

-Nữ nhân luôn tề nhị hơn nam nhân! Vấn đề trọng yếu như thế này, tại hạ lại không nghĩ ra! Tỳ Bà công chúa lộ vẻ u buồn:

đó cũng chẳng phải là nữ nhân tế nhị hơn nam nhân đâu. Chẳng qua nữ nhân đặc biệt quan tâm đến con người họ yêu mà thôi! Hồ Thiết Hoa vội đặt viên Cực Lạc Tinh trong tay Tỳ Bà công chúa đoạn thốt:

-Viên Cực Lạc Tinh đó, công chúa mang về đi! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Còn ngươi?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Tại hạ đi tìm lão Xú Trùn.

Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Nhưng ngươi đã đáp ứng Vương phi là ngươi mang về kia mà! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

Phải! Tại hạ đáp ứng nhiều việc khác nữa, song tại hạ phải bỏ tất cả qua một bên vì tại hạ không thể điềm nhiên khi nghe lão Xú Trùn và Tử Công Kê thọ nạn.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Chúng ta chỉ ức đoán thôi, chứ làm gì nghe... Hồ Thiết Hoa chận lời:

đó lại là một điều làm cho tại hạ thêm bồn chồn! Thà biết chắc mà còn đỡ khổ hơn nghi ngờ! Bởi biết chắc, là rõ được sự tình như thế nào, chẳng hạn họ sống hay đã chết, họ bị ai ham hại, tại địa phương nào chứ nghi ngờ thì mơ hồ quá! Tỳ Bà công chúa cúi đầu:

-Ngươi đi, còn ta, ta nỡ nào điềmnhiên mà trở về?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Công chúa muốn đi theo tại hạ?

Tỳ Bà công chúa buông nhanh:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

-Còn… viên Cực Lạc Tinh?

Tỳ Bà công chúa cương quyết:

-Ngươi đã nói, việc lớn bằng trời, cũng phải đặt qua một bên, có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, bỗng lắc đầu:

-Không được! Tại hạ không để công chúa đi theo được! Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Tại sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Công chúa phải biết, đi là vào nơi nguy hiểm, cửu tử nhất sinh, mà công chúa thì… dù sao cũng là nữ nhân, giả như có điều gì… Tỳ Bà công chúa cao giọng chận lại:

-Ngươi đừng quên nơi đây là sa mạc, mà tại sa mạc thì dù sao ta cũng hiểu nhiều việc hơn ngươi, ta có thể giúp ngươi như thường. Ta nói thật, nếu ngươi không cho ta đi theo, ta cứ theo sau ngươi! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, cười khổ:

-Không có nữ nhân, thì lạnh lùng quá, có nữ nhân thì lại phiền phức quá! Đành vậy chứ biết sao! Nơi đây là một vùng đá loạn, tảng cao thì cao quá, gần như đụng mây.

Tảng thấp cũng mấy mươi trượng.

Những tảng đá có thiên hình vạn trạng bất đồng.

Nơi đây mường tượng tận cùng sa mạc, mà cũng là tận cùng trời đất.

Nếu đi khỏi nơi đây là rơi vào cái hố hư vô, cái hố biệt lập hẳn với thế giới.

Khi bình minh trở về trên vạn vật, thì chiếc quỷ thuyền cũng về đến nơi nầy.

Từ trong cửa sổ thuyền trông ra, nghìn muôn ngọn đá che khuất tầm mắt.

Đến đây rồi ai ai cũng có cảm tưởng là không thể vượt xa nữa được, bởi như đã nói đây là chỗ tận đầu.

Nhưng quỷ thuyền không dừng lại, mà còn lướt đâm sầm vào vùng đá loạn, không hề va chạm vào mô nào, ngọn nào.

Tiểu Phi thở dài thầm nghĩ:

-Căn cứ của Thạch Quan Âm tại đây sao?

Bỗng chàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ.

Con thuyền dừng lại.

Nữ nhân áo trắng hỏi:

-Các ngươi còn cử động đôi chân được chăng?

Thực ra, nàng cũng biết bọn Tiểu Phi bị Thạch Quan Âm dùng một thủ pháp độc môn gián đoạn liên hệ giữa các huyệt đạo, họ vẫn nói năng và cử động được như thường.

Tiểu Phi nhìn sững nàng không đáp.

Nữ nhân áo trắng tiếp:

-Nếu các ngươi cử động được, thì bước xuống.

Tiểu Phi còn nhìn nàng đến xuất thần, không đáp.

Nữ nhân áo trắng nổi giận:

-Ngươi muốn ta móc mắt ngươi à?

Bây giờ Tiểu Phi mới điểm một nụ cười:

-Từ lâu, tại hạ từng nghe môn hạ của Thạch phu nhân gồm toàn thiên hương quốc sắc. Giả như cô nương huệ cố đến tên tù nầy, thì cô nương hãy cho tại hạ được chiêm ngưỡng tiên dung, dù rằng trong chốc lát nửa đây tại hạ có mệnh hệ nào, cũng không ân hận! Cơ Băng Nhạn cười thầm:

-À! Ngươi lại định chơi cái trò Mỹ Nam Kế đấy! Nhưng vô luận làm sao, nàng không thể phóng thích ngươi đâu, nên thất vọng trước đi là vừa! Nữ nhân bật cười cuồng dại, cao giọng rít lên:

-Thiên hương quốc sắc là tốt! Ta sẽ cho ngươi thỏa mãn! Nàng giật vuông vải che mặt.

Tiểu Phi không còn cười được nữa.

Bình sanh, chàng chưa từng trông thấy một gương mặt nào xấu xí bằng! Gương mặt của nữ nhân xấu xí kinh khủng! Mặt quỷ có lẽ còn dễ trông hơn! Không ai tưởng tượng nổi con người có âm thanh có dáng dấp của một tuyệt đại giai nhân, lại có gương mặt xấu đau đớn như thế! Chàng nhớ đến Nhậm phu nhân Thu Linh Tố… Bà cũng có gương mặt như vậy… Không lẽ Thạch Quan Âm có tật đố kỵ những thiếu nữ đẹp, nên hủy diệt nhan sắc của họ?

Nhưng đồng là đệ tử của Thạch Quan Âm, nàng này vị bà hủy diệt nhan sắc còn vợ của Ngô Cúc Hiền thì bà để cho nguyên vẹn cái dung mạo tuyệt vời?

Có lẽ bà cần câu dẩn Ngô Cúc Hiền nên để cho nàng còn nguyên vẹn! Hay là vợ Ngô Cúc Hiền không phải là đệ tử chính thức của bà ta?

Thiếu nữ cười rợn:

-Mãn nguyện rồi chứ? Ngươi có diễm phúc lắm rồi đấy mới thấy được mặt ta! Từ nay, ngươi nên nhớ mãi điều nầy, là trên thế gian, không một nữ nhân nào xấu hơn Khúc Vô Dung! Tiểu Phi điểm nhẹ một nụ cười:

- Dung mạo xấu hay đẹp, chẳng qua do quan niệm của con người, nếu cô nương không có phong thái siêu nhiên, thì làm gì bị người hủy diệt dung mạo? Cô nương có một phong thái đẹp, thì dù cái dung mạo đẹp có bị hủy diệt cũng chẳng sao.

Người ta chỉ hủy diệt cái bên ngoài, chứ không thể hủy diệt cái bên trong.

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc, bỗng quát to:

-Xuống! Xuống mau! Nơi đây không phải là nơi các ngươi nói nhiều lời.

Tiểu Phi xuống trước, kế tiếp là Cơ Băng Nhạn, Nhất Điểm Hồng đi sau cùng.

Ngang qua nàng, y vụt đứng lại, buông lạnh:

-Cô nương không xấu! Cô nương không xấu! Y tiếc từ lời nói, bình sanh rất ít nói, ai hỏi gì cũng không nói chỉ khi nào thích, thì noi, nhưng cũng nói một vài tiếng rất gọn thôi.

Bây giờ, không ai hỏi, đột nhiên y nói một câu, dù là rất ngắn.

Kể cũng lạ.

Cho nên Khúc Vô Dung phải kinh nạgc.

Chừng như nàng có giật mình. Nàng hỏi:

-Ngươi… ngươi nói gì?

Song, Nhất Điểm Hồng là một người ít nói, đã nói như vậy là nhiều rồi đó, y bỏ đi luôn, không buồn nhìn đến nàng.

Khúc Vô Dung nhìn theo y đến xuất thần.

Aùnh mắt của nàng lạnh như giá tuyết, giá tuyết như gặp một sức nóng tan ra từng giọt, từng giọt chớp ngời.

OOo Trong vùng núi loạn, có một con đường nhỏ, quanh co, người miền núi gọi là đường ruột dê.

Đại hán có phận sự áp giải bọn Tiểu Phi, nghiêng mình trước Khúc Vô Dung, cung kính hỏi:

-Có nên bịt mắt bọn họ ngay bây giờ không?

Khúc Vô Dung đã trở lại bình thường, lạnh lùng thốt:

-Không cần phí sức làm việc thừa. Con đường quỷ này, tại một nơi thần bí, dù dẫn chúng đi qua mấy lượt, chưa chắc gì chúng nhận được phương hướng. Trên thế gian này, vô luận là ai, vào trong rồi là đừng mong lọt ra bên ngoài.

Tiểu Phi còn đứng đàng xa xa, chờ dẫn đường, nghe thế mỉm cười:

-Thật vậy sao?

Khúc vô Dung bĩu môi:

-Trừ khi có người khiêng các ngươi ra, còn không thì cũng đừng hy vọng! Thực ra Tiểu Phi cũng nhận thấy là vùng núi non này, nửa phân do thiên tạo, nửa phần do nhân lực, đường lối khúc chiết vô cùng, lại ẩn ướ có cái đạo lý sanh khắc giữa các sơn đạo.

Có thể ví địa thế nơi đây là một Bát quái đồ, cái học của con người đem áp dụng tại một vùng hiểm sâu như thế, được phát huy trọn vẹn với cái oai của trời đất.

Có những tiếng vi vu huyền bí làm cho khách lữ hành đi ngang qua đây thêm phần hãi hùng, những tiếng đổ do gió lộng từ muôn phương đổ về lòn qua khe đá, tàng cây, mường tượng tiếng quỷ hú mà còn….

Con đường đã hẹp, người khó khăn, gió mang cát về, vần bên trên đầu, che khuất trời cao.

Tiểu Phi thở dài:

-Hiển tuấn thật! Bình sanh ta chưa thấy một vùng nào như vùng này. Chỉ nội cái thế tự nhiên của địa phương cũng đủ làm cho con người lọt vào đây phải mê man rồi, Thạch phu nhân cần gì phải bày thêm trận đồ?

Khúc vô Dung thản nhiên:

-Nơi đây đã lấy gì làm hiểm trở? Cái chỗ hiểm trở cùng cực là chỗ các ngươi sắp đến! Tiểu Phi cau mày:

-Nơi nào nữa?

Khúc vô Dung không đáp.

Rồi nàng vượt đi lên trước. Nàng quanh qua đông, rẽ sang Tây, nàng bước đi rất dễ dàng, không cần nhận hướng.

Tiểu Phi nghĩ rằng, nếu là một mình chàng, không có nàng dẫn đường thì dù có đi mãi suốt đời chung quy cũng quanh quẩn tại một nơi - nơi khởi hành! Trên dầu cát che, trước mắt cát che, sau lưng cát che, nhìn quanh quẩn không thấy xa được, mà dù có thấy thì cũng chỉ thấy những khúc quanh, nơi đây con đường quanh lộn, chừng như ngoằn nghoèo hơn ruột da.

Bỗng trong vầng cát mờ mờ có bốn năm người xuất hiện.

Mường lượng mỗi người có cầm một cái chổi quét đường, họ làm công việc đó rất chậm chạp, họ làm như cái máy đều đều, họ có vẻ thọ nhận công tác đó từ lúc thiếu thời và thi hành công tác đó cho đến lúc hắt hới thở cuối cùng.

Họ là bọn người nô lệ được sung vào công tác đó chăng?

Nhưng khi đến gần, trông thấy họ Tiểu Phi giật mình.

Bọn nô lệ ti tiện đó tuy y phục lam lũ, tuy đầu tóc rối bù, song tất cả đều là mỷ nam tử.

Họ là những chàng trai đẹp nhất đời! Bất quá thần sắc họ ngơ ngác, như những tên điên khùng ánh mắt lờ đờ, họ đã quên hẳn họ những con người, đừng nói chi đến thân thế.

Tuy nhiên Tiểu Phi hiểu rõ, ngày nay họ ra thân thế đó chứ ngày xưa hị từng vang bóng một thời, dĩ vãng của họ hẳn huy hoàng vô tưởng. Và, đương nhiên họ đã hưởng thụ hầu hết những lạc thú giàu sang.

Giờ đây họ là những cái bóng mờ chờ giờ tan biến.

Thiên hạ dù quên mất họ rồi. Nhưng biết đâu ở một góc trời xa xăm nào đó, còn một vài tri kỷ đang nhìn trong mông lung, hy vọng thấy bóng hình họ, thường nhớ đến họ mà đổ lệ bi hoài! Kẻ quên thì nhiều kẻ nhớ thì ít! Quên và nhớ chẳng thiệt, mà cũng chẳng lợi gì cho họ.

Có một câu thơ oc nào đó nói lên cái ý mỉa mai của kết cuộc một đời người:

Xương rủ tàn nơi đất vắng.

Là hình ấp ủ của thâm khuê! Chàng nghe buồn thương tâm trường khóc mướn thương vay, thì làm sao xứng đáng là anh hùng hiệp sĩ?

Bởi anh hùng hiệp sĩ là những người sống cho thiên hạ hơn sống cho chính mình.

Và sự nghiệp của họ, chỉ là cái danh, loại danh trống rỗng! Những người trước mặt, chỉ biết có cái việc quét đường họ không cần biết đến sanh mạng của họ.

Tiểu Phi đập nhẹ tay vào vai một người hỏi:

-Sao bằng hữu không ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc?

Người đó ngẩng đầu lên, lơ đảng nhìn chàng, như nhìn về xa thẳm, không biểu lộ một cảm nghĩ nào, cúi đầu xuống, buông lửng lờ:

-Không ngơi nghỉ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bằng hữu thích quét đường lắm chăng?

Người đó lần này không ngẩng đầu lên nữa:

-Thích! Tiểu Phi giật mình:

-Nhưng cát ở đây, cũ bay đi, mới lại về, quét đến khi nào cho sạch?

Người đó đáp:

-Ta không quét cát! Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Chứ bằng hữu quét gì?

Người đó suy nghĩ một chút:

-Quét đầu lâu người chết! Tiểu Phi cười hì hì:

-Nhưng đâu có chiếc đầu lâu nào trên đường?

Người đó lại ngẩng mặt lên, nhìn chàng nhếch môi điểm một nụ cười, vẻ cười đáng sợ, từ từ thốt:

-Bây giờ thì không, chốc nữa thì có.

Chẳng hiểu tại sao, Tiểu Phi nghe lạnh khắp người.

Chàng muốn hỏi thêm người đó nhiều việckhác nữa, chẳng hạn, hỏi y là ai, tại sao y ra thân thể đó! Nhưng chàng nhận ra, nơi con người đó ẩn ước như có bóng Thạch Đà, y hoàn toàn giống Thạch Đà, không phải giống ở dung mạo, mà là giống dáng dấp, hơn nữa, Thạch Đà thì câm và điếc và mù, còn y thì không câm điếc, mù.

Thạch Đà hay những người này, cũng như nhau, họ quên thân thế, cái thân còn đó, sanh mạng thực sự đã chết rồi.

Bất quá, họ chỉ là những cái xác còn cử động được vậy thôi.

Sanh mạng của họ đúng ra, chưa chết, bởi họ còn di động được nhưng họ đã rứt cái sanh mạng đó mà hai tay trao cho Thạch Quan Âm rồi, để trở thành công cụ không hồn của bà ta.

Chàng thầm nghĩ:

-Thạch Quan Âm! Thạch Quan Âm! Cái ma lực của ngươi, hẳn phi thường. Ta cũng ngán luôn! Đi như thế, chẳng biết được bao lâu thời gian rồi, bao nhiêu con đường. Bỗng cơn gió thổi qua, mang đến hương hoa ngào ngạt.

Mùi hoa không là mẫu đơn, không là lan, huệ, cúc,… mùi hoa vừa dịu vừa ngót, múi hoa mà ngọt thế mới kỳ! Mùi hoa mường tượng từ trên không vần vần xuống… Không khí lại càng phút càng ấm. Rồi dần dần như nóng lên.

Không khí nóng, Tiểu Phi có cảm tưởng là sơn cốc biến thành một lò lửa.

Lò lửa đó, chẳng phải đốt cháy ai, mà chính là luyện cho con người tiêu hồn, chỉ còn cái xác để phụng sự bà ta! Những khoảng nóng của sơn cốc không dài lắm, qua khỏi khoảng nóng rồi, bọn Tiểu Phi đến một vùng rộng rãi.

Nơi đó là một biển hoa.

Giữa vùng núi non chen chúc nhau như thế này, có một khoảng trống cũng là một sự lạ khoảng trống đó lại là một biển hoa, thêm một sự lạ nữa! Nhìn ra, gần cũng như xa, nhìn toàn là hoa, và hoa.

Núi on như chìm trong biển hoa.

Nơi nào có hoa, đương nhiên phải đẹp, hoa không đẹp, cảnh cũng đẹp rồi, huống hồ hoa đẹp?

Mà lại toàn là hoa lạ, Tiểu Phi cũng sành hoa, song đành chịu không biết tên các loại hoa đó! Bất giác chàng thở dài:

-Một biển hoa lạ giữa muôn trùng ngọn núi thấp cao! Một địa phương hy hữu! Một khung cảnh thần tiên! Khúc Vô Dung lạnh lùng:

-Những loại hoa nầy, người phàm tục đừng mơ tưởng trông thấy! Tiểu Phi mỉm cười:

-Chắc là hoa được lấy giống từ trên cung trời?

Khúc Vô Dung gật đầu:

đúng! Đây toàn là hoa trời, không có loại hoa nào là hoa đất! Tiểu Phi nhìn sang Cơ Băng Nhạn, cười nhẹ:

-Nếu vậy con mắt của chúng ta có diễm phúc quá chừng! Cơ Băng Nhạn không nói gì.

Hắn nghe hình như nhủn lại, mắt của hắn hoa lên, hắn chỉ muốn nhắm mắt lại, hắn muốn ngủ một giấc dài bởi cái cảnh trước mắt hắn say đến hôn mê, nếu không ngủ hắn phải điên loạn.

Nhưng cái này, êm dịu hơn cái say vì rượu.

Rồi hắn phát giác ra, hương hoa chừng như có cái gì kỳ quái.

Muộn rồi! Trong khi Tiểu Phi nói chuyện, thì Cơ Băng Nhạn thở dài nghĩ:

-Công lực của hắn thâm hậu! Định lực của hắn mạnh… Tiểu Phi hỏi:

-Vừa rồi cô nương có nói là càng đi tới, bọn tại hạ càng vào sâu chổ nguy hiểm kỳ cùng. Tại hạ tưởng đã đến nơi rồi chứ?

Khúc Vô Dung trầm ngâm một lúc:

-Ngươi cho rằng nơi này hung hiểm nhất?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Phàm những vật có cái đẹp đặc biệt, cái đẹp phi thường, thì những vật đó nguy hiểm nhất. Hương hoa ngọt dịu đặc biệt phi thường thì hương hoa đó phải có độc… Bỗng chàng nhủn người, rồi ngã xuống.

Cơ Băng Nhạn cười thầm:

-Thì ra hắn không aco minh như ta tưởng! Hắn nhìn sang Nhất Điểm Hồng, ánh mắt lạnh lùng của y bắt đầu mê loạn.

Cơ Băng Nhạn tưởng mình hồi xuân đến độ trở thành trẻ nít, bởi giấc mộng hắn vừa trải qua êm dịu phi thường.

Và chỉ có những thiếunhi mới có những giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại hắn thấy mình ở trong một ngôi nhà hoa lệ, một ngôi nhà dựng trong mơ cũng không đẹp bằng.

Khúc Vô Dung ngồi trước mặt hắn, nhìn hắn đến xuất thần.

Nhưng thực sự, chẳng phải nàng nhìn Cơ Băng Nhạn, mà nàng nhìn Nhất Điểm Hồng nằm cạnh hắn.

Đôi mắt của nàng si dại quá, Cơ Băng Nhạn nhận ra điều đó, thoáng giật mình, song rất thích thú thầm nghĩ:

-Không lẻ liễu đầu nầy lại têu tảng đá lạnh rồi?

Khi Nhất Điểm Hồng tỉnh giấc, Khúc Vô Dung vội quay mặt nơi khác.

Nhất Điểm Hồng tỉnh lại rồi, việc đầu tiên là trừng mắt nhìn nàng dù nàng đang nhìn nơi nào đó.

Cơ Băng Nhạn lại thích thú vô cùng.

Chỉ có mỗi mình Tiểu Phi chẳng thấy gì cả.

Chàng còn mê mê mang, có lúc lí nhí trong miệng, song chẳng biết chàng nói gì, tỉnh mà nói hay mê mà nói.

Vừa lúc đó có hai thiếu nữ từ bên ngoài chạy vào, nàng mặc y phục vàng nhìn chàng, cười nhẹ hỏi:

-Có phải đây là tên trộm khét tiếng về nghề nghiệp mà cũng khét tiếng về đẹp trai đây chăng?

Nàng kia vận y phục xanh, cười hì hì nửa đáp nửa hỏi:

-Nghe nói hắn là tay lợi hại lắm. Nếu hắn lợi hại thì giờ đây đâu đến đổi phải nằm bất động tại đây?

Nàng áo vàng mỉm cười:

-Nhưng, về dung mạo, thì hắn đẹp hơn lời truyền thuyết nhiều, thảo nào, mà có vô số thiếu nữ ước mơ hắn vào phòng của họ, lấy mất vài vật gì, vì họ mơ ước như vậy chẳng qua để có dịp trông thấy mặt hắn! Cả hai nói toàn là những lời nam nhân trên thế gian này đều muốn chính mình được hai nàng nói đến.

Cả hai nói được như vậy, và cả hai tự nhận mình cũng đẹp như ai chứ nếu họ xấu thì khi nào dám nói như vậy? Họ xấu họ phải ganh với những nàng được Tiểu Phi viếng, họ đẹp thì họ có quyền mơ ước và họ chắc chắn sự ước mơ có thể thành sự thật! Nhưng, họ có đẹp như thế nào, theo họ tưởng, Tiểu Phi vẫn xem họ rất tầm thường.

Chàng nghĩ:

-May phước cho các ngươi, nhờ không quá đẹp, nên tránh khỏi cái họa như Khúc Vô Dung. Ta từng nghe người nói, kẻ xấu có phúc hơn kẻ đẹp, bây giờ ta mới nhận ra lời nói đó chí lý vô cùng.

Chàng nhìn hai nàng mỉm cười.

Thiếu nữ áo vàng bỗng thấy quanh mình rạng rỡ, cái tánh hồn nhiên mất hẳn, nàng trở nên e ấp sượng sùng.

Còn nàng áo xanh cứ cười, chừng như không thể nín cười được.

Khúc Vô Dung cau mày bước ra ngoài.

Nàng áo vàng vẩu môi hừ một tiếng:

-Tiểu liễu đầu làm màu mè đáng ghét! Ngươi không hiểu ta, chứ bọn ta thì thừa hiểu ngươi! Tiểu Phi đảo mắt nhìn quanh, cố ý hạ thấp giọng:

-Cô nương dè dặt một chút chứ, nói lớn quá, nàng nghe lọt thì sao?

Nàng áo vàng hừ một tiếng nữa:

-Nghe lọt thì sao? Rồi làm gì ta?

Tiểu Phi tiếp:

-Theo tại hạ nhận thấy, thì Khúc cô nương là một đại nhân vật tại đây. Mà hai vị chừng như nhập môn chưa lâu lắm, nếu đắc tội với nàng thì bất tiện biết bao?

Nàng áo vàng trừng mắt, vụt cười khan:

-Ngươi đừng lo cho bạn ta, sư phó đối với môn đệ đều có cái tâm nhân từ đồng nhau, bọn ta không sợ nàng đâu! Nàng áo xanh bật cười hắc hắc:

-Chỉ cần ngươi biết điều với bọn ta, bọn ta sẽ có phương pháp làm cho ngươi sung sướng trong thời gian ở tại đây! Tiểu Phi ngưng ánh mắt nhìn nàng.

Bỗng chàng thở dài.

Nàng áo xanh hỏi:

-Tại sao ngươi thở dài?

Tiểu Phi thở dài luôn:

-Rất tiếc tại hạ mất hết khí lực, nếu không… Chàng bỏ lửng câu nói, rồi nhìn hai nàng.

Nàng áo xanh dần dần đỏ mặt, khẽ cắn vành môi, từ từ thốt:

-Ngươi đừng nóng nảy, phải có một ngày… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chẳng lẽ cô nương không nóng nảy?

Nàng áo xanh bật cười khanh khách:

-Ngươi quả nhiên danh bất hư truyền, đáng ghét lắm mà cũng đáng yêu lắm! Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ cũng chẳng biết mình trúng loại thuốc mê gì, tại sao lợi hại như vậy?… Chàng nhếch nụ cười khổ tiếp:

-Chắc hai cô nương không biết đâu! Đáng lẽ tại hạ phải hỏi Khúc cô nương mới phải! Nhất Điểm Hồng đã nhắm mắt.

Cơ Băng Nhạn biết ngay ý tứ của Tiểu Phi, hắn thấy hai nàng đỏ mặt.

Nàng áo xanh cười lạnh:

-Ngươi tưởng chỉ có nàng ấy biết?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Thế ra hai cô nương cũng biết à?

Nàng áo vàng chợt phát giác ra, Tiểu Phi chỉ nhìn bạn nàng chứ không nhìn nàng.

Nàng chận lời bạn, hỏi lại chàng:

-Ngươi có thấy những hoa đó?

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu không thấy thì tại hạ đâu đến đổi ra thân thể như vầy!

53. Chương 53: Cốt Cách Trời Sanh

Nàng áo vàng lại hỏi:

-Ngươi có biết là hoa gì chăng?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Bình sanh tại hạ chưa từng thấy! Nàng áo vàng đắc ý:

-Cho ngươi biết, hoa là Anh Phiêu Hoa, cỏ là Đại Ma Thảo, sư phó ta mang từ Thiên Trúc về, nơi nào nóng như thiêu đốt mới sanh trưởng được.

Tiểu Phi giật mình kêu lên:

-Anh Phiêu? Đại Ma? Kỳ quái! Cái tên rất lạ! Nàng áo vàng tiếp:

-Ngươi trúng phải mê dược do Anh Phiêu Hoa và Đại Ma thảo phối luyện.

Trúng loại mê dược đó quá độ, có thể phát điên, nhưng nó cũng có công hiệu làm cho con người khoan khoái nhẹ nhàng như phiêu phưởng lên tiên! Tiểu Phi giả vờ kinh hãi:

-Ngửi nhiều quá lại phát điên?

Nàng áo vàng cao hãnh:

-Chẳng những điên, mà mắt lại còn thấy nhiều ảo ảnh, thành con người mất hẳn trực giác! Nàng áo xanh thấy Tiểu Phi chỉ chú ý đến cô bạn nàng, bỏ rơi nàng, tưởng chừng phát điên lên được, vội hớt lời cô bạn:

-Trúng phải mê dược đó, tâm thần rối loạn nhưng các ngươi lại thấy hăng say, muốn tìm một người không còn là người nữa mà đánh nhau, đánh đến khi nào không còn cử động nổi nữa mới thôi.

Nàng cười cười dứt lại tiếp:

-Con người không còn là người nữa, mất cả tri giác rồi, không ai đánh ngã, mà các ngươi lại bị mê dược hành hạ, lại càng khó đánh ngã con người đó, cuối cùng rồi các ngươi phải ngã. Cho nên, dù là đệ nhất cao thủ, mà trúng phải mê dược đó, chỉ duy trì được một lúc, không đánh nhau với ai, cũng phải ngã! Tự nhiên mà ngã.

Nàng áo vàng lại chận:

-Mê dược đó, dùng quá độ là hư hại, dùng vừa phải là ngươi trở thành một kẻ bất khả bại, chỗ lợi và chỗ hại của mê dược đó là vậy, cho nên biết dùng nó là khỏi cần học võ công, cũng đánh ngã địch, dùng lậm quá là hư hại mình. Nó quý hơn bất cứ loại võ công nào là thế đó.

Cơ Băng Nhạn kinh hãi thật sự.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ chỉ thấy hai cô nương rất đáng yêu, chứ chẳng thấy đáng sợ như một kẻ địch lợi hại. Tại hạ mong đừng có cái ảo giác nào đó để mãi mãi yêu hai cô nương! Nàng áo xanh cười hắc hắc:

-Vì ngươi trúng mê dược không nhiều lắm nên chỉ mềm nhủn người thôi chứ không đến đổi có ảo giác! Nàng áo vàng tiếp:

-Loại mê dược đó, có những điểm thần kỳ như vậy tùy theo phân lượng mà sanh hiệu quả. Nhiều phân lượng, nó là loại độc dược ít phân lượng, nó trở thành tiên dược! Tiểu Phi tán một câu:

-Hai cô nương quả là những bậc bác họ đại tài... Một giọng nói lạnh nhạt vang lên đáp lời chàng:

-Nhưng rất tiếc hai nàng đã nói quá nhiều! Âm thinh lạnh nhạt nhưng rất êm, rất dịu, rất thanh nhã, có cái ma lực thu hút phi thường.

Tiểu Phi nghe, tâm thần vô cùng sảng khoái.

Hai thiếu nữ nghe biến sắc ngay.

Một bóng hồng tha thướt bước vào, khoác bên ngoài một chiếc áo dài màu trắng.

Người đó là một nữ nhân, dáng đi không có gì đặc biệt, nhưng tỏ rõ phong thái tân kỳ mỹ lệm không một danh từ nào trên thế gian diễn tả nổi.

Chiếc áo trắng bằng sa mỏng, lảm nổi bật cái chất cao quý của nữ nhân.

Nơi mặt, có vuông sa che phủ, không ai trông rõ dung mạo chính cái kín đáo đó tạo chon ữ nhân vẻ huyền ảo làm tăng thêm dáng người diễm kiều.

Khúc Vô Dung cũng có phong thái như vậy, bảo nàng trang đúng như nữ nhân, thì không làm sao ai phân biệt nổi hai người.

Cái phong tư đó do trời sinh, trên đời chẳng có ai học tập được dù phải học tập suốt đời.

Tiểu Phi thở dài:

-Thạch Quan Âm! Chung quy, tại hạ cũng gặp được bà! Một nam nhân gặp được một nữ nhân như bà, kể ra đôi mắt có diễm phúc lắm! Nhưng tại hạ mong muốn, trên thế gian này đừng bao giờ có bà! Hai thiếu nữ sụp lạy:

-Kính chào sư phó! Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ta đối với tất cả môn đồ, đều có một lòng nhân, không hơn không kém, không riêng với bất cư nàng nào, như hai ngươi vừa nói. Có đúng vậy không?

Hai thiếu nữ vẫn còn nằm sát đất run run giọng:

đó là lão nhân gia ban bố từ bi cho tất cả! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Tốt lắm! Bổng, bà vẫy tay về Khúc Vô Dung đang đứng bên ngoài lạnh lùng bảo:

-Ngươi không giết nổi chúng nó, thì để cho chúng giết ngươi! Một giọng nói hết sức thản nhiên, giọng nói quyết định sanh mạng con người! Thản nhiên xem mạng sống con người như một món đồ, dùng thì giữ, không dùn thì bỏ! Giá trị một sanh mạng, đối với bà ta rẻ quá! Khúc Vô Dung bước vào.

Nàng không biểu hiện một cảm tình nào nơi gương mặt điềm nhiên hỏi:

-Hai ngươi chưa đứng lên sao?

Tiểu Phi không điềm nhiên nổi:

-Hai nàng đó bất quá có nói một vài câu, thế mà phun nhân không để cho họ sống! Như vậy có tàn nhẫn lắm không?

Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Ta đối với môn đồ bằng một lòng nhân như nhau, chết hay sống, do chúng, như vậy là công bình, sao gọi là tàn nhẫn?

Bà thản nhiên quá, bà có lý quá, công bình như vậy còn ai nói được gì?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi, cười khổ:

-Vô luận làm sao, tại hạ mong phu nhân tha thứ cho họ! Thạch Quan Âm so vai:

-Ngươi có biết tại sao hai nàng không van cầu ta?

Quả nhiên hai thiếu nữ đã đứng lên, cả hai không nói gì, thân hình run run, nhưng chuẩn bị thế giao đấu.

Tiểu Phi thở dài, không nói gì nữa.

Thạch Quan Âm từ từ tiếp:

-Chỉ vì hai nàng biết rõ, ta đã nói gi, vĩnh viễn không hề biến cải lời nói! Tiểu Phi thở dài:

-Như thế hai nàng chết là vì tại hạ mà đắc tội! Thạch Quan Âm lạnh nhạt:

-Ngươi không nên khó chịu! Ngươi đừng tưởng, sở dĩ chúng phải chết vì đã nói ra một bí mật với ngươi! Nếu ta không muốn cho ngươi nghe điều bí mật đó, thì ta đã khóa miệng chúng rồi! Tiểu Phi lại thở dài thêm một tiếng:

-Phải đấy! Một kẻ sắp chết có lỡ nghe điều bí mật, cũng chẳng quan hệ gì. Bởi sau khi nghe rồi, kẻ đó còn đem tiết lộ lại với ai được nữa? Nghe để mang theo về lòng đất thì có sao?

Thạch Quan Âm gật đầu:

đúng vậy! Tiểu Phi lại nói:

-Nếu thế, vì sao phu nhân muốn cho hai nàng chết?

Thạch Quan Âm lạnh lùng:

-Nào phải ta muốn? Chính chúng tự tìm cái chết! Tiểu Phi kinh ngạc:

-Chính hai nàng tự tìm cái chết?

Thạch Quan Âm không đáp. Cơ Băng Nhạn thở dài than thầm:

-Tại sao ngươi bỗng nhiên lại biến thành ngốc tử? Bà ấy đã mê tít ngươi rồi, mà hai liễu đầu thì lén lút vào đây, tỏ trước cái chủ ý của chúng, thế chẳng phải là tự chúng tìm cái chết chăng? Khi nào bà ấy dung tha cho ai phỗng tay trên?

Lúc đó nàng áo vàng và nàng áo xanh đã xuất thủ.

Công lực của hai nàng còn non kém, cho nên Tiểu Phi bảo rằng hai nàng mới nhập môn, nhưng chiêu thức cả hai đưa ra, vừa gấp lại vừa ngụy dị, ngoài chỗ tưởng của mọi người.

Một người không có công lực thâm hậu, quyết chẳng khi nào xuất thủ ác độc như vậy nổi.

Nghĩ cho kỹ, tất thấy chẳng có chi lạ cả.

Bởi cuộc đấu hôm nay, chẳng phải vì tranh giành tài, lợi, hoặc địa vị danh vọng gì mà chính là một cuộc đấu tranh giành sự sống, thắng là sống, bại là chết, đương nhiên hai nàng phải dốc toàn lực mà đánh, có thể bảo là đánh như điên.

Do đó, lối xuất thủ của hai nàng phải ác độc.

Nàng áo xanh vươn hai bàn tay ra mười ngón xoè thẳng như mười mũi dùi, nàng cắn răng, giương tròn mắt, phóng mười ngón tay tới yết hầu của Khúc Vô Dung.

Mười ngón tay đó, đi được nửa tầm, biến thành móc câu, nếu chụp trúng yết hầu đối phương, là mười móc câu sẽ móc đứt khí quản. Trong hai bàn tay nàng vươn ra với mười móc câu, người ta có cảm tưởng con chim ưng chồm hai chân chụp một con gà, một con thỏ.

Nàng áo vàng thì đôi mắt đỏ rực, vươn cánh tay hữu, bàn tay xoè thẳng, năm ngón khép cứng tạo thành một lưỡi đao, nàng chọt lưỡi đao đó thẳng tớingực Khúc Vô Dung.

Đồng thời, bàn tay tả nắm cứng lại, cứng đến độ mấy móng tay mất hẳn máu biến thành trắng nhợt, tay quyền đó tung vào huyệt đan điền của đối phương, nơi dạ dưới.

Một chưởng và một quyền đó, xem ra chẳng có gì đặc biệt, song lối xuất thủ từ tư thế đến bộ vị, hết sức ngụy dị, bởi nhanh quá nên người xem chẳng biết nàng phát xuất từ nơi nào, tay đưa cao đánh tới hai tay tù dưới đánh thốc lên, hoặc ở nửa chừng đánh thẳng sang địch.

Tiểu Phi thở dài, thầm nghĩ:

-Võ công của Thạch Quan Âm quả nhiên khác thường! Cái khác thường thần diệu chứ chẳng phải kiểu cách. Đệ tử mới nhập môn của bà ta còn phát huy được oai lực như vậy, thì bà ta ghê gớm đến bậc nào?

Nhưng Khúc Vô Dung không hoàn thủ, trái lại nàng chỉ né tránh thôi.

Và nàng né tránh đúng ba chiêu của địch.

Võ công của nàng cao hơn hai đối phương mấy bực, chừng như nàng không muốn nghinh đón thế công của những kẻ liều mạng, do đó, nàng né tránh, đỡ phải tiêu hao công lực chạm đòn với nhau.

Nàng thủ, có lẽ để chờ đối phương kiệt lực rồi, mới phản công.

Hai thiếu nữ kia càng đánh càng hùng hổ, chiêu thức sau luôn luôn tàn độc hơn những chiêu thức trước, chẳng những thế, lại còn quái không tưởng nổi.

Đến Tiểu Phi cũng chẳng nhận ra lai lịch của những chiêu thức hai nàng xử dụng.

Những chiêu thức đó, những môn phái trong giang hồ không có, về nàng áo xanh thì mường tượng nàng áp dụng Ưng Trảo công mà cũng có thể bảo là nàng xuất thủ theo phép cầm nã, nhưng nhìn kỹ lại thì phảng phất phép Suất Giảo của võ lâm Mông Cổ, có điều không hung hãn cho lắm thôi.

Nàng áo vàng có lối xuất thủ như chặt, chém hoặc hất, lúc phát chiêu thì như vậy, song sau đó lại biến hóa liền.

Lối đánh đó có thể gọi là Trảm, nhưng võ học của Trung Nguyên không hề dùng Trảm làm thủ quyết.

Bởi khi nào dùng đao mới áp dụng thủ quyết Trảm.

Tiểu Phi kinh ngạc, thầm nghĩ:

-Như thế thì võ công của Thạch Quan Âm xuất xứ từ ngoại quốc hay sao? Thủ pháp của bà ta truyền dạy cho đệ tử hoàn toàn bất đồng với thủ pháp bất cứ môn phái nào tại Trung Nguyên.

Song phương hai chọi một, đã giao tiếp với nhau độ vài mươi chiêu rồi.

Khúc Vô Dung vẫn tránh né, chưa chịu phản công.

Thạch Quan Âm lạnh lùng hỏi:

-Vô Dung! Ngươi bắt đầu mềm lòng từ lúc nào thế? Không lẻ ngươi chẳng nỡ hạ thủ?

Bà vừa dứt câu, Khúc Vô Dung lập tức đánh trả lại hai thiếu nữ.

Chiêu thức nàng đánh ra, lại hoàn toàn bất đồng với chiêu thức của đối phương.

Nàng áo vàng nghinh đón chiêu đó, thừa lúc song phương va chạm chưởng kình, nàng uốn lưng một chút, lòn tới, dọc theo phía vai tả của địch, lẻn ra sau lưng.

Từ đó, nàng dùng cạnh bàn tay chém tạt vào lưng Khúc Vô Dung.

Bộ pháp linh hoạt, thân pháp nhẹ nhàng, một nàng phía trước, một nàng phía sau, dồn Khúc Vô Dung vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.

Thủ pháp phải được linh diệu, tự nhiên, nếu không thì thành ra miễn cưỡng, chẳng những tỏ rõ mình kém tài, mà còn cầm như chờ bại.

Nhưng, Khúc Vô Dung diềm nhiên như thường.

Nàng áo vàng vừa chém sống tay tới, nàng tạt qua một bên, không cần quay mặt lại nhưng nàng lùi một bước.

Nàng lùi một bước, nàng áo vàng hụt tay, tới một bước. Cả hai ngang mặt nhau.

Thạch Quan Âm gật đầu:

đánh ra được chiêu đó, quả không uổng phí ba năm học tập! Bà vừa dứt câu nàng áo vàng ngã xuống.

Trong khi đó, nàng áo xanh cũng bị bức thoái. Nhìn thấy nàng áo vàng đã gãy một cánh tay, nàng áo xanh hét lên một tiếng, lao người vào Khúc Vô Dung.

Khúc Vô Dung lạnh lùng tràn qua một bên, hoành tay chặt xuống.

Đầu là phần được nàng áo xanh phòng vệ nhất, ngờ đâu, Khúc Vô Dung lại chặt xuống đầu! Chặt đúng lúc nàng áo xanh biến đổi chiêu thức! Trong lúc biến đổi chiêu thức, sự phòng vệ phải tối nghiêm mật. Dù chỉ lơi trong một giây, nàng áo xanh phải mất mạng trước thủ pháp nhanh như điện của Khúc Vô Dung.

Cái tuyệt diệu của Khúc Vô Dung là nàng dùng chiêu thức của nàng áo xanh hạ nàng áo vàng, sau đó lại dùng chiêu thức của nàng áo vàng hạ luôn nàng áo xanh.

Nhất Điểm Hồng và Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau, cả hai cùng giật mình.

Tiểu Phi thì nhẹ cau đôi mày, chừng như chàng không tưởng nổi có sự tình như thế.

Khúc Vô Dung lạnh lùng như chẳng có việc chi xảy ra bước tới cạnh Thạch Quan Âm nghiêng mình:

-Lão nhân gia còn điều chi phân phó?

Thạch Quan Âm trầm lặng một lúc rất lâu, bỗng bật cười khanh khách:

-Lâu lắm rồi ta không thấy ngươi xuất thủ! Không ngờ võ công của ngươi tiến bộ đến mức độ đó! Hiếm có! Thực hiếm có! Khúc Vô Dung cúi đầu:

-Không phải võ công của đệ tử tiến bộ, mà là vì hai nàng đó lười luyện tập.

Thạch Quan Âm cười nhạt.

Thạch Quan Âm nhìn thoáng qua Tiểu Phi cười nhẹ:

-Không tin, ngươi cứ hỏi Đạo Soái Lưu Hương xem! Con người danh chấn càn khôn còn phải ngợi khen thì ngươi nên công nhận là phải hơn! Khúc Vô Dung điềm nhiên:

- Dù sao thì cũng nhờ lão nhân gia giáo huấn! Thạch Quan Âm trầm ngâm một lúc, rồi bật cười:

-Ngươi động mở miệng là gọi ta lão nhân gia. Chẳng lẽ ta quá già rồi?

Khúc Vô Dung cúi đầu chẳng dám nói gì?

Thạch Quan Âm thở dài:

-Mà phải đấy! Ta già rồi! Còn gì! Già là sắp chết ta có còn hưởng được bao nhiêu năm nữa đâu! Rất có thể một ngày nào đó, ngươi lại giết ta! Có phải vậy không?

Khúc Vô Dung điềm nhiên:

đệ tử không dám! Thạch Quan Âm cười lạnh:

-Có gì mà ngươi không dám! Luận về võ công hiện tại của ngươi đến Trường Tôn Hồng củng không tiếp nổi ba trăm chiêu của ngươi! Thì trong vòng vài năm nữa, nếu muốn giết ta, ngươi chỉ trở bàn tay! Có nhọc mệt gì?

Khúc Vô Dung cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, đoạn lấy trong tay áo ra một thanh ngân dao nhỏ, loại dao của Trường Tôn Hồng xử dụng tại khách sạn sa mạc, tay tả cầm dao, chặt đứt bàn tay hữu của nàng.

Máu hồng vọt ra thành vòi.

Khúc Vô Dung lạnh lùng không biểu lộ một cảm giác nào, từ từ hỏi:

-Bây giờ sư phó đủ tin đệ tử chưa?

Lệ thảm theo câu nói trào ra, dù gương mặt lạnh lùng.

Lệ bi hoài chứ không phải lệ đau đớn.

Gương mặt nàng biến sắc dần dần, biến đến xanh rờn.

Lúc đó nàng mới ngã xuống.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn thở dài nhắm mắt lại.

Nhất Điểm Hồng trái lại, mở tròn đôi mắt nhìn trừng trừng Thạch Quan Âm.

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Liễu đầu tự chặt tay, tại sao ngươi trừng mắt với ta? Không ngươi cho là ta bức nàng?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

-Ừ! Thạch Quan Âm cười lớn:

-Ta không ngờ một kẻ giết người như chém cỏ, là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng lại động lòng trắc ẩn! Hay ngươi có ý gì với liễu đầu?

Nhất Điểm Hồng gằn tiếng:

-Ta chỉ có ý với ngươi thôi! Có ý muốn giết ngươi?

Thạch Quan Âm cười lớn hơn:

-Rất tiếc là vĩnh viễn ngươi không hoàn thành nổi tâm nguyện! Bà không màng đến Nhất Điểm Hồng, hướng sang Tiểu Phi.

đạo Soái Lưu Hương! Ngươi còn đi được chứ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Phu nhân muốn cho tại hạ đi, dù đi không nổi tại hạ cũng lết mà đi! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Nếu vậy, hãy theo ta! Bước ra đến cửa, bà quay đầu lại, hỏi Nhất Điểm Hồng:

-Trong mình, có thuốc gịt vết thương chứ?

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn bà, không đáp.

Thạch Quan Âm điềm nhiên tiếp:

-Phàm những kẻ giết người, đều đề phòng bị người sát hại. Do đó, họ thường mang trong người loại thuốc chửa trị các vết thương do đao kiếm gây nên. Ngươi đã có ý với liễu đầu ta, thì cũng nên chiếu cố đến nàng, săn sóc nàng! Tiểu Phi mỉm cười:

-Phải rồi! Nên săn sóc nàng. Vĩnh viễn nàng không thể mạnh hơn phu nhân, thì phu nhân còn sợ gì mà không cứu sống nàng để dùng?

Thạch Quan Âm bật cười khanh khách:

đạo Soái sành tâm lý quá! Thảo nào các nữ nhân không mê say Đạo Soái?

Nhất Điểm Hồng rồi cũng băng bó vết thương cho Khúc Vô Dung.

Giết người y không mảy may phí lực.

Song băng bó cho người, y lại vất vả vô cùng! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Anh Phiêu hoa!... Anh Phiêu hoa!... Một loại hoa đẹp vô song! Một loại hoa độc vô song! Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Ta không ngờ hắn đi theo Thạch Quan Âm thật sự?

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi cho rằng hắn không có ý tứ gì?

Nhất Điểm Hồng buông gọn:

-Ừ! Cơ Băng Nhạn lại hừ một tiếng:

-Nếu là ngươi dù giết chết ngươi, ngươi cũng không đi theo bà ta?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Ừ! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Người như ngươi vĩnh viễn chẳng làm sao hiểu nổi Đạo Soái Lưu Hương. Cho ngươi biết, trên thế gian này, chẳng một ai cưỡng bách được hắn làm một việc mà hắn không thích làm! Nhất Điểm Hồng không đáp.

Cơ Băng Nhạn lại tiếp:

-Cho ngươi biết luôn, nói xem thì ai ai cũng tưởng là hắn hành động tùy tiện song bình sanh hắn chưa hề làm một việc mất mặt bằng hữu. Có một bằng hữu như hắn, là ngươi hưởng phúc bảy mươi đời đó! Bỗng, Khúc Vô Dung rên nhẹ một tiếng.

Nàng đã tỉnh lại.

Lúc hôn mê nàng lộ vẻ thống khổ rõ rệt. Lúc tỉnh lại, nàng lạnh lùng như thường. Nàng chẳng khi nào biểu lộ một cảm tình, một ý nghĩ.

Nhất Điểm Hồng hỏi:

-Cô nương còn nghe đau chăng?

Đối với con người thọ thương nặng, hỏi như thế chẳng những là làm một việc thừa, mà còn tỏ ra rất lạnh nhạt, xa xôi quá! Nhưng đó lại là một câu nói ôn tồn, trầm ấm nhất của Nhất Điểm Hồng mà y thốt lên lần đầu tiên suốt một đời! Ngờ đâu Khúc Vô Dung còn lạnh lùng hơn y nữa.

-Ta đau hay không đau, điều đó có can chi đến ngươi?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một lúc lâu. Sau cùng y bước ra xa xa.

Khúc Vô Dung cựa mình muốn đứng lên, bỗng nhìn xuống cổ tay thấy có quấn bố trắng, cao giọng hỏi:

-Phải ngươi băng bó cho ta chăng?

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Ừ! Khúc Vô Dung hừ một tiếng:

-Ai bảo ngươi nhiều chuyện thế?

Nhất Điểm Hồng vẫn điềm nhiên:

-Không ai cả! Khúc Vô Dung tháo mảnh bố ngay, rồi lau sạch lớp thuốc, bôi nơi vết thương.

Thuốc rơi xuống, máu vọt ra liền.

Làm cái việc đó đương nhiên Khúc Vô Dung nghe đau đớn lắm, đau đớn hơn lúc mới chặt bàn tay.

Mồ hôi đầu, mồ hôi trán thi nhau trào ra, rơi lộp độp xuống ngực nàng.

Mảnh bố cuối cùng rơi xuống, lớp thuốc cuối cùng sạch rồi nàng nhìn thẳng vào mặt Nhất Điểm Hồng.

-Việc của ta, chẳng cần kẻ nào nhúng tay vào! Thốt xong, nàng đứng lên, bước ra ngoài ngay.

Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Quật cường như thế, bình sanh ta chưa thấy! Nhất là một nữ nhân! Nhất Điểm Hồng trầm ngâm lâu lắm.

Sau cùng, y lạnh lùng buông gọn:

-Nàng rất tốt! Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Rất tốt? Tốt ở điểm nào?

Nhất Điểm Hồng không đáp chỉ lập lại câu nói ba tiếng:

-Nàng rất tốt! Cơ Băng Nhạn hừ nhẹ:

-Vô luận làm sao, nàng không nên có thái độ đó đối với ngươi! Ngươi xử tốt với nàng quá, mà nàng phủ nhận tàn nhẫn! Nhất Điểm Hồng nhắm mắt lại không nói gì.

Cơ Băng Nhạn nhìn y, rồi bật cười, tự thốt:

-Trời sanh hai người này là để phối hợp với nhau mà! Đúng là một đôi! Rất xứng! Không đài trang, không gối thêu, không màn nhung trướng gấm, không có chi hoa lệ cả.

Nhưng trang nhã, thanh khiết phi thường.

Không một điểm bụi đời, làm hoen ố cái thanh cao bao quanh cục diện.

Tiểu Phi đang ở trong cảnh đó, một khung cảnh làm cho chàng khoan khoái vô cùng.

Bình sanh, chàng chưa có lúc nào khoan khoái bằng lúc nầy.

Và như vậy, chưa có nơi nào sánh bằng nơi nầy.

Chàng thở dài.

Vô luận làm sao, Thạch Quan Âm là con người, đặc biệt quá! Bà có là tiên hay không chưa biết, chứ chắc chắn bà bất tục.

Chàng đang mơ ước trông thấy gương mặt của Thạch Quan Âm.

Để xem gương mặt một kỳ nữ có gì khác biệt hơn gương mặt của một người thường?

Nhưng, thấy mặt bà rồi, Tiểu Phi không còn nghi gì nữa.

Đúng hơn chàng không tưởng nổi?

Bà là một hình thành của danh từ đẹp.

Không một nét nào tục trên con người bà.

Tả cái đẹp, người ta đề cập đến ánh mắt đuôi mày, mái tóc khoé miệng, bộ ngực, bàn tay, đôi đùi.

Không một mỹ nhân nào gom tụ đầy đủ các đặc điểm đó.

Thạch Quan Âm gom tụ đủ! Rất đầy đủ, rất hoàn toàn! Tiểu Phi thở dài.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

đạo Soái muốn thấy mặt ta? Đã thấy rồi, sao lại thở than?

Âm thinh của bà cũng đẹp vô song! Tiểu Phi đang say, say người, say giọng! Lần thứ nhất chàng say dật say dừ!

54. Chương 54: Rơm Không Sợ Lửa

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ than rằng, sợ có người cho là tại hạ tâng bốc! Thạch Quan Âm giật mình, nhưng rồi cũng điểm một nụ cười:

-Tâng bốc?… Bình sanh ta rất thông cảm, rất chịu khó hiểu kẻ đối thoại. Nhưng phải thú thật, ta chẳng biết ngươi muốn nói gì?

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu sau nầy, có người hỏi tại hạ:

Có trông thấy Thạch phu nhân lần nào chăng? Tại hạ sẽ bảo là đã có thấy. Nếu kẻ đó hỏi tiếp:

Thạch phu nhân như thê nào? Tại hạ không làm sao hồi đáp được.

Chàng mỉm cười, đoạn tiếp:

-Kẻ đó, thấy tại hạ nín lặng hẳn cho tại hạ là tâng bốc. Kẻ đó có biết đâu, ngôn ngữ của con người không diễn tả nổi dung mạo của phu nhân! Tại hạ nín thinh, vì tại hạ không có ngôn ngữ để nói! Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Bình sanh, ta từng nghe nhiều người nói với ta như vậy. Nhưng chưa lần nào ta nghe mà có niềm hân hoan như lần này.

Trong gian nhà, có chiếc giường to rộng, nằm trên đó, khoan khoái vô cùng, cho nên nhìn chiếc giường, trước khi nằm, người ta cảm thấy niềm khoan khoái đã dâng lên.

Thạch Quan Âm ngồi lên chiếc giường đó, rồi nhìn Tiểu Phi.

Bà lặng ngồi lặng nhìn, nhưng cái ngồi, cái nhìn đó, dù lặng vẫn có cái giá trị hơn cái không lặng rất nhiều.

Cái lặng đó hấp dẫn cực độ. Trong tư thế lặng đó, bà đẹp vô cùng, đẹp huyền ảo.

Bà vận chiếc áo sao mỏng, không đủ che lấp những đường cong tuyệt diệu, khiêu gợi, tay bà để lộ, chân bà để lộ, tay chn nỏn nà… Đôi mắt của Tiểu Phi như đứng trồng, nhìn chết vào một chỗ.

Thạch Quan Âm điểm nụ cười tươi, hỏi:

-Trước đây lâu lắm, ngươi có nghe nói đến ta?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Thạch Quan Âm tiếp:

-Và mãi đến bây giờ ngươi mới thấy mặt ta?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Thạch Quan Âm tiếp:

-Có thất vọng chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Phu nhân có thấy tại hạ tỏ lộ ý niềm đó lên gương mặt chăng?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Ngươi… ngươi không nhận ra… ta già rồi sao?

Tiểu Phi đáp:

-Trên thực tế, già là kẻ thù đáng sợ nhất của nữ nhân. Nhưng phu nhân đã chinh phục được kẻ thù rồi, đó là điều tại hạ nhận thấy! Thạch Quan Âm cười lên mấy tiếng:

-Ngươi biết đây là địa phương nào chăng?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu không là khuê phòng của phu nhân, thì còn nơi nào có cái nhã khiết như thế này?

Thạch phu nhân lại hỏi:

-Ngươi biết vì sao vời ngươi đến đây chăng?

Tiểu Phi gật đầu.

Thạch Quan Âm đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt trở nên mơ màng, rồi bà dịu giọng hỏi:

-Ngươi đã biết, sao chưa chịu đến đây?

Trên thế gian này, có sự gì hấp dẫn hơn cái sự người đẹp mời lên giường?

Trên thế gian này, có nam nhân nào có can đảm từ chối sự mời mọc đó, kể cả hạng liệt dương?

Tiểu Phi cuối cùng rồi cũng bế Thạch Quan Âm lên.

Thân hình bà nhẹ quá, nhẹ đến có thể đứngtrên bàn tay chàng, nhẹ như Phi Yến ngày xưa, đứng trên tay vua mà múa hát.

Đôi mắt của bà mông lung, huyền ảo.

Với âm thinh êm dịu, bà rỉ bên tai chàng:

-Vô luận ngày sau có việc gì xảy ra, miễn có đêm nay thôi! Vĩnh viễn ngươi không nên hối hận! Tiểu Phi diềm nhiên:

-Bình sanh, tại hạ chẳng phải hối hận một lần nào.

Bỗng, chàng tung bà lên, xa xa chàng.

Thạch Quan Âm như chiếc lá, nhẹ nhàng rơi. Bà chẳng việc gì, song lại biến sắc mặt.

Bà phẫn nộ, bà kinh ngạc.

Bà từng nuôi mộng, từng làm cho con người mơ mộng, song chưa bao giờ bà có cái mộng tưởng bị ai phủ phàng.

Và giờ đây Tiểu Phi hất bà ra.

Như vậy, là bà không hấp dẫn nổi chàng?

Tiểu Phi cười hì hì nhìn bà một lúc, hỏi:

-Trông qua thần tình của phu nhân tại hạ có cảm tưởng là phu nhân xem tại hạ như kẻ điên! Có đúng vậy không?

Thạch Quan Âm đã khôi phục nguyên trạng điềm nhiên hỏi lại:

-Thế ngươi không điên à?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ chỉ hận mình không cò khí lực, để hất phu nhân xa hơn! Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Ngươi nỡ làm vậy sao?

Bà đứng lên.

Chiếc áo sa mỏng tuột khỏi bờ vai, rớt xuống rất nhanh.

Bà đã biến thành một pho tượng tuyệt mỹ.

Tiểu Phi thở mạnh, thở gấp hơn.

Chàng không tưởng trên đời lại có một cơ thể hoàn toàn như thế.

Ngôn ngữ nhân loại không đủ tả cái đẹp của cơ thể trước mắt chàng.

Chàng nhìn từ đầu xuống ngực, xuống thấp hơn, đến hai chiếc đùi… Rồi đôi mắt chàng lại du lịch ngược chiều dừng lại hai gò bồng đảo.

Bên tai chàng giọng nói êm dịu vang lên:

-Ngươi giàu kinh nghiệm lắm, phải không?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Thạch Quan Âm thốt qua cơn mộng:

-Thì, ngươi phải biết, hiện tại ta đang cần ngươi đến mức độ nào hẳn ngươi cũng biết luôn! Bà tiếp hỏi:

-Sao ngươi nhẫn tâm cự tuyệt ta?

Tiểu Phi đưa tay vuốt nhẹ nơi lưng bà, bà rung người lên.

Tất cả những cái rung đều gây niềm sợ hãi, trừ cái rung cảm do Tiểu Phi vừa truyền sang bà.

Người ta chạy trốn mọi cái rung, chỉ có cái rung này người ta đi suốt đường trần để tìm! Mắt bà mông lung, hồn ba chơi vơi trong mộng ảo. Bà ngã đầu lên vai Tiểu Phi, rung rung giọng:

-Thiên đường! Thiên đường! Ngươi đã đến thiên đường rồi, ngươi còn chờ gì nữa!… Tiểu Phi thở dài lẩm nhẩm:

-Phải! Cơ thể của mỹ nhân là thiên đường của nam nhân!… Rất tiếc, thiên đường đó lại quá gần địa ngục! Bỗng chàng chụp vào cái chỗ hãnh diện nhất của nữ nhân, từ nơi đó chàng ấn mạnh Thạch Quan Âm ngã dài trên giường.

Ngọn đèn mờ ảo càng làm tăng cái vẻ dụ hoặc bốc từ thân thể đó… Bà lim dim chờ đợi… Tiểu Phi chụp chiếc chén vàng nơi đầu giường, chiếc chén đựng đầy rượu, chàng từ từ nghiêng chiếc chén cho rượu mau hổ phách rơi xuống từng giọt, từng giọt trên cơ thể trắng nỏn của bà.

Chàng cất tiếng cười vang hỏi:

-Phu nhân đã cho là tại hạ điên, có phải vậy chăng?

Thạch Quan Âm nằm bất động, nghe rượu lạnh chảy từ khoảng giữa hai gò bồng đảo, xuống rốn, xuống xa hơn… Bà thở dài thốt:

-Ngươi không điên! Ngươi chỉ là một kẻ si thôi! Tiểu Phi lại hỏi:

-Phu nhân tưởng là một người chánh thường, không phương cự tuyệt phải không?

Chỉ có những kẻ bất thường mới cự tuyệt phu nhân phải không?

Thạch Quan Âm gật đầu:

-Phải! Kẻ chánh thường vĩnh viễn không cự tuyệt ta nổi! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu vậy, bọn nam nhân tại sơn cốc, đều là những kẻ chánh thường cả! Thạch Quan Âm bật ngồi dậy, gằn giọng:

-Ngươi nói gì! Tiểu Phi đáp:

-Nếu tại hạ không cự tuyệt phu nhân, thì trở thành một người như bọn đó, vĩnh viễn làm một cái việc quét cát dọc theo đường quét đến khi nào tắt thở thì ngừng! Chỉ vì, khi bà thấy một nam nhân nào có vẻ đặc biệt, bà nảy sanh cái ý chinh phục nam nhân đó. Bà dụ hoặc cho hắn phải hiến linh hồn cho bà. Khi hắn không còn cái gì để hiến nữa, bà cảm thấy nam nhân đó ti tiện quá, chỉ xứng đáng làm một gã quét đường cho bà.

Thạch Quan Âm trừng mắt nhìn chàng.

Lâu lắm bà chưa nói tiếng nào.

Tiểu Phi tiếp:

-Có thể là tâm linh của phu nhân trống rỗng, rồi muốn trám bít cái trống rỗng đó, phu nhân đi tìm. Nhưng tìm mãi, thực nghiệm mãi phu nhân vẫn chưa gặp một người! Cái người có thể trám bít khoảng trống của tâm linh! Thạch Quan Âm vụt cười khen rồi dịu giọng thốt:

-Có thể người ta tìm chính là ngươi! Tiểu Phi cũng cười:

-Hiện tại, có thể phu nhân cho là tại hạ không giống bất cư nam nhân nào. Song khi tại hạ bị phu nhân chinh phục rồi, thì tại hạ lại trở nên quá tầm thường trong con mắt của phu nhân! Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Chẳng lẽ ngươi không tự tin, dù chỉ là đối với ngươi?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chẳng phải tại hạ không tự tin mà chỉ vì tại hạ không muốn mạo hiểm thôi! Thạch Quan Âm cau mày:

-Chẳng lẽ ta không đáng cho ngươi mạo hiểm?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi:

-Rất có thể là trên thế gian này không một nữ nhân nào đáng cho tại hạ vì nàng ấy mà mạo hiểm! Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Như Tô Dung Dung?

Tiểu Phi trầm trụ khí, giữ vẻ mặt bình thản. Điểm nụ cười nhạt:

-Trong con mắt của tại hạ, họ không phải là nữ nhân. Họ là những bằng hữu rất tốt của tại hạ, mà trên đời có rất nhiều nam nhân dám mạo hiểm cho bằng hữu, vì bằng hữu! Thạch Quan Âm tắt nụ cười, gương mặt trầm lạnh.

Bà hỏi:

-Ngươi có biết, những nam nhân cự tuyệt ta sẽ có hậu quả như thế nào chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Không lý ngoài tại hạ ra, còn có nam nhân nào cự tuyệt phu nhân?

Thạch Quan Âm cau mày:

-Có trước đây mấy năm, có một người! Bỗng bà điểm một nụ cười ác độc, tiếp:

-Ngươi biết ta đã làm gì hắn chăng?

Tiểu Phi rùn vai:

-Giết hắn?

Thạch Quan Âm bật cười ghê rợn:

-Giết hắn? Đâu có sung sướng cho hắn quá vậy? Tại sa mạc, ai không sợ nắng?

Ta phơi nắng hắn, cho hắn bị đốt cháy cả mặt mày, thân xác, cho hắn mù mắt câm miếng, điếc tai… rồi ta bắt hắn làm lừa, kéo cối xay, kéo ngày kéo đêm không ngừng, ta cho người vút roi vào mình hắn không ngừng!… Bà cười khanh khách tiếp:

-Ngươi biết sau đó hắn biến thành cái quái gì chăng?

Tiểu Phi nhớ đến Thạch Đà.

Chàng thở dài:

-Biết! Thạch Quan Âm hỏi:

-Không lẻ ngươi muốn noi theo gương hắn?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ chỉ biết hắn không chết, sau đó thì hắn trốn đi, và tại hạ cũng biết là tuy đau đớn cho hắn lắm, song so với bọn quét đường kia hắn còn có phúc hơn nhiều! Thạch Quan Âm biến sắc, nghiến răng:

-Nhưng ngươi… vĩnh viễn ngươi không hy vọng thoát đi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại hạ biết, hiện tại bà chưa chịu thua cuộc, bà còn hy vọng thì bà chưa hành hạ tại hạ! Thạch Quan Âm chụo một chiếc gối, quăng vào mình chàng, hét lớn:

-Cút ngay! Thừa cái lúc ta chưa quyết ý giết ngươi, mà cút! Tiểu Phi mỉm cười, nghiêng mình:

-Tuân mạng! Chàng bước đi liền.

Chàng vừa cười vừa bước, sau lưng chàng Thạch Quan Âm thở hồng hộc! Chàng từ từ bước về gian phòng dành cho bọn chàng. Một tay có khinh công cao tuyệt trong thiên hạ, giờ đây phải dùng lực hết sức khó khăn mới bước đi nổi.

Hai thiếu nữ đi theo sau chàng, họ đi cách chàng xa xa, chừng như nếu gần chàng hơn, là có tai họa ngay! Tiểu Phi bỗng dừng chân, quay đầu lại:

-Tại hạ không bước nổi! Hai cô nương có thể dìu tại hạ chăng?

Hai thiếu nữ trừng mắt.

Một nàng gắt:

-Còn mấy bước nữa là đến nơi, ngươi không đi nổi à?

Tiểu Phi cau mày:

-Sao cô nương ác thế? Cô nương muốn tại hạ phải bò đi à?

Một nàng cất giọng khẩn thiết:

đại gia ơi! Đừng làm khổ bọn nầy, cầu xin đại gia cố tránh cho bọn này! Đã có hai người táng mạng rồi đó, thêm một người cụt tay nữa! Đại gia chưa mãn nguyện sao?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhưng hiện tại... tại hạ chỉ cầu xin cô nương dìu cho vài bước nếu không thì... tại hạ phải ngồi xuống vậy!... Hai thiếu nữ dậm chân:

-Trời ơi! Ngươi là quỷ, là yêu, ở đâu bỗng đến đây gieo tai họa cho người ta! Nữ nhân nào gặp ngươi, cầm như tới số rồi! Cơ Băng Nhạn trông thấy hai thiếu nữ dìu Tiểu Phi trở lại, mà chàng thì nhọc mệt lả người, hơi thở mỏi mòn, hắn vừa tức vừa buồn cười, nhưng lạnh lùng thốt:

-Xem chừng ngươi cũng dày công với cái vị phu nhân họ Thạch đó quá chừng! Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra ngươi cũng giàu tưởng tượng quá độ! Rất tiếc là ngươi tưởng sai! Đột nhiên, chàng thúc hai cánh chõ ra ngoài.

Hai thiếu nữ không kịp kêu lên, cùng ngã xuống.

Chàng lại thở dài:

-Lỗi quá! Lỗi quá! Hai cô nương thứ cho nhé! Tại hạ không muốn thọ ân trả oán, song chỉ vì cần phải trốn đi bắt buộc tạihạ phải hành động như vậy! Nhất Điểm Hồng và Cơ Băng Nhạn kinh hãi, trố mắt nhìn chàng.

Cơ Băng Nhạn kêu lên:

-Ngươi... ngươi lấy ở đâu ra khí lực đó?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chừng như trời ban cho! Cơ Băng Nhạn sững sờ:

-Nhưng... hương mê kia... Tiểu Phi lại cười:

-Ngươi tưởng ta như các ngươi à? Hương mê đó làm gì nổi ta?

Cơ Băng Nhạn giật mình, cười khổ:

đúng! Tự nhiên, ngươi giả vờ! Nếu không, làm gì ngươi hôn mê trước bọn ta?

Rồi làm gì ngươi lại tỉnh muộn hơn bọn ta? Nhưng tại sao ngươi không trốn đi lúc Thạch Quan Âm chưa trở về đây?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta còn chờ gặp mặt bà ấy! Chàng nói thế, song Cơ Băng Nhạn biết sở dĩ chàng không đi liền lúc đó, là vì bỏ đi rồi chàng an toàn mà hai bạn lại bị hại.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Hiện tại, ta làm cho Thạch Quan Âm phát điên lên rồi, ít nhất trong nửa khắc thời gian, bà ta không chường mặt đâu. Chúng ta muốn đi, thì nên đi ngay trong thời gian đó! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Nhưng ta đâu còn khí lực? Ta chỉ sợ không đi thoát! Tiểu Phi không đáp, bước tới lục soát trong mình hai thiếu nữ, rồi trầm giọng bảo:

-Ngươi cõng Hồng huynh, cột Hồng huynh sát vào lưng ngươi với hai đường giây lưng quần của bọn thiếu nữ nầy, rồi ta cõng ngươi. Không lẽ ngươi không đứng nổi?

Bên ngoài nhà giam, có một ngọn suối.

Hiện tại có hai thiếu nữ khỏa thân đang tắm.

Họ không đẹp lắm, song họ đang thời xuân sắc, có những nét khá hấp dẫn.

Bỗng nhiên, họ thấy ba người đi ra.

Ba người kết thành một chùm, như dính liền với nhau.

Hai thiếu nữ kinh ngạc, giương tròn mắt nhìn, rồi một nàng nhảy ra khỏi suối, tay che ngực, còn nàng kia thì quơ vội y phục.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hai cô nương yên trí. Bọn tại hạ là những chánh nhân quân tử, con mắt chẳng bao giờ nhìn lệch đâu.

Chàng búng ngón tay, thiếu nữ vừa quơ y phục, buông ngay y phục xuống, thân hình cứng đờ.

Tuy vậy, nàng còn nói được, mặt nàng đỏ lên, nàng ấp úng:

-Chánh nhân quân tử gì mà chẳng cho người ta mặc y phục vào?

Tiểu Phi dịu giọng:

-Bởi tại hạ hiểu rằng, một người trần truồng chẳng bao giờ nói dối.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Hơn nữa, người trần truồng chẳng khi nào nghĩ đến việc xuất thủ.

Hai thiếu nữ chẳng biết làm sao hơn, đành ngồi xuống, ngồi để che khuất phần nào thân hình lỏa lồ.

Tiểu Phi ngẩng mặt lên cười hì hì:

-Bây giờ, tại hạ xin hỏi hai cô nương Thạch phu nhân giấu bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi tại địa phương nào?

Thiếu nữ sững sờ, hỏi:

-Ba người? Ba người đó là nam hay nữ?

Tiểu Phi thở dài:

-Tự nhiên là nữ! Thiếu nữ đáp lời chàng rồi, cắn môi suy nghĩ một chút:

-Phu nhân của chúng tôi có khi nào bắt giấu nữ nhân?

Thiếu nữ kia tiếp:

-Bình sanh, phu nhân chúng tôi không hề làm cái việc đó. Bọn chúng tôi có hơn năm sáu mươi người, nhưng chẳng có ai họ Tô… Tiểu Phi cau mày:

-Ngươi xem các nàng có nói thật chăng?

Câu đó, chàng hướng về Cơ Băng Nhạn.

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Nữ nhân, trong tình trạng đó, chẳng khi nào nói dối.

Tiểu Phi thở dài:

-Như vậy, thì ba nàng đó không có mặt tại đây! Chàng lại nhìn thoáng qua hai thiếu nữ, rồi thở dài tiếp:

-Tại sa mạc, mỗi ngày có ít nhất cũng trên mười người chết khát, mà các cô nương thì ở trên đây tắm mãi, thừa nước mà tắm... Hừ! Chàng lại búng ngón tay.

Con đường hành lang vắng vẻ quá, chẳng có bóng người, chẳng có tiếng động.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng hỏi:

-Ngươi nhận ra đường đi chứ?

Tiểu Phi đáp:

-Lúc bị chúng mang vào, ta có nhận kỹ.

Cơ Băng Nhạn tiếp:

- Dung nhi không có mặt tại đây, sao ngươi không chịu rời đi gấp? Bọn thiếu nữ này, nàng nào cũng có võ công cao tuyệt, mà chúng lại đông, hơn năm sáu mươi người, ngươi có nghe hai nàng đó nói chứ? Giả như gặp mấy nàng có mặc y phục đàng hoàng, thì thật là phiền lắm! Mặc y phục là không thẹn, không sợ ai nhìn, và đương nhiên ngăn chận họ.

Bỗng Nhất Điểm Hồng thốt:

-Ta muốn tìm một người.

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ai?

Tiểu Phi cũng cau mày:

-Khúc Vô Dung?

Nhất Điểm Hồng mường tượng có thở dài nhẹ nhẹ:

-Ta nhận thấy, không thể để nàng ở lại đây! Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Nhưng ngươi có chắc là nàng chịu đi theo chúng ta chăng?

Nhất Điểm Hồng trầm lặng một lúc, lại thở dài:

-Ta cũng sợ như vậy! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

đã biết là nàng không chịu đi theo, tại sao ngươi, còn muốn tìm nàng?

Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

- Dù nàng không đi theo, ít nhất ta cũng biết được là nàng không ngăn trở chúng ta! Bỗng, có người cười lạnh:

-Ngươi dựa vào đâu mà dám nói nàng không ngăn trở? Bằng vào sức lực hiện tại của các ngươi, mà hy vọng thoát khỉ nơi này, thì nơi này chẳng hóa ra là một bãi tha ma sao?

Hồ Thiết Hoa ngã trên đồi cát, vừa đói, vừa khát, vừa mệt. Giờ đây, nếu có ai trông thấy y, chắc chắn là không nhận ra y. Mà có lẽ chính y cũng chẳng nhận ra mình.

Y nghe như có ngọn lửa bốc cháy trong người, nóng quá nóng đến có thể phát điện được.

55. Chương 55: Đường Ranh Sống Chết

Tỳ Bà công chúa nằm bên cạnh Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa là khách giang hồ, quen thói phong sương, từng chan nắng gió, dù có mỏi mòn, tiều tụy, phờ phạc xác xơ, trông cũng chưa đến đổi nào.

Chứ như Tỳ Bà công chúa, vốn là cành vàng lá ngọc, đóng khung trong lầu son, gác tía, lâm cái cảnh này thì tình trạng bi đát làm sao?

Con người đó, có ai ngờ lại có ngày cũng y phục tả tơi, cũng đạp sỏi vày sành, cũng tắm sao gội nguyệt, cũng bị nắng đốt sương mưa?… Giơ đây, nằm cạnh Hồ Thiết Hoa, khí lực như giả từ nàng, hơi thở có thể bị đứt đi bất cứ phút giây nào.

Hồ Thiết Hoa tay che mắt lẩm bẩm:

-Chúng ta không còn hy vọng gặp lại Lão Xú Trùn rồi! Chắc chắn là phải làm mồi cho chim ưng trước khi tìm gặp hắn! Tỳ Bà công chúa ảm đạm vô cùng:

đáng lẽ chúng ta không nên theo con đường nầy! Nơi ánh mắt của Hồ Thiết Hoa một tia lửa giận bắn lên, y cao giọng thốt:

đúng vậy! Đúng ra, chúng ta không nên đi theo con đường nầy! Tuy nhiên, tại hạ có gì đáng trách chứ? Chính công chúa đã nói, tại sa mạc, tại hạ không sánh được công chúa kia mà! Thì, tại sao công chúa không đóng vai hướng đạo? Tại sao công chúa lại đi theo tại hạ? Theo như con chó ngoan theo chủ?Theo để rồi cả chủ lẫn chó đều kiệt quệ mà nằm ngay đơ?

Tỳ Bà công chúa rơi lệ, thốt qua nghẹn ngào:

-Thực ra thì ta không nên theo ngươi, ta theo ngươi, nào chỉ làm khổ cho ta mà thôi, ta còn gây phiền lụy cho ngươi nữa! Nếu không có ta cùng đi theo, chia phần, thì bình nước kia, một mình ngươi, ngươi có thể dùng gấp đôi thời gian, và như vậy,ít nhất ngươi cũng có thể chi trì đến mấy hôm nữa! Hồ Thiết Hoa trầm ngâmm ột lúc, rồi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Ta hồ đồ quá! Rồi y tiếp:

-Sự việc như vậy, tại hạ làm sao trách được công chúa chứ. Tại hạ đường đường là một nam nhân, lại không bảo hộ được một nữ nhân, như vậy mà tại hạ còn trách công chúa, nghĩ cũng đáng thẹn thật! Tỳ Bà công chúa đột nhiên lăn mình đến cạnh y, bật khóc lớn:

-Ngươi không đáng trách, chính ta mới đáng trách! bây giờ ta muốn chết! Ta muốn chết thôi! Ta chết ngay! Hồ Thiết Hoa vỗ nhẹ lên mái tóc nàng,lẩm nhẩm:

-Chúng ta không thể chết! Chúng ta không nên chết! Nhưng chúng ta cũng không thể sống! Trong trường hợp này, chúng ta không còn hy vọng sống sót! Nhìn ra xa, tận mắt chỉ thấy toàn là cát, cát trắng, cát vàng.

Chừng như dưới gầm trời này chỉ có cát và cát.

Qua phút giây dao động tâm thần, Tỳ Bà công chúa ngẩng đầu lên nụ cười ảm đạm hiện héo hắt nơi môi:

-Bỗng nhiênta lại chết chung chỗ với ngươi! Đung là một sự tình chẳng ai tưởng nổi! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

-Chết chung một chỗ với công chúa, là điều sung sướng nhất! Sợ có kẻ mơ được chết chung với công chúa, nhưng giấc mơ lại không thành đấy chứ! Công chúa là người đẹp nhất trần đời, công chúa… công chúa… Y bỗng nghẹn lời. Rồi y nhìn nàng đăm đăm, nhìn say mê, cuối cùng y lẩm nhẩm:

-Tuy nhiên, nếu có phải chết, chúng ta cũng chết cách nào cho khoái lạc mới được! Có phải vậy không, công chúa?

Tỳ Bà công chúa phát rung lên:

-Ngươi… ngươi muốn… ta… Hồ Thiết Hoa đưa ánh mắt từ đầu nàng xuống chân nàng.

Đôi chân đó, tuy hiện giờ có dấu máu vì đã vượt qua một đoạn đường quá dài, đạp lên sỏi cát, đôi chân vẫn đẹp, đẹp làm sao! Hơi thở của y khởi sự dồn dập, y đã cạn khô nước bọt, song cứ nuốt không có nước nuốt, y nuốt hơi, trái cổ hồi hộp lên xuống quá nhanh, rồi lồng ngực tiếp nối phập phồng. Mắt bừng sáng.

Lửa bên ngoài đốt phừng phừng, lửa bên trong cháy hừng hực.

Y gằn từng tiếng:

-Tại hạ muốn! Muốn công chúa! Tại hạ muốn gì, công chúa hiểu chứ? Giờ đây, ngoài công chúa, còn cái chi nữa đâu?

Tỳ Bà công chúa càng phút càng rung mạnh, gương mặt nhợt nhạt ửng hồng dần dần, nàng quở quạng tay, như tìm những mảnh vãi còn thừa thải trên mình, che kín phần nào cần che.

Đôi chân nàng phô bày lộ liễu quá, Hồ Thiết Hoa nhìn chòng chọc đôi chân, từ bàn chân lên đùi xa hơn một chút nửa, rồi lơ lững ở chỗ đó, nàng nhút nhít, tìm cách che giấu đôi chân, che giấu cái chỗ phải che giấu, dù chỗ đó chưa hiện lộ, mà nàng tưởng như đôi mắt của Hồ Thiết Hoa đã lột trần… Nhưng y phục đã rách bươm rồi, kéo mảnh này làm động đến mảnh khác, che chỗ này kín thì chỗ khác hở ra.

Nàng bối rối mà làm cái việc che giấu, lúng túng mà làm, càng bối rối lúng túng, con tim càng đập mạnh.

Con người vẫnlà một loài động vật, một loài động vật kỳ quái hơn mọi loài.

Bởi kỳ quái nên có những bất thường, chẳng hạn dục vọng của con người, lúc không nghĩ đến, lúc chẳng nên nghĩ đến thì lại bừng lên, mà có dục vọng nào khó kềm hãm hơn bằng sự đòi hỏi của xác thịt?

Khi xác thịt bùng lên, thì chẳng có cái gì mãnh lẹit bằng, kể cả sấm sét! Tỳ Bà công chúa cố chống trả bằng những cử chỉ che giấu, sự chống trả đó tố cáo là bên trong nàng cũng có một đòi hỏi mãnh liệt, chống trả mạnh thì đòi hỏi mạnh, thường thường thì đòi hỏi thắng chống trả.

Cuối cùng, nàng nhắm mắt lại như chuẩn bị tiếp nhận.

Nàng nhắm mắt chờ, hồi hộp chờ, chừng như nóng nảy chờ! Trước khi chết, còn có dịp hưởng hoan lạc thì có gì khoan khoái hơn?

Ngươi ta chết với ảo tưởng hoan lạc, cònnàng chết với hoan lạc thực sự, thì còn gì khoan khoái hơn?

Cát, tuy không mịn như gấm, như lụa, song vẫn mềm, nằm trên cát cũng êm dịu như trên nệm… Gia dĩ cát lại gây cảmgiác nhợt nhạt rất thích thú.

Gia dĩ, cát âm ấm lại càng nung nấu dục vọng, bời dục vọng chỉ kỵ cảm giác lạnh thôi.

Hồ Thiết Hoa tràn mình qua, đè lền mình nàng.

Cả hai, cùng thương tâm, cùng bi ai, cùng tuyệt vọng, giờ đây họ kết hợp tất cả những thứ đó, để tạo thành một hoan lạc, những thứ đó tan biến bởi dục vọng để kết thành một hoan lạc.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa rú lên một tiếng, bật đứng lên, hai tay che chỗ kín, trừng mắt nhìn nàng:

-Tại sao công chúa làm thế? Công chúa không… ham muốn à?

Tỳ Bà công chúa khóc:

-Ham muốn chứ! Sao ta lại không ham muốn? trước khi chết, ta nguyện, còn cái gì, ta cũng hiến dâng cho ngươi, hiến dâng tất cả, song ta không không cho ngươi biết một việc! Cho ngươi biết việc đó rồi, chúng ta có muốn gì, hãy muốn! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Việc gì?

Tỳ Bà công chúa khép nửa mặt mơ màng:

-Thân thể của ta không còn nguyên vẹn! Ta đã trót hiến dâng cho một người! Hồ Thiết Hoa nắm chặt đôi tay:

-Ai?

Tỳ Bà công chúa gằn từng tiếng:

-Ta đã hiến dâng cho hắn! làm sao Hồ Thiết Hoa chẳng biết hắn là ai?

Y cảm thấy một thùng nước lạnh ụp xuống đầu, không khí đang nóng như có lửa đốt chung quanh, vậy mà y nghe lạnh khắp người lạnh đến độ cóng thân hình, thừ ra một đống.

Tỳ Bà công chúa thê thảm vô cùng:

-Ta ham muốn, ta không còn cách gì kềm hãm nổi sự ham muốn, ta quên hết, ta chỉ muốn chết trong tay ngươi, nhưng... ta chẳng biết phải che giấu việc đó với người bằng cách nào! Hồ Thiết Hoa hét:

đừng nói nữa! Đừng!... Đừng!... Y tung chân đá vào gò cát bắn lên, bay mù trời.

Qua mỗi cái đá y mắng một câu:

lão Xú Trùn! Y đá mãi, cát bay thành vầng, bao bọc y, che khuất y, y xoay mình ra đá bốn phương tám hướng.

Tỳ Bà công chúa cất giọng u buồn:

-Ngươi hận hắn?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Ừ! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ngươi hận hắn, ta chẳng trách chi ngươi! Cũng có lúc ta hận hắn, vô luận là ai, hiệp chung với hắn, thì đừng mong hưởng vinh quang, thắng lợi. Tất cả đều về hắn! Nàng dừng một chút rồi tiếp:

-Vô luận là ai nghĩ gì, hắn nhìn thoáng qua là biết rõ tâm tư. Còn điều lo nghĩ của hắn, đừng mong ai hiểu nổi! Hồ Thiết Hoa đã dừng chân đá, rồi nhìn nàng một lúc lâu, hỏi:

-Công chúa tưởng tại hạ hiệp chung với hắn như vầy, là thua thiệt chăng?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Chứ không phải vậy sao?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nhưng bọn tại hạ cam tâm tình nguyện theo hắn, hiệp chung đã lâu hắn không hề bức bách bọn tại hạ. Công chúa có thấy như vậy chăng?

Tỳ Bà công chúa cúi đầu:

đúng vậy! Hồ Thiết Hoa vụt cười khanh khách:

-Công chúa tình nguyện, tại hạ cam tâm, rồi cả hai chúng ta cùng hận hắn, cả hai chúng ta đồng tâm bịnh, mà đồng bịnh thì tương liên, có đúng vậy không?

Y loại bỏ Cơ Băng Nhạn ra, để ghép Tỳ Bà công chúa vào với y cho hợp người hợp cảnh hơn.

Tỳ Bà công chúa gật đầu:

đúng! Hồ Thiết Hoa lại cười vang:

-Thế mà chúng ta vẫn thích hắn! Chúng ta cứ thích hắn! Tỳ Bà công chúa thở ra:

Lắm lúc, ta tự hỏi, tại làm sao thế?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại vì lão Xú Trùn xứng đáng cho thiên hạ thích! Có phải vậy không?

Tỳ Bà công chúa trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, nàng bật cười thốt:

-Mà ngươi cũng xứng đáng là bằng hữu của hắn! Bỗng, nàng trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa trong ánh mắt, niềm kinh hãi hiện lên rõ rệt.

Nàng há hốc mồm, song không một lời nào thoát lọt.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Công chúa nhìn gì? Chẳng lẽ đương không tại hạ lại mọc thêm một chiếc đầu nữa?

Rồi chính y đưa tay sờ đầu.

Rồi y cũng há hốc mồm, ánh mắt ngời niềm khủng khiếp.

Y nhìn sững bàn tay y.

Bàn tay nhuộm đỏ! Bàn tay vấy máu tươi! Bàn tay vấy máu, máu trên đầu y! Không một vết thương nơi đầu thì làm gì có máu chảy?

Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt nhìn lên.

Trên cao, trong vầng cát bốc thành mây, có hai bóng đen. Hai bóng đó bay vần vần từ trên cao xuống thấp.

Chừng như sắp đáp xuống tại đó.

Hai bóng đen là hai con chim ưng! Máu dĩ nhiên từ hai con chim ưng rơi xuống. Chim ưng, dĩ nhiên bị thương.

Nếu Hồ Thiết Hoa không quá chán nản đến đổi bất cần mọi sự thì y đã phát hiện ra điều đó ngay.

Tỳ Bà công chúa kinh ngạc hỏi:

-Chim ưng này từ đâu đến? Tại sao lại bị thương? Hay là có người xuất hiện quanh vùng phụ cận?

Nàng nừng với ý nghĩ có người quanh vùng phụ cận.

Nếu có người đến nơi này là nàng có hy vọng sống sót! Nhưng thần sắc của Hồ Thiết Hoa lại trầm trọng. Y nhớ đến cái chết của Bành gia ngũ hổ. Y nhớ đến chim ưng dùng móng vấu chiếc rương mang đi....

Chim ưng tại sa mạc là những tên nô lệ của Thạch Quan Âm! Chợt, một tiếng soạt vang lên.

Một con chim ưng vỗ cánh đáp xuống, nhanh như sao xẹt. Đúng hơn, nó rơi xuống.

Hồ Thiết Hoa bước tới quan sát.

Nơi ức của nó, giữa khoảng lông trắng xám mềm dịu, có một đốm đỏ.

Bụng nó cơ hồ rách ra làm hai.

Nó bị thương bằng nhát kiếm.

Con chim ưng này, chắc chắn là đáp xuống, xung kích kẻ nào đó, bị kiếm chém vào mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày lẩm nhẩm:

-Kiếm pháp tuyệt diệu! Tỳ Bà công chúa chớp mắt, niềm hy vọng bừng lên, hỏi:

-Có phải do hắn không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Không phải đâu! Nếu hắn xuất thủ, thì con chim ưng này không thể bay xa được! Hà huống hắn không bao giờ giết một con vật! Con chim ưng thứ hai rơi xuống luôn.

Nó cũng bị kiếm chém trúng.

Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Hay một vị bằng hữu nào khác của ngươi?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Làm gì có bằng hữu nào khác tại sa mạc? Còn Cơ Băng Nhạn thì không xử dụng kiếm! Bỗng, y mỉm cười, lẩm nhẩm:

-Vô luận làm sao, hai co chim ưng này đến đúng lúc quá! Tỳ Bà công chúa chưa hiểu rõ y muốn nói gì?

Hồ Thiết Hoa nhặt một con chim, quăng trước mặt nàng bảo:

-Ăn đi! Tỳ Bà công chúa kinh hãi:

-Ăn? Làm sao nuốt nổi?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Nếu không tính chết, thì cố mà ăn cho được! Ăn được bao nhiêu, cứ ăn. Ăn đúng cái mức có thể ăn! Càng nhiều càng tốt! Công chúa biết chưa?

Trong các loại thịt, thịt chim ưng là thô nhất, dù có đem nấu nướng vị tất đã nhai nổi loại thịt đó, nói gì đến việc ăn sống?

Tỳ Bà công chúa lấy dao nhỏ thẻo một mảnh thịt nhắm mắt, há mồm đưa nó vào, rồi vừa cau mày vừa nhai.

Đã mấy lượt nàng nhờn nhợn, toan nhả ra.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ăn như công chúa thì đến lúc nào mới phục hồi khí lực? Đây, công chúa xem, tại hạ ăn như thế nào! Y cầm một mảnht hịt, máu còn chảy ròng ròng. Thoạt đầu y liếm hết máu bên ngoài, rồi y lấy dao xắt thành miếng nhỏ, bỏ vào miệng nhai sơ qua rồi nuốt liền.

Tỳ Bà công chúa tởm quá, không dám nhìn nữa nhăn nhó mặt ấp úng:

-Ta… ta không ăn được! Ta nuốt không trôi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Công chú ahãy nhắm mắt lại, rồi tự tạo cho mình một ảo tưởng là có cao lương mỹ vị trước mắt, và chính mình đang ăn thứ đó! Thịt chim ưng, dù cứng, máu chim ưng dù tanh, đối với một kẻ sắp chết vì khát vì đói, vẫn ngon, vẫn ngọt như thường.

Và vẫn bổ dưỡng như thường.

Hồ Thiết Hoa dần dần khôi phụ khí lực, gương mặt hồng hào trở lại.

Công chúa cũng hồi sinh song chậm hơn.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa biến sắc, trầm giọng bảo:

-Công chúa ở đây đợi nhé, tại hạ đến đó xem qua một chút.

Tỳ Bà công chúa không chị Ở lại một mình.

-Ta muốn đi với ngươi! Hồ Thiết Hoa thở dài, rồi cười khổ:

được! Thì cứ đi! Xem ra, trừ cái lão Xú Trùn, còn ai cầm chân công chúa nổi?

Tuy nhiên, công chúa hãy hết sức thận trọng! Sau gò cát, ánh đao chớp chớp, ánh kiếm ngời.

Trên mặt cát vàng có dấu máu.

Mấy xác người nằm la liệt, nhưng vẫn còn hơn mười đại hán vận áo đen vây hai người khác.

Song phương đang khai diễn cuộc ác đấu.

Bọn đại hán có thủ pháp khá kinh hoạt, đánh ra những đòn rất hung mãnh.

Tên nào cũng bừng bừng sát khí như muốn chặt đứt đối phương ra làm muôn đoạn.

Nhưng hai người bị vây võ công cao cường hơn chúng rất nhiều.

Họ dùng kiếm, kiếm pháp của họ tung hoành, họ xử dụng kiếm pháp của phái Hoa Sơn.

Bất quá khí lực của họ tiêu hao, mà địch lại đông người, do đó dù họ chưa bị hạ, họ vẫn phải mệt.

Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu khẽ:

-Công chúa xem, có phải những tên mã phu của công chúa chăng?

Lúc đó cả hai nấp sau doi cát.

Hồ Thiết Hoa nhận ra trong hai người bị vây có Thạch Đà thân pháo chậm dần dần kiếm pháp lơi dần dần.

Người kia chính là Vương Xung, đấu pháp còn vững. Y là người khách kỳ dị của Quy Tư Vương, chạy theo Thạch Đà mấy hôm trước! Bọn mã phu hiển nhiên là thuộc hạ của Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc không dằn lòng được nữa, trầm giọng bảo:

-Bây giờ công chúa phải ở đây đợi tại hạ! Lần này không được cãi lời tại hạ nữa! Tỳ Bà công chúa cắn môi:

-Nếu có tên nào thoát chạy ngang qua đây, thì ta nên xuất thủ chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Bất thình lình y hét lên một tiếng lớnrồi nhanh như chớp, vọt mình tới.

Bọn đại hán áo đen, đánh đã hơn nửa ngày, hao mấy mạng mới chiếm được ưu thế thấy có chút hy vọng bắt được những người bị chúng truy tầm, để hành hình xứng tội.

Ngờ đâu lúc sắp sửa đánh bại đối phương lại có người can thiệp.

Người can thiệp bỗng nhiên mà đến, như từ cung trời đáp xuống.

Chúng chưa hết kinh ngạc một đại hán đã bị nắm đầu quay nhanh, một đại hán khác bị đá bay ra xa ngoài ba trượng.

Một bàn tay nắm vút tới, đại hán thứ ba nát bét miệng.

Một đại hán thứ tư kại bị kẹp đầu như tên thứ nhất.

Vừa xuất thủ Hồ Thiết Hoa đã bóp nát đầu hai tên, đánh bể mặt một tên, đá bay một tên.

Trước thần oai đó, còn ai không khiếp?

Bọn đại hán còn lại sững sờ quên mất phản ứng! Dĩ nhiên, Thạch Đà và Vương Xung lêntnh thần ngay ánh kiếm chớp lên, hai đại hán nữa ngã gục.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta không mốn giết nhiều, nhất là những kẻ vô cố. Nếu các ngươi quăng đao, ta sẽ tha chết cho! Nào hay, bọn đại hán còn lại như ohát điên, cùng vung đao nhào tới.

Vương Xung vừa vũ lộng thanh trường kiếm, vừa hét:

-Chúng điên loạn, không còn lý trí nữa, giảng giải với chúng vô ích, chỉ còn cách là giết hết! Giết hết là xong! Hồ Thiết Hoa thở dài.

Hai thanh đao bay tới, hai tên cầm đao đỏ ngầu đôi mắt, như mắt cho điên.

Hồ Thiết Hoa tràn mình qua một bên, nhường hai thanh đao lướt qua, rồi cánh chỏ bên tả hất ra, bàn tay bên hữu vươn tới.

Thanh đao của đại hán bên hữu đã nằm gọn trong bàn tay y.

Rốp! Rốp! Đại hán bên tả gãy trọn một bên sườn ngực. Hắn vẫn còn hung hăng, vừa nhào trở lại, vừa quét đao ra.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Sao chịu khổ như thế chứ?

Chớp mắt cả hai cùng nhào xuống bất động! Tỳ Bà công chúa đứng chực chờ, song bọn đại hán thà chết chứ không chịu lui, nàng chờ mãi mà chẳng có một tên nào thoát chạy! Nàng thở dài lẩm nhẩm:

-Nếu trong nước ta có những dõng sĩ như thế nầy, thì làm gì gia đình ta phải lưu vong?

Nàng không biết bọn đại hán đã bán linh hồn chúng cho Thạch Quan Âm! Chúng còn là con người, song chỉ là xác người bổn tánh thì mất từ lâu! Chúng là những cây thịt di động được thế thôi! Cuộc chiến không đối phương, đương nhiên đình chỉ.

Thạch Đà hai tay nâng kiếm, thở mạnh thở gấp. Gương mặt vẫn lạnh như ngày nào.

Vương Xung bước tới trước Hồ Thiết Hoa, làm lễ rồi thở dài:

đại ân không thể dùng mấy tiếng cảm tạ mà đủ. Nếu hôm nay không có Hồ đại hiệp thì bọn này đã táng mạng rồi! Hồ Thiết Hoa nhìn y,rồi nhìn Thạch Đà hỏi:

-Hai vị là huynh đệ?

Vương Xung đáp:

-Tình chẳng anh em, nghĩa đồng sinh tử! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

-Như vậy hai vị đã nhận ra từ lâu?

Vương Xung gật đầu:

-Ngay từ hôm đầu tiên! Tại hạ lưu lãng khắp bốn phương trời là để tìm hắn! Hai mươi năm rồi đó. Hồ đại hiệp! Hồ Thiết Hoa nhìn thanh trường kiếm trong tay y, bỗng mỉm cười thốt:

-Hai mươi năm qua, trên giang hồ, kiếm pháo chánh tông của phái Hoa Sơn vắng bóng. Vừa rồi các hạ đánh ra chiêu Kinh Hồng Quán Nhật trông thật ảo diệu phi thường! Vương Xung thoáng biến sắc, song cố gượng cười:

-Hồ đại hiệp quá khen! Hồ Thiết Hoa chớp mắt, rồi nhìn thẳng vào mặt Vương Xung cười nhẹ:

-Theo tại hạ biết thì dù hai mươi năm về trước lúc Hoa Sơn phái đang cực thịnh, xử dụng được chiêu Kinh Hồng Quán Nhật linh ảo như vậy, cũng chẳng có mấy tay! Mà trong hàng kiếm khách Hoa Sơn không có tênVương Xung! Vậy các hạ là ai có thể cho tại hạ biết tên họ thật chăng?

Vương Xung lẩm nhẩm:

-Tại hạbất quá chỉ là một tiểu tốt vô danh trên chốn giang hồ các hạ hà tất… Hồ Thiết Hoa cười lớn, chận lại:

đến bây giờ các hạ vẫn chưa chịu tỏ thật lai lịch sao? Phải biết, người còn che giấu được chứ kiếm pháp chẳng che giấu được đâu! Vương Xung trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng thở dài nhếch nụ cười khổ:

-Tại hạ họ Liễu tên Yên Phi… Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Liễu Yên Phi! Có phải là Thần Long Tiểu Kiếm Khách, một nhân vật ngoài số Hoa Sơn thất kiếm chăng?

Liễu Yên Phi cười thảm:

-Năm xưa còn là kẻ hữu dụng, chứ nay thì râu tóc đã pha màu!… Hồ Thiết Hoa chớp mắt liếc sang Thạch Đà rồi hỏi:

-Các hạ là Liễu đại hiệp còn vị kia… Liễu Yên Phi đã quyết tâm gằn từng tiếng:

-Y là Hoàng Phủ Tạo, đại sư huynh của tại hạ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nhân Nghĩa kiếm khách? Người thủ lãnh Thất Kiếm Hoa Sơn mà cái danh nghĩa hiệp chấn dội khắp sông hồ?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải! Hồ Thiết Hoa lại nhìn sang Thạch Đà, thấy hắn đang nhìn về phía phương trời xa thẳm, tựa hồ chẳng nghe y và Liễu Yên Phi nói gì.

Một kiếm khách lừng danh của ngày xưa, giờ lại ra thân thể đó! Ai biết được sự tình mà không xúc động tâm tư?

Hồ Thiết Hoa thở ra mấy lượt, lại hỏi:

-Thạch Quan Âm oán hận gì Hoàng Phủ đạihiệp mà phải hạ thủ đoạn khiến người ra thân thể đó?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Có nhiều uẩn khúc lắm. Hồ đại hiệp! Nói ra thì dài dòng lắm, chỉ xin đại hiệp biết cho là từ ngày Hoàng Phủ đdại ca lâm nạn nơi mụ ta, trở thành tàn phế, thì cơ nghiệp Hoa Sơn tạo tựu suốt mấy trăm năm dài cũng tiêu tan luôn, tiêu tan nơi tay nữ ác ma! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Bây giờ, Liễu đại hiệp và Hoàng Phủ đại hiệp gặp nhau rồi, hai vị định làm gì?

Liễu Yên Phi cúi đầu:

-Tại hạ… tại hạ… Giọng nói của y uất nghẹn, rồi lệ thảm từ từ trào mi, lăn dài xuống má.

Hồ Thiết Hoa vội chụp tay y:

đại hiệp không nghĩ đến việc báo thù?

Liễu Yên Phi cười khổ:

-Báo thù!… Báo thù!… Y lập lại hai tiếng đó, chẳng biết bao nhiêu lần, giọng nói mơ màng xa vắng, trong khi đó, lệ thảm cứ rơi.

Rồi, y rút tay ra khỏi tay Hồ Thiết Hoa, run run giọng:

đại hiệp có biết tại sao Hoàng Phủ đại ca tại hạ cam sống đời kuân lạc, nguyện là thân lạc đà?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ đã thấy rồi, các hạ hà tất phải dùng lời khó, che giấu niềm đau?

Liễu Yên Phi tiếp:

-Hoàng Phủ đại ca ẩn lánh mai danh, chịu mọi đường nhục nhã là vì không muốn báo thù.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Tại sao?

Liễu Yên Phi giải thích:

-Chỉ vì tệ sư huynh biết mình kém thế, kém lực! Nghĩ đến việc báo thù là làm cái việc trứng chọi đá. Tệ sư huynh không muốn vì cái việc báo thù mà phái Hoa Sơn phải bị tiêu diệt. Những đệ tử đời sau có tội tình chi, mà để cho chúng phải chết oan?

Tỳ Bà công chúa lúc đó đã bước tới, vội chen lời:

-Không lẻ phái Hoa Sơn đệ tử còn người nào sống sót?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Còn chứ, nhưng chẳng được mấy người! Tỳ Bà công chúa lạnh lùng:

-Thế ra, cũng còn được mấy người? Vậy mà ta cứ tưởng là đã chết hết?

Liễu Yên Phi thoáng biến sắc mặt rung rung giọng:

-Công chúa… Tỳ Bà công chúa cười lạnh chận lại:

-Năm xưa, Hoa Sơn thất kiếm tung hoành trong thiên hạ, oai phong biết bao nhiêu! Trên giang hồ, còn ai không ngưỡng mộ Hoa Sơn phái. Đến ta đây là người ngoài nước cũng phải khâm phục. Nhưng… nhưng… giờ đây… Nàng lắc đầu tiếp:

-Bây giờ thì thiên hạ đã quên mất phái Hoa Sơn rồi! Và người trong phái Hoa Sơn còn sống bao nhiêu có khác nào đã chết hết!

56. Chương 56: Chim Họa Mi

Liễu Yên Phi có cảm tưởng là mình vừa bị tát tay vào mặt.

Từng thớ thịt nơi mặt giật mạnh, rồi mồ hôi đầu mồ hôi trán đổ ra thành giọt lớn, rơi xuống đồm độp.

Tỳ Bà công chúa điềm nhiên:

-Nam tử hán! Đại trượng phu! Một kiếp sống hèn, dù tài đến đâu, không sánh nổi một cái chết gấp trong vinh hạnh! Nàng nhìn thẳng vào mắt Liễu Yên Phi hỏi:

đúng vậy chăng?

Liễu Yên Phi dậm chân rung giọng:

-Liễu Yên Phi nào sợ một cái chết? Nhưng chết làm sao cho đáng giá, chứ đem sanh mạng hủy bỏ một cách vô lý, thì… Tỳ Bà công chúa chận lời:

-Nghĩa là, ngươi tự lượng chưa phải là đối thủ của Thạch Quan Âm?

Liễu Yên Phi không đáp thẳng vào câu hỏi:

-Người trong thiên hạ, thử hỏi có mấy tay khả dĩ đối phó nổi với bà ta?

Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Chỉ cần ngươi đưa đường cho bọn ta gặp Thạch Quan Âm, chúng ta không tiếc gì mạng sống thừa thải này, làm cái việc hữu ích cho ngươi! Nhưng… ngươi không dám, thì ta còn nói chi hơn! Liễu Yên Phi biến sắc mặt từ xanh ra trắng, từ trắng trở về xanh, bỗng y nghiến răng, rồi y chạy đến trước mặt Hoàng Phủ Cao, nắm tay hắn quỳ xuống.

Y khóc.

Y lấy ngón tay vẻ mãi, trong lòng bàn tay Hoàng Phủ Cao.

Hoàng Phủ Cao sôi giận, co chân đá vào mình y.

Liễu Yên Phi lại lết vào, rồi khóc, khóc ngất.

Một lúc lâu, Liễu Yên Phi đứng lên, rung rung giọng hỏi:

-Hai vị muốn đi với anh em tại hạ tìm Thạch Quan Âm?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Muốn lắm chứ! Liễu Yên Phi lại hỏi:

- Dù biết rằng có đi mà không có về?

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng:

-Chẳng lẽ tại hạ sợ chết tham sống?

Liễu Yên Phi ngẩng mặt lên không, thở ra:

-Nếu vậy, xin hai vị khởi hành! Một ngọn núi nhô lên giữa bình địa.

Và nơi đây là tận đầu của khoảng đất rộng mênh mông, bao la bát ngát.

Đến đó rồi, Hoàng Phủ Cao rung rung đôi chân.

Hồ Thiết Hoa nhìn ra bốn phía, lòng hơi lo, hỏi:

-Một nơi hiểm ác như thế này, có phải là địa ngục chăng?

Liễu Yên Phi thở dài:

đúng là địa ngục! Y trầm giọng, tiếp:

-Sau ngọn núi nầy, còn có núi, núi trùng trùng, trong những ngọn thấp, ngọn cao, trùng trùng điệp điệp, có một sơn cốc kỳ bí. Thạch Quan Âm ở trong sơn cốc đó.

Tại sơn cốc đó Hoàng Phủ đại ca bị hành hạ hơn một con vật.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên, nắm chặt hai tay cao giọng:

-Giờ báo thù của Hoàng Phủ đại hiệp đã đến, chúng ta vào ngay! Liễu Yên Phi thốt:

đường đi khuc chiết quanh co, lại có trận đồ lập theo lẽ khắc sanh, sanh khắc, nếu chúng ta liều lĩnh tiếntới, chắc chắn là phải lạc lối ngay! Tỳ Bà công chúa hỏi gấp:

-Nếu vậy… chúng ta phải làm sao?

Liễu Yên Phi đáp:

-Chờ đến đêm xem gió có đổi chiều chăng rồi hãy tính! Tỳ Bà công chúa lại hỏi:

-Tại sao phải chờ gió đổi hướng?

Liễu Yên Phi thở dài:

đại ca của tại hạ đã câm, điếc và mù, do đó Thạch Quan Âm xem như đã chết rồi, và không đề phòng người nữa. Ngờ đâu người lại có một loại xúc giác giúp người ra vào sơn cốc dễ dàng như còn đủ ngũ quan. Người ghi nhớ rõ cách bố trí sanh khắc trong hệ thống giao thông của sơn cốc.

Tỳ Bà công chúa trố mắt:

-Nhờ vậy, y mới thoát đi được?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Nhưng ta chưa thấy có gì liên quan đến việc gió đổi chiều.

Liễu Yên Phi giải thích:

-Một người vừa câm vừa điếc vừa mù, muốn phân biệt phương hướng, nào có phải là việc dễ làm đâu? Người đó dựa vào rất nhiều yếu tố đặc biệt. Sự gió đổi chiều là một trong những yếu tố đó.

Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Ta minh bạch rồi! Ngày y thoát ly sơn cốc, gió thổi khác biệt hôm nay, y sợ cảm giác sai lầm, nên phải chờ có ngọn gió quen hướng, để phân biệt hướng đi không sai lầm, có đúng vậy không?

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Phải! Trong sơn cốc nếu đi sai một bước, thì suốt đời vẫn quanh quẩn trong mê mang, đừng mong ra khỏi.

Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt nhìn trời nóng nảy hỏi:

-Biết đến lúc nào, gió mới đổi chiều?

Tỳ Bà công chúa đáp:

-Tại sa mạc, gió đêm và gió ngày thường thường khác nhau.

Liễu Yên Phi gật đầu:

-Công chúa nói đúng. Khi ngày hết, đêm về gió sẽ đổi hướng.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu gió không thay đổi?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Thì phải đợi đến khi nào có sự thay đổi, chứ biết làm sai hơn?

Cũng may, vận khí của Hồ Thiết Hoa còn đỏ, gió từ Đông Nam đến, bất chợt đổi chiều, từ Tây Bắc thổi trở lại Đông Nam.

Hoàng Phủ Cao dùng xúc giác đặc biệt, phân định đường lối, rồi đi trước.

Hắn đi rất chậm, mỗi bước mỗi dè dặt, nhận thấy đúng mới dám nhít tới một bước khác.

Bước đi dù chậm đến đâu con đường dài đến đâu, cuối cùng cũng vượt qua.

Họ đã vào sâu trong vùng núi.

Đường hẹp, vách núi cao, khuất ánh trăng sao, họ đi trong vũng tối, dò lần như mù cả bọn.

Hồ Thiết Hoa bình sanh mới gặp cái cảnh này lần thứ nhất, tâm tư trầm trọng phi thường.

Y biết rõ trong bóng tối bất lợi cho sáng mắt như y song lại có lợi cho Hoàng Phủ Cao,bởi lẽ giản đơn là hắn quen với bóng tối.

Hoàng Phủ Cao vẫn bước chậm đều đều như lúc mới vào, hắn bước dè dè như mèo rình chuột.

Hắn không gây một tiếng động khẽ.

Thực ra, dù tiếng chân bước có vang lên, cũng bị tiếng gió lấn át, bởi lúc đó, gió lộng vù vù.

Và vì hắn điếc, không nghe gì cả, hắn phải dè dặt sợ gây tiếng động tuy không cần dè dặt quá độ.

Hắn không nghe bằng tai, hắn nghe bằng cảm giác.

Bỗng hắn cảm thấy có cái gì khác lạ. Hắn quay đầu lại, rồi hụp mình xuống dừng chân tại đó.

Mọi người đều lộ vẻ khẩn trương.

Hồ Thiết Hoa nắm chặt thanh đao do y đoạt của đại hán áo đen bước nhanh qua Hoàng Phủ Cao, nấp ở vách đá, chực chờ mọi biến cố.

Một nơi rùng rợn như thế này, khi lòng khẩn trương, thì con người cảm thấy sát khí bốc bừng bừng, bốc từ một hạt cát, từ một viên sỏi, từ một khe đá, từ một ngọn gió.

Một lúc sau, có tiếng người thở mạnh vang lên đâu đây.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi ướt lòng bàn tay, y càng nắm chắc chuôi đao.

Tiếng thở mỗi lúc càng nghe gần.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa chém xuống một đao. Nhát đao phát đi rất nhanh với tất cả khí lực của y.

Trên thế gian, rất hiếm có người tránh được nhát đao thần tốc mãnh kiệt đó.

Y không tưởng nổi nhát đao đó lại chém xuống đầu Tiểu Phi.

Y và nội bọn đứng trên gập đá cao, nhát đao từ trên cao xuống thấp... Đúng ra, Tiểu Phi không đi được đến nơi đó. Nhưng bọn chàng cũng đi được đến đó, vì họ may mắn không gặp một trở lực nào, và cũng chẳng gặp Thạch Quan Âm, nhờ vậy cho đến bây giờ, việc thoát ly của bọn chàng chưa bị báo động.

Người cười lạnh, người duy nhất bắt gặp họ, đã hỏi họ một âu:

-Bằng vào sức lực ba người, các ngươi tưởng là có thể thoát đi được à?

Người đó chính là Khúc Vô Dung.

Nàng vận y phục toàn trắng, cánh tay cụt được băng bó lại do nàng và treo lên cổ, nàng che mặt bằng sa trắng.

Cái dáng của nàng đẹp quá, không ai tưởng con người có cái dáng đó lại có gương mặt dạ xoa.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn, Nhất Điểm Hồng trố mắt nhìn nàng.

Không ai thốt với nàng một tiếng nào.

Bởi chẳng ai biết ý tứ nàng ra sao.

Khúc Vô Dung bình tịnh nhìn họ, cũng không nói gì thêm, ngoài câu đó.

Sau cùng Nhất Điểm Hồng cất tiếng:

-Tại hạ nói gì, cô nương có nghe rồi chứ?

Khúc Vô Dung gật đầu:

-Có! Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Cô nương đi không?

Khúc Vô Dung cười lạnh:

đã biết là đi không thoát, còn gọi ta theo làm gì?

Nhất Điểm Hồng trừng mắt nhìn nàng, bỗng bật cười cuồng dại.

Bình sanh, y không hề cười, dù cười lạnh, cười mỉa cười cuồng dại, bỗng nhiên y lại cười.

Thì sự kiện hẳn phải phi thường! Rất tiếc y cười không đúng lúc. Bởi nếy tiếng cười đó vọng đến tai Thạch Quan Âm, thì ba mạng người vĩnh viễn xa với cõi thế! Cơ Băng Nhạn nổi giận:

-Ngươi muốn chết để chứng minh lòng ngươi đối với nàng à? Ngươi muốn song bọn ta không muốn! Bọn ta còn phải sống mà! Vô luận nàng đối với bọn ta bằng thái độ nào, ta không mảy may quan tâm! Đừng tưởng ta đồng tình với ngươi! Nhất Điểm Hồng ngưng cười, buông gọn:

được! Các ngươi cứ đi! Ta không đi! Còn lại bao nhiêu khí lực, y vận dụng để vuột mình ra khỏi đường giây cột, rồi từ trên lưng Cơ Băng Nhạn y tuột xuống.

Tiểu Phi giật mình:

-Ngươi… tại sao ngươi tự tìm khổ?

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng:

-Bớt ta, ngươi hành động dễ dàng hơn! Tiểu Phi dậm chân:

-Nhưng làm sao ta để ngươi ở lại đây được! Nhất Điểm Hồng điềm nhiên:

-Ta không quý sinh mạng, ta đã chuẩn bị tùy thời mà chết. Cái chết không đến bất ngờ với ta, nó phải đến trong chuẩn bị! Đừng lo gì cho ta! Y ngụ tcái y trong câu nói để hướng sang Khúc Vô Dung cái ý đó như thế này:

Ta không cầu sinh mà định lừa ngươi! Nếu ngươi tưởng như vậy là khinh ta đó.

Chẳng những ngươi khinh ta mà ngươi cũng xem thường luôn ngươi! Chừng như vuông sa trắng bao mặt Khúc Vô Dung có thấm ướt.

Một con người lạnh lùng như nàng cũng có nước mắt nữa sao? Mà nước mắt phải chảy nhiều, thật nhiều, mới thấm đến vuông sa chứ?

Bỗng nàng lấy trong mình ra một chiếc bình nhỏ, trao cho Tiểu Phi rồi quay đầu, rung giọng:

-Giai dược đó! Các ngươi đi đi! Tiểu Phi thở dài:

-Bây giờ Cơ Băng Nhạn để cho bọn tại hạ đi, thì đã muộn rồi! Khúc Vô Dung lấy làm lạ:

-Tại sao?

Tiểu Phi thốt:

-Tánh khí của Hồng huynh tại hạ biết quá rõ. Y nói không đi là không đi. Y không đi thì hai người bọn tại hạ làm sao đi?

Khúc Vô Dung hỏi:

-Chứ hắn muốn gì?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi:

-Y đã nói rồi! Nếu cô nương tin bọn nầy, xon cô nương cùng đi luôn. Cô nương bằng lòng đi, là không hoài nghi y, cố ý lừa gạt. Có như vậy y mới chịu đi.

Khúc Vô Dung lắc đầu:

-Ta không thể đi! Giọng nàng rung, hai vai rung, toàn thân rung.

Tiểu Phi hỏi:

-Nơi đây còn gì cho cô nương lưu luyến?

Khúc Vô Dung không đáp. Hay đúng hơn nàng không thể thốt thành lời.

Bỗng có người hét to:

-Bốn người các ngươi đừng kẻ nào mong thoát đi! Một thiếu nữ vận áo tím không rõ xuất hiện từ lúc nào, đang đứng nới đầu hành lang trừng mắt nhìn họ.

Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn vốn quen trấn định cũng phải biến sắc mặt.

Khúc Vô Dung kêu lên thất thanh:

-Tứ muội… Thiếu nữ áo tím cười lạnh:

-Ai là tứ muội của ngươi? Ngươi là một liễu đầu dạn mày, dày mặt, bình thường thì giả đạo đức, giả nhân nghĩa, gặp nam nhân rồi là quên mất đất rộng trời cao! Ngươi quên bạn đồng môn cũng còn tha thứ được, ngươi cả sư phó thì còn nói gì nữa chứ?

Khúc Vô Dung đột nhiên trấn định tâm thần vững như núi, lạnh lùng thốt:

-Ngươi cũng đừng quên hiện giờ sư phụ vắng nhà! Lời nói đó có ý tứ gì?

Thốt với vẻ lạnh nhạt thối với kẻ toan làm khó khăn mình cho biết là sư phó đi vắng, có khác nào hăm dọa?

Sư phó vắng mặt là chẳng ai bênh vực ngươi, sư phó vắng mặt là ta chẳng sợ chi ngươi, nếu cần ta cũng có thể giết ngươi như thường! Nàng áo tím quắc mắt:

-Sư phó vắng mặt rồi sao? Chúng ta hơn mấy mươi người, không ngăn trở nổi bọn ngươi bốn người à?

Nàng đặt tay lên tường hành lang.

Một tràng dài tiếng lục lạc vang lên rền dội.

Bọn Tiểu Phi không còn ngờ nữa.

Tràng lục lạc báo động vang lên, là tất số đệ tử Thạch Quan Âm sẽ kéo đến.

Bọn chúng đông, võ công suýt soát nhau, võ công khá cao, một vài nàng thì chẳng nghĩa lý gì, song hàng mấy mươi nàng liên thủ, lực lượng đó, thần cũng phải khiếp, quỷ cũng phải hoảng.

Hơn nữa, bọn Tiểu Phi, nếu kể luôn Khúc Vô Dung, chỉ có bốn người mà Cơ Băng Nhạn và Nhất Điểm Hồng lại mất khí lực, Khúc Vô Dung vừa đứt một bàn tay, niềm đau đớn chưa lắng đọng.

Chỉ còn mỗi một Tiểu Phi.

Tự vệ chàng có thừa sức, bảo toàn cho đồng bọn thì chàng cảm thấy bất lực.

Cơ Băng Nhạn vừa nuốt xong giải dược, thấp giọng hỏi:

-Hiệu lực của thuốc bao lâu mới phát động?

Khúc Vô Dung đáp:

-Trong khoảng từ nữa khắc thời gian đến một khắc, tùy theo công lực của người trúng dộc.

Cơ Băng Nhạn thở dài.

Đối phương sắp đến nơi rồi, mà khí lực thì phải đợi nữa khắc sau mới được phục hồi! Phục hồi để làm gì chứ? Hơn nữa, có còn thì giờ phục hồi chăng?

Hắn trao phần thuốc còn lại cho Nhất Điểm Hồng. Nhất Điểm Hồng không cự tuyệt nuốt ngay.

Nhưng, nuốt giải dược để chờ người đến làm thịt! Mỉa mai thay cho hai đệ nhất cao thủ võ lâm Trung Nguyên! Tiếng lục lạc còn vang rền.

Nàng áo tím cười lớn:

-Giả như bây giờ, các ngươi khoanh tay đợi chờ bọn ta trói gô lại, thì may ra, có hy vọng sống sót. Nếu không… Khúc Vô Dung lạnh lùng:

-Ngươi còn nói thêm một tiếng nữa, ta chặt ngươi đứt thành trăm đoạn đấy! Thiếu nữ áo tím, tím mặt.

Song nàng không dám nói gì nữa.

Cơ Băng Nhạn bỗng hỏi:

-Lưu Hương! Hôm nay, ngươi thích giết người à?

Tiểu Phi lắc đầu cười nhẹ:

-Nếu ta thích giết người, ta giết từ lâu, hà tất đợi đến ngày nay! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Nhưng, hôm nay ngươi không giết người, thì người giết ngươi! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta giết người, chưa chắc gì ta tránh khỏi bị người giết! Tiểu Phi nói như thế, là tình hình nghiêm trọng lắm rồi.

Và Cơ Băng Nhạn cũng thấy rõ, bọn của hắn lâm vào tử cảnh, chẳng mảy may hy vọng thoát nạn.

Nhất Điểm Hồng vụt thốt:

-Ta hại ngươi! Y hướng về ai mà nói câu đó?

Chẳng ai biết y ám chỉ ai.

Lâu lắm, Khúc Vô Dung mới lạnh lùng cất tiếng:

-Ngươi không tiếc sanh mạng, thì ta há sợ chết sao?

Thì ra câu nói của Nhất Điểm Hồng hướng về nàng.

Tại sao y không xưng hô là cô nương, mà lại dùng tiếng ngươi?

Chính cái tiếng ngươi mơ hồ đó làm cho Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phi hoang mang.

Nhất Điểm Hồng buông cộc lốc:

-Tốt! Cả hai không nói gì với nhau nữa. Cả hai cùnhg không nhìn nhau đến nửa mắt.

Song, họ đã trao cho nhau tính mạng của họ.

Họ cùng chết, họ chết cho nhau.

Tiểu Phi từng thấy những đôi nam nữ yêu nhau, song chưa hề thấy một cuộc tình như vậy.

Người ta yêu nóng, nhưng họ yêu lạnh.

Song, tình lạnh của họ sâu đậm hơn bất cứ tình nóng nào trên thế gian.

Bỗng, hai thiếu nữ xuất hiện nơi đầu hành lang, chạy như bay đến cục trường.

Chúng hoàn toàn trần truồng, trên mình còn ướt, nước rơi vãi dọc theo đường.

Hiển nhiên chúng đang tắm.

Chúng là hai nàng đã bị Tiểu Phi điểm huyệt trước đó, giờ đây chúng chạy đến, trước hơn các nàng khác.

Chúng tự giải khai huyệt đạo hay có ai giải huyệt cho chúng?

Tiểu Phi hết sức lấy làm lạ.

Nàng áo tím cau mày gắt:

-Báo động tuy gấp, các ngươi cũng nên mặc y phục vào rồi chạy đi chứ?

Hai thiếu nữ đó đã đến nơi.

Ba nam nhân dù sao cũng là những con người có phẩm cách, đứng trước nữ nhân trần truồng cũng ngượng phần nào.

Ngờ đâu đến nơi rồi, hai nàng đột nhiên ngã xuống, chừng như do bàn tay vô hình nào đó đánh chúng ngã gục.

Nàng áo tím biến sắc.

Bọn Tiểu Phi cũng giật mình.

Không có một dấu vết nào trên cơ thể chúng, chứng tỏ chúng bị thương.

Khúc Vô Dung vội bước đến, lật qua lật lại thi thể của chúng chẳng tìm thấy một dấu vết gì cả.

Chỉ có gương mặt chúng biến sắc thôi, gương mặt xám xịt, như gương mặt những người trúng độc, và máu tươi rỉ ra hai khoé miệng.

Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra, chỉ có thế thôi! Cơ Băng Nhạn gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. Song hắn cau mày, hỏi:

-Sao chúng còn chạy được?

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Kẻ nào hạ chúng, tất có bàn tay ảo diệu phi thường! Hơn nữa, kẻ đó ước lượng rất chính xác, không để cho chúng chết ngay dành lại cho chúng mấy phút giây sống sót, dù chạy đến đây rồi, mới ngã.

Bỗng, họ cúi xuống, nắm bàn tay hai thiếu nữ.

Mường tượng họ phát hiện ra cái gì đó. Bàn tay của chúng nắm lại. Trong tay chúng, có mọt mảnh giấy màu xanh.

Khúc Vô Dung cau mày:

-Ai làm cho chúng chết ngộp thế này? Đã muốn giết chúng, sao lại còn để chúng chạy đến đây?

Tiểu Phi đọc mảnh giấy, mặt chàng đổi sắc liền.

Chàng thở dài, đáp:

-Vì người giết chúng, có ý giao chúng cho tại hạ.

Khúc Vô Dung kinh hãi:

-Giao xác chết cho ngươi? Ngươi… ngươi… Tiểu Phi cười khổ, trao mảnh ga::À::

cho nàng.

Mảnh giấy ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé! Chim Họa Mi kính tặng! Tuy không xem mảnh giấy, nàng áo tím rợn mình, mồ hôi lạnh đổ ra ướt đầu.

Bỗng, nàng quay người chạy đi, vừa chạy vừa kêu lên:

đến đây! Đến gấp… Chớp mắt, nàng khuất dạng nơi đầu hành lang.

Nhưng liền sau đó, nàng trở lại, nàng lùi gấp, mặt vẫn hướng về trước, lưng đưa về phía bọn Tiểu Phi.

Bọ Tiểu Phi hết sức kỳ quái, giương mắt nhìn nàng.

Nàng lùi mãi, lùi đến bọn Tiểu Phi rồi, mà cũng chưa quay mặt lại.

Khúc Vô Dung rợn người, rung giọng hỏi:

-Ngươi… Câu hỏi chưa kịp buông ra, Khúc Vô Dung xám mặt.

Nàng áo tím ngã xuống, mặt ngửa lên, một gương mặt đầy máu, nơi sống mũi, có cắm một thanh tiểu kiếm.

Một mảnh giấy màu xanh cột nơi chuôi kiếm.

Mảnh giấy có ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé! Chim Họa Mi kính tặng! mọi người nhìn nhau.

Không ai nói một tiếng nào.

Thanh tiểu kiếm bằng ngọc phỉ thúy, loại ngọc cứng rắn hơn hết, khó tạo thành kiếm.

Kiếm nhỏ lại phíng đúng sống mũi! Tài phóng kiếm quả cao vô tưởng.

Họa My Điểu?

Ai?

Tiểu Phi cao giọng:

-Bằng hữu có nhã ý tặng quà, sao không ra mặt?

Chàng vọt đi liền.

Ba người kia cấp tốc chạy theo.

Qua khỏi hành lang, họ bắt kịp Tiểu Phi. Chàng đứng lặng tại chỗ, mặt trắng nhợt.

Từ nơi chàng đứng, dọc vào sâu, cứ cách hai bước là có một thi thể thiếu nữ.

Con đường dài hơn mười trượng, lợp xác thiếu nữ! Tất cả các xác chết nằm ngay ngắn, cùng một chiều, như có người đặt dọc theo đường, cách khoảng đều đều! Dù sao, Khúc Vô Dung vẫn là nữ nhân.

Dù nàng có thừa can đảm, trước cảnh tượng mấy mươi xác chết được sắp xếp dọc theo đường, nàng cũng hãi hùng, đôi chân mềm nhũn lại, nàng ngã xuống bất tỉnh liền.

Cơ Băng Nhạn buồn nôn, hắn cũng là một con người tàn khốc, song bình sanh, hắn chưa từng mục kích một thảm cảnh rùng rợn như thế.

Nhất Điểm Hồng từng giết người không nháy mắt, cũng phải đổ mồ hôi lạnh.

Lâu lắm, Tiểu Phi mới hoàn hồn.

Chàng thở dài, than:

-Họa My Điểu tàn nhẫn quá! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Y biết, ngươi chẳng chịu giết người y phải giết thay ngươi! Nếu y không hạ thủ đoạn, thì người làm sao thoát nạn? Có điều… y giết quá nhiều người, mà toàn là những kẻ vô cố, không đáng chết oan uổng như vậy! Nơi cổ các thiếunữ có dấu đỏ, đúng là chúng bị bóp cổ, ngộp thở mà chết.

Cũng có những xác chết máu me bê bết, da thịt rách bét, cũng có những xác chỉ hứng lấy một mũi kiếm thôi. Rùng rợn hơn hết là một vài xác chết mình nằmthẳng, đầu ngoẻo qua một bên, đầu còn dính cổ bằng một mảnh da mỏng.

Chừng như Họa My điểu rất thích giết người! Bởi có thích thú, nên mỗi lượt hạ thủ Họa My Điểu đều đổi cách, sợ dùng mãi một cách thì chán, chán rồi không thích giết nữa.

Trên mình các thiếu nữ, đều có một mảnh giấy màu xanh, giấy ghi mấy chữ:

đạo Soái Lưu Hương vui vẻ nhận nhé! Họa My Điểu kính tặng! Cơ Băng Nhạn cười khổ:

-Họa My Điểu! Họa My Điểu!.... Một ma vương! Một ma vương mà lại xưng hiệu Họa My Điểu! Mỉa mai thay!

57. Chương 57: Chặt Tay Kết Bạn

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi nhìn kỹ gương mặt của chúng xem! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Ta không thích nhìn nữ nhân. Nữ nhân sống ta còn không thích nhìn, hà huống nữ nhân chết?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Thì ngươi cố gắng nhìn kỹ, nhìn một lần thôi, chứ nào phải nhìn nhiều lần, nhìn mãi mãi mà ngươi rên? Ngươi sẽ thấy chúng chết khác cách nhau, song chung quy có chỗ tương đồng! Cơ Băng Nhạn rồi cũng phải làm theo lời Tiểu Phi. Hắn càng quan sát từng thi thể một, càng biến sắc.

Cuối cùng, hắn kêu lên:

-Tất cả đều bị gọt trắng chân mày! Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi thấy chưa? Con người ai không cần đến chân mày? Đẹp thì họ săn sóc, không đẹp thì họ sửa chửa, chứ có ai không thích đôi mày đến độ phải cạo nhẵn đi?

Chắc chắn là không phải các nàng tự gọt sạch lông mày! Cơ Băng Nhạn thở ra:

-Họa My Điểu gọt mày chúng trước khi hạ thủ?

Tiểu Phi thốt:

-Có thể đó là dấu hiệu của Họa My Điểu! Chẳng những Họa My Điểu thích giết người, mà còn muốn ai ai cũng biết chính là y giết! Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc:

-Ty nhiên, lần này y giết người, không do sở thích riêng, mà chính để giúp ngươi. Có đúng vậy không?

Tiểu Phi cau mày:

-Ừ! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Tại sao y muốn giúp ngươi? Ngươi quen y chứ?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không quen.

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Chẳng lẽ vô duyên vô cớ, y lại làm cái việc đó? Cao hứng đến đây để giết người, giết rồi là bỏ ra đi? Giúp ngươi mà không cần cho ngươi biết là ai?

Tiểu Phi diềm nhiên:

-Phải có duyên cớ! Cơ Băng Nhạn hỏi:

- Duyên cớ gì?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Cho đến phút giây nầy, ta chẳng làm sao đoán được. Nhưng ta tin chỗ dụng tâm của y là làm sao thì làm, y chưa đi một cách giản đơn như vậy.

Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Ngươi tin là y sẽ xuất hiện?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chẳng những thế, mà ta còn nghĩ rằng, biết đâu y chẳng luôn luôn ở cạnh chúng ta? Y chờ đợi chúng ta, có điều chúng ta không trông thấy y?

Cơ Băng Nhạn nghe lạnh ở xương sống.

-Nếu thế, Họa My Điểu là ma?

Hắn lắc đầu:

-Mẫu người đó, tốt hơn ta không nên gặp! Bỗng y bật cười tiếp:

-Vô luận làmsao, hiện tại các đệ tử của Thạch Quan Âm đều chết hết, chúng ta chẳng còn sợ ai ngăn trở.

Hắn có biết đâu, bên ngoài kia, xa xa, còn có một nhát đao trí mạng đang chờ đón hắn?

Đi đầu, làm cái việc hướng đạo là Khúc Vô Dung.

Tuy nhiên, nàng không hề lo sợ là bọn Tiểu Phi lạc đường. Sở dĩ nàng đi trước là vì nàng nóng ly khai một nơi mà nàng xem như tù ngục của nàng.

Một nơi ghi dấu nơi tâm tư nàng bao ấn tượng hãi hùng. Và ngay trong lúc nầy, mùi máu tanh còn bốc nồng nặc bên mũi nàng.

Nàng đi như ngây như dại, cứ nhìn thẳng tới trước mà đi, đi với bao y nghĩ miên man, những ý nghĩ lẩn quẩn trong ngây dại.

Bạn đồng môn, gồm trên dưới năm mươi người, giờ đây tất cả đều chết.

Chỉ còn lại có mỗi một mình nàng.

Chẳng phải vì tất cả đều chết mà nàng sầu thương tiếc mến mà đến đổi cảm thấy khó chịu.

Mà chỉ vì nàng thấy, những kẻ đã chết rồi đều không đáng chết. Người đáng chết chính là nàng, vậy mà nàng vẫn còn sống như thường. Nàng thẹn vì sự sống thừa thải của nàng.

Đi kèm bên nàng là Nhất Điểm Hồng. Kế đó là Cơ Băng Nhạn sau cùng là Tiểu Phi.

Bỏ ra Khúc Vô Dung có thể bỏ luôn ra Nhất Điểm Hồng,hai người còn lạihẳn vui mừng vô tưởng, họ không nghĩ là họ thoát được nạn.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, chẳng một ai tỏ lộ niềm vui.

Chừng như họ lo nghĩ về những hcuyện xảy đến, những chuyện mà họ chưa biết như thế nào! Ai ai cũng trầm ngâm gương mặt.

Chính trong lúc đó, ánh đao loé lên. Và ánh đao xẹt xuống Khúc Vô Dung.

Nhất Điểm Hồng kinh hãi, nhoài người tới chụp nàng kéo ra xa tầm ngân quang.

Thân pháp của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng đương nhiên là nhanh nhưng làn đao của Hồ Thiết Hoa cũng chẳng phải chậm, bởi nếu chậm thì họ Hồ đâu xứng đáng làm bằng hữu của Đạo Soái Lưu Hương?

Và Nhất Điểm Hồng chậm một giây! Một giây phút định mệnh! Định mệnh đó y thay Khúc Vô Dung nhận chịu! Y kéo Khúc Vô Dung ngã xuống rồi, trườn mình tới che bên trên đồng thời vung tay đón chận đạo ngân quang.

Một tiếng soạt vang lên, tuy khẽ nhưng nghe rất rõ. Trong bóng tối, chẳng ai thấy có máu chảy, chỉ có Nhất Điểm Hồng mới biết là cánh tay y bị tiện lìa.

Y mất cánh tay tả rồi, cánh tay không cầm kiếm! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn nghe tiếng động, nhào tới ngay.

Ngân quang lại chớp lên, ngân quang chiếu xuống họ.

Tiểu Phi lòn mình, xung nhập vào ánh đao chụp vào tay cầm đao. Thanh đao đã bị chàng tước đoạt.

Đồng thời gian, Cơ Băng Nhạn đã xoè bàn tay như lưỡi đao, chặt vào yết hầu người đó.

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn, liên thủ xuất thế công, phải biết cái thế công đó mãnh liệt như thế nào! Trên thế gian này, chắc chắn là chẳng có ai tránh khỏi! Xuất chiêu đầu, đắc thủ, Hồ Thiết Hoa toan thừa thắng, hạ nhanh đối phương, bỗng bị người nhập nội, đoạt đao! Trên thế gian này có ai làm nổi cái việc đoạt đao Hồ Thiết Hoa?

Bất giác y kêu lên thất thanh:

-Lão Xú Trùn! Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng kinh hãi.

Tiểu Phi buông đao, Cơ Băng Nhạn thu nhanh tay về.

Cơ Băng Nhạn thét gấp:

-Lão Hồ phải không?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Trừ ta ra còn ai nữa?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn cùng dậm chân:

-Trời! Hồ Thiết Hoa thở phào cười lớn:

-Nếu ta không vất vả mấy hôm liền, thì các ngươi đâu đắc chí với ta nhanh thế?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhạn trầm gương mặt không nói tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp tục thốt:

-Các ngươi chưa giết lầm ta thì nên tạ Ơn trời phật chứ sao lại… Bỗng, y nhớ đến nhát đao vừa rồi, lập tức nhưng cười rồi lẩm nhẩm:

-Vừa rồi… vừa rồi… vừa rồi… Y không nói tiếp được nữa. Y sợ một sự chẳng lành… Tiểu Phi thở dài:

-Vừa rồi, ngươi đã gây nên một cái họa phi thường! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Ai thọ thương?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, một ánh lửa loé lên.

Liễu Yên Phi đã bật mồi lửa.

Hồ Thiết Hoa không cần Tiểu Phi đáp, y đã thấy người thọ thương rồi! Cạnh vũng máu, nàng lăn ra thành nàng như ngồi ngay trên vũng máu, một thiếu nữ vận áo trắng bất động, vẻ mặt si si dại dại.

Mình nàng vấy máu bê bết, song không phải nàng thọ thương.

Người thọ thương có thân vóc cao, da mặt đen sì, vận áo đen, thần sắc lạnh lùng.

Người đó vừa thấy ánh lửa, liền đứng lên, vết thương nơi tay còn chảy máu.

Y không lộ vẻ gì chứng tỏ có đau đớn.

Y đứng thẳng người như vô sự.

Hồ Thiết Hoa nhìn y, không biết phải nói làm sao! Nhất Điểm Hồng cũng nhìn Hồ Thiết Hoa một lúc, rồi bật cười khen:

đao pháp tuyệt diệu! Nếu Nhất Điểm Hồng hận, mắng, Hồ Thiết Hoa còn chịu được.

Nhất Điểm Hồng lại ca ngợi đường đao, bảo y chịu làm sao nổi với niềm hối tiếc?

Hồ Thiết Hoa thoáng đỏ mặt.

Nhất Điểm Hồng điềm nhiên thốt:

-Không có gì phải khó chịu! Trong trường hợp đó, nếu là ta, ta cũng hành động như ngươi! Yê n trí đi! Hồ Thiết Hoa yên trí thế nào được! Đúng ra, Hồ Thiết Hoa không đáng trách. Song y phải xốn xang cũng là lẽ đương nhiên! Cơ Băng Nhạn vội bước tới vỗ tay lên vai y, hỏi:

-Ngươi biết hắn là ai không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nhưng ta phải nhìn nhận hắn là một hảo hán. Trong võ lâm ngày nay, hắn là một nhân vật hiếm có! Cơ Băng Nhạn hừ một tiếng:

-Hắn là Nhất Điểm Hồng đấy! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng?

Cơ Băng Nhạn lại hừ một tiếng:

-Chứ còn ai nữa?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Ta đáng chết! Ta đáng chết! Y nhìn xuống cánh tay bị tiện đứt nằm trên mặt cát, muốn khóc lắm.

Cánh tay đó nào phải tầm thường! Cánh tay của đệ nhất danh kiếm Trung Nguyên, cánh tay từng làm chết khiếp hằng trăm, hằng ngàn người dù là cánh tay tả! Trên thế gian làm gì có nhiều cánh tay như vậy.

Giờ đây, cánh tay đó trở thành vật bỏ, so chính Hồ Thiết Hoa hủy diệt! Có vật gì bù đắp đúng giá trị của cánh tay?

Hồ Thiết Hoa đã phá tan sự nghiệp của Nhất Điểm Hồng vậy! Bỗng Hồ Thiết Hoa nhặt thanh đao do Tiểu Phi buông rơi xuống đất, rồi đưa tay kia chặt nhanh vào.

Nhưng Cơ Băng Nhạn đã kịp thời ngăn chặn, hắn trầm giọng bảo:

-Khỏi cần làm thế! Hồ Thiết Hoa hét:

-Buông ta ra! Ta không mượn ngươi can thiệp vào việc của ta! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Ngươi biết không? Nào phải một mình ngươi nợ hắn? Ngươi nợ một tay, ta nợ một thân song ta chưa vội trả, ta đợi khi nào hắn cần đến, ta sẽ trả, trả đúng lúc mới có ích chứ! Tiểu Phi thở dài:

-Những món nợ đó, nếu các ngươi thanh toán sòng phẳng, thì còn gì bằng? Chỉ sợ không có dịp thôi! Nhất Điểm Hồng bỗng thốt:

-Không phải nợ! Các ngươi không cần phải trả! Y nhặt cánh tay lên nhìn một lúc, rồi mỉm cười:

-Cánh tay này giết người quá nhiều! Cho nó nghỉ việc là vừa! Quá sức chịu đựng rồi y ngã xuống.

Tỳ Bà công chúa gặp lại Tiểu Phi, Cơ Băng Nhạn gặp lại Thạch Đà tự nhiên phải vui mừng, tự nhiên họ phải dài dòng tâm sự với nhau, và tự nhiên Cơ Băng Nhạn phải dùng loại ngôn ngữ câm với Thạch Đà.

Lúc đó đã ra khỏi sơn cốc rồi.

Khúc Vô Dung ngồi bên cạnh Nhất Điểm Hồng, y đang hôn mê trầm trầm.

Nàng nhìn y, si si dại dại.

Hồ Thiết Hoa trầm lặng lâu lắm.

Cuối cùng, không ai nói gì, thì y nói:

-Họa My Điểu! Họa My Điểu! Tiểu tử đó là ai chứ? Đúng là một con người có cái tâm quá tàn độc! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Hắn thích giết người, tại sao hắn không giết luôn Thạch Quan Âm?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Có thể hắn không gặp Thạch Quan Âm, có thể hắn lưu Thạch Quan Âm lại cho Lưu Hương Đạo Soái! Tỳ Bà công chúa lại hỏi:

-Sao Thạch Quan Âm vắng mặt một cách tấu xảo như vậy?

Cơ Băng Nhạn nhìn thoáng qua Khúc Vô Dung, lại đáp:

-Cứ như lời vị Khúc cô nương nầy, thì Thạch Quan Âm không thường ở đó! Huống chi, Họa My Điểu vừa đến, đúng lúc Thạch Quan Âm vừa đi! Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Thế bà ấy ở đâu thường hơn?

Còn ai biết được gì hơn, mà đáp câu hỏi đó?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Tại sao ngươi không đáp? Tại sao ngươi nín thinh?

Nàng đã hướng sang Tiểu Phi rồi.

Mọi người nhìn qua thấy chàng nhắm nghiền mắt, như một nhà sư đang tưởng phật.

Nhưng, Tiểu Phi không là nhà sư, tự nhiên chàng không tưởng phật.

Vậy chàng tưởng gì?

Chàng đang lẩm nhẩm như nhà sư đọc kinh:

-Hoa Sơn Thất Kiếm! Huỳnh Sơn thế gia! Hoàng Phủ Cao! Thạch Quan Âm! Không ai rõ chàng có ý tứ gì! Chỉ thấy gương mặt chàng sáng lên.

Tỳ Bà công chúa xô nhẹ chàng gắt:

-Ngươi có biết Thạch Quan Âm ở đâu chăng?

Tiểu Phi mở mắt ra, ánh mắt chiếu rực, chàng bật cười, hỏi lại:

-Thạch Quan Âm? Ai là Thạch Quan Âm?

Tỳ Bà công chúa giật mình, gắt:

-Ngươi điên rồi chăng? Đến Thạch Quan Âm mà cũng không nhớ nữa à?

Tiểu Phi cười lớn:

-Có Thạch Quan Âm, tức là không có Thạch Quan Âm! Không có Thạch Quan Âm tức là có Thạch Quan Âm! Từ bao giờ, tại hạ có nhớ đến ai đâu, sao công chúa cho rằng tại hạ quên?

Tỳ Bà công chúa vừa kinh ngạc, vừa buồn cười, lắc đầu:

-Ngươi nói gì thế? Ta không hiểu nổi! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Công chúa hiểu làm sao được? Cơ trời mà! Công chúa trố mắt:

-Cơ trời? là sao?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không nói được! Thiên cơ bất khả lậu mà, công chúa! Vả lại, phật có dạy:

Không nên nói! Không nên nói! Tỳ Bà công chúa mỉm cười:

-Ngươi đừng nhắc đến Phật, hẳn muốn làm hòa thượng chắc.

Tiểu Phi đáp nhanh:

-Làm hòa thượng thì chưa muốn, có điều đang nghĩ đến một hòa thượng đây.

Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Ai?

Tiểu Phi cười nhẹ, không đáp.

Tỳ Bà công chúa nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, tiếp:

-Ngươi nói phải đấy! Con người ấy, có lúc đáng hận quá! Tiểu Phi vụt hỏi:

-Cực Lạc Tinh hiện giờ ở đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Ta đã trao cho nàng, nàng không tiếp nhận thành ra còn lại trong tay ta! Tiểu Phi lại hỏi:

-Giả như thực sự ngươi biết được điều bí mật của viên Cực Lạc Tinh, thì ngươi nghĩ sao?

Hồ Thiết Hoa không suy nghĩ lâu:

-Ta đã đáp ứng với Vương Phi tự nhiên ta phải cho bà ta biết.

Tiểu Phi gật đầu:

được lắm! Bây giờ chúng ta đi tìm bà ấy! Tỳ Bà công chúa hỏi:

-Còn… Thạch Quan Âm?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nữa! Thạch Quan Âm! Ai là Thạch Quan Âm chứ?

Tỳ Bà công chúa tức uất suýt vỡ bụng. Nhưng lại bật cười, cười một tiếng lại cắn môi, rồi trầm giọng:

-Chủ ý của ngươi thế nào?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Công chúa cứ đi theo tại hạ sẽ minh bạch.

Liễu Yên Phi dặng hắng một tiếng, lẩm nhẩm:

-Hơn hai mươi năm rồi, anh em tại hạ chưa trở lại Hoa Sơn,nếu Đạo Soái Lưu Hương còn bận lo việc khác, thì… xin cho anh em tại hạ tạm biệt!… Tiểu Phi bỗng ngưng thần trọng sắc:

-Bây giờ hai vị chưa có thể đi được! Liễu Yên Phi hỏi:

đạo Soái có điều chi cần phân phó cho tại hạ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, rồi cười đáp:

-Hai vị cứ đi theo tại hạ tự nhiên sẽ minh bạch.

Liễu Yên Phi cũng suy nghĩ một lúc:

-Tại hạ yêu cầu Đạo Soái đáp ứng một điều.

Tiểu Phi hỏi:

-Liễu huynh muốn như thế nào?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Riêng cho tại hạ thì chẳng sao, song có nhiều việc Hoàng Phủ đại ca không muốn nói đến, thậm chí người không muốn đề cập… Tiểu Phi cười nhẹ:

-Các vị muốn hỏi một vài việc song lại không thể nói đến việc đó, phải không?

Liễu Yên Phi cười khổ:

đúng vậy! Muốn hỏi mà không thể nói đến những gì muốn hỏi, thì làm sao hỏi được? Cho nên tại hạ xin Đạo Soái… Tiểu Phi chận lại:

-Tại hạ chỉ đáp ứng nhưng không được hỏi gì cả? Có phải vậy không?

Liễu Yên Phi cúi đầu lẩm nhẩm:

-Nếu Đạo Soái sẵn sàng đáp ứng, thì tại hạ cảm kích vô cùng.

Tiểu Phi lại cười:

-Tại hạ có hỏi gì chưa chứ?

Liễu Yên Phi lắc đầu:

-Chưa! Tiểu Phi lại hỏi:

-Bây giờ, tại hạ chưa hỏi gì, song sau này, lại có thể hỏi chăng?

Liễu Yên Phi thở dài:

-Bây giờ còn không hỏi gì, thì chắc sau này cũng khỏi hỏi luôn! Tiểu Phi gật gù:

-Các hạ minh bạch rồi đó. Tốt lắm! Liễu Yên Phi vụt hỏi:

-Những việc đó đáng lẽ Đạo Soái phải hỏi tại hạ chứ, sao lại chấp nhận ngay không hỏi gì, ngay trong hiện tại cũng như ngày sau?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chỉ vì những điều cần hỏi, đáng được hỏi, thì tại hạ đã hỏi rồi! Tỳ Bà công chúa gắt:

-Ngươi muốn hỏi gì? Ngươi đã biết gì? Ta van ngươi, đừng tỏ vẻ thần bí cực độ như vậy! Tiểu Phi chưa kịp nói gì.

Vừa lúc đó, có tiếng lục lạc của lạc đà từ xa xa vọng lại.

Tiếng lục lạc liên tục vang lên.

Hồ Thiết Hoa, Liễu Yên Phi tất cả mọi người đều phấn khởi tinh thần.

Tỳ Bà công chúa lim dim đôi mắt, nghiêng tai lắng nghe.

Một lúc lâu, nàng cười nhẹ, đoạn hỏi:

-Các ngươi biết âm thinh gì đó chăng?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Gì thì tại hạ không dám hiểu rành như người sinh trưởng tại sa mạc, chứ cái tiếng lục lạc của lạc đà thì tại hạ đã quen tai rồi! Tỳ Bà công chúa lắc đầu:

-Không phải tiếng lục lạc của lạc đà.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Chứ tiếng gì?

Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Ta nghe như tiếng nước rót vào chén. Ta nghe như tiếng thịt nướng cháy xèo xèo trên than hồng… Tỳ Bà công chúa nói đúng.

Tại sa mạc, tiếng lục lạc lạc đà có một âm điệu trầm ấm phi thường.

Âm điệu đó nói lên nước uống, thức ăn tình nồng.

Tại sa mạc, có gì quý bằng nước, bằng thức ăn dù là thông thường có gì quý bằng tình nồng?

Bởi nơi đây, con người từng chết khát, chết đói, con người từng cô đơn lạnh lẽo?

Có tiếng lục lạc lạc đà là có người xuất hiện, có đồng loại xuất hiện là có cái ăn, cái uống, có cả tình nồng sưởi ấm cô đơn! Bởi không kể khách lữ hành, riêng về bọn du mục, thì bọn này rất đậm tình hữu nghị, rất hào sảng, lều họ căng ra, rất giản đơn, song trong lều, họ có gì, họ không tiếc với khách lữ hành, họ sẵn lòng giúp đỡ! Họ không hề cự tuyệt, để cho đồng loại phải chết khát, chết đói.

Đại khái, Tỳ Bà công chúa nói đúng, đúng người đúng việc, song nếu là gặp bọn du mục kia! Nhưng tiếng lục lạc lạc đà vang lên đó, có phải của bọn du mục chăng?

Nếu là bọn du mục, thì nàng nói đúng! Nếu không phải là du mục thì nàng lầm, lầm lớn.

Và có lẽ nàng lầm, ít nhất cũng là lần này! Cả bọn đi tới.

Đoàn lạc đà đã dừng lại.

Đông lắm, có đến mấy mươi con. Có mấy người đang căng lều.

Lạ làmsao, họ âm thầm làm việc, chẳng ai nói, chẳng ai cười.

Bọntuầncanh ở vòng ngoài, thấy có người đi đến, vẫn lạnh lùng, điềm nhiên, không chào mời, trái lại, ai mang đaao, đao rút khỏi vỏ, cầm tay, ai mang cung, tên lắp vào giây cung, hờm sẵn.

Họ giới bị nghiêm mật.

58. Chương 58: Tâm Lý Nữ Nhân

Ngoài xa xa, Cơ Băng Nhạn dừng chân, trầm giọng thốt:

-Theo ta nghĩ, bọn mình không nên đến đó là hơn! Tỳ Bà công chúa cau mày:

-Tại sao?

Cơ Băng Nhạn đáp:

-Xem qua tình hình, tại hạ nhận thấy bọn này không phải là hạng du mục tầm thường.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Có thể như vậy. Chúng có vẻ là một quân đội, kỷ luật sum nghiêm. Biết đâu chẳng phải là một đoàn tuần thám do bọn phản thần Quy Tư Quốc phái đi, làm một công tác gì đó?

Tỳ Bà công chúa lắc đầu:

-Chúng chẳng phải là người Quy Tư! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Công chúa dám quyết đoán?

Tỳ Bà công chúa mỉm cười:

-Tại sa mạc, có ít nhất cũng trên mười bộ lạc, các người không hề phân biệt được, chứ ta thì nhìn thoáng qua là nhận thấy sự khác lạ liền, bởi ta sinh trưởng ở đây mà! Tiểu Phi hỏi:

-Vậy công chúa nhận ra chúng là người chi?

Tỳ Bà công chúa hỏi lại:

-Giả như chúng là cường đạo mình có thể đến đó chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Phải! Bất quá, chúng ta hỏi mua vài bình nước, vài con lạc đa, nếu chúng không bán thì bắt buộc mình phải dùng biện pháp mạnh.

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Ngươi nói nghe dễ quá! Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

-Không dễ thì khó à?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ngươi có thấy cách cầm đao của chúng chăng? Ngươi có thấy bộ pháp và tư thế của chúng chăng? Chỉ trong chốc lát mà chúng cắm trại xong, bố phòng xong, chúng lại trầm tịnh như thường, đủ biết chúng là bọn từng trải lắm đó! Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Ta nào phải là kẽ đui mù mà không nhìn thấy như vậy chứ?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Ngươi đã thấy như vậy! Tại sao ngươi còn khinh thường chúng? Chúng đông, còn bọn ta bất quá chỉ có tám người, mà ba lại thọ thương, tàn phế, năm còn lại phải tách ra ít nhất hai để bảo vệ ba đó... Hắn trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, lại tiếp:

-Nếu xuất thủ, bọn ta chỉ có ba người, có thể chiến đấu được, mà ba người thì làm sao chế ngự một số đông trên dưới trăm, lại gồm toàn những tay thiện chiến?

Xem đó, ngươi không hy vọng chiếm đoạt lạc đà và nước đâu! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Tuy không có cơ tất thắng, song nói rằng không hy vọng, thì ta không đồng ý! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Ngươi muốn mạo hiểm à?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Trừ ra còn có một phương cách nào khác! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Ngươi muốn thử thời vận? Ta nghĩ, lúc nầy, chưa phải là lúc làm liều được! Tiểu Phi thở dài:

đúng lực lượng chúng ta rất kém, mà công việc của chúng ta thì còn nhiều, tuyệt đối không nên làm cho lực lượng chúng ta hao hụt hơn! Ta tưởng cần phải thận trọng mới được! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Nếu là lúc bình thường, ngươi muốn lấy đầu thử đá xem đầu cứng hay đá cứng, thì chẳng ai ngăn cản ngươi làm gì. Nhưng hiện, mạng sống của mỗi người trong chúng ta rất cần, nếu vì một vài con lạc đà, một vài bình nước, mà phải mất một vài mạng, thì thật là ngu xuẩn! Tiểu Phi tiếp luôn:

-Huống chi, dù ngươi có thành công, chúng sẽ theo đuổi bọn mình đến cùng, bỗng nhiên mà mình lại tạo thêm một cánh đối đầu nữa, thì làm sao mình ứng phó cho kham?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Nói như các ngươi, thì chúng ta phải bất động?

Cơ Băng Nhạn gậtđầu:

-Phải vậy mới được.

Hồ Thiết Hoa đảo tròn đôi mắt:

-Nếu mình bất động, mà bọn đó cứ tới đây, hỏi khó chúng ta?

Trong lúc đó, Tiểu Phi thấy có năm sáu người đang tiến về phía bọn chàng.

Chàng than thầm, nhưng vẫn điểm một nụ cười, buông từng tiếng một:

-Giả như chúng có đến đây, làm điều gì đắc tội, thì bọn mình cũng phải chịu chứ biết làm sao?

Phải chịu? Chịu như thến nào? Chịu cho chúng xử trí cách túy chúng, hay chu với diển biến bất đắc dĩ?

Đến chỗ họ dừng chân là năm người.

Họ choàng bên ngoài một lớp áo rất dày, đầu vấn khăn màu lam, gương mặt sạm đen, chứng tỏ họ đều giải phong sương quá độ, thứ phong sương vùng sa mạc.

Ánh mắt của họ, sắc hơn mắt chim ưng, da thịt của họ, rắn hơn da thịt lạc đà.

Mỗi người nắm trong tay một thanh đao, tay nắm chắc, thép đao cứng rắn.

Họ mặc áo dày, rộng, song họ di động nhẹ nhàng, không vướng vấp.

Và thoáng mắt, họ đã đến trước mặt bọn Tiểu Phi.

Không phải họ bước đi nhanh, mà chỉ vì khoảng cách giữa song phương không xa lắm, nếu nói lớn một chút từ bên này, hẳn bên kia nghe lọt.

Người đi đầu, có hàm râu mép xanh xanh, ánh mắt cũng xanh, nhưng rất sáng.

Tiểu Phi nhìn thoáng qua cũng biết gã ấy là thủ lĩnh rồi. Chàng chờ cho gã đến gần, liền nghiêng mình thi lễ, nói:

-Tề Cổ a tháp! Gã đó trố mắt nhìn chàng.

Đại khái đó là ngôn ngữ của người trên sa mạc, ngôn ngữ của bọn du mục, mà Tiểu Phi có hiểu phần nào ngôn ngữ đó không ngoài sự chào hỏi nhauthông thường khi gặp nhau.

Sở dĩ chàng dùng ngôn ngữ đó nói với gã, là vì chàng đinh ninh gã là dân mục.

Ngò đâu, gã chẳng hiểu gì cả, gã hỏi lại:

-Các vị từ đâu đến? Các vị định đi về đâu?

Gã dùng quan thoại hỏi Tiểu Phi.

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ từ Trương Gia Khẩu đến đây, cũng định tìm cách bán buôn nuôi sống, khổ nỗi đường lối không quen thuộc thành đoàn người thì đông, mà cuối cùng lại lạc nhau mỗi nơi một nhóm. Bao nhiêu lạc đà cũng mất kát, còn người thì bị cướp bóc đánh trọng thương. Cho nên… Chàng còn nói nữa.

Trong khi chàng nói,gã đó điềm nhiên nhìn chàng, gã không hỏi chận.

Nói bất quá là một chuyện bịa, nói cho qua cái khó khăn ngượng nghịu lúc đầu, chứ nào phải là sự thật mà nói tràng giang đạihải?

Nói như thế, là chờ người hỏi chận để xem phản ứng như thế nào rồi mới bịa tiếp cho tròn chuyện.

Không ai hỏi chận thì còn tiếp nói làm sao được?

Rồi chàng nín lặng.

Nín rồi, chàng cảm thấy câu chuyện bịa đó khó làm cho ai tin được.

Trong bọn tám người của chàng có nữ có nam, kẻ đẹp người xấu, nhưng vô luận là người nào trong bọn chàng ai nhìn qua cũng không thể tin được là người hành nghề buôn bán.

Hơn nữa, nghề mua bán đó lại thực hành ngay trên sa mạc! Tiểu Phi thở dài, tiếp:

-Chẳng giấu chi huynh đài, thật ra, bọn tại hạ là những người trong võ lâm trung Nguyên lần nầy ra Quan Ngoại, mục đích tìm ba vị bằng hữu, ngờ đâu, việc chưa thành, lại gặp thêm phiền lụy! Chàng đổi giọng, chàng nói thật.

Nhưng, đối phương vẫn lạnh lùng, thản nhiên nhìn chàng.

Gã vẫn không nói một tiếng nào, mà gã cũng có vẻ chẳng tin vào một lời nào của chàng.

Lâu ắm, Tiểu Phi không nói gì nữa, gã râu xanh trầm giọng hỏi:

-Các vị gặp phiền lụy như thế nào?

Tiểu Phi thở ra:

-Sự tình dài dòng lắm,vả lại chẳng liên quan gì đến các vị… Gã râu xanh cao giọng:

-Tại sao các hạ biết là chẳng liên quan với bọn này? Nơi đây, trong chu vi ngàn dặm, bất cứ việc gì xảy ra, cũng có liên quan đến bọn này cả. Các hạ cứ nói, rồi tại hạ sẽ dẫn giải sự liên quan cho các hạ hiểu.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Nhưng… chẳng hay… các vị là ai? Có phải… Gã râu xanh hét:

-Ta là kẻ đang hỏi ngươi đây, ta hỏi ngươi chứ chẳng phải ngươi hỏi ta. Ngươi chưa được phép hỏi ta, biết chưa?

Bây giờ, gã giở cái giọng ngang ngược rồi bất chấp lễ độ trên giang hồ.

Tiểu Phi biết gặp phải tay khó đối phó lắm rồi, chàng đưa tay vuốt chót mũi.

Bỗng gã râu xanh đưa tay chỉ Nhất Điểm Hồng và Khúc Vô Dung hỏi tiếp:

-Hai người đó mới bị thương đây, chứ không lâu đâu! Vậy ai gây thương thế cho họ?

Hồ Thiết Hoa cố trầm trụ khí, giải thích:

-Tại hạ lầm, nên gây thương thế cho họ! Gã râu xanh cười lạnh:

-Ngươi còn đủ hai mắt kia mà, sao lại không trông thấy bằng hữu đến đổi phải lầm? Ta nghĩ, đưa bé lên ba cũng không tin ngươi nổi! Hồ Thiết Hoa bắt đầu sôi giận:

-Các hạ tin hay không tin, tại hạ cần ch điều đó? Sự thật là sao, tại hạ cứ nói vậy, tin hay không tin, tùy các hạ! Gã râu xanh cao giọng:

-Các ngươi ăn nói hồ đồ quá, thoạt nói thế này, thoạt nói thế khác, bảo ai tin được các ngươi?

Đoạn, gã vẫy tay, hét:

-Bước tới! Lục soát trong người chúng! Bốn dại hán đứng phía sau hắn, cấp tốc lướt tới.

Hồ Thiết Hoa giận xanh m ặt, nhưng y bật cười cuồng dại, y ngẩng mặt lên không cười vang, vừa cười vừa thách thức:

-Các ngươi định lục soát à? Bọn ta bình sanh chưa hề chấp thuận cho ai làm cái việc đó! Tiểu Phi muốn hòa dịu cho qua trường hợp, vội khoát tay:

-Thôi! Bất quá cũng chỉ một lần. Hãy để yên cho họ lục soát.

Hồ Thiết Hoa gắt:

-Ngươi chịu được à?

Tiểu Phi mỉm cười, không đáp.

Hồ Thiết Hoa nhìn theo hướng mắt của chàng, thấy độ mấy mươi đại hán từ các lều tiến đến, tạo thành một vòng vây chung quanh bọn y.

Y bật cười ha hả, thốt:

đạo Soái Lưu Hương còn chịu được, lẽ nào Hồ Thiết Hoa lại không chịu được?

Cơ Băng Nhạn cũng cười, song cười nhẹ:

-Trẻ nít rồi cũng có lúc trưởng thành chứ! Đáng mừng cho ngươi cũng tiến bộ như ai! Cả ba vỗ phành phạch vào y phục, rồi dang hai tay ra, rồi cười gọi:

-Lại đây! Lại mà lục soát! Tiểu Phi tiếp:

-Tạihạ không có vật chi quý, mà tiền cũng chẳng có một đồng các vị có lục soát, cũng chỉ để thất vọng thôi! Ngờ đâu bốn đại hán bước tới định lục soát, đột nhiên dừng chân.

Cánh tay gã râu xanh, đưa cao, vẫn để nguyên trên cao, không hạ xuống.

Tiểu Phi hết sức kỳ quái.

Gã râu xanh bỗng hỏi:

-Các hạ thực sư không tiền à? Chẳng lẽ cũng không có nốt một viên châu, một hạt ngọc?

Hồ Thiết Hoa vừa nhớ đến ngay viên Cực Lạc Tinh, lập tức hạ hai bàn tay xuống, rồi cao giọng hỏi:

-Thực sự các hạ muốn lục soát cái gì? Các vị có chủ ý như thế nào?

Gã râu xanh bật cười ha hả:

Tiểu nhân dù có cái mật to bằng núi, tiểu nhân dù có chủ ý như thế nào, cũng chẳng dám nhằm vào Đạo Soái Lưu Hương! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Các hạ nhận ra hắn? Hắn có danh vọng to lớn như thế à?

Gã râu xanh không đáp, hướng về phía Tiểu Phi, sụp lạy thốt:

-Không biết, tức nhiên không có tội, xin Đạo Soái Lưu Hương thứ cho tiểu nhân vô lễ, xúc phạm đến hổ oai! Tiểu Phi vội bước tới, nâng gã lên đoạn hỏi:

-Các hạ với Hắc Trân Châu… Gã râu xanh chận lời:

-Tiểu nhân từng tưởng đến Đạo Soái, không ngờ hôm nay lại có hân hạnh gặp bất ngờ. Nếu tiểu vương gia của tiểu nhân biết được Đạo Soái vẫn an toàn, thì người cao hứng biết bao! Nghe gã gián tiếp nhìn nhận là thuộc hạ của Hắc Trân Châu, mọi người hân hoan ramặt! Đúng là đi khắp bốn phương tìm chẳng gặp, trở về thôn nhỏ lại giao đầu.

Gã râu xanh thở dài tiếp:

-Rất tiếc, Đạo Soái ra đến đây, thì tiểu vương gia lại vào nội địa rồi! Tiểu Phi kêu lên:

-Vào nội địa? Hắc Trân Châu trở lại Trung Nguyên?

Gã râu xanh gật đầu:

-Tiểu vương gia sợ Đạo Soái gặp nguy hiểm, nên trước đây mấy hôm đã lên đường dọ hỏi tin tức về Đạo Soái! Tiểu Phi lộ vẻ kinh nghi, hỏi:

-Y sợ ta gặp nguy hiểm? Y dọ hỏi tin tức về ta?

Gã râu xanh đáp:

-Tiểu vương gia thấy con ngựa Trân Châu trở về không, nên nghĩ rằng Đạo Soái có gặp trở ngại chi đo, cho nên nóng nảy không thể ngồi yên mà chờ, dù chỉ trong một giây một phút, nên lập tức đăng trình! Rồi gã điểm nụ cười thần bí, tiếp:

-Tiểu vương gia đặc biệt quan tâm đến Đạo Soái như vậy, có lẽ nào Đạo Soái không biết?

Tiểu Phi đang suy nghĩ về sự việc Hắc Trân Châu vào Trung Nguyên, nên không lưu ý đến câu nói bóng gió của gã.

Một lúc lâu, chàng thở dài, cười khổ, thốt:

-Con ngựa đó, đúng là ngựa thần, người tầm thường không cởi được, ta biết trước thế nào nó cũng thoát đi, trở về với chủ cũ! Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ hỏi:

-Bao nhiêu người chúng ta lại không tìm ra Hắc Trân Châu, con ngựa đi sau, nhưng đến trước! Tại sao kỳ thế?

Gã râu xanh giải thích:

-Tại sa mạc, ai ai cũng biết con Trân Châu là ngựa của tiểu vương gia, vô luận người nào, thấy nó là tìm cách đưa nó về tiểu vương gia ngay! Gã điểm một nụ cười ngạo nghễ tiếp:

-Trên sa mạc, bọn đầu trộm đuôi cướp không thiếu, song trong chu vi một ngàn dặm, còn ai dám dòm ngó đến tiểu vương gia? Cả con người thần bí Thạch Quan Âm, cũng không hể dám trêu vào tiểu vương gia, thì những kẻ khác còn lâu lắm mới dám manh tâm! Bọn Tiểu Phi nghe hắn đề cập đến Thạch Quan Âm, thoáng biến sắc.

Gã râu xanh lại cười nhẹ, rồi tiếp:

-Có lẽ các vị không được hiểu rõ, chứ ngoài số thuộc hạ của lão vương gia, vì bổn phận chẳng nói làm chi, còn biết bao nhiêu người ngoài, sẵn sàng ra sức với tiểu vương gia để lấy lòng, Thạch Quan Âm dù là tay lợi hại, song tại sa mạc, bà ta chẳng bao giờ dám làm điều chi đắc tội với tiểu vương gia, nếu bà ta còn muốn nương náu tại vùng này! Tiểu Phi buột miệng thở dài:

-Xem ra Sa Mạc Vương quả thật có thế lực rất lớn! Lời truyền thuyết trên giang hồ rất đúng! Hồ Thiết Hoa bỗng hỏi:

-Như vậy, nếu mình mang con Trân Châu mã theo cùng, thì mình đã gặp Hắc Trân Châu trước lâu rồi?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, gã râu xanh đã lên tiếng:

-Nếu các vị giữ con ngựa bên mình, thì tiểu vương gia không hề lo sợ. Người biết rõ Đạo Soái Lưu Hương rất quý con ngựa, nếu ngựa xa người, là người lâm nạn, nếu không vậy thì chẳng khi nào Đạo Soái chịu rời nó! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Cơ Băng Nhạn, trầm giọng:

-Thế mới biết, người thông mình vẫn bị sự thông minh của mình làm hại như thường! Lắm lúc, người thông mình hành động kém xa một đưa bé! Cơ Băng Nhạn lạnh lùng nhìn gã râu xanh hỏi:

-Như ngươi đã nói, tiểu vương gia các ngươi rất quan tâm đến Đạo Soái Lưu Hương? Phải vậy chăng?

Gã râu xanh cười nhẹ, trong nụ cười, có ngụ cái ý mỉa mai, đáp:

đương nhiên! Cơ Băng Nhạn cao giọng:

-Nếu thế, sao các ngươi lại bắt thân nhân của Lưu Hương giam cầm một nơi?

Thế là nghĩa gì?

Gã râu xanh giật mình:

-Bắt thân nhân của Đạo Soái? Làm gì có việc đó? Có lẽ các hạ lầm chăng?

Gã thốt với vẻ trịnh trọng, xem ra ai ai cũng phải tin là gã nói thật.

Tiểu Phi biến sắc:

-Bọn Dung nhi không có mặt tại đây à?

Gã râu xanh trầm ngâm một chút:

- Dung nhi?… Có phải Đạo Soái muốn nói đến Tô cô nương, Lý cô nương… và… Tiểu Phi hấp tấp chận lời:

đúng là ba người đó! Các hạ có gặp họ chăng? Bây giờ, họ đâu?

Gã râu xanh đáp:

-Ba người đó đã theo tiểu vương gia, vào Trung Nguyên rồi! Tiểu Phi lại hỏi:

-Họ được bình an chứ?

Gã râu xanh mỉm cười:

-Ba vị cô nương đó, vừa thông minh, vừa hoạt bát, vừa đẹp, luôn luôn tươi vui, nụ cười không hề tắt ở vành môi, chừng như ba vị không bao giờ biết là trên đời có buồn đau sầu khổ. Dù ai đang sầu khổ gặp họ cũng phải yêu đời trở lại.

Gã nhìn sang Cơ Băng Nhạn,hỏi:

-Tại sao các hạ ali cho rằng ba vị cô nương đó bị tiểu vương gia bắt?

Cơ Băng Nhạn bối rối, lại đưa tay vuốt chót mũi, như Hồ Thiết Hoa đã nhiễm thói quen của Tiểu Phi.

Hắn hỏi lại:

-Chứ không phải sao?

Gã râu xanh cười nhẹ:

-Tự nhiên là không phải! Ba vị đó chẳng những là quý khách của tiểu vương gia, mà cho là người thân thích của tiểu vương gia cũng không quá đáng! Ba vị cùng tiểu vương gia tất cả bốn người, cùng ăn đồng bàn, ở cùng đồng phòng, ngủ cùng đồng giường, cùng đi chung, chẳng một giây phút nào rời nhau! Tất cả đều giật mình.

Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa, Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau, không ai nói được tiếng nào.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa thử phóng một câu:

-Ngươi nói họ ngủ chung với nhau?

Gã râu xanh mỉm cười:

đúng như lời tiểu nhân vừa nói! Hồ Thiết Hoa thở dài, nhìn Tiểu Phi cười khổ:

-Xem ra, vị tiểu vương gia đó quả có biệt tài! Tiểu Phi nghe miệng đắng vô cùng, nhưng chàng còn nói chi được?

Bỗng Tỳ Bà công chúa cất tiếng:

-Tiểu vương gia các ngươi là nam hay nữ?

Gã râu xanh giật mình, cười lớn:

-Tự nhiên là nữ! Bất quá lão vương gia không có con trai, từ lúc nhỏ tiểu công chúa được người cho phép giả trai, và ra lịnh cho bọn tiểu nhân phải xưng hô là tiểu vương gia. Chẳng lẽ Đạo Soái không biết được điều đó?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chót mũi.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả.

Chỉ có Tỳ Bà công chúa là khó chịu vô cùng. Nàng trừng mắt nhìn Tiểu Phi, buông gọn:

-Xem ra,người quan tâm đến ngươi, nơi nào cũng có! Lại có rất nhiều! Bên ngoài lều, gió lạnh dấy lên, quét như dao cắt, bên trong lều không khí ấm như mùa xuân, lại có rượu, có thịt, có sữa dê cho những ai không uống được rượu.

Có những vật đó rồi, Hồ Thiết Hoa vất bỏ bao nhiêu phiền muộn ưu sầu, để hoàn toàn yêu đời trở lại.

Nhưng Tiểu Phi không hề cởi mở tâm tình, trái lại, chàng còn nghe nặng sầu tư.

Cơ Băng Nhạn trừng mắt nhìn chàng, hỏi gấp:

-Tại sao thế? Ngươi đã mình bạch chưa?

Tiểu Phi cười khổ:

-Phần nào thôi! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ngươi nên thuật lại sự tình, từ đầu chí cuối, cho bọn ta nghe để cùng nhau tìm một giải đáp thỏa đáng.

Tiểu Phi thở dài:

-Thoạt đầu thì ta nhờ Hắc Trân Châu thông tri cho Dung nhi, bảo nàng trở về gấp, bởi ta đang có việc lo, tùy thời tùy khắc, cái họa sát thần có thể đến với ta, ta không thể chiếu cố đến nàng một cách chu đáo được như trước.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Xem đó, vị Hắc Trân Châu chẳng những mang tin của ngươi đến nơi chốn, mà còn đích thân hộ tống Dung nhi vào Trung Nguyên, và trên con đường dài, họ đàm đạo với nhau, họ trở thành đôi bằng hữu tương đắc.

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể như vậy lắm! Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Nhưng, Hắc Trân Châu có nghệ thuật gì là giao động nổi cái tâm của ba người đó? Thiết tưởng, muốn cho cả ba bằng lòng theo nàng ta ra Quan Ngoại, cũng chẳng phải là việc dễ làm! Vả lại nàng ta, hành động ngư vậy là có ý tứ gì? Cho ngươi khẩn cấp lên chăng?

Tiểu Phi cau mày:

-Về điểm đó thì ta chưa nghĩ ra một lý do nào cả. Dung nhi và hai người kia, bình thời… Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Ngươi ly gia, còn họ thì tại gia, chờ ngươi trở lại. Cho nên ngươi đinh ninh là họ còn ở tại gia, mãi mãi ở tại gia, chờ ngươi về. Có đúng vậy không?

Tiểu Phi cười khổ:

-Thực ra thì, họ có nơi nào để mà rời nhà ra đi?

Tỳ Bà công chúa cười mỉa:

-Thế ngoài ngôi nhà của ngươi, họ chẳng còn một nơi nào khác để đi tới đi lui à?

Họ phải ở mãi trong bốn bức tường, chờ ngươi à? ta nghĩ ngươi nuôi một con chó giữ nhà, con chó cũng thỉnh thoảng chạy đâu đó, hoặc nhìn trời rộng, đất dài, hoặc giãn bốn chân… Huống hồ con người, ai lại chịu cái cảnh bó rọ suốt thàng này qua năm khác?

Nàng hừ một tiếng, rồi tiếp:

-Nếu ta à Dung nhi, ta sẽ lợi dụng cái chỗ yên tâm của ngươi mà làm cho ngươi rối tâm lên một lần, ta chờ ngươi hàng mươi, hàng trăm lần, ta phải báo lại ngươi chờ ta ít nhất cũng một lần. Ngươi đã làm cho ta khẩn trương thì ta phải báo lại cho ngươi khẩn trương. Đó nếu ta là Dung nhi, ta sẽ làm vậy, ta đã làm vậy, ít nhất mấy lần rồi, và ta sẽ còn làm thêm mấy lần nữa, cho vĩnh viễn ngươi đừng bỏ quên ta trong cái cảnh chờ đợi với ngọn lửa cháy mạnh trong lòng. Bởi, người chờ bao giờ cũng lo lắng hoang mang cho người đi! Hồ Thiết Hoa vỗ tay bôm bốp kêu lên:

đúng! tâm sự của nữ nhân, chỉ có nữ nhân thấu đáo. Duy nhất nữ nhân biết nữ nhân mà thôi! Nếu ngươi để lộ cho nữ nhân biết là ngươi yên tâm về nàng, thì chắc chắn là nàng sẽ gây cái khổ cho ngươi, gây khổ để cảnh cáo cho ngươi biết, nàng chẳng phải cừu non, cnàng chẳng ngoan ngoãn như trẻ nít đâu, ngươi phải ngán nàng chứ! Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Bọn nam nhân có cái tánh đáng ghét là nếu biết một nữ nhân hết lòng chiều chuộng, ngoan ngoãn vâng lời, thì nam nhân đó khinh lờn ngay, rẻ rúng ngay, và chạy theo những bóng lạ ngay! Cho nên, có nữ nhân nào chấp nhận bị bỏ rơi?

Nam nhân lơi ra là họ tìm cách kéo lại liền, nam nhân yên tâm thì họ làm rối tâm, có như vậy nam nhân mới không dám buông lỏng họ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Công chúa nói đúng sự thật, song dù sao cũng có phần nào tàn nhẫn! Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Nếu tàn nhẫn mà bảo vệ hạnh phúc được, thì có tàn nhẫn cũng chẳng sao mà! Tiểu Phi cười khổ:

-Như vậy ba người đó theo Hắc Trân Châu ra Quan Ngoại, là cốt ý làm cho tại hạ khẩn trương thôi?

Hồ Thiết Hoa chận lời Tỳ Bà công chúa, cười vang đáp:

- Dù ba nàng không có ý tứ đó, Hắc Trân Châu cũng mớm cho! Gia dĩ Hắc Trân Châu khéo nói một chút, ba nàng đương nhiên bị khích động là cái chắc! Tiểu Phi cau mày:

-Nói khích ba nàng, Hắc Trân Châu có lợi gì?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Ngươi tối dạ đến độ không hiểu tại sao à?

Tiểu Phi thành thật:

-Không minh bạch nổi! Tỳ Bà công chúa day mặt về hướng khác, không nhìn chàng lạnh lùng thốt:

-Miệng thì nói là không minh bạch, song lòng thì đã minh bạch lắm rồi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-hắn minh bạch hay không, mặc hắn, chứ tại hạ thì, thú thật, tại hạ không minh bạch đó, công chúa! Tỳ Bà công chúa bỉu môi:

-Tuy hắn chưa biết Hắc Trân Châu là nữ, song Hắc Trân Châu cũng thừa hiểu hắn là nam chứ?

Hồ Thiết Hoa cười ròn:

đương nhiên! Đương nhiên! Trừ cái thứ vượn cái, còn thì trên thế gian này, có nữ nhân nào lại lông lá xồm xoàm như hắn? Thì đương nhiên, hắn chẳng phải là nữ rồi!... Tỳ Bà công chúa phì cười.

Nhưng, nàng thu nhanh nụ cười, đoạn lạnh lùng tiếp:

-Hắn đẹp trai thế kia, thử hỏi trên đời này, có nam nhân nào sánh được hắn? Thì bảo sao Hắc Trân Châu không mê tít? Thì bảo so Hắc Trân Châu không bám riết vào hắn? Cái vị công tử đa tình của chúng ta kia, nào phải là mọt tên xuẩn ngốc?

Thế mà vờ cái vẻ phớt tỉnh, dám cho rằng mình chẳng biết chi cả! Nàng day qua Tiểu Phi phun vào mặt chàng một câu:

đóng kịch dở lắm!

59. Chương 59: Khi Người Khi Ta

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nào phải là một sự khinh miệt? Hơn thế nữa kia! Có thể bảo là điều sỉ nhục.

Cho nên Hắc Trân Châu cô nương nổi giận, quyết định cho vị công tử đa tình của chúng ta điên đầu một phen! Có đúng thế không?

Tỳ Bà công chúa tiếp:

-Hắc Trân Châu cô nương lại sợ chia tay lần này, không còn gặp nhau nữa, nên nghĩ ra điều đó, để bắt buộc chàng công tử đa tình phải phải vượt sa mạc, tìm bóng hồng! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

đúng quá! Thú vị quá! Đạo Soái Lưu Hương ơi! Ngươi có thấy là thú vị chăng?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Nếu cái lưỡi của ngươi rụng luôn, thì đó mới là thú vị! Cơ Băng Nhạn thở dài:

-Trẻ con thì bao giờ cũng vẫn là trẻ con, không làm sao giống người lớn được! Trẻ con chẳng làm sao thấu đáo nổi tâm của người lớn! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Trẻ con muốn biết tâm tình của người lớn như thế nào, chẳng hay người lớn có thể giải bày cho nghe chăng?

Tiểu Phi cau mày:

-Bọn tại hạ đinh ninh là trong biến cố tại Quy Tư quốc có Hắc Trân Châu nhúng tay vào. Cho nên, biết được Nhất Điểm Hồng có quan hệ với tại hạ, nàng dụ dẫn Nhất Điểm Hồng đến tận sa mạc! Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Bây giờ, bọn tại hạ biết được Hắc Trân Châu không mảy may liên quan đến vụ soán nghịch tại Quý quốc, thì người chủ trì chánh biến, nên phải là Thạch Quan Âm! Nhưng, tại sao Thạch Quan Âm… Tiểu Phi chận lời:

-Theo tại hạ… Tỳ Bà công chúa lại cất tiếng:

đó là tâm sự của hạng người phải không? Chẳng biết người lớn thấy khó hiểu như thế nào, chứ bọn trẻ con như ta thì xem rất đơn giản! Một đưa trẻ lên ba vẫn có thể hiểu! Hiểu dễ dàng! Tiểu Phi cùng Cơ Băng Nhạn, cùng một loạt nêu ý kiến:

-Tại hạ tưởng… Tỳ Bà công chúa khoát tay, không cho nói:

-Cái việc mời ba vị… thân nhân của Đạo Soái Lưu Hương đến đây, có lẽ thuộc hạ của nàng đều biết rõ. Mà nhiều người biết, thì sự tình không còn bí mật nữa.

Đương nhiên Thạch Quan Âm cũng biết được, bởi bà ấy cũng có thuộc hạ khá đông! Bà ta cố tạo ra một ngẫu nhiên, để làm cho Đạo Soái Lưu Hương tin là ba vị thânn hân hiện ở trong tay bà. Rồi Đạo Soái Lưu Hương không dám quyết liệt chống đối bà ta, vì liệng chuột sợ bể đồ! Cơ Băng Nhạn liếc mắt sang Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Bao nhiêu điều, xem ra thì phức tạp vô cùng, song trẻ con giải thích rồi lại biến thành như trò trẻ! Tỳ Bà công chúa không lưu ý đến sự châm chích của hắn tiếp luôn:

-Bà ta sợ Đạo Soái Lưu Hương không đủ tin, nên dụ Nhất Điểm Hồng đến sa mạc luôn. Chính bà ta dụ dẫn chứ không phải Hắc Trân Châu lừa Nhất Điểm Hồng. Vì các vị tiên sanh người lớn cứ tưởng chỉ có một mình Hắc Trân Châu biết được sự liên hệ giữa Nhất Điểm Hồng và Đạo Soái Lưu Hương, nên cứ cho là Hắc Trân Châu chủ trì cuộc chánh biến tại Quy Tư quốc, và từ đó mà suy luận ra, đinh ninh là bọn Tô cô nương bị họ quản thúc, các vị người lớn vô hình trung, mắc mưu ngay! Nhận thấy Cơ Băng Nhạn và Tiểu Phi lộ vẻ kinh ngạc, Tỳ Bà công chúa đắc ý lại tiếp:

-Các ngươi thấy đó, sự tình đơn giản quá, chẳng qua các ngươi có óc phức tạp, gặp việc gì cũng cho là phức tạp, rồi suy luận vu vơ cuối cùng thành mơ hồ khó hiểu.

Tiểu Phi cười khổ:

-Cứ theo lời công chúa thì phải có một người nào khác, biết rõ sự liên hệ giữa tại hạ và Nhất Điểm Hồng, rồi lợi dụng sự liên hệ đó đưa tất cả vào tròng?

Tỳ Bà công chúa cười mỉa:

-Bây giờ, ngươi mới minh bạch sao?

Tiểu Phi cau mày:

-Nhưng người biết được sự liên hệ đó, ngoài Hắc Trân Châu ra, chỉ có một, mà một đó lại chết rồi! Tỳ Bà công chúa cười lạnh:

-Gặp Đạo Soái Lưu Hương, biết đâu người chết không sống lại?

Nói ên câu đó, nàng có ý chọc tức Tiểu Phi.

Nhưng Tiểu Phi có cảm giác là mình vừa hứng một mũi tên.

Chàng suýt nhảy dựng lên.

Vừa lúc đó có tiếng ngựa vang rền, vọng đến căn lều.

Sa mạc nơi nào cũng lợp cát, cát là vật mềm, vó ngựa vang lên là ngựa đã đến rất gần.

Vó ngựa vụt im bặt.

Tiếp theo đó, có tiếng kêu la vang dội! Tiếng kêu la vui vẻ, như hoan nghênh một con người trọng yếu được toàn thể kính nể.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

-Hay là Hắc Trân Châu trở về?

Bọn Tiểu Phi vọt mình ra khỏi lều.

Bên ngoài có ba con ngựa, còn nguyên yên cương, bụi cát bám đầy mình.

Ngựa dùng trên sa mạc, phải là ngựa tốt giỏi chịu đựng, song trong ba con ngựa đã có hai mệt lả, ngã nhào, bọt trắng sùi ra nơi mõm, xem chừng như sắp chết đến nơi.

Tại sa mạc, người ta quý ngựa hơn sanh mạng, song hiện tại, chẳng ai buồn chạy đến chăm sóc ba con ngựa.

Tất cả mọi người đều đứng quanh một chiếc lều người nào cũng phấn khởi tinh thần.

Hiển nhiên, ba kỵ sĩ vừa rồi, đã được họ đưa vào trong căn lều đó.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa bước tới nhìn vào.

Một người trong lều, thấy cả hai, rồi bước ra nghinh đón.

Người đó nghiêng mình cười vuốt:

-Bốn vị bằng hữu của công tử, bọn tiểu nhân đã an trí xong xuôi, hiện tại, họ đã nghỉ ngơi. Vì có khách xa đến bất ngờ, cho nên tướng quân không thể bỏ khách đến hầu rượu các vị. Xin công tử thứ cho! Bốn bằng hữu của Tiểu Phi là Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung, Liễu Yên Phi và Hoàng Phủ Cao.

Còn tướng quân chính là gã râu xanh.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng:

-Thế ra, các vị đang có khách xa! Chẳng hay, khách là ai?

Người đó mỉm cười:

-Công tử không nhận ra đâu! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ạ?

Người đó lại cười:

-Thực sự thì… họ cũng chẳng phải là khách. Họ là cố chủ của bọn tiểu nhân! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Cố chủ? Người thuê mướn?

Người đó thở dài:

-Từ lúc lão Vương gia chết đi, bề sinh hoạt đã trở thành một vấn đề cho bọn tiểu nhân, do đó bọn tiểu nhân bắt buộc phải làm tất cả sự việc, từ linh tinh đến lớn lao, để duy trì cục diện.

Hồ Thiết Hoa động tính hiếu kỳ, hỉ:

-Họ thuê các vị làm gì đấy?

Người đó đáp:

-Việc bọn tiểu nhân làm, giống như các tiêu cục tại Trung Nguyên làm. Nhưng, cái việc do bọn tiểu nhân làm vừa qua không quan trọng lắm, vả lại đã xong từ hai hôm trước.

Hồ Thiết Hoa muốn hỏi tiếp, song Tiểu Phi thấy hắnlộ vẻ khó khăn, nên ngăn y lại đoạn cười nhẹ, thốt:

-Nếu vậy, huynh đài lo liệu tiếp đãi khách, để bọn tại hạ tự chiếu cố nhau cũng được rồi.

Trở lại lều rồi Hồ Thiết Hoa còn lẩm nhẩm:

-Chúng ta là bằng hữu tiểu vương gia chúng, mà chúng không trọng bằng ba người khách đó! Họ là ai chứ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Họ là ai có quan hệ gì đến bọn mình?

Tuy nói thế, chàng vẫn cho là kỳ quái.

Vô luận tại địa phương nào, cổ ngựa đó vẫn quý như thường. Và đương nhiên là hiếm có.

Vậy mà chẳng ai quan tâm đến! Họ bỏ chết chúng, không luyến tiếc chút nào.

Còn cái việc họ thuê bọn này làm, có thể là họ thù lao cao giá lắm.

Và nếu là cao giá, hẳn công việc phải quan trọng.

Vậy, việc đó là việc gì?

Việc gì mà bí mật thế?

Chàng không nói ra lời, song Cơ Băng Nhạn đoán được tâm tưởng của chàng.

Bỗng Cơ Băng Nhạn thốt:

-Ta đi xem Nhất Điểm Hồng ra sao! Tiểu Phi trầm giọng:

-Cẩn thận nhé! Đi xem Nhất Điểm Hồng tại sao lại phải cẩn thận?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ta cũng muốn đi! Cơ Băng Nhạn lắc đầu:

-Ngươi khỏi lo! Ngươi còn ở đây uống rượu kia mà! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đừng giấu ta! Sống chung với các ngươi hai ba mươi năm rồi, ta không biết các ngươi sao? Làm gì ta không biết được chủ ý của các ngươi?

Tiểu Phi thoáng nhìn qua Cơ Băng Nhạn, cười khổ:

-Người lớn, việc gì cũng có thể giấu trẻ con, nhưng nếu tìm cách lừa chúng, ngăn chận chúng nô đùa thì nhất định là chúng phát giác ngay! Tit hơn ngươi nên dẫn trẻ con cùng đi theo cho chúng vui chơi! Tỳ Bà công chúa can thiệp liền:

-Ngươi chưa làm cha, chưa có vợ, mà lại có kinh nghiệm dỗ trẻ khá đấy! Vừa lúc đó, vó ngựa lại vang lên.

Vó ngựa vang trên cát, như tiếng sấm, ít nhất cũng có bốn năm trăm người sắp đến nơi.

Và tiếng vó ngựa bặt đi nhanh chóng, chừng như đoàn kỵ sĩ phát hiện ra trước mặt có người nên dừng lại. Dừng rồi lại chạy tới liền.

Chạy tới, không phải chạy luôn, mà là để bao vây quanh vị tướng quân râu xanh.

Cơ Băng Nhạn trầm giọng:

-Bọn nầy hẳn đuổi theo ba người kia! Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc! Ba người đó không tiếc ngựa quý, chỉ vì họ chạy chết. Ngựa dù chết, họ chạy thoát được thì thôi! Hồ Thiết Hoa đã ra bên ngoài rồi.

Bọn chiến sĩ của gã râu xanh đã hờm sẵn. Tên lắp vào giây cung đao rút khỏi vỏ, giới bị cực kỳ nghiêm chỉnh.

Bụi cát bốc mịt mù bốn phía.

Một đoàn kỵ mã như vậy, di động trên sa mạc, đương nhiên phải cuốn bụi lợp trời.

Cuối cùng, không còn một tiếng chân ngựa. Tất cả đã đứng lại rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sắp có cuộc đánh nhau, sao gã râu xanh chưa tìm đến bọn ta? Không lẽ hắn khinh thường chúng ta?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Hắn làmsao biết được ngươi thích gánh vác việc thiên hạ! Một kỵ sĩ giục ngựa, lướt tới, cao giọng hỏi:

-Quý vị là quân binh nước nào? Có thấy ba người cởi ngựa chạy đến đây chăng?

Có tiếng đáp gấp, cũng cao giọng:

-Các vị là những người từ nước nào đến đây? Tại sao lại dàn trận trước đoàn quân của chúng ta?

Người kia hét:

-Ta là tùy tướng của Thái Tổng quản, Mẫn đại tướng quân xứ Quy Tư,theo dấu vết ba tên trọng phạm của Quốc Vương. Nếu các vị bằng lòng trao trả ba tên đó,thì sẽ được trọng thưởng. Bằng cứ che chở, giấu diếm chúng, thì trong chốc lát nữa đây, đại quân đến sợ các vị khó tranh cáihọa tử diệt! Có hối cũng không kịp! Tỳ Bà công chúa rung giọng:

–Không xong! Có lẽ chúng đuổi theo phụ vương ta! Nàng vụt chạy về phía căn lều của ba vị khách vừa chạy vừa kêu to:

-Phụ vương! Phụ vương! Có phải phụ vương chăng?

Từ trong lều, một người bước ra.

Người đó là Quy Tư Vương.

Bọn Tiểu Phi vừa kinh hãi vừa hoan hỉ, Quy Tư Vương thấy họ, mừng hơn phục vị.

Lão vỗ tay reo lên:

-Không ngờ các vị tất cả có mặt tại đây! Tốt quá! Tốt quá! Tỳ Bà công chúa sà vào lòng lão, cười ra nước mắt:

-Tại sao phụ vương một mình chạy đến đây?

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Cha con ta gấp gì nói chuyện nhà? Hiện tại… Lão nhìn sang Tiểu Phi hỏi:

-Bổn vương muốn đối thoại với chúng chẳng hay các vị có thể hộ vệ bổn vương chăng?

Tiểu Phi nghiêng mình cười nhẹ:

-Tuân mạng vương gia sai khiến! Quy Tư Vương gật đầu:

-Hay lắm! Hay lắm! Ngày trước, Quy Tư Vương có vẻ bạc nhược, nhút nhát, song bây giờ lão phấn khởi tinh thần, sắc mặt hồng hào, chừng như lão biến đổi thành một con người khác biệt.

Chàng hết sức kỳ quái, song lúc nầy chẳng phải lúc hỏi chyện dông dài.

Ba người cộng thêm gã râu xanh, phân nhau hộ vệ hai bên, đưa Quy Tư Vương đến trước mặt trận.

Năm con gựa từ từ tiến tới.

Bên kia bọn võ sĩ đang to tiếng kêu gọi, đang múa tay đá chân, diệu võ dương oai, bỗng thấy năm người xuất hiện. Bất giác kinh hãi câm mồm, đứng lặng.

Quy Tư Vương trừng mắt nhìn chúng, trầmgiọng hỏi:

-Các ngươi còn nhận ra bổn vương chăng?

Bọn võ sĩ, trước kia là vệ sĩ của Quy Tư Vương, gặp cố chủ, dù sao cũng thẹn.

Chúng đỏ mặt ấp úng:

-Vương gia ly quốc đã lâu, tiểu thần… Quy Tư Vương cười nhẹ:

-Các ngươi bỏ rơi bổnvương, song bổnvương không quên các ngươi! Bọn võ sĩ đỏ mặt:

-Tiểu thần vốn là quân sĩ, chịu mạng lệnh của tướng soái, đâu dám bất tuân kỷ luật? Giả như có tội, thì cái tội đo không do ý muốn! Quy Tư Vương gật đầu:

được! Bổn vương biết cái khó của các ngươi, khỏi cần phải biện hộ, hãy gọi Mẫn Công Khuê và Hồng Học Hán đến đây đối thoại với bổn vương! Bọn võ sĩ cúi đầu:

-Xin tuân lệnh! Chúng đi liền.

Không lâu lắm chúng trở lại với mấy người nữa. Tất cả đều cởi ngựa.

Đi đầu là Mẫn tướng quân, kế đó là Hồng tướng công, sau cùng là Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên vừa trông thấy Tiểu Phi, vụt biến sắc mặt. Y tự hỏi làm sao chàng thoát khỏi tay Thạch Quan Âm để bất ngờ có mặt tại nơi này.

Tiểu Phi trái lại điểm nhẹ một nụ cười. Chắc chắn họ có nhiều điều phải nói với nhau lắm, song trước quân sĩ, họ không tiện đàm thoại.

Gương mặt của qtv rất hiền từ khi đối diện với bọn võ sĩ, giờ đây trở nên nghiêm lạnh vô cùng. Lã trầm giọng thốt:

-Mẫn Hồng Khuê! Hồng Học Hán! Bổn vương chưa từng khinh bạc các ngươi tại sao các ngươi lại gây nên cái loạn quốc gia, đạo làm tôi như các ngươi đáng cho người đời chê trách lắm đấy. Các ngươi có chết đi, cũng chưa bù tội lớn! Mẫn tướng quân, vốn mặt đen, màu đen biến ra đỏ, còn Hồng Học Hán thì thản nhiên như thường.

Lão ngẩng mặt lên không cười ha hả:

-Ngôi vương chẳng phải tự trời dành riêng biệt cho một người phàm ai có đức, có tài, là xứng đáng. Chúng ta nghĩ cái tình ngày trước, dù sao thì cũng là vị chủ cũ, nên không nỡ làm gì thương tổn đến tánh mạng của cựu vương, để cựu vương sống sót những ngày tàn! Quy Tư Vương sôi giận:

-Trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, trừ bổn vương ra, còn ai nữa mà các ngươi gọi là tân vương?

Hồng tướng công gật đầu:

đúng vậy, trời không hai mặt nhật, đất chẳng có hai vua, cho nên vua mới lên ngai rồi, là vua cũ biến thành dân giả. Thiết tưởng cựu vương nên quỳ xuống mà xưng thần, may ra được dung thứ mà sống sót những ngày thừa thải.

Quy Tư Vương vụt cười lên ha hả:

-Tân vương? Bổn vương hỏi, tân vương của các ngươi hiện giờ ở đâu?

Hồng tướng công thoáng biến sắc, đáp gượng:

-Trong cung chứ ở đâu? Tân vương đang chờ chúng ta áp giải ngươi về nước, cho tân vương trị tội đấy! Y không còn gọi Quy Tư Vương là cựu vương nữa. Y bắt đầu để lộ chân tướng gian thần rõ rệt.

Quy Tư Vương cười vang:

-Bổn vương có tội gì?

Hồng tướng công gượng đáp:

-Cái tội không khéo trị chính! Quy Tư Vương không đáp câu đó, đưa tay chỉ một vật nơi tay gã râu xanh, bảo:

-Ngươi có thấy vật chi đấy không?

Vật đó là một chiếc hộp bằng gỗ đàn hương.

Gã râu xanh theo lịnh Quy TiưVương, quăng chiếc hộp đó sang Hồng Tướng công. Y đưa tay đón bắt mở ra nhìn.

Bỗng y biến sắc mặt, tay rung rung, rung đến độ không còn cầm chiếc hộp được nữa, chiếc hộp rơi xuống đất, kêu bịch một tiếng.

Từ trong chiếc hộp, một chiếc đầu lâu lăn ra, long lóc.

Gã râu xanh nhảy xuống ngựa, bước tới vài bước, lấy trường bào vớt chiếc đầu lâu lên, bêu cao.

Quy Tư Vương hét lớn:

-Tên phản tặc cướp ngôi là An Thích sơn, hia hôm trước, đã đền tội, đầu lâu của loạn thần trước mắt các ngươi đó các ngươi hãy nhìn kỹ. Những ai a tùng với hắn, giúp hắn làm cái việc soán nghịch ngay bây giờ, quỳ xuống nhận tội, bổn vương sẽ giảm tội cho. Bằng ngoan cố chống đối với bổn vương thì cái nghĩa quân thần cầm như đoạn tuyệt, nghĩa tuyệt là tình tuyệt, các ngươi không trách bổn vương được! Quân sĩ hét vang rền cả một góc trời.

Dĩ nhiên, chúng hoan hô cái đức bao dung của vua.

Ngô Cúc Hiên hấp tấp quát to:

-Lão bịa chuyện làm giao động quân tâm, các ngươi đừng lầm mưu lão! Hồng tướng công đảo mắt nhìn bọn quân sĩ, cao giọng phụ họa:

-Phải đó! Lão bịa chuyện! Hiện tại, ai cũng bỏ rơi lão, lão lo bảo vệ bản thân còn chưa xong, nói chi đến việc khôi phục cơ đồ! Quy Tư Vương cười lớn:

-Các ngươi cứ tưởng là bổn vương chỉ lo trốn nạn, mưu cầu sự an toàn cho bản thân mà thôi à? Cho các ngươi biết, bổn vương đã ngầm phát động năm đạo quân, tất cả đã về đến xứ sở cách đây ba hôm rồi! Mẫn tướng quân hừ một tiếng:

-Năm đạo quân! Láo! Làm gì có năm đạo quân?

Gã râu xanh đã lên lưng ngựa, lúc đó cao giọng thốt:

-trong năm đạo quân, có bốn dạo do các lân quốc phái sang tiếp trợ, còn một đạo, do người anh em của ta điều động không lẽ các vị không tin?

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân hầu hết đều biết gã râu xanh là một người có thinh thế khá lớn tại sa mạc, nên bắt đầu tin là chiếc đầu lâu không phải giả.

Do đó, lòng quân giao động.

Mẫn tướng quân hét:

-Thiết giáp đâu? Mau bắt hôn vương trói lại cho bổn soái! Lịnh phát ra rất oai, song không ai tuân lịnh.

Chỉ có ấy tên tử sĩ của y vung đao nhào tới. Nhưng chúng nhào tới để làm gì?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đã đến lúc chúng ta làm ăn rồi đó, lão Xú Trùn và Tử Công Kê ạ! Y vỗ ngựa, lướt tới.

Y vươn hai tay ra.

Hai tên tử so của Mẫn tướng quân đã nằm dọc dưới nách y.

Hai tên còn lại hoảng hồn, chưa kịp phản ứng, Hồ Thiết Hoa dùng hai gã dưới nách làm vũ khí mỗi tay nắm mộ tên, quật đầu chúng vào mình hai tên đó.

Hai tiếng bốp vang lên, bốn xác người nằm bất động trên cát.

Đồng thời gian, gã râu xanh vung đao lướt ngựa tới.

Hai tên quân bên cánh địch đứng gần, đã bay đâu dưới ánh trường đao vừa quét qua.

Mẫn tướng quân còn hò hét cổ võ quân sĩ lướt tới, mặc dù chẳng mấy người tuân lịnh, Hồng tướng công thấy sự việc hỏng bét rồi, toan thoát chạy.

Bỗng, một người lạnh lùng hỏi:

-Các hạ định đi đâu?

Hồng tướng công giật mình, quay đầu lại.

Cơ Băng Nhạn đã đứng sát bên y, không rõ hắn đến đó từ lúc nào lạnh lùng nhìn y.

Y run run giọng thốt:

-Tráng sĩ buông tha cho tại hạ đi! Sẽ có vạn lượng vàng đáp tạ! Cơ Băng Nhạn càng lạnh lùng hơn:

-Vàng, tại hạ có quá nhiều, nhiều đến đổi không biết phải làm sao cho hết. Các hạ cho thêm vàng, là làm khổ tại hạ đó! Hồng tướng công tăng giá:

-Tráng sĩ chế ít? Vậy mười vạn lượng, được không?

Y nói thế, nhưng bàn tay đã nhít động. Một mũi chủy thủ nắm gọn trong tay y, mũi chủy thủ bay tới.

Cơ Băng Nhạn cười hì hì:

-Ngươi động khẩu thì con khá, chứ động htủ thì bậy lắm đấy! Không ai thấy cử động như thế nào.

Thanh chủy thủ đã về tay hắn, bàn tay kia còn thừa,hắn với sang chụp Hồng tướng công đưa lên cao, khỏi xa lưng ngựa, quát:

đóng lấy hắn đây! Cơ Băng Nhạn quăng mạnh.

Ngươi anh em của gã râu xanh hứng lấy Hồng tướng công, mang vào lều.

Mẫn tướng quân là con nhà võ không lẽ khiếp hèn van xin tha thứ, vung đao bước tới chém vào người Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa không hề nhìn đến nửa mặt, hất tay lên. Thanh đao đã qua tay y.

đồng thời tay kia tát mạnh vào mặt họ Mẫn.

Mẫn tướng công thấy ngàn sao chớp mắt rồi hôn mê liền.

Qv hô to:

-Bổn vương đã phục đại vị, kẻ nào quăng đao là sống, chống đối là chết! Hằng loạt tiếng lách cách, loảng xoảng vang lên mặt cát thoáng mắt lợp những thanh đao.

Thuộc hạ của Mẫn tướng quân quy hàng tất số! Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Lão Xú trùn đâu rồi? Sao chẳng thấy hắn?

Trên sa mạc, gió chưa về, song có hai vầng cát xoáy đi long lóc, một trước một sau, hiển nhiên, vầng sau đuổi theo vầng trước.

Nếu lắng tai nghe, tất nhận ra tiếng vó ngựa.

Chạy trước là Ngô Cúc Hiên.

Chạy sau là Tiểu Phi.

Thì ra, Ngô Cúc Hiên thấy cục diện xoay chiều, bất lợi rõ ràng nên chuồn trước.

Tiểu Phi lưu ý đến lão ta, vọt theo ngay.

Nhưng Tiểu Phi không ngờ cuộc săn đuổi như thế nầy, nên không chọn ngựa hay mà cởi ra mặt trận với Quy Tư Vương, bởi điều đó có cần thiết chi? Thành ra, ai trao cho chàng ngựa chi cũng được chàng nhận ngay.

Còn Ngô Cúc Hiên thì lại khác, lão ta luôn luôn ở trong chuẩn bị, nên dùng ngựa hay.

Do đó, Tiểu Phi phải vất vả vô cùng, chạy đã lâu mà không bắt kịp.

Khoảng cách giữa song phương xa dần, xa dần.

Ngô Cúc Hiên bỏ chàng lại sau xa.

Bỗng, Tiểu Phi hú lên một tiếng dài, rồi ngã nhào từ lưng ngựa xuống cát.

Không! Chàng không tự ngã thật sự.

Chàng tự rời lưng ngựa, nhào xuống lấy thế. Vọt đi chàng bỏ ngựa giở thuật khinh công chạy đua với ngựa.

Chàng lao mình vun vút, như sao xẹt.

Thoáng mắt, chàng thu hẹp khoảng cách, và chàng đã bắt kịp Ngô Cúc Hiên.

Ngô Cúc Hiên khẩn cấp ra mặt, gọi to:

-Lưu Hương! Chúng ta không oán không thù, bức nhau làm chi cho khổ thế?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng biết, Ngô Cúc Hiên tìm cách cho chàng khai khẩu, nếu chàng mở miệng nói năng, là chân khí phân tán, chậm lại ngay.

Ngô Cúc Hiên nghe tiếng y phục phất gió phía sau, càng phút càng gần.

Lão xuất mồ hôi lạnh ướt đầu.

Bỗng lão tung mình lên không, xoay chiều vọt qua ngang Tiểu Phi, chạy về hướng nghịch.

Lão ức đoán, đang đà tiến tới, nhất định Tiểu Phi không thu thế kịp để chuyển hướng.

Và khi chàng quay mình được rồi, lão đã chạy khá xa.

Lão tính sai một nước cờ, bởi lão chưa đánh giá đúng mức thuật khinh công của Tiểu Phi.

Tiểu Phi vẫn bám sát phía sau, y phục phất gió nghe càng phút càng gần.

Ngô Cúc Hiên bất thình lình vẫy tay.

Một vầng khói tím từ mặt cát bốc lên, theo gió, quét cuốn đến Tiểu Phi.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa đã biết, Tiểu Phi đuổi theo Ngô Cúc Hiên.

Và y cũng biết luôn, công tác của gã râu xanh ba hôm trước là giúp Quy Tư Vương phục quốc.

Quy Tư Vương truyền lịnh bày tiệc rượu. Chính lão đích thân mời từng chén.

Chàng như Hồ Thiết Hoa lo nghĩ đến đâu.

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Các hạ không yên lòng về lịnh hữu? Trên cõi đời này, có ai chống nổi lịnh hữu?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ hết sức kỳ quái. Vô luận là hắn đuổi theo ai, chỉ theo kịp và bắt được liền. Nhưng, hắn đi đã lâu rồi! Quy Tư Vương mỉm cười:

-Bổn vương có thể bảo chứng, không việc gì xảy ra cho lịnh hữu đâu! Các hạ yên trí, uống rượu!

60. Chương 60: Rượu Mừng Thành Công

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tỳ Bà công chúa vụt hướng sang Cơ Băng Nhạn, hỏi:

-Hay là hắn định tránh sự phiền nhiễu do nàng công chúa đa tình đưa đến mà chuồn đi rồi?

Cơ Băng Nhạn cau mày:

-Ngươi tưởng ai cũng như ngươi?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ta lo ngại làm sao! Hay là bọn mình đi tìm hắn?

Cơ Băng Nhạn cũng lo ngại, thấp giọng:

-Mình len lén từng người một chuồn đi ra bên ngoài sẽ hiệp nhau! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải vậy rồi! Bỗng y nhớ ra, viên Cực Lạc Tinh còn nơi mình. Quy Tư Vương rất quý trọng nó.

Y làm sao mang luôn nó đi theo?

Hà huống, y còn đáp ứng bà vương phi xinh đẹp kia về bí mật của viên ngọc,à y cần tìm hiểu?

Lập tức y lấy viên Cực Lạc Tinh, trao qua Quy Tư Vương, mỉm cười:

-Tại hạ không đến đổi để thất bại sự ủy thác, hôm nay xin hoàn lại cho vương gia! Ngờ đâu, Quy Tư Vương cười lớn đáp:

-Tráng sĩ có công, bổn vương không biết lấy gì thù tạ xứng đáng, vậy dùng vật đó tặng tráng sĩ, gọi là lưu niệm! Chừng như lão quên mất vật đó đã làm cho bao nhiêu người táng mạng, bao nhiêu vàng ngọc tiêu hao, lão thản nhiên mà tặng họ Hồ.

Hồ Thiết Hoa sững sờ chẳng biết nói làm sao! Lâu lắm, y mới điểm một nụ cười thốt:

-Nếu vương gia cho rằng tại hạ có chút công lao, thì xin bancho vài bình rượu, chứ còn viên ngọc này tại hạ không tiếp nhận nổi! Quy Tư Vương hỏi:

-Tại sao?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Mang vật báu trên mình, từ nay tại hạ không dám ngủ kỹ nữa rồi! Khoi lắm! Tại hạ sống kiếp nghèo, quen thảnh thơi theo ngày tháng, rất sợ phiền phức! Quy Tư Vương cười nhẹ:

-Nếu là ba hôm trước, thì chẳng ai lường nổi cái giá trị của nó cao đến độ nào! Và như vậy, bổn vương không thể tặng các hạ dù các hạ có đại công. Song hiện tại, thì giá trị của nó xuống thấp, loại ngọc cổ đó, trong kho tàng của Quy Tư quốc chẳng hiếm. Các hạ cứ yên trí thu nhận! Cơ Băng Nhạn và Tỳ Bà công chúa giật mình.

Hồ Thiết Hoa giương tròn đôi mắt, ấp úng:

-Song… còn… điều bí mật của viên ngọc?

Quy Tư Vương cười nhẹ:

-Bổn vương bịa đặt ra, cho mọi người lầm tưởng nó quan hệ đến việc phục hồi ngôi vị, cho mọi người tập trung tâm và ý về nó đừng lo nghĩ đến những gì khác.

Trong khi đó, bổn vương dùng kho tàng của tiền nhân, mua chuộc năm đạo quân ở nước ngoài, âm thầm cử đồ đại sự! Tất cả chỉ tưởng bổn vương hy vọng nơi viên ngọc, mà không ai lưu ý đến việc bổn vương cầu viện ngoại lực.

Lão vuốt râu, tiếp:

-Ngày xưa, Hàn Tín đã dùng cái kế đó thắng Sở. Chắc các vị thừa hiểu công cuộc minh tu sạn đạo, ám độ Traần Thương của nhà Hán chứ?

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn cùng nhìn nhau.

Cả hai không khỉ thán phục Quốc Vương.

Thì ra, họ đánh giá lầm Quy Tư Vương, cứ tưởng lão ta là con người rượu thịt, ngờ đâu mưu trí cao thâm! Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

-Thảo nào Lưu Hương chẳng lấy làm lạ! Một viên ngọc có giá trị tinh thầ to lớn như vậy, lại do bọn bảo tiêu Trung Nguyên bảo vệ! Từ Trung Nguyên ra Quan Ngoại? Nghe được việc nầy hắn sẽ bội phục vương gia lắm! Tỳ Bà công chúa nũng nịu:

-Tại sao gia gia cũng lừa cả đến con? Không lẽ gia gia không tin con?

Quy Tư Vương vỗ nhẹ lên đầu con gái:

-Không phải không tin con! Chỉ vì bí mật càng giữ kín, càng làm cho nhiều người chú ý, và ai ai cũng muốn biết điều bó mật đó. Bởi muốn biết, nên chẳng ai ám sát cha, trước khi cha tiết lộ bí mật. Ngày nào cha chưa tiết lộ bí mật, là ngày đó cha còn sống! Chính cái sự bí mật đó, bảo vệ mạng sống của cha hơn ngàn muôn võ sĩ! Cho nên, cha giả vờ là dến cả con, cha cũng không dám cho biết như vậy, điều bí mật đó phải có tầm quan trọng phi thường! Lão dừng lại một chút, doạn tkết luận:

-Chính cái người tha thiết với điều bí mật đó, lại là người bảo vệ cha hữu hiệu nhất, luôn luôn kín đáo ở bêncạnh cha, phòng bất trắc! Tỳ Bà công chúa thở dài:

-Xem ra, làm con gái của một quốc vương, nghĩ cũng chẳng phúc hạnh chi cho lắm! Thảo nào, một vị công chúa tiền triều, lúc lâm chung, ôm mặt khóc hu hu, rồi than:

xin từ đây vĩnh viễn đừng bao giờ thác sanh vào hoàng tộc! Quy Tư Vương cũng thở dài:

-Phải đó con, muốn làm một vị vương đế tốt, tất không thể tròn bổn phận làm cha. Hay đúng hơn, nhiệm vụ của một vị minh quân có làm mất mát phần nào tình thiêng liêng phụ tử! Lời nói của ão chí lý thay.

Đừng nói là làm vua, cho dù làm một con người thông thường, đúng cái nghĩa của con người, lắm lúc cũng bị bắt buộc hy sinh phần nào tình cảm gia đình.

Nhưng may thay, trên thế gian này, vẫn còn những người con hiếu thuận, nên người cha dù làm ngược lại với lòng, cũng có thể an ủi phần nào.

Cơ Băng Nhạn đột nhiên cười lạnh:

-Vương gia quả là bậc hùng tài đại lược, hiếm có trên đời! Đáng tiếc thương cho mấy vị tiêu khách kia, chỉ vì mấy lượng bạc mà táng thân mất mạng! Oan uổng thay cho họ! Quy Tư Vương càng ngưng trọng thần sắc. Lão thốt với giọng trầm buồn:

-Việc chánh trong một nước, đúng là điều đáng sợ! Người xưa nói nhất tướng công thành vạn cốt khô! Có sự thành công nào không đi qua xương máu? Tai bên này nghe lời hoan hô thì tai bên kia còn văng vẳng tiếng rên đau! Hơn nữa, mưu đại sự bất đắc cố tiểu dân! Thì làm sao không có điều oan uổng?… Rồi lão tiếp:

-Cơ tiên sinh cũng không nên oán trách bổn vương! Cơ Băng Nhạn trầm ngâm một lúc, rồi cúi đầu, mà thấp giọng:

-Trong giây phút kém suy nghĩ, tại hạ lỡ lời, mong vương gia thứ tội! Hồ Thiết Hoa ngẩng mặt lên, nâng chén rượu đổ vào miệng, nuốt ực, đoạn bật cười dài:

-Cho nên, tại hạ khuyên tất cả, nên uống rượu, uống càng nhiều càng tốt, đừng bao giờ nghĩ đến việc mai sau, cổ nhân có bảo từ nghìn xưa, hạng đế vương là thành phần cô tịnh hơn hết trong nhân loại, có bao giờ được một dịp buông lung phóng túng, ngang dọc ngược xuôi như tại hạ đâu? Sự tự do chỉ là phần thưởng của những kẻ bần cùng và kiếp sống nghèo hèn là cái kiếp thoát ly mọi ràng buộc của lề lối của một xã hội của lễ nghi một chế độ.

Bỗng có tiếng cười vang tiếp theo là một câu buông ra với giọng sang sảng:

-Hay! Hãy uống rượu trong chén, đừng nghĩ việc thân sơ! Chí lý thay! Nhưng, người ơi! Thỏ rừng hết, chó săn chết, chim vắng bay, cung bẻ gảy! Cái câu đó, xem ra còn chí lý hơn! Một mùi hương thoang thoảng quyện trong không gian, theo gió cuốn vào lều.

Một giai nhân xuất hiện, như từ cung trời đột nhiên đáp xuống.

Vương Phi! Con người quanh năm suốt tháng, ốm bệnh nằm tịch mịch trên chiếc giường.

Con người như chẳng còn tha thiết đến những lạc thú cỏi đời, âm thầm đếm ngày trôi qua, chờ khi về cỏi vô ưu! Giờ đây, con người đó xuất hiện với tràng cười, với câu nói, có oai khí phi phàm! Trên mặt, có vuông sa che kín, vì sa mỏng, nên cái kín đó phần nào hở, qua lượt sa, gương mặt đẹp hiện mờ mờ, chẳng những không mất vẻ đẹp kinh hồn, mà còn ảo huyền đến hấp dẫn cực độ.

Vương Phi xuất hiện đột ngột, Quy Tư Vương kinh ngạc, song thấy mặt vợ đẹp, lại hân hoan.

Lão như quên đi bệnh trạng của bà, lão như không lưu ý đến sự di chuyển nhẹ nhàng và nhanh chóng của vương phi khi đến đây, lão vội rời ghế, bước tới nghinh đón:

-Làm sao ái phi đến đây được?

Vương Phi mỉm cười:

-Tiện thiếp đến bất ngờ, hẳn vương gia không toại ý?

Bây giờ, lão mới nhớ lại tình trạng của bà.

Lão hỏi:

-Thân thể còn yếu đuối, khổ gì lại phải trải gió dầm sương?

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng tiếp hỏi:

đừng nói sương lạnh, gió mạnh, dù cho sương là đao, gió là kiếm, Vương phi vẫnchịu đựng nổi như thường, có phải chăng?

Vương phi mỉm cười gật đầu:

-Phải! Phải! Cơ Băng Nhạn chớp mắt:

-Chim hết, cung gãy, thỏ hết, chó thịt, chừng như vương phi định áp dụng cáo luật cung cầu đó lên sanh mạng của bọn tại hạ?

Quy Tư Vương hấp tấp đáp chận:

-Bổn vương chẳng có y đó đâu, xin các vị đừng quá nghi ngờ.

Vương phí lạnh lùng:

-Vương gia không có ý đó, song tiện thiếp lại có! Quy Tư Vương giật mình:

-Ái phi… Vương phi đưa tay hất vuông sa che mặt, nhìn thẳng vào mắt Quy Tư Vương hỏi:

-Vương gia có nhận ra tiện thiếp chăng?

Quy Tư Vương mỉm cười:

-Tại sao bổn vương không nhận ra chứ?

Vương phi dưa tay vuốt nhẹ gương mặt.

Một chiếc nạ mỏng dính như cánh ve theo tay bà rơi xuống, mường tượng da rắn lột.

Dưới bóng đen, vương phi hoàn toàn biến thành một người lạ.

Trên thế gian, theo sự nhận xét của Quy Tư Vương, chẳng có một nữ nhân nào đẹp hơn Vương phi.

Nhưng, người trướcmặt đây đẹp gấp mười, gấp trăm lần hơn Vương phi.

Bất giác, lão kêu lên:

-Bà là ai?

Bà ấy điềm nhiên hỏi:

-Vương gia không nhận ra tiện thiếp thật ư?

Hồ Thiết Hoa vụt đứng lên, cao giọng thốt:

-Tại hạ nhận ra bà, bà là… Bà ấy từ từ chuyển ánh mắt về phía Hồ Thiết Hoa, gằn từng tiếng:

-Các hạ nhận ra thiếp? Thế thiếp là ai?

Bà là ai?

Là nương tử trong một đêm, là người đã sát hại đại công chúa, để giao hoan thủ lạc với Hồ Thiết Hoa.

Bây giờ, y mới hiểu tại sao, mấy hôm trước, khi vào lều Vương ph, nhận lãnh lệnh công tác, y cảm thấy con tim rạo rực lạ thường.

Thì ra, làn điện giao tình còn lảng vảng trong xác thịt của y, gặp nhân điện của vương phi là phát động ngay… Tuy nhiên, còn là Vương phi bà đẹp dịu dàng hiền hậu. Bây giờ biến thành một người khác, tuy có đẹp hơn song lại là cái đẹp sắc sảo, cái đẹp tàn khốc… Hồ Thiết Hoa nghe lạnh khắp mình.

Giả vương phi cười nhẹ:

-Thiếp biết, các hạ không bao giờ nhận ra thiếp! Trên thế giannày chẳng một ai nhận ra thiếp! Bởi vì, ai nhận ra thiếp là không phương gì sống sót! Căn lều đang ấm áp, trở nên lạnh ngay, và lạnh hãi hùng! Người nào cũng cảm thấy lòng bàn tay ươn ướt.

Bây giờ, ai cũng đoán ra, bà là ai! Thạch Quan Âm! Bà là Thạch Quan Âm! Ai cũng muốn nói ra câu đó, song không ai dám nói.

Quy Tư Vương ngã ngồi trên ghế, thần sắc thê thảm vô cùng.

Lão hỏi:

-Bổn vương chẳng cần biết bà là ai! Nhưng vương phi của bổn vương… không lẽ bà đã hạ sát rồi?

Thạch Quan Âm dịu giọng:

-Chẳng nên đau đớn! Tuy bà ấy chết song còn thiếp đây! Thiếp chưa chết mà! Chẳng lẽ thiếp không sánh bằng bà ấy! Chẳng lẽ thiếp không thỏa mãn nổi Vương gia?

Quy Tư Vương kêu lên:

-Bà… Thạch Quan Âm mỉm cười gật đầu:

-Thiếp đã thay thế Vương phi từ lâu, thì đương nhiên là phải tiếp tục thay thế! Quy Tư Vương sững sờ.

Cơ Băng Nhạn cười lạnh:

-Phải! Tại hạ biết bà ấy sẽ thay thế vĩnh viễn! Quy Tư Vương trố mắt:

-Các hạ biết?

Cơ Băng Nhạn tiếp:

-Vương gia không con trai, chỉ có mỗi một công chúa. Ngày nào đó, Vương gia và công chúa có bề nào, ngai vàng bỏ trống, bao nhiêu ngươi đổ máu mà tranh đoạt. Nhưng bà ta không phí chút công vươn tay ra là quyền uy nắm trọn! Đáng thương bọn Hồng Học Hán, An Đặc Sơn! Uổng làm công cụ cho bà ta! tất cả đều chết một cách hồ đồ! Thạch Quan Âm lạnh lùng nhìn Cơ Băng Nhạn một lúc, bỗng cười lên một tiếng thốt:

-Nhờ đâu mà ngươi lại đoán được ý ta? Ta lầm ngươi, nên có ý khinh thường! Quy Tư Vương run giọng:

-Bà muốn giết bổn vương?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

đế vương có cái chết của Đế Vương, thiếp không thể làm ngược với quy cũ! Chỉ cần vương gia uống cạn chén rượu trước mặt đó đi, uống xong rồi, từ nay vương gia sẽ chẳng hề gặp sự gì phiền phức cả! Quy Tư Vương biến sắc:

-Ba… đã hạ độc vào rượu?

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Không nhiều lắm, song vừa đủ cho hai cha con! Quy Tư Vương nhìn chén rượu trước mặt, đổ mồ hôi ướt đầu.

Gã râu xanh cũng có mặt tại cuộc rượu, gã cứ uống từ lúc đầu không hề thốt tiếng nào.

Gã chờ cơ hội.

Nhân lúc Thạch Quan Âm không lưu ý đến gã, gã len lén bước ra ngoài.

Ngờ đâu, Thạch Quan Âm như có ngàn mắt, ngàn tai, vô luận là ai, ở gần hay x bà, vô luận người đó cử động như thế nào, bà đều biết cả.

Bà không hề quay đầu, lạnh lùng hỏi:

-Muốn ra ngoài để gọi biện thủ phải không?

Gã râu xanh giật mình, cao giọng đáp:

-Phải! Bà đừng quên, tại hạ có hơn tám trăm anh em, sẵn sàng tuân theo lịnh tại hạ, họ là những người từng chiến đấu, họ không sợ chết, họ đông, bà đơn độc, dù bà thừa tài hiết sạch họ, thiết tưởng chẳng phải là việc dễ làm! Và bà nên hiểu, chỉ cần một người sống sót thôi, thì cái mưu của bà cả nước đều biết. Bả sẽ không thành công theo chủ ý của bà! Thạch Quan Âm gật đầu:

-Ngươi có lý! Ta khen thuộc hạ của Trác Mộc Hợp đều là những hảo hán không sợ chết, song rất tiếc cái tiệc thành công này bày ra hơi sớm một chút, bởi các huynh đệ của ngươi đã say vùi, họ say đến bất tỉnh nhân sự rồi.

Bà không xưng hô khách sáo nữa.

Gã râu xanh biến sắc:

-Không lẽ bà cũng hạ độc cho tất cả tám trăm người? Bà làm vậy chẳng một ai hay biết à?

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Vừa rồi, ta hạ độc ngay trước mắt ngươi, ngươi có thấy chăng?

Gã râu xanh hét lớn, vung đao lướt tới.

Võ công của gã không cao lắm, song gã rất quen chiến trận, nên thế đánh của gã cũng lợi hại.

Gã cũng biết động thủ với Thạch Quan Âm là làm một việc liều lĩnh chẳng bao giờ thủ thắng nổi.

Gã biết, chẳng bao giờ gã đánh đến chiêu thứ hai, cho nên gã chỉ hy vọng ở một chiêu thôi, chiêu đầu, chiêu duy nhất.

May thì thành công, không may là chết liền.

Chiêu đao không có gì đáng ngại, song khí thế thì thật là đáng sợ.

Thanh đao của gã chớp lên, Tỳ Bà công chúa cũng đã vọt đến rồi.

Nàng cũng chuẩn bị xuất thủ từ lâu.

Nàng vung chủy thủ. Tiếp trợ gã râu xanh ngay, sợ gã không xoay trở kịp.

Một cái chớp nháng lên, nàng đánh đúng ba chiêu, nhắm vào ba yếu huyệt của Thạch Quan Âm.

Gã râu xanh chú trọng đếnsức mạnh, còn công chúa, thì lợi dụng cái nhanh, hai lối công hoàn toàn tương phản.

Tuy tương phản, song chẳng khác nào hổ trợ cho nhau, mà hổ trợ một cách huyền diệu, vì họ liên thủ xuất phát cả cương lẫn nhu, cả âm lẫn dương.

Họ biểu hiện một sự phối hợp đáng giá vô cùng.

Bỗng, một tiếng quát lên như sấm vang lên.

Hồ Thiết Hoa lao vút thân mình đến nơi.

Một tiếng bình tiếp nối, gã râu xanh đã bị y hất bay trở lại, đồng thời Tỳ Bà công chúa cũng bị y nắm cứng cổ tay.

Quy Tư Vương kinh hãi kêu lên:

-Hồ tráng sĩ phản?

Tỳ Bà công chúa cũng hét:

-Ngươi điên?

Hồ Thiết Hoa không nói gì, chỉ đẩy Tỳ Bà công chúa lui lại bảy tám bước, rồi mới đứng yên.

Thạch Quan Âm bất động tại chỗ, nhìn Hồ Thiết Hoa mà cười nhẹ.

Còn thưa một cánh tay, Tỳ Bà công chúa vung lên, tát mạnh vào mặt Hồ Thiết Hoa, nhưng tay nàng cũng bị chận luôn.

Gã râu xanh hét lớn:

-Các hạ là bằng hữu của Vương gia hay là gì? Tại sao lại đánh tại hạ?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

-Tại hạ bổn ý không muốn đánh các hạ, song trong cơn khẩn cấp tại hạ không tiết chế được công lực, do đó lỡ tay! Vương gia của gã râu xanh, chẳng phải la Quy Tư Vương mà chính là Hắc Trân Châu.

Gã đề cập đến Hắc Trân Châu để trách cứ Hồ Thiết Hoa.

Tỳ Bà công chúa dậm chân:

-Tại sao ngươi động thủ với bọn ta? Thế ngươi là đồng đảng của bà ấy? Hay ngươi thấy cục diện xoay chiều nên trở mặt? Định bỏ yếu theo phía mạnh?

Tay không cử động được, nàng dùng chân đá vào người Hồ Thiết Hoa vừa đá vừa mắng:

-Súc sanh! Ta không gnờ ngươi hèn mạt quá! Ngươi chỉ là một tiểu nhân đê tiện quá! Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Ngươi cứu chúng để cho chúng mắng đấy! Tại sao ngươi thích gánh vác việc của người, tự chuốc lấy cái khổ chứ?

Tỳ Bà công chúa cao giọng:

-Hắn cứu bà chứ cứu ai? Nếu hắn không gánh vác việc ngừoi thì bà đã mất mạng rồi! Thạch Quan Âm vẫn cười:

-Ngươi tưởng với hai chiêu đó, hai người hạ nổi ta?

Tỳ Bà công chúa hừ một tiếng:

-Tại sao lại không?

Nàng lại tỏ lộ vẻ cao ngạo, to tiếng tiếp:

-Chiêu công của ta rất kín đáo, chủy thủ bao trùm quanh người bào, bà không thể nào tránh khỏi! Thạch Quan Âm thở dài:

-Ngươi đúng là một con ếch, nằm đáy giếng sâu nhìn trời tưởng trời chỉ bằng miệng giếng! Trẻ con ngây ngô quá chừng! Nếu chiêu công của ngươi lợi hại, thì làm sao Hồ Thiết Hoa hóa giải dễ dàng được chứ?

Tỳ Bà công chúa giật mình, không nói được tiếng nào.

Thạch Quan Âm điềm nhiên tiếp:

-Cho ngươi biết nếu chiêu công của các ngươi phát xuất trọn đà, đao và chủy thủ vừa xuống là cả hai ngươi cùng ngã đấy! Các ngươi tưởng là đao pháp kín đáo liên lạc như da trời nào biết đâu có bảy tám sơ hở lớn?

Bà vung tay biểu diễn bảy tám tư thế đoạn tiếp -Ngươi xem đó, nếu ta phản công như vậy liệu ngươi có sống sót nổi không?

Tỳ Bà công chúa sững sờ.

Nàng phải nhìn nhận không thể nào phản ứng kịp trước thủ pháp của Thạch Quan Âm.

Nếu bà ta muốn giết nàng, thì bà thành công dễ dàng, dễ hơn thò tay vào túi lấy đồ.

Nàng biến sắc như màu đất, mồ hôi lạnh xuất ra, đẫm ướt y phục.

Thạch Quan Âm cười nhẹ:

-Bây giờ, ngươi đã biết rồi chứ! Chiêu thức chân chính kín đáo, chẳng những các ngươi chẳng bao giờ xử dụng nổi, mà có lẽ suốt đời cũng chưa thấy đến một lần! Trẻ con biết mình còn quá non nớt chưa?

Bà nhìn sang Hồ Thiết Hoa, trầm lặng gương mặt hỏi:

-Ngươi cứu chúng, là có ý tự mình làm cái việc động thủ thay chúng?

Hồ Thiết Hoa đứng đo, mà mường tượng tâm tư hướng tận đâu đâu. Y không nghe bà nói gì.

Những chiêu bà cừa biểu diễn, làm cho y suy nghĩ mông lung.

Những chiêu đẹp như điệu vũ say hồn, phảng phất có tiếng nhạc điệu huyền diệu đưa đẩy… Vô luận là ai, thấy vũ điệu đó rồi tất cả phải mê mẩn tâm thần, niềm sảng khoái len vào cơ thể, biến tất cả thành mây khói lâng lâng phiêu tưởng giữa bầu không khí.

Rồi, trong lúc thần hồn tản mác bị bà ta lấy tính mạng dễ dàng.

Bà gặt hái tánh mạng đối phương, như gặt hái một đóa hoa một chiếc lá bên vệ đường.

Hồ Thiết Hoa nghĩ mãi, tìm cách hóa giải những chiêu thức đó.

Nếu Thạch Quan Âm dùng những chiêu thức đó, đối phó với y thì y cầm chắc là phải ngã gục.

Y không cần biết là bà còn những chiêu thức nào khác nữa chăng. Bởi, cao thủ giao đấu, chỉ một chiêu thôi cũng đủ định phân cao thấp.

Cơ Băng Nhạn bình tịnh như thường, song mồ hôi lạnh từ trán rơi chảy dài theo cạnh mắt.

Hiển nhiên hắn cũng mơ hồ như Hồ Thiết Hoa.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Vừa rồi bà biểu lộ võ công gì đó?

Thạch Quan Âm thản nhiên đáp:

-Cho ngươi biết cũng chẳng sao! Chiêu đó có cái tên là Nam Nhân Kiến Bất Đắc! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nam Nhân Kiến Bất Đắc? Võ công gì chứ?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Cũng không lợi hại gì cho lắm! Nhưng vô luận là nam nhâm nào thấy chiêu đó là phải mất mạng! Cho nên tuyệt đối nam nhân không nên thấy! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại hạ muốn biết võ công đó thuộc môn phái nào?

Thạch Quan Âm mỉm cười:

-Trong thiên hạ, có môn phái nào sáng chế nổi chiêu thức đó? Đừng nói là những môn phái nhỏ, ta hãy lấy một phái lớn như phái Thiếu lâm, mà luận võ công của phái nầy vô dụng quá chừng! Nhiều đường, nhiều lối, phức tạp, xem thì nhiều song thực ra chẳng có gì, bọn giữ ngựa, đẩy xe, chèo thuyền, ham lắm, chứ người chân chính nghiên cứu võ học, chẳng thích chút nào! Bởi võ học càng rườm rà càng phù phiếm! Có cái danh rộng song mất cái thực sâu!

61. Chương 61: Đương Nhiên Phải Làm

Bà mỉm cười tiếp nối:

-Còn vũ công của phái Vũ Đương thì phù bạc quá, phù bạc đến độ gần như thiếu sót, chẳng khác nào một món ăn mà đầu bếp quên cho gia vị vào! Cái mã võ rất đẹp, cái chất võ không tinh. Người ta dễ chận! Rồi bà hỏi:

-Có đúng vậy không?

Thiếu Lâm, Vũ Đương là đôi thần tượng trong làng võ, bà luận hai phái đó như luận một vật dụng thông thường, chẳng gán cho một điểm giá trị nhỏ nhặt nào! Bà cuồng ngạo thái quá, dù rằng lập luận của bà rất chính xác.

Tuy nhiên, tuyệt kỹ của bà ẩn ước mô phỏng theo vũ công của hai phái đó! Bà đã tuyển chọn một vài tinh hoa trong hai loại vũ công đó, phối hợp lại, sáng chế ra, thế mà bà lại khinh thị nguồn gốc.

Hồ Thiết Hoa muốn cười lớn! Thạch Quan Âm lại tiếp:

-Hai phái đó, sở đắc rất tầm thường, thế mà vẫn có thinh danh lừng lẫy, thật là lạ lùng! Càng lạ lùng hơn nữa, là điều đặt tên cho những chiêu thức! Cái gì là Đao Phách Sơn Nhạc? Cái gì là Hoàng Long Phục Hổ? Cái gì chứ? Thực ra, chỉ đáng gọi là Phách Mộc Sài, là Hoàng Miêu Phục Cẩu, không hơn không kém! Cho nên ta không dẫm dấu của họ, không dùng những danh từ rỗng tuếch, ta chỉ gọi đơn giản là Nam nhân bát kiến Đắc. Cái giá trị Ở chỗ diệu dụng chứ không ở danh từ.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Như vậy những chiêu thức đó, do bà sáng chế ra?

Thách Quan Âm gật đầu:

-Muốn sáng chế một môn riêng biệt, phải am tường tất cả môn công của các phái hữu danh. Ngoài ra, phải sành tâm lý của con người! Sáng chế chiêu Nam nhân bát kiến Đắc, ta hiểu rõ nhược điểm của nam nhân. Cho nên ngoài ta ra, mà đừng hòng ai làm nổi! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu, đoạn cười khổ:

-Phải! Bà nghiên cứu nam nhân rất kỹ! Thạch Quan Âm hỏi:

-Bây giờ, ngươi còn tưởng là nên động thủ với ta không?

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn cùng thở dài, cùng đáp:

-Không dám rồi! Ba tiếng "không dám rồi" vừa được buông ra, Quy tư Vương biến sắc mặt như màu đất.

Tỳ Bà công chúa lỏng lẻo bàn tay, thanh chuỷ thủ rơi xuống vang lên một tiếng keng lạnh lùng.

Ngờ đâu, Cơ Băng Nhạn và Hồ Thiết Hoa đã biến thành hai mũi tên, bay vút tới.

Cả hai nhích động thân pháp, gần như đồng thời gian, khó thể phân định ai trước ai sau.

Họ cũng liên thủ như gã râu xanh và Tỳ Bà công chúa, song phần tinh diệu phải hơn nhiều.

Họ xuất thủ, dù cho ai chú ý, cũng không nhận định kịp.

Hai bóng người vừa chớp lên, ba chiêu thức phát xuất.

Họ xuất thủ như thế nào, họ phát xuất chiêu thức gì, có họ biết nổi mà thôi! Họ chưa xuất thủ, người ta còn thấy bóng họ, họ xuất thủ rồi, liền biến thành hai đợt khói, không ai biết đợt nào của người nào! Gió cuốn vu vu trong lều, gió quyện chén rượu, bình rượu rung chuyển lắc lư.

Y phục của Quy Tư Vương, Tỳ Bà công chúa, gã râu xanh phất nghe phần phật.

Quy Tư Vương ghê sợ phi thường, có thể hôn mê bất cứ phút giây nào.

Tỳ Bà công chúa hấp tấp bước tới dìu lão, nhưng tay nàng rung bần bật.

Gã râu xanh chả phân biệt được gì, vẫn trừng mắt nhìn. Hai tròng mắt chực lòi ra.

Bình sanh gã từng trải nhiều cuộc chiến trí mạng, từng bị địch chém trúng trên mình, song chẳng hề sợ hãi.

Lần này gã khiếp đảm phi thường! Và gã khẩn trương ra mặt như chính mình đang giao đấu! Trong một căn lều, dù rộng đến đâu vẫn còn hẹp, hẹp cho một cuộc đấu giữa ba người.

Nhưng, họ xoay trở tài tình quá, chẳng một ai chạm ghế, chạm bàn.

Tỳ Bà công chúa và gã râu xanh không khỏi buột miệng thở dài.

Bây giờ, cả hai mới biết mình còn non nớt quá, đem so sánh với ba người đó, chẳng khác nào bảo con rùa đua tốc độ với tuấn mã! Đừng nói là họ làm gì được đối phương, nội cái việc tránh chạm ghế, chạm bàn, chạm vách lều cũng khó khăn lắm rồi.

Bỗng, gió ngừng.

Ba bóng người đứng yên ba nơi.

Hồ Thiết Hoa, nắm chặt hai bàn tay, gương mặt ửng đỏ đáng sợ.

Cơ Băng Nhạn thì trắng nhợt mặt.

Cả hai trừng mắ nhìn Thạch Quan Âm.

Thạch Quan Âm còn giữ nụ cười ở khoé miệng, xem ra, bà vẫn an tường, vẫn đẹp, vẫn bình thản tựa hồ chưa cùng người giao thủ.

Bất quá, bà như một người vừa tắm xong, trang phục chưa được tươm tất, chỉ chỉnh dung nhan tạm thời để tiếp khách bất ngờ.

Cả ba đứng lặng, bất động.

Tỳ Bà công chúa chẳng hiểu tại sao họ ngưng đấu. Mà nằng cũng chẳng hiểu bên nào thắng, bên nào bại.

Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn đứng lặng người tại chỗ, Quy Tư Vương, Tỳ Bà công chúa và gã râu xanh nghe tim đứng lại.

Mãi một lúc lâu, nơi khoé miệng Hồ Thiết Hoa, có máu rỉ ra, chầm chậm chảy xuống cằm… Nhưng, y đứng thẳng người như cán bút.

Thấy máu rỉ nơi miệng Hồ Thiết Hoa, Tỳ Bà công chúa tựa hồ không đứng vững nữa.

Nàng đã hiểu, bên nào thắng bên nào bại rồi! Với cái bại này, phụ vương chết, nàng chết, bao nhiêu thần dân Quy tư quốc chết! Không phải là cái bại của Hồ Thiết Hoa, của Cơ Băng Nhạn. Cái bại này của cha con nàng, của cả nước Quy tư! Thạch Quan Âm thở dài hỏi:

đã biết không phải đối thủ của ta, sao các ngươi lại muốn động thủ, để chuốc lấy cái nhục?

Hồ Thiết Hoa cắn răng, trầm ngâm một lúc, đoạn cao giọng:

đại trượng phu, sanh giữa dòng đời, có những việc phải làm, có những việc không nên làm. Những việc phải làm, biết ràng làm mà chẳng thành công, cũng phải làm như thường! Thì ra y đang nghĩ đến cái triết lý của danh từ võ hiệp.

Danh từ đó, là danh từ kép, nếu phân tách ra thì nó thành ra danh từ đơn là võ và hiệp.

Võ, ai ai cũng là con nhà võ, biết múa may, quay cuồng, dùng võ làm bất cứ gì tuỳ thích, không giới hạn, không khép vào một quy củ nào cả.

Làm bất cứ việc gì, nếu có đủ sức bất chấp nên làm hay không nên làm.

Nhưng, hiệp ở trên võ nhiều bậc.

Muốn hành hiệp phải biết võ, biết võ rồi, phải biết xét suy, có những việc không nên làm dù là có lợi lớn. Có những việc phải làm dù làm là có hại.

Trong vũ lâm, sở dĩ có hai hạng người, chánh và tà, bạch và hắc, là vì con nhà võ quên mất chữ hiệp, nhiều người chỉ lợi dụng võ mà không cẩn trọng chữ nghĩa hiệp, do đó, võ mới đi ngược với hiệp, và hiệp phải có bổn phận ngăn ngừa về hành động quá đáng.

Lâu dần, võ và hiệp biến thành đối lập, và danh từ võ hiệp ngày nay không phải bất cứ ai cũng có thể khoác vào mình, khoác xứng đáng.

Tựu chung, danh từ võ hiệp bị lạm dụng quá nhiều! Con nhà võ, hành động quấy, ỷ tài, dám giết chết để giữ chủ trương, con người đó là ngu, chứ đâu phải là hiệp? Bởi họ chết cho cá nhân họ, mà hành động cho cá nhân mình, là ích kỷ, sao gọi là hiệp?

-Cho nên, hiệp là phải vị tha, hiệp không còn là cá nhân nữa.

Bỗng Cơ Băng Nhạn hỏi:

-Bà có hai dịp hạ sát tại hạ, sao bà không hạ thủ?

Thạch Quan Âm thở dài:

-Hơn hai mươi năm rồi, chẳng có một ai dám động thủ với ta. Mãi đến hôm nay, mới có các ngươi! Ta phải suốt hơn hai mươi năm dài mới gặp người dám động thủ với ta! Kể ra tìm được người dám động thủ với ta nào phải việc dễ làm? Cho nên ta mến tài, ta không nỡ xuống tay với kẻ thừa can đảm! Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn không hẹn mà đồng buông tiếng thở ra.

Cả hai cùng có một ý nghĩ:

-Tại sao Lưu Hương chưa trở về? Giá như có Lưu Hương tiếp trợ, cả ba cùng hợp lực, dù Thạch Quan Âm có bản lĩnh quán thế, vị tất đã thắng nổi?

Hồ Thiết Hoa tặc lưỡi thốt lên ý niệm đó:

-Rất tiếc Đạo Soái Lưu Hương vắng mặt! Nếu không thì… Thạch Quan Âm cũng tặc lưỡi:

đáng tiếc thật đó! Ta từng nghe người đời ca tụng vũ công của Đạo Soái Lưu Hương! Bình thời hắn chẳng tỏ ra đặc biệt gì, song càng gặp đối thủ cao tài, hắn càng chứng tỏ khả năng tuyệt diệu. Không được cùng hắn động thủ một lần, kể ra cũng là điều đáng hận cho ta! -Bà khỏi phải hận! Sớm muộn gì, hắn cũng tìm gặp bà, động thủ với bà! Thạch Quan Âm thở dài:

-Chỉ sợ không có cơ hội thôi, ít nhất cũng trong lúc này, và các ngươi cũng không nên chờ đợi hắn! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bà cho rằng hắn ra đi lần này vĩnh viễn không trở lại? Bà tưởng rằng Ngô Cúc Hiên có đủ tài ba dồn hắn vào tử địa?

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Trên thế gian này, nếu có một người có đủ tài năng dồn Đạo Soái Lưu Hương vào tử cảnh, thì người đó là Ngô Cúc Hiên. Chỉ có Ngô Cúc Hiên mới làm nổi một việc như vậy. Bởi vì Ngô Cúc Hiên nghiên cứu Lưu Hương quá kỹ, nghiên cứu từ đầu đến chân, từ ngoài vào trong, nghiên cứu như nhà giải phẫu dùng ngàn nhát dao phân tách những bộ phận nhỏ nhặt nhất của mỗi con người. Ngô Cúc Hiên biết rõ Lưu Hương có những nhược điểm nào… Bà dừng lại một chút, điểm nhẹ một nụ cười rồi tiếp:

-Các ngươi nghĩ, giả như ta không tin tưởng là Lưu Hương nhất định chẳng trở về đây, thì ta làm gì hao phí thời gian, ở lại đây đùa cợt với các ngươi? ít nhất ta cũng phải theo sát Ngô cúc Hiên, tiếp trợ y chứ?

Hồ Thiết Hoa mồ hôi lạnh ướt đầu.

Nhưng y bật cười lớn:

-Trên thế gian, chắc chắn chẳng một ai hiểu được con người của Đạo Soái Lưu Hương như thế nào, chính bọn tại hạ đây, từng sống chung với hắn suốt hai ba mươi năm, vậy mà bọn tại hạ chẳng hiểu nổi hắn mảy may! Nói chi đến cái tên Ngô cúc Hiên kia, là người chưa từng ở bên cạnh hắn phút giây nào?

Thạch Quan Âm điềm nhiên:

-Các ngươi không nhận xét được hắn, là vì các ngươi lấy con mắt bằng hữu mà nhìn hắn, chứ không lấy cái tâm kẻ thù mà lượng tư cách của hắn. Là bằng hữu, các ngươi cần gì hiểu biết hắn rõ ràng? Là bằng hữu, các ngươi cần gì phải dè dặt với hắn? Chỉ có những kẻ thù mới cần hiểu rõ hắn, để tìm cách đối phó. Các ngươi không cần tìm hiểu thì hiểu thế nào được? Cho nên, biết người, chăng ai biết hơn kẻ thù của người. Nói một cách khác, việc mình thì mù quáng, nhưng người ở ngoài sáng! Trong khi các ngươi thản nhiên bên nhau, kẻ thù âm thầm theo dõi nghiên cứu tỉ mỉ… Hồ Thiết Hoa một lượt nữa đổ mồ hôi lạnh.

Y lẩm nhẩm:

-Ngô cúc Hiên có cừu hận gì với hắn?… Thạch Quan Âm không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa nữa, bước đến trước mặt Quy tư Vương, hai tay nâng chén vàng, miệng nở nụ cười duyên.

Nhìn bà trong tư thái đó, dù là con người tượng đá, tượng đá cũng chuyển động.

Rồi bà cất giọng dịu dàng thốt:

-Xin người uống chén rượu này, bao nhiêu cố nhân đang chờ hội kiếm chốn huỳnh tuyền! Nơi đó vương gia sẽ gặp lại Mẫn Hồng Khuê, Hồng Học Hán, An Đắc Sơn, có lẽ không đến nỗi quá tịch mịch.

Đêm trên sa mạc, chừng như quá dài, dài hơn bất cứ nơi nào ở cõi trần gian.

Đêm bắt đầu từ cuối ngày trước, đêm còn lan rộng đến đầu ngày sau.

Đêm đã lấn một phần ngày, do đó phải dài.

Mới vào giờ tuất mà đêm như xuống lâu rồi.

Tiểu Phi biến sắc mặt, nhưng lấy ngay bình tĩnh, bật cười lớn:

-Thuật cũ đem ra dùng lại, chẳng không là bất trí sao? Bên bờ hồ Đại Minh, ngươi đã trốn thoát một lần. Hôm nay lại nuôi hy vọng nữa sao? Chẳng lẽ ta không có cách đối phó?

Tràng cười dứt, câu nói ngưng. Tiểu Phi tung bổng người lên lơ lửng trên cao khỏi vầng khói mờ.

Chàng đã biết bí kỹ ẩn trốn của Nhẫn Thuật. Chỉ cần vượt mình cao khỏi vầng khói, là trông thấy rõ người dùng Nhẫn Thuật chạy đi về hướng nào.

Vầng khói tan mau, màn khói không lan rộng, nhưng Tiểu Phi lên cao rồi, nhìn ra bên ngoài vầng khói chiếm độ ba trượng tròn, mênh mang nào có một bóng người trên nền cát trắng trải dài tận phương trời xa?

Ngô cúc Hiền đã biến mất.

Nhưng y chẳng đi đâu xa.

Y vẫn còn ở trong vầng khói mờ, và từ nơi đó y phát lên một tràng cười, vọng ra sang sảng.

Tiểu Phi chợt cảm thấy khí lực tiêu tan, lúc bay lên thì nhẹ nhàng như cánh nhạn, giờ nghe nặng như xác tợ có đeo chì.

Chàng rơi phịch xuống mặt cát.

Ngô cúc Hiền càng cười lớn:

-Thuật cũ đem ra dùng lại, chẳng thể gọi là bất trí được! Bởi đã dùng lại thuật cũ, là bớt đi ngu xuẩn, thêm phần cao minh! Trên thế gian này, trước mặt Đạo Soái Lưu Hương, ai muốn thi thố một cái gì, cái đó hẳn không kém phần nghiên cứu.

Gió đêm quét qua từng cơn, cuốn dần khói mờ, khói tan dần, cuối cùng Ngô cúc Hiên hiện thân rõ rệt.

Tiểu Phi thở dài:

Phải! Bởi trước kia, trong vầng khói của ngươi, không có độc khí! Ta cứ tưởng hôm nay vầng khói này cũng như vầng khói trước ngờ đâu ngươi có để mê hương! Ngô cúc Hiên cười nhẹ:

-Tự nhiên ngươi chẳng hề tưởng đến điều đó. Cái nhược điểm của con người là không phòng bị những kẻ mà mình cho là đã hiểu rõ như lòng bàn tayVì không phòng bị nên để rơi vào cạm bẫy! Cho nên, con người

hoàn toàn đến đâu, vẫn không thể không có một vài nhược điểm!… Và chính những nhược điểm đó bị đối phương khai thác, thành ra phải thất bại! Y cười.

Rồi y tiếp:

-Ngươi biết không, nhược điểm của ngươi là tự tin, mà sự tự tin lại quá mạnh.

Ngoài ra cái tâm của ngươi lại quá mềm, nếu ngươi không mềm lòng thì ngày đó ngươi đã tặng ta một đao rồi, như vậy có còn đâu đến ngày nay?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ta biết cái nhược điểm của ta nên ngày nay ta xem ngươi quá quan trọng. Tuy ta biết rõ trên thế gian này, có những kẻ yếu hèn vì muốn sống nên giả chết, nhưng ta không tưởng là một người tài nghệ như Diệu Tăng Kim vô Hoa lại là một trong những kẻ yếu hèn đó! Ta xem trọng ngươi nên ngươi đắc ý, rồi ngươi cho là ta có nhược điểm! Điều mỉa mai cho ta là trọng ngươi mà thành nhược điểm! Ngô cúc Hiên cười nhẹ:

-Ta biết, ngươi khó chịu lắm! Từng tung hoành trong thiên hạ, từng xem mình là vô địch trong thiên hạ, hôm nay lại thất bại nặng nề! Để đền đáp ân tình của ngươi ngày trước đối với ta, hôm nay ta dành cho ngươi một điều thống khoái. Ngươi cứ trút mọi niềm oán hận, vô luận là ngươi dùng danh từ nào mắng ta, ta vẫn nghiêng tai nghe kỹ. Khi ngươi còn mắng, ta không hạ thủ, ta kiên nhẫn chờ đến lúc ngươi dứt lời.

Y lật chiếc mũ trên đầu, cẩn thận gỡ bộ tóc giả ra. Lấy hai món đó xuống rồi, y còn một chiếc mặt nạ da người rất mỏng.

Một khuôn mặt đẹp trai hiện ra sau khi chiếc nạ rơi luôn.

Gương mặt của Diệu Tăng Kim vô Hoa! Tiểu Phi bình tĩnh nhìn y, không vội nói một lời nào.

Và chính y cất tiếng trước với vẻ cao ngạo:

-Xem ra, thì không sánh bằng Đạo Soái Lưu Hương về tài cải sửa dung mạo, ta vẫn là một tay khá chứ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ngươi còn kém xa! Diệu Tăng Kim vô Hoa hỏi:

-Nếu ta còn kém, thì sao qua được mắt ngươi?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Không qua mặt ta nổi đâu! Ta đã biết ngay từ lúc đầu Ngô cúc Hiên là một con người nguỵ trang, bất quá trong nhất thời ta chưa nhận ra con người thật dưới cái lốt giả mạo đó thôi! Vô Hoa thở dài:

-Ta cứ tưởng là chẳng bao giờ ngươi hoài nghi ta, bởi ta hao phí biết bao nhiêu tâm lực, lừa Nhất điểm Hồng đến đây, ta lại dàn mọi cảnh cho ngươi tin là chính Hắc Trân Châu chủ trì mọi việc, ta hết sức thận trọng trong mưu đồ, cốt làm sao cho ngươi càng suy tưởng càng nhận thấy sự tình rất phức tạp, cho ngươi càng ngày càng mù mờ, như con người đui đi đêm trong rừng, chẳng tìm được lối ra.

Tiểu Phi thốt:

-Khá lắm! Và chính ta cũng nhận thấy là mình mê man trong sự tình, không tìm thấy một điểm sáng nhỏ! Mãi đến lúc ta nhận ra Thạch Đà là một trong bảy tay kiếm của phái Hoa Sơn, ta mới thức ngộ Thạch Quan Âm là Lý cô nương của một thế gia tại Huỳnh Sơn! Bây giờ Vô Hoa cúi mặt xuống và nụ cười đã tắt.

Tiểu Phi tiếp:

-Năm xưa kiếm phái Hoa Sơn và thế gia Huỳnh Sơn khai diễn trường ác chiến, chỉ một mình Lý cô nương thoát nạn diệt vong, trong cảnh đó, Lý cô nương không còn một chỗ đứng ở Trung Nguyên thành phải xuất ngoại, hường về Đông đô, ẩn náu tại Phù Tang đảo. Nơi đó Lý cô nương gặp lại cố nhân là Thiên phong Điền tứ Lang, tình xưa dễ dàng hâm nóng lại, và qua một cuộc chắp nối mối tình dang dở đó, Lý cô nương hạ sanh hai con. Khi học nghệ thành tài rồi, cô nương lại ly khai ba cha con Thiên phong Điền tứ lang, trở về Trung thổ, hạ sát Thất kiếm Hoa Sơn, để báo thù ngày trước……Sau đó, đột nhiên Lý cô nương thất tung hết sức thần bí. Trên giang hồ không ai còn nghe nói đến người! Và cũng từ ngày đó, xuất hiện một nữ ác

ma, lấy cái hiệu Thạch Quan Âm, dành chỗ đứng trong vũ lâm……Có ai ngờ đâu nữ ác ma đó lại là Lý cô nương ngày trước.

Điều bí mật đó, vĩnh viễn không ai khám phá ra nổi, nếu Lý cô nương đừng lưu lại một mạng trong Thất Kiếm Hoa Sơn! Tiểu Phi mỉm cười rồi tiếp:

-Có lẽ người sống sót đó, có tính khí quật cường, vô luận bị bức bách, hành hạ thế nào, vẫn không hề chịu khuất phục dưới gấu quần của Lý cô nương, mà Lý cô nương thì mê tít y, vô luận làm sao, cũng quyết chiếm cho được con tim người đó! Cho nên bà ta không hạ sát y. Ngờ đâu y lại trốn thoát! Gương mặt Vô Hoa hết sức lạnh lùng. Y trầm giọng bảo gọn:

-Cứ nói tiếp.

Tiểu Phi gật đầu:

đạo soái lưu Hương dù biết rõ việc của cha con Thiên phong Điền tứ Lang, nhưng không ngờ họ có liên quan đến Thạch quan Âm. Hai sự kiện đó tự nó rất khác biệt với nhau như trời với vực. Mãi sau này môn hạ Hoa Sơn sau thời gian thất tung, xuất hiện trở lại trên giang hồ, hai sự kiện đó mới nhập lại làm một! Chàng nhìn Vô Hoa, điểm nụ cười nhẹ:

-Ta chỉ còn có việc chấp ráp các diễn tiến, là có một đoạn cố sự rõ ràng! Kể ra nếu ta hiểu được đoạn cố sử đó, cũng chẳng phải là điều lạ lùng! Vô Hoa trầm ngâm một lúc:

-Phải! Ngươi đã biết Vô Hoa là con của Thạch quan Âm, hẳn cũng biết luôn bà thất bại thê thảm tại Trung Nguyên, Vô Hoa không còn cách nào khác hơn là ra vùng quan ngoại tìm mụ, chỉ có cách nếu nương nơi mụ, vừa được an toàn vừa có phương tiện nên sự nghiệp bá vương! Bỗng y chớp mắt rồi cười lạnh tiếp:

-Nhưng tại sao Vô Hoa biết được Thạch quan Âm là mẫu thân? Đạo soái lưu Hương có đoán ra chăng?

Tiểu Phi không cần suy nghĩ đáp ngay:

điều đó có liên quan đến Nhậm phu nhân Thu Linh Tố! Vô Hoa cau mày:

-Thu linh Tố? Bà ấy có liên quan gì?

Tiểu Phi tiếp:

-Thạch quan Âm đố kỵ tất cả những người đẹp trên đời, không hề dung thứ cho một ai có dung mạo hơn bà. Cho nên bà ta phá huỷ nhan sắc của Thu linh Tố, khiến Thu linh Tố sông không bằng chết, suốt đời chịu khổ! Ngờ đâu Nhậm bang chủ lại có tình sâu, dù Thu linh Tố thành xấu xí, Nhậm bang chủ vẫn cưới làm vợ như thường… Chàng dừng lại một chút, lại tiếp:

-Thạch quan Âm phá hoại, Nhậm bang chủ cứu giải đương nhiên Thạch quan Âm phải bất bình. Vì bất bình nên không buông tha họ Nhậm! Ngờ đâu, Thiên phong Điền tứ Lang lại tính nhanh hơn bà đem con trai gửi gấm cho Nhậm Từ. Khi biết được điều đó, bà đổi chủ ý ngay, bà nghĩ giết một người, không thích thú bằng huỷ diệt cả cơ đồ và sự nghiệp người đó, và bà chờ.

Chàng thở dài,rồi tiếp:

-Không ai kiên nhẫn hơn bà! Muốn giết một người lại chịu khó chờ đợi suốt mười mấy năm sau, chứ không chịu giết liền, chờ đợi để có dịp phá huỷ luôn cơ đồ sự nghiệp của người đó! Chờ đợi cho con trai trưởng thành rồi mới tìm đến! Vô Hoa mơ màng:

-Sao ngươi quá biết rõ sự tình?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi nghĩ, nếu bà không cho Nam cung Linh biết, Nhậm từ chẳng phải là người ân, mà lại là kẻ có cái thù sát phụ, thì làm sao Nam Cung Linh tàn độc với Nhậm Từ? Ngươi vào Thiếu lâm Tự là lúc ngươi có đầy đủ trí khôn, nhưng Nam cung Linh thì còn nhỏ quá, nào biết xét suy? Dù hắn có tánh khinh bạc như thế nào, hắn cũng được nhậm Từ nuôi dưỡng, và cảm hoá hắn ít nhiều, hắn đâu có thể nhẫn tâm làm được cái việc quá vô nhân đạo quá như vậy? Bởi ta kỳ quái, nên ta tìm hiểu!… Vô Hoa lạnh lùng:

-Và bây giờ ngươi đã hiểu?

Tiểu Phi gật đầu:

-Bà ấy gặp các ngươi, nói rõ thân thế các ngươi, do đó các ngươi mới biết mình là huynh đệ với nhau. Rồi cả hai oán hận người ân vô tưởng. Các ngươi nên làm việc đó, chẳng những dọn đường cho sự nghiệp, tranh ngôi bá chủ võ lâm, mà còn muốn báo phục thù nhà! Vô Hoa thở dài:

-Ngươi thông minh thật! Điều đáng tiếc là ngươi quá thông minh! Tiểu Phi mỉm cười:

-Câu đó ta đã nghe nhiều người nói qua! Vô Hoa điềm nhiên:

-Nhưng nghe lần này, là lần cuối cùng của ngươi! Tiểu Phi chớp mắt trầm giọng:

-Hiện tại trúng mê hương của ngươi, ta không cử động được. Chẳng lẽ ngươi hạ thủ đối với một người bất lực không phản kháng rồi! -Thực ra ta không nỡ giết ngươi, song ta học nơi ngươi một điều.

Tiểu Phi hỏi:

điều gì?

Vô Hoa gằn từng tiếng:

-Là con người, tuyệt đối giữ cái tâm đừng bao giờ mềm! Nếu tâm mềm thì chắc chắn là phải chết nơi tay kẻ khác. Vì ngươi mềm lòng, nên ngày trước tha chết cho ta, để hôm nay lại phải chết nơi ta! Tiểu Phi thở dài, buông giọng trầm buồn:

-Vô Hoa! Vô Hoa! Ta lầm ngươi! Ta đánh giá ngươi quá sai lầm! Một tiếng soảng vang lên, tiếng đao chạm vỏ, bàn tay Diệu tăng Kim vô Hoa đã nắm chắc một thanh đao.

Thanh đao loại trường đao thân trắng chớp ngời.

Vô Hoa nhìn thanh trường đao, điềm nhiên hỏi:

-Ngươi còn nhớ, thế nào là cây Nghinh phong Nhất đao Trảm chứ?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ta làm sao quên được?

Vô Hoa tiếp:

-Với cách đó người bị giết không hề đau đớn. Với cách đó, người bị chém không hề cảm giác là đao chạm ở bộ phận nào. Ta bảo chừng, trên thế gian này, chẳng có cái chết nào sướng bằng chết với chiêu đao Nginh phong nhất Trảm! Rồi y than:

-Như ta đã nói, đó là cái thống khoái ta dành cho ngươi, lúc ngươi ly khai nhân thế. Ta đáp lại ân ngươi ngày nào tha chết cho ta! Y đưa tay lên cao.

Ánh đao chớp sáng, ánh đao từ trên chiếu xuống.

Trong sơn cốc chẳng có một mạng người nào sống.

Bao nhiêu xác chết nằm dọc theo hành lang, đều được bọn Tiểu Phi dùng bố phủ lên trên, che dấu cái rợn rùng thê thảm.

Nếu còn người sống sót, thì những người đó ở rất xa mấy ngôi nhà, những người đó ở dọc theo con đường cái, ngoằn nghoèo suốt tháng quanh năm, quét mãi trên lối đi, quét mãi mà không biết là quét những gì.

Những ngôi nhà vẫn còn y nguyên đó. Gian phòng của Thạch quan Âm vẫn còn có vẻ quyến rũ như thường, ánh đèn vẫn còn chiếu ra ngoài.

Thạch quan Âm đã trở về đó.

Thạch quan Âm trở về đương nhiên bà phải thấy những gì đã xảy ra tại nhà, trong khi bà đi vắng.

Nhưng thần sắc của bà an tường như chẳng có gì xảy ra.

Chừng như vĩnh viễn chẳng có việc gì làm cho bà kinh tâm táng đởm, làm cho bà phải mất bình tĩnh.

Nơi góc tường có một tấm kiếng, bên ngoài kiếng có tấm lụa xanh che khuất.

Thạch quan Âm vẹt tấm lụa đứng trước kiếng soi mình.

Bà soi mình một lúc lâu, gương mặt trắng nhợt từ từ ửng hồng lên.

Rồi bà từ từ cởi bỏ những y phục nơi mình bà.

Trong khoảnh khắc bà hoàn toàn loã lồ, và cái loã lồ đó là một công trình tuyệt xảo của hoá công. Trên thế gian chẳng có một pho tượng khoa? thân nào sánh được.

Bà nhìn bà trong kiếng lẩm nhẩm:

-Có ai bảo trì được dung mạo như ta chăng?

Bà ngã mình xuống chiếc ghế.

Chừng như bà có vẻ nhọc mệt, nhưng ánh mắt sáng quá, chứng tỏ bà đang hồi sảng khoái nhất đời.

Sảng khoái vì nhận ra, mình vẫn còn trẻ trung như thời hoa niên

62. Chương 62: Hồng Phấn Cô Lâu

Tựa mình vào thành ghế, bà thở dài, rồi lẩm nhẩm:

-Ta mỏi mệt lắm rồi! Hiện tại ta cảm thấy quá mỏi mệt lắm rồi! Ngươi có biết chăng, ngày hôm nay, ta đã làm được bao nhiêu việc?

Ai? Người đối thoại với bà là ai?

Người trong mảnh gương kia chăng? Bà đối thoại với cái bóng của bà?

Bà đã mất lý trí rồi chăng? Hay bà mượn cái bóng để tự than cuộc đời bà quá đầy sóng gió, đầy đến độ chính bà phải nhận bà cũng bị cuốn trôi như bao nhiêu người bị cuốn trôi theo sóng gió mà bà đã tạo?

Bà than bà ủ rũ, nhưng đó là cái tâm tưởng của bà, chứ bên ngoài của bà vẫn tươi nhuận như thường.

Bởi, bóng người trong gương vẫn còn biểu hiện vẻ yêu đời tột độ.

Vẻ yêu đời của một thiếu nữ mà xuân tình đang chớm động, hay của một thiếu phụ đang độ hồi xuân.

Cái bóng trong gương như vừa khuyến khích mà cũng vừa thách cứ bà, thực ra thì chính bà đang nhìn bà qua một mảnh gương.

Bóng đó có vẻ trách bà:

-Ta biết, ngươi đã làm trong ngày nay rất nhiều việc, song cũng có một vài việc hơi quá đáng! Thạch quan Âm mỉm cười với bóng, bóng đương nhiên phải cười, cười phụ hoa. với bà.

Bà lẩm nhẩm tiếp:

-Cái lão Quy tư Vương đó, không đến nỗi quá hồ đồ như ta tưởng tượng. Tuy nhiên ta vẫn giết lão, và ta cũng giết luôn nàng con gái xinh đẹp của lão. Chất độc trong rượu có lẽ giờ đây đang phát tác lên và bắt đầu hành hạ chúng! Bà dừng lại một chút rồi tiếp:

-Còn như cái bọn Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn, ta chưa có ý định giết chúng chết sớm. Ngờ đâu chúng nổi máu anh hùng, khẳng khái uống chén rượu đầu tiên! Thật ta không còn làm sao được! Âu cũng là cái số của mỗi người! Con người khi cái số lên tiếng rồi, chẳng tránh làm sao được! Bà dừng lại rồi thở dài một lúc, đoạn tiếp:

-Ta biết mẫu người của Hồ thiết Hoa thà chết chứ chẳng hề để cho bất kỳ ai vũ nhục, thà chết chứ chẳng chịu khuất phục trước bất kỳ ai. Tuy nhiên hắn đáng ngợi bao nhiêu thì Cơ băng Nhạn lại đáng tiếc bấy nhiêu! Ta không tưởng là Cơ băng Nhạn có thể làm như vậy được.

Bà tự gật gù với bóng trong gương:

-Phải không? Đáng tiếc cho Cơ băng Nhạn lắm chứ! Thạch quan Âm trầm ngâm một lúc rất lâu.

Bà mỉm cười, lại tiếp:

-Vô luận làm sao cái kế hoạch của ta như hoàn thành! Cái lão quỷ vương gia cứ tưởng là giết được An đắc Sơn, lão ta đã làm được một việc phi phàm. Lão có ngờ đâu, lão đã làm hộ ta một việc mà chính ta định làm? Giả như lão còn sống sót, có thể là ta phải cảm tạ lão! Bóng người trong gương cũng mỉm cười đáp lại, và bóng đó như nói với bà:

-Phải! Nhưng ngươi cũng nên nhìn nhận cái điểm này là vô luận ngươi giết ai, cái chết của người đó chẳng hề làm dao động nổi con tim của ngươi, ngươi chẳng hề lưu ý đến. Hơn thế nữa, bỏ qua những kẻ đã chết vì ngươi trên thế gian này chẳng có một người sống nào làm cho ngươi phải chú ý! Tất cả đối với ngươi, như cái bóng thoảng qua, vui thì ngươi nhìn, buồn lại buông lỏng. Tất cả đều là những công cụ, dành cho ngươi sử dụng để tìm một khuây lãng, một tiêu khiển không hơn không kém! Đột nhiên, bà cười lớn.

Cười một lúc, bà lại tự thốt:

-Chúng tàn sát tất cả những người trong sơn cốc của ta, chúng đinh ninh là ta phải đau xót, ta phải khó chịu lắm! Chúng lầm! Chúng có ngờ đâu, điều làm cho ta khó chịu, chính là sự hiện diện của các nàng đó? Ta thấy các nàng, ta thêm bực mình, song chẳng lẽ tự tay ta tàn sát chúng cho khỏi bực mình? Ta cũng có tìm cách khích động cho các nàng tự tàn sát lẫn nhau, lâu dần, tuy có chậm đôi chút, song cuối cùng ta cũng sẽ được rảnh rang. Ngờ đâu, ngờ đâu có người thay ta làm việc đó, làm trong một lần! Tại sao ta định diệt trừ các nàng? Chỉ vì ta sắp sửa thay đổi hoàn cảnh. Ta sắp sửa trở thành Hoàng tháI hậu xứ Quy Tư, nếu các nàng còn sống, thì ta sẽ xử trí chúng làm sao? Ta đâu có thể mang chúng theo, mà ta cũng chẳng thể để chúng lại đây, ta lại càng không thể giải tán chúng ra khắp bốn phương trời! Bà gật gù kết luận:

-Kẻ nào hạ thủ tàn sát các nàng, kẻ đó là ân nhân của ta vậy! Ta cảm kích vô cùng.

Bóng người trong gương phụ hoạ.

-Phải! Kẻ hạ thủ thừa hiểu, trên thế gian này chẳng có gì làm cho ngươi bận tâm lưu luyến! Thạch quan Âm gật gù:

-Chỉ có ngươi! Ngươi là tâm, là ý của ta, ngươi làm cho ta lưu luyến, thiêt tha, ngươi là người duy nhất hiểu ta. Ta buồn, ngươi khuyên giải, ta vui, ngươi góp vui, ngươi bầu bạn với ta mãi mãi trong bất cứ trường hợp nào, vui cũng như buồn, trên bất cứ đoạn đường nào giữa dòng đời, trong nguy cũng như ngoài an! Chỉ có ngươi, tán đồng hành động tâm tưởng của ta. Chỉ có ngươi đem niềm hoan hỉ cho ta! Bà cười.

Bà gật gù kết luận:

-Kẻ nào hạ thủ tàn sát các nàng, kẻ đó là ân nhân của ta vậy! Ta cảm kích vô cùng.

Bóng người trong gương phụ hoạ.

-Phải! Kẻ hạ thủ thừa hiểu, trên thế gian này chẳng có gì làm cho ngươi bận tâm lưuluyến! Thạch quan Âm gật gù:

-Chỉ có ngươi! Ngươi là tâm, là ý của ta, ngươi làm cho ta lưuluyến, thiêt tha, ngươi là người duy nhất hiểu ta. Ta buồn, ngươi khuyên giải, ta vui, ngươi góp vui, ngươi bầu bạn với ta mãi mãi trong bất cứ trường hợp nào, vui cũng như buồn, trên bất cứ đoạn đờng nào giữa dòng đời, trong nguy cũng như ngoài an! Chỉ có ngươi, tán đồng hành động tâm tưởng của ta. Chỉ có ngươi đem niềm hoan hỉ cho ta! Bà cười.

Giọng cười ấm, nét cười dịu, con người bà lại đẹp.

Thoạt nhìn vào, ai không tưởng đó là một hiền phụ, một từ mẫu, một gương sáng của nữ giới?… Bà mơ màng như từ trong cơn mộng lẩm nhẩm:

-Chỉ có ngươi! Duy nhất là ngươi! Ngươi tạo niềm sảng khoái cho ta, còn tất cả nam nhân chúng chỉ làm cho ta ứa gan thôi! Người trong gương tự vuốt ve, sờ soạng khắp các bộ phận trên cơ thể.

Thoạt đầu bàn tay trên cơ thể còn sờ, nắn chậm, lớt chậm, dần dần bàn tay đó đi nhanh, càng phút càng nhanh, tay càng nhanh, niềm sảng khoái bên trong cũng bốc nhanh.

Tự mình sờ nắn, vuốt ve mình, người trong gương là phản ánh của người ngoài gương, cả hai cùng lim dim mắt, đê mê, rồi cả hai cùng giương to mắt rạo rực.

Niềm rạo rực bốc dần lên, niềm rạo rực rên ư ư? nơi yết hầu, lồng ngực chuyển động gấp… Cả hai cùng vặn mình, cùng uốn éo như hoà theo niềm rạo rực đó, vừa để đè nén mà cũng vừa để tận hưởng khaói cảm đang dâng tràn… Bà nhìn vào gương lẩm nhẩm:

-Tốt quá, ngươi tốt thật đấy! Nam nhân nào trên đời không tốt bằng ngươi, chẳng một nam nhân nào tốt bằng ngươi! Vĩnh viễn kém xa ngươi! Vừa lúc đó, có tiếng thở ra từ bên ngoài rèm cửa phòng, vọng vào.

Tiếng thở ra, vang lên trong phút giây này đối với Thạch quan Âm như một ngọn roi quất ngang ngực bà.

Lập tức niềm rạo rực lắng đọng, sắc ửng hồng nơi gương mặt tan biến, những tiếng lẩm nhẩm đê mê tắt lịm, thân hình đang vặn, đang uốn éo, đôi chân co quắp đang rung chuyển, đôi tay đang siết một vật vô hình trong không gian, vật vô hình như nép vào lòng bà tất cả đều ngng, tất cả đều duỗi thẳng, trở lại trạng thái bình thường.

Nhưng, bag vẫn ngồi bất động trên ghế, bà đang bận dập tắt ngọn lửa dục bừng cao, ngọn lửa dục xuống nhanh, lửa hận bừng lên nhanh.

Bà chưa được phát huy niềm hận đối với một kẻ phát ra tiếng thở dài.

Tiếng thở dài như ngăn chặn sự đê mê của bà, trả bà về sống sợng.

Bà nắm chặt đôi tay, vùng đôi vai mấy lượt để lắng đọng niềm phẫn nộ xuống đáy lòng.

Phẫn nộ dịu rồi, bà cũng thở dài hỏi:

-Người ở bên ngoài rèm đó, có phải là Đạo soái lưu Hương chăng?

Người bên ngoài, thở dài thêm mấy tiếng, trước khi đáp:

-Tại hạ đây bà! Thạch quan Âm cười nhạt:

-Người đã đến, sao chẳng vào?

Tiểu Phi không đợi giục, bước vào ngay.

Chàng nhìn bà.

Nhưng bà không nhìn chàng, nhưng bóng trong gương nhìn chàng, hay đúng hơn bà nhìn bóng chàng trong gương.

Lâu lắm, bốn mắt duy trì một lúc. Sau cùng Tiểu Phi lên tiếng trước và trước khi lên tiếng chàng vẫn thở dài như đã thở dài:

-Tại hạ biết bà đang tìm một người đáp đúng sở thích của bà, bà đã dành cho người đó tình yêu trọn vẹn. Tại hạ hy vọng bà tìm được. Nhưng bây giờ tại hạ biết thêm một điều. là vĩnh viễn bà không tìm ra được con người trong ký tưởng của bà! Thạch quan Âm ạ lên một tiếng vô nghĩa.

Tiểu Phi tiếp:

-Bà có biết tại sao? Chỉ vì bà yêu bà, bà tự dành cái tình yêu đó cho bà, bà không dành tặng ai ngoài bà! Do đó, bà nào quan tâm đến ai, đã không quan tâm thì làm sao biết được trên đời này vẫn có kẻ đáng được bà lưuý? Bà chẳng quan tâm đến ai, kể cả trượng phu của bà, kể cả những đứa con của bà! Thạch quan Âm tưởng cơn phẫn nộ đã dịu, ngờ đâu nó vẫn còn ngấm ngầm.

Tiểu Phi đã đa cây gậy sắt khuấy đống tro nồng, tro bay lửa bùng cháy.

Bà vụt rời ghế, đứng lên hét:

-Ngươi… tại sao ngươi khám phá bí mật của ta?

Từ bao lâu, bà là một người bình tĩnh, sáng suốt luôn luôn đẹp hấp dẫn, luôn luôn hiền dịu ôn hoà, bà khéo dấu những móng vuốt nhọn trong lớp bao nhung, dấu kỹ.

Giờ đây bà không cần dấu nữa, bà để lộ chân tướng một ác ma, một dã thú.

Đôi mắt đẹp của bà người niềm oán độc, niềm oán độc đó hiện tại nhắm Tiểu Phi làm cái đích.

Rồi bà từ từ bước tới, những bước đi chậm chạp nặng nề, những bước đi đến chỗ quyết liệt.

Nếu có thể, bà vồ ngay Tiểu Phi ngấu nghiến chàng như con mãnh thú đói nhiều ngày gặp miếng mồi ngon.

Tiểu Phi khẩn trương.

Dù tự tin đến đâu, chàng cũng phải khẩn trương. Và bà bước tới một bước chàng lùi một bước.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao, đang từ từ bước tới Thạch quan Âm đột nhiên dừng chân.

Rồi bao nhiêu vẻ tàn độc biến mất, bà trở lại ôn tồn hoà dịu, bà điểm nụ cười tơi, bà cất giọng trầm ấm thốt:

-Ta mất bình tĩnh! Ta sơ xuất thái độ! Ngươi nên lượng thứ cho ta! Đoạn bà thở dài:

-Thực ra, ta không nên hành động như vậy! Ngươi biết cho, một người nào đó có tâm sự bí mật, giữ kín được nhiều năm qua bỗng nhiên lại bị khám phá, thử hỏi người đó còn giữ được bình tĩnh không?Thử hỏi người đó không phẫn nộ được chăng?

Bà tha thiết:

-Ngươi hiểu chứ? Ngươi biết như vậy chứ?

Tiểu Phi trước sự thay đổi thái độ của Thạch quan Âm, phải sững sờ.

Chàng trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ:

-Tại hạ không có ý dò xét hành động của bà. Mong bà hiểu cho điều đó.

Thạch quan Âm cười nhẹ:

-Ngươi nói được câu đó, là đã làm cho ta cao hứng lắm rồi. Chỉ vì… Bà trở về chiếc ghế ngồi xuống, đoạn dịu giọng tiếp:

-Vô luận là ngươi muốn giết ta hay ta muốn giết ngươi, chúng ta nên để lại cho nhau một ấn tượng, cái ấn tượng đó ta muốn nó phải tốt đẹp. Giả như ngươi, trước giờ phút ngươi chết ta không muốn ngươi mang theo mình về âm cảnh, hình bóng của một ác phụ. Ngược lại nếu ta phải chết nơi chính tay ngươi, ta cũng chẳng muốn mang theo ta hình bóng một nam nhân tàn bạo. Cho nên ta muốn, một trong hai chúng ta phải ra đi, mình đàm đạo với nhau, mình an ủi lẫn nhau, mình bầu bạn với nhau mấy ngày… Bây giờ bà là một nữ chủ nhân sẵn sàng chiêu đãi khách, bất cứ khách đòi hỏi sự gì bà cũng có thể cung ứng, bà cung ứng với nụ cười, bà thoa? thuận chẳng chút miễn cưỡng.

Một người khách dù khó tánh đến đâu cũng khó làm gì nghịch ý nữ chủ nhân hấp dẫn đến như vậy.

Huống chi chi đã chắc gì van cầu mà được chiêu đãi như vậy?

Tiều Phi ngồi xuống một chiếc ghế cạnh chàng.

Rồi chàng cười nhẹ hỏi:

-Bà có điều chi cần hỏi tại hạ?

Thạch quan Âm mỉm cười:

-Ngươi phải hỏi như vậy nữa sao? Đương nhiên là ta có những điều cần phải hỏi ngươi! Nhưng ngược lại, ngươi hẳn cũng có những điều cần phải hỏi ta. Ta biết ngươi chưa hỏi, ngươi nhượng ta hỏi trước, là vì ngươi muốn giữ thái độ quân tử đối với một nữ nhân dịu hiền, ôn nhu.

Bà cười vang rồi tiếp:

-Bây giờ ta hỏi ngươi trước! Bà hỏi liền:

-Ngươi đã gặp Vô Hoa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có gặp! Hắn đối xử với tại hạ rất tốt. Hắn kiên quyết tìm cách đáp ơn tại hạ! Thạch quan Âm chừng như hết sức lấy làm lạ, kêu lên:

đáp ơn ngươi? Hắn sẽ làm sao?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hắn định dùng thủ pháp "Nginh phong nhất đao Trảm" chặt đầu tại hạ! Thạch quan Âm bật cười hắc hắc:

-Cái lối đáp ơn đó đặc biệt quá chừng! Thú vị lắm lắm! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Hiện tại thì rất thú vị. Rất tiếc tại hạ không có bao nhiêu đầu, thành ra phải khước từ cái hảo ý của hắn! Thạch quan Âm thở dài:

-Vậy là hắn thất vọng:

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Và cả Thạch phu nhân cũng thất vọng luôn?

Thạch quan Âm liếc mắt sang chàng mỉm cười:

-Cũng chẳng có gì thất vọng! Bất quá ta kỳ quái một chút thôi! Tiểu Phi ạ một tiếng:

-Kỳ quái?

Thạch quan Âm đa tay chỉ chiếc bình ngọc phỉ thuý trên chiếc ghế, cạnh tấm gương từ từ thốt:

-Ngươi thấy chiếc bình đó chứ? Trong bình đó có loại mê dược không sắc không Hương, không vị, có cái tên rất đẹp là Nhân nghê My, nó có công hiệu làm cho con người mất cả khí lực, cảm thấy phiêu phiêu phưởng phưởng.

Tiểu Phi hỏi:

-Vô Hoa đã dùng nó để đối phó với tại hạ?

Thạch quan Âm gật đầu:

-Phải! Loại mê dược đó, luôn luôn có công hiệu, tại sao lại chẳng có một ảnh hưởng nào đối với ngươi?

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi, cười nhẹ:

-Tại hạ bình sanh bị lừa không biết bao nhiêu lần, nhưng chẳng khi nào bị một loại mê dược áp đảo nổi! Thạch quan Âm càng kinh ngạc hỏi:

-Tại sao?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Phu nhân có chú ý là tại hạ có tật vuốt chóp mũi chứ?

Thạch quan Âm gật đầu:

-Có chứ! Cử chỉ đó rất đáng yêu, ta tin ràng nhiều thiếu nữ mê ngươi vì động tác đó! Nhưng việc ngươi vuốt chóp mũi có liên quan gì đến mê dược đâu?

Tiểu Phi tiếp:

-Tại hạ vuốt chóp mũi, chẳng phải để làm mầu mè gì, mà chính là mũi tại hạ có cái tật. Bởi cái tật, mũi của tại không như mũi của bất kỳ ai. Đến thần y Diệp Thiên Sĩ, có ngoại hiệu là Kim châm Độ nguy, cũng nhìn nhận là trên thế gian, chẳng có thuốc nào chữa khỏi cái tật đó! Chàng thở dài tiếp:

-Một con người có lỗ mũi nghẹt suốt ngày phải khó chịu lắm, khó chịu còn hơn mang một chứng bệnh đau khổ, cho nên tại hạ phát thệ, luyện một loại nội công đặc biệt. Công lực đó thật ra chẳng có gì hay cho lắm, bất quá giúp tại hạ thay vì thở bằng mũi, lại thở bằng chân lông. Lâu dần, tại hạ thở bằng lỗ chân lông thành tánh, lỗ mũi hoá ra thừa. Chỉ vì nó không đến nỗi xấu xí, tại hạ không nghĩ là nên cắt bỏ.

Thạch quan Âm giật mình.

Lâu lắm, bà mới lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ:

-Lỗ mũi đã thành vật thừa, thì mê dược nào hại ngươi nổi. Chân lông thở được, tự nhiên thuật khinh công của ngươi phải hơn thiên hạ. Người ta nói, người mù có cái tâm linh xảo phi thường cho nên, có việc trong cái hoa. có cái phúc, và ngược lại.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ vừa cho phu nhân biết một bí mật mà bình sanh tại hạ dấu kỹ. Phu nhân còn điều chi hỏi tại hạ nữa chăng?

Thạch quan Âm trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi:

-Còn Vô Hoa? Hay là ngươi lấy cái hắn báo đáp ngươi lại đáp trả hắn?

Bà không đợi Tiểu Phi, hỏi rồi cười nhẹ tiếp luôn:

đương nhiên là không rồi phải chăng Đạo soái lưu Hương? Vì trên giang hồ ai ai cũng biết rõ đôi bàn tay của Đạo soái lưu Hương chẳng hề vấy máu! Tiểu Phi chợt chỉnh nghiêm thần sắc hỏi lại:

-Phu nhân có muốn gặp hắn không? Tại hạ khi nào lại sát hại một mạng người?

Người do trời định đoạt chết sống do trời, đồng loại đâu có quyền đoản thọ nhau?

Vô Hoa chưa chết, hiện tại hắn đang ở gần đây! Thạch quan Âm nhìn thẳng vào chiếc mũi của Tiểu Phi.

-Nếu ta muốn gặp hắn, tự nhiên phải có điều kiện chứ? Đúng vậy không?

Tiểu Phi điềm nhiên:

- Dù có điều kiện, cũng chẳng quan trọng gì. Bất quá phu nhân muốn gặp một người, thì tại hạ cũng muốn gặp vài người! Thạch quan Âm hỏi:

-Ngươi muốn gặp Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn và chưa con Quy tư Vương?

Tiểu Phi thêm:

-Còn có anh em Liễu Yến Phi, Khúc vô Dung cô nương, Nhất điểm Hồng! Thạch quan Âm đáp:

-Khúc vô Dung và Nhất điểm Hồng có vận đỏ, cả hai đã đi thoát trước khi ta đi! Cả hai đã lưulại ngươi một phong thơ!… Rồi bà tiếp:

-Theo phép lịch sự, không ai được xem thư của người khác. Song ta khó dằn nổi tánh hiếu kỳ! Tiểu Phi cố nén khí giận bốc lên:

-Và phu nhân đã bóc ra xem? Xem rồi phu nhân huỷ diệt luôn?

Thạch quan Âm gật đầu:

-Nhưng, ta vẫn nhớ lời thơ như thế nào.

Bà điểm nụ cười tiếp:

-Thơ do Khúc vô Dung viết, nàng cho biết dù cả hai đã trở thành tàn phế, họ không nghĩ nên nhờ ngươi bảo hộ. Từ nay họ tự lo lấy, và nếu có cơ hội, họ cũng bảo hộ luôn ngươi! Tiểu Phi biết ngay Cơ băng Nhạn có nói gì đó, xúc phạm đến họ khiến họ thương tâm nên họ bỏ đi.

Chàng thở dài rồi cười nhẹ thốt:

-Cả hai có tánh quật cờng, cả hai cao ngạo như nhau. họ họp nhau thì đúng là chim liền cánh cây liền cành. Đáng mầng cho họ. phu nhân nên cao hứng cho Khúc cô nương mới phải.

Thạch quan Âm tiếp:

-Còn anh em Liễu yến Phi, thì thật tình ta không nhìn thấy họ. Có lẽ họ cũng thoát đi rồi, như Khúc vô Dung và Nhất điểm Hồng.

Tiểu Phi thở phào:

-Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn?

Thạch quan Âm điềm nhiên:

-Họ Ở gần đây, song ta sợ ngươi đến muộn một chút! Tiểu Phi biến sắc:

-Họ… không lẽ họ… Chàng nghe uất nghẹn ở yết hầu, như có ai vừa bóp lại rất mạnh.

Thạch quan Âm trầm tịnh tiếp luôn:

-Bình sanh ta không thích dùng độc dược, bởi ta có rất nhiều cách giết người còn tàn độc hơn độc dược! Mà lại đơn giản hơn nữa! Cho nên, về thuật dùng độc ta kém Thu linh Tố. Giả như ngươi đến sớm một chút thì có thể cả hai có hy vọng được cứu sống. Hiện tại thì… cầm như vô phương rồi! Dù Hoa Đà, Biển Thức trùng sanh, cũng đành chịu.

Bà thốt thản nhiên, Tiểu Phi nghe tim mình như có bàn tay nào rứt mạnh, nhũn nhẫn chưa dứt đau nhói từng cơn.

Máu nóng chảy mạnh trong châu thân, bốc lên đầu chàng nghe rõ tiếng vang bình bình nơi tai, nơi màng tai.

Nhưng chàng biết, đối tượng là con người như thế nào, nếu chàng vong động, là có đến bản thân chứ chẳng thu hoạch được lợi ích gì.

Biết vậy, chàng làm sao đè nén cơn tức uất?

Chàng nắm chặt đôi tay, móng bấm lún sâu vào da thịt. Hai hàm răng cán chạt vào nhau tưởng chừng như sẽ gẫy hoặc vỡ vụn.

Thất bại! Một thất bại lớn lao của Tiểu Phi trong cuộc đời ngang dọc! Dù bây giờ, chàng có hạ sát Thạch quan Âm, điều thất bại đó vẫn không thể bù đúng giá! Và chàng từ đây mang nặng hận đến ngày cuối.

Huống chi chàng không hy vọng đủ tài trừng trị mục ác ma này?

Dưới ánh đèn ấm dịu, Thạch quan Âm vẫn là một nữ nhân như mọi nữ nhân, và nữ nhân nào trong khung cảnh nay, cũng có vẻ hấp dẫn cả.

Hà huống nữ nhân đó lại là Thạch quan Âm?

Hà huống, Thạch quan Âm không có lấy mảnh vải che chỗ kín, đừng nói che trọn thân thể?

Chàng phải dè dặt, trước sự cố ý của bà, cố ý đa những bộ phận hấp dẫn nhất ra trước mắt chàng, sợ chàng không thấy rõ.

Nhưng, Tiểu Phi chẳng nhìn vào bộ phận nào. Mặc bà ta khêu gợi, chàng vẫn thẳng mắt nhìn vào khoảng không.

Cuối cùng, Thạch quan Âm thở dài:

-Ta biết, ngươi đang nghĩ cách trả thù cho bằng hữu. Ta khuyên ngươi bỏ đi cái chủ ý đó. Chỉ vì, dù võ công ngươi có cao, ta vẫn hạ sát được ngươi trong vòng trăm chiêu! Ngươi có tin như vậy không?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ tin! Thạch quan Âm tiếp:

-Song ta không có ý giết ngươi! Ta muốn ngươi đừng bức ta phải giết ngươi! Vĩnh viễn ta không hề có ý giết ngươi! Hiện tại, ta không có một người thân cận nào! Nếu ngươi muốn, ta sẽ đặt ngươi lên chiếc ngai vàng tại Quy tư Quốc, ta còn nhượng cho ngươi… Bà vuốt tay lên cơ thể ngà ngọc.

Cử chỉ đó thay lời. Lời nói còn có thể bị khước từ, cử chỉ đó mười mọc rõ ràng.

Bà sẽ nhượng cái gì bà đang ve vuốt?

Trên đời này, còn có cái gì hấp dẫn hơn?

Vinh hoa, phú quý, sắc đẹp đều ở trong tầm tay, với tay ra là nắm tất cả.

Nam nhân nào chẳng mơ ước? Nam nhân nào không hiểu rõ điều mơ ước quá cao, gần như khó thành sự thật! Và trên đời này, trong trăm vạn người, có được mấy kẻ thực hiện giấc mơ thành tựu?

Tiểu Phi không mơ, mà hạnh phúc vẫn đến như thường! Thạch quan Âm tiếp:

-Giả như nhà ngươi muốn, thì ngươi sẽ hưởng thụ vô cùng. Bằng ngược lại là ngươi tự tìm cái chết! Sự lựa chọn đó, nào phải khó khăn? Không lẽ ngươi không định nổi một chủ ý dễ dàng?

Hấp dẫn quá! Chỉ có những con người bằng gỗ, đá, mới không động tâm.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại hạ đáng lẽ ra, phải đáp ứng lời đề nghị đầy quyến rũ của phu nhân. Nhưng, rất tiếc phu nhân đã quá già rồi! Dù phu nhân còn đầy đủ phong độ như một thiếu nữ đang xuân, nghĩ đến các con trai của phu nhân đều đồng lứa với tại hạ. tại hạ thấy lợm giọng thế nào ấy! Câu nói đó, là nhát búa đập vào đầu Thạch quan Âm. Nghe câu đó, Thạch quan Âm mường tượng mình đang dẫm chân lên đống lửa.

Bao nhiêu cố gắng tỏ lộ tư thái dụ hoặc con người đối diện cầm như tan biến mất rồi.

Bà rung rung giọng hỏi:

-Thế là ngươi bức ta phải giết ngươi?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chắc vậy đó, phu nhân! Tại hạ thà chết, chứ không thích làm chồng một bà già! Phu nhân mặc y phục vào, còn có thể trông được! Phu nhân để thân thể loã lồ, trông chướng mắt quá đi thôi! Nhìn phu nhân tại hạ cảm thấy lợm giọng từng cơn vậy đó! Chàng sợ Thạch quan Âm trầm tĩnh, không rung động, lại càng nặng lời.

Chàng biết, nếu Thạch quan Âm phát khùng, thì chàng mới có cơ tất thắng.

Đúng như chàng dự đoán.

Thạch quan Âm sôi giận cực độ. Bà giận đến đỏ cả người. Bà thừa hiểu Tiểu Phi khích nộ bà, song chẳng làm sao khống chế nổi sự phẫn uất.

Bà tung người lên, bà rời ghế.

Khi Tiểu Phi dứt câu, bà đã xuất phát đúng bảy chiêu rồi.

Một người chỉ có hai tay, trong thoáng mắt, đánh ra được bảy chiêu, kể ra cái nhanh không thể tưởng tượng nổi! Bảy chiêu nhắm vào bảy nơi khác biệt trên mình Tiểu Phi yết hầu, đôi mắt, ngực, dạ dày… Trên thân mình con người, có bao nhiêu chỗ yếu nhược. Thạch quan Âm đều bao trùm chưởng ảnh lên đó! Tiểu phi từng thấy thủ pháp rất nhanh của các cao nhân trong vũ lâm.

Có người chén nước rơi trên bàn xuống, chén chưa đến đất đã chụp lại kịp, mà chụp khéo đến độ nước không đổ một giọt nào.

Có người dung đôi đũa mà bắt ruồi, có người dùng kim nhỏ chích đuôi con thạch sùng.

Nhưng chưa có ai sánh bằng Thạch quan Âm.

Bảy chiêu đó, toàn là thực chiêu, và toàn là độc chiêu.

Tiểu Phi quát to:

- Dừng tay! Đánh như vậy làm sao Thạch quan Âm thu tay về kịp?

Nhưng với ai thì khó, khó thu tay về. Với Thạch quan Âm, điều đó chẳng khó khăn chi cả.

Tiểu Phi biết vậy.

Nếu muốn thu tay về là Thạch quan Âm thu được ngay.

Bà thu nhanh, đánh nhanh mà thu cũng nhanh, tựa hồ bà không hề xuất thủ.

Bà hỏi:

-Ngươi muốn nói gì nữa? Hay là ngươi đổi ý?

Tiểu Phi nghe lưng áo ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Đánh canh bạc này, quan trọng nhất trong đời chàng! Được là sống, thua là chết! Nếu Thạch quan Âm không nghe lời chàng phân trần, thì chàng cầm như hữu hỉ! Chàng đang có ưu thế đấy, nhưng con tim vẫn đập liên hồi! Song khi nào chàng để lộ sự lo lắng cho đối phương thấy rõ?

Nhìn Thạch quan Âm chàng mỉm cười:

-Phu nhân muốn động thủ, ít nhất cũng phải mặc y phục vào. Phu nhân không nhận ra mình hiện tại giống một con tôm luộc sao? Đỏ rực như thế kia, trông chẳng đẹp tý nào cả! Thạch quan Âm dù co muốn mặc y phục vào, cũng không làm sao kịp.

Tiểu Phi vừa dứt câu là xuất thủ liền.

Trên giang hồ, còn ai không hiểu Đạo soái lưuHương xuất thủ như thế nào.

Người có thủ pháp nhanh bậc nhất tại Trung Nguyên là Nhất điểm Hồng cũng phải khâm phục chàng.

Nhất điểm Hông đánh được năm chiêu, là Tiểu Phi đánh được mười chiêu.

Như vậy cái nhanh của chàng gấp hai lần hơn cái nhanh của người có tiếng là nhanh nhất nước.

Cho nên, chàng xuất thủ đánh được ba chiêu, Thạch quan Âm mới phản công.

Vừa đánh, Thạch quan Âm vừa cười thốt:

-Thảo nào trên giang hồ, người ta chẳng cho ngươi là tay giảo quyệt thứ nhất! Đến bây giờ ta mới thấy tận mắt. Nhưng ngươi khoan đắc ý vội! Ta tin ngươi, nên lầm ngươi một lần, và chỉ mộ lần thôi, chắc chắn là chẳng có lần thứ hai được! Bà vừa dứt câu, thì Tiểu Phi cũng đã bắt đầu thấy nguy, chàng sắp sửa rơi vào vòng khống chế của bà.

Và bà phản công lại mười chiêu thì Tiểu Phi chỉ trả lại được bảy chiêu thôi.

Bây giờ, chàng tin chắc lắm rồi, chứ trước kia thì chàng vẫn hoài nghi.

Chàng tin chắc Thạch quan Âm quả là tay vô địch.

Chàng đã từng trải vũ công của các môn phái trên giang hồ song chàng phải nhìn nhận thủ pháp của Thạch quan Âm là độc đáo.

Vô luận là danh thủ nào trong vũ lâm, vừa chớp tay lên là Tiểu Phi biết ngay là người đó sẽ đánh chiêu thức gì.

Song, chàng không sao nhận định được đấu pháp của Thạch quan Âm.

Trên giang hồ, theo chỗ hiểu biết của Tiểu Phi thì chỉ có bốn năm người đáng được gọi là nhất lưu cao thủ.

Như Thiên Phong đại sư, chưởng môn phái Thiếu lâm ly khai là Nam Thiếu lâm, như Lôi đình thợng Nhân, tông chủ phái Côn Luân, như Du Hiệp huyết y Nhân.

Nhưng chàng nhận thấy, tất cả những người đó, chẳng một ai duy trì đủ ba trăm chiêu với Thạch quan Âm.

Và chàng nhận thấy, chính chàng, chắc chắn là không chịu nổi năm mươi chiêu với bà.

Chẳng hiểu tại sao Thạch quan Âm đột nhiên chậm tay lại.

Nếu đối thủ nào chậm tay như bà, Tiểu Phi đương nhiên nhận ra những sơ hở ngay, không nhiều thì ít.

Song, Thạch quan Âm chậm tay, đấu pháp còn kín đáo hơn lúc bà nhanh tay.

Chỉ vì bà tự tin, có tự tin, mới dám chậm tay.

Mà, làm cái gì nhanh cũng để sơ xuất, hơn là làm chậm. Cái gì nhanh là phù phiếm, bởi vì quá gấp rút. Cái gì chậm là chắc chắn vững vàng. Nhanh là hư nhiều, thực ít còn chậm thì thực nhiều, và chừng như cũng chẳng có điểm nào hư.

Do đó, đấu pháp rất vững, rất kín đáo, dù sơ hở thì cái sơ hở đó chỉ dùng để dụ địch.

Tiểu Phi dần dần lúng túng.

Thạch quan Âm cười lạnh:

đạo soái lưu Hương! Ngươi còn có thể duy trì được hai mươi chiêu nữa chăng?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chắc là không rồi, phu nhân! Chàng lại buột miệng thở dài.

Thạch quan Âm tiếp:

-Ngươi có nghĩ là có người đến cứu ngươi chăng?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Không nghĩ như vậy đâu, phu nhân! Bởi làm gì có người đến đay bất ngờ?

Bây giờ cứ trong phút giây nào, Thạch quan Âm cũng có thể hạ độc thủ cả. Tiểu Phi hoàn toàn bị bà chế ngự.

Và cũng có thể nói rằng, tất cả bảy vị chưởng môn bảy phái kiếm lớn có cùng đến đay một lượt, cũng không thể cứu chàng được.

Và, dù chi tất cả quan binh trên đời, quan binh của tất cả các quốc gia hợp lại, kéo đến đây, cũng không cứu nổi chàng.

Bởi trước khi họ đến, là bà hạ sát chàng rồi.

63. Chương 63: Giã Từ Sa Mạc

Tự nhiên, Tiểu Phi có rất nhiều cừu nhân.

Tự nhiên, những cừu nhân đó hận chàng đến thấu xương, nhập tuỷ.

Họ hận chàng nhưng làm gì chàng được.

Bởi không làm gì được, họ rủa thầm:

đạo soái lưu Hương, ngày sau ngươi phải chết nơi tay nữ nhân, ngươi chết bên cạnh một nữ nhân trần truồng! Nghiệp đi của ngươi là như thế đó! Nếu những cừu nhân của chàng có mặt hiện giờ, họ sẽ cười thoa? mãn, cười thích thú.

Thân thể loã lồ của Thạch Quan Âm bỗng nhiên đẹp hẳn lên, đẹp hơn trăm lần ngàn lần.

Một vẻ đẹp rạng rỡ! Người rạng rỡ, bóng người trong gương càng rạng rõ hơn, bởi cái rạng rỡ của mặt gương.

Bà điểm một nụ cười hết sức quyến rũ thốt:

-Ngươi có biết chăng? Giết một đối thủ lợi hại ta cảm thấy mình trẻ đi một tuổi! Giết người, đối với ta, có ích ở chỗ đó! Nhưng giết ngươi ta thấy tiếc rẻ phần nào! Bà nhận ra Tiểu Phi không còn chống đỡ nổi nữa! Ngờ đâu Tiểu Phi thum mình lại rồi bất thình lình đánh ra một chưởng.

Chưởng đó, không nhắm Thạch Quan Âm, mà lại hướng về tấm gương.

Chưởng đó nếu nhắm bà chẳng khi nào đánh trúng bà được. Nhưng tấm gương làm gì có phản ứng?

Một loạt tiếng rắt vang lên, tấm gương vỡ tan.

Thạch Quan Âm trong gương vỡ tan! Nếu đối với một người nào khác, sự kiện đó chẳng có ảnh hưởng gì.

Nhưng đang lúc Thạch Quan Âm sáng đẹp, đang lúc cường mãnh bao nhiêu năm qua, bà ký thác vào tâm gương bao nhiêu ý niệm, bà ký thác luôn sắc đẹp, nhìn vào gương bà yêu bóng bà, tưởng chừng bóng đó bằng xương bằng thịt, người lý tưởng của bà.

Người và bóng ngăn cách bằng tấm gương, song hợp nhất, bóng chết là người chết, người chết trong tâm tưởng! Người chết bóng phải tan biến.

Bây giờ bóng chết, tức nhiên bà chết trong tâm tưởng! Thạch Quan Âm giật mình, như chính bà bị chưởng đánh trúng! Cao thủ giao đấu với nhau, điều tối kỵ là giật mình.

Chớp mắt, Tiểu Phi đã điểm vào năm huyệt đạo trên mình bà.

Bị điểm huyệt Thạch Quan Âm không hay biết gì cả.

Mảnh gương vỡ đã làm cho bà sửng sốt phi thường, sửng sốt đến độ Tiểu Phi hạ bà rồi mà bà vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Mãi một lúc lâu, bà mới nhìn chàng trong ánh mắt còn phảng phất sự sửng sốt lẫn nghi hoặc.

Tiểu Phi thở mạnh như vừa hạ xong một thân cây cuối cùng của khu rừng già mà chàng có bổn phận phá sạch, phá liên tục.

Chàng đưa tay vuốt mồ hôi mặt, song vuốt để cho mặt ướt hơn, vì tay chàng đổ mồ hôi như vừa nhúng vào nước.

Y phục của chàng cũng ướt đẫm, dán sát vào mình.

Thạch Quan Âm lẩm nhẩm:

-Ngươi… ngươi đánh ta ngã?

Tiểu Phi cười nhẹ qua cơn thở dốc:

-Phải đó, bà! Tại hạ thường thường có phương pháp đánh ngã nhưũng người có võ công cao hơn tại hạ. Chính tại hạ cũng không tin tưởng là mình làm được như vậy, song sự thực là tại hạ đắc thủ đúng như ý muốn! Thạch Quan Âm lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Chừng như bà có nghĩ đến điều gì muốn nói, môi mấp máy mấy lượt, nhưng cuối cùng, bà nín lặng.

Tiểu Phi thở dài:

-Bà giết chết bằng hữu của tại hạ, tự nhiện tại hạ muốn giết lại bà, nhưng tại hạ không thể làm vậy, bởi tại hạ phải đưa bà đến… Bỗng chàng kinh hãi nhận ra, Thạch Quan Âm từ từ héo hon, từ từ giãn da, rút gân, tóp thịt… Bà tự sát.

Cơ thể được giữ gìn, mỹ lệ qua mấy mươi năm, giờ đây phút chốc hoá ra cằn cỗi, biến thành xác chết khô héo.

Trên thế gian, không ai giết được bà.

Chỉ có bà mới giết dược bà! Đêm sắp tàn.

Bình minh chuẩn bị trở về vạn vật với mấy tia sáng đầu tiên, phương đông đã sang màu da cá.

Không gian còn lạnh.

Tiểu Phi đau đớn vô cùng.

Chàng tự hỏi:

-Ta thắng? Ta thắng thật sao?

Xác người nằm đó, là một bằng chứng! Nhưng bao nhiêu xác người đổi lấy một xác người? Chàng hạ được Thạch Quan Âm, song chàng có thật sự thắng được Thạch Quan Âm chăng?

Đành rằng chàng biết được bọn Tô Dung Dung vô sự, song một Thạch Quan Âm có bù đắp được Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn không?

Vĩnh viễn, chàng mất hai vị bằng hữu thân nhất của đời chàng.

Chàng không rõ là mình đã khóc từ lúc nào, và khóc được bao lâu.

Khóc bạn là một lẽ, nghĩ đến cái sống là lẽ khác.

Chàng chưa có thể chết theo bạn. Chàng còn phải sống, nhất định phải sống.

Chàng còn nhiệm vụ. Nếu chàng chết, là vô hình chung chàng lại giết thêm mấy mạng người nữa.

Bởi, còn bao nhiêu người, nếu chàng sống họ mới sống.

Chàng thu can đảm vào đôi tay, ưỡn ngực bước đi.

Vô Hoa bị chàng điểm huyệt, dấu ở một nơi trong núi, vô luận làm sao, chàng cũng phải mang hắn trở về Trung Nguyên, cho vũ lâm xử trí hắn.

Nhưng, chàng không làm được việc đó bởi đã qua muộn rồi. Một mũi tên dài đã xuyên thủng yết hầu Vô Hoa. Máu chảy đãm ướt nơi ngực hắn.

Trên vũng máu, có một mảnh giấy.

Giấy có ghi mấy chữ:

đạo soái lưu Hương không thích giết người, Hoa. my Điểu xin làm thay cái việc đó.

Tiểu Phi giật mình.

Hoa. my Điểu là ai? Tại sao cứ bám sát bên chàng, giúp chàng mãi?

Giúp chàng hay hại chẳng? Bởi những việc y làm, không trọn vẹn xứng ý chàng! Hoa. my Điểu có mục đích gì?

Một cơn gió từ xa quét tới. Theo gió, một mũi tên bay. Tên đến chàng.

Tiểu Phi đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi tên.

Đầu tên bị bẻ gẫy. Hiển nhiên, người bắn không có ác ý.

Tên, có cột một đường giây! Y đợi chàng?

Trò đùa kể ra cũng mới lạ! Vô luận có sự gì nguy hiểm Tiểu Phi cũng phải đến nơi, xem cho biết sự tình.

Chàng vọt đi liền.

Đúng như chàng dự đoán. Nơi đầu giây, quả có người đang đợi chàng.

Chẳng phải là một người, mà có đến bốn người. Trông thấy chàng, họ cùng đứng nhanh lên.

Tiểu Phi sững sờ.

Bốn người đó là cha con Quy tư Vương, Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn! Mộng chăng?

Nhưng Hồ thiết Hoa chụp vai chàng, bóp mạnh. Niềm đau làm cho chàng thức ngộ là không phải mộng! Chẳng cười khổ:

-Sự thật! Sự thật! Nừu là mộng khi nào ta nghe đau? Mà người chết bao giừo sống lại! Thế là nghĩa làm sao?

Hồ thiết Hoa cười lớn:

-Thế nghĩa là không chết! Rồi y tiếp:

- Diêm vương đông khách quá, không thể tiếp bọn ta, đành hẹn khi khác. Bắt buộc chúng ta phải trở về.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thế à? Thảo nào gần đây chẳng có nhiều người chết rồi sống lại! Đặc biệt quá! Cơ băng Nhạn hỏi gấp:

-Tại sao ngươi biết bọn ta trúng độc? Ngươi có gặp Thạch Quan Âm?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Hồ thiết Hoa chồm tới:

-Bà ta?… Tiểu Phi thở dài:

-Chết rồi! Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn, Quy tư Vương, Tỳ bà công chúa kinh ngạc.

Lâu lắm, họ mới thở vào.

Hồ thiết Hoa hỏi:

- Do ngươi?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Ngươi có nghe, thiên hạ truyền thuyết có người mang chất độc trong răng, lúc nào muốn tự sát, là cắn bể răng, uốn độc chết ngay chăng?

Hồ thiết Hoa cau mày:

-Tự sát? Tại sao bà phải làm thế?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Bởi chẳng còn cách nào khác! Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng, như chưa bao giờ biết chàng.

Tỳ bà công chúa hỏi gấp:

-Ngươi đánh bại bà ta?

Tiểu Phi cười khổ:

-Các ngươi kỳ quái lắm, phải không?

Chẳng những họ kỳ quái, họ lại còn không tin! Hồ thiết Hoa thoẻ ra mấy lượt, đoạn lắc đầu thốt:

-Xong! Xong! Tử Công Kê! Ngươi nghĩ sao? Ta và ngươi hiệp sức đánh không thắng Thạch Quan Âm? Tiểu tử một mình, lại đắc thủ! Tiểu Phi cười khổ:

-Cũng không dễ dàng đâu! Cho ngươi biết, ta phải xuất hơn hai trăm chiêu, song chẳng một chiêu nào bức hiếp bà ta nổi! Hồ thiết Hoa lại hỏi:

-Thế ngươi làm sao đánh bại bà ta?

Tiểu Phi chưa đáp, Tỳ bà công chúa cười nhẹ, chặn lời:

-Tự nhiên hắn có phương pháp chứ? Đấu lực không thắng, phải dùng trí mà đấu chứ! Dù hắn kém vũ công, song trên thế gian này chẳng có ai thắng nổi tâm trí hắn! Nàng bước tới, nắm tay Tiểu Phi, như vĩnh viễn chẳng buông ra.

Quy tư Vương đằng hắng nói tiếp:

-Bổn vương thọ Ơn trọng của ba vị, chẳng hay ba vị có chấp nhận làm một cuộc viễ du đến Quy tư Quốc.

Tỳ bà công chúa lại chặn lời:

đương nhiên là họ chấp thuận, phụ vương! Vô luận là ai, không ai được từ khước! Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn không đáp, chỉ nhìn Tiểu Phi.

Tiểu Phi cũng đằng hắng một tiếng:

Tự nhiên tại hạ cũng có ý viếng quý quốc, bất quá… Tỳ bà công chúa biến sắc:

-Bất quá làm sao?

Tiểu Phi sờ chót mũi, nhìn thoáng Hồ thiết Hoa và Cơ băng Nhạn, như bảo hai gã đáp lời.

Song cả hai không thấy ánh mắt của chàng.

Bắt buộc chàng phải thở dài, đáp:

-Bất quá… bọn tại hạ còn nhiều việc phải làm. Cho nên lần này đành phải phụ hảo ý của vương gia! Tỳ bà công chúa buông tay liền.

Mặt nàng biến sắc, không còn một hạt máu. Đôi tay nàng rung rung, nàng lùi lại, lùi lại, mở to mắt nhìn Tiểu Phi, giọng nàng rung rung:

-Ngươi không đi? Thực sự không đi?

Tiểu Phi cười khổ.

Quy tư Vương nắm tay con gái than:

-Ba vị không muốn đi, bổn vương thất vọng vô cùng. Biết làm sao khi ba vị còn nhiệm vụ khác?… Tỳ bà công chúa cúi đầu, lẩm nhẩm:

-Phải! Cha con ta không thể cưỡng ép! Thực ra! Các vị không đi cũng phải!Ta cũng biết trước như vậy rồi! Đoạn nàng ngẩng mặt lên, điểm nụ cười, tiếp:

-Ta không trách các ngươi! Mà cũng không thể đi theo các ngươi! Chúng ta là những người của hai thế giới. Ngẫu nhiên mà gặp nhau kể cũng cao hứng lắm rồi?

Gió lạnh như dao cắt.

Tiểu Phi, Hồ thiết Hoa, Cơ băng Nhạn đứng trong gió, chẳng biết được bao lâu rồi! Hồ thiết Hoa thở dài:

-Nàng đi, nàng không khóc! Chẳng phải dễ dàng như thế đâu? Bình sanh ta chưa biết phục nữ nhân nào! Ta phải phục nàng! Tiểu Phi buồn ra mặt:

-Nàng nói đúng! Chúng ta và hai cha con nàng là hai thế giới riêng biệt. Miễn cưỡng hiệp chung nhau lại, cuối cùng cũng chỉ để khổ cho nhau, thà ngẫu nhiên mà gặp, rồi ai đi con người nấy, ai trở về thế giới nấy, như vậy còn giữ được những kỷ niệm đẹp cho nhau! Hồ thiết Hoa cười như mếu:

-Vô luận làm sao, nàng rất đáng yêu, nàng rất thông minh, mẫu người như nàng chẳng phải dễ gặp trên thế gian này! Cơ băng Nhạn lạnh lùng:

- Dù có gặp, cũng bị cái miệng hôi rượu của ngươi mà chẳng ai còn dám gần đâu! Hồ thiết Hoa cười lớn.

Tiểu Phi vội xoay chiều câu chuyện:

-Thạch Quan Âm nói rằng các ngươi đã trúng độc trong rượu của bà ta, có lẽ bà nói ngoa chăng?

Cơ băng Nhạn điềm nhiên:

-Lão Hồ chụp chén rượu uống trước, độ nửa chén còn lại, bao nhiêu hắn trao cho ta, ta uống ngay. Tng hoàn cảnh đó, nếu không chọn cía chết thì làm gì hơn?

Hồ thiết Hoa lại thở ra:

-Ta cứ tưởng, hắn xem trong sanh mạng lắm, ngờ đâu… Y nghẹn ngào.

Rồi từng giọt lện nóng vượt bờ mi lăn dài xuống má.

Y vỗ tay lên vai Cơ băng Nhạn bôm bốp, lẩm nhẩm:

-Tóm lại, ta kết giao bằng hữu, ta không tiếc hận niềm giao hảo đó chút nào! Ta chọn đúng người.

Tiểu Phi hỏi gấp:

-Mà làm sao các ngươi thoát nạn?

Hồ thiết Hoa đáp:

-Trong khi chúng ta chờ chết, đột nhiên có người nhét vào miệng chúng ta một hoàn thuốc. Người đó còn tỉ bên tai chúng ta! Nên nhớ Hoa. my Điểu biết giết người, cũng biết luôn cứu người! Tiểu Phi giật mình:

-Chính y cứu y cứu các ngươi? Các ngươi có kịp nhận ra con người đó như thế nào chăng?

Hồ thiết Hoa đáp:

-Lúc đó, ta nửa mê nửa tỉnh, có biết gì đâu?

Tiểu Phi nhìn sang Cơ băng Nhạn.

Cơ băng Nhạn lắc đầu.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thở dài:

-Hoa. my Điểu là nhân vật như thế nào?… Tại sao làm thế? Cố ý làm cho ta thấy y có ân với ta? Cho ta thọ ân y để làm gì?

Hồ thiết Hoa mỉm cười:

-Có thể là một nữ nhân, muốn lấy ngươi làm chồng, có thể là một người có con gái, muốn gả con gái cho ngươi. Chẳng rõ ngươi gặp người con gái đó từ lúc nào, ngươi đã làm gì đối với nàng khiến nàng mê mẩn ngươi như vậy?… Y không đợi Tiểu Phi nói gì, tiếp luôn:

-Vô luận làm sao, rồi chúng ta cũng phải gặp con người đ? Có đúng vậy không chứ? Chúng ta cứ tìm! Tiểu Phi nhìn lên trời cao, mây sớm giăng giăng, trắng xoa giữa nền xanh, lẩm nhẩm:

-Chúng ta không cần tìm người. Người sẽ đến tìm chúng ta! Hết Đại Sa Mạc

64. Chương 64: Không Mày, Vẽ Mày

Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Địa điểm, một thị trấn náo nhiệt vô cùng.

Trên các nẻo đường, khách du nhộn nhịp, khách thuộc đủ mọi thành phần xã hội. Khách đủ già trẻ, nam nữ.

Có cả những đứa bé chưa đi được, cũng dạo phố bên hông mẹ, trong những cỗ xe… Dĩ nhiên có đủ tiếng cười, tiếng nói, có cả tiếng khóc của trẻ con! Tất cả đều mặc y phục sạch sẽ, tất cả đều có vẻ hân hoan sau một ngày làm việc.

Giờ đây họ tìm cái nhàn hạ, họ tìm tiêu khiển, để bù trừ cho những lao nhọc đã quạ, lấy thoải mái chuẩn bị cho ngày mai bắt đầu làm lại.

ít nhất, trong túi mỗi người cũng có một số tiền nhỏ mọn đủ chuốc một bình trà, vài chén rượu, thừa thãi hơn thì mời bằng hữu trao đổi một vài câu chuyện hoặc tâm tình, hoặc thời sự.

Cũng có một số người, được kiếp vận ưu đãi, lấy đêm làm ngày lấy ngày làm đêm, ngày ngủ để đêm vui, tìm lạc thú trong cách vung tiền.

Thì đương nhiên cũng có hạng người kiếp sống phụ thuộc vào cách vung tiền của bọn họ.

Cô lâu, tửu quán, bán phấn buôn hương, các trường đồ bác, đã chờ đón khách hào hoa, lúc nắng chiều vừa nhạt.

Người sống chung trong một thị trấn, lâu dần rồi cũng quen nhau, ra đường gặp mặt chào hỏi, vui mầng.

Nhưng chiều nay, thị trấn có hai người xa lạ.

Chừng như hầu hết dân cư tại thị trấn không ai biết họ là ai, từ đâu đến, đến để làm gì.

Hai người đó, nếu là dân thường tự nhiên ít người biết, song nếu là hào kiệt vũ lâm, thì nhận ra họ ngay.

Họ là Hồ thiết Hoa và Tiểu Phi.

Cả hai không biết đến tên địa phương của họ đang đặt chân.

Họ không cần hiểu điều đó. Bởi thị trấn này không gây cho họ một hứng thú nào.

Cái hứng thú mà họ tìm, là ở nơi mình một vài người nào đó.

Nói một cách khác, họ đến đây, là để tìm người, chứ không phải để du lãm địa phương.

Ho vì một vài người mà đến, chứ không phải vì cái náo nhiệt của thị thành.

Tuy nhiên không khí tại đây, cũng làm cho cả hai khoan khoái vô cùng sau những ngày nóng đêm lạnh tại sa mạc.

Trong bất cứ thành thị nào, cũng có một con đường chánh, náo nhiệt nhất là về đêm.

Hiện tại, họ đang đi trên con đường đó.

Và họ chọn một tửu lâu sang trọng nhất, nhiệt náo nhất mà vào.

Chỗ ngồi, phải được yên tịnh, bên cạnh cửa sổ, trông ra đường từ trên nhìn xuống, để đưa cái ý hoà với nhiệt náo của khách du.

Họ ngồi đó, họ nhìn chẳng rõ được bao nhiêu lâu rồi.

Trên mặt bàn, có rất nhiều bình rượu, bình nào cũng cạn đến giọt cuối cùng.

Sau những ngày ngủ sương tắm nắng tại sa mạc, Hồ thiết Hoa coi dạn dày với sắc mặt xám đen, tuy nhiên, cái dạn dày đó không làm cho y tiều tuỵ mảy may, trái lại biến y thành con người cương mãnh hơn bao giờ hết.

Nốc chén rượu xong, y thở dài thốt:

-Bây giờ ta mới biết, chỉ có những người bình thường mới đáng yêu nhất! Người thường xuyên chung sống với họ không để ý đến họ, bởi họ rất bình dị, bởi họ là những con người quá quen. Song nếu ngươi có ra đến sa mạc, ngươi tiếp xúc với quỷ một thời gian rồi, ngươi mới nhận thức được chỗ đáng yêu của hạng người bình thường đó! Tiểu Phi mỉm cười:

đó là cái điểm khả ái ở ngươi! Một con người biết yêu đồng loại chẳng bao giờ thành kẻ bại hoại được? Một kẻ bại hoại vĩnh viễn không thể suy luận như ngươi! Hồ thiết Hoa cười lớn:

-Bây giờ, ngươi mới khen ta! Rất tiếc lão Cơ không nghe được câu khen tặng do ngươi thốt ra.

Nhắc đến Cơ băng Nhạn, y bỗng xịu mặt, nụ cười mất tươi.

Rồi y uống luôn tiếp ba chén rượu, uống xong, lại vỗ tay xuống mặt bàn cao giọng:

-Ta chẳng biết tại sao Tử công Kê không chịu đi theo hai chúng ta! Tại sao hắn muốn trở về nhà?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Giả như ngươi, biết được là có người đang trông chờ ngươi tại nhà, từng giây, từng phút, ngươi còn muốn về gấp hơn hắn! Tiêu Phi lại cười:

điều quan trọng, là nam nhân đó phải có một điểm tâm tình nào xứng đáng cho sự trông đợi, tưởng nhớ của người nhà! Mà chính người nhà đó cũng phải có điểm gì làm cho y nôn nóng trở về. Nếu không thì, dù

cho nhà của hắn. dù là cung vàng điện ngọc, dù là thắng tích danh lam, ngươi dùng roi đánh hắn, bắt buộc hắn phải trở về, hắn cũng từ chối! Chàng cười, song vẻ cười có phần nào trầm trọng.

Hồ thiết Hoa chớp mắt:

-Ta biết ngươi đang nghĩ đến bọn Tô Dung Dung! Có đúng vậy không?

Y không để cho Tiểu Phi nói gì, lại tiếp luôn:

-Thực ra, các cô nương đó đã trở về rồi, ngươi chẳng cần phải lo lắng cho họ! Ba cô nương hiệp lại, suốt mười ba tỉnh bảy Nam sáu Bắc trên lãnh thổ Trung Nguyên này, có ai dám chạm vào họ?

Tiểu Phi cười khổ.

Hồ thiết Hoa không nói gì nữa.

Bởi lúc đó, một thiếu niên áo xanh đang tiến về phía bàn rượu của cả hai.

Thiếu niên chnj một cái bàn bên cạnh bàn họ, ngồi đó.

Thiếu niên rất anh tuấn, rất văn nhã, vẫn chiếc áo thông thường song không kém vẻ cao quý.

Thiếu niên tỏ ra là đệ tử danh gia, hấp thụ một giáo huấn bất phàm.

Môt con người như thế, đi đến đâu chẳng bị thiên hạ chú ý đến đó! Hà huống, bên cạnh có một người vợ nhan sắc tuyệt trần?

Dĩ nhiên Tiểu Phi và Hồ thiết Hoa không khỏi bị hấp lực của đôi vợ chồng trẻ khuấy động tâm tư.

Bên này, Tiểu Phi và Hồ thiết Hoa uống rượu, bên kia đôi vợ chồng cũng uống không ít.

Chồng uống rrượu, vợ cũng uống vui với chồng, cái cảnh đó phô diễn trước mắt Hồ thiết Hoa, y tán thưởng quá chừng.

Sau đó thiếu niên bỏ vợ ngồi một mình, bước sang bàn của bọn Hồ thiết Hoa.

Hồ thiết Hoa hết sức lấy làm lạ, chưa kịp nói gì, thiếu niên đã chống tay thốt:

đáng lẽ, tiểu đệ không nên quấy nhiễu cái hứng đang lên của hai vị! Song thấy tửu lượng của hai vị, tiểu đệ hâm mộ vô cùng nên mạo muội sang đây thỉnh giáo, mong hai vị thứ cho cái tội đường đột! Kẻ đồ bác, dù thua hết đến cái quần lót, nếu có ai khen là mình chơi sành, chơi giỏi, cũng vẫn thấy sướng như thường.

Kẻ uốn rượu, dù có say tít cung thang, say nghiêng trời đất, nếu có ai khen mình tửu lượng cao, cũng vẫn thấy sướng như thường.

Hồ thiết Hoa đứng lên ngya cười lớn:

-Người trong vũ trụ đều là anh em! Cát hạ có nhiệt tình, thì bọn này đâu dám lạnh nhạt.

Thiếu niên áo xanh cười, tiếp:

-Tiểu đệ biết hai vị là những con người phi thường, thừ hảo tâm, dư hiệp khí, cho nên không ngần ngại van cầu chút vinh hạnh bên cạnh các vị! Bỗng, Hồ thiết Hoa trầm gương mặt:

đáng lẽ, cát hạ không nên đến đây với bọn nầy! Thiếu niên áo xanh giật mình.

Hồ thiết Hoa giật mình:

-Giả như, cát hạ muốn cùng bọn này uống cho vui, thì cứ gọi sang cần gì phải rời bàn, bỏ mặc tẩu phu nhân đơn độc? Cái tội sơ suất đó, đáng phạt ba chén! Thiếu niên vỗ tay cười ha hả:

-Nếu các vị bằng lòng sang đấy, đừng nói là phạt ba chén, đến ba mươi chén tiểu đệ xin uống tất! Hân hoan mà uống! Ba chén rượu đầu, cạn rồi. Hồ thiết Hoa và thiếu niên trở thành bằng hữu.

Tiểu Phi không dễ dàng thân mật với người lạ, như Hồ thiết Hoa khẳng khái.

Song chàng cũng không đến đỗi lạnh lùng xa vắng thành cô tịch bất cận nhân tình.

Hà huống, đôi vợ chồng trẻ xem ra thật có nhiệt tâm?

Chẳng những thiếu niên có phong độ hào sảng, mà hắn lại ăn nói có duyên, vợ hắn lại đẹp dịu dàng, đẹp tự nhiên không cần trau chuốt, đẹp người luôn đẹp nết! Song qua nơi đôi mày, phảng phất vẻ sầu tư, và làn da mặt hơi khác thường một chút.

Chừng như có bệnh kín đáo, mà bệnh không nhẹ lắm! Có những chứng bệnh, không làm giảm sắc đẹp của con người, trái lại còn tăng gia dung nhan gấp bội! Tạo cho con người một sức quyến rũ mạnh.

Mùa thu tiêu sơ, song ai cũng thích thú! Mùa xuân huy hoàng, song xuân có phần nào gây uể oải! Trên tửu lâu, trên mười thực khách, đã có đến chín người chăm chú nhìn nàng.

Nàng đảo mắt nơi nào là nơi đó như cô đọng lại, không gian đứng lại, tim người đứng lại, máu đứng, ánh mắt ngưng trọng… Nếu có kẻ nào không nhìn nàng, kẻ đó hẳn đang say đến bất tỉnh nhân sự! Mặc vợ nhìn ai, mặc ai nhìn vợ thiếu niên thản nhiên, không hề nổi giận. Chừng như hắn cao hứng là khác?

Điều quái dị nhất là đôi vợ chồng trẻ xem ra rất yếu đuối, vợ là nhược chất liễu bồ, chồng là thư sinh ẻo lả, thế mà ánh mắt của họ sáng lạ lùng, sáng hơn sao to giữa nền trời xanh thẳm.

Tiểu Phi thầm nghĩ, ánh mắt đó là biểu hiện của một vũ công kỳ diệu, và không còn ngờ gì nữa, đôi vợ chồng là hai nhân vật phi phàm! Nhưng, họ cử động rất đơn giản, không có mảy may cái chất giang hồ.

Một người đa nghi đến đâu cũng chẳng dám nghĩ họ là những phần tử trong võ lâm! Tiểu Phi động tính hiếu kỳ và cũng thích thú vô cùng.

Đối vợ người, chàng chẳng khi nào quan sát đến trắng trợn. Song đối với nàng này, chàng phải phá lệ.

Thiếu niên cùng Hồ thiết Hoa chuốc chén, nàng cúi đầu e ấp, thỉnh thoảng húng hắng ho.

ánh đèn soi rõ khuôn mặt nàng, tuy nàng gầm mặt xuống.

Đẹp! Tiểu Phi cũng công nhận nàng đẹp tuyệt vời, không một điểm khuyết nhỏ nào trong vẻ đẹp đó.

Nhưng Tiểu Phi vẫn còn cảm thấy thiếu một cái gì ở nàng, cái gì đó không thuộc vẻ đẹp.

Đôi mày.

Đôi mày vẽ chứ không là đôi mày thật. Tuy thiếu đôi mày thật, sắc đẹp không giảm chút nào.

Đôi mày vẽ! Phát giác ra điều đó, Tiểu Phi như ngưng thở! Hoa. my Điểu? Thiếu phụ là Hoa. my Điểu?

Đột nhiên, hàng chục xác chết trong sơn cốc hiện ra trước mặt chàng! Tất cả các nữ đệ tử của Thạch Quan Âm đều chết thảm! Cái chết thảm, không đáng nói! Tất cả các xác chết đều bị gọt đôi mày.

Tại không có đôi mày, nên giết ai xong, là nàng gọt mày của nạn nhân?

Tiểu Phi không cần nhìn nữa.

Chàng ngẩng mặt lên, bắt gặp thiếu niên vừa nâng chén, vừa hướng sang chàng.

Chàng cũng nâng chén lên, điểm một nụ cười:

-Uống rượu mãi của người đãi mà vẫn chưa biết cao tánh quý danh của người đãi, kể ra cũng đáng trách thật! Hồ thiết Hoa reo lên:

đúng đó! Chính tiêu đệ cũng thi đua mềm môi quên mất tỉnh giáo quý tánh cao danh của huynh đài! Đáng phạt lắm! Đáng lắm! Thiếu niên áo xanh cạn chén xong, cười nhẹ:

-Tiểu đệ là Lý ngọc Hàm! Thiếu phụ cũng nâng chén lên, vừa cười vừa tiếp:

-Tại sao hai vị không hỏi tên họ tôi? Có lẽ hiềm tôi là nữ nhân? Không lẽ một nữ nhân sau khi lấy chồng rồi là không còn tên còn họ?

Hồ thiết Hoa liếc mắt sang Tiểu Phi thốt:

-Xem ra, chúng ta đáng phạt nữa rồi đó! Lý ngọc Hàm mỉm cười:

-Tiểu nội là Liễu vô My, các vị thấy nàng mảnh mai, có thể cho là nàng nhu nhược, song sự thực thì nàng nổi cáu rất nhanh, còn mạnh hơn nam nhân đấy! Giả như có phải động thủ, nhất định chẳng bao giờ nàng nhượng ai nửa chiêu đâu! Liễu vô My điềm nhiên:

-Kỳ thực tên họ, tánh khí của tôi không khác nam nhân! Bất quá lúc ấu thơ, trải qua cơn bệnh nặng, cơn bệnh không cướp sanh mạng, chỉ cướp đôi mày. Cho nên tôi phải vẽ mày để hội diện với người đời! Các vị đã thấy đôi mày vẽ của tôi chứ?

Tiêu Phi cưa tưởng nàng tìm mọi cách, dâu sự kiện đó. Ngờ đâu, chính nàng lại nói rõ ra! Chàng phải sửng sốt mất một giây.

Lý ngọc Hàm hỏi:

-Bây giờ, tiêu đệ có hân hạnh thỉnh giáo đại danh của hai vị chứ?

Hồ thiết Hoa đáp nhanh:

-Tiểu đệ là Hồ thiết Hoa. Còn hắn… Tiểu Phi do dự, chẳng biết nên để cho Hồ thiết Hoa tiết lộ lai lịch chàng hay chăng.

Vừa lúc đó, có người bước lên lầu.

Người đó đến thẳng trước mặt Tiêu Phi, đưa tay chỉ chàng cao giong thốt với toàn thể thực khách, bất chấp ai để ý hay không để ý:

-Các vị có biết không? Đây là một nhân vật có thinh danh chấn động khắp sông hồ, đây là Đạo soái lưu Hương, hôm nay các vị được may mắn lắm mới trông thấy Đạo soái lưu Hương đó nhé? Tất cả phải đứng dậy, uống một chén, mầng cho mình gặp may mắn! Hắn oang oang lên, như một gã bán thuốc dạo, rao hàng như một tên sơn đông mãi võ để quảng cáo thuốc.

Tất cả những thực khách trong gian tửu lâu cùng giật mình.

Tuy nhiên cũng có một số người, chưa từng tiếp cận với giới giang hồ, nên chẳng biết Đạo soái lưu Hương là ai.

Nhưng, người kinh ngạc hơn hết, chẳng phải ai khác mà chính là người trong cuộc.

Chính là Tiểu Phi! Người vừa đến vận chiếc áo lam, chiếc quần màu tro, giầy đen, áo lại không cài khuy để trống ngực.

Nơi bàn tay tả, có dán một miếng thuốc dán.

Trông qua chẳng khác nào một tên du đãng, có mặt bất cứ trong thị trấn nào, lớn hay nhỏ.

Hắn thốt xong, quay mình toan bước đi.

Tiểu Phi thì dần tánh khí, không có một phản ứng gì.

Nhưng, Hồ thiết Hoa đã vươn tay nắm hắn lại, cười hì hì:

-Bằng hữu tên họ là chi? Tại sao nhận ra Đạo soái lưu Hương?

Hắn vùng vẫy, để thoát ra khỏi áp lực của Hồ thiết Hoa.

Nhưng, Hồ thiết Hoa chụp đúng cổ hắn, bóp nhẹ tay một chút, hắn nghe đau nhói.

Biết không vùng khỏi được, hắn điểm nụ cười, đáp:

-Tiểu nhân chỉ là một tên bán thuốc dán, làm gì dám nhận ra một nhân vật có thinh danh hiển hách nhất đời? Chẳng qua có người cho tiêu nhân mười lạng bạc, bảo tiêu nhân đến đây, tuyên bố như thế! Hồ thiết Hoa biết ngay hắn không nói dối.

Tiểu Phi cau mày, hỏi:

-Ai tặng tiền, bảo ngươi tuyến bố như thế?

Người đó cười khổ:

-Người tặng tiền bảo rằng, là bằng hữu của Đạo soái lưu Hương. Tiểu nhân không rõ dung mạo như thế nào! Hồ thiết Hoa trừng mắt:

-Ngươi mù cả hai mắt à?

Người đó tiếp:

-Tiểu nhân bị bắt đem đến một góc đen tối, rồi được tặng tiền, rồi được lệnh đến đây. Bất quá, tiểu nhân chỉ thấy người đó xách chiếc lồng, trong lồng có con chim hoa. my.

Hồ thiết Hoa kêu lên:

-Hoa. my Điểu?

Lập tức, y quay nhìn sang Tiểu Phi.

Tiểu Phi chẳng hề biến đổi thần sắc.

Chàng cười nhẹ, gật đầu:

-Ngươi nói đúng, người đó là bằng hữu của ta. Y muốn đùa cho vui vậy mà! Thôi ngươi đi đi! Hồ thiết Hoa buông tay.

Người đó không kịp tạ Ơn, phóng chân chạy đi, thoáng mắt khuất diện ở đầu thang.

Lý ngọc Hàm mường tượng giật mình.

Đến lúc đó, hắn thở phào, vỗ tay reo lên:

-Vô My! Hiền muội không nghe chi cả sao? bính sanh, hiền muội khâm phục Đạo soái lưu Hương như thần tượng, bây giờ may mắn được gặp mặt rồi, còn chờ gì chẳng kính mầng một chén?

Liễu vô My mỉm cười:

đương nhiên tiêu muội có nghĩ đến điều đó chứ! Chỉ sợ rằng Đạo soái không uống được rồi! Lý ngọc Hàm trố mắt:

-Uống không được? Tại sao?

Liễu vô My điềm nhiên:

-Nếu ca ca bị đôi mắt nào đó nhìn trừng trừng như muốn nuốt sống, liệu ca ca có uống được giọt rượu nhỏ nào chăng?

Rồi nàng day qua Tiểu Phi, điểm nụ cười:

-Giả như bây giờ Hương soái có muốn đi, chúng tôi không trách cứ tại sao bỏ dở cuộc rượu? Chắc chắn như vậy đó! Tiểu Phi thở dài cười khổ:

-Thực ra, tại hạ không có ý bỏ đi! Nhưng… hiện tại thì… tại hạ thấy cần phải cáo từ! Xuống dưới lầu rồi, Hồ thiết Hoa vỗ tay lên vai Tiểu Phi hỏi:

-Lão xú Trùn! Chẳng phải ngươi chưa từng gặp nữ nhân, nhưng mẫu người như Liễu vô My, thiết tưởng trên thế gian này cũng chẳng phải dễ tìm! Có lẽ bình sinh ta chưa từng gặp một nàng nào mường tượng! Vừa đẹp, vừa hào sảng, vừa thông minh, nhìn thoáng qua là biết ngay ngươi đang ngồi trên đống lửa! Lập tức cho ngươi đi liền! Ngươi có cảm nghĩ như thế nào?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thì khâm phục nàng chứ còn cảm nghĩ chi nữa? Người như nàng, thật hiếm có trên đời! Hồ thiết Hoa quả quyết:

-Hiếm có? Phải nói là không thể có một người thứ hai mới đúng! Tiểu Phi mơ màng:

-Phải! Độc nhất vô nhị! Hồ thiết Hoa tiếp:

-nữ nhân nào cũng có khuyết điểm, hoặc lạnh lùng, hoặc nóng nảy, hoặc cương trực, hoặc dịu mềm, hoặc ghen tỵ… Lạnh lùng thì cô độc, nóng nảy thì nhầm lẫn, độc đoán, cương trực thì hay gây, dịu mềm thì dễ bị lừa, ghen tỵ thì bị người lẩn tránh. Nhưng Liễu vô My thì không hề có những khuyết điểm đó. Ta dám chắc đó, lão xú Trùn.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi dám chắc?

Hồ thiết Hoa gật đầu:

-Chắc chắn lắm! Cái tốt của nữ nhân nằng hội đủ. Khuyết điểm của nữ nhân, nàng không có. Cái tốt của nam nhân, nàng hội đủ. Khuyết điểm của nam nhân, nàng nắm trong tay, nắm không phải để làm theo, nắm để sửa chữa cho nam nhân đó. Nếu cần lấy vợ, nhất định ta phải chọn mẫu người của nàng. Không chọn được, ta thà sống đơn độc hơn là miễn cưỡng rước của nợ về nhà, để rồi lo sợ suốt đời! Tiểu Phi thản nhiên:

-Ngươi mới gặp nàng, thời gian chưa lâu hơn nửa khắc, sao ngươi biết bàng quá rõ như thế?

Hồ thiết Hoa vỗ ngực bình bịch, cao giọng:

-Ngươi cứ tưởng chỉ có mỗi mình ngươi biết rành nữ nhân? Chẳng lẽ ta lại kém ngươi?

Tiểu Phi ung dung hỏi:

-Ngươi có tưởng rằng nàng có thể là Hoa. my Điểu?

Hồ thiết Hoa nhảy dựng lên, rồi trừng mắt:

-Nàng là Hoa. my Điểu? Ngươi có nổi chứng chăng mà dám nói như thế? Nếu nàng là Hoa. my Điểu thì ai đã xách chiếc lồng uy bức tên du đãng? Nếu sự thật như vậy, ta tình nguyện cắt chiếc đầu của ta, hiến cho ngươi tiêu tiện ban đêm! Tiểu Phi mỉm cười, không nói gì nữa.

Thực ra, thì hiện tại chàng cũng không tin tưởng lắm cào sự suy đoán của chàng.

Chàng trầm ngâm một lúc lâu, rồi lẩm nhẩm:

-Hôm nay chúng ta ăn uống của người, thì phải tìm cách nào ngày mai đáp lại người.

Hồ thiết Hoa vỗ tay:

-Phải đợi đến nửa ngày trời ta mới nghe ngươi nói được một câu đáng nghe.

Cả hai định nghỉ đêm tại đây nên đã thuê sẵn hai phòng. Sau cuộc rượu, họ trở về phòng.

Đêm nay có trăng sáng, ánh trăng chiếu xuống cây ngô đồng ngoài cửa sổ, là thu vàng từng chiếc rơi theo cơn gió thoảng qua.

Mùi hương hoa quả đâu đay lan nhẹ vào phòng, một mùi hương ru người dễ dàng đưa hồn vào giấc mộng.

Hồ thiết Hoa còn ngồi trong phòng Tiểu Phi. Tiểu Phi cũng không bảo y về phòng để cả hai cùng ngủ sớm. Chàng biết rõ Hồ thiết Hoa đang sợ tịch mịch.

Hà huống, đêm thanh tịnh, gió mát dịu, có trăng, có sao, con người cần phải có bằng hữu bên cạnh, để thưởng cảnh tiêu sầu.

Tiểu Phi tặt lưỡi:

-Hoa quế đã đượm hương như thế này, có lẽ tiết Trung thu đã qua rồi! Thời tiết đã qua mà chúng ta không hay biết! Hồ thiết Hoa thở dài:

-Còn biết bao nhiêu việc đã qua mà chúng ta chẳng hay biết nào chỉ riêng một tiết Trung thu?… Vừa lúc đó, có tiến người oang oang bên ngoài:

đạo soái lưu Hương ở tại phòng nào? Có Dao trưởng Hoa đến xin bái phỏng đây! Tiểu Phi cau mày:

-Không xong rồi, Hoa. my Điểu định mượn bọn này gây nhiệt náo, gây phiền luỵ cho chúng ta đây! Một nhóm người đã vào đến khách sạn.

Người nào cũng có xách chiếc đèn lồng. Có người mang vò rượu, có người đang say khướt, có người đôi mắt lim dim, chừng như đang ngủ ngon bị dựng đứng khỏi giường.

Người đi đầu có đôi tay và đôi chân quá dài, làn da đen, thân vóc ốm, bởi chân dài nên bước dài, chỉ ba bước là đến cửa sổ.

Đảo ánh mắt láo liêng, người đó vòng tay hỏi:

-Vị nào là Đạo soái lưu Hương? Tại hạ là Dao trường Hoa, đệ tử phái Thiếu lâm tục gia, có mở một tiêu cục tại thị trấn này. Từ lâu hết sức ngưỡng mộ thinh danh Hương Soái, bất chợt hôm nay tại hạ nghe Hương soái giá lâm bổn địa phương, dịp may đưa đến cho tại hạ bày tỏ nhiệt tình một địa chủ. Nếu Hương soái từ khước lời mời, thì thật là bẽ bàng cho tại hạ lắm đó! Hắn nói gấp, tiếng nói của hắn vang như tiếng pháo giây. Nói đến mấy tiếng đệ tử Thiếu lâm, hắn hiện lộ rõ niềm đắc ý.

Đối với hạng người tự kiêu, tự mãn quá độ, Hồ thiết Hoa không có cái thói quen uỷ khúc nương tình, cho qua sự việc tránh phiền phức vô ích.

Y toan đứng lên, rời khỏi phòng.

Nào đâu Tiểu Phi vỗ vai y, cười nhẹ:

-Xem ra, cái danh của ngươi cũng lớn đấy! Đi đến đâu là có rất nhiều bằng hữu ở đó tìm gặp! Hồ thiết Hoa sững sờ.

Nhưng bên ngoài, nhóm người đó cùng một loạt hướng về y vòng tay thi lễ.

Y có muốn ohủ nhận, cũng không còn kịp nữa.

Bên ngoài, ít nhất cũng có bảy tám người.

Tất cả bảy tám người cùng cất tiếng một lượt, âm vang giữa đêm thanh tịnh không phải nhỏ:

-Từ lâu ngưỡng mộ đại danh của Hương soái, bây giờ được thấy mặt, thật vinh hạnh biết bao! Bọn tại hạ cao hứng vô cùng! Hồ thiết Hoa nhìn qua một bên, thấy Tiểu Phi đã lặng lẽ rút vô một góc phòng, y căm hận chàng cực độ, y cắn chặt đôi hàm răng, trừng mắt nhìn chàng.

Một thoáng sau y bật cười ha hả, thốt:

-Phải! Tại hạ là Đạo soái lưu Hương! Nhưng, Đạo soái lưu Hương nào có thinh danh gì khiến các vị ngưỡng mộ? Lưu hương bất quá là một tên cường đạo, uy hiếp người, cướp tài vật, có xứng đáng chi cho các vị đến đây xem mặt?

Y vừa thốt, vừa liếc về Tiêu Phi nơi góc phòng.

Thay vì tức, Tiểu Phi đứng lặng tại chỗ, chắp tay sau lưng nhìn trả lại y, cười hì hì.

Dao trường Hoa giật mình, sửng sốt một lúc, rồi cau mày, rồi cười nhẹ, hỏi:

-Hương soái khiêm nhượng quá? Trên giang hồ, còn ai không biết Hương soái cướp giàu để giúp nghèo? Ai ai cũng ca tụng Hương soái là bậc đại nhân đại nghĩa! Thiết tưởng chẳng người nào dám cho Hương soái là cường đạo cả! Hồ thiết Hoa bật cười ha hả:

-Trước mặt tại hạ, chẳng ai dám nói gì, sau lưng tại hạ, ai ai cũng khinh miệt! Điều đó, tại hạ còn lạ gì?

Dao trường Hoa lại giật mình, rồi bật cười khan:

-Hương soái hào sảng, đại phương quá chừng! Hắn sợ đối tượng sẽ nói thêm những gì khó nghe nữa nên tiếp luôn:

-Tại hạ xin giới thiệu một vài bằng hữu với Hương soái… Rồi hắn chỉ từng người:

đây là Mao kiên Quang, ngoại hiệu là Thần Quyền vô địch Đại Tiêu Khách… đây là Triệu đại Hải… Hắn kể một loạt ai ai cũng là những tay phi thường, ai ai cũng là Thàn quyền, Thần đao, vô địch, oai chấn… Hồ thiết Hoa nhìn người, nghe tên nghe hiệu, muốn cười lắm, nhưng cố dằn lòng.

Y bình tĩnh hỏi:

-Các vị đến đây, có điều chi chỉ giáo tại hạ chăng?

Triệu đại Hải hấp tấp thốt:

-Bọn tại hạ từ lâu, ngưỡng mộ Hương soái vũn công cao, tửu lượng lớn, hôm nay may mắn được gặp mặt, muốn kính tặng mấy chén rượu.

Hồ thiết Hoa cười vang:

-Lầm rồi! Lầm rồi! Tại hạ thật sự có chút vũ công song tửu lượng thì kém lắm, cái ngươi cao tửu lượng, chẳng phải tại hạ, mà là một người khác, hiện đang có mặt trong phòng này! Y chỉ tay.

Mọi người nhìn theo tay y.

Hồ thiết Hoa bật cười ha hả:

đó! Người đó! Hồ thiết Hoa đại hiệp! Bậc đại anh hùng, đại hào kiệt đó! Nếu các vị muốn đãi rượu thì nên mời Hồ đại hiệp đây! Tất cả những người bên ngoài kéo nhau vào phòng. Trong số hơn mười người hiện diện, đã có năm người đến bao vây Tiểu Phi.

Hồ thiết Hoa muốn báo thù Tiểu Phi chơi ác, không đợi ai mời chung, mà cũng chẳng cần ai mờiy, y tự rót tự uống, đúng ba chén, bật cười lớn:

-Thực ra, Hương soái này đối với Hồ đại hiệp, vừa kém tửu lượng, vừa kém vũ công, động thủ thì không chịu nổi Hồ đại hiệp năm mươi chiêu, động khẩu thì Hồ đại hiệp uống hai, tại hạ uống một… Tất cả đều trố mắt nhìn Tiểu Phi.

-Thật vậy? Hồ đại hiệp… Tiểu Phi bị gậy ông đập lưng ông, không còn nói chi được nữa, chỉ cười khổ, đưa tay vuốt chót mũi.

Bỗng một tiếng vù vang lên.

Một vật gì đó đen sì, từ bên ngoài bay vào. Kình phong từ vật đó phát ra, quet ngang cửa sổ, gây những tiếng động lách cách… Vật đó rơi đúng trên mặt bàn.

Những gì trên mặt bàn bị tung lên.

Vật đó, là một bồn nuôi cá! Bồn rất to, ít nhất cũng nặng trên năm trăm cân! Bồn chứa nước đầy, bị lao vút đi rồi rơi xuống, nước không bắn lên một hạt nào! Người nào đó, quăng chiếc bồn vào đây, chẳng những có thần lực mà còn có vũ công phi thường! Không hẹn mà đồng, bọn Dao trường Hoa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên cội ngô đồng có hai bóng người.

Họ vận áo rất dài, màu đen, mặt bao nạ.

Người thấp mang nạ cười, người cao mang nạ khóc. Nạ lại khác màu, một trắng một xanh.

65. Chương 65: Anh Hùng Hội

Cơn gió quét qua, tung bay tà áo của hai người đó, chừng như một luồng khí lạnh bốc ra từ tà áo họ, cuốn đến khung cửa sổ.

Dao Trường Hoa bất giác rung người.

Hắn rung rung giọng, hỏi:

-Hai người đó… là… bằng hữu của Hương soái?

Hồ Thiết Hoa đã đóng vai của Tiểu Phi, phải đóng luôn, lắc đầu:

-Không phải! Dao Trường Hoa kinh hãi:

-Thế họ là những ai?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Tại sao cát hạ phải hỏi? Đường đường là đệ tử phái Thiếu lâm, là địa chủ của vùng này, mà không biết được tại địa phương có những ai, cát hạ không biết được thì còn ai sẽ biết cho?

Dao Trường Hoa bắt buộc phải uỡn ngực, làm gan giương mắt nhìn ra ngoài lượt nữa.

Hắn bắt gặp bốn ánh mắt lạnh lùng, bốn ánh mắt cùng nhìn vào hắn.

Người mang chiếc nạ cười, bật cười khanh khách, từ từ thốt:

-Không ngờ tại đây cũng có một nhân vật phái Thiếu lâm! Lỗi quá! Lỗi quá! Người đó vừa thốt, vừa cúi mình xuống nhặt một viên đá đặt vào giữa hai bàn tay. Hai bàn tay đó áp nhẹ vào nhau, viên đá vỡ vụn thành bột. Y dang hai bàn tay ra, bột đá rơi xuống đất.

Đừng nói bọn Dao Trường Hoa sợ hãi đến xanh mặt, mà bọn Tiểu Phi cũng hết sức kinh khiếp.

Người mang nạ sắt buông giọng lạnh lùng:

-Từ lâu nghe giang hồ ca tụng Thần Quyền của phái Thiếu Lâm độc đáo, tại hạ từng ao ước được xem một lần. Chẳng hay bằng hữu có hạ cố cho tại hạ thỉnh giáo tuyệt học?

Giọng nói phát ra như tiếng khóc, mang nạ khóc thì phải có ngôn từ cô đọng phù hợp với trạng thái đó.

Dao Trường Hoa thở dốc:

-Tại hạ… tại hạ… Bỗng, hắn nghe đôi chân mình mềm nhũn xuống, rồi hắn ngã lên mình Triệu đại Hải.

Mao Kiến Quang liếc mắt sang Hồ Thiết Hoa làm gan, cao giọng hỏi:

-Bằng hữu là ai? Chẳng lẽ không biết được người thuê gian phòng này là ai à?

Người mang nạ khóc hỏi lại:

-Ai?

Người mang nạ cười tiếp:

-Còn phải hỏi là ai? Bất quá, cũng chỉ là một bọn khoác lác, bọn chuột nhắt, khiếp nhược, chuyên hống hách những người yếu thế chớ còn là ai nữa?

Y bật cười vang kết thúc câu nói.

Mao Kiến Quang trầm giọng:

-Bằng hữu dè dặt lời nói một chút! Trong gian phòng này, hiện có mặt Hồ đại hiệp và Hương soái đấy nhé! Người mang nạ khóc lạnh lùng thốt:

-Chúng ta hôm nay đến đây cốt ý tìm gặp Hồ đại hiệp và Hương soái. Trong phòng, ai là bằng hữu của hai người đó, thì đứng chung với họ, ai không liên hệ gì đến họ, đứng nép qua một bên.

Trong khi thốt, y đưa bàn tay ra, sau khi thốt xong, y vỗ nhẹ bàn tay vào thân cây ngô đồng.

Tàng cây rung chuyển, lá cây đổ xuống rào rào.

Bọn Dao Trường Hoa xám mặt, lập tức rút vào một góc phòng. Có ai là bằng hữu của Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi đâu, mà dám đứng lại đó với họ?

Tách ra làm hai nhóm riêng biệt rồi, Mao Kiến Quang chừng như cho là chưa đủ, lại cười vuốt, rồi thốt bâng quơ với đồng bạn:

-Chúng ta có ai quen biết cho với Hương soái và Hồ đại hiệp đâu, phải không các bạn?

Một người phụ hoa.:

-Tuyệt nhiên không có quen biết chi cả!… Ai là Hương soái?… Ai là Hồ đại hiệp? Các bạn có biết không?

Họ tìm cách thanh minh, họ không liên quan mảy may với bọn Tiểu Phi.

Người mang nạ khóc lạnh lùng:

đúng là bọn chuột nhắt mà! Bọn sớm đầu đánh rối, bọn phản trắc, bọn xu hướng, lợi thì nhào vô chia, hại thì phóng chân chạy chết! Người mang nạ cười gọi:

-Không liên quan đến Hương soái và Hồ đại hiệp thì hai người bước ra ngoài đi! Hồ Thiết Hoa đột nhiên bước đến gần Mao Kiến Quang, cười hì hì, hỏi:

-Tại hạ cùng Mao đại Tiêu khách quen thân với nhau từ nhiều năm qua, chẳng lẽ trong cảnh này, lại không giúp nhau được gì sao?

Mao Kiến Quang biến sắc mạt trắng nhợt, rung rung giọng cãi:

-Cát hạ… tại sao cát hạ nói thế? Cát hạ là ai, tại hạ nào biết? Đừng nhận vu vơ chứ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ngươi đã không nhận ta, thì chén rượu này phải hoàn lại ngươi! Y nâng chén rượu, trút xuống đầu Mao Kiến Quang.

Mao Kiến Quang sững sờ, ngây như tượng gỗ.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Xem ra, ngươi nên đổi hiệu lại là Đại ngốc Khách mới hợp lý! Câu nói vừa buông dứt, y đã bay qua cửa sổ, ra ngoài rồi! Thoáng mắt, y đã khuất mình trong bóng đêm. Sử dụng khinh công tinh diệu đến mức độ đó trên thế gian này, phỏng có mấy tay?

Hai bóng người bên ngoài, vừa thấy Hồ Thiết Hoa nhít động thân pháp Tiểu Phi cũng kèm theo sát bên, họ không chịu kém, quay mình dở thuật khinh công vọt đi.

Hai trước hai sau toàn là những tay thượng đẳng khinh công, cùng rời khách sạn chạy đi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không cần bức cận, giữ khoảng cách vừa phải.

Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Tiêu Phi, điểm nụ cười khổ, thốt:

-Ta nghĩ, những kẻ đối đầu lợi hại của ngươi, trên giang hồ không phải hiếm.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hai người đó không phải là cừu nhân của ngươi sao?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Cừu nhân của ta? Ta chưa từng gặp bọn họ lần nào mà?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Chứ ta có gặp họ lần nào đâu?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi cố nghĩ xem, hai người đó nhất định là đến tìm ngươi! Giả như ta có cừu nhân, thì cừu nhân của ta không có công phu cao như vậy đâu! Bất quá chỉ có Quỷ Vương Hàn Phi, mà Hàn Phi thì đã thành quỷ thực sự từ ba năm trước! Tiểu Phi lắc đầu:

-Ta không nghĩ ra nổi họ là ai! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không biết người, ngươi cũng không nhận ra vũ công của họ sao? Phải biết, trên giang hồ không phải có nhiều người tài cao cỡ họ! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Chưởng lực của họ thuộc âm nhu, chừng như xuất xứ từ Kim ty Miên chưởng pháp của phái Nam Tông. Nhưng, luyện Kim ty Miên chưởng đến mức hoa? hầu, tring vong ba mươi năm nay, chỉ có một Phương tiên Khách! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Dù là Phương tiên Khách, bất quá cũng chỉ một người. Nhưng, đây lại là một đôi!... Tiểu Phi tiếp:

-Ta biết, họ chẳng phải là Phương tiên Khách, cho nên ta không nghĩ ra nổi! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Vô luận hai người đó là ai, đêm nay chắc chắn là chúng ta phải gặp một trường ác chiến rồi! Ta cứ tưởng là rời sa mạc, trở về đây, ít nhất cũng được hưởng được mấy hôm thanh nhàn. Ngờ đâu ngay trong phút giây đầu tiên, dẫm chân lên đất cũ, lại phải đùa giỡn với tử thần! Nếu biết như thế này, ta đã theo quách Tỳ bà công chúa sang Quy tư quốc còn hơn! Họ vừa đàm đạo vừa lao vút mình đi với tốc độ đều. Phía trước, hai người kia cũng giữ tốc độ đều đều.

Họ dần dần đến vùng hoang vắng, trước mắt có lửa đóm trập trùng, lửa chao chao theo gió như lửa ma.

Nếu là lửa ma, thì nơi đó đúng là một phần mộ.

Nếu không là lửa ma, thì đó là lửa gì?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Lại là một phần mộ nữa rồi đó! Sao lạ lùng thế? Cứ mỗi lượt có người muốn giao thủ với ta, thì y như là họ chọn một mộ phần! Họ tìm cách đưa ta đến đó... Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu muốn mời chúng ta uống rượu, thì họ đưa ta đến tửu lâu. Còn như họ muốn giết chúng ta, đương nhiên hị phải chọn phần mộ. Bởi còn nơi nào thuận tiện hơn khung cảnh đó! Ta nghĩ, hợp lý lắm! Một ngọn gió lạnh quét qua, nhiều lửa đóm lại đến?

Trăng cùng trời trăng! Nhưng, ánh trăng tại đây sao nhạt lạnh, thê lương vô vùng! Mà địa điểm nào phải cách xa gì ngôi khách sạn lắm đâu?

Dưới ánh trăng đó, từng nấm mộ nhô lê, có nấm đất còn mới, có nấm phủ cỏ đầy, có nấm trắng pha màu đá.

Vô số những nấm mộ, bởi vì nhiều quá, nên không còn hàng còn lối nữa.

Phần mộ nào lại chẳng thê lương? Ngày đã thê lương rồi, đêm lại càng thê lương hơn! Càng thê lương hơn nữa, là xa xa có tiếng chó sủa vọng đến rời rạc lạc lõng! Trăng lạnh, lửa ma, chó tru, gió rợn, tất cả tạo cho phần mộ một vẻ hãi hùng.

Hồ Thiết Hoa không còn cười được nữa.

Hai bóng phía trước đã dừng chân.

Dừng chân rồi, họ quay lại trong tư thế đối diện. Họ nhìn bọn Tiểu Phi.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa từ từ chậm chân, bước từng bước một đến gần.

Nơi đó, có bốn cỗ quan tài.

Trên mỗi quan tài, có phủ một chiếc chiếu.

Người mang nạ khóc đưa tay chỉ các cỗ quan tài, thốt:

-Mời! Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, cười nhẹ:

-Nếu chuẩn bị sẵn cho nhau, tại hạ nhận thấy quan tài quá nhỏ! Người mang nạ cười, bật cười khanh khách:

Giả như chặt làm hai đoạn, thì cái xác lớn bao nhiêu cũng vừa! Hồ Thiết Hoa cũng bật cười khanh khách, cười nhại lại tiếng cười đối phương:

-Cát hạ đồng thân vóc với tại hạ, thảo nào lại chẳng có ý kiến hay! Người mang nạ khóc lại chỉ quan tài:

-Mời ngồi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Chẳng trách gần đây những xưởng tạo quan tài rất phát tài! Thì ra, có người mua quan tài dùng thay ghế! Tiểu Phi đã ngồi rồi, y cũng phải ngồi.

Mỗi người chiếm một cỗ quan tài, song phương đối diện nhau.

Tiểu Phi điểm phớt nụ cười, hỏi:

-Quý tánh cao danh các vị? ý tứ của hai vị? Tại hạ có thể biết được chăng?

Chúng ta có hiềm khích gì với nhau từ trước chăng?

Buông một câu, hỏi ba điểm! Đối phương không đáp một điểm nào! Bỗng người mang nạ khóc vẫy tay:

- Dọn rượu ra! Hồ Thiết Hoa giật mình, bật cười lớn:

-Các vị mời bọn tại hạ đến đây uống rượu à?

Người mang mặt nạ khóc lạnh lùng:

-Rất tiếc, tại đia phương này chẳng có gì xứng đáng, hiến quý vị! Từ sau các bụi cỏ, hai người bước ra.

Họ vận y phục đen, họ đeo nạ lạ lùng.

Mỗi người vác một cỗ quan tài.

Quan tài lớn vô cùng! Hai người đó đặt tại khoảng giữa song phương.

Đoạn họ nghiêng mình chào, rồi lui vào bụi cỏ.

Họ như từ dưới lòng đất chui lên, làm xong phần việc rồi lại chui xuống.

Người mang nạ khóc lại đưa tay chỉ một cỗ quan tài thôt:

-Mời! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Mời? Mời chi?

Người mang nạ khóc vắn gọn:

-Ăn! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ăn xác chết?

Người mang nạ khóc lạnh lùng:

đến mộ địa, không ăn xác chết thì ăn gì?

Hồ Thiết Hoa giật mình, rồi cười ha hả:

-Thú vị quá! Thú vị vô cùng! Bỗng y ngưng cười.

Người mang nạ cười, giở nắp quan tài lên. Y lấy ra một cánh tay còn rỏ máu ròng ròng, đưa lên miệng, cắn nhai nuốt ngon lành! Y vừa ăn, vừa cười vừa thốt:

-Thịt người mới chết, chưa mất mùi vị! Ăn được quá! Máu tươi vấy miệng, chảy xuống thành giòng.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, bất giác la to:

-Các vị... Nhưng, Tiểu Phi đã bật nắp một cỗ quan tài, lôi ra một cánh tay cũng rỏ máu, chàng đưa lên miệng cắn, nhai, nuốt ngon lành. Máu chảy giòng hai bên mép.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Bất thình lình, y nhảy dựng lên quát:

-Lưu Hương! Ngươi học đâu cái lối ăn thịt người chết thế?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ăn được lắm! Cứ thử đi thì biết! Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ.

Hai người đó, bật cười vang.

Người mang nạ khóc thốt:

-Biết lắm mà! Chúng ta không lừa nổi Hương Soái! Vừa lúc đó, mấy mươi ngọn đèn cùng lúc bật cháy, bao quanh cục diện, chiếu sáng như ban ngày.

Bây giờ, Hồ Thiết Hoa mới nhận ra những cánh tay đó là những vật nguỵ trang, còn máu là nước đường nhuộm màu.

Dưới ánh trăng mờ, còn ai không lầm?

Nhưng, Tiểu Phi không lầm.

Hồ thiết Hao trầm giọng:

-Các vị định giở trò quỷ gì thế?

Người mang nạ cười tháo chiếc nạ ra, để lộ mặt thật cười vang:

-Giở trò quỷ để đùa Hồ huynh, tiểu đệ mong Hồ huynh bỏ quá đi cho! Thì ra, người đó là Lý Ngọc Hàm.

Và người kia, đương nhiên là Liễu Vô My.

Hồ Thiết Hoa tung người lên không, cười lớn:

-Thú vị thay! Cực kỳ thú vị! Hai vị quả thật cao kiến! Liễu Vô My điềm nhiên:

-Tôi biết, hai vị thế nào cũng bị bọn ác khách đó gây phiền phức, không phương thoát thân, nên nghĩ ra một lối đùa, giải muộn cho hai vị.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Nhưng vẫn chưa qua mắt được Lưu Hương huynh! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Hắn có nhãn lực khá lắm! Nhưng tại hạ không ngưỡng mộ, bởi có nhãn lực khá, khám phá ra nhiều việc quá, thành mất thú. Vĩnh viễn hắn không hưởng nhiều thích thú như tại hạ! Tiểu Phi cười.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười.

Trong quan tài, có đủ loại trái ngon, có rượu quý, có thịt lạ. Cái đặc biệt là khung cảnh của cuộc rượu! Chính cái đặc biệt đo tạo hào hứng cho cả bốn người, tửu lượng của họ chừng gia tăng thập bội! Hồ Thiết Hoa khoái trá cực độ, luôn luôn cười lớn, uống đậm, thố to.

Y gật gù lên mặt:

-Bình sanh tại hạ cũng hay tạo những trò hoang đường, song phải nhìn nhận hai vị thủ đoạn hơn nhiều! Lý Ngọc Hàm hỏi gấp:

-Hồ huynh có bất mãn chăng?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Bất mãn? Trái lại thì có! Nếu bắt buộc phải chịu đựng cái bọ Đại tiêu Khách thêm mấy phút giây nữa, tại hạ có lẽ phải nôn mửa ra đấy! Liễu Vô My mỉm cười:

-Tôi mang nạ khóc, song thấy Hồ huynh đổi tên, đổ rượu cho cái gã Đại tiêu Khách cũng khó khỏi nín cười! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

-Nếu được Tẩu phu nhân nghe lọt, chắc chắn tại hạ không dám đổi tên gã! Tiểu Phi bỗng cất tiếng:

-Trên giang hồ, ai ai cũng biết, trong võ lâm hiện nay có ba đại thế gia, cái danh vọng vẫn được duy trì qua nhiều thế hệ rồi, không kém ba bang bảy phái lớn! Mỗi thế gia đều còn lưu truyền tuyệt học đến nay, chưa hề thất lạc. Những tuyệt học đó, có thể liệt ngang với môn La Hán Thần Quyền của Thiếu Lâm, Lưỡng

Nghi kiếm pháp của Vũ Đương. Tử đệ của ba đại thế gia đó lại quá cẩn thận tuân trọng gia pháp, nên không thường góp mặt trên giang hồ!... Không ai hiểu chàng có dụng ý gì, khi đề cập đến đại thế gia của vũ lâm, nên yên lặng chờ nghe chàng kết luận.

Chàng tiếp:

-Mãi đế ba mươi năm gần đây, người trong ba đại thế gia đó mới bắt đầu xuất hiện. Tuy họ không thích gây sự, song ai ai cũng ngán họ. Giả như... Hồ Thiết Hoa ngứa miệng, không chờ lâu được:

-Như Nam cung thế gia, có Nam cung Bình, năm xưa, trong một đêm, lão thanh trọn mười tám trại tại Thái hành Sơn, bọn thảo khấu Thái hành bắt đầu từ ngày ấy suy tàn luôn! Tiểu Phi mỉm cười:

-Việc đó cách đây độ năm mười năm rồi, và Nam cung công tử cũng quy tiên mười năm trước đây thôi! Chàng tiếp:

-Trong khoảng đôi ba mươi năm sau này... Hồ Thiết Hoa lại chặn:

-Trong thời gian đó, có Lý quan Ngư lão tiền bối tại ủng Thuý sơn trang, thử kiếm tại Kiếm trì, mời ba mươi mốt vị kiếm khách lừng danh trong thiên hạ ấn chứng kiếm pháp. Với thanh Ngư trường kiếm, Lý lão tiền bối biểu diễn tám mươi mốt đường của tuyệt học Lăng Phong, các vị kiếm khách vô cùng khâm phục! Từ đó, Lý lão tiền bối được suy tôn là đệ nhất kiếm thủ trong thiên hạ! Tiểu Phi vỗ tay:

-Cho nên cái danh lớn của ủng Thuý sơn trang bất diệt trên giang hồ, dù đã trải qua ngàn năm lịch sử vũ lâm! Chàng cười vang, rồi đột nhiên hướng mắt thẳng đến Lý Ngọc Hàm tiếp luôn:

-Tài cao như Lý huynh, với lứa tuổi của Lý huynh, thiết tưởng chẳng có nhiều người thành tựu được như vậy! Nếu tại hạ đoán không lầm, thì Lý huynh xuất thân từ ủng Thuý sơn trang?

Lý Ngọc Hàm đáp:

điều đáng tủi thẹn cho đệ là chưa đủ tài làm rạng rỡ tông môn, xứng đáng với kỳ vọng tiền nhân.

Y đã thừa nhận! Tiểu Phi mỉm cười:

-Lý huynh khiêm nhượng quá chừng! Rồi chàng hỏi:

-Chẳng hay Lý huynh là chi của Lý quan Ngư lão tiền bối?

Lý Ngọc Hàm đáp:

đó là gia phụ! Hồ Thiết Hoa vô cùng hứng khởi, vỗ tay cười vang:

-Thảo nào hai vị chẳng có tư cách phi phàm! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Thời gian nào lại chả có anh hùng của thời gian đó? Ngày xưa, ủng Thuý sơn trang có thinh danh trọng vọng, thì ngày nay thinh danh đó lu mờ rồi. Bởi tại không đủ tài duy trì cái khí thái của tiền nhân! Do đó, tại hạ không dám dùng đến mấy tiếng Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ! Không để Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa chặn lời, y tiếp luôn:

-Năm xưa, tại Lục Vũ Trà Đình bên cạnh Kiếm Trì, gia phụ được các vị kiếm khách tiền bối tán thưởng bao nhiêu, thì ngày nay tại hạ không làm sao chần hưng nổi, cái thinh danh đó đi dần vào điêu tàn! Ngày nay trên giang hồ xuất hiện biết bao nhiêu tay kiếm khách phi phàm, hơn hẳn các vị tiền bối! Cứ theo lời gia phụ, thì người đáng gọi là Thiên Hạ đệ nhất kiếm, là Tiết Y nhân đại hiệp! Tiểu Phi mỉm cười:

điều đó chẳng có gì đáng nói, bởi Lý lão tiền bối có cái ý thành thực khích lệ hậu sanh, chứ tại hạ cũng từng nghe nói đến Tiết y Nhân. Theo tại hạ nhận xét, thì làm gì họ Tiết vượt qua nổi Lý lão tiền bối.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Phải! Lý huynh quá đỗi khiêm nhường, đành rằng khiêm nhường là một đức tánh, song quá đỗi khiêm nhường lại thành ra khách sáo đến thành thật! Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Hai vị có chỗ chưa hiểu. Gia phụ từ nhiều năm qua nhiễm bịnh nan y, cho đến nay, người còn ôm bịnh nằm giường, và hơn mười năm rồi, người chưa hề nắm chuôi kiếm trở lại! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thế à?

Cả hai cùng thở dài.

Lâu lắm, Lý Ngọc Hàm lại cười, thốt:

-Luận về kiếm suông, thì có thể chúng ta kể Tiết y Nhân trong số nhưng luận về cơ trí, về ứng biến linh hoạt, thì trên giang hồ đừng ai mong so hàng với Đạo Soái lưu hương! Tiểu Phi chưa kịp nói gì, Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Có thể hắn cũng có chút tài, chút trí, song Lý huynh không nen tung hắn lên mây xanh, cho Lý huynh biết, hắn không khiêm nhường như Lý huynh đâu nhé, hắn sẽ xem trời bằng vung đấy nhé! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Còn như, nói đến những sự việc gây chấn động mạnh trên giang hồ trong mấy năm sau này, thì những việc đó phần lớn đều do Lưu hương huynh tạo nên. Chẳng hạn, nếu không có Lưu Hương huynh, thì còn ai khám phá được âm mưu của bọn Nam cung Linh và Diệu tăng Vô Hoa? Còn ai vãn hồi được thinh danh của võ lâm và Cái bang?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Việc quá nhỏ mọn, Lý huynh lưu tâm làm gì? Tại hạ thấy thẹn khi nghe ai đề cập đến! Liễu Vô My chen vào câu chuyện:

-Cơ trí, đã có Đạo Soái Lưu Hương, song về phương diện thác lạc, minh chánh, thẳng thắnm thì phải kể đến Hồ Thiết Hoa. Có đúng vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Tẩu phu nhân nói đúng đó! Liễu Vô My tiếp:

-Còn một việc này nữa, là tửu lượng! Trên đời này có ai cao tửu lượng hơn Hồ Thiết Hoa?

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

đúng luôn! Tiểu Phi gật đầu:

đúng lắm! Trên thế gian này chẳng ai mau say bằng ngươi! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Tiểu tử định xỏ nhẹ ta phải không? Có một ngày nào đó, ta sẽ cùng ngươi thử sức một lần, xem ai ngã trước! Liễu Vô My cười nhẹ:

-Vậy là tuyệt! Tôi dám quả quyết cuộc so tài đó sẽ gây nên nhiều hào hứng lắm lắm! Tiểu Phi tiếp luôn:

-Tuy nhiên, tại hạ phải tiết lộ cho hai vị biết trước để khỏi thất vọng, là ngoài cái việc nốc rượu, hắn chẳng còn biệt tài chi cả! Lý Ngọc Hàm chuyển hướng câu chuyện:

-Tại hạ hết sức khâm phục tánh cách phóng khoáng của các vị. Được kết giao bằng hữu với các vị, là một vinh hạnh lớn cho bất kỳ ai. Đáng hận cho tại hạ là không được kề cận với các vị luôn mấy ngày đêm liền, cho thoa? niềm khát vọng! Liễu Vô My tiếp:

-Bởi, chúng tôi không dám tin tưởng là các vị sẽ nhận lời mời của chúng tôi đến tận ủng Thuý sơn trang, nơi đó có Lục Vũ Trà Đình, cạnh trà đình, có suối nước trong, pha trà rất ngon… Hồ Thiết Hoa sàng mắt lên vỗ tay:

-Từ lâu, tại hạ nghe trên chốn giang hồ truyền thuyết, ủng Thuý sơn trang là một cảnh trí tân kỳ, thường mơ ước một ngày nào đó được đến tận quý địa phương, thưởng ngoạn một thời gian… Y nhìn thoáng qua Tiểu Phi, dò cái ý xem sao, rồi thở dài tiếp:

-Rất tiếc tại hạ phải đi theo hắn tìm mấy người bằng hữu! Tiểu Phi thốt lên:

-Tại hạ cũng thường hoài niệm bái yết Lý lão tiền bối, tiếc thay bên cạnh còn nhiều sự việc dở dang chỉ sợ không thể đem cách ngày tháng. Giả như một ngày nào đó, mọi sự được an bày, thì nhất định là tại hạ phải đến tận nơi, đáp tạ thạnh tình của hai vị dành cho ngày hôm nay! Liễu Vô My chớp mắt:

-Thế thì đáng hận quá! Bởi tại nhà tôi, còn có mấy vị đang nuôi mộng được hội diện với các vị! Tiểu Phi cau mày:

-Ạ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi muốn biết những người đó là ai à?

Y tiếp luôn:

-Có gì lạ đâu, trên đời này, có ai không muốn thấy mặt cái gã côn đồ, ngang dọc cướp bóc, giật của đoạt tiền của thiên hạ? Dù cho ai cũng muốn thấy mặt, ngươi nào phải những người muốn thấy mặt ngươi mà cao hãnh?

Liễu Vô My bật cười khanh khách:

- Dù sao thì các người đó cũng thành tâm muốn gặp Đạo Soái Lưu Hương, họ là những thiếu nữ đang xuân như nụ hoa còn chúm chím, họ rất thông minh, họ hiểu đời không kém những người từng trải! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ạ?

Liễu Vô My tiếp:

-Những vị cô nương đó, có thể bảo là văn võ kiêm toàn, dung mạo vô song, trong đó có một vị học vấn rất cao thâm! Hồ Thiết Hoa lại trố mắt:

-Tẩu phu nhân có thể cho biết tên họ cô nương đó?

Liễu Vô My gật đầu:

-Vị cô nương đó, tên là Tô Dung Dung!

66. Chương 66: Ám Khí Chi Vương

Nền trời không mây, trông cao vút. Không khí mát sáng vô cùng.

Ba cỗ xe hoa lệ do ngựa kéo bon bon, lao vút trên con đường giữa hai hàng cây tán rậm.

Trong cỗ xe đầu, mường tượng không có người, nhưng bên ngoài đầu xe, lại có sáu đại hán vận y phục chẹt, gã nào trông cũng ngang tàng, nhìn thoáng qua ai cũng biết, họ là những hảo thủ trong vũ lâm.

Họ có thể tự mình lập nên sự nghiệp, tạo nên thinh danh, song họ cam tâm làm nô lệ cho người.

Thì không cần tìm hiểu, cũng biết chắc chắn rằng chủ nhân của họ hẳn phải là bậc phi thường vậy! Trong cỗ xe cuối cùng, thỉnh thoảng có âm thinh ấm dịu trong trẻo vang lên.

Rất tiếc, cửa xe đóng kín, khách đi đường khôn glàm sao nhìn được mặt người trong xe.

Những tiếng cười đó, là do Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa phát lên.

Nghe nói bọn Tô Dung Dung đang ở tại Ủng Thúy sơn trang, thì làm sao họ không theo Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My?

Cỗ xe không thể tạo cầu kỳ như của Cơ băng Nhạn, song vẫn có đầy đủ tiện nghi. Ngồi xe đó mà đi ngàn dặm, chẳng ai nghe mệt mỏi chút nào! Tiểu Phi chốc chốc lại hỏi:

-Bọn Tô Dung Dung làm sao đến Ủng Thúy sơn trang?

Và Liễu Vô My chỉ đáp gọn:

-Phải để cho tôi dành một sự bất ngờ cho các vị chứ? Đến nơi rồi, tự nhiên sẽ biết, hỏi làm chi?

Xe không phải đi một ngày một bữa mà tới nơi. Vả lại, càng vào sâu Trung Nguyên, con đường càng tấp nập.

Cái gì lạ mắt thì thiên hạ khoái nhìn, ba cỗ xe hoa lệ này đương nhiên phải bị khách đi đường chú ý.

Một hôm, xe đến phủ Khai Phong.

Thời gian vào lúc xế chiều, hoang hôn sắp xuống. Đoàn xe dừng lại đó, nghỉ đêm.

Rượu, cơm xong, ai về phòng nấy ngơi nghỉ.

Như quen tánh, Hồ Thiết Hoa sang phòng Tiểu Phi nói chuyện trên trời dưới đất.

Tiểu Phi đêm nay cũng cảm thấy khó ngủ.

Sắp gặp lại cố nhân, sắp dấn thân vào chốn lạ, biết đâu chẳng có nguy hiểm đang chờ?

Tự nhiên lòng chàng phải dao động.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

-Nhân sự của ngươi quả thật khá đấy! Đúng là vợ chồng Lý Ngọc Hàm sử dụng Kim Ty miên chưởng! Phương tiên khách không có đồ đệ, mà lại là hảo hữu của Lý quan Ngư, thì tự nhiên phải truyền tuyệt kỹ cho con của bạn! Tiểu Phi thở dài:

điều mà chúng ta không nghĩ đến nổi, là Thiên hạ đệ nhất kiếm khách của ngày nào, giờ đây chỉ còn là một phế nhân! Võ lâm dần dần mất nhân tài, nghĩ hàng tiền bối điêu tàn như lá rụng, rụng mãi đến trơ cành, lòng ta thêm chạnh niềm thương! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Có một đứa con như vậy, kể ra gia phong chưa đến nỗi nào. Lý Ngọc Hàm đã học được hai tuyệt kỹ Lăng Phong kiếm và Kim Ty miên chưởng, thiết tưởng trên đời này khó kiếm được một người khả dĩ đối thủ với hắn! Tiểu Phi trầm giọng:

-Theo ta nhận xét, Liễu Vô My không thua chồng nàng chút nào, còn về mặt khinh công thì nàng trên hẳn Lý Ngọc Hàm một bậc! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

-Ba đại thế gia trong vũ lâm, từ bao nhiêu thế hệ qua, có cái lối truyền nghệ cho dâu chứ không truyền cho con gái. Nàng là vợ Lý Ngọc Hàm, thì đương nhiên phải được Lý quan Ngư truyền vũ học. Cho nên, dù nàng có vũ công cao, ta cũng chẳng lấy lám lạ.

Tiểu Phi tiếp:

-Vô luận nàng về làm dâu nhà họ Lý lúc nào, nhất định thời gian đó không quá mười năm, mà bọn đệ tử thế gia tì bắt đầu học nghệ từ lúc lên ba, lên năm rồi. Lý Ngọc Hàm không ra ngoài cái lệ đó… Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng vậy, ta xem Lý Ngọc Hàm ít nhất cũng có mười năm công phu! Tiểu Phi lại tiếp:

-Nếu vậy thì đáng lý ra, vũ công của Liễu Vô My không thể cao hơn chồng. Trừ ra, nàng có mẹ là người trong danh gia vũ lâm! Nhưng, như ngươi đã nói những danh gia vũ lâm lại không truyền nghệ cho con gái! Huống chi trên thế gian này, có mấy người dạy con bằng Lý quan Ngư! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi hoài nghi lai lịch của nàng?

Tiểu Phi thở dài:

đã mấy phen, ta tìm cách hỏi nàng xuất thân từ môn phái nào, song nàng lại tránh né không cho ta biết sư phó nàng là ai. Do đó, ta nghĩ nàng không thuộc về bốn đại bang, bảy phái lớn trên giang hồ. Và ta cứ tìm hiểu mãi, xem trên đời này có vị tiền bối cao nhân nào mang họ Lý hay không!… Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Vô luận làm sao, giả như Liễu Vô My là Hoa. my Điểu, thì điều đó vẫn chẳng có hại chút nào. Nàng từng đối xử tốt với bọn ta, chính ta lại nhờ nàng cứu sống! Ta càng cảm kích nàng hơn! Tiểu Phi mỉm cười không đáp.

Bỗng có tiếng huyên náo từ phòng bên cạnh vọng đến.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vợ chồng son thường cãi vã với nhau, song chẳng lẽ họ đi đến chỗ động thủ với nhau?

Tiếng kêu la càng lúc càng dữ dội, nghe có vẻ thống khổ lắm! Đúng là âm thinh của Liễu Vô My.

Hồ Thiết Hoa chưa dứt câu đã vọt ra khỏi phòng rồi, Tiểu Phi đành phải đi theo ra.

Trong khách sạn không một ai chạy đến. Luôn bọn gia đinh, tỳ nữ của vợ chồng Lý Ngọc Hàm cũng vắng bóng.

Tiểu Phi lấy làm lạ nghĩ hay là bọn chúng điếc? Nếu không điếc, sao lại chẳng nghe gì? Giả như có nghe, sao chẳng một ai chạy đến?

Họ quá quen tai với sự cãi vã của vợ chồng Lý Ngọc Hàm chăng?

Đôi vợ chồng này, thường xô xát như thế lắm sao?

Đèn trong phòng Liễu Vô My đốt sáng.

Liễu Vô My rung rung giọng kêu lên:

-Ca ca giết tiểu muội đi! Giết đi! Hồ Thiết Hoa biến sắc! Y toan xô cửa bước vào.

Lý Ngọc Hàm an ủi:

-Nhẫn nại! Nhẫn nại một chút, hiền muội! Đừng làm kinh động đến người chung quanh! Liễu Vô My rên rỉ:

-Tiểu muội không còn đủ sức nhẫn nại nữa, đại ca ơi! Đau đơn như thế này, thà chết còn hơn! Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới biết không phải họ đánh nhau! Y thấp giọng hỏi:

-Nàng thọ bịnh bất ngờ?

Tiểu Phi đáp:

-Không phải bịnh bất ngờ đâu! Đó là một bệnh cũ, thời thường phát tác. Do đó gia nhân của họ đã quen rồi, nên chẳng một ai chạy đến.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Chắc là cơn đau hoành hành lắm, nên cỡ người như Liễu Vô My mới rên la như vậy! Nhưng bịnh gì đáng sợ thế?

Tiểu Phi trầm giọng:

-Bình thời, nàng như người thường, song lúc phát động lên, thì đáng sợ vô cùng! Như vậy có thể nàng trúng một loại độc cực kỳ lợi hại! Hồ Thiết Hoa biến sắc:

độc! Nếu nàng trúng độc, thì tại sao Lý quan Ngư không tìm cách giải độc cho nàng? Lý quan Ngư rất am tường y thuật kia mà? Ngoài ra còn có Phương tiên Khách, lão ấy cũng là một thần y. Vả lại có rất nhiều cao nhân dị khách hàng tiền bối ra vào tại úng Thuỷ sơn trang, chẳng lẽ bao nhiêu người đó không có phương pháp cứu Liễu Vô My?

Tiểu Phi thở dài, không đáp.

Tiếng rên của Liễu Vô My càng lúc càng thê thảm.

Lại có tiếng chiếc giường dao động, chuyển mình cót két, điều đó chứng tỏ nàng đang lăn lộn mạnh.

Lý Ngọc Hàm luôn miệng an ủi nàng.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Sao ngươi không vào đó, xem thử ra sao? Biết đâu chẳng có cánh cứu chữa cho nàng?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Nàng có tánh can trường lắm, không bao giờ nàng thích ai thấy nàng trong tình trạng khốn khổ như vậy. Chúng ta cứ để mặc họ, sáng ra hẵng hay! Bỗng, có tiếng lạch cạnh vang khẽ.

Một con chim đang ngủ trên cành cây ngô đồng gần đó, giật mình vỗ cánh bay đi.

Chim ngủ giật mình bay đi, chắc chắn là có động.

Tiểu Phi thấy có ánh thép chớp sáng trong tàng cây.

Rồi liền sau đó, một vầng điểm sáng từ tàng cây, bay vút xuống chỗ chàng đứng, đà bay nhanh vô tưởng.

Nếu không có con chim báo động, chắc chắn Tiểu Phi phải thọ hại rồi.

Cũng may cho chàng, có con chim cứu mạng.

Lập tức, chàng xô mạnh Hồ Thiết Hoa ngã xuống cạnh đó, đồng thời chàng cũng nhào theo nằm lên mình Hồ Thiết Hoa.

Đúng lúc. Một loạt tiếng lách cách vang lên.

Những điểm sáng bắn xuống nền nhà, đà bắn mạnh vô cùng, có nhiều điểm lún sâu trong nền.

Một bóng người rời tàng cây, lao vút đến đấu trường, thoát ra ngoài mất dạng Hồ Thiết Hoa còn bàng hoàng. Tiểu Phi đã bay theo bóng đó.

Nhìn qua chỗ đứng của Tiểu Phi, bất giác Hồ Thiết Hoa giật mình gọi với theo:

-Cẩn thận! Lão xú Trùn! Bạo vũ Lê hoa Đinh đấy! Y bay theo.

Trong bóng đêm, nào có bóng người, ngoài Tiểu Phi đang chạy đi lờ mờ ở phía trước?

Đêm xuống sâu.

Sương xuống dày, sương càng về khuya càng đục trông như khói mờ bao phủ khắp nơi.

Dần dần Tiểu Phi mất dạng.

Xa xa có ánh đèn chiếu lại. ánh đèn dần dần sáng rõ, đèn như ở ngoài màn sương, không bị che mờ.

Hồ Thiết Hoa không dám gây nên một tiếng động.

Y biết, trong tình huống đó, mọi tiếng động đều là cái đích của ám thị.

Bởi, có tiếng động là có người gây nên, ám khí cứ bắn về phía phát ra tiếng động, là hoá trừ mọi cuộc dòm ngó! Y lo sợ cho Tiểu Phi.

Tiểu Phi đang lâm vào trường hợp quá nguy hiểm! ít nhất y cũng nghĩ như vậy.

Bỗng, có vật gì chiếu sáng ngay trước mặt y.

Y vội đưa tay nhặt lên.

Thì ra, đó là chiếc hộp bạc.

Hộp dài bảy tấc, dày ba tấc, cách chế tạo cực kỳ tinh vi, trong hộp đựng châm, bởi ngoài hộp có ba hàng lỗ nhỏ, vừa đủ châm chui lọt.

Mỗi hàng có chín lỗ.

Mặt hộp có chạm hai hàng chữ, loại tiểu triện. Loại chữ này rất cổ, chỉ dùng để chạm trên các đồ cổ.

Hồ Thiết Hoa không hiểu gì cả, buột miệng thở dài nghĩ:

Xem ra, chẳng những ra khổ luyện khinh công, mà phải còn học vấn cho thật rộng rãi! Y muốn tiếp tục chạy tới, song một đạo kình phong cuốn gấp ngang y đồng thời một bàn tay chọt vào nách y, một bàn tay nữa chụp vào chiếc hộp.

Hồ Thiết Hoa nghĩ thầm:

-Hay cho tiểu tử! Ta đang tìm ngươi, ngươi lại dẫn xác đế! Lập tức y đánh ra một chưởng, đồng lúc tung luôn một ngọn cước.

Thế đánh rất đơn giản, song chiêu thức tối độc.

Người kia từ phía tả lướt qua, y xoay một phần tư vòng, vừa tránh thế công, vừa phản công.

Nhưng người đó có thân pháp linh hoạt hơn y, đảo bộ vòng qua phía hậu y, dễ dàng tránh chiêu độc đó.

Hồ thiết Hoa giật mình, toan quay người tì eo.

Người đó trầm giọng hỏi:

-Lão Hồ đấy phải không?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

-ngươi cũng như ta! Không dám lên tiếng, gặp là cứ đánh.

Tiểu Phi cũng cười khổ:

-Biết làm sao hơn! Thấy vật chớp sáng trong tay ngươi, ta đinh ninh ngươi là hắn? Không ngờ ngươi đoạt được vật đó của hắn! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ngươi không hiểu à? Gặp hắn ta tung ba chưởng, phóng hai cước, hắn tháo chạy bỏ vật này lại! Tiểu Phi giật mình:

-Thật vậy?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Không thật thì giả! Tiểu Phi bật cười:

-Ta biết ngươi không thể nào đuổi theo hắn kịp! Hồ Thiết Hoa cũng cười:

-Tay đệ nhất khinh công trong thiên hạ là Đạo soái lưu Hương còn không đuổi kịp, huống hồ là ta?

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu như đừng có sương mù, may ra ta còn làm được việc! Ta vừa ra đến ngoài tường, hắn đã cách ta độ năm mươi trượng rồi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Nhanh thế à? Nếu thế thì khinh công của hắn hơn hẳn của Lý Ngọc Hàm rồi! Tiểu Phi gật đầu:

-Chỉ sợ cao hơn một bậc là ít?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-So với ta?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu ngươi đừng uống rượu quá nhiều, thì có thể ngươi hơn hắn! Nhưng hiện tại… Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Hiện tại là sao? Không lẽ là ta lại không bằng vợ chồng Lý Ngọc Hàm?

Rồi không đợi Tiểu Phi nói gì, y cười nhẹ tiếp luôn:

-Ngươi đừng đáp, tránh cho ta khỏi thương tâm! Ta biết trước ngươi sẽ đáp như thế nào rồi! Tiểu Phi vẫn đáp:

-Thực ra thì ngươi chẳng kém vợ chồng Lý Ngọc Hàm, Nhất điểm Hồng, Nam cung Linh. Người này xem ra khinh công của hắn ngang với Diệu tăng Vô Hoa.

Nếu ta không chính mắt trông thấy Vô Hoa bị tên xuyên thủng yết hầu, thì ta có thể cho là Vo Hoa sống lại! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nói như ngươi, trên giang hồ rất hiếm tay khinh công cỡ hắn?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chắc vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại sao ngươi cứ gặp mãi những kẻ đối đầu lợi hại như thế chứ?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn hỏi lại:

-Vật gì trong tay ngươi đó?

Hồ Thiết Hoa đưa qua cho chàng:

-Xem đi, trên mặt có hai hàng chữ.

Y hỏi tiếp:

-Ngươi đọc được loại chữ đó chăng?

Tiểu Phi nhìn qua, thần sắc biến đổi liền chàng đáp:

-Lối chữ triện! Tiểu triện! Hồ Thiết Hoa hận:

-Vật là vật giết người, lại chạm khắc cầu kỳ, làm như là vật trang sức quý báu! Có khác nào một ca kỹ, ngày ngày tiếp hàng trăm khách, lại mặc một lúc mười chiếc quần? Làm như ta đây rất trinh bạch! Nếu phải là chữ thường, thì y không hận, vì chữ triện, y đọc không được nên hận.

Cái hận để chữa lỗi cho y, lỗi học kém! Tiểu Phi lắc đầu:

-Chẳng phải cố ý đâu! ám khí dù sao cũng thuộc về cổ vật, mà những người chế ám khí phần đông đều dốt vũ công. Họ là những tay thợ, chứ chẳn phải là hảo thủ vũ lâm, nên họ phải tỏ ra cầu kỳ ở điểm khác vậy thôi! Vấn đề tự ái mà! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Bỏ qua mấy chuyện đó đi, mấy chữ đó nói gì thế?

Tiểu Phi đáp:

-Ra là thấy máu! Về không thấy máu là bất tường! Dùng gấp trong cảnh gấp. ám khí chi vương! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Văn nhân, thường nói khoác! Một lần nữa lại có sự chứng nghiệm lời ta nói là đúng! Tiểu Phi thở dài:

-Chẳng phải hắn cố ý làm vậy để doa. khiếp người đâu! Chàng tiếp:

-ám khí được chế tạo tinh xảo phát ra lại mạnh, có được vậy mới đúng lài loại vương giả trong số ám khí. Trong vũ lâm ngày nay, có bao nhiêu ám khí hữu danh, đem so với Bạo vũ Lê hoa Châm này, ít nhất cũng kém hai thành lực. Dùng ám khí, là quyết thủ thắng, nếu quá kém thì mong gì có kết quả như mong muốn?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu đem vật này so với ống Đồng châm của Thạch quan Âm thì sao?

Tiểu Phi mỉm cười:

đồng châm vút đi rất nhanh, song vừa thấy nó chớp sáng lên, ngươi có thể tránh kịp. Còn loại Bạo vũ Lê hoa Châm này, khi nó chớp lên thì chẳng ai tránh kịp! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Thế tại sao vừa rồi ngươi lại tránh kịp?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nhờ may thôi, lão Hồ! Bởi ta phát giác ra trước khi ám khí chớp lên. Tuy nhiên người phóng ám khí cách ta khá xa, chứ nếu ở gần mấy thước thì mạng ta kể như hi hữu rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vậy là vật này phải quý lắm?

Tiểu Phi gật đầu:

-Trong vũ lâm ngày nay, nó là vật vô giá! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

đã vậy người đó lại bỏ lại nó như thế này? Không là một người giỏi khinh công như hắn, lại không thể mang nó theo mình dù có việc gì khẩn cấp? Khẩn cấp cỡ nào cũng không nên bỏ, bởi nó là vật vô giá kia mà! Tiểu Phi lắc đầu:

-Ta không hiểu rồi! Đó là điều kỳ quái vô cùng! Đèn trong phòng Liễu Vô My đã tắt.

Có lẽ vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã ngủ rồi.

Hồ Thiết Hoa khêu đèn cho sáng, rồi thở dài:

đuổi mãi một lúc lâu, lại chẳng thấy một bóng ma nào! Đáng ghét thật, nếu không uống mấy chén rượu, chắc ta phải tứcuất mà chết! Trên bàn, có bình trà, có bình rượu. Hồ Thiết Hoa cho ràng chén rượu quá nhỏ, nên trút bỏ trà, lấy bình chứa rượu, định uống bằng bình trà, chứ không bằng chén.

Tiểu Phi lắc đầu, cười nhẹ:

-Ngươi chậm uống một chút, kể ra chúng ta cũng chưa chết gấp được. Chúng ta hãy ra xem Bạo vũ Lê hoa Châm có còn hay không! Chàng tay chụp đèn, tay nắm Hồ Thiết Hoa bước đi liền.

Trong nhà có lao.i côn trùng thấy ánh đèn là bay, bất chợt có mấy con bay ngang chén rượu, chẳng biết tại sao lại rớt xuống.

Cúng rớt ngay trong lòng chén.

Mem rượu bốc mạnh, con vật không làm sao bay lên nổi.

Rượu gì lại có hơi mãnh liệt như vậy?

Nếu Tiểu Phi chưa vội ra ngoài, hẳn chàng đã thấy sau khi con vật rơi vào chén rồi, một vầng khói xanh bốc lên ngay.

Khói bốc lên, con vật lại biến mất. Rượu, vẫn còn là rượu, con vật đã thành bọt, vì trong rượu có chất dung hoá xác của nó thành nước.

Nhưng, lạ lùng làm sao, rượu có pha thêm xác con vật, lai vẫn trong như thường, chẳng chút gợn đục.

Nếu loại rượu đó rớt vào dạ dày Hồ Thiết Hoa, thì y còn gì? Tất cả bộ phận trong người tan biến trước, rồi có thể đến cơ thể luôn sau đó.

Tại phủ thành Khai Phong, quanh năm rất ít cơn mưa, đất cứng khô như đá.

Lời búa mà đóng đinh vào đất cứng, cũng khó như đóng vầo đất đá, đất ngoài đường ngoài sân cứng đã đành, đất trong nhà cũng cứng dù ở trong mát.

Hai mươi bảy mũi kim châm ghim sâu vào đất.

Sâu đến lút đầu, chẳng có một ly nào ló khỏi mặt đất.

Tiểu Phi bảo:

-Ngươi đo xem, từ chỗ phóng ám khí đến đây khoảng cách được bao nhiêu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

độ năm trượng.

Tiểu Phi thở dài:

-Cách năm trương, dùng Bạo vũ Lê hoa Châm, tất cả những mũi châm đều chui vào đất cứng như đá! Cương mãnh thật! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta nghĩ, chúng ta nên mở chiếc hộp xem bên trong có cơ quan gì, phát động độc châm mạnh đến mức độ đó! Nhưng, y đã lấy mũi đao, đào một lỗ đất vít hai mũi châm lên.

Châm, mường tượng kim thêu, bất quá đuôi châm to hơn một chút.

Lạ làm sao, châm rất nhẹ, đặt vào lòng bàn tay, đưa trước gió, châm có thể bị gió cuốn như cuốn bông.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

-Vật nhẹ như thế này, mà hắn phóng đi mạnh, cắm sâu vào đất được? Nếu ta không thấy tận mắt, dù ai nói cho nghe, ta cũng chẳng tin nổi.

Tiểu Phi đáp:

-Vật gì, dù nhẹ đến đâu, bay nhanh là có sức mạnh, chính tốc độ đã tạo nên lực độ.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Chạm đất cứng còn cắm sâu được, nếu chạm da thịt thì sao? Có thể xuyên thủng người mà bay tuốt mất! Y đào đất, lấy tất cả hai mươi bảy mũi châm.

Thấy Hồ Thiết Hoa nắm số châm trong tay, Tiểu Phi cảnh giác y nhắc:

-Vật đó bén nhọn lắm đấy! Hãy cẩn thận!

67. Chương 67: Bạo Vũ Lê Hoa

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Không sao đâu! Ta biết, Bạo vũ Lê hoa Đinh không bao giờ tẩm độc. Sở dĩ nó không tẩm độc, là vì nó thừa sức giết người! Cả hai trở về phòng.

Hồ Thiết Hoa buông nắm đinh lên mặt bàn, rồi nâng chén rượu lên.

Y trước đó định dùng bình trà thay chén, song sau lại thay đổi ý kiến, lại rót rượu ra chén.

Rót rồi bỏ đó, chưa kịp uống, vì Tiểu Phi kéo y ra ngoài.

Y mỉm cười hỏi:

-Bây giờ ta uống được rồi chứ? Ngươi có muốn làm vài chén không?

Tiểu Phi cũng cười:

-Ta lại muốn uống trà! Bình trà còn đó, Hồ Thiết Hoa chưa đổ.

Tiểu Phi đặt đèn xuống, cầm bình trà lên.

Hồ Thiết Hoa đã đưa chén rượu gần miệng rồi.

Y không thể thấy được tàn tích con côn trùng hoá thân trong rượu. Tự nhiên, y cũng không biết luôn là rượu độc, uống vào là gan ruột tiêu tan ngay.

Nếu đúng thế thì chén rượu này là chén rượu cuối cùng trong đời y.

Và rõ rệt là y sắp uống, chắc chắn uống.

Ngờ đâu, Tiểu Phi vung tay hất chén rượu văng đi.

Hồ Thiết Hoa giật mình kêu lên:

-Ngươi điên từ bao giờ thế?

Tiểu Phi không lưu ý đến câu mắng, trầm giọng hỏi:

-Ngươi có thấy bình trà đây không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ta có đui đâu?

Tiểu Phi tiếp:

-Nhìn tay ta xem! Hồ Thiết Hoa lại kêu lên:

-Thực sự, ngươi có bao nhiêu chứng tất cả? Cứ mỗi lúc giở một chứng ra như thế? Bỗng nhiên lại bảo ta nhìn tay ngươi! Không lẽ bàn tay ngươi biến thành hoa mất rồi?

Tiểu Phi giải thích:

-Bàn tay này, cầm tay bình trà ta rót ra rồi, bình trà đặt xuông tay bình phải thuận thế với tay ta chứ?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Nghịch thế thì đã sao?

Tiểu Phi tiếp:

-Bình sanh ta có thói quen, cầm bình trà cầm bằng tay tả, cái tư thế đặt bình trà vẫn bất di bất dịch. Trong phòng này, chỉ có hai chúng ta, ta thì không đặt bình trà sai cách, còn ngươi nếu không lâm bệnh nặng, chẳng bao giờ ngươi mó đến trà.

Bây giờ, bình trà lại được đặt nghịch thế với ta! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Nghĩa là sao?

Tiểu Phi tiếp:

-Có người động đến bình trà! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chắc chắn người đó không phải là ta. Kẻ khác uống rượu say rồi, thích uống trà, còn ta, say rượu rồi, ngửi mùi trà càng say thêm! Tiểu Phi trầm giọng:

-Như vậy là có người vào đây lúc ta vắng mặt, người đó có cầm bình trà lên. Tại sao y vào đây lúc ta vắng mặt? Tại sao y cầm bình trà? Hẳn phải có một lý do, không lẽ duyên không cớ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nghĩ rằng trong trà có độc?

Tiể Phi gật đầu:

đúng vậy! Người ấy cho rằng sau khi chúng ta trở lại phải khát, và phải uống trà, nên hạ độc trong trà. Y vô ý không đặt bình trà đúng tư thế cũ. Mà ai ai cũng có thể vô ý như y cả! Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, đoạn thốt:

-Trà có độc thì rượu cũng phải có độc! Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu không thì khi nào ta lại hất chén rượu của ngươi! Và tự nhiên ngươi phải mắng ta là điên! Phàm những con sâu rượu trên đời, cháy nhà họ còn chịu được, nhất định họ không dung thứ cho kẻ nào đổ rượu của họ! Cho nên người ta nói, cắt cổ không bằng đổ rượu.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ngươi mắng trả đi, cho ta yên tâm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Mắng ngươi làm chi? Bất quá ta giảng giải cho ngươi biết là ta không điên, và ta không hề ngăn cấm ngươi uống rượu! Trà được đổ chung với rượu liền sau đó. Một tiếng xèo vang lên khẽ, khói xanh bốc cao. Chẳng khác nào nước lạnh đổ vào mỡ sốt.

Hồ Thiết Hoa giùn mình:

-Tuyệt độc! Kẻ này đó, dụng độc không kém Thạch quan Âm! Tiểu Phi trầm tư một lúc lâu.

Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Suy ra ta có thể kết luận, kẻ phóng ám khí và người hạ độc cùng một nhóm với nhau! Tiểu Phi gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa nín lặng giây lát, vụt cười khan:

-Ta không hề lưu ý là ngươi chuyên dùng tay tả cầm bình trà. Bất cứ làm gì, ngươi luôn dùng tay hữu, thì tại sao riêng cái việc cầm bình trà, ngươi lại đổi tay?

Tiểu Phi đáp:

-Trước kia ta tunừg sống nhiều năm dưới thuyền. Thuyền dù lớn đến đâu, cũng chật hẹp cho sự xê dịch của con người cho nên các vật dụng đều phải được sắp xếp chỗ nào, y chỗ đó vĩnh viễn, vừa tránh được va chạm, vừa dễ tìm. Cho nên bên cạnh chỗ ta thường ngồi, Dung nhi có đạt một chiếc bàn con, phía tay tả, trên bàn có bình trà cho ta bất thường với tay lấy thuận. Lâu dần, ta thành thói quen không bỏ được.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Hay! Hay! Nhưng tại sao Dung nhi không đặt chiếc bàn bên tay hữu?

Tiểu phi cười nhẹ:

-Chỉ vì bên hữu không còn chỗ trống.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Không ngờ sống trên chiếc thuyền lại có chỗ hay như vậy! Tiểu Phi tiếp:

-Cũng có lúc ta cảm thấy bực bội, tù túng lắm chứ! Nhưng ở trong chỗ hẹp, con người dễ lập thói quen trật tự! Mỗi ngày mỗi cử động y khuông khổ, lâu dần thành có quy củ. Lúc bình thường, chẳng ai thấy cái chỗ hay của thói quen quy củ đó. Khi lâm nguy, quy củ đó giúp ta rất nhiều! Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

-Nếu đem ngươi nhốt vào lồng chim, chắc ngươi sẽ trở thành người có quy củ nhất đời! Bỗng, y nhớ đến một sự việc, nụ cười trên môi tắt ngay. Rồi y kêu lên:

-Trong phòng của vợ chồng Lý Ngọc Hàm sao chẳng có tiếng động nào cả?

Hay là cả hai bị chúng hạ độc thủ rồi?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Không có việc đó đâu! Vô luận là ai cũng không dễ dàng hại hai vợ chồng họ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng lúc bọn ấy đến đây, Liễu Vô My đang đau đớn cực độ. Vô luận làm sao ta cũng đến đó xem qua! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

đến đó cũng tốt! Biết đâu họ chẳng nghe, chẳng thấy một điều gì?… Hồ Thiết Hoa không đợi Tiểu Phi dứt câu đã thoát ra hỏi cửa! Gà gáy sáng, tuy đêm chưa tàn.

Hồ Thiết Hoa gọi đến lượt thứ hai, Lý Ngọc Hàm đã đốt đèn lên, mở cửa vận áo bước ra.

Tuy mặt lộ vẻ kinh dị, nhưng miệng vẫn điểm nụ cười, hắn thốt:

-Hai vị thức sớm quá! Hồ Thiết Hoa thấy hắn vô sự, thở phào nhẹ nhõm, cười đáp lại:

-Không phải thức sớm đâu, mà chính là không ngủ! Lý Ngọc Hàm chớp mắt:

-Có sự gì xảy ra chăng?

Hồ Thiết Hoa vừa thở phào đó, lại thở dài tiếp:

- Dài dòng lắm, Lý huynh! Lý huynh đã thức rồi, vậy hãy sang bên phòng bọn tại hạ đàm đạo! Lý Ngọc Hàm nhìn về phía hậu một thoáng, đoạn khép cửa lại rồi than:

-Tiện nội không được thư thái! Tại hạ vừa chớp mắt đấy! Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Bệnh của tẩu phu nhân… liệu có sao chăng?

Lý Ngọc Hàm cười khổ:

-Bịnh cũ tái phát, cứ mỗi thàng hành hai lần. Cũng chẳng có gì quan hệ lắm! Bất quá, lúc phát tác bệnh chứng làm phiền phức một chút thôi! Tiểu Phi mỉm cười hỏi:

-Lý huynh vừa chợp mắt, vậy có nghe tiếng động chi chăng?

Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Tiện nội lăn lộn qua lại, rên la mãi, chẳng khác một đứa bé, tại hạ mải an ủi nàng, còn tâm tư đâu lo nghĩ đến việc gì khác?

Hấn dừng lại một chút, đoạn hỏi:

-Việc gì đã xảy ra hở các vị? Hay là... Hồ thiết Hao mỉm cười:

-Chẳng có gì quan trọng! Bất quá, có hai người đến đây, muốn lấy mạng Lưu Hương. Và đó cũng chỉ là một bịnh cũ của hấn! Cứ mỗi tháng là hai lần như vậy! Lý Ngọc Hàm giật mình:

-Có người đến đây, toan ám hại Lưu hương huynh? Người nào to gan thế?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Tại hạ và hấn đuổi theo một lúc lâu. Song vẫn không theo kịp. Xem ra, trên giang hồ, cao thủ cùng ngày càng mọc lên nhiều! Họ đã đến phìng, và bước vào trong.

Lý Ngọc Hàm nhìn lên mặt bàn, thấy đống ngân đinh biến sắc mặt ngay, hỏi:

-Người đó dùng loại ám khí này, định hạ sát Lưu hương huynh?

Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt hấn:

-Lý huynh nhận ra loại ám khí đó?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Chừng như là Bạo vũ Lê hoa Đinh! Tiểu Phi gật đầu:

đúng là nó! Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Lưu hương đạo Soái quả danh bất hư truyền! Năm xưa Nhất Trần đạo trưởng, một bậc đại kiếm khách từng tung hoành khắp vùng Nam miền hoang đã bỏ mạng vì loại ám khí này! Bởi nó nhanh, và nó mạnh, nó đã được vũ lâm xem như là vô địch về các loại ám khí trên đời, thế mà Đạo soái vẫn tránh được! Từ trước đến nay, chỉ có mỗi một Đao. soái thoát chết vì nó! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Chẳng qua cũng nhờ vận số. Lý huynh, hấn có bao nhiêu cái may mà người đời không có! Lý Ngọc Hàm tiếp:

đối với Bạo vũ Lê hoa Đinh, chúng ta không thể cho là vận số mà thoát nạn! Biết bao nhiêu người có vận khí hơn Lưu Hương huynh, song chẳng ai thoát được hai mươi bảy mũi đinh lợi hại đó! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Lý huynh dường như rất am tường về loại ám khí quỷ này?

Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Gia phụ có giảng giải qua cho tại hạ hiểu từ lúc còn ấu thơ, bắt đầu luyện võ, cũng như người có đề cập đến các loại khác, rất mạnh. Người dặn dò tại hạ lưu ý đề phòng khi xuất ngoại.

Hấn dừng lại một chút rồi tiếp:

-Gia phụ cho biết, trên thế gian này có sáu loại đáng sợ, mà Bạo vũ Lê hoa Đinh là một! Tiểu Phi hỏi:

-Lý lão tiền bôi scó đề cập đến xuất xứ của nó chứ?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Người nghĩ ra loại ám khí này, là Châu thế Minh, một đệ tử thế gia vũ lâm! Phụ thân của Châu thế Minh là Nam hồ song kiếm, từng oanh liệt một thời! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Cứ theo chỗ hiểu biết của bọn tại hạm thì người chế tạo ra lại ám khí này khôgn am tường vũ công. Châu thế Minh là con của Nam hồ song kiếm, chẳng lẽ y không biết vũ công? Hay là lời truyền thuyết không đúng sự thật?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Hồ huynh không nghe lầm đâu! Châu thế Minh không biết vũ công, từ lúc nhỏ y mang bệnh tật kỳ lạ. Xương cốt y mềm nhũn, do đó y không học võ được. Điều đó rất dễ hiểu, bởi y không đứng được thì làm sao học được võ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

đáng tiếc! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Châu thế Minh có năm anh em, y đứng hàng thứ ba, y là người thông minh nhất trong năm anh em. Vì tàn phế, y không lập nên được sự nghiệp gì trong khi các anh em đều thành danh trên giang hồ. Do đó, y tức uất phát thệ phải làm được một cái gì đó kinh thiên động địa, cho thiên hạ anh hùng phải nể sợ y.

Tiểu Phi hỏi:

-Bốn anh em của Châu thế Minh có phải là Giang Nam tứ nghĩa chư vị tiền bối chăng?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Chính là các vị đó! Hắn tiếp:

-Quanh năm suốt tháng. Châu thế Minh ôm tật nằm giường ngoài cái việc đọc sách, chẳng còn làm được việc gì khác, cho nên người mấy lấy gỗ, đẽo gọt làm vui, rồi từ cái đẽo gọt đó, y sáng chế ra nhiều cơ quan cực kỳ tinh xảo, chẳng hạn mộc nhân tự động như Gia Cát Vũ Hầu sáng chế mộc ngưu lưu của ngà xưa! Chính những mộc nhân đó, phục thị cái ăn cái uống hàng ngày cho y.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Nếu thế thì nơi y ở, có nhiều thú vị quá! Nếu Châu tiên sanh chưa là người thiên cổm thì nhất định chúng ta phải tìm đến bái phỏng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Sau đó, y chế ra một chiếc hộp, cũng bằng gỗ. Muốn chế ra loại hộp đó, y cần có sự phụ giúp của người thợ khéo. Bốn anh em của y phải tìm đến tận Cô Tô tìm người danh thợ họ Tống đưa về chỗ ở… Hắn lại dừng trầm ngâm một chút rồi mới tiếp:

-Người thợ đã được đồng nghiệp gọi là Xảo Thủ Tống. Xảo thủ Tống lưu lại nhà Châu thế Minh ba năm, chẳng rõ họ đã làm gì trong thời gian đó, cứ mỗi tháng, Châu thế Minh lại cho người mang tiền về cho vợ con Xảo thủ Tống, rất trọng hậu, rất đều đều… Tiểu Phi thở dài:

-Vợ Xảo thủ Tống có biết đâu mình nhận số tiền bán sanh mạng chồng mình cho Châu thế Minh! Lý Ngọc Hàm tiếp:

đúng là giá sanh mạng một con người! Khi Xao thủ Tống bước ra khỏi nhà, là nhào xuống liền, để rồi vĩnh viễn không bao giờ trở dậy nữa. Người ta đồn y kiệt quệ vì tâm lực quá tiêu hao. Nhưng sự thực như thế nào, chỉ mỗi một mình Châu thế Minh biết rõ mà thôi. Gia quyến họ Tống đành chấp nhận sự bất hạnh của họ, chẳng hề dám tra cứu. Bởi khi nào họ dám đương đầu với bọn Châu thế Minh có thế lực rất to lớn trên giang hồ?

Tiểu Phi thở dài:

đương nhiên là Xảo thủ Tống phải chết! Chết để giữ bí mật hoàn toàn về Bạo vũ Lê hoa Đinh! Hắn chết để tế tạ sự thành công, hắn đứng đầu sổ danh những người chết vì phát minh đó! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Nửa tháng sau, Châu thế Minh gửi thiếp đi các nơi, mời những vị sử dụng ám khí hữu danh tề tựu tai Nam hồ. Thời gian lúc đó, vào tết Trung thu. Ai ai cũng nể trọng bon Giang Nam tứ nghĩa nên đến đó rất đông. Họ muốn biết Châu thế Minh mời họ để làm gì, bởi xuất thân từ một danh gia, bao nhiêu năm qua không hề can dự vào việc giang hồ, Châu thế Minh hành động như vậy đáng cho họ suy nghĩ lắm! Hồ Thiết Hoa muốn nói gì đó lại thôi.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ngờ đâu, rượu được vài tuần, Châu thế Minh yêu cầu tỉ thí ám khí với Hầu nam Huy! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Có phải Bát Tý Thần Viên Hầu nam Huy chăng?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Phải! Vị đó, có ám khí khắp mình, cứ theo lời truyền thuyết thì trong cùng một lúc, lão ta phóng ra đến tám loại. Các cách tiếp ám khí của địch cũng lạ kỳ dường như lão có tám tay dài và nhanh như tay vượn. Có thể cho lão là đệ nhất danh gia về ám khí trong thiên hạ. Một người như vậy, lại tỷ thí ám khí với một kẻ tàn phế sao? Huống chi họ Hầu lại là bằng hữu của Giang Nam tứ nghĩa?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Dù lão có thắng, cái thắng đó cũng chẳng đem lại cho lão một chút vinh dự nào! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cho nên ai ai cũng tưởng là Châu thế Minh đùa. Ngờ đâu Châu thế Minh cố tình bức bách, lại còn dung lời khiêu khích, cuối cùng Hầu nam Huy phải nhận! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Rồi sau đó?

Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Chẳng những một Hầu nam Huy chết, mà còn nhiều người nữa cũng chết luôn! Từ đó, ai ai cũng đều hiểu là không thể tránh được Bạo vũ Lê hoa Đinh.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Vị Châu công tử đó thâm độc quá! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Con người toàn thân bất toại từ thuở ấu thơ, phải có tánh cổ quái, do bất mãn mà sanh ra, tự nhiên đố kỵ, từ đố kỵ đi đến ác độc không xa! Điều lạ lùng là Nam Hồ song kiếm và Giang Nam tứ nghĩa lại thản nhiên để cho Châu thế Minh tự tung tự tác! Lý Ngọc Hàm đáp:

-Lúc đó, anh em Nam Hồ song kiếm đã chết, mà Giang Nam tứ nghĩa lại có việc riêng tư… Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Việc gì?

Lý Ngọc Hàm vãn giải:

-Bất quá, họ nghĩ ngợi rất nhiều về hậu quả của Bạo vũ Lê hoa Đinh. Lợi cũng có, mà hịa cũng chẳng không. Lợi là thế lực của Châu gia sẽ gia tăng quan trọng.

Hại là từ đó giang hồ sẽ đố kỵ họ, xem họ là kẻ thù công cộng, bởi chẳng một ai muốn loại ám khí đó còn ở trong tay bọn họ Châu, họ sợ anh em Châu gia dùng nó mà khống chế vũ lâm! Ai ai cũng muốn huỷ chiếc hộp lợi hại đó! Hồ Thiết Hoa tặt lưỡi:

-Chắc chắn là những người đó có bất hoà ít nhiều với họ Châu, sau ngày đó ăn khôgn ngon, ngủ khôgn yên giấc! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Bởi thế, không ai dám nằm yên mà chờ chết, họ nghĩ tiên hạ thủ vi cường, Trong một đêm, họ phóng hoa? đốt nhà họ Châu. Châu thế Minh táng mạng trong trận hoa? hoạn đó.

Tiểu Phi hỏi:

-Tại sao Bạo vũ Lê hoa Đinh lại rơi vào tay ngoại nhân?

Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Nào ai biết tại sao? Có điều, sau cuộc hoa? thiêu, vật đó thất lạc. người nào nhặt được đương nhiên là phải giữ bí mật, giữ để sử dụng! Năm sáu tháng sau, trên giang hồ, có kẻ chết vì Bạo vũ Lê hoa Đinh. Có người chết, là sự bí mật không còn nữa, kẻ khác truy cứu, để cướp đoạt mà dùng! Cho nên chẳng ai giữ được nó lâu.

Tiểu Phi thở dài:

-Thành ra vật đó là vật bất tường! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Trong mấy mươi năm qua, vật đó đã nhiều lần đổi chủ. Ai giữ nó, đều chết một cách thê thảm! Rồi nó đột nhiên mất tích luôn. Có lẽ người nhặt được nó, không thích dùng nó, sợ điều bất thường! Thiên hạ nghe nói rất nhiều về vật đó, song chẳng một ai biết hình thức nỏ ra sao, trừ người giữ nó.

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Phi, mỉm cười rồi thốt:

-Như vậy là vận khí chúng ta còn đỏ! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Người nào đó, nhặt được chiếc hộp, không dùng đến. Mãi đến hôm nay mang ra sử dụng, đối phó với Lưu hương huynh, suy qua sự việc, tất phải nghĩ người nào đó có mối thù rất sâu với Lưu hương huynh vậy? Người đó là ai?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Chiếm được vật đó chẳng phải dễ dàng? Thế tại sao chiếm được rồi, y bỏ luôn?

Lý Ngọc Hàm suy nghĩ mấy phút:

-Có thể là y thấy vật đó không làm hại nổi Lưu hương huynh nên có giữ lại cũng chẳng ích gì. Hơn nữa, hoặc giả y đã lượm được vật đó, y sợ chủ nhân truy cứu, tìm cách hãm hại y. Để tránh hoạ, đánh lạc hướng sự truy tầm, y phải bỏ nó! Dù rất tiếc! Đó cũng là một cách dời cái hoa. đến người khác! Hồ Thiết Hoa tán thưởng:

-Lý huynh luận rất đúng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Nghe nói, vật đó phát ra là phải vấy máu, không vấy máu là có sự bất tường cho chủ nhân, cho nên người đó không dám giữ lâu trong mình.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có thể như vậy lắm! Tuy nhiên… Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Tuy nhiên, người đó là ai? Chẳng lã Lưu hương huynh không đoán được?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Không thấy mặt mày, lại đoán vu vơ, phỏng có ích gì? Giả như y quyết giết tại hạ thì thất bại lần đầu, y làm lại lần thứ hai hoặc nhiều lần nữa, y còn làm mãi nếu thất bại mãi, đến lúc đó mình tự nhiên hiểu y là ai! Bỗng có tiếng cười trong trẻo vang lên, tiếp theo là một giọng nói, cũng trong trẻo như vậy:

-Phải đó! Trong bao nhiêu năm qua, ta chưa từng nghe có ai thoát khỏi bàn tay của Đạo Soái Lưu Hương! Người đó, là Liễu Vô My! Nàng đến như một người biến đổi hoàn toàn.

Hiện tại, nàng rất huy hoàng, ngọn đèn chao chao chực tắt, như bừng sáng lên, qua cái huy hoàng của nàng! Tóc vấn cho sơ sài, mặt không thoa son tô phấn hơn nửa, vẻ tiều tuỵ mất hẳn! Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi con người trước mắt, vừa trải qua một cơn đau thừa chết thiếu sống! Điều thích thú là nàng cầm một bình rượu trong tay! Hồ Thiết Hoa đưa tay tiếp lấy bình rượu.

Nhưng nhanh như chớp, Tiểu Phi chụp vào mạch môn của y.

Y vừa kịp hỏi:

-Ngươi vừa nổi chứng gì nữa đó?

Tiểu Phi không đáp, điểm gấp vào năm huyệt đạo Thiên truyên, Hiệp bách, Xích trạch, Khổng tồi và Đại lăng của y.

68. Chương 68: Anh Hùng Bất Lực

Tay bất động, nửa thân mình tê dại, Hồ Thiết Hoa ngã người trên ghế giương tròn mắt nhìn Tiểu Phi.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm hết sức kinh ngạc.

Liễu Vô My hỏi:

-Hương soái sợ rượu có độc?

Tiểu Phi thở dài:

- Dù rượu không độc, than thể hắn cũng đã nhiễm độc rồi! Lý Ngọc Hàm giật mình:

-Hồ huynh vừa rồi có uống rượu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Rượu không hại hắn! Chính bàn tay hắn hại hắn! Bây giờ, mọi người nhận ra bàn tay của Hồ Thiết Hoa sưng vù. Chỗ sưng ẩn ướt có bốc hơi đen.

Lý Ngọc Hàm biến sắc:

-Hồ huynh làm sao trúng độc?

Hồ Thiết Hoa đưa tay kia vuốt chóp mũi cười khổ:

-Có lẽ tại hạ gặp quỷ! Tiểu Phi hỏi:

-Có phải ngươi dùng bàn tay đó, moi mấy mũi Bạo vũ Lê hoa Đinh chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Phải! Tiểu Phi thở dài:

đúng rồi! Ngươi tưởng bàn tay lành lặn không vết trầy, độc không nhiễm được! Ngờ đâu độc từ mũi đinh, len qua kẽ móng tay vào da thịt! Ngươi bị hại là lẽ đương nhiên! Lý Ngọc Hàm cãi:

-Cứ theo tại hạ biết, thì Bao vũ Lê hoa Đinh không hề có tẩm độc, bởi nó thừa sức giết người, ai trúng phải nó là cầm chắc cái chết! Tiểu Phi cười khổ:

-Lý huynh nói đúng! Song vị bằng hữu nào đó, sợ vật không đủ giết nổi tại hạ, nên tẩm thêm độc, mà là loại tuyệt độc! Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cùng nhìn nhau, không nói tiếng nào.

Họ đưa ngọn đèn đến gần đống Lê hoa Đinh.

Liễu Vô My lấy cây trâm trên tóc xuống, vít một mũi đinh lên quan sát một lúc.

Lý Ngọc Hàm cũng quan sát với vợ.

Gương mặt họ trầm trọng vô cùng! Hồ Thiết Hoa đặng hắng mấy tiếng hỏi:

-Có độc không?

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My nhìn nhau.

Liễu Vô My gật đầu:

-Có! Tiểu Phi thốt:

-Từ lâu, tại hạ nghe nói Lý lão tiền bối am tường y thuật, dù không dùng độc hại người, song vẫn gia tâm nghiên cứu. Lý huynh gần đèn ắt phải sáng, chắc kiến thức cao minh hơn người! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Cho nên, hai vị cho là đinh có độc, thì hẳn nhiên là sự thực rồi! Tiểu Phi tiếp:

- Do đó, tại hạ muốn thỉnh giáo Lý huynh, chẳng hay Lê hoa Đinh được tẩm chất độc gì?

Lý Ngọc Hàm thở ra:

độc có rất nhiều loại trên đời. Đến gia phụ, chưa chắc gì đã hiểu hết! Tiểu Phi sững sờ! Hồ Thiết Hoa trừngmắt:

-Như vậy, là không phương giải cứu tại hạ rồi?

Liễu Vô My gượng cười:

-Nào ai nói là vô phương?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Hai vị tất phải dấu diếm tại hạ? Tại hạ nào phải là trẻ nít? Hai vị không biết là chất độc gì, thì làm sao hoá giải được mà bảo là chẳng vô phương?

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My lại nhìn nhau, không ai thốt được lời nào! Bỗng, Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Làm gì các vị sịu mặt như đưa đám tang thế? ít nhất hiện giờ tai hạ vẫn chưa hẳn là chết mà! Đem rượu ra đây! Uống cho say một lần! Lần cuối cùng! Có chết cùng thành con ma say hơn là con ma khát! Còn lại một tay, y đưa bàn tay chụp bình rượu.

Tiểu Phi giữ nhanh tay lại.

Hồ Thiết Hoa gắt:

-Còn lại mấy phút giây, sao ngươi không để cho ta thoa? thích? Ta chết rồi, ngày ngày ngươi đem rượu tưới mộ ta, không có ích gì?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Ta điểm huyệt, nhốt độc khí nơi cánh tay. Nếu ngươi đừng uống rượu, thì độc khí không phát tác… Một khắc thời gian ngươi được yên! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Rồi một khắc sau đó? Cho dù là mười hai khắc đi nữa liệu trong khoảng thời gian đó, ngươi tìm giải dược cho ta được chăng?

Tiểu Phi cúi thấp đầu một chút:

-Vô luận làm sao, hy vọng vận hơn tuyệt vọng! Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Hay! Bằng hữu ơi! Huynh đệ Ơi! Đừng vì ta mà cầu khẩn ai! Cứ cho ta uống rượu đi! Ta uống rượu vào, là nhất định không thể chết! Bỗng, y lấy trong chiếc giầy ra một ngọn đoản kiếm, cười lớn rồi tiếp:

-Ngươi xem! Giải dược của ta đây! Phương pháp này hay nhất! Tiểu Phi kêu lên:

-Ngươi định… Hồ Thiết Hoa càng cười vang:

-Người ta thường nói, bị rắn độc cắn, tráng sĩ chặt tay. Có gì lạ đâu, ngươi kêu lên làm quái gì?

Tiểu Phi nhìn ánh thép, đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Hồ Thiết Hoa không hề biến đổi thần sắc.

Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Hồ huynh đúng là bậc tráng sĩ! Bất quá… Liễu Vô My chặn lời:

-Bất quá ca ca muốn đợi đúng mười hai khắc thời gian! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

để làm gì?

Liễu Vô My đáp:

-Chỉ vì tôi nghĩ đến một cách giải độc cho cát hạ! Nàng không đợi ai nói gì, liếc mắt sang Lý Ngọc Hàm rồi tiếp:

-Ca ca quên vị tiền bối có bảy móng tay rồi chăng?

Lý Ngọc Hàm sáng mắt:

đúng! Hiền muôi nhắc, ngu ca mới nhớ! Hai hôm trước đây, Tứ biểu đệ có đề cập đến vi tiền bối đó, cho biết là người hiện ở tại Cổ Tùng trang, người cùng Hùng lão bá gây cuộc rượu đã bảy ngày đêm, chưa ai thắng ai bại. Nếu vị tiền bối ấy còn đó, thì Hồ huynh cầm như được cứu! Liễu Vô My mỉm cười:

-Cuộc rượu chưa kết thúc, đương nhiên người còn ở đó! Hùng lão bá khi nào để cho đi đâu?

Hồ Thiết Hoa hỏi liền:

-Cổ tùng trang ở tại địa phương nào? Hùng lão bá là ai? Vị tiền bối bảy móng tay là nhân vật như thế nào? Tại sao tại hạ không hề nghe ai nói đến họ?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Hùng lão bá dù là bằng hữu của gia phụ và nhiều vị tiền bối khác, song không phải là khách giang hồ, Hồ huynh làm gì nghe nói đến lão nhân đó?

Liễu Vô My tiếp:

-Còn như vị tiền bối có bảy móng tay đó, thì nhất định Hồ huynh có nghe đại danh. Bất quá trong mấy năm gần đây, vì một chuyện thương tâm, người không muốn ai nhắc đến tên họ thôi! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Vị tiền bối đó rất nhiệt tình, song tánh lại rất cổ quái. Nếu biết bọn tại hạ nói lén đến tên họ, thì chẳng bao giờ dung tha vợ chồng tại hạ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Lão ấy có tánh cổ quái, tại hạ lại không quen biết, thiết tưởng chúng ta có đi tìm lão, cũng chỉ vô ích thôi! Đi mà bị lão ấy từ khước, thà ở đây chờ chết còn hơn! Liễu Vô My vội thốt:

-Cần gì Hồ huynh phải đi? Vợ chồng tôi đi cũng đủ rồi! Bất quá tôi làm mấy món cho Hồ huynh ăn, ở nhà đây, chờ bọn tôi trở lại! Nhàng nhìn thoáng qua Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Lão ấy thích gì, ca ca biết chứ? Tìm món lão thích, đưa đến đương nhiên là lão phải thích! Chắc chắn lão không sừng sộ đâu! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

đúng vậy! Chúng ta nên đi gấp. Tuy Cổ tùng Trang cách đây không xa, nhưng cũng chẳng gần lắm! Hà huống, chúng ta còn tìm cái thích hiến cho lão! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Hai vị có nhiệt tình như thế, nếu tại hạ ngăn cản thì không thành thật chút nào! Nhưng… Y nhìn sang Tiểu Phi tiếp:

-Lão xú Trùn! Ngươi đi theo hai vị đi! Liễu Vô My vội khoát tay:

-Khỏi! Khỏi! Lưu hương huynh còn phải… Nàng dừng lại, trố mắt nhìn Tiểu Phi tuy ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, song thân mình rung, mặt biến sắc vàng.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, rung giọng hỏi gấp:

-Ngươi… ngươi… Y chưa hỏi gì, Tiểu phi đã ngã xuống! Lý Ngọc Hàm, Liễu Vô My lướt tới nâng chàng.

Fù có lớp y phục bên ngoài ngăn cách. Cả hai nghe nóng suýt bỏng tay.

Hồ Thiết Hoa vọt mình tới, lắp bắp hỏi:

-Ngươi… không lẽ ngươi cũng trúng độc?

Tiểu Phi lắc đầu:

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không trúng độc thì việc gì thế? Lý huynh, xem hắn tại sao như vậy?… Nhanh lên… Tiểu Phi cắn răng, gượng điểm một nụ cười:

-Bình sanh, ngươi không hề thấy con người sanh bệnh lần nào à? Hà tất phải bồn chồn la hét?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ngươi mạnh như trâu, bao nhiêu năm qua rồi, ta có thấy ngươi sanh bịnh lần nào đâu? Tại sao bỗng nhiên lại sanh bịnh?

Tiểu Phi cười khổ:

-Lần này, ta nhiễm bịnh thực sự, mà bịnh lại đến không hợp lúc! Hồ Thiết Hoa chuẩn bị chặt tay, cười nói như thường, chẳng mảy may lo lắng.

Đó là việc của y.

Nhưng, bây giờ bằng hữu của y lâm nguy, y lo ngại đến xuất hạn ướt mình.

Y rung giọng kêu lên:

-Bình sanh không bịnh, nếu có bịnh là phải nặng, Lý huynh… Liễu Vô My ôn tồn bảo:

-Hồ huynh không quá khẩn trương làm chi! Tôi thấy gần đây Lưu hương huynh lao luỵ vô cùng, bên trong tinh thần tiêu hao, bên ngoài phong sương dãi dầu, vừa rồi lại bị chấn động vì tình trạng của Hồ huynh, do đó phải sanh bịnh bất thường! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy!… Bịnh này… kể ra cũng không đáng ngại lắm? Hai vị cứ đi!… Cái việc tìm thuốc giải độc là việc tối trọng!… Chàng nói là không đáng lo ngại song chàng cố gắng mở miệng, rõ ràng cố gắng lắm mới nói được một câu.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tình trạng của tại hạ không đáng ngại! Hai vị nên chiếu cố đến hắn trước! Tiểu Phi cau mày:

đừng nói nhảm! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng, hét vang:

-Nếu ngươi không để hai vị lo cho ngươi trước, dù có mang thuốc về, ta nhất định không dùng! Tiểu Phi nổi giận:

-Ngươi sống đến ngần đó tuổi, lại không biết thế nào khinh, thế nào là trọng à?

Bịnh của ta, dù có đợi thuốc ba ngày, cũng chẳng sao! Còn ngươi, nếu chậm trễ nửa khắc là mất mạng.

Chàng cố gượng đứng lên, nhưng vừa đứng là ngã xuống liền.

Hồ Thiết Hoa lại hấp tấp đỡ chàng.

Y không nói gì được, chỉ dậm châm lộ vẻ bực tức! Lý Ngọc Hàm cười dài:

-Các vị có nghĩa khí đáng phục! Bất quá… Liễu Vô My tiếp:

-Bất quá, với chứng bịnh đó, Lưu Hương huynh không nên sôi động tính khí. Do đó chúng ta không thể cãi lời Lưu hương huynh được, nếu cãi là Lưu hương huynh nổi nóng liền. Cũng may còn một ít Thạch Sa Tán đây, loại thuốc đó, trị bịnh này, rất có công hiệu! Lý Ngọc Hàm nối theo:

-Phải đấy! Cứ cách một khắc thời gian, Lưu hương huynh uống một gói. Tuy không hoàn toàn lành bịnh, song chẳng sợ biến chứng. Đợi vợ chồng tại hạ về hẳng hay! Ngày dài như năm! Hiện tại, Hồ Thiết Hoa cho là câu đó rất đúng! Bao nhiêu việc đã qua trong đêm? Huống chi toàn là việc trọng đại?

Thoạt tiên Liễu Vô My bạo bịnh.

Rồi kẻ vô danh tìm đến toan ám sát đầu độc.

Hiện giờ thì Hồ Thiết Hoa trúng độc, sắp sửa chặt một cánh tay, Tiểu Phi lại ốm đau nằm giường.

Bao nhiêu sự việc, dồn trong một đêm, và cần phải giải quyết gấp! Một đêm vừa chết vừa sống, vừa đau, vừa tức, vừa buồn thương tủi hận! Một đêm phiền phức bằng một cuộc đời.

Hồ Thiết Hoa cố đưa thuốc cho Tiểu Phi.

Nhưng chàng quờ quạng thế nào, chén Thạch sa tán đổ xuống nền, rồi chàng ngủ luôn như chết.

Hồ Thiết Hoa nghe đói, gọi nhà hàng mang thức ăn đến.

Tiểu nhị định nói lấy lòng, cười vuốt:

-Rượu hôm qua, khách quan khen ngon, nhà hàng còn một vò, loại Sơn Tây, chính gốc đấy! Không nhắc rượu còn khá, nhắc đến rượu rồi, tiểu nhị vô tình khêu gợi niềm oán độc nơi Hồ Thiết Hoa. Y nhảy dựng lên, dù một cánh tay tê dại.

Y hét:

-Ta có phải là quỷ rượu đâu, vừa mở mắt là nốc rượu?

Tiểu nhị cụt hứng, lại kinh hãi, chạy bay đi, phút chốc mang cơm đến.

Tiểu Phi ngủ một giấc rất lâu, mãi đến chiều mới thức dậy.

Hồ Thiết Hoa đinh ninh là chàng mơ màng, thấy chàng tỉnh lại y thở phào hỏi:

-Ngươi nghe trong người ra sao?

Tiểu Phi cười, chưa nói gì, Hồ Thiết Hoa tiếp:

đừng lo cho ta. Chất độc đó, không độc lắm. Bất quá ta bị ngươi điểm huyệt, cử động khó khăn một chút, chứ ta vẫn ăn uống được như thường.

Hoàng hôn xuống, trong phòng, bóng tối đã len vào. Hồ Thiết Hoa đốt đèn, cho Tiểu Phi ăn cháo.

Tay Tiểu Phi còn rung, cầm không nổi chén cháo.

Hồ Thiết Hoa tuy cười nói, song tâm tư trầm trọng phi thường.

Tiểu phi hỏi:

-Họ chưa trở lại?

Hồ Thiết Hoa nhìn trời đêm qua cửa sổ, trầm ngâm một lúc thốt:

-Trên giang hồ, làm gì có vị tiền bối có bảy ngón tay? Ta không nghĩ ra vậy! Tuy trước kia có cái lão Thất chỉ Thần ông, song chẳng phải lão có bảy ngón, mà chỉ vì bàn tay hữu có hai ngón nhánh, thành ra bàn tay đó có đến bảy ngón. Cộng cả hai tay, lão có đúng mười hai ngón. Người đó, chẳng những không rành y thuật, lại chết từ lâu… Tiểu Phi hỏi:

-Như vậy là ngươi cho rằng vợ chồng họ bịa chuyện?

Hồ Thiết Hoa nửa thừa nhận, nửa phủ nhận:

-Tại sao họ bịa chuyện?

Tiểu Phi thở dài, nhắm mắt lại.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Ta mong họ trở lại sớm? Nếu không thì… người bằng hữu trong đêm vừa qua còn lưu luyến chúng ta, chúng ta chỉ còn cách nộp mạng cho y làm thịt! Tiểu Phi chưa rõ cảm giác thế nào, Hồ Thiết Hoa thốt câu đó rồi, nghe lạnh khắp mình.

Tiểu Phi không cầm nổi một cái chén, còn y thì hỏng một cánh tay.

Thích khách trở lại, cả hai như miếng thịt trước con dao đồ tể! Thích khách quyết giết họ, thất bại lần đầu, đương nhiên phải trở lại lần hai, lần ba… Lúc Hồ Thiết Hoa nghe Tiểu Phi nêu lên ý nghĩ đó chưa dám nghĩ gì rõ rệt.

Dần dần y càng thấy có lý, y càng sợ.

Bây giờ, y sợ thật, sợ nhiều lắm rồi. Y bước đến cửa sổ đóng lại.

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu y đến, ngươi đóng cửa mà ngăn chặn được y hay sao?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Mồ hôi lạnh đổ ra ướt mình, y vẫn chưa hay.

Trăng và sao chưa hiện, một cơn mưa lất phất đã bắt đầu rơi.

Mọi tiếng động của ngày, dần dần tắt lặng, chỉ còn tiếng mưa, mưa dập xuống mắt đất, mưa bay vào cánh cửa sổ.

Mưa xuống càng lúc càng nhanh lên, càng nặng hạt hơn.

Sau cùng, mưa nhanh quá, nặng hạt quá, nghe như trống trận nổi liên hồi, giục cuộc chiến khai diễn gấp! Máu trong người cũng chảy rộn hơn lên! Trong lúc đó, nếu có khách dạ hành xê dịch, dù gây tiếng động mạnh cũng chẳng bị phát giác, bởi cơn mưa che chở trọn vẹn.

Ngoài tiếng mưa, còn có tiếng gió lộng đùa cành.

Tiếng động nào lại không bị chìm? Huống chi khách dạ hành giảm thiểu tiếng động tối đa?

Mưa đêm, là cơ hội thuận tiện nhất cho khách dạ hành! Hồ Thiết Hoa vụt mở cửa sổ, giương tròn mắt nhìn ra ngoài.

Cây ngô đồng nơi sân, chao chao theo gió, cành rung như ngàn bóng quỷ đnag nhảy múa chập chờn.

Mọi người như đồng hướng mặt về đó.

Bỗng, một tiếng soạt vang lên, một bóng đen lướt qua ngang bên ngoài cửa sổ.

Hồ Thiết Hoa giật mình, rồi bật cười khan! Bóng đó chính là một con mèo.

Tiểu Phi hấp tấp kêu lên:

-Có người đến à?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Mèo! Chưa có người! Y nói với giọng thản nhiên, nhưng lòng rợn lên mấy lượt! Cả hai tiếu ngạo giữa vòng sanh tử qua bao nhiêu năm rồi. Trước mắt họ, chẳng có một ai, kể cả tử thần! Họ chưa hề cau mặt.

Giờ đây, họ như trẻ nít sợ ma, dù ma chưa hiện.

Nhưng, ma tưởng tượng đáng sợ hơn ma thật! Một con mèo nhảy, đủ làm cho họ đổ mồ hôi lạnh.

Anh hùng ôm bịnh, dưới bóng đèn mờ, dưới đêm mưa, chờ cừu nhân! Chờ như thể ta chờ chết! Chờ chết trong khi họ chưa muốn chết! Nếu khóc được, họ khóc ngay! Mưa rơi bên ngoài.

Đèn chao leo lét bên trong! Hai mươi bảy mũi Lê hoa Đinh còn trên bàn chớp chớp lạnh lùng.

Hai mươi bảy mũi đinh, đang thị Oai trước mặt Hồ Thiết Hoa.

Bỗng y sáng mắt, một ý niệm chợt hiện.

ám khí hãm hại y, ám khí cũng bảo vệ được y chứ? ám khí đã ở trong tay, tại sao không lợi dụng?

Y còn lại một cánh tay, song cánh tay đó cũng không phải là vô dụng.

Bàn tay vẫn linh hoạt, chứ có phải bất động đâu?

Từ nhỏ y thường luyện tập cách phóng tụ tiễn, đồng tiền, y khá thành thục về thủ pháp đó.

Song, vốn là người chính trực quang minh, y không hề dấu tiễn trong tay áo, hoặc mang ống đồng theo mình.

Bây giơ trong trường hợp bất khả kháng, bắt buộc y phải giở đến thủ đoạn đó.

Y lấy đũa, kẹp từng chiếc đinh, bỏ vào hộp.

Làm xong cái việc đó, y thở phào lẩm nhẩm:

-Xong! Bây giờ tiểu tử có muốn đến, cứ đến! Bỗng, một tiếng soạt vang lên. Lại một bóng đen lướt ngang qua cửa sổ.

Lần này, Hồ Thiết Hoa trấn định tâm thần, nhìn kỹ, nhận ra cũng chỉ là một con mèo hoang.

Nhưng lần này, con mèo thay vì chạy luôn, lại trở lại vọt vào phòng.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ mắng:

-Hổ lìa rừng, chó cũng khi! Con mèo quỷ này cũng biết khinh người trong cơn bất lực nữa à?

Y khoát tay đuổi con mèo.

Con mèo không chạy đi, nó nhảy lên mặt bàn, làm chiếc bàn dao động, ngọn đèn rơi xuống.

Hồ Thiết Hoa đưa tay đỡ lấy cây đèn.

Y phát hiện ra con mèo chỉ còn thoi thóp thở, nó sắp chết trong phút giây.

Nơi cổ con mèo, có cột một mảnh giấy.

Tự nhiên Hồ Thiết Hoa gỡ mảnh giấy, đọc:

đạo soái lưu Hương! Lưu Hương! Ngươi thấy chăng? Hiện tại ngươi chẳng khác con mèo này! Ngươi còn nuôi hy vọng sống sót được sao?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Nếu không cố dằn, y đã thét mắng ầm lên rồi. Bất quá, y sợ làm kinh động đến Tiểu Phi.

Y cắn răng, dồn cơn phẫn uất xuống tận đáy lòng.

Mảnh giấy đó, là cái lịnh của Diêm vương, lịnh cầu hồn.

Nhưng dù là Diêm vương có làm như vậy đi nữa, Diêm vương cũng vô lễ vì buông giọng khinh người, cái giọng mà kẻ quang minh không thể dùng.

Cái giọng của kẻ tiểu nhân lúc đắc thời, thắng thế.

Giả như Tiểu Phi đọc mảnh giấy đó, chàng sẽ có tư vị như thế nào?

Hồ Thiết Hoa biết rõ, giấy đến rồi, thì người cũng sắp sửa đến nơi.

Mad có lẽ người cũng đã đến rồi, đến cùng lúc với con vật.

Và lần này, họ không đến mờ ám, họ sẽ gọi y và Tiểu Phi, thách đấu công khai.

Dám thách đấu công khai, vì họ biết y và Tiểu Phi đã mất kháng lực hoàn toàn.

Thách đấu công khai để chứng tỏ họ có tài cao hơn y và Tiểu Phi.

Trên gianghồ, có ai biết được là họ giở thủ đoạn khiếp nhược, chặt chân người rồi bảo người chạy đua?

Mèo nằm trên mặt bàn, thoi thóp.

Tiểu Phi nằm trên giường, tho thóp.

Đột nhiên, Hồ Thiết Hoa không nhìn vật, không nhìn người nữa, chụp nhanh chiếc hộp, nhay qua cửa sổ ra ngoài.

Đợi bên trong, sao bằng đợi bên ngoài? Khoáng đạt hơn, dễ thấy hơn.

Huống chi, đợi bên trong cũng chết, đợi bên ngoài cũng chết.

Làm sao cũng chết, thà chết khoáng đạt hơn! Hồ Thiết Hoa làm như vậy là kém suy nghĩ. Nếu trong khi y ra ngoài, có người lẻn vào phòng, hạ sát Tiểu Phi thì sao?

Đó là điều đáng trách. Giả như y ở bên ngoài, may mắn hạ được kẻ kia, mà bên trong Tiểu Phi bị hạ sát, y phải làm sao?

Y sống được trong khi Tiểu Phi chết sao?

Y ra ngoài, đi quanh khu vực cao giọng gọi:

-Bằng hữu đã đến cứ xuất hiện, cùng Hồ này chơi nhau một độ, xem ai cao ai thấp như vậy chẳng khoái hơn sao? ẩn nấp làm chi mất mặt anh hùng?

Nói lớn sợ kinh động Tiểu Phi, nói nhỏ sợ kẻ kia không nghe lọt.

Cho nên, y bực tức chẳng biết phải làm sao, đành đứng lại dậm chân.

Ngờ đâu, có tiếng cười từ nơi nào đó đưa đến.

Một người, cất tiếng sau tràng cười:

-Ta chờ ngươi tại đây, chứ ẩn nấp đâu? Chỉ tại ngươi không trông thấy ta thôi! Hồ Thiết Hoa quay phắt mình, đối diện hướng đó, đoạn nhún chân vọt đến nơi.

Nơi đó, là mái nhà đối diện, nơi đó có một người vận y phục đen, đầu bao khăn đen kín mặt.

Người đó cười lạnh:

-Muốn động thủ thì đến gần đây! Hồ Thiết Hoa vọt tới, người đó đã thoát ra ngoài xa hơn tám trượng.

Hắn đứng nhìn Hồ Thiết Hoa cười lạnh, cười thành tiếng cho y nghe, chứ y có thấy được nụ cười qua lượt khăn che đâu?

Họ chạy, họ đuổi dần dần, họ xuống đất, họ rời xa khách sạn. Khoảng cách chỉ độ bảy tám trượng, song Hồ Thiết Hoa không làm sao thu hẹp nổi.

Khoảng cách đó, không xa cho người đuổi, nhưng lại rất xa nếu y phóng ám khí.

Đã chắc gì trong khoảng cách đó, ám khi làm nên việc?

Huống chi ám khí là cái điểm tựa cuối cùng của y, khi nào y dám khinh dùng?

Trừ lúc nguy hiểm nhất! Dùng đến nó, là huỷ hoại nó, nếu chưa phải lúc tối cần, khi nào Hồ Thiết Hoa dám huỷ hoại nó?

Huỷ hoại rồi, địch vô hại y mới làm sao?

Đuổi không kịp kẻ kia, chẳng phải thuật khinh công kém hơn kẻ kia. Hồ Thiết Hoa hiện tại chỉ còn lại nửa phần lực với một cánh tay tê dại, đương nhiên phải thất thế.

Đuổi không kịp, dần dần Hồ Thiết Hoa thấy mình bị bỏ rơi lại sau xa.

Người áo đen đột nhiên bỏ đường, nhay lên nóc nhà. Rồi nhay xuống, loanh quanh trong các đường nhỏ.

Thân pháp hắn ảo diệu phi thường, như con cá lượn mình trong một chùm rễ cây chằn chịt.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi muốn giết ta, hãy đứng lại đó, chờ ta đến mà giết, sao lại chạy mãi?

Người đó cười lạnh:

-Ta chưa muốn giết ngay thì sao?

Hồ Thiết Hoa vọt qua một đầu tường, đáp xuống bên kia, đúng lúc một lão gánh gánh mì đi tới.

Chắc chắn là song phương phải chạm nhau.

Bởi Hồ Thiết Hoa không làm sao thu thế được, cái thế của y đã nhanh, trong khi gã gánh mì vô tình, song phương phải chạm nhau là cái chắc.

Một loạt tiếng đủ loại vang lên:

rắt, bốp, xoảng... Gánh mì bật văng ra xa, đồ vật bắn tứ tung.

Mỡ dầu rơi vãi, trơn trượt, Hồ Thiết Hoa không thể giữ mình cho khỏi ngã...

69. Chương 69: Những Cái Bất Ngờ

Người áo đen ở xa xa, vỗ tay cười lớn:

-Hay quá! Hay quá! Con bướm vờn hoa ngày nào đã biến thành con gà nhúng nước! Hồ Thiết Hoa vừa hét vừa đứng lên.

Lão bán mì cũng nhào tới, chụp áo y, gào ầm ĩ:

-Mắt để đâu, đi đường lại chẳng mang theo? Cả nhà ta sống nhờ vào gánh mì, ngươi huỷ hoại mất rồi, ta làm sao? Ngươi phải chết với ta! Hồ Thiết Hoa toan hất áo lão ta, nhưng nghĩ lại lỗi do mình, nên dằn tánh nóng, dịu giọng bảo:

-Buông ta ta, thiệt hại bao nhiêu, ta đền cho! Lão bán mì cao giọng:

đền! Đền thì trao tiền đây! Vốn đến bảy lượng bạc đấy! Kể các món linh tinh, cộng tất là mười lượng đấy! Ta chưa tính số lời bán được trong đêm nay! Hồ Thiết Hoa đáp gấp:

được rồi! Thì ta đền cho mười lượng! Nói ra, nghe tự nhiên lắm song y kêu khổ thầm.

Trên đời này, có ai nghèo hơn y?

Nghèo, chẳng phải y không kiếm ra tiền. Dù muôn vạn lượng đến tay, y cũng tiêu hoang phí trong mấy hôm là hết nhẵn. Chẳng bao giờ trong túi có một đồng.

Dĩ nhiên, hiện tại y chẳng có một đồng. Vả lại, nếu có tiền, y cũng chẳng mang theo trong trường hợp đuổi bắt thích khách.

Lão bán mì lại giục:

-Tiền đâu, chịu đền thì trao đây?

Hồ Thiết Hoa hứa ngang:

-Sáng mai! Nhất định sáng mai ta đưa cho! Lão bán mì nổi giận:

-Ta biết trước, ngươi nghèo mạt, làm gì có tiền đền cho ta? Cho ngươi biết, nếu ngươi không đền, ta nhất định liều mạng với ngươi đó! Người áo đen còn đứng đó, cười hì hì mãi.

Hồ Thiết Hoa bị ngăn trở, nổi giận hét:

-Ta nói ngày mai là ngày mai! Ngươi có buông tay không?

Y lại toan vùng tay khỏi lão bán mì, ngờ đâu lão có sức mạnh phi thường, chụp tay y nắm cứng như hai gọng kềm kẹp chắc.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi, biết ngay lão bán mì là một cao thủ.

Cứ theo tình hình này, thì lão này hẳn chung bọn với người áo đen, cố ý chặn đường y.

Nếu là lúc nào, Hồ Thiết Hoa không hề biết sợ. Nhưng giờ đây, y chỉ còn một tay, mà công lực lai kém giảm rất nhiều.

Y không còn động đậy gì nổi nữa.

Một người áo đen kia chưa chắc gì y đủ sức ứng phó, thêm một lão này, y cầm chắc cái khổ rồi! Lão bán mì lại léo nhéo:

-Trao tiền đây! Ngươi không trao, ta quyết liều mạng với ngươi! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Ngươi tưởng ta không biết ngươi… Y chưa dứt câu, lão bán mì vội đưa tay bịt miệng y, thấp giọng thốt:

-Tiểu tử còn đứng kia, ta giúp ngươi một tay, hắn không thể chạy thoát! Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lão bán mì lại mắng lại gào, vừa mắng vừa gào, vừa đưa ánh mắt bảo Hồ Thiết Hoa ngầm chuẩn bị.

Hồ Thiết Hoa vùng mạnh.

Lão bán mì buông tay, vừa đẩy y.

Nương theo cái đà của lão, Hồ Thiết Hoa vọt tới, vượt hơn bảy trượng.

Người áo đen kinh hãi kêu lên:

-Ngươi… Hắn vừa mở miệng, Hồ Thiết Hoa đã đến quá gần, chỉ còn cách hắn độ trượng thôi.

Tay cầm chiếc hộp Bao vũ Lê hoa Đinh, y kêu lên:

-Ta đang cầm vật gì, hẳn ngươi cũng hiểu rồi. Nếu ngươi nhúc nhích, ta bấm nút liền. Hai mươi bảy mũi đinh sẽ xuyên thủng thân thể ngươi! Người áo đen hớp một hơi không khí:

-Ngươi muốn gì?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ta và Lưu Hương có cừu hận gì với ngươi, sao ngươi ám toán hắn, để liên luỵ đến ta luôn?

Người áo đen lắc đầu:

-Ta chẳng có thù oán gì với hắn! Hồ Thiết Hoa quát:

-Thế ai chủ sử ngươi làm việc đó?

Người áo đen lắc đầu:

-Cũng chẳng phải nốt! Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt một vòng, cười lạnh:

-Nếu vậy, ngươi gỡ vuông bao mặt ra đi. Cho ta xem sắc diện ngươi biến đổi như thế nào?

Người áo đen giật mình, chừng như lời nói đó làm hắn chấn động rất mạnh.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ta biết trước, thế nào ta cũng nhận ra ngươi! Mà ngươi cũng như vậy, nên dấu đầu dấu đuôi, ẩn nấp trong bóng tối, chẳng dám chương mặt trông thấy ai! Bây giờ, ngươi rơi vào tay ta, liệu ngươi còn che dấu được nữa chăng?

Y ngưng nói, ngưng cười.

Rồi đột nhiên y hét lớn:

-Nếu ngươi không gỡ chiếc bao mặt, trước hết ta huỷ hoại đôi chân ngươi, và sớm muộn gì ngươi… Y chưa dứt câu, người áo đen cười lớn, át cả tiếng nói của y, thành ra y bỏ dở.

Hồ Thiết Hoa cười giận:

-Ngươi cười gì?

Ngừi áo đen điềm nhiên:

-Ta cười ta! Ta cười việc ân của ta! Tại sao ta đa sự? Cứu mạng ngươi đôi ba phen làm chi. Để ngươi sống lại, lấy oán trả ân? Ta cứu ngươi ngày trước, giờ đây ngươi dùng ám khí uy hiếp ta! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi cứu mạng ta?

Người áo đen hừ lạnh:

-Ngươi rơi vào tay Thạch quan Âm, ai vì ngươi mà hạ sát tất cả môn đệ của mụ ấy? Ngươi trúng độc của mụ ấy,ai cho ngươi thuốc giải? Chẳng lẽ ngươi quên những việc đó?

Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

-Hoa. my Điểu? Thế ra ngươi là Hoa. my Điểu?

Người áo đen buông gọn:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Lúc đó ngươi cứu ta, sao bây giờ ngươi muốn giết ta?

Người áo đen lạnh lùng:

-Nếu ta có ý giết ngươi, liêu ngươi có sống được đến giây phút này không?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, đoạn lẩm nhẩm:

-Thế tại sao… ngươi… Người áo đen chặn lại:

-Ngươi đừng hỏi gì cả! Hiện giừo ta muốn đi. Giả như ngươi là kẻ vong ân bội nghĩa, lấy oán báo ân, thì cứ phóng Bạo vũ Lê hoa Đinh sát hại ta đi! Hắn thốt xong, quay mình đi liền.

Hồ Thiết Hoa gọi gấp:

-Khoan! Đợi một chút! Người áo đen không quay đầu lại, cứ thoát đi. Trong thoáng mắt, hán mất dạng.

Hồ Thiết Hoa nhìn theo bóng hắn sững sờ.

Dù sao hắn vẫn thọ Ơn cứu mạng, Hoa. my Điểu có làm điều bại hoại, có hành tung bí mật gì, hắn cũng là người ơn! Có ai ở phía sau, đặng hắng lên một tiếng, rồi cười đoạn thốt:

Nơi Huê dung Đạo ngày xưa, Quan Công buông tha Tào Tháo, câu chuyện đó còn truyền đến nay! Hồ đại hiệp hành động như vậy, đáng ngợi lắm! Thì ra, lão bán mì chưa đi, lão ở đó theo dõi sự tình.

Hồ Thiết Hoa quay mình, vòng tay chào, đoạn nhếch miệng cười khổ:

-Tại hạ cùng lão trượng, bình sanh không hề quen biết, lão trượng có hảo ý giúp đỡ, làm tại hạ cảm kích vô cùng! Lão bán mì mỉm cười:

-Hồ đại hiệp không nhận ra lão phu, chứ lão phu thì đã nghe danh Hồ đại hiệp từ lâu! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Danh vọng gì tại hạ! Lão trượng nói thế, tại hạ thẹn vô cùng. Chẳng hay lão trượng có thể cho tại hạ biết tên họ chăng?

Lão bán mì cười nhẹ:

-Lão phu là Đái độc Hành! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Lão trượng là Vạn lý độc Hành Vạn tiền bối trong Cái bang? Thảo nào lại chả có công lực đẩy tại hạ bay đi như gió cuốn?

Y vòng tay chào lượt nữa:

-Tại hạ xin nhận tội thất kính! Đái độc Hành khoát tay:

-Làm gì có tội lỗi! Hồ đại hiệp bỏ qua đi! Hồ Thiết Hoa lai hỏi:

-Tại sao lão tiền bối… Đái độc Hành chặn lời:

đại hiệp muốn hỏi tai sao lão phu không ăn xin nữa mà lai dổi sang nghề nấu mì?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Tại hạ hết sức kỳ quái về việc đó! Đái độc Hành thở dài:

đệ tử trong bổn bang, mang bị gậy đi khắp sông hồ không ngoài mục đích cuộc sống đòi ngoại vật thoát ly mọi lợi thế nhân quyền, mặc đời canh trạnh, mình đứng ngoài vòng tham vọng của con người. Nhưng gần đây phát sanh ra nhiều biến cố, khiến cho khách giang hồ đố kỵ bọn Cái bang, phàm ai gặp bọn ăn xin cũng đều khinh ghét căm hờn, không lánh xa được thì dùng mưu toan hãm hại. Do đó, Cái bang tạm thời xếp bị gậy vào một xó, đổi ngay nghề nghiệp để tránh cái hoa. tàn diệt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

-Phải, tại hạ cũng phần nào biết được câu chuyện do tiền bối vừa nói! Rồi y tiếp:

-Tiền bối có hào tâm hiệp tánh, xem kẻ ác như kẻ thù, thường gánh việc bất bình cho thiên hạ! Do đó, năm xưa tiền bối thích du lãm khắp sông hồ, tìm những việc bất bình mà can thiệp. Rất tiếc, hành tung bí mật, thoắt ẩn thoắt hiện, thoắt ở nơi này thoắt đến nơi khác! Thành ra không ai biết mặt, bằng không thiên hạ đi tìm tiền bối trình bày oan ức, và trên đời này hẳn không còn một kẻ bạo tàn qua sự can thiệp của tiền bối! Y kết luận:

-Những kẻ có cái tâm bại hoại khi nào lai dám chạm mặt tiền bối! Đái độc Hành cười khổ, thở dài mấy tiếng:

-Sau cuộc viễn du từ Nam hoang trở về, lão phu nghe nói đến sự bất hạnh soái trong bổn bang, lòng hết sức bi phẫn. Giả như lúc đó không có Lưu hương trọng nghĩa giúp một tay, thì thinh danh của Cái bang phải chôn vùi trong tủi nhục! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Tánh khí của Lưu Hương giống như lão tiền bối, gặp việc bất bình là nhất định can thiệp! Đái độc Hành gật đầu:

đó cũng là nghiệp dĩ của con người có cai chết quái dị! Lão phu thừa hiểu là Hồ đại hiệp là bạn chí thân của Soái Lưu Hương, tuy chưa biết mặt đại hiệp lần nào, lão phu hằng ao ước gặp mặt một lần. Đêm nay, bỗng nghe tiểu tử gọi đại hiệp là Hoa hồ Điệp, tại hạ biết ngay là đại hiệp và nghĩ rằng không thể không can thiệp vào sự tình.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt, đột nhiên hỏi:

-Tiền bối từng dầm dấu chân trên khắp sông hồ trong nhiều năm hẳn có nghe đến Hoa. my Điểu chứ?

Đái độc Hành lắc đầu:

-Chính lão phu đang tự hỏi hắn là ai! Hắn có thuật khinh công khá lắm, tuy không sánh được Lưu Hương, song cũng đáng mặt nhất nhì trên giang hồ. Con người đó hẳn phải có danh lớn! Cho nên lão phu nghĩ, ba tiếng Hoa. my Điểu chỉ là một danh hiệu giả, do đó chúng ta không biết được chân tướng của hắn! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không lẽ hắn là người vừa góp mặt trên giang hồ? Hắn tỏ ra rất nhiều kinh nghiệm, mà một con chim non làm thế nào ngang dọc tự nhiên giữa đất rộng trời cao đầy nguy hiểm?

Đái độc Hành nghĩ:

-Theo ý của lão phu nghĩ, hắn phải là tay lão luyện, thành danh từ lâu trên giang hồ. Hắn phải là người quen của Hồ đại hiệp, cho nên hắn không để cho đại hiệp thấy mặt thật.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ cũng có nghĩ như vậy! Cho nên, tại hạ bức hắn cởi bỏ khăn bao mặt.

Soát lại ký ức, tại hạ không tưởng nổi trong hàng bằng hữu có ai khả dĩ là hắn.

Đái độc Hành thốt:

-Còn một điểm này, lão phu hết sức kỳ quái… Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Ạ! Đái độc Hành tiếp:

-Hắn đã không có ý hại Hồ đại hiệp, tại sao còn dẫn dụ đại hiệp đến đây?

Hồ Thiết Hoa giật mình kêu lên:

-Nguy rồi! Điệu hổ ly sơn! Đái độc Hành kinh dị:

-Cái chi là điệu hổ ly sơn?

Hồ Thiết Hoa đâu còn thì giờ, tâm tư đâu để giải thích? Đến cả cái vẫy tay sang Đái độc hành y cũng không kịp làm.

Y cấp tốc quay mình vọt đi liền.

Y nhớ đến Tiểu Phi và đinh ninh là chàng đã bị hại rồi! Bây giờ, y nhớ lại kể như quá muộn! Cửa sổ còn mở như trước, con mèo trên bàn đã chết rồi. Gió lạnh cuốn vào, làm tắt ngọn đèn.

Gian phòng trọ có đèn, còn lạnh lùng, huống hồ không có đèn?

Tiểu Phi nằm trên giường tuy chưa chết, song chẳng khác nào con mèo nằm kia.

Một bóng người lướt ngang qua cửa sổ.

Bóng đó vận y phục đen bó sát mình, mặt bao khăn đen kín mít, hành động nhanh nhẹn như mèo.

Bóng đó đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, tay cầm trường kiếm, còn vỏ giắt nơi lưng.

Kiếm sắc bén phi thường, đêm không sáng nhưng kiếm chớp sáng đủ biết đó là một thanh kiếm báu, chém người không vấy máu.

Hắn chưa vào vội, hắn ở bên ngoài nghe động tĩnh.

Bên trong, Tiểu Phi nằm im lìm, hơi thở nghe rất nhỏ, hơi thở mòn dần, sắp đứng lại trong bất cứ phút giây nào.

Đối tượng nằm chờ chết vì bạo bịnh, kẻ kia đã đến, còn ngại gì mà chưa vào?

Vào là đắc thủ ngay, bất quá chỉ trở bàn tay, ánh thép chiếu lên là đi đứt một mạng người, cái người mà hắn đang nhắm?

Nếu là lúc thường, Tiểu Phi đã phát giác ra sự có mặt của hắn, dù hắn còn ở ngoài xa mấy trượng, chứ chẳng cần hắn vào sát cửa sổ.

Nhưng, trong tình trạng này, chàng mất cả trí giác, vô phương làm một phản ứng nhỏ.

Bóng đen đang đứng vụt ngồi, ngồi rồi đứng lên, chừng như hắn đắn đo.

Thân voc hắn, cao hơn người tự xưng là Hoa. my Điểu với Hồ Thiết Hoa. Hắn cũng có vẻ mạnh mẽ hơn.

Nhưng, thuật khinh công của hắn còn kém người kia một bậc.

Bởi thuật khinh công kém một bậc, hắn phải nắm bệ cửa lấy đà nhảy vào phòng.

Trong phòng tối quá, dù hắn đã hìn vào từ lâu, nhưng khi vào trong rồi, vẫn bỡ ngỡ như thường, hắn phải nép mình trong một góc rất lâu, mới nhận định rõ mọi vật.

Trên giường, Tiểu Phi nằm như chết.

Hắn dè dặt bước tới.

Hắn bước rất nhẹ, song bên ngoài vừa có cơn mưa, cỏ đất còn sũng nước, đôi giầy của hắn thấm nước, qua bước chân tuy nhẹ, giày vẫn vang lên tiếng lẹp xẹp… Hắn giật mình dừng chân, dừng rồi bước tới, vừa bước vừa xem chừng Tiểu Phi.

Cuối cùng hắn cũng đến được gần giường. Đến rồi là phải hành động.

Thanh trường kiếm được cử cao, mũi chếch xuống yết hầu Tiểu Phi.

Thanh trường kiếm hạ xuống! Phụp!… Hồ Thiết Hoa vừa chạy, vừa tự mắng, y nghĩ giả như Tiểu Phi có việc gì, thì y không thể sống sót với niềm khổ hận hối tiếc triền miên.

Y tức uất, mình không mọc cánh mà bay.

Bỗng, y dừng chân. Chạy mãi, suy nghĩ mãi, vả lại đường không xa lắm, thế mà y vẫn chưa về đến khách sạn.

Thị thành, là thị thành lạ. Hoa. my Điểu dụ dẫn y một mực chạy đi, không nhận định phương hướng. Bây giờ trở lại, còn biết lối nào mà về?

Nóng nảy quá, y vỗ cửa một nhà, gọi thức ầm lên hỏi đường. Nhưng khi chủ ra rồi, y cũng chả biết khách sạn có cái hiệu gì.

Không biết hiệu khách thì cònhỏi gì nơi ai?

Y đứng thừ người trong mưa ướt sũng nước, chẳng rõ trong đó có nước mắt của y chăng?

Phụp!... Lại tiếng phụp đó, do mũi kiếm phát lên, nhưng chẳng phải là mũi kiếm xuyên thủng yết hầu của Tiểu Phi, mà đâm xuống chiếc gối.

Tiểu Phi đã kịp thời xoay đầu qua một bên né tránh.

Người đó biết mình đâm hụt, hoảng hồn, toan rút kiếm, nhưng kiếm dính tại chỗ, hắn không rút nổi.

Hắn toan bỏ kiếm thoát đi.

Tiểu Phi đã chụp cổ tay hắn, áng nơi mạch môn.

Hắn cũng phản ứng nhanh, xoè tay kia dùng tay làm đao chặt xuống tay Tiểu Phi.

Bằng một tiểu xảo, Tiểu Phi gặc tay, hắn nhào tới, tay kia của hắn chặt xuống tay này, cũng của hắn.

Hắn đau quá, vội rú lên một tiếng thảm.

Trong lúc đó, Tiểu Phi chọt một ngón tay vào hông hắn, nửa thân mình của hắn tê dại hẳn lại. Hắn không còn cử động được nữa.

Trong bóng tối, đôi mắt của Tiểu Phi chớp sáng ngời. Đôi mắt đó, nào phải đôi mắt của kẻ mang bệnh nặng chờ chết?

Người áo đen rung rung giọng thốt:

-Ngươi... Hắn không nói được gì thêm.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại hạ biết chắc, thế nào các hạ cũng đến cho nên cố gắng ở đây chờ nhau.

Người áo đen đổ mồ hôi đầu, ướt cả mặt:

-Ngươi... ngươi không bịnh?... Tiểu Phi mỉm cười:

-Thân xác không, nhưng tâm thì bịnh. Cái bịnh tâm, phải được chữa bàng phương thuốc đặc biệt. Phương thuốc có một dược liệu duy nhất. Dược liệu, là lai lịch của cát hạ. Biết được lai lịch cát hạ rồi, tại hạ hết bịnh ngay.

Người áo đen thở dài:

-Quả nhiên Lưu hương soái danh bất hư truyền! Hôm nay tại hạ nhận bại. Hương soái muốn gì tại hạ xin vâng theo ý muốn của Lưu hương soái.

Bỗng, hắn cười ha hả tiếp:

-Tại hạ biết, dưới Lưu hương soái từ bao lâu nay, chưa có một ai táng mạng! Tiểu Phi điềm nhiên:

đúng vậy, tại hạ không thích giết người. Nhưng đối với kẻ đôi phen ba lượt, toan tìm cách ám sát tại hạ, nếu không biết được lai lịch kẻ đó, tại hạ bắt buộc phải phá lệ! Cái lệ này, có bị phá hay không, hiện tại tuỳ nơi cát hạ.

Người áo đen đáp:

-Tai hạ không oán, không thù cát hạ, nên chẳng có ý sát hại cát hạ.

Tiểu Phi trố mắt:

-Thế cát hạ đến đây hôm nay, là lần thứ nhất?

Người áo đen lắc đầu:

-Chính là lần thứ hai.

Tiểu Phi cau mày:

-Các hạ không có ý, tất có người chủ sử?

Người áo đen gật đầu:

đúng vậy. Tại hạ vì… Bỗng một vệt sáng trắng rất nhỏ, chớp lên rồi tắt liền.

Tiểu Phi vừa kịp thấy người áo đen rung mình, ánh mắt ngời niềm sợ hãi cực độ.

Hắn ấp úng:

-Vì… vì… Lý… Tiểu Phi biến sắc hỏi gấp:

-Ai?… Ai?…

70. Chương 70: Cái Nghề Giết Người

Yết hầu của người áo đen sôi ụt ụt.

Hắn không còn nói được lời gì.

Điều bí mật hắn sắp tiết lộ với Tiểu Phi, bị tiếng ụt ụt dồn trở lại tận đáy lòng.

Bên ngoài, Lý Ngọc Hàm gọi to lên, gọi rối rít:

-Lưu Hương huynh! Lưu Hương huynh! Có thọ thương chăng?

Tiếng gọi vừa dứt, Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My bay qua cửa sổ vào phòng.

Liễu Vô My cấp tốc bật mồi lửa lên, thấy Tiểu Phi ngồi sừng sựng trên giường.

Cả hai cùng thở phào cùng thốt:

-Tạ Ơn trời đất! Vợ chồng tại hạ may mắn đã về kịp.

Cả hai ướt đẫm mồ hôi, thần tình hết sức lao nhọc.

Hiển nhiên cả hai quá vất vả suốt ngày đêm trên đường dài vảng phản.

Tiểu Phi nhìn cả hai một lúc, đoạn thở dài từ từ thốt:

đúng vậy! Hai vị trở về rất kịp lúc! Liễu Vô My đốt đèn trừng mắt nhìn gã áo đen nằm trên nền phòng hỏi:

-Vợ chồng tôi muốn xem hắn là ai, tại sao hắn khổ tâm đeo đuổi Lưu Hương huynh, quyết ám toán cho kỳ được! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Rất tiếc vĩnh viễn không còn làm sao biết được nguyên nhân nào khiến hắn đến đây! Liễu Vô My trầm giọng:

-Tại sao?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại vì người chết không thể nói năng được! Liễu Vô My giật mình, trầm lặng giây lâu, rồi thở dài:

-Phải! Đáng lẽ tôi không nên giết hắn! Chỉ vì bỗng nhiên tôi thấy có người vung kiếm cạnh giường Lưu Hương huynh, hơn nữa tôi cũng chẳng biết Lưu Hương huynh đã lành bịnh rồi! Torng cơn khẩn cấp tôi quên mất là làm hỏng cái dịp cho hắn nói năng! Lý Ngọc Hàm cau mày, thở ra:

-Ngu ca biết, hiền muội hành động khinh xuất quá chừng! Có một ngày nào đó hiền muội phải hối hận vì lầm to! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tẩu phu nhân chẳng có gì đáng trách! Liễu Vô My cúi đầu:

-Hương Soái nói như thế chứ làm sao tôi tránh khỏi phần trách nhiệm? Mong rằng… Tiểu Phi chận lời:

-Tẩu phu nhân cứu mạng tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng, dám đâu có ý gì khác?

Xin đừng nói đến việc đó nữa! Cho tại hạ được yên tâm.

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Không ngờ bịnh của Lưu Hương huynh lại chóng lành thế! Đúng là người tốt luôn luôn được ân trên phù hộ! Tiểu Phi cũng cười:

-Nói ra rất là hoang đường, song sự thật là vậy! Chẳng rõ tại sao, tại hạ ngủ trọn một ngày, khi thức dậy nghe trong mình rất khoẻ, tưởng chừng mình mắc phải một chứng ma, muốn đau thì đau, muốn mạnh thì mạnh. Thật tại hạ áy náy vô cùng, làm cho hai vị vất vả suốt ngày đêm tại hạ lỗi quá! Liễu Vô My vội lật vuông vải che mặt của người áo đen ra, căm hận gằn từng tiếng:

-Lưu Hương huynh có nhận ra hắn là ai chăng?

Dưới ánh đèn, người áo đen bày gương mặt thật, một gương mặt xanh nhạt, tuy vẻ kinh hãi hãy còn đọng đó, song phảng phất nét tàn khốc nơi giữa đôi mày.

Tiểu Phi thở dài:

-Chẳng những không nhận ra, tại hạ bình sanh chưa hề gặp hắn lần nào! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Thế tại sao hắn ám toán Lưu Hương huynh? Không lẽ sau lưng hắn có người chỉ sử?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng rút thanh kiếm còn cắm trên gối, đưa gần ánh đèn quan sát một lúc, rồi thở ra mấy tiếng thốt:

-Một vật giết người rất tốt! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

đúng! So với các thanh kiếm thông dụng trên giang hồ, nó dài hơn ba tấc, nhưng nó lại mỏng hơn„ lại nhỏ thân hơn. Có lẽ nó còn dài và mỏng hơn loại Tuyết Xa kiếm của Nam Hải kiếm phái! Có thể gã kia am tường kiếm pháp Nam Hải, nên xử dụng loại kiếm đó! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Lý huynh giải thích rành rẽ, không hổ là truyền nhân một đại kiếm khách! Lý Ngọc Hàm thốt mấy lời khiêm tốn.

Tiểu Phi tiếp:

-Người dùng kiếm tại hạ chưa gặp mặt lần nào, song thanh kiếm thì tại hạ có thấy qua! Lý Ngọc Hàm chớp mắt:

-Ạ?

Tiểu Phi tiếp:

-Lý huynh có nghe nói đến một nhân vật mang tên Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng chứ?

Lý Ngọc Hàm giật mình:

-Người hành nghề ám toán thuê? Giang hồ có câu truyền thuyết về hắn giết người không máu, dáu kiếm lưu lại chỉ một chấm đỏ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính hắn! Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Bình luận về kiếm pháp của các danh gia, gia phụ có đề cập đến hắn! Gia phụ cho rằng kiếm pháp của hắn rất độc đáo, có thể tranh hơn kémvới kiếm pháp của Huyết Y Nhân Tiết đại hiệp! Rất tiếc hắn là con người quá cao ngạo, hành sự lại tàn độc, thành ra tức òng chánh, hắn rẽ vào con đường tà! Từ thiên cổ, bao giờ tà cũng không thắng chánh! Cho nên dù hắn có thiên tư đỉnh gộ, dù hắn có cố gắng luyện tập, chung quy vẫn không đạt đến cái đỉnh tuyệt vời! Tiểu Phi thở dài:

-Lý lão tiền bối luận rất cao minh! Phàm những ai học kiếm pháp, cũng phải xem lý luận đó là thước ngọc, khuôn vàng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Tâm chánh, thì kiếm chánh! Tâm tà thì kiếm tà! Cái đạo lý đó, muôn đời chưa hề di dịch! Liễu Vô My chợt hỏi:

-Tên thích khách này, chẳng lẽ đồng dạng với Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng?

Tiểu Phi đáp:

-Tất cả đều cho thấy đồng dạng, trừ một điểm, điểm đó là chuôi kiếm! Liễu Vô My chớp mắt:

-Nếu vậy, gã thích khách này do Nhất Điểm Hồng phái đến?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chắc chắn là không phải y rồi! Liễu Vô My cắn nhẹ môi mơ màng:

-Thế thì ý tứ của Lưu Hương huynh… Tiểu Phi chận lại:

-Theo ý nghĩ của tại hạ là thích khách tự cá nhân hắn không mảy may liên quan đến tại hạ, bình sanh hắn cũng chẳng biết mặt biết tên tại hạ sở dĩ hắn đến đây, hành thích tại hạ là hắn bị mua chuộc.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu:

đúng! Kiếm giống là hành động giống! Hắn là đồng nghiệp của Nhất Điểm Hồng! Lấy cái nghề nghiệp giết mướn sinh nhai! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Sao lại có nhiều người làm nghề giết mướn thế? Quả thật trên giang hồ có hạng người như thế sao?

Tiểu Phi thở dài:

-Chỉ sợ sự thật là vậy đó, Lý huynh! Bỗng, chàng mở áo người áo đen, hắn chẳng mang một vật gì có thể chứng minh lai lịch của hắn! Nhưng, Tiểu Phi vẫn tìm được cái muốn tìm.

Hai vật, chứ chẳng phải một vật.

Hai vật đó, là tấm chi phiếu và chiếc bài đồng.

Chi phiếu thuộc loại thông dụng, bất cứ tại địa phương nào cũng cóthể đưa ra đổi lấy bạc.

Chiếc đồng bài có hình thức rất cổ quái.

Tiểu Phi mỉm cười, thốt:

-Hai mươi vạn lượng! Một sự nghiệp to! Chẳng trách số bạc lớn dao động cái tâm con người dễ dàng, nên hắn chấp nhận giết tại hạ là phải. Đừng nói chi hắn, chính tại hạ đây, cũng thấy ham số bạc to như vậy! Ham đến độ tại hạ tự giết tại hạ để lấy số bạc vẫn được như thường! Chàng tặc lưỡi, tiếp:

-Ngờ đâu, cái giá sanh mạng của tại hạ lại quá đắt như thế! Lý Ngọc Hàm thở dài:

-Mà kẻ nào đó, dám phí hai mươi vạn lượng để trừ diệt Lưu Hương huynh, kể ra mối thù của hắn đối với Lưu Hương huynh phải sâu nặng lắm! Liễu Vô My chen vào:

-Tôi hiểu người đó là ai! Tiểu Phi nhìn nàng:

-Ạ?

Liễu Vô My tiếo:

đành rằng ngân phiếu đó thuộc loại thông thường, song chẳng phảibất cứ một hiệu đổi bạc nào cũng có sẵn một số lớn như vậy. Có thể phát ra ngân phiếu, đã chỉ dẫn hắn đến phải đến nơi nào đó, lãnh tiền một nơi đặc biệt. Và tại chỗ phát ngân phiếu hẳn có ghi rõ điều đó. Bây giờ, chúng ta cứ đến thẳng nguồn gốc ngân ohiếu, truy cứu.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bất tất phải làm vậy! Liễu Vô My trợn tròn đôi mắt:

-Tại sao? Không lẽ Lưu Hương huynh đã biết người đó là ai rồi?

Tiểu Phi đáp:

-Giả như tại hạ muốn mua chuộc một người, thì tuyệt đối không hề dùng ngân phiếu có phù hiệu của tại hạ. Do đó, dù chúng ta có cất công đi tra cứu, bất quá cũng chỉ thấy một cái tên nào khác nơi trương mục, và đương nhiên cái tên đó không liên quan đến tên giết mướn nầy. Huống chi, đi tra cứu như thế, là vô tình rơi vào kế của người nào đó, tìm mọi cách mê hoặc chúng ta, để đánh lạc hương cuột truy tầm nguồn gốc.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở dài:

-Phải! Lưu Hương huynh có lý.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hiện tại, ít nhất tại hạ cũng tìm được một điểm….

Liễu Vô My hấp tấp hỏi:

điểm chi?

Tiểu Phi thốt:

-Tại hạ thấy, người nào đó, hẳn phải là một phú ông, mà là hạng phú ông đặc biệt, dám tùy tiện chi ra một lúc hai mươi vạn lượng, hạng phú ông đó trên đời này, không phải là nhiều… Lý Ngọc Hàm suy nghĩ một lúc, vụt hỏi:

-Còn chiếc bài đồng? Vật đó có hiệu dụng gì?

Một mặt chiếc đồng bài có chạm mười ba thanh kiếm bao bọc chằng chịt một bàn tay. Hình kiếm chạm trên mặt chiếc bài, giống như thanh kiếm do thích khách xử dụng.

Mặt bên kia, chỉ có một chữ vỏn vẹn.

Chữ Bát! Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Mười ba thanh kiếm? Ý tứ gì chứ?

Liễu Vô My sáng mắt lên, vỗ tay:

-Tôi minh bạch rồi! Lý Ngọc Hàm lẩm nhẩm:

-Mười ba thanh kiếm, tượng trưng mười ba người?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy! Mười ba người nầy là tổ hợp của những kẻ chuyên hành nghề giết mướn. Còn bàn tay, là vị chỉ huy, vị đầu não. Tên thích khách này, mang chiếc bài có chữ bát, tức nhiên hắn đứng hàng thứ tám trong tổ hợp của chúng.

Nàng day qua Tiểu Phi, điểm một nụ cười tiếp:

-Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng là người thứ nhứt trong nhóm nầy, chắc như vậy đó, Lưu Hương huynh! Tiểu Phi thở dài:

-Xem ra, ý kiến của tẩu phu nhân rất đúng lý! Liễu Vô My tiếp:

điều đáng sợ là bàn tay đó. Nhân vật nào qua sự tượng trưng của bàn tay? Tuy y không xuất hiện, song hắn ở trong bóng tối, ngầm theo dõi hành động của thuộc hạ! Y kinh doanh sự nghiệp qua cái nghề giết mướn của mười ba thuộc hạ! Lý Ngọc Hàm chừng như có biến sắc:

-Trời! Trên giang hồ lại có một tổ hợp, một tập đoàn chuyên giết mướn? Đáng sợ thật! Liễu Vô My thở ra:

đó là điều đáng sợ nhất trong những điều đáng sợ từ trăm năm qua! Tiểu Phi không nói gì, song chàng cảm thấy khó chịu làm sao.

Lâu lắm, chàng lạnh lùng buông:

-Cho nên, giết người xong, chúng chẳng hề trốn tránh tận phương trời nào! Mà dù chúng có ý định trốn đi, vị tất thoát khỏi bàn tay đó! Bởi, vào tập đoàn giết mướn, sống thì nhờ tập đoàn, chết cũng phải chết tại tập đoàn.

Tập đoàn không bao giờ chấp nhận sự ly khai, dù ly khai chánh đáng.

Chẳng qua, vị thủ lãnh giữ đúng cái chủ trương phòng gian bảo mật.

Thuộc hạ ly khai rồi, trong một cơn cao hứng nào đó, tiết lộ ra thì tập đoàn còn làm ăn thế nào được nữa?

Bây giờ, Tiểu Phi mới hiểu tại sao Nhất Điểm Hồng có ánh mắt âm trầm, thần tình ưu uất. Chàng hối tiếc mình không sớm tưởng đến điều đó! Nhưng, Liễu Vô My vụt cười:

-Tuy nhiên, bây giờ thì tập đoàn đó không còn đáng sợ nữa.

Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Tại sao?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Bởi, không còn bao lâu nữa, bàn tay kia sẽ lọt trong một khóa tay! Lý Ngọc Hàm suy nghĩ một chút, bật cười:

-Phải! Chúng đã đụng chạm đến Lưu Hương huynh rồi khi nào Lưu Hương huynh lại buông tha chúng?

Liễu Vô My tiếp:

-Ngân phiếu, rồi cũng phải qua tay con người chủ não. Tra cứu được người chủ não, là biết ai chi tiền. Và kẻ chi tiền là người mướn giết Lưu Hương huynh! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không nóng tìm người đó! Liễu Vô My vốn khéo trấn định tâm thần, hiện tại cũng phải kinh ngạc:

-Tại sao?

Tiểu Phi thốt:

-Con người đó, đến cái việc giết kẻ thù, cũng chẳng dám ra tay, tự ra tay, thì còn gì hèn hơn chứ? Tại hạ có gặp y, chỉ thêm giận mà thôi. Tìm một con người hèn, làm chi cho mất thì giờ? Trong khi tại hạ cần dành thì giờ đó, đến bái kiến vị đệ nhất đại kiếm khách đương thời. Tại hạ thích làm việc gì mang lại niềm thống khoái hơn là làm việc thỏa mãn tự ái, dù là việc trừ loại kẻ thù. Cho họ sống thêm một thời gian đã sao?

Chàng nhìn sang Liễu Vô My, tiếp:

-Hà huống, người đó còn đến tìm tại hạ nữa, tại hạ cần chi phải đi tìm hắn trong khi biết là hắn sẽ đến! Liễu Vô My nhoẻn miệng cười tươi:

-Và điều quan trọng nhất là gặp mặt Tô cô nương! Chính việc đó mới đáng cho Lưu Hương huynh tha thiết! Tiểu Phi và Liễu Vô My cùng cười.

Nhưng, Lý Ngọc Hàm lại biến sắc.

Hắn kêu lên:

-Hồ huynh! Còn Hồ huynh đâu?

Chừng như đến bây giờ, hắn mới nhớ Hồ Thiết Hoa. Và hắn phát hiện ra Hồ Thiết Hoa vắng mặt.

Hắn hấp tấp, nhưng Tiểu Phi điềm nhiên.

Chàng từ từ thốt:

-Vừa rồi, hắn phát hiện ra một người khả nghi, hắn theo dõi người đó.

Liễu Vô My kêu lên thất thanh:

-Hồ huynh hư một cánh tay, tai sao khinh suất đuổi theo địch?

Tiểu Phi buông gọn:

-Chẳng sao! Liễu Vô My cau mặt:

-Chẳng sao? Lưu Hương huynh không sợ Hồ huynh thất cơ à?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ nghĩ chẳng đến đổi nào! Nhất định hắn không việc gì đâu! Liễu Vô My hỏi:

-Tại sao?

Tiểu Phi giải thích:

-Người ta chỉ muốn sát hại tại hạ, chứ chẳng ai muốn giết hắn. Cho nên, việc hắn đuổi theo người nào đó, là dúng hteo cái kế điệu hổ ly sơn. Người ấy dụ hoặc chohắn tạm xa rời nơi đây, để dễ bề hành sự.

Liễu Vô My tỏ vẻ lo lắng:

-Nhưng… Nhưng đến bây giờ, Hồ huynh cũng chưa trở lại.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hoặc giả, hắn đang uống rượu đâu đó, hoặc giả, hắnlạc đường.

Liễu Vô My trầm giọng:

-Lưu Hương huynh thản nhiên như vậy được à?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ thản nhiên được là vì tại hạ đã nghe tiếng hắn.

Bên ngoài, Hồ Thiết Hoa reo lên oang oang:

đây rồi! Nhà nầy đây! Một giọng già nua nối tiếp:

-Có lầm nữa hay không đấy?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nhất định là không lầm! Câu nói vừa buông dứt, y vọt người vào, như con mèo bị đuổi.

Tiếng hoan hô vang lên:

-Thì ra các vị đã trở về.

Chính Hồ Thiết Hoa thốt lên, mừng cho vợ chồng của Lý Ngọc Hàm.

Bỗng, y trừng mắt hỏi:

-Sao ngươi ngồi lên nổi, hở lão Xú trùn?

Tiểu Phi chưa kịp đáp, bên ngoài giọng già nua vọng vào:

-Lưu Hương Soái có sao không?

Tiểu Phi sờ chót mũi:

đa tạ các hạ quan tâm! Tại sao các hạ không vào đây?

Người bên ngoài đáp:

-Lão phu định vào gặp mặt Hương Soái, nên mới theo Hồ đại hiệp đến đây, song đến rồi nghĩ lại, không nên vào.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Lý do?

Người bên ngoài cười một tiếng:

-Vào đó, gặp Hương Soái rồi, ít nhất lão phu cũng phải vập đầu bảy lượt, lão phu quá già, già mà lạy trước một người, xem sao tiện? Thôi, miễn cho vậy, sau này lão phu sẽ nghĩ cách báo đáp đại ân của Hương Soái và đến lúc đó thì mặc tình chúng ta đàm đạo! Tiếng cuối cùng của câu đó vang lên, xa ngoài mấy trượng rồi.

Tiểu Phi kinh ngạc, nhìn sang Hồ Thiết Hoa:

-Người đó là ai? Ta thi ân với y từ lúc nào?

Hồ Thiết Hoa thản nhiên:

-Với cá nhân lão, ngươi chẳng có làm ơn cái quái gì. Song với Cái bang thì ơn ngươi rất lớn.

Tiểu Phi kêu lên:

-Y là đệ tử Cái bang?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Không phải đệ tử, mà là trưởng lão, Nhậm Từ còn kém thân phận đối với lão nữa đấy! Tiểu Phi chớp mắt:

-Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chứ còn ai nữa?

Tiểu Phi hỏi gấp:

-Làm sao ngươi nhận ra vị lão tiền bối đó?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Thế trên đời này chỉ có mỗi một mình ngươi mới biết được cả thiên hạ?

Y bật cười, rồi tiếp:

-Giả như ngươi không đố kỵ thì ta sẽ cho ngươi biết một việc nữa. Ta có gặp một người, chính người cũng muốn gặp người đó.

Tiểu Phi trố mắt:

-Ạ! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Họa My Điểu! Tiểu Phi quăng một vật gì vào miệng đang há rộng của y. Y không còn nói được tiếng nào nữa.

Tiểu Phi tiếp nhanh:

-Thuốc của Lý huynh và tẩu phu nhân vất vả đi tìm, mang về cho ngươi đấy! Hãy uống đi, rồi lên giường nằm, ngủ một giấc. Khi nào thức dậy, sẽ nói chuyện.

Đêm lại qua, ngày lại trở về, len lén trở về từ từ trở về.

Đêm tàn, ngày đến, mọi hoạt động lại bắt đầu từ đoạn bỏ dở chiều qua.

Đoàn người tiếp tục hành trình.

Vì cần ngủ, nên họ không ngồi chung xe với nhau như trước.

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa phải để cho vợ chồng Lý Ngọc Hàm tự do, cả hai đổi xe.

Hồ Thiết Hoa không ngủ được.

Xe vừa lăn bánh, y trừng mắt nhìn Tiểu Phi, sừng sộ:

-Tại sao ngươi không cho ta nói? Ngươi có sự gì muốn giấu luôn cả người ta?

Tiểu Phi hỏi:

-Ta giấu ai?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tưởng họ không thấy cái ý của người à? Họ để chúng ta ngồi riêng một cổ xe, à tạo cái dịp cho chúng ta muốn nói trời trăng gì với nhau thì nói! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại sao ngươi không nghĩ là chính họ muốn có dịp nói trời nói trăng riêng với nhau?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Họ có gì riêng tư cần phải nói với nhau trong lúc này?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Họ không nói gì với nhau thì họ suy đoán xem đã hiểu được nhiều hay ít! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Hiểu cái gì mà nhiều hay ít?

Tiểu Phi tiếp:

-Hiểu cái trò đùa của họ! Hay ngụy kế cũng được! Hồ Thiết Hoa suýt nhảy dựng lên:

-Họ xem ngươi như bằnghữu, mời người ăn, bao ngươi uống lại ân cần thỉnh người về nhà làm thượng khách. Có kẻ đến ám sát ngươi, họ hạ thủ đoạn ngay.

Bây giờ ngươi cho là người ta đùa, người ta có ngụy kế đối với ngươi! Ta hỏi người, họ có lợi gì? Họ hại ngươi để đoạt cái gì của ngươi?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ta có gì để họ đoạt đâu? Ta chỉ có sanh mạng. Và họ muốn đoạt sanh mạng của ta dó! Hồ Thiết Hoa trừng mắt, một lúc lâu, bật cười, rồi lắc đầu, thốt:

-Ta xem ngươi còn đa nghi hơn Tào Tháo! Chỉ cần người ta nhìn ngươi nửa mắt là ngươi tưởng người đó có chủ ý gì với ngươi rồi! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi hãy suy nghĩ kỹ, nếu bọn Tô Dung Dung ở lại Uûng Thúy sơn trang thì tại sao họ xuất ngoại du ngoạn? Tấu xảo làm sao, họ lại gặp chúng ta! Trên đời nầy, có thể nào có những tấu xảo lạ lùng như vậy được chăng?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Giả như họ có nhã ý đi tìm ngươi?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu có nhã ý, tại sao họ không nói rõ ra?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, cau mày:

-Không lẽ ngươi cho rằng Dung nhi bị họ cướp lại, mang về quản thúc tại nhà?

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngoài cái việc đó ra, còn điều này nữa. Ta thọ bịnh, chẳng một ai hay biết ngoài họ và ngươi. Thế tại sao thích khách biết được mà tìm đến?

Hồ Thiết Hoa vẫn cải:

-Biết đâu, thích khách có rình rập bên ngoài lúc đó, nghe lọt? Biết đâu tiểu nhị trong khách sạn bép xép?

71. Chương 71: Phải Chiếm Tiên Cơ

Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi có lý! Song, họ vừa về đến khách sạn, chưa vào phòng đã giết thích khách trước. Trong khách sạn nơi nào cũng có đèn sáng rõ, trừ gian phòng ta, tối đen. Nếu họ không biết trước là có thích khách trong phòng ta, thì làm gì họ thấy có bóng người mà phóng ám khí?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu thích là người do họ thuê, tại sao họ lại giết?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Giết để diệt khẩu! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Nhưng người dụ dẫn ta đuổi theo lại là Họa My Điểu, chẳng lẽ Họa My Điểu cũng đồng mưu với họ?

Tiểu Phi đáp:

-Chắc ngươi cũng hiểu là một người nào đó, đổi tên, giả dạng làm Họa My Điểu! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

điều đó thì ta hiểu! Tiểu Phi hỏi:

- Do đâu mà ngươi biết được điều đó?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc:

-Tuy Họa My Điểu hành động nguỵ dị nhưng đối với chúng ta không có ác ý.

Cho nên ta nghĩ không khi nào Họa My Điểu chịu hợp tác với bọn Lý Ngọc Hàm, vì ngươi cho rằng Liễu Vô My có ý hại ngươi kia mà! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tại sao lại không thể hợp tác? Ta đã nói:

Họa My Điểu làm thế là muốn ta đáp ơn y. Y cố ý thi ơn, để mong ta đáp ơn thôi! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ngươi nói gì khó hiểu thế? Đã muốn hại ngươi, rồi lại muốn ngươi báo đáp?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi gặp Họa My Điểu, song ngươi không hạ thủ sát hại y, phải vậy chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ta không thể giết y! Tiểu Phi tiếp:

-Họa My Điểu thi ơn với ta, thì tự hậu ta không thể giết y! Dù cho ta biết rõ Liễu Vô My là Họa My Điểu, ta biết nàng muốn giết ta, ta cũng phải buông tha nàng như thường, bởi lẽ giản dị nhất là nàng có ơn với ta! Trước khi nàng giết ta, nàng đã dọn sẵn một con đường rút lui rồi! Đề phòng bất trắc! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Tại sao ngươi cứ nghi quyết Liễu Vô My là Họa My Điểu?

Tiểu Phi tiếp:

-Có nhiều nguyên nhân! Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng:

-Nhưng, ít nhất, cái người phóng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, định sát hạt ngươi, ẫn chẳng phải là chính họ?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Tại sao không phải chính họ?

Hồ Thiết Hoa rùn vai:

-Vì lúc đó, họ đang ở trong phòng! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi có trông thấy họ không?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nhưng ta có nghe tiếng họ! Tiểu Phi trầm giọng:

-Tiếng họ nói chuyện với nhau hay họ vùng vẫy, lăn lộn, kêu la, rên rỉ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ:

đúng vậy! Tiểu Phi tiếp:

-Kêu la, rên rỉ, trong lúc đau cực độ, thinh âm phải biến đổi khác với lúc thường.

Vì chúng ta đang khẩn cấp vì họ, nên không lưu ý nhận định sự thay đổi đó. Có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Lâu lắm, y mới lẩm nhẩm:

-Không lẽ lúc đó, họ không có mặt tại phòng, và kẻ nào khác giả mạo họ?

Tiểu Phi hỏi:

-Tại sao không thể như vậy?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Cũng có lý! Tiểu Phi tiếp:

-Ngươi đinh ninh là họ Ở trong phòng, cho nên ngươim không hề chú ý dến âm thinh. Do đó, làm gì ngươi nhận định được sự khác biệt?

Rồi chàng cũng thở dài, tiếp luôn:

-Liễu Vô My rất thông minh, hành sự rất cẩn thận. Nàng thừa hiểu,hại được ta không phải là việc dễ làm. Cho nên trước khi thực hiện một mưu định gì, là có chừa một con đường thoái hậu, cho ta vĩnh viễn không hoài nghi! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi, lẩm nhẩm:

-Ta chưa minh bạch, nên chưa tin! Tiểu Phi cười khổ:

-Thực ra ta cũng chưa minh bạch lắm, bởi làm sao minh bạch được một mưu toan của con người, khi mưu toan đó chưa thực hiện rõ rệt? Bất quá, ta nhân tình huống mà suy diễn ra thôi! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ngươi có ý nghĩ như thế nào hãy nói cho ta biết xem! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vợ chồng Liễu Vô My, vì một nguyên nhân nào đó, cố đi tìm ta. Khi cặp thuyền ta rồi, họ mới phát giác ra ta vắng mặt. Rồi lúc trở về họ gặp bọn Dung nhi.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Làm sao họ gặp được bọn Dung nhi?

Tiểu Phi tiếp:

- Dung nhi muốn tìm ta, nên phải trở ề. Những người như bọn nàng, đi đường thì đương nhiên phải bị người lưu ý. Có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi tiếp:

-Lý gia trang tại Hồ Khẩu, có thinh danh rất lớn, tự nhiên giang hồ xu phụ, do đó có tai mắt khắp nơi, hẳn phải biết sự liên hệ giữa ta và bọn Dung nhi như thế nào.

Họ biết được tin tức về bọn nàng là tìm đếnn gay! Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

-Ừ! Tiểu Phi tiếp:

-Người như Liễu Vô My muốn trở thành bằng hữu của Tô Dung Dung, thiết tưởng không khó khăn gì? Dung nhi thì ít nói, trái lại Điềm Nhi lại co cái lưỡi máy động luôn, như ngươi! Nàng cũng cương trực như ngươi! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi tâng bốc ta, hay mắng ta?

Tiểu Phi không lưu ý những gì y nói, cứ tiếp tục luôn:

-Liễu Vô My đương nhiên khai thác Điềm Nhi để biết tin tức về ta. Điều đó, nàng thành công dễ dàng!… Hồ Thiết Hoa chận lời:

-Và nàng còn biết ngươi còn ở tại sa mạc, nên lập tức đến đó! Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nhưng tại sao bọn Dung nhi không cùng ra sa mạc với nàng mà lại đến Uûng Thúy sơn trang?

Tiểu Phi thở dài:

-Có thể bọn Dung nhi vì ta, có thể bị cưỡng bách, có thể… Chàng dừng lại.

Niềmưu tư lộ rõ trên gương mặt, ẩn ướt có vẻ khẩn trương.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Có lẽ ngươi nghĩ rằng, bọn Dung nhi không ở tại Ủng Thúy Sơn Trang? Và cũng có thể vợ chồng Liễu Vô My đã hạ độc thủ?

Tiểu Phi thở dài:

-Rất có thể như vậy lắm! Tuy nhiên ta còn một điểm hy vọng nhỏ là Liễu Vô My không phải là một kẻ thích sát hại những người vô cố. Cái đích của nàng là ta.

Nàng thi ân với ta là để chuẩn bị một con đường thoái hậu, thì nàng cũng chưa hãm hại gì bọn Dung nhi đâu! Hồ Thiết Hoa cau mày một lúc lâu bỗng hỏi:

-Suy tính theo thời gian, thì nàng đến sa mạc là gặp ngay chúng ta, có đúng vậy không?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Lý Ngọc Hàm đã là đệ tử của thế gia võ lâm, làm gì biết được hình thế sa mạc rõ như bàn tay, chẳng khác nào một người dân địa phương. Chỗ ẩn trú của Thạch Quan Âm bí mật vô cùng họ làm gì tìm được một cách quá dễ dàng?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Giờ đây, ta còn hoài nghi hai điểm. Mà điều ngươi vừa nêu ra đó là một trong hai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Còn điểm kia?

Tiểu Phi thở dài:

-Lý do khiến hai vợ chồng muốn sát hại ta! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Hiện tại họ đã biết ngươi nghi ngờ rồi, họ phải biết luôn là đêm vừa qua, ngươi giả bịnh, dù muốn dù không, hoàn cảnh của ngươi vụt trở nên nguy hiểm! Tiểu Phi cười nhạt:

-Nhưng ta chưa nói gì về mưu mô của họ, họ không thể thú nhận việc đã làm! Họ đã biết ta hoài nghi, thì dọc đường họ càng dẻ dặt, không dám làm gì khiến ta nghi thêm! Cho nên ta nghĩ, ít nhất cũng tránh được phần nào phiền phức trong một thời gian! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Không lẽ họ đợi khi nào đến Ủng Thúy sơn trang, mới hạ thủ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chắc vậy đó! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Nếu thế, tất họ có chuẩn bị rất chu đáo tại Ủng Thúy sơn trang. Họ bố trí mọi phương pháp, đối phó với ngươi. Ngươi phải biết vùng Hồ Khẩu của nhà họ Lý không thể nói là ai muốn vào muốn ra lúc nào cũng được! Tiểu Phi gật đầu:

-Ta biết điều đó! Hồ Thiết Hoa cau mày:

đã biết vậy, sao ngươi còn muốn đến đó? Thế ngươi chán sống rồi chăng?

Tiểu Phi thở dài:

-Sự tình đã như thế rồi. Ta không thể không đến! Hồ Thiết Hoa trầm tư một lúc:

-Ngươi nói đúng! Chúng ta không thể bỏ mặc bọn Dung nhi trong tay họ! Bởi… Tiểu Phi mỉm cười:

-Ngươi không nên quá bận tâm! Đành rằng chúng ta sẽ gặp hiểm nguy, song chẳng có hiểm nguy nào bằng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh nữa đâu! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Ngươi dám chắc! Tiểu Phi gật đầu:

-Ngươi đừng quên họ Lý là thế gia, một đại thế gia trong võ lâm, thanh danh tối trọng. Nếu muốn ám toán ta, họ phải thực hiện cái ý đó ở bên ngoài, quyết chẳng khi nào họ làm ngay trong nhà họ. Làm ở bên ngoài, họ còn đổ cho người này người khác. Làm tại Ủng Thúy sơn trang, họ phải chịu trách nhiệm trước hào kiệt giang hồ. Và khi nào họ dám chuốc lấy tiếng nhơ qua hành động đê tiện? Chẳng bao giờ họ vì một việc giết ta, mà hủy bỏ danh dự tạo dựng hơn mấy mươi năm dài? Giết người, họ phải thận trọng chọn nơi chọn lúc! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Phải! Họ không dùng ám khí của họ, mà lại dùng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, sở dĩ thế, là họ sợ cái danh phải hoen ố qua hành động ám toán. Phàm những bậc đại anh hùng, có ai dám hành động mờ ám? Giả như ngươi chết vì Bạo Vũ Lê Hoa Đinh, thì có ai dám nghĩ Ủng Thúy sơn trang hạ thủ đoạn?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Bây giờ ngươi minh bạch chưa?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thảo nào, thích khách thất bại rồi, quăng ngay cái hộp quý báu đó! Họ sợ ngươi phát hiện vật đó nơi tay họ! Tiểu Phi tiếp:

-Thực ra ngươi phải minh bạch sớm hơn! Ngoài đệ tử Lý gia ra, trên đời này còn ai có vật đó! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Và ngoài Lý gia cự phú ra, còn ai dám chi hai mươi vạn lượng cho cái việc thuê người giết mướn?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Rất tiếc, họ dùng thóc nhử gà, gà không ăn hết thóc, thành ra kẻ mất Trung Nguyên ra tên trộm! Và hạt thóc đó, lại rơi vào tay ngươi! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nhưng ta không thích hạt thóc! Ta ham hai mươi vạn lượng hơn! Cả hai cùng cười vang.

Họ quên đi là đang tiến sâu vào vòng nguy hiểm, họ quên đi Ủng Thúy Sơn Trang có thể là mồ chôn của họ.

Và, sau khi họ chết rồi, hai mươi lượng, về kẻ khác, chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Đinh cũng về kẻ khác! Trong đầu óc họ, chẳng có một điểm sợ lo.

Trong mình họ, có một ngân phiếu hai mươi vạn lượng và chiếc hộp… Hổ Khâu là tên núi.

Núi cạnh biển, bên ngoài thành Tô Châu, theo truyền thuyết thì Ngô Vương Hạp Lư yêngiấc ngàn thu tại đó.

Ví có cái tích, sau ba hôm hoàn thành mộ phần, có bạch hổ xuất hiện nằn trên mồ.

Do đó, mà có cái tên Hổ Khâu.

Núi không cao, phong cảnh cũng bình thường, song có cái danh là vì có nhiều thần thoại phát xuất nơi đó.

Dĩ nhiên, nơi đó phải thu hút rất nhiêu du khách.

Đúng như Tiểu Phi dự đoán, cả hai được bình an trên đoạn đường còn lại.

Họ hoàn toàn vô sự khi đến Cô Tô.

Họ không vòng quanh thành, họ xuyên ngang thành mà đi.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My cười nói hào hứng vô cùng.

Còn ai biết được bên trong thần sắc đó, có cuộc cơ mưu giết người?

Thế thì Tiểu Phi đoán sai chăng?

Đến một nơi nào nhiệt, lòng người có cởi mở phần nào. Và cái gì qua thẳng trước đó, cũng phải đùn lại, tạm thời dùn, dù cái ý giết người sôi lên sục sục, cũng lắng nhiệt độ.

Gái ở đây, sao mà đẹp thế?

Nàng nào cũng đẹp, ở lứa tuổi nào cũng đẹp, tuy nhiên mỗi lứacó một sắc thái đẹp riêng.

Nụ cươi của nữ nhân ở đây hồn nhiên quá, đối với kẻ lạ, vẫn thành thật, duyên dáng như đối với người thân.

Hồ Thiết Hoa nhìn một lúc, bỗng cười khan:

-Ở đây nữ nhân không thích mang giày! Họ đi chân không, bàn chân lộ ra, rất ít có bàn chân nào thô kệch! Đi chân không mà chân vẫn trắng, vẫn no tròn, vẫn mịn, là một sự kiện lạ lùng.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các vị có biết tại sao họ không thích mang giày chăng? Tại hạ phát hiện ra rồi đấy! Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Tại sao?

Hồ Thiết Hoa xoa hai tay:

-Tại vì chân họ đẹp, nếu họ mang giày, thì còn ai thấy cái vẻ đẹp đó? Giấu đi thì phí của trời quá! Gái Cô Tô nổi tiếng là có đôi chân đẹp, rồi họ mang lẳn hoa, rồi họ có sắc đẹp, tất cả đều làm tăng vẻ đẹp của dáng đi, họ lại có cái lối nhảy nhót nhẹ nhàng như chim quyên chuyềncành, họ lại có âm thinh dịu như tiếng oanh vàng, họ là người bán hoa, có khách nào không thích mua ho của họ?

Người không chơi hoa cũng phải mua vài đóa! Mua hoa để mua mấy phút giây ngắm cái đẹp! Hổ Khâu Sơn cách thành Cô Tô bảy dặm.

Ra khỏi thành, là thấy tòa núi xa xa. Núi có hình con mãnh hổ chồm chồm.

Khí thế của tòa núi rất hùng mạnh.

Họ xuống xe để qua ngang thành, ra khỏi thành họ lên xe.

Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, cười thốt:

- Dáng dấp của bọn thiếu nữ đó nhẹ nàhng quá, nếu họ học võ thì tuyệt! Nhất là luyện khinh công thì họ có thể thành tựu như ngươi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Họ đã quen chạy nhảy từ lúc nhỏ, tự nhiên họ phải nhẹ nhàng! Vừa lúc đó, một nàng mặc áo bố ngắn, màu xanh, tóc vấn bính, ướp dầu bóng sáng, nhảy lên càng xe, tay chìa hoa, miệng nở nụ cười:

-Thơm lắm! Hoa lê này thơm nhất đấy! Công tử mua một vài đóa đi! Hồ Thiết Hoa cười tươi:

-Hoa thơm hay tay thơm?

Y nhìn chằm chặp vào ban tay thiếu nữ.

Thiếu nữ đỏ mặt cười duyên:

-Hoa thơm mới đúng chứ! Không tin, công tử ngửi xem! Hồ Thiết Hoa chực đưa tay tiếp hoa, Tiểu Phi vội ngăn, rồi cười:

-Hoa đẹp là hoa có gai, hoa này đẹp, song chẳng biết có gai chăng? Đừng làm trầy chót mũi của ta đấy! Tiểu cô nương lại bật cười khanh khách:

-Công tử đùa vui quá! Bao giờ hoa lê lại có gai?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nếu vậy, ta mua mấy đóa. Rất tiếc, hoa có đẹp, mà không người mang hoa! Đành là mua hồi, ta xin tặng lại người bán hoa.

Bỗng chàng tung hoa vào mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ chợt biến sắc.

Nàng nhún chân, nhảy lên cao chếch về phía hậu xa hơn trượng.

Đáp xuống, nàng xoay nhanh mình chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi dọa khiếp cho người đẹp chạy mất rồi! Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta không dọa nàng, thì ngươi mất mạng! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ngươi nói gì?

Tiểu Phi không đáp.

Chàng chụp vòng hoa còn bỏ tại chỗ, bóp nát hoa. Hoa rơi, bay chiếc vòng, chàng bẻ luôn chiếc vòng.

Hôn mười mủi châm đen láng chớp lên.

Hồ Thiết Hoa biến sắc:

độc châm?

Tiểu Phi cười khổ:

-Nếu ta không kịp thời ngăn chặn, liệu ngươi còn sống được chăng?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Mồ hôi lạnh ướt đẫm mình.

Lâu lắm, y lẩm nhẩm:

- Do đâu, ngươi khám phá được?

Tiểu Phi thở dài:

-Các vị tiểu cô nương đó, từ lúc nhỏ, đã bán hoa trên con đường nầy, tất cả đều xuất thân từ những gia đình cùng khổ. Ngày bán hoa, đêm giúp việc vặt trong gia đình. Như vậy, làm sao có đôi bàn tay vừa trắng vừa mịn như nàng vừa rồi?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, nhếch nụ cười khổ:

đôi mắt của ngươi quả thật lợi hại! Tiểu Phi tiếp:

-Huống chi, những nàng bán hoa tại đây, toàn là dân địa phương, chất phác thật thà, quen dùng thổ ngữ. Tại sao có một cô nương nói năng hoạt bát, lại dùng được tiếng quan thoại, dành cho những người cần xuôi ngược đó đây? Ta vừa nghe nàng nói mấy câu, là biết ngay có việc không giản dị rồi.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Xem ra, giang hồ truyền thuyết rất đúng! Đạo Soái Lưu Hương đúng là con linh quỷ trong võ lâm! Bỗng y thấp giọng hỏi:

-Ngươi nghĩ, có phải là vợ chồng họ Lý sai nàng làm cái việc đó chăng?

Tiểu Phi lấy một chiếc khăn, bọc mấy mủi châm lại, rồi điềm nhiên đáp:

-Tại địa phương này, còn ai dám đến làm trò quỷ! Nếu nàng bán hoa thành công, họ sẽ bảo là không hay biết. Nếu sự việc bất thành, thì họ cũng chẳng mang tiếng tăm gì.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu:

đúng ra, chúng ta đi chuyến này, chẳng phải đến Hổ Khâu, mà là đến hổ huyệt! Tiểu Phi mỉm cười:

-Muốn bắt hổ phải vào tận hang hổ! Hồ Thiết Hoa cũng cười:

-Và con hổ, phải là hổ cái! Đến cửa chánh núi Hổ Khâu, tất cả đều xuống xe.

Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My vẫn cười nói vui vẻ như thường, chừng như họ không hay biết gì về việc đã xảy ra vừa rồi.

Vị tiểu cô nương bán hoa, không liên quan đến họ sao?

Tiểu Phi doán sai sao?

Bên ngoài sơn môn, có một chợ nhỏ, quy tụ một số người, chợ nhờ người mà thành lập, người nhờ chợ mà sống.

Có con sông nhỏ xuyên ngang chợ, tại bờ sông có mấy chiếc thuyền, sơn phết hoa mỹ.

Trong thuyền, chốc chốc có tiếng cười trong trẻo vang lên.

Bên trong sơn môn, có nhiều dãy phố, dọc theo đường phố, có rất nhiều hành khất.

Chúng thấy người là ào đến bao vây.

Có kẻ trông thấy bọn Lý Ngọc Hàm còn cách xa, mà vẫn cười vuốt cao giọng:

-Lý công tử trở về đấy à? Phu nhân mạnh rồi chứ?

Tiểu Phi củng Hồ Thiết Hoa nhìn nhau. Trong thâm tâm mỗi người có một câu hỏi:

-Trong bọn khất cái đó, có mấy tên chân chính? Hay chỉ toàn là bọn giả?

Họ đã đến Thiên Nhân Thạch.

Thiên Nhân Thạch là một phiến đá vuông, chứa được ngàn người ngồi. Dĩ nhiên phải rộng lớn.

Đầu phía bắc có một Thạch Đài.

Liễu Vô My cất tiếng:

-Theo lời của các vị cố lão lưu truyền, thì năm xưa, Ngô Vương Hạp Lư xây mộ, dùng hàng ngàn dân công, xong việc rồi, giết hết để bảo vệ hoàn toàn sự bí mật.

Xác hàng ngàn dân công đó, được chôn dưới phiến đá, cho nên có cái tên Thiên Nhân Thạch.

Nhắc đến một điều tàn khốc, nàng không hề chớp mắt, hơn nữa nơi khoé miệng, ẩn ướt có nụ cười.

Còn bọn Tiểu Phi thì nghe mùi máu tanh phảng phất đâu đây, tực hồ cuộc thảm sát chỉ mới diễn ra hôm qua, hôm kia… Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thạch Đài kia có sự tích ra sao?

Liễu Vô My tiếp:

-Nơi đó, ngày trước vị thần tăng Trước Đạo Sanh giảng kinh. Bên cạnh Thạch Đài, còn có một phiến đá tên Điểm Đấu Thạch. Theo lời truyền thuyết thì lúc Trước Đạo Sanh giảng kinh, tảng đá đó luôn luôn gật đầu, tỏ vẻ am tường giáo lý.

Nàng thanh thản giải thích, thanh thản bước đi. Gió núi lồng lên bóc mớ tóc đen huyền của nàng tung phất phơ trong gió.

Tà áo của nàng, bọc gió chao chao, trông nàng như bị gió đưa đi, hơn là chính nàng cất bước.

Hồ Thiết Hoa nghe mê, mà nhìn cũng mê.

Y thầm nghĩ:

-Một tiên nữ cũng không hơn nàng! Có thể đó là một tay giết người tuyệt xảo được sao?

Họ đến Kiếm trì.

Chung quanh, cây mọc sầm uất, chung quanh bất cứ vật gì, cũng toàn là xanh biếc.

Phản ảnh màu xanh biếc đó, độc nhất có chiếc cầu, sơn màu đỏ, cầu nằm trên mặt ao, cầu hình cái móng cao vút.

Mặt ao có mấy cụm lục bình, đưa đẩy theo chiều gió.

Tiểu Phi nhìn mặc ao, lòng nghe lạnh. Chàng nghĩ trong vũng nước kia hẳn phải có sát khí trùng trùng, chỉ chờ một bàn tay khuấy động là bốc bừng lên, là máu người chảy xuống ao, cho ao luôn luôn đầy… Xa xa, mây thu từ muôn nẻo kéo về, kết tụ giăng mắc, che khuất nền trờ.

Trong gió chiều, phảng phất có tiếng chuông chùa.

Tiểu Phi cười nhẹ:

–Theo sự phẩm bình của một vị danh sử nhà Đường là Lý Tú Khanh, thì giòng nước này là giòng thứ năm trong các giòng được ca tụng nhất. Vị danh sĩ ấy có biết đâu, nước ở đây con có điểm quý, là dùng mài kiếm, kiếm sắc phi thường. Ngày xưa, kiếm khách đến đây mài kiếm. Ngày nay kiếm khách cũng đến đây, kiến tạo cơ nghiệp. Thì ra, nơi này hấp dẫn bao nhiêu kiếm khách tự cổ chí kim. Cái tên Kiếm trì, ai đặt ra cho giòng nước này, quả thật là con người tinh đời, mới tìm được cái tên thích hợp! Ao, sao gọi là giòng?

Bởi tại đây giòng suối lưu thông, đọng nơi nầy thành vũng cuối vũng lại có đường nước thoát đi, thành suối.

Nhờ đó, nước ao không ứ đọng như những vũng chết ở những nơi khác.

Liễu Vô My chỉnh lại:

-Nghe nói, cái tên đó có một lại lịch.

Tiểu Phi chớp mắt:

-Ạ?

Liễu Vô My tiếp:

-Phần mộ của Ngô Vương ở dưới đáy ao, lúc lão ta chết, có hơn ba mươi thanh kiếm báu được chôn theo xác lão, trong số đó có cả Ngư Trường kiếm, Can Tương kiếm, Mạc Tà kiếm. Bởi có quá nhiều kiếm báu bên dưới, nên người đương thời gọi là Kiếm trì. Từ đó, ao trở thành một địa điểm hữu danh! Tiểu Phi cười nhạt:

-Nếu tại hạ được chết tại ao nầy, cùng Ngô Vương kết thành một đôi quỷ hùng, thì cái nguyện bình sanh cầm như thỏa mãn trọn vẹn! Chết như thế mới đáng chết! Liễu Vô My không dao động thần sắc, nở nụ cười tươi:

-Lưu Hương huynh biết đây là giòng nước thứ năm, mà có biết luôn giòng nước thứ ba ở tại địa phương nào chăng?

Tiểu Phi bước qua cầu, nhìn một miệng giếng rộng độ trượng, cạnh miệng giếng có một tòa lương đình, hình lục giác.

Chàng nhìnquanh khung cảnh, rồi đáp:

-Có lẽ đây là giòng nước thứ ba, có cái tên là Lục Vũ Trà Tỉnh. Năm xưa, Lý lão tiền bối vời tất số đại kiếm khách trong toàn quốc đến đây uống trà, luận kiếm! Cái phong cách thanh tao của Lý lão tiền bối, đáng được người muôn đời ngưỡng mộ! Bỗng, có tiếng thở dài:

-Rất tiếc, cảnh không đổi khác, mà người đã thay xưa!

72. Chương 72: Thiên Hạ Vô Địch

Lúc hoàng hôn, hình thể Hổ Khâu sơn như có biến đổi, từ một con hổ chờn vờn, trở thành một con chim ưng vần vần chực đáp xuống sau một ngày dài lướt gió tung mây giữa trời cao, xa đất rộng.

Cảnh rất hùng tuy núi không khôi vĩ lắm. Tuy nhiên, trong cái hùng ẩn ướt có cái bi hơn tráng.

Và tiếng thở dài đó, gieo đậm niềm bi vào khung cảnh.

Ai nghe mà chẳng se lòng khi khí thu về đêm đã bắt đầu truyền vào người?

Một đợt khói bốc từ tòa Lục giác đình, lên cao, gió đưa chao chao, tản mát nhạt dần… Cảnh chiều, nơi hoang vắng, đầy vẻ thê lương, càng thê lương hơn với những đợt khói đơn côi kia, khói đơn côi chứng tỏ cái tịch mịch, cái thoát ly giòng đời.

Nói đến thoát ly, là nói đến cô tịch! Ai không ngậm ngùi trong cô tịch thê lương?

Tiểu Phi chớp mắt hỏi tuy chưa thấy người:

-Lão tiên sinh là một trong các vị đại kiếm khách năm xưa uống trà luận kiếm tại nơi này?

Một lão nhân xuất hiện.

Lão nhân vận áo lông chim, đội mũ cao.

Lão thở ra một lúc, rồi từ từ thốt, với giọng trầm mơ:

-Phải! Rất tiếc, cố nhân đã lần lượt cởi hạt quy tiên. Chỉ một già còn lại đây với chứng bịnh trầm kha. Có lẽ bồ lệ chưa cạn trước đau thương của nhân loại, nên còn phải lưu lại giữa giòng đời, để đổ nốt hạt cuối cùng, mới được rủ áo ra đi không trở lại! Ngày nay, tre ngon vẫn có, nước ngọt còn kia, có pha trà ngày nầy qua ngày khác, chỉ độc ẩm suy đời, chứ cùng ai bình luận kiếm đao?

Tiểu Phi cùng Hồ Thiết Hoa đưa mắt cho nhau, một cảm giác lạnh chạy quanh mình.

Năm xưa tại đây, họp mặt trong cuộc trà, luận kiếm có vị nào lại chẳng là tay kiếm tuyệt luân?

Giả như một người nào đó, còn sống đến mấy mươi năm sau, hẳn đã luyện kiếm pháp đến mức siêu thần hập hóa.

Ai chết, điều đó Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không cần biết vội, chỉ biết hiện tại, có một người còn sống và người đó đang ở trước mặt họ đây.

Lão nhân ngẫu nhiên du ngoạn đến nơi nầy, nhìn cảnh cũ chạnh nhớ người xưa?

Hay lão nhân ngồi trong tòa hương đình này đợi chờ ai đó?

Đợi chờ ai?

Hồ Thiết Hoa nóng nảy, hỏi:

-Chẳng hay tôn tánh quý danh lão tiền bối là chi?

Lão nhân đã ngồi xuống ghế, cạnh chiếc bàn có bình trà thơm.

Lão không quay đầu lại nhin ai cả, thản nhiên đáp:

-Lão phu là Soái Nhất Phàm! Tiểu Phi giật mình:

-Trích Tinh Vũ Sĩ Soái lão tiền bối! Người, năm xưa từng nổi tiếng một keim phá ba hòn núi, sức mạnh chém rụng sao trời?

Đột nhiên lão đứng lên, ngẩng mặt nhìn cao, bật cười dài.

Chẳng rõ vì gió quét ngang hay trận cười của lão làm chấn động lá vàng quanh đó rơi rụng rào rào.

Nếu lá không vàng, mà là màu trắng, thì chẳng khác nào một cơn tuyết đổ xuống.

Ví lá với mưa tuyết, bởi lá đổ có gieo ý niềm lạnh lùng, lạnh từ lai lịch lão nhân, lạnh từ âm thinh cười.

Rồi lão thốt:

-Quả nhiên cái danh của Lưu Hương không phải hư truyền! Bình trà vừa được pha còn nóng chán, các hạ hãy ngồi xuống đây, uống một chén với lão phu đi! Lão không nhìn lại, dù đã đứng lên, như nói với ma trước mặt, vậy mà lão biết được sau lưng lão có những ai, trong số đó có Tiểu Phi.

Hiển nhiên lão có tiếp nhận tin tức của Lý Ngọc Hàm và qua tin tức đó, lão có mặt tại tòa Lục Giác đình này chờ đợi khách viễn phương.

Bây giờ, chàng nhìn quanh mới hay là vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã biến mất dạng.

Chàng thở dài, rồi cười nhẹ:

-Hầu trà, tại hạ xin vâng lời. Còn hầu kiếm thì… tại hạ… Một tiếng soảng vang lên, tiếng kiếm chạm vỏ theo tay rút, thoát ra ngoài.

Nơi tay lão, một thanh trường kiếm ánh ngời màu nước biếc mùa thu.

Tiểu Phi đứng ngài xa cách hơn trượng vẫn nghe lạnh rợn người.

Hồ Thiết Hoa buột miệng kêu lên:

-Kiếm báu hi hữu! Soái Nhất Phàm cao ngạo:

-Tự nhiên là phải báu! Kiếm, rất sắc, ánh mắt của lão sắc hơn. Ánh mắt đó trừng thẳng Tiểu Phi thốt:

-Mười ba năm rồi, thanh kiếm này không hề rời vỏ. Hôm nay, vì các hạ lão phu phải sờ đến nó. Các hạ cũng nên hãnh diện đi! Tiểu Phi thở dài:

- Danh kiếm rời vỏ, hẳnkhông thể vô cớ mà trở vào. Hôm nay tiền bối có cái y quyết lấy đầu tại hạ?

Soái Nhất Phàm cao giọng:

-Chúng ta là những võ phu có chết, cũng chết dưới đao kiếm. Các hạ sợ chết sao?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Giả như tiền bối có nhã ý chỉ giáo, dù sao thì tại hạ cũng phải thọ lãnh. Nhưng, trước khi động thủ, tại hạ muốn hỏi một điều. Thiết tưởng với thân phận cao vời đó, tiền bối không che giấu sự thật… Soái Nhất Phàm hỏi:

-Việc gì?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Giữa chúng ta, không hề có mảy may ân oán, tiền bối bỗng nhiên muốn hạ sát tại hạ, thế có phải là do sự ủy thác của một người chăng?

Soái Nhất Phàm nhướng cao đôi mày:

-Phải! Nhưng, nếu đối thủ chẳng phải là Lưu Hương thì lão phu không hề nhận thi hành sự ủy thác.

Tiểu Phi cười nhạt:

-Tại hạ muốn biết ai đã ủy thác tiền bối làm cái việc đó. Song có khi nào tiền bối lại chịu tiết lộ. Mà dù tiền bối không nói, tại hạ cũng đã đoán được rồi! Soái Nhất Phàm buông gọn:

-Vậy càng tốt! Tuốt kiếm đi! Động thủ ngay! Tiểu Phi gật đầu:

-Tuân mạng! Hai tiếng vừa buông dứt, chàng đã vọt mình lên cao, chàng lệch hướng về một tàng cây, đưa tay bẻ một cành thông cứng rắn, oằn oại như vật nhuyễn.

Đã có ngoại hiệu là Trích Tinh, hẳn Soái Nhất Phàm phải có thuật khinh công cao tuyệt.

Nhưng thấy Tiểu Phi vọt mình, lão bất giác thoáng biến sắc mặt.

Cành cây mềm trong tay Tiểu Phi dài độ năm thước, đầu cành còn mấy chiếc lá.

Chàng chong cành cây nơi ngực thủ lễ, đoạn thốt:

-Xin mời tiền bối! Soái Nhất Phàm cau mày:

-Vũ khí của các hạ đó sao?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Soái Nhất Phàm nổi giận:

-Người cuồng ngạo như các hạ, kể ra rất hiếm có trên đời. Dù cho Lý Quan Ngư, cũng chẳng dám có thái độ đó đối với lão phu! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tại hạ luôn luôn có kính ý đối với các vị tiền bối! Soái Nhất Phàm càng giận hơn, quát lớn:

-Các hạ có ý tứ chi chứ?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Nếu biết xử dụng, thì với bất cứ vật gì trên đời này, chúng ta cũng có thể giết người. Không biết xử dụng, dù cầm một lợi khí trong tay, chúng ta vẫn thất bại như thường! Tiền bối là bậc cao nhân, lẽ nào không biết được điều đó! Lời nói rất điềm đạm, song cái ý bức người đến khiếp.

Hồ Thiết Hoa biết ngay đó là một trong nhiều chiến thuật của Tiểu Phi.

Gặp một đối thủ quá cường mãnh, chàng luôn luôn tìm cách hạ bớt oai khí của địch trước, rồi sau đó mới giở đến võ công.

Trước khi công vào thực lực, chàng đánh mạnh tinh thần. Địch xuống tinh thần, thì đấu chí cũng giảm.

Giả như địch nổi giận, thì càng hay. Chưa đấu lại nổi giận là loạn quy cũ rồi, còn làm sao điều khiển đấu pháp kín đáo như ý muốn?

Hà huống, Soái Nhất Phàm cầm kiếm, một vật bằng thép bén, nếu Tiểu Phi cũng dùng vật bằng thép bén, hẳn phải bị thanh kiếm báu tiện lìa.

Cho nên, chàng dùng một cành cây mềm, lấy cái ý nhu chế cương, dù cành cây không sánh được thanh kiếm, dù chàng không thủ thắng, ít nhất cũng không bại quá sớm.

Hồ Thiết Hoa biết rõ, lâm chiến Tiểu Phi có tâm cơ biến hóa phi thường, ít người sánh kịp.

Y suýt buột miệng gọi Soái Nhất Phàm, để khuyên:

-Tiền bối hà tất tranh bại với hắn? Giả như có sơ thất, thì cái danh Trích Tinh Vũ Sĩ còn gì? Cái danh đó nào phải dễ dàng tạo tựu đâu? Tiền bối đã phí bao nhiêu năm dài mới lập thành thì thiết tưởng phải thận trọng cho lắm! Khói trà tan biến trong không gian tòa lương đình.

Soái Nhất Phàm không nói năng gì từ từ bước ra. Lão vừa bước hai bước, Hồ Thiết Hoa biến sắc.

Từ lúc nhỏ, y hiếu động, sính cường thích đánh nhau với trẻ nít.

Lớn lên, cái tánh đó vẫn còn, và động thủ là điều rất thường, thường như cơm ngày hai lượt.

Hơn mười năm qua, y từng gặp đối thủ lợi hại. Nhưng dù lợi hại đến đâu, y vẫn không ngán, bởi chẳng có một tay nào có kiếm pháp cao siêu đáng cho y khâm phục.

Kiếm pháp của những đối thủ đó, hoặc nhẹ nhàng, hoặc cay độc hoặc ngụy dị, hoặc tân kỳ.

Vô luận là ai, sau khi xuất chiêu rồi, mới tạo được cái oai khí bức người.

Nhưng, đối với Trích Tinh Vũ Sĩ Soái Nhất Phàm thì lại khác.

Trường kiếm chưa thành chiêu, oai khí đã bốc rồi. Người chưa đến cục trường, oai khí đã bốc rồi.

Chính y đứng ngoài, còn bị kiếm khí bức lạnh, huống hồ Tiểu Phi đang ở trong cuộc chiến?

Có ai ngờ một lão nhân xuất trần thoát tục, trong phút giây lại biến thành một hung thần đáng khiếp?

Gió núi thổi từng cơn bốc tà áo của lão phiêu phưởng, chân lão ung dung bước đều… Có ai biết lão xe dịch không do tự lực? Tự lực của lão, dành tạo kiếm khí, và chính kiếm khí đó đẩy lão đi, lão cuốn đi.

Lão đã luyện được kiếm pháp đến độ siêu huyền, thân và kiếm hợp nhất, kiếm đâu thân đó, thân đâu kiếm đó, và thân cũng như kiếm, đều do cái ý mà biến động.

Hồ Thiết Hoa phải nhìn nhận kiếm pháp của lão kể như vô thượng.

Trước đó, y muốn khuyên Soái Nhất Phàm bãi cuộc. Giờ đây, y muốn khuyên Tiểu Phi bãi cuộc.

Chưa khuyên được, y phải lo ngại.

Gió núi vẫn thổi rì rào, song quét qua khắp nơi, lại trừ nơi này.

Bởi nơi này, không gian ngưng đọng, dù sờ không được mà chẳng khác nào đã thành khói.

Tất ả mọi nơi đều động, riêng nơi nầy thì tịnh.

Tại đây cái gì cũng tịnh, hay nói đúng hơn, cái gì cũng ngừng sinh hoạt, bởi tình hình căng thẳng giữa hai đấu thủ.

Tất cả đều tịnh, đến hai đấu thủ cũng tịnh luôn.

Nhưng cái tịnh này chỉ là báo hiệu của một cái động phi thường.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi lạnh từng hạt, từng hạt… Soái Nhất Phàm từ từ cử thanh kiếm lên. Chừng như mũi kiếm có một hòn núi gắn vào đó, bởi sức nặng của hòn núi, lão cử kiếm rất trịnh trọng, rất khó khăn.

Thanh kiếm được nhấc lên quá chậm, chậm đến độ như không nhít động,song vẫn lên đều đều, từng ly, từng ly.

Hồ Thiết Hoa nhận ra, thế kiếm phối hợp với sự biến hóa của thân hình Tiểu Phi.

Bởi, Tiểu Phi đột nhiên tung mình lên không. Và con người lơ lửng giữa không trung, mất chỗ đứng phải biến động không ngừng, để giữ mình không xuống đất.

Vô luận chàng giữ thân hình lơ lửng cách nào, cuối cùng chàng cũng đáp xuống.

Lúc lên, chàng lao vút mình như mũi tên. Lúc xuống chàng chập chờn như con rồng vờn mây, phô diễn muôn ngàn trạng thái.

Bên trên, chàng biến đổi trạng thái, bên dưới Soái Nhất Phàm cũng biến đổi thế kiếm luôn luôn phối hợp với thân hình chàng.

Vừa lúc đó, cành cây trong tay Tiểu Phi nhít động.

Chàng vẽ một vòng tròn trong khoảng không.

Những lá cây ở đầu cành bỗng tách rời cành, bay xuống Soái Nhất Phàm.

Nói là bắn thì đúng hơn.

Tuy lá cây là vật thể nhẹ, song lao đi quá nhanh.

Soái Nhất Phàm hừ một tiếng lớ, khoa kiếm tạo thành một bức màn ngân quang.

Ngân quang lan rộng như chiếc lưới giăng ra chờ Tiểu Phi đáp xuống mà bọc quanh chàng.

Những lá cây rơi trọn trong vùng ngân quang đó, bị ngân quang nghiền nát bấy, nát đến độ không còn một điểm nhỏ, vô ảnh, vô trung.

Lạ làm sao chạm phải những lá cây đó, kiếm khí tan biến mất, thanh kiếm lại được buông thõng xuống.

Soái Nhất Phàm mặt lạnh như tiền, không một cảm nghĩ nào hiện lộ.

Lão đứng đờ người, như biến thành tượng gỗ.

Tiểu Phi đã đáp xuống trước mặt lão trong khoảng cách độ trượng.

Kiếm, bằng thép, thép mất vẻ sáng ngời.

Cành cây, trái lại như bốc hào quang những lá, những nhám nhúa nơi cành cây, được kiếm khí gọt sạch, nó trở thành trơn tru như một chiếc gậy, bào chuốt khéo léo.

Hai đấu thủ nhìn nhau trầm lặng.

Lâu lắm, Tiểu Phi nghiêng mình làm lễ, thốt:

-Kiếm pháp của lão tiền bối tinh diệu phi thường. Bình sanh tại hạ mới thấy lần đầu tiên! Soái Nhất Phàm lẩm nhẩm:

-Tốt! Tốt! Tốt! Lão buông luôn ba lượt một tiếng tốt, rất gọn.

Đoạn lão buông tay.

Thanh kiếm bay đi biến thành một cái mống bạc rơi xuống Kiếm Trì.

Thêm một thanh kiếm nữa, tăng cường số kiếm nằm im muôn đời dưới đáy nước! Soái Nhất Phàm mơ màng nhìn ra xa xa nơi phương trời mờ mờ của cảnh đêm lành lạnh.

Có lẽ linh hồn của lão đã bay theo thanh kiếm, chìm lặng dưới đáy Kiếm trì.

Tiểu Phi cất giọng trầm buồn:

-Tại hạ nhờ một chút xảo, thoát khỏi nhát kiếm của tiền bối, đó là cái may chứ nào phải là thắng, sao tiền bối… Soái Nhất Phàm cao giọng:

-Ngươi khỏi phải nói! Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Vâng lời tiền bối! Soái Nhất Phàm nhìn sang chàng chăm chú lâu lắm, lão chẳng thốt một tiếng nào.

Bỗng, lão quay mình, bước gấp xuống núi.

Tiểu Phi nhìn theo bóng lão, xa dần, xa dần.

Chàng thở dài:

-Tác phong của tiền bối, quả thật siêu phàm!… Chàng nói rất khẽ, Soái Nhất Phàm đã cách khá xa,. Lão có nghe lọt chăng?

Lão quay mình, trở lại mấy bước muốn nói gì đó.

Tiểu Phi nghiêng mình:

-Tiền bối còn điều chi phân phó?

Soái Nhất Phàm suy tư một lúc, đoạn thở dài, từ từ thốt:

-Thắng, không kiêu! Khiêm cung, lễ độ! Hậu sanh như ngươi, bậc tiền bối nào sánh kịp?

Tiểu Phi cúi đầu:

-Tại hạ được tiền bối nương tay, nào dám cho là mình thắng! Soái Nhất Phàm lại nhìn chàng một lúc lâu, rồi hỏi:

-Ngươi có cừu hận như thế nào với Lý Quan Ngư?

Tiểu Phi cười khổ:

-Bình sanh chưa hề gặp mặt một lần, làm gì có cừu hận?

Soái Nhất Phàm lộ vẻ kinh dị:

-Thế tại sao Lý Quan Ngư muốn giết ngươi?

Tiểu Phi thở dài:

-Tại hạ không hiểu nổi rồi! Lý lão tiền bối không cho tiền bối biết nguyên do sao?

Soái Nhất Phàm ngẩng mặt nhìn trời, thở ra:

-Năm xưa Lý Quan Ngư có thi ân với ta. Chỉ cần lão nhắn gởi một tiếng là ta có thể chết để đáp ơn trọng đó! Ngươi minh bạch rồi chứ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ minh bạch! Soái Nhất Phàm buông gọn:

-Tốt! Tốt! Tốt! Lần nầy, lão đi luôn không trở lại.

Tiểu Phi lắc đầu, thở dài:

-Hạng người đó, mới đáng mặt anh hùng! Rất tiếc, trên giang hồ, càng ngày càng hiếm! Hồ Thiết Hoa thở phào.

Rồi y hỏi:

đoạn cuối câu của lão có ngụ ý gì?

Tiểu Phi đáp:

-Lão cho ta biết, vì báo đáp ơn trọng của Lý Quan Ngư, lão ta chấp nhận làm bất cứ việc gì. Kể cả việc giết ta, dù lão không biết cái lý do giết ta! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vậy đúng là lão hành sự cho Lý Quan Ngư?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hẳn như vậy rồi! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Tại sao Lý Quan Ngư muốn giết ngươi?

Tiểu Phi thở dài:

-Vì con, vì dâu, vì rể, bất cứ người cha nào cũng dám làm bất cư việc gì, miễn có lợi cho con, cho rể cho dâu! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một lúc, bỗng cười khan:

-Vừa rồi, ngươi làm thế nào lại thắng nổi lão ấy? Chẳng những ta không thấy, mà cũng không tưởng ra! Tiểu Phi thốt:

-Kiếm pháp của lão đã đạt đến mức diệu huyền, dùng thanh kiếm hữu hình, biến thành kiếm khí vô hình. Kiếm hữu hình có mục tiêu nhất định, khí vô hình có thể xông vào bất cứ nơi nào trên mình đối thủ. Toàn thân của ta bị kiếm bao bọc, kín như vách sắt tường đồng! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Chính ta đứng bên ngoài, còn bị kiếm khí bức lạnh thay, hà huống ngươi ở trong cuộc! Tiểu Phi tiếp:

-Bởi biết thế, ta sớm thoát khỏi vòng áp lực của kiếm khí. Và ta thừa lúc lão chuyển biến kiếm khí, ta vọt lên không. Tuy thời gian chuyển biến nhanh hơn một cái chớp mắt, song vẫn đủ cho ta thoát đi! Chàng cười khổ, tiếp:

đối phó một tay lợi hại cở Soái Nhất Phàm, nếu không mạo hiểm là cầm chắc cái chết. Mạo hiểm, cũng có thể chết được, nhưng ít ra mình còn hy vọng thoát chết. Khong mạo hiểm là ngửa cổ chờ chết, vô phương thoát chết! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

đúng vậy! Giả như ngươi từ bênt rên kích xuống không trúng cái đích, thì ngược lại ngươi phải mất mạng! Ta thấy ngươi liều, bất giác rung mình ngay. Đến bây giờ nhớ lại ta hãy còn rợn rợn người đây! Tiểu Phi tiếp:

-Vọt lên không rồi, ta nhìn xuống thấy kiếm khí ngưng kết lạo quá dày, quá kín do đó, ta bức bách cho lá rơi, dụ lão khuấy động vùng kiếm khí phá hỏng cái ngưng tìm một chỗ sơ hở nhỏ mà công vào.

Càhng giải thích thêm:

-Kiếm khí ngưng kết, cũng như tên lắp sẵn vào giây cung, ngưng kết để chờ phát động, cũng như tên lắp sẵn để chờ buông. Tên buông rồi, cái thế bắn đã tròn như hủy diệt để làm lại. Kiếm khí bị khuấy động rồi, là thế kiếm cũng tròn để bát đầu làm lại. Phàm cái gì đã tròn, đã mãn, cũng có một phút giây chậm kế đó, ta lợi dụng phút giây chậm, công vào là đắc thủ.

Chàng dừng lại một chút, tiếp luôn:

-Lá cây rơi, chẳng phải tự nó rơi, mà ta có chuyển công lực vào đó. Cho nên lá rơi xuống là công lực của ta chạm vào vầng kiếm khí. Kiếm khí gặp phản lực, phải phát động liền, do đó, thử hỏi có khác gì những chiếc lá kia chăng? Cho nên muốn công kích lão ta, trước hết phải phá tan vầng kiếm khí.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Lợi hại thật! Tiểu Phi thở dài:

-Phá được kiếm khí của lão rồi, ta đáp xuống tuy điểm đầu cành cây trúng nhẹ vào mình lão, song dư lực kiếm khí vẫn bức thoái ta, ngươi đã thấy ta lùi ra xa ngoài một trượng chứ? Chính là dư lực kiếm khí bức ta đó.

Hồ Thiết Hoa đổ mồ hôi trán, nhưng lại thở phào:

-Vô luận như thế nào, ngươi cũng đã thắng! Tiểu Phi lại thở dài:

-Tuy ta điểm cành cây trúng lão song chẳng làm cho lão thọ thương, như vậy lão vẫncó thể không nhận bại được như thường.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Không nhận bại, lão thừa lúc ngươi bị đẩy lùi, lại vọt theo ngươi xuất thủ lần thứ hai chắc là ngươi phải bị hạ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Chưa chắc! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại sao?

Tiểu Phi giải thích:

-Muốn tiếp tục công kích ta, lão phải ngưng kết kiếm khí như trước, mà ta thì khi nào lại để cho lão có cơ hội làm cái việc đó? Đương nhiên là ta phải xuất thủ, dùng chiêu thức tấn công lão, bắt buột lão phải nghinh chiến như một kiếm thủ thông thường. Và như vậy, lão khó thắng nổi ta! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Tại sao ngươi biết là dùng chiêu thức, lão không thắng nổi ngươi?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Vô luận là ai có chiêu thức ảo diệu như thế nào, cũng không sánh kịp Thạch Quan Âm! Mà Thạch Quan Âm thì… Hồ Thiết Hoa chận lại:

-Vẫn không làm gì ngươi nổi?

Tiểu Phi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Theo ngươi, Soái Nhất Phàm kém hẳn Thạch Quan Âm?

Tiểu Phi gật đầu:

đó là cái chắc! Chàng tiếp:

-Soái Nhất Phàm đã luyện được kiếm khí, song chưa đến mức xuất thần nhập hóa, thu vào và phát ra tùy ý. Do đó, lão không vận dụng được kiếm khí vào chiêu thức và chiêu của lão chung quy vì đó mà vẫn ở trong giới hạn bình thường, như những kiếm thủ bậc trung. Phàm luyện được kiếm khí rồi, là vượt một giai đoạn,

biết phổ dụng kiếm khí vào chiêu thức, lại phải qua một giai đoạnnữa. Qua khỏi giai đoạn sau này, kiếm khách mới được liệt vào hàng thượng thừa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nếu lão phổ dụng được kiếm khí vào chiêu thức thì sao?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thì lão trở thành vô địch trong thiên hạ chứ sao nữa?

73. Chương 73: Kỳ Dị Phu Thê

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta ước mong trên đời này, có hạng người vô địch, cho ngươi bại ít nhất cũng một lần. Nếu ngươi cứ thắng mãi, ta chỉ sợ rồi đây ngươi tự mãn, không cầu tiến thành ra chẳng bao giờ ngươi đạt đến mức thành tựu vô thượng! Y thốt lên câu đó, cốt để gây vui cho câu chuyện, ngờ đâu Tiểu Phi lại trầm gương mặt đáp:

-Ngươi nói đúng! Cái đạo lý cao thâm trong võ học là thế! Càng bại con người càng vượt tiến. Bình sanh, ta thích mạo hiểm. Gặp cao thủ rồi nhất định ta phải làm sao có giao đấu mới cam tâm, bại cũng không buồn, biết trước sẽ chết cũng không nao núng, rụt rè. Tuy mạo hiểm, ta vẫn nuôi hy vọng cầu thắng.

Thấy chàng thốt trịnh trọng quá, Hồ Thiết Hoa không cười nữa. Y chỉnh giọng cho hợp với tình hình:

-Chẳng phải ngươi mạo hiểm chỉ để cầu thắng mà thôi. Ngươi không mạo hiểm, chẳng khác nào ngươi chờ chết. Vì giành sự sống ngươi phải mạo hiểm! Đành rằng ngươi không cố ý giết ai. Song người ta thì luôn luôn muốn giết ngươi! Tiểu Phi thở dài:

-Cho nên sớm muộn gì ta cũng phải chết nơi tay người! Một ngày nào đó thôi, có kẻ hạ sát ta! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngươi yên trí! Người có thể giết được ngươi, chỉ sợ chưa ra sanh ra trền cỏi đời này! Đêm thu não nùng… Ý thu cũng não nùng! Cả hai đi trong cảnh não nùng đó, qua Uyên Ương chủng, Hiếu tử mộ, Đoạn lương diên, Thi Kiếm Thạch, Nhị Tiền đình, Tiên Nhân động… Cả hai từ từ tiến lên núi! Họ không tìm ra đường đưa đến Ủng Thúy sơn trang.

Hồ Thiết Hoa cuối cùng đâm nghi ngờ là Ủng Thúy sơn trang không ở tại Hổ Khâu sơn.

Bạch dương sừng sựng đó, hứng gió thu về, gió thu rí rào, cỏ thu man mác, chẳng có lối đi, sao thu nghe lạnh… Hồ Thiết Hoa cau mày hỏi:

-Ngươi chưa đến Ủng Thúy sơn trang lần nào?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Chưa! Ta chỉ nghe thiên hạ họ khen ngợi là một nơi thủy tú sơn kỳ, một nơi xứng với cái danh đệ nhất thắng cảnh! Hồ Thiết Hoa muốn nói chi đó, nỗng phát hiện ra, xa xa nới phía trước, có một ngọn đèn hồng, đèn chao chao theo gió.

Đèn như treo cao trên đỉnh núi.

Y cau mày, lẩm nhẩm:

-Họ định làm gì thế?

Tiểu Phi thở ra:

-Hỏi làm chi? Dù họ làm chi, chúng ta cũng phải đến! Cứ đến là biết ngay! Họ giở thuật khinh công phi thân lướt đi vun vút.

Họ thấy một tòa cao thấp nguy nga sừng sựng giữa gió đêm ngạo nghễ kiêu hùng.

Tháp có bảy từng, mỗi từng mái lở đe ra (?), mái chênh vênh, cong quớt lên.

Ngọn đèn hông treo tại mái trên từng cao.

Tuy có đèn, lại đèn hồng không sáng lắm, thành khung cảnh vẫn thê lương như thường.

Quanh tháp, bạch dương phô ngọn, đẩy đưa theo gió.

Không có một bóng người! Đèn hồng đó ai treo lên? Người treo đèn biến đi đâu? Treo đèn với dụng ý gì?

Đèn hồng trông như một điểm máu, điểm máu to sáng, máu còn chớp sáng hẳn phải máu tươi! Đèn tạo cho bọn Tiểu Phi sự liên tưởng đến máu.

Trong ánh đèn ẩn ướt có hàng chữ.

Chữ lại viết hay khắc gì đó, ngay vào vách tháp trên từng tháp cao rất xa từ chân tháp nhìn lên, không tài nào đọc rõ bởi đêm tối, đèn mờ.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi có nhãn lực khá hơn ta, vậy hãy xem mấy hàng chữ đó là chi?

Tiểu Phi tựa hồ suy tư lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa bàn:

để ta lên đó xem! Y nhún chân, nhưng Tiểu Phi kịp thời giữ y lại.

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta thừa hiểu đó là ngụy kế của họ. Song không lên đó xem qua, thật ta khó chịu vô cùng! Tiểu Phi gật đầu:

-Lên xem đành rồi, nhưng chính ta lên! Không để Hồ Thiết Hoa tranh luận, chàng tung mình lên.

Chàng biết rõ lên đó là vào cạm bẫy, cho nên hết sức cẩn thận.

Lên mái lở của từng thứ sáu, chàng thấy chữ rõ ràng rồi.

Chữ như thế này:

-Xác Lưu Hương bỏ tại đây! Tuy có giật mình, Tiểu Phi không hề loạn động tâm tư, cấp tốc đáp xuống đất.

Ngờ đâu lúc đó, một mảnh lưới buông xuống.

Hồ Thiết Hoa đứng dưới, ngẩng mặt nhìn lên, theo dõi mọi hành động của Tiểu Phi, thấy chiếc lưới rất to trải rộng, rơi xuống chụp Tiểu Phi, lưới óng ánh dưới đèn hồng, như tơ vàng kết thành.

Lưới rất nhẹ, song rơi rất nhanh.

Lưới xuống gấp, sắp sửa chụp phủ đầu Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Cẩn thận! Tiểu Phi giở phép thiên cân trụy, xuống nhanh. Lưới dù nhanh vẫn không kịp chụp chàng.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Ngờ đâu, từ trong từng tháp thứ năm, một vệt sáng bạc bay ra.

Vệt sáng bạc là đường chớp của một loại vũ khí ngoại môn, có cái tên là Câu Liêm Thương.

Đầu thương có móc câu, móc câu hướng về đôi chân của Tiểu Phi.

Tiểu Phi giật mình vội vỗ tay vào mái thứ năm, lấy đà vọt trở lên.

Làm như vậy, tránh được Câu Liêm Thương, song chàng lại lao đầu vào chiếc lưới.

Người và lưới rơi luôn xuống đất.

Câu Liêm Thương hụt người, lại móc lưới, giơ bổng lên.

Thành thử, Tiểu Phi bị treo lủng lẳng nơi ngoài từng tháp thứ năm.

Dù chàng vận dụng toàn lực, cũng không thoát khỏi. Càng cựa mình chàng càng nghe đau, tơ lưới rút lại, hằn vào da thịt chàng.

Cùng Tiểu Phi vào tử ra nguy không biết bao độ rồi, Hồ Thiết Hoa chưa thấy một loại vũ khí nào quái dị như thế.

Y cho là cả một chiếc lưới đó, cũng là một vũ khí của đối phương.

Và cái lối xuất thủ của đối phương cũng quái dị vô cùng.

Y cũng là một tay có tài ứng biến, song trong trường hợp này, sự phản ứng không phát sinh kịp thời.

Y không nhận ra kịp tại sao Tiểu Phi rơi vào lưới chứ đừng nói là có phản ứng kịp! Chỉ thấy màn lưới chớp chớp, trong lưới có Tiểu Phi, và chàng đang bị treo lơ lửng trên cao.

Hồ Thiết Hoa rút mũi đoản đao giấu trong giày, cầm sẳn nơi tay nhún chân vọt mình lên.

Ánh đao chớp, vẻ thành một cái mống, đầu mống nhắm chiếc lưới bắn vào.

Tiểu Phi hét to:

-Xuống gấp! Không thể dùng sức chống đối được đâu! Hại ngươi đó!... Một bóng người, tứ nóc tháp bay xuống.

Trong bóng tối không thấy rõ mặt, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi vẫn thấy vóc người.

Người đó cao lớn, có thể sánh với người khổng lồ thời thượng cổ.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy tối mắt.

Y có cảm nghĩ là cả tòa tháp úp đổ xuống đầu y. Vô luận y tránh né về phía nào, cũng không khỏi vùng tối trước mắt, quanh mình.

Nếu là một người bình thường, hẳn lúc đó phải hạ nhanh thân hình xuống gấp.

Nhưng hạ như thế, làm sao tránh kịp cái đà đổ úp của một áp lực lớn như núi?

Nhưng, người lâm nguy là Hồ Thiết Hoa, tức nhiên không phải một người thường.

Đã khác thường, tất phải hành động khác thường.

Y không cho xuống thấp, trái lại tay thủ đao, thân hình lao vút lên, hướng vào vũng tối vọt thẳng.

Làm như vậy, là quyết cùng đối phương đồng quy ư tận. Làm như vậy là liều mạng.

Người lâm nguy có thể liều mạng, chứ kẻ kia là người chủ động tội gì phải liều mạng?

Liều mạng,không phải là một hành động mà cao thủ có thể giở ra bất cư lúc nào.

Chỉ trong trường hợp bất khả kháng, mới dùng đến phương pháp đó.

Ở đây, Hồ Thiết Hoa bị dồn trong cái thế chẳng đặng đừng, thì y phải làm.

Y mong, chuyển thế, từ bị động trở thành chủ động, chiếm tiên cơ.

Đối phương đã nắm cái lẽ tất thắng trong tay rồi, khi nào ại cùng Hồ Thiết Hoa đồng quy ư tận?

Nhưng, nắm được cái lẽ tất thắng, người hẳn phải tự mãn tự kiêu, dù muốn dù không, cũng có lơi phần cảnh giác, thành ra khinh thường.

Cho nên Hồ Thiết Hoa phản công dù cho ai ở trong trường hợp của người đó, cũng khó tránh né.

Ngờ đâu, người đó có thân pháp cực kỳ linh xảo, thân hình to song y cử động hết sức nhanh nhẹn.

Thấy Hồ Thiết Hoa vung đao vọt tới, y cấp tốc qiay mình, vọt ra ngoài tầm đao, xa hơn năm thước.

Vừa lúc đó, ngọn Câu Liêm Thương được rút vào.

Và Tiểu Phi cùng chiếc lưới rơi xuống.

Tiểu Phi từ bên trên rơi xuống, Hồ Thiết Hoa từ bên dưới vọt lên.

Ác hơn, y vừa vọt lên vừa vung đao chém tới.

Người kia nhảy tạt qua bên rồi, nhường khoảng không cho Tiểu Phi rơi xuống, trám vào đó.

Mũi đao của Hồ Thiết Hoa bay lên, hướng thẳng vào ngực Tiểu Phi.

Dưới lên mạnh, trên xuống cũng mạnh, khoảng cách đương nhiên thu hẹp rất nhanh, Hồ Thiết Hoa không làm sao thu thế đao về kịp.

Trong tình hình nầy, chỉ có y mới biến chuyển tình thế nổi, chứ Tiểu Phi lúng túng trong màn lưới, làm sao chàng xoay trở được mà né tránh đường đao?

Chỉ còn cách là cấp tốc, y phát tiết trọn vẹn chân khí đã vận tụ ra khỏi thân hình, có như vậy, thế công mới bị tiêu hủy.

Nhưng làm như thế, có hại cho y, bởi y trở thành cái vật hứng trọn áp lực rơi xuống của Tiểu Phi.

Y nghĩ, thà thọ thương còn hơn là để Tiểu Phi thọ thương vì nhát đao của y.

Một tiếng bình vang lên.

Hai thân hình, một dưới lên, một trên xuống, chạm vào nhau.

Hồ Thiết Hoa đã phân tán hết chân khí rồi, hứng trọn cái chạm quá nặng đó, cảm thấy đầu choáng, mắt hoa ngàn ánh sao nhào lộn trước mắt.

Rồi y mê mang luôn.

Trong cơ mê mang, y lờ mờ nghe như Tiểu Phi đè nặng lên mình y.

Đối phương chưa chính thức xuất thủ, song vẫn kích ngã y được như thường.

Lâu lắm, có tiếng cười khanh khách vang lên đâu đây, cách họ không xa.

Tiếp theo là một câu nói đầy ngạo nghễ:

-Người ta nói, cả hai lợi hại phi thường! Thì ra chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực! Giọng nói rất nhỏ, rất trong rất gấp. Chừng như là một giọng nói của một tiểu tử, tuổi chưa đến mức trưởng thành.

Nhưng công lực phổ qua âm thinh rất mạnh, luyện được một công lực đến trình độ đó, hẳn phải mất ít nhất cũng mười năm khổ tập.

Rồi một người tiếp nối:

-Trên gian ghồ, nào phải hiếm kẻ có hư danh? Tuy nhiên, hai gã này xem ra cũng còn khá đấy! Người vừa phát ra câu nói, có cái giọng rang rảng như chuông, lời nói lại rất chậm, y nói một câu bằng thời gian kẻ khác nói được ba bốn câu.

Hồ Thiết Hoa nghe lổ tai lùng bùng vì âm thanh rang rảng đó, mở mắt ra, thấy hai người song song đứng cạnh nhau, một quá cao, một quá thấp.

Người thấp, dù có cố nhón gót chân, cũng không lên ngang đầu vai người cao, thânhình ốm, gầy, đội chiếc nón cỏ rộng vành to bằng bánh xe.

Trông hắn như que đũa bên trên có gắn một cái khuôn tròn dẹp.

Từ trên cao nhìnxuống, chẳng ai trông thấy y.

Người cao có đối mắt to như lục lạc đồng, lưng lớnvô cùng tóc vừa rối vừa tua tủa, nhưng được vén lên cao, mường tượng một bụi lao um tùm.

Cả hai vận y phục hoa lệ, may rất khéo, phải cái là kích thước không thích hợp với thân vóc của họ, thành ra họ có vẻ khôi hài quá chừng.

Người thấp vận y phục,màu hồ thủy, khuy cài cái trên xuống dưới, cái dưới lên trên.

Người cao vậny phục màu hồng, áo rất ngắn, chừng như đánh cắp qua mặc, hay lượm của ai đó.

Họ là những hình tượng hoạt kê, vậy mà họ có võ công tuyệt đỉnh! Hồ Thiết Hoa không tin nổi họ là những con người đáng sợ dù sự thật họ có tài nghệ ghê gớm! Bất giác, Hồ Thiết Hoa gọi to:

-Các ngươi là ai? Tại sao các ngươi… Người thấp chặn lời:

đến ta mà ngươi cũng không nhận ra nữa sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

đường đường là Hồ Thiết Hoa đại hiệp lại quen biết với hạng người như các hạ à?

Người thấp thở dài, lẩm nhẩm:

-Không ngờ tiểu tử lăn lộn bao nhiêu năm trên giang hồ, chung quy ngốc cũng hoàn ngốc, chẳng biết ai là ai cả! Đến lão nhân gia mà cũng chẳng nhận ra! Y lật chiếc nón rộng vành xuống bảo:

-Ngươi nhìn kỹ xem, ta là ai?

Hồ Thiết Hoa nhận ra đầu y trọc lóc, chẳng còn một sợi tóc ngắn! Đầu sói, lại to hơn đầu người thường, ít nhất cũng suýt soát gấp đôi! Thân hình ốm gầy, thấp, lại mang một chiếc đầu to, như chiếc đũa dựng đứng, bên trên có gắn một chiếc bánh bao to! Hồ Thiết Hoa suýt bật cười vang.

Người thấp hỏi:

-Ngươi vẫn chưa nhận ra ta là ai?

Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

-Một chiếc đầu trọc có gì đặc biệt mà bảo ta nhận ra ngươi?

Người thấp không giận, trái lại cười hì hì:

đầu trọc không có gì đặc biệt à?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Không có gì! Không có gì chứ sao! Hiển nhiên nhất là không có tóc! Không một sợi tóc! Người thấp điềm nhiên:

-Không có tóc là đầu trọc! Đầu trọc là vô phát phải không?

Không có ai đối đáp cù nhầy như y! Thành thử không ai thích giảng lý với y lâu.

Y lại lấy chiếc nón cỏ đội lên đầu, rồi ngẩng mặt cười hì hì, hỏi:

-Trời ở đâu? Tại sao không thấy trời?

Đội chiếc nón đó làm sao trông thấy trời?

Hồ Thiết Hoa lại suýt cười lớn. Nhưng y vừa nhớ ra một điều bất giác lặng người, cứng xác! Lão trọc cười hì hì như cũ:

-Bây giờ, ngươi đã biết lão nhân gia là ai rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa run run giọng:

-Tiền bối… tiền bối là Vô Phát Vô Thiên Đổ Cẩu Ông?

Lão trọc vỗ tay reo lên:

-Tiểu tử cũng khá đấy! Khá! Dạy được! Dạy được lắm! Rồi lão đưa tay chỉ người cao, hỏi:

-Ngươi có biết y là ai không?

Hồ Thiết Hoa thờ dài, nhếch môi cười khổ:

đổ Cẩu Ông và Đổ Ngư Bà có bao giờ rời nhau nửa bước. Tại hạ đương nhiên phải biết điều đó! Đổ Cẩu Ông bật cười ha hả:

-Phải! Bà ấy là hiền thê của ta đấy! Bà ấy là Thiên La Địa Võng Đỗ Ngư Bà! Ta không ngán vương pháp, ta không ngán thiên luật nhưng ta sợ bà! Thì ra, con người to lớn đó lạilà một nữ nhân! Còn ai tin được đó là một nữ nhân? Nếu bảo với mọi người, đó là một nữ nhân, chắc ai ai cũng cười vỡ bụng! Nhưng, hiện tại, Hồ Thiết Hoa không cười được.

Chỉ vì y biết, cặp bài trùng đó, xem thì hoạt kê lắm, song từ trăm năm nay, trong võ lâm chưa có một nhân vật nào thành danh hiển hách như họ.

Vũ khí của họ, thuộc ngoại môn, mà lại hiếm thấy trên gaing hồ. Võ công ngụy dị, hành động kỳ bí, không một ai biết được họ thọ giáo nơi môn phái nào.

Vĩnh viễn không ai biết họ xuất hiện tại đâu, trong giờ phút nào nhưng lại có thể xuất hiện bất cứ tại địa phương nào, trong bất cứ giờ phút nào.

Họ hoặc biến, hoặc hiện, vô thường.

Cách đây độ ba mươi năm, đột nhiên họ thất tung, chẳng ai biết họ ẩn náu tại phương trời nào, hay họ đã chết rồi.

Có một điều, ai ai cũng biết, là thà đắc tội với quân vương, chứ không nên đắc tội với vợ chồng họ.

Chạm đến họ là cầm như đeo sẵn bản án tử hình. Trên giang hồ những kẻ xúc phạm đến họ, không một ai thoát chết với họ.

Đổ Cẩu Ông cười vang, cười mãi, cười đến hụt hơi cũng vẫn còn cười.

Nhưng Đổ Ngư Bà trừng mắt sang lão. Lập tức, lão ngưng cười.

Bà không giận còn dễ trông.

Bà giận rồi, gồng mình lên, càng thẳng như chiếc áo chẹt suýt đứt khuy cài.

Hồ Thiết Hoa tự hỏi tại sao bà thích mặc y phục chẹt như thế! Chẳng qua, đó là cái tật của hầu hết nữ nhân. Chân lớn màng giày nhỏ, mập xác mặc y phục chẹt, họ tưởng làm như vậy là người đời sẽ nhìn vào giày mà khen chân họ nhỏ, nhìn vào y phục chẹt mà khen họ mảnh mai.

Cũng có những người mặt đen như đui đủi, lại thích màu trắng, bởi họ tưởng họ có nước da hồng, màu trắng sẽ làm nổi bật làn da đó.

Chính họ tạo cái lố lăng cho họ, họ hãnh diện với lố lăng đó, nên họ dám mang lố lăng biểu diễn khắp sông hồ.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Thiênhạ ai ai cũng cho vợ chồng Đổ Cẩu Ông lợi hại! Thì ra, cái lợi hại của họ chỉ có thế thôi! Đổ Câu Ông quắc mắt hỏi:

-Lão nhân gia không hề nhít động bàn tay, mà ngươi đã ngã rồi, như vậy ngươi chưa phục sao?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Tiềnbối có dám động thủ quang minh chính đại với tại hạ chăng? Dám giao đấu công khai mới đáng kể. Và có thắng được tại hạ công khai, mới đáng phục.

Chứ dùng ngụy kế, hãm hại người sao gọi là có tài được? Bởi, sợ bại nên dùng ngụy kế, tránh giao đấu. Tại hạ nghĩ, làm như vậy là không đáng mặt anh hùng.

Đổ Cẩu Ông cười lớn:

-Nếu động thủ, ngươi chết mất còn gì? Vả lại, trong cái thế đối lập, ta có quyền dùng mọi thủ đoạn, để tạo thành công. Ngươi bất tài, bất trí, bại thì chịu đi! Đừng tranh biện vô ích! Hồ Thiết Hoa không làm sao khích lão được, tức uất vô cùng.

Tiểu Phi nằm đè trên mình y, không nhít động.

Chính y cũng không nhít động được, nên càng tức. Rồi y nghĩ, tại sao Tiểu Phi lại không nhít động được? Hay là chàng thọ thương?

Bất giác y sợ hãi, gọi to:

-Lão Xú Trùn! Sao ngươi không nói chi hết? Hay là ngươi… Đổ Cẩu Ông bật cười khanh khách:

-Ngươi không thấy chi cả sao? Lão nhân gia đã điểm vào ba huyệt đạo trên mình hắn, lúc đưa ngọn Câu Liêm Thương ra, hứng chiếc lưới. Tự nhiên hắn phải bất động! Lão từ từ bước tới, tiếp:

-Có lẽ vừa rồi, lão nhân gia xuất thủ quá nhanh, nên ngươi không thấy kịp. Hiện tại… Câu nói chưa dứt, lão đã đến cạnh Tiểu Phi rồi.

Bất thình lình, Tiểu Phi thò hai tay qua mắc lưới ló ra ngoài.

Đổ Cẩu Ông nằm mộng cũng không tưởng nổi có sự kiện đó.

Dĩ nhiên, lão phải kinh hãi.

Lão chưa kịp phản ứng Tiểu Phi đã chụp đôi chân lão, thuậntay giật mạnh, lão ngã nhào.

Đổ Ngư Bà sôi giận, hét lớn một tiếng, phi thân vọt tới.

Tiểu Phi quát:

đứng lại! Bà bước tới là chồng bà mất mạng! Đổ Ngư Bà vội trụ mình lại.

Vẻ khẩn trương hiện rõ nơi ánh mắt. Bà lo sợ quá chừng, chứng tỏ bà yêu tha thiết ông chồng bé tí của bà.

Đổ Cầu Ông mắng oang oang:

-Tiểu súc sanh! Dùng thủ đoạn mờ ám không phải là anh hùng! Tiểu Phi mỉm cười:

-Trong cái thế đối lập, người ta có quyền dùng mọi thủ đoạn để tạo thành công! Bất tài, bất trí, bại thì chịu đi, đừng tranh biện vô ích! Chính tiền bối vừa nói như vậy kia mà? Tiền bối quên nhanh thế à?

Đổ Cẩu Ông giật mình.

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

-Hay! Hay! Đúng là gậy ông đập lưng ông! Tự mình đánh rắm để tự mình ngửi! Đổ Cẩu Ông phì cười:

được! Được! Lưu Hương quả là tay lợi hại! Thảo nào thiên hạ chẳng os ngươi?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tiền bối quá khen! Tại hạ thẹn chết đi thôi! Đổ Cẩu Ông tiếp:

-Nhưng ta không minh bạch việc này. Rõ ràng là ta điểm huyệt ngươi, ngươi phải bất động, đến cả dịch cũng chẳng nổi. Tại sao ngươi cử động được?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Tiền bối điểmhụt chứ có gì đâu? Lúc tiền bối động thủ, tại hạ đã xuống thấp rồi! Đúng ra, chẳng phải Đổ Cẩu Ông điểm hụt, bất quá chàng nói thế, để chọc tức lão ta thôi! Chính lão ấy cũng biết vậy, nên không uất tức, trái lại còn phục chàng.

Bởi, điểm huyệt rồi, ít nhất chàng cũng có một giây khoảng cách từ chỗ bình thường trở thành bất thường.

Trước khi bất động, chàng còn một giây cử động. Lợi dụng cái giây cử động được chàng lấy tư thế rơi xuống, làm cách nào cho cái chạm với Hồ Thiết Hoa, giải ngay huyệt đạo cho chàng.

Do đó, chàng chẳng sao.

Đổ Cẩu Ông thở dài:

-Tuyệt! Tuyệt! Lưu Hương! Lưu Hương! Ta phục ngươi! Ta không ngờ suốt mấy mươi năm, ta không hề thất bại một lần, bây giờ lại bị ngươi chế ngự! Đổ Ngư Bà nhìn trừng trừng Tiểu Phi:

-Ngươi muốn gì nữa đây?

Hồ Thiết Hoa đã lòn mình ra khỏi cái đè của Tiểu Phi, và tháo gở chiếc lưới xong.

Đổ Ngư Bà đứng lặng nhìn y làm cái việc đó không dám nhít bước.

Tiểu Phi đứng lên từ từ hỏi:

-Hai vị có cừu hận gì với tại hạ?

Đổ Ngư Bà đáp nhanh:

-Chẳng có cừu hận gì cả.

Tiểu Phi mỉm cười:

đã không cừu hận, sao các vị hạ độc thủ?

Đổ Ngư Bà trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thở dài:

-Vợ chồng ta hành sự ân oán phân minh ta chưa làm gì tổn hại đến ngươi, bất quá… Tiểu Phi tiếp:

-Bất quá, năm xưa các vị thọ ân Lý Quan Ngư do đó, tìm kế chế ngự tại hạ, đưa đến Ủng Thúy sơn trang. Có đúng vậy không, Đổ bà?

Đổ Ngư Bà chưa kịp đáp, Đổ Cẩu Ông bật cười lớn:

đúng lắm! Chính ta muốn làm cái việc nhơn tình đó, nên cho ngươi vào tròng mang ngươi đến Ủng Thúy sơn trang. Giả như bây giờ ngươi có giết ta, thì cũng hợp đạo lý trả vay ta không thể oán trách người được.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Còn như tại hạ không giết?

Đổ Cẩu Ông tiếp:

-Ta khuyên ngươi nên giết ta là hơn. Bởi, rất có thể một ngày nào đó, ta sẽ tìm ngươi, tìm cách hãm hại ngươi nữa. Ngươi cần diệt hậu hoạn có lợi cho ngươi! Đổ Ngư Bà biến sắc:

-Ngươi… khuyến khích người ta giết ngươi?

Đổ Cẩu Ông mỉm cười:

-Có chi quan hệ đâu? Ta chán làm nam nhân rồi, nếu chết sớm, ta sẽ đầu thai làm nữ nhân, ta lại lấy ngươi nhường ngươi làm chồng, để biết cái mùi vị của kẻ làm chồng. Như vậy, mới cân phân, đồng đều, như vậy mới công bình! Đổ Ngư Bà giận đến xanh mặt:

-Ngươi nói được câu nói đó với ta! Đổ Cẩu Ông điềm nhiên:

-Một người muốn chết, còn gì chẳng nói được? Nói mà được chết gấp, lại càng nên nói! Sao lại chẳng dám nói?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

-Nếu Lưu Hương tha chết cho tiền bối?

Đổ Cẩu Ông trố mắt:

-Tại sao hắn muốn tha ta?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

-Tại sao hắn không thể tha tiền bối?

Đổ Cẩu Ông thốt:

-Ta đã hành động như vậy, đối với hắn, nếu hắn tha ta, thì đúng là hắn điên! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Hắn không điên đâu. Bất quá, hắn là người quân tử hắn hành động quân tử, tiền bối lấy cái tâm tiểu nhân độ cái lượng quân tử thì độ thế nào đúng được? Cho nên tiền bối cứ tưởng là hắn nphải giết tiền bối! Đổ Cẩu Ông giật mình:

-Nếu hắn không giết ta, thì hỏng! Hỏng bét! Hỏng là cái chắc! Lão nói thế là nghĩa làm sao?

74. Chương 74: Luận Về Kiếm Đạo

Vợ chồng Đổ Cẩu Ông đi rồi, ngọn đèn đỏ vẫn còn treo tại đó.

Sương mờ vẫn bao phủ đỉnh Hổ Khâu Sơn.

Đèn đỏ chiếu qua sương bạc, sương nhuốm màu hồng, trông như ngàn hoa máu kết tụ.

Sương giống hoa, vì có ánh đèn, sương chổ dày, chổ mỏng không đều, hiện ra lốm đốm hồng, chổ đậm chổ nhạt.

Ngoài vũng hồng mờ nhạt nơi đỉnh tháp, chung quanh, là biển tối đen.

Hồ Thiết Hoa nhìn ra xa xa, chừng như muốn tìm lại bóng hai vợ chồng kỳ quái.

Một lúc lâu, y quay sang Tiểu Phi điểm một nụ cười, thốt:

-Ta đoán thế nào ngươi cũng buông tha cho họ! Quả nhiên đúng như vậy! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu ngươi là ta hẳn ngươi đã hạ thủ rồi?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Giết họ làm gì? Nhất là một người sợ vợ? Phàm những người sợ vợ, ít ai dám làm điều bại hoại. Họ không phải là những con sâu xã hội, mình giết họ làm chi! Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi giải thích ta nghe! Hồ Thiết Hoa lại cười:

đến vợ mà họ còn sợ, thì họ làm gì có can đdảm làm những việc gì khác chứ?

Huống chi điều bại hoại là điều bại hoại là điều nguy hiểm?

Y vỗ tay lên đầu vai Tiểu Phi rồi tiếp:

-Lúc ngươi buông tha Đổ Cẩu Ông, ngươi có lưu ý đến sắc diện của lão ta chăng? Ta theo dõi lão rất kỹ. Bình sanh ta chưa hề trông thấy một gương mặt nào khó nhìn bằng! Chừng như lão vẫn vui cho ngươi giết lão, lão mong muốn được chết hơn là được ngươi tha! Lão không thích theo mụ đó trở về chăng? Lão sợ theo mụ đó trở về thế nào lão cũng bị hình phạt nặng nề, không tinh thần cũng xác thịt! Y lại cười, rồi tiếp:

-Thật ta không tưởng tượng nổi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi cho là lão thọ tội, nhưng lão lại nghĩ đó là hưởng thọ! Hồ Thiết Hoa suýt kêu to lên:

-Hưởng thọ? Quỳ gục đầu, đội mâm hầu là hưởng thọ à?

Tiểu Phi gật đầu:

đương nhiên! Ta hỏi ngươi:

Đổ Ngư Bà có thích cho ngươi làm việc đó chăng?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tại sao bà ấy muốn ta làm việc đó?

Tiểu Phi cười:

-Ngươi thấy đó, khi nào bà ta thích bảo ngươi, hay bất cứ ai khác làm như vậy?

Bởi, bà ta không yêu ngươi, hay bất cứ ai khác! Bà ta chỉ yêu một Đổ Cẩu Ông! Và chỉ có người được bà yêu mới có hân hạnh đội mâm hầu, quỳ gục đầu bên cạnh giường bà, dưới gối bà! Được yêu là hưởng thọ chứ còn gì nữa! Phục lụy vợ là hưởng thọ chứ còn gì nữa! Hồ Thiết Hoa thở ra:

-Thế những người sợ vợ, cho rằng mình có diễm phúc được vợ hành hạ! Vợ càng hành hạ là càng tỏ ra yêu thương! Tiểu Phi nghiêm giọng:

đúng! Người ta nói, yêu nhau lắm mới cắn nhau đau! Nếu không yêu, bao giờ họ cho ai ở gần? Nếu không yêu, khi nào họ đay nghiến, họ ray rứt nhau? Cho nên tình yêu phát lộ qua hình phạt, vì yêu họ nhìn những hình phạt đó là phần thưởng! Có như vậy họ mới chịu đựng nổi chứ! Hồ Thiết Hoa ôm đầu, muốn rên tiếng lớn lắm! Sau cùng, y thở dài thốt:

-Nếu tất cả các nữ nhân yêu chồng nư mụ ấy thì trên thế gian này, chùa đâu có đủ để chứa hòa thượng?

Tiểu Phi cũng thở dài:

-Lập luận như vậy, là ngươi chưa hiểu cái tư vị của những đôi vợ chồng! Và tình cảm là cái gì phức tạp nhất ở trên thế gian! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi hiểu? Ngươi lấy vợ chưa mà dám nói thế?

Tiểu Phi không đáp câu đó, chỉ hỏi lại:

-Ngươi cho rằng Đổ Cẩu Ông sợ vợ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Chứ không à?

Tiểu Phi tiếp:

-Ta hỏi ngươi, tại sao lão sợ mụ ấy? Không lẽ ngươi chẳng thấy lão có võ công cao hơn vợ lão sao?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Phải! Đổ Ngư Bà chỉ có thân pháp ngụy dị, còn Đổ Cẩu Ông thì có công lực cực kỳ thâm hậu! Nếu cả hai đánh nhau phần thắng cầm chắc về tay Đổ Cẩu Ông rồi! Đánh thắng vợ làm gì lão sợ vợ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Cho ngươi biết, Đổ Cẩu Ông rất yêu vợ, phàm nam nhân nào quá yêu vợ, cũng sợ vợ cả. Họ sợ vì quá yêu, chứ chẳng phải sợ vì tài cao mưu độc chi cả. Cho nên ngươi đừng thấy lão sợ vợ rồi cho rằng lão khiếp trước mụ ta như tên nô lệ khiếp trước chủ nhân, lão không muốn làm gì xúc phạm đến người yêu. Giả như lão có nô lệ, thì đúng là lão nô lệ cho tình yêu chứ chẳng phải thực sự nô lệ cho mụ ấy, dù tình yêu nằm trong cái xác vĩ đại của mụ.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngụy biện! Ngụy biện! Ta không tin là có như vậy, hoặc giả ngươi giải thích bừa bãi, không hợp với đạo lý! Tiểu Phi mỉm cười:

-Sau nầy, khi nào ngươi lấy vợ, nằm đêm nhớ những gì ta đã nói với ngươi trong lúc nầy, ngươi sẽ tìm ta tức khắc, để bái phục ta! Họ vừa đến Hổ Khâu Sơn, từ cô bé bán hoa đến vợ chồng Đổ Cẩu Ông, ngang qua Soái Nhất Phàm, họ vào tử ra nguy ba lượt, họ vẫn cười nói được như thường, chẳng những thế, họ còn đi sâu vào hiểm địa, họ thản nhiên như thường.

Quả thật, trên đời nầy có mấy tay dư can trường như họ?

Giả như ai khác, chắc chắn là phải quay trở về.

Đành rằng họ có một lý do đi sâu vào, lý do đó là truy tầm tung tích bọn Tô Dung Dung.

Song họ còn một lý do khác, quan trọng không kém là không thể bỏ cái tác phong của người hùng.

Trở lại là hèn! Do đó cả hai hăng hái đi tới.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm viện dẫn những tay lợi hại như Soái Nhất Phàm, Đổ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà đến đây, toan ám sát chàng, song chàng đều thoát nạn.

Qua hai cửa ải đó rồi, còn bao nhiêu cửa ải nữa mới thật sự đến Ủng Thúy sơn trang?

Nếu có, những người ở phía trước đó, lợi hại như thế nào nữa?

Phá được hai cửa ải,nào phải là việc tầm thường? Sức người có hạn, đánh lui Soái Nhất Phàm và vợ chồng Đỗ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà, Tiểu Phi mất rất nhiều công lực.

Giả như, những tay kém hơn Soái Nhất Phàm và Đổ Cẩu Ông, Đổ Ngư Bà, chưa chắc gì chàng thủ thắng nổi, huống chi cái chắc là có khi nào vợ chồng Lý Ngọc Hàm gọi những tay kém đến đây?

Điều mà chàng lo ngại nhất, chẳng phải bọn viện thủ của Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My.

Bọn Tô Dung Dung hiện ở trong tay vợ chồng họ.

Họ làm mọi cách tiêu diệt chàng. Nếu chàng san bằng mọi trở lực, thì vợ chồng họ hết phương rồi, họ sẽ dùng bọn Tô Dung Dung uy hiếp chàng, bắt buột chàng tuân theo một vài điều kiện nào đó.

Chàng sẽ xử trí ra sao?

Nhưng, lo là lo bên trong, cả hai cứ nói cứ cười như thường.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười, thốt:

-Ta trông thấy Đỗ Ngư Bà xách vành tai Đỗ Cẩu Ông mà đi như người xách tai thỏ, ta buồn cười quá. Buồn cười hơn nữa là cái lão ấy lại co chân lên, tỏ vẻ quá sợ! Tiểu Phi gật đầu:

-Cho nên, Đổ Cẩu Ông mới bảo, lão không sợ trời ngán đất, lão xem thường phép nước, luật vua, nhưng lão lại rung rung trước Thiên La Địa Võng! Thiên La Địa Võng là cái màn lưới tưởng tượng, màn lưới tình do Đổ Ngư Bà giăng mắc quanh lão, ràng buộc lão chẳng chịt, lão thích rúc mình trong màn lưới đó. Lão cho là tổ ấm của lão, nguồn hạnh phúc của lão! Hồ Thiết Hoa lắc đầu, cười khổ:

-Vô luận họ yêu nhau như thế nào, ta vẫn thấy họ là đôi vợ chồng quái dị nhất ở trên đời! Trước họ, không ai sau họ, chắc chắn cũng sẽ chẳng có ai. Tuy vậy, cũng thú vị lắm đấy! Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu không thú vị, khi nào họ bám sát nhau nhừ hình với bóng bất luận nơi đâu, trước đám đông hay trong chỗ kín?

Chàng kết luận qua tiếng thở dài:

- Dù sao, họ cũng có nhiều thú vị, hơn vợ chồng Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm! Sảnh đường to quá, dài quá, sảnh có cái vẻ đặc biệt hơn bất cứ sảnh đường nào, ở chỗ dài quá.

Dài thăm thẳm, dài khoảng, từng khoảng. Như nhiều khoảng kết thành, như chẳng phải một tòa khách sảnh duy nhất.

Qua mỗi chặng, có một bức rèm trúc chắn ngang.

Giữa những khoảng rèm, chim én liệng hẹ nhàng, nhanh nhẹn.

Có chim, tất có hoa. Chim có nhiều loại, hoa có nhiều giống.

Tiếng chim nghe êm tai, hương hoa ngửi nhẹ mùi.

Có mấy đồng tử bỏ tóc thề, dứng chực nghinh tiếp khách. Đồng tử bỏ tóc thề?

Đồng tử là nam, bỏ tóc thề là nữ, thế chúng là nam hay nữ?

Khách của chúng là ai?

Đương nhiên là Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa.

Họ đã đến sảnh đường, tức nhiên họ qua lọt bao nhiêu cạm bẫy. Họ an toàn đến đây.

Cuối cùng rồi họ cũng đến Ủng Thúy sơn trang.

Sau bọn đồng tử buông tóc thề, tự nhiên có bọn Liễu Vô My và Lý Ngọc Hàm.

Cả hai nở nụ cười ân cần mời khách.

Liễu Vô My nói:

-Lúc đêm xuống bóng tối lan tràn, bọn tôi cứ đi, đi mãi khi nhìn lại chẳng thấy hai vị đâu cả! Bọn tôi loanh quanh tìm hai vị, tìm rất lâu, chẳng gặp hai vị, định bụng có lẽ hai vị đã đến trước đây rồi, nên cấp tốc về trang, ngờ đâu các vị cũng chưa đến! Thật chúng tôi lo sợ vô cùng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Tại hạ toan ra lịnh cho người nhà đi khắp nơi tìm các vị, song lịnh chưa kịp đưa ra, các vị đã đến rồi! May quá! Họ còn nói như vậy được sao?

Họ còn thân thiết được sao?

Hồ Thiết Hoa tức uất phi thường, khí uất lồng lên, suýt vỡ ngực y. Y không tưởng ổi trên đời này lại có những kẻ trơ trẽn đến mức độ đó.

Tiểu Phi bình tỉnh như chẳng có việc gì xảyra.

Chàng điểm nhẹ nụ cười, đáp:

-Bọn tại hạ mãi mê ngắm cảnh, thành lạc đường. Không ngờ việc sơ suất nhỏ mọn đó, lại làm cho hai vị quá lo lắng. Thật lỗi quá! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

đêm trắng tại Hổ Khâu Sơn, quả có đẹp hơn những nơi khác. Huống chi, Lưu Hương huynh và Hồ huynh là bậc nhã sĩ, khi nào lại bỏ rơi một cảnh đẹp.

Hồ Thiết Hoa không dằn lòng được buột miệng chen vào:

-Thực ra bọn tại hạ cũng chẳng ngoạnthưởng được gì. Bất quá, ngủ một giấc nơi chân tháp baảy tầng, mà trong khi ngủ, lại nằm mơ nhiều chuyện hay hay! Liễu Vô My điềm nhiên:

-Thì ra, Hồ huynh làm một cuộc mộng du tại Hổ Khâu sơn! Thú vị thật! Hồ Thiết Hoa cười mỉa, tiếp:

-Thực ra, cũng chẳng phải là một giấc mộng đẹp đó tẩu phu nhân! Trong mộng, bọn tại hạ gặp nhiều người muốn lấy sanh mạng của bọn tại hạ! Y dừng lại một chút, rồi tiếp:

-Mộng mà gặp người đến sát hại mình, thì mộng đâu có thú vị? Tuy nhiên vẫn có cái thú, bởi những người, mà bọn tại hạ gặp trong mộng, là những người do các vị mời đến đây! Liễu Vô My thay vì nao núng lại cười tươi:

-Thú ghê! Thú ghê! Rất tiếc bọntôi không có một giấc mộng như vậy? Nếu không thì, có thể chúng ta gặp nhau trong mộng? Gặp nhau trong mộng, còn gì thú bằng, hở các vị?

Họ đã đi qua khỏi bức rèm thứ tư, đến bức rèm thứ năm.

Ở mỗi bức rèm, có những đồng tử xỏa tóc thề đứng chực vén lên, họ đi qua rồi chúng buông xuống.

Mỗi một bức rèm buông xuống ngăn cách họ xa hẳn hồng trần, càng vào sâu, càng xa hồng trần hơn.

Hồ Thiết Hoa đảo ánh mắt, như muốn nói chi.

Lý Ngọc Hàm mỉm cười cất tiếng trước:

-Người các vị muốngặp sắp đến nơi rồi.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi một thoáng. Y không nói nắng gì.

Vô luận y muốn nói gì, cũng không thể nói ra, y không muốn nói ngay bây giờ.

Y nghĩ, chờ lúc gặp Tô Dung Dung rồi, muốn nói gì, sẽ nói.

Tiểu Phi luôn luôn cười nhẹ. Nụ cười được giữ mãi, để che giấu một tâm trạng khẩn trương.

Bức rèm trước mặt lại được vén qua một bên.

Từ bên trong, mùi đàn hương bốc ra, không còn bị rèm ngăn chận, loang ra ngoài.

Trong màn khói đàn hương, có một lão nhân tóc trắng, đang ngồi yên tịnh.

Lão nhân còn quắc thước lắm, nhưng vẻ tiều tụy phảng phất nơi môi nơi mắt.

Một con người còn quắc thước song lại kém sinh khí, kể cũng lạ! Hơn thế, lão như chỉ còn chiếc xác, chẳng có linh hồn, không linh hồn, không sinh khí thì làm gì có sinh thú? Lão sống đó, có khác nào đã chết rồi.

Lão sống đó, để chờ chết, đếm từng ngày qua đếm cho tới đứt đoạn chuỗi thừa.

Nhưng, trước mặt lão có một thanh kiếm.

Kiếm rất đẹp, rất quý thân kiếmm àu xanhbiếc, óng ánh như nước ao thu.

Vỏ kiếm cẩn nhiều đá quý song màu sắc của đá bị lu mờ vì thép kiếm sáng quá.

Còn lại bao nhiêu tinh thần khí lực lão nhân tập trung lại nơi thanh kiếm.

Đôi mắt nhìn thân kiếm không rời, không chớp.

Đôi mắt lờ đờ, bởi mơ màng hay si dại?

Gì thì không biết, chắc chắn là lão nhân êm thanh kiếm phi thường.

Trong giai đoạn chờ về với tổ tiên, lão quên tất cả. Trừ bỏ tất cả để ngồi đây với thanh kiếm. Như vậy, đủ biết lão quý thanh kiếm hơn người thân! Lão không làm một cử động nhỏ.

Có thể bảo lão duy trì sinh lực kéo dài sự sống đến nay, là nhờ thanh kiếm.

Lão nhân là ai?

Lý Quan Ngư? tay kiếm vang danh thiên hạ suốt mấy mươi năm dài?

Nếu thế thì vàng son của thời oanh liệt đã chào biệt lão ra đi để lại cho lão cái ủ rủ với niềm luyến tiếc xa xôi?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa không khỏi sững sờ, vừa kinh dị vừa thương cảm trước luân chuyển của thịnh suy.

Thì ra, cuộc đời là một tấnkịch dài, mở màn từ lúc trưởng thành vào sân khấu, đóng hết vai trò màn hạ rồi lại trở về với lãng quên, với phủ phàng, với bất lực của đoạn đầu sơ sanh và đoạn cuối của lão nhược! Thế tại sao con người mãi bôn xu theo danh lợi, phí bỏ những ngày sanh đầy hoan lạc, không hưởng thụ để lúc suy tàn lại nuối tiếc cái đã qua?

Không ai kéo ngược bánh xe thời gian trở lại vòng tươi sáng nhất đời mình, giữ mãi lại đó! Nhưng đắc thất của lão nhân không thành vấn đề cho Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa.

Điều làm cho họ lo lắng là sự vắng mặt của bọn Tô Dung Dung! Các nàng hiện tại ở đâu?

Chàng toan cất tiếng hỏi, vợ chồng Lý Ngọc Hàm đã vượt lên, và qua mặt chàng.

Cả hai nghiêng mình làm lễ.

Lý Ngọc Hàm thốt:

-Con có hai vị bằng hữu, không quản đường dài, từ phương trời xa đến đây mong được hội kiến với gia gia. Họ có lòng thành con không nỡ từ chối, mạn phép gia gia đưa họ đến gặp gia gia! Lão nhân không ngẩng đầu lên.

Aùnh mắt cũng không rời thanh kiếm.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Hai vị bằng hữu của con, ngày thường gia gia hằng đề cập đến. Một vị là lhds, còn vị kia là Hoa Hồ Điệp.

Bây giờ, lão nhân mới ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt của lão mơ hồ, xa xôi, chẳng rõ lão có nghe có hiểu Lý Ngọc Hàm nói gì chăng?

Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa ngỡ ngàng quá, chẳng biết có nên nói tiếng gì chăng?

Lý Ngọc Hàm day lại, điểm một nụ cười vuốt, thốt:

-Mấy năm sau nầy, gia phụ mất cả nhãn quan, thính giác, thành ra thất lễ với hai vị, mong hai vị vì tại hạ, bỏ qua đi cho gia phụ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Bọn tại hạ nào dám lấy đó làm điều?

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Bọnvãn bối không thể quấy nhiễu tiền bối lâu được, vậy xin cáo từ.

Bọnhọ nóng nảy về các nàng, song cũng muốn hỏi Lý Ngọc Hàm mấy câu. Họ định kéo Lý Ngọc Hàm đến một góc nhà nào đó, không thích ở bên cạnh một lão nhân chờ chết.

Nhất là họ giữ lễ độ, bởi dù họ muốn nói gì, làm gì cũng khong thể nói không thể làm trước một người cao tuổi.

Họ kính lão, trọng hiền, dù người kia hiện tại chỉ còn là cái bóng của thời xưa.

Bỗng, đôi môi lão nhân mấp máy, như nói gì, song âm thinh không thoát ra.

Chỉ có đôi môi mấp máy nhẹ thôi, toàn gương mặt, toàn thân hình bất động.

Lão nhân đã biến thành tượng gỗ những thớ thịt đã chai cứng.

Lý Ngọc Hàm giải thích:

-Gia phụ quá tịch mịch trong nhiều năm rồi, từng tha thiết được hội kiến với các bậc hào kiệt anh hùng, các vị đến đây là một vinh hạnh cho người, các vị lại gấp đi, điều đó làm cho người thất vọng phần nào! Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau, đoạn cả hai ngồi xuống.

Họ có oai lực xoay chuyển càn khôn, nhưng họ không thể thất lễ với một lão nhân sắp về lòng đất lạnh.

Lý Ngọc Hàm tỏ vẻ cảm kích:

-Hai vị nhân hậu như vậy, gia phụ phải xúc động phi thường! Lão nhân lạo mấp máy đôi môi. Trông qua thần tình của lão, Tiểu Phi thấy lão phảng phất có niềm bi ai, mà cũng có vẻ khẩn trương.

Bi ailà phải, chứ sao lại khẩn trương.

Lý Ngọc Hàm cau mày:

-Có lẽ gia phụ có điều muốn nói với hai vị đây.

Hắn bước đến gần lão nhân, ép tai kề miệng lão. Trong tư thế đó hắn che khuất trọn phần mặt của lão.

Đương nhiên, Tiểu Phi không thể nghe lão nhân nói gì mà chàng cũng chẳng thấy được miệng mồm của lão nhóp nhép làm sao.

Chỉ thấy Lý Ngọc Hàm luôn luôn gật đầu, sau cùng thì hắn cung kính thốt:

-Phải!... Phải!... Con minh bạch rồi! Hắn quay đầu lại, đối diện với bọn Tiểu Phi, mặt hắn lộ vẻ thống khổ vô cùng.

Song hắn gượng mỉm cười, hỏi:

-Trong mấy năm qua, gia phụ còn thắc mắc một điều, có thể bảo đó là tâm nguyện của người. Giờ đây hai vị huệ cố đến tệ trang đúng là dịp may cho người thực hiện tâm nguyện đó. Chẳng hay hai vị có sẵn sàng giúp đỡ chăng?

Tiểu Phi trầm trụ khí, giữ bình tịnh, điểm nụ cười nhẹ:

-Chẳng hay tiền bối còn điều tâm nguyện gì chưa thỏa mãn? Nếu vãn bối có thể giúp được, thì khi nào lại dám từ khước?

Lý Ngọc Hàm lộ vẻ mừng rỡ:

-Nếu vậy, tại hạ trước tiên xin thay mặt gia phụ, cảm tạ hảo ý của hai vị! Hồ Thiết Hoa không dằn được tánh nóng nảy lâu hơn, hỏi liền:

-Tuy nhiên, cũng phải có biết tâm nguyện của lão tiền bối như thế nào mới được chứ? Bọn tại hạ có đủ sức làm cái việc đó cho tiền bối chăng?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Tại hạ sẽ cho hai vị biết. Tại hạ minh bạch điều đó rồi! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Dù sao, tại hạ cũng thừa hiểu là tiền bốikhông cưỡng bức bọnth phải làm một việc không thể làm! Lý Ngọc Hàm mường tượng không nghe Hồ Thiết Hoa nói gì, từ từ tiếp:

-Gia phụ thành danh là nhờ kiếm pháp. Cho nên, người xem thanh kiếm như mạng sống của người. Suốt đời chỉ khi nào đề cập đến kiếm pháp là người mới có hứng thú, ngoài ra chẳng có một việc gì khác làm cho người chú ý cả. Do đó người sưu tập tất cả những kiếm phổ đã có từ cổ chí kim, gia công nghiên cứu. Chẳng những thế, người còn nghiên cứu đến lai lịch của những kiếm khách thành danh. Dĩ nhiên, người không bỏ sót một cuộc chiến nào của những vị kiếm khách đó. Nói một cách khác, là người chú ý đến từng thành tích một của mỗi kiếm khách, kể cả những lần thất bại của vị kiếm khách đó.

Tiểu Phi nhìn lên lão một thoáng, thầm nghĩ:

-Văn nhân bất quá hao phí mười năm đèn sách, một phút tên ghi bảng vàng.

Kiếm sĩ thành danh để làm gì, trong khi chuyên tâm nghiên cứu, bỏ hết phú quý vinh hoa, nhẫn chịu những điều mà người đời không thể nhẫn chịu nổi. Mục đích đạt được rồi, họ thủ đắc được gì? Hay chỉ rước lấy một ủ rủ để chờ ngày về trong quên lãng của thời gian. Hừ! Hơn mấy mươi năm thành danh, trên giang hồ, giờ đây còn lại những gì? Một thân hình tiều tụy, chờ vòng tay tử thần mở rộng, hốt đi quăng vào địa ngục! Lý Ngọc Hàm tiếp nối:

-Nghiên cứu trong mấy mươi năm, gia phụ cũng có phát hiện ra nhiều cái hay, cái lạ… Hồ Thiết Hoa thực sự không thích kéo dài một câu chuyện với một đối tượng mà y đã chán chường.

Song dần dần, câu chuện có hấp dẫn y phần nào, y chống đối giảm dần đi, y hỏi:

-Giả như?… Lý Ngọc Hàm mỉm cười tiếp:

-Giả như gia phụ phát hiện ra rằng, những kiếm pháp có oai danh cực thịnh nhất trên đời thường là không phải những kiếm pháp tối ảo diệu trong võ học. Chính gia phụ lấy làm lạ về sự phát hiện đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Tại hạ chưa được hiểu rõ! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Như Ma Giáo, giáo phái có kiếm pháp tuyệt vời, tên là Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức, trong mỗi chiêu có mươi thức, trăm thức, biến hóa vô cùng. Nếu muốn biễu diễn trọn vẹn kiếm pháp đó, phải thi triển đúng bảy trăm hai mươi chín thức. Kiếm pháp đó, về lợi hại, về kín đáo, hơn hẳn Lưỡng Nghi kiếm pháp phái Võ Đương.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng vậy! Tại hạ nghe nói từ nghìn nămqua, chưa một tay nào có thể nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu thức của kiếm pháp Ma Giáo.

Lý Ngọc Hàm tiếp:

đừng nói là nghinh tiếp đủ bảy trăm hai mươi chín chiêu, chỉ chịu đựng nổi bảy chiêu đầu cũng là tay khá lắm rồi. Vậy mà người đời lại ca tụng kiếm pháp Lưỡng Nghi của phái Võ Đương, chứ chẳng ai tán thưởng Vạn Diệu Vô Phương Nhiếp Hồn Đại Cửu Thức! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể là do người đời ít ai mục kích kiếm pháp kỳ diệu đó! Lý Ngọc Hàm lại tiếp:

đành rằng rất ít người trông thấy kiếm pháp đó! Nhưng thử hỏi có được bao nhiêu người trông thấy Lưỡng Nghi kiếm pháp. Kỷ luật của phái Võ Đương rất sum nghiêm, việc chọn lựa môndồ rất kỹ lưỡng. Lúc môn phái thịnh vượng nhất, số môn đồ không hơn tám mươi mốt người. Mà không phải tám mươi mốt người đó đều am tường Lưỡng Nghi kiếm pháp.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

điều đó cũng đúng luôn! Bởi chỉ có chưởng giáo chân nhân mới được toàn quyền tuyển chọn người, truyền thụ kiếm pháp Lưỡng Nghi. Và chính chưởng giáo đích thân chỉ dạy. Cho nên dù là đệ tử phái Võ Đương, cũng chẳng phải tất cả tinh thông đường kiếm vô thượng đó! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Nhưng ngược lại Ma giáo không cần nghiêm khắc trong việc tuyển chọn, phàm ai nhập môn rồi, cũng truyền dạy kiếm pháp ngay, nếu muốn học. Do đó, môn đò hai phái, lúc hạ sơn có chỗ sai biệt là bất cứ đệ tử Ma Giáo nào cũng xử dụng được kiếm, và chẳng phải bất cứ đệ tử nào của phái Võ Đương cũng múa kiếm được.

Người giang hồ tất thấy kiếm pháp Ma Giáo thường hơn kiếm pháp Võ Đương chứ? Thế tại sao Lưỡng Nghi kiếm pháp được nhắc nhở nhiều hơn?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi, lẩm nhẩm:

-Kỳ quái thật! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng, gia phụ lại suy nghiệm ra cái lẽ kỳ quái đó! Hồ Thiết Hoa chợt kêu lên:

-Tại hạ minh bạch rồi! Lý Ngọc Hàm điềm nhiên:

-Xin thỉnh giáo! Hồ Thiết Hoa đáp:

-Kiếm pháp của Ma Giáo kỳ bí, ảo diệu quá người học kiếm đó, khó tập luyện tinh tường đúng mức. Họ học chưa thành tài, lại gấp hạ sơn ngang dọc, thành ra phải bại, họ bại thì kiếm pháp cũng mất thinh danh luôn. Do đó, người giang hồ đánh giá kiếm pháp đó rất thấp! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Cũng đúng đạo lý, song chỉ đúng một phần nhỏ! Nguyên nhân chủ yếu không phải đúng như vậy! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thế nguyên nhân chủ yếu đó như thế nào?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Kiếm là chết, người là sống! Người cầm kiếm, biến cái chết thành cái sống, mới biểu hiện được chỗ tinh diệu của kiếm pháp.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Thì tại hạ cũng vừa nêu lên cái ý đó?

Tiểu Phi bây giờ mới chen vào:

-Không phải đệ tử Ma Giáo không tinh thông kiếm thuật. Chỉ vì tâmthuật của họ bất chánh, họ hành sự lại quá thiên về tà, cho nên mỗi lần có tranh chấp, danh không chánh, danh không chánh thì cái khí không hùng tráng. Cho nên, kiếm thuật có cáo họ vẫn bại như thường. Xua nay, có khi nào tà thắng chánh?

Chàng nhìn sang Liễu Vô My điểm một nụ cười, hỏi:

-Tẩu phu nhân nghĩ tại hạ nói đúng đạo lý chăng?

Liễu Vô My dặng hắng mấy tiếng, cười nhẹ đáp:

đúng! Hai đấu thủ so tài, chẳng phải người có võ công cao là thắng. Muốn thắng, người phải có tự tin, và cái lý chánh mới tạo tự tin được! Nếu cái lý tà, thì khó mà nắm cái cớ tất thắng! Tiểu Phi chớp mắt gật đầu:

-Còn một điều này nữa. Một người làm việc gì đúng cái lúc của việc đó, mới mong thành công được, phải chăng? Bởi làm việc đúng, mới có tự tin, làm sai lúc, là làm cầu may, mơ hồ! Có phải vậy không?

Liễu Vô My trầm ngâm lâu lắm, đoạn mỉm cười:

-Tôi thường nghe, khách giang hồ truyền thuyết Lưu Hương đánh bại cả những tay cao cường hơn mình! Chẳng qua Lưu Hương Soái biết làm đúng lúc, và luôn luôn tự tin cho là mình không bại.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Tự tin, không phải bằng vào cơ tất thắng, mà chỉ vì tại hạ nghĩ điều mình làm, quang minh chánh đại, hợp đạo nghĩa, không sợ người đời chỉ trích chê bai. Nếu chẳng có niềm tin mãnh liệt, nơi chủ trương minh chánh, dù tại hạ có võ công cao tuyệt đến đâu cũng vẫn bại như thường và nhờ cái chủ trương minh chánh đó, tại hạ thoát chết qua nhiều trường hợp! Liễu Vô My không nói gì nữa.

Lý Ngọc Hàm cất tiếng:

-Trong mấy trăm năm, trên giang hồ có biết bao chiến dịch hãi hùng có nhiều chiến dịch kết thúc nghịch chiều với sở liệu của võ lâm, là yếu thắng mạnh! Gia phụ cho là kỳ quái. Giả như, trong trận chiến giữa Ma Giáo Giáo Chủ Độc Cô Tàn và Trung Nguyên đại hiệp Thiết Trung Đường, khai diễn trên Nhạn Đăng Sơn, lúc đó, Thiết Trung Đường chưa tròn ba mươi tuổi, Độc Cô Tàn lại là tay lão luyện giang hồ. Ai ai chẳng cho là Thiết Trung Đường phải bại trước Độc Cô Tàn?

Người ta còn đánh cá với nhau một ăn mười, hạn định trong vòng tám mươi chiêu, Thiết Trung Đường phải bại.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Tại hạ có nghe nói đến giai thoại đó! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ngờ đâu, họ đánh nhau suốt ba ngày ba đêm, sau cùng Thiết đại hiệp bị thương mười ba chỗ, y phục đẫm máu như nhúng vào nước. Bị thương nặng như vậy, Thiết đại hiệp vẫn dùng chưởng lực đánh đứt tâm mạch Giáo chủ Độc Cô Tàn. Trước khi chết Độc Cô Tàn vẫn không tin là mình có thể bại! Hồ Thiết Hoa nhướng cao đôi mày, vỗ tay reo:

-Thiết Trung Đường đại hiệp quả là một hảo hán! Nếu ngày nào đó, tại hạ may mắn được hội diện, chắc chắn là phải uống với người đúng ba ngày ba đêm rượu! Có như vậy mới không uổng kiếp sống! Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Nhưng cái điều làm cho gia phụ kỳ quái hơn hết là từ ngàn xưa đến nay không có một kiếm trận nào đáng gọi là vô thượng chiến vô bất thắng cả! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Kiếm trận?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Phải! Về kiếm trận Toàn Chân giáo có Bắc Đẩu Thất Chân trận, Võ Đương phái có Bát Quái kiếm trận. Tuy trận đồ vang danh trong thiên hạ, song gặp cao thủ chân chánh trong võ lâm, những trận đó cầm như vô dụng! Hồ Thiết Hoa tán đồng:

-Lý huynh nói đúng! Tại hạ chưa từng nghe nói một ao thủ chân chánh nào bị khôn trong kiếm trận đến đổi phải mất mạng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cao thủ trên giang hồ, mất mạng nơi tay kiếm khách phái Võ Đương thì nhiều, song chưa có một ai chết trong Bát Quái kiếm trận. Hồ huynh không thấy cái điểm kỳ quái đó à?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nghe Lý huynh nói, tại hạ càng kỳ quái hơn! Muốn lập thành kiếm trận Bát Quái, ít nhất cũng phải có tám tay kiếm, cùng liên thủ với nhau. Hơn nữa, họ lại được huấn luyện thuần thục về đấu pháp đồng đội, họ phối hợp tất cả những ảo diệu, tạo thành một thế trận kín đáo vô cùng! Thiết tưởng công hiệu một kiếm trận phải hơn một người riêng rẽ chứ?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Chẳng những riêng một trận Bát Quái của phái Võ Đương trở thành vô hiệu đối với một cao thủ chân chánh mà hầu hết những kiếm trận của các môn phái khác, cũng không tuyệt đối hữu hiệu. Tại sao thế?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Có thể vì bất cứ kiếm trận lợi hại nào, cũng có chỗ sơ hở! Lý Ngọc Hàm hỏi:

đành rằng kiếm trận có sơ hở, nhưng kiếm pháp nào cũng thế dù lợihại đến đâu cũng có sơ hở như thường. Nhưng tại sao kiếm trận gồm nhiều người, lại kém kiếm pháp của một người?

Hồ Thiết Hoa đưa tay sờ chót mũi:

điều đó, lịnh tôn có nghiên cứu đến chứ?

Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

-Nguyên nhân như thế này. Bát Quái kiếm trận tuy tuyệt diệu song tìm cho đủ tám tay kiếmđồng đều để thủ trận, không phải là việc dễ. Trong tám người thủ trận, nếu có một người, công lực không đầy đủ, gặp cao thủ chân chánh tất dễ bị phát hiện chỗ kém, do chỗ kém đó của đối phương, cao thủ công vào. Người kém phải bại, thế trận phải vỡ ngay.

Hắn dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Chẳng hạn như tại hạ, luyện được kiếm pháp vô song, gặp Lưu Hương huynh là cao thủ chân chánh,có nội gia chân lực thâm hậu, tại hạ phải bại là cái chắc!

75. Chương 75: Tạ Ơn Mượn Kiếm

Tiểu Phi mỉm cười:

-Lý huynh khiêm nhượng thái quá! Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

-Trong phái Võ Đương, ít nhất cũng có năm người có công lực đáng kể! Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Hồ huynh muốn nói đến vị chưởng giáo và bốn vị đại hộ pháp của phái Vũ Đương?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

đúng vậy! Lý Ngọc Hàm cười nhẹ:

- Dù năm người đó tham gia kiếm trận Bát Quái, vẫn còn thiếu ba vị. Thiếu một, đã là một yếu tố rồi, hà huống thiếu ba? Tìm ba người khác, miễn cưỡng sung vào chỗ thiếu, thì kiếm trận đương nhiên phải lỏng lẻo! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thật vậy! Muốn có một kiếm trận hoàn toàn nghĩ khó quá chừng! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Cho nên, kiếm trận dù lợi hại, vẫn có sơ hở như thường, và cao thủ chân chánh phá vỡ là sự dĩ nhiên! Rồi hắn cười nhẹ, tiếp luôn:

-Ha huống bốn vị đại pháp chắc gì có công lực ngang nhau? Và vị tất họ đều là cao thủ?

Tiểu Phi mỉm cười:

điều đáng chú ý là những cao thủ tuyệt đỉnh chân chánh chẳng hề tham gia bất cứ kiếm trận nào. Họ chỉ bằng vào thực tài, đơn lực, mà giao đấu, chẳng bao giờ họ chấp nhận đấu pháp liên thủ! Lý Ngọc Hàm vỗ tay:

đúng như Lưu Hương huynh nói! Từ ngày phái Vũ Đương được ngày sáng lập đến nay, không hề có một vị chưởng giáo ca đời nào tham gia kiếm trận! Hắn dừng lại một chút, đoạn lận luận:

-Một kiếm pháp hữu danh như Vũ Đương còn không thể có đủ người phối hợp để thành lập một kiếm trận, nói chi đến các phái khác?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Các hạ nói trên trời dưới đất, hơn nửa đêm rồi vẫn chưa biết lịnh tôn còn tâm nguyện nào chẳng được thỏa mãn. Vậy điều lịnh tôn muốn giao phó cho bọn nầy là chi?

Lý Ngọc Hàm chỉnh sắc thốt:

-Gia phụ nghiên cứu qua các kiếm trận, tự mình sáng chế một trận pháp, người cho rằng khắp trong thiên hạ chẳng có một ai phá nổi kiếm trận đó. Nhưng, ít nhất cũng phải có sự chứng minh để biết chắc là trận pháp đó vững kín phi thường chứ! Do đó, gia phụ còn thắc mắc mãi! Hắn thở dài tiếp:

-Muốn chứng minh, phải có hai điều, mà hai điều đó gần như nan giải. Điều thứ nhất, là trận pháp đòi hỏi một số người, bởi một người thì sao thành trận thế được?

Gia phụ giảm thiểu nhân số, còn sáu người. Tuy số người có ít hơn so với Bát Quái kiếm trận. Song tìm đâu đủ số người ít đó! Sáu người phải có công phu tuyệt đỉnh, hơn nữa phải đồng đều, không mảy may chênh lệch tài nghệ cũng như chân lực! Tiểu Phi hỏi:

đối với lịnh tôn, thế nào mới xứng đáng là một cao thủ tuyệt đỉnh?

Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Tối thiểu phải ngang tài ngang sức với bảy vị chưởng môn bảy phái đương thời.

Phải xử dụng kiếm thuần thục, chẳng hạn như… Tiểu Phi cười nhạt:

-Như Soái Nhất Phàm?

Lý Ngọc Hàm không hề biến sắc, thở dài:

-Phải! Rất tiếc, cao thủ cở Soái lão tiền bối, tìm được một người đã là khó khăn rồi, nói chi đến việc tìm đủ sáu người! Khó lắm! Khó như lên trời đấy, Lưu Hương huynh! Tiểu Phi chớp mắt:

đối với ai khác thì khó khăn là phải! Chứ còn như lịnh tôn, đừng nói là tìm đủ sáu người, muốn có hơn số đó, thiết tưởng cũng dễ dàng như thường! Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Lưu Hương huynh nói rất đúng! Gia phụ có rất nhiều bằng hữu, trong số cũng có mấy vị khả dĩ được xem như cao thủ tuyệt đỉnh. Song họ là những cánh chim trời, nay đây mai đó, tìm họ như đuổi gió ngàn khơi! Mãi đến hôm nay mới có đủ sáu vị.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Thế thì tâm nguyện củ alịnh tôn đước thỏa mãn rồi?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười:

-Hồ huynh đừng quên đó mới là điều thứ nhất. Còn điều thứ hai. Chính điều này mới là điều chánh, khó khăn hơn nữa! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Ạ?

Lý Ngọc Hàm từ từ tiếp:

-Có trận rồi, phải có người phá trận, để xem cho biết trận thế có vững chắc hay lhông. Tìm đâu ra người phá trận? Bởi người phá trận phải hơn cả sáu vị kia ở hai mặt vũ công và cơ trí?

Rồi hắn nhìn Tiểu Phi, điểm một nụ cười:

-Chỉ có người tài và trí kiêm toàn, ít nhất cũng ngang với sáu vị đó, mới đảm đương cái việc chứng minh trận pháp nổi. Lưu Hương huynh nghĩ có đúng như vậy chăng?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Lý huynh có lưu ý đến người nào chưa?

Lý Ngọc Hàm gật đầu:

-Theo ý tại hạ, thì trên thế gian nầy chỉ có mỗi một người làm nổi cái việc đó.

Ngoài người ấy ra, dù có đi tìm khắp năm hồ bốn biển ba sông, thiết tưởng cũng phí công vô ích! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ai thế?

Lý Ngọc Hàm nhìn thẳng vào mắt chàng:

-Chính Lưu Hương huynh! Đoạn hắn cười nhẹ, tiếp:

-Giả như Lưu Hương huynh bằng lòng xuất thủ, thì cái điều tâm nguyện của gia phụ cầm như thỏa mãn rồi! Tiểu Phi vẫn không biến cải thần sắc, từ từ hỏi:

-Tại hạ không còn cách nào khác hơn?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

-Chắc là không, Lưu Hương huynh! Hồ Thiết Hoa biến sắc, vụt đứng lên, cao giọng hỏi:

-Bỗng nhiên, các hạ muốn cho hắn động thủ cùng một lúc với sáu người cở Soái Nhất Phàm, như vậy có khác nào các hạ định dồn hắn vào tử cảnh?

Lý Ngọc Hàm mỉm cười không đáp.

Mỉm cườim, không đáp tức nhiên mặc nhận.

Tiểu Phi cười nhạt:

-Lão Hồ! Đừng khẩn trương vô ích. Giả như sanh mạng nầy có giao oan cho tạo hóa, thì chết tại Ủng Thúy Sơn Trang cũng là một vinh dự chứ? Còn hơn là phải chết nơi khác! Hồ Thiết Hoa giật mình, kéo chàng đến một góc nhà, thấp giọng hỏi:

-Ngươi có chắc là mình thắng không?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao chắc được?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Không nắm được cái cơ tất thắng sao ngươi lại ngăn cản ta khẩn trương. Đương nhiên là ta phải lo ngại cho ngươi chứ! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Sự tình đã diễn ra như vậy, ngươi có khẩn trương cũng vô ích chẳng những không cứu vãng được gì, mà làm cho họ khinh thường chúng ta nhút nhát.

Hồ Thiết Hoa chớp liền ánh mắt mấy lượt, trầm giọng thốt:

-Nếu bây giờ, chúng ta xông pha, có thể còn kịp thoát ra ngoài.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Muộn rồi, lão Hồ! Rèm trúc được vén qua một bên.

Mấy người nối đuôi cá tiến vào.

Bao nhiêu người đó, đều mặc y phục thuần sắc đen, loại hàng hết sức nhuyễn, dệt bằng tơ đẹp, óng ánh chớp dưới bóng đèn.

Hàng rất nhuyễn, rất bóng, dợn dợn như giòng nước quanh co.

Nhưng, thân pháp của họ khinh linh, họ bước đi cách nào, y phục không hề dao động.

Họ lại bước nhanh, bước chân nhẹ nhàng, không gây một tiếng động.

Nếu họ không là ma quỷ, có hình không thể chất, thì hẳn là họ có lối đi hỏng cao khỏi mặt đất.

Người nào cũng có vuông lụa bao mặt, thường thường những vuông khăn bao mặt đều có khoét lổ, song họ không cần khoét lổ, cứ để nguyên vuông lụa như vậy.

Do đó, không nhận ra họ qua gương mặt, bọn Tiểu Phi cũng chẳng thấy được ánh mắt của họ như thế nào.

Người ta cũng có thể nhận nhau bằng ánh mắt, bởi ánh mắt cũng có những đặc điểm của nó.

Hiện tại, Tiểu Phi à Hồ Thiết Hoa đành chịu.

Tuy họ bước đi ung dung, tuy họ không để lộ chân tướng, họ vẫn biểu lộ được một oai khí phi phàm, nhìn họ là ai ai cũng sanh niềm khiếp đảm.

Người đi đầu, có thân vóc quá ốm lại quá cao. Bước đi thẳng lưng, vóc người càng cao hơn, người đó xê dịch như một đoạn trúc dài xê dịch, bên ngoài có phủ một lượt y phục.

Tay y cầm một thanh kiếm hình dáng cổ quái, thanh kiếm lại bằng đồng, thuộc loại cổ kiếm.

Người thứ hai cũng ốm nhưng lại quá thấp.

Người thư ba rất cao khôi vĩ như một hộ pháp. Cả hai đi lại gần trông như hai thái cực, cực tiểu và cực đại, cực trường và cực đoản.

Hai người đó, cũng cầm kiếm, chớp sáng ngời hiển nhiên là những nhân vật hy hữu. Kiếm có hình thức thông thường, chẳng ai biết được lai lịch, dù nó có lai lịch phi thường.

Người thứ tư có thân vóc tầm thường, cũng cầm trường kiếm thông thường.

Nếu gặp người đó nơi quan lộ, chẳng ai nghĩ rằng mình đã gặp bậc cao nhân.

Người thứ năm, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt,song từ lúc y bước vào thì sảnh đường như ngộp sát khí.

Năm người! Dù Lý Ngọc Hàm đã nói là triệu tập được sáu vị, song hiện tại chỉ có năm vị xuất hiện.

Hồ Thiết Hoa lo sợ cho Tiểu Phi.

Lấy con mắt nhà võ mà nhận xét người, y cho rằng những vị nầy không kém Soái Nhất Phàm mảy may.

Tiểu Phi giữ vẻ bình tỉnh đáng ngợi. Chàng điểm nụ cười nhẹ, vòng tay hướng về năm người, nghiêng mình chào rồi thốt:

-Tại hạ có nghe nói, tại Ủng Thúy sơn trang có mấy vị cao thủ tuyệt đỉnh tự nghĩ hôm nay đến đây, bái kiến các vị đúng là một vinh hạnh lớn lao cho tại hạ. Ngờ đâu, các vị tiền bối lại định giấu mặt giáu mày, điều đó làm cho bọn tại hạ vô cùng thất vọng! Năm người đó, vào đến nơi rồi, đứng lặng không có cử động không nói năng gì.

Tiểu Phi mỉm cười, tiếp:

-Các vị tiền bối giấu mặt cũng được. Thế tại sao lại còn giấu luôn đôi mắt?

Người cao lớn bỗng thốt:

-Chúng ta chỉ dùng cái tâm điều khiển kiếm, không cần đến mắt.

Âm thinh của lão vang lên như chuông đồng gióng, chấn động cả không gian tòa đại sảnh những bức rèm trúc rung động như có gió lay.

Những chénm trà nơi mặt bàn khua vang lạch cạch.

Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ biết rõ điều đó. Song tại hạ lấy làm lạ chẳng là các vị sắp động thủ rồi lại chẳng muốn biết đối thủ có mặt mũi như thế nào sao?

Không một ai đáp lời chàng cả.

Lâu lắm Lý Ngọc Hàm cười nhẹ cất tiếng:

-Các vị tiền bối đó, trước đây, không thích liên thủ giao đấu, sau đây cũng sẽ không liên thủ giao đấu. Chỉ có hôm nay duy nhất hôm nay thôi. Do đó, các hạ không cần phải biết tất cả năm vị là những ai mà chỉ hiểu là họ có nhã ý hoàn thành tâm nguyện của gia phụ thôi.

Tiểu Phi nhếch nụ cười nhạt:

đúng vậy! Tại hạ biết rõ năm vị tiền bối đến quý trang hôm nay là vì chổ giao tình ngày trước đối với lịnh tôn. Tuy nhiên, sự việc hôm nay thực sự ra chẳng rõ do tâm nguyện của lịnh tôn hay của chính các hạ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt:

-Tự nhiên là do tâm nguyện của gia phụ! Tiểu Phi nhìn thẳng vào mặt hắn, từ từ thốt:

-Tâm nguyện của lịnh tôn?

Bỗng chàng trầm giọng hỏi:

-Lý lão tiền bối muốn thực nghiệm một trận pháp hay muốn hạ sát tại hạ?

Lý Ngọc Hàm biến sắc mặt hơn gương mặt hắn trắng nhợt.

Hắn làm sao đáp trôi câu hỏi đó?

Liễu Vô My mỉm cười vớt hắn liền:

-Vô luận như thế nào, chúng ta phải nhìn nhận là không thể phân biệt được hai lẽ đó.

Tiểu Phi cười mỉa:

-Ạ! Ánh mắt của Liễu Vô My bỗng sáng lạnh như ánh thép của thanh kiếm báu.

Nàng trừng mắt nhìn chàng gằn từng tiếng:

-Có gì đâu, nếu trận pháp thập phần chu đáo thì Lưu Hương huynh sẽ là vật tế thần! Hay tế kiếm cũng thế?

Tiểu Phi cười nhạt:

-Còn như trận pháp để lộ sơ hở?

Liễu Vô My điềm nhiên:

- Dù có sơ hở, Lưu Hương huynh đừng mong lợi dụng, bởi đối phương của Lưu Hương huynh là năm tay kiếm siêu phàm! Tiểu Phi ngẩng mặt lên không cười dài:

-Phải! Rất phải! Dù trận pháp còn kém khuyết về mặt kỷ thuật dù trận pháp không thành hình thức, có năm vị tiền bối đối chiến, tại hạ cũng phải thúc thủ! mà trên thế gian này, còn ai mà đối phó cho nổi! Liễu Vô My trắng trợn gật đầu:

đúng vậy! Tiểu Phi tiếp:

-Thế thì các vị cần chi nói đến trận pháp? Luận làm chi đến ưu khuyết điểm của trận pháp? Thà nói ngay ra, hôm nay đúng năm tay kiếm tuyệt đỉnh liên thủ nhau quyết hạ sát tại hạ, có phải là giản đơn chăng?

Liễu Vô My thản nhiên:

-Bởi có chỗ phân biệt nên không thể giản đơn.

Tiểu Phi cau mày:

-Ạ?

Liễu Vô My tiếp:

đối phó với năm vị tiền bối, huynh đài tuy không thủ thắng song vẫn có thể dào tẩu. Trên giang hồ con không hiểu huynh đài có thuật khinh công tuyệt đỉnh?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tẩu phu nhân quá khen! Liễu Vô My tiếp:

-Cho nên, phải có trận pháp. Vào trận rồi, huynh đài có chấp cánh cũng không bay thoát! Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đoạn thong thả hỏi:

-Tại hạ cùng tẩu phu nhân có oán cừu gì? Tại sao tẩu phu nhân quyết tâm diệt trừ tại hạ?

Liễu Vô My chớp mắt, lạnh lùng đáp:

-Chúng tôi đã nói cho huynh đài hiểu rồi! Đó chẳng phải là ý tứ của chúng tôi! Lý Quan Ngư ngồi đó, đầu cúi xuống mắt vẫn nhìn vào thanh kiếm trước mặt.

Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô luận là ý tứ của ai, sự tình đã thế nên chấp nhận là thế. Bởi còn làm sao hỏi han gì được Lý lão tiền bối?

Hồ Thiết Hoa bỗng cao giọng hỏi:

-Phát động trận pháp, phải do sáu người là ít nhất, đúng vậy chăng?

Rồi y đảo mắt nhìn quanh, tiếp:

-Nhưng hiện tại chỉ có năm vị! Liễu Vô My gật đầu:

-Phải! Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

-Chắc các vị chưa nghĩ la Soái Nhất Phàm có thể bỏ đi rồi?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Có mặt hay không có mặt Soái lão tiền bối điều đó không quan hệ.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt:

-Không quan hệ? tại sao không quan hệ? Trận pháp còn thiếu một người… Liễu Vô My mỉm cười, chận lời:

-Thiếu thì bổ túc, có sao?

Nàng không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, day qua năm vị tiền bối, nghiêng mình cúi đầu làm lễ, đoạn thốt:

-Trận pháp đó vãn bối từng tập luyện, giả như Soái lão tiền bối không đến, vãn bối xin phụ trách phần việc của người vắng mặt. Mong các vị chiếu cố bảo vệ cho! Năm vị đó không đáp ứng cũng không phản đối! Một lúc lâu, người cao ốm hỏi:

-Tại sao chồng ngươi không đảm nhận, mà lại để cho ngươi đứng thay?

Liễu Vô My giật mình:

-Việc đó… Việc đó… Người nhỏ thấp, cất cao giọng:

-Hay là ngươi cho rằng kiếm pháp của nhà họ Lý kém ngươi? Và truyền nhân của họ Lý không đủ tài đảm đương phần việc đó?

Liền theo câu nói, chẳng biết lão có ý tứ gì khoa thanh kiếm lên tạo muôn ngàn điểm sao bạc, rào rào rơi xuống.

Liễu Vô My nhìn những điểm trắng đó bất động mà cũng chẳng nao núng.

Chừng như nàng thừa hiểu đó chỉ là một hư chiêu.

Sao bạc rơi xuống trước mặt nàng, rơi bao nhiêu, tắt bấy nhiêu.

Rồi, lão ốm cao hỏi:

-Thế nào?

Lão nhỏ thấp gật đầu:

-Cũng được.

Liễu Vô My cung kính thốt:

đa tạ! Đa tạ! Nàng trở lại trước mặt Lý Quan Ngư, nghiêng mình thốt:

-Con muốn mượn thanh kiếm của lão nhân gia! Lý Quan Ngư thoáng đưa ánh mắt lờ đờ nhìn nàng, rồi cúi đầu xuống.

Liễu Vô My vái:

đa tạ Ơn trọng của lão nhân gia.

Nàng tự hỏi tự đáp, tự hành động. Buông xong câu cảm tạ nàng bước tới, cầm thanh kiếm lên.

Chừng như nơi mắt của lão nhân, những thớ thịt giật giật ánh mắt cũng chớp chớp.

Nhưng, lão không nói một tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa bước đến bên cạnh Tiểu Phi.

Tiểu Phi hỏi:

-Ngươi làm gì thế?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Họ sáu người, thì chúng ta sao không thể hai?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại sao phải cần đến hai người?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Bởi hai bao giờ cũng hơn một.

Tiểu Phi thở dài:

-Nhưng, chết một bao giờ cũng hơn hai! Hồ Thiết Hoa nắm chặt đôi tay, chưa kịp nói gì, Liễu Vô My điềm nhiên cất tiếng:

-Hồ huynh nên nghe Lưu Hương huynh là phải hơn! Một Lưu Hương huynh thì còn hy vọng tẩu thoát khỏi trận pháp, nếu có Hồ huynh một bên, thì cái hy vọng đó cầm như tan biến trước khi bừng loé lên vậy! Hồ Thiết Hoa thoáng đỏ mặt, trừng mắt nhìn Tiểu Phi:

-Ngươi.. thực sự không muốn cho ta cùng động thủ song song với ngươi?

Tiểu Phi từ từ nắm lấy tay y, thong thả thốt:

-Suy nghĩ kỹ lại đi, rồi sẽ hiểu ý tứ của ta! Nắm bàn tay của Hồ Thiết Hoa, chàng kín đáo lấy ngón tay vẽ trong lòng bàn tay của y chữ:

Cứu.

Cứu?

Đương nhiên, Hồ Thiết Hoa tìm cách cứu bọn Tô Dung Dung chứ nào phải cứu chàng nếu chàng bị khốn trong trận pháp?

Chàng biết rõ, hiện tại vợ chồng Lý Ngọc Hàm ở tại đây, chẳng khi nào họ rời khỏi nơi đây trong phút giây nầy. Như vậy, những nơi khác trong Ủng Thúy sơn trang phải bỏ trống, dù có người trấn đóng, vị tất những người đó là đối thủ của Hồ Thiết Hoa?

Nếu không thừa cơ hội, cứu bọn Tô Dung Dung thì còn đợi chừng nào thuận tiện hơn?

Hồ Thiết Hoa thở phào:

-Ta minh bạch rồi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vậy là tốt! Ta biết, ngươi không thể để ta thất vọng! Rồi chàng viết tiếp một chữ:

Tẩu! Chàng muốn bảo, cứu các nàng đó rồi, là lập tức tẩu thoát khỏi Ủng Thúy sơn trang ngay.

Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, kêu lên:

-Nhưng ngươi… Tiểu Phi gặc gặc bàn tay y, điểm nụ cười trấn an y:

-Giả như ngươi là hảo bằng bữu của ta, thì ngươi hãy giúp ta chuyên tâm chú ý đến cuộc đấu. Nếu động thủ mà cứ bị phân tâm, cứ để cho tính khí cố hữu chi phối, thì còn mong gì thủ thắng?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi gật đầu.

Tay nắm tay, bàn tay của Tiểu Phi ấm dịu làm sao, còn bàn tay của Hồ Thiết Hoa vừa lạnh vừa ướt.

Y cố gắng bóp mạnh bàn tay của Tiểu Phi, như để chuyền tất cả mọi ý niềm thầm kín phát sanh từ sự kết giao thân mật qua bao nhiêu năm dài.

Lâu lắm y chưa chịu buông tay Tiểu Phi. Chừng như y cho rằng nếu buông ra, là chẳng bao giờ y còn cơ hội nắm lại bàn tay đó nữa! Vĩnh viễn chẳng còn cơ hội! Tiểu Phi vỗ tay lên đầu vai y, cả hai nhìn nhau một lúc, sau cùng Tiểu Phi quay nhanh mình đối diện với các tiền bối điềm nhiên thốt:

-Tại hạ sẵn sàng. Xin các vị xuất thủ đi thôi! Hồ Thiết Hoa không thuộc mẫu người đa sầu, đa cảm, hơn nữa lúc nào y cũng tin tưởng vào võ công của Tiểu Phi song dù muốn dù không, hiện tại y cũng nghe cay mắt. Nếu có gương mà nhìn vào chắc y sẽ thấy đôi mắt đỏ lên.

Liễu Vô My nhìn Tiểu Phi, khẽ điểm một nụ cười:

-Lưu Hương huynh không dùng vũ khí?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có những lúc, tại hạ cảm thấy, có vũ khí hay không có vũ khí, cũng thế thôi, chẳng quan hệ gì cả, chẳng khác nhau chút nào! Lão nhân mập lùn, bỗng bật cười ha hả:

-Hắn có cái gan lớn quá! Tiểu Phi lạnh lùng:

-Tiền bối quá khen! Thực ra thì vãn bối có cái gan rất tầm thường, mỗi lần bắt buộc phải động thủ, là mỗi lần rung người nhưng chỉ rung trước khi động thủ. Khi động thủ rồi, bao nhiêu sợ hãi đều quên hết! Quên, chứ không phải can đảm, tiền bối hiểu cho! Bất thình lình, chàng xuất thủ.

Ngón tay uốn thành móc câu, theo chiêu thức Song Long Đoạt Châu chụp vào mắt Liễu Vô My.

Bị tấn công bất ngờ, Liễu Vô My không phản ứng kịp đành lùi lại mấy bước, gương mặt còn lộ vẻ kinh hãi.

Ngờ đâu, chiêu đó là hư chiêu, đánh ra hư chiêu, chàng dùng tay tả còn tay hữu thì chàng cũng đưa theo rất nhanh, dùng ngón cái và ngón trỏ, kẹp mũi kiếm của Liễu Vô My.

Liễu Vô My nghe toàn thân chấn động một cách dị thường, từ tay Tiểu Phi truyền sang thanh kiếm một đạo kình lực đặc dị, đạo kình lực đó, theo thanh kiếm chuyền qua tay nàng, rồi chạy khắp người.

Bàn tay tê dại, cánh tay tê dại luôn, thanh kiếm không còn dính chắc nơi tay nàng nữa.

Tiểu Phi cười nhẹ thốt:

đa tạ phu nhân cho mượn kiếm! Chàng lập luôn hai tiếng đa tạ đến mấy lượt nữa.

76. Chương 76: Thế Gia Vọng Tộc

Tràng cười chưa dứt, thanh trường kiếm trong tay Liễu Vô My đã sang tay Tiểu Phi.

Chàng không dùng trọn bàn tay đoạt kiếm. Hai ngón tay kẹp mũi kiếm, giật nhẹ, kẹp thêm một ngón nữa giữ cho vững thanh kiếm, bởi hai ngón thì dù sao cũng khó kềm mọi vật vừa dài, vừa nặng.

Nhìn qua thì ai ai cũng tưởng chàng còn trong tư thế đoạt kiếm.

Song sự thật thì ngón tay thứ ba được vận dụng đến là để chuyển hướng đốc kiếm ngay người cao và ốm.

Rồi đốc kiếm lao thẳng vào ngực người đó.

Thế là nhân đoạt kiếm, chàng tấn công liền.

Người cao ốm hét lớn:

-Thủ pháp tuyệt diệu! Chỉ nói lên bốn tiếng thôi, lão nhân cao ốm đã làm được ba động tác:

tránh né chiêu công của Tiểu Phi, đồng thời trả lại hai chiêu.

Song phương đã động thủ rồi, Liễu Vô My vẫn chưa hoàn hồn.

Nàng đứng sững sờ tại chỗ, trong khi đó trận thế bắt đầu phát động toàn diện.

Lý Ngọc Hàm dậm chân mấy lượt, không làm sao được, đành khoa kiếm vào cuộc, nếu không thì thế trận thiếu người.

Kiếm quang chớp lên tạo thành một lưới bạc, phủ quanh mình Tiểu Phi.

Liễu Vô My chập chờn lùi lại, lùi đến góc tường, mặt trắng nhợt, nơi vành my, lệ từng hạt, từng hạt trào ra lăn dài xuống má.

Tất cả những diễn tiến đó như phát sanh đồng thời, từ việc Tiểu Phi đoạt kiếm, xuất chiêu lão nhân phản công, Lý Ngọc Hàm vào cuộc trận thế phát động.

Hồ Thiết Hoa còn đứng đó, mục kích tình hình, hết sức kinh hoàng mà cũng hết sức mừng rỡ.

Nếu không kìm hãm nổi cái hứng bốc mạnh, hẳn y đã reo lên hoa hô Tiểu Phi vang dội.

Thủ pháp của Tiểu Phi quả thật đáng được tán thưởng.

Cuộc chiến chưa biết ngã ngũ ra sao, bên nào thắng, bên nào bại song Tiểu Phi đã chiếm tiên rồi, ít nhất trận thế chưa phát huy nổi oai lực đúng thời gian dự định của đối phương.

Huống chi, Lý Ngọc Hàm không rành trận pháp này bằng Liễu Vô My là cái chắc, bằng cớ là hắn nhường vợ trấn đóng một vị trí.

Nếu hắn thay thế cho Liễu Vô My, thì cũng là một sự miễn cưỡng thôi.

Trong một trận pháp, sự kín đáo toàn diện là điều tối cần, hắn miễn cưỡng tram khoảng trống, thì trận pháp đó phải yếu về vị trí do hắn trấn giữ.

Tuy nhiên, hcẳng phải vì vậy mà trận pháp kém lợi hại, và sự thật thì Hồ Thiết Hoa không nỡ bỏ Tiểu Phi một mình với bao nhiêu nguy hiểm.

Song phần việc của y cũng quan trọng lắm, y không thể không thi hành.

Hơn nữa, y có đi khỏi nơi đó rồi, Tiểu Phi mới an tâm chiến đấu. Y còn đứng lạ, là chàng phải phân tâm. Trong một cuộc chiến kinh hồn như vậy, nếu đấu thủ nào phân tâm là đấu thủ đó cầm chắc cái chết trong tay! Nơi một góc đại sảnh, có khung cửa sổ, cánh cửa mở rộng.

Hồ Thiết Hoa cắn răng, thoát qua khung cửa đó.

Ra bên ngoài rồi, y lắng nghe gió kiếm vù vù, song chưa có tiếng thép kiếm chạn nhau.

Bên ngoài không một tiếng động, không một bóng người Hồ Thiết Hoa nghe lạnh rợn mình.

Bất giác, y quay đầu nhìn vào đại sảnh, thấy kiếm quang sáng rực tạo thành những màn bạc, đẹp vô cùng.

Đã là bức màn bạc, đương nhiên không thể có sơ hở.

Y phần lo sợ, chẳng biết Tiểu Phi có phương pháp gì ra khỏi kiếm trận chăng?

Y quá lo sợ, thành bất động tại chỗ.

Đứng đó không làm gì được cho Tiểu Phi, y lại nghĩ đến phần việc của mình.

Một tòa trang viện lớn như thế này, có biết bao nhiêu nhà ngang nhà dọc, phòng kín phòng trống không kể những nhà hầm.

Tìm ba người, nào phải là việc dễ làm? Huống chi ba người được đối phương giấu kỹ?

Đúng là cái việc tìm kim nơi đáy biển! Y nghĩ:

-Thà ta đứng đây xem cuộc chiến ngã ngũ như thế nào, nếu hắn có thất bại, thì ta vào tiếp trợ cho hắn, còn hơn là phí công lục soát khắp nơi khi ta chắc chắn không thể tìm ra được ba nàng đó! Một cơn gió thoảng qua, khua nhẹ lá cành rì rào, âm thinh buồn thảm vô cùng.

Cái quy cũ của một thế gia, quả nhiên sum nghiêm phi thường.

Một sự việc quan trọng như vậy xảy ra, chẳng có một ai dám loạn động quy tụ nhau đến xem náo nhiệt.

Lịnh đã ban ra rồi, có lẽ là lịnh muôn đời ai ở vào công việc nấy, không được vượt phạm vi, cho nên dù bên cạnh mình có trường sát lục khai diễn, kẻ không phận sự chẳng hề dám bén mảng đến.

Xa xa, có đợt khói vờn quanh mái nhà, từ từ xoắn ốc lên cao rồi, gió thổi nhẹ đến Hồ Thiết Hoa mang theo một mùi cháo nóng.

Có lẽ nơi đó là nhà trù và giai nhân đang sửa soạn bữa ăn sáng.

Vô luận có biến cố có gì xảy ra ngay trong trang, người trong trang không hề thay đổi nếp sanh hoạt hàng ngày, ai ai cũng lo phần công tác của mình, chẳng cần biết đến công tác đó hôm nay có được dùng đến hay không, miễn có làm thì thôi, còn dùng hay không dùng là tùy chủ nhân định liệu.

Nhất định chẳng một ai được chểnh mãng phần việc thường nhật.

Người trong trang hành sự như cái máy, nếu có thay đổi một bộ phận, hay toàn diện, là do người điều khiển máy, máy cứ chạy đều đều.

Hồ Thiết Hoa thở dài, nghĩ đến cái kiếp phiêu bồng khắp các nẻo đường đất nước, cảm thấy tuy đứng chung trong trần thế nhưng mỗi hạng người đều có cái thực chất riêng biệt… Y nhận ra, sự bừa bãi phóng túng của y không đáng ngợi cho lắm bên cạnh một nếp sống có quy cũ đàng hoàng.

Hương vị cháo nóng theo gió đưa đến, càng phút càng nóng. Hồ Thiết Hoa cảm thấy đói.

Bỗng, y nảy sanh ra một ý nghĩ:

-Vô luận trong tình huống nào, con người cũng phải ăn! Đế vương ăn, dân chúng ăn, có ăn mới có sống, người trong Ủng Thúy sơn trang ăn để sống, thì Tô Dung Dung và hai nàng kia cũng phải ăn để sống.

Nếu sơn trang chưa muốn cho ba nàng chết, họ phải cho nàng ăn. Và có thể là ba nàng phải ăn đồng thời gian với họ.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm muốn dùng họ để lung lạc Tiểu Phi, tự nhiên cả hai phải nuôi họ no đủ.

Khói bếp bốc lên từ phương Đông, nhà bếp hẳn ở về phía đó.

Có thế gia nào không đặt bếp nơi phương Đông?

Cho nên mới có thần vị Đông trù từ mệnh táo phủ thần quân, đặt bếp ở phương hướng khác là bất hợp.

Hồ Thiết Hoa không đắn đo, lướt mình về hướng đó.

Lúc không có chủ ý, y quyết ở lại phòng cứu trợ Tiểu Phi có chủ ý rồi, y vọt mình đi liền.

Bởi dù sao, việc cứu ba nàng quan trọng hơn việc tiếp trợ Tiểu Phi.

Bên ngoài khu chánh của trang viện, bên kia tường có mấy dãy nhà.

Nơi đó, có nhiều đường giây giăng mắc, trên đường giây, y phục treo đầy y phục cần phơi khô sau khi được giặt giũ.

Nơi đó, hiển nhiên là cơ sở của bọn gia nhân trang viện.

Hiện tại, có mấy người thức sớm, bắt đầu công tác hằng ngày. Họ mài dao, mài thương có lẽ đó là phần việc của họ, để chốc nữa đây, ai cần đến đao, đến thương có sẵn mà dùng.

Trong các dãy nhà, cũng có những người khác đã thức dậy, ai vào phần việc nấy.

Xa xa, trên khoảng trông có mấy người tập dượt, họ luyện đao, luyện kiếm, côn quyền luyện đủ mọi môn công.

Phải chứ, một tráng đinh phải hiểu ít nhiều võ công, nhất là trang viện của những nhân vật danh vọng trên giang hồ.

Tráng đinh của họ có thể tạo thành một lực lượng quan trọng, khi có việc ứng địch.

Trong các dãy nha đó, có một dãy dành cho việc bếp núc.

Thực sự, Hồ Thiết Hoa có khẩn trương ít nhiều, song vào đây rồi y nhận thấy ai ai cũng thản nhiên như trong trang chẳng có việc gì xảy ra.

Họ nhàn hạ ung dung quá, họ đông người nhưng ai ai cũng thoải mái phi thường.

Dối với họ, chừng như trên thế gian nầy chẳng bao giờ có sự cạnh tranh mà dù có đi nữa, thì cũng sẵn người lo thu dọn việc đó, khi nào đến lượt họ thu dọn, hẳn hay.

Họ thản nhiên đến độ gần như tin tưởng những cuộc cạnh tranh đó chẳng bao giờ họ can thiệp,bởi đã có người can thiệp rồi và chắc chắn là không hề biến chuyển quan trọng. Những cạnh tranh đó, đương nhiên phải bị phá tan từ lúcvừa tượng trứng.

Và, họ nằm mộng cũng không tưởng là có người can đảm đến độ dám vào đây, làm cuộc dọ thám.

Do đó, họ càng thản nhiên hơn.

Họ cũng có cái lý của họ.

Vũ trụ bao la, thiếu chi nơi hành nghề khi nào bọn trộm cướp lại đến đây?

Nếu chúng dám đến, hẳn chúng là những kẻ ngu xuẩn nhất đời. Trên giang hồ, cao thủ võ lâm liên minh toàn thể chưa chắc dám kéo đến Ủng Thúy sơn trang sanh sự, hà huống một vài tên trộm cướp?

Cho nên chẳng một ai chú ý đến Hồ Thiết Hoa.

Dưới một tàng cây to, bên cạnh trù phòng có một số người đang quây quần nhau ngồi chuyện vãng, nam có nữ có, họ đùa cợt vui nhộn.

Trong các loài chim, quạ là loài hạ tiện nhất với sắc lông đen u tối, thì trong loài người hàng nô lệ cũng dùng màu đen cho y phục.

Ở đây, bọn nô lệ của Ủng Thúy sơn trang vẫn không ra ngoài thông lệ đó.

Ở đây, quy củ co sum nghiêm, song quy củ được tôn trọng khi nào tớ ở sát bên cạnh chủ. Và một khi xa mặt tời, thì kỷ luật nào cũng vẫn bị lờn đi ít nhiều.

Cho nên, chả trách được bọn người phục dịch trong trang trong lứa tuổi xuân có được phút giây nào rỗi rảnh, là lợi dụng ngay phút giây để "thả lá đề thơ"... Trong số liễu đầu, co hai nàng xem ra cũng khá đẹp.

Gia dĩ nàng vận y phục mỏng, những đường nét trên thân thể phô ra rõ rệt, bọn nam nhân càng nhìn càng rõ dãi.

Không lâu lắm, từ nơi trù phòng có tiếng kiểng vọng ra.

Bọn người nơi cội cây tùng đứng lên.

Một gã mỉm cười, tỏ vẻ tiếc nuối:

-Mau quá! Mới đó mà cơm đã chín rồi! Câu chuyện chúng ta vẫn chưa đi đến đâu! Một nàng vẩu mỏ:

-Hôm nay chưa hết chuyện, thì ngày mai nối tiếp không được sao?

Gã thiếu niên chớp mắt sáng rực:

-Thế à? Ngày mai, cô nương cũng... Hắn tập theo cái lối đối thoại của chủ nhân, dùng hai tiếng cô nương xem có vẻ trịnh trọng một cách khôi hài.

Họ cùng vào nhà trù.

Một đại hán đứng tại cửa, thân hình bóng nhờn với mở dầu, với mồ hôi chắp tay su lưn, gắt:

-Ai cũng có phần, có ai giành được của ai mà phải chen lẫn chứ?

Một đại hán mặt dài như mặt ngựa, cao giọng:

-Bọn ta có nhiệm vụ săn sóc các con ngựa, trời chưa sáng là phải bắt đầu công việc rồi. Triệu lão đại cho ăn cơm sớm đi, nếu không chắc phải chậm trễ mất, ắt bị quở nặng! Triệu lão đại không lưu ý đến gã đó hỏi:

-Các cô nương đã đến đủ chưa?

Người mặt ngựa hừ một tiếng:

-Các cô nương đó à? lão triệu há không biết là thiếu trang chủ trở về, họ ăn nơi khác chứ có ăn ở đây nửa đâu mà đợi?

Triệu lão đại nhìn sang bọn liễu đầu, mỉm cười:

-Các cô nương đó không đến là tiện nghi cho các ngươi đó! Thức ăn lãnh cho từng nhóm, nhóm nào ăn chung với nhóm đó chứa đựng riêng biệt.

Nhìn phần ăn dành cho bọn liễu đầu, một nàng hỏi:

-Sao ít quá thế này, có bao nhiêu đây, làm sao để cho tám miệng ăn?

Triệu lão đại cười lớn:

-Nữ nhân đòi ăn nhiều làm chi? Ăn nhiều, bụng lớn, mất đẹp đi! Bọn liễu đầu bực tức, một nàng gằn giọng:

được rồi, người ăn xén phần của bọn nầy, để ta mách với Thúy Phượng thơ thơ, xem ngươi có bị phạt hay không cho biết.

Triệu lão đại hấp tấp thốt:

-Làm gì phải mách, có muốn ăn nhiều thì ta cho thêm có chi đâu mà ong óng cái giọng kêu đói?

Bọn liễu đầu cùng cười.

Xong bọn liễu đầu, đến bọn mã phu.

Gã mặt ngựa thấy mình đến trước lại không được lãnh phần trước nổi giận hét:

-Phần ăn của bọn nầy đâu?

Mặc hắn hét, Triệu lão đại không buồn lưu ý đến hắn, thản nhiên đưa tay chỉ phần ăn dành cho bọn hắn.

Hắn cười tí toét, bước tới nhìn thoáng qua phần đó, thốt:

-Ta biết mà! Xong phần các cô nương, là đến lượt bọn nầy! Nhưng, hắn bỗng sụ mặt, trầm giọng tiếp:

-Các cô nương, thân vóc mảnh mai, làm công việc nhẹ, ăn ít là phải, bọn ta quân quật như trâu, như ngựa, ăn ít thế nầy sức lực đâu mà làm việc chứ?

Triệu lão đại lạnh lùng:

-Ít nhiều gì cũng phải ăn, tùy tiện mà ăn, nếu tất cả mọi người trong trang đều đòi ăn đầy đủ như các ngươi, thì trang chủ đến phá sản mất! Họ còn trả qua, đối lại mấy câu nữa, Hồ Thiết Hoa buồn cười hết sức thầm nghĩ:

đến một gã đầu bếp mà cũng lợi dụng chức vụ để hống hách, cho nên, những quan nhỏ, quan to, hiếp đáp dân lành là cái điều hợp lý lắm.

Còn lại một toán cuối cùng, người toán trưởng nhìn qua phần ăn, biến sắc hỏi:

-Chúng ta hồm năm người, người nào cũng có thần vóc to lớn, Triệu lão đại cấp cho bao nhiêu đây, thì ăn làm sao đủ?

Triệu lão đại điềm nhiên:

-Món chi cũng đã hết rồi, ta còn biết làm sao?

Người đó giận đến run tay, hừ một tiếng:

-Lão Triệu! Ngươi khinh người thái quá! Triệu lão đại lạnh lùng:

-Ngươi muốn gì? Ngươi có nhận phần ăn đó hay không nhận nói cho ta biết! Người đó quát to như sấm:

-Ta không nhận phần ăn nầy! Ta chẳng cần ăn món đó, ta chỉ muốn ăn thịt ngươi! Hắn chụp chiếc bồn đựng cơm, quăng vào đầu Triệu lão đại.

Ngờ đâu, Triệu lão đại cũng là tay khá, đưa tay ra đón bắt bồn cơm, đồng thời phóng tới một ngọn cước.

Y cao giọng khích:

- Dám đến nhà trù, sanh sự với ta, thế ngươi không muốn sống chắc?

Bị ngọn cước của Triệu lão đại làm cho hắn ngã nhào, hắn lồm cồm ngồi dậy, rồi đứng lên định liều sanh tử với đối phương.

Nhưng từ trong nhà bếp, sáu bảy người bước ra, người nào cũng có gương mặt hầm hầm.

Hồ Thiết Hoa đợi mãi, công cuộc phân phát bữa ăn sáng xong rồi, chẳng thấy người nào lãnh phần mang đi cho bọn Tô Dung Dung y khẩn trương vô cùng.

Y thầm nghĩ:

-Hay là các nàng đó không có mặt tại Ủng Thúy sơn trang.

Y toan rời khỏi nơi đó, bỗng thấy nhiều người cậy đông chực hiếp đáp người kia, mà người kia thì chừng như không còn nhịn nổi nữa dù có chết cũng quyết đánh nhau.

Dĩ nhiên, ỷ đông đánh kẻ thế cô là sự kiện bất công bình, Hồ Thiết Hoa thì có tánh hay can thiệp vào những việc bất bình.

Y nghĩ, lúc nầy không phải là lúc nên sanh sự vô ích, song chẳng hiểu tại sao, y cảm thấy ngứa ngáy vô cùng, nếu không can thiệp chắc chắn, y không khoan khoái được để lo những việc gì khác.

Triệu lão đại vung nắm tay to bằng cái bát, giáng xuống đầu đại hán đó.

Bỗng một bóng người lao vút tới, phất bàn tay tát vào mặt y.

Đồng thời gian, người đó vung tay kia đánh hất haii tên nữa, ngã nhào.

Còn lại mấy tên chúng cùng hét lớn, cùng xong tới, vây chặc người can thiệp.

Và người can thiệp, không ai khác hơn là Hồ Thiết Hoa.

Trong bọn chúng có tên cầm dao xắt thịt, có tên cầm đũa sắt, chúng vớ được món gì là dùng món đó là vũ khí bổ xuống đầu Hồ Thiết Hoa.

Vô ích! Hồ Thiết Hoa chỉ khoát tay một vòng, tất cả đều ngã lỏng chỏng trên nền nhà.

Triệu lão đại sợ hãi đến xám mặt, hấp tấp hỏi:

-Tiểu tử... tiểu tử thuộc về nhóm nào? Nhóm chăn ngựa phải không?

Đại hán bị chúng hiếp đáp, thuộc toán chăn ngựa, chúng thấy Hồ Thiết Hoa tiếp trợ hắn nên cho là đồng bọn! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Phải! Ta thuộc nhóm chăn ngựa đây! Người tron nhóm chăn ngựa đâu phải bất cứ ai cũng có thể khinh khi?

Bỗng, Triệu lão đại nhặt một thanh đao, nhanh lẹ phạt ngang qua chân y.

Y phóng chân đá bay thanh đao đó, đoạn bồi thêm một đá nữa, Triệu lão đại ngã nhào.

Đại hán kia lập tức vọt mình tới, đè lên người Triệu lão đại, vung tay đấm một lúc hơn mười đấm.

Triệu lão đại kêu to xin dung mạng.

Hồ Thiết Hoa khoái trá vô cùng.

Chợt, có người quát to:

-Các ngươi làm gì huyên náo thế, định phản phải không? Tất cả đều dừng tay cho ta! Những người còn đứng đó xem song phương đấm đá nhau, bây giờ cấp tốc rút lui.

Đại hán đang cung tay đấm Triệu lão đại, cũng dừng tay, mặt biến sắc trắng nhợt.

Người vừa quát to, có âm thinh rất ấm dịu nghe âm thinh đó còn ai sợ hãi? Thế mà âm thinh vẫn có một oai lực vô biên, vừa vang lên là bao nhiêu người răm rắp tuân theo, chẳng một ai dám rục rịch.

Người đó, dĩ nhiên là một nữ nhân, một thiếu nữ đúng hơn, mặt tròn, tuy đang giận, tuy vận y phục như một liễu đầu, song rất đẹp, vẻ đẹp không vì y phục tầm thường mà kém giảm.

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, nàng cũng trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa.

Nàng cao giọng hỏi:

-Việc gì thế? tại sao các ngươi lại sanh sự đánh nhau?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, mỉm cười, đáp:

-Nào phải chúng tôi muốn sanh sự đánh nhau? Chỉ vì cái gã Triệu lão đại nầy khinh người, chúng tôi thuộc nhóm chăn ngựa, hết sức chiều lụy hắn, cung kính hắn như tổ tiên, hắn vẫn không vừa lòng, đã không cấp bữa ăn lại còn toan hành hung. Như vậy còn ai chịu nổi?

Triệu lão đại vội phân trần:

-Không phải vậy đâu, Bình cô nương! Cô nương đừng tin lời hắn! Hắn bịa chuyện đấy!... Bình cô nương trầm gương mặt cười lạnh:

-Ta tin lời hắn hay không tin mặc ta, ngươi bày khôn bày khéo cho làm chi? Từ lâu rồi, ta thừa hiểu bọn các ngươi tại trù phòng nầy, càng ngày càng hoành hành ngang ngược đối với tất cả người trong trang... Triệu lão đại sợ xám mặt chẳng dám nói gì nữa.

Bình cô nương nhìn Hồ Thiết Hoa từ đầu đến chân một lúc lâu bình tịnh hỏi:

-Công phu của ngươi cũng khá lắm đó, nhưng tại sao ta chưa hề thấy mặt ngươi lần nào?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Tiểu nhân suốt ngày quần quật cạnh những con ngựa, có rổi rảnh đi đâu mà cô nương trông thấy?

Bình cô nương hừ lạnh:

-Không ngờ trong nhóm chăn ngựa lại có một tay khá như ngươi. Thì ra, người là kẻ đại tài, mà lại sung vào chỗ tiểu dụng! Nàng day lại đại hán kia:

-Hắn có đúng là người trong nhóm chăn ngựa không?

Đại hán cúi đầu ken lén nhìn sang Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa tuy cười cười nói nói, song đã chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào, nếu thiếu nữ kia xuất thủ là y nghinh đón ngay.

Sở dĩ, y phải chuẩn bị để sẵn sàng ứng phó là vì y nhận quan ánh mắt của thiếu nữ, một công lực phi phàm, nàng hẳn là một cao thủ trong trang, có một ngôi vị quan trọng lắm.

Ngờ đâu, đại hán trưởng toán chăn ngựa lại gật đầu, trong khi Hồ Thiết Hoa đinh ninh là hắn phủ nhận.

Hắn lại cười thốt:

-Phải! Đó là người cậu của tiểu nhân, mới đến trang nầy trong mấy hôm thôi, phụ giúp tiểu nhân trong công việc hàng ngày.

Bình cô nương lại nhìn sang Hồ Thiết Hoa, sắ cmặt hòa dịu phần nào.

Nàng cảnh cáo:

đến đây, để phụ giúp công việc cho hắn là được, chứ đến để trợ giúp đánh nhau là không được. Ngươi biết điều đó chứ?

Hồ Thiết Hoa nhẹ nhõm người.

Y mỉm cười:

-Phải! Cô nương phân phó, tiểu nhân xin tuân theo! Bình cô nương nhếch môi như cười song không phải cười. Nàng điềm nhiên tiếp:

-Ngươi có tài nghệ như vậy, dùng vào việc chăn ngựa thì đáng tiếc qua, ậy hai hôm nữa, ngươi hãy tìm ta, ta sẽ an trí cho ngươi vào một chỗ xứng đáng hơn! Đại hán trưởng toán chăn ngựa nhìn Hồ Thiết Hoa bảo:

-Bình cô nương có hảo ý như vậy, cậu hãy cảm tạ đi! Cậu có phúc lắm đấy.

Bình cô nương chịu nói giúp cậu với phu nhân thiếu trang chủ thì thế nào cậu cũng có địa vị đó! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đa tạ Bình cô nương! Hai hôm sau, tiểu nhân sẽ đến bái kiến Bình cô nương! Y nhận ra, nàng có chiếc lưng ong, đôi đùi rất thẳng, đôi tay trắng mịn, đáng được y bái kiến lắm! Triệu lão đại cười vuốt hỏi:

-Bình cô nương đến đây, chắc có điều chi phân phó tiểu nhân?

Bình cô nương trầm gương mặt:

-Trong việc cung cấp cái ăn, ngươi nên công bình, cũng là người trong trang cả, thì không ai khinh ai trọng.

Triệu lão đại cúi đầu:

-Tiểu nhân tuân lệnh! Bình cô nương hỏi:

-Ta bảo ngươi làm mấy món điểm tâm đó, ngươi làm xong chưa?

Triệu lão đại kinh hãi xuất hạn ướt đầu.

Bình cô nương cười lạnh:

-Việc gì thế? Chẳng lẽ ngươi cũng ăn luôn phần của chị em ta?

Triệu lão đại bối rối:

-Tiểu nhân có gan to bằng núi cũng chẳng dám làm thế? Tiểu nhân đã làm xong, nhưng… bất quá… bất quá… Bình cô nương trầm giọng:

-Bất quá làm sao?

Hồ Thiết Hoa vụt cười khan:

điều đó, cũng không nên trách hắn! Hắn nghĩ là thiếu trang chủ trở về, thì cô nương tất ăn tại tiểu trù phòng, cho nên hắn đã cung cấp những món điểm tâm đó cho người khác rồi! Bình cô nương nhìn y, như cười nhưng không cười, lạnh lùng thốt:

-Không ngờ ngươi cũng tốt bụng, biện bạch hộ hắn! Hồ Thiết Hoa bỗng phát giác ra, con người của y cũng không đến đổi quá xấu xí, dù sao vẫn có chút hấp lực, nên cái vị Bình cô nương nầy mới nhìn y với ánh mắt đặc biệt.

Một nữ nhân đẹp, không quen biết với y, nhìn y với ánh mắt đó, bảo sao yy không khoái?

Cũng may, y chẳng phải là kẽ quá non dại trên gaing hồ, đến đổi thấy chi hấp dẫn là bám theo liền, cho nên y còn nhớ đến nhiệm vụ.

Y đảo mắt nhìn quanh, mỉm cười, tiếp:

-Trù phòng này, sánh sao bằng tiểu trù phòng kia, nơi có vị đầu bếp nấu nướng khéo léo hơn nhiều? Hẳn cô nương cũng hiểu như vậy chứ?

Bình cô nương cười lạnh:

đương nhiên tiểu trù phòng phải hơn đại trù phòng, nhưng phải cái là vị đầu bếp là người địa phương này, không biết làm món ăn hạp khẩu vị người Quảng Đông! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Tiểu nhân nghĩ, tư vị của tỉnh nầy, cũng chẳng hơn gì tư vị của tỉnh khác bất quá quen miệng mà thôi. Thỉnh thoảng cũng nên đổi món lạ, hể lạ là ăn ngon! Đại hán trưởng toán không tưởng là Hồ Thiết Hoa lắm chuyện ham nói như vậy.

Y nói mãi, không chừng Bình cô nương bực bội, phát cáu lên thì có khổ với nhau.

Hắn lo sợ.

Nào hay, Bình cô nương không bực, trái lại còn cười nhẹ, thốt:

-Ngươi cũng có lý. Song đãi khách, phải chiều khách. Ta có mấy vị khách thích dùng điểm tâm theo lối Quảng Đông.

Hồ Thiết Hoa lại chớp mắt, nhóng một câu qau tiếng thở dài:

-Người càng lớn tuổi càng khó tính! Bình cô nương hừ một tiếng:

-Ngươi cho rằng khách của ta lớn tuổi?

Hồ Thiết Hoa cố dằn cơn khích động:

-Chẳng lẽ khách của cô nương lại ở lứa tuổi thanh thiếu?

Bình cô nương mỉm cười:

-Ở cái lứa mà thiên hạ gọi là cô nương đó? Và chẳng phải một cô nương thôi! Có đến mấy vị đấy! Phải cố gắng lắm Hồ Thiết Hoa mới trầm trụ khí nổi. Y vờ thản nhiên, song dù sao ánh mắt của y cũng sáng rực lên phần nào.

May thay, lúc đó Bình cô nương lại nhìn sang Triệu lão đại, nên không nhận ra thần sắc của y biến đổi.

Nàng thốt:

-Ngươi không có mấy món đó cho ta, thì ta làm sao trình lại với thiếu trang chủ chứ?

Triệu lão đại biến sắc:

-Việc nầy… Hồ Thiết Hoa vụt cười mấy tiếng:

-Thực ra, ngươi không nên quá lo ngại. Nếu ngươi chịu khó theo ta, ta sẽ biện ra mấy món đó cho ngươi! Triệu lão đại trố mắt:

-Ạ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Một vị đầu bếp nấu nướng cho thiên hạ ăn, chắc chắn cũng có dành phần lại cho mình. Nếu không vậy, chẳng ai làm cái nghề nấu nướng cả? Ngươi theo ta, ta tìm cho! Hay là ngươi cứ mang ra, ta khỏi tìm! Bình cô nương hỏi:

-Tại sao ngươi biết vậy?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Vì người nấu ăn ngon, tất phải sành ăn. Đã sành ăn, tất thích ăn. Gặp món ngon, hắn phải dành phần cho mình! Hắn là đầu bếp, tại sao hắn không nấu nướng dư ra một phầndành cho hắn?

Đúng như Hồ Thiết Hoa đoán. Triệu lão đại còn giấu lại một phần.

Bình cô nương nhìn Hồ Thiết Hoa, lộ vẻ thán phục:

-Ngươi thông minh đấy! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

-Không phả tiểu nhân thông minh đâu! Bất quá tiểu nhân thích ăn ngon, lại có học nghề nấu nướng, cho nên biết rõ tánh ý của các vị đầu bếp. Phàm làm một vị đầu bếp mà không ăn vụng, ăn xén, thì có khác nào mèo chê mở, chó chê phân! Y nâng chiếc mâm có lồng bàn đậy kín lên, nhong nhóng tay, cân thử đoạn thốt:

-Cũng khá nặng đấy! Bình cô nương hãy để tiểu nhân mang hộ nhé! Bình cô nương mỉm cười:

-Ngươi lanh lợi, siêng năng, chịu khó như vậy, trong tương lai hẳn phải lập nên sự nghiệp! Hồ Thiết Hoa nhìn lại đại hán trưởng toán chăn ngựa, ánh mắt ngời niềm cảm kích.

Hắn gật đầu, dặn khéo:

-Cẩn thận đấy! Nơi đó tôn nghiêm, chẳng phải là chỗ cậu múa lưỡi khua môi như ở đây được! Nếu có bề gì, thì liên lụy cả đến tôi nữa đấy! Cậu biết chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Y lặng lẽ theo sau Bình cô nương.

77. Chương 77: Lấy Ân Báo Oán

Đi phía trước, thỉnh thoảng Bình cô nương quay đầu lại mỉm cười với Hồ Thiết Hoa.

Tự nhiên y đắc ý phi thường, mà cũng khoan khoái vô cùng. Đắc ý vì rất có thể tìm ra tung tích bọn Tô Dung Dung, và khoan khoái vì Bình cô nương có vẻ tình tứ với y.

Nghĩ đến cái cảnh Tiểu Phi mừng rỡ khi gặp lại bọn Tô Dung Dung, y nghe lòng phơi phới.

Chàng phí trọn mấy tháng trời, không tìm ra họ, bỗng dưng y lại tìm được, y có thể hãnh diện với bạn được lắm chứ?

Hơn nữa, tìm được Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ, có cả Hắc Trân Châu rồi, y sẽ dẫn bốn người, hiệp lực với Tiểu Phi thì có lo gì không san bằng Ủng Thúy sơn trang nầy như bãi hoang?

Y thầm nghĩ:

-Lão Xú Trùn phục ta vô tưởng! Niềm khoan khoái làm cho Hồ Thiết Hoa nhẹ bước thoăn thoắt tiến sát bên sau Bình cô nương.

Y lại nghĩ:

đến lúc đó, giả như ta thích cái vị cô nương tên Bình hay họ Bình này, ta chỉ cần vuốt tay qua má nàng là nàng nhào vào lòng ta ngay! Miên mang với những ý niệm đó, y không lưu ý đến đường lối quanh co do Bình cô nương hướng dẫn.

Bỗng Bình cô nương hỏi:

đã đến nơi rồi, ngươi còn muốn đi tới nữa sao?

Hồ Thiết Hoa chợt tỉnh cơn mơ, cười nhẹ:

-Ở đây à?

Bình cô nương mỉm cười:

-Không ở đây thì ở đâu? Trong nhà đó?

Rèm châu buông cuống, bên trong vắng lặng đến lạnh lùng. Chốc chốc, một làn hương thoảng ra, chẳng rõ hương của loài hoa gì, hay mùi hương của người.

Có điều, hương thanh và dịu quá! Bình cô nương lại cười hắc hắc:

-Sao ngươi sững sờ? Hãy trao chiếc mâm cho ta! Một tay tiếp nhận chiếc mâm, tay kia vỗ nhẹ lên đầu vai Hồ Thiết Hoa, thấp giọng bảo:

đêm nay, ngươi nhớ đến tìm ta nhé? Nhớ nhé! Hồ Thiết Hoa mừng rơn, song lại luyến tiếc, bởi y nghĩ là dù sao thì y cũng không thể đáp ứng thịnh tình của nàng thiếu nữ đa tình nầy.

Y toan nói mấy tiếng, để rồi sau đó sẽ động thủ, ngờ đâu… Ngờ đầu, Bình cô nương lại động thủ trước.

Bàn tay còn đặt nơi đầu vai của Hồ Thiết Hoa, nhanh như chớp nàng hạ bàn tay đó xuống, điểm nhanh vào bốn huyệt nơi cánh tay tả của y.

Tay tả bị điểm huyệt, tay hữu còn nâng chiếc mâm, Hồ Thiết Hoa chưa kịp làm gì, Bình cô nương chụp tay vào cổ tay cầm mâm của y tay kia tiếp chiếc mâm ngay.

Xong, nàng buông cổ tay Hồ Thiết Hoa, rồi thuận thế, nàng đánh ra một chưởng.

Hồ Thiết Hoa ngã nhào.

Nàng nhìn y, điểm một nụ cười:

-Tiểu tử đa tình ơi, ngươi đối với ta rất tốt, song ta phải phụ lòng ngươi, bắt buộc phải vậy, ngươi đừng hận ta nhé! nàng gọi to:

-Có ai đó chăng? Đến đây gấp! Từ trong nhà, mấy đồng tử vận áo xanh, tóc bỏ dài phủ bờ vai, như tóc gái chạy ra.

Bình cô nương bảo:

-Mang gã đi, lấy da trâu cột hắn, rồi chạy báo phu nhân thiếu trang chủ hay, cái người mà phu nhân bảo ta lưu ý đó, ta đã bắt được rồi.

Thanh y đồng tử cúi đầu:

-Vâng! Bình cô nương lại tiếp:

-Còn việc nầy nữa! Bảo Trương quản gia tìm gã trưởng toán chăn ngựa, đánh hắn năm mươi ocn, rồi dẫn hắn qua Huỳnh quản gia trị tội hắn thông đồng với địch.

Hồ Thiết Hoa còn tỉnh trí chứ chưa dến đổi hôn mê, trố mắt hỏi:

-Không lẽ… ngươi biết trước ta là ai?

Bình cô nương mỉm cười:

-Một con người có thinh danh chấn dội khắp giang hồ như Hồ đại hiệp còn ai không biết chứ?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

-Nhưng ngươi… Bình cô nương chận lời:

-Phu nhân thiếu trang chủ đoán thế nào ngươi cũng đi tìm bốn vị cô nương đó, nên dặn ta lưu ý đề phòng. Ta nghĩ, giờ nầy là giờ điểm tâm, thế nào ngươi cũng đến trù phòng, truy ra manh mối. Trừ nơi đó ra, ngươi không còn đến đâu nữa, bởi một khu trang viện mênh mông như thế này, ngươi còn biết tìm đâu trong thời gian kỷ lục và không gây nên sự chú ý của mọi người?

Nàng mỉm cười rồi tiếp:

-Nếu không thế tại sao ta tin ngươi quá dễ dàng chứ? Đó cũng là một nhược điểm của nam nhân, cứ tưởng là nói một vài câu lừa gạt được nữ nhân ngay! Thực ra thì nữ nhân lừa gạt nam nhân dễ hơn gấp mấy lần! Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

-Mình biết quá rõ cái đạo lý là thế, tại sao mình lại quá tin nàng! Có lẽ tại mình tự tin cực độ! Tiểu Phi cầm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công địch.

Mũi kiếm vốn khó nắm, cầm được cũng không vững chắc, xử dụng lại không phát huy đúng công lực.

Dùng chuôi kiếm công địch, dĩ nhiên không bằng mũi kiếm rồi.

Trên thế gian này, có lẽ từ nghìn xưa, chẳng có một ai cầm kiếm với tư thế đó, trừ ra có ý khinh miệt đối phương không xem đối phương ra cái quái gì.

Nhưng hiện tại, Tiểu Phi không thể có cái ý khinh miệt đối phương, bởi đối phương là những tay kiếm khách lừng danh khoảng thời gian mấy mươi năm về trước, bởi đối phương gồm những năm người, người nào cũng có thể lầy mạng chàng dễ dàng.

Hơn thế, ở đây chẳng phải một đối một, mà chàng phải đối phó với cả một thế trận, cả một đầu pháp liên thủ.

Ngoài ra, trận thế vừa phát động kiếm pháp của đối phương đã phát huy rồi, chỉ qua mấy chiêu đầu, chàng nghe mũi kiếm của địch phớt ngang hông làm rách soạt một đường tuy không sâu lắm.

Tuy vậy chàng không thay đổi tư thế cầm kiếm.

Tại sao? Cái dụng ý của chàng không ai hiểu nổi, dĩ nhiên trừ chàng ra.

Ai ai cũng biết, chẳng khi nào Tiểu Phi làm một việc gì vô ích song trước sự tình này chẳng ai đoán ra cái ý của chàng.

Nhưng ai thừa công đâu hỏi chàng? Dù có hỏi, chưa chắc gì chàng nói thật.

Và cũng không ai dư thời gian suy nghiệm, bởi chẳng phải lúc dùng trí xét đoán.

Ai ai cũng chuyên tâm thi triển kiếm pháp, cố giữ khỏi phân tâm thì còn ai hỏi gì về cái lối cầm kiếm quái dị của chàng! Kiếm quang ngời ên, xẹt vùn vụt, như những cái mống bạc dài có, ngắn có, thẳng có, uốn cầu vồng có.

Một phút giây, mỗi người có thể đánh ra hằng mươi chiêu, mà toàn là nhng chiêu tuyệt độc. Chuyên tâm đối phó, sợ không đủ ứng biến, còn đầu ý trí suy nghĩ vẩn vơ?

Tinh thần tập trung vào thanh kiếm, kiếm và tâm hợp nhất, có như thế, đường kiếm mới lợi hại.

Sáu thanh kiếm ngắn dài bất nhất, phát huy những chiêu bất đồng, nhưng sáu thanh hợp nhất, các chiêu hợp nhất, rồi tính, khí, thần và lực của sáu người cũng hợp nhất.

Trên thế gian này, còn ai ngăn chặn nổi cái áp lực hợp nhất đó?

Kiếm quang tạo thành chiếc lưới bao quanh, chiếc lưới dần dần thu hẹp.

Trong màn lưới đó, Tiểu Phi như con cá.

Con cá mắc trong lưới rồi, làm sao thoát khỏi?

Kiếm quang phủ kín, kiếm khí lại lạnh rợn, chịu cái lạnh của kiếm khí, cũng đủ mệt rồi, nói chi đến việc thoát khỏi màn lưới?

Thần sắc của Liễu Vô My biến đổi luôn luôn, cho đến bây giờ, nàng mới điểm nhẹ một nụ cười.

Bởi nàng chắc chắn Tiểu Phi không thể xông phá nổi kiếm trận.

Bởi theo nàng nhận xét, kiếm trận nầy kín đáo hơn tất cả những kiếm trận đã có từ xưa đến nay.

Đến lão nhân tàn phế kia, sắp về lòng đất lạnh, cũng lộ vẻ khích động.

Kiếm khí từ trận thế phát ra, trận thế do lão sáng chế, như gieo vào người lão một nguồn sinh lực, giúp lão hồi dương sau nhiều năm tê liệt.

Bàn tay lão, ngày thường thay vì cử động chỉ rung rung thôi, rung mãi ngày nầy qua ngày khác, suốt tháng quanh năm, giờ đây chốc chốc lại vươn ra, thân hình nhú nhú như muốn đứng lên, muốn nắm chuôi kiếm tham gia chiến dịch.

Ngồi yên một chỗ mà nhìn, tự nhiên lão phải ngứa ngày, không ngứa xác thịt, cũng ngứa tinh thần.

Trong khi đó, tại kiếm trận màn lưới thu hẹp dần dần.

Y phục của Tiểu Phi rách dần dần, kiếm khí đã rọc ngang, rọc dọc, y phục tơi tả hơn y phục của một gã hành khất.

Chừng như từ lúc phát động trận thế, chàng không hoàn thủ một lần nào.

Cũng trong lúc đó một thanh y đồng tử đến tìm Liễu Vô My, thì thầm mấy câu bên tai nàng.

Nàng được báo tin, Hồ Thiết Hoa đã sa lưới rồi.

Cái tin đó làm cho Liễu Vô My thêm khoan khoái. Và nàng cười. Nụ cười bên cạnh kiếm trận, nụ cười trong khung cảnh nặng kiếm khí, có vẻ tàn khốc phi thường! Bỗng… Kiếm khí ngưng đọng, kiếm quang ngưng đọng, bóng người ngưng đọng.

Tất cả đều ngưng đọng, như một bộ máy gồm nhiều bộ phận dừng lại khi cơ quan chánh dừng lại.

Kiếm quang ngưng đọng, sáu thanh kiếm hiện nguyên hình, sáu thanh kiếm gát chéo vào nhau, bên trên đầu Tiểu Phi.

Oai lực của kiếm trận dồn Tiểu Phi vào giác độ cuối cùng của tử cảnh.

Một thanh kiếm nếu nhích động trong lúc nầy là Tiểu Phi kể như hưu hỉ.

Hà huống, sáu thanh kiếm đang trong tư thế nhích động.

Dù chàng có thân pháp nhanh hơn tia sáng, cũng chẳng hy vọng thoát chết.

Dưới gầm trời này, không một ai tránh được dưới sáu thanh kiếm trong tư thế đó! Bỗng một tiếng coong vang lên ngân dài.

Sáu thanh kiếm mất hẳn cái oai lực bức người sáu thân hình thừ ra như sáu tượng gỗ.

Lmv ngưng ngay nụ cười đáng lẽ còn nở rộng, nở đến bày răng, nở đến thành tiếng.

Nụ cười ngưng nở, vẻ tươi vui trên gương mặt nàng biến mất màu trắng nhợt hiện ra.

Tiểu Phi đã tiếp cận sát nách Lý Ngọc Hàm, một tay án nơi ngực hắn, tay kia kiềm cứng cổ tay cầm kiếm của hắn.

Thanh kiếm của Tiểu Phi đã rời tay chàng, chàng cầm cổ tay Lý Ngọc Hàm, chuyển hướng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm qua lão nhân có vẻ quắc thước với thân hình cao lớn.

Chàng dùng thanh kiếm của Lý Ngọc Hàm, chận ngang thanh kiếm của lão nhân đó song vẫn do Lý Ngọc Hàm nắmchuôi, chàng chỉ nắm cổ tay hắn điều khiển.

Lão nhân ốm nhỏ, thấp vóc hai tay cầm hai thanh kiếm trái với lúc vào cuộc, lão chỉ có một thanh thôi.

Không rõ từ lúc nào, tại sao, thanh kiếm trong tay Tiểu Phi lại sang qua tay lão.

Kiếm trận kín đáo, lợi hại, do sáu thanh kiếm phối hợp mà thành.

Phải có đủ sáu thanh, trận thế mới linh động, trận thế mới có hồn.

Thiếu một thanh, guồng máy mất một bộ phận, không hoạt động được.

Thừa một thanh, guồng máy bị ngăn trở, không hoạt động được.

Năm lão nhân, thủ sáu thanh kiếm, cộng thêm một thanh của Lý Ngọc Hàm, thành bảy thanh.

Thế là thừa, thừa là cớ ngăn trở, trận thế không hoạt động được dù Tiểu Phi tay không, dù chàng chẳng cần lợi dụng tư thế uy hiếp Lý Ngọc Hàm, trận thế không còn hiệu lực đối với chàng nữa.

Như vậy là kiếm trận bị phá vỡ.

Trận bị phá, nếu có một lão nhân nào tấn công, thì sự tấn công đó nằm trong khuôn khổ cá nhân, chứ không do chiến lược của trận thế.

Một lão nhân nào trong số, dù muốn tấn công, cũng chẳng làm sao thực hiện cái ý đó được.

Bởi cả sáu người, chưa đủ thắng nổi trước một Tiểu Phi, thì một người đơn độc xuất thủ làm gì?

Giả như xuất thủ mà không đắc thủ, thì vừa mang tiếng tiền bối bức hiếp hậu sanh, lại vừa thẹn nhục thất bại.

Huống chi Tiểu Phi đang uy hiếp Lý Ngọc Hàm, nếu chàng xuất nội lực ấn mạnh vào ngực hắn, ngũ tạng của hắn sẽ bị dập tan mà chết lập tức.

Ai không sợ vỡ đồ vật nhà, khi muốn liệng cho chết một con chuột.

Năm lão nhân bất động.

Liễu Vô My nghe mồ hôi lạnh ướt đẫm lòng bàn tay.

Một lúc sau, Tiểu Phi nhìn qua lão nhân ốm nhỏ có vóc thấp, điểm một nụ cười thốt:

-Từ hai mươi trước, tại hạ từng ngưỡng mộ Oai danh của Lăng lão tiền bối, tuyệt học Xuất Thủ Song Tuyệt Uyên Ương thần kiếm của tiền bối từ bao nhiêu năm qua vẫn giữ ngôi vị độc tôn trong thiên hạ võ lâm. Không ngờ hôm nay lại được tiếp xúc với tiền bối thực là một vinh hạnh rất lớn cho tại hạ! Lão nhân hừ một tiếng, hỏi:

-Ngươi đã sớm nhận ra lão phu?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Vừa trông thấy năm vị tại hạ chỉ nhận ra được một, nhưng một đó chẳng phải là lão tiền bối! Nói như thế, có nghĩa là thoạt đầu chàng chưa nhận ra lão nhân mãi đến lúc kiếm trận phát động, chàng mới hiểu lão là ai.

Lão nhân thấp nhỏ đó lại hỏi:

-Ngươi nhận ra ai trước tiên?

Tiểu Phi hướng ánh mắt sang lão cầm thanh kiếm gỗ, thốt:

-Tại hạ thoạt đầu nghĩ rằng, vị tiền bối cầm thanh kiếm gỗ kia là Ngọc Kiếm Tiêu Thạch, một bậc đại hiệp từng gieo khiếp đảm khắp sông hồ mấy mươi năm về trước.

Chàng nở nụ cười hòa dịu, tiếp:

-Thanh Ngọc kiếm của Tiêu đại hiệp là một vật chí báu trong võ lâm, mà Tiêu đại hiệp thì lại là một kiếm khách thượng đỉnh, trên giang hồ số người được liệt ngang hàng, đếm chẳng đủ đầu ngón bàn tay. Có lẽ đại hiệp sợ tại hạ nhìn vật mà nhận ra người, nên mới dùng thanh kiếm gỗ, đánh lạc hướng suy đoán của tại hạ! Ngọc Kiếm Tiêu Thạch trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ tháo vuông vải bao mặt, đoạn thốt:

-Ngươi nói đúng. Lão phu là Tiêu Thạch. Ngươi đã biết lai lịch của lão phu hẳn cũng biết luôn mối liên quan giữa lão phu và Lý Quan Ngư. Điều đó lão phu không cần phải dẫn giải.

Tiêu Thạch có gương mặt trắng tròn, đôi mắt sáng phi thường, râu và tóc đều bạc.

Khoảng giữa đôi my có mấy đường nhăn, chứng tỏ thuở thiếu thời từng trải qua lắm độ phong trần.

Mãi về sau mới phát phúc.

Tiểu Phi lại cười rồi tiếp:

-Tại hạ thừa hiểu, năm vị có liên quan mật thiết với Lý lão trang chủ, bởi đó, tại hạ nghĩ ra trong năm vị, thế nào cũng có Lăng Phi Các lão tiền bối, ngoại hiệu Song Kiếm Vô Địch, Lăng lão tiền bối có thân tình với Lý lão tiền bối, hẳn phải có mặt trong dịp nầy bên cạnh các vị khác. Bất quá trong nhất thời tại hạ chưa biết được vị nào là lăng lão tiền bối! Lăng Phi Các cau mày hỏi:

đến lúc nào, ngươi mới nhận ra lão phu?

Tiểu Phi đáp:

-Sau khi lão tiền bối xuất chiêu. Nhìn qua chiêu thức tại hạ nhận ra ngay.

Lăng Phi Các hừ một tiếng:

-Lão phu không xử dụng kiếm pháp của bổn môn ngươi bằng vào đâu lại nhận ra người qua võ công?

Tiểu Phi giải thích:

- Dù tiền b::À::

xử dụng một kiếm pháp đặc biệt, song cái dấu vết quenthuộc vẫn còn, bởi bình sanh tiền bối chuyên dùng Uyên Ương kiếm, loại kiếm đi đôi mới phát huy đủ ảo diệu. Quen dùng song kiếm, bỗng nhiên lại dùng một thanh, thì dù sao cũng phải lúng túng phần nào… Chàng cười, rồi tiếp:

-Sự lúng túng của lão tiền bối, chẳng phải do nơi tay cầm kiếm mà nó hiện ra ở nơi tay không cầm kiếm. Đành rằng bàn tay không đó, tiềnbối bắt quyết, nhưng lúc khẩn trương thay vì giữ vững ấn quyết tiền bối lại nằm chặt lại, như nằm một chuôi kiếm. Đó là một thói quen, bởi bàn tay đó từ mấy mươi năm qua, luôn luôn cầm kiếm bấy giờ để không, ấn tượng vẫn còn như thường.

Lăng Phi Các suy nghĩ một lúc lâu, đoạn hỏi:

-Bởi thế ngươi nắm mũi kiếm, dùng chuôi kiếm tấn công lão phu? Ngươi đinh ninh là vì thói quen, ta phải chụp chuôi kiếm đó, khi ngươi chạm nó vào lòng bàn tay ta?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy đó, lão tiền bối. Và vô hình chung tiền bối chụp liền, trực giác cũng không phát hiện kịep, bởi thói quen lấn át cả mọi cảm giác.

Lăng Phi Các thở dài:

đúng như ngươi vừa nói! Lão phu nắm chuôi kiếm trong tayrồi vẫn chẳng biết tại sao thanh kiếm lại về tay, và cứ tưởng mình đang xử dụng song kiếm như ngày nào! Tiểu Phi tiếp:

-Tuy nhiên, tiền bối cũng thừa hiểu là kiếm trận này mà cũng như tất cả mọi kiếm trận trong võ học, có một số kiếm nhất định, không thể thiếu, không thể thừa, dù chỉ thiếu một hoặc thừa một. Nếu thiếu hoặc thừa chỉ một thanh kiếm thôi, trận thế sẽ không linh động ăn khớp nữa, do đó tự nó vỡ tan, đối phương không cần phải xuất lực công phá.

Lăng Phi Các đang suy nghĩ về một việc gì đó, tâm tư trầm trọng, không nói gì thêm.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Nói là trận thế vỡ, bất quá phải nói như vậy thôi, sự thực thì thiếu một thanh kiếm hoặc thừa một thanh kiếm trận thế chỉ lộ phần nào sơ hở và với tài nghệ các vị sự sơ hở đó sẽ được sữa chữa dễ dàng nhanh chóng. Cho nên… Lão nhân cao lớn quắc thước chận lời:

-Ngươi bức hiếp Lý thế huynh, dồnbọn ta vào cái thế liệng chuột sợ bể đồ, bắt buộc phải dẹp kiếm trận?

Tiểu Phi thở dài:

-Tại hạ Ở trong cái thế chẳng đặng đừng. Tuy nhiên, tại hạ không có lòng nào sát hại Lý huynh! Đột nhiên, Liễu Vô My vọt mình tới, cao giọng hỏi:

đã thế sao ngươi còn uy hiếp người ta?

Nàng đã ra mặt chống đối rồi, không còn giữ lễ độ giả vờ nữa.

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi lại:

-Tại hạ buông tha Lý huynh, các vị có buông tha tại hạ chăng?

Liễu Vô My nghiến răng:

-Chỉ cần người không làm gì hại đến chàng, ta đáp ứng… Lý Ngọc Hàm đang cúi gầm đầu nhận bại, lúc đó vụt ngẩng mặt lên, hét:

-Liễu muội không thể đáp ứng hắn việc gì cả! Liễu muội đừng quên… Liễu Vô My dậm chân:

-Khi nào tiểu muội lại quên! Chỉ… Lý ca… Lý ca…Tiểu muội làm sao để hắn làm hại đến Lý ca… Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Ngu ca có làm sao cũng chẳng quan hệ gì. Dù ngu ca có chết cũng không buông tha hắn được! Liễu Vô My suýt bật khóc:

-Tiểu muội biết! Lý ca vì tiểu muội mà không tiếc… Chợt Lý Ngọc Hàm hét lên một tiếng lớn.

Đồng thời gian hắn húc đầu vào ngực Tiểu Phi, phóng hai chân theo thế liên hoàn, vào dạ dưới của Tiểu Phi.

Đến Lăng Phi Các cũng biến sắc.

Bởi ai ai cũng hiểu là nếu Tiểu Phi ấn mạnh bàn tay, thì tâm mạch của Lý Ngọc Hàm phải đứt đoạn.

Và hắn chết trước khi đạp trúng đối phương.

Hai tiếng binh binh vang lên. Đôi chân Lý Ngọc Hàm trúng đích.

Hắn loạng choạng lùi lại, thanh trong tay hắn bay lên cao.

Nhưng hắn không ngã.

Như vậy là hắn không việc gì. Như vậy là Tiểu Phi không xuất thủ. Và trái lại, chính Tiểu Phi ngã nhào.

Giết người để khỏi chết chàng không làm. Chàng không hạ thủ thà chịu hại.

Lý Ngọc Hàm lùi lại, Tiểu Phi ngã xuống, thanh kiếm bay lên.

Liễu Vô My nhún chân vút mình theo, chụp chuôi kiếm lộn người một vòng, từ bên trên chém xuống.

Dĩ nhiên nhát kiếm đó nhắm Tiểu Phi làm đích.

Bị hai cái đạp, Tiểu Phi nghe toàn thân chấn động, mồ hôi đổ ra ướt mình mặt xanh dờn.

Trong tình thế đó, chàng làm sao tránh được phát kiếm thần tốc của Liễu Vô My?

Đột nhiên một tiếng coong vang lên ngân dài. Lửa bắn tứ phía.

Năm lão nhân cùng xuất thủ, sáu thanh kiếm cùng chớp. Sáu thanh kiếm kết thành một chiếc giá, ngăn chặn thanh kiếm của Liễu Vô My.

Thanh kiếm của nàng chạm phải giá kiếm đó, dội trở lại lên không nàng cũng bị chấn dội, lộn người một vòng đáp xuống.

Cánh tay cầm kiếm tê dại, nhưng thanh kiếm không vuột, nàng vẫn còn nắm chắc.

Nàng rung giọng hỏi:

-Tại sao… tai sao các vị tiền bối cứu hắn?

Tiêu Thạch cao giọng:

-hắn không ỡ giết chồng ngươi, nên mới bị đạp ngã như thế ngươi lại nhân lúc hắn thất cơ vì tha chết cho chồng ngươi, lại toan hạ sát hắn như vậy chẳng hóa ra nhà họ Lý tại đất Hổ Khâu nầy bất nhân bất nghĩa sao?

Liễu Vô My cúi đầu, không nói gì được.

Lý Ngọc Hàm quỳ xuống, cúi thấp đầu trầm giọng thốt:

-Hắn nương tay tha chết, vãn bối biết ơn! Ơn đó, vãn bối trọn đời ghi nhớ. Vô luận làm cách nào, để đáp ớn đó vãn bối không từ.

Tiêu Thạch hừ một tiếng:

-Chúng ta là người trong võ lâm, ân oán phải phân minh! Đó là lẽ dĩ nhiên rồi! Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Ơn của hắn, vãn bối phải báo đáp. Nhưng ngày nay, vô luận như thế nào, vãn bối cũng không thể buông tha hắn! Tiêu Thạch nạt:

-Ngươi nói gì thế?

Lý Ngọc Hàm cúi thấp đầu hơn một chút nữa, tiếp:

đối với vãnbối cái ơn tha chết dù nặng, vẫn không nặng bằng ơn sinh thành.

Ngày nay, nếu vì tình riêng vãn bối buông tha hắn, thì gia phụ lại ôm hận suốt đời.

Trong hai đường hiếu và nghĩa vãn bối chọn hiếu bỏ nghĩa. Và chắc ácv ị không nỡ nào cưỡng bách ãn bối làm người bất hiếu! Tiêu Thạch trầm ngâm lâu lắm, sau đó lại đưa mắt nhìn sang Lý Quan Ngư.

Gương mặt mất sắc, như da cây khô của lão nhân họ Lý, lúc đó ửng đỏ lên.

Vành môi của lão rung rung, đôi mắt cũng ngời niềm bi phẫn.

Một ngọn lửa thiêng đang nung nấu nơi lão, giúp lão hồi sinh để chứng kiến sự tình, một sự tình lão chờ đợi kết thúc từ nhiều năm trước.

Tiêu Thạch thở dài.

Đảo ánh mắt nhình quanh đồng đạo, lão hỏi:

-Các vị nghĩ sao?

Bốnvị kia lộ vẻ hết sức khó khăn.

Không một ai đáp liền câu hỏi đó.

Lý Ngọc Hàm nhìn qua từng vị, tiếp:

-Vãn bối biết rõ, các vị là những bậc đại anh hùng, có oai vọng lớn, thân phận cao, không bao giờ lợi dụng cái nguy của người hạ độc sát hại người. Song vì chỗ giao tình ngày trước, chắc các vị không ỡ để gia phụ thống khổ ngay trước mắt các vị! Hắn ngẩng đầu lên, cao giọng hơn:

-Bảy năm qua, gia phụ khổ luyện kiếm trận nầy, rồi luyện luôn kiếm khí, trong một phút không thận trọng phải lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma. Từ đó, sống cũng như chết, thà chết còn sướng hơn sống. Người cố gắng sống để chờ đợi có ngày nay, các vi nỡ nào… Tiêu Thạch hét lên:

-Thôi đi, ngươi không cần phải nói nữa. Bây giờ, ta hỏi ngươi một câu, ta giết Lưu Hương rồi gia gia ngươi có lợi gì?

Lý Ngọc Hàm tiếp:

-Thực ra vãn bối không hiểu được nguyên nhn nào khiến gia phụ quyết lấy mạng sống của hắn. Vãn bối là con, bổn phận làm con phải tuân lịnh cha, giả như các vị còn nghĩ đến chỗ giao tình với gia phụ ngày nào, thì… Tiêu Thạch chận lời:

-Ngươi khỏi phải đề tỉnh ta, Lý Quan Ngư đối với ta rất tốt. Thà ta phụ thiên hạ, chứ không thể phụ gia gia ngươi! Lão rút thanh kiếm về.

Giá kiếm gồm sáu thanh do năm người gát chéo, đã mất đi một thanh rồi.

Lão hỏi các vị kia:

-Ý lão phu đã quyết, còn các vị nghĩ như thế nào?

Lão nhân có thân vóc cao lớn, thở dài một tiếng:

-Lão Thạch đã quyết định như vậy, lão phu còn nói gì hơn! Lăng Phi Các tiếp nối:

-Lão phu đối với Lý Quan Ngư kể như chí thân rồi. Cái cảnh của lão phu lại càng khó xử hơn các vị nhiều! Cho nên… cho nên… Bỗng lão quay mình, đoạn buông luôn:

-Ngày nay, vô luận các vị giết hay tha Lưu Hương, lão phu cầm như không hay biết. Các vị cứ xem là không có mặt lão phu! Ba người lên tiếng bốn thanh kiếm được thu hồi.

Lão nhân có hình dáng thông thường, trầm mặc từ lúc đầu, bây giờ mới thốt:

-Lão phu đồng thái độ vớ Lăng Phi Các! Chừng như lão ta không thích nói nhiều. Nói mấy tiếng đó rồi, lão quay mình bước ra.

Năm thanh kiếm được thu hồi.

Giá kiếm không còn nữa, bởi hiện tại chỉ thừa lại một thanh, một thanh kiếm không tạo thành giá kiếm, cũng như một cội cây không thể tạo thành rừng.

Không thành rừng, chim không nơi đổ.

Không thành giá kiếm, Tiểu Phi mất sự chở che.

Còn lại một lão nhân cao lớn. Lão nắm chắc chuôi kiếm, song mũi kiếm rung rung.

Tiêu Thạch cau mày:

-Lão phu biết, Lý Quan Ngư đối với các hạ giao tình thâm hậu hơn tất cả. Tại sao các hạ không nói gì?

Lão nhân cao lớn thở dài:

-Lý Quan Ngư đối với lão phu có cái ơn cứu mạng, nếu sự tình chỉ liên quan riêng một tại hạ, thì cá nhân nầy có kể gì! Dù lão phu xuống tay hạ sát Lưu Hương, điều đó rất dễ làm. Rất tiếc… Tiêu Thạch trầm giọng:

-Rất tiếc làm sao?

Lão nhân đáp:

-Lạo Thạch cũng htừa hiểu, trong hiện tại, một lời nói, một hành động của lão phu, có ảnh hưởng đến mấy ngàn người trên Võ Đang Sơn. Lão phu làm sao… làm sao… Tiêu Thạch cao giọng:

-Thì ra các hạ cố kỵ vì thân phận một đại hộ pháp trong phái Võ Đang! Nếu ngày trước, Lý Quan Ngư không cứu các hạ, các hạ còn sống được đến ngày nay chăng? Tại sao các hạ không thể từ khước chức vị hộ pháp chứ?

Lão nhân là vị đệ nhất hộ pháp trong phái Võ Đang, đạo hiệu là Thiết Sơn.

Biết được điều đó, Tiểu Phi thở dài.

Tiêu Thạch tiếp:

-Các hạ nên hiểu ngày nay, lão phu đáp ơn Lý Quan Ngư, thì vĩnh viễn lão phu không còn ước thúc đệ tử Ngọc Kiếm môn nữa rồi! Sau cái việc nầy, lão phu tìm đến rừng sâu, núi cao, quy ẩn, không hề chường mặt với người đời nữa, nếu các hạ đồng ý, chúng ta sẽ kết hợp với nhau! Thiết Sơn đạo trưởng biến sắc mặt, hơi thở dồn dập. Mồ hôi lạnh đổ ướt đầu.

Tiểu Phi bỗng điểm một nụ cười:

đạo trưởng không phải khó nghĩ! Đạo trưởng có thể làm như các vị tiền bối kia! hạ sát tại hạ, cho trọn nhơn tình. Bởi, có nhiều cách dẫn giải đạo nghĩa giang hồ, dẫn giải thế nào cho hợp lý là được. Bởi đạo nghĩa giang hồ không có quy cũ thước ngọc khuôn vàng, mà mọi người phải noi theo chiều duy nhất. Ngày nay, đạo trưởng hạ sát tại hạ trên giang hồ không ai có thể buộc tội đạo trưởng bất nghĩa bất nhân. Trái lại, hào kiệt võ lâm còn ca ngợi đạo trưởng ân oán phân minh. Thọ Ơn, đáp ơn, là việc mà đại trượng phu phải làm, nên làm. Nếu đạo trưởng buông tha tại hạ, thì chẳng hóa ra đạo trưởng không xứng đáng làm người sao?

Thiết Sơn đạo trưởng dậm chân.

Bỗng lão đưa cao tay tả, chặt xuống vai hữu.

Một tiếng rắc vang lên.

Cánh tay hữu gãy lìa.

78. Chương 78: Tử Vị Tử Vong

Tiêu Thạch kêu lên thất thanh:

-Tại sao các hạ làm thế?

Thiết Sơn đạo trưởng loạng choạng lùi lại, bật cười nghe ghê rợn:

-Các vị dã thấy rồi! Lưu Hương đã thấy rồi! Lão phu không còn ngăn chặn ai giết ai! lão phu bất lực trở ngăn cuộc tàn sát! Liễu Vô My biến sắc mặt trắng nhợt, thừ người như một hình gỗ.

Thiết Sơn đạo trưởng rít lên:

-Ngươi còn chờ gì nữa không giết hắn! Ngươi còn chờ gì nữa chứ?

Liễu Vô My sụp lạy lão.

Lý Ngọc Hàm cũng sụp lạy luôn.

Cả hai cùng thốt:

đa tạ tiền bối! Tiểu Phi thở dài, nhếch nụ cười khổ:

-Có một người đối xử với tại hạ như Thiết Sơn đạo trưởng thì bốn tiếng đạo nghĩa giang hồ mới không cò là chiều bài lừa khách võ lâm! Tại hạ có chết cũng không oan ức! Bất quá, tại hạ hãy còn thắc mắc, chẳng hiểu tại sao các vị lại muốn giết tại hạ. Thắc mắc, chung quy vẫn không giải đáp, bởi dù có hỏi, tại hạ cũng chẳng nghe ai giải đáp. Cho nên, tại hạ cần thấy rõ, mình sẽ thành con quỷ hồ đồ! Chết mà chẳng biết tại sao mình phải chết! Mũi kiếm của Liễu Vô My cuối cùng rồi cũng đâm vào ngực Tiểu Phi.

Tiểu Phi cảm giác mũi kiếm xuyên da, vào thịt, chứ chẳng rõ tại sao chàng không mảy may sợ.

Mà chàng cũng chẳng nghe đau.

Bất quá, chàng cảm thấy cái gì lành lạnh đâm thủng da thịt của chàng.

Và chàng cũng chẳng rõ tại sao, đúng trong lúc mũi kiếm xuyên qua da, thịt chàng, thần hồn chàng phiêu phưởng đến tận phương xa, đến một vùng đất Bắc, nơi đó có tuyết phủ bao la… Chàng nhớ lại, thuở ấu thơ, chàng cùng Hồ Thiết Hoa đùa giỡn trên lớp tuyết đó, cả hai không nghe lạnh lăn tròn những quả cầu. Có khi, Hồ Thiết Hoa lấy tuyết vò viên, nhét vào miệng chàng. Tuyết rơi vãi ra cổ ra va, chảy dài xuống ngực.

Chính cái cảm giác của ngày xưa đó, giờ đây chàng nghe no trở về trên người chàng, cùng với mũi kiếm của Liễu Vô My.

Hầu hết nọi người đều cảm thấy rờn rợn khi niềm lạnh từ miệng đột ngột nó qua cổ, xuống ngực, thực quản như thế, song chàng lại thích thú với niềm lạnh đó. Một niềm lạnh có vẻ tàn khốc phần nào.

Rồi tự giải thoát phảng phất hiện lên, khi cảm thấy mình được giải thoát rồi, mình không còn sợ hãi nữa.

Sợ, có gì là đáng sợ đâu? Cái sợ chỉ có nghĩa là khi nào mình nghĩ quá nhiều ở nơi nó. Giả như mình cứ lờ đi thì nó chẳng làm cho mình phải rợn, và mình đâm ra xem thường những nguy hiểm, bởi nguy hiểm là một phương tiện giúp cho mình giải thoát kia mà! Nếu chẳng có sự nguy hiểm thì làm sao hồn lìa khỏi xác? làm sao mình tiến bước phăng phăng trên đường giải thoát?

Người đời sợ cái chết, là vì họ chẳng biết được cái chết che giấu những bí mật gì. Họ chẳng biết, họ lại tưởng tượng, họ tưởng tượng ra nhiều hình thái, nhiều sự việc bên sau cái chết, họ không nắm được cái thực chất của điều do tưởng tượng tạo nên, rồi họ lại sợ.

Có lẽ Tiểu Phi cũng sợ như họ, nhưng trước kia là như vậy, chứ hiện giờ, cái chết đã ở trước mắt chàng.

Cái chết đến với chàng chẳng biết bao nhiêu lần, hiện ra trước mắt chàng dưới nhiều hình thức, nhiều màu sắc.

Cái chết đến với chàng, nhiều lần quá, cho đến lần nầy. Cái chết không hề làm tiêu tan niềm tự tin nơi chàng.

Nhưng trong những lần trước, chàng còn khí lực, để tìm cách ứng phó.hoặc giả, biết đâu, có một người nào đó, xuất hiện đúng lúc giải cứu chàng thoát nạng.

Lần này, chàng hoàn toàn bất lực. Và chàng cũng hòan toàn mất tin tưởng là có người đến cứu chàng.

Không! Không thể có một ai cứu chàng trong trường hợp này.

Cái chết đã bao lần, đến trước mắt chàng, song chàng xem rất cách xa chàng, có thể là chẳng bao giờ sáp lại gần hơn, xâm nhập vào người chàng.

Nhưng lần này thì cái chết tiếp cận, gần lắm rồi. Chàng không còn hy vọng nữa.

Còn, còn chứ, chàng còn một hy vọng cuối cùng là Hồ Thiết Hoa đưa được bọn Tô Dung Dung thoát khỏi nơi nầy! Nếu chàng biết được hiện giờ Hồ Thiết Hoa sa lưới, thì làm gì chàng an tâm tiếp đón cái chết?

Chàng còn tưởng nghĩ đến nhiều sự việc khác nữa, chàng cũng chẳng hiểu tại sao trong khoảng thời gian rất ngắn, độ chừng một thoáng mắt thôi, lại đủ cho chàng bước một bước từ cái sống sang cái chết, chàng lại tưởng nghĩ được rất nhiều việc làm như thế.

Chàng nghe như cảm giác lạnh không đi sâu vào da thịt. Vật gây nên cảm giác đó, dừng lại đứng ngay ngực, và xúc giác dừng lại đó, không dời, không lệch một ly.

Xúc giác di mũi kiếm chạm da. Mũi kiếm dừng lại.

Động tính hiếu kỳ, chàng nhìn thoáng qua Liễu Vô My. Chàng bắt gặp ánh mắt nàng đang nhìn trừng trừng thẳng vào mặt chàng.

Trên gương mặt đẹp trắng nhợt, phản gphất vẻ thê lương lẩn niềm luyến tiếc.

Lý Ngọc Hàm dặng hắng mấy tiếng thốt:

-Lưu Hương huynh! Thực ra thì bọn tại hạ có lỗi với huynh đài rất nhiều. Mong huynh đài lượng xét, tha thứ cho bọn tại hạ vậy! Tiểu Phi cơ hồ bật cười, song chàng kềm hãm được tiếng cười, chàng thầm nghĩ:

-Kẻ giết người, yêu cầu người bị giết tha thứ! Chàng cho rằng câu nói đó thú vị quá chừng! Rồi Liễu Vô My thở dài tiếp:

-Chúng tôi nào muốn sát hại Lưu Hương huynh! Song sự bất đắc dĩ, phải đành thế thôi! Nàng thở dài mấy tiếng, đoạn nhắm mắt lại.

Tiểu Phi biết rõ, mắt nàng nhắm, cho tay đưa tới, tay đưa tới mắt không trông thấy.

Mắt không trông thấy, lòng bớt đau! Bỗng có tiếng rổ rổ vang lên, như một chiếc bàn gnã đổ, bình trà rơi, chén trà rơi.

Rồi một người gọi to:

- Dừng tay! Trong phút giây này, ai đến cứu chàng! Tiểu Phi không hiểu nổi! Gian phòng, tinh khiết, trang nhã lắm có màn the, có hoa, hoa trong phòng, hoa ngoài phòng.

Một mùi thơm thoang thoảng torng không khí. Chừng như là một khuê phòng.

Nhưng, trong con mắt của Hồ Thiết Hoa dù thế nào cũng chỉ là một phòng giam.

Bình cô nương cứ đi tới, đi lui trong phòng. Dáng đi của nàng rất đẹp, gia dĩ nàng vận áo rất mỏng. Trông thấu cả màu và hoa áo lót nên nàng có vẻ hấp dẫn lạ lùng.

Được nhìn mãn nhãn một thiếu nữ lượn qua luợn lại trước mặt nam nhân nào không cho là mình có diễm phúc nhất trần đời?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa không thấy khoái chút nào. Y cũng nhìn nàng song nhìn để mơ ước, giá mà y tát được mấy cái tát tai vào mặt nàng, thì sung sướng cho y biết bao?

Tát vào má, rồi đấm cho nàng gãy mấy cái răng luôn, cho cái xinh xinh đó méo mó, cho quai hàm lệch đi, thì y hả dạ biết mấy?

Cho nàng chừa bỏ cái tánh lừa người, cho nàng đừng bao giờ nói năng xảo trá nữa! Rất tiếc, y bị trói, dâyntrói lại bằng da trâu.

Y cũng nói ngoa, nào ai tát vào mặt đấm vào miệng y đâu?

Người ta đấm, tát được, song không làm, thế là phúc cho y rồi. Tại sao y không đấm được không tát được lại mơ làm?

Bình cô nương cứ đi, đi tới đi lui mãi.

Cuối cùng, Hồ Thiết Hoa không chịu nổi kiểu cách của nàng, cao giọng hỏi:

-Bàn chân cô nương ngứa lắm sao? Hay bàn tọa có ghẻ, mà không ngồi được?

Bình cô nương bước đến trước mặt y, ngồi xuống.

Hồ Thiết Hoa không tưởng là nàng ngoan ngoãn như vậy, thoáng giật mình.

Y càng cao giọng:

-Tại hạ có phải là chồng cô nương đâu, sao cô nương chịu nghe lời dễ dàng vậy?

Bình cô nương không giận, trái lại còn cười tươi:

-Ngươi cho rằng mình sắp chết, nên quát tháo cho hả phải không? Thực ra, ngươi không nên bực tức, bởi chúng ta không thể giết ngươi.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

đã không thể giết, so lại không tha?

Bình cô nương điềm nhiên:

-Chờ Lưu Hương chết rồi, bọn ta sẽ tha ngươi! Hồ Thiết Hoa cau mày.

Bình cô nương cười nhẹ, tiếp:

-Tha, chẳng những một ngươi mà luôn cả bốn vị cô nương kia. Tha một lượt, đủ năm người. Cho nên bây giờ, ngươi nên cầu trời khẩn phật cho Lưu Hương mau chết đi. Hắn chết sớm, bọn ngươi được tự do sớm! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Nếu thế, tại hạ xin lưu lại đây, ăn vạ muôn đời! Bình cô nương kêu lên:

-Ạ?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, hét:

-Cho cô nương biết, Lưu Hương sống mãi! Lưu Hương vĩnh viễn sống, chẳng bao giờ chết. Nếu ngay bây giờ, cô nương buông tha tại hạ, đó là cô nương thông minh đấy! Nếu không, khi hắn đến đây, rồi thì… hà hà! Hà hà! Y bật cười vang.

Binh cô nương cũng cười vang:

-Úy! Trời ơi! Tôi sợ quá đi, trời ơi! Nàng tiếp:

-Ngươi dọa ta, ta phải chết khiếp bây giờ đấy! Bỗng,có tiếng gọi từ bên ngoài vọng vào:

-Bình cô nương! Bình cô nương gọi lại:

-Vào đây! Ngươi gặp phu nhân thiếu trang chủ rồi phải không? Thiếu phu nhân phân phó gì ta?

Đồng tử áo xanh tóc chấm vai bước vào, nghiêng mình:

-Phu nhân thiếu trang chủ chỉ cười, chứ không ní gì cả.

Bình cô nương liếc sang Hồ Thiết Hoa, rồi hỏi:

-Ngươi có thấy Lưu Hương Đạo Soái chứ?

Thanh y đồng tử mỉm cười:

-Có thấy chứ! Y đúng là một nam nhân có khí phách, có oai phong, có đủ tứ cách một con người đáng kính! Hơn vị nầy nhiều! Hơn nhiều! Kể cả thông minh cũng hơn luôn! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tiểu tử biết cái quái gì! Bình cô nương cười lớn, đồng tử tiếp:

-Tôi từng nghe nhiều người cho rằng Lưu Hương chỉ là một kẻ tầm thường, bất quá có dung mạo một chút thôi! Thực ra thì y cũng chẳng có tài gì, bị thiếu chủ nhân đạp một đạp phải nằm dài, không phương cử động! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi bị quỷ hớp hồn rồi phải không?

Đồng tử cười hì hì:

-Nếu đại hiệp cho là tôi bịa chuyện, thì đừng tin là hơn! Bình cô nương cũng cười:

-Bởi lẽ tiểu tử ngu dại chẳng hiểu gì, cho nên những gì hắn nói phải là sự thật! Hồ Thiết Hoa nghiến răng, lặng người một lúc, cuối cùng thốt:

-Tuy ta không tin, song đang lúc vô sự,chẳng biết làm gì, có thể nghe chuyện láo, giải khuây được lắm! Ngươi cứ nói đi, ta nghe! Đồng tử vẫn cười:

đại hiệp vô sự, nhưng tôi lại hữu sự! Đại hiệp nhàn, tôi lại bận, tôi đâu có thể nói gì cho đại hiệp nghe giải khuây?

Hồ Thiết Hoa vừa nóng nảy, vừa tức uất, song nóng nảy, tưc uất để làm gì?

Đồng tử bước ra ngoài.

Đúng là một sự khiêu khích rõ rệt.

Một lúc lâu, hắn lại xuất hiện nơi khung cửa, hắn nhìn Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Giả như đại hiệp muốn biết bằng hữu của mình như thế nào, thì tôi có cách.

Hồ Thiết Hoa buột miệng hỏi:

-Cách nào?

Đồng từ điềm nhiên:

-Nếu đại hiệp bằng lòng trao cho tôi một vật, tôi cao hứng rồi có thể nói cho nghe! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Vật gì?

Đồng tử mỉm cười:

-Vật gì tôi cũng không thích, chỉ thích chiếc hộp do đại hiệp cất giữ.

Chiếc hộp ám khí! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-Quả thật Liễu Vô My không thể quên được vật đó! tại sao nàng không đích thân đến lấy?

Đồng tử đáp:

-Cần gì thiếu phu nhân phải đích thân đến đây? Giả như tôi muốn lấy hết y phục của đại hiệp, để cho đại hiệp trần truồng cũng còn được, đại hiệp chỉ còn có cách giương mắt ếch mà nhìn, chứ làm gì ai?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt quát:

-Ngươi dám?

Đồng tử cười nhẹ:

-Ai làm gì đượcmtôi mà không dám? Chẳng qua do quy cũ trong Lý gia, không ai được tùy tiện lầy gì của ai, trừ có sự am tâm tình nguyện.

Bình cô nương cũng cười tiếp nối:

-Ngươi yên trí! Hồ đại hiệp từ bao giờ cũng khẳng khái lắm! Khi nào lạ tiếc một vật như vậy mà ngươi phải nói dông dài? Huống chi, bên ngoài xem tỉnh bơ chứ bên trong thì đại hiệp hết sức nóng nảy đấy! Nếu ngươi không chịu nói ngay tình huống của Lưu Hương cho dại hiệp biết, có thể đại hiệp tức chết được liền! Lửa giận trong tâm Hồ Thiết Hoa bốc cao ba trượng. Y muốn biết Tiểu Phi ra sao, dù y không đủ tin đồng tử, vẫn nóng nghe như thương.

Y cố giấu lòng, thở dài, đoạn cao giọng:

-Phải! Nếu ngươi chịu nói, ta cũng chẳng tiếc chiếc hộp làm gì.

Đồng tử bước tới, lấy chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Châm trong mình Hồ Thiết Hoa, đoạn mỉm cười, hỏi:

đại hiệp cam tâm tình nguyện trao chiếc hộp cho tôi! Tôi không cưỡng bức đại hiệp, có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Ta chịu thua rồi! Ngươi đừng nói chi nữa! Ta biết là ta đang khổ! Đồng tử cười tiếp:

-Tuy nhiên, đại hiệp còn đỡ khổ hơn vị bằng hữu của đại hiệp! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Hắn… hắn ra sao?

Đồng tử đáp:

-Sau khi y bị thiếu trang chủ đạp ngã nhào, thiếu phu nhân lướt tới đâm một kiếm. Dĩ nhiên y không làm sao tránh khỏi! Hồ Thiết Hoa không tin, song vẫn kinh hãi như thường, y kêu lên một tiếng lớn.

Đồng tử cười hì hì, tiếp:

-Nhưng, năm vị lão tiền bối cho rằng thiếu phu nhân không nên giết y, do đó cả năm vị cùng xuất thủ, ngăn chận.

Hồ Thiết Hoa thở phào.

Y quên mọi de dặt, kêu lên một tiếng, rồi thở phào, điều đó chứng tỏ y quá quan tâm đến trường hợp của Tiểu Phi.

Và như vậy, là y bị đồng tử lung lạc rồi! Y thốt:

-Xem ra, năm vị tiền bối đó có tác phong đáng phục, quả không hổ là những bậc đại anh hùng.

Đồng tử hỏi:

-Bây giờ, đại hiệp tin lời tôi rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa chưa nói gì, Bình cô nương mỉm cười, cất tiếng:

đương nhiên là đại hiệp tin ngươi! Bởi cái tin tốt đẹp, tin may mắn dễ làm cho người ta tin lắm! Đồng tử tiếp:

-Nếu thế, những gì tôi thuật tiếp sau đây, chắc đại hiệp không tin?

Bình cô nương chớp mắt:

-Ạ? Tin không lành?

Đồng tử gật đầu:

đúng vậy, những gì tôi thuật tiếp, hẳn là không lành rồi! Hồ Thiết Hoa mất bình tỉnh ngay:

-Không lẽ năm vị tiền bối đổi ý?

Đồng tử tiếp:

-Các vị đó không đến đổi quá hồ đồ, nên sua khi nghe thiếu trang chủ phần trần, họ cân nhắc điều khinh lẽ trọng, cuối cùng lại không can thiệp nữa, để cho thiếu trang chủ tùy ý quyết định.

Hồ Thiết Hoa dù không tin cũng phải tin, vội hỏi:

-Rồi sau đó?

Đồng tử tiếp:

-Sau đó, tôi rời đại sảnh.

Hồ Thiết Hoa hét:

-Ngươi rời đại sảnh? Tại sao ngươi bỏ đi?

Đồng tử mỉm cười:

-Chỉ vì tôi rất sợ trông thấy người chết! Tôi thấy mũi kiếm của thiếu phu nhân dí sát ngực Lưu Hương, lập tức tôi chạy đi. Sự tình như thế đó, tin hay không tin tùy đại hiệp! Hồ Thiết Hoa rung người.

Mồ hôi đổ ra như tắm.

Đồng tử lại cười, rồi hỏi:

-Biết đâu, sau khi tôi bỏ đi rồi, lại chẳng có một người nào đó đến cứu Lưu Hương? Tôi nghe nói, y có rất nhiều bằng hữu, có đúng như vậy không?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đương nhiên là phải có người đến cứu hắn. Đương nhiên là phải như vậy! Đương nhiên… U cũng chẳng tin là đương nhiên như vậy, cho nên y cố nói nhiều lượt, để tự gây niềm tin.

Nhưng, nói mãi một lúc, y vẫn không tin đương nhiên là như vậy.

Đồng tử đột nhiên hỏi lại:

-Ai có thể đến cứu y? Tôi nghĩ mãi, nghĩ chẳng ra… Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn biết ai mà nói? Bởi rất nhiều người! Rất nhiều! Người nào cũng có thể đến, thì còn biết ai sẽ đến?

Đồng tử cười nhẹ:

đại hiệp thử kể vài người xem! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Giả như… giả như… Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối, Thiên Phong đại sư chưởng môn phái Nam Tông Thiếu Lâm, ngoài ra còn có Tử Công Kê Cơ Băng Nhạn… Ha ha! Ngươi có nghe danh các vị đó chứ?

Y kể ra một dọc tên ngươi để tự an ủi, song y thừa hiểu làm sao những người đó đến bất ngờ được?

Hà huống, họ có đến vị tất họ cứu nổi Tiểu Phi?

Đồng tử chớp mắt:

-Có thể như vậy. Chừng như tôi có thấy một vị hòa thượng đến. Vị hòa thượng đó mường tượng như Thiên Phong đại sư! Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Ngươi có thấy thật à?

Đồng tử gật đầu:

-Ừ! Nhưng, sau cùng, tôi nhận ra, người đó không phải là hòa thượng bất quá, y có chiếc đầu trọc thôi.

Hồ Thiết Hoa tức uất người, suýt điên được lắm.

Đồng tử lại cười hì hì:

đừng giận! Tôi không có ý chọc giận đại hiệp đâu. Chỉ vì đại hiệp muốn tự mình lừa dối lấy mình, nên tôi giúp đại hiệp phần nào vậy đó! Có tôi tiếp trợ, đại hiệp mới đủ tin những gì minh tự dối lầy mình.

Hồ Thiết Hoa quát to:

-Ngươi đắc ý lắm phải không? Cho ngươi biết, nếu các ngươi sát hại Lưu Hương, thì không ngoài nửa tháng, Ủng Thúy sơn trang sẽ trở thành bình địa! Bỗng có tiếng loảng xoảng vang lên, như tiếng động chạm của đồ vật bằng thép.

Lắng tai nghe kỹ, mới biết những tiếng đó từ dưới đất vọng lên.

Đồng tử nhìn Binh cô nương, điểm một nụ cười, hỏi:

-Con cọp cái tác oai đó phải không?

Bình cô nương thở dài:

-Phải, nàng đang gọi đó, nếu ta không xuống với nàng, nàng gây tiếng động mãi. Nàng sẽ làm cho mọi người khó chịu đến chết được với nàng, nàng mới chịu yên cho.

Đồng tử lại cười:

-Sao cô nương không sửa trị nàng một lần, cho nàng ngán?

Bình cô nương đáp:

-ta cũng muốn thị Oai lắm chứ, song thiếu phu nhân lại dặn ta phải hết sức tử tế với nàng. Cũng may, giờ ây Lưu Hương chết rồi chúng ta sẽ thoát nợ với bọn họ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt, cao giọng hỏi:

-Bình cô nương đề cập đến bọn Tô Dung Dung cô nương đó phải không?

Bình cô nương vụt cười khanh khách:

-Ngươi muốn gặp họ? Được hiện tại ta đưa ngươi đi. Ta xem ngươi với con cọp cái đó, đúng là một đôi trời sanh không sai một điểm nhỏ! nàng kéo bức họa treo nơi tường, một địa đạo hiện ra. theo địa đạo đi xuống, độ mươi nấc thang, đến một địa thất, bằng thép.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống, thấy ba con rùa… Rùa màu đen, dĩ nhiên là hình vẽ.

Khi xuống đến nơi, Hồ Thiết Hoa mới nhìn kỹ, trong ba hình, có một to bằng một chiếc bàn lớn.

Hình rùa, nhưng lại có râu.

Hai hình kia nhỏ hơn.

Cạnh mỗi hình rùa có một hàng chữ:

-Chân dung Lý Quan Ngư! -Chân dung Lý Ngọc Hàm! -Chân dung Liễu Vô My! Bên dưới ba hình, có hai hàng chữ:

-Người vẽ:

Lãnh Nam Tống Điềm Nhi.

-Người đề chữ:

Trung Nguyên Lý Hồng Tụ.

Gần đó, có một đôi câu đối, đại để chế nhạo ba cha con họ Lý.

Nếu chẳng mang nặng niềm ưu tư, chắc chắn là Hồ Thiết Hoa phải cười nôn.

Sau cùng, y gặp mặt cả bốn người.

Người nào cũng đang độ thanh xuân, người nào cũng xinh đẹp tuyệt vời.

Hồ Thiết Hoa trông thấy trước tiên, nàng có hai bính tóc, mặt tròn đôi mắt hết sức linh hoạt.

Chính nàng đang dùng hai vật bằng thép chạm vào nhau, gây nên tiếng động.

Một nàng ngồi bên cạnh.

Còn hai nàng kia đang chơi cờ.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Chung quy, ta cũng gặp được các nàng, rất tiếc là đã quá muộn! Nàng có hai bính tóc trông thấy Bình cô nương, bật cười lớn:

-Cố gái tang! Ta cứ tưởng ngươi không đến chứ! Nàng gọi tất cả những người trong Ủng Thúy sơn trang là bọn để tang, chẳng biết tang ai, nàng gặp người nào cứ gọi như thế, tang già, tang trẻ, tang nam, tang nữ… Bình cô nương mỉm cười:

-Cô nương nói khó nghe quá! Khó nghe, vì nàng nói với giọng Quảng Đông, dù nàng dùng quan thoại.

Nàng tóc bính cao giọng hỏi:

-Chủ nhân các ngươi chết hết rồi à? Sao chẳng thấy mặt nào xuống đây, nói chuyện với ta?

Bình cô nương chưa kịp đáp, bỗng nàng áo đó, ngồi bên cạnh nàng tóc bính, giương tròn mắt nhìn Hồ Thiết Hoa, rồi kêu lên:

-Hồ… Hồ… Có phải ngươi họ Hồ không?

79. Chương 79: Một Gút Trăm Mối

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Phải! Tại hạ họ Hồ. Tại hạ là Hồ Thiết Hoa. Không ngờ cô nương còn nhận ra tại hạ! Thiếu nữ đang chơi cờ, vội bỏ quân cờ, đứng lên.

Và tất cả mấy nàng cùng trố mắt nhìn y.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Tại hạ biết, cô nương là Tô Dung Dung. Tại hạ biết hai vị là Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi. Còn một vị nữa là Hắc Trân Châu. Ngoài Hắc Trân Châu, ba cô nương kia không phải là những người xa lạ của tại hạ, tại hạ biết ba vị từ lúc thơ ấu, ngày nay vị nào cũng đã trưởng thành! Lý Hồng Tụ vụt hỏi:

-Làm người ai cũng trưởng thành chứ! Sanh ra là nhỏ, theo năm tháng lớn lên, lớn để rồi già, già để ly khai nhân thế! Có đúng vậy chăng?

Tại sao nàng nói thế?

Hồ Thiết Hoa thở dài luôn:

-Tại hạ mong mỏi gặp cá vị, song khi gặp nhau thì rất tiếc là không hợp thời gian, không hợp cảnh! Họ gặp nhau, một đàng ở bên ngoài địa thất, một đàng ở bên trong địa thất.

Nói là địa thất, bất quá là một đầu địa đạo được mở rộng ra cho thành gian nhà.

Không có cửa, chỉ có chấn song ngăn địa thất riêng biệt với địa đạo.

Bình cô nương đưa Hồ Thiết Hoa đến trước chấn song, mỉm cười thốt:

-Song phương là bằng hữu, vậy cứ nói chuyện với nhau đi, nói cho khuây nổi lòng.

Nàng vừa thốt, vừa ấn gót chân xuống chỗ đứng.

Chấn song nghiêng chiều, đồng thời Hồ Thiết Hoa bị tung bỗng lên.

Y bị hất vào bên trong địa thất, chấn song trở về vị trí cũ liền.

Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi vội bước tới, nâng Hồ Thiết Hoa lên tháo những đường dây da trâu quanh mình y.

Đoạn cả hai nàng cùng hỏi:

-làm sao ngươi lại sa vào cạm bẫy nầy?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Chính tại hạ đang muốn hỏi các vị câu đó! Tống Điềm Nhi giành đáp trước.

Nhưng nàng nói khó nghe quá, nên li nhí một lúc rồi phải để cho Lý Hồng Tụ giải thích.

Lý Hồng Tụ tóm tắt:

-Chúng ta đến sa mạc cho biết phong cảnh như thế nào, sau đó trở về Trung Nguyên, định tìm Lưu Hương. Dọc đường, gặp vợ chồng Lý Ngọc Hàm.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Các vị quen vợ chồng họ?

Lý Hồng Tụ lắc đầu:

-Nào ai quen với vợ chồng họ? Bất quá hôm đó, bọn ta đến Khoái Ý lâu tìm Tiểu Mạnh Thường hỏi tin tức. Vợ chồng họ đã có mặt tại đó.

Hồ Thiết Hoa thầm kêu khổ:

-Họ có mặt tại đó, chẳng phải do một sự tấu xảo đâu! Chính họ cố ý đến đó, chờ đón các vị.

Lý Hồng Tụ tiếp:

-Bọn ta nhận ra, họ cũng là những con người khá, hơn nữa, họ là giòng dõi thế gia, cho nên không nghi ngờ họ là những phần tử bại hoại.

Bỗng, nàng dừng lại nhìn Hồ Thiết Hoa, rồi tiếp:

-Ngươi cũng biết là đi đường, phải gặp người lạ, có lẽ nào mỗi lần gặp người lạ, là phải đề phòng? Bởi, mình có làm gì nên tội mà sợ người đời theo dõi! Có đúng thế không?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

đương nhiên rồi! Huống chi, chúng ta đâu có thông minh bằng Lưu Hương, mỗi việc mỗi nhận xét tinh tế?

Lý Hồng Tụ đáp:

-Cho nên, bọn ta và bọn họ hiệp nhau cùng đi. Chính họ đề nghị điều đó, và bọn ta chấp thuận liền. Ngờ đâu, nhân lúc bọn ta không đề phòng, họ bỏ thuốc mê vào bình trà… Nàng trầm giọng tiếp:

-Khi tỉnh lại, bọn ta thấy mình ở đây! Thật ta không tưởng là tử đệ thế gia có hành động đê tiện như vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Trong trường hợp đó, tth cũng không tưởng nổi! Lý Hồng Tụ trầm ngâm một chút:

-Cho đến bây giờ, bọn ta cũng chẳng biết dụng ý của họ như thế nào. Bởi, từ lúc bị giam tại đây, bọn ta không hề gặp mặt họ! Nàng đưa tay chỉ Tống Điềm Nhi, tiếp:

-Tiểu quỷ đó, không ngày nào là không mắng, không ngày nào là không gây náo động! Nhưng, chẳng một ai trong trang quan tâm đến chúng ta. Không những thế, từ ngày vào đây, bọn ta chẳng thấy một người nào ngoài Binh cô nương cả. Bọn ta mới vẽ hình rùa, trêu tức họ.

Nàng cười mỉa tiếp:

-Họ đúng là những con rùa! Họ co đầu rút cổ như rùa! Rồi nàng thở dài, hỏi:

-Ngươi thử nghĩ xem, chủ ý của họ như thế nào?

Hồ Thiết Hoa khổ sở tràn lòng, còn biết đáp làm sao?

Tô Dung Dung bỗng hỏi:

-Ngươi có gặp Lưu Hương chứ?

Tuy hỏi như vậy, nhưng nàng không nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa trái lại nhìn nàng, y chưa kịp đáp, nàng như nón nảy hỏi lại một lần nữa, và lần này, nàng nhìn chăm cham Hồ Thiết Hoa.

Ánh mắt nàng sáng quá, Hồ Thiết Hoa làm sao dám giấu diếm điều gì?

Nhưng, có thể y nói sự thật được chăng?

Y đáp cho xuôi:

-Tại hạ có gặp hắn! Tô Dung Dung hỏi dồn:

-Hắn hiện giờ ở đâu?

Hồ Thiết Hoa cúi thấp đầu một chút:

-Tại hạ... tại hạ không được rõ lắm! Tô Dung Dung bước đến trước mặt y, gằn từng tiếng:

-Nhất định là ngươi biết! Ta hy vọng ngươi đừng giấu ta! Vô luận là sự việc gì xảy đến cho hắn, ngươi nên cho bọn ta biết! Bọn ta có quyền biết! Giọng nói, êm dịu lúc đầu, dần dần biến hẳn, cuối cùng có vẻ cương quyết lạ lùng.

Qua giọng nói của nàng, Hồ Thiết Hoa nhận ra nàng khẩn trương phi thường.

Chừng như nàng tiên đoán một sự bất tường gì đã xảy đến cho Tiểu Phi.

Song, làm sao Hồ Thiết Hoa nỡ đem điều hung hiểm của Tiểu Phi tiết lộ với các nàng?

Rất tiếc, y không có tài trang sức sự việc biết giấu cái đáng giấu, biết bịa cái cần bịa.

Thành ra, y nghĩ không nói chi là hơn.

Nhưng, vì y im lặng, các nàng lại nghi ngờ thêm.

Tô Dung Dung biến sắc. Nàng mất thăng bằng, không kềm vững thân hình, đảo đảo rồi ngã xuống.

Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ hối hả bước tới, dìu nàng lên.

Hắc Trân Châu quát khẽ, vọt mình tới chụp tay vào yết hầu Hồ Thiết Hoa.

Mặt trắng nàng trắng nhợt, giọng nàng run run, song đôi mắt sáng rực.

Nàng trừng mắt thốt:

-Ngươi không nói thật, ta giết ngươi! Tô Dung Dung gọi:

-Buông hắn ra! Buông đi! Hắn không có ác ý đâu! Hắc Trân Châu hừ một tiếng:

-Thế tại sao hắn không chịu nói? Hắn giấu việc gì! Có gì đáng cho hắn giấu?

Tô Dung Dung khóc.

Giọng nàng thê thảm vô cùng:

-Ta biết, hắn không nói, là để tránh cho chúng ta một sự thương tâm! Nàng thốt xong, lại khóc lớn hơn.

Ba nàng kia bức rức khó chịu quá, song còn làm gì hơn?

Họ đành lấy mắt nhìn Hồ Thiết Hoa! Đột nhiên, một bóng người lao vút đến, như con nhạn từ ngang trời bay xuống.

Người đó, chính là Lý Ngọc Hàm.

Trông thấy hắn, bốn nàng nghe lửa cháy trong tâm, mắt sáng rực niềm căm phẩn.

Lý Hồng Tụ cao giọng:

-Ác tặc còn dám vác mặt chường ra trước mắt chúng ta nữa sao?

Tống Điềm Nhi rung trọn thân hình:

-Ngươi đã làm gì Lưu Hương của chúng ta?

Hắc Trân Châu thốt như hét:

-Ngươi nên giết ta gấp đi. Nếu không, chính ngươi phải mất mạng với ta! Hồ Thiết Hoa gầm lên như hổ:

-Ác tặc dám liều một trận sống chết với ta không?

Bốn người cùng thốt mỗi người một câu cay cú, song chừng như Lý Ngọc Hàm chẳng nghe gì.

Thần sắc của hắn bi thương cực độ, hơn hẳn các nàng. Thần sắc của hắn biến đổi đáng sợ! Đôi mắt của hắn kéo gân đỏ chằng chịt, thân hình hắn rung lên bần bật.

Hồ Thiết Hoa hết sức kỳ quái, quên mất sự căm hờn, tìm hiểu tại sao Lý Ngọc Hàm biến đổi quái dị như thế! Rồi Liễu Vô My lại đến.

Nàng còn thê thảm hơn Lý Ngọc Hàm mấy phần. Nàng lộ vẻ sợ hãi ra mặt.

Nàng chạy đến trước mặt Lý Ngọc Hàm ôm chầm lấy hắn, rung rung giọng thốt:

-Tiểu muội hại Lý ca! Tại tiểu muội tất cả! Tiểu muội hại Lý ca! Lý Ngọc Hàm không nói tiếng nào. Hắn đưa tay vuốt tóc Liễu Vô My, niềm thống khổ hiện ra nơi ánh mắt, trên đôi mày, tại vành môi. Chừng như hắn luyến tiếc một cái gì đó, hoặc đã xảy ra rồi, hoặc chưa xảy ra nhưng sắp xảy ra.

Liễu Vô My buông hắn, rồi rút một thanh chủy thủ trong tay áo ra, cầm chắc nơi tay.

Nàng xoay mũi chủy thủ, nhắm ngay ngực, khoảng tim của nàng đâm vào.

Lý Ngọc Hàm như điên loạn,ôm nàng ngăn chận hành động đó, hừ một tiếng:

-Tại sao Liễu muội làm thế? Buông vũ khí xuống nền đi! Liễu Vô My đổ lệ như suối tràn, thốt:

-Tiểu muội làm khổ Lý ca quá nhiều, từ lâu lắm rồi. Hãy để cho tiểu muội chết, tiểu muội chết rồi, chẳng ai trách cứ oán hờn gì Lý ca nữa! Lý Ngọc Hàm dậm chân:

-Liễu muội chết rồi, ngu huynh sống đơn độc được sao?

Liễu Vô My rung người một lúc, bàn tay lỏng ngón, thanh chủy thủ rơi xuống nền đá, bật kêu một tiếng keng.

Nàng ôm cứng Lý Ngọc Hàm, khóc lớn.

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y làm sao biết được sự tình nào khiến cho cả hai đi từ cái thế chủ động đến cảnh tuyệt vọng chán chê như vậy.

Hoặc giả, cả hai đóng kịch vui chăng?

Khóc một lúc, Liễu Vô My rên rỉ:

-Thực ra, tiểu muội làm sao xa Lý ca được? Bất quá, tiểu muội nhậnthấy Lý ca hy sinh cho tiểu muội nhiều quá, cho nên tiểu muội không muốn Lý ca lại chịu khổ chung với tiểu muội! Lý Ngọc Hàm dịu giọng an ủi nàng:

-Từ ngày Liễu muội đến đây, không phút giây nào ngu huynh không cảm thấy khoái lạc, có gì là đau khổ? Sao Liễu muội nói thế?

Liễu Vô My ngưng khóc:

-Hay là chúng ta cùng trốn đi? Trốn đến một địa phương nào đó, xa hẳn nhân loại, vĩnh viễn không còn liên hệ với người đời?

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Hay là Liễu muội… Liễu Vô My mỉm cười.

Trong trường hợp này, nàng cười được, kể cũng lạ lùng.

Nàng thốt:

-Có thể là tiểu muội còn sống thêm được mấy tháng nữa, trong mấy tháng đó… Lý Ngọc Hàm chận lời nàng, nhẹ giọng thốt:

-Vô luận làm sao, ngu huynh không muốn Liễu muội chết. Ngu huynh muốn Liễu muội sống vĩnh viễn với ngu huynh! Liễu Vô My mơ màng:

-Nhưng hiện tại thì… Lý Ngọc Hàm chận lại:

-Hiện tại mình cũng chưa đến nổi tuyệt vọng mà! Ít nhất, mình cũng còn được năm người chứ! Hồ Thiết Hoa càng nghe,c àng mù mờ, càng mù mờ càng kỳ quái.

Tại sao Liễu Vô My muốn chết? Tại sao nàng muốn trốn đi? Tại sao họ vừa tuyệt vọng vừa hy vọng?

Bỗng, Lý Ngọc Hàm hét lên một tiếng:

đứng lại! Nếu ngươi bước tới một bước, ta sẽ giết tất cả bọn này! Chẳng rõ từ lúc nào, hắn cầm chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa châm và chiếc hộp hướng về bọn Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung.

Thừa một tay, hắn nắm chặt tay Liễu Vô My, sợ nàng bay biến mất.

Nơi bậc thang đi xuống địa thất, có tiếng ai đó thở dài, vọng đến, kế tiếp là một câu hỏi, âm thinh trầm buồn vô cùng:

đến bay giờ, ngươi cũng chưa chịu nhìn vào thực tế nữa sao? Tại sao ngươi tự làm khổ cho mình như thế?

Âm thinh đó đúng là của Tiểu Phi.

Chàng đã đến đây, thế là chàng chưa chết.

Ai cứu chàng?

Hồ Thiết Hoa vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, gọi to:

-Phải Lưu Hương đó không?

Y hỏi, chẳng riêng gì cho y, mà cho luôn cả bốn nàng. Y hỏi rồi cả y và bốn nàng không cần nghe chàng đáp, bởi họ đã thấy chàng rồi.

Tiểu Phi đã xuống đến nấc thang cuối cùa địa đạo, song chàng đứng tại đó, khi nghe Lý Ngọc Hàm quát chận.

Chàng nhận ra trong tay Lý Ngọc Hàm, có chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa châm,và chàng thừa hiểu chiếc hộp đó lợi hại như thế nào.

Tòa thạch thất rất nhỏ, hẹp, năm người ở trong đó, như tập trung lại một điểm, hai mươi bảy mũi châm bay ra, chẳng một ai có hy vọng tránh né được.

Dù cho ở tại một khoảng trống, chưa chắc gì họ tránh thoát, huống hồ ở nơi rất hẹp?

Chàng không bước tới, Lý Ngọc Hàm không làm gì năm người trong thạch thất.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, bật cười ha hả:

-Lão Xú trùn! Quả nhiên ngươi chưa chết! Ta biết! Chẳng khi nào ngươi chết! Ngươi không thể chết, đó là cái chắc rồi! Trong thiên hạ, có ai sát hại nổi ngươi?

Tiểu Phi cười nhẹ, nhưng liền theo đó, chàng thở dài, biến nụ cười thành nụ cười khổ:

-Nếu chẳng nhờ có người đến cứu, thì Lưu Hương này đã về với tổ tiên rồi! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Thật có người đến cứu ngươi? Ai thế?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Ngươi không đoán nổi đâu! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

đương nhiên! Cho nên, ta mới hỏi ngươi! Tiểu Phi lại thở dài:

-Ngươi không thể nào đoán ra, bởi chính ta cũng không tưởng nổi kia mà. Cho ngươi biết, người cứu ta chính là Lý Quan Ngư lão tiền bối! Hồ Thiết Hoa há hốc mồm, giương tròn mắt nhìn Tiểu Phi một lúc, chừng như y cho rằng Tiểu Phi đùa.

Sau cùng, y lẩm nhẩm:

-Con giết người, cha cứu người? Thế là nghĩa gì?

Tiểu Phi gật đầu:

-Nhưng sự thật là vậy! Chàng dừng lại một chút:

-Lão chẳng hiểu gì về sự việc đó, lão chẳng bao giờ muốn giết ta. Tất cả đều do bị hiền thê của Lý Ngọc Hàm! Chính Liễu phu nhân an bày kế hoạch! Thảo nào! Lúc Lý Quan Như van cầu các vị tiền bối, Liễu Vô My có nói với hắn là hắn quá vì nàng, hắn lo liệu mọi việc cho nàng, kể cả hy sinh tánh mạng của hắn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Thế ra, Soái Nhất Phàm và các vị tiền bối kia, không phải do Lý Quan Ngư mời đến?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Lý công tử mạo lịnh cha, con mà thay lời cha, thì còn ai chẳng tin, nhất là con của một vị đại lão anh hùng?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Tại sao lúc đầu, Lý Quan Ngư không phủ nhận?

Tiểu Phi đáp:

-Bảy năm về trước, vì không cẩn thận trong việc luyện công, để cho chân khí nghịch hành, thành tẩu hỏa nhập ma, không nói năng gì được suốt thời gian dài.

Hơn thế, thân thể lại cứng đơ! Hồ Thiết Hoa càng kỳ quái:

-Thân thể cứng đơ, làm sao lão đi đứng được mà cứu ngươi?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Bình sanh, Lý lão tiền bối giữ sự chính trực, luôn luôn quý trọng đạo nghĩa giang hồ, cho nên ngồi bất động một chỗ, nhìn sự bất công diễn ra trước mắt, hơn thế, thấy có người mượn danh nghĩa của lão mà hành động, dù người đó là con, là dâu, lão tức uất lên. Tức uất để làm gì, khi lão không cử động được, không nói năng được?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Vì lão tức uất, khí phẫn bốc mạnh, xung phá các nơi bế tắc, rồi cử động được?

Tiểu Phi mỉm cười:

đúng vậy, lão bị khích động mãnh liệt! Khích động đến rung chuyển toàn thân! Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Ngươi khỏi thuật lại phần cuối, ta hiểu rồi! Tiểu Phi gật gù:

-Ạ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Liễu Vô My toan đâm mũi kiếm vào ngực ngươi, bỗng thấy Lý lão tiền bối cử động được, nói năng được, tự nhiên kinh hãi. Bất cứ ai có âm mưu gì, khi thấy âm mưu bại lộ, cũng phải kinh hãi! Tiểu Phi gật đầu:

đúng! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

-Nhưng khi hoàn hồn, nàng muốn giết ngươi, bởi một liều thì ba bảy cũng liều.

Song năm vị tiền bối kia khi nào để cho nàng hạ thủ. Lúc đó, Lý Ngọc Hàm cũng bay hồn bạt vía luôn. Do đó, hắn chạy xuống đây! Ngươi đuổi theo liền! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Ngươi đoán gần đúng sự thật! Kể ra cũng khá đó! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Ngươi đã đuổi theo hắn đến đây sao không dẫn luôn năm vị bị hắn lừa cùng theo ngươi?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Việc của mình tự mình lo liệu, mới hợp lý hơn, nhờ đến người ngoài làm gì?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Liệu một mình ngươi giải quyết nổi không?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Theo ta thấy, trên thế gian này, chẳng có việc gì không thể giải quyết được! Ít nhất, cũng đến phút giây này. Từ giờ về sau, thì chưa biết sao mà nói! Những việc đó, nên để sau này sẽ nói với nhau mới phải, song cả hai nói mãi, nói không ngừng.

Chừng như họ quên mất, đây là đâu, họ đang ở trong hoàn cảnh nào.

Họ cũng không buồn lưu ý đến Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My nhìn họ đăm đăm như hổ rình mồi.

Bọn Tô Dung Dung hết sức kỳ quái cho cả hai.

Điều làm cho mấy nàng thương tâm hơn hết là Tiểu Phi không nhìn ra các nàng, không nói với các nàng tiếng nào.

Trái lại chàng mãi mê nói chuyện với Hồ Thiết Hoa, như sợ không còn đủ thời gian nói với nhau.

Nhưng, sau cùng Tô Dung Dung chợt hiểu.

Nàng hiểu Tiểu Phi đang tìm cách làm phân tán sự chú ý của Lý Ngọc Hàm.

Nếu Lý Ngọc Hàm lơi cảnh giác một chút là Tiểu Phi đoạt chiếc hộp ngay, thủ pháp của chàng Tô Dung Dung còn lạ gì?

Trên thế gian này, không ai nhanh tay hơn chàng! Nhưng, Lý Ngọc Hàm nhìn Tiểu Phi không nháy mắt. Bàn tay hắn nắm chặt chiếc hộp, trong tư thế sẵn sàng phát động.

Vô luận Tiểu Phi nói gì, hắn không nghe.

Tuy nhiên, nếu Tiểu Phi nhít động bàn tay là hắn nhít động bàn tay liền.

Tô Dung Dung thầm kêu khổ.

Nàng nghĩ, cướp chiếc hộp trong tay Lý Ngọc Hàm là làm cái việc đưa tay vào miệng cọp, bẻ răng.

Bỗng, Lý Ngọc Hàm cao giọng:

-Các ngươi dứt chuyện chưa?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Thế ngươi có gì muốn nói? Được! Song, trước khi muốn nói gì hãy nghe ta hỏi đây:

Các ngươi có cừu hận với Lưu Hương như thế nào? Tại sao các ngươi muốn giết hắn?

Lý Ngọc Hàm vụt thở dài đáp:

-Ta với hắn không oán xam, không thù gần, giết hắn chẳng qua sự tình bất đắc dĩ mà thôi! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Ngươi nói dễ nghe quá! Xem cái việc giết người như giết một con vật! Lý Ngọc Hàm lại thở dài:

-Có những việc, ta biết chắc chẳng bao giờ ngươi hiểu nổi! Tiểu Phi mỉm cười:

-Có những việc ta nghĩ mãi vẫn chẳng thông! Và bây giờ thì ta bắt đầu thông! Lý Ngọc Hàm điềm nhiên:

-Ạ! Tiểu Phi hỏi:

đã buông tha ta rồi, sao lại còn muốn giết ta! Đó là điều ta khó nghĩ nhất! Rồi chàng cười, tiếp luôn:

-Sau nầy ta mới hiểu! Bởi vì thực sự, chẳng phải các ngươi cứu ta! Liễu Vô My chận lại:

-Ngươi… chẳng là hôm đó, tại sơn cốc của Thạch Quan Âm, ngươi… Tiểu Phi vẫn cười:

-Phải! Ta làm gì quên mà ngươi phải nhắc? Ta nhớ rõ ngày đó, ngươi giết người quá nhiều. Nhưng ta cũng đã ra khỏi nơi giam rồi! Dù ngươi không giết bọnđệ tử Thạch Quan Âm, ta cũng thoát đi được như thường! Liễu Vô My cười lạnh:

-Ngươi không thừa nhận, ta còn biết nói gì hơn! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Ngươi không cứu ta, song ta vẫn cảm kích ngươi, chỉ vì nếu không có ngươi ra tay thì cha con Quy Tư Vương cùng Hồ Thiết Hoa và Cơ Băng Nhạn phải chết bởi rượu độc của Thạch Quan Âm! Liễu Vô My cười mỉa:

-Ngươi còn nhớ được việc đó, kể ra cũng hay! Tiểu Phi tiếp:

-Khi nào ta quên được việc đó! Bởi ta hết sức kỳ quái, các ngươi gặp bọn Tô Dung Dung rồi, liền ra sa mạc. Ra sa mạc một sớm một chiều, sại sao ngươi biết ngay sơn cốc của Thạch Quan Âm mà đến? Sơn cốc, thuộc vùng bí mật, đường quanh co, chẳng chịt kẻ nào lạ tất phải lạc lối ngay! Tại sao các ngươi xâm nhập dễ dàng như thiên hạ đi trên con đường quen thuộc? Có phải là kỳ quái không?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

đúng! Bây giờ ta mới nghĩ ra, thật là kỳ quái! Tiểu Phi tiếp:

-Chưa hết! Cách dùng độc của Thạch Quan Âm rất tinh vi. Độc do bà ta chế ra trên đời này chẳng có ai giải trừ nổi. Bà thấy cha con Quy Tư Vương và bọn Hồ Thiết Hoa uống rượu độc của bà rồi, bà yên tâm bỏ đi, bởi tin tưởng chẳng có ai cứu họ được! Chàng nhìn thẳng vào ánh mắt Liễu Vô My từ từ tiếp luôn:

-Nhưng, ngươi lại giải độc cho họ quá dễ dàng! Bởi thấy ngươi tài quá,ta phải kỳ quài! Hồ Thiết Hoa lại chớp mắt, kêu lên:

đúng! Nếu nàng không biết độc tánh trong chén rượu, thì làm sao nàng giải trừ được?

Liễu Vô My nắm chéo áo của nàng, đôi tay vò chéo áo đến nhầu lên mà nàng không hay biết chi cả.

Nàng rung rung giọng:

-Ngươi đã nghĩ ra tại sao rồi?

Tiểu Phi cười nhạt:

-Hai sự kiện đó, đúng ra thật là nan giải. Song ngươi hành sự có để phần nào sơ xuất, nhờ cái sơ xuất đó, ta suy ra thân phận ngươi. Biết được thân phận ngươi rồi, ta hiểu ngay hai sự kiện đó! Liễu Vô My càng nắm chặt đôi tay, bàn tay biến sắc trắng nhợt lại rung mãi.

Nàng hỏi:

-Ngươi… đã biết thân phận ta?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trước hết, ta hỏi ngươi, một kẻ chưa từng đến sơn cốc của Thạch Quan Âm lần nào, kẻ đó có thể quen đường thuộc lối, đi ra, trở vào dễ dàng được chăng?

Liễu Vô My cắn môi suýt bật máu:

-Không! Tiểu Phi tiếp:

-Một kẻ không biết phân lượng và tánh chất của loại độc trong rượu kẻ đó có thể giải độc được chăng?

Liễu Vô My cắn môi một lượt nữa:

-Không! Tiểu Phi gật gù:

Vậy thì, nếu không phải là người thân cận của Thạch Quan Âm nhất định không thể ra vào sơn cốc dễ dàng, mà cũng chẳng biết nốt phân lượng và tánh chất của loại độc trong rượu! Bỗng, Liễu Vô My bật cười vang. Nàng cười mãi, càng lúc càng cười lớn.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy, hỏi:

-Mà nàng là ai? Thực sự là ai?

Tiểu Phi thở dài:

-Ngươi chưa đoán ra à? Nàng là đệ tử Thạch Quan Âm! Đúng như Tiểu Phi suy luận Liễu Vô My là đệ tử của Thạch Quan Âm.

Hồ Thiết Hoa nghe Tiểu Phi tiết lộ rồi, giật bắn mình sắc mặt thoáng biến.

Lý Ngọc Hàm còn biến sắc hơn Hồ Thiết Hoa.

Hắn hét to:

-Nếu nàng là đệ tử Thạch Quan Âm, tại sao hôm đó, nàng sát hại bạn đồng môn?

Tiểu Phi cười lạnh:

-Thạch Quan Âm cầm chắc ngôi vị Quốc Vương Quy Tư về tay rồi, nếu còn quá nhiều đệ tử thì phiền lụy lắm. Để chúng ở lại sơn cốc cũng không ổn. Mà mang tất cả theo bà về Quy Tư quốc thì càng bất tiện hơn.

Lý Ngọc Hàm rung rung giọng:

-Ngươi cho rằng Thạch Quan Âm ra lịnh cho nàng sát hại toàn thể bạn đồng môn?

80. Chương 80: Cái Tội Bạo Tàn

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Rồi chàng tiếp theo liền:

-Những nàng đó không hề tưởng tượng một sự việc như vậy có thể xảy ra, cho nên chúng không đề phòng. Nếu chẳng thế, một mình nàng làm sao giết hết bọn chúng trong khoảng khắc?

Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi cho rằng vì thân cận với Thạch Quan Âm, nàng mới có ý giết ngươi?

Phải vậy chăng?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta không thấy lý do nào khác! Lý Ngọc Hàm lại hỏi:

-Còn ta?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta chỉ sợ rằng ngươi lầm nàng. Ngươi bị nàng lợi dụng! Biết đâu nàng không vâng lịnh Thạch Quan Âm, đến Giang Nam làm nội tuyến trong võ lâm, giúp ba ta việc nầy việc nọ? Để dễ bề hoạt động nàng lấy ngươi làm chồng, mượn chiêu bài thiếu phu nhân Ưng Thúy sơn trang để che chở thân phận thực sự của một kẻ gian tế! Lý Ngọc Hàm hỏi tiếp:

-Nếu nàng là đồng đảng của Thạch Quan Âm, tại sao nàng giải độc cho bọn Hồ Thiết Hoa?

Tiểu Phi đáp:

-Tại vì lúc đó, nàng thấy ta đã hạ sát Thạch Quan Âm rồi, đại cuộc của bà ấy cầm như hỏng, nàng không còn hy vọng gì nữa, do đó, nảy sinh ra cái ý cứu bọn Hồ Thiết Hoa để tạo một mảnh đất rút lui nếu sau nầy cần thoái bộ. Huống chi, giết bọn Hồ Thiết Hoa, nàng chẳng thu hoạch một lợi ích nào cả, thì giết làm gì?

Lý Ngọc Hàm vụt cười lớn, cười cuồng dại. Trong tiếng cười có niềm bi phẫn, oán hận rõ rệt.

Đoạn hắn thốt:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Ngươi quá thông minh! Rất tiếc là ngươi thông minh quá độ! Tiểu Phi giật mình:

-Ta đoán sai?

Lý Ngọc Hàm run run giọng:

-Không! Trăm lần không! Ngàn lần không! Ngươi đoán không sai! Có điều, sự thông minh của ngươi không còn quan hệ nữa! Chợt hắn hét to:

-Chỉ vì, ngươi phải chết! Ngươi không chết không được! Hoặc giả chính các nàng nầy phải chết thay ngươi! Hồ Thiết Hoa biến sắc:

-Ngươi điên à?

Lý Ngọc Hàm rít lên:

-Phải! Ta điên! Đích xác là ta điên! Ở vào trường hợp ta, có lẽ ngươi còn điên hơn ta! Hắn rung tay đáng sợ, có thể hắn ấn nút cơ quan của chiếc hộp bất cứ phút giây nào.

Còn ai dám khích thích hắn nữa?

Nhưng, Hồ Thiết Hoa bất chấp điều đó, Lý Ngọc Hàm hét to, y cũng hét to:

-Cho đến bây giờ, ngươi cũng còn che chở cho nàng?

Lý Ngọc Hàm vẫn cao giọng:

đương nhiên! Hồ Thiết Hoa sôi giận cực độ:

-Thế ngươi chưa chịu tin nàng là đệ tử của nữ đại ác ma đó à?

Liễu Vô My vốn cúi đầu, lúc đó vụt ngẫng mặt lên, cất tiếng oang oang:

-Phải! Ta là đệ tử của Thạch Quan Âm! Song ta chẳng hề lừa dối chàng! Ta luôn luôn đối xử tốt với chàng! Hồ Thiết Hoa giật mình. Thì ra, nàng thừa nhận. Y nhìn trừng trừng Lý Ngọc Hàm, hỏi:

-Trong thiên hạ, không còn một nữ nhân nào xứng đáng làm vợ ngươi sao? Đã biết nàng là gian tế, do Thạch Quan Âm phái đến Giang Nam làm nội tuyến mà ngươi vẫn kết duyên với nàng, thế là nghĩa gì?

Liễu Vô My nắm cánh tay Lý Ngọc Hàm ngầm bảo hắn im lặng.

Đoạn nàng hỏi:

-Các ngươi đã nói nhiều, nói toàn những lời ác độc. Bây giờ, ta nói được chưa?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta chờ nghe đây! Liễu Vô My tiếp:

-Trong số đệ tử của Thạch Quan Âm, chỉ có ta và Khúc Vô Dung được người thu nhận và nuôi dưỡng từ ấu thơ đến trưởng thành. Hai chúng ta là những đứa bé mồ côi, đến cha mẹ là ai, ở đâu chúng ta cũng chẳng biết. Bà đặt tên cho bọn ta, và ta chỉ biết là họ Liễu, tên Vô My.

Tiểu Phi hỏi chận:

-Cái tên Khúc Vô Dung, có phải là vì dung mạo bị hủy diệt mà thành chăng?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải, trước kia, bọn ta có cái tên khác. Nàng là Khúc Vô Tư, ta là Liễu Vô Ức! Tiểu Phi thở dài, lẩm nhẩm:

-Vô Tư!... Vô Ức!... Vô Hoa!... Liễu Vô My tiếp:

-Bà muốn chúng đừng bận tâm tư, đừng bao giờ hồi ức về dĩ vãng. Nhưng chúng ta là những con người bằng xương bằng thịt, có tư tưởng, có ký ức, làm sao quên được nguồn gốc, làm sao không muốn biết mẹ, cha? Bà không chịu nói cho biết cha mẹ chúng ta là ai, ở đâu, mỗi lần chúng ta hỏi, bà phát cáu! Tiểu Phi tặc lưỡi:

-Ta từng mục kích lối cư xử của bà đối với hàng môn đồ! Liễu Vô My lại tiếp:

-Tuy nhiên, ta và Khúc Vô Dung kể như được bà ưu đãi nhất trong bọn đồng môn. Bất quá Khúc Vô Dung có tánh cô tịch, gần như bất cận nhân tình, cương cường, thẳng thắn, không khéo chuốt ngót, vuốt ve, khác với ta... Hồ Thiết Hoa cười lạnh chận lời:

-Ngươi thì khéo xu phụ là cái chắc rồi! Lời nói của ngươi ngọt hơn mật, trơn hơn dầu, bởi cái ngọt, cái trơn đó, được trau dồi đúng mức, trở thành một kỹ thuật tinh vi! Liễu Vô My không lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, để mặc y muốn nói chi cứ nói, nàng tiếp luôn:

-Trong con mắt của người ngoài, Thạch Quan Âm chẳng khác nào một tượng hình bằng gỗ, da. Song đã là người xương thịt, có tim, có máu, đương nhiên bà cũng có nhược điểm như thường.

Tiểu Phi kêu khẽ:

-Thế à?

Liễu Vô My tiếp:

-Có lúc, bà ưu tư, phiền não, có lúc bà tịch mịch khổ đau, những lúc đó, bà uống thật nhiều rượu, mượn rượu giải sầu. Và bà phải say là thường!... Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đó là một tính tốt! Ta rất hoan nghinh những người thích rượu! Liễu Vô My tiếp:

-Ta là người thân cận nhất của bà, do đó ta thường hầu rượu bên cạnh bà.một hôm, bà say quá độ, mất cả dè dặt, tiết lộ với ta một điều bí mật.

Tiểu Phi vờ điềm nhiên:

điều chi mà ngươi cho là bí mật?

Liễu Vô My tiếp:

-Thoạt tiên bà nói rằng, chính bà đã sát hại cha mẹ Khúc Vô Dung.

Tiểu Phi giật mình:

-Không lẽ muốn thu nhận con của người làm môn đệ mà bà đành giết người?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng như ngươi vừa nói!Nàng lộ vẻ kích động hồi ức việc xa xưa, giọng nàng có phần nào sền sệt, tuy mắt chưa ướt lệ.

Nàng trầm ngâm một lúc, nối tiếp:

-Nghe bà nói, ta kinh hãi. Ta nghĩ, có thể cha mẹ ta cũng đồng chung số phận với cha mẹ Khúc Vô Dung! Hồ Thiết Hoa bực tức thay cho nàng:

-Sao ngươi không thừa dịp bà ta say mà hỏi luôn?

Liễu Vô My cười khổ:

-Hỏi chứ! Tại sao ta bỏ qua! Dịp may ngàn năm một thuở mà bà cho viết thân thế ta khác biệt với Khúc Vô Dung. Ta là đứa con bị bỏ rơi. Chính bà cũng chẳng biết cha mẹ ta là ai. Ta hỏi, bà lại ôm ta mà khóc! Bà cũng tủi thân là kẻ cô độc trên đời này, và bà xem ta như con của bà… Hồ Thiết Hoa hỏi chận:

-Ngươi tin ngay mấy giọt nước mắt của bà à?

Liễu Vô My thở dài:

-Ta tin thế nào được? Vì không có chứng cứ, ta không dám cáo tố với Khúc Vô Dung. Bởi, cáo tố cho nàng biết sự tình, có khác nào ta hại nàng?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Nếu Thạch Quan Âm, phát hiện ra Khúc Vô Dung biết được điều đó, khi nào bà ta để cho nàng sống?

Liễu Vô My tiếp:

-Kể từ đêm đó, ta bên ngoài cứ giữ thái độ như thường, song bên trong ta có một chủ trương, ta biến đổi thành một con người mới. Ta nhận thấy khó thân cận với bà như trước! Nàng trầm buồn gương mặt tiếp:

-Khúc Vô Dung còn biến đổi hơn ta nhiều, điều đó ta không hiểu tại sao. Càng lớn lên, nàng càng xa rời Thạch Quan Âm, nàng càng lạnh lùng, trầm mặc, tỉnh mịch. Trái lại, nàng càng tỏ vẻ cao quý, nàng đẹp hẳn ra, chính ta là gái, thấy nàng ta cũng phải mê! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Rất tiếc chúng ta không thấy được dung mạo thật của nàng! Liễu Vô My trầm giọng tiếp:

-Tạo vật đố hồng nhan! Thạch Quan Âm ganh với nhan sắc Khúc Vô Dung, đành đoạn hủy diệt gương mặt đẹp của nàng! Hồ Thiết Hoa kêu to:

-Ngươi biết rõ chính Thạch Quan Âm hạ thủ?

Liễu Vô My gật đầu:

-Biết chứ! Nàng nghiến răng, tiếp luôn:

-Sau khi biết được điều đó, ta cảm thấy không thể sống gần Thạch Quan Âm nữa. Trong khi đó, bà hết sức an ủi ta, trấn an ta, bảo ta cứ yên trí, chẳng bao giờ bà tàn độc với ta, như đối với các môn đồ khác. Nhưng, trong con mắt ta, bà đã biến thành độc xà mất rồi. Ta không làm sao chịu đựng nổi một tia nhìn của bà, dù là một cái nhìn ấm dịu. Ta sợ trong cái ấm dịu đó, có cái gì ghê gớm lắm! Tiểu Phi chớp mắt:

-Rồi ngươi trốn đi?

Liễu Vô My lắc đầu:

-Ta không trốn. Nếu ta bỏ trốn đi, thì làm sao còn sống đến ngày nay! Bởi chẳng một ai trốn khỏi tay bà! Tiểu Phi cau mày:

-Thế ngươi… Liễu Vô My tiếp luôn:

-Ta chỉ nói với bà là ta đã lớn rồi, ta cần xuất ngoại, tiếp xúc với người đời, học hỏi kinh nghiệm. Chứ sống mãi nơi thâm sơn cùng cốc, ta còn biết gì về sự đời?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Bà ta nói làm sao?

Liễu Vô My đáp:

-Bà chẳng nói chi hết, chỉ hỏi ta muốn đi lúc nào.

Tiểu Phi trố mắt:

-Bà ta chấp thuận cho ngươi đi?

Liễu Vô My tiếp:

-Ta cho bà biết, sáng hôm sau, ta lên đường. Thực tình, ta không muốn lưu lại sơn cốc thêm một phút giây nào nữa. Song, chẳng lẽ ta đi ngay! Cho nên, ta đành ở lại đó, đến ngày sau. Bà suy nghĩ rất lâu rồi trầm giọng thốt:

"Được rồi! Đêm nay ta sẽ thiết tiệc tiễn hành ngươi!" Chính ta cũng không ngờ là bà ta đáp ứng dễ dàng như vậy. Dĩ nhiên ta phải mừng! Tiểu Phi thở dài:

-Chỉ sợ ngươi mừng quá sớm! Liễu Vô My tiếp:

đêm đó, quả nhiên bà chuẩn bị tiệc rượu đàng hoàng. Ta, dù sao cũng nhờ bà nuôi dưỡng đến lớn khôn, ân tình sâu đậm, trước phút chia ly, tránh sao khỏi ngậm ngùi thương cảm? Huống chi, thấy bà dể dãi đối với ta, ta muốn đi, bà cho đi ngay, niềm khích động đương nhiên bùng dậy mãnh liệt, cho nên, đêm đó, ta trọn vui với bà bên tiệc rượu.

Hồ Thiết Hoa nhận ra giọng nói của nàng dần dần có ác ý, dù sự việc đã qua rồi, bất quá nàng thuật lại thôi, vậy mà y vẫn khẩn trương thay cho nàng.

Y nóng nảy, hỏi:

-Qua ngày sau?

Liễu Vô My lạnh lùng như vô tri giác, vô tình cảm, điềm nhiên tiếp:

-Qua ngày sau, bà tiễn đưa ta ra khỏi sơn cốc, để cho ta đi thong thả.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Thật vậy?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc, thần sắc vẫn lạnh lùng, không lộ một cảm nghĩ nào hiện lên gương mặt.

Nhưng, nếu để ý một chút thì thấy sắc diện biến đổi trắng nhợt hơn lúc đầu.

Trong ánh mắt, thoáng hiện niềm oán độc.

Nàng từ từ tiếp:

-Bà cho ta đi dễ dàng, thong thả, vì bà đã tiên đoán thế nào ta cũng trở về! Về với bà! Hồ Thiết Hoa kêu khẽ:

-Tại sao?

Liễu Vô My đáp:

đi được năm trăm dặm đường, ta nghe bụng đau như từng đoạn ruột đứt rời ra.

Ta có cảm tưởng hằng trăm, hàng ngàn độc xà đang cắn xé bên trong! Tất cả ngũ tạng đều đau... Hồ Thiết Hoa rợn người, buột miệng thốt:

độc! Rượu có độc! Liễu Vô My nghiến răng:

đúng! Rượu có độc! Cho nên, bà biết ta phải trở lại, để van cầu bà. Nếu không trở lại, ta phải chết giữa sa mạc! Xác ta sẽ làm mồi cho ưng, sói! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

đã chấp nhận cho đi, sao bà ta còn bỏ độc vào rượu?

Liễu Vô My căm hờn:

-Bà muốn cho ta thấy, bà lợi hại như thế nào. Bà muốn ta vĩnh viễn làm nô lệ cho bà, chẳng phút giây nào dám phản bội bà! Bà rất thích trông thấy người quỳ gối, van xin, cầu khẩn. Đối với ta là kẻ thân cận nhất, bà cũng muốn vậy như thường! Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

-Cũng may! Bà ta đã ra người thiên cổ! Liễu Vô My tiếp:

- Dù bà nham hiểm, tàn độc, chung quy vẫn là con người, chứ chưa phải là thánh, cho nên bà vẫn sơ sót như thường! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bà sơ sót điều gì?

Liễu Vô My tiếp:

-Những lúc say rượu, bà tiết lộ với ta quá nhiều bí mật.

Hồ Thiết Hoa chú ý:

-Không lẽ bà tiết lộ cả phương pháp giải độc?

Liễu Vô My lạnh giọng:

-Là môn đệ của bà, đương nhiên ta phải có học qua các cách hạ độc và giải độc, nếu không thì làm sao ta cứu các ngươi được?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chót mũi, không nói một tiếng nào.

Tiểu Phi thốt:

-Tuy nhiên, chất độc trong rượu do bà ta cho ngươi uống, hẳn phải là một loại độc ngươi chưa từng biết cách giải trừ. Hơn nữa rất có thể ngươi cũng chẳng biết đó là loại độc gì. Đã không biết loại độc, thì làm sao giải độc?

Liễu Vô My đáp:

-Ta biết rõ như vậy. Nhưng, bà thường nói với ta ma túy tuy là chất độc, có lúc cũng làm dịu được cơn đau của con người, vì ma túy làm cho con người mê mê tỉnh tỉnh, có thể quên đi cơn đau. Cho nên, ta có đánh cắp của bà một ít, giấu trong mình phòng khi bà hạ độc thủ.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nhưng con người cứ phiêu phưởng mãi vì túy, thì có khác gì đã chết rồi! Liễu Vô My gật đầu:

-Ngươi nói đúng! Dùng ma túy trị độc, cũng như dùng rượu độc cho qua cơn ghiền, bởi khi cơn ghiền bừng dậy, còn ai chịu nổi. Thà xoa dịu cơn ghiền đi, dù có nhiễm độc, sau đó hẳn lo trị độc! Tiểu Phi thở ra:

-Bởi thế, ngươi trở thành nô lệ của chất ma túy! Liễu Vô My cúi đầu, nàng không muốn ai trông thấy mặt! Trên gương mặt nàng, niềm thống khổ hiện ra quá rõ! Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ rớm lệ.

Hắc Trân Châu cũng bi thảm vô cùng.

Ai ai cũng thương cảm cho Liễu Vô My huống chi họ cùng là nữ nhân niềm cảm thông rất nẩy nở.

Nữ nhân, khó thành bạn thân với nhau, song họ dễ đồng tình với nhau lắm.

Họ giao du với nhau, xem thì hơn ruột rà, song họ dể xa rời nhau vì đố kỵ.

Họ dể cảm mà cũng dễ khích.

Tô Dung Dung thở dài:

-Trong mấy năm qua hẳn cô nương khổ sở lắm! Nàng không gọi bằng tiếng ngươi hoặc bằng tiếng phu nhân, mà lại gọi là cô nương, để được gần nhau hơn bởi dù sao thì phu nhân và cô nương cũng có làn ranh ngăn cách.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Cái đêm tại khách sạn, ngươi rên rỉ đó, chắc là gặp lúc chất độc phát tác, chứ không phải giả tạo?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy! Những lần đau trước, ta dùng ma túy là nghe dễ chịu liền. Song lần đó, ta dùng đến hai phân lượng ma túy, chẳng biết tại sao lại không thấy công hiệu! Tiểu Phi thốt:

-Ngươi dùng mãi ma túy thành quen. Ma túy mất hiệu lực, không tạo nổi ảnh hưởng như lúc đầu, thì làm sao ức chế nổi cơn đau?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nếu vậy, hôm đó ai dùng Bạo Vũ Lê Hoa Châm toan ám toán chúng ta?

Liễu Vô My trầm ngâm một chút:

-Chính ta! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Ai ở trong phòng rên la, ai ở ngoài phóng ám khí? Ngươi có thuật phân thân à?

Liễu Vô My đáp:

-Trong lúc đau, ta nghe các ngươi rời khỏi phòng, ta cố gượng đau, bảo một liễu đầu thay ta, tiếp tục rên la, còn ta thì len lén ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Rồi ngươi quăng chiếc hộp bên ngoài rừng, hẳn sợ chúng ta phát hiện tang vật! Liễu Vô My gật đầu:

-Ừ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Các ngươi cũng không đi tìm lão nhân bảy ngón tay, bởi làm gì có con người đó? Phải vậy không?

Liễu Vô My cười nhẹ:

-Chẳng những không có lão nhân bảy ngón đến Hùng lão bá cũng chỉ là một nhân vật tưởng tượng! Hồ Thiết Hoa lại tiếp:

-Các ngươi bịa chuyện để vắng mặt đúng lúc cái tên do các ngươi thuê một vạn lượng đến hành thích Lưu Hương. Nếu không có việc đó thì các ngươi cần gì phải đi đâu?

Liễu Vô My gật đầu:

đúng vậy! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ngờ đâu, tên đó bị Lưu Hương chế ngự. Các ngươi sợ bại lộ âm mưu, nên giết hắn để diệt khẩu! Liễu Vô My gật đầu:

đúng luôn! Hồ Thiết Hoa hướng sang Tiểu Phi, mỉm cười:

-Bây giờ ta hoàn toàn phục ngươi! Ngươi liệu việc như thần! Chẳng kém Gia Cát Khổng Minh ngày trước! Liễu Vô My lộ vẻ kinh dị hỏi:

-Các việc đó, bọn ngươi đã biết trước?

Tiểu Phi thở dài:

-Có một điều ta chưa hiểu nổi, là tại sao các ngươi muốn giết ta! Ngươi không vì Thạch Quan Âm giết ta để báo thù cho bà, thì nguyên nhân nào thúc đẩy ngươi mưu toan việc đó?

Liễu Vô My suy nghĩ một lúc lâu, đoạn từ từ đáp:

-Vì cá nhân ta! Tiểu Phi trố mắt:

-Vì cá nhân ngươi? Ngươi có mối thù gì với ta?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Ta với ngươi, không có cừu oán gì nhau. Song trong hai chúng ta phải có một chết! Tiểu Phi sững sốt:

-Tại sao?

Liễu Vô My trầm giọng:

-Trong mấy lúc gần đây, chất độc trong mình ta phát tác kịch liệt hơn trước kia rất nhiều. Do đó, ta cần có rất nhiều ma túy. Ta mang theo mình có một hộp, và ta đã dùng hết rồi. Nếu muốn có một số lượng đủ cần dùng cho những ngày sắp đến, tất phải vất vả lắm. Trên giang hồ, còn biết nơi nào có ma túy mà tìm? Ta nghĩ, dù ta không chết do Thạch Quan Âm, ta vẫn phải chết do ma túy! Tiểu Phi gật đầu:

-Sự thật phải vậy! Liễu Vô My tiếp:

-Ta khổ, cũng chẳng sao, chàng khổ ta chịu làm sao nổi? Chàng vì ta hao phí bao nhiêu tiền, biết bao nhiêu tâm lực! Lý Ngọc Hàm biến sắc, cắn răng:

điều đó,Liễu muội bất tất phải nói! Liễu Vô My lộ vẻ thê thảm:

-Sự tình đã như thế này rồi, ta cần phải nói hết! Ta muốn nói hết! Câu nói đó, dĩ nhiên hướng về Tiểu Phi, bởi nàng xưng ta. Nhưng cái ý ngầm gửi qua Lý Ngọc Hàm.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đáng lẽ, ngươi nên nói sớm hơn! Liễu Vô My tiếp:

-Cứ theo ta biết, bình sanh Thạch Quan Âm chỉ sợ duy nhất một người. Người đó là khắc tinh của bà. Bao nhiêu tài năng của bà trước mặt người đó chẳng còn giá trị gì cả! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Ạ? Trên thế gian này, lại có hạng người như thế sao? Ngươi đó là ai?

Liễu Vô My không đáp ngay câu hỏi, chỉ tiếp:

-Theo ta nghĩ người đó có thể giải trừ mọi loại độc do Thạch Quan Âm chế ra.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

đáng lẽ ngươi nên tìm người đó, ngay từ lúc phát hiện chất độc đã nhiễm vào cơ thể! Liễu Vô My thốt:

-Ta cũng có nghĩ như ngươi vừa nói, song ta không dám tìm đến người đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Ngươi sợ gì chứ?

Liễu Vô My đáp:

-Người đó có võ công rất cao, có thể bảo là không có một người nào trên thế gian này khả dĩ gọi là đối thủ của y. Tánh tình của y lại cực kỳ cổ quái. Vui buồn, mừng giận bất thường, không phân thiện ác, bất chấp phải quấy, cao hứng thế nào làm theo thế ấy. Y giết người dễ dàng hơn chúng ta ngắt một lá cây! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Sao ta nghe ngươi nói mà bắt ham! Ta muốn gặp ngay người đó!

81. Chương 81: Ngươi Chết, Ta Sống

Liễu Vô My nhìn thoáng qua Hồ Thiết Hoa, trong ánh mắt nàng hiện rõ vẻ khinh miệt, chừng như nàng muốn nói:

-Bằng một ngươi mà dám nói như vậy à? Cho dù trăm Hồ Thiết Hoa, ngàn Hồ Thiết Hoa đến gặp người đó, là cầm như lùa dê non vào hang cọp.

Nhưng nàng nói ra làm chi cái ý nghĩ đó? Nói vô ích, lại thêm uất hận cho họ Hồ.

Nàng thở dài tiếp:

-Tuy ta không dám đến, song tình thế bức bách, ta không đến không được! Trừ ra ta không muốn sống! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Cuối cùng ngươi có gặp y không?

Liễu Vô My gật đầu:

-Gặp.

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Người đó giải độc cho ngươi được chăng?

Liễu Vô My gật đầu:

-Hắn là được rồi! Nhưng phải có điều kiện! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

điều kiện gì?

Liễu Vô My điềm nhiên:

-Bất quá, tìm cho y một vật! Đem vật đó đến cho y, y giải độc cho ta liền.

Hồ Thiết Hoa càng chú ý hơn. Y có vẻ khẩn trương, chừng như y đã đoán ra vật đó là gì rồi. Nhưng y phải hỏi:

-Vật gì?

Liễu Vô My gằn từng tiếng:

-Chiếc đầu của Lưu Hương! Tất cả đều sững sờ.

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi, cười khổ:

đầu ngươi quả thật là một bửu bối! Một bửu bối vô giá, cho nên nhiều người muốn chiếm cho kỳ được! Liễu Vô My cúi đầu:

-Ta với ngươi, không thù không oán, ta nỡ nào lại sát hại ngươi? Nhưng, người đó bảo chất độc đã nhiễm vào tận xương tuỷ của ta, ta chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi, trong vòng ba tháng đó, nếu ta không đem chiếc đầu ngươi đến cho người đó, thì cầm như ta chịu chết.

Tiểu Phi đưa tay vuốt chóp mũi:

-Thời gian đã được bao lâu rồi?

Liễu Vô My đáp:

độ hai tháng! Chỉ còn một tháng nữa thôi! Tiểu Phi hỏi:

-Có thể tin được người đó chăng?

Liễu Vô My thản nhiên:

-Nếu ngươi biết được người đó là ai, thì khỏi cần hỏi câu đó! Nàng khóc.

Vừa khóc, nàng vừa rung giọng thốt:

-Ta không sợ chết! Chỉ vì, bất quá… Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Chỉ vì làm sao? Bất quá làm sao?… Lý Ngọc Hàm vụt đáp thay nàng:

-Nàng vì ta! Chỉ vì ta! Bất quá vì ta mà nàng muốn sống! Nàng không muốn bỏ ta bơ vơ đơn độc trên cõi đời này. Bây giờ các ngươi minh bạch rồi chứ?

Tiểu Phi thở dài:

-Minh bạch! Bỗng hắn hét lớn:

-Bây giờ các ngươi biết nàng không phải là gian tế do Thạch Quan Âm đưa đến.

Nàng không là gian tế của bất kỳ ai. Nàng muốn giết ngươi chẳng qua nàng muốn bảo toàn bản thân thôi.

Tiểu Phi thở dài:

-Con người, không biết bảo toàn thần là hết con người rồi. Con người đó phải bị thiên tru địa diệt! Cho nên ta muốn giúp đỡ nàng! Lý Ngọc Hàm cao giọng:

-Ngươi nên thanh toán chí nguyện của nàng! Tiểu Phi mơ màng:

-Nhưng giúp đỡ nàng là ta huỷ hoại bản thân. Ta không bảo toàn bản thân là thiên tru địa diệt! Ta biết làm sao bây giờ?

Chàng mỉm cười nhìn Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi có thể tự cắt đầu trao cho người, để thanh toán chí nguyện của người chăng? Ngươi bằng lòng làm cái việc đó chăng?

Lý Ngọc Hàm đang trắng mặt, gương mặt thoáng đỏ lên, song hắn giận, hét to:

-Ngươi không giúp nàng không được! Không thể được! Cho ngươi biết! Tiểu Phi mỉm cười:

-A! Thật vậy à?

Lý Ngọc Hàm gằn giọng:

-Nếu ngươi không muốn chết, thì ta sẽ cho năm người kia chết. Ngươi có thể giương mắt nhìn họ chết chăng?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu ngươi giết họ, thì vợ chồng ngươi… Lý Ngọc Hàm quát chặn:

-Vợ chồng ta không thiết sống nữa! Tiểu Phi thở dài:

-Các ngươi đúng là một đôi si tình! Vợ không nỡ chết để chồng lẻ loi, chồng không muốn mất vợ nên không tiếc một hành động nào! Sao ngươi không dùng Bạo Vũ Lê Hoa Đinh đối phó với ta? Có phải tiện hơn chăng?

Lý Ngọc Hàm nghiến răng:

-Ta không tin là giết nổi ngươi, ta không thể hành động liều, liều mà không thành công thì nguy mất. Cho nên, ta phải dùng đòn gián tiếp như vậy, ta mới nắm được cái cơ tất thắng! Tiểu Phi mỉm cười:

-ít nhất ngươi cũng nói được một câu thành thật! Lý Ngọc Hàm trầm giọng:

-Hiện tại, tất cả những thắc mắc của song phương đã được giải thích rồi, ngươi đừng tìm cách kéo dài thời gian vô ích. Ta cho ngươi suy nghĩ rồi quyết định. Ta đếm đến năm, sau đó ngươi chưa quyết định, tức nhiên ngươi chọn cái sống, bọn kia phải chết thay ngươi! Tiểu Phi thở dài lẩm bẩm:

đếm đến năm? Tại sao ngươi không đếm đến ba? Đếm đến ba vừa nhanh cho ngươi, mà cũng gây khẩn trương cho ta, có lợi cho ngươi hơn chứ?

Lý Ngọc Hàm xám mặt, không đáp chỉ đếm:

-Một! Giọng hắn khẩn trương rõ ràng. Bởi quá khẩn trương, hắn lắp bắp một chút rồi mới buông rõ tiếng "Một".

Hắn khẩn trương vì Tiểu Phi không chịu chết, dù bọn Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung có chết, cũng chẳng ích lợi gì cho hắn, bởi vợ chồng hắn rồi cũng chết luôn.

Cho nên hắn vừa đếm, vừa khẩn trương, vừa hy vọng.

Trên đời này, có ai hy vọng kỳ lạ như thế? Hy vọng người bằng lòng chết cho mình sống, người chết là kẻ xa lạ với mình, bình sinh không thọ một cái ơn nho nhỏ.

Có kỳ lạ không chứ? Vậy mà Lý Ngọc Hàm hy vọng! Hắn hy vọng, nhưng Tiểu Phi lại thản nhiên, như không nghĩ là mình nên chết, như còn thích sống và sống lâu.

Lý Ngọc Hàm càng khẩn trưởng, đệm luôn:

-Hai! Tiểu Phi cười nhẹ.

Lý Ngọc Hàm không thể nhìn nụ cười đó được, không nhìn chàng thì hắn nhìn sang bọn Hồ Thiết Hoa, Tô Dung Dung.

Hắn cũng biết, chẳng bao giờ những người này lại khuyên Tiểu Phi chết, song hắn hy vọng họ khuyên chàng.

Hắn vô lý đến thế là cùng.

Rồi, hắn đếm tiếp:

-Ba! Bỗng Tiểu Phi cười hì hì:

-Bây giờ, ta minh bạch một điều! Bởi quá khẩn trương, Lý Ngọc Hàm mất đi phần nào tự chủ, buột miệng hỏi:

điều gì?

Tiểu Phi đáp:

-Bọn đệ tử trong Ưng Thuý sơn trang chẳng khi nào làm điều bại hoại. Bởi họ chẳng biết cách thức làm điều bại hoại, cho đến việc doa. người khiếp sợ, họ cũng chẳng biết nốt! Chàng lại cười, rồi tiếp:

-Nếu ngươi muốn thiên hạ sợ ngươi, thì trước hết ngươi đừng sợ hãi. Chưa doa. thiên hạ mà ngươi sợ thiên hạ trước rồi, thì còn mong dọa ai nữa? Còn ai sợ ngươi chứ?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đúng! Cái đạo lý đúng quá. Phàm một tên hề, chuyên môn chọc cười thiên ha, chưa chọc ai cười, tự mình cười trước thì còn ai cười theo? Một tên hề bật cười trước khi chọc cười, là hắn chẳng có kỹ thuật chọc cười, hắn là một kẻ tầm thường! Lý Ngọc Hàm sôi giận:

-Các ngươi tưởng… Tiểu Phi không để cho hắn nói, chặn lời liền:

-Cái bọn đệ tử vọng tộc như ngươi, còn có một tật rất lớn.

Lý Ngọc Hàm quyên hẳn tự chủ, suýt buột miệng hỏi tật gì, song hắn không hỏi, hắn cao giọng đếm:

-Bốn! Tiểu Phi thản nhiên mặc hắn đếm, dù hắn đếm đến bốn rồi. Chàng tiếp nốt câu chuyện:

-Cái tật lớn của các ngươi là khinh thường mọi diễn biến ngoài đời, không lưu ý đến sinh hoa. của giang hồ, nên không lịch duyệt cho rõ. Các ngươi không bao giờ tranh chấp với khách giang hồ, cho nên chẳng cần hiểu sâu rộng về họ, do đó ngươi kém kinh nghiệm một cách đáng thương! Bởi kém kinh nghiệm, bởi tự tôn tự đại, nên khinh thường mọi người, cho rằng chẳng ai bằng mình, và đương nhiên là phần cảnh giác bị bỏ quên một cách đáng trách.

Bỗng chàng đưa tay chỉ chiếc hộp Bạo Vũ Lê Hoa Đinh trong tay Lý Ngọc Hàm hỏi:

-Ngươi có kiểm tra chiếc hộp chưa?

Chàng mỉm cười tiếp:

-Chiếc hộp là lá bùa hộ mạng của vợ chồng ngươi, giả như nó trục trặc một bộ phận nào đó, thì các ngươi phải làm sao?

Chàng không để Lý Ngọc Hàm nói gì, tiếp luôn:

-Giả như đó là một chiếc hộp không thì sao?

Lý Ngọc Hàm có cảm tưởng là bị một ngọn roi quất mạnh vào mình.

Hắn rung rung giọng thốt:

-Bạo Vũ Lê Hoa Đinh từ lâu không hề vô hiệu… Tiểu Phi ung dung tiếp:

-Trên thế gian này, chẳng có việc gì toàn thiện toàn mỹ. Thì chiếc hộp đó tránh sao khỏi được một trục trặc bất ngờ, không kể là có trục trặc do ngươi muốn.

Chẳng hạn sét rỉ cơ quan, sâu bọ lấp bít các lỗ, ngăn trở mũi đinh bay ra?

Lý Ngọc Hàm xuất hạt ướt mình.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Huống chi, dù cơ quan của chiếc hộp còn phát động tốt đẹp, kể ra cũng vô ích.

Trong đêm qua, để đối phó với vợ chồng Thiên La Địa Võng, ta đã bấm nút cơ quan, bắn đi tất cả số đinh rồi! Lý Ngọc Hàm bật cười cuồng dại.

Cười một lúc, hắn thốt:

-Ngươi đừng tưởng ta là một trẻ nít năm ba tuổi mà lầm! Ngươi cho rằng ta khiếp đảm với mấy lời bịa đặt cốt hăm doa. của ngươi à? Cho ngươi biết, chẳng bao giờ ta tin ngươi đâu! Hắn nói với vẻ cương quyết nhưng tinh thần đã bắt đầu dao động rồi.

Bởi con người thật sự không tin, chẳng ai cười cuồng dại, nếu muốn cười thì bất quá là cười mà thôi! Cười cuồng dại là để che đậy trạng thái tâm tư cuồng loạn, cười để mong lắng dịu dao động nội tâm.

Tiểu Phi thản nhiên:

-Ngươi không tin? Cứ kiểm soát lại xem! Lý Ngọc Hàm hét lên:

-Ta không cần kiểm soát! Không cần! Hắn nói không cần, song hắn lại nhìn xuống chiếc hộp. Và bàn tay hắn xoa xoa, bóp bóp chiếc hộp.

Thực ra, hộp không hay hộp có đinh, hắn nào biết được? Cho nên thần kinh hắn căng thẳng cực độ. Hắn không kềm hãm nổi sự khẩn trương nơi hắn! Đủ rồi! Chỉ cần hắn nhìn xuống chiếc hộp thôi! Chỉ cần một giây đó thôi, nhanh hơn một tia chớp, Tiểu Phi như mũi tên rời giây cung, vọt đến hắn liền.

Lý Ngọc Hàm vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Song hắn làm sao tránh né kịp?

Phải nhìn nhận phản ứng của hắn cũng nhanh, động tác của hắn nhanh không kém Tiểu Phi. Tuy nhiên, hắn có nhanh cũng chẳng ích gì. Bởi, Tiểu Phi đã nâng cánh tay cầm hộp của hắn lên cao. Và chẳng rõ hắn hay Tiểu Phi bấm nút cơ quan.

Một tiếng vù vang lên, tất cả Bạo Vũ Lê Hoa Đinh bay ra. Hai mươi bảy mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh bắn lên nóc nhà.

Tất cả đều cắm sâu vào đá! Khí lực của Lý Ngọc Hàm như rời thân xác hắn, bay theo các mũi đinh.

Một tiếng coong vang lên, chiếc hộp không rơi xuống nền.

Tiếp theo đó là sự im lặng hoàn toàn. Sự im lặng của cái chết Tay tả của Tiểu Phi nâng bổng cánh tay hữu của Lý Ngọc Hàm, cánh tay hữu của chàng ấn vào mạn sườn bên tả của hắn.

Cái xác của hắn đứng đó, song hồn đã phiêu phưởng ở tận đâu đâu.

Hắn giương mắt lên trần nhà, nơi đó, hai mươi bảy mũi Bạo Vũ Lê Hoa Đinh cắm phập sâu vào! Hắn không nhìn Tiểu Phi dù Tiểu Phi có thể xuất thủ bất ngờ hạ sát hắn. Hắn không nhìn ai bởi hắn tiếc mấy mũi đinh cứu mạng vợ hắn.

Bây giờ, đinh đã mất, sự việc bất thành, chẳng vợ hắn chết, hắn chết! Hắn khóc.

Liễu Vô My bước tới, vừa được một bước, chẳng hiểu nghĩ sao nàng dừng chân lại.

Nàng nhìn Tiểu Phi, không khóc như Lý Ngọc Hàm, song ánh mắt nàng còn buồn hơn khóc.

Nàng không oán hận ai cả, nàng thương thân, xót phận thôi.

Tiểu Phi thành công đáng lẽ Hồ Thiết Hoa, Tô Dung Dung và các nàng kia mừng, song chẳng ai reo hò, thậm chí chẳng ai thở phào và nói tiếng nào.

Họ bị kích động vì tình cảnh quá thê thảm của vợ chồng Lý Ngọc Hàm và Liễu Vô My.

Tống Điềm Nhi vụt rơi lệ.

Nữ nhân dễ khóc, hận cũng khóc, buồn cũng khóc, cảm động cũng khóc. Bất cứ lúc nào họ cũng khóc được.

Cho nên trước cảnh khổ của người, họ rơi lệ là lẽ đương nhiên.

Rồi Lý Hồng Tụ, Tô Dung Dung, Hắc Trân Châu cũng khóc.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nữ nhân! Nữ nhân! Họ là cái gì khó hiểu nhất trên đời! Tiểu Phi cười khẽ:

-Họ khóc làm cho ta tưởng lã đáng lẽ ta nên chết! Ta không nên sống chút nào! Bỗng Lý Hồng Tụ hỏi:

-Lưu huynh định xử trí như thế nào?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Họ bày mưu toan giết ngu huynh! Lý Hồng Tụ thốt gấp:

-Nhưng từ đây về sau, nhất định họ không còn mưu toan hãm hại Lưu huynh nữa! Tô Dung Dung dịu giọng:

-Vừa rồi, họ có nói họ sẽ tìm một nơi nào đó vắng bóng người, sống nốt những ngày còn lại. Lưu huynh nên để họ được toại nguyện! Hắc Trân Châu đồng ý ngay:

-Phải đấy! Nên tha cho họ! Tiểu Phi quay qua Hồ Thiết Hoa:

-Ngươi?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

-Không thể để… Tống Điềm Nhi dậm chân:

-Tại sao không thể để… Lý Hồng Tụ chặn lời:

-Sao ngươi ác độc thế?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nào tại hạ có muốn giết họ đâu? Tại hạ nghĩ không thể để cho họ ra đi như vậy.

Bởi để cho họ đi, có khác nào chúng ta giết họ? Liễu Vô My chỉ còn một tháng đời mà nàng chết thì Lý Ngọc Hàm cũng chết luôn! Như vậy có phải là mình giết họ chăng?

Bọn Tô Dung Dung giật mình.

Lý Hồng Tụ nóng nảy:

-Ngươi… chẳng lẽ ngươi muốn cứu họ?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài:

-Nếu họ giết Lưu Hương, họ sẽ là kẻ thù của tại hạ. Nhưng họ chưa giết Lưu Hương thì họ chưa là kẻ thù. Huống chi họ có ơn cứu mạng với tại hạ. Họ chẳng những là bằng hữu mà còn là ân nhân của tại hạ! Đoạn, y cao giọng tiếp:

-Hồ Thiết Hoa khi nào chịu lấy mắt nhìn ân nhân chết?

Tống Điềm Nhi vụt chồm tới ôm chầm lấy y:

-Ngươi tốt quá! Nàng cười âu yếm.

Hồ Thiết Hoa rên rỉ:

-Buông tại hạ ra. Cô nương ôm như thế, tại hạ mềm lòng thì nguy mất! Tống Điềm Nhi đỏ mặt, buông tay ra.

Hồ Thiết hoa bật cười ha hả, nhìn sang vợ chồng Lý Ngọc Hàm thốt:

-Các ngươi cứ nói cho ta biết người có thể cứu ngươi đó là ai. Chúng ta sẽ giúp các ngươi, bắt buộc người đó trao giải dược! Nhất định là y phải bằng lòng, trừ ra y không muốn sống! Liễu Vô My nhìn Lý Ngọc Hàm. Cả hai không đáp.

Tô Dung Dung dịu giọng:

-Các ngươi cứ cho biết. Họ sẽ có phương pháp lấy giải dược cho các ngươi.

Lý Hồng Tụ bước tới nắm tay Liễu Vô My, giục:

- Dù khó khăn đến đâu, Lưu Hương cũng thành công. Hãy cho họ biết đi! Liễu Vô My bật khóc:

-Các vị tốt quá! Hảo ý của các vị, trong kiếp này, tôi làm sao báo đáp được?… Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Phu nhân cứ nói ra, thế tức là báo đáp đó! Họ bắt đầu đổi lối xưng hô.

Liễu Vô My bất chợt rút tay lại, lắc đầu:

-Tôi không thể nói! Lý Hồng Tụ trố mắt:

-Tại sao?

Liễu Vô My rơi lệ:

-Chỉ vì… tôi có nói ra cũng cầm như vô ích. Trái lại, còn hãm hại các vị. Bây giờ… bây giờ tôi thực không có lòng nào hãm hại các vị! Lý Hồng Tụ cau mày:

-Phu nhân sợ họ đến đó, rồi người ấy giết họ.

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Phu nhân khinh người quá chừng! Tống Điềm Nhi dậm chân:

-Cho đến bây giờ phu nhân cũng chưa tin tưởng tài năng của họ nữa hay sao?

Liễu Vô My nhếch nụ cười thảm:

-Nếu còn một ai đoạt giải dược trên tay người đó, tôi còn mưu toan sát hại Lưu huynh làm gì? Tôi đã mời Soái Nhất Phàm, Tiêu Ngọc Kiếm, Thiên La, Địa Võng, và các vị kia cũng đến, vây hãm Lưu huynh, tự nhiên tôi cũng có thể nhờ các vị đó đến tìm người ấy, làm áp lực. Nhưng tôi không thể làm như vậy, các vị đủ biết tại sao… Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Các vị tiền bối đó hiệp sức lại không thắng nổi y?

Liễu Vô My lắc đầu:

đến đó bao nhiêu người là chết bấy nhiêu người! Đừng ai mong sống sót trở về! Trên thế gian này, không ai thắng nổi y. Y là con người bất khả xâm phạm! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

-Phu nhân cho rằng Soái Nhất Phàm, Tiêu Ngọc Kiếm, và các vị tiền bối kia cũng không thắng nổi y?

Liễu Vô My gật đầu:

-Chắc như vậy! Hồ Thiết Hoa giật mình, trầm ngâm một lúc, sau cùng lẩm nhẩm:

-Trên đời này, làm gì có người nào như vậy? Khó tin quá!

82. Chương 82: Tiên Cảnh Và Địa Ngục

Bỗng Tiểu Phi thở dài:

-Tẩu phu nhân không nói, tại hạ cũng đoán ra rồi! Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Ai? Ai?

Tiểu Phi buông gọn:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Hồ Thiết Hoa chết sắc ngay. Đôi mắt của y cũng mất ánh sáng luôn.

Tất cả mọi người đều chết sắc.

Tại Trung Nguyên, còn ai không biết nhân vật đó? Và không một ai dám nói đến danh hiệu, không một ai thích nghe danh hiệu bà.

Tất cả hào kiệt võ lâm, xem cái danh hiệu đó là một điềm bất thường.. Nghe đến, hoặc nói đến là y như có sự bất thường xảy đến tiếp theo đó.

Tuy nhiên, Hắc Trân Châu sinh trưởng tại sa mạc, không từng nghe danh hiệu đó, hoặc giả chỉ nghe phớt qua thôi.

Nàng động tính hiếu kỳ hỏi:

-Thuỷ Mẫu Âm Cơ? Ai? Chừng như tôi có nghe ai đã đề cập đến nhân vật đó thì phải! Hồ Thiết Hoa đáp:

-Là Thần Thuỷ Nương Nương, là cung chủ Thần Thuỷ Cung! Hắc Trân Châu vụt biến sắc! Thì ra, gàng chỉ biết cái tên Thần Thuỷ Nương Nương, Thần Thuỷ Cung chủ chứ nàng không hiểu cái hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Tiểu Phi nhìn Liễu Vô My hỏi:

-Tại hạ đoán có đúng không, tẩu phu nhân?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc lâu rồi gật đầu, rồi thở dài buông nhẹ:

đúng! Hắc Trân Châu thốt:

-Tôi chỉ nghe đến Thần Thuỷ Cung chủ, chứ chưa từng nghe danh hiệu Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Ngờ đâu, hai danh hiệu nhưng một người. Tôi tuy ít có dịp vào Trung Nguyên, song vẫn nghe khách giang hồ kháo chuyện với nhau rất nhiều về Thần Thuỷ Cung chủ. Bà ấy là đệ nhất quái nhân trong võ lâm. Tính khí của Thạch Quan Âm tương tự với bà. Bình sinh, rất hận nam nhân, vô luận là nam nhân nào, có đắc tội hay không đắc tội với bà. Nếu bà thấy rồi, là nam nhân đó cầm như tàn kiếp.

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi:

-Cô nương lầm rồi. Tính khí của hai người đó hoàn toàn khác hẳn nhau. Thạch Quan Âm chẳng những không hận nam nhân, trái lại ham thích nam nhân là khác.

Nhất là nam nhân nào có một vẻ đẹp, một thôi cũng đủ làm cho bà ham thích, chứ chẳng cần gì là một mỹ nam tử hoàn toàn. Chỉ vì sở thích của ba, nên bà luôn thay cũ đổi mới… Liễu Vô My thở dài:

-Nhưng, Thuỷ Mẫu Âm Cơ thì hận nam nhân thật sự. Cứ theo sự hiểu biết của tôi, thì chẳng có một nam nhân nào tiếp cận bà. Trong Thần Thuỷ Cung, tuyệt đối không có bóng nam nhân! Con người do vui buồn mừng giận bất thường, lại hận nam nhân, song thực ra cũng chẳng phải là một phần tử bại hoại. Bà không như Thạch Quan Âm, tìm thiên hạ mà hãm hại.

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Đừng ai đến quấy nhiễu bà, chẳng bao giờ bà vô lý sinh sự với ai! Hắc Trân Châu hỏi:

-Thế tại sao bà ta muốn giết Lưu huynh. Chẳng lẽ Lưu huynh có đắc tội gì với bà ta?

Tiểu Phi gật đầu, cười khổ:

-Chính tại hạ chạm đến bà! Liễu Vô My tắc lưỡi:

-Các người có cừu hận gì với nhau, tôi không thể rõ được bởi tôi đâu dám hỏi bà?

Tiểu Phi thở dài:

độ ba bốn tháng trước, trong Thần Thuỷ Cung có xảy ra một vụ trộm. Kẻ trộm lấy mất một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ. Người trong cung nghi ngờ chính tại hạ lấy trộm.

Liễu Vô My cau mày:

-Nhưng có phải là Lưu huynh lấy không?

Tiểu Phi cười khổ:

-Tại hạ lấy vật đó làm gì? Tự nhiên là họ nghi oan! Hồ Thiết Hoa thốt:

-Ta tin rằng ngươi không lấy trộm vật đó. Bởi, nó là Thiên Nhất Thần Thuỷ! Chứ nếu nó là Thiên Nhất Thần Tửu, thì còn có thể nghi ngờ người được. Lấy thần tửu, mình còn uống được, chứ lấy thần thuỷ để làm gì chứ?

Tống Điềm Nhi bật cười khanh khách:

-Nước, không có chỗ dùng, rượu thì có người thích, còn dấm? Hẳn cũng có người thích dấm chua chứ? Các vị không biết ai thích thôi chỉ cho mà biết! Giả như Thần Thuỷ Cung mất dấm, thì cũng có thể nghi ngờ Lưu huynh được, bởi biết đâu Lưu huynh chẳng lấy dấm, để tặng một người?

Lý Hồng Tụ trừng mắt sáng rực nhìn Tống Điềm Nhi. Nàng nghiến răng, gằn giọng:

-Tiểu quỷ ám chỉ ai? Chính ngươi là một hũ dấm thì có! Họ từng sống chung nhau quá lâu, đồng vui buồn, họ đùa nhau rất cởi mở, chẳng cần dè dặt, chẳng sợ giận hờn.

Nhưng câu chuyện đùa của họ thật vui, Tiểu Phi hiện tại không cười nổi.

Chàng cau mày thốt:

-Tại hạ bình sinh chưa hề trông thấy Thiên Nhất Thần Thuỷ đến một lần! Thì làm gì biết vật đó có công dụng như thế nào, hình thể, màu sắc, hương vị ra sao mà lấy, lấy để làm gì? Nhưng người trong Thần Thuỷ Cung không chịu tin tại hạ, bắt buộc tạ hạ phải trao trả trong vòng một tháng. Nếu tại hạ thực sự không lấy trộm thì tại hạ cũng phải tìm cho ra kẻ trộm, giải trao cho Thuỷ Mẫu Âm Cơ trị tội.

Bằng không, họ chỉ biết có việc nhằm vào tại hạ làm đích.

Liễu Vô My hỏi:

-Lưu huynh đã tìm ra kẻ trộm chưa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Tìm được chứ, song sau đó, nhiều công việc xảy đến dồn dập, tại hạ bận thu xếp, thành quên mất hạn nên chưa liên lạc trở lại với Thần Thuỷ Cung.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Ngươi thật đáng trách! Một nam nhân có giáo dục khi nào quên được lời giao ước với nữ nhân? Người ta có gây phiền luỵ cho ngươi kể cũng hợp lý lắm! Lý Hồng Tụ biện hộ cho Tiểu Phi:

đáng lý ra, Lưu huynh không nên ước định gì với họ, bởi Lưu huynh chẳng biết rõ sự tình thế nào, và sự tình không liên quan mấy với Lưu huynh. Song thiếu nữ tìm đến thương lượng về việc đó, có đôi mắt quá đẹp, Lưu huynh mê mẩn tâm thần vì đôi mắt đó nên hứa liền. Giờ đây, Thần Thuỷ Cung… Tống Điềm Nhi bật cười hắc hắc:

-Bọn người trong Thần Thuỷ Cung nào đáng sợ! Họ có nước thần, chúng ta có dấm thần, dấm bao giờ cũng lợi hại hơn nước chứ.

Biện hộ cho Tiểu Phi, lời nói hơi chua một chút, Lý Hồng Tụ bị Tống Điềm Nhi với cái hở đó, buông đòn ngay.

Thực ra, Lý Hồng Tụ và Tống Điềm Nhi cũng biết đùa trong lúc này, là không hợp cảnh. Bất quá cả hai thấy nơi đây, nước mắt đã chảy quá nhiều, cả hai muốn mượn lối pha trò, cốt ngăn chặn dòng lệ thảm của mọi người.

Bởi khóc làm gì nữa? Khóc không giải quyết được gì mà còn làm con người thêm yếu hèn.

Thà cười lên, cười cho mọi người quên khổ tạm thời phôi pha để lấy lại tinh thần.

Nhưng tếng cười lắm lúc làm cho người nghe thêm đau khổ hơn.

Đối với một người đau khổ, tiếng cười là mỉa mai, là thách thức, bởi tiếng cười là ngôn ngữ của hạnh phúc, mình đâu khổ trong khi người ta hạnh phúc thì còn gì chua xót cho số phận hơn?

Tiếng cười của Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ có cái phản tác dụng là Liễu Vô My nhận ra đời nàng kết thành toàn bằng những bất hạnh.

Thay vì khuây khỏa, nàng càng ảm đạm thê thảm hơn, rồi Lý Ngọc Hàm thương cảm cho vợ cũng đau buồn hơn trước.

Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ ngưng ngay trò đùa, trách cho mình quá trơ trẽn.

Đến lúc đó, Liễu Vô My mới nhớ ra họ còn ở trong nhà giam, nên vội ấn tay vào nút cơ quan, mở cửa sau… Đoạn nàng sụp lạy Tiểu Phi, thốt quá xúc động:

-Vợ chồng tôi vô cùng cảm kích Lưu huynh, được Lưu huynh dành cho một đối xử như vậy, kể ra mình thọ hưởng cũng quá phận rồi, dám đâu đòi hỏi Lưu huynh hơn nữa? Mong rằng từ nay… Tiểu Phi chặn lời:

-Tẩu phu nhân bất tất phải nói rằng tại hạ mạo hiểm cứu tẩu phu nhân! Bởi đến Thần Thuỷ Cung là sự bắt buộc, tại hạ không đi không được! Liễu Vô My thở dài:

địa phương đó, Lưu huynh không nên đến là hơn! Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ:

-Tại sao tại hạ không nên đến chứ? Nếu tại hạ không đến đó một lần thì tại hạ còn gặp nhiều phiền phức lắm! Thà đến đó, dù biết hiểm nguy cũng đến để dứt khoát một sự treo đọng chẳng khác nào một chiếc thòng lọng quanh cổ. Âm Cơ Thuỷ Mẫu có thể bảo tẩu phu nhân giết tại hạ, bà ta cũng có thể bảo nhiều người khác làm việc đó tiếp tục như thường. Nếu tẩu phu nhân thất bại, nếu tại hạ còn sống mãi.

Chàng kết luận:

-Như vậy, tại hạ phải đề phòng suốt đời! Thử hỏi ai sống trong nơm nớp lo sợ, ngày nào cũng như ngày nào thì còn thú vị gì?

Hồ Thiết Hoa tán đồng ngay:

-Phải đó! Ngươi đã thất ước, tự nhiên đến hội kiến với người, giải thích minh bạch. Ta nghĩ chẳng lẽ Thuỷ Mẫu Âm Cơ không phải là ngươi không biết nghe đạo lý?

Liễu Vô My thở dài:

-Hồ huynh cho rằng bà ấy chấp nhận giảng lý?

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

-Nếu bà ta ngoan cố, thì mình dùng biện pháp mạnh, sợ gì? Biết rằng mình vào hang cọp, Hồ Thiết Hoa này càng thích thú chứ sao?

Tô Dung Dung bỗng thốt:

-Thăm Thần Thuỷ Cung, bất quá chỉ là một cơ sở của con người, nào phải rừng đao, núi kiếm, nào phải hang cọp, hàm rồng? Nếu tôi không lầm, nơi đó đúng là tiên cảnh! Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Bởi Tô muội có đến đó một lần, nên không tưởng là một nơi đáng sợ! Tô Dung Dung điềm nhiên:

-Theo tôi nghĩ thì địa phương đó chẳng có gì đáng sợ! Tiểu Phi cau mày:

-A?

Tô Dung Dung tiếp:

-Lưu huynh có nghe thiên hạ thường nói đến một địa phương có tên là Đào Nguyên chứ? Thần Thuỷ Cung là một Đào Nguyên đó! Lưu huynh cứ tưởng tượng ra, tất hiểu nơi đó đẹp như thế nào. Đúng là một tiên cảnh đó, Lưu huynh! Không ai ngờ nơi đó lại có một nhân vật võ lâm ẩn cư! Nàng dừng lại một chút, đoạn tiếp:

-Ngồi thuyền nhỏ, ngược dòng suối, nhìn hoa bên kia bờ, lòng lâng lâng, hồn phiêu phưởng theo gió ru... Đẹp biết bao! Nàng mơ màng, như để trở lại cảnh đẹp của Thần Thuỷ Cung, một khung cảnh đã làm nàng ngây ngất say sưa một lúc, và đến này, còn dư vị trong tâm hồn... Lý Hồng Tụ tặc lưỡi:

-Nếu biết sớm đến đó là một tiên cảnh thì tôi đã cùng đến với Tô tỷ tỷ rồi! Liễu Vô My vụt hỏi:

-Làm sao cô nương biết được con suối đó là trục giao thông của Thần Thuỷ Cung?

Tô Dung Dung đáp:

-Tôi có người cô, đệ tử của Thần Thuỷ Cung. Bà ấy cho biết muốn vào cung, phải do con đường đó. Tự nhiên, bà cũng phải dặn dò tôi, đừng bao giờ tiết lộ với ai điều đó.

Tống Điềm Nhi chớp mắt:

-Có phải là người cô của Tô tỷ tỷ ở trong một ngôi nhà giữa vùng rừng rậm chăng?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Mãi về sau, tôi mới biết những ngôi nhà đó là khu cơ sở Thần Thuỷ Cung, dành cho môn hạ. Con người có sở thích riêng biệt, nên họ kiến tạo nhà cửa bất động! Cho nên tôi biết, Thuỷ Mẫu Âm Cơ dành cho các môn đệ trọn vẹn tự do, bất quá bà đòi hỏi nơi họ sự trung thành thôi! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Thế thì bà ấy đối với môn đồ quá dễ dãi, không như Thạch Quan Âm.

Tô Dung Dung cũng thở dài:

-Rất tiếc, đến đó rồi, tôi không được đi đâu xa, chỉ quanh quẩn nơi vuông nhà của cô tôi. Bà cảnh cáo cho tôi biết nếu đi loạn khắp nơi là mang tai hoạ! Tiểu Phi hỏi:

-Tai hoa. như thế nào?

Tô Dung Dung tiếp:

-Bà chẳng nói làm sao cho tôi biết. Bà chỉ quản thúc tôi trong nhà bà, không cho tôi tiếp xúc với ai khác. Đến Cung Nam Yên cô nương, tôi cũng chẳng gặp mặt.

Tiểu Phi cau mày:

-Như vậy là Tô muội không thấy mặt luôn cả Thuỷ Mẫu Âm Cơ?

Tô Dung Dung lắc đầu:

đương nhiên! Tiểu Phi lại hỏi:

-Nhưng Tô muội cũng biết đại khái bà ở phía nào chứ?

Tô Dung Dung lại lắc đầu:

-Không biết nốt! Nàng thở dài, tiếp:

-Tôi tha thiết muốn gặp vị dị nhân trong võ lâm đó, nhưng cô tôi luôn luôn cảnh cáo tôi không nên gặp bà ấy. Tôi biết bà ấy đang ở trong cảnh một sơn cốc, chừng như đối diện với ngôi nhà của cô tôi. Bà ta có một cái am nhỏ, dựa bên khu đất trồng toàn bằng cây đào! Tiểu Phi trố mắt:

-Am? Thế ra, Thần Thuỷ Cung là nơi tu đạo của các ni cô?

Tô Dung Dung đáp:

-Nghe nói Thuỷ Mẫu Âm Cơ là một vị cư sĩ có tâm đạo rất chân thanh. Điều đó có lẽ là đúng bởi có lần bà ta cho phép Diệu Tăng vào Hoa Đảo sơn cốc giảng phật kinh.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nếu vậy, chắc chắn bà ở trong am đó! Tô Dung Dung lại tiếp:

-Theo tôi biết, thì Diệu Tăng Vô Hoa không hề gặp mà Thuỷ Mẫu Âm Cơ. Vào sơn cốc rồi, ngày ngày Diệu Tăng Vô Hoa ngồi trên phiến đá lộ thiên giảng kinh suốt một khắc thời gian. Y biết rõ, mỗi ngày Thuỷ Mẫu Âm Cơ có nghe giảng, song y chẳng làm sao gặp mặt bà.

Tiểu Phi cười khổ:

đúng là một nhân vật thần bí! Thần bí hơn cả sự tưởng tượng của ngu huynh! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ta cứ tưởng Thần Thuỷ Cung là một nơi đáng sợ, ngờ đâu lại là một nơi khả ái như thế?

Liễu Vô My bỗng thốt -Các vị đừng quên, tôi có đến đó ít nhất cũng một lần! Hòo Thiết Hoa gật dầu:

-Việc đó đã hẳn rồi! Liễu Vô My tiếp:

-Có đến, tất có biết! Theo tôi biết, Thần Thuỷ Cung không ở tại địa phương do Tô cô nương vừa tả đó.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-A? Vậy ra sự hiểu biết của tẩu phu nhân khác biệt với sự diễn tả của Tô cô nương?

Liễu Vô My gật đầu:

-Khác biệt nhiều! Nàng gằn từng tiếng, tiếp:

-Tô cô nương gặp một tiên cảnh, còn tôi, gặp một địa ngục! Có thể hai nơi cũng là Thần Thuỷ Cung, song một Thần Thuỷ Cung có hai mặt. Mỗi người thấy một mặt! Tất cả sững sờ.

Liễu Vô My tiếp:

-Tôi không có người cô chỉ điểm cho đường đi, cho nên tôi phải phí lắm công phu tìm kiếm. Và cứ theo sự dò xét của tôi, thì muốn vào Thần Thuỷ Cung này, tất phải đi ngang qua Bồ Đề am.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Bồ Đề am và Thần Thuỷ Cung liên quan mật thiết như vậy, hẳn phải là một địa phương hữu danh chứ? Thế tại sao tại hạ không nghe ai nói đến địa phương đó?

Liễu Vô My tiếp:

-Bồ Đề am, bất quá chỉ là một toà miếu nhỏ, hoang tàn, trông am chỉ có một ni cô mà ni cô lại quá già, trên bảy tám mươi tuổi. Hơn nữa, chừng như lão ni vừa câm vừa điếc.

Nàng cười khổ tiếp luôn:

-Tuy nhiên, vô luận là ai, muốn vào Thần Thuỷ Cung, phải bày tỏ nguyên nhân với lão ni vừa câm vừa điếc đó. Tạo được sự thông cảm với một người như vậy, nghĩ ra còn khó hơn tìm đường lên trời! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

-Trời! Thế thì làm sao?

Liễu Vô My tiếp:

-Bà không hiểu, tự nhiên bà không chấp nhận cho ai vào. Bà không bằng lòng, đừng ai mong giảng lý, van lơn cầu khẩn bà. Bởi bà điếc còn nghe gì, huống chi một kẻ điếc lại chẳng muốn nghe, chẳng muốn hiểu. Nhưng mãi đến sau này, tôi mới hiểu, khi nào bà từ chối đưa ai vào, thì bà câm bà điếc. Còn như bà chấp nhận với, ai nói gì bà cũng nghe lọt. Tôi mới thức ngộ ra bà giả câm, giả điếc, có điều bà giả khéo quá, có thể cho bà là tay vô song về thuật giả câm và điếc.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Các bậc dị nhân, phải có nảy sinh nhiều điều quái dị! Liễu Vô My tiếp:

-Tôi đến nơi rồi, đem sự việc trình bày với bà. Bà trầm ngâm một lúc, bỗng rót một chén trà, bảo tôi uống.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Thế phu nhân có uống hay không?

Liễu Vô My thở dài:

-Làm sao tôi không uống được?

Nàng cười than, tiếp luôn:

-Tôi cũng biết rõ chén trà đó không phải dễ uống, nó có chứa một sự bí hiểm gì, song trong lúc mình cầu khẩn người ta, làm sao mình dám để lộ nghi ngờ? Uống xong chén trà, tôi hôn mê liền. Khi tỉnh lại, tôi nhận ra mình bị nhốt trong một chiếc rương. Chiếc rương ướt át, chừng như được chìm sâu trong nước. Tôi cũng ướt át khắp mình.

Lý Ngọc Hàm từ lâu, thẫn thờ một chỗ, đến lúc đó, thở dài mấy tiếng, nhìn người vợ trẻ, ánh mắt ngời niềm âu yếm, có lẫn vẻ xót thương.

Liễu Vô My tiếp:

-Rương không khoá nắp, tôi bò ra ngoài, Tôi phát hiện vô số địa đạo, con đường nào cũng ẩm ướt cả. Không một điểm sáng. Bóng tôi như cô đọng thành tường dày.

Nước đây đây chảy róc rách không ngừng. Tôi cố nghe, song chẳng làm sao nhận định phương hướng của dòng nước… Tiểu Phi thốt:

-Có cái tên Thần Thuỷ, thì cung sở hẳn phải thiết lập tại vùng có nước. Điều đó hiển nhiên rồi! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

-Nếu vậy, những cung sở thiết lập nơi khô ráo, lại chẳng có nước sao? ít nhất cũng có rượu, mà rượu không là nước thì là gì?

Liễu Vô My lại tiếp:

-Bóng tối quá dày, tôi không thấy, cứ mò đi tới. Đi cứ đi chứ nào biết con đường dài hay ngắn và đưa về đâu?

Hồ Thiết Hoa thốt:

-Tuy nhiên, đi trong địa đạo, tẩu phu nhân cũng được vững tâm là chẳng có ai ám toán. Bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ không phải là hạng người chuyên dùng thủ đoạn hèn hạ.

Y thốt câu đó, do thực tâm, song những lời nói của y khích động Liễu Vô My vô cùng, gương mặt trắng nhợt của nàng bỗng đỏ ửng lên. Nàng phải cúi đầu, che giấu bớt vẻ thẹn.

Nàng thuật tiếp:

-Lúc đó, tai và mắt của tôi không còn hiệu dụng nữa. Tôi dùng mũi. Tôi ngửi những mùi khác biệt trong địa đạo.

Tống Điềm Nhi trố mắt:

-Mùi gì?

Liễu Vô My đáp:

-Trước nhất là mùi ẩm ướt. Sau đó là mùi lửa đốt, chừng như có vật gì bị đốt cháy. Rồi đến mùi máu tanh, mùi thép nướng, mùi đất, mùi gỗ… Nàng lộ vẻ kinh hãi, tiếp:

-Trong địa đạo, đành rằng chẳng có ai đến ám toán tôi, mà cũng chẳng có cạm bẫy, song ngửi những mùi đó, tôi suýt điên lên.

Hồ Thiết Hoa kinh dị:

-Những mùi đó, đâu có làm giết người, tại sao tẩu phu nhân lại sợ?

Liễu Vô My thở dài:

-Thoạt đầu, tôi không thấy những mùi đó đáng sợ, bởi có gì đáng cho mình sợ đâu? Nhưng dần dần, tôi sợ, cái sợ đến bất ngờ, nó đến rồi, tôi không làm sao xua đuổi nó được! Nàng rung giọng tiếp:

-Tôi có cảm tưởng là mình đang ở trong một chiếc lò lớn, quanh lò có người đang đốt lửa.

Tống Điềm Nhi co người, núp sát vào Lý Hồng Tụ.

Liễu Vô My tiếp:

-Ngửi mùi máu tanh và mùi thép đốt, tôi cảm thấy tử khí bừng lên, bao bọc quanh mình. Tử khí do xác người bị đốt cháy. Phải có rất nhiều xác chết bị đốt mới tạo được mùi nồng nặc như vậy. Và các xác chết đó, hẳn nằm rải rác trong địa đạo, tuy lửa chưa cháy đến nơi, tôi chùn bước ngay, sợ đạp nhằm những xác chết đó.

Biết đâu trong các tử thi, chẳng có một bằng hữu của mình?

Lý Hồng Tụ rợn người, nép sát qua Tô Dung Dung. Tống Điềm Nhi lập tức nhích theo luôn.

Liễu Vô My tiếp:

đến lúc tôi ngửi mùi bùn, đất, gỗ, thì tôi tưởng mình đã biến thành một tử thi rồi. Và mình bị bỏ vào cỗ quan tài, vùi sâu dưới đất! Rồi nàng thở dài mấy tiếng, dừng lại một chút cho ngực bớt phập phồng, mới tiếp:

-Tôi cứ tưởng, mắt thấy được, tai nghe được mới sợ. Ngờ đâu mắt không thấy, tai không nghe, mũi chỉ ngửi mà vẫn sợ được. Sợ như thường.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Mắt thấy, tai nghe, toàn là sự thực, có sự thực cũng sợ phần nào thôi, bởi việc mình nghe thấy, nhìn thấy có giới hạn. Còn như mũi ngửi thì sự việc do tưởng tượng, mà tưởng tượng thì lại vô cùng. Cho nên sự sợ hãi phải phi thường.

Liễu Vô My gật đầu:

-Lưu huynh nói đúng. Tôi sợ quá, đứng lại đó, bất động. Bởi khí lực còn đâu để điều động đôi chân?

Tống Điềm Nhi ngồi trong lòng Lý Hồng Tụ, rung rung người hỏi:

-Rồi sau đó?

Dù sợ, những người ít tuổi càng sợ càng hiếu kỳ. Cho nên có những trẻ nít quá sợ ma song lại thích nghe kể chuyện ma.

Liễu Vô My thốt:

đúng lúc đó, có tiếng người vang lên trong địa đạo. Thanh âm vô cùng ấm dịu, song tôi lại nghe như tiếng thép mài, toàn thân tôi rợn lạnh.

Tống Điềm Nhi hấp tấp hỏi:

-Thanh âm ấm dịu là của nữ nhân! Nữ nhân đó nói gì?

Liễu Vô My đáp:

-Bà bảo bà đã biết bịnh thế của tôi rồi. Bà biết tôi trúng phải loại độc gì. Nếu muốn bà cứu chữa, tất phải thoa? mãn điều kiện đó.

Nàng buông gọn:

-Bà chính là Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Tiểu Phi mỉm cười:

-Cắt đầu tại hạ, mang đến nạp cho bà?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Tôi có hỏi, trừ việc đó ra, tôi còn có thể làm gì khác hơn cho bà chăng? Nhưng chẳng biết bà có nghe nói hay không, bà im lặng luôn.

83. Chương 83: Tác Phong Tiền Bối

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, đoạn thốt:

-Thế là tẩu phu nhân cũng không thấy mặt Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Liễu Vô My thở dài:

-Bất quá, tôi đoán người phát ra thanh âm đó là ba ta chứ thực sự, tôi nào có thấy ai đâu? Đến cả những môn hạ của bà, tôi cũng không gặp một người nào cả! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Rồi tẩu phu nhân trở về như thế nào?

Liễu Vô My thốt:

-Tôi không còn ý thức thời gian, nên chẳng rõ là mình van cầu được bao lâu, bỗng ngửi phải một mùi gì lạ lắm, mùi này thì thơm, dịu, phảng phất như mùi hoa đồng nội, như sữa mẹ… Ngửi phải mùi đó, bất giác tôi ngủ liền.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Và lúc tỉnh lại, tẩu phu nhân lại thấy mình ở trong am Bồ Đề?

Liễu Vô My gật đầu:

-Phải! Nàng trầm giọng, tiếp:

-Lúc tôi tỉnh lại, y phục đã khô, lão ni ngồi đối diện với tôi, tay cầm chén trà tôi đã uống trước đó. Tôi có cảm tưởng là bà không hề hay biết những gì đã xảy đến cho tôi. Lần này thì bà câm, bà điếc nên tôi không đối thoại với bà được.

Tống Điềm Nhi vẫn còn sợ như thường:

-Phu nhân cho rằng mình nằm mộng?

Liễu Vô My mơ màng:

-Chứ còn gì nữa! Tuy đúng là sự thật, song chính mình là người trong cảnh, cũng chẳng làm sao tin được là sự thật! Lý Hồng Tụ nhếch nụ cười khổ:

-Tôi không còn hứng đến Thần Thuỷ Cung rồi! Tống Điềm Nhi nhìn sang Tô Dung Dung hỏi:

-Thế là nghĩa là sao? Thần Thuỷ Cung thực sự có bộ mặt như thế nào?

Nàng hỏi Tô Dung Dung, song không hy vọng nghe nàng đáp. Bởi nàng biết rõ, Tô Dung Dung không thể đáp được! Mọi người yên lặng một lúc lâu.

Mọi người đều nghĩ về Thần Thuỷ Cung. Một tiên cảnh như Tô Dung Dung đã tả, hay một địa ngục như Liễu Vô My vừa thuật?

Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi lẩm nhẩm:

-Có thể là hai vị đến hai địa phương khác nhau! Liễu Vô My lắc đầu:

-Trên đời này, chỉ có một Thần Thuỷ Cung, làm gì có hai địa phương khác nhau! Tô Dung Dung quả quyết:

-Nơi tôi đến, chắc chắn là Thần Thuỷ Cung! Nàng khẳng định như vậy, như xác nhận là cư sở của nàng, không lầm được.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu nghe ai khác nói, dù nói đúng sự thật, tại hạ nhất định không tin. Nhưng chính hai vị nói ra thì thật là khó nghĩ. Chỉ sợ… Bỗng y dừng lại, trừng mắt nhìn Liễu Vô My, hỏi:

-Tẩu phu nhân đến đó, không gặp một người nào cả, thế làm sao biết được là mình đã đến Thần Thuỷ Cung?

Lý Hồng Tụ à một tiếng:

-Phải đó! Có gì chứng minh lão ni trong Bố Đề am đưa phu nhân đến Thần Thuỷ Cung?

Tô Dung Dung phụ hoạ:

-Ai nói với phu nhân, muốn đến Thần Thuỷ Cung trước hết phải qua ngang Bồ Đề am? Biết đâu người ta không bịa chuyện với một dụng ý nào đó?

Liễu Vô My trố mắt:

-Cô nương cho là tôi mắc lừa?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Có thể như vậy lắm! Rồi nàng kể tiếp:

-Người đó hẳn có cừu hận gì đối với Lưu Hương, cho nên cố ý bịa chuyện, và lão ni tại Bồ Đề am, là một đồng loã của y! Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Hẳn như vậy rồi! Họ làm thế là buộc tẩu phu nhân tìm mọi cách giết Lưu Hương. Thực ra thì họ chẳng đưa tẩu phu nhân đến Thần Thuỷ Cung! Lý Hồng Tụ tiếp:

-Phu nhân uống chén trà xong là mê man liền, họ đưa phu nhân đi đến đâu, lại chẳng được, phu nhân còn biết gì đâu?

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Các vị cũng co lý lắm! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Tự nhiên có có lý rồi! Có thể phu nhân vào một địa động ở ngay dưới Bồ Đề am, và người bảo phu nhân chặt đầu Lưu Hương không ai khác hơn lão ni cô.

Liễu Vô My thở dài:

-Tuy nhiên, vấn đề đã liên quan đến sinh mạng của tôi, lẽ nào tôi khinh thường đến độ ai nói sao, tôi nghe vậy? Hẳn tôi phải suy nghĩ kỹ trước khi hành động chứ?

Người chỉ đường cho tôi, đáng được tin cậy lắm! Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc:

-Tin cậy! Càng tin cậy, càng dễ lầm! Người ta biết là tẩu phu nhân tin cậy, nên mới bịa chuyện chứ. Nếu không, thì bịa làm gì?

Liễu Vô My cúi đầu:

-Nhưng người đó… không hề nói ngoa! Bình sinh không hề man trá với một ai! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

-A? Từ lâu rồi, tại hạ không gặp mẫu người chân thành như vậy! Tại hạ muốn biết người đó quá. Người đó là ai hở tẩu phu nhân?

Liễu Vô My thốt:

-Lão nhân gia là một nhân vật có oai vọng hiển hách trong võ lâm, tên Hoàng Lỗ Trực, ngoại hiệu Quân Tử Kiếm, chắc các vị cũng có nghe nói đến nhân vật đó chứ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y còn nói gì được nữa? Bởi trên thế gian này, nếu có một người không nói ngoa, thì người đó là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực! Lý Hồng Tụ thở dài:

-Tưởng là ai, chứ Hoàng lão kiếm khách nói là phải tin. Lão ấy bình sinh rất thành thực, chẳng những đối với bằng hữu, mà đối với kẻ thù vẫn không một tiếng ngoa! Tống Điềm Nhi vỗ tay:

-Lý cô nương chúng ta lại sắp mở cái tủ kiến văn cho chúng ta thấy cái vốn học thức yên thâm rồi đó! Nàng nói bằng tiếng quan thoại, song giọng nói khó nghe vô cùng, còn sặc mùi Quảng Đông lơ lớ. Tự nhiên, Liễu Vô My chẳng hiểu gì cả! Nàng không hiểu Tống Điềm Nhi nói gì, song nàng hiểu rõ câu nói của Lý Hồng Tụ. Nàng hết sức lấy làm lạ, tự hỏi:

-Xem ra, Lý cô nương còn nhỏ tuổi quá, có lẽ lúc Quân Tử Kiếm Hoàng lão anh hùng xuất thế hành hiệp, thì nàng chưa mở mắt chào đời mà tại sao nàng biết rành về lai lịch và hành vi của vị tiền bối đó?

Nàng lấy làm lạ cũng phải, bởi nàng có ngờ đâu, Lý Hồng Tụ chẳng những biết về một Hoàng Lỗ Trực mà thôi, tất cả những nhân vật cổ kim trong võ lâm, Lý Hồng Tụ đều biết rõ từ những cá tính nhỏ nhặt của họ.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Cô nương nói rằng Hoàng lão kiếm khách không hề nói ngoa cả với kẻ thù, điều đó tại hạ chẳng hiểu nổi! Lý Hồng Tụ mỉm cười:

-Giả như trong lúc giao đấu với kẻ thù, đối phương hỏi lão sử dụng môn công gì, chiêu thức gì, lão nói ngay và nói thực. Theo ngươi, ngươi có thể làm như lão chăng?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ai dại gì cho đối phương biết thực lực mình chứ? Nhưng tại sao lão ấy quá khẳng khái như vậy?

Lý Hồng Tụ điềm nhiên:

đó là cái tính trời sinh, không ai giải thích được. Cũng nhờ cái tính đó mà hào kiệt giang hồ tặng lão danh hiệu Quân Tử Kiếm, và cũng vì cái tính đó, bình sinh lão gặp chẳng biết bao nhiêu hiểm nguy, suýt mất mạng cũng chẳng biết bao nhiêu lần. Chưa giao đấu thực sự mà đối thủ biết rõ ruột gan của mình thì làm sao mà chẳng bại? Luận về tài trong thiên hạ, chẳng có tay kiếm nào sánh được với lão.

Song vì nhược điểm đó, lão phải thất bại lắm lần trong đời! Liễu Vô My tiếp:

-Tuy đó là nhược điểm, song thực ra chính là một ưu điểm, bởi người đương thời ai ai cũng cảm mến lão, cho nên lão có rất nhiều bằng hữu trên giang hồ. Có thể bảo là hầu hết các vị tiền bối đều là bằng hữu của lão. Vì mến trọng lão, lúc giao đấu, rủi lão có sa cơ, chẳng ai nỡ lòng nào đánh lão trọng thương.

Nàng thở dài tiếp luôn:

-Các vị thử nói, một nhân vật như vậy, chỉ đường cho tôi, bảo sao tôi chẳng tin?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Như thế, thì cái nơi tẩu phu nhân đã đến đúng là Thần Thuỷ Cung rồi.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút:

-Rất tiếc là tôi chẳng rõ Hoàng lão anh hùng hiện ở đâu, nếu biết được chắc tôi phải đến xin người chỉ giáo một vài điều.

Tiểu Phi từ lâu để mặc cho mọi người nói chuyện với nhau, không hề chen vào.

Bây giờ, chàng cười nhẹ mấy tiếng, đoạn thốt:

-Tô muội muốn thỉnh giáo lão ấy điều chi, xin cứ nói, rất có thể là Hoàng lão anh hùng vẫn nghe lọt như thường! Tô Dung Dung trừng mắt nhìn chàng:

-Không lẽ lão ấy ở quanh đây? Sát một bên chúng ta?

Tiểu Phi chỉ cười, chứ không nói chi cả.

Từ trên đầu bậc thang, có tiếng đặng hắng vọng xuống.

Mọi người nhìn ra, thấy ba nhân vật tại đó.

Ba người đó, vận áo rộng màu đen, bên hông lủng lẳng một thanh kiếm.

Hồ Thiết Hoa nhận ra chính là những vị vừa rồi có động thủ với Tiểu Phi. Bất quá, bây giờ họ đã vất bỏ vuông sa che mặt, họ có thái độ trầm tịnh vô cùng.

Dĩ nhiên, tướng mạo họ phải khác nhau.

Người đi đầu, mày thanh mắt sáng, mặt tròn, ngày nay tuy tuổi về chiều, song phảng phất cái vẻ mỹ nam tử của thời xa xưa. Trong ánh mắt của lão nhân, niềm phẫn nộ còn vương nhẹ, điều đó chứng tỏ lão có tính khí nóng nảy và cương trực, thấy bất bình là nổi giận ngay. Người đó chính là Ngọc Kiếm Triệu Thạch.

Người thứ hai có tầm vóc cao, thân hình quắc thước, trong cái vẻ nghiêm trang có ẩn ước sắc từ hoà. Hiện tại, đôi mày hơi cau lại, có lẽ lão đang ưu tư về một điều gì.

Người cuối cùng không cao lắm, mà cũng chẳng thấp lắm, dung mạo bình thường, như một người rất thường trong nhân loại.

Chỉ có lão thứ ba này, là không biểu lộ một phong thái của bậc đại kiếm khách.

Lão lạnh lùng quá, lạnh đáng sợ, nên ít người dám tiếp cận lão.

Vợ chồng Lý Ngọc hàm thấy ba lão nhân xuất hiện, vội vàng quỳ xuống, đầu cúi thấp, chẳng dám nhìn ai.

Ba người không nhìn hai vợ chồng đến nửa mắt, chỉ hướng sang Tiểu Phi, vòng tay chào.

Ngọc Kiếm Tiêu Thạch thở dài, cất tiếng trước:

-Lão phu bị tiểu tử lừa dối, suýt làm một điều đại hận, thực vô cùng hổ thẹn với Hương Soái.

Tiểu Phi lập tức nghiêng mình đáp lễ:

-Tiền bối quá lời! Tại hạ là hạng hậu sanh, làm gì dám có ý xem thường các vị mà thầm oán trách?

Lão nhân cao thở ra:

-Bình sinh, lão tự phụ là chẳng bao giờ có hành động phũ phàng đối với bất kỳ ai, song lần này… lần này lại kém sáng suốt, đến nỗi có thái độ hồ đồ, mong Hương Soái bỏ qua cho! Tiểu Phi luôn luôn kêu lên:

-Tại hạ nào dám vô lễ! Tiêu Thạch dậm chân:

-Lão phu không còn dám gặp mặt ai nữa, song nếu bỏ đi như thế này thì còn ra gì nữa? Cho nên, lão phu phải vào đây tạ tội cùng Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa hết sức căm hận họ, song thấy họ bất chấp thân phận trưởng thượng, hạ mình chịu lỗi với Tiểu Phi, y thán phục vô cùng, niềm hận tiêu tan ngay.

Y nghĩ, gặp việc phải, dám làm mạnh, khi hồ đồ, làm quấy, dám nhận sự quấy, không hề ngoan cố ỷ mình là bậc cao quý câu nệ đối xử phũ phàng với lớp hậu sanh, như vậy mới đáng làm gương cho môn hạ, đệ tử.

Tiểu Phi dù sao cũng là kẻ dưới, khi nào lại dám có ý nghĩ gì bất nghĩa đối với hạng người đáng tôn kính, nghe các vị tiền bối nói thế, chàng hết sức áy náy, hấp tấp nghiêng mình thốt:

-Các vị đừng nhắc đến việc đã rồi, thực ra thì chính tại hạ mới là kẻ có tội, vì đã dám ngang nhiên nghinh chiến với các vị.

Để khuất lấp việc đó, chàng hỏi:

-Chẳng hay tình huống hiện tại của Lý lão tiền bối như thế nào?

Tiêu Thạch thở dài:

-Hoàng thiên chưa phụ người ngay, Quan Ngư huynh trong cái hoa. gặp cái phúc, tuy nhiên một người mang bịnh suốt năm dài tháng tận, nào phải một sớm một chiều mà khôi phục nguyên trạng được? Vì quá giận, chân khí xung mạch, giải trừ được bịnh cũ, song do tức giận cực độ làm chấn động toàn thân, thành ra, bịnh cũ được trừ, lại sinh bịnh mới. Bọn lão phu đã hiệp lực tiếp trợ chân khí, song không làm sao chữa trị

ngay cho lành mạnh. Quan Ngư huynh cần phải tĩnh dưỡng trong một thời gian, mới an khang được như ngày nào.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Còn Thiết Sơn đạo trưởng?

Tiêu Thạch trầm buồn gương mặt:

-Thiết Sơn đạo huynh đã cao tuổi rồi, sức chịu đựng không còn kiên cường như thuở thiếu thời, nên thương thế gây ảnh hưởng nặng nề, cũng may trong lúc này lại có mặt lão Lăng Phi Các. Lão ấy là một tay y thuật tinh kỳ, nhờ ảo chiêu diệu nên Thiết Sơn đạo huynh chẳng đến nỗi nào.

Lý Ngọc Hàm đổ lệ như suối tuôn trào, Liễu Vô My khóc đến khản tiếng. Cả hai vập đầu sát nền, rền rĩ:

-Bọn vãn bối đáng chết. Đáng chết trăm ngàn lần! Họ không lên tiếng, còn khi họ lên tiếng rồi, có khác nào họ nhắc khéo các vị tiền bối là có mặt họ tại đây? Người ta đã quên cho họ, sao họ chẳng biết thân, lại còn ra vẻ biết ăn năn, nhận tội? Không nhận tội thì chạy tội được à?

Tiêu Thạch sôi giận, quay qua họ hét lên:

-Các ngươi còn can đảm lỳ mặt tại đây nữa sao? Đến cả bọn ta mà các ngươi vẫn dám lừa được như thường, liệu trên đời này các ngươi còn ngán ai nữa chứ? Thật là các ngươi khinh thường cả gia pháp họ Lý. Ưng Thuý sơn trang vì các ngươi mà mất cái huy hoàng thuở nào. Buồn thay cho tổ tông các ngươi.

Lý Ngọc Hàm ép sát đầu dưới nền, rung rung giọng:

-Vãn bối biết tội mình không thể được ai dung tha mà chính vãn bối cũng không tự tha thứ cho mình được. Vãn bối tự xử lấy mình, mong cầu các vị tha thứ cho nàng, nàng thực ra thì nàng không liên quan gì trong vụ này cả.

Tiêu Thạch nổi giận:

-Nàng không liên quan thì ai liên quan? Chính nàng là đầu mối suy bại của Ưng Thuý sơn trang, ngươi còn muốn cho nàng sống nữa sao? Ngươi còn mặt mũi nào nhìn lại tổ tiên ngươi nơi suối vàng?

Liễu Vô My thốt qua nức nở:

-Phải đó, tiền bối, tội do tôi gây nên, chính tôi là đầu mối sự việc. Chàng chẳng liên quan chi cả, xin các vị tha thứ cho chàng.

Bọn Tô Dung Dung động niềm trắc ẩn, muốn can thiệp xin hộ hai vợ chồng, song chẳng biết phải nói làm sao cho các vị chấp thuận.

Ngờ đâu, lão nhân cao vóc thở dài, dịu giọng thốt:

-Các ngươi không nên quá bi thương. Bọn ta nhận sự uỷ thác của Quan Ngư, đến đây để chiếu gia pháp trị tội các ngươi. Song vừa rồi, bọn ta có nghe các ngươi tỏ bày tâm sự, nghĩ cũng đáng thương tình. Thế nào rồi bọn ta cũng sẽ nói hộ cho các ngươi mấy tiếng trước mặt Quan Ngư.

Tiêu Thạch dậm chân:

-Vừa rồi, lão phu có nói là phải giáo huấn chúng, sao bây giờ huynh đài lại nói với chúng như thế?

Lão nhân cao vóc lại thở dài:

-Xem ra, chúng có vẻ ăn năn hối hận lắm rồi, mình còn dồn chúng làm chi vào tận bước cùng nữa?

Tô Dung Dung và bọn Lý Hồng Tụ cùng nhìn nhau, điểm một nụ cười.

Bây giờ thì cả ha nàng đã biết rõ, lão nhân câo vóc đó chính là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực.

Lão không vì vợ chồng Lý Ngọc Hàm cầu tình trước Lý Quan Ngư sao được?

Bởi, sự việc hôm nay, lão có một phần trách nhiệm kia mà.

Trong ba lão nhân, Tô Dung Dung đã biết hai rồi, Ngọc Kiếm Tiêu Thạch và Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực. Còn lão nhân thứ ba, người có dung mạo rất bình thường kia?

Đừng nói là bọn Tô Dung Dung, đến cả Tiểu Phi cũng chẳng biết lai lịch lão.

Niên kỷ của lão suýt soái với Tiêu Thạch và Hoàn Lỗ Trực, nhưng công lực và kiếm thuật của lão qua cuộc so kiếm vừa rồi, Tiểu Phi biết chắc là vô cùng thâm hậu, tinh kỳ hơn hẳn bọn Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trực.

Hà huống, lão là bằng hữu chí thân của Lý Quan Ngư, đương nhiên lão phải là người có danh lớn trên giang hồ.

Một người có kiếm thuật tuyệt vời, công lực thâm hậu, lại có dung mạo rất bình thường, chẳng biểu lộ một nét đặc biệt nào cả, điều đó phải kể ra lạ lùng nhất.

Tiểu Phi cố moi ký ức, thử đoán người đó là ai, song chàng không làm sao đoán nổi.

Hiện tại, lão quay mình nhìn mông lung, xuất thần, chàng chẳng rõ lão suy nghĩ đến sự việc gì.

Thành thử, Tiểu Phi muốn hỏi mấy câu, song không dám gọi.

Mà Tiêu Thạch và Hoàng Lỗ Trực hoặc vô tình hay cố ý, không chịu giới thiệu lão với Tiểu Phi.

Thấy lão nhân có vẻ thần bí quá, Tiểu Phi động tính hiếu kỳ, và càng làm chàng muốn biết lai lịch của lão.

Chàng toan đánh bài hỏi, hỏi ai cũng được, hoặc Tiêu Thạch, hoặc Hoàng Lỗ Trực, vừa lúc đó, Hoàng Lỗ Trực đưa tay chỉ Tô Dung Dung, hỏi Tiểu Phi:

-Vị cô nương đó… Tô Dung Dung nghiêng mình, đáp thay Tiểu Phi:

-Vãn bối là Tô Dung Dung! Thừa dịp đó, nàng nêu luôn điều làm cho nàng ấm ức:

-Vãn bối có điều này, muốn thỉnh giáo nơi tiền bối! Hoàng Lỗ Trực cười nhẹ:

-Cô nương cứ nói.

Tô Dung Dung trầm ngâm một chút, đoạn cất tiếng:

-Tiền bối biết đích xác Bồ Đề am là nơi tiếp dẫn vào Thần Thuỷ Cung?

Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Phải! Lão lại trầm ngâm một chút, rồi tiếp:

-Lúc Vô My hỏi lão phu, thực tình lão phu chẳng biết nàng muốn đến Thuỷ Thần Cung làm gì. Bất quá, lão phu nghĩ rằng nàng nhỏ tuổi, không khỏi có tính hiếu kỳ, do đó nàng định đến đấy xem cho biết… Tô Dung Dung lại hỏi:

-Tiền bồi có biết lai lịch của vị lão ni tại Bồ Đề am chăng?

Hoàng Lỗ Trực đáp:

-Vì sư thái câm và điếc đó đáng được kể là một kỳ nhân trong thiên hạ. Từ bao lâu nay, chẳng một ai biết được lai lịch của bà, mà chẳng ai nghe bà nói một câu, một tiếng! Tô Dung Dung cau mày:

-Bà thực tàn phế, hay bà giả vờ?

Hoàng Lỗ Trực thở dài:

-Một người giả vờ câm đến mấy mươi năm dài, nghĩ ra hẳn cũng có một niềm thương tâm lớn lắm. Trước mối thương tâm của một người, còn ai kính nể? Cho nên, lão phu trọng niềm đau khổ của bà, không tìm hiểu việc riêng tư của bà, do đó không truy cứu xem thực trạng tàn phế của bà thật hay giả.

Tô Dung Dung trầm gương mặt:

-Tiền bối xử sự thật là đáng kính. Vãn bối hết sức thẹn vì tính tò mò của mình.

Nàng im lặng luôn, chẳng hỏi gì nữa.

Nàng không hỏi Hoàng Lỗ Trực hỏi:

-Không lẽ Tô cô nương chỉ hỏi lão phu một điều quá đơn giản như vậy?

Tô Dung Dung trầm ngâm một lúc, rồi cung kính thốt:

-Còn một điều nữa, tôi muốn thính giảo tiền bối luôn! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Thế tại sao cô nương lại im lặng?

Tô Dung Dung đáp:

-Chỉ vì, tôi sợ tiền bối không chịu nói ra cho người ngoài hiểu biết. Còn như tiền bối chịu nói rồi, nhất định là tiền bối nói đúng sự thật. Cái khó khăn là ở chỗ đó, cho nên tôi đắn đo, do dự, không dám hỏi.

Nghe nàng nói thế, Hồ Thiết Hoa cười thầm.

Y nghĩ:

-Thảo nào Lưu Hương Đạo Soái chẳng sai phái nàng đi do thám tại Thần Thuỷ Cung. Nàng có biệt tài đặt những câu hỏi, cái kỹ thuật đó, trên đời này mấy kẻ có được? Nàng nói rằng chẳng dám hỏi, song có khác nào nàng đã hỏi? Tuy nàng chưa nêu ý kiến, song nàng đã bức đối tượng phải đáp liền, đối tượng khó lòng chối bỏ.

Quả nhiên, Hoàng Lỗ Trực mỉm cười:

-Cô nương hỏi tại sao lão phu biết được điều đó?

Tô Dung Dung chỉ cười không đáp.

Hoàng Lỗ Trực tiếp:

-Sự thực thì việc đó, lão phu nghe người ta nói lại.

Vô tình chung, lão nhìn thoáng quá vị kiếm khách thần bí, rồi lão tiếp luôn:

-Lão phu tin rằng người nói với lão phu việc đó, chẳng hề bịa chuyện, bởi bình sinh, y không giấu diếm lão phu bất cứ một việc gì, cũng như chẳng khi nào y bịa chuyện với lão phu.

Tô Dung Dung chớp mắt:

-Người đó đúng là hồng phấn tri kỷ của tiền bối! Buông câu đó, nàng cố ý nhấn mạnh mấy tiếng hồng phấn tri kỷ, cố lưu ý mọi người.

Hẳn nhiên là không phải tri kỷ trong hạng phấn trắng mặt hồng rồi. Dĩ nhiên, Hoàng Lỗ Trực phải cải chính.

Lão đáp lớn:

-Cô nương đùa đấy thôi, lão phu nào phải là người trong giới tìm hoa mà có tri kỷ thuộc hàng hồng phấn?

Tô Dung Dung sáng mắt:

-Nếu thế thì người đó hẳn là nam nhân:

-Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Phải! Tô Dung Dung truy tiếp:

-Cứ theo tôi biết, thì trong thiên hạ, chẳng một nam nhân nào hiểu được sự bí mật tại Thần Thuỷ Cung. Như vậy, vị nam nhân bằng hữu của tiền bối làm sao thấu đáo sự tình?

Hoàng Lỗ Trực trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khan:

-Nếu cô nương hỏi điều chi thuộc về cá nhân, lão phu thì biết làm sao được, lão phu nói làm vậy. Chứ như về việc này, có liên quan đến người khác, lão phu không dám tự chuyện, xin cô nương thứ cho vậy! Lão lại nhìn thoáng qua vị kiếm khách thần bí kia một lượt nữa, đoạn vòng tay:

-Lão phu đã cạn lời, vậy xin cáo từ tất cả! Tiêu Thạch cau mày, cao giọng:

-Hoàng huynh! Sự tình này, Hoàng huynh không ngó ngàng đến sao?

Hoàng Lỗ Trực đã đến bậc thang rồi, mỉm cười đáp:

-Sự tình thuộc phạm vi phụ tử người ta, ngoại nhân ngó ngàng thế nào được? Dù giờ đây, Quan Ngư huynh còn bịnh, song năm ba hôm nữa, bịnh tình sẽ dứt, chừng đó họ liệu lý với nhau, lão phu cần gì phải gánh vác việc của người ta?

Thốt xong câu nói, Hoàng Lỗ Trực đã đi xa rồi.

Tiêu Thạch dậm chân, bước theo liền.

Nhưng đi được vài bước, lão quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lý Ngọc hàm, thốt:

-ít nhất cũng trong hai hôm, ngươi không nên tìm cách gặp mặt phụ thân ngươi, tránh cho lão ta uất ức trở lại. Đợi khi nào lão qua cơn nguy, sẽ đến gặp lão. Tốt hơn hết, ngươi hãy ly khai nơi này, tạm trong một thời gian, nếu ngươi còn muốn cho phụ thân ngươi sống sót.

Tùng Hạc Lâu là một ngôi tửu quán, quán hữu danh, huống chi mọi người đều đói?

Và Hồ Thiết Hoa tự nhiên buông tình theo rượu, chén đầy uống mãi để bõ nỗi thèm khát.

Vợ chồng Lý Ngọc Hàm dù có vàng đút miệng cũng nuốt không trôi. Cả ai hết sức thẹn hoà mình cùng bọn họ.

Cả hai không muốn theo họ, bởi còn mặt mũi nào đi chung với họ, song Lý Hồng Tụ bảo:

-Hai vị có thể đi nơi khác được chăng? Chúng tôi không biết Bồ Đề am thực sự Ở đâu, đương nhiên hai vị phải dẫn đường chứ? Không lẽ hai vị chẳng muốn giúp đỡ bọn tôi?

Nói như thế, để đặt ra một lý do cho hai vợ chồng Lý Ngọc Hàm đỡ ngượng, chứ thực tình, họ có cần ai dẫn đường? Những người như họ, bình sinh có cần ai dẫn dắt?

Dù lương tâm có thẹn, vợ chồng Lý Ngọc Hàm cũng được an ủi phần nào, vì đi theo họ, là giúp ích cho họ, chứ nào phải tuỳ tiện mà theo, khi cả hai tự thấy mình quá đê hèn đối với những người có tâm hồn cao cả?

Tống Điểm Nhi cũng nói vào, để trấn an Liễu Vô My, bảo rằng đến Thần Thuỷ Cung rồi, nhất định Tiểu Phi cũng lấy được giải dược cho.

Nhưng, người lo lắng nhất trong đoàn chính là Tiểu Phi.

Bởi, đến Thần Thuỷ Cung là một việc khó, lấy được thuốc giải độc còn là một việc khó hơn nhiều.

84. Chương 84: Chiếc Mặt Nạ Da Người

Chàng lo ngại, bởi chàng biết tự lượng sức mình, sức người.

Võ công của Thạch Quan Âm, chàng thử so tài rồi, đúng là cao thâm, siêu việt.

Thạch Quan Âm lại sợ Thuỷ Mẫu Âm Cơ. Như vậy, võ công của Thuỷ Mẫu Âm Cơ phải cao siêu vô tưởng.

Huống chi, Thần Thuỷ Cung là một địa phương thần bí, một nơi thần bí hẳn phải có những nguy hiểm khôn lường chờ đợi người đột nhập.

Chàng lo ngại trong khi mọi người dửng dưng, họ cấu tình nhau, ve vuốt nhau, hơn là đặt vấn đề thám hiểm.

Chẳng phải họ vô tâm đối với an nguy của chàng, chẳng qua họ quá tin tưởng nơi tài và trí của chàng.

Bỗng Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Cái lão già cùng đến, Lăng Phi Các, Tiêu Thạch, Thiết Sơn đạo trưởng, Hoàng Lỗ Trự các vị tiền bối đó là ai?

Lý Hồng Tụ hỏi lại:

-Ngươi muốn nói đến lão nhân không cười không nói?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chính lão! Lý Hồng Tụ tiếp:

-Trông thấy lão, ta hết sức kỳ quái, muốn hỏi lai lịch lão, chưa kịp hỏi, lão lại bỏ đi.

Tô Dung Dung cười nhẹ:

-Các vị đó sao mà đi gấp thế? Chừng như ai ai cũng sợ mình hỏi lai lịch lão già ấy! Lý Hồng Tụ quay qua Lý Ngọc Hàm:

-Chúng tôi không biết đã đành, chẳng lẽ Lý công tử cũng không biết luôn?

Lý Ngọc Hàm lắc đầu:

đúng vậy. Tại hạ cũng như các vị, chẳng biết gì về vị tiền bối đó. Chính Hoàng lão tiền bối mời đến cho đủ số người thủ trận. Hoàng lão tiền bối bảo rằng vị cao nhân đó, kiếm thuật rất cao, nhưng không tiết lộ danh hiệu.

Lý Hồng Tụ cau mày:

-Tại sao Hoàng lão hiệp không giới thiệu?

Lý Ngọc Hàm đáp:

-Nào tại hạ hiểu được ý tứ của Hoàng lão hiệp đâu? Lúc đó tại hạ hết sức kỳ quái song không dám hỏi. Tại hạ đinh ninh là khi Tiêu lão hiệp và các vị kia đến, họ chào hỏi nhau, tự nhiên tại hạ hiểu được.

Lý Hồng Tụ gật đầu:

đúng vậy! Tiêu lão hiệp giao du sâu rộng trong thiên hạ. Chắc chắn là họ nhìn nhận nhau.

Lý Ngọc hàm thở dài:

-Nhưng Tiêu lão hiệp lại không nhận ra. Bởi, lão nhân đó là người hoàn toàn xa lạ, chẳng những đối với Tiêu lão hiệp, mà các vị kia cũng chẳng ai biết.

Tô Dung Dung vụt cười mấy tiếng:

-Tôi hiểu rồi! Trên thế gian này, không một ai nhận ra được lão.

Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

-Tại sao?

Tô Dung Dung tiếp:

-Toà mật thất thiếu ánh sáng, cho nên các vị không trông thấy rõ.

Lý Hồng Tụ kêu lên:

-Thế ra người đó có gương mặt giả?

Tô Dung Dung mỉm cười, nhìn sang Tiểu Phi một thoáng, tiếp luôn:

-Người đó có thuật cải sửa dung mạo rất tinh vi, lại mang chiếc mặt nạ cực kỳ xảo diệu, cho nên các vị không nhận thấy cũng phải.

Tiểu Phi cười nhẹ không đáp.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

-Các vị xem hắn cười kia. Hắn cười khó thương quá. Hắn làm như việc gì xảy ra, hắn biết trước, hắn hiểu tất cả mọi việc, có điều hắn không chịu nói đấy thôi. Nụ cười của hắn sao mà gian trá thế! Hắn gieo sự hoài nghi cho thiên hạ, chẳng ai hiểu nổi hắn hiểu nhiều hay ít! Đáng ghét thật! Lý Hồng Tụ gật đầu:

-Ngươi đúng là tri kỷ của hắn! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Người đó có gương mặt chết, suốt thời gian hiện diện, không hề lộ một tình cảm nào. Tại hạ ngờ là lão dạo nọ, song tìm mãi mà chẳng thấy có một điểm nào để chứng minh điều đó.

Tô Dung Dung thốt:

-Chỉ vì lão mang một chiếc mặt nạ không giống loại mặt nạ trên giang hồ.

Người nào chế ra mặt nạ đó, hẳn phải là tay tuyệt xảo! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

-Trên giang hồ, những người chuyên chế luyện mặt nạ không có bao nhiêu, trong vòng năm mươi năm trở lại đây, bất quá chỉ độ mươi người, mà trong số đó, lại có ba người đáng kể nhất! Liễu Vô My hỏi gấp:

-Ba người đó là ai?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Người thứ nhất là Tiểu Thần Đồng. Y biết làm mặt nạ ngay từ lúc bảy tám tuổi.

Song y chết khi chưa tròn hai mươi. Thực ra, những chiếc mặt nạ của y cũng không khéo lắm, có điều dùng lâu và không đến nỗi quá vụng.

Y dừng lại đột ngột, bởi y vừa thấy Tô Dung Dung lộ vẻ bi thương, dù cái vẻ đó của nàng chỉ thoáng hiện thôi. Chừng như đôi mắt của nàng cũng đỏ lên một chút.

Lý Hồng Tụ nối lời:

-Người thứ hai là Thiên Diện Nhân ma. Mấy mươi năm trước đây, lão ấy bị chưởng môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn là Thiết Trung Đường đại hiệp hạ sát rồi. Ngoài ra, cơ sở Vạn Diệu Cung do hắn hao phí bao tâm lực dựng lên, cũng bị Thiết đại hiệp phá huỷ. Bao nhiêu chiếc mặt nạ do lão chế tạo đều bị huỷ diệt luôn trong dịp đó.

Liễu Vô My lại hỏi:

-Còn người thứ ba?

Lý Hồng Tụ nghiến răng, tiếp:

-Người thứ ba, nhắc đến tên y là tôi nghe khí uất trào dâng liền. Tôi không tài nào nói dài dòng về y được.

Liễu Vô My cau mày:

-Chẳng lẽ y còn tàn độc hơn Thiên Diện Nhân Ma?

Lý hồng Tụ quắc mắt sáng ngời:

-Thiên Diện Nhân Ma dù tàn độc cũng có nhân cách. Chứ người thứ ba này, hèn hạ không tưởng nổi. Không một việc vô sỉ nào y chẳng dám làm. Y đúng là con thú đội lốt người.

Liễu Vô My trầm ngâm một lúc:

-Có lẽ cô nương muốn nói đến người bán nam bán nữ ngoại hiệu là Hùng Nương Tử đó chăng?

Lý Hồng Tụ căm hận:

-Chứ còn ai nữa! Trên giang hồ, vô luận hắc hay bạch hai phái ai ai cũng oán ghét y, ai ai cũng muốn giết y cả. Từ xưa đến nay, chưa một người nào có nhiều thù nhân bằng y. Cho nên, suốt đời y cứ trốn tránh thiên hạ, lúc ở Đông, lúc ở Tây, khi về Nam, khi lên Bắc, không ở nơi nào lâu. Do đó, y cần phải học thuật cải sửa dung mạo và chuyên chế luyện mặt nạ hầu che mắt người đời.

Liễu Vô My cau mày:

-Vậy ra, lão nhân do Hoàng Lỗ Trực đại hiệp đưa đến, chính là người đó?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hoàng đại hiệp là người chính trực, khi nào lại giao du với hạng bại hoại như Hùng Nương Tử? Huống chi, Hùng nương Tử đã đền tội mười năm về trước rồi.

Liễu Vô My thấy mình kém hiểu biết quá, hơi thẹn, vội thốt:

-Tại từ nhỏ, đã đến sa mạc rồi lớn lên tại đó, nên không được hiểu rành sự việc võ lâm Trung Nguyên cho lắm! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tẩu phu nhân không hiểu cũng phải, bởi vừa vào Trung Nguyên là về làm dâu nhà họ Lý rồi, mà Ưng Thuý sơn trang là nơi gia pháp rất nghiêm, khi nào bàn bạc đến những chuyện xấu xa, nhơ nhớp trên giang hồ? Do đó, người tốt thường được nhắc đến, để noi gương mà người xấu không hề được đề cập. Thì tẩu phu nhân làm sao biết được hành vi của Hùng Nương Tử ngày trước. Thời đó, tin Hùng Nương Tử bị giết gây chấn động khắp giang hồ, thiên hạ anh hùng bốn phương đất nước, chẳng quản đường xa vạn dặm, kéo đến tận nơi, ai ai cũng muốn tự tay mình cắt một mảnh thịt trên người Hùng Nương Tử. Làm được việc đó mới hả giận bình sinh.

Liễu Vô My hỏi:

-Người ta không ai biết được mặt thật của y, thì làm sao dám quả quyết người bị giết chính là y?

Tiểu Phi đáp:

-Xác của y được treo cao, trên xác có tấm biển đề tên họ, danh hiệu của y và ghi mấy lời tuyên bố của Thần Thuỷ Cung, giết Hùng nương Tử để cứu nạn tất cả nữ nhân khỏi bị hại nơi tay dâm tặc.

Liễu Vô My kêu lên:

-Thần Thuỷ Cung? Thế ra, Hùng Nương Tử chết nơi Thuỷ Mẫu Âm Cơ?

Tiểu Phi gật đầu:

-Chính Thần Thuỷ Cung chủ giết Hùng Nương Tử. Người trong thiên hạ, thấy tấm biển phải tin ngay, bởi Thuỷ Mẫu Âm Cơ bình sinh không hề hành động hồ đồ.

Nếu không ai biết được mặt thật của Hùng Nương Tử, thì còn có Thuỷ Mẫu Âm Cơ biết được. Trên đời này, có sự việc gì qua lọt ánh mắt của bà?

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tô Dung Dung, tiếp lời Tiểu Phi:

-Hùng Nương Tử dù chết, nhưng chiếc mặt nạ của y phải còn, có thể lão nhân thần bí kia mang loại mặt nạ đó.

Lý Hồng Tụ lắc đầu:

-Không thể có việc đó đâu! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Chiếc mặt nạ không mang dấu hiệu người chế ra, làm sao cô nương dám khẳng định?

Lý Hồng Tụ trừng mắt nhìn y:

-Hùng Nương Tử tự phụ là đệ nhất mỹ nam tử, những chiếc mặt nạ do y chế ra, hẳn phải đẹp, khi nào lại chế thứ mặt nạ bình thường? Lão nhân thần bí đó, mang chiếc mặt nạ chẳng ra hồn, tự nhiên chẳng phải là sản phẩm của Hùng Nương Tử, suy lý tất hiểu việc, đợi gì phải có dấu hiệu?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có thể đúng! Lý Hồng Tụ hừ một tiếng:

đó là cái chắc rồi, còn có thể sao được?

Rồi nàng tiếp:

-Bởi những chiếc mặt nạ của y rất tinh xảo, y quý trọng và gìn giữ rất kỹ. Y chết rồi, chẳng thể còn một chiếc nào lưu lại trên đời. Chứ như mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, hoặc của Thiên Diện Nhân Ma, vốn là loại thường, có thể còn lưu lại một vài chiếc trên giang hồ, sau khi họ chết.

Tiểu Phi phụ hoạ:

-Hà huống, y lại chết nơi tay Thần Thuỷ Cung chủ, dù có lưu lại bao nhiêu chiếc mặt nạ, cung chủ cũng lấy hết, làm gì còn lại chiếc nào cho người ngoài sử dụng?

Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Tô Dung Dung, thốt:

-Thiên Diện Nhân Ma và Hùng Nương Tử không lưu lại một chiếc mặt nạ nào thì chiếc mặt nạ của lão nhân thần bí đó, hẳn là của Tiểu Thần Đồng rồi! Tô Dung Dung vụt thốt:

-Không thể thế được! Hồ Thiết Hoa nhận ra mỗi lần nói đến Tiểu Thần Đồng, y đều thấy Tô Dung Dung biến đổi thần sắc. Do dó, y không hỏi gì, y biết là trước sau gì nàng cũng nói ra điều suy nghĩ của nàng.

Nàng tiếp:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu Thần Đồng, tuyệt nhiên không hề lưu lại trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa vờ kêu lên:

-A?

Tô Dung Dung đỏ mắt, nàng sắp rơi lệ.

Nàng cúi đầu thốt:

-Những chiếc mặt nạ của Tiểu hần Đồng dều do tôi cất giữ. Tôi là em gái của y.

Hồ Thiết Hoa giật mình, điều tiết lộ của Tô Dung Dung làm cho y sửng sốt phi thường.

Y không nói gì, trố mắt nhìn nàng. Y từng nghe Tiểu Phi tâm sự với y. Qua những lần tâm sự đó, Tiểu Phi có cho y biết Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ, Tô Dung Dung là ngững người đáng thương hại nhất trên đời. Họ là những cố nhi ra đời là gặp toàn cảnh bi đát. Nhưng, y có ngờ đâu Tô Dung Dung lại là bào muội của Tiểu Thần Đồng.

Y trừng mắt nhìn Tiểu Phi như ngầm bảo:

-Thảo nào mà ngươi chẳng biến hoá thiên hình vạn trạng! Ngươi qua mặt luôn cả ta.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nếu người ta không thích chường mặt thật với đời, thì đó là quyền tự do của người. Mình bất tất truy cứu việc riêng tư của người ta làm chi. Huống chi người ta không có ác ý với mình.

Chàng không để ai nói gì, tiếp luôn:

-Vừa rồi, ta cáo biệt các vị tiền bối, Lý lão anh hùng có cho ta biết riêng một việc… Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Việc gì?

Tiểu Phi đáp:

-Lý lão tiền bối bảo là người thần bí đó đáng thương hại lắm, chúng ta nên tha thứ cho người ấy.

Lý Hồng Tụ hỏi:

-Hoàng Lỗ Trực có nói chi chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có chứ! Chính Hoàng đại hiệp mời lão nhân thần bí đến Ưng Thuý sơn trang mà. Đại hiệp cho biết chính lão nhân đó bảo là muốn đến Thần Thuỷ Cung phải qua Bồ Đề am. Hoàng đại hiệp yêu cầu chúng ta đừng truy cứu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Và ngươi bằng lòng bỏ qua?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta tin Hoàng đại hiệp, không lừa ta, không có ý hãm hại ta, ta đáp ứng lời yêu cầu đó.

Chàng nghiêm sắc mặt, tiếp:

-Con người, ai cũng có quyền bảo vệ sự bí mật của mình. Nếu người đó đừng nuôi dưỡng ác tâm đối với người đời, là đủ.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

đúng! Tìm tòi việc riêng tư của người, là gian ác, là hèn hạ! Hắc Trân Châu từ lâu tránh ánh mắt của Tiểu Phi, nàng không dám nhìn chàng.

Lúc đó, bỗng nhiên nàng đứng lên, nhưng lại cúi đầu, thốt:

-Tôi… thực ra, tôi đối xử không đẹp với các vị… Cũng may các vị được đoàn tụ rồi, tội của tôi được giảm nhẹ phần nào.

Lý Hồng Tụ mở to đôi mắt:

đại thơ, tại sao đại thơ nói thế?

Hắc Trân Châu cười thảm:

-Chỉ vì… tôi muốn ra đi! Tôi phải ra đi, nên tôi muốn nói lời cuối cùng. Tôi… Tống Điềm Nhi và Lý Hồng Tụ cùng chụp tay nàng.

Tống Điềm Nhi thốt:

-Chúng ta đã kết giao chị em với nhau rồi, tại sao đại thơ bỏ ra đi một mình được? Chẳng ai cho đại thơ ra đi như vậy đâu! Hắc Trân Châu cười buồn:

-Sa mạc chẳng phải là một tiên cảnh, song tôi sinh trưởng tại đó… Nàng chợt nhớ ra, mình là kẻ không nhà, chạnh niềm cơ khổ, lệ dâng nghẹn ngào, không nói được nữa.

Lý Hồng Tụ vội thốt:

-Nhà của chị em tôi, là nhà của đại thơ… Đại thơ hà tất… Tô Dung Dung tiếp lời:

đúng vậy! Chúng ta không thể xa nhau! Chúng ta là những tỷ muội một nhà! Tống Điềm Nhi cao giọng:

-Nếu đại thơ bỏ đi, tôi cũng đi luôn! Giọng nàng thành thật quá! Hắc Trân Châu khóc liền.

Nàng nhìn sang Tiểu Phi qua màn lệ, chừng như để hỏi:

-Họ không muốn cho ta đi, còn ngươi? Ngươi nghĩ sao?

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Chúng ta tuy không phải là người thân thích, song tình thân hơn bằng hữu. Tại hạ đang cơn hoạn nạn, cô nương nỡ bỏ đi sao?

Hắc Trân Châu thở dài:

-Lưu Hương huynh… Tiểu Phi tiếp:

-Tại ước mong cô nương cùng Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi, cùng đoàn đến Bồ Đề am, cả ba còn non dại quá chừng, trường đời chưa lịch lãm bằng cô nương! Hắc Trân Châu trầm ngâm một lúc, rồi ngồi xuống.

Câu nói của Tiểu Phi có chạm tự ái của bọn Tống Điềm Nhi phần nào, song họ lờ đi, chỉ mỉm cười hết sức ý nhị.

Tiểu Phi đợi cho mọi người im lặng một chút, đoạn cao giọng thốt:

-Lý Hồng Tụ và các cô nương, theo ngả Bồ Đề am mà vào Thần Thuỷ Cung. Lộ trình từ đây đến đó, hẳn phải nhờ Lý công tử chỉ điểm. Còn tại hạ và Hồ Thiết Hoa do một ngả khác mà vào. Ngả khác, đương nhiên do Tô muội hướng dẫn. Hôm nay là ngày chín, hẹn tất cả gặp nhau đêm rằm tại Thần Thuỷ Cung.

Lý Hồng Tụ thốt:

-Bọn chúng tôi, toàn là nữ nhân, nếu có thất bại, bất quá chỉ là không vào được Thần Thuỷ Cung mà thôi, chứ chẳng đến nỗi gặp hiểm nguy. Chứ Lưu huynh thì… Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Cô nương yên trí. Thuỷ Mẫu Âm Cơ là nữ nhân, đương nhiên bà ta không nỡ sát hại lão Xú Trùn đâu! Tiểu Phi vờ lỳ mặt:

-Cái đó đã hẳn rồi.

Chàng mỉm cười tiếp:

-Nếu cần giết, bà chỉ giết một mình ngươi cũng đủ! Hồ Thiết Hoa còn lỳ mặt hơn:

-Ta đâu có sợ bà ấy sát hại. Điều ta sợ, là bà ấy bắt buộc ta phải thành thân, như đã có lần Thạch Quan Âm cưỡng bức ta.

Tống Điềm Nhi bật cười khanh khách:

-Nếu bà ấy ưng lấy người làm chồng, thì Thần Thuỷ Cung phải được đổi tên lại là Thần Tửu Cung! Thời gian vào lúc hoàng hôn.

Bọn Tiểu Phi, Hồ Thiết Hoa và Tô Dung Dung đến một thị trấn nhỏ. Trên đường vào thị trấn, lúc đó, khách bộ hành thưa vắng.

Đột nhiên, có mấy người từ phía trước mặt đi và họ.

Nhìn thoáng qua mấy người đó, Hồ Thiết Hoa biết ngay chúng là những con quỷ rượu, bởi người nào người nấy uống quá chén rồi, đôi mắt vừa đỏ, vừa lờ đờ, và hơi rượu xông từ người ra bốc xa hàng mươi thước.

Chúng vừa đi, vừa khảo chuyện vang ầm.

Một người hỏi đồng bọn:

-Ta đang uống ngon miệng, sao ngươi lại kéo ta đi! Một người khác không đáp, chỉ hỏi lại:

-Hai lão vào Thái Bạch Lâu vừa rồi đó, ngươi có biết là ai chăng?

Người trước hừ một tiếng:

-Chúng là ai thì mặc chúng, có phải chúng ta là cha ta hay cha ngươi đâu mà phải tránh né?

Người kia phì cười:

-Nếu là cha ta, thì tội gì ta phải ẩn tránh? Cho ngươi biết, một trong hai lão là Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực, năm xưa một mình hạ sát mười lăm người trong Ngoa. Cang trại đó! Người trước giật mình, không dám nói chi nữa.

Người thứ ba thốt:

-Nghe nói lão ấy trước khi giao đấu với ai, đều cho đối phương biết trước lão sẽ đánh ra chiêu thức gì. Ta cũng chưa hiểu lời truyền thuyết đó có đúng chăng! Người thứ hai lắc đầu:

đúng với chẳng đúng, cũng không ích gì, bọn ta không làm sao chống lại lão ấy. Rượu, chẳng thiếu nơi bán, mình tìm đến chỗ khác mà uống cho được yên thân.

Chúng đi ngang qua bọn Tiểu Phi.

Một người nhìn Tô Dung Dung tắc lưỡi, hít hà như thèm khát lắm. Nhưng nhớ lại Quân Tử Kiếm Hoàng Lỗ Trực có mặt tại Thái Bạch Lâu, chúng chẳm dám đứng lại.

Chúng đi xa rồi, Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

-Không ngờ Hoàng Lỗ Trực cũng đến đây. Đúng là nhân sanh hà xứ bất tương ô phùng. Ta muốn đến đó, so tửu lượng với lão xem sao.

Tiểu Phi trầm giọng:

-Biết đâu, lão chẳng vì một việc khác mà có mặt tại đây, chứ chẳng phải vì chúng ta.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Còn vì việc chi khác nữa chứ?

Y chớp mắt, rồi tiếp:

-Bọn kia nói lão đi với một người nữa. Chắc là lão nhân thần bí đó rồi. Có thể là họ cũng định vào Thần Thuỷ Cung đấy.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, lâu lắm chàng chẳng nói gì.

Bỗng Hồ Thiết Hoa kêu lên:

đúng như ngươi dự đoán! Lão nhân thần bí hẳn có liên quan đến Thần Thuỷ Cung. Nếu không thì tại sao một nam nhân lại biết quá rõ sự tình trong bí cung?

Thuỷ Mẫu Âm Cơ bình sinh rất kỵ nam nhân mà! Tô Dung Dung chỉ nghe Hồ và Tiểu đối đáp, không chen một lời nào, nàng thấy chưa phải lúc đưa ý kiến, nên im lặng.

Suy nghĩ một lúc lâu, Tiểu Phi vụt cười thốt:

-Họ có những việc khó nói, họ không thể nói ra, mình không nên bức họ quá.

Nhưng cái bọn ba người vừa rồi, xem ra chẳng phải là người lương thiện, chúng ta nên cẩn thận, cần phải đề phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu.

Tiểu Phi tiếp:

đề phòng chúng là phải theo chúng, biết đâu, bọn mình chẳng can thiệp vào một hành động gì đó mà chúng sắp làm? Hơn nữa, bọn mình biết được nơi nào có bán rượu… Hồ Thiết Hoa reo lên:

-Ngươi đúng là tri kỷ của ta! Theo ba người đó, quả nhiên bọn Hồ Thiết Hoa có rượu uống, song chẳng cần can thiệp việc gì, bởi chúng chẳng làm chi cả. Chúng chỉ là những con sâu rượu, ngoài cái việc uống thính khẩu ra, chúng chẳng làm gì khác. Chúng uống xong, thuê luôn phòng, khoá cửa lại, một lúc sau cùng thở vang lên như trâu xịt nước.

Tiểu Phi luôn luôn đề cao cảnh giác. Hồ Thiết Hoa thì thản nhiên uống, nhưng uống vừa phải thôi.

Đêm xuống rồi, họ không muốn vào núi liền, nên cũng thuê phòng nghỉ lại đó.

Theo thói quen, Hồ Thiết Hoa không chịu về phòng sớm, mãi đến canh ba rồi, y nằm trò chuyện với Tiểu Phi.

Tiểu Phi ngáp dài, hỏi:

-Ngày mai, chúng ta vào Thần Thuỷ Cung, ngươi không nghĩ nên tĩnh dưỡng một lúc sao?

Hồ Thiết Hoa bật cười:

-Nếu ta ngủ, là bị nhức đầu ngay. Thà… Bỗng có tiếng gọi bên ngoài:

-Lưu Hương, ngươi ra đây! Câu nói gồm năm tiếng, dù hơi chậm đến đâu cũng chẳng chiếm bao nhiêu phút giây, tiếng thứ năm vừa dứt âm thinh, Hồ Thiết Hoa đã vọt mình qua cửa sổ, ra ngoài rồi. Y không sợ bị ám toán.

Tiểu Phi thấy y ra rồi, cũng phải theo ra.

Một bóng đen chớp trên mái nhà, chừng như bóng đó đưa tay vẫy Tiểu Phi.

Bóng đó có thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Thân hình vừa chớp, tay vừa vẫy, thoáng mắt y đã vọt đi xa ngoài bảy tám trượng.

85. Chương 85: Nhân Vi Tài Tử

Thuật khinh công của người đó cao siêu vô tưởng.

Tiểu Phi cũng phải kinh ngạc. Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Mình không tìm họ gây sự, họ lại tìm đến mình.

Tiểu Phi biết Hồ Thiết Hoa dùng tiếng họ là ám chỉ lão nhân thần bí, dĩ nhiên gồm luôn cả Hoàng Lỗ Trực.

Nhưng, chàng hoài nghi đáp:

-Ta xem không phải họ đâu! Hồ Thiết Hoa hừ khẽ:

-Lý do?

Tiểu Phi thốt:

-Lão ấy tự giấu hành tung, sợ không cẩn mật làm gì dám khiêu khích chúng ta?

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Không phải lão thì còn ai nữa? Ngươi phải biết, thân phận đó, chẳng phải mỗi ai trên giang hồ cũng có được.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Và ngươi phải biết, vùng này thuộc Thần Thuỷ Cung đấy! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Ngươi càng nên biết hơn nữa, người đó là nam nhân, đã là nam nhân thì đương nhiên không thể là môn hạ của Thần Thuỷ Cung rồi. Không lẽ ngươi lại không nhận ra y là nam hay nữ nữa sao?

Họ nói chuyện, thân pháp của họ chậm lại phần nào. Và người chạy trước bỏ họ lại sau khoảng cách khá xa.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhanh lên! Tiểu Phi lắc đầu:

-Cần gì? Y đã tìm đến chúng ta, tự nhiên y phải đợi, chạy gấp làm chi cho mệt?

Đúng như lời chàng liệu, người chạy trước chậm chân lại. Y dừng chân trên nóc một ngôi nhà thấp. Y đưa tay vẫy họ.

Tiểu Phi bỗng thốt:

-Ngươi trở lại gấp, chiếu cố Tô Dung Dung. Biết đâu chúng chẳng áp dụng kế Điệu Hổ Ly Sơn?

Hồ Thiết Hoa muốn biết con người có thuật khinh công đó là ai, nên không muốn trở lại. Nhưng Tiểu Phi đã gia tăng tốc lực, bỏ y ltại chỗ. Thành thử, y không còn làm sao hơn, đành trở lại, vừa chạy vừa càu nhàu:

đi chung với nhau, hắn cứ hưởng cái khoái, ta chỉ nhận cái tầm thường. Chán quá! Đêm đã xuống sâu, đèn trong khách sạn tắt gần hết, chỉ còn lại một vài phòng khách trọ thức khuya, ánh đèn le lói chiếu ra ngoài.

Trong hai gian phòng còn ánh đèn, thì một là gian của Tiểu Phi. Lúc người lạ mặt gọi, Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi chạy ra ngoài quên tắt đèn.

Tô Dung Dung chiếm gian phòng bên cạnh, sát vách với phòng của Tiểu Phi.

Xa xa hơn là ba gian phòng của ba người mà họ gặp trên đường, đèn trong ba phòng đó cũng tắt luôn. Từ trong đó, tiếng ngáy vang lên vọng ra đều đều. Ngoài tiếng ngáy, chẳng có một tiếng động nào khác.

Nhưng, khi Hồ Thiết Hoa trở lại, ba gian phòng đó lại sáng rực. Như vậy, là ba gã tửu quỷ đã thức dậy và đốt đèn lên.

Ở bên ngoài nhìn vào, Hồ Thiết Hoa thấy nhiều bóng người dao động do ánh đèn rọi lên vách giấy khung cửa sổ.

Chuyện gì xảy ra trong đó? Tại sao đang ngủ, nửa đêm họ thức dậy, rồi họ nhốn nháo như thế?

Trong gian phòng của Tô Dung Dung im lặng hoàn toàn, chẳng động tịnh nào khác lạ.

Suy nghĩ một chút, Hồ Thiết Hoa đi vòng ra phía sau, vọt mình lên nóc, nhìn vào gian phòng của ba tên tửu quỷ.

Y đã hiểu, bọn này chẳng phải là những người tốt, nhưng nửa đêm chúng có thực hiện một mưu toan gì, chắc chắn địa điểm hoạt động của bọn chúng không phải tại nơi triền núi, và chúng dừng chân tại khách sạn, hẳn nhiên có một mục đích khác.

Hồ Thiết Hoa thầm nghĩ:

-Ta bất chấp các ngươi làm gì, gặp ta rồi là các ngươi cầm như trúng độc, chết là cái chắc.

Không lâu lắm, đèn trong gian phòng bên tả chợt tắt. Hai bóng người nhón gót đi. Họ cọ ngón tay vào khung cửa sổ gian phòng giữa, thấp giọng thốt:

-Canh ba rồi! Người trong phòng cười nhẹ đáp:

-Bọn ta chuẩn bị xong, đang đợi các vị đây! Câu nói vừa dứt, hai người khiêng một chiếc bao lớn bước ra.

Hai người sau, bảo hai người trước:

-Các vị tiếp nhận bao này, mang hộ một lúc, chúng tôi mỏi rụng tay rồi đây.

Hai người trước hừ một tiếng:

-Mới làm việc có một chút là kêu mệt rồi. Rõ là đồ vô dụng! Tuy nói thế, song chúng vẫn đưa tay tiếp nhận chiếc bao.

Ngờ đâu, hai người sau vừa rảnh, liền giũ ống tay áo. Trong tay áo, một thanh đao rơi ra, họ chụp chuôi, đâm mũi đao vào cổ hai người trước.

Động tác của họ nhanh quá, việc làm của họ lại ngoài sự tưởng tượng của Hồ Thiết Hoa, y sững sờ.

Họ đến đây, họ không để giết ai, không để làm gì khác. Họ tự tương sát! Thế là nghĩa gì?

Vừa lúc đó, từ gian phòng bên hữu, hai người bước ra. Trông thấy tình hình đó, cả hai kinh hãi, vội lùi lại, một bước, tay đặt lên chuôi đao, cao giọng hô:

-Lôi lão tam, ngươi muốn gì?

Lôi lão tam đang lau máu vấy nơi đao vào đế giầy, bật cười hì hì:

-Ta không làm gì cả? Bất quá, ta thấy bốn người chia phần thì dù sao chia cũng hấp dẫn hơn là phải chia cho sáu người. Do đó, thay vì chia sáu, ta đã trừ bớt hai người thôi.

Hai người vừa ra đó, cùng nhìn nhau cười.

Lôi lão tam tiếp:

- Dù hạ xong bọn này, chúng ta phải đề phòng bọn khác. Có thể chúng sắp đến nơi. Vậy mình phải đi gấp.

Hồ Thiết Hoa biết ngay bọn này là cướp biển, vì tranh ăn nên cuỗm tài vật chạy đi, rồi sợ có người đuổi theo, bọn chúng trốn đến đây.

Chiếc bao bị khuấy động, tiếng lốc cốc loong coong vang lên, chẳng rõ là những vật gì trong đó chạm vào nhau. Nhưng, chúng dám giết đồng bọn để hưởng phần chia nhiều hơn, hẳn những vật đó phải có giá trị lắm.

Hồ Thiết Hoa nghe tay chân ngứa ngáy vô cùng. Y nghĩ:

-Nếu không biết được chiếc bao đựng những vật gì, chắc đêm nay ta không làm sao chợp mắt nổi.

Lôi lão tam vừa nhấc bổng chiếc bao lên, Hồ Thiết Hoa toan nhảy xuống chặn đầu.

Bất ngờ, một bóng trắng xuất hiện.

Bọn Lôi lão tam kinh hãi phi thường.

Hồ Thiết Hoa cũng kinh hãi không kém bọn Lôi lão tam, vì người vừa đến có thuật khinh công hết sức cao.

Y không tưởng là tại một triền núi lại có nhiều cao thủ cùng xuất hiện. Như vậy, hẳn nơi đây phải có một vật gì đặc biệt lắm, cho nên địa phương mới thu hút nhiều nhân vật võ lâm. Điều lạ lùng là họ đến đồng thời gian.

Người mới đến là một nữ nhân thân pháp nhẹ nhàng, tóc rất dài, chừng như còn trẻ mà cũng rất đẹp.

Rất tiếc, Hồ Thiết Hoa không trông rõ mặt nàng. Sở dĩ y biết nữ nhân đó đẹp là vì bọn Lôi lão tam còn sợ hãi như thường, song ánh mắt lại mê man đắm đuối… Một nữ nhân gây nên tình trạng đó, nếu không đẹp thì làm sao mà lại làm đắm đuối đối phương?

Nữ nhân áo trắng hỏi:

-Hai xác chết nằm kia, có phải là thành tích của các ngươi chăng?

Giọng nàng rất nhẹ, song lạnh lùng quá.

Lôi lão tâm đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười đáp:

-Họ chết vì bọn tại hạ, hay vì ai, điều đó không có liên quan chi đến cô nương đâu. Một người đẹp như cô nương, chẳng lẽ lại ngửa tay nhận lương hàng tháng tại nha môn để làm cái việc điều tra án mạng?

Nữ nhân áo trắng không hề phát cáu, điềm nhiên thốt:

đành là hành động của các ngươi không liên quan gì đến ta, song nếu ở địa phương khác, đừng nói là ngươi giết hai người, dù cho các ngươi giết hàng chục, hàng trăm người, ta cũng chẳng quan tâm. Trái lại, ở đây thì khác… Lôi lão tam hỏi:

-Khác như thế nào?

Nữ nhân áo trắng tiếp:

-Tại đây, không ai được giết người! Lôi lão tam cười mỉa:

-Nhưng bây giờ thì sự đã rồi, cô nương nghĩ sao?

Thoạt đầu, hắn sợ. Dần dần, hắn thấy nữ nhân chẳng có vẻ gì đặc biệt ngoài sắc đẹp mê hồn, hắn lấy lại can đảm, nên thản nhiên đối đáp với nàng. Thực ra, hắn cũng ngán nàng, bởi một người có thuật khinh công cao như vậy, hẳn phải có bản lĩnh tuyệt vời. Nhưng hắn có nhược điểm là đối với người đẹp, bao giờ cảnh giác cũng kém. Do đó, hắn khinh thường đối phương. Hắn có biết đâu, những nữ nhân đẹp thường dẫn dụ nam nhân vào tròng dễ dàng.

Nữ nhân áo trắng đáp:

-Trước sự đã rồi, ngươi chỉ còn hai cách! Lôi lão tam điềm nhiên:

-Hai cách đó như thế nào?

Nữ nhân tiếp:

-Cách thứ nhất, ngươi ăn hai xác đó, chẳng những ăn hết xương thịt, ngươi lại còn phải lè lưỡi liếm cho sạch máu rơi vãi trên nền.

Lôi lão tam cười lớn:

-Tại hạ có thể ăn bất cứ món gì, nhưng lại kiêng ăn thịt người chết.

Bỗng hắn ngưng cười, chừng như hắn phát hiện ra không thể đùa với nữ nhân được.

Hồ Thiết Hoa dù không thấy rõ mặt mày nữ nhân, vẫn biết rõ nàng biến sắc, bởi Lôi lão tam không dám cười nữa.

Tuy biến sắc, nàng vẫn nhẹ giọng, tiếp:

-Nếu ngươi không ăn được thịt người chết, thì chọn cách thứ hai.

Lôi lão tam mất bình tĩnh thấy rõ:

-Cách thứ hai như thế nào?

Nữ nhân lạnh lùng:

-Cách thứ hai rất giản đơn, ngươi chỉ có việc theo ta.

Thốt xong, nàng nhẹ nhàng xoay người, nhún chân nhảy lên bờ tường.

Đêm sâu, gần vùng núi, không khí lạnh. Gió đêm từ xa thổi đến mang thêm cái lạnh bốn phương dồn về đây. Trong bóng đêm, tà áo trắng phất phơ bay như cánh thiên nga, trông nàng lúc đó có vẻ thần bí vô cùng.

Bọn Lôi lão tam bốn người do dự một chút rồi vọt mình chạy theo nàng.

Vẫn không động tịnh nào ở trong gian phòng của Tô Dung Dung. Chừng như nàng ngủ say.

Từng bị địch cho vào tròng mấy lượt, Hồ Thiết Hoa bây giờ cảnh giác hơn trước.

Y biết rõ bổn phận của y là bảo vệ an toàn cho Tô Dung Dung. Vạn nhất nàng có bề nào, y làm sao nhìn mặt Tiểu Phi. Y biết, y tuyệt đối phải có mặt tại đây, mãi đến lúc Tiểu Phi trở về, không thể vì lý do gì mà rời đi nửa bước.

Song sự việc vừa xảy ra khích động tính hiếu kỳ của y mãnh liệt, y thấy cần phải hiểu về hành tung của nữ nhân thần bí đó. Hơn nữa, trong chiếc bao đó, có những vật gì, y muốn biết lắm. Nếu không chạy theo nữ nhân, tìm hiểu những điều muốn biết, chắc y phải điên mất. Y đắn đo, do dự. Tuy y vuốt chóp mũi, vuốt mãi chóp mũi đỏ mọng lên, nhưng vẫn chưa quyết định như thế nào. Ngờ đâu, vừa lúc đó, Tô Dung Dung ló đầu ra nơi khung cửa sổ, đưa tay vẫy y.

Hồ Thiết Hoa nhảy xuống liền. Y thở phào:

-Thì ra cô nương chưa ngủ! Tô Dung Dung mỉm cười:

-Các ngươi uống rượu xong, vào phòng thở như trâu, đến kẻ điếc cũng phải nghe, ta làm sao ngủ được? Đêm nay, khách sạn này náo nhiệt quá chừng! Hồ Thiết Hoa buông gọn:

-Thì ra cô nương đã thấy hết?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Các ngươi đuổi theo một kẻ lạ, sau đó một người trở về.

Nếu là lúc nào khác, chắc Hồ Thiết Hoa nói đùa một vài câu cho nàng thẹn đỏ mặt, hoặc giả cho nàng lo sợ về Tiểu Phi mà cuống cuồng lên. Nhưng lúc này, y có việc quan tâm hơn, nên không còn cái thú đùa cợt.

Y hỏi:

-Cô nương đã thấy những gì đã xảy ra ở gian phòng bên cạnh chứ?

Tô Dung Dung chớp mắt, không đáp chỉ hỏi lại:

-Ngươi mốn đi theo họ, dò xét hành tung của họ, phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa mừng rỡ:

-Cô nương cũng muốn đi? Thế thì chúng ta cùng đi! Tô Dung Dung lắc đầu:

-Riêng ta, ta không đi được đâu. Bởi nếu nữ nhân đó trông thấy ta thì nhiều phiền phức phát sinh là cái chắc. Ngươi đi thì chẳng sao cả.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Tại sao?

Tô Dung Dung đáp:

-Vì nàng nhận ra ta, còn ngươi thì xa lạ đối với nàng! Hồ Thiết Hoa hỏi dồn:

-Cô nương có quen biết nàng? Cô nương nhận ra nàng? Nàng là ai?

Tô Dung Dung gật đầu:

-Ta biết nàng. Nàng là Cung Nam Yến, ngày trước có đến tìm Lưu Hương do lệnh của Thần Thuỷ Cung.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Thảo nào mà nàng ấy chẳng có võ công siêu đẳng! Thì ra ngàng là đồ đệ của Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Tô Dung Dung lại hỏi:

-Ngươi muốn theo dõi nàng?

Hồ Thiết Hoa đưa tay vuốt chóp mũi:

-Nhưng cô nương… Tô Dung Dung khoát tay:

-Ngươi muốn đi, cứ yên trí mà đi. Ta chẳng phải là trẻ con, chẳng lẽ ta không biết chiếu cố lấy ta?

Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Cô nương thông minh quá! Vậy mà lão Xú Trùn cứ quản thúc cô nương mãi, sợ để cô nương ra đường rồi để thiên hạ hiếp đáp.

Y thốt lên, làm Tô Dung Dung thẹn đỏ mặt.

Lập tức y chào Tô Dung Dung rồi vọt mình đi liền.

Nhưng chậm mất rồi, Hồ Thiết Hoa không thấy bóng hình nữ nhân và bọn Lôi lão tâm đâu cả. Y biết rõ Nam Cung Yến dù có thuật khinh công rất cao, song nàng còn phải đợi bọn Lôi lão tam, mà bọn Lôi lão tam thì chỉ là những kẻ bình thường, như vậy, họ chưa đi xa, và y còn hy vọng bắt kịp họ. Tuy nhiên, họ mất dạng rồi, Hồ Thiết Hoa còn biết họ đi về hướng nào mà theo.

Rẽ về bên tả, là đường phố, rẽ sang bên hữu là con lộ cái, phía trước mặt là hướng Tiểu Phi đang đuổi theo bóng người thần bí.

Y nghĩ, nếu chạy về phía trước, mặc dù không gặp Nam Cung Yến, ít nhất y cũng gặp Tiểu Phi.

Nhìn phía trước, Hồ Thiết Hoa khôgn thấy một lối thông nào, chỉ có những ngôi nhà dựng chắn ngang, chằng chịt. Đèn nhà đã tắt, người trong thành sợ nhất là hoa? hoạn nên chẳng ai dám để đèn cháy mà ngủ.

Lạ lùng thay, đang lúc mọi nhà đều tắt đèn, mọi người đều ngủ say, phía trước lại có một nơi còn ánh sáng, và từ nơi đó, có tiếng động khác lạ.

Hồ Thiết Hoa vọt mình đến đó, nhận ra nơi có ánh sáng là một cửa hiệu quên tắt.

Bên cạnh quan tài, có mấy người đang nện búa đóng đinh.

Thế là có người chết. Ai chết? Trong một thị trấn, người đông, hằng ngày có kẻ chết, điều đó có chi lạ đâu? Thế mà Hồ Thiết Hoa chú ý.

Giữa đêm, cửa hiệu quan tài sửa chữ quan tài, chuẩn bị sẵn sàng, thế là có người chết giữa đêm.

Cái chết đó, làm cho Hồ Thiết Hoa liên tưởng đến hai người bị Lôi lão tam giết.

Nhưng ở đây, họ chuẩn bị đúng bốn cỗ quan tài. Một cỗ được đậy nắp rồi, công nhân đang đóng đinh. Còn ba cỗ kia, trong mỗi cỗ có một xác chết.

Hồ Thiết Hoa cấp tốc phi thân đến nơi.

Sự xuất hiện thình lình của y làm cho hai gã công nhân kinh hoảng, chúng nện búa vào đinh, đinh bắn ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa không quan tâm đến chúng, bước tới gần các cỗ quan tài, quan sát những xác chết.

Bất giác, y kêu lên thất thanh:

-Thì ra, chính là bọn chúng! Bọn chúng, là bọn Lôi lão tam.

Trong khi Hồ Thiết Hoa sửng sốt, hai gã công nhân vội quỳ xuống trước mặt y van cầu thảm thiết:

đại gia tha tội! Bọn tiểu nhân chẳng liên quan gì trong vụ này! Thấy hai gã biến sắc mặt, Hồ Thiết Hoa biết là chúng ngờ y là bằng hữu của bọn Lôi lão tam. Y cười to:

-Ta biết, các ngươi chẳng liên quan đến vụ này, song sự tình ra làm sao, các ngươi cứ nói thật cho ta hiểu hay không?

Người lớn tuổi trong hai công nhân đó kìm gan nói:

-Bọn tiểu nhân đang ngủ, bỗng có một nàng tiên gọi thức dậy, bảo bọn tiểu nhân chuẩn bị bốn cỗ quan tài, và chờ lịnh nàng… Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Nàng vận áo trắng?

Gã công nhân gật đầu:

đúng vậy, bọn tiểu nhân không lạ lùng gì, bởi cái nghề này là thế, bất cứ trong thời khắc nào, giữa đêm, giữa ngày, cũng có người đến mua hàng. Phàm con người ta, chết là chết, có ai tránh đêm chọn ngày mà chết đâu? Cho nên bọn tiểu nhân bị đánh thức đang lúc ngủ ngon là thường. Hơn nữa, dù bọn tiểu nhân có lạ lùng cũng chẳng dám lạ lùng, bởi trong núi có rất nhiều tiên nữ như nàng ấy. Cãi lời họ là nguy.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Không phải tiên nữ đâu. Đó là quỷ nước. Nàng là một con quỷ nước từ dưới nước chui lên.

Gã công nhân còn sợ hãi tiếp:

-Vị tiên… quỷ… cô nương đó sau khi dặn bọn tiểu nhân rồi, bỏ đi một lúc, trở lại với bốn vị hảo hán. Xem ra nàng không có ác ý gì đối với bốn vị hảo hán đó, một trong bốn người trao cho tiểu nhân hai mươi lượng bạc.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Hắn có nói gì chăng?

Gã công nhân tiếp:

-Hảo hán đó lộ vẻ hân hoan thốt:

ta đến đây, mua quan tài cho bằng hữu ta. Bán được một cỗ quan tài mỗi ngày là sanh ý thịnh vượng lắm,huống hồ bỗng dưng một lúc bán được những bốn cỗ. Ngờ đâu… Có lẽ đoạn cuối sự việc hãi hùng quá, gã sợ, hai hàm răng đánh cộp cộp vào nhau, gã không thể thuật tiếp.

Hồ Thiết Hoa nhìn bọn Lôi lão tam, bây giờ chỉ còn là xác chết, hồn chơi vơi tận nơi nào, thế thì còn gì chua xót bằng, mỉa mai bằng?

Hồ Thiét Hoa nghĩ không biết nên khóc hay nên cười.

Y thừ người ra đó, không hỏi nữa, gã công nhân bớt sợ rồi, lại tiếp:

-Sau khi hảo hán đó trao tiền xong, vị cô nương thốt:

cách thứ hai là các ngươi theo ta, theo để chui vào quan tài, chẳng còn gì đơn giản hơn. Bọn tiểu nhân kinh hoàng, chẳng hiểu họ có việc gì, và cũng chẳng biết tại sao cô nương đó vừa thốt xong, cả bốn hảo hán cùng ngã xuống.

Gã rung người, lí nhí tiếp:

-Bình sinh tiểu nhân chưa thấy ai chết mau như vậy, chết như đùa, như đóng kịch, cả bốn người vừa đứng đó, còn sống đó bỗng ngã xuống rồi đi luôn, đi êm thấm.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Một phút sau, y hỏi:

-Rồi sao đó?

Gã công nhân thở dài:

-Bốn xác chết nằm đó, vị cô nương kia biến mất.

Gã tiếp:

-Sự việc này thuật lại cho thiên hạ nghe có ai tin được chăng. Cho nên bọn tiểu nhân phải cấp tốc tẩm liệm xác chết, cấp tốc mai táng, chẳng khác nào mình làm nên tội lỗi, rồi lo phi tang vậy.

Gã van cầu:

-Xin đại gia… đại gia… Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Ngươi yên trí, ta không làm khó dễ cho ngươi đâu. Bất quá ta hỏi ngươi về chiếc bao bố to lớn mà họ mang theo đó, ngươi có thấy chăng? Bây giờ chiếc bao đó ở đâu?

Gã công nhân đáp:

-Chừng như vị cô nương đó mang đi rồi thì phải. Lúc họ đến có chiếc bao, lúc vị cô nương đó đi, chiếc bao mất luôn, tiểu nhân vì sợ quá nên không để ý… Hồ Thiết Hoa thoạt đi liền, không cần nghe tiếp.

Bên cạnh một ngôi miếu hoang nhỏ, có mấy dãy bàn ghế.

Nơi đây là một trường học, nhưng vị sư phó không ở hẳn tại miếu đến giờ dạy thì tới, hết giờ dạy lại đi.

Hiện tại, về đêm đương nhiên trong đó chẳng có bóng người, song lại có ánh dèn. Đèn leo lét trông hết sức rùng rợn.

Tiểu Phi đuổi theo bóng người bí mật, đến đó rồi, người bí mật dừng chân lại.

Bây giờ Tiểu Phi mới trông thấy người đó.

Một lão nhân vóc ốm, râu và tóc đều bạc trắng.

Lão quay mình lại, điểm một nụ cười:

-Lưu Hương! Lão phu thành thực khen Hương Soái có thuật khinh công cao diệu trên đời này, chẳng có ai sánh bằng.

Tiểu Phi vòng tay:

-Tiền bối quá khen! Bỗng, chàng cười luôn mấy tiếng, tiếp:

-Trong thế gian, nếu có một người chạy trước mà tại hạ đuổi theo sau không kịp, người đó, ngoài Vạn Lý Độc Hành Đái lão tiền bối ra thì còn ai nữa?

Lão nhân bật cười ha hả:

-Lão phu đùa Hương Soái một chút cho vui, chứ làm gì lão phu dám sánh tài với Hương Soái. Lão phu muốn nói chuyện với Hương Soái, song khách sạn là nơi đông người, không tiện gặp mặt với Lưu Hương. Do đó, lão phu tìm cách đưa Hương Soái đến đây.

Thực sự thì, Vạn Lý Độc hành cũng muốn thử xem thuật khinh công của Tiểu Phi có đúng như người đời ca tụng chàng, do đó lão mới giở hết tốc lự chạy đi. Chứ nếu không thì, lão có thể chậm chân lại, chờ chàng rồi đưa chàng từ từ đến nơi nào mà chẳng được, cần chi phải chạy trối chết?

86. Chương 86: Cái Thế Độc Hành

Tiểu Phi mỉm cười, nhưng rồi chàng lại cau mày thốt:

-Tiền bối tỵ hiềm nơi khách sạn đông người, có phải… Đái Độc Hành gật đầu:

-Bên cạnh phòng của Hương Soái có mấy người lão phu theo dõi họ, đến đây không ngờ lại gặp Hương Soái! Tiểu Phi hỏi:

-Như vậy, tiền bối nên cảm kích họ mới phải. Nhưng chẳng hay họ là ai, họ đã làm những gì, khiến tiền bối chiếu cố đến họ?

Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Tánh khí của lão phu, xưa nay là thế, hay can thiệp vào việc bất bình, cần gì bọn họ có chạm đến lão phu.

Rồi lão trầm giọng tiếp:

-Bọn đó, tuy là những tiểu tốt vô danh trên giang hồ, song gần đây, chúng có những hành động đáng hận, lão phu nhất định không tha thứ chúng.

Lão không nói, chúng hành động như thế nào làm lão hận. Tiểu Phi chỉ chờ nghe chứ không hỏi. Bình sinh chàng không thích hỏi ai việc chi, nếu việc đó chẳng liên quan với chàng.

Đái Độc Hành tiếp:

-Lão phu theo đến đây, gặp chúng rồi, song lại chưa hạ thủ, có lẽ Hương Soái lấy làm lạ?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy, tiền bối! Đái Độc Hành thở dài:

-Bọn chúng chừng như ma đưa lối, quỷ dẫn đường, nơi nào chúng không đến, lại đến địa phương này. Hương Soái có biết không, quanh vùng phụ cận này, không ai được làm cái việc sát nhân.

Tiểu Phi lại gật đầu:

đúng vậy, tiền bối! Tại hạ có nghe Thần Thuỷ Cung, chừng như chu vi là trăm dặm, trong vòng trăm dặm, nếu ai giết người thì người đó phải đền mạng cho kẻ bị giết.

Đái Độc Hành mỉm cười:

đành là thế, song lão phu đâu có ngán bà? Bất quá, lão phu là nam, bà là nữ, nam đâu thể giao đấu với nữ? Huống chi, lão phu đã đến từng này tuổi rồi, lẽ nào còn nông nổi, sanh chuyện với nữ nhân?

Cái tính quật cường của lão, càng già lại càng tỏ rõ con người đó dù gần đất xa trời, cũng chẳng hề chịu khuất phục trước một ai. Tự nhiên, lão cũng không chịu tỏ vẻ ngán ai, thà chết chứ chẳng nhận kém.

Tiểu Phi cười thầm, nhưng lại phụ hoa. theo lão:

-Tiền bối có lý! Cùng nữ nhân sanh chuyện, thì sao đáng mặt nam nhân?

Đái Độc Hành cười tươi:

-Lão phu muốn mời Hương Soái uống chén rượu, song nghĩ lại thân phận mình, thuộc hạng khất cái, vào hạng quân hèn, thì không xứng với Hương Soái, vào hiệu sang thì lại quá phận lão phu, cho nên bất đắc dĩ

phải tạm mượn nơi này tiếp khách quý, và mong rằng ngày mai, vị sư phó của ngôi trường này không phát hiện một dấu vết gì của chúng ta! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tiền bối có chuẩn bị thịt chó à? Tại hạ xin cho tiền bối biết tại hạ không ăn được thứ thịt ấy đâu nhé.

Đái Độc Hành vỗ tay lên vai chàng, bật cười lớn:

-Hương Soái nghe giang hồ truyền thuyết là bọn khất cái thích thịt chó? Không đâu, giới khất cái cũng như mọi người khác, vẫn có người thích loại thịt đó, có người không và lão phu là một trong số người không thích.

Cây đèn sáp đã tàn phân nửa, vò rượu được mở nắp ra, trên bàn có mấy bao giấy dầu, đựng thức nhắm.

Mới hôm nào đây, lão không muốn hội diện với Tiểu Phi, sao bây giờ lão mời chàng uống rượu? Trong mấy hôm vừa qua, có việc gì làm cho lão cải biến chủ ý.

Đột nhiên, Tiểu Phi phát hiện ra chẳng phải tình cờ mà lão gặp chàng. Nhất định là lão theo dõi chàng, tìm chàng. Mà chừng như một sự việc gì quan trọng lắm.

Uống xong vài chén rượu, Tiểu Phi hỏi:

-Chắc tiền bối đã biết trước là Thần Thuỷ Cung đang gây phiền phức cho tại hạ.

Do đó, dù làm gì tại hạ cũng đến đây, và tiền bối đến trước, chờ đón tại hạ? Có thể là tiền bối cũng chuẩn bị tiếp trợ tại hạ một tay?

Đái Độc Hành giật mình. Nhưng lấy ngay bình tĩnh, nâng cao chén rượu cười lớn:

-Người ta bảo rằng, Hương Soái thông minh tột bậc, lại có cái gan bằng sắt. Quả thật như vậy. Đến Thần Thuỷ Cung là làm một việc mạo hiểm, hiểu được ý nguyện của lão phu là thông minh xuất chúng.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Hệ thống thông tin của Cái Bang tuyệt diệu nhất trần đời mà tiền bối lại trọng đạo nghĩa giang hồ, khiến ai cũng kính phục. Nhưng việc này thì… Đái Độc Hành chặn lời:

-Lão phu thừa hiểu, việc này người ngoài không ai can thiệp được. Cho nên lão phu chỉ muốn thông báo cho Hương Soái biết một tin tức, gọi là đáp lại phần nào ơn trọng của Hương Soái đối với Cái bang.

Tiểu Phi nghiêng mình:

-Tiền bối nói quá lời! Đái Độc Hành tiếp:

-Việc mà lão phu sắp nói cho Hương Soái biết có liên quan đến tên nghiệt đồ Nam Cung Linh.

Tiểu Phi cau mày:

-Vô Hoa?

Đái Độc Hành đặt chén rượu xuống mặt bàn, thở dài mấy tiếng rồi thốt:

-Phải! Chính Vô Hoa! Hắn không giữ gìn quy củ vào Thần Thuỷ Cung, dẫn dụ một tiểu cô nương làm điều dâm ô. Sự việc đó chắc Hương Soái cũng biết rõ… Tiểu Phi gật đầu:

-Song tại hạ không hề tiết lộ với ai. Thế do đâu tiền bối biết được?

Đái Độc hành đáp:

-Hương Soái có cái tâm tốt đẹp là giấu việc xấu cho người, chỉ nêu việc tốt của người, cốt gây danh dự cho họ, đó là một đức tính cao quý, đáng kính. Tuy nhiên, thiên vòng khôi, khôi sơ nhi bất lậu, điều bí mật gì cuối cùng rồi cũng phải bị phơi lộ trước thế nhân.

Lão tặc lưỡi tiếp:

-Tội ác của Nam Cung Linh rất nhiều, song hắn đã chết rồi, thì cầm như dứt khoát. Các vị trưởng lão trong Cái Bang sở dĩ lấy lễ bang chủ mai táng hắn là vì các vị ấy nghĩ rằng không nên biểu dương cái xấu của

mình cho người ngoài biết được. Thực là một điều khó khăn, gây khổ sở cho người trong bang vô cùng. Chắc Hương Soái cũng lượng xá! Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ hiểu.

Đái Độc Hành tiếp:

đệ tử bổn bang kiểm điểm những vật dụng của Nam Cung Linh trước khi mai táng, thấy có một con cá gỗ bằng cây… Tiểu Phi cau mày:

-Một con cá gỗ?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Phải! Một con cá gỗ, hay là cái mõ bằng gỗ, của người xuất gia dùng. Đệ tử Cái Bang không hề tu phật thì làm sao có mõ kinh? Do đó, tất cả đều nghĩ rằng đó là vật của Vô Hoa.

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Đái Độc Hành tiếp:

-Trọn đời, Nam Cung Linh bị ác tăng Vô Hoa hãm hại mãi, cho nên, tất cả đều căm hận… Lão thở dài, tiếp:

-Phải biết, thuở nhỏ, Nam Cung Linh là kẻ hiền lương thuần hậu, các vị trưởng lão đều yêu mến.

Tiểu Phi lại gật đầu.

Nhưng chàng thầm nghĩ:

-Thói thường, ai cũng thế, có con, cháu lúc nhỏ hiền lương, lớn lên, làm điều bại hoại, hẳn phải cho rằng đứa bé bị kẻ xấu dụ dẫn vào đường hư.

Đái Độc Hành tiếp:

-Vương trưởng lão là người dễ bị khích động hơn hết trong bọn, chụp chiếc mõ kinh, quăng xuống đất. Chiếc mõ kia vỡ tan, trong chiếc mõ có một mảnh giấy.

Hay đúng hơn một quyển sổ nhỏ.

Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Một quyển sổ nhỏ? Sổ đó có ghi chú những gì?

Đái Độc Hành tiếp:

-Quyển sổ không ghi chú tâm pháp võ công, mà là một sự bí mật lớn lao. Lão phu không thích tìm hiểu việc riêng tư của người, toan đốt đi, nhưng Vương trưởng lão không đồng ý, cho rằng điều bí mật đó có liên quan trọng đại với Cái Bang, phải xem qua cho biết.

Cái Bang có quy củ nghiêm mật là không được tìm hiểu việc riêng tư của ai.

Nếu họ bắt buộc ai phạm quy củ, hẳn quan trọng lắm. Đái Độc Hành giải thích, tự nhiên Tiểu Phi thông cảm điều đó ngay.

Lão uống một hớp rượu, tiếp:

-Quyển sổ ghi chú những sự bí mật của Vô Hoa. Lão phu hết sức lấy làm lạ tại sao Vô Hoa lại ghi chú những việc làm bại hoại trong đời hắn.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Tiền bối cho rằng bại hoại, song Vô Hoa lại rất đắc ý với những việc làm đó.

Hắn không thể khoe khoang với đời thì hắn ghi chép lại, để thấy khoái mỗi lần đọc đến! Đái Độc hành mỉm cười:

-Hương Soái rất am tường tâm lý của những kẻ bại hoại. Thảo nào mà Hương Soái hiểu thấu bất cứ âm mưu nào của chúng.

Tiểu Phi khiêm tốn, nghiêng mình nói nhún mấy tiếng, đoạn hỏi:

-Những điều Vô Hoa ghi chú ở quyển sổ đó, hẳn có liên quan đến Thần Thuỷ Cung chứ?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Chínhg vì thế lão phu đến đây, mong gặp Hương Soái.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút:

-Tiền bối tìm tại hạ để trao quyển sổ đó cho tại hạ?

Đến lượt Đái Độc Hành suy nghĩ.

Giây lát, lão đáp:

-Bổn ý của lão phu thế là song Vô Hoa đã xưng là Diệu Tăng. Nhiều danh môn, thế gia trên giang hồ, tự cho là một vinh hạnh nếu nghinh tiếp được hắn làm khách.

Nhờ thế, hắn biết rất nhiều bí mật về các vị thiên kim tiểu thơ. Nếu quyển sổ đó được tiết lộ trên giang hồ, thì chẳng biết bao nhiêu gia đình sẽ phải tan vỡ. Và bao nhiêu nữ nhân hổ thẹn mà tự tử. Cho nên, lão phu đã đốt quyển sổ đó rồi.

Tiểu Phi gật đầu:

đốt là phải! Đái Độc Hành tiếp:

-Trong quyển sổ đó, hắn có ghi chú một đoạn liên quan đến Thần Thuỷ Cung, lão phu có đọc qua và nhớ rõ. Vì hắn là nam nhân duy nhất vào lọt nơi đó, nên hắn ghi chú sự việc hết sức tỉ mỉ, xem như một thành tích lớn lao trong đời.

Tiểu Phi trân trọng:

-Vãn bối xin nghe! Đái Độc Hành tiếp:

-Quả thật, hắn thông minh xuất chúng. Hắn thuyết pháp hay đến độ Thần Thuỷ Cung cũng khâm phục hắn và kính nể hắn vô cùng. Hương Soái cũng biết Thần Thuỷ Cung chủ sùng đạo lắm chứ! Tiểu Phi gật đầu:

-Tại hạ có nghe giang hồ nói đến điều đó! Đái Độc Hành tiếp:

-Hắn vào cung, mượn việc thuyết pháp để có dịp dò dẫm Thiên Nhất Thần Thuỷ.

Tiểu Phi thở dài:

-Một độc thuỷ tối thượng. Làm cho người chết song chẳng lưu lại một chứng tích nhỏ.

Đái Độc Hành tiếp:

-Vào trong đó rồi, hắn không có dịp đánh cắp được độc thuỷ đó. Vì cung chủ ước thúc đệ tử vô cùng nghiêm mật. Vô Hoa không làm sao tiếp cận chúng để thăm dò.

Tiểu Phi kêu khẽ:

-A! Đái Độc hành tiếp:

-Tuy hắn có đến Thần Thuỷ Cung song sự thực thì hắn không hề lưu trú tại đó.

Đến giờ ngọ mỗi ngày, cung chủ cho người vời hắn vào cung thuyết pháp. Xong cuộc thuyết pháp rồi, có người đưa hắn ra khỏi cốc liền. Hắn muốn ở lại một vài giây cũng không được, dù hắn được cung chủ lễ trọng.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Những ai trong cung tiếp cận hắn?

Đái Độc Hành tiếp:

đưa và rước hắn mỗi ngày, có bốn nữ đệ tử. Bốn nàng đó giám sát lẫn nhau, dù có một nàng nào muốn giúp hắn cái gì, cũng không làm sao giúp mà không bị ba nàng kia phát hiện. Vô Hoa tự nghĩ là hắn không còn mảy may hi vọng gì. Ngờ đâu, một hôm hắn phát hiện ra trong bốn nàng, có một nàng nhìn lén hắn mà cười.

Tiểu Phi thở dài:

-Vị cô nương đó hẳn là Tư Đồ Tịnh! Đái Độc Hành gật đầu:

-Chính nàng! Lúc đó Vô Hoa làm gì mà biết được tên của nàng, hắn chỉ nhận ra trong ánh mắt của nàng ẩn ước một tình cảm đặc biệt với hắn. Tuy nhiên, cả hai chưa nói với nhau một tiếng nào.

Tiểu Phi cười khổ:

-Về vấn đề câu dụ nữ nhân, đối với Vô Hoa là một việc quá dễ dàng. Phải nhìn nhận hắn có kỹ thuật tinh vi.

Đái Độc hành mỉm cười:

- Dù hắn có kỹ thuật tinh vi, thiếu cơ hội thì hắn cũng chẳng làm gì được! đúng vậy! Song hắn cũng thừa thủ đoạn tạo cơ hội.

Đái Độc hành trầm giọng:

-Cái bại hoại của hắn do đó mà phát sinh.

Lão tiếp:

-Cứ theo những gì hắn ghi chép trong quyển sổ, thì Thần Thuỷ Cung là một sơn cốc. Trong cốc, có hoa đủ loại, nở đủ mùa, chẳng khác nào động Đào Nguyên. Dưới những tàng cây mát mẻ, có nhiều ngôi nhà, cao thấp khác nhau, bọn nữ đệ tử ở trong những ngôi nhà đó.

Tiểu Phi thầm nghĩ:

-Thế là Tô Dung Dung nói đúng. Còn Liễu Vô My? Địa phương do nàng tả là nơi nào?

Đái Độc Hành tiếp:

-Trong sơn cốc, có thác nước, nước đổ như bức màn, nước đọng thành ao lớn, trong ao có tảng đá to, ló khỏi mặt nước. Chính nơi đó, Vô Hoa thuyết pháp hàng ngày.

Lão tiếp luôn:

-Vào cốc, hắn đến thẳng phiến đá đó, ngồi xuống, thuyết pháp, xong cũng từ đó trở ra, không hề được đi đâu. Hắn có muốn cũng chẳng làm sao thực hiện ý muốn.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Hắn có làmg gì chăng?

Đái Độc hành gật đầu:

-Khi nào hắn chịu cúi đầu trước định mệnh. Dĩ nhiên hắn có cơ mưu nào đó. Một hôm, hắn vờ sẩy chân, rơi xuống ao. Hắn là một cao thủ võ lâm, không ai tin được hắn tự nhiên mà ngã. Song trên mặt đá, rêu xanh phủ đầy, rất trơn trượt, vả lại mỗi ngày đến đó thuyết pháp, có sự gì buộc hắn giữ mình mãi đâu mà khỏi phải ngã.

Cho nên, hắn rơi xuống nước rồi, ai ai cũng tưởng sơ ý thật sự, chứ không dè là mưu kế của hắn.

Tiểu Phi cười khổ, lại nghĩ:

-Chính ta cũng phải lầm hắn, huống hồ các đệ tử Thần Thuỷ Cung? Ta bị gạt thì trên đời này còn ai không bị hắn gạt?

Đái Độc Hành tiếp:

-Hắn ướt đẫm mình, cuộc thuyết pháp phải dở dang cho ngày đó. Trước hết hắn phải hơ lửa cho y phục khô, hoặc giả phải thay y phục khác. Cung chủ cho người đưa hắn xuống chân núi, nơi đó có một ngôi miếu nhỏ. Người đưa đường cho hắn, đốt cho hắn một đống lửa.

Tiểu Phi thốt:

-Muốn hơ cho y phục, ít nhất cũng mất nửa khắc thời gian.

Đái Độc hành gật đầu:

-Lúc đó, chính Tư Đồ Tịnh ở cạnh hắn, cùng đi với nàng, có mấy nàng khác. Sau khi đốt lửa rồi, các nàng bỏ hắn lại đó, rút lui. Trước khi rút lui, chúng khoá cửa miếu, thành thử Vô Hoa không làm gì được ngoài việc hong y phục cho khô. Ngờ đâu, một lúc sau, Tư Đồ Tịnh từ trong bức màn bước ra. Vô Hoa không cần dùng ngôn ngữ mê hoặc nàng. Chính nàng tự nguyện hiến thân cho hắn. Vô Hoa ghi chú sự việc này bộc lộ rõ rệt sự đắc ý của hắn.

Tiểu Phi lẩm nhẩm:

-Tư Đồ Tịnh từ sau bức màn bước tới, hẳn bên dưới nên miếu có địa đạo… Đái Độc Hành không nói gì về ý kiến của chàng, chỉ tiếp tục:

-Chừng như Tư Đồ Tịnh là một đệ tử thân cận trong số đệ tử được cung chủ tin cậy nhất. Nàng khuynh tâm đối với Vô Hoa, còn hắn thì không thực sự yêu nàng.

Bất quá, hắn lợi dụng nàng làm một phương tiện để thực hiện mưu đồ. Cuối cùng, nàng trộm một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ trao cho hắn.

Tiểu Phi kinh ngạc:

-Giản đơn như vậy à?

Đái Độc Hành gật đầu:

-Hắn cũng không tưởng là thành công dễ dàng như vậy. Chỉ hai hôm sau, Tư Đồ Tịnh trao bình độc thuỷ cho hắn. Lúc đưa hắn ra khỏi sơn cốc, nghe nói thần thuỷ rất độc, lạnh như giá băng… Lão thở dài tiếp:

-Tư Đồ Tịnh tự nguyện hiến thân, như vậy có khác nào một dâm phụ, mà dâm phụ còn dám giết chồng để được tự do thông gian, thì làm gì nàng không trộm nổi một bình Thiên Nhất Thần Thuỷ?

Tiểu Phi cau mày:

-Một đệ tử thân tín của cung chủ mà là một dâm nữ được sao? Cung chủ không hiểu rõ tánh nết của đệ tử à?

Đái Độc Hành thở dài:

-Nhà Phật gọi đó là nghiệp chướng! Tiểu Phi lắc đầu:

-Theo tại hạ nghĩ, sự tình có nhiều bí ẩn chứ không đơn giản như vậy đâu! Đái Độc Hành thốt:

-Vô luận như thế nào, sự việc vẫn đã xảy ra rồi. Lão phu thuật lại để giúp Hương Soái hiểu rõ sự tình trong Thần Thuỷ Cung là thế đó.

Lão mỉm cười tiếp:

-Quyển sổ đó, Vô Hoa ghi chép sự việc của hắn làm, có đề một mình hắn đọc.

Thỉnh thoảng lại những điều đã làm, thiết tưởng phải đúng sự thật. Theo lão phu nghĩ, đến Thần Thuỷ Cung, hắn ở tại trong lòng núi, hoặc dưới triền núi, hoặc quanh cái ao chỗ hắn thuyết pháp, cho nên lúc Vô Hoa giảng kinh, cung chủ nghe rõ cả.

Vừa lúc đó, cả hai cùng đứng lên.

Bên ngoài, có tiếng y phụ phất trong gió. Một người cười lớn thốt vọng vào:

-Có rượu, có thịt, lại không gọi tại hạ. Đái lão tiền bối sao lao xem rẻ khinh người trọng thế! Chính Hồ Thiết Hoa đến.

Nhưng, y không màng đến việc ăn uống, y cần nói, nói gấp.

Tiểu Phi nghe y thuật lại những diễn biến vừa rồi, đưa tay vuốt chóp mũi một lúc lâu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

đừng vuốt mũi vô ích. Tô Dung Dung chẳng việc gì đâu. Nàng khôn khéo hơn ngươi tưởng nhiều. Ngươi khỏi phải lo cho nàng.

Tiểu Phi thốt:

-Sáu người chết đó, chắc chắn là không phải những tay hữu danh trên giang hồ rồi.

Đái Độc Hành tiếp:

đúng vậy! Chúng là những kẻ tầm thường. Thực ra, lão phu cũng không phải theo dõi chúng mà đến, bất quá đến đây rồi mới gặp chúng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Chúng không đáng cho tiền bối quan tâm. Tiền bối không giải thích bọn tại hạ cũng thấy rõ.

Tiểu Phi mơ màng:

-Vậy là Cung Nam Yến rời cốc hành sự, chẳng phải vì bọn đó. Chỉ tại chúng đến số, nên xui xẻo gặp nàng.

Đái Độc hành hỏi:

-Làm sao biết chắc như vậy?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

-Tiền bối không hiểu ý của hắn à?

Đái Độc Hành cười nhẹ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Cung Nam Yến đại diện cho Thuỷ Mẫu Âm Cơ, tìm một vị đại tài như Hương Soái, hẳn nàng cũng là một nhân vật trọng yếu trong cung. Nàng rời khỏi cốc hành sự hẳn phải có một nhiệm vụ lớn, chứ nào phải để đối phó với bọn vô danh tiểu tốt.

Tiểu Phi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa:

-Hôm nay, ta nhận thấy ngươi uống ít, trái lại nói nhiều.

Đái Độc Hành chen vào:

-Song Hồ đại hiệp lại nói đúng lý. Một người được sai phái đi tìm Hương Soái, tất phải có thân phận cao. Nhất định nàng ấy không vì việc đối phó với sáu gã kia mà xuất ngoại. Nàng phải có một nhiệm vụ khác, quan trọng hơn.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Xem đó, đủ biết Cung Nam Yến rời sơn cốc là để đối phó với Lưu Hương rồi, song tại sao họ biết được là Lưu Hương đã đến đây?

Tiểu Phi trầm ngâm nghĩ ngợi, chẳng nói gì.

Đái Độc Hành thu dọn bình rượu, chén rượu, cho vào một chiếc bao, tắt ngọn đèn, thốt:

-Một ngọn đèn leo lét giữa đêm khuya, dễ dẫn dụ người lưu ý. Hồ đại hiệp tìm đến đây được, thì người khác cũng tìm đến được. Chúng ta thay đổi địa điểm rồi uống rượu sau.

Tiểu Phi bước ra đến cửa, đột nhiên dừng chân lại.

Hồ Thiết Hoa cũng nhìn ra ngoài.

Xa xa, có hai bóng người. Hai người đó thân pháp rất nhanh, người bên tả lùn mập.

Hồ Thiết Hoa bỗng thở dài. Y nghĩ bình sinh y tự cho mình có thuật khinh công rất cao, song so với Tiểu Phi vẫn còn kém cỏi một bậc. Rồi y lại gặp Đái Độc Hành, bây giờ đến hai bóng người kia. Không kể vợ chồng Lý Ngọc Hàm, Liễu Vô My. Trên đời, sao có lắm người giỏi khinh công hơn y như thế.

Đái Độc hành ra hiệu cho Tiểu Phi và Hồ Thiết Hoa, rồi cả ba rời cửa sổ bên hông thoát đi, bên ngoài cửa sổ là một gò cao, cỏ mọc chằng chịt.

Họ đi không xa, bất quá ra ngoài, họ tìm chỗ ẩn nấp, chờ hai bóng người kia, xem cho biết là những ai.

Đúng là hai người đó chạy thẳng đến học đường. Chừng như chúng đã đến đây nhiều lần. Chúng chạy đi ung dung không cần nhìn lối, không cần nhận hướng, vẫn đến như thường, và đến nhanh. Đến rồi, chúng không cần nhìn ngang, nhìn dọc, như chủ nhà, tất cả đều quen thuộc từ bao nhiêu năm nay… Người lùn thấp chợt kêu lên:

-Sao cửa này không đóng?

Người kia cười nhẹ:

-Trẻ nít, học xong buổi gấp về nhà, có tên nào nhớ đến việc gì khác? Quên đóng, là việc thường! Người lùn trầm giọng:

-Trẻ nít vô tư, thế còn vị sư phó của chúng? Vương tiên sinh vốn là người cẩn thận kia mà! Người cao lại cười nhẹ, chặn lời:

-Có lẽ hôm nay, lão ta bị bọn trẻ làm cho điên đầu, nên chẳng còn cẩn thận nữa.

Huống chi, tại học đường, có gì đáng giá mà sợ mất?

87. Chương 87: Đường Ranh Sống Chết

Giọng nói đó, rất quen thuộc đối với Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương, song trong nhất thời, cả hai không nhận ra người.

Khi người thấp nhỏ đến bên cửa sổ, bọn Sở Lưu Hương mới nhơ ra là lúc thoát đi, quên khép cánh cửa lại.

Dưới ánh sao mờ mờ, Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa bây giờ mới thấy được mặt người đó.

Cả hai hết sức kinh ngạc.

Người đó chính là lão nhân thần bí họ đã gặp tại Ủng Thuý Sơn Trang.

Còn người kia tuy chưa hiện ra nơi khung cửa sổ, bọn Sở Lưu Hương cũng thừa hiểu là Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực.

Họ đến đây làm gì, lúc đêm sâu! Tại sao họ sợ bị bại lộ hành tung?

Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương vô cùng ký quái! Trong ánh mắt của lão nhân thần bí ẩn ước có vẻ hứng khởi mà cũng khích động phi thường.

Tuy nhiên, lão nhìn ra bên ngoài, qua bóng đêm mông lung nhìn đến xuất thần, tự nhiên, vẻ hứng khởi khích động không còn nữa, mọt lúc lâu, lão thở dài, thốt:

-Trong mấy năm sau này, lão phu lại sanh tánh hay nghi ngờ! Các hạ… Hoàng Lỗ Trực vỗ tay lên đầu vai lão mỉm cười:

-Lão phu không trách các hạ đâu! Ai ở trong hoàn cảnh của các hạ cũng phải cẩn thận, dè dặt như các hạ cả! Lão nhân bí mật cúi đầu, cất giọng buồn buồn:

- Dưới gầm trời này, ai ai cũng muốn trừ diệt lão phu! Chỉ có các hạ! Trước sau các hạ không hề bỏ rơi lão phu, chẳng những lao phu không đáp được thịnh tình đó mà lại còn làm phiền luỵ đến các hạ nữa! Hoàng Lỗ Trực ôn tồn đáp:

-Bằng hữu, quý ở chỗ tương tri, vô luận các hạ đối với ngoại nhân như thế nào, lão phu không cần biết, lão phu chỉ biết là các hạ trung thành chana thực với lão phu như thế đủ lắm rồi! Trên thế gian này, không một ai đáng cho lão phu tin tưởng bằng các hạ.

Lão mỉm cười, tiếp:

-Càng về già, càng khó tìm một bằng hữu trung thành, chân thực như các hạ! Làm gì có một người thứ hai như các hạ! Lão nhân bí mật lộ niềm khích động qua ánh mắt, cười nhẹ, thốt:

-Câu nói đó, đáng lẽ chính lão phu nói ra mới phải! Nếu giang hồ biết được Quân tử kiếm cùng lão phu kết bạn sống chết với nhau, thì họ sẽ kinh ngạc hơn nghe cái tin Thiên Phong Đại Sư hoàn tục cưới vợ! Lão cười, song tiếng cười nghe còn thảm hơn tiếng khóc.

Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương không hẹn mà đồng, cả hai cùng nhìn nhau và cả hai cùng có một ý nghĩ.

Lão nhân đó mang nạ! Nhưng lão là ai?

Tại sao thiên hạ giang hồ muốn trừ diệt lão?

Hồ Thiết Hoa vốn nóng tính, toan xông ra, chạm mặt lão nhân bí mật, chụp chiếc nạ gỡ xuống, xem cho biết lão là ai.

Nhưng, Đái Độc Hành và Sở Lưu Hương bất động, y không dám tự chuyên đành ngồi tại chỗ tiếp tục nghe.

Một lúc lâu, Hoàng Lỗ Trực thốt:

đêm nay, đáng lẽ ra tại hạ không nên đến… Lão nhân bí mật chận lời:

-Lão phu muốn các hạ đến, đến để xem cho biết! Niềm phấn khởi lại hiện lộ nơi ánh mắt, chứ lão đã mang nạ thì làm sao thấy được cảm nghĩ qua thần sắc lão?

Lão bật cười, tiếng đầu tiên của lão phát ra, từ lúc mới đến đây.

Lão tiếp:

-Có lẽ bình sanh, các hạ chưa thấy một ai có nhan sắc diễm kiều mỹ lệ như vậy! Hoàng Lỗ Trực cười nhẹ:

-Tại hạ cần chi nhìn tận mắt? Tại hạ thừa hiểu, đó là một con người tuyệt đẹp, tuyệt thông minh, tại hạ chỉ sợ có thêm một người thứ ba trong cuộc đàm thoại, các hạ lại mất tự nhiên đi… Lão nhân bí mật thốt:

-Chẳng có gì bất tiện cả? Lão phu có nói với bà ta vì các hạ và nếu hôm nay được tiếp kiến các hạ, hẳn bà ta phải hân hoan! Bỗng lão tiếp:

-Hôm nay, nhất định chúng ta phải uống vui, uống thật nhiều. Đã lâu lắm rồi, lão phu chưa có dịp tận mở lòng, và có thể sau lần này, chẳng còn dịp nào nữa! Hoàng Lỗ Trực chận lời:

-Nếu cho là ngày vui, thì đừng nói đến điều gở, Thời gian có lẽ đã đến rồi, các hạ nên bày rượu ra đi.

Cả hai đến đây, có hẹn với người, và họ đang chờ người đó đến.

Hồ Thiết Hoa cười thầm,nghĩ:

-Không ngờ học đường bỗng trở thành tửu điếm! Ai ai cũng muốn đến đây uống rượu, tự mang đến uống, không cần điếm chủ cung cấp! Sở Lưu Hương càng lắng nghe chuyện càng kỳ quái! Cứ theo khẩu khí của Lão nhân bí mật, chỉ lão có hẹn với tình nhân lão đang đợi người tình đến.

Tại sao lão hẹn với tình nhân, hội hiệp tại chỗ này?

Tình nhân của lão là ai? Người ấy vì lý do gì, không dám chường mặt với đời, bắt buộc phải hẹn hò, âm thầm, lén lút?

Lão gọi là bà, người ấy vào trạc tuổi nào? không lẽ người tình còn trẻ?

Bởi, ai ai cũng có thể gọi người tình của mình là bà cả? Bà là cái tiếng thông thường! Lão nhân bí mật có mang theo một chiếc bao. Lão vừa mở bao ra lấy những món trong đó, đặt lên bàn, vừa cười, thốt:

-Những món này, rất bình thường, song bà ra thích dùng, bà sẽ quý những vật này, hơn châu báu! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Vật gì cũng thế, không quý ở bản chất của nó, mà quý ở chỗ nó gợi thích một người, thấy nó là nhớ người, cho nên người ta có thể giữ trang trọng một chéo khăn, và xem thường những châu ngọc! Lão nhân bí mật trầm ngâm một lúc, rồi quay mình lẩm nhẩm:

-Lão phu thật không xứng đáng với bà ấy! Đáng lẽ lão phu phải đưa bà đi một nơi nào với lão phu! Song lão phu quá nhu nhược, nên để cho bà phải tịch mịch qua bao nhiêu năm tháng dài!... Lão quay mình, để che dấu với Hoàng Lỗ Trực những hạt lệ cài mi. Lão đang đưa tay áo lau vội.

Bên ngoài, bọn Sở Lưu Hương trông rõ.

Hồ Thiết Hoa đốt lên một ngọn nến, song lão không nói gì.

Dù có ánh đèn, khung cảnh vẫn trầm tịch lạnh lùng, không tạo nên được một sinh khí.

Họ chờ.

Chờ mãi, chưa thấy gì, Hoàng Lỗ Trực bắt đầu nôn nao.

Lão nhân bí mật bước đến cửa sổ, nhìn ra phương trời xa.

Ngoài phương trời xa, là bóng đêm dày! Bóng đêm trầm đọng nào có gì lạ?

Lão nhân bí mật thở dài lẩm nhẩm:

-Có lẽ đã qua canh ba lâu rồi?

Hoàng Lỗ Trực tuy nôn nao, song buông một câu trấn an cho bạn:

-Cũng chưa muộn lắm! Lão nhân bí mật lắc đầu:

-Muộn lắm rồi! Lão hỏi:

-Có thể bà không đến chăng?

Hoàng Lỗ Trực làm sao biết được?

-Song lão gượng cười, trấn an luôn:

-Tại sao lại không? Chắc chẳng có gì ngăn trở đâu! Lão nhân bí mật ủ rũ mơ buồn:

-Thực ra bà không đến thì càng hay! Nếu lão phu là bà, tất lão phu không đến! Lão phu.... Bỗng, một tiếng cách vang lên nơi cửa.

Hoàng Lỗ Trực và lão nhân bí mật giật mình, song quayn người lại.

Một bóng trắng nhẹ nhàng như con mèo, xuất hiện trước tầm mắt cả hai.

Người áo trắng đứng xa ánh đèn, Hồ Thiết Hoa không thấy rõ dung mạo.

Y nhìn qua Sở Lưu Hương thấy chàng há hốc mồm như vừa bị ai đạp mạnh vào.

Chàng đã nhận ra bóng trắng, chính là Cung Nam Yến! Lão nhân bí mật chờ đợi Cung Nam Yến! Lão có hẹn với Cung Nam Yến! Cung Nam Yến là tình nhân của lão?

Thế thì cái tiếng "bà" do lão dùng là sai nghĩa rồi! Sở Lưu Hương từng nuôi ấn tượng một Cung Nam Yến cao khiết, thanh nhã, một thiếu nữ gương mẫu, ngờ đâu nàng chỉ là phường trên bộc trong dâu.

Cái ấn tượng đó tan biến ngay như vầng khói bị gió cuón quét! Bất giác chàng thở dài! Chừng như chàng mất cái gì đáng quý lắm! dù bóng trắng đó, là vợ chàng, bất gặp nàng đi hội ước với trai, hẳn chàng không kinh ngạc hơn bóng trắng đó chính là Cung Nam Yến! Chàng kinh ngạc, chàng bực tức bởi Cung Nam Yến đã gặp chàng mà còn chọn một người khác làm tinh nhân?

Thế là chàng không xứng đáng, trước mắt nàng?

Tự ái của những nam nhân là thế? Nữ nhân phải yêu họ, không yêu họ, tất phải sống độc thân, không thể yêu ai khác được.

Yêu kẻ khác, là khinh thường họ không còn xứng đáng? Bởi họ tự cho họ là thần tượng, tất cả nữ nhân phải tôn thờ thần tượng đó?

Lão nhân bí mật hân hoan ra dáng người, bởi lão mang nạ nên niềm hân hoan không hiện lộ nơi mặt:

-Cung cô nương! Lão vừa cười, vừa thốt, vừa bước tới, nghinh đón.

Cung Nam Yến ung dung bước vào, điềm nhiên thốt:

-Tôi gặp việc ngăn trở bất ngờ, nên đến muộn, thật là lỗi quá! Nàng xin lôi song gương mặt nàng lạnh lùng vô cùng, điều đó chứng tỏ nàng chẳng cần biết mình có lỗi hay không, chẳng màng ai bắt lỗi nàng hay không, bất quá nàng thốt ra, vì quen cái sáo giang hồ.

Sở Lưu Hương thở phào.

Trọng lượng ưu tư, tức uất vừa trút hết, qua lời nói của Cung Nam Yến.

Sở dĩ chàng thở phào, vì chàng phát hiện ra Cung Nam Yến chẳng liên quan mật thiết với lão nhân và có thể là cái người mà lão chờ đợi chẳng phải là Cung Nam Yến.

Nếu vậy, thì Cung Nam Yến đâu phải là tình nhân của lão.

Nhưng, nếu không phải nàng, thì là ai?

Lão nhân bí mật mừng đón Cung Nam Yến rồi, có ý chờ.

Chừng như lão chờ một người thứ hai, song chờ mãi một lúc, chẳng thấy gì, lão cúi đầu trầm buồn hỏi:

-Tiểu Tịnh…không…đến được?…Phải vậy không?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Nếu bà ấy đến được, thì tôi đâu có đến đây? Phải vậy chăng?

Lão nhân bí mật gật đầu, tỏ vẻ đành cam với số phận:

-Bà ấy không đến cũng phải! Lão phu đã nghĩ như vậy, bà ấy không đến là phải hơn! Bỗng, Hoàng Lỗ Trực hỏi:

-Có dời ngày ước hẹn chăng?

Lão hy vọng có việc đó, bởi việc đó là niềm an ủi lão nhân bí mật rất lớn, không có niềm ai ủi đó, lão nhân bí mật có thể liều, vì tuyệt vọng sẽ làm mờ lý trí.

Lão nhìn Cung Nam Yến, nóng nghe nàng đáp một câu thuận lợi.

Song Cung Nam Yến vẫn lạnh lùng:

-Tự hậu,bà ấy chẳng đến, vĩnh viễn chẳng bao giờ đến nữa. Không có việc cải biến thời hạn đâu! Lão nhân bí mật rung người, đôi tay lão rung quá mạnh lão phải nắm chặt lại cho bớt rung.

Lão cất giọng run run hỏi:

-Bà ấy…có trao tín vật gì cho lão phu chăng?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Chẳng có vật gì cả! Lão nhân bí mật càng rung người hơn! Cuối cùng, lão hét:

-Tại sao thế? Tại sao? Sư phó của cô nương đáp ứng với lão phu cứ mỗi năm năm cho bà hội diện với lão phu một lần, tại sao bây giờ bà ta hối hận, rồi không đến?

Lão quát to hơn:

-Tại sao? Tại sao chứ?

Cung Nam Yến điềm nhiên:

-Sư phó tôi chẳng có gì phải hối hận, lời nói của người phát ra làm sao, là vĩnh viễn làm vậy, chẳng hề biến cái. Không biến cải thì cho là hối hận thế nào được?

Lão nhân bí mật hừ một tiếng:

Thế tại sao bà không đến hội họp với lão phu? Lão phu không tin là bà ấy không thích gặp lãi lão phu! Cung Nam Yến vẫn giữ giọng lạnh lùng:

-Không phải bà ấy không thích gặp lại tiền bối mà chỉ vì bà ấy không thể gặp tiền bối thôi! Lão nhân giật bắn mình, như sét đánh bất ngờ, lão lùi lại mấy bước, run rung giọng hỏi:

-Không lẽ bà…bà đã… Cung Nam Yến đột nhiên thở dài:

-Bà vĩnh viễn khỏi chịu đau khổ như mọi người, trên thế gian! Bà còn may mắn hơn tiền bối! Lão nhân bí mật nhũn người ra, ngã xuống liền.

Hoàng Lỗ Trực bước nhanh tới, đỡ lão, đoạn day qua Cung Nam Yến rung giọng hỏi:

-Chẳng hay cô nương có thể cho bọn lão phu biết bà ấy chết trong trường hợp nào chăng?

Cung Nam Yến trầm ngâm một lúc lâu, rồi từ từ đáp:

-Tôi chỉ có thể cho hai vị biết đại khái là bà vì bảo vệ danh dự của Thần Thuỷ Cung mà chết! Bà có tánh cương cường, thẳng thắn, bọn chúng tôi cho là bà cao ngạo! Lão nhân bí mật gật đầu:

đa tạ cô nương! Lão bật khóc.

Cung Nam Yến trầm lặng một lúc, lại tiếp:

-Tiền bối có một người con gái như bà ấy, kể ra cũng phúc hạnh hơn đời. Bởi vì tiền bối không xứng đáng lắm mà bà thì không lẽ đi vào con đường của tiền bối! Sở Lưu Hương hết sức thẹn với ý nghĩ sai lầm của mình! Thì ra, lão có hẹn với con gái! Nhưng, điều đó không đáng trách chàng, dù cho ai ở địa vị của chàng cũng lầm cả.

Bởi, lão nhân cứ gọi con gái là bà.

Đến cả Cung Nam Yến cũng gọi là bà! Với lối xưng hô quái dị đó, thử hỏi ai nghe câu chuyện mà chẳng tưởng là một cuộc hẹn hò giữa đôi tình nhân?

Cung Nam Yến tiếp:

-Hiện tại, bà ấy đã chết rồi, thì tiền bối không còn liên quan gì đến Thần Thuỷ Cung nữa. Cho nên, gia sư tôi hy vọng là từ nay tiền bối không nên đến vùng phụ cận bổn cung như trước! Lão nhân bí mật rung run giọng:

-Thi hài con gái của lão phu… Cung Nam Yến buông gọn:

-Mai táng rồi! Lão nhân bí mật hỏi:

-Lão phu có thể viếng mộ?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Không thể! Để tỏ vẻ cương quyết, nàng quay mình bước ra, nhưng vừa đến cửa, nàng quay đầu lại, hỏi:

-Tiền bối có biết, trên giang hồ có một nhân vật tên Sở Lưu Hương chứ?

Lão nhân bí mật gật đầu! Cung Nam Yến tiếp:

-Tốt lắm! Nếu tiền bối gặp hắn, xin tiền bối hạ sát hắn. Vì Tư Đồ Tịnh chết nơi tay hắn! Sở Lưu Hương nghe như thế, sôi giận đến trắng mặt. Chàng không tưởng nổi là con người mà chàng cho là thanh khiết cao nhã nhất đời, lại ăn nói hoang đường như vậy.

Qua câu chuyện nghe được, ngoài cái việc tức uất vì lời vu oan của Cung Nam Yến, chàng cũng đực biết thêm một việc. Tư Đồ Tịnh chết vì mối tình đối với Vô Hoa, chính là con gái của lão nhân bí mật này.

Bỗng, một tiếng bình vang lên.

Lão nhân bí mật nắm tay đấm vỡ mặt bàn rồi gầm lên:

-Sở Lưu Hương! Sở Lưu Hương! Ngươi giết con gái ta! Tại sao hôm ấy ta không hạ sát ngươi cho rồi?

Hoàng Lỗ Trực sững sờ ngây người một lúc, đoạn lẩm nhẩm:

-Có việc như thế sao? Trên đời này lại có việc như thế được sao?

Lão nhân bí mật đứng lên, thình lình lại ngã xuống như cũ, nhưng toàn thân như rã rời, hai nắm tay buông lỏng ngón.

Lâu lắm, lão bật cười cuồng dại.

Hoàng Lỗ Trực kinh hãi:

-Các hạ...các hạ... Lão nhân bí mật vẫn cười như điên, cười một lúc rồi thốt:

-Có chi đâu, bất quá lão phu tự cười mình thôi! Lão phu Hùng Nương Tử này, bình sanh hãm hại biết bao nhiêu là con gái nhà lành, thì bây giờ con gái mình bị người sát hại, thì đó cũng là báo ứng tuần hoàn, tại sao ta lại đi hận người?

Lão càng cười vang, dần dần tiếng cười đổi thành tiếng khóc.

Đái Độc Hành, Hồ Thiết Hoa và Sở Lưu Hương vô cùng kinh hãi, cả ba không ngờ hôm nay lại chứng kiến bao nhiêu việc phi thường.

Những sự việc đó, chẳng bao giờ họ tưởng tượng là có được trên đời cũng như Hoàng Lỗ Trực đã nghĩ.

Lão nhân bí mật, chính là Hùng Nương Tử.

Thảo nào mà lão chẳng nói, thiên hạ giang hồ, ai ai cũng muốn trừ diệt lão! Thảo nào mà chiếc nạ của lão chẳng tuyệt xảo, đến cả Sở Lưu Hương cũng chẳng tìm ra một sơ hở nhỏ.

Và thảo nào mà thuật khinh công của lão chẳng quá cao siêu! Và lão có lý khi nói rằng trên đời này, chẳng ai tin được Quân tử kiếm lại kết giao với lão.

Lão nói đúng, có ai tin đực một người nổi danh là Quân tử, lại đi giao du với một dâm tặc? Thì ra bao lâu nay Hoàng Lỗ Trực dùng uy tín của lão che chở cho Hùng Nương Tử! Cho nên, Hoàng Lỗ Trực an ủi lão, bảo rằng có thể là Sở Lưu Hương không truy cứu về chiếc mặt nạ, mà lão chắc chắn là chàng đã nghi ngờ.

Nhưng theo truyền thuyết giang hồ, thì Hùng Nương Tử đã chết trong tay của Thuỷ Mẫu Âm Cơ! Thế ra lão chưa chết! Con người nổi tiếng là không nói ngoa như Thuỷ Mẫu Âm Cơ, lại cũng nói ngoa? Như Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực cũng giao du với dâm tà?

Con người từng nổi tiếng là hận tất cả nam nhân trên đời, lại chở che một kẻ bại hoại nhất, như Thuỷ Mẫu Âm Cơ chở che Hùng Nương Tử?

Không ai hiểu nổi uẩn khúc sự tình, trừ ra cho rằng mọi người trên đời này đều giả dối, mỗi người có hai mặt nếu không là ba bốn trăm ngàn muôn mặt! Trong khi Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa còn sững sờ, Đái Độc Hành hừ lên một tiếng, vọt mình di như mũi tên lao.

Chưa đến nơi lão hét to:

-Hùng Nương Tử! Ngươi có nhận ra Đái Độc Hành đây chăng? Hai mươi năm trước lão phu quyết trừ diệt ngươi, cho đời bớt một mối đại hoạ, nhưng ngươi đã thoát lọt bàn tay lão phu. Bây giờ lão phu gặp ngươi đây, ngươi còn lời gì để nói chăng?

Hùng Nương Tử ngồi lặng trên nền học đường, nhìn đăm đăm ngọn nến, xuất thần, chừng như chẳng nghe Đái Độc Hành nói gì.

Hoàng Lỗ Trực bước tới một bước, nghinh đón Đái Độc Hành, trầm giọng thốt:

-Lão ấy chẳng phải là Hùng Nương Tử! Hùng Nương Tử đã chết rồi! Đái Độc Hành bật cười ha hả:

-Từ lâu, lão phu nghe người đời ca tụng Quân tử kiếm chẳng hề nói ngoa, ngờ đâu Quân tử kiếm chỉ là người hữu danh vô thực, chuyên lừa dối người đời, cho đến bây giờ, trước một sự việc hiển nhiên, lại toan dùng xảo ngôn để che đậy một sự thận xấu xa.

Hoàng Lỗ Trực điềm nhiên đáp:

-Lão phu không hề nói ngoa, bởi thực sự thì kẻ không chừa một tội ác nào không làm là Hùng Nương Tử đã chết từ lâu! người đang ngồi kia chỉ là một kẻ đáng thương hại từ ba mươi năm nay khổ tâm sám hối tội lỗi đã làm. Lão ta đau khổ qua mấy mươi năm dài rồi, giờ đây lại thêm một lần đâu khỏ trước cái tin con gái chết! Đái Độc Hành cười mỉa:

đáng thương hại? Còn những nữ nhân bị lão ấy hãm hại ngày nào ác nữ nhân đó dễ thường chẳng đáng thương hại à? Một đời gây nên tội các luôn luôn tận hưởng an toàn, rời đến bâyg ìơ với cái chết của con gái, không còn ai hỏi tội lão nữa sao? Dù cho lão có sám hối có đau khổ mấy mươi đời, kể ra cũng chẳng bù được với tội ác của lão! Hoàng Lỗ Trực bình tĩnh thốt:

-Kẻ giết người biết nghe lời Phật, quăng đao vấy máu là trở về căn bản thiện lương. Phật còn thứ tha huống hồ bằng hữu? Huống chi lão đã sám hối lỗi lâmf đã làm? Bây giờ bằng hữu có giết lão, chẳng phải là bằng hữu giết một con người dâm đãng ngày xưa, mà chính là bằng hữu giết một người cải tà quy chánh một người hồi đầu hương thiện. Cho nên, lão phu mới nói. Hùng Nương Tử đã chết, và người sống hiện tại là một kẻ biết ăn năn, chuyển hướng sang con đường phải:

Lão thở dài, đoạn tiếp:

-Bây giờ, bằng hữu có muốn hạ thủ, cứ bước đến mà hạ thủ! Lão ấy sẽ không phản kháng, mà lão phu cũng chẳng trở ngăn! Bất quá… Đái Độc Hành hỏi:

-Bất quá làm sao?

Hoàng Lỗ Trực gằn từng tiếng:

-Nếu chính mắt trông thấy người hão hữu chết, chắc chắn lão phu không tham sống một mình.

Đái Độc Hành giật mình, quay lại, nhìn thoáng qua bên ngoà cửa sổ cầu cứu với Sở Lưu Hương, giúp lão có chủ ý.

Nhưng Sở Lưu Hương không muốn xuất hiện.

Chàng lánh mặt vì lời vu tội của Cung Nam Yến vừa rồi.

ánh mắt của Hoàng Lỗ Trực dịu lại, thần sắc an tường như cũ.

Nhưng gương mặt lộ vẻ kiên định phi thường, với vẻ mặt đó của lão, chẳng ai dám cho rằng lão nói ngoa.

Đái Độc Hành thở dài:

-Hùng Nương Tử được kết giao với hạng người như Quân tử kiếm, kể ra có diễm phúc phi thường! Kỳ quái thật! Lão phu hiểu do đâu hai người lại thân thiết được với nhau! Lão không để Hoàng Lỗ Trực nói gì, lại tiếp luôn:

-Thực ra thì, lão phu cũng nghĩ ra phần nào nguyên do sự kết giao đó. Bởi Hùng Nương Tử dù sao cũng còn lương tri, vì thương con gái như vậy, chứng tỏ lão còn nhân tánh, chứ những kẻ cùng hung cực ác có khi nào lại biết thương mến những người thân! Do cái chỗ có lương tri đó, lão biết ăn năn và Quân tử kiếm hiểu được như vậy mới kết giao… Cuối cùng, lão buông gọn:

-Thôi, lão phu đi! Buông tha cho Hùng Nương Tử! Bất thình lình, Đái Độc Hành vọt mình đánh xuống Hùng Nương Tử một chưởng.

Phải biết chưởng lực đó mạnh như thế nào, thế mà chưa đến Hùng Nương Tử, lại tan biến, chẳng làm hề hấn gì đến Hùng Nương Tử cả.

Trong khi Đái Độc Hành vọt tới giáng chưởng, Hoàng Lỗ Trực sửng sốt kêu lên:

-Bằng hữu làm gì thế?

Đái Độc Hành hét to:

-Các hạ lầm! Cũng như lão phu lầm! Lão ấy có phải là người tốt đâu?

Ngồi bên ngoài, Hồ Thiết Hoa thấy rõ Hùng Nương Tử ngầm lấy bột thuốc mê, rải trong không gian, loại mê dược tuyệt độc, quyết hãm hại Đái Độc Hành và người ân là Hoàng Lỗ Trực.

Đái Độc Hành trông thấy, cấp tốc xuất thủ, song chậm một chút, thành ra chưởng lực của lão chưa đến đích, lão đã ngửi phải mê dược rồi.

Hồ Thiết Hoa tức giận, toan vọt mình vào học đường, song Sở Lưu Hương giữ y lại, và ngăn chận không cho y lên tiếng.

Bên trong, Hùng Nương Tử đứng lên, vòng tay vái Đái Độc Hành, thốt:

-Ơn Đái tiên sanh tha chết, tại hạ xin ghi nhớ suốt đời. Yên trí đi, tiên sanh, tại hạ chẳng để cho tiên sinh phải hối hận vì buông tha tại hạ.

Lão day qua Hoàng Lỗ Trực, cúi đầu thấp giọng:

-Còn như các hạ..hiện tại, tại hạ chẳng biết nói làm sao! Các hạ... Lão nghẹn ngào, không nói gì nữa, bởi Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành lúc đó, chẳng còn nghe gì cả, cả hai lão đảo người một chút, rồi ngã xuống.

88. Chương 88: Ủ Mộng Xuân Tình

Ngã xuống nền học đường rồi, Hoàng Lỗ Trực còn nói được một câu cuối cùng, trước khi hôn mê.

Lão nói, thấp giọng, song Hồ Thiết Hoa nghe rất rõ.

Lão buông từng tiếng một:

-Lão phu không lầm các hạ! Bị Hùng Nương Tử hạ thuốc mê, lão ngã xuống, thế mà lão còn nói được câu đó! Kỳ quái thật! Hùng Nương Tử khóc.

Lão nhìn Hoàng Lỗ Trực qua màn lệ, khóc một lúc, lão quý xuống lạy Hoàng Lỗ Trực ba lạy, rồi cởi chiếc áo ngoài, choàng lên mình Hoàng Lỗ Trực.

Làm cái việc đó, lão rung tay thấy rõ.

Rồi lão rung rung giọng thốt:

-Lão phu không xứng đáng với các hạ! Một câu nói ngắn, gồm mấy tiếng, hàm sức bao nhiêu ưu uất, bị thương, thống khổ, người nghe chẳng tránh khỏi mủi lòng! Bỗng, lão đứng lên chạy bay ra ngoài! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi lẩm nhẩm:

-Lão có ý tứ gì thế?

Sở Lưu Hương thở dài:

-Lão muốn vào Thần Thuỷ Cung, vô luận con gái lão còn sống hay chết, lão phải vào đó, thấy mặt lần cuối cùng. Nhưng lão biết Hoàng Lỗ Trực chẳng bao giờ để cho lão đi! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Bởi biết rõ, lão vào đó là phải chết tại đó, Hoàng Lỗ Trực không nỡ nhìn thấy lão dấn thân vào cảnh chết! Sở Lưu Hương trầm buồn tiếp:

đúng vậy! cho nên, ta muốn theo dấu lão vào cung. Phần ngươi ở lại chiếu cố Đái và Hoàng nhị vị tiền bối.

Thốt xong, chàng vọt đi liền.

Xa xa, chàng dặn với lại:

đừng quên! Còn Tô Dung Dung nữa nhé! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

-Thì ra, Hùng Nương Tử quả cải tà quy chánh! Lão không ác ý đối với Đái Độc Hành và Hoàng Lỗ Trực! Ta nghi oan cho lão! nếu lúc đó ta vào ngay, đánh chết lão rồi thì lão hẳn phải mang niềm oan về âm cảnh, mà ta lại đắc ý một cách đáng trách, bởi hành động sai lầm! Y rùn mình, như vừa thoát một tai nạn lớn! Đúng như vậy, bởi có gì tai hai hơn là giết oan một mạng người.

Mồ hôi đổ ra đẫm ướt y phục y! Theo dõi Hùng Nương Tử, nào phải là việc dễ dàng? Lão ta giỏi thuật khinh công, bình sanh luôn cẩn thận bởi lúc nào cũng có kẻ thủ bám sát, chực chờ hạ thủ! Thành ra, tinh thần cảnh giác lên cao, trước khi đi, trước khi đến, lão để ý mọi động tĩnh chung quanh, đang đi lão cũng đề phòng.

Giữ cho lão không phát hiện được sự theo dõi, trên đời này ngoài Sở Lưu Hương ra, còn ai làm nổi?

Sở Lưu Hương, ngoài thuật khinh công siêu đẳng, còn có đôi mắt sáng hơn sao, nhờ thế chàng không cần phải theo gần lão.

Không theo gần lão thì dễ tránh né sự chú ý của lão.

Nhưng, kỳ quái thay, lão không chạy về phía núi, mà lại trở vào thành.

Trong phút giây, Sở Lưu Hương nghĩ là mình đoán lầm. Tuy nhiên, chàng không thể bỏ cuộc, âm thầm chạy theo, xem lão vào thành làm gì.

Lão đến thẳng ngôi khách sạn của lão trọ, vào phòng.

Sở Lưu Hương muốn về khách sạn của chàng, thăm qua Tô Dung Dung, song lại sợ mất hút lão, đành thôi.

Không lâu lắm, lão trở ra, tay có cầm một chiếc bao da, màu đỏ.

Lão trở lại đây, chỉ để lấy chiếc bao đó thôi, chứ chẳng làm gì khác.

Chiếc bao đó đựng những vật gì? vào Thần Thuỷ Cung, lão cần phải mang nó theo sao?

Lần này, Hùng Nương Tử rời khách sạn, chạy thẳng đến núi.

Đến chân núi, lão không lên liền, mà lại chạy vòng vòng một lúc, đột nhiên lão dừng chân tại một chỗ hoang vắng, nhình quanh quẩn, rồi nhảy ngang qua ngọn suối, tiến sâu vào cánh rừng rậm.

Tàng cây, nhánh móc, cỏ gai, cỏ giây chẳng chịt, chạy trong đó rất khó khăn, người trước khó khăn đã đành, người sau còn khó khăn hơn, bởi sợ người trước phát hiện.

Khu rừng rậm như không có lối, mà Hùng Nương Tử không cần nhận định phương hướng, cứ vẹt cỏ, xô cành lướt tới như thường.

Nếu không thường lai vãng tới đây, làm sao lão có thể ngang nhiên xông xáo! Đi như thế một lúc lâu, Sở Lưu Hương nghe có tiếng suối chảy đâu đây.

Lúc đó, Hùng Nương Tử đã vào trong một hang động rồi. Đêm lại tàn, sao trời đã thưa, ánh sáng mờ mờ. Trời sắp sáng.

Nghe tiếng suối, Sở Lưu Hương mừng, nhớ lại lời Tô Dung Dung đã nói, chàng biết là con suối đưa vào khu chánh Thần Thuỷ Cung.

Song chàng hết sức lo sợ, vì trời sắp sáng rồi, chàng làm sao tiếp tục vào sâu mà không bị người trong cung phát giác?

Cửa động ở phía trên, sau một tảng đá lớn.

Sở Lưu Hương nhìn quanh quẩn, thấy có một phiến đá, chàng liền bước đến nép mình sau phiến đá đó.

Bên trên cửa động, có tiếng lách cách, leng keng, tiếng kim khí chạm vào đá.

Chừng như Hùng Nương Tử lấy những vật bằng kim khí đánh vô đá.

Như vậy, lão còn ở tại cửa động, chứ chưa vào sâu.

Lâu lắm, Sở Lưu Hương lại nghe tiếng nước bì bõm, róc rách rồi có tiếng thở dài, lại có tiếng chân chạy đi.

Thoạt đầu, Sở Lưu Hương chẳng rõ Hùng Nương Tử làm gì trên đó mà chưa vào đọng.

Sau cùng, chàng nghĩ ra, lão không dám vào động lúc ban ngày, và lão đang tìm chỗ nấp, chờ đêm xuống, do đó làm gây nên mấy tiếng động.

Chắc chắn là lão có mang vật thực theo trong chiếc bao đen.

Chờ đợi hơn một ngày, tại nơi đây, có nhiều hiểm nguy. Kể ra cũng là một việc liều. Song không chờ thì lão còn làm gì hơn được?

Lão chờ, Sở Lưu Hương cũng phải chờ.

Lão có thức ăn, còn đỡ khổ, chàng phải nhịn đói, lại vừa lo sợ người trong cung phát hiện, lão phát hiện, thế mới khổ hơn.

Chàng tìm chỗ kín đáo nằm nghĩ, buồn ngủ lắm song chẳng dám nhắm mắt, tai luôn luôn nghe ngóng động tĩnh bốn phía! Chàng nghĩ, nếu Hùng Nương Tử nóng nảy, không đợi được đến lúc đêm xuống, mà xông vào, chàng không hay kịp thì uổng phí công lao theo dõi đến đây! Mất cơ hội này, chàng cầm như không còn hy vọng gặp lại một cơ hội khác.

Chàng cũng thích mạo hiểm lắm, song chàng chẳng hề làm một việc phi lý, vô công nông nổi.

Đợi, là một cái khổ rồi, đợi mà chịu đói, lại càng khổ nữa.

Có vũ công như Sở Lưu Hương, tự nhiên chàng thừa sức chịu cái đói trong một khoảng thời gian, dài hơn cái khoảng người thường chịu đựng nổi.

Song dù sao, tinh thần cũng bị ảnh hưởng ít nhiều.

Cho nên, chàng tìm cách quên cái đói, muốn quên, chàng không nghĩ đến nói, chàng nghĩ đến những việc khác.

Chàng hồi ức lại những việc xa xưa, xa từ thời thơ ấu, thời vô tư lự nhất của đời người.

Thời thơ ấu là thời vàng son, những kỷ niệm vui nhiều buồn ít, nếu không nói là hầu như không buồn… Nhiều hình bóng hiện lên, hình bóng Cơ Băng Nhạn, Hồ Thiết Hoa… Rồi chàng nhớ đến Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung… Nhớ đến Hồ Thiết Hoa, chàng cười, nhớ đến Nhất Điểm Hồng, Khúc Vô Dung, chàng thở dài! Chàng thầm hỏi hiện nay cả hai ở phương trời nào? Họ còn sum họp hay mỗi người một ngả?

Nhất Điểm Hồng đã ly khai tập đoàn thích khách hay vẫn còn ràng buộc trong tổ chức sát nhân thuê đó?

Chàng miên man nghĩ, quên đói, quên thời gian.

Chợt chàng ngẩng mặt nhìn trời thấy thái dương đã chếch về tây.

Còn không bao lâu nữa, đêm lại xuống.

Sở Lưu Hương uốn lưng, toan đứng lên, làm mấy động tác cho giãn gân cốt, ngờ đâu, lúc đó, mọt bóng người từ trong động bước ra.

Người đó, không phải là Hùng Nương Tử.

Bóng đó, dĩ nhiên là một nữ nhân, bóng đó ở đây từ bao lâu rồi? Chẳng lẽ bóng đó có hẹn với Hùng Nương Tử, ở đây chờ lão! Nữ nhân, là một thiếu nữ rất đẹp, vận áo trắng, đứng trên một mô địa.

Tóc đen lại bỏ xoả, phản chiếu với màu áo trắng phất phơ, tạo cho nàng một vẻ siêu phàm thoát tục.

Sở Lưu Hương nhận ra nàng.

Nàng là Cung Nam Yến.

Cung Nam Yến đến đây làm gì? nàng đã xuất hiện rồi, Hùng Nương Tử đi đâu, lại chẳng thấy ra mặt! Sở Lưu Hương trông thấy nàng, bất giác giật mình.

Nhưng nhình kỹ một chút, chàng càng giật mình hơn. Thì ra, chàng làm, thiếu nữ không phải là Cung Nam Yến. Bất quá, nàng giống Cung Nam Yến rất nhiều, cho nên nhìn thoáng qua chàng phải lầm.

Thần sắc trang phục tất cả nơi nàng đều tố cáo nàng là môn đệ của Thần Thuỷ Cung.

Dù không trang sức như vậy, dù không có thần sắc thái độ đó hiển nhiên nàng phải là môn đệ của Thần Thuỷ Cung, chứ một thiếu nữ bên ngoài làm sao lọt vào đây được?

Nhưng đã là đệ tử Thần Thuỷ Cung, nàng đến đây làm gì? không lẽ lòng động này là con đường bí mật đưa đến Thần Thuỷ Cung! Nếu vậy thì Hùng Nương Tử đã theo con đường đó vào cung rồi sao?

Nghĩ đến điều đó, Sở Lưu Hương hết sức khẩn cấp.

Giả như chàng nghĩ đúng, thì chẳng hoá ra vất vả theo dõi đến đây, kiên nhẫn nằm chờ tại đây, tất cả công lão cầm như dã tràng lấp biển! Thiếu nữ từ trên mô đá cao buông mình đáp xuống.

Sở Lưu Hương phải khâm phục thuật khinh công của nàng cao diệu phi thường.

Thân pháp của nàng lại tuyệt đẹp.

Nàng cầm nơi tay chiếc bao da đen, bao da của Hùng Nương Tử! Trời! Nàng chính là Hùng Nương Tử hoá thân! Sở Lưu Hương nhếch nụ cười khổ! Bây giờ chàng mới công nhận Hùng Nương Tử quả là tay danh bất hư truyền, thuật cải sửa dung mạo của lão tinh vi không thể tưởng.

Chỗ kỳ diệu của lão là biến thành nữ nhân rồi, lão không còn một điểm nhỏ tính cách của nam nhân! Hùng Nương Tử xuống đến chân núi đá, đứng đó nhìn quanh quẩn song chưa nhích chân đi đâu.

Sở Lưu Hương nhìn rõ nơi khéo mắt lão, có mấy đường nhăn, lão đứng xa, còn giống một thiếu nữ, nhưng ở gần, lão có hoá trang khéo cách mấy, cũng không dấu nổi số tuổi đã cao.

Tuy nhiên Sở Lưu Hương chưa dám quả quyết đó là một khuyết điểm của lão, bởi chẳng rõ lão làm cách nào, làn da tay, da mặt non mịn như da của gái xuân.

Biết đâu lão không tạo nên những nét đó, với dụng ý gì?

Muốn hoá trang thành một thiếu nữ đẹp, ít nhất lão cũng phải đẹp, thảo nào thời thanh thiếu lão chẳng nổi tiếng là một mỹ nam tử.

Cũng vì danh từ mỹ nam tử, lão rất quý sắc diện, đến chiếc nạ lão cũng làm cho đẹp luôn.

Một nam nhana đẹp hơn nữ nhân, thiết tưởng phải là một sự việc hiếm có! Một nam nhân còn "nữ" hơn chính nữ nhân về ngôn từ, cử động dáng dấo âm thinh lại càng hiếm có.

Sở Lưu Hương không ngờ lão hoá trang rồi, lại giống Cung Nam Yến như hai giọt nước.

Nhưng tại sao lão lại hoá trang thành một Cung Nam Yến?

Giữa lão và Cung Nam Yến có mối tương quan gì?

Một người nào đó có thể hỏi câu này:

-Hùng Nương Tử muốn hoá trang thành đệ tử Thần Thuỷ Cung để trà trộn vào cung, thì tại sao lão không giả làm một Cung Nam Yến chứ?

Nhưng, Sở Lưu Hương nghĩ rằng, kẻ nào hỏ như thế, kẻ đó đúng là một ngốc tử.

Bởi, giả mạo dù khéo đến đâu, cũng không thay thế được con người mình giả mạo, hơn nữa, nếu có sự chạm mặt nhau thì sao?

Không ai giả mạo một người để hòng thay thế người đó tại một nơi mà người đó còn có mặt.

Trừ ra, có một sự thoa? hợp giữa nhau từ trước, và sự thoa? hợp đó làm một hình thức tương quan giữa nhau.

Cho nên, Sở Lưu Hương tự hỏi, có mối tương quan gì giữa Cung Nam Yến và Hùng Nương Tử, chứ không tìm hiểu tai. sao lão lại giả mạo nàng.

Hùng Nương Tử đào một lõ dưới chân, bỏ những vật gì vào đó.

Sở Lưu Hương cứ tưởng là lão chôn luôn chiếc bao da đen. Và chiếc bao đó hẳn chứa những vật dụng cho thuật cải sửa dung mạo.

Nhưng lão chỉ chôn vật, còn chiếc bao lão vẫn giữ nơi tay.

Lão lưu chiếc bao lại để làm gì? Sở Lưu Hương lấy làm lạ vô cùng.

Thái dương đã ngả hẳn về tây, nắng chiều chưa tắt.

Hùng Nương Tử ngẩng mặt nhìn trời, rồi tử từ bước tới.

Chừng như lão khẩn cấp hơn Sở Lưu Hương nhiều, cho nên lão không thể đợi đêm xuống.

Sở Lưu Hương chờ cho lão khuất mình ở khúc quanh cấp tốc theo liền.

Ngờ đâu, chàng đến khúc quanh nhìn ra không thấy Hùng Nương Tử đâu nữa.

Trước mắt chàng kể như tuyệt lộ, hai bên lại là vách đứng trơn bóng, chỗ chàng dừng chân giống như chiếc hộp.

Hùng Nương Tử vào trong hộp đó, rồi đi đâu, chẳng lẽ lão có thuật tàng hình?

Dù có cánh, cũng không bay khỏi nơi đó.

Không lẽ lão chu xuống đất?

Qua giây phút sửng sốt, Sở Lưu Hương bắt đầu truy cứu, không lâu lắm, chàng phát hiện ra một khe hở giữa các vách đá trước mặt và vách bên tả.

Chỗ đó, là nơi giáp mối của hai vách chiếc hộp, khe hở rộng hơn thước, bên trong cỏ mọc chằng chịt.

Không ai tương tượng được cái khe hở giữa hai vách đá đó lại là một con đường bí mật.

Nếu Sở Lưu Hương không nhận ra Hùng Nương Tử vào đó rồi mất dạng, chắc chắn là chàng phải cho lão trở lại rồi.

Vả lại, chẳng còn một khe hở nào nữa ở ba phía vách.

Như vậy, Hùng Nương Tử không vào con đường bí mật đó thì còn đi đâu?

Điều đó xác nhận hùng hồn khe hở là một con đường bí mật! Chừng như có tiếng nước róc rách trong đó! Sở Lưu Hương cúi sát mình đi tới, gần như bò, chàng biết tiến một bước là đi lần đến bí mật một chút! Đến gần bí mật một chút là nguy hiểm hơn.

Bỗng, có tiếng thổi phì phì vang lên đâu đây! Sở Lưu Hương giật mình, vội nép mình sát đất, trườn nhanh tới ba thước như rắn vọt.

Chàng trông thấy Hùng Nương Tử! Lão dừng chân bên cạnh dòng nước, đang há miệng thổi chiếc bao da phồng lên.

Chàng chợt tỉnh ngộ.

Thì ra, lão dùng chiếc bao da đó làm phao. Lão ngồi lên cái phao đó, xuôi theo dòng nước vào tận Thần Thuỷ Cung.

Đúng như chàng nghĩ.

Hùng Nương Tử quăng cái phao xuống mặt nước, lấy chân ấn thử rồi nhảy xuống, ngồi lên chiếc phao đó.

Chiếc phao nhích động sắp sửa xuôi theo dòng.

Sở Lưu Hương hết sức khẩn trương, lão có phương tiện di chuyển rồi, còn chàng phải làm sao?

Vừa lúc đó, có tiếng bốc vang lên.

Hùng Nương Tử kinh hãi, tung bổng người lên không, chênh chênh đã, đáp xuống bờ suối.

Chiếc phao xoay tròn xẹp dần, xẹp dần, rồi tóp sát lại,bao nhiêu hơi chứa đã thoát ra hết.

Hiển nhiên, có kẻ nào đó phóng một vật gì, làm lủng chiếc phao.

Hùng Nương Tử còn biến sắc, nhìn trừng trừng chiếc bao da, cố tìm hiểu nguyên nhân.

Một thoáng sau, có tiếng mái chèo khuy nhẹ dòng nước, rồi một con thuyền nhỏ hiện ra, trên thuyền có một thiếu nữ.

Thiếu nữ chính là Cung Nam Yến! Nàng mỉm cười thốt:

-Ta biết thế nào người cũng đến, nên chờ sẵn ở đây, đón f! Nàng không gọi Hùng Nương Tử là tiền bối nữa! Chính điều đó làm Sở Lưu Hương kinh dị vô cùng! Hùng Nương Tử thở dài:

-Thì ra cũng cô nương! Cuối cùng cũng gặp cô nương! Đợi mãi! Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải! Chắc ngươi không ngờ lại gặp ta nữa, phải không?

Hùng Nương Tử trầm ngâm một lúc lâu, lại thở dài trầm giọng thốt:

-Lão phu không muốn đến làm gì! Song trong cái thế chẳng đặng đừng, lão phu đành liều mọi thử thách!... Cung Nam Yến lại cười:

-Không lẽ người quên lời thề độc do ngươi phát ra ngày trước.

Hùng Nương Tử cúi mặt:

-Quên làm sao được cô nương! bất quá lão phu muốn nhìn qua ngôi mộ của con gái một lần! Cung Nam Yến so vai:

-Một ngôi mộ có gì đặc biệt cần phải nhìn! một nắm đất vàng không hơn không kém! Ngôi mộ của Tiểu Tịnh cũng như những ngôi mộ của bao nhiêu nữ nhân bị ngươi hãm hại. Ngươi cứ nhìn một trong những ngôi mộ đó, cũng hình dung được ngôi mộ con gái ngươi cần chi phải vào đây?

Nàng thốt lên câu đó, mường tượng thiên lôi giáng búa xuống đỉnh đầu Hùng Nương Tử.

Nàng cười được với câu nói đó?

Nàng có thể ác độc như thế sao?

Gây thương tổn cho đối tượng, rồi cười mấy tiếng rồi, nàng tặc lưỡi tỏ vẻ hối hận:

-Lỗi quá! Lỗi Quá! Chẳng hiểu tại sao ta buột miệng nói được một câu như vậy! Ta hứa chẳng bao giờ nói như thế nữa. Ngươi tin chắc đi! Rồi nàng lại cười tiếp:

-Mặt thật của ngươi đó à? Thảo nào bà ấy cứ bảo là ta giống ngươi! Giống ngươi hơn chính con gái ngươi! Hùng Nương Tử vụt ngẩng mặt lên:

-Bà...bà ấy thường nhắc đến lão phu trước mặt cô nương?

Bà?

Bây giờ cả hai lại nói đến tiếng bà! Tiếng đó họ dùng để xưng hô ai? Tư Đồ Tịnh đa chết rồi, gọi Tư Đồ Tịnh bằng tiếng bà, là một sự gượng ép, phi lý, làm cho Sở Lưu Hương đã lầm.

Bây giờ, họ lại nói đến tiếng đó.

Thì ra, chàng chưa lầm? Còn một người nữa? Qua trung gian của Tư Đồ Tịnh?

Và người sau này có đúng là tình nhân của lão chăng?

Một tình nhân của Hùng Nương Tử, hẳn phải cao tuổi mới xứng với lão chứ! Và như vậy lão mới gọi bằng tiếng bà chứ! Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải! Nàng đã rời thuyền lên bờ, bước quanh Hùng Nương Tử một vòng, quan sát lão rất kỹ, đoạn đừng lại trước mặt lão trầm giọng hỏi:

-Ngươi nhớ mãi bà ta?

Hùng Nương Tử lắc đầu:

-Trong mấy năm sau này, lão phu quên tất cả người đời! Cung Nam Yến cười lạnh:

-Ngươi bạc tình đến thế sao? Trong khi người ta nhớ ngươi, trông ngươi, ngươi lại quên người ta, quên được dễ dàng.

Đoạn nàng gằn từng tiếng:

-Trên thế gian này, không một ai làm cho ngươi động tâm nổi?

Hùng Nương Tử lác đầu:

-Chắc là không?

Nàng khẽ cắn môi, Hùng Nương Tử cũng cắn môi.

Nàng cắn môi vì bực tức. Lão cắn môi vì cần cương quyết.

Cung Nam Yến tiếp:

-Bây giờ ta mới biết người chuyên mê hoặc nữ nhân. Ngươi là một yêu tinh, chứ không phải là một ngươi thường. Cho nên, bao nhiêu nữ nhân, biết gần người là phải chết, vẫn cam tâm tình nguyện như thường! Đến tạ..ta cũng… Nàng cũng mê lão luôn?

Dù lão là một mỹ nam tử, lão cũng đã già, có lẽ nào một thiếu nữ mê một lão già?

Thốt xong, nàng đỏ mặt, nàng cúi đầu.

Hùng Nương Tử chớp mắt, ánh mắt ngời lên một niềm kỳ quái, dù biết rõ nàng muốn nói gì, lão vẫn dịu giọng hỏi:

-Cô nương…cũng…làm sao?

Cung Nam Yến cúi đầu thấp hơn, nhẹ giọng:

-Người ta nói, ngươi rất rành tâm lý nữ nhân, không lẽ ngươi chưa minh bạch y của ta?

Hùng Nương Tử năm tay nàng.

Sở Lưu Hương khẩn cấp. Can thiệp chăng? Ngăn trở chăng? Tiếc rẻ cho Cung Nam Yến chăng?

Bỗng, Hùng Nương Tử buông tay nàng, lùi lại một bước, thở dài:

-Thà không minh bạch cái ý của cô nương là hơn! Cung Nam Yến rung giọng:

-Tại sao?

Hùng Nương Tử tiếp:

-Cô nương khác hơn bất cứ nữ nhân nào. Cô nương thánh khiết, cao nhã quá! Lão phu đâu nỡ hãm hại cô nương!

89. Chương 89: Hổ Huyệt Long Đàm

Cung Nam Yến bất thình lình bước tới, ngã vào lòng Hùng Nương Tử.

Nàng vòng tay, ngang qua lưng lão, từ từ nhích lão về phía chiếc thuyền.

Nàng run rung giọng:

-Nhưng ta tình nguyện! Hùng Nương Tử cắn môi, mắt chớp chớp, hỏi:

-Cô nương không hối hận sau này?

Cung Nam Yến lắc đầu:

-Một lần thôi! Cho ta biết khoái lạc! Mỗi khi buồn cô tịch, ta hồi ức lại, ta vẫn có thể khoan khoái như hôm nay! Hùng Nương Tử do dự một chút, đoạn bế nàng lên, bước xuống thuyền.

Sở Lưu Hương thở dài, thầm nghĩ:

-Nàng cam tâm, tình nguyện hiến dân, ta can thiệp làm gì?

Không lâu lắm, con thuyền lay chuyển, sóng nước nhấp nhô có tiếng rên ư ử.

Sở Lưu Hương lại thở dài:

-Một đoá hoa rữa nhuỵ, con ong đã mở đường khai lối cho mưa gió phũ phàng.

Bỗng Hùng Nương Tử rú lên một tiếng thảm.

Sở Lưu Hương giật bắn mình.

Trước đó, chàng quay đầu nhìn nơi khác, không muốn thấy mãi con thuyền chao chao qua tiếng rên ư ư? bên trong.

Bây giờ, chàng phải nhìn lại.

Hùng Nương Tử đã bước ra mũi thuyền, đứng thẳng người, thân hình rung rung, máu từ ngực chảy xuống rong ròng.

Cung Nam Yến bật cười hăn hắc:

-Ngươi bất tất phải kinh hãi! Bất quá, ta muốn biết quả tim của người thế nào thôi, ta muốn moi nó ra mà nhìn tận mắt thôi! Ta có ý giết ngươi đâu.

Moi tim người ta, mà bảo là không muốn giết chết! Thật là cái cảnh dở khóc dở cười cho Hùng Nương Tử! Hùng Nương Tử đưa hai tay che ngực, rung rung giọng hỏi:

-Cô nương...cô nương...tại sao cô nương làm thế?

Cung Nam Yến cười rợn:

-Tại sao ta làm thế? Ngươi tưởng thật sự ta mê ngươi à?

Nàng ngưng cười, rồi bước ra, đứng lên, song song với Hùng Nương Tử, song song hai thân thể loã lồ.

Thân hình nàng đẹp vô cùng! Đẹp như pho tượng ngọc! Nhưng, một lớp yêu khí bao phủ quanh mặt nàng, trong ánh mắt niềm oán độc bừng sáng hơn sao.

Náng bắn tia mắt nhìn nảy lửa sang Hùng Nương Tử:

-Cho ngươi biết! Ta có ý giết ngươi từ lâu? Ta không thể chịu đựng được mỗi lần thấy ta bà ấy cứ nhắc đến ngươi, bà nói rằng ta giống ngươi! Nghe nhắc đến ngươi, là ta muốn điên lên! Hùng Nương Tử kêu lên:

-Cô nương ghen? Cô nương yêu bà ấy?

Cung Nam Yến cao giọng:

-Tại sao ta không thể yêu bà ấy? Tại sao không thể chứ?

Hùng Nương Tử sửng sốt.

Nền đất dưới chân lão sụp xuống, lão cũng không kinh hãi bằng nghe câu nói đó.

Lão sửng sốt không lâu, vết thương nơi ngực bắt đầu hanh hạ, lão ngã xuống.

Sở Lưu Hương tự hỏi "bà" là ai?

Bà, là tình nhân của Hùng Nương Tử, một nữ nhân, thì chẳng lẽ nàng là một nữ nhân, lại yêu một nữ nhân?

Còn như bà là nam nhân, thì chẳng lẽ Hùng Nương Tử lại có một người tình là nam nhân?

Hùng Nương Tử, Cung Nam Yến và cái bà nào đó, cả ba có liên hệ gì với nhau?

Thần bí! Phức tạp! Một tiếng bõ vang lên, thân thể của Hùng Nương Tử rơi xuống dòng suối.

Hơn hai mươi năm sám hối không rửa sạch tiếng nhơ của lão. cuối cùng lão cũng chết vì tội nghiệt.

Lão cũng phải chết vì tay nữ nhân! Gieo nhân gặt quả! Cung Nam Yến đứng tại mũi thuyền, nhìn ánh sao chớp chớp theo dòng nước chảy.

Nàng cũng nhảy xuống nước, rửa ráy sạch những vệt máu, xong rồi lên thuyền, mặc y phục vào.

Nàng trở lại con người thánh khiết như cũ! Không ai tưởng nổi nàng vừa cổi cái lốt yêu tinh, vất cái lốt đó theo dòng suối, trôi song song với xác chết của Hùng Nương Tử.

Nàng quay mũi thuyền, từ từ lướt trên mặt suối, khuất dần trong bóng sương đêm.

Sở Lưu Hương không còn đắn đo được nữa, bởi sự tình cấp bách lắm rồi.

Chàng nhảy xuống nước.

Thiên hạ chỉ hiểu chàng có thuật khinh công siêu đẳng, riêng chàng tự nhân là thuỷ tánh của chàng cũng tân kỳ.

Cá lội trong nước chưa hẳn đã linh hoạt hơn chàng.

Con thuyền nhẹ lướt đi trước, chàng âm thầm theo sau.

Chàng tin chắc, chẳng bao giò Cung Nam Yến phát hiện ra chàng theo dõi nàng.

Không lâu lắm, chàng nhận ra, con thuyền vào một đường nước rất hẹp, dưới nước lại có cỏ mọc dày.

Thuyền lướt đi, chạm cỏ, phát lên những tiếng lao xao, vì cỏ mọc dưới nước tiếng động vang rất nhỏ.

Chàng lội ngầm dưới nước, lúc đó muốn trồi lên xem song làm gì chàng dám trồi đầu lên.

Một lúc sau, chàng lại nghe tiếng thuyền chạm bờ, thế là thuyền đến nơi, nên đỗ lại.

Chàng cũng chưa chịu ló đầu lên khỏi mặt nước.

Chàng muốn thực nghiệm xem mình có thể chịu đượng trong nước được bao lâu, theo lời Tống Điềm Nhi thì chàng có thể ngủ trong nước được một lúc đấy! Dưới nước, tự nhiên phải an tinh hơn bên trên.

Sở Lưu Hương nằm dưới nước, chờ một lúc, chẳng nghe động tịnh gì.

Chàng ngắt một chùm cỏ, trùm lên đầu, rồi từ từ trồi lên.

Thần Thuỷ Cung! Thần Thuỷ Cung hiện ra trước tầm mắt của chàng! Tô Dung Dung từng nói, ở đây có nhiều chim lạ. Song thời gian về đêm, chim đã ngủ hết rồi.

Chim ngủ, nhưng ngươi không ngủ.

Nhìn thoáng qua khung cảnh, Sở Lưu Hương phải nhìn nhận đây đúng là một cảnh tiên. Nói là cảnh tiên, thì khỏi cần phải tả dông dài. Bởi cái gì cũng đẹp.

Đẹp hơn một bức tranh hoàn toàn nhất! Nói là cung,tất phải có điện, có các, có đủ mọi nhu cầu của đế vương! Về đêm, gió thoảng, gió vớn qua các khóm trúc, tiếng động rì rào, như ru, như vuót, tăng thêm phần an tường, nhãn nhã.

Sở Lưu Hương nhớ lại Tô Dung Dung có cho nàng biết, là người cô nàng từng dặn dò, đừng bao giờ đi loạn, đi loạn là gặp tai hoa. liền.

Một khung cảnh như thế này, làm gì có tai hoa. chực chờ ở mỗi bước đi! Nhưng Sở Lưu Hương có cái nhìn khác hơn ngươi thường, trong cái an tường, chàng thấy rõ một nguy cơ, và Thần Thuỷ Cung đối với mọi người, là cảnh Đào Nguyên, chứ đối với chàng, tuyệt nhiên không là thánh địa! Con thuyền có đó, Cung Nam Yến đã biến mất rồi.

Sơn cốc lại tịch mịch phi thường, ngoài tiếng gió lay cành, chẳng còn một tiếng động nào khác! Không một bóng người! Thế thì chàng làm sao?

Chàng sực nhớ đến những lời của Đái Độc Hành, thuật lại những gì Vô Hoa ghi chú trong quyển sổ nhỏ.

Cách Thần Thuỷ Cung không xa lắm, có một cái hồ, bên cạnh cái hồ có một cái am.

Chính trong am đó, hắn đã gặp Tư Đồ Tịnh! Sở Lưu Hương nhìn quanh quẩn, thấy xa xa, dựa chân núi, có một cái am.

Từ trong am, có bóng đèn leo lét chiếu ra, mờ mờ như lửa ma! Ai ở trong am? Thuỷ Mẫu Âm Cơ chăng?

Ai ỏ mặt ai, chàng phải đến đó! Chỉ còn có cách là đến đó thôi! Từ dòng suối, nơi Sở Lưu Hương trầm mình, đến am khoảng đường không xa lắm.

Song vượt qua khoảng đường đó, có khác nào đi qua dưới lưỡi hái của tử thần.

Trừ Sở Lưu Hương ra, chắc chắn không một kẻ thứ hai nào dám vượt khoảng đường đó.

Một con muỗi bay, còn nghe vo ve, Sở Lưu Hương dè dặt đi, không gây một tiếng động nhỏ.

Trong am, không có một bóng người. Am rất sạch sẽ, nhất là nơi thềm đá trước am, các bậc đều bóng láng như gương.

Trước bực thờ có màn, trước màn có ngọn đền treo, ánh sáng leo lét.

Nấp bên ngoài một lúc lâu, Sở Lưu Hương lao vút mình vào.

Chàng biết rõ, dưới nền am, có một địa đạo, và địa đạo đó ăn thông đến cơ sở của Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Nhưng chỗ xuống địa đạo ở đâu?

Trước bục thờ, có ba chiếc bồ đoàn, chàng lần lượt dời chỗ từng chiếc bồ đoàn một.

Dưới bồ đoàn, chỉ là nền đá, chẳng có một cơ quan nào cả.

Sở Lưu Hương thất vọng, nhìn lên chiếc màn.

Suy nghĩ một chút, chàng đưa tay vẹt bức màn.

Vừa lúc đó, có tiếng thở dài rất khẻ vang lên, tuy khẽ song đối vớ Sở Lưu Hương chẳng khác nào một tiếng sét.

Chàng toan quay mình trở ra, song đã muộn rồi.

Dưới bóng đèn mờ mờ, một bóng trắng hiện ra. Bóng bình tĩnh thở dài.

Một lúc lâu, bóng đó hỏi:

-Hơn hai mươi năm qua, nơi đây không hề đổ máu? Tại sao ngươi chọn nơi này để tử giã cõi đời?

Sở Lưu Hương cười khổ, đưa tay vuốt chót mũi:

-Nói thực, tại hạ nào muốn chết đâu?

Chàng nhận ra nữ nhân rất đẹp, tuy thời gian trôi qua có lưu lại mấy vết nhăn nơi mắt.

ánh măt rất sắc lạnh, song không có sát khí.

Không lẽ đây là Thuỷ Mẫu Âm Cơ, người mà giang hồ xem như cọp cái?

Sở Lưu Hương cười gượng tiếp:

-Vãn bối đến đây, bất quá chỉ muốn đến bái kiến cung chủ một lần… Thiếu phụ lắc đầu, chận lời:

-Ta không phải là người ngươi muốn gặp. Nếu là phải, thì ngươi đâu còn nói năng được?

Sở Lưu Hương chớp mắt:

-Thê ra, tiền bối là… Thiếu phụ áo trắng lại chận lời:

-Kẻ sắp chết đến nơi, còn hỏi tên họ ai làm gì nữa?

Sở Lưu Hương trầm giọng:

-Nếu muốn giết tại hạ, sao tiền bối chưa hạ thủ?

Thiếu phụ thở dài:

-Ta không thể hạ thủ! Trên đời này, ta chỉ còn có một thân nhân, lẽ nào ta giết chết người lý tưởng của thân nhân duy nhất của ta?

Sở Lưu Hương giật mình:

-Tiền bối biết tại hạ là… Thiếu phụ cười khổ:

-Khắp thế gian, trừ Đạo soái Sở Lưu Hương ra, còn ai vào lọt nơi này nổi? Còn ai có cái gan to như núi?

Sở Lưu Hương vòng tay làm lễ:

-Tại hạ từng nghe Dung muội đề cập đến lão nhân gia, hôm nay gặp được lão nhân gia, đúng là phúc đức bình sanh của tại hạ.

Thiếu phụ mơ màng:

- Dung nhi có đề cập ngươi với ta! Nếu không gặp ngươi, chẳng biết nó luân lạc đến phương trời nào. và đời nó hẳn phải trải nhiều gian khổ! Để đáp thay cho nó cái ơn tri ngộ của ngươi, ta không làm gì khó dễ cho ngươi trong lần này! Bà nhìn quanh một vòng, đoạn tiếp:

-Cũng may, đêm nay nhăm phiên trực của ta tại đây, bây giờ đang lúc vắng vẻ người, ngươi hãy đi gấp đi! Sở Lưu Hương đáp:

-Tại hạ đã đến đây rồi, thế nào cũng phải gặp cung chủ mới được! Thiếu phụ trầm gương mặt:

-Vĩnh viễn ngươi không gặp được cung chủ đâu! Trừ ra ngươi muốn chết tại đây! Sở Lưu Hương nghiêng mình:

-Chỉ cần lão nhân gia chỉ đường thôi, tại hạ cảm kích vô cùng. Ngoài cái việc dó, tại hạ chẳng dám làm phiền lão nhân gia hơn! Thiếu phụ không chấp thuận lời van cầu của chàng, khoát tay:

đi nhanh đi! Nếu dần dà thì muộn mất! Nhanh lên! Sở Lưu Hương không nhích động, cố van nài:

-Tai. hạ biết nơi đây, có địa đạo… Thiếu phụ biến sắc:

địa đạo? Địa đạo gì?

Thấy bà biến sắc. Sở Lưu Hương biết ngay là địa đạo bí mật đó, có quan hệ phi thường.

Chàng không chịu đi, điểm nhẹ một nụ cười đáp:

-Nếu không có địa đạo bí mật, thì lão nhân gia do ngã nào đến đây?

Thiếu phụ áo trắng sôi giận:

-Ngươi chán sống lắm rồi phải không?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

-Nếu lão nhân gia không chịu nói, tại hạ xin chết ở tại đây luôn! Thiếu phụ trừng mắt nhìn chàng.

Bình sanh bà chưa hề thấy một nam nhân như chàng trong trường hợp này lại cười được.

Sở Lưu Hương bình tĩnh vô cùng, ba không chịu nói chàng không chịu đi cớ ở tại đó, chờ như nằm vạ.

Vừa lúc đó, có tiếng nhạc nổi lên, tiếng nhạc thoạt du dương, thoạt khẩn cấp, nhưng lại vang đều đều, không ngưng mà cung không lớn.

Thiếu phụ áo trắng biến sắc, trầm giọng hỏi:

-Còn ai đi theo ngươi nữa?

Sở Lưu Hương lắc đầu:

-Chỉ một mình tại hạ thôi! Không còn… Thiếu phụ sợ hãi ra mặt:

-Tiếng nhạc báo động có người bên ngoài xâm nhập vào cung, nếu không là đòng bạn của ngươi thì còn ai nữa?

Sở Lưu Hương cũng giật mình.

Chàng thầm phục hệ thống phòng vệ tại Thần Thuỷ Cung hết sức sum nghiêm.

Và điều lại lùng hơn hết là dùng tiếng nhạc báo động.

Thiếu phụ bước nhanh ra cửa, nhìn quanh bốn phía đoạn trở vào cao giọng giục chàng:

-Hiện tại, chưa có ai đến đây, nhưng tiếng nhạc báo động vang lên tất cả đệ tử đều vào phương vị rồi, vô luận là ai, vào cốc là đừng hòng trở ra. Ngươi hãy đi nhanh chứ, ở lại đây, ngươi lại làm liên luỵ đến ta đấy! Sở Lưu Hương thở dài:

-Sơn cốc đã biến thành tử cốc rồi, dù cho là loài chim cũng không bay thoát, lão nhân gia bảo tại hạ phải đi, tại hạ còn biết đi đâu?

Thiếu phụ lại biến sắc:

-Ngươi cứ núp đâu đó, miễn là chỗ kín đáo, qua vụ này, ta sẽ tìm cách đưan ngươi ra ngoài.

Sở Lưu Hương chớp mắt đưa tay vuốt chót mũi, trầm giọng thốt:

-Nếu tại hạ tuỳ ý đi loạn, thì cầm chắc phải chết. Vả lại nơi nào cũng có cạm bẫy, có người trấn đóng, tại hạ còn biết đi đâu? Trừ ra tiền bối chỉ con đường hầm bí mật, tại hạ tạm thời xuống đó nấp mình qua cơn bạo động.

Thiếu phụ dậm chân:

địa đạo! Địa đạo! ngươi chỉ biết có địa đạo, song làm gì biết được cơ quan đóng mở ở ngay tại phòng của cung chủ! Vào địa đạo phải do nơi đó mà đi, người ngoài chẳng ai vào địa đạo được, bởi có ai vào phòng cung chủ được. Dù ta có muốn giúp ngươi cũng đành bó tay! Sở Lưu Hương giật mình:

-Thế thì địa đạo này không có lối vào tại đây! phải do từ phòng cung chủ đến, mới có thể mở cửa đầu này lên! Vừa lúc đó, tiếng nhạc chậm dần.

Sở Lưu Hương biết rõ, các vị trí đã có người đầy đủ rồi, và tiếng nhạc nghe nhẹ nhàng song có hàm cái ý giết chóc rùng rợn! Chàng biết luôn thiếu phụ không hề lừa dối chàng. Hơn nữa, nếu Thần Thuỷ Cung phát hiện ra bà che chở cho chàng, tự nhiên bà phải bị xử tử hình! Chàng nghiêng mình thốt:

đa tạ tiền bối! Chàng lao vút mình ra ngoài liền.

Chừng như thiếu phụ muốn chạy theo, song suy nghĩ một giây, bà dừng lại tại chỗ, vẻ thống khổe hiện ra nơi gương mặt, bà lẩm nhẩm:

- Dung nhi! Đừng trách ta, nếu hắn có bề nào! Ta muốn cứu hắn song ta bất lực! Bà tin chắc, là ra khỏi nơi này, là Sở Lưu Hương phải chết! Bên ngoài từng bụi rậm, từng bụi rậm rải rác đó đây, song Sở Lưu Hương hiểu là nơi đó tuyệt nhiên không phải chỗ nấp. Tuy xem thì an toàn lắm, mà bên trong mỗi bụi rậm, ít nhất cũng có một cạm bẫy! Những nơi đó, Thần Thuỷ Cung tạo nên để dụ dẫn người, nếu thấy yên tịnh quá, họ lại chạy vào, thì chẳng khác nào lao đầu vào cảnh chết! Nhưng, chàng cũng không thể dừng lại một chỗ.

Khắp sơn cốc, không có nơi nào chàng đứng lại được, nấp mình được.

Một ngọn gió quét ngàng đến, trong gió, có tiếng y phục lất phất.

Sở Lưu Hương thấy bóng trắng xuất hiện từ xa. Bóng trắng lão nhanh về phía chàng.

Chàng phải quyết định gấp, nếu không muốn bị phát hiện.

Trước mắt chàng, là mặt hồ, nước trong thấu tận đáy, ánh sao phản chiếu lấp lánh, qua mỗi ngọn gió nhẹ gợn sóng lên lăn tăn.

Sở Lưu Hương không do dự.

Chẳng có nơi nào thuật tiện cho chàng ẩn nấp bằng đáy hồ. Chàng phóng mình xuống đó, bất quá nước chỉ dợn một chút, rồi mặt hồ cũng lặng lại như thường.

Chàng trầm mình xong, bóng trắng đến nơi. Bóng trắng dĩ nhiên là một thiếu nữ đẹp cỡ Cung Nam Yến, đứng lại bên hồ nhìn quanh quẩn một chút, rồi bước đến cửa am, gọi:

-Tam thơ! Thiếu phụ từ trong am bước ra hỏi:

-Việc chi đó?

Thiếu nữ nhìn bà:

-Tôi vừa thấy một bóng người thấp thoáng tại đây, tam thơ có nghe động tĩnh chi chăng?

Thiếu phụ lắc đầu:

-Chẳng nghe chi cả! Bà mỉm cười, tiếp:

-Tiếng nhạc vừa reo, hẳn kẻ do thám chưa vào cốc, làm gì có người quanh am này được?

Thiếu nữ chớp mắt, lẩm nhẩm:

-Không lẽ tôi trông lầm! Kỳ quái thật! Thiếu phụ cười lạnh:

đành là đôi mắt của Cửu muội sáng hơn sao, song ta chưa điếc, chưa mù, nếu nơi này có kẻ do thám, hẳn ta phải biết chứ?

Thiếu nữ cười vuốt:

-Tam thơ phát cáu rồi sao? Bất quá tôi tuỳ tiện mà hỏi vậy thôi chứ tôi nào có ý gì! Thiếu phụ tỏ vẻ dễ dãi:

-Cẩn thận là một tánh tốt, nhưng thực sự là chẳng có ma nào đến đây cả. Giả như có người, thì người đó trốn nơi nào được chứ? Không lẽ người đó biến thành tàng hình?

Thiếu nữ cười hì hì:

-Phải đó, tam thơ! Trừ ra hắn trầm mình dưới hồ! Bởi dù nấp vào bất cứ chỗ nào khác, hắn vẫn bị phát hiện như thường! Nhưng nhảy xuống hồ chưa chắc đã là một phương pháp thần diệu! Làm gì hắn ở dưới đó mãi mãi được! Nàng vẫy tay tiếp:

-Có lẽ khách cũng sắp đến nơi rồi đó, tam thơ! Bọn tôi phải đi xem qua các chỗ.

Tam thơ chuẩn bị sẵn sàng đi nhé! Họ dám đến đây, mình không nên để cho họ thất vọng! Nàng chào biệt thiếu phụ, rồi vọt đi liền! Thiếu phụ nhìn theo bóng nàng, lẩm nhẩm:

-Khá lắm! Nhưng ngươi đến chậm một chút! Bà nhìn xuống đáy hồ, tiếp:

-Thoát chết một lần, ngươi có diễm phúc thật! Song cái nguy mới bắt đầu, hãy cẩn thận! Xuống hồ rồi Sở Lưu Hương còn hồi hộp.

Đúng như thiếu phụ áo trắng nói, chàng thoát chết qua cái chớp mắt.

Bây giờ thì an toàn, tạm thời an toàn, chứ chưa phải là vĩnh viễn an toàn.

Nước hồ rất trong, nhờ trong mà mắt chàng thấy được rất xa.

Đây là một cái hồ chết, không cá, không cỏ, đáy hồ được trài bằng một lượt cát trắng, màu trắng của cát càng làm cho hồ sáng như gương.

Bốn phía hồ có trụ đá cao nước bắn lên từ lòng trụ đá, rơi xuống hồ, thành những cây hoa nước, những hạt nước từ cao rơi xuống, phản chiếu sao trời, trông như những chuỗi ngọc vô tận, liên miên.

90. Chương 90: Thủy Mẫu Âm Cơ

Ẩn mình dưới đáy nước, như Sở Lưu Hương đã nghĩ, chẳng phải là một phương pháp vạn toàn và vĩnh cửu.

Đã là tạm thời, thì tình trạng đó phải chấm dứt, sớm hay muộn do sức chịu đựng của chàng.

Song dù chàng có chịu đựng được bao lâu cũng thế, chẳng lẽ ở mãi trong nước.

Dù ở trong nước, chẳng lẽ chàng lơ lửng giữa hồ, nước rất trong, đứng trên bờ vẫn nhìn thấy rõ! Cũng may là về đêm, chứ gặp ban ngày, chẳng đã bị thiếu nữ Cửu muội nào đó phát hiện rồi! Chàng đi lần đến một trụ đá, nép mình bên cạnh, từ từ trôi mình lên, ló đầu vừa đủ nhìn quanh.

Trụ đá nhô cao khỏi mặt nước, che khuất thân hình chàng.

Bây giờ tạm thời yên tâm rồi, chàng bắt đầu suy luận về những việc vừa quá.

Sở Lưu Hương tạo nên địa đạo đó để làm gì? Tại sao đầu cơ quan đặt ngay tại phòng ngủ của bà?

Còn ai toan đột nhập Thần Thuỷ Cung và bị phát hiện?

Chàng nhìn quanh, cố tìm xem kẻ nào to gan dám làm cái việc chàng đang làm.

Nhưng, chàng không phải thất vọng, bởi mấy phút sau, ba bóng người từ xa, do động khẩu lao mình vút đến như mũi tên.

Ba bóng người nhắm hướng ni am mà đến.

Họ xâm nhập Thần Thuỷ Cung một cách công khai. Vào động khẩu rồi, họ ngang nhiên chạy đến hồ đứng cạnh trụ đá.

Sở Lưu Hương đã nhận ra họ! Nhận ra họ, chàng biến sắc mặt.

Bởi, họ là Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành và Hồ Thiết Hoa! Cả ba vừa dừng chân, từ bốn phía hơn mươi bóng trắng xuất hiện, hoặc đứng dựa cội cây, hoặc đi qua đi lại, họ âm thầm xuất hiện, như những bóng mà, không gây tiếng động, không nói năng gì.

Bọn Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành cùng giật mình, cấp tốc phi thân lên một tảng đá cạnh hồ, cùng đưa lưng lại, cùng nhìn ra ba mặt chờ địch.

Bọn người áo trắng không bước tới, chúng cứ bao vây ngoài xa xa, chúng nhìn cả ba không nói một tiếng nào.

Sự im lặng của song phương làm cho không khí trầm đọng nặng nề.

Sau cùng, lại chính Hồ Thiết Hoa lên tiếng trước.

Y cao giọng hỏi:

địa phương này có phải là Thần Thuỷ Cung không?

Xa xa một người hỏi vọng lại:

đã đến đây rồi, chẳng lẽ tự mình không rõ nơi mình đến?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

đến lần thứ nhất, ai ai cũng sợ là mình lầm! Tự nhiên phải hỏi để biết chắc, hầu tránh những điều đáng tiếc nếu lầm! Một người đáp:

-Không lầm đâu! Một người khác hỏi:

-Ba vị từ đâu đến, đến để chỉ giáo điều chi?

Người đó có giọng nói ôn hoà, trầm tịnh, thái độ hữu lễ, Sở Lưu Hương nhận ra chính là thiếu phụ áo trắng trong am.

Hồ Thiết Hoa còn do dự.

Hoàng Lỗ Trực cất giọng sang sảng đáp:

-Tại hạ, là Hoàng Lỗ Trực, người đất Liễu Châu, còn hai vị này là Đái Độc Hành, trưởng lão Cái Bang, một là đại hiệp Hồ Thiết Hoa.

Sở Lưu Hương cười khổ, thầm nghĩ:

đến không đổi tên, đi không dấu họ, đúng là một bậc quân tử! Ba cái tên đó, nêu lên bất cứ nơi nào trên giang hồ, người nghe đều phải giật mình.

Song, bọn áo trắng chẳng mảy may kinh ngạc mường tượng họ không hề tưởng có mấy cái tên đó trong chốn vũ lâm.

Thiếu phụ áo trắng trầm giọng thốt:

-Các vị hãy buông vũ khí xuống đi, rồi chờ lịnh phát lạc! Hồ Thiết Hoa khi nào tiêu hoá nổi câu đó, bật cười ha hả, nhấn mạnh từng tiếng:

-Buông vũ khí? Chờ phát lạc? Các vị dùng ngôn ngữ gì thế? Bình sanh tại hạ chưa hề nghe qua! Thiếu phụ cau mày:

-Con trùn, con dế, còn muốn sống thây, tại sao các vị đi cầu cái chết?

Hoàng Lỗ Trực sợ Hồ Thiết Hoa phát tác, vội đáp chặn:

-Bọn tại hạ vào đây, chẳng có ác ý gì, bất quá tìm hai vị bằng hữu?

Thiếu phụ cao giọng:

-Bằng hữu? Các vị biết địa phương này là gì chăng? Làm gì có bằng hữu của các vị tại đây?

Hoàng Lỗ Trực giải thích:

đương nhiên bằng hữu của bọn tại hạ chẳng phải là đệ tử của quý cung, chỉ vì những vị đó… Thiếu phụ thoáng biến sắc, chận lời:

-Nơi đây chẳng bao giò chứa chấp người ngoài. Khắp thế gian này, chẳng có một ai can đảm như các vị, vào tận Thần Thuỷ Cung cả! Hoàng Lỗ Trực và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau, thần sắc trầm trọng.

Hoàng Lỗ Trực khẽ thốt:

-Có thể là họ không đến đây! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

-Hoàng tiền bối tưởng các nàng đó đều là quân tử như tiền bối cả à? Ai dám bảo đảm là họ nói thật?

Thiếu nữ trước đó, có vào am đối thoại với thiếu phụ áo trắng cũng có mặt trong bọn, bây giờ nàng bước tới, cao giọng thốt:

-Các ngươi là những người sắp chết, bọn ta không cần giảng lý với các ngươi làm gì.

Hoàng Lỗ Trực chưa kịp nói gì, Đái Độc Hành đã nổi giận, hét to:

-Thế lão gia lại thích giảng lý với các ngươi sao? Hãy đi gọi Thuỷ Mẫu Âm Cơ đến đây gấp! Thiếu nữ đó lạnh lùng:

-Cũng được! Nhưng trước khi gặp cung chủ, các ngươi phải chết mới được! Chết rồi sẽ gặp! Sở Lưu Hương biết thế nào cũng xảy ra cuộc đánh nhau! Chàng biết, ai còn chịu đựng được thái độ khinh người của bọn Thần Thuỷ Cung, chứ Hồ Thiết Hoa thì nhất định là không rồi! Quả nhiên hai tiếng hét vang lên tiếp liền câu nói của thiếu nữ.

Đái Độc Hành và Hồ Thiết Hoa đã rời tảng đá, lao vút mình đến bọn người áo trắng.

Đái Độc Hành xử dụng một cây gậy ngắn loại đánh chó của bọn hành khất.

Đệ tử Cái Bang, theo quy củ truyền thống, không được dùng một vũ khí nào khác ngoài chiếc gậy ngắn dùng đánh chó.

Hồ Thiết Hoa tự phụ mình là một tay vô địch về quyền thuật, bình sanh không hề sử dụng vũ khí.

Song hiện tại, y cầm một thanh đao, chẳng hiểu y tìm đâu ra thanh đao đó mà mang bên mình.

Không thường dùng đao, y vẫn đánh ra vun vút, linh hoạt chẳng kém bất cứ một tay đạo lợi hại nào trên giang hồ, người lạ nhìn vào hẳn phải cho là y xuất thân từ một danh gia thế tộc trong vũ lâm về đao pháp.

Sở Lưu Hương biết rõ dụng ý của Hồ Thiết Hoa dùng đao pháp cương mãnh, khắc chế vũ công âm nhu của Thần Thuỷ Cung.

Thiếu phụ áo trắng hét lớn:

-Hai mươi năm qua, chẳng có một ai dám đến đây động võ, các ngươi dám làm kể ra cũng to gán đấy! Bảy tám thiếu nữ đã lướt tới, bao vây Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành.

Nàng nào cũng có vũ công cao siêu cả.

Hoàng Lỗ Trực dậm chân:

-Việc gì, hãy dùng lời mà giải thích với nhau, tại sao lại động thủ?

Lão không động thủ cũng không xong, bởi bốn năm thiếu nữ đã lướt tới, bao quanh lão.

Thân pháp của họ khinh linh, họ di động như những cánh bướm trông đẹp mắt vô cùng.

Hoàng Lỗ Trực thở dài.

Bắt buộc lão phải rút soạt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, tự vệ.

Tiếng nhạc lại vang lên, tựa hồ báo động là ba kẻ xâm nhập cung không phải dễ dàng đối phó.

Hoàng Lỗ Trực giữ thân phận mình, nên chống trả cầm chừng.

Do đó, cuộc chiến về phía lão không sôi động lắm.

Chỉ có Hồ Thiết Hoa, trong lứa tuổi phương cương, hiếu thắng đương nhiên không đánh thì thôi, nếu đánh thì y dốc toàn lực mà đánh, thành thử bọn thiếu nữ vây quanh y phải vất vả vô cùng mới giữ thế quân bình.

Thực ra Hồ Thiết Hoa đang nóng lòng về Sở Lưu Hương, y chỉ muốn quét một đường đao là quật ngã tất cả những nàng này, để cho y thong thả vào sâu, tìm bằng hữu.

Bọn thiếu nữ áo trắng, đệ tử của Thuỷ Mẫu Âm Cơ đều có vũ công cao tuyệt, về tài thì các nàng chẳng kém bất cứ một tay thượng đỉnh giang hồ nào.

Tuy nhiên, học võ để mà học, dù học cao cũng chẳng ích lợi gì, nếu không năng chiến đấu để thu thập kinh nghiệm. Do đó, tài năng thì các nàng có thừa mà kinh nghiệm chiến trường thì các nàng rất kém, cho nên phải lúng túng trước một Hồ Thiết Hoa là lẽ dĩ nhiên.

Thỉnh thoảng, có một nàng thất cơ, song nhờ đồng bạn che chở, nên chưa đến nỗi bại.

Về phía Đái Độc Hành cũng thế, lão đánh bọn chúng tơi bời.

Luận theo tình hình, thì bọn Hoàng Lỗ Trực thắng thế thấy rõ ràng.

Song cả ba có thắng, cũng chẳng ích gì, bởi chủ lực chưa xuất hiện, họ đang giao đấu với những tay dưới, có thắng cũng là điều hiển nhiên. Liệu khi chủ lực ra mặt rồi, họ còn giữ được ưu thế chăng?

Phần chủ lực đó, gồm những tay như Cung Nam Yến, thiếu phụ áo trắng, sau cùng là cung chủ Thuỷ Mẫu Âm Cơ, cùng một vài đệ tử thân tín.

Chàng nghĩ như vậy, nên đoán là cuối cùng bọn Hồ Thiết Hoa thế nào cũng bại.

Đoán như thế Sở Lưu Hương khẩn trương vô cùng.

Mấy lượt chàng toan xông lên, gia nhập vào chiến cuộc. Nhưng dù chàng có lên cũng chẳng cứu vãn được tình hình, trái lại tất cả cùng chết một cách vô lý.

Còn gì hơn là đánh bọn cướp cốt đánh trúng tên đầu đảng, con rắn đứt đầu rồi mình nói hết ngo ngoe.

Điều cần là chàng chế ngự được Thuỷ Mẫu Âm Cơ.

Nhưng chế ngự được Thuỷ Mẫu Âm Cơ, là lên cung trời. Một sự việc khó khăn như vậy, liệu chàng làm nổi chăng?

Trừ ra chàng biết được nhược điểm của bà ấy! Mà nhược điểm của bà ta là những điểm gì?

Chàng tin chắc, thế nào Thuỷ Mẫu Âm Cơ cũng xuất hiện. Vấn đề chỉ còn là thời gian, hoặc sớm, hoặc muộn. Dù muộn cũng không lâu lắm.

Nếu bà xuất hiện chàng có cơ hội thực hiện một mưu cơ! Do đó, tuy khẩn trương chàng cố chờ.

Chàng khẩn trương, bọn đệ tử Thần Thuỷ Cung còn khẩn trương hơn chàng.

Chúng khẩn trương vì từ lâu, chúng tưởng mình là bất khả xâm phạm. Bây giờ gặp ba tay cao thủ tuyệt đỉnh công phu, đánh chúng tơi bời, chúng tức, mà không làm gì nổi, nên chờ đợi sự can thiệp của cấp trên, địch có bị bại, chúng mới hả.

Bỗng có tiếng rú thảm vang lên. Tiếp theo tiếng rú một thiếu nữ tung bổng người lên không, tay tả nâng cánh tay hữu, máu rỉ xuống từng giọt, từng giọt.

Hồ Thiết Hoa bật cười cuồng dại:

-Nếu ngươi không phải là nữ nhân, ngươi đã mất mạng rồi đó! Nàng Cửu muội cười lạnh:

đường đao oai nhưng không mạnh, cái khí táo bạo nhưng không bền. Vũ công của ngươi tầm thường như vậy, chẳng biết thẹn còn tự đắc nỗi gì?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Ngươi nói thế, chắc vũ công của ngươi cao lắm? Ta muốn xem đây! Cửu muội quát:

-Ngươi sẽ thấy! Buông dứt câu, nàng vào cuộc ngay.

Thoáng mắt, nàng đã đến trước mặt Hồ Thiết Hoa. Cuộc chiến khai diễn liền, ác liệt ngay từ lúc đầu.

Nhưng, Cửu muội cũng không hơn gì các bạn đồng môn, bất quá nàng linh hoạt hơn bọn kia một chút, phần kinh nghiệm vẫn kém hẳn.

Hồ Thiết Hoa lại cười vang:

-Chiêu thức nhanh nhưng vô lực, cái khí khiếp lại kém dõng. Vũ công đó dùng để múa may bán thuốc thì tuyệt, chứ giao đấu thì có ngày phải mất mạng đấy, cô nương ơi! Không lâu lắm, một tiếng rú nữa, vang lên. Một thiếu nữ lại rời cuộc chiến.

Đái Độc Hành cười lớn:

-Phải cẩn thận một chút chứ, nếu lão phu không ngại mang tiếng lớn bức nhỏ, thì bàn tay đẹp đó bay mất rồi.

Hoàng Lỗ Trực thấy bọn thiếu nữ liều lĩnh đáng thương hại quá, vội trầm giọng cảnh cáo:

-Các cô nương không mảy may kinh nghiệm chiến trường, y mình có chút vũ công, ồ ạt xông xáo, như thế có khác nào một bầy dê điên húc vào đàn hổ đói?

Nếu còn kéo dài cuộc chiến, các cô nương sẽ lần lượt thọ thương tất cả cho mà xem! Hãy dừng lại đi, rồi một người nào đó, chạy đi mời cung chủ đến đây gấp.

Sở Lưu Hương thầm phục lão quả thật là con người quân tử, thắng kẻ kém hơn mình, lão không thích thú chút nào, do đó mới khuyên cáo các nàng.

Chàng cũng hết sức khẩn trương, thời gian qua đã khá lâu rồi, tại sao Thuỷ Mẫu Âm Cơ chưa xuất hiện?

Bỗng, mặt hồ chừng như bị khuấy động, rồi bất thình lình một cây nước từ đáy hồ vọt lên cao.

Cây nước rẽ ra làm bốn ngọn, mỗi ngọn ngã về một phía nước rớt xuống rồi, chính giữa hồ có một ngôi bửu toạ, nhưng trên bửu toa. chẳng có ai ngồi.

Trái lại, trên mặt hồ có hai người xuất hiện, họ đứng, đi trên mặt hồ bình ổn như đi trên mặt đất.

Trong hai người, Sở Lưu Hương nhận ra Cung Nam Yến, còn người kia cũng là một nữ nhân, song thân vóc cao quá, cao hơn Cung Nam Yến trọn một cái đầu.

Người đó là ai? Thuỷ Mẫu Âm Cơ đó sao?

Cung Nam Yến đang nắm tay bà, bỗng nàng đưa tay bà lên, áp sát vào mặt nàng, như tình nhân âu yếm nhau... Bà đưa bàn tay lên đầu nàng, xoa xoa mớ tóc của nàng.

Họ có vẻ một đôi tình nhân, nửa bước không rời nhau, và có thể làm những cử chỉ âu yếm bất cứ trước mặt ai, bất cứ nơi nào.

Như vậy nghĩa là gì? Nếu một người âu yếm Cung Nam Yến như vậy,hẳn người đó phải là nam nhân chứ?

Nếu thế, Thuỷ Mẫu Âm Cơ là nam nhân sao?

Sở Lưu Hương hết sức hồ đồ, chẳng hiểu nổi sự tình như thế nào.

Rồi Cung Nam Yến buông tay, song ánh mắt của nàng cứ chong chong vào mặt người đó, vẻ say sưa hiện rõ.

Bởi người đó đưa lưng về phía Sở Lưu Hương, chàng không thấy rõ mặt mày.

Đến khi người đó quay người nhìn quanh một vòng chàng mới nhận ra, đôi mắt của bà rất to, đôi mày rậm vô tưởng, mũi lại lớn, môi dày, đôi môi luôn luôn mím lại, chừng như để dấu bớt cái dày.

Còn người đó phải có một nghị lực phi thường, và một quyết tâm vô tưởng.

Thần sắc của bà chứng tỏ cái ý độc tôn, đừng ai mong trái được lịnh của bà mà còn sống sót.

Sở Lưu Hương tin chắc chính là Thuỷ Mẫu Âm Cơ chứ chẳng còn ai khác nữa.

Bà xuất hiện một lúc, rồi bước đến ngôi bửu toa. giữa hồ, ngồi xuống xếp bằng tròn.

Lạ lùng làm sao, các thiếu nữ không hoan hô, mà cũng chẳng cúi đầuu làm lễ.

Chúng lui dần, lui dần! Bọn Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành, Hồ Thiết Hoa sửng sốt nhìn bà.

Bà ngồi nguyên nơi bửu toạ, Cung Nam Yến dùng thuật Thuỷ Thượng Hành từ từ đi vào bờ, đảo ánh mắt sắc lạnh nhìn bọn Hoàng Lỗ Trực, đoạn trầm giọng hỏi:

-Pháp giá cung chủ đã đến, sao các ngươi chưa quỳ bái kiến?

Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả.

Trong trường hợp này, y dám cười quả thật lá gan không nhỏ! Cung Nam Yến chừng như cũng kinh ngạc. Có lẽ đây là lần thứ nhất nàng thấy có một người dám tỏ thái độ ngạo mạn trước cung chủ! Hồ Thiết Hoa cất giọng sang sảng:

-Pháp giá! Bái kiến? Cô nương cho rằng bà ấy là thần tiên.

Cung Nam Yến cau mày:

-Gã ngông cuồng kia, ngươi là ai?

Cửu muội bươc tới, quỳ lạy.

Chẳng rõ nàng lạy cung chủ hay lạy Cung Nam Yến! Nàng đáp dù Cung Nam Yến không hỏi nàng:

-Hắn là Hồ Thiết Hoa. Hắn đến đây với Quân tử kiếm Hoàng Lỗ Trực và trưởng lão Cái Bang Đái Độc Hành.

Cung Nam Yến cười lạnh:

-Họ cho rằng vũ công của họ cao lắm, nên dám tưởng Thần Thuỷ Cung là chốn không người! Đái Độc Hành bật cười cuồng ngạo:

-Vũ công thì không cao lắm, song muốn đến nơ nào, là cứ đến! Thuỷ Mẫu Âm Cơ chợt hỏi:

-Lão đó, là môn đệ của ai?

Bà ta không hỏi ngay Đái Độc Hành, lại hỏi Cung Nam Yến.

Đái Độc Hành lại cười ha hả:

-Lão phu bắt đầu hành hiệp, nàng ấy chưa tượng hình trong bụng mẹ, bà hỏi nàng, làm sao nàng biết lai lịch của lão phu?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Lão ta xuất thân là một tay độc hành đại đạo, lúc ba mươi tuổi gia nhập Cái Bang, từ đó cải tà quy chánh. Tuy tiếng là đệ tử của bang chủ Lã Nam, song bản lĩnh của lão do vị đại đồ đệ của Lã Nam là Châu Minh đào tạo. Tuy lão gia nhập cái bang muôn màng nhưng thân phận lão rất cao! Thuỷ Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Lão có học hết y bát chân truyền của Châu Minh chăng?

Cung Nam Yến đáp:

-Châu Minh tự xưng là Cương quyền Thiết chưởng, nội lực rất thâm hậu, trong Cái Bang lão ta là một tay vô địch, làm gì Đái Độc Hành sánh được bằng Châu Minh! Bất quá, lão hơn Châu Minh phần nào về thuật khinh công thôi. Vì lão chuyên dùng kiếm, mà bang quy của Cái Bang lại cấm dùng vũ khí nên lão học côn pháp phối hợp côn pháp với tuyệt học của lão là Tứ Thập Cửu Thủ Hồi Phong Vô Liễu kiếm pháp, làm một bí kỹ do đó lão được kể như là một tay lợi hại nhất trong Cái Bang.

Nàng biết rõ lai lịch của Đái Độc Hành, ngang như lão biết lão.

Thành ra lão dở khóc dở cười thầm nghĩ:

đệ tử Thần Thuỷ Cung không từng tiếp xúc với khách giang hồ, mà sao nàng này lại biết rõ lai lịch của ta! Bọn này đáng sợ thật! Thuỷ Mẫu Âm Cơ cười lạnh:

đến Châu Minh kia bình sanh chưa dám bước chân đến đây, lão ấy có một trái mật bao lớn, mà dám làm cái việc Châu Minh còn ngán?

91. Chương 91: Ta Sống Ngươi Chết

Thủy Mẫu Âm Cơ đưa tay chỉ Hồ Thiết Hoa:

-Còn gã đó?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Cung Nam Yến thầm đắc ý, nghĩ:

-Nếu ngươi biết được lai lịch võ công của ta, ta bội phục ngươi lắm lắm! Cung Nam Yến trầm ngâm một chút, rồi từ từ thốt:

-Hắn cũng như Lưu Hương trên giang hồ không một ai biết lai lịch võ công của cả hai. Thiên hạ chỉ biết họ xuất thân từ thế gia danh tộc, chuộng võ công từ nhỏ, người trong gia đình có thỉnh rất nhiều võ sư giáo huấn họ, song tài năng của họ không mảy may liên quan đến những gì các võ sư đó dạy họ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu cười nhẹ:

đúng như vậy! Cung Nam Yến tiếp:

-Cho nên, lúc đó ai ai cũng hoài nghi là trong gia đình họ, có chứa chấp một vị cao nhân ẩn tích mai danh nào đó, ngầm chỉ điểm cho họ. Cũng có người đặt giả thuyết họ may mắn gặp một quyển bí kiếp võ công nào của tiền nhân lưu lại.

Hồ Thiết Hoa cười:

-Biết được mấy điều đó, kể ra cũng chẳng phải dễ dàng! Cung Nam Yến không để ý đến y, cứ tiếp:

-Hắn với Lưu Hương cùng lớn lên, cùng sống chung một bầu không khí, song võ công của hai lại bất đồng. Hắn chuyên về cương và mãnh, mượng tượng võ công của Thiết Huyết Đại Kỳ môn năm xưa! Hồ Thiết Hoa không còn cười được nữa. Bây giờ thì y lộ vẻ kinh sợ ra mặt.

Cung Nam Yến không buồn nhìn y nửa mắt, cứ tiếp:

-Sau khi Thiết Trung Đương chấn hưng Thiết Huyết Đại Kỳ môn một hôm cha con Dạ Đế đến thăm và mời một người trong Đại Kỳ môn là Xích Túc Hán tiền bối vân du hải ngoại. Mấy vị đó, có đi ngang qua quê quán của hắn. Suy theo đó, có thể lập luận rằng, võ công của Lưu Hương do Dạ Đế đã truyền dạy, còn hắn thì được Xích Túc Hán rèn luyện.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

-Lần này, cô nương đoán không trúng lắm song cũng chẳng sai bao nhiêu. Thảo nào mà khách giang hồ chẳng ngán người trong Thần Thủy Cung! Cô nương quả thật có một kiến thức sâu rộng đấy! Nghe nói đến Dạ Đế và Thiết Huyết Đại Kỳ môn, Thủy Mẫu Âm Cơ thoáng giật mình.

Bà trầm ngâm một lúc lâu, rồi hỏi:

-Ba người đó đến đây làm gì?

Cửu muội nghiêng mình đáp:

-Họ bảo là họ đến đây tìm người! Thiếu phụ áo trắng tiếp:

đệ tử có cho họ biết, không hề có ngoại nhân xuất nhập ra cốc, nhưng họ không tin! Thủy Mẫu Âm Cơ cười lạnh:

-Rồi họ muốn gì nữa?

Hồ Thiết Hoa đáp chận:

-Các vị có muốn tại hạ nói ra sự thật chăng?

Cung Nam Yến thản nhiên:

-Cứ nói! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

-Bọn tại hạ đến đây tìm người, song người không có ở đây giờ bọn tại hạ muốn đi! Cung Nam Yến trầm giọng:

-Ngươi thông minh đấy, song tại đây, cái thông minh của ngươi cầm như thừa.

Bở từ xưa đến nay, vào cung là được, rời cung là đừng mong! Ngươi muốn vào, không ai ngăn trở, ngươi muốn ra điều đó còn khó hơn lên trời! Thủy Mẫu Âm Cơ vụt thốt:

-Cho họ biết, vô luận họ dùng phương pháp nào, nếu họ đánh ta ngã xuống Thánh Thủy Liên Đài của bổn cung, thì các ngươi để yên cho họ đi! Cung Nam Yến day qua Hồ Thiết Hoa:

-Các ngươi chỉ cần… Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Bọn tại hạ có điếc đâu, cần gì cô nương phải lập lại những gì bà ấy nói?

Đái Độc Hành hừ một tiếng:

-Có điều những lời bà ấy nói, tin được hay không?

Cung Nam Yến trầm giọng:

-Lời nói của Cung chủ, chắc như núi, ngàn đời không cải biến.

Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành cùng nhìn nhau, người nào cũng lộ vẻ hân hoan nơi mặt.

Thủy Mẫu Âm Cơ ngồi trên bửu tọa, mà bửu tọa là một cây nước từ đáy hồ soi lên thành hình, bà ngồi trên đó vững như thái sơn nằm trên mặt đất.

Muốn ngồi vững trên một vật lỏng như vậy phải biết cả hai môn khinh công và khí công, phải rèn luyện hai môn đó đến mức hỏa hầu.

Xem đó, đủ biết cái mức thành tựu về võ công của bà đã cao như thế nào.

Hồ Thiết Hoa, Đái Độc Hành dù cao ngạo đến đâu cũng tự nhậnchưa phải là đối thủ của bà. Nếu có xảy ra cuộc động thủ, họ không mong gì thủ thắng.

Và họ thấy rõ, hôm nay dữ nhiều lành ít, hy vọng thoát khỏi Thần Thủy Cung một cách an toàn, rất mỏng manh.

Từ lúc Thủy Mẫu Âm Cơ xuất hiện nhận thấy tài năng của bà, họ cầm chắc cái chết trong tay rồi.

Bây giờ bà ra điều kiện đó, có khác nào bà mở sanh lộ cho họ?

Bởi họ nghĩ, ba người hợp sức lại, chẳng lẽ không đánh ngã một cây nước?

Hồ Thiết Hoa sợ bà đổi ý, nên cười lạnh khích khéo:

-Người ta đã muốn như vậy, mà mình không có phương pháp gì cả, thì làm sao?

Đái Độc Hành tặc lưỡi:

-Có phương pháp hay không, chúng ta cũng phải vâng theo ý của chủ nhân! Đã là khách của người, chúng ta phải tùy theo sự bày bố của người! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Nếu thế, chúng ta nên thương lượng với nhau, xem có phương pháp gì chăng! Y nhìn thoáng qua Cung Nam Yến, tiếp:

-Chẳng rõ người ta có cho mình thương lượng với nhau chăng?

Thủy Mẫu Âm Cơ vẫy tay.

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Cứ đi thương lượng với nhau đi, có điều ta cho các ngươi biết trước là dù có thương lượng cũng vô ích thôi! Hồ Thiết Hoa kéo Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành về một góc xa xa.

Y mỉm cười thốt:

-Xem ra, cái mụ Thủy Mẫu Âm Cơ không thâm độc như thiên hạ tưởng! Mụ kiêu căng quá, thế nào mụ cũng thất bại! Hoàng Lỗ Trực cau mày:

đừng tưởng dễ mà ham! Mụ dám thách như vậy, hẳn phải có cái gì vững chắc, gây niềm tin tất thắng cho mụ chứ! Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Hoàng lão ca đừng quá khoa trương người ngoài mà làm mất nhuệ khí của chúng ta! Thiết nghĩ, cả ba chúng ta cùng hiệp lực lại dù bà ta và cả cái trũ nước đó bằng sắt, bà cũng phải rơi đài như thường! Hoàng Lỗ Trực nghĩ mãi, vẫn không hiểu nổi Thủy Mẫu Âm Cơ bằng vào đâu mà thách thức như vậy.

Lão có tánh cẩn thận, tuy trước một sự việc dễ dàng, lão vẫn không dám khinh xuất hành động.

Lão thốt:

-Sắt là vật chất, bà ta không là sắt, tức nhiên bà ta sống, sống là cử động được, sống là có tâm cơ có mưu trí, tài ba! Nếu cả ba chúng ta cùng xông tới, đánh bà, bà né tránh, chúng ta sẽ chơi vơi cuối cùng rơi xuống hồ, chứ còn chỗ đứng đâu nữa mà tiếp tục tấn công?

Lão dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Dù không bị bà ta bắt, chúng ta còn mặt mũi nào thực nghiệm lần thứ hai?

Đái Độc Hành cau mày:

-Cũng có lý! Hoàng Lỗ Trực tiếp:

-Cho nên theo ngu ý của lão phu, thì chúng ta tuyệt đối không nên đồng thời công kích. Nếu ba người cùng vào, lực lượng có mạnh thật, nhưng kích không trúng sau đó… Đái Độc Hành chận lại:

-Nếu phân tán ra, mỗi người chúng ta lại quá yếu làm sao đánh ngã bà ấy?

Hoàng Lỗ Trực mỉm cười:

-Trước mắt, lão phu dùng kiếm, hóa cái mống dài, tấn công bà trước, xem ba đối phó như thế nào, rồi Hồ lão đệ tiếp nối theo, bà tránh né chiêu công của lão phu, thì thân pháp phải biến đổi, khí lực có phân tán phần nào, khí lực hao, phản ứng phải chậm. Hồ lão đệ có hy vọng kích trúng. Giả như Hồ lão đệ đánh hụt, thì Đái huynh tiếp theo liền, lúc đó bà đã chịu hai lần biến hóa thân pháp, hao lần tiêu hao khí lực. Đái huynh có nhiều hy vọng thành công hơn Hồ lão đệ! Đái Độc Hành vỗ tay:

-Hay! Phương pháp đó thích đáng lắm rồi! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Phương pháp đó không ổn! Đái Độc Hành trố mắt:

-Tại sao?

Hồ Thiết Hoa giải thích:

-Chân lực của bà ta trên hẳn chúng ta, đó là cái chắc. Lúc chúng ta tấn công bà, chúng lơ lững trên không, chẳng có chỗ tựa, còn bà dù ngồi trên cây nước, nước mềm vẫn có ưu thế hơn chúng ta nhiều. Tai hại hơn nữa, thay vì hiệp ba làm một chúng ta lại phân ra riêng rẻ, cứ mỗi lần một người xông vào bà ta ngồi yên một chỗ tung chưởng kình đánh ra, thử hỏi mỗi người trong chúng ta có ai khỏi bị rơi xuống hồ chăng?

Hoàng Lỗ Trực biến sắc:

-Quả đúng vậy! Bà ta không cần biến hóa thân pháp, cứ ngồi một chỗ dùng Tiên Thiên chưởng lực đánh ra, chúng ta không thể nào chống trả nổi! Đái Độc Hành nhìn Hồ Thiết Hoa, mỉm cười:

-Lão đệ đã nói được như vậy, tất có nghĩ ra một phương pháp khác chứ?

Hồ Thiết Hoa thấp giọng:

-Phương pháp hay nhất là chúng ta ba người, cùng xông lên một lượt, nhưng không kích bà ta, phần tại hạ đánh vào cây nước, còn hai vị vờ đánh bà để hộ vệ cho tại hạ, chứ không thực sự đánh bà.

Y mỉm cười, tiếp:

-Nếu cây nước ngã rồi, bà ta còn ngồi vào đâu được nữa?

Hoàng Lỗ Trực mừng ra mặt:

-Hay! Đái Độc Hành chụo tay Hồ Thiết Hoa dặt dặt:

-Lão phu đi khắp sông hồ mấy mươi năm dài, chưa thấy một thanh niên nào có cơ trí bằng Hồ lão đệ! Hoàng Lỗ Trực gật đầu:

-Hồ lão đệ quả là tay trí dũng song toàn! Trên đời nầy, ít ai sánh kịp! Đái Độc Hành tiếp:

-Cái kế đó là muốn đánh người, trước hết đánh ngựa, ngựa ngã thì người cũng ngã luôn! Họ càng nghĩ, càng nhận ra phương pháp đó hoàn toàn kỳ diệu nhất.

Thủy Mẫu Âm Cơ dù có tài xoay chuyển càn khôn, chắc chắn là phải bại.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Cái chủ ý đó, thực ra thì tại hạ chẳng bao giờ có được, song trong mấy tháng say nầy, sống chung với lão Xú Trùn hàng ngày nghe hắn nói, trông thấy hắn làm, lâu dần tại hạ nhiễm theo hắn luôn! Hoàng Lỗ Trực giật mình:

-Lão Xú trùn là ai?

Đái Độc Hành cười lớn:

-Người đó chắc thúi lắm, nên mới có ngoại hiệu lạ lùng như vậy! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Lão Xú trùn khác thì thúi, riêng lão Xú Trùn nầy thì thơm vô cùng! Từ lúc Thủy Mẫu Âm Cơ và Cung Nam Yến xuất hiện, Tiểu Phi đã phát hiện ra một con đường hầm nước ăn thông đến hồ.

Nước trong con đường hầm bí mật đó rất trong, đứng tại đầu nhìn vào, thấy rõ suốt con đường, đến tận đầu kia. Bất quá, con đường quá dài, và chừng như không thẳng, nên Tiểu Phi chẳng thấy gì.

Bên trong đường không có một bóng người, song Tiểu Phi biết chắc là phải có người, chính người đó điều động cơ quan cho nước vọt ra giữa hồ, phun lên thành cây nước.

Cung Nam Yến, chốc chốc nhìn về phía đó, chốc chốc vẫy tay bâng quơ, nhưng thực ra để cho lịnh ngầm.

Lịnh, đó là một ám hiệu, bằng cách cử động tay của Cung Nam Yến, người đó hành động theo lịnh nàng.

Tiểu Phi lo sợ cho sự an toàn của bọn Hồ Thiết Hoa, Đái Độc Hành và Hoàng Lỗ Trực, muốn cứu họ, chỉ còn có cách là tìm cho ra sự bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ để làm áp lực với bà.

Ngoài cách đó ra, không còn một phương pháp nào khác. Nếu chàng không thành công, là tất cả phải chết, luôn cả càhng.

Bây giờ, chàng có xuất hiện, cũng chẳng cứu vảng được gì.

Cho nên, chàng không thể bỏ qua cơ hội.

Biết được lối thông vào sâu trong cung bằng mọi giá, chàng phải lợi dụng lối thông đó.

Chàng đánh liều lội nhanh tới gần miệng đường nước.

Bất thình lình, một mũi Phân Thủy Thích từ một nơi nào đó lao vút đến chàng.

Một mũi Phân Thủy Thích làm gì gây thương tổn cho Tiểu Phi?

Song điều tai hại là sự kiện đó chứng tỏ hành tung chàng đã bị bại lộ rồi! Bị người trong cung phát giác, chàng vô phương thực hiện kế hoạch, chẳng những bọn Hồ Thiết Hoa bị hại, chàng bị hại mà thiếu phụ áo trắng cũng bị liên lụy luôn! Dù chàng xuất chàng xuất thủ sát hại người phóng mũi Phân Thủy Thích, liệu giết người đó rồi, chàng bị phát giác chăng?

Bình sanh, chàng có tánh cẩn thận, bất cứ trong hành động nào, chàng cũng dè dặt, đắn đo, cân nhắc kỹ càng.

Không ngờ, lần nầy sắp thành công rồi, lại để lộ hớ hênh, một lần hớ hênh thôi, cũng đủ làm chàng mất mạng! Thủy Mẫu Âm Cơ vẫn ngồi bất động trên cây nước. Chừng như bà có thể ngồi đó, luôn ba hôm, năm hôm, ngồi vẫn vững như thái sơn.

Bà thản nhiên chờ đợi.

Song Cung Nam Yến lại không thản nhiên như bà. Nàng chờ mãi không thất bọn Hồ Thiết Hoa hành động nóng nảy hỏi:

-Các ngươi đã thương lượng xong chưa?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

-Xong rồi! Cung Nam Yến chớp mắt cười lạnh:

-Ba người có tìm ra một diệu kế nào chăng?

Nàng nhìn Hoàng Lỗ Trực, lúc hỏi câu đó.

Hoàng Lỗ Trực là người thẳng thắn, muốn làm gì, là nói trước cho đối phương biết.

Cung Nam Yến biết vậy, nên lợi dụng cái chất quân tử của lão mong tìm hiểu diệu kế của họ.

Quả nhiên, Hoàng Lỗ Trực đáp:

-Bọn tại hạ định… Lão sắp nói kế hoạch cho Cung Nam Yến nghe.

Song Hồ Thiết Hoa và Đái Độc Hành không hẹn mà đồng cao giọng chận lại:

-Chúng ta đã nói quá nhiều lời rồi, không cần phải nói thêm nữa! Động thủ là hơn! Họ đã chuẩn bị sẵn sàng, họ cho nhau biết ám hiệu để hành động.

Hồ Thiết Hoa phất tay.

Cả ba cùng nhít động đôi vai, cùng tung bổng mình lên không uốn cầu vồng vút đến Thủy Mẫu Âm Cơ.

Ánh kiếm, ánh đao ngời lên vẽ thành mống dài quét trong không gian.

Thủy Mẫu Âm Cơ ngồi trên trụ nước trụ cao độ ba trượng từ trụ nước đến bờ hồ, khoảng cách độ sáu trượng.

Bọn Đái Độc Hành dù có thuật khinh công cao tuyệt song chắc gì họ vượt nổi khoảng cách đó?

Họ cũng biết vậy, cho nên thay vì vọt thẳng đếnn Thủy Mẫu Âm Cơ, họ đáp xuống tảng đá tại trung gian khoảng cách, rồi từ đó, họ lấy đà vọt luôn.

Như vậy, họ chỉ còn độ ba trượng là đến Thủy Mẫu Âm Cơ, mà ba trượng đối với họ có nghĩa gì! Họ cầm chắc cái thắng trong tay, tinh thần họ lên bách hội. Họ phát huy võ công cao độ.

Họ lướt đi rất nhanh, thân pháp vô cùng đẹp mắt, xa xa trông chẳng khác ba vị thiên thần từ ngang trời bay đến.

Bọn đệ tử Thần Thủy Cung phải khen thầm.

Nhưng Thủy Mẫu Âm Cơ vẫn ngồi bất động.

Ba người còn cách bà độ bảy tám thước. Bỗng Hồ Thiết Hoa hú vọng lên một tiếng dài. Y chuyển biến thân pháp ngay. Thay vì vọt thẳng đến Thủy Mẫu Âm Cơ y vung đao chém ngang cây nước bên dưới chỗ ngồi của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Vừa lúc đó, Thủy Mẫu Âm Cơ trầm thân mình xuống một chút, bàn tay bà ấn mạnh nơi đầu cây nước. Ba vòi nhỏ vọt lẹ.

Bà vòi nước, tuy nhỏ, song áp lực rất mạnh, gia dĩ Thủy Mẫu Âm Cơ chuyền nội lực sang, nên vọt đi như ba mũi tên.

Ba mũi tên nước vừa nhanh vừa mạnh vừa chuẩn, mỗi mũi tên lao thẳng vào một người.

Bọn Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi có sự thể làm gì họ tránh kịp?

Họ thấy một đạo ngân quang chớp lên, liền theo đó, ngực họ bị một lực đạo mãnh liệt phi thường đập vào, đồng thời toàn thân thể họ, tả hữu, tiền hậu, thượng hạ, cũng bị một lực đạo như thế đập vào.

Cả ba cảm thấy yếu hầu nghẹt, màn đêm buông trước mắt, họ mê man, ngã liền.

Dù sao, còn nước còn tát, khi nào vô phương rồi thì, thúc thủ, Tiểu Phi linh hoạt hơn con cá, chỉ lách mình qua một chút, chàng tránh mũi Phân Thủy Thích dễ dàng.

Người kích chàng đương nhiên là một thiếu nữ, đệ tử Thần Thủy Cung, võ công rất cao, nàng lãnh hiệm vụ Ở dưới nước tức nhiên, nàng thạo thủy tánh, nàng hoạt động trong nước, dễ dàng như trên đất.

Nàng xử dụng Phân Thủy Thích hết sức thuần thục, nước, là vật hữu thể, không phải như không khí trên đất, nước không ngăn trở mảy may thủ pháp của nàng.

Nàng trầm cổ tay xuống một chút, Phân Thủy Thích cải biến phương hướng liền.

Nhưng ngọn thích chưa nhích tới, nàng nghe ngứa ngáy ở bên phía cánh tay, từ cánh tay chỏ trơ ra bàn tay, rồi toàn thân tê dại luôn.

Tiểu Phi đã điểm vào huyệt khúc trì của nàng.

Nàng không tưởng nổi đối phương hành động nhanh đến độ đó, buột miệng kêu to, song chẳng một lời nào thoát lọt bởi miệng nàng vừa há ra nước tràn ập vào liền.

Tiểu Phi dùng hai tay nắm cứng nàng, còn hai chân đạp nhanh vào nước như cá quạt đuôi, vọt vào con đường nước bí mật.

Thiếu nữ đột nhiên vắng bóng, Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại, hẳn phải nghi ngờ có kẻ qua đây,vào tận cấm cung. Và như vậy, hành tung của chàng lại bị lộ.

Biết thế Tiểu Phi phải liều, bở chẳng còn cách nào khác hơn. Chàng phải mạo hiểm nắm cơ hội trong tay, nhất định không thể bỏ mất, nếu chàng tranh thủ được thời gian, thì có nhiều hy vọng thay đổi thế cờ.

Tranh thủ thời gian là lọt vào cấm cung tìm bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ, trước khi bà trở lại.

Chàng hy vọng bọn Hồ Thiết Hoa cầm chân bà được lâu hơn.

Trong tình huống đó, mỗi phút giây có giá trị ngàn vàng và sanh mạng cả năm người đều do một đồng tiền gieo sấp ngửa.

Năm mạng là Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực, Đái Độc Hành chàng và thiếu phụ áo trắng cô của Tô Dung Dung.

Không kể xa hơn còn có bọn Tô Dung Dung, Lý Hồng Tụ, Tống Điềm Nhi, nếu Cung Nam Yến đề nghị Thủy Mẫu Âm Cơ truy cứu.

Qua ba khúc quanh, Tiểu Phi đến tận đầu con đường bí mật. Xa xa, chàng thấy ánh đèn.

Tự nhiên, chàng hiểu nơi đó, hẳn có người trấn thủ.

Chàng đưa thiếu nữ bị chàng chế ngự, lên trên mặt nước.

Phần đông khách giang hồ, đề cập đến Thần Thủy Cung đều dùng trí tưởng tượng, phát họa hàng trăm hàng ngàn hình thái, từ lâu lắm rồi, chẳng một ai vào lọt nên thực trạng cấm cung như thế nào, vẫn còn trong vòng huyền bí.

Do đó, cấm cung trở thành một tiên phủ, thần động do trí tưởng tượng của người đời.

Chung quy, cấm cung thuộc về thần thoại qua nhiều giả thuyết.

Có điều, mà ai ai cũng chắc chắn, là nơi đó vô cùng hiểm nguy vô số cạm bẫy giết người.

Cấm cung hiện ra trước mắt Tiểu Phi rất bình thường. Bất quá chỉ là một tòa mật thất, bằng đá, không hoa lệ, không huy hoàng.

Thủy Mẫu Âm Cơ không thuộc hạng người thích hưởng thụ. Cho nên, sự trang trí tại đây, hết sức giản đơn, tuy nhiên, bất cứ vật gì, cũng đều tinh khiết phi thường.

Đầu con đường nước là một cái ao nhỏ, ao tạc ngay trong đá, quanh bờ ao, có những mô đá cao, đá không điều khắc thành hình dáng kiểu cách. Bất quá, chỉ được đẽo gọt cho trơn bóng bậy thôi! Lúc đó, bên bờ tiểu ao có hai thiếu nữ, đang kéo tơ. Tơ đó, mường tượng tơ tằm, mà cũng giống tơ bạc, xem vừa mềm vừa chắc.

Tơ đó, dùng hệt y phục cho người trong cung.

Bỗng nhiên thấy xác bạn đồng môn nổi lên mặt nước, cả hai giật mình, lập tức nhảy xuống, lôi xác đó vào bờ.

Chúng quen nếp sống trầm tịch ở đây, nếp sống bình thản quá, thời gian trôi qua đều đều, vô sự, gặp biến cố, chúng không biết phải ứng phó như thế nào.

Tự nhiên, chúng làm sao biết được dưới nước còn có người! Và tự nhiên, Tiểu Phi điểm huyệt chúng dễ dàng.

Chàng mang luôn ba thiếu nữ vào bờ, chúng nằm yên chàng nhìn chúng nhẹ điểm nụ cười, dịu giọng thốt:

-Tại hạ không có ý làm hại các cô nương, bất quá các cô nương chịu khó nằm đây một lúc! Chàng có thái độ hiền từ quá, dù ai lâm cảnh hải hùng cũng phải yên tâm trở lại nhanh chóng.

Ba thiếu nữ, mặt biến sắc, song ánh mắt không còn vẻ kinh hoàng nữa. Chúng nhìn chàng, tự hỏi, thanh niên đẹo trai này là ai, từ đâu đến, làm sao lọt vào đây, đến để làm gì.

Chàng chỉ nói bấy nhiêu đó thôi, vậy mà chàng vẫn gây được niềm tin tưởng nơi chúng, đủ biết lời nói của chàng đối với nữ nhân, có ma lực phi thường! Trong thạch thất, có một chiếc giường, một chiếc ghế, một chiếc tủ áo không lớn lắm. Ngoài ra, chỉ còn một cái bục nhỏ, dùng để ngồi hơn là đựng đồ vật.

Lối trang trí đó chứng tỏ nếp sống hết sức đơn giản của Thủy Mẫu Âm Cơ, gần như bà tự khắc khổ mình lấy mình.

Có vào đến đây rồi, mới biết những giả thuyết về bà do giang hồ đặt ra, đều sai, sai rất xa.

Một con người có lối sống đơn giản, khắc khổ, làm gì có bí mật có nhược điểm?

Tiểu Phi tìm mãi, chẳng thấy nơi nào thuận tiện giấu ba thiếu nữ.

Chàng suy nghĩ một lúc lâu, bỗng giải huyệt đạo cho một nàng đoạn cười nhẹ hỏi:

-Cô nương có biết nới nào kín đáo, để tại hạ tạm an trí cô nương chăng?

Nếu kẻ nào hỏi như vậy, chắc chắn các nàng không chịu nói rồi.

Song, Tiểu Phi có vẻ thành khẩn quá nàng xem chàng mường tượng một bạn thân, và chàng đang thân mật hỏi chuyện, chứ chẳng phải là một kẻ địch.

Hơn nữa, nàng nghĩ rằng chàng hỏi như vậy là vì quá quan tâm đến nàng, nàng cảm mến ngay.

Nàng hỏi:

-Ngươi có thấy ngọn đèn treo đối diện với bức tường đó chăng?

Tiểu Phi hỏi lại:

-Ngọn đèn bên cạnh tủ áo?

Thiếu nữ gật đầu:

-Phải! Ngươi cứ đẩy ngọn đèn đó sang phía tả, tức thì, một cánh cửa hiện ra, ngươi đưa bọn ta vào đó, chắc chắn chẳng ai trông thấy.

Tiểu Phi trầm ngâm một chút, rồi dịu giọng hỏi:

-Nơi đó có được an toàn không?

Thiếu nữ đáp:

-Rất ít người đến đấy lắm! Tiểu Phi gật gù:

đa tạ cô nương! Sau nầy nếu cô nương ly khai Thần Thủy Cung, cô nương cứ tìm tại hạ. Nhất định tại hạ sẽ đưa cô nương đến một nơi có nhiều thích thú! Thiếu nữ cười tươi, mặt ửng hồng:

đa tạ ngươi! Nàng còn giữ nguyên nụ cười, trong khi Tiểu Phi nhanh tay điểm huyệt nàng trở lại.

Đúng như lời thiếu nữ đó thốt, Tiểu Phi tìm được cánh cửa và an trí ba nàng bên trong.

Tiểu Phi nghĩ, có thể hỏi thêm thiếu nữ đó mấy điều nữa, hỏi bao nhiêu, nàng đáp bấy nhiêu, điều đó chàng chắc lắm rồi.

Song hỏi chuyện dây dưa lại mất thì giờ, Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại kịp thì nguy cho chàng. Mà cũng nguy luôn cho các nàng.

Bình sanh, chàng không muốn hại ai, huống hồ để liên lụy cho ai?

Chàng còn biết thêm, hỏi nhiêu các nàng sẽ nghi ngờ, các nàng mất cả sự tín nhiệm nơi chàng! Bởi dù sao, các nàng cũng đang tín nhiệm chàng chúng đang có ấn tượng tốt về chàng, khi nào chàng lại phá hủy cái ấn tượng đó?

Chàng nhìn quanh thạch thất, tự hỏi bắt đầu cuộc lục soát tại đâu?

Dưới gối? Trong chăn, màn? Dươi giường?

Ai khác thì còn có thể giấu vật nọ Ở trong những nơi đó. Còn Thủy Mẫu Âm Cơ thì không.

Chàng dám quả quyết như vậy! Chỉ còn có chiếc tủ áo! May ra, trong đó, chàng có thể tìm gặp môt vài vật đúng ý mong muốn.

Chàng liền mở cánh cửa tủ.

Bên trong chẳng có gì, ngoài y phục của bà! Càhng thất vọng.

Bỗng chàng sáng mắt lên! Một bộ y phục nam nhân để lẫn lộn trong y phục của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nơi đây, làm gì có nam nhân, mà y phục nam nhân? Không lẽ Thần Thủy Cung chứa chấp nam nhân?

Và không lẻ đó là điều bí mật của bà?

Tiểu Phi không muốn tin như vậy. Song, làm sao giải thích bộ y phục nam nhân kia?

Vừa lúc đó, có tiếng động nơi mặt ao.

Tiểu Phi giật mình, biết là Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại rồi! Chàng nhìn ra mặt ao. Đúng là Thủy Mẫu Âm Cơ. Bà bước đi trên mặt nước dễ dàng như đi trên mặt đất.

Thuật đề khí của bà quả đã đến mức độ tuyệt vời. Tài nghệ của bà rất cao, Thạch Quan Âm còn kém bà mấy bực.

Tiểu Phi nghĩ, chàng lâu lắm mới là địch thủ của bà! Bà trở lại thình lình quá, nhanh chóng qua, thế nầy thì chàng phả chết nơi tay bà rồi! Nếu bà phát giác ra sự vắng mặt của ba thiếu nữ, chắc chắn là bà phải tìm.

Và dĩ nhiên, bà kiểm soát chiếc tủ trước.

Mà chiếc tủ là chỗ duy nhất chàng chui vào đó để nấp, bởi chẳng còn chỗ nào khác nữa! Như vậy là bà phát giác ra chàng! Như vậy là chàng phải chết! Biết là sẽ bị phát giác, chàng cũng phải chui vào đó, bởi chẳng lẻ đứng ỳ tại chỗ?

Vào đó, có chết cũng chậm hơn đứng bên ngoài.

Chàng chui vào liền. Chàng hấp tấp thế nào, lại khép cánh cửa không kín.

Bây giờ chàng không làm gì kịp nữa, bởi Thủy Mẫu Âm Cơ đã vào nhà rồi.

Chàng đành để cánh cửa tủ hở như vậy. Từ trong tủ, chàng nhìn qua khe hở.

Thủy Mẫu Âm Cơ không để ý đến sự vắng mặt của ba thiếu nữ. Ba đi thẳng đến chiếc giường buông mình nằm xuống mắt ngó lên trần nhà, vẻ tư lự hiện rỏ nơi gương mặt.

Bà cũng không hề nhìn sang chiếc tủ.

92. Chương 92: Tâm Lý Biến Đổi

Thủy Mẫu Âm Cơ trở lại đây, không lục soát thạch thất liền. Tiểu Phi tạm thời chưa đến đổi nguy hại.

Song, bà trở lại đây có nghĩa là cục diện tại hồ đã kết thúc rồi. Bà an toàn trở lại, thì đối phương hẳn không an toàn rồi.

Đối phương của bà là bọn Hồ Thiết Hoa. Thế cả ba đã bị bà hạ hết rồi sao?

Tiểu Phi nghĩ đến điều đó, lại khẩn trương lên.

Ba người đó bị hạ rồi, chàng còn ở đây làm gì?

Chàng không thể ở mãi trong tủ, mà chàng cũng không dám chạy đi! Đã thế chàng lại biết chắc, sớm muộn gì bà cũng mở tủ thay áo. Sớm muộn gì, chàng cũng bị phát hiện.

Ai ở trong những trường hợp chàng, hẳn phải điên lên vì lo rồi! Song Tiểu Phi cố giữ bình tỉnh, bởi chàng nghĩ, có lo rối khẩn cấp cũng chẳng ích gì.

Chàng nhất định chờ cơ hội. Đến phút cuối cùng, nếu không có cơ hội tốt, thì đành cho việc gì xảy ra, cứ xảy ra gặp việc làm sao, chàng sẽ tùy cơ ứng phó.

Nhưng cơ hội chàng đợi đó chắc có chăng? Chàng không mảy may hy vọng, tuy vậy vẫn cố chờ.

Không chờ thì chàng còn làm được gì hơn?

Một lúc sau Cung Nam Yến trở lại.

Trong thiên hạ, bất cứ trong môn phái nào, môn đồ vào phòng sư phó, trước hết phải bẩm báo gặp mặt rồi, phải vấn an, ngồi đứng có tôn ty, nói năng có lễ độ.

Võ lâm không câu chấp tiểu tiết, song kỷ luật phải được tôn trọng.

Hà huống tại nơi Thần Thủy Cung, quy cũ hết sức là sum nghiêm! Nhưng Cung Nam Yến từ bên ngoài đi thẳng vào, không cần lên tiếng, vào rồi đến thẳng chiếc giường nới Thủy Mẫu Âm Cơ đang nằm.

Nàng điềm nhiên ngồi xuống giường, như vợ vào phòng của chồng.

Âm Cơ cũng chẳng nói gì.

Cung Nam Yến cất tiếng trước:

-Tôi cho nhốt ba người đó rồi! Chờ lúc họ tỉnh lại, tôi sẽ giao cho Tam thơ hỏi cung họ! Một đệ tử có thể dùng giọng đó, đối thoại với sư phó chăng?

Vậy mà Âm Cơ chẳng trách cứ! Tiểu Phi thở phào! Thế là bọn Hồ Thiết Hoa chưa chết. Họ chỉ bị bắt, bị giam thôi! Đành là nguy vẫn còn nguy, song họ chưa chết là còn hy vọng! Biết đâu, đến giây phút cuối cùng, họ có cơ hội thoát nạn?

Cung Nam Yến tiếp:

-Nhưng, Cửu muội cho rằng, giao cho Tam thơ diều tra, có thể là sự tình không ổn! Âm Cơ hỏi:

-Tại sao không ổn?

Cung Nam Yến giải thích:

-Cửu muội cho rằng, ba người đó nói thật, và đúng là họ đến đây tìm người. Như vậy quả có người vào cung trước họ! Âm Cơ buông gọn:

-Ạ.

Cung Nam Yến gật đầu:

-Cửu muội cho biết, vừa rồi có thấy bóng người cạnh am, gần hồ song Tam thơ quả quyết là không. Do đó, Cửu muội nghi ngờ, có gì bí ẩn trong vụ này! Âm Cơ chỉ cười lạnh, không đáp.

Tiểu Phi đâm lo cho thiếu phụ áo trắng. Nếu Âm Cơ phát hiện ra chàng, thì thiếu phụ phải chết là cái chắc! Nếu đúng như vậy, là chàng làm hại bà! Chàng chết, đáng tội, bà chết, oan cho bà quá! Lâu lắm, Âm Cơ hỏi:

-Ngươi nghĩ rằng họ vào đây là để tìm ai?

Cung Nam Yến trầm lặng giây lâu, đoạn đáp với giọng cay đắng:

-Họ là khách giang hồ, có thiếu chi bằng hữu? Tôi còn biết họ tìm ai? Hay đúng hơn, tôi làm sao biết được ai đã vào đây?

Âm Cơ chừng như quá quen với giọng cay đắng đó! Bà thản nhiên hỏi tiếp:

-Ngươi nhận ra Hoàng Lỗ Trực?

Cung Nam Yến đay nghiến:

-Tại sao tôi phải nhận ra lão ta?

Âm Cơ vẫn không trách thái độ gần như chống đối của nàng. Bà thản nhiên tiếp:

-Nhưng lão ta nhận ra ngươi! Cung Nam Yến bỉu môi -Ạ?

Âm Cơ tiếp:

-Chẳng lẽ ngươi không biết Hoàng Lỗ Trực là bằng hữu độc nhất và chí thân trong đời của hắn?

Cung Nam Yến cười lạnh:

-Tôi làm sao biết được chứ? Hắn có phải là tình nhân của tôi? Hắn có nói gì với tôi mà tôi biết được việc riêng tư của hắn?

Âm Cơ vụt ngồi ngay dậy, chụp tóc của Cung Nam Yến xẳng giọng:

-Ta biết, ngươi giấu ta nhiều việc! Có phải vậy chăng?

Cung Nam Yến cắn môi, không đáp.

Âm Cơ rít lên:

đêm qua, ngươi làm gì? Sau khi ngươi gặp hắn rồi, ngươi đi đâu mãi đến đêm nay, ngươi mới trở lại?

Bàvừa nói, vừa ngoáy tay, quấn tóc nàng, bà ghịt mạnh.

Cung Nam Yến đau quá, rớm lệ, nhưng lại nhếch môi cười.

Rồi nàng mỉa mai:

-Bà ghen?

Một đệ tử gọi sư phó như thế sao?

Thế ra, họ sỗ sàng với nhau quá! Họ bừa bãi quá.

Âm Cơ hừ một tiếng lớn:

-Ta ghen? Ghen gì?

Cung Nam Yến vẫn cười:

-Bà sợ tôi có liên quan với hắn, bà ơi! Như vậy là bà ghen còn gì nữa mà hỏi! Âm Cơ cười. Giọng cười của bà có vẻ gượng gạo, giọng cười mất bình tỉnh thấy rõ.

Bà hỏi:

-Ngươi với hắn có liên quan gì mà ta phải lo lắng chứ?

Cung Nam Yến bĩu môi:

-Ai cấm tôi liên quan với hắn? Tại sao tôi không thể liên quan với hắn? Tôi là nữ, hắn là nam, nam tìm nữ, nữ thích nam, đó là lẽ thường mà! Đó là sự chánh thường mà! Không phải vậy sao, bà?

Bàn tay Thủy Mẫu Âm Cơ rung lên bà buông tóc nàng, bà rung giọng hét:

-Nhưng ngươi chưa làm việc đó, phải vậy chăng?

Cung Nam Yến hất mớ tóc ra trước mặt, vuốt vuốt cho suông, lẩm nhẩm:

-Hắn là một nam nhân hấp dẫn quá! Gần hắn, ai ai cũng phải mê ly, thảo nào mà bà chẳng nhớ nhung hắn tha thiết! Hắn gây nhiều thích thú quá mà! Hắn là tay tuyệt vời! Hắn khéo hành động quá mà!… Âm Cơ biến sắc:

-Ngươi thật sự… ngươi đã… Cung Nam Yến mơ màng:

-Kỳ quái thật, những động tác hắn dành cho tôi, giống nhữn động tác của bà quá chừng! Bàn tay hắn sờ mó đến đâu, tôi có cảm tưởng là chính bà sờ mó, chính tôi gần bà chứ không phải gần hắn! Tuy nhiên, hắn có nhiều động tác khéo quá, làm cho tôi mê ly! Mê ly thật sự, bà ơi! Âm Cơ mạnh tay tát vào mặt nàng, hét:

-Cấm! Cấm! Không cho ngươi nói nữa! Cung Nam Yến không câm. Nàng đưa tay xoa má, nàng cươi lên khanh khách, nàng thốt oang oang:

-Bà ghen! Tôi biết mà! Bà ghen! Nàng vòng tay quanh cổ bà, áp sát mặt vào má bà, nàng cắn nhẹ vào vành tai bà, rên rỉ:

-Tôi thích thấy bà ghen! Bà vì tôi mà ghen, là tôi có thể chết cho bà! Tôi có thể làm bất cứ việc gì cho bà! Ghen đi! Ghen nữa đi bà! Âm Cơ ngồi sững như hình gỗ. Đôi mắt của bà ươn ướt.

Bà u buồn ra mặt, nhẹ giọng trách:

-Sao ngươi làm thế? Tại sao?

Cung Nam Yến hừ một tiếng:

-Tại tôi không chịu nổi chứ sao? Tôi hết sức chịu rồi! Tôi muốn điên! Tôi phải báo cừu! Âm Cơ cau mày:

-Báo cừu?

Cung Nam Yến tiếp luôn:

-Cứ mỗi lần tôi đến với bà là tôi cảm tưởng bà vì thấy tôi giống hắn, cho nên âu yếm thiết tha với tôi quá độ, bà mượn cái xác của tôi thay thế cho hắn, bà ấp yêu tôi nhưng bà mơ là ấp yêu hắn! Tôi nghĩ vòng tay của bà ôm quanh tôi, có phải là bà học cái vòng tay của hắn ôm bà không? Bà ôm tôi ai cấm bà tưởng tượng là đang ôm hắn?

Âm Cơ chận lại:

-Ngươi giàu tưởng tượng quá chừng! Cung Nam Yến cứ tiếp:

-Tôi báo thù! Tôi báo thù cho tôi, cho cả bà nữa! Âm Cơ rung giọng:

-Cho ta?

Cung Nam Yến gật đầu:

-Phải! Hắn bỏ rơi bà! Hắn đoạn quên bà, trong khi bà tha thiết nhớ hắn! Bà yêu hắn, hắn phũ phàng bà! Hắn lợi dụng tình yêu của bà, bức hiếp bà, bắt buộc bà phải để cho hắn ra đi! Thủy Mẫu Âm Cơ không nói gì lệ thảm trào ra lăn thành dòng trên má.

Tiểu Phi không tưởng nổi một con người đã đạt đến mức siêu huyền trong võ học, lại điên đảo vì tình, hơn thế thứ tình mà bà lâm lụy đây lại thuộc loại bất chánh thường.

Bây giờ chàng minh bạch sự tình lắm rồi.

Thủy Mẫu Âm Cơ là một nữ nhân có tâm tính bất chánh thường tình dục của bà quái dị, bà rất ghét nam nhân, lại thiên về nữ nhân, bà bị một thứ tình đồng chi phối. Chỉ có nữ nhân mới làm thỏa mãn tình dục của bà, bà không cần dùng đến nam nhân, bà không cần sự phối hôn âm dương.

Cho nên, bà thu nhận toàn là nữ đệ tử, nàng nào cũng xinh đẹp, bà cho mỗi nàng ở riêng một ngôi nhà, từ phòng bà đến các ngôi nhà đó, có một hệ thống địa đạo bi mật, khi nào bà cần nàng nào, bà theo địa bí mật đó mà đến, những nàng kia không hề hay biết.

Ngày trước, Tô Dung Dung đến thăm thiếu phụ áo trắng, thiếu phụ ân cần căn dặn nàng, không được đi loạn, chỉ vì không muốn cho Thủy Mẫu Âm Cơ trông thấy nàng, nếu bà thấy Tô Dung Dung, thì tránh sao khỏi bà tìm cách thỏa mãn dục tính với nàng?

Một nữ nhân có loại tình dục bất chánh thường như vậy lại có tài cao, đúng là một tai họa cho những người đồng phái.

Hùng Nương Tử ngày trước, vào Thần Thủy Cung, hẳn có cải trang là nữ nhân, do đó Thủy Mẫu Âm Cơ đâm mê lão, kịp đến khi phát hiện lão là nam nhân, thì sự việc đã muộn rồi. Huống chi, Hùng Nương Tử dù là nam, song cử động như nữ, do đó, lão vừa thỏa mãn tình dục quái dị của Âm Cơ, vừa giao hợp với ba ta như đôi tình nhân thông thường. Được thỏa mãn một phần, Âm Cơ còn mê mẩn, huống chi được ve vuốt cả hai mặt âm lẫn dương?

Thành ra bà mê Hùng Nương Tử như điếu đổ, và sự cấu hợp của cả hai đưa đến một kết quả, Tư Đồ Tịnh ra đời.

Nhưng, khi nào Hùng Nương Tử lại cam sống cảnh kỳ quái đó suốt đời? Dù sao, lão cũng là một nam nhân, có chí khí, khi nào lão mãi nấp mình dưới đũng quần của Thủy Mẫu Âm Cơ mãi mãi.

Lão đòi đi, lão bức bách Thủy Mẫu Âm Cơ phải để cho lão đi.

Âm Cơ không muốn ai biết mình có thứ tính dục lạ đời, nên chẳng dám cưỡng ép Hùng Nương Tử ở lại, ở đâu, ão sẽ khám phá ra nhiều việc thêm phiền, nên đành để lão đi với điều kiện là vĩnh viễn lão không được đặt chân trở lại Thần Thủy Cung.

Sau khi lão đi rồi Âm Cơ tưởng nhớ thiết tha, bà mới tìm một nàng, giống lão như khuôn đúc, thu nhận làm đệ tử tiếp tục tính dục quái dị đó với nàng, để mơ màng đến Hùng Nương Tử qua xác thân nàng.

Và nàng đó chính là Cung Nam Yến.

Bởi dục tính bất chánh thường, bà phải có những hành động bất chánh thường.

Bây giờ, Tiểu Phi đã khám phá ra điều bí mật của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nhưng, khám phá được điều đó, chàng sẽ làm gì với kết quả đó?

Chàng đâu phải là Hùng Nương Tử, thì làm sao chàng uy hiếp bà ta, buộc bà ta buông lỏng tay cho chàng?

Khám phá được bí mật của Âm Cơ, chung quy chàng vẫn lâm nguy như thường, sự khám phá dù thành công, điều đó không cứu vãn mảy may tình hình.

Và chung quy cũng chỉ chờ chết! Cung Nam Yến lè lưỡi liếm từng hạt lệ của Thủy Mẫu Âm Cơ. Nàng áo sát ngực nàng vào ngực bà, dùng đôi nhũ hoa chà chà vào ngực bà, cố khêu gợi.

Nhưng, Âm Cơ xô nhẹ nàng ra, buông gọn:

để khi khác. Hiện tại ta mệt lắm rồi, ta cần nghỉ ngơi! Ngươi hãy lui ra đi! Cung Nam Yến thất vọng cắn môi một chút hỏi:

-Bà… bà không muốn… Âm Cơ lắc đầu:

-Ta mệt quá, tâm thần ta tán loạn, không còn muốn gì cả! Cung Nam Yến trầm ngâm một chút, bất thình lình, nhảy xuống giường, chạy bay ra ao, nhảy luôn xuống nước.

Nhìn theo bóng Cung Nam Yến một lúc, Thủy Mẫu Âm Cơ bước xuống giường, đi thẳng đến chiếc tủ.

Tủ áo của bà là một gộp đá, dục sâu vào, thành hình thức chiếc tủ cũng có cửa, cửa bằng đá bất quá bên trên nóc tủ, có mấy đường nứt, đủ cho không khí ra vào… Bà từ từ bước tới, Tiểu Phi hồi hộp vô cùng.

Phút giây quyết định sắp đến! Chàng chết hay chàng thoát nạn? Không mảy may hy vọng thoát nạn rồi! Thế thì đánh liều, chứ biết sao?

Nhưng, Thủy Mẫu Âm Cơ không kéo cánh cửa ra.

Bà đứng trước cánh cửa tủ một lúc lâu rồi đưa tay đẩy cánh cửa đóng kín lại, khóa chắc bên ngoài.

Thế là Tiểu Phi bị nhốt trong tủ bằng đá! Vô luận là ai, bị nhốt trong, cũng không mong gì phá vỡ tủ mà ra nổi.

Chàng rùng mình, cầm chắc là phải chết rục trong đó! Bà đã phát hiện ra trong tủ có người? Nếu thế sao bà không gọi người ra ngoài, lại nhốt kín?

Cũng may nóc tủ có mấy khe hở, nếu không chàng phải chết ngộp là cái chắc.

Nhưng chàng ở trong tủ đến bao giờ! Chỉ khi nào Thủy Mẫu Âm Cơ cần thay áo, bà mới mở tủ, mà lúc đó, chàng làm sao thoát đi?

Chàng thầm kêu khổ.

Bỗng, bên ngoài, Âm Cơ cất tiếng:

-Ngươi đã phát thệ, vĩnh viễn không trở lại đây, sao ngươi còn trở lại?

Giọng nói của bà hàm chứa niềm oán độc nặng, Tiểu Phi giật mình, thức ngộ ngay là bà lầm.

Bà đã nhận ra trong tủ áo, có người ẩn nấp. Bà nghĩ là Hùng Nương Tử đã trở lại.

Bà chưa thất rõ người, song bà nghĩ như vậy, bởi ngoài Hùng Nương Tử ra, còn kẻ thứ hai nào biết đường vào tận phòng ngủ của bà?

Tiểu Phi không biết phải ứng phó làm sao trước sự việc như thế nầy! Âm Cơ tiếp:

-Ngươi cũng biết là ta không muốn thấy mặt ngươi nữa chứ! Tiểu Phi thầm nghĩ:

-Thảo nào, bà ta chẳng khóa ngay cửa tủ khi phát hiện có người ở trong? Bà khóa cửa tủ vì bà không muốn trông thấy mặt lão ta! Âm Cơ lại tiếp:

-Ngươi có biết tại sao ta đuổi Cung Nam Yến đi khỏi phòng chăng?

Bà căm hận, tiếp:

-Ta không muốn trông thấy ngươi! Nó còn nhỏ tuổi quá, người lừa gạt nó làm chi? Ngươi làm hại cuộc đời nó rồi đó! Ngươi tưởng làm thế là gây sự thương tâm cho ta à? Ngươi làm khổ cho ta trong bao nhiêu năm qua, chưa đủ sao, lại còn trở về đây toan làm khổ ta thêm! Tiểu Phi không dám nói gì, chỉ thở dài. Chàng sợ nói ra, bà chận giọng, biết là không phải Hùng Nương Tử! Âm Cơ hừ một tiếng:

đừng than vãn, thở dài! Những lời đường mật, ta không nghe đâu, đừng toan mê hoặc ta như ngày nào vĩnh viễn ta không tha thứ ngươi! Ngươi nên biết ta hận suốt đời! Ba cao giọng tiếp nối:

-Ngươi đã quên lời thề ngày trước dám trở lại đây, ta không bao giờ niệm tình xưa mà tha thứ cho ngươi! Đừng hy vọng, vô ích! Tiểu Phi đã nhớ giọng nói của Hùng Nương Tử, nhại theo giọng đó hỏi:

-Bà nhất định bỏ ta chết trong nầy sao?

Giọng nhái không giống lắm! Song bao nhiêu năm qua không gặp mặt, dĩ nhiên mỗi người phải có thay đổi, không ít thì nhiều cho nên Âm Cơ không nhận ra sự sai biệt được.

Bà cười lạnh hỏi lại:

-Ngươi tưởng ta còn mềm lòng như năm nào à? Ngươi tưởng ta sẽ buông tha cho ngươi đi như năm nào à?

Tiểu Phi tặc lưỡi:

- Dù sao, bà cũng cho ta thấy mặt bà một lần cuối chứ?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc:

-Ngươi đòi thấy mặt ta để làm gì?

Tiểu Phi đáp:

-Chỉ vì ta… Âm Cơ vụt cao giọng:

-Ngươi khỏi nói gì cả:

Vô luận là ngươi nói gì, ta cũng không tin! Tiểu Phi thở dài:

-Bà sợ thấy mặt ta rồi, bà lại không thể xuống tay phải không?

Chàng rất hiểu tâm lý nữ nhân, nếu chàng càng muốn bà thấy mặt, thì bà càng cự tuyệt. Bà phải làm cao là lẽ tự nhiên.

Âm Cơ gằn giọng:

-Vô luận ngươi nói làm sao, ta vẫn nhất định không nhìn lại mặt ngươi! Tiểu Phi lại thở dài:

-Ít nhất, bà cũng cho ta biết là con nó chết cách nào chứ? Tịnh nhi đó, con chúng đó, bà?

Âm Cơ trầm lặng một lúc lâu, đoạn thốt với giọng u buồn:

-Chẳng bao giờ nó biết, ta là mẹ nó! Tiểu Phi cười khổ:

-Thì đã hẳn rồi! Khi nào bà cho nó biết như vậy! Bởi vì, bà là một thành nữ, mà thánh nữ thì làm gì có chồng rồi sanh con! Còn ta, ta vẫn giữ đúng lời thề năm xưa, không tiết lộ cho con nó biết lai lịch của nó! Ta nói, mẹ nó đã chết từ lâu, còn ta, ta là cậu ruột của nó! Âm Cơ vẫn với giọng u buồn, tiếp:

điều tai hại là nó cứ tưởng ta sát hại mẹ nó, nó muốn báo thù! Tiểu Phi lại thở dài, lần thứ ba chàng thở dài:

đáng thương hại cho nó quá chừng! Chẳng lẽ nó không biết là không bao giờ nó có cơ hội báo thù sao?

Âm Cơ tiếp:

-Nó cứ tìm cơ hội! Mãi đến khi ác tăng Vô Hoa vào cung thuật pháp, nó lại biết Vô Hoa là đệ tử phái Thiếu Lâm, một phái có cái danh vọng lớn trên giang hồ, nó muốn mượn tay Vô Hoa đối phó ta. Do đó, nó tự hiến thân cho Vô Hoa định dùng sắc, dụ dẫn gã ác tăng! Tiểu Phi chợt tỉnh ngộ! Từ trước, chàng cứ tưởng Tư Đồ Tịnh là một thiếu nữ dâm đãng! Ngờ đâu, bên trong sự tình, có một uẩn khúc đáng thương! Âm Cơ tiếp:

-Nó định lợi dụng Vô Hoa, song Vô Hoa ại lợi dụng ngược lại nó. Hắn bảo nó lấy cắp Thiên Nhất Thần Thủy trao cho hắn sau đó, hắn sẽ giúp nó hạ sát ta! Ngờ đâu lấy được Thiên Nhất Thần Thủy rồi Vô Hoa chuồn đi bỏ rơi nó. Nó co thai, sợ ta phát giác ra sẽ trị tội nó, nó sợ nên tự tử! Giọng bà sền sệt, đôi mắt ươn ướt.

Bà tiếp:

-Nó có biết đâu, vô luận làm sao ta cũng không giết nó được! Đến lúc chết, nó vẫn chẳng biết ta là mẹ của nó! Tiểu Phi trầm giọng:

-Như vậy là bà biết rõ sự tình?

Âm Cơ đáp:

Tự nhiên ta phải biết! Tiểu Phi dằn từng tiếng:

đã biết như vậy, sao bà còn nghi người ngoài trộm Thiên Nhất Thần Thủy?

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Ta không nghi ngờ cho ai cả. Bất quá, ta phải dàn cảnh tìm một kẻ nào đó chịu tội thay cho con, có như vậy, nó mới trong trắng được! Ngươi cũng biết chứ. Sự tình đó, làm sao ta dám để tiết lộ phong thanh ra ngoài! Tiểu Phi cố ý hỏi:

-Bà đổ tội cho ai?

Âm Cơ buông gọn:

-Lưu Hương! Tiểu Phi cười khổ:

-Bà tìm đúng người lắm đó! Âm Cơ tiếp:

-Ta chỉ có thể đổ tội cho hắn, bởi trên thế gian này, ngoài hắn ra, chẳng còn ai làm nổi việc đó! Nếu ta đổ tội cho kẻ khác thì trong giang hồ, còn ai tin được chứ! Bà không có vẻ gì hối hận cả, dù bà đã gieo một oan uổng tày trời cho người vô cố! Hơn nữa, bà có vẻ đắc ý phi thường! Tiểu Phi hơi tức, hỏi:

-Vì bảo vệ thanh danh Thần Thủy Cung, bà không ngại hãm hại kẻ vô cố à?

Âm Cơ cao giọng:

để bảo vệ thanh danh cho Thần Thủy Cung, ta có thể làm bất cứ việc gì, dù bất nhân, dù thất đức! Bà dừng lại một chút bỗng thở dài, tiếp với giọng u buồn:

-Hà huống trừ người ra, tất cả nam nhân trên thế gian nầy, ta xem như chó, như heo! Chết một Lưu Hương, có nghĩa gì! Đối với ta sự việc đó, dù có chết hàng trăm hàng ngàn Lưu Hương, ta vẫn thản nhiên như thường! Tiểu Phi thầm kêu khổ thốt lơ lửng:

-Như vậy, chẳng phải vì hắn thất ước mà bà muốn giết hắn?

Âm Cơ đáp:

đúng vậy! Hắn thất ước là hắn phải chết! Hắn giữ lời ước hẹn đến đây, cũng chết luôn! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc, hỏi:

-Bà có nhớ một nàng tên Liễu Vô My chứ?

Âm Cơ điềm nhiên:

-Nhớ chứ! Nàng ấy là đệ tử của Thạch Quan Âm! Tiểu Phi cười nhẹ một tiếng:

-Thế à?

Bỗng Âm Cơ hỏi:

-Sao ngươi biết nàng?

Tiểu Phi lại cười:

-Bà đừng ghen! Ta nào quen biết với nàng? Bất quá, gần đây nàng đã àm một việc chấn động giang hồ, do đó ta mới biết tên nàng.

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Một việc chấn động giang hồ? Việc gì thế?

Tiểu Phi tiếp:

-Vì nàng cần thuốc giải đọc nơi bà, nên đã sát hại Lưu Hương rồi! Âm Cơ lại hừ một tiếng:

-Giải độc cho nàng? Nàng trúng độc gì?

Đến lượt Tiểu Phi kinh ngạc:

-Ba không biết?

Âm Cơ lạnh lùng:

-Ta biết là nàng chẳng trúng độc gì cả! Tiểu Phi sững sờ.

Thì ra, Liễu Vô My bịa chuyện đưa chàng vào tròng một lần nữa! Thì ra, chàng đoán không lầm! Nàng vào Trung Nguyên, là do lịnh Thạch Quan Âm, để làm một gian tế, theo dõi võ lâm! Hai lần bị lừa! Chàng tức uất có thể chết được! Bình sanh chàng tự hào là không hề mắc mưu một nữ nhân nào! Bây giờ, chàng như ở trong tay tử thần! Và sự việc do Liễu Vô My an bày! Thủy Mẫu Âm Cơ vụt hỏi:

-Ngươi có biết là ta sẽ đối phó với ngươi như thế nào không?

Tiểu Phi cười khổ:

-Ta hy vọng bà cho người khuân chiếc tủ này, quăng xuống hồ.

Âm Cơ thở dài:

-Ngươi thông minh đó! Rất tiếc, những kẻ thông minh thường có những hành động ngu xuẩn! Tiểu Phi kêu khổ quá chừng.

Chàng hằn học:

-Thực tình bà không muốn cho ta thấy mặt bà?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc lâu, bỗng bà cười lạnh thốt:

-Lưu Hương! Tấn kịch đến đây kể như kết thúc! Bà cao giọng hỏi:

-Ngươi biết quá nhiều bí mật của ta, ngươi còn hy vọng ta buông tha ngươi nữa sao?

Tiểu Phi lạnh người.

Chàng thở dàu, than:

-! Thì ra, bà đã biết rồi! Âm Cơ trầm giọng:

-Thực sự, ngươi đã lừa được ta, nhưng đáng lẽ ra ngươi đừng nói ra là Lưu Hương đã bị Liễu Vô My sát hại! Dù có thật là Liễu Vô My có sát hại Lưu Hương, không bao giờ nàng dám để sự tình tẩu lậu ra cho người ngoài biết! Lưu Hương tuy không hẳn là con người tốt, song vẫn co nhiều bằng hữu trên giang hồ, rất nhiều! Liễu Vô My không sợ thiên hạ tìm nàng báo thù hay sao?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Tại hạ nhận mình còn kém bà rất xa! Bà thông minh hơn tại hạ tưởng! Âm Cơ tiếp:

-Ta biết rõ, cở người như Liễu Vô My, không hy vọng gì sát hại nổi ngươi! Bỗng Tiểu Phi cười lớn:

- Do đó, bà không dám thả tại hạ ra! Bà cũng sợ tại hạ luôn! Chẳng khi nào bà dám quyết đấu sanh tử với tại hạ!

93. Chương 93: Đánh Nhau Dưới Nước

Âm Cơ cười lạnh:

-Ngươi đừng mong khiêu khích ta! Giết ngươi là cái việc dễ dàng như ta phất bàn tay! Tại sao ta phải vất vả quần với ngươi cho phí sức?

Tiểu Phi thốt:

-Có một việc, chẳng bao giờ bà biết được, nếu bà không thả tại hạ ra. vĩnh viễn bà không biết được! Âm Cơ lấy làm lạ:

-Việc gì?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hùng Nương Tử không ở trong chiếc tủ nầy, thì lão ở đâu? Điều bí mật đó, chỉ có mỗi một mình tại hạ biết! Trên thế gian này, chẳng có kẻ thứ hai nào biết! Mà dù có biết, kẻ đó chẳng bao giờ nói với bà! Chàng thốt với giọng thản nhiên, thực ra, chàng hồi hộp vô cùng.

Chàng đang lo sợ. Nếu Thủy Mẫu Âm Cơ không hiếu kỳ, thì chàng cầm chắc cái chết rồi! Chàng tháo mồ hôi lạnh! Bởi, đó là cái cơ hội tối hậu của chàng.

Miễn là Âm Cơ bằng lòng mở cửa tủ cho chàng bước ra thôi! Bước ra là có hy vọng thoát nạn, còn hơn bị nhốt như thế là vô vọng.

Ngờ đâu, Thủy Mẫu Âm Cơ không hỏi, mà cũng không nói gì! Lâu lắm, chàng nghe chiếc tủ nhích động, nhưng rất khẽ. Kế tiếp, có tiếng mở một vật gì đó, chừng như một cánh cửa bí mật.

Bà ướm thử chiếc tủ.

Bà gọi đồ đệ bên trong cánh cửa đó! Bà cất tiếng:

-Khiêng cái tủ nầy, bỏ giữa đáy hồ! Mạng lịnh đó, hết sức kỳ quái đối với người nhận lệnh! Tại sao bà lại bảo quăng chiếc tủ áo của bà xuống hồ?

Bọn đệ tử hoài nghi song có nàng nào dám hỏi gì?

Chúng đáp:

-Vâng! Âm Cơ thốt:

-Vô luận trong tủ có tiếng động gì, các ngươi cũng không được nghe, biết chưa?

Bọn đệ tử lại đáp:

-Vâng! Tiểu Phi liều không nói năng gì cả.

Càhng biết Thủy Mẫu Âm Cơ muốn sao là làm vậy, nói rồi là làm liền, chẳng bao giờ đổi ý.

Như vậy, chàng còn nói làm chi nữa?

Bất quá, chàng giận cho số phận mình quá đen thôi! Trên đời, nếu có một nữ nhân không hiếu kỳ, điều đó phải là một sự lạ.

Bình sanh, Tiểu Phi chưa hề gặp, mà có thể chàng cũng không tưởng là có! Bây giờ, chàng không cần tưởng, chàng cũng gặp một người! Rồi chiếc tủ cũng được khuân đi.

Không lâu lắm, Tiểu Phi thấy nước chảy vào, dĩ nhiên qua khe hở bên trên nóc tủ.

Chàng bị dìm nước, như ước nguyện! Nhưng là cái ước nguyện thử thách! Nước lần nầy không gieo cảm giác mát lạnh cho chàng. Chàng còn thì giờ đâu nghĩ đến cái mát lạnh đó mà nghe qua cảm giác?

Nước sẽ lấy tánh mạng chàng! Chàng có thể trầm mình suốt ngày trong nước, nhưng phải được tự do cử động.

Ở trong một cái tủ kín con người có tài năng cũng bằng thừa. Cá cũng chết, đừng nói là người! Chàng chết như vậy, còn ai biết tại sao chàng chết?

Mà có ai biết chàng chết đâu? Thiên hạ sẽ cho rằng chàng mất tích! Thế thôi! Bất giác, chàng thở dài, lẩm nhẩm:

-Nước! Nước! Ta có đối xử bất nhân bất nghĩa với ngươi đâu! Tại sao ngươi bất nghĩa với ta?

Chàng gọi nước bằng Thủy huynh! Áp lực của nước càng lúc càng nặng, Tiểu Phi không nhìnthấy gì song chàng viết chắc tủ đã vào sâu lòng hồ rồi.

Bỗng, áp lực của nước nhẹ lại. Rồi nước từ ở trong tủ rút ra.

Chiếc tủ được khuân trở vào phòng bà.

Thủy Mẫu Âm Cơ bảo:

để đó, rồi đi hết đi! Bình! Chiếc tủ được đặt xuống mặt nền. Chúng đặt mạnh tay quá, gần như buông làm Tiểu Phi bị dội.

Bọn đệ tử rút lui rồi bên ngoài không còn tiếng động nào.

Chàng nghe rõ tiếng thở dài của Thủy Mẫu Âm Cơ, càng phút càng gấp.

Điều đó, chứng tỏ bà bị khích động mạnh.

Tiểu Phi mỉm cười, cao giọng:

-Tại hạ biết, thế nào bà cũng thay đổi chủ ý! Nếu tại hạ chết đi, vĩnh viễn bà chẳng biết Hùng Nương Tử ở đâi! Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi cộc lốc:

-Hắn ở đâu?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Có thể lão đã chết! Có thể lão còn sống! Có thể lão ở tận phương trời, có thể lão ở quanh đây! Bà muốn tại hạ cho bà biết, chỉ còn có mỗi một cách thôi! Âm Cơ cười lạnh:

-Cho ngươi ra khỏi tủ?

Tiểu Phi vẫn điềm nhiên:

-Tuy tại hạ không làm nghề thương mại, song ít nhất cũng biết trong nghề đó, phải có qua có lại, nghĩa là có cần mua mới có bán, có bán là vì có người mua, đó là công đạo! Cái tin, tại hạ sắp cho bà biết đây, quý giá vô cùng, song không quý bằng sinh mạng một Lưu Hương. Bà phải đổi một Lưu Hương lấy cái tin đó, chắc bà không muốn! Mà tại hạ thì chẳng cần tiền! Âm Cơ chận lại:

-Chứ ngươi muốn sao?

Tiểu Phi tiếp:

-Thả tại hạ ra suông như vậy là bà lỗ, là một việc bất công bình! Tại hạ muốn công bình, đề nghị thêm một cuộc đấu giữa bà và tại hạ, để bù vào chỗ bà thiệt hại! Bà thả tại hạ ra, nếu bà thấy thiệt hại, nếu bà hối tiếc, bà có thể sát hại tại hạ trở lại.

Âm Cơ lạnh lùng:

-Có giao đấu, là ngươi cầm chắc cái chết! Tiểu Phi cười lớn:

-Bà cho rằng tại hạ sợ chết? Làm người, ai không phải chết, cho nên dù phải chết, cũng chọn cái chết sướng chứ! Tại hạ sống sung sướng quá rồi, tại hạ hưởng quá nhiều rồi! Tại hạ muốn chết oanh oanh liệt liệt! Âm Cơ không nói gì.

Tiểu Phi tiếp:

-Nếu bà không dám động thủ thì thôi vậy! Tại hạ không thể cưỡng ép bà. Nếu tại hạ đổi lại là bà tuyệt đối chẳng bao giờ tại hạ cho Lưu Hương ra khỏi tủ.

Âm Cơ không nói gì.

Một tiếng cách vang lên, bên ngoài chiếc tủ.

Âm Cơ lạnh lùng thốt:

-Cửa tủ mở rồi đó! Ngươi bước ra đi! Nhưng ngươi nên nhớ bước ra ngoài là bước đến cái chết, một cái chết vừa gấp vừa thảm! Tiểu Phi thở phào, lẩm nhẩm:

-Tạ Ơn trời! Tạ Ơn đất! Chung quy bà vẫn còn là nữ nhân! Bà vẫn còn một điểm hiếu kỳ! Một nữ nhân mất cả hiếu kỳ về tung tích của người tình, thì thiên hạ phải đại loạn! Âm Cơ cao giọng:

-Hắn thực sự đã chết hay còn sống? Hắn thực sự Ở đâu bây giờ?

Tiểu Phi điềm nhiên hỏi:

-Ba hy vọng lão chết? Ba hy vọng lão sống? Bà… Chàng vừa thốt, vừa xô cánh cửa tủ bước ra.

Thốt đến đó, bỗng chàng ngưng lại, chàng sững sờ.

Âm Cơ trước mặt, không giống Âm Cơ lúc đầu! Âm Cơ lúc đầu là con người độc bộ trong võ lâm, là cung chủ Thần Thủy Cung. Mỗi cử động, mỗi lời nói đều có oainphong, thần sắc luôn luôn tỏ lộ tự tin.

Đứng trước mặt bà, không ai không sanh lòng tôn kính.

Âm Cơ bây giờ, la một nữ nhân bình thường, như ngàn muôn nữ nhân khác, như bất cứ nữ nhân nào khác.

Đôi mắt sáng như sao, giờ mơ màng với tình cảm dâng trào, vẻ oai nghiêm đường bệ biến thành khẩn trương khích động.

Tóc bà rối bù lên, y phục bà nhàu nát.

Điều đáng lưu ý nhất là đôi tay bà rung cực độ! Tiểu Phi không lường nổi bà biến đổi nhanh chóng như vậy, biến đổi quan trọng như vậy! Mọt cung chủ oai hùng, biến thành môt nữ nhân bình thường! Một con người biến đổi quan trọng và nhanh chóng như vậy, hẳn trong khoảng thời gian ngắn đó, đã trải qua những thống khổ phi thường! Tiểu Phi bất nhẫn, buông tiếng thở dài thốt:

-Không ngờ bà dành cho lão ấy một mối tình thâm hậu như vậy! Như lão biết được tình bà, có lẽ cuộc đời của lão đã chuyển hướng từ lâu! Hướng về con đường sáng! Rất tiếc, vĩnh viễn lão không làm sao hiểu được!... Thủy Mẫu Âm Cơ nắm chặc hai tay:

-Hắn... hắn vĩnh viễn.. Tiểu Phi lại thở dài:

-Nếu lão biết được trên thế gia này còn có người yêu lão đến mức độ dám chết sống cới lão, thì chắc chắn là lão chưa vội ra đi! Bà đối xử với lão như vậy, lão lại đáp tạ bà bằng một thái độ lửng lờ, lão có ra đi, đó cũng là sự thường, bởi lão phải ra đi, lão còn mặt lũi nào ở lại dương trần nhìn bà?

Thủy Mẫu Âm Cơ rung chuyển toàn thân.

Bỗng bà cười lạnh, hỏi:

-Ngươi định dùng lời ủy mị nhiễu loạn tâm thần ta, cho ta hủy bỏ sự giao thủ?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thực sự, tại hạ cũng có ý đó vậy, bà ạ! Nhưng từ bao lâu nay, tại hạ không nỡ lừa gạt một người đang oằn oại vì niềm thương tâm dày vò, nhất là người đó lại là một nữ nhân! Âm Cơ run rungiọng:

-Có phải ngươi giết hắn?

Tiểu Phi cười khổ:

-Bà nghi tại hạ?

Chàng thở dài tiếp:

-Ai giết lão bây giờ bà cũng chưa nghĩ ra à?

Âm Cơ lại rung động toàn thân. Cơ hồ bà không đứng vững! Trong phút giây này, bà phảng phất trở nên già, quá già. Giọng bà ảm đạm vô cùng:

-Bé con! Bé con! Tại sao ngươi làm thế?

Tiểu Phi gằn từng tiếng:

-Tại sao nàng làm thế, bà phải hiểu, cần gì bà hỏi nàng hay hỏi ai?

Âm Cơ quờ quạng đôi tay, như tìm một vật gì, bám víu vào cho khỏi ngã.

Có lẽ bình sanh, đây là lần đầu, bà bị khích động mạnh, hơn hẳn hứng một làn sét quét ngang đầu! Bà không chịu nổi sự khích động, thử hỏi trên đời có ai đủ sức lực chịu nổi?

Tình cảnh của bà đáng thương thật, rất tiếc tình cảm của bà thuộc loại bất chánh thường, thành ra, thương thì có thương, mà tán đồng thì Tiểu Phi không tán đồng được! Có bao giờ ai chấp nhận một sự hoang đường? Và sự tình của bà đúng là một chuyện hoang đường! Không tán đồng, chàng nên cười bà chăng?

Chàng thở dài tiếp:

-Tại hạ không hề nghĩ là phải nhiễu loạn tâm thần bà, nhưng tại hạ biết chắc trong hiện tình, bà không muốn cùng ai giao thủ. Mà tại hạ thì cũng chẳng thích thừa cơn nguy của người! Bởi, bà đã mất bình tỉnh rồi là bà lâm nguy,nguy vì bà phải giao đấu một mất một còn với tại hạ! Bỗng, Âm Cơ vươn mình, đứng thẳng lưng, lạnh lùng thốt:

-Giết ngươi, không cần đợi dến lúc tâm tình lắng dịu! Ngươi cứ xuất thủ! Tiểu Phi hỏi:

-Hiện tại, bà có thể giao đấu được sao?

Âm Cơ cười lạnh:

-Ngươi khỏi phải lo cho ta! Hãy lo cho ngươi là hơn! Chỉ cần ngươi chịu nổi đúng mười chiêu của ta thôi là ngươi cũng xứng đáng được người đời tặng cái tiếng hùng! Tiểu Phi mỉm cười:

-Bà có cái khẩu khí cao ngạo quá! Câu nói buông dứt, chàng lao mình tới, như mũi tên rời đường giây cung.

Chàng biết, muốnthắng đối phương, chỉ còn có cách là hành động nhanh, càng nhanh càng có nhiều hy vọng! Hành động nhanh, chàng mới dành được tiên cơ.

Chiếm được tiên cơ, chàng mới hy vọng thắng thế. Do đó, chàng xuất thủ với tốc độ không thể tưởng.

Ngờ đâu, chàng vừa tiến công, Âm Cơ vẫy bàn tay, một đạo kình lực kỳ dị từ bàn tay bà vút ra ngăn chặn chàng như bức tường chắn ngang lối tiến.

Kình lực đó, như sóng cuộn, lượn trước qua, lượn sau tới, tới nhanh tới liên tục.

Sóng biển tràn bờ chưa mạnh chưa nhanh bằng! Đừng nói là dành tiên cơ. Tiểu Phi có muốn đến gần bà cũng không được! Chàng đinh ninh là Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm đồng nhất dạng, chỉ bằng vào thân pháp ngụy dị và chiêu thức kỳ bí mà uy hiếp đối phương, cho nên chàng mới áp dụng đấu pháp thần tốc định dành tiên cơ.

Cũng nhờ đấu pháp đó, chàng thắng Thạch Quan Âm.

Ngờ đâu, võ công của Thủy Mẫu Âm Cơ quả là độc đáo trên giang hồ, không giống với võ công của bất cứ môn phái nào.

Điều đó rất dễ hiểu.

Bởi hầu hết anh hùng trong thiên hạ đều luyện võ trên mặt đất.

Riêng bà, bà lại tập luyện dưới nước! Cho nên, lực lượng của bà cũng như những lực lượng của nước.

Tuy nhu hòa song kín đáo, tuy mềm song kiên cố hơn núi, áp lực của nước, trên đời có vật gì ngăn chặn nổi! Mõit giọt nước, có thể xoi lủng thềm nhà, một biển nước có thể cuốn băng tòa núi lớn! Nói chi đến lâu đai, thành quách nhà cửa, xóm làng?

Từ cổ chí kim, nói đến cái họa, không ai không sợ họa hồng thủy! Nước có thể vào lọt bất cứ nơi nào, miễn nơi đó không là khối! Nếu là khối, nước lại cuốn đi! Lực lượng của nước là lực lượng vô địch! Tiểu Phi phát giác ra, nước là môt vật đáng sợ nhất ở trên đời! Nước là cái gì vố tình nhất trên đời! Thủy Mẫu Âm Cơ xuất thủ vô tình, thân hình của bà vẫn y nguyên chưa hề biến cải.

Kình lực của bà cuốn đến, dồn bức Tiểu Phi, cơ hồ chàng không thở nổi.

Chàng thay đổi thân pháp mấy lượt, song với tư thế nào cũng vậy, chàng không làm sao lướt tới được một bước! Thay vì dùng công lực lướt tới, chàng lại dùng công lực chịu chân lại một chỗ, cho khỏi bị kình lực đối phương hốt đi, quăng về phía hậu… Chàng cố gắng cách nào cũng không làm sao đến gần Âm Cơ được.

Càhng thở dài:

-Bây giờ, tại hạ mới biết tại sao trên giang hồ ai ai cũng sợ bà! Vô luận là ai, giao thủ với bà đừng mong chiếm được ưu thế, chứ còn cái việc thắng cuộc thì lại là điều làm ở trong mộng.

Chàng nói xong, lại biến đổi thân pháp, biến đổi luôn bảy tám lượt.

Chàng biết, có đánh ra một chiêu thức nào, chúng quy cũng chỉ là làm một việc thừa, song chàng cứ đánh, cứ đổi thế đánh ra liền liền.

Đánh biết là vô ích, tại sao chàng đánh mãi?

Chẳng qua, chàng bắt buộc phải đánh, nếu chàng dừng thân pháp, thủ pháp thì áp lực từ Thủy Mẫu Âm Cơ cuốn tới ép dồn chàng khó chịu vô cùng.

Âm Cơ lạnh lùng hỏi:

-Ngươi đã đánh ra được bao nhiêu chiêu rồi, có biết không? Bốn mươi bảy chiêu đó. Như vậy, ta đã nhường ngươi đúng bốn mươi bảy chiêu, không hề hoàn thủ. Ngươi thấy đã đủ chưa? Xuất thủ bốn mươi bảy chiêu mà đối phương không phn công, ngươi còn xử dụng bao nhiêu chiêu nữa?

Tiểu Phi mỉm cười:

đủ rồi! Đủ lắm rồi! Bà xuất thủ đi! Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Ngươi có thể chịu đựng được mấy chiêu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Làm sao biết được điều đó, hở bà? Có thể là tại hạ không chịu nổi một chiêu, có thể tại hạ chịu nổi bảy tám trăm chiêu! Âm Cơ cười lạnh:

-Nếu ngươi chịu nổi bảy tám chiêu của ta, không cần đủ mười chiêu, ta cũng cho ngươi đi thong thả! Tiểu Phi điềm nhiên -Bà không hối hận chứ?

Thủy Mẫu Âm Cơ quát:

-Tiểu tử ngông cuồng, tiếp nhận chiêu thứ nhất của ta đây! Bàn tay vung lên, bà đánh ra một chưởng.

Trước chiêu chưởng vô cùng lợi hại đó, đối phương không thể nghinh đòn, mà cũng không phương thoái tránh.

Cũng như một người bị quăng từ bờ ra giữa dòng sống, nếu lùi lại là chẳng khác nào buông trôi theo dòng để cuối cùng bị nước cuốn về biển cả.

Chỉ còn cách là lướt tới.

Lướt tới để vào bờ, lướt không nổi cũng phải cố lướt bởi chỉ còn có cách duy nhất đó thôi.

Nhưng, lướt tới, tuy có hy vọng sống sót, chàng làm sao lướt nổi! Một người rơi xuống biển, có ai thả mình ra khơi khi thấy bờ?

Tự nhiên, phải lội vào bờ! Lội vào bờ là làm cái việc con dã tràng xe cát.

Sóng biển tràn vào, cuốn người đó theo, nước dợn nhồi lên dội lại, sóng tháo trở lại khơi.

Trong cái đưa vào đẩy ra đó, người ấy thay vì vào gần bờ, lại chừng như bị đẩy ra xa hơn, xa dần dần, chẳng những càng phút càng xa bờ, lại còn mệt lả! Tiểu Phi rành thủy tính tự nhiên, chàng biết rõ điều đó lắm! Vậy mà chàng lại lùi! Tại sao chàng lùi? Chàng mất dũng khí, tiến tới cầu sanh sao? Tuy không hy vọng song chẳng còn cách nào hơn. Tại sao chàng không làm theo cách đó, mà lại lùi?

Lòng chàng đã lạnh rồi, chàng buông trôi ý chí phấn đấu.

Chàng không muốn làm một việc vô ích! Như con diều đứt dây, chàng bị chưởng lực của Thủy Mẫu Âm Cơ đánh bay khỏi vòng chiến.

Thủy Mẫu Âm Cơ không tưởng nổi là sự tình kết thúc như vậy! Luyện được võ công đến mức hỏa hầu như bà, chẳng khác nào một tay cao cờ! Đi một con cờ người đó có thể ức độ đối thủ sẽ dùng thế cờ nào ứng phó lại. Hơn thế, y còn ức độ được mấy bước kế tiếp của đối thủ.

Nhưng, cần nhất là đối phương phải đi một nước cờ rồi suy theo đó, y ức độ mấy nước kế tiếp mới được.

Bà nghĩ, bà đánh ra một chiêu, Tiểu Phi sẽ phản công, do cách phản công của chàng, bà sẽ đoán ra sở học của chàng.

Đoán được sở học của chàng, bà mới tìm ra phương pháp chiến thắng.

Và bà cũng ức độ luôn ít nhất Tiểu Phi cũng có thể cầm cự với bà độ bảy tám chiêu.

Sở học của chàng, bà đã biết rồi phần nào, song bà còn dò lại, do hiệu quả bà vừa phát ra.

Ngờ đâu, bà vừa xuất thủ, Tiểu Phi không phản ứng, lại buông trôi cho thân hình bị chưởng lực của bà cuốn đi ra xa.

Chàng không phản ứng, bà làm sao đánh tiếp những chiêu khác như đã dự định?

Chẳng những bà không tưởng nổi có sự việc chàng buông trôi như vậy, mà bà con thất vọng! Thất vọng vì bà tính sai! Thực ra, tâm thần của bà có tán loạn qua câu chuyện do Tiểu Phi vừa kể.

Song, chẳng phải vì thế mà chưởng lực của bà phải suy giảm, kém công hiệu.

Chưởng lực của bà vẫn lợi hại như thường.

Như một người nào khác ở địa vị của Tiểu Phi chắc chắn là người đó phải lướtt ới, phản công.

Và, như vậy là lầm kế bà rồi. Bởi, một khi lọt vào vòng áp lực của chưởng kình do bà tung ra, như tung lưới thì đừng mong thoát khỏi sự kềm hãm của bà! Từ xưa đến nay, có con cá nào xa vào lưới rồi, lại thoát được khỏi lưới.

Trừ ra, mãng lưới không kiên cố trừ ra ngư phủ không lành nghề! Nhưng, ngư phủ là Thủy Mẫu Âm Cơ! Thì mãng lưới đương nhiên phải kiên cố! Con cá không sa lưới, ngư phủ thất vọng! Mãng lưới tung ra rất vô công! Có một điều, Âm Cơ không nghĩ đến, thuật khinh công cao diệu của Tiểu Phi.

Nói là chàng bị chưởng lực của bà bắn bay đi, không đúng lắm! Sự thực thì, chàng nương theo chưởng lực đó, giở thuật khinh côn vọt mình đi.

Một tiếng ùm vang lên, chàng đã bị chìm trong ao mất dạng.

Nhảy xuống nước rồi, chàng lội nhanh, nước dù trong chàng lội nhanh quá, nhanh như tên bắn trong không gian, thoáng mắt chàng như tan biến trong nước, không còn tăm hơi đâu cả.

Âm Cơ cười lạnh một tiếng, nhảy theo liền.

Hoạt động dưới nước, Tiểu Phi vẫn nhanh nhẹn như trên mặt đất.

Song Thủy Mẫu Âm Cơ cũng chẳng phải là tay kém! Có thể bảo bà là tay vô địch về thủy chiên, chiến ngay dưới nước gọi là thủy chiến, chứ dùng thuyền, đánh nhau trên mặt nước, vẫn còn chỗ tựa mình, bất quá điểm tựa chuyển động chứ không bất động như trên mặt đất thôi! Nhưng lội trong nước, cần nhất là đừng cho vật gì vướng bận mội cử động.

Con cá nếu lấy một vật gì, cột vào đuôi ó, tự nhiên nó lội rất khó khăn, và không nhanh là cái chắc.

Con người xuống nước, dùng hai chân, như cá có đuôi.

Hai chân của Tiểu Phi mang giày, có khác nào đuôi cá có cột vật?

Giày thấm nước, giày bọc nước bên trong dù sao cũng là một trở ngăn cho hoạt động trong nước! Tiểu Phi cảm thấy khó khăn vô cùng, đôi chân như đeo vật ngàn cân nặng.

Tuy nhiên chàng không khẩn cấp.

Bởi chàng biết dù có hoạt động được nhanh hơn như ý muốn cũng không thoát đi được.

Không thoát đi được, chàng còn khẩn cấp làm gì?

Không khẩn cấp, không hy vọng thoát đi được, chàng không tìm cách thoát đi.

Nhảy xuống ao chàng có dụng ý khai chiến ngay ở trong lòng ao.

Trên cạn chàn không là đối thủ của Âm Cơ, song dưới nước, chàng con hy vọng.

Dù sao công lực của một con người cũng phải kém phần linh diệu hơn khi giao đấu trong nước.

Nước làm chậm lại mọi phát huy công lực, chàng có thừa thời gian ứng phó! Chỉ có nước, mới làm giảm lực lượng của nước! Mặt hồ đang bình lặng, bỗng nổi sóng đùng đùng, như cơn bão vừa quét qua.

Nhưng lạ một điều, hồ nổi sóng, không gian lại ngừng bình lặng.

Sóng nổi lạon lên, nhấp nhô có, lượn có, lượn lại nghịch chiều lượn từ trung tâm hồ vào bờ, lượn từ bờ dội ra lượn vào bốn phía, lượn từ bốn phía trả lại trung tâm, tạo cái nhấp nhô như gò nhọn gò bằng, cao có, thấp có.

Sóng không do gió tạo thì sóng từ đáy nước cuộn lên.

Nơi đáy nước, đang có hai con giao long đang tranh giành địa thế.

Khuấy động mặt hồ như vậy, hẳn hai con giao long đang tử đấu, thắng là làm dịa chủ, bại là rủ kiếp tu vi! Sóng dậy đùng đùng, làm kinh động bọn đệ tử Thần Thủy Cung, chúng kéo nhau đứng cạnh bờ hồ! Hồ, từ nhiều năm qua yên lặng như tờ giấy trải, Thần Thủy Cung cho rằng đó là một hồ thần! Sao bây giờ

trở thành hồ ma, với sóng dậy đùng đùng! Có lúc, nước từ đáy bắn lên, lên thành bựng, như những mảnh tường.

Dương quang chiếu vào, phản ánh muôn màu, trông đẹp phi thường! Nước dựng lên thành tường, chớp mắt biến mất.

Rồi bọt nước sôi ùng ục, trào lên mặt hồ, bọt vỡ ra, tạo thành những tiếng kêu bông bốc, như quả bóng nổ liên tục.

Phải có một con yêu, con ma nào đó, đang khuấy động dưới đáy hồ, nếu không thì chẳng có một giải thích nào khác cho hiện tượng kỳ quái nầy! Hiện tượng đó, thực ra, vô cùng đẹp mặt, song yêu khí tỏa rộng trong không gian, còn thiếu nữ nào bạo dạn thưởng thức cái đẹp rùng rợn đó?

Bởi các nàng nhất định là có ma! Có quỷ! Có yêu! Tin chắc là có ma quỷ, hoặc yêu, thì còn nàng nào đủ can đảm nhìn một sự thể do loài đó tạo nên?

Bọn đệ tử Thần Thủy Cung phần đông, được Thủy Mẫu Âm Cơ thu nhận ngay từ lúc thơ ấu, tự nhiên phải hấp thụ cái ngạo khí của sư tôn, chúng xem mình là siêu loại, sông một lối sống khác hẳn người đời bất cứ cái gì có vẻ phàm tục chúng đều tránh xa, chúng vươn mình lên để trở thành những phần tử phi thường, từ tình cảm đến nhận xét.

Bình sanh, chúng nào biết yêu là quái gì, hận là cái chi?

Về cái sợ, cũng thế! Chẳng khi nào chúng biết sợ gì, sợ ai, kể cả trời lẫn đất, ngoài một sư phó của chúng.

Bởi sư phó của chúng là độc tôn! Thế mà lần này chúng sợ! Chúng linh cảm một tai họa to lớn đang chờn vờn trên đầu chúng, chực giáng xuống! Và cái tai họa đó, chúng không đủ sức hóa giải! Chúng cho rằng tất cả đều sụp đổ, sắp sửa sụp đổ, chắc chắn sụp đổ! Trong cái sụp đổ đó, thân xác chúng chôn vùi… Cung Nam Yến chạy đến nơi.

Đôi mắt của nàng ngời ngấn lệ.

Nàng tỏ vẻ bi thương tột độ, nhìn cảnh tượng trên mặt hồ, nàng kinh hãi đến ngây người. Nàng kinh hãi quá chừng, đến đổi lệ cũng ngừng chảy luôn?

Nàng xuất hiện, các thiếu nữ kia vây quanh liền.

Nhiều nàng hấp tấp cùng hỏi một lượt:

-Việc gì thế? Việc gì xảy ra?

Cung Nam Yến cũng sợ hãi không kém chúng. Song, trong trường hợp này, nàng cần phải làm tỉnh, để trấn an các nàng kia.

Nàng cố lấy giọng thản nhiên đáp:

-Chẳng có gì đáng ngại, đừng lo rối lên như vậy. Bất quá gió… Cả bọn kia nhao nhao lên:

-Gió? Đâu có gió?

Một nàng đề nghị:

đi xem cho biết cái gì thế! Hay là tứ thơ đến tìm sư phụ hỏi xem… Cung Nam Yến do dự một chút:

-Tam thơ đâu?

Một nàng đáp:

-Tam thơ và Cửu muội đang hỏi cung ba người đó! Cung Nam Yến cắn môi.

Cuối cùng nàng quyết định. Lấy tư thế, toan nhảy xuống hồ! Bỗng, sóng lớn dậy đùng đùng, sóng đánh ầm ầm vào bờ, như có bão dùa, mặc dù lúc đó chẳng có một ngọn gió nhẹ.

Sóng tràn bờ, từng lượn, từng lượn.

Cung Nam Yến sợ bị sóng cuốn xuống hồ, cấp tốc lùi lại.

Nàng ngây người nhìnsóng hồ cuốn tràn liêntục, mãnh liệt, một lúc lâu, chạy bay về phía cần nhà dành cho nàng.

Ở mỗi căn nhà khác, địa đạo một chiều, từ phòng của Âm Cơ đến đệ tử, chứ không ngược lại bao giờ, cho nên Âm Cơ đến với đệ tử nào cũng tùy ý bà còn các đệ tử không bao giờ tự ý đến với bà! Riêng tại căn nhà Cung Nam Yến, địa đạo được thiết lập hai chiều.

Nhờ vậy, nàng muốn đến với sư phó lúc nào cũng được, đến bằng lối bí mật.

Dĩ nhiên, đến công khai, có khi nào nàng dùng hệ thống bí mật đó! Hiện tại, nàng theo đường bí mật đến phòng Thủy Mẫu Âm Cơ.

Nơi đó, có bốn thiếu nữ, nàng nào cũng biến sắc mặt trắng nhợt.

Từ nơi đó, chúng không thể nhìn thấy nhữn gì đã diễn ra tại hồ. Song chúng nghe rõ tiếng chuyển động, vang ầm ầm như đang có thiên băng địa chấn.

Chúng kinh khiếp vô tưởng.

Cung Nam Yến hỏi gấp:

-Sư phó đâu?

Bọn thiếu nữ giật mình, đáp:

-Không biết được! Cung Nam Yến nổi giận:

-Các ngươi ở đây sao lại không biết?

Bọn thiếu nữ phân trần:

-Lão nhân gia bảo bọn tôi khiêng chiếc tủ áo đến hồ, rồi lại bảo chúng tôi khiêng trở về. Sau đó, bảo bọn tôi nên đi luôn. Đến lúc nghe tiếng động ầm ầm, chúng tôi trở vào đây, lão nhân gia đi đâu mất… Cung Nam Yến cau mày:

-Có người nào lạ vào đây chăng?

Bọn thiếu nữ ấp úng:

-Không!… Không thấy… ai cả! Trong bọn, có một nàng bị Tiểu Phi điểm huyệt. Chính Thủy Mẫu Âm Cơ giải huyệt cho nàng.

Nhưng làm sao nàng dám tiệt lộ điều gì ở trong trường hợp ấy! Cung Nam Yến dậm chân, đoạn quay mình chạy ra ngoài nhảy xuống hồ.

Nước tiếp tục cuốn tràn.

Nước cứ tiếp tục dựng lên thành những thành tường, cao hằng trượng.

Nàng có nhãn lực khá hơn các bạn đồng môn, nàng thành tựu cao hơn chúng rất nhiều, nên trng thấy rõ hai người giao đấu trong những mãng tường nước đó.

Đúng ra nếu họ đánh nhau dưới đáy hồ, chắc nàng cũng chưa nhận định được.

Bây giờ, thì họ đã rời đáy hồ, lên cao hơn, gần như sát mặt nước.

Gồ, dù nhỏ, ít nhất cũng có mấy mươi trượng diện tích.

Hai đấu thủ quần nhau, khắp diện tích đó.

Khi Cung Nam Yến phát hiện ra họ, thì họ đang ở tại góc hữu. Nhưng thoáng mắt, họ đã chuyển qua góc tả rồi! Họ di động rất nhanh, chứ chẳng phải ảo diệu biến hóa gì. Nước hồ dao động, cũng chẳng phải do chiêu thức ngụy di của họ mà phát sanh.

Nước hồ dao động, do họ lội tới lội lui nhanh quá, nước khôngkịp lắng dịu, chỗ họ vừa đi qua sóng dợn chưa tan, họ trở lại liền, sóng nhồi thêm. Sóng chuồng lên sóng, bồi bổ liên tục, thành rung chuyển ầm ầm.

Nếu họ đấu nhau trên cạn, dù có áp lực như thế nào, không gian không chuyển động kinh người như thế! Chẳng qua, nước dù lỏng, vẫn là một vật hữu hình, do đó, phải có tiếng động mạnh.

Hai đưa bé, tắm hồ, đùa sóng giỡn nhau, còn gây tiếng động ầm ầm, huống hồ hai cao thủ gây nên sóng! Rồi vì nước dợn, nước xoay, nước từ lâu dù đọng bây giờ bị đảo lộn, chính cái đảo lộn của nước, do họ gây ra, lại cuốn, đẩy họ, thành thân pháp họ nhanh hơn, họ di động nhanh hơn, nước bị đảo lộn nhanh hơn, trong cái vòng lẩn quẩn nước đẩy họ, họ đùa nước, cả hai khuấy động hồ vang lên ầm ầm kinh khủng!Thực ra, trong lúc nầy, họ muốn ngừng, cũng không làm sao ngừng được!

94. Chương 94: Cái Hôn Giết Người

Đúng là một cuộc chiến không tiền khoáng hậu! Một cuộc chiến quái lạ nhất trên đời, ngàn năm trước chưa xảy ra, ngàn năm sau chẳng xảy ra, một cuộc chiến giữa hai con giao long, giành thủy phận, cực kỳ ác liệt biến hóa, cực kỳ ảo diệu! Nếu không mục kích tận mắt, một người giàu tưởng tưởng đến đâu, cũng không thể hội nổi! Cung Nam Yến sững sờ, nước bắn lên, bay vào miệng, nàng cũng chẳng hề hay biết.

Nàng không thể tưởng là trên thế gian này có người dám giao thủ với Thủy Mẫu Âm Cơ.

Lại giao thủ dưới nước! Mà chừng như có phần thắng thế! Trong những cơn xoáy của nước hồ, Cung Nam Yến không nhận được người giao thủ với Thủy Mẫu Âm Cơ là ai! Nhưng, nàng mường tượng đoán ra.

Người đó, phải là Lưu Hương Đạo Soái! Ngoài Lưu Hương Soái ra còn ai dám so tài với Thủy Mẫu Âm Cơ?

Nàng điểm một nụ cười, gật gù:

-Lưu Hương! Lưu Hương! Đúng là ngươi! Không thể là ai khác hơn ngươi! Thực ra, Tiểu Phi đang khổ vô cùng! Nếu chàng khôn nhờ cái tài ứng biến, nương theo từng cơn nước dợn, thì chắc chắn là chàng đã chìm luôn rồi! Chìn từ lâu rồi! Dần dần chàng cảm thấy áp lực quanh mình rất nặng, các mạch máu như có thể vỡ tung bất cứ phút giây nào.

Máu lưu chuyển mạnh vô tưởng, cơ hồ vọt qua thất khiếu, ra ngoài.

Bây giờ chàng mới biết, ở dưới nước chàng vẫn không hy vọng tìm được sanh lộ! Chàng không còn tin tưởng ở cái tài thủy chiến của chàng! Thủy Mẫu Âm Cơ tỏ rõ có sở trường đánh nhau trong nước! Có điều chưởng thế của bà kém mãnh liệt phần nào nhỏ mọn thôi! Bà vẫn lợi hại như trên đất bằng! Chàng thầm than, trên đời này lại có người tinh tường thủy tánh hơn chàng! Thế là Tiểu Phi cầm chắc cái chết trong tay! Rồi chàng lại cảm thấy nước càng phút càng dày đặc, đặc đến độ chàng day trở hết sức khó khăn.

Cuối cùng, chàng hầu như không còn di động được nữa! Chết, như vậy chết là cái chắc?

Cái chết, phớt qua, phớt lại, quanh chàng, cái chết sắp len lỏi vào cơ thể chàng! Ngờ đâu, đúng lúc đó, thân pháp của Thủy Mẫu Âm Cơ chậm lại.

Tay chân bà cũng chậm theo. Tay chân của bà như không còn vâng theo sự điều khiển nữa! Tiểu Phi thấy rõ hiện tượng đó.

Chàng hết sức mừng rỡ, song lấy làm lạ chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên công lực của bà suy giảm.

Nhưng liền theo đó, chàng thức ngộ ngay! Thì ra, bà không lâm vào cảnh lực kiệt mà chính là chân khí kiệt quệ! Khí kiệt, vì trong nước, bà không thở được. Bất quá, bà giỏi chịu đựng nín thở hơn người, song bất cứ viêc gì, cũng có giới hạn của nó.

Sức chịu đựng, tự nhiên, cũng có giới hạn. Hiện tại, bà đã vượt qua giới hạn đó rồi! Ở dưới nước nín thở suông, sức chịu đựng còn dài lâu. Nín thở mà phải giao đấu với toàn công lực, tự nhiên giới hạn của sức chịu đựng phải thu hẹp lại.

Cái khối khí tồn trữ trong mình, không bồi bổ, lại còn tiêu phí quá cở, tất phải tiêu hao nhanh chóng.

Hiện tại, Thủy Mẫu Âm Cơ tỏ lộ sự nhọc mệt thấy rõ.

Nếu bây giờ, bà lên bờ thở một lúc, bổ túc sự tiêu hao của cái khối lượng khí, thì chàng phải bị bà đánh bại ngay! Nhất định không thể cho bà bồi bổ cái phần khí tiêu hao đó được! Bà thừa nội lực song thiếu khí, là cái may cho chàng, trong khi chàng thừa khí nhưng lực kiệt.

Khí, có thể thay, lực, không thể thay, dù lực ấy có thể thay, cũng phải chậm hơn hơn thay khí! Được cái may đó, chàng phải lợi dụng triệt để, mới mong thủ thắng.

Tiểu Phi từ lúc nhỏ sống trên thuyền từng tập luyệnthủy tính thuần thục, chàng thở được dưới nước nên chẳng một người nào làm hơn! Ở dưới nước, chàng thở hầu như dễ dàng như trên cạn.

Đột nhiên, Thủy Mẫu Âm Cơ chuyển mình, ngã ngữa người ra, trầm đầu xuống chổng chân lên đạp bảy lượt.

Cước lực của bà rất mạnh, nước dợn thành sóng, bọt nước bốc cao, sóng nước dồn tới có thể đập vỡ ngực Tiểu Phi.

Tránh những ngọn sóng của bà, là việc rất dễ dàng đối với Tiểu Phi, bất quá chàng chuồn mình qua một bên.

Song, chàng không tránh như vậy, trái lại, chàng vọt mình lên phía hậu.

Nương bảy cái đạp đó, Thủy Mẫu Âm Cơ trồi lên mặt hồ.

Sóng cuốn dòn, nhô lên bọt nước bắn theo, tung luôn bà lên cao.

Trong trường hợp đó, Tiểu Phi làm sao ngăn chặn bà lên bờ được?

Chàng khẩn cấp phi thường. Nếu chàng phản ứng chậm một chút là bà lên bờ ngay, hoặc giả bà không lên bờ, bà cũng thở được mấy hơi.

Được tiếp tế phần khí, bà trở xuống nước, chàng còn mong gì chống trả với bà?

Việc gấp phát liều, Tiểu Phi vọt theo, chụp hai chân của Âm Cơ.

Âm Cơ nằm mộng cũng không tưởng nổi là Tiểu Phi mạo hiểm đến độ đó.

Nhưng, quá bất ngờ, bà cũng không biết làm sao tự giải thoát vòng tay của chàng.

Rồi bà bị Tiểu Phi trì xuống nước.

Bà vừa kinh hãi vừa giận dữ, vung chưởng đánh xuống đầu chàng.

Hai tay ôm chặt đôi chân Âm Cơ, Tiểu Phi không làm sao chống đỡ được mà chàng không thể buông tay, dù biết rằng không buông tay đỡ chưởng là mất mạng! Bởi chàng nghĩ nếu buông tay, chàng chẳng bao giờ còn có dịp ngăn chặn bà lên bờ.

Bà lên bờ được, chàng cũng phải chết.

Vả lại, chàng buông tay thì đôi chân của Âm Cơ được tự do bà sẽ tung cho chàng mấy đá, chàng cũng chết! Lập tức chàng hất mạnh chiếc đầu vào rốn bà.

Càhng hất quá mạnh, bà bật ngữa về phía hậu. Theo đà bật ngữa cánh tay quật trở lên.

Cái chưởng đó không giáng xuống được.

Thật là một cuộc chiến kỳ lạ! Song phương đều là cao thủ, nhưng họ không đánh nhau bằng một chiêu thức nào.

Họ đánh, như hai người chẳng biết võ công! Kể lại chuyện họ đánh nhau cho người nghe, chắc chắn là ai ai cũng cho là chuyện hoang đường! Thủy Mẫu Âm Cơ nghe toàn thân tê dại.

Cái cảm giác tê dại này, không khó chịu, trái lại tạo cho bà một đê mê kỳ thú.

Bình sanh bà chỉ tê dại khi bà lọt trong vòng tay của Hùng Nương Tử.

Dù bà từng mượn Cung Nam Yến thay thế tạm, thay thế giả vờ Hùng Nương Tử, song bà vẫn không tê dại, đê mê.

Bởi, đối với Cung Nam Yến, cái xúc giác chỉ là một nữ nhân với nữ nhân.

Với Hùng Nương Tử, xúc giác đó mới thật là nam nhân với nữ nhân.

Bây giờ Tiểu Phi chạm vào da thịt bà, lại chạm vào chỗ kín, cái chỗ dễ gây đê mê nhất.

Trừ ra bà thật sự mất thở, hiện tại thì bà nhũn người, như sẵn sàng hiến dâng, không còn một phản ứng nào cả.

Tiểu Phi cũng biết, dùng đến cái lối công kích đó, thật không đẹp chút nào.

Song, trong lúc giành cái sống, chàng còn đắn đo làm sao được?

Nhân lúc bà ngữa người ra chàng chồm lên một chút, ôm chặc quanh ngực bà, đồng thời đôi chân kẹp cứng đôi đùi của bà.

Trong tư thế đó, chàng cố đè bà xuống, càng xuống sâu trong nước càng có lợi cho chàng.

Thủy Mẫu Âm Cơ nghẹt thở rõ rệt.

Chốc chốc, bà trào bọt mép, hơi thở qua miệng biến thành bọt, bọt sôi ục ục, nổi lên mặt nước.

Không hít vô, lại thở ra, làm sao chịu đựng lâu hơn?

Tiểu Phi thắng thế rồi.

Cái thắng không vinh quang gì, song vẫn là thắng.

Có thắng, mới có sống. Miễn sống được thì thôi, thắng bằng cách nào, dù thắng dơ dáy, vẫn hơn cái bại.

Chỉ trong vài phút giây nữa là Thủy Mẫu Âm Cơ phải chết.

Bà chết là cái chắc! Ngờ đâu, bất thình lình, Tiểu Phi cùng Thủy Mẫu Âm Cơ bị tung bổng người lên.

Tiểu Phi hết sức kinh hãi, tự hỏi áp lực nào bên dưới đáy hồ, mãnh liệt đến độ đẩ cả hai lên mặt nước, trong khi chàng dùng tận công lực ghìm bà xuống cho bà mất thở.

Thì ra, họ loay hoay với nhau, cả hai cùng di động đến tảng đá ngăn con đường hầm bí mật.

Cung Nam Yến ở trên bờ, ấn nút cớ quan, tảng đá xê dịch, nước từ trong con đường hầm bí mật, vọt ra bắn thành thủy trụ, độn cả hai lên.

Trụ nước đó, mạnh phi thường, có thể xoi thủng một lớp đất dày huống hồ hai xác thân người?

Nguy! Cả hai lên khỏi mặt nước rồi. Nếu Thủy Mẫu Âm Cơ thở được vài hơi thôi, bà sẽ lấy lại khí lực và bà vùng khỏi sự kiềm hãm của chàng ngay.

Bà sẽ chuyển nguy thành an, từ bại thành tháng, từ chết trở về sống.

Tình thế sẽ thay đổi và Tiểu Phi phải mất mạng! Bất giác chàng liều một lần nữa.

Chàng áp mặt vào mặt bà, dùng miệng bít miệng bà, dùng mũi bít mũi bà.

Chàng nhất định không cho bà thở.

Ghì bà như vậy, mũi kề mũi, miệng kề miệng, chẳng khác nào đôi nam nữ đang hô nhau mê ly, thống khoái! Vũ trụ cô đọng lại trong nụ hôn đê mê đó! Thủy Mẫu Âm Cơ có cảm giác gì?

Tiểu Phi có cảm giác gì? Thủy Mẫu Âm Cơ rung rung. Tiểu Phi càng ghì mạnh.

Thủy Mẫu Âm Cơ rung, vì đê mê hay vì giãy chết? Tiểu Phi ghì mạnh vì khoái cảm hay vì cái ý sát nhân?

Vô luận làm sao, chàng không cho bà thở! Bọn đệ tử Thần Thủy Cung tản mát khắp nơi, lề nhà, góc cây, bờ hồ, hoặc một vài nàng, hoặc ba bốn nàng, ung dung, phân tán.

Đó là cái cảnh lúc bình thường.

Nhưn, giờ đây, tất cả đều quy tụ lại, bên bờ hồ.

Tất cả đều ngây người như tượng gỗ.

Chúng là những cô nhi, do Thủy Mẫu Âm Cơ nhặt từ bốn phương trời mang về đây, bình sanh chưa từng tiếp cận một nam nhân, song tất cả đã trưởng thành, xuân tâm phơi phới, tình dục rạt rào.

Có nàng nào thấy cảnh nam ghì nữ, mà lăn lộn mà quằn quại, mà quấn quíu nhau như thế chưa?

Chúng ngẫn ngơ vừa kinh hãi, vừa rạo rực, mà cũng vừa đê mê tựa hồ chính mình đang quằn quại trong vòng tay của một nam nhân miệng uống hơi, mũi hít hơi nhau! Chúng chưa nhận rõ, cặp nam nữ đang diễn trò dâm dật đó là ai.

Nhưng trụ nước, vọt lên, bắn đôi nam nữ lên theo.

Thì ra, nữ là sư phó, nam là con người lạ mặt. Nam càng ghì mạnh, nữ càng quằn quại.

Chỉ đến lúc này, chúng mới thấy rõ nụ hôn mê ly, khoái trá, chứ lúc cả hai còn ở trong nước, chúng chỉ thấy họ nhập một lại, chúng tưởng tượng thôi… Thấy rõ rồi, chúng càng rạo rực.

Song phút giây khoái trá trước cảnh tượng diễn ra không kéo dài được chúng trở về thực tại, và nhận ngay cái nguy cơ của sư phó.

Sư phó của chúng là một thánh nữa, nam nhân nào lại dám chạm vào? Chẳng lẽ sư phó chúng lại đồng tình cho cái sự ghì nhau, ôm nhau như thế?

Sư phó là một người đáng kính, chẳng lẽ bà lại làm cái việc đó, ngay trước mắt chúng, làm một cách lộ liễu, giữa khoảng trống trải như thế này?

Nhất định là có một sự xâm phạm, một sự cưỡng hiếp rồi.

Mà trên thế gian này, ai cưỡng hiếp nổi sư phó chúng?

Chúng sững sờ, mắt tợn trừng, nhìn cả hai ghì nhau… Tiểu Phi càng cố bít miệng, bịt mũi Thủy Mẫu Âm Cơ.

Thân hình của bà càng phút càng nhũn lại. Lúc quằn quại, cố vùng thíat khỏi sự kềm hãm của Tiểu Phi, phần nghẹt thở, bà đỏ mặt lên. Gương mặt đó dần dần biến thành trắng nhợt.

Bà đã mất khí lực trọn vẹn, và bà sắp chết đến nơi rồi! Tiểu Phi không dám nhắm mắt, bởi nhắm mắt lại là công lực mất liên tục lập tức. Cho nên, chàng thấy rõ từng cái giật của các đường gân, thớ thịt, từng cái nhít động của những sợi lông tơ trên mặt bà.

Chàng biết gân, thịt, lông còn giật mạnh, là tim bà còn đập mạnh, chỉ khi nào gân, thịt, lông yếu lại thì bà cũng yếu, là lúc gân, thịt, lông ngưng giật thì tim bà nhưng đập, bà chết! Chàng càng cố ép mũi, ép miệng sát hơn kín hơn.

Trong phút giây, chàng như thương cảm cho bà, bởi nam nhân nào lại không thương cảm khi một nữ nhân nằm ngoan ngoãn trong vòng tay của mình? Bà cương cường, kiên quyết, ai ai cũng ngán, thế mà giờ đây, bà nhũn người trong tay chàng, bà ngoan ngoãn quá chứng, lòng nhân của chàng đột nhiên bị khích động, chàng thương cảm bà là lẽ tự nhiên.

Nhưng, thương cảm bà là một lẽ, chàng thương chính chàng là một lẽ khác.

Chàng giành quyền sống, chàng không thể nhường quyền sống cho bà, còn chàng chấp nhận cái chết.

Không, không ai nhân đạo nhường cả cái sống của mình, chịu chết cho kẻ khác sống nhất là kẻ đó muốn giết chàng, vì thất thế mà không thực hiện được ý nguyện.

Nhường quyền sống cho người khác, không phải là nhân đạo.

Nhường quyền sống cho người khác là ngu. Trừ ra trường hợp nhường cho cha, cho mẹ, thì lại là một vấn đề khác! Chàng không nỡ giết bà, cũng bắt buộc phải giết bà! Vì là một sự giành quyền sống, không hơn không kém.

Sự sống và cái chết của cả hai, chỉ cách biệt bằng đường tơ kẻ tóc.

Thủy Mẫu Âm Cơ trừng mắt nhìn Tiểu Phi.

Trong ánh mắt của bà, niềm phẫn nộ Oán độc ngời lên sáng rực, song dần dần ánh sáng đó dịu xuống, cuối cùng thì bà không còn một điểm khí lực nào nữa để phẫn nộ, để oán hận.

Thay vào đó, niềm bi ai hiện ra, rồi những hạt lệ trong trắng kế tiếp vượt bờ mi, rơi xuống nước hồ, hòa với nước hồ! Bà khóc! Thủy Mẫu Âm Cơ khóc! Trên thế gian này, có ai tưởng là Thủy Mẫu Âm Cơ biết khóc chăng?

Đem sự việc đó thuật lại cho khách giang hồ nghe, chẳng những họ không tin, mà họ còn mắng vào mặt người thuật, là bịa chuyện… Không chẳng phải là chuyện bịa! Chuyện đó đúng sự thật bởi tử vong là một cái gì công bình nhất, con người lúc sống, oanh liệt, hung ác đến đâu, vĩ đại như thế nào, lúc chết vẫn như người thường.

Tiểu Phi từ từ buông tay.

Chàng có thể giở một thủ pháp nào đó sát hại bà.

Chàng cũng có thể điểm huyệt bà, phòng ngừa bà phản công khi tỉnh lại.

Song, chàng không làm như vậy, bởi Thủy Mẫu Âm Cơ đã khóc mà chàng thì bình sanh không bức hiếp một nữ nhân nào, huống hồ một nữ nhân đang khóc?

Bà khóc, bà lại chẳng còn một điểm khí lực nào để kháng cự, chàng hạ thủ đoạn sao đành?

Chàng không lạnh lùng, không tàn khốc như một số người đã phao truyền trên giang hồ.

Ngoài ra, chàng cũng chẳng thông minh tột độ như nhiều người ca tụng.

Có lúc, chàng ngu xuẩn hơn cả những kẻ ngu xuẩn nhất trên đời.

Cây trụ nước bỗng nhiên nãg xuống, Thủy Mẫu Âm Cơ và Tiểu Phi rơi theo.

Trong phút giây rơi xuống, Tiểu Phi cơ hồ quên mất thực cảnh. Dĩ nhiên, chàng không phòng bị.

Hơn thế, trong được trụ nước nâng lên, chàng cảm thấy nhẹ nhàng, rồi trụ nước tan, chàng rơi xuống, khoảng trống không gian và cái rơi làm chàng suýt hôn mê.

Chàng để rơi luôn Thủy Mẫu Âm Cơ, không làm sao ôm bà lại như cũ kịp được.

Vừa lúc đó, một bàn tay xuất hiện, điểm vào người chàng.

Ngh nhói ở một huyệt đạo, chàng chợt nhớ đến một câu nói, chẳng rõ do ai nói:

-Giọt lệ của nữ nhân, là vũ khí tối lợi hại đối với nam nhân! Tiểu Phi giương tròn mắt thấy, Cung Nam Yến đang nhìn chàng cười lạnh.

Chàng đã được đưa trở lại gian phòng của Thủy Mẫu Âm Cơ.

Hiện tại, Âm Cơ đang ngồi xếp bằng tròn, đối diện với chàng. Trên gương mặt bà, chẳng một cảm nghĩ nào hiện lộ. Bà đã khôi phục vẻ lạnh lùng như muôn thuở.

Và gương mặt đó vẫn giữ nét kiên cường như muôn thuở. Mường tượng bà chẳng có trải qua một cơn nguy, cái chết cách một đường tơ.

Cung Nam Yến điềm nhiên thốt:

-Ta từng nói, bất cứ ai cũng không thể chiếm tiện nghi trong khu vực Thần Thủy Cung nầy! Lưu Hương Soái vẫn không ngoại lệ đó! Nàng trừng mắt nhìn chàng tiếp:

-Bây giờ, ngươi đã nhận là bại cuộc chưa?

Tiểu Phi thở dài:

-Không nhận cũng không được cô nương ơi! Cung Nam Yến hừ một tiếng:

-Ngươi còn lời gì để nói lần cuối chăng?

Tiểu Phi cười khổ:

-Có lẽ không, cô nương! Cung Nam Yến gật gù, day qua Thủy Mẫu Âm Cơ:

-Mình xử trí hắn như thế nào đây, hở bà?

Nàng không gọi là sư phó, nàng hgọi là bà! Như trước đó! Lối xưng hô đó thânmật quá, như tình nhân xưng hô tình nhân! Đương nhiên là vậy, họ là đôi tình nhân quái dị.

Thủy Mẫu Âm Cơ trầm ngâm một lúc lâu, đoạn thong thả buông từng tiếng:

-Hắn là tên tù, theo lẻ, hắn phải do ngươi quyết định số phận hắn! Tù của ngươi, ngươi được quyền xử trí tùy thích! Đôi mắt của Cung Nam Yến sáng rực niềm oán độc, nàng điểm một nụ cười không kém oan độc, rồi nàng thốt:

-Tốt! Thế thì bà giao hắn cho tôi! Nàng bước đến gần Tiểu Phi.

Bổng, Thủy Mẫu Âm Cơ hỏi:

-Ngươi định áp dụng cái biện pháp đã áp dụng với Hùng Nương Tử?

Cung Nam Yến sững sờ. Dần dần, gương mặt nàng biến sắc. Cuối cùng, nàng thở ra mấy lượt, đoạn hỏi lại:

-Hắn đã tiết lộ với bà?

Âm Cơ hừ một tiếng:

-Thế ngươi không tưởng là hắn đã thấy việc làm bí mật của ngươi?

Cung Nam Yến không đáp.

Tiểu Phi thấy rõ đôi tay nàng rung lên, tay càng rung, nàng càng nắm chặc lại cố gắng giữ cho đừng rung, song càng cố gắng, tay nàng càng rung mạnh, rung cả đến cánh tay.

Những đầu ngón tay, vốn đỏ, bây giờ biến sắc trắng nhợt.

Lâu lắm, từng phút giây trôi qua, chậm chạp nặng nề.

Bỗng, nàng cao giọng:

-Phải! Chính tôi giết người đó! Giả như tôi giết lầm, thì tôi xin đền mạng. Tôi chết, cho vừa lòng bà, nhưng gã kia, gã đã nhìn trộm sự bí mật của tôi, gã phải chết! Bàn tay nàng xoè ra sống tay biến thành đao, nàng chặt sống tay xuống Tiểu Phi.

Nàng nhắm vào yết hầu chàng. Điểm một ngón, nàng thừa giết chàng, song nàng muốn chặt trọn sống tay xuống, cho chàng chết nhanh hơn, cho nàng chắc là giết chết chàng.

Nàng lướt tới, chặt sống tay ngang qua yết hầu chàng.

Chẳng rõ từ lúc nào, trước hay sau, hay đồng thời Thủy Mẫu Âm Cơ cũng đứng lên. Gương mặt bà vẫn lạnh lùng không một cảm tình.

Chẳng rõ bà đã làm gì.

Một tiếng bình vang lê, Cung Nam Yến nhào lăn trên nền phòng. Nàng day mặt lại nhìn bà trừng trừng. Nàng ấp úng qua niềm kinh ngạc:

-Bà… bà…?

Thủy Mẫu Âm Cơ cũng ấp úng:

-Ta… ta… Đột nhiên Cung Nam Yến bật khóc.

Nàng hỏi qua nức nở:

-Tại sao… tại sao bà không nở để tôi giết hắn?

Thủy Mẫu Âm Cơ không đáp, lại hỏi nàng:

-Tại sao ngươi nhẫn tâm giết hắn?

Cung Nam Yến rít lên:

-Hắn? Ai? Hắn là ai? Lưu Hương? Hùng Nương Tử?

Âm Cơ nín lặng.

Tiểu Phi trông thấy đôi tay bà rung lên.

Cung Nam Yến ngưng khóc, gào lên:

-Thì ra bà còn yêu hắn? Thì ra, bà dùng tôi làm vật tượng trưng, qua con người tôi, bà tưởng đến con người khác? Bà hận hắn song bà tiếc hắn, bà không biết được, tôi giết thay, tôi báo thù cho bà! Bà co biết không, tôi vì bà mới giết hắn! Thủy Mẫu Âm Cơ thở dài:

-Ta biết! Cung Nam Yến hằn học:

-Thế tại sao… bà muốn… bà muốn… Âm Cơ tiếp:

-Ngươi không giết hắn, ta cũng giết hắn. Song, ngươi giết hắn, ta phải vì hắn, báo thù! Vô luận là ai giết hắn, ta cũng báo thù cho hắn?

Cung Nam Yến trầm lặng giây lâu, đoạn cất giọng trầm buồn thốt:

-Ý tứ của bà, tôi hiểu! Cái ý tứ của Âm Cơ, thật ra, chẳng có gì khó hiểu.

Một đứa bé lầm lỗi, cha mẹ nó phải phạt nó, đánh nó, nhưng chỉ có cha mẹ nó được phạt, được đánh thôi. Nếu người ngoài dánh nó, cha mẹ nó phải đau lòng, có thể sanh sự với người đó.

Bởi, cha mẹ nó thương nó, yêu nó.

Bởi, ai ai cũng ích kỷ, không nhiều thì ít.

Hùng Nương Tử có lỗi với bà, bà có thể làm gì lão thì cũng được.

Nhưng nhất định là không dung thứ cho gã chạm đến lão.

Chạm đến lão là khinh thường tình ái của bà, chạm tự ái của bà.

Bà thở dài:

-Ngươi hiểu được là tốt! Ta hy vọng ngươi hiểu! Cung Nam Yến trầm giọng:

-Tuy nhiên, bà đừng quên, nếu chẳng phải tôi, bà… Âm Cơ chận lại:

-Ta biết, ngươi cứu ta, nhưng đó là việc khác, ta có cách khác đáp ơn ngươi! Bà tiếp luôn:

-Ta mai táng ngươi trọng thể! Cung Nam Yến trầm ngâm một lúc.

Sau cùng, nàng nhếch môi, vẽ một nụ cười thê thảm, thốt:

-Bây giờ, tôi mới hiểu rõ, tại sao bà muốn giết tôi! Âm Cơ điềm nhiên:

-Ạ?

Cung Nam Yến lạnh lùng:

-Bà giết tôi vì tôi đã cứu bà! Âm Cơ vẫn điềm nhiên:

-Ạ?

Cung Nam Yến tiếp:

-Tôi chết rồi, trên đời này còn ai biết bà bị Lưu Hương đánh bại? Còn ai biết tôi đã cứu bà? Bình sanh, bà không chịu nổi cái thẹn bị đánh bại. Cho nên, bà không thể không giết tôi! Giết tôi để diệt khẩu, giết tôi để không nhục, giết tôi để người đời cứ tưởng bà là vô địch! Thủy Mẫu Âm Cơ thở dài:

-Ta biết từ lâu, ngươi rất thông minh, càng ngày ngươi càng thông minh hơn! Cung Nam Yến giật mình, lẩm nhẩm:

-Tôi thông minh hay tôi ngu xuẩn, chính tôi cũng không biết rõ! Nàng nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Không gian trầm đọng, nặng nề. Mỗi người đều nghe một áp lực đè mạnh lên tâm tư.

Chừng như ai ai cũng nín thở?

Tiểu Phi không muốn phá vỡ cái trầm lặng quanh chàng. Đúng ra, chính chàng không dám! Thời khắc trôi qua trong im lặng nặng nề đó, chầm chậm, chầm chậm.

Bỗng, Thủy Mẫu Âm Cơ hướng mắt sang Tiểu Phi, nhìn chàng trừng trừng, một lúc lâu hỏi:

-Ngươi có nhận là ta giết nàng vì nàng cứu ta chăng?

Tiểu Phi trầm ngâm giây lâu, đáp:

-Tại hạ nghĩ bà không thuộc hạng người quen hành động như vậy! Âm Cơ hừ một tiếng:

-Nàng phân tách ta như vậy chẳng lẽ ngươi không nghe?

Tiểu Phi thản nhiên:

-Nàng thuộc hạng người đó, nàng tưởng bà cũng như nàng, nên lập luận như vậy thôi! Âm Cơ như ánh mắt nhìn về phương trời xa, mơ màng lẩm nhẩm:

-Phải! Nàng thuộc hạng người như vậy, nên có lập luận đó! Ngươi không thuộc hạng người của nàng, nên có ý nghĩ khác! Cũng bởi ngươi không thuộc hạng người của nàng, nên nàng mới có cơ hội cứu ta! Nếu Tiểu Phi tàn độc, thì bà đã mất mạng rồi! Chàng không tưởng là bà cũng hiểu được điều đó! Chàng hy vọng Thủy Mẫu Âm Cơ không cùng hạng người với Cung Nam Yến.

Bởi nếu lập luận của Cung Nam Yến đúng, bà cũng giết chàng luôn như giết nàng, giết để diệt khẩu! Chẳng những diệt khẩu, bà lại còn phô trương một thành tích là bà đã đánh bại Lưu Hương Soái! Nhưng thực sự, bà có phải mẫu người do Cung Nam Yến nêu ra chăng?

Tiểu Phi làm gì dám quả quyết?

Điều mà chàng chắc chắn, là tính mạng chàng đang ở trong tay Âm Cơ! Hoàn cảnh, trước cũng như sau, không thay đổi gì cả, chung quy vẫn nguy nhừ thường! Nghĩ đến đó, Tiểu Phi xuất mồ hôi lạnh.

Cả hai không nói gì với nhau lâu lắm.

Sau cùng Âm Cơ hỏi:

-Ngươi biết tại sao lần này, ngươi thất bại chăng?

Tiểu Phi cười khổ:

-Biết với chẳng biết, có khác gì đâu? Biết cũng thế, không biết cũng thế! Chung quy vẫn là một kết cuộc thôi! Âm Cơ lạnh lùng:

-Ngươi thất bại lần này, là tại cái tâm của ngươi quá mềm! Tiểu Phi hỏi lại:

-Còn bà? Cái tâm của bà cứng lắm sao?

Âm Cơ trầm ngâm một lúc. Bỗng bà cười lạnh:

-Cái tâm của ta? Ngươi cho là ta có một cái tâm như mọi người?

Tiểu Phi thở dài không đáp.

Bà không có tâm? Thế thì chàng hết hy vọng rồi! Ngờ đâu, Thủy Mẫu Âm Cơ trầm buồn gương mặt tiếp:

-Chỉ vì ta không có chi cả, đến cái tâm cũng không, cho nên ngươi sống hay chết, điều đó không quan hệ gì đến ta. Vả lại, ta cũng lười quá, lười cả việc giết ngươi! Bỗng, bà phất bàn tay, giải khai huyệt đạo cho chàng.

Tiểu Phi sững sờ. Chàng nằm mộng cũng không tưởng bà dành cho chàng một lối cư xử như vậy! Lâu lắm, chàng mới ấp úng:

-Bà… chẳng lẽ bà… đã nghĩ… Âm Cơ cao giọng:

-Ta nghĩ sao, điều đó không quan hệ đến ngươi. Hãy đi đi! Đi gấp! Đừng chần chờ, ta thay đổi chủ ý, ngươi sẽ chết! Bà gọi một đệ tử bảo:

đưa người này, đến gặp Tam thơ ngươi, bảo Tam thơ ngươi phóng thích luôn ba người kia?

Tiểu Phi xốc lại y phục, nghing mình:

đa tạ Cung chủ! Thủy Mẫu Âm Cơ bất động, như một lão tăng nhập định.

Chừng như bà vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

Thạch môn từ từ khép lại ngăn chận tầm mắt của Tiểu Phi.

Bên trong thạch môn, Thủy Mẫu Âm Cơ khuất mình, khuất nhãn tuyến của chàng, khuất luôn với thế giới! Cửa đó, do bà chế tạo.

Tiểu Phi thở dài.

Chàng biết, từ nay người đời sẽ không còn ai mong gặp bà ta! Nếu chàng không được đối diện với bà trong dịp này, thì vĩnh viễn chàng chỉ nghe nói đến bà như nghe nói đến một nhân vật trong thần thoại! Và chàng phải ân hận về điều đó! Song, chàng đã gặp bà rồi! Kể ra, chàng cũng còn may mắn hơn một số người khác! Chẳng hiểu nghĩ sao, chàng thương cảm cho bà vô cùng! Đệ tử túc trực hầu hạ bà, vừa kinh hãi, vừa hiếu kỳ, hiển nhiên chúng tự hỏi giữa chàng trai anh tuấn kia với sư phó chúng, có mối quan hệ gì.

Tiểu Phi quay mình, trầm giọng:

đi thôi! Chàng không tưởng được một bất ngờ lại đến liền với chàng sau đó.

Chàng chưa bước đi một bước, thì Hồ Thiết Hoa, Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành đã đến.

Họ đến với vẻ vội vàng thấy rõ.

Thấy Tiểu Phi, họ sững sờ ra mặt.

Hồ Thiết Hoa kêu to lên:

-Lão Xú trùn! Sao ngươi thoát được?

Tiểu Phi cũng kêu lên:

-Tại sao các vị thoát được?

Cả hai cùng kêu lên, đồng thời, rồi cùng bật cười, đồng thời.

Họ gặp nhau, vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, bởi họ không tưởng là còn sống được, còn gặp nhau được! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ngươi nói trước đi! Tiểu Phi cũng thốt:

-Ngươi trước đi! Việc của ta dài lắm! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Hoàng Lỗ Trực và Đái Độc Hành, nhếch nụ cười khổ:

Nói ra, thấy thẹn vô cùng! Cả ba chúng ta, hiệp sức lại vẫn chưa phảo là đối thủ của Thủy Mẫu Âm Cơ! Nếu không nhờ người cô của Dung Nhi, có lẽ bọn ta không còn trông thấy ngươi! Tiểu Phi trố mắt:

-Bà ấy phóng thích các vị?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Phải! Bà với cái nàng Cửu muội nào đó, hỏi cung chúng ta. Tự nhiên, chúng ta chẳng nói chi cả. Nàng Cửu muội đó, quả thật là tay hung ác! Nàng toan dùng cực hình, bức bách bọn ta, song người cô của Dung

Nhi không đồng ý, bảo rằng bọn ta đều có thân phận trên giang hồ, phải lấy lễ đối xử với bọn ta. Liễu đầu Cửu muội bất mãn, cho là người cô Dung Nhi thông đồng với bọn ta… Y căm hờn rít lên:

-Con liểu đầu đó, đáng ghét thật! Nàng buông nhiều tiếng khó nghe vô cùng.

Bà ấy thoạt đầu còn cố nhẫn, cuối cùng không nhẫn được nữa, bất thình lình xuất thủ điểm huyệt nàng.

Tiểu Phi thoáng biến sắc:

-Bà mạo hiểm!

95. Chương 95: Ra Không Phải Dễ

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Chính ta cũng phải kinh ngạc, không tưởng bà dám làm một việc như vậy! Còn ai không biết quy luật của Thần Thủy Cung sum nghiêm như thế nào! Bà làm như vậy, có khác chi thừa nhận sự vu oan của Cửu muội! Và bà làm sao tránh khỏi bị kết án phản sư, quán thông với địch? Cái tội đó, lớn vô cùng, chết là chắc rồi, sợ trước khi chết còn phải trải qua một số cực hình tàn khốc là khác! Bà điểm huyệt Cửu muội rồi, trấn định tâm thần lại. Bà giục bọn ta gấp đi tìm ngươi. Bà nói là có thể ngươi đã sa vào tay Thủy Mẫu Âm Cơ rồi, có thể ngươi đã bị hại rồi… Tiểu Phi hỏi gấp -Còn bà?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Bà đã quyết tâm, bà xem cái chết như không, đã làm được một việc, thì bà làm luôn tất cả mọi việc, bởi trước sau gì bà cũng chết. Bà cho biết vị lão ni câm điếc, là đại sư thơ của bà, vi phạm môn quy, nên ra thân thể đó! Bà ân cần dặn dò bọn ta, nếu có thể hãy chiếu cố lão ni.

Tiểu Phi dậm chân:

-Thế là bà chuẩn bị tiếp nhận cái chết! Nhưng bà không chờ ai hành phạt, bà quyết định tự sát… Hồ Thiết Hoa u buồn tiếp:

-Có thể như vậy lắm! Chúng ta đi rồi, bà tự đóng cửa thạch thất. Bà tự nhốt mình. Bọn ta biết là sự chẳng lành, định làm một cái gì cho, nên yêu cầu bà mở cửa. Bà cự tuyệt, nhất quyết không mở, bà không muốn nghe chúng ta nói gì nữa! Tiểu Phi trầm giọng:

-Thủy Mẫu Âm Cơ nghiêm lạnh với đồ đệ quá đáng! Đến cái chết của đệ tử, chết vì tội lỗi, bà ta cũng không cho người ngoài trông thấy! Bà có thể sống trên đau khổ của thiên hạ được như thế sao?

Hồ Thiết Hoa chẳng rõ chàng ngụ ý gì qua câu nói đó.

Chết mà không cho người ngoài biết?

Cái quy luật gì oái oăm thế?

Y có biết đâu, chính Thủy Mẫu Âm Cơ cũng áp dụng môn quy đối với chính bà?

Và hiện tại bà cũng đã tự nhốt mình rồi?

Y thở ra, thốt:

-Vô luận làm sao, chúng ta vẫn cảm kích người cô của Tô Dung Dung! Tiểu Phi trầm buồn một lúc, mặc niệm về người thiếu phụ vì bọn chàng mà chuốc lấy tai họa bất ngờ.

Lâu lắm, chàng mới hỏi:

-Rồi các vị làm sao đến được nơi đây? Người cô của Dung Nhi chỉ đường?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Không! Tiểu Phi lấy làm lạ, hỏi tiếp:

-Thế thì ai chỉ? Chẳng lẽ tự các vị tìm ra?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Dung Nhi! Sau khi ngươi đi rồi, bọn ta có hỏi nàng, thoạt đầu nàng không chịu chỉ. Nhưng sau một ngày chờ đợi, ngươi không trở lại, nàng nóng nảy, lo sợ cho ngươi.

Tiểu Phi hấp tấp hỏi tiếp:

-Nàng có đi theo các vị chăng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nàng ngại, theo bọn ta thì bất tiện… Tiểu Phi càng lo sợ hơn:

-Rồi nàng làm sao?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Nàng bảo, nàng đến Bồ Đà Am hội họp với bọn Tống Điềm Nhi, rồi sau đó tìm cách vào cung. Ta khuyên nàng trầm tỉnh, nàng khuyên ngược lại ta! Y cười, tiếp:

-Nàng tin tưởng nơi ngươi quá độ, nàng cho rằng dù ngươi gặp cảnh nguy hiểm đến đâu, vẫn có phương pháp tự cứu cả! Đái Độc Hành cười khổ:

-Thực ra, nàng có lòng lo ngại cho bọn lão phu đó. Nàng ân cần dặn dò, chẳng nên xuất thủ. Song đến đây rồi, bọn lão phu quên mất điều đó! Lão day qua hỏi Hoàng Lỗ Trực:

-Việc làm của y, Lưu Hương Soái đã hiểu tường tận, thời gian trước, y có một tác phong mà hầu hết đồng đạo võ lâm đều lên án! Song, gần đây y cải hối, quay về con đường chánh, kể ra cũng đáng tha thứ cho y! Lão lại đề cập đến Hùng Nương Tử.

Bởi, tất cả vào đây, đều vì Hùng Nương Tử.

Hoàng Lỗ Trực không nói gì, Tiểu Phi thở dài thốt:

–Tại hạ hiểu hết những nổi khổ tâm của lão ấy. Rất tiếc… Chàng buông lửng câu nói.

Đái Độc Hành cũng thở dài:

-Kể về hành vi của y ngày trước, thì y có chết mười lượt cũng chưa đủ đền bù tội ác. Song… Lão dừng lại một chút, đoạn hỏi:

-Lão phu muốn biết, người nào đã hạ sát y?

Tiểu Phi mơ màng, như để nhìn về cảnh cũ:

-Người giết lão cũng đã bị giết rồi! Thần Thủy Cung chủ đã báo thù cho lão.

Bây giờ. Một nhà ba mạng của lão, có lẽ đã hiệp nhau trong cõi hư vô. Tiền bối còn thương xót làm chi, bởi nghĩ ra, đó là một hạnh phúc cho lão. Tại dương gian, sống chia ly, về hư vô, lão vui đoàn viên với những kẻ thân yêu! Ba mạng?

Dĩ nhiên, trong số đó, có Hùng Nương Tử và Tư Đồ Tịnh.

Còn người thứ ba?

Chẳng lẽ là Thủy Mẫu Âm Cơ? Và nếu đúng là Thủy Mẫu Âm Cơ, thì chàng khẳng định là bà ta chết rồi sao?

Đái Độc Hành thở ra:

-Lưu Hương Soái nói đúng! Một ngấn lệ mỏng chớp lên nơi ánh mắt của lão anh hùng.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay lên vai Tiểu Phi, hỏi:

-Còn ngươi? Làm sao ngươi đi được? Chẳng lẽ Thủy Mẫu Âm Cơ… Y điểm một nụ cười thần bí không nói tiếp.

Tiểu Phi trừng mắt, nhìn y gắt:

-Ta đã thoát ra được rồi, thì ngươi còn quan tâm làm gì nữa chứ? Bằng cách nào cũng thế thôi, ngươi hãy câm cái mồm chó cho ta nhờ.

Rồi chàng tỏ vẻ lo ngại:

-Còn bọn Dung Nhi? Tại sao họ chưa đến đây? Họ có gặp trở ngăn chi chăng?

Bỗng chàng day qua nàng đệ tử Thần Thủy Cung, nàng đã được lịnh đưa chàng đến gặp người cô của Tô Dung Dung, điểm một nụ cười hỏi:

-Cô nương có thể cho tại hạ biết phương danh chăng?

Thiếu nữ đó, đứng nghe từ đầu câu chuyện sững sờ bất động như tượng gỗ.

Nàng muốn bỏ đi từ lâu, không thích nghe nhiều, song không dám rời cục trường.

Nàng còn hãi hùng qua câu chuyện giữa bọn Tiểu Phi.

Nàng đáp:

-Tại hạ tên là Nam Tần! Thốt xong, Nam Tần đỏ mặt.

Tiểu Phi lấy làm kỳ. Đã là nữ nhân, sao nàng xưng tại hạ?

Chàng trố mắt nhìn nàng.

Nam Tần lúng túng một lúc, tiếp luôn:

-Tại hạ là một á nam, có họ xa với Cung Nam Yến, vì chuộng võ nên theo Cung Nam Yến vào cung, do đó phải ăn mặc theo nữa nhân. Tại hạ vào đây không lâu lắm. Đáng lẽ, tại hạ không có mặt thường thường tại phòng riêng của Cung Chủ, bởi sợ tiết lậu lai lịch của mình, song vì hôm nay, sự việc xảy ra có thể cho là một đại biến cố trong cung, nên phải theo các đệ tử khác đến đó. Cung chủ cũng biết tại hạ nương náu trong cung, nhưng người không làm khó dễ chi cả, bởi Cung Nam Yến đã bảo lãnh cho tại hạ. Võ công của tại hạ do Cung Nam Yến truyền dạy, chứ tại hạ ít tiếp cận cung chủ.

Lại một điều phát giác lạ lùng.

Tiểu Phi nghĩ:

-Có đúng Nam Tần là người trong họ của Cung Nam Yến chăng? Hắn vào đây, tại sao hắn không bị Cung chủ yêu dấu một cách quái dị như các nữ đệ tử khác?

Nếu hắn bị yêu như vậy, thì Cung chủ đã phát hiện ra tình trạng ái nam ái nữ của hắn rồi, và chắc chắn bà đã đuổi hắn ra khỏi cung, nếu không nỡ giết hắn.

Có lẽ bà ngại Cung Nam Yến, nên chẳng sờ mó đến hắn! Do đó, đủ thấy Cung Nam Yến có thế lực trong cung không nhỏ chừng như Thủy Mẫu Âm Cơ cũng nể nang nàng phần nào! Chàng hỏi:

-Cung chủ có… đụng chạm chi đến các hạ chăng?

Nam Tần lại đỏ mặt, giải thích chàng nghe, như chàng đã nghĩ. Hắn lại cho biết, trừ Cung Nam Yến ra, trong cung chẳng ai hiểu hắn là ái nam cả.

Bây giờ, hắn nói thật lai lịch với Tiểu Phi, là vì hắn nghĩ nếu đúng như lời chàng, thì Thủy Mẫu Âm Cơ đã chết, bà ấy chết thì hắn phải rời cung, mà dù bà không chết, Cung Nam Yến cũng đã chết rồi, hắn vẫn phải rời cung, càng sớm càng tốt.

Bởi hắn phải rời cung, thì hắn cần gì giấu diếm lai lịch?

Hơn nữa, hắn nói rõ như vậy, để chứng tỏ hắn không đồng tình với Thủy Mẫu Âm Cơ và các bạn đồng môn trên mọi phương diện sinh hoạt ở đây.

Tiểu Phi không cần tìm hiểu sâu hơn về hắn, chàng dịu giọng hỏi:

-Bọn tại hạ muốn đến Bồ Đề Am chẳng hay các hạ có thể đưa đường được không?

Nam Tần nhìn vào thạch môn.

Bên trong thạch môn, Thủy Mẫu Âm Cơ còn sống hay đã tự sát rồi?

Hắn do dự một chút:

-Sư phó không bảo điều đó, tại hạ chẳng biết nghĩ sao?

Hắn vẫn gọi Âm Cơ là sư phó như các đệ tử kia, mặc dù hắc chỉ học võ với Cung Nam Yến, do đó, hắn xưng hô các đại đồ đệ của Âm Cơ là sư thơ sư tỷ.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Các hạ yên trí. Nhất định bà ấy không trách cứ đâu! Bà làm sao trách cứ được chứ?

Nghĩa là chàng cho rằng bà chết rồim, dù còn sống cũng như đã chết, bởi vĩnh viễn bà không rời thạch thất! Nam Tần cắn môi, suy nghĩ.

Tiểu Phi nắm tay hắn:

-Mình đi thôi! Tiểu huynh đệ! Nam Tần muốn rút tay về.

Tuy hắn là một ái nam, hắn vẫn nặng về nữ tính, chạm tay nam nhân hắn đỏ mặt.

Hắn muốn nói chi đó, song không nói được, cũng không thể trì lại, bởi Tiểu Phi đã lôi hắn đi rồi.

Hắn đành bước theo.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Mình phải nhìn nhận lão Xú Trùn có thủ đoạn lung lạc lòng người! Đái Độc Hành gật gù:

-Thủ đoạn đó, lắm khi hữu dụng hơn võ công! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Hắn thành công với cả nam nhân, thì nữ nhân nào kháng cự nổi hắn chứ?

Đái Độc Hành cười nhẹ:

-Mỗi người có một đặc điểm trời sanh! Như Hồ lão đệ thì kể như vô địch về tửu lượng! Hồ Thiết Hoa cười vang! Theo con đường bí mật đi tới, đến đáy hồ, lại đi theo con đường khác nữa, từ từ đi lên, đến một cái thềm, thềm co hơn mười bậc lên khỏi bậc trên, có lối ra.

Nam Tần thốt:

-Bên trên, là Bồ Đề Am, một trong nhiều cửa xuất nhập của Thần Thủy Cung.

Đại sư thơ trấn đóng tại đây, mới trông ai cũng tưởng đại sư thơ hung dữ lắm, song cái tâm của chị ấy rất hiền, phàm ai van cầu khẩn thiết, đại sư thơ cuối cùng rồi thỏa thuận theo! Kể cả việc đưa vào cung! Bây giờ, hắn tạm quên sợ hãi, trở nên thân mật với Tiểu Phi.

Hắn vẫn để nguyên tay trong tay Tiểu Phi, và hy vọng chàng nắm mãi.

Nhưng, Tiểu Phi không còn tâm tình vờ vĩnh với hắn nữa! Đến đây rồi, chàng khẩn cấp tột độ.

Chàng tự hỏi, vị đại sư thơ của Nam Tần có cái hiền, thế tại sao bọn Lý Hồng Tụ không xuất hiện?

Họ chưa đến am? Hay đến am rồi, họ bị ngăn trở?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Nghe nói, ai muốn do con đường nầy vào, tất phải nằm trong một chiếc rương, có đúng vậy không?

Nam Tần đáp:

đúng vậy! Vị đại sư thơ không thể ly khi nơi nầy, cho nên không đưa đường ai được, bắt buộc phải để người nằm trong rương, rồi thả theo giòng nước, nước chảy chiếc rương vào cung.

Hồ Thiết Hoa nhìn sang Tiểu Phi một thoáng đoạn thốt:

-Xem ra Liễu Vô My cũng nói được một sự thật! Tiểu Phi chỉ cười khổ không đáp.

Chàng phát hiện ra, Liễu Vô My rất sành khoa nói dối và người sành nói dối, thình thoảng chen vào câu chuyện một sự thật khiến cho người nghe dù không tin cũng phải tin, bởi sự thật này đánh tan mọi nghi ngờ kia.

Nam Tần tiếp:

-Lối xuất nhập, ở dưới chiếc bồ đoàn của đại sư thơ, các đệ tử lúc bình thường không thể nào đến đây, bởi từ sau ngày đại sư thơ phạm tội đến nay, sư phó cấm mọi người đến tiếp cận với chị ấy! Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bà ấy phạm tội gì?

Nam Tần lơ là:

-Tại hạ... không được rõ lắm! Đúng là hắn không muốn nói.

Hắn đi nhanh đến vách, nắm chiếc vòng treo nơi đầu dây giật giật.

Một tiếng coong vang lên, tiếp nối là một loạt tiếng dội từ phía vách khác vang theo rền như một hồi chuông.

Nam Tần giải thích:

đại sư thơ ngồi trên bồ đoàn đó suốt ngày, không màn đến việc gì, phải làm theo cách đó, mới thông báo cho chị ấy biết được! Hồ Thiết Hoa bắt đầu khẩn trương, muốn cửa mở ngay cho y vào xem cho biết tình hình bên trong am.

Ngờ đâu, tiếng báo hiệu vang lên lâu rồi, bên trong cửa không mảy may động tịnh.

Nam Tần cau mày:

-Kỳ quái! Đại sư thơ không có mặt trên đó sao chứ?

Tiểu Phi khẩn cấp hơn ai hết, song trấn định tâm thần an ủi hắn:

-Biết đâu bà ấy có việc phải đi nơi nào đó một lúc?

Nam Tần lắc đầu:

đại sư thơ không hề rời bồ đoàn đi đâu cả. Bên trên, địa điểm không rộng lắm, dù có bước đi đâu, chị ấy cũng phải nghe tiếng báo hiệu. Nếu chị ấy im lặng, hẳn trên đó có việc bất thường rồi! Tiểu Phi nghe hắn nói, càng khẩn cấp hơn.

Liễu Vô My biết rõ, một khi bọn chàng vào cung, là điều bí mật của nàng bị khám phá ngay, do đó, nàng làm mọi cách, ngăn chặn bọn Lý Hồng Tụ, không cho liên lạc được với chàng.

Lý Hồng Tụ làm gì có cơ trí bằng Liễu Vô My, còn Tống Điềm Nhi lại ngây thờ hơn nữa, cả hai dễ bị người man trá lắm! Hà huống, cả hai lại có cảm tình với Liễu Vô My! Do đó, Liễu Vô My muốn hãm hại hai nàng, thiết tưởng không khó khăn gì.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

-Bên trên không người mở cửa, chẳng lẽ chúng ta không còn phương pháp nào khác?

Nam Tần lắc đầu:

-Không làm sao được! Cửa này, muốn mở ra phải do người bên trên, sở dĩ có việc đó, là vì sư phó sợ đệ tử trốn đi, người bên dưới không làm sao mở được. Ai muốn trốn đi, phải có sự đồng tình của người bên trên mới được! Hồ Thiết Hoa vỗ tay cười lớn:

-Tại hạ quên một việc! Mà các hạ cũng quên luôn! Nam Tần trố mắt:

-Tại hạ quên việc gì?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

đại sư thơ của các hạ câm và điếc, lại ngồi mãi một chỗ, nhờ ngồi một chỗ, nên có thể dùng cảm giác mà biết được sự báo hiệu, chứ bước ra khỏi bồ đoàn rồi, làm sao người biết được có kẻ gọi cửa?

Nam Tần lắc đầu:

đại sư thơ dù bước đi khỏi bồ đoàn, vẫn hay biết như thường! Hồ Thiết Hoa ngưng cười, trố mắt:

-Tại sao? Không lẽ bà ấy không điếc? Không câm? Bà ta giả vờ?

Nam Tần lại lắc đầu:

đại sư thơ điếc thật, câm thật! Không bao giờ có việc giả vờ! Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Nếu vậy, làm sao bà ta nghe được tiếng động?

Nam Tần mỉm cười:

-Phải có một nguyên nhân chứ! Khi nào gặp đại sư thơ rồi, các hạ hiểu ngay nguyên nhân đó! Hồ Thiết Hoa sững sờ! Nằm mộng, y cũng không tin được có sự kiện lạ như vậy?

Người điếc, mà nghe lọt tiếng động, thì sao gọi là điếc được?

Vậy mà lão ni điếc thật sự! Y biết đại sư thơ là một lão ni, vì Liễu Vô My có nói như vậy.

Bỗng, y kêu lên:

-Tại hạ minh bạch rồi.

Nam Tần nhìn y:

-Ạ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Có kẻ thấy môi người đối thoại mấp máy là đoán được ngay người đó muốn nói gì. Có lẽ đại sư thơ của các hạ có năng khiếu đó! Nam Tần thở dài:

đại sư thơ hỏng luôn đôi mắt! Hồ Thiết Hoa sững sờ! Lâu lắm y lẩm nhẩm:

-Một người mang bao nhiêu chứng tật, toàn là những chứng tật khó chịu cả, lại mềm lòng trước sự van cầu của ngoại nhân! Lại nghe được tiếng gọi cửa! Phi thường thật! Nếu không là hoang đường! Bỗng, có tiếng chiếc vòng khua lên.

Lần này, Nam Tần giật mạnh tay hơn. Nhưng vô hiệu như lần trước.

Lâu lắm, vẫn không có động tịnh gì bên trên cả.

Tiểu Phi bước tới, áp tai sát vào vách.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

-Ngươi nghe được gì chăng?

Tiểu Phi cau mày:

-Không rõ lắm! Chừng như có, chừng như không! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Mũi ngươi mất linh, chẳng lẽ tai cũng mất linh luôn?

Đái Độc Hành đột nhiên lấy chiếc chén bằng sắt bên mình, thốt:

-Lấy vật này, gõ vào vách, gây tiếng vang to hơn! Hồ Thiết Hoa không hiểu rõ làn sóng của thinh âm vội hỏi:

-Thật vậy?

Đái Độc Hành mỉm cười:

-Một hiểu biết đặc biệt của bọn hành khất mà! Hồ lão đệ không nghe nói đến điều đó sao! Tiểu Phi tiếp lấy chiếc chén, vừa gõ vào vách, vừa áp tai nghe.

Mắt chàng sáng dần lên, nhưng đôi mày cau lại gần như liền nhau.

Hồ Thiết Hoa hấp tấp hỏi:

-Có nghe gì chăng?

Tiểu Phi gật đầu:

-Có! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

-Thinh âm như thế nào?

Tiểu Phi đáp:

-Chừng như có người đang nói chuyện! Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi cười không nổi:

-Người câm mà nói chuyện! Nam Tần cũng cười không nổi! Nếu có người nói chuyện, thì là ai?

Hắn cau mày thốt:

-Hẳn không phải là đại sư thơ của tại hạ rồi! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Có thể là bọn Tống Điềm Nhi đang van cầu bà ấy! Tiểu Phi ộ vẻ trầm trọng:

-Không phải đâu! Ta nhận ra, chính là âm thinh của một nam nhân! Mà lại không phải của Lý Ngọc Hàm! Nam Tần biến sắc:

-Một nam nhân? Nam nhân đang nói chuyện? Nói với ai?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nam nhân cũng là người, cũng biết nói năng như nữ nhân, có gì lạ đâu?

Nam Tần thốt:

-Từ nhiều năm qua rồi, không một nam nhân nào đến Bồ Đề Am quấy nhiễu! Huống chi trên giang hồ, rất ít người biết Bồ Đề Am! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Cả Thần Thủy Cung cũng có nam nhân vào lọt, nói gì đến Bồ Đề Am?

Nam Tần càng biến sắc hơn:

đến Thần Thủy Cung là do nguyên nhân cấp bách, cần thiết do đó, người ta bắt buộc phải mạo hiểm. Còn Bồ Đề Am bất quá, chỉ là một tòa miếu hoang tàn, có gì hấp dẫn mà người đời tìm đến? Vả lại, đại sư thơ bình sanh không gây thù kết oán với ai, nếu có nam nhân đến đó, thì đến để làm gì?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

-Biết đâu người ta không đến đó vì mục đích tìm lối vào cung?

Nam Tần suy nghĩ một chút:

-Theo tại hạ thì… nam nhân đó là bằng hữu của các vị! Hồ Thiết Hoa cau mày.

Y lại áp tai sát vào vách, nghe một lúc, rồi gỏi Tiểu Phi:

-Ngươi nghe họ đang nói gì?

Tiểu Phi cười khổ:

-Họ im bặt rồi. Ta chẳng hiểu được họ đang nói gì! Có lúc, nên im lặng, có lúc, cần tỉnh mịch.

Nhưng cũng có lúc im lặng và tỉnh mịch gây nên hãi hùng vô tưởng.

Bởi, đang lúc chờ động, lại gặp tịnh, thì còn ai chịu đựng nổi mà không bồn chồn, nóng nảy?

Bên dưới sôi động, bên trên trầm tịnh, hai thái cực tự nhiên mâu thuẫn nhau, tạo thành một khó chịu phi thường.

Khó chịu cho người sôi động! Tiểu Phi đổ mồ hôi lạnh ướt lòng bàn tay.

Chẳng những một mình chàng lo lắng, mọi người đều khẩn trương như chàng.

Một lúc lâu, Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

-Có nghe gì nữa chăng?

Tiểu Phi thở dài, lắc đầu:

-Im lặng hoàn toàn! Nam Tần buột miệng thốt:

-Có thể đại sư thơ đã đánh đuổi họ chạy đi rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nhưng tại sao bà ấy không mở cửa?

Nam Tần giật mình. Đó là một sự lạ. Nếu đúng là có biến cố, thì sự im lặng chứng tỏ biến cố đó tạm dẹp yên rồi, thế tại sao đại sư thơ không mở cửa! Hồ Thiết Hoa khẩn cấp ra mặt:

-Phải có một sự gì xảy đến cho Hồng Tụ và Điểm Nhi rồi! Chứ nếu không thì làm sao có sự im lặng như thế? Khóa miệng ai thì, được chứ nhất định không thể khóa miệng Tống Điểm Nhi! Nàng ấy cần nói hơn cần ăn, chắc ngươi cũng hiểu như vậy chứ! Tiểu Phi không đáp.

Đái Độc Hành thốt:

-Có thể họ chưa đến nơi! Bỗng Tiểu Phi kêu lên:

-Chúng ta trở lại, rồi do bên ngoài, tiến trở lại Bồ Đề Am! Chàng day qua Nam Tần, hỏi:

-Như vậy có lâu lắm không?

Nam Tần đáp:

-Không lâu lắm, bất quá phải đi một vòng… Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Vòng đó có lớn lắm không?

Nam Tần đáp:

đối với người thường, thì lớn thật, song các vị đều giỏi thuật khinh công, dù lớn cũng thành nhỏ. Tuy nhiên, tại hạ nói không lâu, chứ ít lắmcũng phải mất vài khắc thời gian đó! Hồ Thiết Hoa dậm chân:

-Như vậy mà không lâu? Trước sự tình cấp bách thế này một phút cũng là lâu rồi, nói gì đến mấy khắc? Bây giờ phải làm sao? Lão Xú Trùn! Ngươi có phương pháp gì chăng?

Tiểu Phi suy nghĩ một chút, bỗng hỏi Nam Tần:

đại sư thơ của các hạ, mỗi lần đưa người vào cung, đều có cho người đó uống một chén trà pha thuốc mê, để cho người đó không nhận ra đường đi lối bước, đúng vậy chăng?

Nam Tần gật đầu:

đúng vậy! Tiểu Phi tiếp:

-Bọn Tống Điểm Nhi đã biết được điều đó, song có thể vì cao hứng các nàng dám uống lắm! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

-Có lý lắm! Bởi, các nàng thừa hiểu, không uống chén trà mê là không làm sao lọt vào cung! Tiểu Phi tiếp:

-Họ uống rồi, bị mê ngay, mê là không nói năng gì được cho nên chúng ta chẳng nghe động tịnh gì.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

-Có lý luôn! Tiểu Phi tiếp:

-Nhưng, vị đại sư thơ đó chưa kịp đưa họ xuống giòng nước, thì có bọn nào khác đến am. Bọn sau này chừng như quyết đòi đại sư thơ giao các nàng cho họ.

Nam Tần vội thốt:

đại sư thơ không hề giao các nàng cho ai đâu! Các nàng đã đến Bồ Đề Am, tức nhiên là khách của am, vô luận làm sao đại sư thơ không thể giao khách cho người ngoài, trừ ra khách bằng lòng.

Tiểu Phi lại tiếp:

- Do đó, bọn ấy thương lượng với đại sư thơ, có thể họ không muốn sanh sự với người trong Thần Thủy Cung, nên cuộc thương lượng không gây cấn lắm! Hồ Thiết Hoa gật gù:

-Cũng có lý, song tại sao bây giờ họ ngưng thương lượng?

Tiểu Phi giải thích:

-Có thể họ ra một hạn kỳ, cho vị đại sư thơ suy nghĩ. Sau đó song phương mới đi đến chỗ dứt khoát! Hồ Thiết Hoa lo lắng:

-Như vậy là bà ấy đang ở trong cảnh nguy! Tiểu Phi thở dài:

-Chắc vậy rồi! Bọn người đó, nếu không là đối thủ của bà thì bà cần chi thương lượng?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

đã gặp cảnh nguy, tại sao bà không mở cửa cho chúng ta lên trên đó?

Tiểu Phi lại thở dài:

-Cường địch ở quanh mình, làm sao bà dám mở cửa? Mở cửa ra có khác nào chỉ đường cho địch vào cung?

Nam Tần nhìn chàng, ánh mắt ngời niềm thán phục.

Tiểu Phi đưa tay sờ chót mũi vuốt vuốt mấy lượt, nhếch nụ cười khổ, tiếp:

-Bất quá, những gì tại hạ nói, đều do trí tưởng tượng, chứ tình huống như thế nào, chúng ta chẳng một ai hiểu rõ được! Nam Tần thốt:

-Các hạ đoán không sai sự thật lắm đâu, bởi những gì các hạ nói, đều có lý cả.

Nếu quả biến cố xảy ra, thì mọi diễn biến phải đúng như các hạ vừa dự đoán! Hồ Thiết Hoa thở dài:

-Ta hy vọng ngươi đoán sai! Nếu đúng như ngươi đoán, thì hậu quả khôn lường đó. Bọn Tống Điềm Nhi đang mê mang, vị đại sư thơ không dám mở cửa, chúng ta không thể vào! Ngươi thấy đó, tất cả chúng ta đều khổ! Ai ai cũng lo sợ ra mặt.

Không ai nghĩ ra một phương pháp nào ứng phó với tình huống.

96. Chương 96: Kiếm, Vật Vô Tri

Bỗng, Nam Tần cười một tiếng:

-Thực ra, các vị không phải quá lo! Đại sư thơ tại hạ là người có vũ công cao nhất trong cung, sau sư phó! Tuy hiện tại, chị là một phế nhân, vũ công của chị vẫn còn nguyên vẹn. Nhất định là đại sư thơ thừa sức đánh bại các người đó! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

-Nếu bà ta cầm chắc cái thắng trong tay, hẳn bà đã xuất thủ rồi. Làm gì phải chờ đợi lâu như vậy?

Nam Tần giải thích:

-Phải có một nguyên nhân nào đó! Sư phó tại hạ từng nói về vũ công, đại sư thơ không kém Thập đại cao thủ trong vũ lâm đương thời. Chẳng lẽ bọn người nào đó có bản lĩnh trên Thập đại cao thủ?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Họ đến, đòi bọn Tống Điềm Nhi, tức nhiên họ chống đối với Lưu Hương Soái rồi! Dám chống đối Lưu Hương Soái, thiết tưởng họ cũng có hạng lắm! Đái Độc Hành hỏi:

-Hương soái có đoán được ho là những ai chăng?

Tiểu Phi cười thảm:

- Dù có đoán được họ là những ai, điều đó có ích lợi gì?

Chàng nghĩ, rất có thể bọn người đó, do Liễu vô My câu dẫn đến.

Nàng làm thế, chẳng những chặn đường rút lui của chàng, mà còn bắt bọn Tống điềm Nhi làm con tin, nếu sau này nàng thất bại thì láy người đổi người.

Hoặc giả, nàng uy hiếp Tiểu Phi, nếu muốn bảo toàn sanh mạng bọn Tống điềm Nhi, chàng phải giữ bí mật của nàng, chẳng bao giờ được tiết lộ với bất kỳ ai! Chàng nhận định, cái kế hoạch của Liễu vô My là như vậy.

Chàng thở dài tiếp:

-Tại hạ hy vọng, vị đại sư thơ đó nhận thấy bà không phải là đối thủ của những người ấy! Nam Tần cau mày:

-Tại sao các hạ hy vọng kỳ quái thế?

Tiểu Phi đáp:

-Nếu bà biết mình không thắng, nếu bà bị bức quá độ, rất có thể bà mở cửa. Bởi, mở cửa ra, là có người vào tiếp trợ ngay, bởi hiện tại bà cũng hiểu là có người vào! Đương nhiên là bà có nghe báo hiệu của tại hạ! Đái Độc Hành tán thưởng:

đúng quá, đó là cái cảnh người bị bức tử, phải làm mọi cách tranh cái sống! Nếu không bị bức, vị đại sư thơ đó không chịu mở cửa ngay đâu! Nam Tần thốt:

-Nếu là người nào khác, thì có thể làm như vậy. Song, đại sư thơ tại hạ, thà chết chứ nhất định không làm! Đái Độc Hành cau mày:

-Tại sao?

Nam Tần thở dài:

-Vì đại sư thơ tại hạ không bao giờ tiết lộ lối xuất nhập đó dù trong trường hợp nào. Cũng vì cái tánh khẳng khái đó, chị ấy mới được giao trọng trách trấn thủ Bồ đề Am, một ải địa đầu của Thần thuỷ Cung. Và cũng vì có thừa kiên quyết, chị mới dám tiếp nhận một trọng trách. Chị tự tin không bao giờ làm hỏng việc! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

-Tại sao khẳng khái? Tại sao kiên quyết? Tại hạ cho rằng như vậy là ngu! Nam Tần cười khổ:

-Không phải ngu! Sở dĩ đại sư thơ giữ bí mật là để chuộc tội! Ngày trước, trong lúc vô tâm, chị để tiết lộ một lần, cho nên giờ đây tại hạ biết chắc chị chẳng hề tái phạm, thà chết chứ không tái phạm, bởi tái phạm cũng chẳng sống được, mà còn mang tiếng phản nghịch sư huấn.

Tiểu Phi hy vọng, mọi người hy vọng, bây giờ niềm hy vọng ấy tan biến, mọi người lai khẩn trương.

Bỗng, Hồ Thiết Hoa sáng mắt, nhảy vọt lên. Y đấm tay vào vách chỗ treo chiếc vòng. Tiếng dội vang rền, chấn động màng tai.

nam Tần biến sắc, kêu lên thất thanh:

-Các hạ làm gì thế?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

:

-Các hạ làm gì thế?

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

đặt vào cảnh chết, để trong cảnh chết tìm cái sống! Đái dộc Hành reo lên:

-Hay! Hay quá! Người bên trên nghe tiếng động bên dưới sẽ biết lối xuất nhập ở chỗ nào, nếu họ biết vị trí chỗ xuất nhập, thì đại sư thơ của Nam lão đệ không còn lý do nào nữa, như vậy, bà ấy chẳng cần cố kỵ, và đương nhiên phải mở cửa rồi! Hồ Thiết Hoa vẫn còn cười:

-Tại hạ là một ngốc tử, nên hành động ngu ngốc như vậy đó! Tiểu Phi hân hoan ra mặt:

-Khi kẻ thông minh bó tay thì ngốc tử trổ tài? Ngốc tử không hẳn hoàn toàn vô dụng?

Một đợt ánh sáng từ bên trên rọi xuống.

Trong am không sắng lắm, đợt sáng từ am chiếu xuống đương nhiên phải yếu, song vẫn là đợt sáng phá tan cái đen tối đang bao trùm bọn Tiểu Phi.

Một bức màn màu vàng che khuất bục thờ, không rõ bên trong có tượng phật tiên thần thánh gì.

Trước chiếc án thờ, cũng có màn che.

Màn thõng dài, sát nền am.

Một lão ni vận áo xanh, vóc ốm đang ngồi trên chiếc bồ đoàn, trước chiếc án thờ.

Bà đang nhắm mắt! Nam Tần đã nói là bà hỏng mắt kia mà! Bà ngồi, vóc ốm, song nhìn qua cũng thấy bà cao người, và hẳn trước kia cũng lớn xác.

Thịt trong người bà tiêu tan hết, hiện tại bà chỉ là một bộ xương có lớp da bọc ngoài, lớp da đó không vàng mà cũng không xám! Một làn da chết! Xương gò má của bà nhô lên cao quá, làm cho trũng mắt rất sâu.

Hai bên bà có mấy chiếc bồ đoàn nữa.

Hai thiếu nữ tuyệt đẹp ngồi xếp bằng tròn trên bồ đoàn bên tả, mắt cúi sát ngực, mường tượng ngủ say.

Bên hàng bồ đoàn hữu, có hai người ngồi, một nam một nữ nhưng chẳng phải là Lý ngọc Hàm và Liễu vô My.

Nam, có gương mắt trắng xanh, chừng như đeo mặt nạ chiếc áo của y còn vấy máu bê bết.

Y có vẻ thọ thương. Hiện tại, y cắn răng, nhắm mắt như để chống lại cơn đau đang hành hạ.

Thân hình y chốc chốc lại đảo đảo, như không gượng vững nổi.

Nữ, có khoát vuông khăn nơi mặt, vuông khăn có khoét hai lỗ, để lộ đôi mắt sáng phi thường.

Nhưng trong ánh mắt, có vẻ kinh hãi, bi thương phẫn uất.

Đâu đây, có tiếng thép chạm nhau, vang lên xoang xoảng, song lúc bọn Tiểu Phi xuất hiện, tiếng chạm ngừng lại.

Như Nam Tần đã nói, lối xuất nhập ở ngay dưới bồ đoàn của Thanh y lão ni.

Chiếc bồ đoàn dịch qua một bên, bày lỗ hổng, từ dưới lỗ hổng, hai người ló lên.

Hai người đó là Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nữ nhân có vuông khắn bao mặt, trông thấy họ, vừa kinh vừa mầng.

Thanh y lão ni quắc mắt nhìn họ, ánh mắt sắc như lưỡi đao.

Thế thì bà đâu có hỏng mắt? Tại sao Nam Tần lại nói ngoa? Hay hắn ám chỉ một người nào khác nữa, cũng ở trong am?… Tay áo của bà vừa phất lên, tay áo màu xanh, nhưng lại chớp đen, một đạo cườnh lức bay ra cuốn tới Hồ Thiết Hoa và Tiểu Phi.

Nội cái đạo tụ phong do lão ni phát ra, cũng đủ giết người rồi, hà huống trong tụ phong lại có ám khí tuyệt luân của Thần thuỷ Cung?

Hồ Thiết Hoa bị áp lực của tụ phong, cơ hồ ngạt thở.

Lập tức y rùn người xuống, rồi tung xéo lên, y tung mình thế nào lại chạm vào khung cửa sổ, cửa vỡ, y lọt hẳn ra ngoài.

Lúc y chưa ra đến bên ngoài, ám khí đã chạm trúng bàn chân y.

May cho y, từ lúc rời khỏi sa mạc trở lại Trung Nguyên, y vẫn còn mang đôi giầy da trâu của Cơ băng Nhạn.

Da giầy cứng quá, ám khí không xuyên thủng, nhờ vậy y vô sự.

Ra đến bên ngoài, chưa đáp xuống đất, mồ hôi lạnh đổ ra ướt mình.

Y kinh hãi còn hơn lúc bị thanh ni tấn công trong Am Bồ Đề.

Thì ra bên ngoài, từ tàng cây rậm rạp, một tiếng soạt vang lên. Một vật bay vút đến đón y.

Vật đó là một thanh kiếm.

Kiếm bay ra mường tượng độc xà, phóng mình với một thủ pháp cực kỳ ảo diệu.

Kiếm bay đi, còn lợi hại hơn ám khí của Thanh y ni.

Kiếm bay nhanh trong khi chân khí trong người dụng tận, thân hình còn chưa chấm đất, Hồ Thiết Hoa làm sao tránh kịp?

Y nghe đắng nơi yết hầu, trái mật đã nát rồi, y cầm chắc cái chết trong tay.

Vừa lúc đó, một bóng đen từ trong cửa sổ bay ra, bóng đen bay đến chận thanh kiếm.

Phập! Kiếm xuyên qua bóng đen.

Thì ra, bóng đen là một chiếc bồ đoàn! Nhưng Hồ Thiết Hoa đâu còn nhàn hạ mà nhìn xem là vật gì?

Y đáp xuống, lại chui vào khung cửa sổ.

Tiểu Phi còn đứng đó, mường tượng chưa hề nhít động.

Kình phong và ám khí vừa rồi không làm gì chàng sao? Chàng tránh bằng cách nào mà vẫn còn ở trong am?

Tiếp theo Nam Tần bước đến nắm tay lão ni, bàn tay hắn thay miệng giải thích sự có mặt của bọn Tiểu Phi.

Hồ Thiết Hoa vuốt mồ hôi đầu, mồ hôi mặt, lạnh lùng thốt:

-Lão xú Trùn! Ta nợ ngươi một lần rồi đó! Tiểu Phi mỉm cười:

-Cứu ngươi, không phải ta! -Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

-Ai?

Y đảo mắt qua một vòng, thấy nữ nhân bao mặt đã rời bồ đoàn, đứng lên không rõ từ lúc nào.

Chiếc bồ đoàn của nàng biến mất.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khổ:

-Cô nương cứu mạng tại hạ, tại hạ lại ta ơn người khác! Thất lễi vô cùng! Nhưng cô nương không nên trách, tại hạ ngu, song còn phân biệt được phải quấy, từ nay nếu cô nương cần tại hạ làm gì, vào nước sôi, vào lửa rực, tại hạ sẵn sàng làm lắm! Nhất định không từ chối! Nữ nhân chớp mắt như muốn nói gì.

Bỗng, Nam Tần cao giọng:

đại sư thơ muốn biết lai lịch các vị, đồng thời sự liên quan của các vị với Thần thuỷ Cung… Hắn đưa mắt về phía Tiểu Phi, vừa thốt vừa nheo nheo mắt.

Rồi hắn tiếp:

-Tại hạ biết, các vị có liên quan rất trọng đến bổn cung. Nếu không thì sư phó tại hạ không bảo các vị đến đây! Vậy các vị hãy nói rõ cho đại sư thơ nghe đi! Hắn dám xưng tại hạ, không sợ lộ hình, vì hắn biết Thanh y Ni không nghe được.

Hắn nheo mắt, Tiểu Phi đã hiểu hắn muốn gì rồi. Hắn đưa bọn chàng đến đây, song hắn sợ trách nhiệm, chẳng dám thừa nhận điều đó! Tiểu Phi trầm ngâm một chút, đáp:

-Sự việc rất dài, không thể nói hết trong một vài phút giây. Khi nào các vị gặp Cung Chủ, các vị biết ngay, hiện tại nên nghĩ cách ứng phó tình hình tại đây trước là hay hơn hết! Hồ Thiết Hoa tiếp liền:

-Phải đó! Tại hạ muốn biết cái bọn quỷ nào nấp bên ngoài chực chờ ám toán người trong am! Tại hạ phải giáo huấn chúng mới được! Thanh y Ni chớp chớp mắt, song khuôn mặt vẫn lanh lùng, không một cảm xúc nào hiện lộ! Đôi mắt của bà xám đục, mường tượng đôi mắt mù, song chẳng rõ tại sao lại sáng, chừng như dưới lớp xám đục có nạm minh châu.

Đôi mắt với màu sắc đó, bộc lộn rõ rệt một vẻ lạnh lùng tàn khốc, nhưng cũng nói lên một sự trầm tịnh phi thường.

Người có đôi mắt đó, làm gì mềm lòng như Nam Tần đã cho biết?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, hỏi:

đại sư thơ các hạ thật sự không nói được?

Nam Tần chưa kịp đáp, Thanh y Ni gật đầu.

Bà nghe được sao, hay bà nhìn thần sắc mà đoán được ý nghĩ của đối tượng?

Hồ Thiết Hoa hỏi ngay bà:

đại sư… có nghe được bọn tại hạ nói chăng?

Thanh y Ni lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

-Rõ ràng đại sư có nghe, vì nghe nên hiểu, sao lai lắc đầu?

Nam Tần xác nhận:

-Quả thật đại sư thơ không nghe được! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Không nghe được sao lại biết gật đầu, lắc đầu, đúng lúc, đúng câu?

Nam Tần nhìn sang Thanh y Ni, muốn nói gì lại thôi.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

-Cầu xin các vị cứ nói, chẳng việc gì phải vờ điếc vờ câm. Tại hạ bực quá, muốn điên đây! Tiểu Phi đoán đúng.

Lý ngọc Hàm và Liễu vô My vắng mặt, còn bọn người bên ngoài, hẳn do vợ chồng họ câu dẫn đến đây, để đối phó với Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi.

Bọn người bên ngoài đó, là bọn nào? Đường kiếm của bịn họ hiểm độc quá, kiếm pháp của họ xem ra không kém kiếm pháp của Hoàng lỗ Trực chút nào.

Liễu vô My tìm đâu được những cao thủ đó? Tìm cách nào mà có nhiều thế?

Còn đây, một nam, một nữ bao mặt, họ là ai? Sao họ bao mặt, lộ vẻ quá thần bì như vậy?

Hồ Thiết Hoa hết sức kinh ngạc, song gặp phải một đối tượng vừa điếc vừa câm, thì còn hỏi gì được nữa?

Vả lại, Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi ngồi đó, cả hai lại mê man, y cũng chẳng hỏi được gì.

Y bực vô cùng! Và y suýt điên thật sự! Vừa lúc đó, có tiếng người thốt oang oang từ bên ngoài vọng vào:

-Sự việc này không liên quan gì đến các vị cả, nhát kiếm vừa rồi, sở dĩ được xuất phát ra chỉ để cảnh cáo thôi chứ chẳng do ác ý hại ai. Điều cần yếu, là các vị hãy giao nộp tên đồ đề phản bội sư môn, bổn môn xin đi liền, không hề dám làm gì phiền phức các vị. Nhược bằng các vị nhất quyết che chở hắn, thì có thì xảy ra, các vị không oán trách được ai! Theo khẩu khí đó thì bọ họ đến đây không phải vì Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Các vị là ai? Đồ đệ phản sư của các vị là người nào?

Bên ngoài chưa có ai đáp.

Bống người mang mặt nạ thọ thương đang ngồi trên bồ đoàn bên hữu đứng lên, rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Đồng thời gian, một tiếng rổn vang lên. Thanh y Ni và nữ nhân bao mặt chặn lối y.

Nữ nhân rung giọng thốt:

-Chúng ta đã đến đây, thì mọi sự do đại sư quyết định. Nếu bây giờ, đại huynh bước ra đó, thì chẳng hoá ra phụ cái hảo ý của người đó sao?

Thanh y Ni trừng mắt nhìn nam nhân bao mặt rồi từ từ gật đầu.

Mỗi lời nói của nữ nhân đều được phụ bằng một tiếng rổn dưới chân Thanh y Ni.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ nhìn xuống, thấy một đường giây sắt, không to lắm cột nơi cổ chân bà, còn đầu giây kia thì ở mãi sau bức màn, trước áng thờ.

Giay sắt nhít động theo mỗi tiếng nói của nữ nhân bao mặt, gây thành tiếng rổn.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới thức ngộ tại sao Thanh y Ni hiểu được đối tượng nói gì.

Chắc phải có người bên đầu giây kia, làm dấu hiệu, chính người đó, nghe thay bà! Hồ Thiết Hoa toan bước tới, vẹt màn, xem cho biết người đó là ai, song Tiểu Phi dadx kịp thời ngăn chặn.

Bên ngoài có tiếng cười lạnh, rồi một câu nói tiếp theo:

đại trượng phu dám làm ráng chịu, đã là nam tử hán sao lại đi nhờ nữ nhân che chở? Như vậy còn chi là tư cách anh hùng? Đến bọn ta cũng phải mất mặt vì ngươi! Nam nhân bao mặt đột nhiên lướt qua mặt nữ nhân bao mặt và Thanh y Ni.

Thân pháp của y nhanh quá, trên chỗ tưởng của Hồ Thiết Hoa.

Lần này, Thanh y Ni không ngăn trở y.

Chiếc áo y phất lên theo đà vọt, tay áo tả buông thõng, tay áo không, lất phất theo tà áo.

Y đã đến gần cửa.

Bên ngoài, cành lá xao động, xào xạc như có gió quét qua.

Nếu nam nhân mang nạ bước ra, là có chẳng biết bao nhiêu thanh kiếm bay đến nginh đón y.

Một bóng người lướt tới, chặn lối y.

Người mang nạ hét to:

-Tránh ra, việc của ta, ngươi đừng can thiệp! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Việc của ngươi là việc của ta, tại sao ta không can thiệp?

Người mang nạ giật mình:

-Ngươi… ngươi là ai? Ta không nhận ra ngươi! Tiểu Phi thở dài:

- Dù ngươi không nhận ra ta, song ta vẫn nhận ra ngươi! Người mang nạ phất bàn tay, chặt vào yết hầu Tiểu Phi.

Tiểu phi không đón đỡ, không né tránh.

Người mang nạ chặt tay ra, độ nửa đà, rụt tay về.

Trong khi đó, Tiểu Phi nhìn sững y.

Một lúc lâu, chàng thở dài hỏi:

-Nhất điểm Hồng, ta biết ngươi có tánh cao ngạo, bình sanh chẳng khi nào cầu cạnh nơi người. Song hiện tại, ngươi còn giữ tánh đó thì chúng ta đâu còn là bằng hữu nữa? Ngươi nghĩ sao?

Người mang nạ run rẩy toàn thân. Y bị khích động mạnh.

Nữ nhân bao mặt bước tới, nắm tay y, khóc ròng! Hồ Thiết Hoa qua phút giây sững sờ, lẩm nhẩm:

-Hồng huynh!.. Khúc cô nương!… Tại hạ hồ đồ! Tại hạ không nhận ra hai vị! Khúc vô Dung nức nở:

-Tôi không chiếu cố hắn tròn vẹn! Tôi phải yêu cầu… cầu người! Tôi không còn mặt mũi nào nhìn các vị! Chỉ vì… chỉ vì… Hồ Thiết Hoa dậm chân, cao giọng:

-Lỗi tại tại hạ! Nếu tại hạ không đui, thì Hồng huynh đâu mất một cánh tay?

Hồng huynh còn đủ hai tay, trên đời này có ai dám khinh khi chứ? Hà huống Khúc cô nương vừa cứu mạng tại hạ. Tại hạ… Y vọt qua cửa liền, đồng thời hỏi:

-Kẻ nào muốn gặp Nhất đểm Hồng, kẻ đó lại đây, nói chuyện với Hồ Thiết Hoa! Hai đạo thanh quang từ tàng cây xẹt đến y, tiếp đón câu nói của y! Hoàng lỗ Trực và Đái Độc Hành cũng đã lên trên am rồi, cả hai một tả một hữu vọt ra khung cửa sổ ra ngoài.

Đái Độc Hành cười lớn:

-Lại đây! Lại đây! Lão phu muốn biết mặt các vị! Hoàng lỗ Trực trầm giọng:

-Cẩn thận đấy, hai vị! Kiếm pháp của chúng khá đấy! Trong nầy, Nhất điểm Hồng gỡ chiếc mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt bơ phờ, thần sắc tiều tuỵ cực độ.

Chỉ còn đôi mắt là rõ tính khí quật cường thôi.

Y dầm chân, hàn học:

-Việc của tại hạ, sao các vị… Tiểu phi chận lời:

-Từ ngày đó, lão Hồ hối hận mãi, nếu ngươi không để hắn làm một cái gì cho ngươi, hắn sẽ điên mất! Nhất điểm Hồng nghiến răng:

-Nhưng việc này, không một ai can thiệp được! Tiểu Phi hỏi:

-Tại sao?

Nhất điểm Hồng khẩn cấp ra mặt, gằn từng tiếng:

-Ngươi đừng hỏi nhiều! Nếu là bằng hữu của ta, ngươi hãy đưa tất cả đi gấp, đi khỏi nơi này! Tiểu Phi thở dài:

-Bằng vào sự giao tình giữa ra và ngươi, ngươi cũng còn dấu là được điều bí mật của ngươi sao?

Nhất điểm Hồng vẫy tay:

đi gấp! Đi gấp đi! Nếu ngươi không đi, thì đừng trách sao ta trở mặt.

Khúc vô Dung u buồn thốt:

-Y… có điều khổ sở khó nói ra… Tiểu Phi khoát tay hỏi chặn:

-Cô nương nhìn ra bên ngoài đi, xem có thấy chi chăng? Nơi tàng cây đó! Khúc vô Dung giật mình, chẳng hiểu sao chàng hỏi nàng như vậy. Nàng nhìn ra rồi gật đâu:

-Thấy! Tiểu Phi đáp:

-Kiếm khí ngất trời, tàng cây kia có tội gì, người vung kiếm lai đẵn cành tước lá?

Từ gieo hạt đến lúc thành hình, một cội cây trải qua bao nhiêu thời gian, sao bỗng nhiên lại chịu hình phạt đó? Con người cũng thế, từ sơ sanh đến trưởng thành, nào phải chẳng khó khăn? Kiếm khí cứa tìm người mà sát hại? Kiếm là vật vô tri, tay người cũng là vật không óc! Bộ Óc nào điều khiển bàn tay vung kiếm, tạo phương tiện cho ai? Bàn tay của ai? Những kẻ đang tung kiếm khí, không đáng kể. Chỉ có bộ Óc điều khiển! Bộ Óc huy động cuộc sát nhân! Tại hạ muốn biết bàn tay chủ sử! Khúc vô Dung biến sắc:

-Hương soái biết… việc của y?… Tiểu Phi không đáp, lấy tầm đồng bài trong mình ra, trên mặt đồng bài, có khắc mười ba thanh kiếm, vây quanh một bàn tay.

Nhất điểm Hồng biến sắc cao giọng:

-Ngươi tìm đâu ra vật này?

Tiểu Phi không đáp câu hỏi, chỉ thở dài rồi thốt:

-Bàn tay nầy, có lẽ là bàn tay thần bí nhất, độc ác nhất, tà gian nhất trên đời.

Bàn tay đó, trong bóng tối, nắm quyền sanh sát vô số người! Từ bao nhiêu lâu nay, bàn tay đó giết hại bao nhiêu sanh mạng rồi? Nhiều! Có thể nói là nhiều không đếm nổi! Va nạn nhân chết hồ đồ, chết không minh bạch, chết mà không biết trên đời, có bàn tay thần bí đó.

Chàng trừng mắt nhìn Nhất điểm Hồng, trầm giọng tiếp:

-Có bàn tay đó, là có người chết, còn bàn tay đó, là còn người sợ hãi, sợ mơ hồ, mông lung, hão huyền, nhưng một ngày nào đó, sự lo sợ hiển hiện, bởi bàn tay hiển hiện. Nếu huỷ diệt được bàn tay đó, thì giang hồ thái bình! Có đúng vậy không?

Nhất diểm Hồng nghiến răng:

Từng thớ thịt trên mặt y giật mạnh, y hỏi:

-Ngươi muốn huỷ diệt bàn tay? Ngươi muốn loại trừ y?

Tiểu Phi cao giọng:

-Ngươi không tiêu diệt y, y sẽ tiêu diệt ngươi! Nhất điểm Hồng thở dài.

Bỗng, y bất cười ha hả, cười cuồng dại.

Tiểu Phi tiếp:

-Ta biết y là con người đáng sợ! Song ta cũng từg gặp những người đáng sợ ngang y, hơn y!… Nhất điểm Hồng ngưng cười:

-Ta biết, ngươi chẳng hề sợ bất cứa người nào, song y… Đôi mắt y bỗng mơ mang, tròng mắt như chìm sâu vào tận trũng mắt đen ngòm… Đối mắt chớp lên, chớp cách láo liên bất định.

Niềm sợ hãi lẫn thống khổ hiện rõ trong ánh mắt đó! Tiểu Phi hỏi:

đến bây giờ, ngươi vẫn chưa chịu giúp ta một tay?

Nhất điểm hồng rung môi một lúc, mới thốt thành lời:

-Ngươi đừng quên, y nuôi dưỡng ta, ta lớn lên nhờ y, vũ công của ta do y truyền dạy. Dù y muốn giết ta, ta cũng không ohản y được! Tiểu Phi trầm ngâm một lúc lâu! Chàng thở ra mấy lượt:

-Phần ngươi, là nghĩa khí, ta không bức bách ngươi chà đạp lên nghĩa khí!… Còn phần ta… là chánh đạo giang hồ. Chánh đạo mang lại thái bình cho vũ lâm! Chánh đạo là căn bản của vũ lâm! Mất chánh đạo, vũ lâm tiêu diệt! Tuỳ ngươi vậy! Song, ta hỏi:

hôm nay, y có đến đây không?

Nhất điểm Hồng nín lặng giây lâu:

-Nếu có y đến, bên ngoài đã dừng tay rồi! Tiểu Phi trố mắt:

-Tại sao?

97. Chương 97: Thiết Huyết Truyền Kỳ

Tiểu Phi chớp mắt, ướm một câu:

-Còn người áo lam?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một lúc:

-Trong con mắt của y, kiếm thuật của người áo lam chỉ là một cây kim thêu! Tiểu Phi kinh dị:

-Cây kim thêu?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Cây kim thêu, chỉ dùng để thêu thôi, ngoài ra chẳng dùng được vào việc gì khác! Dùng vào việc khác, chẳng hạn và may, tất phải gẫy! Tiểu Phi cau mày:

-Ngươi giải thích rành hơn ta nghe! Nhất Điểm Hồng trầm giọng:

-Kiếm pháp của người áo lam, xem thì đẹp mắt chứ không thực dụng! Tiểu Phi nhớ đến kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng, có cay, có độc, đúng là thừa hữu hiệu, bát giác nhếch nụ cười khổ, thốt:

đúng vậy, kiếm pháp ngoạn mục vị tất giết người được! Kiếm pháp giết người, vị tất đã ngoạn mục! Cái đạo lý đó rất đúng.

Nhất Điểm Hồng thở dài:

-Hẳn như vậy! Tiểu Phi tặt lưỡi:

-Rất tiếc ta không có cơ hội gặp y! Không gặp được y, là một điều đáng hận! Nhất Điểm Hồng mơ màng một chút, đoạn lẩm nhẩm:

-Ngươi không nên gặp y là hơn! Tiểu Phi mỉm cười, chuyển sang câu chuyện khác:

-Hôm nay, họ đến mấy người?

Khúc vô Dung đáp thay Nhất Điểm Hồng:

-Sáu người:

Nàng nghiến răng, rồi cắn môi, tiếp:

đáng lẽ phải tám người. Nhưng, ngoài thành Tế Nam bọn tôi đã giết hết một người, còn một người chẳng rõ tại sao, bỏ đi đâu mất?

Tiểu Phi cau mày:

-Họ gặp các vị ngoài thành Tế Nam?

Khúc vô Dung nhìn sang Nhất Điểm Hồng một thoáng, đoạn thốt với giọng u buồn:

-Y… thực ra, y cũng không tin là những người đó có thể hạ độc thủ với y! Mãi đến lúc y thọ thương nặng… Nếu y không thọ thương nặng, thì bọn tôi không thể chạy thoát đến chốn này! Nàng thở dài mấy tiếng, đoạn tiếp:

-Trước kia sư phó tôi từng bảo tôi, vô luận gặp hiểm nguy nào, tôi có thể chạy đến đây nhờ đại sư bảo vệ… lúc đó người còn đối xử rất tốt với tôi! Thốt đến đó nàng trầm gương mặt xuống, đôi mắt nàng rựng đỏ. Có lẽ nàng nhớ đến ân tình của Thạch quan Âm đối với nàng ngày trước.

Trong phút giây, nàng quên mối hận cừu.

Tiểu Phi vụt phát hiện ra thiếu nữ đó, ngày nào còn quật cường lạnh lùng vô tưởng, giờ đây trở nên ôn nhu, hiền dịu, lại đa cảm, đa sầu.

Chàng hiểu ngay nguyên nhân sự biến đổi nơi nàng. Nguyên nhân đó, là ái tình! Chỉ có ái tình mới có nhiệm màu biến cải con người nhanh chóng! Yêu! Chỉ vì nàng biết yêu rồi, nàng đã gặp người yêu rồi, song phải là cái yêu chân chánh mới được! Chàng cũng biết luôn, sớm muộn gì Nhất Điểm Hồng cũng bị bọn người kia nhiễm hoá, nếu hắn vẫn tiếp xúc với họ như thuở nào.

Chàng lo sợ cho hắn thực sự, từ ngày chàng biết hắn, không lúc nào chàng không thở than về tương lại của hắn.

Chàng muốn hắn trở thành con người tốt! Song có ma lực nào biến đổi hẳn thành con người khác?

Chỉ có ái tình! Hắn là con người khô khan, chỉ có tình, mới làm cho hắn ướt át, hắn hồi sinh mà thôi! Chàng nghe Khúc vô Dung nói, chàng trầm tư về những gì nàng nói, không lưu ý đến thần sắc của Thanh y Ni.

Vị lão ni cô biến sắc mặt, đôi mắt trắng xám của bà bốc lửa thấy rõ.

Khúc vô Dung nhìn chiếc đồng bài một lúc lâu, lại tiếp:

-Trong tám người đó, một đã bị bọn tôi giết, còn một mất tích. Người mất tích đó, có phải là Lưu huynh đã… Tiểu Phi mỉm cười:

-Tại hạ không hạ sát hắn, dù hắn thực sự tìm đến tại hạ, toan giết tại hạ! Khúc vô Dung tiếp luôn:

- Dọc đường, bọn tôi giao thủ với họ không dưới bảy lần. Cứ theo tôi hiểu thì, người thất tung đó, có vũ công kém nhất! Tại sao họ lại chọn một người kém nhất, sai phái đi đối phó với Lưu hương huynh?

Tiểu Phi lập luận:

-Có thể họ chưa biết con mồi của họ là Lưu hương, họ tưởng chỉ là một kẻ tầm thường, nên phái một tay tầm thường, hành thích! Họ dành trọn chủ lực, để đối phó với các vị.

Rồi chàng hỏi:

-Theo sự nhận xét của cô nương, thì sáu người còn lại, lợi hại hơn hắn? Hẳn đây, là kẻ mất tích, là kẻ hành thích tại hạ! Khúc vô Dung thở dài:

-Bọn tôi giao thủ với họ hơn bảy lần, lần nào cũng thừa chết thiếu sống, có liều chết mới sống sót đến bây giờ. Hơn bảy lần thoát chết, bọn tôi có quyền cao hãnh đó, Lưu huynh? Trong bảy lần đó, có hai lần tôi tưởng là phải táng mạng rồi! Tiểu Phi nhìn kiếm khí lan rộng bên ngoài cửa sổ, cau mày thốt:

-Như thế, bọn Hồ Thiết Hoa có ba, bọn họ có sáu, một đấu hai, chỉ sợ… Bỗng, có tiếng giây sắt khua rổn rảng.

Thanh y Ni giận đến nỗi gân xanh chằng chịt nơi mặt. Bà trừng mắt nhìn về phía bức màn che trước án thờ, chân bà giật giật, đường giây sắt quanh chân như muốn đứt! Nam Tần biến sắc mặt, y vừa kinh hoàng, vừa khẩn cấp, nhưng chẳng biết phải làm gì… Bên ngoài, kiếm quang càng lúc càng mạnh, song vẫn chưa áp đảo nổi đao phong và côn ảnh.

Tiểu Phi vẫy tay về phía Nam Tần, thấp giọng hỏi:

đại sư thơ của các hạ có tính khí gì lạ thế?

Nam Tần trừng mắt, nhìn sang Khúc vô Dung, đoạn đáp:

-Vừa rồi vị cô nương đó nói mấy tiếng mường tượng cho rằng đại sư thơ tại hạ không đủ sức bảo vệ những người tại đây, cho nên đại sư thơ tại hạ tức uất, không chịu nổi, muốn ra ngay ngoài kia, giao chiến với những người đó. Song vì… Bỗng, Thanh y Ni dậm chân, quay mình chạy ra.

Bà chạy đến cửa, đường giây bị kéo theo, căng thẳng như cán bút.

Đường giây thẳng rồi, bà bị cầm chân, bắt buộc phải đứng tại đó.

Nam Tần khẽ thở dài, thốt với giọng ảm đạm vô cùng:

-Vĩnh viễn đại sư thơ tại hạ không thể ra ngoài rồi! Vĩnh viễn! Thanh y Ni càng tức uất, đôi mắt trợn trừng, tròng suýt vọt ra, gân xanh như muốn phá làn da mặt vỡ tung.

Bà cố gắng giật, giật đôi chân.

Vừa rồi, Tiểu Phi có tiếp bà một chưởng, nên chàng đã hiểu công lực của bà như thế nào.

Tuy nhiên, công lực đó thâm hậu vô tưởng, lão ni vẫn không bứt đứt được giây sắt. Chột giây cũng không lớn gì cho lắm, song lại bằng một thứ sắt đặc biệt, bà giật mãi, chỉ tổ làm đau đôi chân thôi.

Hơn nữa, bà giật không đứt, lại càng tức uất, càng tức uất lại càng giật.

Trong lúc đó, đáng thương quá chừng! Nam Tần thở ra thốt:

-Vĩnh viễn đại sư không bứt đứt nổi đường giây rồi! Nghe nói, nó được chế luyện bằng một chất thép thuần tuý, chắc vô cùng, trên thế gian này không một thanh đao, không một thanh kiếm nào chặt đứt, dù là loại kiếm chém sắt như chém bùn.

Thanh y lão cứ giật. Dường như giãn ra thì có, chứ chẳng có vẻ gì là giây sắp đứt! Thật vậy, không hy vọng gì đường giây đứt được! Tiểu Phi chớp mắt hỏi:

-Còn đầu giây kia, cột tại đâu?

Nam Tần cúi đầu:

-Cát hạ nhìn qua cũng thấy rồi, hỏi làm chi?

Tiểu Phi cau mày:

-Không lẽ đầu giây kia kia lại được cột vào chân một người khác? Và người đó phải là một nữ nhân, tại sao nữ nhân đó lại ẩn nấp dưới áng thờ? Chẳng chịu xuất hiện? Nữ nhân đó dùng đường giây để liên lạc với đại sư thơ của cát hạ! Nam Tần lại thở dài:

-Nếu không liên lạc bằng cách đó, thì làm sao đại sư thơ tại hạ nghe được người khác nói năng?

Tiểu Phi lại hỏi:

-Mà bà đó là ai? Tại sao bà ta không cho đại sư thơ cát hạ ra ngoài? Còn bà, tại sao vĩnh viễn nấp dưới áng thờ, không muốn giáp mặt ai?

Nam Tần trầm một lúc lâu, đoạn nhẹ giọng thốt:

đó là một điều bí mật! Đến bọn tại cũg chưa từng thấy mặt người đó! Người đó là ai? Nam hay nữ?

Tiểu Phi đoán là nữ, song Nam Tần không thấy mặt, thì làm sao xác nhận?

Bỗng, một tiếng ầm vang lên.

Bục thờ cũ, mục chịu không nổi sức bành trướng của chân khí, đổ xuống vỡ tan, những mảnh vỡ văng tung toé.

Rồi một tiếng rú kinh rợn tiếp theo, một bóng người vọt ra liền.

Người đó dùng bức màn phủ trước áng thờ, phủ kín quanh mình… Do đó, không một ai trông thấy mặt mày.

Tiểu Phi lướt tới, vỗ nhẹ tay lên vai của Nhất Điểm Hồng thốt nhanh:

-Gởi ngươi Lý hồng Tụ và Tống điềm Nhi nhé?

Chàng không muốn Nhất Điểm Hồng từ chối, thốt xong phi thân ra ngoài ngay.

Một đạo kiếm quang từ tàng cây bay xuống, vẽ thành một vệt dài như giải lụa, vút thẳng đến mình quái nhân vừa vọt ra.

Quái nhân bị phủ kín bên trong bức màn, tự nhiên chẳng thể trông thấy gì.

Ai ai cũng cho rằng y không thể ttránh được đường kiếm nhanh như chớp đó.

Ngờ đâu, đạo kiếm quang vừa chớp lên, y lách mình đổi vị trí lại như con cá, quẫy đuôi phóng tới.

Cái đích của y là một tên thích khách vận y phục chẹt màu đen gần y nhất.

Quái nhân đã ra ngoài, Thanh y Ni cũng ra ngoài.

Bà từ phía hậu tên thích khách lướt tới, trong khi quái nhân bức phía trước mặt.

Hai người giáp công, dùng đường giây sắt làm vũ khí.

Soạt! Tên thích khách không kịp kêu lên nửa tiếng, thân mình bị đường giây xiết ngang, đứt thành hai đoạn.

Hai đoạn thây ngã xuống, máu vọt ra thành vòi, như hai pháo hoa màu hồng, vừa ngoạn mục, vừa rùng rợn.

Đường giây xiết qua rồi, lại căng thẳng như cán bút.

Quái nhân và Thanh y Ni chuyển hướng sang một thích khách khác! Phương pháp giết người của họ quả thật hi hữu trên đời này! áp dụng phương pháp đó, phải có một thân pháp cực kỳ nhanh, đồng thời cả hai phải động tác rập nhau mới hiệu quả! Tiểu Phi hết sức kinh hãi, song chàng phải thán phục tuyệt nghệ của họ.

Xa xa, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực và Đái độc hành đang giao đấu với sáu bảy tên thích khách khác.

Khúc vô Dung nói rằng chúng chỉ có sáu người, song có thể số người nhiều hơn.

Độ mười hảo thủ dadng giao đấu nhau, đao, kiếm, gậy vung lên vun vút, lá đổ cành rơi tuôn ào ào, không gian đảo lộn, gió rít vù vù.

Qua một lúc, hơn mươi cây cổ thụ to như những chiếc lọng khổng lồ, trụi cành lá, trơ thân chẳng khác nào những chiếc cột chuốc suông.

Nhìng thân cây, người ta có cảm tưởng là những thân hình được cởi trần truồng, không còn mảnh vải che phủ.

Thân cây trụi, có thân nào không khô khan, tiêu điều tiều tuỵ với lớp vỏ nhăn nheo, đầy thẹo vét do kiếm khí chạm vào tạo nên.

Kiếm pháp của bịn thích khách áo đen, giống như kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng ngày trước, và thanh kiếm cũng đồng dạng dài mỏng, nhỏ bằng, hiển nhiên là phải nhẹ hơn bất cứ loại kiếm nào.

Độc, là cái chắc rồi, họ xuất thủ, là nhất định lấy mạng người qua một chiêu thôi.

họ cần thành công gấp, họ không có cái lợi kéo dài cuộc chiến. Điểm đặc biệt trong đấu pháp của họ là thế! Điều đáng chú ý, là họ giết người chuyên nghiệp, kinh nghiệm có thừa.

Họ biết người, biết mình, nên hiểu rõ bọn Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc hành chẳng phải là những tay vừa.

Do đó, họ tránh nghinh chiến đương diện, một đường kiếm phát ra, họ lui về tàng cây, họ lại vọt ra, xuất phát một đường kiếm khác, theo chiều hướng khác.

Luôn luôn họ đổi hướng, đổi vị trí, khi đối phương hoàn thủ, là họ không còn ở chỗ cũ.

Họ đánh như vậy, đối phương khó tìm cái đích để phản công, giả dĩ kiếm pháp của họ lại phối hợp với nhau chặt chẽ, một người có thể công ba địch thủ, bất cứ người nào trong bọn Hồ Thiết Hoa cũng có thể bị họ tấn công, từ nhiều mặt một lượt.

Thành ra bọn Hồ Thiết Hoa chẳng những một phải đấu với hai mà lại là một đấu ba, bốn, năm, sáu… Cuối cùng, bọn Hồ Thiết Hoa không còn đối tượng chính xác nữa, cả ba không biết được thích khách nào tấn công mình! Đúng là một trận chiến hỗn loạn, nhưng hỗn loạn cho bọn Hồ Thiết Hoa, chứ không hỗn loạn cho cánh đối phương, bởi họ sở trường về đấu pháp đó.

Có hỗn loạn mới có cơ tất thắng, họ cốt làm cho địch hoang mang, lộ nhiều sơ hở.

Chẳng những bọn thích khách gây cảnh hỗn loạn, họ lai còn dung hợp luôn chiến pháp xa luân, sáu bảy người thay nhau quần ba người, họ đánh tơi bời bọn Hồ Thiết Hoa, dù họ không thắng, bọn Hồ Thiết Hoa cũng phải điên đảo.

Quả thật, họ là những người có tài, có kinh nghiệm riêng, mỗi người đều lợi hại, họ lại biết phối hợp sở năng, tạo thành một lực lượng gần như bất khả kháng.

Nếu cuộc chiến kéo dài, bọn Hồ Thiết Hoa khó mà tránh khỏi tổn hại.

Chính đang lúc cuộc chiến sôi động nhất, quái nhân và Thanh y Ni vào cuộc.

Cả hai, mỗi người một đầu, đường giây ở giữa cuốn tới như ngư phủ kéo lưới.

Gặp địch thủ, họ đổi vị trí, vọt ngước chiều, đường giấy chéo vào nhau, siết chặt, địch thủ phải đứt làm hai.

Đấu pháp kỳ quái nhất đời.

Vũ hí cũng kỳ quái nhất đời.

Song, nếu cả hai khép chặt màng lưới, thì luôn vả bọn Hồ Thiết Hoa cũng bị xiết như bọ thích khách.

Như vậy thì làm sao?

Muốn cho bọn thích khách đều lọt vào lưới, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành phải nhảy ra khỏi vòng chiến.

Giữa vầng kiếm khí đó, cả ba vọt đi được chăng?

Đắn đo một giây, cả ba cùng lùi lại, trước khi đường giây khép thành vòng.

Trong bọn thích khách, có một người vung kiếm chém vào đường giây.

một tiếng keng vang lên, lửa bắn tung toé, thanh kiếm của hắn tuột tay bay đi.

Đường giây không hề rung chuyển.

Thích khách đó xanh mặt, toan lùi, song chậm mất rồi.

Thân hình hắn chớp lên, một tiếng soẹt tiếp theo, máu tươi bắn thành vòi, có đến hai vòi. Thân hình hắn đã bị đường giây siết đứt làm hai đoạn.

Đường giây lại được kéo thẳng như cán bút. Hai người ở hai đầu giây đã đổi vị trí.

Bọn thích khách còn lại kinh hãi phi thường.

May mà Thanh y Ni và quái nhân chỉ chọn một tên, tỉa dần. Nếu họ siết hết cùng một lượt, có lẽ một vài tên nữa bị đứt tiện luôn, bất quá một vài tên khác vọt đi là cùng.

Mà chưa chắc gì bọn Hồ Thiết Hoa đa thoát nạn đủ cả ba! Bọn thích khách không hẹn mà đồng, cùng lùi lại gấp.

Song Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành đã lùi trước, ở phía hậu chúng, chực chờ chúng! Trường kiếm chớp lên, chúng còn lại năm mạng, chúng phân nhau, mỗi tên một hướng, chạy vào mấy hàng cây… Bóng người chớp, một tên nữa đã bị đường giây siết đứt như đồng bạn. Tên này không đứng chung chỗ với năm tên kia, thấy năm đồng bạn chạy đi, hắn cũng chạy luôn, song chậm hơn, thành bị hại.

Trong mấy phút giây, bọn thích khách đã bị hao hụt ba tên.

Tiểu Phi nhận ra, trong ba lần giết địch, động tác do một mình quái nhân.

Thân pháp của y còn nhanh hơn Thanh y Ni một bậc.

Chàng cố gắng nhận diện y, song bức màn phủ kín quanh người y, chàng không thấy gì cả! Đến cả đôi chân của y cũng không lộ ra ngoài, thì làm gì chàng thấy được mặt y?

Về phần y, trong bức màn đó, hẳn là y cũng chẳng trông thấy gì.

Không trông thấy gì, sao y di động được?

Có thể là y dùng xúc giác thay mắt. Xuc giác đó, Tiểu Phi cảm thấy rất mạnh, chẳng những xuyên qua lớp màn, mà còn tạo một áp lực, bức đến Tiểu Phi.

Chàng biết rõ, loại xúc giác đó, chỉ bọn mù mới có, và có rất nhạy, rất mạnh.

Thế ra, quái nhân mù cả đôi mắt?

Kỳ quái thay, một người mù, phối hợp với một người câm và điếc.

Hai phế nhân lại tạo nên uy lực phi thường?

Tiểu Phi vừa thương hại họ, vừa khâm phục họ vô cùng! Nhưng, tại sao quái nhân mù lại không dám chường mặt cho người đời thấy?

Quái nhân có liên quan với Thanh y lão Ni?

Tại sao Thuỷ mẫu Âm Cơ lại nhốt chung hai người cùng chung một nơi?

Năm tên thích khách còn lại, không dám xuất thủ tái chiến, cứ chạy quanh quẩn theo mấy thân cây.

chạy như vậy là tránh được đường giây, bởi nếu đường giây giật, lại phải vướng những thân cây đó.

Không dám tái chiến, chúng cũng không dám bỏ chạy đi.

Bàn tay kia còn cầm ngọn roi, nếu chưa thành công mà chúng bỏ chạy, thì chúng phải tiếp nhận những gì dành cho chúng, thảm khốc không tưởng nổi! Tiểu Phi thở dài.

Chàng rời vị trí, lướt tới.

Một thích khách áo đen đang lòn dưới ánh đao của Hồ Thiết Hoa vọt đi.

Thanh y lão Ni và quái nhân từ phía sau một thân cây, xuất hiện nhanh như làn chớp, mỗi người một đầu giây, kéo thẳng đầu giây ra chận đầu hắn.

Gã thích khách hét lên một tiếng cuồng dại, vung kiếm đâm tới, đâm liều lĩnh như kẻ mù đâm loạn.

Nhưng, đôi chân quái nhân nhan quá, kiếm quang vừa loé, thân ảnh y vừa lách ra xa tầm kiếm, đồng thời quay mình xuay quanh y.

Xoay như vậy, y khép đường giây thành vòng tròn.

Trong tình thế đó, gã thích khách cầm chắc bị tiện làm đôi như những tên trước.

Nhanh như điên, Tiểu Phi chụp đường giây thốt:

-Chúng là những kẻ đáng thương, nên tha cho chúng! Thanh y lão Ni trừng mắt nhìn chàng, vừa kinh dị, vừa phẫn nộ.

Dĩ nhiên, bà không nghe được Tiểu Phi nói gì, song bà thấy chàng nắm cứng đường giây. Và bà biết là chàng ngăn trở.

Bà giận chàng can thiệp.

Gã thích khách nào cũng dùng khăn đen bao mặt, không ai thấy gương mặt gã như thế nào, thần sắc có biến đổi chăng, song qua lỗ hổng, Tiểu Phi thấy mắt gã giời lên vẻ kinh dị phi thường.

Gã không hiểu tại sao Tiểu Phi muốn cứu gã.

Tiểu Phi nhếch môi, cười nhẹ:

-Ngươi yên trí! Ta không bức ngươi phải nói gì đâu! Ta biết thà câm mà chết chứ chẳng khi nào ngươi chịu nói để được sống. Bất quá ta muốn làm một cuộc đổi chác với ngươi thôi! Gã thích khách đảo mắt nhìn ra bốn phía.

Lúc đó, Hồ Thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành cũng dừng tay.

Bốn tên thích khách kia còn di đông, song thân pháp đã chậm lại dần dần.

Bốn tên cùng nhìn Tiểu Phi.

Một lúc lâu, một tên hỏi:

đổi chác như thế nào?

Tiểu Phi buông gọn:

-Nếu các ngươi dám chạy đi, bọn ta để mặc các ngươi chạy, không cần điều kiện gì cả.

Bọn thích khách giật mình.

Cuộc đổi chác của chàng là thế! Chàng muốn cho chúng chạy đi, ngược lại, chúng khỏi thực hiện một điều kiện nào vì chàng không đòi hỏi.

Một cuộc đổi chác lạ thường! Buộc kẻ địch chạy đi trong khi kẻ địch chỉ còn cách chờ chết. Trái lại, địch không phải làm một việc gì! Cuộc đổi chác đó, dễ dàng quá, thành ra vô lý, bọn thích khách hồ nghi, chưa quyết định liền.

Tiểu Phi tiếp:

-Các ngươi cho rằng, trên đời này, làm gì có loại tiện nghi đó phải không? Thực sự thì phải xem như là một tiện nghi cho các ngươi đó! Được một tiện nghi, kể ra cũng còn hơn không? Bởi nếu ta không lầm, từ lúc đến đây, các ngươi chưa chiếm một tiện nghi nào! Chàng vỗ tay lên vai gã thích khách đó, tiếp:

-Ta đã nói như vậy rồi, các ngươi cứ yên trí mà đi.

Gã thích khách suy nghĩ một lúc, đoạn nhún chân nhảy vọt ra khỏi vòng giây đã thành hình chưa siết chặt.

Tiểu Phi lại thốt:

-Miễn là còn sống thì thôi! Còn sống là còn cơ hội, chứ đã chết rồi, thì còn mong làm được gì nữa chứ?

Chàng tựa hồ tự lẩm nhẩm với mình, song bọn thích khách còn lai nghe ra, lại định quyết tâm ý, rồi tất cả cùng chạy đi liền.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

-Lão xú Trùn! Ngươi định thí phát làm hoà thượng phải không? Cái từ bị của ngươi đó, là một thứ từ bi loạn! Từ bi mờ ám, từ bi lập dị! Cho nên ngươi mới buông tha những kẻ sát nhân! Tiểu Phi thở dài:

-Không đâu! Những người đó chẳng phải là những kẻ sát nhân tự bản chất của họ! Bất quá, họ là những công cụ giết người không hơn không kém! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Công cụ?

Tiểu Phi gật đầu:

- Do sự điều khiển của một người, họ hành động! họ không cưỡng lại được sự điều khiển đó! Ngươi giết số này, thì số khác thay thế ngay! Trừ ra ngươi huỷ diệt bộ phận điều khiển! Đừng mong giết hết số này mà rồi tưởng rằng chẳng còn số khác nối tiếp! Chính cái "bàn tay" đó là bộ phận điều khiển! Hồ Thiết Hoa vuốt chóp mũi một lúc, đoạn trầm giọng:

-Buông tha chúng, đâu có phải là một cuộc đầu tư?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Sao lại không phải? Chính ta đang đầu tư đó! Buông than họ, là ta thả một nhợ câu dài. Ta câu con cá lớn! Hồ Thiết Hoa sáng mắt:

-Ta hiểu rồi! Ngươi tha chúng chạy đi, chúng sẽ đưa đường ngươi đi tìm "bàn tay" đó! Nhưng ta hỏi ngươi, nhợ câu của ngươi ở đâu?

Tiểu Phi hừ một tiếng:

-Ngươi có chiếc mũi thính hơn mũi chó, vậy mà không đánh hơi được à?

Hồ Thiết Hoa nhắm mắt lại, hít mấy hơi dài không khí, trong gió thoảng đưa về, có mùi uất kim hương.

Uất kim hương, là loại hương của Tiểu Phi thường dùng.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Thì ra Lão xú Trùn đã rải uất kim hương lên mình gã thích khách đó lúc vỗ tay lên vai gã.

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Bây giờ, ngươi cứ vận dụng cái mũi chó của ngươi, tìm đến con cá lớn! Chàng vừa buông dứt tiếng cuối, bỗng đường giây sắt khua lên.

Quái nhân và Thanh y Ni vút mình ra ngoài.

Tiểu Phi không ngăn trở họ, trái lại chàng có vẻ khoan khoái vô cùng.

Nhìn Hồ Thiết Hoa, chàng bảo:

-Ngươi và Hoàng lão tiên sanh, cùng Đái lão tiền bối lưu lại đây, chiếu cố các người kia, để ta… Hồ Thiết Hoa lắc đầu kêu lên:

-Không được, lần này ta phải theo ngươi, nhất định là như vậy rồi, ta không thể ở lại! Tiểu Phi chỉ còn có cách là day qua Hoàng lỗ Trực và Đái độc Hành vòng tay vái cả hai rồi chỉ vào Bồ đề Am thốt:

-Mọi sự việc trong đó, xin nhờ hai vị tiền bối lo liệu hộ tại hạ, còn Dung nhi, nếu nàng trở lại… Đái độc Hành gật đầu:

-Lão đệ yên trí, nếu Dung cô nương trở lại, lão phu sẽ tỏ cho nàng biết.

Tiểu Phi đi rồi, lão nhếch nụ cười khổ, gọi Hoang lỗ Trực, thở dài thốt:

-Thế là hai lão già này cứa hưởng nhàn mãi! Hoàng lỗ Trực cũng thở dài:

-Phải! Mang một gánh nặng đã khổ lắm rồi, huống chi hắn mang đến ba gánh nặng?

Đái độc Hành trầm giọng:

-Việc làm của hắn, là một hình phạt khổ sai đối với chúng ta, nhưng với hắn lại là một thích thú! Lúc Tiểu Phi gửi gắm mọi sự tại Bồ đề Am cho Hoàng lỗ Trực và Đái độc Hành, thì Hồ Thiết Hoa đã vọt đi rồi! Tiểu Phi chạy đi, không lâu lắm bắt kịp y.

Quái nhân và Thanh y Ni thì chạy phía trước, cách không xa lắm.

Chừng như Hồ Thiết Hoa có vẻ hoang mang.

Tiểu Phi lướt tới, y vội thốt:

-Xem ra, chúng tra cần phải nuôi chó mới được! Tiểu Phi lấy làm lạ:

-Tại sao lại phải nuôi chó?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Nếu chúng ta có nuôi chó, mang theo một con trong lúc này, thì chắc chắn là không lạc hướng! Tiểu Phi nhìn ra phía trước thốt:

-Hai người đó không đuổi theo chúng sai hướng đâu! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Lấy gì làm chắc? Ta không còn nghe mùi Uất kim Hương nữa, họ chưa từng quen mùi đó, có thể… Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu vậy, chiếc mũi của ngươi mất thính rồi! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

-Mũi của ta mất thính? Không hơn mũi chó, thì ít nhất cũng bằng, khi nào lại kém chó?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Ta cũng nhận thấy như thế, có điều chiếc mũi của ngươi hôm nay mang tật bất ngờ hay sao đó, nên ngươi đánh hơi kém quá! Hồ Thiết Hoa cau mày:

-Nếu mũi ta kém, thì mũi của hai người kia làm gì đánh hơi được?

Tiểu Phi không đáp, chỉ hỏi lại:

-Mắt và tai của ta, có phải là đặc biệt minh mẫn hơn người chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Cái đó, ta biết rồi! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Mà ngươi biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

-Tại cầm tinh của ngươi là con thỏ! Tiểu Phi xì một hơi dài:

đừng nói nhảm, chỉ vì ta có chiếc mũi vô dụng, bắt buộc ta phải khai thác những giác quan khác! mà cũng do hảo ý của lão thiên, sanh cho ta tai và mắt linh mẫn, để bù trừ cái kém của chiếc mũi! Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

-Cái ý tứ của ngươi, có phải cho rằng hai người kia kém tai kém mắt nên phải thính mũi?

Tiểu Phi thở dài:

-Ta nhận thấy, ngươi càng ngày càng thông minh! Hiểu được cái đạo lý đó, không phải là việc dễ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt mỉm cười:

-Thì cũng do hảo ý của lão thiên! khi nào mắt và mũi của ta hết linh mẫn, óc của ta lại sáng suốt! Nếu óc của ta kém, lão thiên sẽ đền bù bằng một cách khác! Tiểu Phi mỉa mai:

-Ta chưa thấy sự đền bù đó! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

-Nếu ngươi thấy được, thì hỏng hết mọi việc của ta rồi! Tiểu Phi trầm giọng:

-Khoan tự đắc sớm! Theo ta thấy thì trong việc nầy, ngươi… Bỗng chàng biến sắc mặt.

nơi khu rừng phía trước mặt, có tiếng rú thảm vọng lại.

Lắng nghe kỹ, Tiểu Phi nhận ra âm thinh của năm tên thích khách.

Tiếng rú thảm do cả bọn phát ra, song không đồng thời, có tiếng trước tiếng sau, cách nhau không lâu lắm.

Tuy nhiên từ xa nghe như rập nhau một lượt.

Tiếng rú lại rất ngắn, chứng tỏ họ vừa rú lên là đứt hơi liền.

Lúc đó, quái nhân và Thanh y Ni đã vào khu rừng rồi.

Họ vào đến nơi, là năm tên thích khách đã thành năm xác chết, năm xác nằm ngổn ngang, máu từ trong yết hầu vọt ra có vòi.

Một người vừa ốm vừa cao, vận y phục đen, đang cúi mình nhìn từng vòi máu từ yết hầu chúng xịt ra.

ánh mắt của người đó ngời niềm đắc ý.

Y nhìn những vòi máu, như hoa. sỹ nhìn bức hoa. mà y vừa chấm xong nét bút cuối cùng, rất hài lòng về tác phẩm của mình! Chiếc áo của y quá dài, dài phết đất, mặt đeo một chiếc nạ bằng gỗ đàn hương.

Chiếc nạ có khoét hai lỗ, để lộ rõ đôi mắt của y.

Đôi mắt đục như mắt người chết, đôi mắt đó lại bắn tinh quang, thế mới kỳ!

98. Chương 98: Biết Người Biết Ta

Nạ làm bằng cây là một việc khó, làm giống mặt người, lại khó hơn.

Miệng, mũi, tai, mắt giống như sống, miệng lại điểm một nụ cười, đặc biệt hơn, là mặt có những sợi lông như mặt thật! Điều đáng sợ nơi chiếc nạ, là màu sắc.

Màu, gốc là đỏ, trong cái đỏ có tím, trong cái tím có xanh.

Giữa những màu lẫn lộn đó, có đôi mắt đục song lại có tinh quang! Thoáng nhìn qua cũng phát sợ rồi, càng nhìn lại càng sợ hơn! Y cầm một thanh kiếm vừa dài, vừa nhỏ bằng.

Mũi kiếm còn vấy máu hồng?

Năm gã thích khách, nào phải hèn kém gì? Hồ thiết Hoa, Hoàng lỗ Trực, Đái độc Hành hiệp sức lại còn không đánh thắng chúng nổi, thế mà người này, chỉ trong thoáng mắt lại hạ sát trọn cả năm tên! Như thế, đủ biết kiếm pháp của y quả là cao minh bậc nhất trên đời! Thanh y Ni chớp mắt ngời lửa giận, bà cùng quái nhân lập tức khép hai đầu giây, vọt ngược chiều, tạo thành vòng tròn quanh người đó.

Vòng tròn khép lại rất nhanh.

Người áo đen tựa hồ không phát giác ra có người tấn công một cách kỳ lạ như vậy.

Y tiếp tục nhìn năm xác chết, mắt không buồn nhìn đường giây.

Vòng tròn của đường giây khép đến ngực y rồi.

Bây giờ, nếu quái nhân và Thanh y Ni nhít một bước, đường giây xiết lại độ tấc, là y bị tiện đứt làm đôi liền.

Và cái gì phải đến đã đến.

Quái nhân và Thnah y Ni nhít bước.

Đúng ra chỉ có một mình quái nhân nhít bước thôi, còn Thanh y Ni bất quá xoay mình cho thuận chiều như tiến tới.

Nhưng quái nhân vừa dợm, thanh kiếm trong tay người áo đen chớp lên, y vẫn đứng trong vòng giây sắt.

Thanh kiếm chớp, thay vì rít gió kêu vù, lại kêy nên một tiếng soạt.

Thì ra kiếm mỏng, dài, nhỏ bằng, lại đâm thẳng, không chặt vào đường giây, chỉ đâm vào bức màn mà quái nhân dùng bao phủ bên ngoài che kín thân thể… Một tiếng rú tiếp theo, người trong màn ngã xuống, chiếc màn đùn đống, đầy bên ngoài lù lù.

Máu vướng màn không bắn ra được, thấm nhanh, màn ướt như nhúng nước.

Bất cứ ai cũng chặt kiếm xuống đường giây, song người áo đen không làm thế, có lẽ y biết đường giây rất rắn chắc, không một thanh đao kiếm nào chặt đứt.

Cho nên, y đâm người, người chết là vòng giây không xiết lại được.

Muốn làm động tác đó cho có hiệu quả, điều tối trọng là thủ pháp phải nhanh, phải chuẩn.

Mới xem, ai cũng tưởng người áo đen liều song y không liều, y ung dung quá, bình tĩnh quá, chứng tỏ y tự tin vô cùng.

Mới xem, tưởng chừng như chẳng phải kiếm đâm mà chình người trong màn tự hiến lao tới.

Sở dĩ người xem có cảm tưởng như đó, là vì người áo đen tính toán rất đúng.

Quái nhân vọt tới, hoặc chậm, hoặc nhanhm thì thanh kiếm trượt đích ngay.

Kiếm đưa ra, hoặc chậm, hoặc nhanh, mũi kiếm trượt đích ngay.

Nếu kiếm trượt đích, người áo đen phải bị đường giây xiết đứt làm hai lập tức.

Thời gian tính toán chỉ là một giây thôi, đủ chi người áo đen chuyển nguy thành an, khỏi bại, thủ thắng.

Tuy nhiên, cũng phải nhìn nhận là tâm lý của y cũng một phần nào kết quả đó.

Bởi, quái nhân và Thanh y Ni cầm chắc cái thắng trong tay, cái thắng đến với họ nhanh hơn một thoáng mắt, tự nhiên họ lơi là cảnh giác.

Trong trường hợp đó, bất cứ ai cũng đắc ý, và dù muốn dù không cũng kém phòng bị.

Nhờ thế, người áo đen thành công là cái chắc.

Quái nhân bị bức màn che khuất, lại mù, làm sao thấy được gì mà tránh?

Còn Thanh y Ni cũng chuyển ý xoay người cho thuận thế, nên không thấy kịp đối phương nhít kiếm.

Làm sao lão ni tiếp cứu kịp thời?

Đến lúc quái nhân ngã xuống, Thanh y Ni mới phát giác ra, song đã muộn rồi, chẳng còn cứu vãn gì được.

Bà biến đổi thần sắc trông đáng sợ.

Như cuồng loạn, bà nhào tới chiếc màn đã rũ xuống thành đống che phủ xác quái nhân.

Bà như quên mất thanh trường kiếm kia, cách bà không hơn thước, có thể đâm vào người bà bất cứ lúc nào.

Nếu bà có đề phòng, không chắc gì bà tránh kịp, hà huống lúc này bà chẳng nhìn gì ngoài bức bàn đã rũ xuống đất?

Người áo đen nhìn bà, ánh mắt của y lộ vẻ khinh miệt rõ rệt.

Y lạnh lùng thốt:

-Các ngươi nặng tình với nhau như vậy, tốt hơn nên tìm nơi u tịch thoa? thích yêu nhau, học võ làm chi mà vướng phải ân oán giang hồ mà tình không trọn ven hưởng thọ? Yêu nhau như vậy, một chết rồi, một chắc khó sống cô đơn! Ta cũng làm phúc đưa đường các ngươi chung hội nhua nơi âm giới! Đã điếc, Thanh y Ni có nghe gì. Dù tai còn nguyên vẹn bà cũng không nghe.

Tâm thần đâu còn để mà nghe?

Bàn tay người áo đen máy động.

Bỗng có tiếng hét to:

- Dừng tay! Người áo đen dừng tay ngay.

Y không quay đầu lại, điềm nhiên hỏi:

-Lưu hương Soái phải không?

Tiểu Phi không vọt đến.

Chàng biết rõ, có vọt đến cũng chẳng làm gì kịp, vì thủ pháp của người áo đen nhanh quá. Chàng không cứu nổi Thanh y Ni mà chính chàng cũng thọ hại.

Cho nên, chàng đứng tại chỗ hét lên mấy câu.

Quả nhiên may thật! Người áo đen ngừng tay liền.

Khoảng cách giữa song phương hơn trượng, chàng nhìn chăm chăm thanh trường kiếm trong tay y trầm giọng đáp:

-Chính Lưu hương đây! Người áo đen cười khan:

-Tốt! Tốt! Tại hạ biết thế nào cũng có ngày chúng ta gặp nhau.

Tiểu Phi không đáp theo cái ý đó, lại hỏi:

-Các hạ là bàn tay độc?

Người áo đen giật mình:

-Bàn tay độc?

Chợt tỉnh ngộ cười lớn:

-Phải! Tại hạ là "bàn tay độc" đây! Bao nhiêu quyền sanh sát trên thế gian nầy đều ở trong bàn tay đó! Hồ thiết Hoa bực tức chen vào:

-Nhưng, hiện tại những quyền sanh sát đó, đã chuyển sang bàn tay bọn tại hạ! Người áo đen cười mỉa:

-Ạ?

Một tiếng ạ gọn lỏn, thừa nói lên sự khinh miệt của y với Hồ thiết Hoa! Hồ thiết Hoa nổi giận:

-Các hạ không tin là bọn tại hạ có thể sát hại các hạ?

Người áo đen nhìn y từ đầu xuống chân, đoạn hỏi:

-Hai vị thôi?

Hồ thiết Hoa trầm giọng:

-Các hạ cho ít?

Người áo đen hỏi lại:

-Một đánh một hay hai đánh một?

Hồ thiết Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Phi đáp:

đối với một người hung ác như các hạ, thì cần chi phải tôn trọng quy củ giang hồ? Giữ đạo nghĩa với các hạ, là chuốc lấy tai hại trước khi giao thủ! Người áo đen thở dài:

-Rất tiếc! Rất tiếc!… Hồ thiết Hoa trừng mắt:

-Rất tiếc? Tiếc gì?… Người áo đen lại thở dài:

-Nếu là lúc nào khác, hai vị phải trai giới ba hôm, bồi bổ sức lực, tịnh dưỡng tinh thần, lấy lại phong độ hùng cường, rồi lại phải chọn vũ khí thích hợp. Chuẩn bị được như vậy xong, hai vị mới có thể duy trì được với tại hạ năm trăm chiêu! Chứ bây giờ thì… Hồ thiết Hoa hét:

-Bây giờ thì sao?

Người áo đen tiếp:

-Bây giờ, đôi mắt hai vị mất thần, chân các vị không vững, rõ ràng là khí lực tiêu hao quá nửa phần. Lại thiếu ngủ, lại thiếu ăn! Mười thành công lực, bất quá còn lại độ bốn phần. Với tình trạng đó mà nói là giao thủ, lại hy vọng thắng cuộc! Thiết tưởng các vị đang nằm mộng! Y lắc đầu, thở dài rồi tiếp luôn:

-Giao đấu với tình trạng đó, các vị đúng là bất trí! Hồ thiết Hoa trừng mắt nhìn y, đột nhiên cười lớn:

-Các hạ định doa. khiếp nhau à? Các hạ cho rằng bọn tại hạ sợ?

Người áo đen điềm nhiên:

-Hai vị tuy không sợ, song tại hạ thất vọng! Hồ thiết Hoa trố mắt:

-Thất vọng?

Người áo đen ngưng ánh mắt nơi thanh trường kiếm trên tay, từ từ tiếp:

-Mười năm trước, trong chuyến viễn du đến vùng Quan ngoại, tại hạ gặp một vị kiếm khách vô danh, bên cạnh Thiên trì Trừng bạch Sơn. Tại hạ cùng y đấu kiếm suốt hai ngày đêm… Đôi mắt của y bừng lên niềm cao hứng có lẫn lộn phần nào luyến tiếc, tâm tư vọng về dĩ vãng, một lúc lâu, y tiếp:

-Một cuộc chiến thích thú vô cùng, suốt đời tại hạ chẳng bao giờ quên! Rất tiếc, thời gian qua, qua mãi trong mười năm nay, tại hạ không gặp một kiếm thủ ào gây cho tại hạ một cái hứng nhỏ! Tại hạ nghĩ, có lẽ rồi thanh kiếm nầy đến phải vất bỏ đi thôi! Hồ thiết Hoa cười lạnh:

-Như vậy, các hạ là tay kiếm vô địch trong thiên hạ rồi! Người áo đen không buồn chú ý đến sự mỉa mai của Hồ thiết Hoa cứ tiếp:

đã là kiếm sĩ, nhưng không đối thủ, thì tâm tình tịch mịch làm sao! Cũng như người nhạc sĩ dạo đàn giữa sa mạc! Cái tịch mịch đó, các vị không thể tưởng tượng nó khó chịu như thế nào! Bỗng, y nhìn thẳng vào mặt Tiểu Phi tiếp luôn:

-Mãi đến lúc tại hạ nghe giang hồ đồn đại về các hạ… Tiểu Phi mỉm cười:

-Có lẽ các hạ cho tại hạ là đối thủ?

Người áo đen tiếp:

-Lời truyền thuyết về các hạ rất nhiều, tại hạ nghe khách giang hồ thường đề cập đến các hạ lúc tửu hậu trà dư, qua câu chuyện đàm luận về cổ kim hào kiệt.

Thoạt đầu, tại hạ nghĩ, lời truyền thuyết không đáng tin lắm, bất quá, người ta thêm thắt ít sự việc cho li kỳ, rồi vô tình họ đưa các hạ vào thần thoại. Nhưng… Y dừng lại một chút, nghiêm giọng tiếp:

-Giờ đây, gặp các hạ rồi, tại hạ nhận ra, trời sanh các hạ là để các hạ học võ! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Các hạ quá khen! Người áo đen cứ tiếp:

-Nhìn thoáng qua các hạ, tại hạ thấy ngay các hạ thông minh mẫn tuệ, khí định thần nhân, gồm nhiều đặc điểm tạo thành một nhân vật phi thường. Được giao đấu với các hạ, kể ra cũng là một cái thú. Song rất tiếc hiện tại… Tiểu Phi điềm nhiên:

-Hiện tại thì sao?

Người áo đen thở dài:

-Trong tình huống này, nếu một mình các hạ thì các hạ có thể tiếp được vài trăm chiêu của tại hạ. Chứ các hạ kèm hắn theo bên cạnh, chỉ trong vòng trăm chiêu thôi, tại hạ đánh bại cả hai. Chính hắn làm liên luỵ đến các hạ! Hồ thiết Hoa đỏ mặt hét lớn:

-Một mình tại hạ, cũng thừa sức đánh bại các hạ! Người áo đen lạnh lùng:

đừng nói phiếm các hạ Ơi! Luận về vũ công có thể cho rằng các hạ là bậc nhất trong giang hồ, nhưng hiện tại cả hai suy giảm thể lực và tinh thần nghiêm trọng, điều đó quá rõ rệt, không còn chối cãi được. Lúc giao đấu, chẳng những không ai hỗ trợ được ai, trái lại phải lo lắng cho nhau, thành ra phân tâm, mà phân tâm là sự tối kỵ, bị phân tâm là sớm muộn gì mọi sự cũng bất lợi. Có thể mất mạng đó! Hồ thiết Hoa cười lớn:

-Vô luận các hạ nói thế nào, hôm nay nhất định phải có cuộc chiến, và hai đánh một! Các hạ nói đến rụng lưỡi, bọn này không để cho mắc mưu đâu! Người áo đen tặt lưỡi mãi, tỏ vẻ tiếc rẻ.

Sau cùng, y thở dài thốt:

-Ngàn vàng dễ kiếm, tướng giỏi khó tìm! Y kêu lên:

-Lưu hương! Lưu hương! Tại hạ giết các hạ trong tình huống này, thực là oan uổng cho các hạ quá chừng? Tiếc thay? Tiếc thay?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Nói như thế là các hạ không thể không giết tại hạ?

Người áo đen thở ra:

-Tiếp được một trăm năm mươi chiêu, sẽ được buông tha! Câu nói đó, dĩ nhiên là Hồ thiết Hoa không tiêu hoá nổi rồi, y bực, song y muốn cười thật lớn, cho vỡ cả vũ trụ nầy, nếu không cười, y phải vỡ ngực mất! Bình sanh, y chưa hề gặp một tay cuồng ngạo đến mức độ đó.

Cũng có người nói lên câu đó với y, song bất quá mỉa mai, thách thức chứ đối tượng quả quyết như vậy, rõ là tự tin một cách ngông cuồng, như kẻ điên tự húc đầu vào núi, núi sẽ tan ra! Và liền sau đó, y không còn bực nữa.

Trái lại, y đâm lo, bởi ánh kiếm của người áo đen chớp lên, y nghe lạnh khắp cơ thể liền.

Và sát khí bốc bừng, và sát khí kết tinh thành muôn ngàn ánh sao, làm hoa cả mắt y.

Mồ hôi lạnh đã rịn nơi chân lông, thoáng mắt, y nghe như mình đẫm nước.

Kiếm khí của Soái nhất Phàm cũng mạnh, song không gieo rợn nơi y như thế.

Bởi, kiếm khí Soái bất Phàm, bất quá vờn nhẹ cơ thể y, chứ không châm chích như ngàn hạt cát sác bén bắn vào người, mỗi hạt cát có thể giết người.

Sát khí của Soái bất Phàm là tử khí! Sát khí của người áo đen, là sanh khí, bởi khí là kiếm, kiếm là khí, kiếm gây thương tổn, khí cũng gây thương tổn cho đối phương như thường! Khí hỗ trợ cho kiếm linh hoạt, kiếm tương tế khí sanh uy mạnh hơn! Thoạt tiên, kiếm khí bức đôi mắt Hồ thiết Hoa, rồi bức đến tai đến mũi, dồn áp lực nơi miệng, toàn thân, làm cho y không nói được, cử động được! Trong phút chốc, y bị kiếm khí bao trùm, thành bất động.

Người áo đen chưa xuất chiêu, chỉ cử kiếm lên thôi, Hồ thiết Hoa đã thấy mình kém thế rồi! Giả như đối phương xuất chiêu liền, thì y làm sao phản ứng kịp?

Kiếm vừa cử lên, người áo đen lại hạ kiếm, chỉ xuống đất.

Cầm kiếm như vậy là không tấn công, mà cũng không phòng thủ.

Từ đầu đến chân, nơi nào cũng trống trải. Một người không biết vũ công, cũng đánh trúng dễ dàng. Người áo đen quả thật khinh địch! Không! Lối thủ đó rất kỳ diệu, bởi đối phương để lộ nhiều sơ hở quá, Hồ thiết Hoa khó chọn một nơi công vào.

Không dám công, bởi Hồ thiết Hoa chưa biết kiếm của đối phương sẽ biến hoá như thế nào?

Bỗng, Tiểu Phi thở dài, buông nhẹ:

-Rất tiếc! Rất tiếc! Người áo đen lạnh lùng nhìn chàng không nói gì.

Tiểu Phi lại cười tiếp:

-Các hạ làm cho tại hạ thất vọng vô cùng! Người áo đen không còn giữ được bình tĩnh nữa:

-Thất vọng?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Tại hạ đinh ninh rằng kiếm pháp của các hạ phải cao minh huyền diệu lắm! Bây giờ, trông vào tư thế của các hạ, tại hạ phải thất vọng! Tư thế chi mà lộ quá nhiều sơ hở? Trước một tư thế đó, bất cứ ai cũng thấy rõ là mình nắm chắc cái cơ tất thắng! Thắng một đối phương còn kém quá, thật không vinh chút nào! Người áo đen hừ một tiếng:

-Thắng, bao giờ cũng có lợi hơn bại, cần gì phải có vinh? Các hạ cho rằng tại hạ lộ nhiều sơ hở để công kích, thì cứ vào! Cứ xuất thủ! Tiểu Phi lắc đầu luôn:

-Tại hạ bất nhẫn lắm đó, các hạ Ơi! Chắc chắn là không thể xuất thủ rồi! Người áo đen cười lạnh:

-Có lẽ các hạ thấy cái tư thế của tại hạ có quá nhiều sơ hở, nên hoang mang, chẳng biết phải xuất thủ như thế nào?

Rồi y tiếp luôn:

-Nếu một đấu một, các hạ có thể bằng vào thuật khinh công, thực nghiệm một chiêu, để biết được cái lối sử dụng kiếm của tại hạ. Song, hai đấu một, các hạ không thể không cố kỵ cho đồng bạn, các hạ thoát được rồi, mà đồng bạn chậm chân hơn thì khổ! Phải biết, các hạ không đắc thủm thanh trường kiếm này sẽ thọc vào yết hầu của y, đó là cái chắc! Đương nhiên Tiểu Phi biết rõ cái đạo lý đó.

Chẳng qua, chàng thấy thần sắc của Hồ thiết Hoa thất thường quá, nên bắt buộc phải nói thế, để trấn định y mà thôi.

Phàm con người gặp cảnh khẩn trương, lắm lúc nhờ kéo dài câu chuyện mà tâm hồn lắng dịu lại, khi bình tịnh như thường thì tinh thần chiến đấu vững, có như vậy mới mong nắm cái cơ tất thắng.

Người áo đen chớp ánh mắt sáng lạnh, điểm nhẹ một nụ cười tiếp nối:

-Cái tâm ý của các hạ, tại hạ đã hiểu rồi! Chẳng qua các hạ lo ngại cho đồng bạn thôi! Nếu là lúc bình thường, y không đến nỗi tán loạn tâm tư như vậy! Trong phút giây nầy, y không giữ được bình tĩnh, là vì ảnh hưởng của cái tao ngộ vừa qua, do đó, kiếm khí của tại hạ dễ len lỏi vào cơ thể y, thành thử vốn đã bất định sẵn, y lại bị dao động mạnh hơn, cho nên y đứng đó, mà có khác nào y đã chết rồi?

Hồ thiết Hoa trợn trừng đôi mắt, một đôi mắt thất thần, đồng thời y cảm thấy lạnh người hơn, bởi mồ hôi đổ ra từng giọt lớn, từ đâu rơi xuống áo, đồm độp, đồm độp.

Thanh đao trong tay y nặng quá, nặng như vật ngàn cân.

Dù y có vận dụng toàn lực, lực bất tòng tâm, không làm sao y cất mũi đao lên cao nổi.

Tại sao thế?

Y từng giao đấu trăm trận, y từng tại thành tích qua nhiều cơn ác chiến, sao bây giờ y nhu nhược như thế?

Tiểu Phi không đến nỗi khiếp đảm như y, song chàng có cảm tưởng là mình đối diện với một ác quỷ, một hung thần chứ chẳng phải là người.

Thanh trường kiếm của người áo đen toa? ra một thứ sát khí mà bình sanh chàng chưa từng gặp! Một thứ sát khí ma quái! Sát khí, kiếm, người như hỗn hợp lại thành một khối, cái khối đó càng phút càng lớn ra, càng tăng gia áp lực.

Cái khối đó, có thể xuyên thủng núi mà đi ra, không cần vòng quanh.

Cái khối đó, lại kiên cố quá, đừng mong dùng một phương pháp gì phá vỡ?

Tiểu Phi thầm kêu khổ.

Chàng biết mình đã gặp một tay kiếm ma, và chính mình tìm, chứ chẳng phải đối phương tìm?

Tìm một tay kiếm ma để đấu kiếm, là tìm một cái chết! Bất trí! Bởi quá khinh thường, bởi không ước lượng được kiếm thuật siêu việt mà con người tập luyện suất đời cũng không đạt đến giới hạn đó! Bất hanh! Bởi chàng tự tìm cái bại, bởi chàng quá tự tin mà thành lao đầu vào tử địa! Trước kia, qua nhiều lần nguy, chàng cho là đời chàng toàn hạnh ngộ.

Nguy đến với chàng, chàng giải từ được.

Bây giờ chàng đi tìm nguy, tìm để mình thấy roc là mình vô lực giải trừ! Phúc hạnh giã từ chàng rồi! Thực ra, nếu là lúc thường, chàng không đến nỗi thầm kêu khổ.

Con người trải qua đói khát, lao nhọc quá độ cơ thể chiu ảnh hưởng nặng của thiếu thốn, tự nhiên nghĩ lực phải kém giảm, dễ bị uy hiếp.

Hiện tại, chàng còn điểm chân khí nào, sau cơn ác đấu với Thuỷ mẫu âm Cơ?

Đã vậy, chàng còn gặp một kình địch, cỡ Âm cơ trở lên! Làm sao chàng không bị vầng sát khí đó uy hiếp?

Đôi mắt trắng đục của người áo đen, đột bắn ra hai đạo thanh quang, chiếu sáng rực.

Hai đạo tinh quang xanh rờn đó, như hai ngọn lửa, Tiểu Phi có là bằng sắt, sắt cũng phải bị nung mềm, thành chất lỏng.

Chàng hy vọng Thanh y Ni vùng dậy, để cùng chàng, một trước, một sau hiệp công.

Có như thế, may ra còn xoay chiều cục diện được.

Nhưng, Thanh y Ni lúc đó, rũ người bên đống màn phủ ngoài quái nhân. Bà còn sống đó, song bà chỉ là một cái xác bất động! Huống chi chàng không làm sao cho bà chú ý, bởi bà vừa câm, vừa điếc, đôi mắt tuy còn, song đôi mắt bắn theo một cóng người bên kia thế giới.

Bỗng, mũi trường kiếm cất lên, rồi vẽ thành một vòng tròn trong không gian.

Đồng thời người áo đen lạnh lùng thốt:

-Tại hạ không ngờ cái chân giá trị của các vị quá thấp, dưới xa cái mức tại hạ tưởng tượng! Xem ra, với cia nhít tay, tại hạ có thể dồn các vị vào tử địa! Tiểu Phi ngưng ánh mắt trên thanh kiếm nơi tay y, chuẩn bị phi thân tung bổng mình lên.

Người áo đen khoa tiếp một vòng kiếm, tạo một bức màn kiếm ảnh, ngăn chặn lối phi thân của chàng.

Kiếm rít gió, vù vù, lạnh rợn.

Dù Tiểu Phi có phương pháp phá thế kiếm đó song chàng không còn chân lực thực hiện phương pháp! Vừa lúc đó, có ai đó quát to:

- Dừng lại! Tiếp theo tiếng quát, tiếng gió kiếm đang vang vù vù, bỗng ngưng bặt.

Trường kiếm của người áo đen dừng, mũi kiếm chỉ thẳng vào khoảng giữa đôi mày Tiểu Phi.

Người áo đen lạnh lùng thốt:

-Tại sao tại ha dừng tay? Bất quá tại hạ muốn biết người nào đó dám quát tháo như vậy, là ai, chứ chẳng phải tại hạ ngán sợ. Các hạ nên hiểu, nhát kiếm này còn nguyên tư thế, và nó có thể sát hạ các hạ trong bất cứ phút giây nào! Tiểu Phi tợ hồ không nghe nói gì.

Chàng nhìn sững người mới đến, người đó đứng sau lưng y, cách không xa lắm.

Người đó cất tiếng:

-Ngươi không thể nào trông thấy ta được đâu! Bởi nếu ngươi nhút nhít, ta sẽ lấy mạng sống của ngươi ngay.

Giọng nói trong trẻo, nghe rất êm tai, song hàm chứa một sát cơ khiến đối phương thấy êm tai cũng phải rợn người.

Không ai tin rằng người có giọng nói đó có thể giết người được, bởi giọng nói rất dịu, rất nhẹ.

Tuy nhiên, cái ý chí cương quyết được biểu hiện quá rõ qua âm thinh, chính cái thản nhiên của âm thinh chứng minh điều đó.

Dĩ nhiên một nữ nhân vừa phát thoại.

Người áo đen trừng mắt nhìn Tiểu Phi, Tiểu Phi lại lộ vẻ vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ.

Chàng cười hì hì, thốt:

-Các hạ nên tin cô nương đó nói thật! Tại hạ bảo chứng là nàng không hề nói đùa đâu! Người áo đen cười lạnh:

-Giả như tại hạ không tin?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Nếu các hạ thấy nàng cầm vật gì nơi tay, hẳn phải tin ngay! Ánh mắt đang sáng ngời, vụt biến thành trắng đục, người áo đen gằn từng tiếng:

-Vô luận là nàng cầm vật gì nơi tay, tại hạ vẫn có thể sát hại các hạ bất cứ phút giây nào.

Tiểu Phi khích:

-Nhưng tại sao các hạ không nhìn thử xem, xem cho biết là vật gì trong tay nàng?

Hiện tại, chân khí của người áo đen dồn tụ nơi thanh kiếm, nếu y quay đầu về phía hậu, chân khí phân tán ngay, và chiêu kiếm cầm như vô hiệu.

Tiểu Phi sẽ nhân cơ hội đó, tấn công liền.

Ngờ đâu, người áo đen biết rõ mưu định của chàng, lạnh lùng thốt:

-Các hạ mong tại hạ quay đầu, là nuôi mộng đó! Chẳng phải là một giấc mộng mà là một sự thực! Tiểu Phi mỉa mai:

-Các hạ nghe nàng doa. như vậy, nên không dám quay đầu phải không?

Người áo đen bĩu môi:

-Hiện tại kiếm khí bao bọc quanh các hạ, chả khác nào mảng lưới phủ trùm con cá, hay một cái chum nhốt con rùa. Nếu tại hạ không quay đầu, thì vĩnh viễn các hạ không còn sanh lộ! Dù cho nàng thủ sẵn hai mươi bảy mũi Bạo vũ Lê hoa Đinh, dù tất cả mũi đinh bắn vào mình tại hạ, nhát kiếm này vẫn sát hại được các hạ như thường.

Tiểu Phi mỉm cười:

-Thì ra, các hạ đã đoán được là nàng cầm vật gì nơi tay rồi! Người áo đen lại hừ một tiếng:

-Nếu không nắm Bạo vũ Lê hoa Đinh trong tay, khi nào nàng dám to tiếng hăm doa. tại hạ?

Tiểu Phi vụt cười lớn:

-Lầm! Cát hạ lầm to! Nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả? Bất quá, nàng chẳng cầm vật gì nơi tay cả, nếu các hạ mắc mưu nàng thì thật là oan uổng! Người áo đen giật mình:

-Có vật hay không vật nơi tay nàng, tại hạ không cần quay lại xem, cũng biết được! Tiểu Phi ạ lên một tiếng:

-Các hạ có một con mắt phía sau lưng?

Người áo đen cao giọng:

-Tại hạ cứ đâm mũi kiếm tới, là biết ngay nàng tay không hay cầm vật gì! Tiểu Phi cười nhẹ:

-Giả như nàng có cầm Bạo vũ Lê hoa Đinh thật, các hạ dù đâm kiếm tới cũng bằng thừa. Bởi đồng thời các hạ xuất thủ, Lê hoa Đinh cũng bay ra cắm phập vào người các hạ. Các hạ có thoát chết đâu?

Người áo đen lạnh lùng:

-Cùng chết với Lưu hương là một vinh hạnh đó, chẳng khác nào bỏ vốn đi buôn, gặp mối, được lời to! Tiểu Phi mỉm cười:

-Tuy nhiên, các hạ nên biết, kiếm nhanh cũng không nhanh bằng Lê hoa Đinh! Kiếm chưa chạm mình tại hạ, là Lê hoa Đinh đã chạm lưng các hạ rồi! Trước khi được lời, các hạ đã mất vốn! Nếu các hạ cầm chắc phát tài thì cứ xuất thủ! Người áo đen lại giật mình:

-Nếu tại hạ không xuất thủ?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thì nàng cũng không bắn Bạo vũ Lê hoa Đinh ra! Giả như các hạ muốn chạy đi, thì cứ tuỳ tiện, không ai ngăn trở các hạ đâu! Người áo đen chớp mắt:

-Làm sao biết được nàng… Tiểu Phi chận lời:

-Các hạ cứ chạy đi! Tại hạ bảo chứng là nàng không xuất thủ! Người áo đen hừ lạnh:

-Bảo chứng? Bảo chứng như thế nào? Làm sao tin được các hạ?

Tiểu Phi thở dài:

-Các hạ không tin, thì cứ xuất thủ! Các hạ không xuất thủ, thì phải tin! Chỉ có hai cách đó thôi, ngoài ra chẳng còn làm sao hơn! Người áo đen vụt cười lớn:

-Nếu không tin Lưu hương Soái, thì trên thế gian nầy, tại hạ còn tin ay được?

Y gật đầu tiếp:

-Tạm biệt hôm nay! Sẽ gặp lại nhau sau này! Tiểu Phi thản nhiên:

-Lần sau các hạ nên gắn một con mắt ở sau lưng nhé! Người áo đen cao giọng:

-Tại hạ hy cọng vát hạ bảo trọng thân thể, nuôi dượng tinh thần, giữ sao cho trong vòng ba tháng tới đây, đừng đau ốm, đừng chết thôi! Chứ nếu các hạ có bề gì, thì tại hạ thất vọng lắm! Y bước đi thật.

Y đi song chẳng hề quay đầu nhìn về phía sau, trong thoáng mắt mất dang.

Nữ nhân đứng phía sau người áo đen, chính là Tô dung Dung! Gương mặt xanh rờn, mồ hôi lạnh ướt đầm mình nàng. Đúng là nàng tay không! Chẳng có Bạo vũ Lê hoa Đinh, chẳng có vật gì khác.

Tiểu Phi bước tới, dìu nàng, sợ nàng ngã xuống bất ngờ. Chàng dịu giọng thốt:

- Dung muội đến đúng lúc đó! Đúng quá! Tô dung Dung còn rung người, môi rung rung, nàng không nói được tiếng nào! Tiểu Phi tiếp:

-Chẳng có gì đáng sợ, Dung muội! Dù có đáng sợ, cái gì đó cũng qua rồi! Phải cố gắng lắm nàng mới cười được, nụ cười có vẻ miễn cưỡng quá! -Tôi chẳng sợ gì khác hơn là sợ hắn quay đầu lại.

Tiểu Phi thốt:

-Chỉ cần Dung muội đến là được rồi, có Bạo vũ Lê hoa Đinh hay không cũng chẳng quan hệ gì! Tiểu Phi giải thích:

-Hắn không nói khoát đâu! Dù Dung muội có cầm Bạo vũ Lê hoa Đinh nơi tay, hắn vẫn hạ sát được ngu huynh như thường, nếu muốn! Kiếm khí của hắn bao trùm ngu huynh, kín đáo như một vỏ kiên cố như tường sắt. Có điều, ngu nhuynh biết chắc là hắn chẳng dám xuất thủ! Mà cũng chẳng dám quay đầu. Bởi nếu hắn muốn sống, hắn không thể làm một cuộc thực nghiệm với giá sanh mạng! Tô dung Dung hỏi:

-Tại sao hắn không dám quay đầu lại?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Bởi hắn sợ nhất là mắc lừa? Quay đầu lại là hắn phát hiện ra hắn mắc lừa?

Mẫu người đó, không khi nào tiêu hoá nổi một trường hợp bị lừa! Biết là mắc lừa, hắn có thể điên được. Cho nên hắn không quay đầu, để khỏi thấy một sự thật! Tô dung Dung cau mày:

-Quay đầu lại rồi, hạ sat Lưu huynh, không được sao? Thiết tưởng có muộn màng gì đâu?

Tiểu Phi lắc đầu:

-Quay nhìn lại, là hắn vô phương động thủ! Tô dung Dung trố mắt:

-Tại sao?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Có hai lý do. Nếu Dung muội có Bạo vũ Lê hoa Đinh nơi tay, thừa dịp đó, Dung muội bắn ra, hắn chết. Hắn quay đầu, chắc chắn Dung muội phải xuất thủ. Còn như, Dung muội không có Lê hoa Đinh, trong khi hắn quay đầu, cái tâm thần của hắn phân tán, kiếm khí cũng phân tán theo, ngu huynh được giải thoát khỏi vòng áp lực của kiếm khí ngu huynh tấn công liền. Làm sao hắn thoát chết? Làm sao hắn dám quay đầu?

99. Chương 99: Bất Bại Tướng Quân

Tiểu Phi mỉm cười tiếp luôn:

-Hắn mất ưu thế, ngu huynh chiếm lại tiên cơ, chế ngự hắn liền. Phàm cao thủ tranh đấu, chỉ một sơ hở nhỏ, chỉ một phút giây thôi cũng đủ xoay cục diện, chuyển thế cờ. Hắn biết rõ, nên chẳng dám liều.

Tô Dung Dung gật gù:

-Tiểu muội hiểu rồi! Bất cứ ai, gặp Hương soái, cũng khổ cả! Tiểu Phi vòng tay đùa:

-Cô nương quá khen! Tô Dung Dung trêu lại:

-Nếu Tô Dung Dung này đến chậm, hoặc không đến, chỉ sợ cái gan của Hương soái tóp lại bằng đầu ngón tay! Tiểu Phi cười hì hì:

-Hẳn như vậy rồi! Song khi nào cô nương lại để mất luôn tại hạ! Tô Dung Dung liếc xéo chàng, đôi mắt dài hơn thước.

Rồi nàng tiếp:

-Lúc đó, Lưu Hương huynh có vẻ ung dung, bình tĩnh quá, thành thử tôi cứ tưởng trong tay mình có hộp ám khí thật sự vậy đó! Lưu Hương huynh tự tin đáng phục! Tiểu Phi điềm nhiên:

-Thực sự thì lúc đó, thần kinh của ngu huynh căng thẳng cực độ. Dung muội phải biết, trong tình huống của ngu huynh, nếu bắt buộc phải động thủ với bất kỳ ai thì đừng mong nói là với hắn ngu huynh cũng thảm bại là cái chắc! Vừa lúc đó, Thanh Y Ni đứng lên.

Tiểu Phi luôn luôn lưu ý đến bà, song chàng không hề làm gì khuấy động đến bà, để mặc bà khóc cho vơi niềm lưu luyến. Chàng hiểu, cái gì tràn đầy quá, phải tràn, ngăn chận lại là nó đổ vỡ, nó nổ tung.

Bà đau khổ cực độ, để cho bà khóc là phương pháp hay nhất, có khóc mới vơi niềm đau.

Khóc một lúc, tâm tình lắng dịu là bà ngưng khóc, vội gì khuyên bà dứt?

Càng khuyên dứt, bà càng khóc thêm.

Lời khuyên trong trường hợp này, chỉ có tác dụng là khích động hơn thôi! Huống chi, bà đã điếc, lại câm?

Thì chàng còn khuyên thế nào được?

Bà đứng lên rồi, nhìn chàng một lúc, đoạn thốt:

-Ta yêu cầu ngươi một việc! Thì ra, bà không câm! Bà nói được, bà nói với chàng, tức nhiên chàng trả lời, bà chờ nghe.

Thế là cũng không điếc! Nhưng Tiểu Phi không lấy làm lạ. Chừng như chàng đã biết trước điều đó! Chàng điềm nhiên đáp:

-Bà cứ nói! Thanh Y Ni tiếp:

-Ta biết, các ngươi hết sức kỳ quái, muốn hiểu y là ai? Tại sao y dấu mình trong màn dưới bụt thờ! Tại sao y không muốn nhìn ai, hay để cho ai trông thấy y! Có đúng vậy không?

Tiểu Phi điềm nhiên:

-Mỗi người đều có một sự bí mật riêng biệt. Không một ngoại nhân nào có quyền biết đến bí mật của ai cả! Hiếu kỳ không đúng lúc, đúng việc, là phi quân tử! Thanh Y Ni gật đầu:

-Cho nên, ta van cầu các ngươi, đừng tìm hiểu sự bí mật đó. Vĩnh viễn các ngươi không nên giở tấm màn lên, xem mạt người bên dưới! Vĩnh viễn không cho ai sờ mó đến bức màn! Tiểu Phi không do dự:

-Tại hạ bảo chứng với sư bà, bọn này không hề hiếu kỳ với tánh cách hạ đẳng! Bình sanh chẳng một người nào trong bọn thích tìm hiểu việc riêng tư của kẻ khác! Thanh Y Ni thở phào mấy tiếng, mươ màng một lúc, đoạn từ từ thốt:

-Ta biết, ngươi là một chánh nhân quân tử, ta có thể đặt trọn niềm tin nơi ngươi.

Ta chúc phó ngươi, sau khi ta chết rồi, ngươi nổi lửa thiêu hoá xác hai bọn ta, sau đso ngươi nhặt mấy đốt xương tàn quăng xuống suối! Ngọn suối trong Thần thuỷ Cung đấy nhé! Bà thốt đến đó, khẽ điểm một nụ cười.

Dù nụ cười có vẻ chua chát, vẫn là một nụ cười, có lẽ là nụ cười duy nhất, suốt thời gian dài đã qua.

Bà tiếp:

-Sống, chúng ta bị đày xa Thần thuỷ Cung, thì chết, chúng ta cũng được trở về trung khu Thần thuỷ Cung! Bà khóc nhiều quá, gương mặt xương sưng phù lên, một gương mặt tàn khốc đó, lại điểm xuyết một nụ cười! Trông bà quái dị đáng sợ! Tiểu Phi rùng mình:

-Không lẽ bà muốn… Thanh Y Ni khoát tay chặn lại:

-Ta với ngươi vốn không quen biết, mới gặp nhau lần đầu, lại nhờ ngươi như thế, kể ra cũng quá đáng! Song, ta tin ngươi là con người thành phác, chân chánh, nên không ngần ngại tỏ lọ tâm nguyện với ngươi! Ta không làm sao báo đáp ân trọng của ngươi, thì âm linh ta sẽ phù hộ ngươi mọi mặt trên trường đời! Tiểu Phi khích động tâm tình, trầm lặng không nói gì.

Thanh Y Ni chấp tay nghiêng mình, niệm phật hiệu, rồi quay mình.

Tiểu Phi không thấy bà độgn tác như thế nào, chỉ nghe một tiếng bịch.

Bà đã ngã xuống, bức màn phủ thành một đống, bên dưới đống màn có xác của quái nhân.

Tiểu Phi thở dài, nghiêng mình tiễn đưa một linh hồn tìm về với một linh hồn, bên kia thế giới! Tô Dung Dung khóc.

Nàng thốt qua thổn thức:

-Vị đại sư đó đa tình, con người đa cảm quá chừng! Trông vào gương mặt tàn khốc đó, ai tưởng nổi bên trong có một quả tim mềm?

Bỗng Hồ Thiết Hoa thở phì, rồi kêu lên thất thanh:

- Dung cô nương! Cô nương đến lúc nào thế? Còn hắn? Hắn đâu?

Hắn là người áo đen! Tô Dung Dung kinh ngạc:

-Ngươi có ngủ không?

Hồ Thiết Hoa ngơ ngác:

-Tại hạ… tại hạ… Y xuất hạn ướt đầu, càu nhàu:

-Việc gì chứ? Tại sao chứ? Tại sao mình lại nằm mộng?

Tiểu Phi từ từ thốt:

-Bởi ngươi nằm mộng, nên ta không dám làm kinh động ngươi, sợ ngươi vỡ mộng. Bây giờ, ngươi tỉnh mộng rồi, thì thôi, những gì ngươi đã thấy trong mộng, hãy quên đi! Cũng may, sự kiện vừa rồi, không đến nỗi gây một cảm xúc mãnh liệt nơi y.

Giả như y mất cả khí lực, không còn một phản kháng nhỏ mọn nào trước kiếm khí của người áo đen, có thể y lâm vào tình trạng tẩu hoa? nhập ma, để vĩnh viễn trở thành phế nhân chờ chết! Và bây giờ, y phải quên, quên tất cả, chứ nếu không thì y còn giữ ám ảnh mãi, sau này nếu có giao thủ với ai, y sẽ mất hẳn niềm tự tin.

Giao thủ mà mất niềm tự tin, có khác nào chờ bại?

Lâu lắm, Tiểu Phi sờ chót mũi, hỏi:

-Bây giờ ngươi quên hết rồi chứ?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, đoạn bật cười lớn:

-Quên hết rồi! Họ tìm nhánh khô, lá khô, chất đống lên xác người, rồi họ nổi lửa.

Niềm bí mật bên dưới, bốc thành khói, bay lên, vĩnh viễn theo luôn hai linh hồn… Hồ Thiết Hoa nhìn vào đống lửa lầm nhẩm:

-Quái nhân thực sự là ai? Sư muội của lão ni áo xanh? Tình nhân của bà? Có lẽ gương mặt bị phá huỷ, nên không muốn ai trông thấy?

Tô Dung Dung muốn nói gì đó, song suy nghĩ một chút, nàng nín lặng.

Vừa rồi, có ngọn gió bốc một chéo màn lên, chừng như nàng nhìn thấy người trong màn. Đúng hơn, nàng thấy một bàn tay! Một bàn tay! Dĩ nhiên phải là bàn tay người, vì bên trong màn, là một con người.

Song bàn tay lại giống chân thú! Móng tay dài quá, lưng bàn tay lại nhiều lông! Lông đen xì! Không lẽ Thanh Y Ni lại quyến luyến với một con thú thông tình?

Yêu một con dã thú? Trời! Tình ái với nghiệp chướng, chỉ cách nhau một đường tơ? Bên này đường tơ, là chánh đáng, là phúc hạnh, bên kia sợi tơ là ngang trái, là oan nghiệt?

Tô Dung Dung không dám nói, đã đành, mà nàng cũng không dám tưởng đến nữa?

Hà huống đã chắc gì nàng đoán đúng, bởi trên đời có thiếu chi người có bàn tay giống chân dã thú, lông đen xồm xàm?

Lửa đã cao ngọn.

Bí mật dần tan biến qua sức tiêu diệt của lửa. Và niềm nghi vấn của Tô Dung Dung vĩnh viễn không có giải đáp?

Nhất Điểm Hồng, Khúc vô Dung lại ra đi không một ai có thể lưu họ lại.

Họ sanh ra trong cô độc, họ lớn lên trong cô độc, họ vĩnh viễn sống với cô độc để cuối cùng chết với cô độc.

Điều an ủi Tiểu Phi nhất là hai kẻ cô độc họp nhau. Niềm cô độc của họ, đỡ cô đơn hơn! Đái Độc Hành nài nỉ được đưa họ một đoạn đường.

Sở dĩ lão muốn thế, là vì lão cũng cô độc như họ. Chỉ có những kẻ cô độc mới hiểu nhau tận tường, và họ dễ thân nhau, dễ cảm nhau! Còn Hoàng Lỗ Trực?

Lão quyết ở lại đó đến khi nào tìm được thi thể Hùng Nương Tử. Không bao giờ lão quên được đoạn giao tình với Hùng Nương Tử. Sống không bảo vệ được nhau, thì ít nhất một chết đi, người còn lại phải lo mai táng thi hài! Tiểu Phi trao xương tàn của Thanh Y Ni và quái nhân cho Hoàng Lỗ Trực, nhờ lão làm cái việc được uỷ thác.

Tống Điểm Nhi oán hận vô cùng, song chẳng biết oán hận ai. Vì mơ màng một lúc lâu, nàng bỏ mất một cơ hội nhiệt náo.

Nàng câm lặng, mặt trầm trầm.

Tô Dung Dung an ủi:

-Không mục kích được nhiệt náo, cũng là điều đáng hận thật, song ngươi thừa hiểu là trên đời, có những việc, chúng ta nên tránh nhìn. Tránh được lại càng hay! Trong khi đó, Lý hồng Tụ thuật sơ lược sự tình:

- Dọc đường, đợt chứng của Liễu vô My đột nhiên phát tác. Tự nhiên, nàng không thể tiếp tục hành trình, và Lý ngọc Hàm cũng phải ở lại với nàng. Họ Ở trong ngôi nhà một tiều phu.

Tiểu Phi biết roc, Liễu vô My không vì chất độc phát tác mà lưu lại.

Có lẽ nàng sợ điều bí mật của nàng bị khám phá, và nàng không muốn gặp lại chàng.

Chàng đem điều đó, nói cho mọi người nghe.

Lý hồng Tụ chớp mắt:

-Hương huynh nói rằng nàng không trúng độc? Nàng dụ dẫn Hương huynh vào Thần thuỷ Cung? Nàng làm vậy là để báo thù cho Thạch quan Âm?

Tiểu Phi gật đầu:

đúng vậy! Lý hồng Tụ lại hỏi:

-Nếu vậy, chắc chắn nàng và Lý ngọc Hàm không còn ở tại nhà tiều phu, chúng ta trở lại đó làm gì?

Tiêu Phi thở dài:

-Bị gạt, chẳng phải chỉ có một bọn ta thôi! Còn Lý ngọc hàm nữa! Dù thế nào, bọn ta cũng phải tìm hắn! Không lâu lắm, họ đến nơi.

Nơi đó, là một gian nhà cây, bên cạnh khu rừng, dưới chân núi.

Giữa sân nhà, một tiều phu tuổi cũng cao, thân hình còn cường tráng, đang để trần lưng, bổ củi.

Tuy không biết vũ công, nhờ quen tay cử động, rất đều, rất đẹp.

Búa nện nhẹ nhàng, song củi tét ra nhanh chóng.

Lý hồng Tụ bước tới, cười nhẹ hỏi:

-Cảm phiền đại ca cho biết, hai vị bằng hữu của chúng tôi có còn ở chăng?

Tiểu phu không lộ một cảm tình nào trên gương mặt, hắn cũng chẳng nhìn nàng, chỉ nhẹ gật đầu, rồi tiếp tục bổ củi.

Lý hồng Tụ thốt lời cảm tạ, Tiểu Phi đưa mắt ra hiệu với nàng, rồi cả hai vào nhà, gặp ngay Lý ngọc Hàm.

Trong nhà, có một chiếc bàn, Lý ngọc Hàm đang ngồi bên cạnh bàn, uống rượu một mình.

Mặt hắn xanh nhợt, thoáng nhìn qua cũng biết hắn thiếu ngủ.

Hắn uống lên miên, uống cạn chén đầy, rót đầy chén cạn uống, rót như sợ không có dịp uống rót nữa.

Gian nhà thiếu ánh sáng, tuy giữa ngày, bên ngoài dương quang chói lọi, bên trong chỉ sáng lờ mờ.

Bọn Tiểu Phi bước vào, Lý ngọc Hàm ngẩng nhìn lên rồi cúi đầu tiếp tục uống.

Hắn có vẻ xa lạ đối với bọn Tiểu Phi.

Tiểu Phi bước vào, kéo ghế ngồi đối diện với hắn, nhìn hắn một lúc lâu hỏi:

-Tẩu phu nhân đâu?

Chừng như phải nghĩ mấy phút mới hiểu được Tiểu Phi nói gì, Lý ngọc Hàm vụt cười lên rồi thấp giọng thốt:

-Nàng đang ngủ. Các vị không nên làm kinh động đến nàng.

Bây giờ, Tiểu Phi mới để ý đến một chiêc giường đặt nơi góc nhà, trên giương quả có một người đang ngủ.

Bất quá, người đó trùm chăn phủ đầu nên chàng không nhận diện được.

Hồ Thiết Hoa bước tới, vớ vội bình rượu.

Ngờ đâu, Lý ngọc Hàm giật bình lại, hỏi:

-Muốn uống, sao không đi mua mà uống! Rượu còn ít quá, các hạ uống hết, còn gì cho tại hạ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ! Xưa kia, hắn khẳng khái bao nhiêu, hiếu hữu bao nhiêu, sao bây giờ hắn bủn xỉn, keo kiệt thế?

Lâu lắm, Tiểu Phi thốt:

-Bọn tại hạ mong Lý công tử thứ cho, thuốc giải, bọn tại hạ không tìm được cho tẩu phu nhân! Lý Ngọc Hàm không nhìn ai:

-Ạ?

Tiểu Phi trầm giọng tiếp:

-Không tìm được, không phải là không có thuốc. Chẳng qua Thuỷ mẫu âm Cơ cho biết, tẩu phu nhân không có trúng độc! Chàng đinh ninh là Lý ngọc Hàm sẽ kinh ngạc lắm.

Ngờ đâu, hắn vẫn điềm nhiên đến lạnh lùng. Lâu lắm, hắn lại cười một tiếng, hắn thốt:

-Nàng có bịnh?… Tốt lắm!… Tốt lắm!… Tiểu Phi chợt nhận ra, tiếng cười của hắn quái dị quá chừng.

Nói là cười chứ mường tượng là tiếng khóc! Chàng không hiểu nổi tâm ý của Lý ngọc Hàm hiện tại như thế nào.

Và chàng phải có thái độ nào đây?

Nghiêm giọng cảnh cáo hắn? Cho hắn biết sự thật? Trở mặt xuất thủ? Hay bỏ luôn sự việc?

Chàng bình sanh không muốn nhớ điều quấy của ai để rồi cừu hận.

Hà huống, dù sao thì chàng vẫn bình an, không thương tônt mảy may! Phe phái của Thạch quan Âm, đến đây cầm như bị huỷ diệt rồi, chàng cần gì phải đi xa hơn nữa?

Liễu vô My là nữ nhân, hiện tại, kể như lâm vào cảnh cùng, tại sao chàng không để cho nàng một mảnh đất dung thân?

Chàng đứng lên, điểm một nụ cười, thốt:

-Nhiệm vụ của tại hạ đã tròn, tiện đây xin cáo từ Lý công tử! Nhưng, Tống điềm Nhi nào chịu cái lối đối xử êm thấm như chàng?

Nàng gắt lên:

-Sao được dễ dàng như vậy chứ? Tôi phải tìm hiểu cho minh bạch.

Nàng lướt tới, tốc chiếc chăn lên.

Liễu vô My nằm đó, mặt vàng như nghệ, đôi mắt nhắm nghiền. Không còn một thớ thịt nào nơi gương mặt đó. Hiện tại, chỉ là một lượt da bọc xương! Một gương mặt không còn sinh khí.

Vài con kiến đang bò nơi vành tai nàng.

Tô Dung Dung trố mắt nhìn Tống điềm Nhi, rồi nhìn Liễu vô My.

Hồ Thiết Hoa kêu lớn:

-Nàng đã chết! Lý ngọc Hàm lắc đầu, cười nhè nhẹ:

-Nàng không chết! Nàng đang ngủ, nàng ngủ say, các vị đừng làm kinh động nàng! Hồ Thiết Hoa thở dài, biết là Lý ngọc Hàm vì quá yêu, thành mất lý trí. Có thể rồi sau này hắn cũng điên luôn.

Ánh đèn không sáng lắm, bởi nơi đây là một ngôi tửu quán quá nhỏ.

Vào quán rồi, tuy đang đói, họ cũng chẳng ăn được gì, bởi cái cảnh vừa rồi còn lưu ám ảnh nơi tâm tư họ rất nặng.

Có lẽ trừ Tiểu Phi ra, mọi người đều rớm lệ, không nhiều thì ít.

Tiểu Phi không khóc, vì chàng đã chứng kiến quá nhiều cảnh thương tâm, chàng quá quen rồi, chàng có cảm tưởng là dưới trần thế nầy, chỉ toàn là cảnh khổ, thì hơi đâu gặp mỗi việc lại mỗi rơi lệ?

Lý hồng Tụ còn đỏ mắt, lẩm nhẩm:

-Thật tội, không ngờ nàng tự sát! Không ngờ thật!… Tô Dung Dung thở dài:

-Cũng có thể nàng chết vì chất độc, chứ không phải vì tự sát.

Lý hồng Tụ lắc đầu:

-Không thể có việc nàng chết vì độc. Tôi tin là Thuỷ mẫu âm Cơ chẳng bịa chuyện. Âm cơ nhất định chết, thì bà ấy còn lừa ai làm chi nữa?

Rồi nàng thở dài tiếp:

-Vô luận làm sao, sự thực thì Liễu vô My không lừa chúng ta… Tống điềm Nhi cũng thở dài:

-Thương hại cho Lý ngọc Hàm! Hắn dám ngồi đó, uống rượu mãi, ngày này qua ngày khác, chờ nàng tỉnh lại! Tô Dung Dung thốt:

- Dù hắn thương tâm như thế nào, thời gian là vị thuốc chữa bệnh rất hay, rồi hắn cũng sẽ nguôi ngoa… Ai nói gì mặc ai, Tiểu Phi ngồi thừ một chỗ.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay vào vai chàng hỏi:

-Tâm sự của ngươi đã tròn vẹn, ngươi lại thắng được Thần thuỷ Cung chủ là tay cao cường bậc nhất thiên hạ, đáng lý ngươi phải vui chứ, cớ sao ngươi lại lầm lầm lì lì như thế?

Tiểu Phi nhếch nụ cười khổ không.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

-Ta hiểu, ngươi tự cho mình có lỗi trong cái chết của Liễu vô My. Đừng tự quy trách nhiệm vào mình, nàng ấy không chết do ngươi đâu! Tiểu Phi thở dài:

-Vô luận như thế nào, trong chuyến đi nầy, chúng ta thu lượm toàn thắng.

Hồ Thiết Hoa nâng cao chén rượu cao giọng:

-Thế thì chúng ta phải tự thưởng công, việc gì qua rồi, cứ để cho qua đi, đời người không được bao nhiêu lâu, tại sao chúng ta cứ bi hoài mãi?

Vừa lúc đó, một thiếu nữ vận áo xanh bước vào.

Nàng mang một chiếc mâm rất lớn, nàng không đẹp lắm, song cũng chẳng xấu lắm.

Trên chiếc mâm, có một bình rượu rất lớn, nàng đặt chiếc mâm đó xuống bàn, trước mặt Hồ Thiết Hoa, rồi quay mình trở ra, chẳng nhìn y nửa mắt.

Hồ Thiết Hoa như gặp quỷ, tiêu hồn lạc phách.

Tiểu Phi nhìn y, bật cười vang:

-Ngươi muốn ở lại đây một thời gian chăng?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, ngây người một lúc lâu.

Bỗng, y phát hiện đôi mắt to sáng đang nhìn y chòng chọc.

Y không hướng về Tiểu Phi, mà lại hướng về đôi mắt đó, bật cười thốt:

- Dùng một phương pháp mà gạt người đến hai lần, người đó còn lầm nữa, thì thật là ngu quá!Hết (Xem Tiếp bộ Quỷ Luyến Hiệp Tình)

100. Chương 100: Mượn Xác Hoàn Sinh

Hai mươi tám tháng chín, lập đông.

Chuyện xảy ra tại "Trịch Bôi Sơn Trang", nếu Sở Lưu Hương không tận mắt chứng kiến thì chẳng thể nào tin được…

"Trịch Bôi Sơn Trang" tọa lạc tại ngoại thành Tùng Giang Phủ, cách Tú Dã Kiều lừng danh thiên hạ không đến ba dặm, mỗi năm trước lúc đông chí, Sở Lưu Hương hầu như phải đến nơi đây ngụ vài hôm. Gió thu trổi lên, là đúng lúc chàng thèm ăn cá lư, bởi chỉ ở dưới chân Tú Dã Kiều tại Tùng Giang mới có giống cá lư bốn mang; mà giang hồ ai cũng biết rằng chủ nhân "Trịch Bôi Sơn Trang" Tả nhị gia ngoài chưởng pháp đứng đầu Giang Nam, còn thêm diệu thủ làm chả cá lư ngon tuyệt.

Hơn thế nữa, khách giang hồ đều biết phàm trong thiên hạ chỉ có hai người có thể khiến Tả nhị gia đích thân xuống bếp nấu cá đãi khách.

Sở Lưu Hương là một trong hai người ấy.

Tuy thế, lần này Sở Lưu Hương đến "Trịch Bôi Sơn Trang" thì chẳng thấy món chả cá thần diệu của Tả nhị gia, mà lại gặp một chuyện thực hoang đường, ly kỳ, thần bí. Chàng vốn không tin trên đời có chuyện ấy.

Tả nhị gia giống Sở Lưu Hương ở chỗ rất biết hưởng thụ, ông không mong được phong hầu, chỉ cầu nhân sinh thường lạc, do đó tự xưng là "khinh hầu".

"Trịch Bôi Sơn Trang" có ca kỹ diễm lệ nhất Giang Nam, có mỹ tửu hương nồng nhất, có chuồng ngựa nuôi giống thiên lý mã với bộ vó thần tốc nhất vùng đại nam thất tỉnh, còn sảnh đường thì chỉ có các thực khách phong nhã nhất vãn lai.

Tuy nhiên, điểm đắc ý nhất của Tả nhị gia không phải những thứ này.

Bình sinh ông có ba điều đắc ý nhất.

Đầu tiên là ông có những bằng hữu như Sở Lưu Hương, và ông đã từng nói thà chặt đi tay tả của mình, còn hơn mất đi một bằng hữu như Sở Lưu Hương.

Điều thứ hai là Tả nhị gia có một kẻ thù đáng sợ nhất trên đời, đấy là người được mệnh danh "thiên hạ đệ nhất kiếm khách" Huyết Y Nhân Tiết đại hiệp.

Tả nhị gia và Tiết Y Nhân làm một đôi oan gia đối đầu đã ba mươi năm, mà đến nay vẫn còn sống an nhiên, mặc dù Tiết Y Nhân uy chấn thiên hạ, song đối với họ Tả cũng không làm gì được…

Sự việc này mỗi khi nhắc đến, Tả nhị gia đều cả cười đắc ý.

Điều thứ ba, cũng là điều làm ông sung sướng nhất, là có được một cô con gái rất thông minh, xinh đẹp, vô cùng hiếu thuận.

Tả nhị gia không có con trai, nhưng chưa bao giờ cảm thấy nuối tiếc, chỉ vì ông thấy rằng cô con gái này hơn gấp trăm lần những đứa con trai khác.

Tả Minh Châu quả thật từ trước đến nay chưa từng làm cho phụ thân thất vọng. Từ nhỏ đến lớn, hầu như cô chưa hề bị bệnh, cũng chưa từng gây rắc rối bao giờ, năm nay cô tuy đã mười tám, nhưng vẫn rất khả ái, ngoan ngoãn như thuở nhỏ.

Võ công của Tả Minh Châu tuy không cao minh lắm, nhưng cũng có chút danh trong giới nữ tử, sau hai lần bước ra giang hồ, cô được tặng cho mỹ hiệu "ngọc tiên oa".

Tuy mọi người đều biết giới giang hồ do nể mặt Tả nhị gia mà tâng bốc con gái ông, nhưng riêng Tả nhị gia không màn chuyện ấy. Ông không muốn con gái mình trở thành nữ ma vương, hay đại nữ hiệp.

Vả lại, "ngọc tiên oa" cũng không dư nhiều thời gian để luyện võ, cô chẳng phải cùng phụ thân đánh cờ, uống rượu, thì cũng dạo đàn cho phụ thân nghe, hoặc ngâm thơ, vịnh phú, cắm hoa… Bất luận là việc gì, cô đều làm vì phụ thân, bởi vì trong đời cô tính đến nay vẫn chưa có nam nhân nào khác.

Nói tóm lại, vị Tả cô nương này đúng là một người con gái ngoan gương mẫu mà bất kỳ người cha nào cũng kỳ vọng có được. Tả nhị gia chưa bao giờ phải lo lắng vì con gái mình. Thế nhưng bây giờ một chuyện thực hoang đường, ly kỳ đã xảy đến với cô!

Trời tháng chín đã trở lạnh nhiều.

Tuy nhiên, dù tiết trời lạnh đến mấy, chỉ cần khách bước vào "Trịch Bôi Sơn Trang" thì sẽ có ngay cảm giác ấm áp dễ chịu, như một lãng tử mệt mỏi vừa trở về nhà.

Đó là vì bên trong sơn trang, từ trên xuống dưới, mọi người đều mang nụ cười hiếu khách vui vẻ, kể cả gã gác cổng cũng tỏ ra ân cần lễ phép với khách. Chưa bước vào cổng, khách đã phảng phất ngửi thấy các mùi hương rượu, hương trà, hương phấn, hương hoa cỏ; lại nghe được tiếng tiêu quản dìu dặt, tiếng cười hào sảng, và tiếng chén cụng nhau.

Những thanh âm này như muốn bảo rằng bên trong là một thế giới hoan lạc đang chờ đợi khách, điều này cũng như thể đôi chân đã đi đến mỏi rục sắp được nghỉ ngơi, ngâm trong nước ấm.

Thế nhưng lần này vừa đến cách sơn trang ngoài mười trượng, Sở Lưu Hương đã cảm thấy quang cảnh có điều bất ổn.

Hai cánh cổng lớn đen sì của "Trịch Bôi Sơn Trang" vẫn thường mở rộng, bây giờ đóng kín, trước cổng vắng tanh, không một chiếc xe ngựa.

Sở Lưu Hương gõ cửa một lúc lâu, mới có một lão gia nhân ra mở cửa, nhìn thấy chàng, tuy lão vội nở nụ cười chào đón, song rất ư miễn cưỡng. Không khí hoan lạc thường ngày nay đã biến đâu mất.

Trong sân lá thu rụng đầy không người quét dọn, từng ngọn gió tạc ngang thổi tung mớ lá vàng, gây cho người cảm giác thê lương tịch mịch khó tả.

Nhìn thấy Tả Khinh Hầu, Sở Lưu Hương càng kinh ngạc. Gương mặt hồng hào thường nhật của vị giang hồ đại hào này giờ đây đã trở nên nhợt nhạt tiều tụy, mắt hút sâu thâm quầng, mới một năm không gặp mà họ Tả như đã già đi mười mấy tuổi. Mặt ông chẳng còn nét sảng khoái thuở nào, nụ cười gắng gượng chẳng che giấu được nét ưu phiền giữa đôi chân mày.

Đại sảnh cũng lạnh tanh, chẳng có thực khách, những kim bôi dùng để uống rượu thường ngày giờ đóng đầy bụi, thậm chí những con chim én trên xà ngang cũng đã bay sang nhà khác.

"Trịch Bôi Sơn Trang" đã xảy ra biến cố ghê gớm gì, mà trở nên vắng lạnh thế này? Sở Lưu Hương kinh ngạc đến nghẹn lời.

Tả nhị gia nắm chặt tay Sở Lưu Hương, cũng qua rất lâu mà chẳng nói gì.

Sở Lưu Hương không dằn được hiếu kỳ, lên tiếng thăm dò:

- Nhị ca… dạo này vẫn khỏe?

Tả nhị gia đáp:

- Khỏe, khỏe, khỏe…

Tả nhị gia nói một hơi bảy, tám chữ, mà trong mắt lệ chực trào ra, ông càng siết chặt tay Sở Lưu Hương, nghẹn ngào nói:

- Chỉ có Minh Châu, Minh Châu nó…

Sở Lưu Hương biến sắc hỏi:

- Minh Châu thế nào?

Tả Khinh Hầu buồn rầu thở dài:

- Nó bệnh rồi, bệnh rất nặng.

Thực ra Tả Khinh Hầu chưa nói, Sở Lưu Hương đã đoán hẳn Tả Minh Châu bệnh rất nặng, bằng không ông đã không buồn rầu như thế. Sở Lưu Hương cười gượng nói:

- Người trẻ tuổi bệnh cũng mau hết mà? Hết bệnh rồi hẳn ăn càng khỏe hơn trước.

Tả Khinh Hầu lắc đầu, thở dài đáp:

- Hiền đệ không biết, bệnh của Châu nhi… rất kỳ quái.

- Quái bệnh?

- Châu nhi nằm trên giường, không ăn không uống đã gần cả tháng, nếu đổi là ta hay đệ, cũng khó mà chịu thấu, huống chi là…

- Bệnh căn do đâu?

- Ta đã mời hết danh y Giang nam đến xem bệnh, mà cũng không dò ra nguyên căn, có kẻ thăm mạch xong chẳng chịu bốc thuốc, nếu chẳng nhờ Trương Giản Trai gần như mỗi ngày phục một hoàn tục mệnh đan mới cầm được sinh mệnh của Châu nhi, bằng không e rằng sớm đã… đã…

Giọng nói Tả Khinh Hầu nghẹn đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhị ca nhắc đến Trương Giản Trai, có phải là vị thần y danh hiệp "nhất chỉ phán sinh tử" Giản Trai tiên sinh đó chăng?

- Phải.

Sở Lưu Hương tươi mặt:

- Nếu Trương lão tiên sinh đã đến, nhị ca còn lo gì nữa, chỉ cần lão tiên sinh chịu ra tay, trên đời này còn có bệnh gì mà tiên sinh không chữa được.

Tả Khinh Hầu than dài:

- Hiền đệ không biết rõ… lão tiên sinh vốn cũng không chịu chữa, chỉ vì…

Đột nhiên một vị lão tiên sinh dung mạo thanh tú, ánh mắt sáng ngời, vội bước vào, gật đầu chào Sở Lưu Hương, liền quay sang Tả Khinh Hầu đưa một viên thuốc bảo ông nuốt xuống.

Tả Khinh Hầu nghe lời nuốt xong, ngạc nhiên hỏi:

- Thuốc này để làm gì?

Lão tiên sinh đã quay lưng bảo:

- Mau theo lão phu.

Sở Lưu Hương nhận ra vị lão tiên sinh này là vị thần y nổi tiếng Giản Trai tiên sinh, thấy thần sắc nghiêm trọng của tiên sinh, chàng cũng ngấm ngầm cảm thấy sắp có chuyện chẳng lành.

Cả ba người vội vã bước vào hậu viên, chỉ thấy bên ngoài gian phòng xây giữa rừng hoa cúc, có mười mấy gia nhân đứng đấy, gồm các bảo mẫu và con hầu, người nào người nấy đều cuối đầu, mắt đỏ rưng rưng.

Tả Khinh Hầu run giọng hỏi:

- Châu nhi… phải chăng đã…

Giản Trai tiên sinh thở dài nhè nhẹ, trang trọng gật đầu.

Tả Khinh Hầu kêu lớn một tiếng, vội xông vào phòng.

Lúc Sở Lưu Hương bước vào, Tả Khinh Hầu đã hôn mê ngã bên giường, trên giường một thiếu nữ xinh đẹp nằm yên, sắc mặt trắng nhạt, hai mắt khép kín.

Giản Trai tiên sinh kéo tấm chăn phủ mặt cô gái, quay sang nói với Sở Lưu Hương:

- Lão phu e rằng Tả nhị gia quá đau đớn xúc động mà sinh nguy hiểm, do đó mới bảo nhị gia uống trước một viên định tâm đan, mới dám báo cho nhị gia biết hung tin, chẳng ngờ nhị gia cũng… cũng…

Vị lão tiên sinh này tưởng đã xem thường bao chuyện sinh tử, song lúc này cũng không khỏi lộ vẻ đau buồn, thở dài nói tiếp:

- Tả nhị gia đã ngày đêm lo lắng vì Châu nhi, lão phu chỉ e rằng nhị gia bị nội ngoại giao bức rồi bệnh luôn thì khổ, may có Hương Soái đến đây, nhờ Hương Soái vận nội công hộ tâm mạch cho nhị gia, nếu không thì lão phu cũng chẳng biết tính sao.

Sở Lưu Hương không chờ lão tiên sinh nói hết, đã đặt bàn tay lên ngực Tả Khinh Hầu và truyền nội lực cho ông.

Hoàng hôn đổ xuống, đêm đã gần kề, nhưng cả tòa "Trịch Bôi Sơn Trang" rộng lớn không có lấy một ánh đèn. Gió thu thổi mạnh, nhưng vẫn không xóa được không khí thê lương âm u trong sơn trang.

Sáu, bảy trang viện trước sau đều tĩnh lặng, không tiếng người nói, cũng không người qua lại, mọi người như sợ có âm quỷ từ địa ngục đang núp trong góc tối chực câu hồn người. Lá cây rụng đã gần hết, chỉ còn trơ lại cành khô lay động trong gió, mọi người đều chìm đắm trong nỗi đau tử biệt, càng làm cho quang cảnh trang viện thêm hiu quạnh!

Đến như côn trùng cũng lặng im không tiếng kêu, như thể cảm nhận được nỗi bi ai của con người.

Thi thể của Tả Minh Châu vẫn nằm trong phòng, Tả nhị gia không cho ai động đến xác con, ông ngồi bên giường, cơ hồ như đã hóa đá.

Sở Lưu Hương cảm thấy tâm tình nặng trĩu, chàng biết vị lão nhân rất thương con. Các danh y từ khắp nơi đến cũng đang im lặng ngồi đó, chẳng biết nên đi hay nên ở trong lúc này? Trong lòng họ đều cảm thấy thương tiếc xen lẫn cảm giác bất lực.

Chỉ có Giản Trai tiên sinh ở ngoài không ngừng tới lui, song bước chân cũng rất khẽ khàn như bóng ma, chừng như sợ phá vỡ sự yên tĩnh vô biên trong phòng.

Tả nhị gia vẫn gục đầu vào lòng bàn tay, lúc này ông chợt ngửng đầu lên, đôi mắt nổi đầy gân máu vô hồn như đang nhìn về phương xạ Bỗng ông lên tiếng:

- Đèn đâu? Sao không ai đốt đèn? Bộ các người không muốn cho ta xem mặt con ư?

Sở Lưu Hương im lặng đứng dậy đến bàn tìm đèn và đá lửa, đốt lên ngọn đèn dầu có chụp bằng thủy tinh.

Đột nhiên một trận cuồng phong từ ngoài cửa sổ cuốn vào, thổi tung tấm chăn trắng đắp trên xác chết, thổi tung cả màn che giường, chiếc chuông nhỏ treo trên màn lay động, phát ra tiếng "leng keng", nghe tựa tiếng chuông gọi hồn, và trong gió phảng phất như có tiếng ma quỷ đang cười nhạo nhảy múa.

"Phụt" một tiếng, đèn trong tay Sở Lưu Hương bị gió thổi tắt ngủm. Chàng cảm thấy trong gió như có hơi lạnh mang chút tà khí, bất giác nổi da gà, cây đèn trong tay bỗng rớt xuống đất, "xoảng" một tiếng, vỡ tan.

Không gian tư bề lập tức chìm vào bóng tối.

Gió vẫn đang rít, các vị danh y Giang Nam trong phòng cũng không khỏi co rút cổ, có kẻ phát run lên, người toát mồ hôi tay.

Giữa lúc ấy, thi thể trên giường bỗng mở mắt ra, ngồi dậy…

Mọi người trong phòng cảm thấy tim mình như đã ngưng đập. Có người không dằn được kinh hãi bật kêu lên.

Sở Lưu Hương cũng bất giác lui lại một bước.

Chỉ thấy "thi thể" ngơ ngác nhìn quanh, trong mắt vẫn còn đọng tử sắc.

Tả Khinh Hầu cũng sợ cứng người, môi mấp máy mà chẳng phát ra tiếng.

"Thi thể" đảo mắt hai lần, đột nhiên kêu thét lên. Tiếng kêu hàm chứa nỗi kinh hoàng không bút nào diễn tả được, khiến người rởn gáy, có kẻ muốn tông cửa chạy trốn nhưng hai đầu gối quá run đánh cầm cập, chẳng còn sức để cất bước.

Tiếng kêu của "thi thể" dần dần nghẹn đi, giọng nói khản đặc:

- Nơi đây là đâu? Tại sao tôi lại đến đây?

Tả nhị gia mở to mắt, run run nói:

- Thượng đế nhân từ, thương hại ta… Châu nhi chưa chết… Châu nhi chưa chết… Châu nhi đã sống lại…

Mắt Tả nhị gia lộ nét vui mừng tột độ, đột nhiên ông chồm dậy ôm chặt con gái, nói:

- Minh Châu, con đừng sợ, đây là nhà của con, con đã trở về dương thế rồi!

Chẳng ngờ con gái Tả nhị gia cố hết sức đẩy ông ra, hai tay bíu chặt tấm chăn đắp trên thân mình, toàn thân sợ đến run lên. Đôi mắt cô hoảng hốt nhìn Tả Khinh Hầu, đôi con ngươi vì quá sợ mà nở lớn ra, như thể cô nhìn thấy "quỷ" vậy.

Tả nhị gia ngạc nhiên hỏi:

- Minh Châu, con… con không nhận ra gia gia nữa sao?

"Thi thể" thu mình nhỏ lại trong góc, đột nhiên lên tiếng khàn khàn:

- Tôi không phải Minh Châu, không phải con gái lão bá, tôi không biết lão bá là ai…

Tả nhị gia sửng sờ, Sở Lưu Hương cũng chưng hửng.

Mọi người trong phòng đều chưng hửng!

Tả nhị gia nhìn sang Sở Lưu Hương, ra vẻ cầu cứu:

- Con bé này chỉ e rằng bị sợ quá mà thành…

Tả Khinh Hầu chưa nói hết, "thi thể" kia lại kêu thét lên:

- Ta không phải con lão bá, các người là ai? Tại sao lại bắt ta đem đến đây? Mau thả ta về nhà, mau… mau thả ta về nhà…

Tả nhị gia vừa kinh hãi vừa tức, dậm chân nói:

- Con bé này điên rồi chăng? Điên rồi chăng…

Kỳ thực chính Tả Khinh Hầu cảm thấy như sắp điên lên được.

"Thi thể" kia ráng ngồi dậy, muốn bò xuống giường, miệng nói:

- Các người mới là điên, ta muốn đi về, để cho ta về…

Sở Lưu Hương tuy cũng vui mừng xen lẫn kinh ngạc khôn xiết, nhưng chàng biết mình cần phải trấn tỉnh trong tình huống này mới giúp Tả Khinh Hầu được. Chàng vổ vai Tả nhị gia, khẽ nói:

- Tạm thời nhị ca đừng nói thêm gì, hãy để tiểu đệ trấn an Minh Châu trước đã.

Sở Lưu Hương từ từ bước đến, êm giọng nói:

- Cô nương, cô vừa mới qua cơn bệnh nặng, bất kể cô tự cho mình là ai, cũng không nên la hét vọng động rất có hại cho thân thể, cô bệnh lại thì mọi người sẽ rất lo lắng.

"Thi thể" đang sợ hãi định nhảy xuống giường, song ánh mắt nhu hòa của Sở Lưu Hương chừng như có khả năng trấn định bất khả kháng, khiến đối phương không thể không tin chàng.

Đôi tay "thi thể" khoanh chặt trước ngực, mặt vẫn còn nét kinh hoàng khiếp sợ, nhưng hơi thở dần dần đã dịu xuống.

Sở Lưu Hương cười nhẹ nói:

- Đúng rồi, vậy mới ngoan, bây giờ ta hỏi cô nương, cô biết ta là ai chăng?

Thiếu nữ giương to mắt, nhìn Sở Lưu Hương rất lâu rồi ra sức lắc đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô không nhận ra người nào trong phòng này cả sao?

Thiếu nữ lại lắc đầu, nhưng chẳng nhìn qua người nào cả.

Sở Lưu Hương lại hỏi:

- Nếu vậy cô có biết mình là ai chăng?

Thiếu nữ nói lớn:

- Đương nhiên ta biết chứ, ta là Thi đại cô nương của Thi gia trang.

Sở Lưu Hương nhíu mày nói:

- Nếu vậy, không lý cô nương là con gái của Kim Cung phu nhân!

Thiếu nữ mắt sáng lên:

- Đúng thế, các hạ đã biết đại danh của mẫu thân ta, thì nên mau đưa ta về bên ấy để tránh lãnh họa vào thân.

Tả Khinh Hầu lúc này giận đến tím mặt, ông dậm chân nói:

- Con nha đầu này dám nhận phường hèn hạ kia làm mẹ!

Thiếu nữ trừng mắt:

- Ai hèn hạ? Các người mới là hèn, dám bắt cóc ta.

Tả Khinh Hầu giận đến run người, thối lui hai bước ngồi sụp xuống ghế thở dốc, qua một lúc ông bỗng rơi lệ, run run nói:

- Con bé này chẳng hiểu lại trúng phải bệnh gì, các vị nếu chữa được bệnh cho nó, ta.. ta sẽ tặng nửa phần gia sản.

Sở Lưu Hương hiển nhiên cũng kinh ngạc không kém, chàng quay sang Giản Trai tiên sinh hỏi:

- Trương tiên sinh, theo ý tiên sinh…

Trương Giản Trai trầm ngâm một hồi, mới chậm rãi đáp:

- Bệnh tình của Minh Châu chừng như là "ly hồn chứng", nhưng thông thường chỉ khi nào bị kinh hãi quá độ hoặc bị kích xúc quá mức, thì người bệnh mới mắc phải chứng này, lão phu hành nghề y đã gần năm mươi năm, cũng chưa từng gặp qua.

Thiếu nữ kia đỏ mặt, lớn tiếng nói:

- Ai bị ly hồn chứng? Ta thấy là các người mới bị chứng ấy, toàn là nói năng hồ đồ.

Thái độ tức tối của cô gái làm mọi người ngán sợ!

Trương Giản Trai chăm chú nhìn thiếu nữ rất lâu, bỗng lấy một tấm gương đồng để trong góc ra, đưa đến trước mặt cô, trầm giọng bảo:

- Cô nương nhìn lại xem, cô có biết mình là ai chăng?

Thiếu nữ giận dữ nói:

- Đương nhiên ta biết mình là ai, đâu cần phải soi…

Thiếu nữ tuy nói "không cần phải soi", nhưng cũng không nhịn được liếc nhìn một cái.

Chỉ nhìn một cái, mặt cô bỗng hiện ra sự kinh hoàng khôn tả, cô thất thanh kêu:

- Đây là ai? Ta không nhận ra người này? Ta không nhận ra…

Trương Giản Trai bình tĩnh nói:

- Bóng soi trong gương dĩ nhiên chính là cô nương, đến bản thân mình mà cô nương cũng không nhận ra sao?

Thiếu nữ đột nhiên quay mình phục xuống giường, lấy chăn trùm lên đầu, lẩm bẩm nói:

- Đó không phải là ta! Không phải là ta! Tại sao ta lại biến thành như thế, tại sao… tại sao…

Cô vừa nói, vừa đạp mạnh xuống giường, bật khóc òa lên.

Mọi người trong phòng đều kinh ngạc đến trố mắt há hốc miệng đứng nhìn, không thốt được lời nào. Hình như mọi người đoán được đôi chút chuyện gì đã xảy ra, nhưng vẫn không ai dám tin.

Trương Giản Trai kéo Tả Khinh Hầu và Sở Lưu Hương sang một bên, sắc mặt trầm trọng:

- Châu nhi không có bệnh.

Tả nhị gia nói:

- Không bệnh thì tại sao… tại sao lại thành ra thế này!

Trương Giản Trai thở dài đáp:

- Nó tuy không mang bệnh, nhưng lão phu lại hy vọng có bệnh thì đỡ hơn.

Tả nhị gia nói:

- Tại… tại sao?

- Vì Châu nhi không bệnh, so ra thì đáng sợ hơn có bệnh nữa.

Tả Khinh Hầu trán đổ mồ hôi:

- Đáng sợ?

Trương Giản Trai nói:

- Châu nhi bệnh nặng đã một tháng nay, chẳng ăn uống gì, cho dù vừa khỏi bệnh, thể lực cũng không thể hồi phục mau như vậy, vả lại lúc nãy rõ ràng là lục mạch đã dứt, chẳng cứu được nữa, lão phu dùng danh dự năm chục năm hành nghề y mà quả quyết rằng chẳng thể chẩn sai!

Sở Lưu Hương gượng cười:

- Y đạo của Trương lão tiên sinh, thiên hạ ai mà không biết, không tin.

Trương Giản Trai sắc mặt trầm trọng, hạ thấp giọng nói:

- Đã vậy, lão phu xin thỉnh giáo Hương Soái, một người rõ ràng đã chết, làm sao lại sống lại được? Hương Soái kiến thức quảng bác, có bao giờ gặp phải quái sự này chăng?

Sở Lưu Hương chưng hửng giây lát, cười trừ:

- Tại hạ chẳng những chưa từng thấy, mà cũng chưa hề nghe qua.

Trương Giản Trai trầm mặc một lát, trong mắt lộ vẻ kinh nghi, hạ thấp giọng nói:

- Theo ý lão phu, chuyện này chỉ có một lối giải thích… đó là mượn xác hoàn hồn!

Mượn xác hoàn hồn!

Tả Khinh Hầu bật dậy, nói lớn:

- Trương Giản Trai, Tả mỗ tưởng các hạ có cao kiến gì, ai ngờ chuyện hoang đường như vậy mà các hạ cũng nói được! Thôi thôi, xin mời đi ngay, danh y như các hạ, Tả mỗ chẳng dám lãnh giáo nữa.

Trương Giản Trai sa sầm nét mặt:

- Nếu vậy lão phu xin cáo từ.

Lão tiên sinh nổi giận định giũ áo bỏ đi, nhưng Sở Lưu Hương kéo lại, một mặt quay sang bảo Tả Khinh Hầu:

- Chuyện đổi quá bất ngờ, các vị xin dằn cơn nóng giận, từ từ tìm cách giải quyết.

Tả Khinh Hầu trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương:

- Hiền đệ… chẳng lẽ cũng tin lời nói bậy sao?

Sở Lưu Hương im lặng giây lát, trầm giọng nói:

- Dù gì đi nữa, xin hai vị bình tĩnh ngồi xuống, chờ tại hạ hỏi kỹ lại cô ấy xem sao.

Sở Lưu Hương đến bên giường, chờ cho tiếng khóc của thiếu nữ dần dần nhỏ lại, mới khẽ lên tiếng:

- Tình cảnh của cô nương, tại hạ rất hiểu, bất kỳ ai gặp phải chuyện như vầy cũng rất khó chịu, tại hạ chỉ mong rằng cô nương tin tưởng tại hạ, mọi người tại đây không có ý gây tổn hại cho cô nương, mà cô nương cũng chẳng phải bị bắt cóc đến đây. Cô nương thử bình tâm suy nghĩ lại xem, làm thế nào đến nơi này được?

Thiếu nữ nói:

- Tôi... tôi cảm thấy rối loạn quá, không nhớ được gì cả.

Thiếu nữ bất giác ngửng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp phảng phất như chìm đắm trong màn sương mù, Sở Lưu Hương không giục cô, qua một lúc sau cô từ từ nói tiếp:

- Tôi nhớ là tôi bị bệnh rất lâu, bệnh rất nặng.

Tả Khinh Hầu lập tức lộ vẻ vui mừng trong mắt:

- Đúng rồi con gái ngoan, con đã nhớ ra rồi đấy, quả thực là con đã bệnh rất lâu, hơn một tháng nay con chỉ nằm trên giường, chẳng hề tỉnh lại, chẳng hề trở dậy.

Thiếu nữ bỗng lắc đầu, lớn giọng:

- Tuy tôi nằm trên giường hơn một tháng, nhưng chắc chắn không phải nằm trên giường này.

Tả Khinh Hầu hỏi:

- Con không ở đây thì còn ở đâu?

- Dĩ nhiên là ở nhà tôi, trong phòng riêng của tôi.

Sở Lưu Hương thấy Tả Khinh Hầu lại biến sắc, bèn lắc đầu ra hiệu, và nói:

- Cô nương có nhớ được căn phòng ấy bày biện ra sao chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi sống nơi đó từ nhỏ đến lớn, làm sao không nhớ được!

Thiếu nữ nhìn quanh phòng một vòng rồi nói tiếp:

- Nơi ấy cũng bằng cỡ căn phòng này, giường tôi nằm đặt góc bên kia, bên giường có bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn, bên cạnh bàn là giá chưng hoa, bên trên không có hoa mà có lò hương.

Ánh mắt Sở Lưu Hương chuyển động, chàng hỏi tiếp:

- Trên bàn trang điểm để những thứ gì?

- Cũng không có gì đặc biệt, chỉ có hương liệu và phấn mà tôi thường dùng, toàn là nhờ người đến tiệm " Bảo Hương Trai" tại Bắc Kinh mua dùm.

Sắc mặt thiếu nữ bỗng ửng hồng, cô vội nói tiếp:

- Nhưng trong phòng tôi tuyệt đối không có hoa, bởi vì tôi mà ngửi phải phấn hoa là da sẽ ngứa ngay, ngoài ra trong phòng tôi cửa sổ đều treo màn màu tím, bởi vì từ nhỏ tôi đã không thích ánh nắng.

Cửa sổ trong căn phòng này tuy cũng có treo màn, nhưng là màn trúc Tương Phi kết thành, trong góc phòng có một chậu hoa cúc đang nở rộ. Thiếu nữ nhìn thấy hoa, mắt chợt lộ vẻ ghê sợ.

Sở Lưu Hương thầm thở dài, bởi chàng biết Tả Minh Châu vốn rất yêu hoa, lại thích nhất là hoa cúc, do đó mới đem hoa vào phòng. Tuy nhiên, chàng không nói gì, chỉ mang chậu hoa cúc ra ngoài.

Thiếu nữ lộ vẻ cảm kích liếc nhìn Sở Lưu Hương, nói:

- Nhưng bệnh phải nằm trong phòng đã lâu, nên tôi cũng nhớ ánh nắng, do đó sáng nay mới bảo người mở hết cửa sổ trong phòng ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sáng nay ư? Cô nương gọi ai mở cửa sổ?

- Tôi gọi má Lương, bà là nhũ mẫu của tôi… chăm sóc tôi đã nhiều năm, vì gia mẫu luôn bận rộn, thường rất ít có thì giờ ở bên tôi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đại danh của Kim Cung phu nhân, tại hạ đã nghe từ lâu.

Tả Khinh Hầu "hừ" một tiếng, tuy thế cũng nhẫn nại không nói gì.

Thiếu nữ nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

- Chuyện sáng nay tôi còn nhớ rất rõ, nhưng bây giờ… sao trời tối rồi, chẳng lẽ tôi ngủ lâu đến thế?

Sở Lưu Hương nói:

- Chuyện sáng nay, cô nương nhớ được những gì?

- Tôi thấy ánh nắng bên ngoài thực đẹp, trong lòng cảm thấy cao hứng, chợt muốn ra vườn đi dạo.

- Cô đi được không?

Thiếu nữ cười buồn:

- Thực ra tôi chẳng có sức đi nổi nữa, song má Lương không nở phật ý tôi, nên cũng dìu tôi dậy thay áo.

- Là bộ y phục cô nương đang mặc phải chăng?

- Chẳng phải, đó là bộ y phục tôi thích nhất, do má Lương tự tay làm, dùng hàng lụa cũng nhờ người mua từ tiệm "Thụy Tường" tại Bắc Kinh, trên nền lụa đỏ có thêu đôi phụng hoàng màu tím.

Chẳng biết vì sao, nói đến đây thiếu nữ lại ửng đỏ mặt.

Sở Lưu Hương hỏi tiếp:

- Sau đó cô nương có bước ra đi dạo không?

- Không, vì gia mẫu bỗng ghé thăm, còn dắt đến một vị y sư rất nổi danh.

Trương Giản Trai xen vào hỏi:

- Là ai?

Thiếu nữ bực tức đáp:

- Gia mẫu nói là vì danh y vùng Giang Nam bị "Trịch Bôi Sơn Trang" mời đi cả, nên bệnh tôi mới không lành được, do đó gia mẫu đặc biệt mời Vương Vũ Hiên tiên sinh từ phương bắc xuống, cũng chính là vị danh y cùng được xưng danh với Trương Giản Trai tiên sinh ở phương nam, thiên hạ gọi chung là "Bắc Vương Nam Trương" vậy.

Trương Giản Trai nghiêm mặt nói:

- Là "Nam Trương Bắc Vương", không phải "Bắc Vương Nam Trương".

Thiếu nữ nhìn Trương Giản Trai, thất thanh hỏi:

- Không lý lão trượng là Trương Giản Trai? Nơi đây chẳng lẽ là "Trịch Bôi Sơn Trang"?

Trương Giản Trai không để ý đến thiếu nữ, trầm giọng hỏi:

- Họ Vương kia xem bệnh xong, đã nói gì với cô nương?

Thiếu nữ đảo đôi tròng mắt, tỏ ra kinh ngạc, lại sợ sệt, qua một lúc mới nói:

- Lão tiên sinh chẳng nói gì cả, bắt mạch cho tôi xong, lập tức đi ngay, gia mẫu đắp mền cho tôi, chỉ dặn nghĩ ngơi cho khỏe, đừng suy nghĩ lung tung.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó… sau đó…

Ánh mắt của thiếu nữ trở nên hoảng loạn, cô cắn môi nói:

- Sau đó hình như tôi nằm mộng, mơ thấy mình như đã khỏe, mặc bộ áo đẹp ấy bay qua cửa sổ ra ngoài. Ngoài vườn người đông thực đông, nhưng chẳng ai nhìn thấy tôi, cũng không ai nghe được lời tôi nói, trong lòng tôi đang cảm thấy kỳ lạ, bỗng nghe má Lương bật khóc lớn, những người khác cũng vội chạy đến phòng tôi.

Sở Lưu Hương ho khẽ hai tiếng, hỏi:

- Còn phần… cô nương thì sao? Có trở về phòng chăng?

- Tôi cũng muốn trở về phòng xem thử, nhưng bỗng nhiên có trận gió lớn thổi ngang, tôi không tự chủ được, bị gió thổi bay qua tường, sau đó… sau đó…

Sở Lưu Hương hỏi dồn:

- Sau đó thì sao?

Thiếu nữ thở dài:

- Thực kỳ quái… những chuyện sau đó, tôi không nhớ được chút nào cả.

Đèn tuy đã được đốt lên, song không khí âm u trong phòng vẫn chưa giảm chút nào.

Thiếu nữ đổ mồ hôi, run rẩy nói:

- Tôi cũng không hiểu tại sao mình đến đây, tôi nhớ được bao nhiêu đã kể hết bấy nhiêu, các… các người định làm gì tôi?

Sở Lưu Hương nói:

- Mọi người nơi đây không ai có ác ý với cô nương…

Thiếu nữ cắt ngang:

- Đã không có ác ý, tại sao không thả tôi về?

Sở Lưu Hương nhìn qua Tả Khinh Hầu, gượng cười bảo:

- Cô nương mang bệnh chưa khỏi hẳn, tốt hơn hãy ở đây tịnh dưỡng, chờ…

Thiếu nữ đột nhiên chồm dậy, hốt hoảng kêu lên:

- Ta không muốn ở đây tịnh dưỡng, ta muốn về nhà, ai dám cản trở thì ta liều mình với kẻ ấy!

Vừa la, thiếu nữ phóng ra phía cửa sổ, như muốn xông ra ngoài.

Tả Khinh Hầu la lớn:

- Chận nó lại, mau chận con bé lại!

Thiếu nữ chợt cảm thấy hoa mắt, chẳng hiểu sao vừa thấy Sở Lưu Hương đứng cạnh giường, giờ đã xuất hiện trước mặt cô chận đường. Cô nghiến răng, bỗng xuất thủ nhắm vào vai Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy mười ngón tay thon thon của thiếu nữ cong lại như móng vuốt, thân mình đang còn trên không, hai tay đã phóng trảo vào huyệt Kiên Tỉnh trên hai vai Sở Lưu Hương, thế công rất ác hiểm.

Sở Lưu Hương cúi mình né trảo, luồn qua dưới cánh tay thiếu nữ.

Xem ra thiếu nữ sử dụng trảo thức rất lão luyện, bỗng trở tay hữu bấu lấy hai đại huyệt Thừa Phong, Khúc Trì nằm sau bả vai Sở Lưu Hương, tay tả nhắm vào huyệt Thiếu Hải nơi khuỷu tay Cô biến chiêu cực nhanh, xuất thủ nhắm đúng ngay đại huyệt trọng yếu, hoàn toàn chẳng phải kẻ tầm thường.

Tuy nhiên, thiếu nữ không tưởng được bản lãnh cao cường của Sở Lưu Hương, tưởng như đã chạm vào huyệt đạo sắp sửa khống chế được chàng, bỗng thấy thân mình Sở Lưu Hương lại luồn như cá lượn ra phía sau lưng thiếu nữ, chàng dịu giọng nói:

- Cô nương nên ngủ một giấc đi, tỉnh lại rồi mọi việc sẽ đỡ hơn.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy bàn tay Sở Lưu Hương vỗ nhẹ trên thân mình, nhẹ như gió xuân tạt ngang, nhẹ đến hầu như không cảm nhận được. Sau đó, cô chợt cảm thấy cơn ngủ kéo đến không cưỡng lại được, chưa đứng vững thì cô đã rơi vào giấc ngủ.

Trương Giản Trai nãy giờ vẫn theo dõi hai người động thủ, lúc này thở một hơi dài:

- Khi tĩnh như thục nữ, khi động như thỏ chạy, dùng hai câu này hình dung Hương Soái quả là thích hợp.

Sở Lưu Hương nở nụ cười, chờ Tả Khinh Hầu bước qua đỡ thiếu nữ nằm xuống giường, chợt hỏi:

- Lúc nãy tiểu cô nương dùng chiêu thức gì, lão tiên sinh có nhận ra chăng?

Trương Giản Trai trầm ngâm:

- Là "Tiểu ưng trảo lực".

Sở Lưu Hương nói:

- Đúng thế, nhãn lực lão tiên sinh thực cao minh, cô ấy quả đã dùng "tiểu ưng trảo lực", xen lẫn bảy mươi hai đường "phân cân thố cốt thủ", mà công lực cũng không thấp lắm.

Trương Giản Trai đưa mắt nhìn Tả Khinh Hầu, chậm rãi nói:

- Theo lão phu biết, trong giang hồ các nữ nhân sử dụng loại công phu này không nhiều, chỉ có…

Lão tiên sinh ho khan hai tiếng, bỗng im lặng không nói tiếp.

Tả Khinh Hầu gằn giọng:

- Tả mỗ cũng biết "tiểu ưng trảo" vốn là công phu gia truyền của mụ già Hoa Kim Cung, nhưng con bé rõ ràng là con gái Tả mỗ, không ai có thể phủ nhận điều này.

Trương Giản Trai hỏi:

- Không lý lệnh ái đã từng luyện loại công phu này?

Tả Khinh Hầu ngẩn người không đáp được.

Thực ra Tả Khinh Hầu không cần trả lời, người khác cũng biết "phi hoa thủ" của Tả nhị gia danh chấn võ lâm, đó là một loại chưởng pháp biến hóa phức tạp nhất trong giang hồ, lại thuộc loại cực âm nhu, đúng là khắc tinh của các loại dương cương chưởng pháp như "ưng trảo lực, hay "suất bi thủ". Như vậy con gái ông làm sao lại đi luyện "ưng trảo lực"?

Trương Giản Trai tuy là Giang Nam danh y, song võ công cũng không kém, vốn cũng là một đại hành gia trong võ lâm, nên dư khả năng nhận biết công phu các phái. Nhìn thấy Tả Khinh Hầu nét mặt khổ sở, lão tiên sinh lộ vẻ thương hại:

- Tâm sự của trang chủ lão phu cũng hiểu, tuy nhiên trên đời này vẫn có một số chuyện không ngờ được, không giải thích được, một trong những chuyện ấy đã xẩy ra nơi đây…

Tả Khinh Hầu nghẹn lời:

- Tiên sinh… tại sao nhất định bắt tại hạ tin những chuyện hoang đường ấy, chẳng lẽ tiên sinh tin chắc đây là một vụ mượn xác hoàn hồn sao?

Sở Lưu Hương nói:

- Trương lão tiên sinh chỉ muốn bảo nhị ca nên bình tĩnh, thì mọi người mới nghĩ ra được cách giải quyết quái sự này.

Tả Khinh Hầu quơ tay bảo:

- Bây giờ ta rối trí lắm, các vị tính thế nào thì ta theo thế ấy.

Sở Lưu Hương nghiêm giọng:

- Sự việc này có chỗ không tưởng tượng được, tại sao Minh Châu bỗng nhiên lại biết được công phu gia truyền của Kim Cung phu nhân? Điều này chẳng thể giải thích được, tuy nhiên chúng ta nên xét xem lời cô nói lúc nãy là thực hay giả? Con gái của Kim Cung phu nhân có phải đã chết rồi chăng?

Tả Khinh Hầu dậm chân nói:

- Hiền đệ biết rõ là chủ nhân Thi gia trang là thân gia với lão quái vật tử thù của ta, chẳng lẽ bắt ta phải thân hành đến hỏi Hoa Kim Cung?

Trương Giản Trai nói:

- Tả trang chủ tuy không đi được, song Hương Soái thì đi được.

Tả Khinh Hầu nói:

- Sở Lưu Hương xưa nay là hảo bằng hữu của Tả Khinh Hầu, việc này giang hồ ai chẳng biết, Sở Lưu Hương mà đến Thi gia trang, không bị ác phụ kia quét ra khỏi cổng mới là chuyện lạ.

Trương Giản Trai cười nhẹ:

- Nhưng trang chủ quên rằng khinh công của Hương Soái diệu tuyệt thiên hạ, đến "Thần thủy trang" mà hương soái còn đến đi tự tại, thì một Thi gia trang bé nhỏ kia có thấm gì?

Thực ra Thi gia trang không nhỏ, mà khá quy mô rộng rãi không kém gì "Trịch Bôi Sơn Trang", trang chủ Thi gia trang là Thi Hiếu Liêm, tuy không phải người giang hồ, nhưng Thi phu nhân Hoa Kim Cung thì rất vang danh trong giang hồ, công phu "kim cung ngân đàn thiết ưng trảo" của phu nhân được xem như tuyệt nhất Giang Nam.

Thi gia trang còn có một điều rất nổi danh, đó là chuyện "sợ vợ". Người trong giang hồ có thể không quen thuộc với tên "Thi gia trang", nhưng nói đến "Sư hống trang" thì chẳng ai không biết. Tả Khinh Hầu và Thi Hiếu Liêm vốn là bạn lâu năm, cũng vì họ Thi cưới người vợ này mà trở mặt đối đầu. Có một lần Tả nhị gia uống rượu ngà say, đem một tấm bản đến treo trước cổng Thi gia trang, trên bản đề:

"Trong nhà có vợ dữ, chư thân hữu xin dừng bước".

Sau vụ này, hai nhà xung khắc như nước với lửa. Câu chuyện này dĩ nhiên trở thành một giai thoại trên giang hồ.

Chẳng những thế, thiếu trang chủ Thi Truyền Tôn càng kính vợ như hổ. Thực ra, cũng chẳng thể trách Thi Truyền Tôn thiếu khí khái nam tử, chỉ vì vợ y có lai lịch quá lớn, Hoa Kim Cung tuy hữu danh nhưng cũng không sánh bằng gia đình cô con dâu. Trong giang hồ hầu như không có ai dám đắc tội với họ thân gia này, bởi vì đó chính là "đương kim đệ nhất kiếm khách" Tiết Y Nhân!

Tiết Y Nhân thuở thiếu thời thành danh khắp giang hồ với ngoại hiệu "Huyết Y Nhân", giết người như cỏ, đến tuổi trung niên tuy tính nóng đã giảm nhiều, lại ẩn cư nơi rừng sâu, nhưng kiếm thì đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, tương truyền bốn mươi năm nay chưa từng có ai chịu nổi quá mười chiêu kiếm của y. Mà Tiết Y Nhân cũng chính là oan gia đối đầu của Tả Khinh Hầu.

101. Chương 101: Tiến Thoái Duy Nan

Hậu viên Thi gia trang, hoa lá đã rụng khắp nơi, hơi Thu se sắt, gió đêm tẻ lạnh, đến như khóm cúc vàng dưới ánh trăng u uẩn cũng chẳng buồn lay động.

Tâm tình Sở Lưu Hương càng nặng trĩu. Khinh công của chàng tuy độc bộ thiên hạ, nhưng vẫn không dám bất cẩn, chàng ẩn mình trên một cây ngô đồng, đang suy tính làm cách nào hành động.

Chợt thoảng trong gió Thu vọng lại tiếng khóc tỉ tê, Sở Lưu Hương vội băng mình đi như chim én, trong bóng đêm thân ảnh nhìn tựa con dơi khổng lồ. Băng qua rừng trúc, chàng nhìn thấy một gian nhà nhỏ, bên trong có ngọn đèn dầu leo lét hắt ánh vàng mờ mờ, tiếng khóc bi ai kia vọng ra từ gian nhà này.

Trong nhà có một chiếc giường, bên cạnh có bàn trang điểm bằng gỗ tử đàn có khắc hoa, kế bên bàn còn có giá hoa, gió đêm thổi vào xua tan khói hương lượn lờ trên giá, từ từ tan biến trong đêm.

Trên giường một cô gái đang nằm, một lão bà tóc bạc trắng đang quỳ bên giường khóc kể:

- Nhân nhi, Nhân nhi, tại sao con bỏ đi, tại sao con ra đi…

Sở Lưu Hương nhìn vào, bất giác nổi gai ốc rùng mình.

Đại tiểu thư của Thi gia trang quả nhiên đã chết, khuê phòng của cô trần thiết y hệt như "thiếu nữ" kia đã kể, ngay cả bộ y phục cô mặc trên mình cũng may bằng lụa đỏ, có thêu hình phượng hoàng màu tím.

Tuy thế, tại sao thi thể của cô chưa được sửa soạn nhập quan? Người quỳ bên giường đang khóc sụt sùi là ai? Sở Lưu Hương biết chắc lão bà kia không phải Hoa Kim Cung. Nếu thế, có phải lão bà kia là má Lương?

Chỉ thấy lão bà mãi khóc kể, đầu từ từ cuối xuống, phục xuống giường, như thể đau buồn quá mức nên thiếp ngủ đi.

Vạt lụa đỏ nổi bật lên bên cạnh mái tóc bạc trắng phau, chừng như có sợi khói hương nhẹ nhàng bay lướt qua, khẽ lay động màn cửa sổ màu tím…

Xa xa truyền lại tiếng trống chuyển canh, đã sang canh tư.

Sở Lưu Hương trong lòng không khỏi có cảm giác thê lương, lại cảm thấy hơi lạnh bao trùm, thậm chí trong hương khí lan tỏa khắp nơi phảng phất có mùi tử khí kỳ dị. Chàng ẩn mình trong bóng tối bên ngoài cửa sổ, đứng yên một lúc, thì thấy lão bà gục bên giường, hơi thở mỗi lúc thêm hôn trầm, như thể đã thực ngủ say. Lúc này chàng mới nhẹ nhàng luồn qua cửa sổ vào phòng, bước chân nhẹ hơn cả gió Thu bên ngoài. Nếu như lão bà chưa ngủ, cũng chưa chắc nghe được.

Thiếu nữ nằm trên giường, sắc diện như màu sáp vàng, hình dung tiều tụy hốc hác, gầy đến trơ xương, trước khi ra đi hẳn cô đã chống chỏi với cơn bệnh khá lâu. Diện mạo của thiếu nữ này không giống Tả Minh Châu chút nào, nhưng vẫn có thể mường tượng được lúc trước cô hẳn là một mỹ nhân. Thế mà bây giờ, tử thần chẳng những đã cướp đi sinh mệnh, mà còn đoạt mất nhan sắc của cô, tử thần chẳng biết thương tiếc, chẳng chừa một ai.

Sở Lưu Hương đứng sau lưng lão bà, nhìn thi thể của thiếu nữ trên giường, nhìn hình thêu phượng hoàng màu tím trên áo của cô, chàng liên tưởng đến lời "thiếu nữ kia", bàn tay bỗng rịn mồ hồi. Chàng vội quay đi, cầm lấy một hộp phấn trên bàn trang điểm để xem xét, chỉ thấy bên dưới hộp có đóng một dấu ấn đỏ hình vuông nho nhỏ, bên trên có vài chữ:

"Kinh đô Bảo Hương Trai".

Cầm hộp phấn trong tay, Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy như bao nhiêu lông tóc đều dựng lên cả, mồ hôi trong lòng bàn tay thấm qua hộp giấy.

Đột nhiên lão bà lên tiếng:

- Các người cướp mất Nhân nhi của ta, trả lại Nhân nhi cho ta!

Sở Lưu Hương giựt mình, đánh rơi hộp phấn xuống đất.

Đôi bàn tay khô gầy của lão bà nắm chặt vạt áo lụa đỏ của thi thể, qua một lúc từ từ thả ra. Trên gương mặt vàng vỏ của lão bà có lấm tấm mồ hôi, nhưng đầu vẫn gục bên giường, hơi thở dần dần điều hòa, lại trở về giấc ngủ.

Trong đời Sở Lưu Hương không biết đã gặp qua bao nhiêu chuyện kinh hiểm đáng sợ, nhưng chưa bao giờ chàng sợ như lần này. Dĩ nhiên chàng chẳng phải sợ lão bà, cũng không ngán tử thi trên giường, nói đúng ra, chính chàng cũng không rõ mình sợ cái gì. Chàng chỉ cảm thấy gian nhà này đầy quỷ khí âm u thần bí, như sắp xảy ra chuyện không thể ngờ.

Sở Lưu Hương vốn tuyệt đối không tin chuyện "mượn xác hoàn hồn", nhưng bây giờ chứng cớ rành rành trước mắt, chẳng thể không tin được.

Một cơn gió thổi qua, lay động màn cửa sổ màu tím, trong không gian cơ hồ có một u linh đang chờ dịp bay lên, khiến người chỉ muốn lập tức rời khỏi gian nhà này, đi càng xa càng tốt.

Sở Lưu Hương chùi tay trên vạt áo, cúi xuống nhặt hộp phấn đánh rơi dưới đất. Chàng phải đem hộp phấn này về cho Tả Khinh Hầu tự xét, bằng không chàng không biết có cách nào giải thích với ông. Sự việc này chẳng thể nào giải thích được.

Vừa cúi xuống, Sở Lưu Hương đột nhiên nhìn thấy một đôi hài thêu.

Trong đời Sở Lưu Hương đã nhìn thấy không biết bao nhiêu đôi hài thêu, đủ loại đủ kiểu, mang trên chân của nhiều nữ nhân khác nhau. Nhưng chưa bao giờ chàng nghĩ mình sẽ bị giựt mình vì một đôi hài thêu.

Đôi hài thêu này bỗng hiện ra trước mắt như thể từ địa ngục thoát ra.

Nói đúng ra, Sở Lưu Hương không nhìn thấy cả đôi hài, chỉ nhìn thấy mũi hài, một đôi mũi hài thon nhọn, màu xanh lục, trông giống như đọt măng non. Thân hài được che bởi ống quần bó sát chân màu xanh rêu, có đường viền chỉ vàng rất tinh xảo.

Đôi hài thêu này rất đẹp, ống quần cũng rất đẹp, nhưng không hiểu sao Sở Lưu Hương bỗng tự hỏi, chẳng biết phía trên đôi chân có đầu hay chăng?

Chàng không nhịn được, toan ngửng đầu lên, chợt nghe một giọng nói lạnh lùng:

- Qùy yên một chỗ, không được động đậy, toàn thân trên dưới của ngươi, bất kể chỗ nào, chỉ cần di động nửa phân là ta đánh vỡ đầu ngươi!

Đây rõ ràng là giọng nữ nhân, song thanh âm nghe rất nghiêm, rất lạnh, chẳng có vẻ ôn nhu của nữ nhân chút nào. Nghe giọng nói là biết nữ nhân này thuộc loại nói là làm, không nhân nhượng gì cả.

Sở Lưu Hương bất động. Trước mặt nữ nhân, chàng không bao giờ mạo hiểm không cần thiết. Vả lại, có thể đây chẳng phải nữ nhân mà là nữ quỷ!

Giọng nói lại vang lên:

- Ngươi là ai, lén lúc vào đây làm gì? Mau thành thực khai báo, nhưng nhớ không được di động.

Sở Lưu Hương suy tính một hồi, cảm thấy trong tình huống này, nói thực là tốt hơn hết, cái tên Sở Lưu Hương không chừng quỷ nghe rồi cũng giựt mình. Chỉ cần đối phương giựt mình thì chàng có cơ hội.

Do đó chàng trả lời:

- Tại hạ là Sở Lưu Hương…

Nào ngờ chưa nói hết, nữ nhân kia cười nhạt nói:

- Sở Lưu Hương, ha ha, ngươi mà là Sở Lưu Hương, thì ta chắc là Tây Vương Mẫu!

Sở Lưu Hương cười gượng, mỗi lần chàng nói mình là đồ "Trương tam Lý tứ" thì kẻ khác lại nghi ngờ chàng là Sở Lưu Hương, nhưng mỗi lần chàng nói thực tên mình, người khác lại không tin, còn cười chế nhạo.

Chỉ nghe nữ nhân lạnh nhạt nói:

- Thực ra ta đã biết ngươi là ai, đừng hòng qua mắt ta.

Sở Lưu Hương đành cười trừ, hỏi:

- Tại hạ không phải Sở Lưu Hương, thì là ai?

Nữ nhân gằn giọng:

- Ta biết ngươi là tên tiểu súc sinh đáng chết! Nhưng ta không dè ngươi còn dám đến đây.

Giọng nữ nhân bỗng trở nên giận dữ:

- Ngươi có biết Nhân nhi chết thế nào chăng? Vì ngươi mà chết, ngươi hại nó chết rồi, còn muốn đến đây giỡ trò gì?

Sở Lưu Hương chẳng hiểu nữ nhân nói gì, chỉ biết im lặng nghe.

- Rõ ràng ngươi biết Nhân nhi đã được hứa hôn với nhị công tử của Tiết đại nhân, vậy mà còn dám dụ dỗ nó! Ngươi tưởng chuyện này ta không biết à?

Lúc này dĩ nhiên Sở Lưu Hương đã biết nữ nhân này chẳng phải quỷ, mà là mẫu thân của Nhân nhi, chính là vị Hoa Kim Cung phu nhân nổi tiếng dữ dằn trên giang hồ. Bình sinh nữ nhân làm chàng đau đầu nhất là loại nữ nhân đanh đá.

Đột nhiên một giọng khác vang lên:

- Tiểu tử này có phải là Diệp Thịnh Lan chăng? Đảm lượng xem ra cũng không nhỏ!

Giọng nói này so với Hoa Kim Cung còn chói tai hơn.

Trước mắt Sở Lưu Hương lại xuất hiện thêm đôi chân, ống quần màu đỏ tươi, đôi hài thêu màu đỏ mũi nhọn cong lên, trên mũi hài có đính hạt hồng châu.

Nếu muốn biết tính tình nữ nhân, chỉ cần xem họ mang loại hài như thế nào, thì có thể đoán biết được phân nửa, đôi hài này nhìn giống như hai trái ớt.

Sở Lưu Hương thầm thở dài! Trên đời này nếu có chuyện làm chàng đau đầu hơn gặp phải một nữ nhân đanh đá, thì hẳn là chuyện gặp phải hai người như thế!

Chàng biết là trước mặt hai người này, nói lý không bao giờ xong, phương pháp tốt nhất là tìm cách chuồn đi để tránh đại họa.

Song chàng cũng biết "ngân đạn" của Hoa Kim Cung đang nhắm ngay đầu mình, ngoài ra còn có vị cô nương "quần đỏ" này, tám phần mười là con gái lớn của Tiết Y Nhân, dâu trưởng của Thi gia trang. Tiết Y Nhân kiếm pháp độc bộ thiên hạ, con gái y cũng chẳng phải hạng tầm thường. Chàng chẳng phải ngán sợ hai nữ nhân này, chỉ không muốn động thủ với họ.

Chỉ nghe Hoa Kim Cung nói:

- Con đến đúng lúc đấy, con nghĩ xem ta nên trừng trị tiểu tử này theo cách nào.

Thi thiếu phu nhân cười nhạt:

- Phường háo sắc này, tối ngày chuyên đi dụ dỗ con gái nhà lành, đem chôn sống là tốt nhất.

Sở Lưu Hương nghe xong vừa tức vừa buồn cười, chẳng trách Thi thiếu trang chủ sợ vợ như sợ hổ, thì ra vị thiếu phu nhân này chẳng thèm hỏi trắng đen gì đã vội kết tội người khác.

Hoa Kim Cung nói:

- Chôn sống hắn thì dễ quá, theo ta nghĩ, phải thiêu sống hắn mới vừa!

Thi thiếu phu nhân đáp:

- Thiêu sống hắn cũng được, nhưng con muốn xem thử hắn hơn nhị đệ chỗ nào, mà làm cho Thi tiểu thư nhà ta ngã bệnh tương tư nặng như thế.

Hoa Kim Cung lạnh lùng nói:

- Phải đó, này, tiểu tử kia, ngươi ngửng đầu lên cho ta xem.

Sở Lưu Hương cũng rất muốn xem dung mạo của hai nữ nhân này.

Chàng thấy vị Kim Cung phu nhân này tuy tuổi đã trên năm mươi, nhưng cách phục sức diêm dúa, lớp phấn trên mặt dầy cộm, cạo xuống chắc nặng đủ một cân! Tuy nhiên, cặp mắt của bà vẫn ướt long lanh, chỉ một cái liếc nhìn sang bên tả cũng lộ nét thu ba tiêu hồn, năm xưa Thi cử nhân hẳn bị mê hoặc bởi ánh mắt này.

Vị Thi thiếu phu nhân kia thì chàng chẳng dám nhìn lâu, gương mặt dài như mặt ngựa, miệng rộng đỏ hoét, mũi càng to gấp bội! Nếu cô chẳng phải là con gái Tiết Y Nhân, mà vẫn xuất giá được thì mới là chuyện lạ.

Bất chợt Sở Lưu Hương cảm thấy vị Thi thiếu trang chủ rất đáng tội nghiệp, cưới phải một nữ nhân chua ngoa đã khổ rồi, chẳng những thế, lại là một nữ nhân nhìn giống con ngựa cái!

Trong lúc Sở Lưu Hương nhìn hai nữ nhân, đương nhiên họ cũng đang xem xét chàng, ánh mắt của cả hai bỗng dịu xuống, nét mặt hòa hoãn bớt chút, Thi thiếu phu nhân lên tiếng:

- Quả nhiên là một gã bạch diện ham chải chuốt, chẳng trách cô hai nhà ta bị hắn mê hoặc.

Hoa Kim Cung nói tiếp:

- Hắn cả gan mạo nhận là Sở Lưu Hương, ta thấy hắn mà làm con Sở Lưu Hương, sợ cũng còn chưa đủ tuổi.

Sở Lưu Hương thành danh đã gần mười năm, trong giang hồ ai ai cũng biết Sở hương soái chưởng pháp tuyệt thế, khinh công vô song, nhưng không có mấy người đã từng tận mắt nhìn thấy chàng. Đại đa số đều nghĩ rằng Sở Lưu Hương nổi danh như thế, có bản lãnh cao như thế, đương nhiên tuổi không phải nhỏ, thậm chí có kẻ cho là chàng là một lão nhân.

Sở Lưu Hương bật cười.

Má Lương chẳng biết tỉnh dậy từ lúc nào, giờ cũng bước đến gần, như muốn nhìn thử dung mạo tên "háo sắc" này, tuy nhiên Sở Lưu Hương cảm thấy lão bà trông rất hiền từ. Chàng chợt có một ý nghĩ, song lúc này Hoa Kim Cung lớn tiếng nói:

- Ta hãy bắt hắn chế ngự trước đã, muốn chôn sống hay thiêu sống gì thì tính sau.

Chỉ thấy kim quang lóe lên, cung vàng trong tay bà điểm vào huyệt "Khí huyết hải" của Sở Lưu Hương. Thì ra kim cung này chẳng những dùng để bắn ngân đạn, mà thân cung cong như vành trăng khuyết, hai đầu đều có thể dùng làm vũ khí điểm huyệt. Hoa Kim Cung xuất thủ nhanh, thủ pháp chính xác, chứng tỏ là một cao thủ điểm huyệt.

Sở Lưu Hương chẳng thể giả khờ được nữa, chàng né ra phía sau, lui ra vài thước, động tác nhanh hơn cây kim cung trong tay Kim Cung phu nhân.

Thấy chiêu đầu hụt, Hoa Kim Cung thừa thế tiến tới, kim cung biến chiêu, như luồn gió mạnh tạt ngang hông bên trái của Sở Lưu Hương, cây cung điểm huyệt bỗng biến thành cây côn đánh người. Sở Lưu Hương giờ mới biết thủ pháp của vị phu nhân này quả không tầm thường, một cây kim cung sử dụng rất linh hoạt, biến ra nhiều kiểu vũ khí để sử dụng, chẳng trách người giang hồ đều cho rằng bà là đệ nhất cao thủ trong phái nữ tử.

Lúc này Sở Lưu Hương đã lui đến bàn trang điểm, chẳng còn chỗ nào để lui được nữa, cũng không có chỗ để tránh cây kim cung kia. Hoa Kim Cung chỉ chực dồn chàng vào góc để điểm huyệt, nào ngờ Sở Lưu Hương bỗng thu mình phóng lên trên tấm gương đồng, ép mình sát tường tràn sang một bên, tránh khỏi kim cung, thân pháp của chàng trông nhẹ như mây bay.

Hoa Kim Cung biến sắc nói:

- Tiểu tử giỏi đấy, chẳng ngờ ngươi cũng có nghề!

Thi thiếu phu nhân lạnh lùng bảo:

- Phường dâm tặc này dĩ nhiên phải rành cách tránh né.

Thi thiếu phu nhân bỗng giương cánh tay, trong tay đã có thêm hai thanh đoản kiếm lấp lánh, kiếm quang xẹt ra, liên tục bảy chiêu tấn công Sở Lưu Hương.

Loại đoản kiếm này vốn là vũ khí phòng thân của nữ nhân thời xưa, thiếu phu nhân này sử dụng kiếm pháp do Công Tôn đại nương sáng chế, có tên "trường ca phi hồng kiếm". Công Tôn đại nương được tôn là bậc kiếm thánh vào đầu đời vua Đường, kiếm pháp của bà tương truyền rằng chẳng kém "tố nữ". Thi thiếu phu nhân lúc này đang thi triển sáu mươi bốn thức của "trường ca phi hồng kiếm", đúng như lời người xưng tụng loại kiếm pháp này: kiếm như phi hồng, nhân như du long, biến hóa khôn lường!

Thêm vào đó, gian nhà này không lớn lắm, rất thích hợp để phát huy uy lực của loại đoản kiếm ngắn gần như thanh chủy thủ này, đối thủ của thiếu phu nhân nếu chẳng phải là Sở Lưu Hương hẳn đã bị dồn đến chân tường, không tránh khỏi bảy chiêu kiếm này.

Chỉ nghe Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Dù tại hạ quả là Diệp Thịnh Lan, hai vị cũng không nên cố giết tại hạ như vậy!

Vừa nói dứt hai câu, Sở Lưu Hương đã nhảy lên đến trần nhà, rồi từ trần nhà đáp xuống, luồn ra đến cửa.

Hoa Kim Cung la lớn:

- Giỏi cho tiểu tử, muốn đi à, Thi gia trang há phải chỗ ngươi muốn đến là đến, đi là đi sao?

Hoa Kim Cung vừa nói vừa xuất thủ, chỉ nghe tiếng dây cung kêu liên tiếp như âm tỳ bà, bắn ra vô số ngân đạn nhắm vào Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy Sở Lưu Hương chuyển mình, phóng ra ngoài đám ngân đạn như mưa kia, thân ảnh đột biến, đã bay ra xa ngoài mười trượng.

Kim Cung phu nhân giựt mình, lướt ra đến cửa, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu tử kia, ngươi quả thực là Sở Lưu Hương sao?

Sở Lưu Hương đáp xuống một cành cây, lại tung mình lên không, đưa tay vẫy, nhìn chẳng rõ chàng ra dấu chào, hay lắc tay phủ nhận.

Thi thiếu phu nhân nghiến răng nói:

- Sở Lưu Hương với nhà ta không ai phạm ai, tại sao lại đến đây?

Hoa Kim Cung như xuất thần suy nghĩ một lúc, chợt cười bảo:

- Bất luận hắn có phải là Sở Lưu Hương hay chăng, cũng trốn không thoát đâu!

- Là sao?

Ánh mắt Hoa Kim Cung chăm chú nhìn sang phía một ngôi đình nằm cạnh tòa giả sơn, bà nói:

- Vị nhị thúc quý hóa của con đã đưa chúng ta về đây, chưa được ăn điểm tâm nửa đêm, thì làm sao chịu đi ngay? Ta đoán chắc y đang chờ ở trong đình.

Thi thiếu phu nhân nở một nụ cười nham hiểm:

- Đúng rồi, chỉ cần Bảo nhị thúc có mặt tại đình, thì không ai trốn ra được.

Tại đình, quả nhiên có một người ngồi trên bậc thềm đá, đang ngửng mặt nhìn trời, miệng lẩm nhẩm gì chẳng rõ. Nghe kỹ thì ra y đang đếm sao trời.

- Một ngàn ba trăm hai mươi bảy, một ngàn ba trăm hai mươi tám...

Tuổi tác người này ít nhất cũng ngoài bốn mươi, râu cũng đã điểm bạc, tuy nhiên y lại mặc một bộ áo đỏ thắm thêu hình đồng tiền vàng Liễu Hải, chân mang một đôi hài đỏ có hình đầu hổ, trong ánh sao đêm, mặt y cơ hồ rất hồng, song nhìn kỹ là do đánh phấn hồng.

Người áo đỏ mải mê đếm sao, vừa đếm vừa đưa tay chỉ, phát ra tiếng "leng keng", thì ra y có đeo vài chiếc vòng vàng đính chuông nhỏ.

Sở Lưu Hương chỉ muốn mau chóng ra khỏi nơi này, đúng ra chàng cũng không chú ý là bên đình có một người như thế, chợt nghe tiếng "leng keng" mới nhìn sang bên ấy.

Chỉ mới nhìn, Sở Lưu Hương đã không nhịn cười được, nếu như lúc bình thường thì chàng chắc chắn đã bước qua ngắm kỹ vị nhân huynh này. Nhưng lúc này chàng không có hứng thú ấy, chân vừa điểm xuống đất, thân đã phóng lên vượt qua đình, chỉ cần hai bước nhảy vọt là có thể vượt ra ngoài khu vườn này.

Nào ngờ ngay lúc ấy, bỗng có tiếng leng keng, một bóng người từ trong đình xẹt ra nhanh như tên bắn, chận ngay trước mặt Sở Lưu Hương. Chàng nhảy lên mái đình, rồi mới nhảy xuống, còn người này từ trong đình xẹt ra, tuy khoảng cách ngắn hơn so với Sở Lưu Hương, nhưng thân thủ này cũng rất đáng sợ.

Sở Lưu Hương không ngờ ngay lúc này lại gặp một cao thủ khinh công tinh tuyệt như thế, nhìn lại thì "cao thủ" chính là người đếm sao kia. Y dừng lại rồi, Sở Lưu Hương mới thấy rõ y phục trên mình y vừa ngắn vừa nhỏ, trông y có vài phần giống Lão Lai mặc đồ trẻ nít múa làm vui cho thân phụ mẫu.

Sở Lưu Hương chưng hửng, chàng nhìn mải vẫn không hiểu làm sao một người như y lại có thân thủ đáng nể như thế.

Người áo đỏ cũng đang ngắm nghía Sở Lưu Hương, đột nhiên y cười hi hi:

- Vị đại thúc này từ đâu mà đến đây? Sao trước giờ tiểu Bảo chưa gặp đại thúc?

Một người đã quá bốn mươi tuổi gọi Sở Lưu Hương là "đại thúc", chàng thực dỡ khóc dỡ cười, cũng may Hoa Kim Cung bên kia chưa đuổi đến nơi, chàng đảo mắt cười nói:

- Lão tiên sinh không cần khách sáo, tại hạ quả tình không kham nổi hai chữ đại thúc.

Nào ngờ chàng vừa nói xong, người áo đỏ cười lớn:

- Hóa ra đại thúc này ngố quá, tiểu Bảo rõ ràng chỉ mới mười hai tuổi, đại thúc lại kêu bằng lão tiên sinh, đại ca tiểu Bảo nghe được nhất định cười đến vỡ bụng.

Sở Lưu Hương ngẩn người ra, bất giấc đưa tay sờ mũi, nói:

- Ngươi… ngươi chỉ có mười hai tuổi?

Người áo đỏ đưa tay đếm rồi nói:

- Hôm nay tiểu Bảo vừa đúng mười hai tuổi, không hơn không kém một ngày.

- Vậy đại ca của ngươi thì bao nhiêu?

- Đại ca tiểu Bảo lớn lắm rồi, chắc là lớn tuổi hơn đại thúc nhiều lắm.

- Đại ca ngươi là ai?

- Đại ca tên Tiết Y Nhân, ta tên Tiết Tiếu Nhân, nhưng người khác đều gọi ta là Tiết Bảo Bảo, đại thúc nghe cái tên này hay không?

Gã si dại này lại là em trai nhất đại kiếm hào Tiết Y Nhân, thực là "rồng sinh chín con, chẳng con nào giống nhau"! Sở Lưu Hương than thầm, không muốn nói lằng nhằng với gã, bèn cười nói:

- Tên này nghe rất hay, nhóc ngoan, mau để đại thúc đi, lần tới nhất định sẽ mua kẹo cho Bảo Bảo ăn.

Chàng quả tình đang gọi một người gần năm chục tuổi là "Bảo Bảo ngoan", nghĩ thực nực cười, vừa vẫy tay chàng vừa phi thân phóng đi.

Đột nhiên Tiết Bảo Bảo cũng phi thân lên, thuận tay bên hông rút ra một thanh nhuyễn kiếm giống như rắn độc, "vút, vút, vút" xuất liền ba chiêu kiếm tấn công Sở Lưu Hương. Ba chiêu kiếm này vừa mau, vừa chính xác, lại hiểm ác, kiếm pháp tinh kỳ thần tốc, xem ra còn hơn cả những tay kiếm đã thành danh như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Quân Tử Kiếm Hoàng Lộ Trực.

Sở Lưu Hương tuy tránh được ba chiêu kiếm kia, nhưng đã bị bức phải lui trở ngược xuống.

Chỉ thấy Tiết Bảo Bảo đứng một chân trên hòn giả sơn phía đối diện, cười hi hi nói:

- Đại thúc làm hư đại sự của tiểu Bảo, chưa bồi thường làm sao đi được?

Sở Lưu Hương đứng nhìn Tiết Bảo Bảo, không đoán ra được y thực sự là si ngốc hay không. Nhìn cách ăn mặc, nghe cách nói chuyện, thì rõ ràng y là một kẻ dẫn, nhưng dẫn độn thì làm sao biết sử dụng kiếm pháp sắc xảo kia?

Sở Lưu Hương đành gượng cười nói:

- Ta làm hư đại sự của ngươi? đại sự gì?

Tiết Bảo Bảo chu môi:

- Lúc nãy tiểu Bảo đang đếm sao trời, đã đếm xong đám sao phía bên kia mặt trăng, đại thúc vừa đến làm rộn tiểu Bảo, bây giờ quên hết sạch rồi, bắt đền đại thúc đó.

- Được, được, được, ta đền cho ngươi, nhưng làm sao đền?

Sở Lưu Hương đang nói, thân hình đã vội vã chuồn đi. Lần này chàng đã tận lực, với khả năng khinh công của chàng, hẳn trong thiên hạ còn ai đuổi kịp.

Chẳng ngờ Tiết Bảo Bảo chừng như biết Sở Lưu Hương sẽ chuồn đi, nên chàng vừa di động thì những chiếc vòng vàng trên tay y đã bay ra. Chỉ nghe "keng keng" mấy tiếng liên tiếp, bốn chiếc vòng vàng trên không trung vẽ ra bốn đạo kim quang hình cung, bay vòng đến trước mặt Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy trước mắt ánh kim quang hoa lên, bốn chiếc vòng vàng nhập lại phát ra hai tiếng "keng keng", bỗng xẹt thẳng vào mặt chàng.

Gã si ngốc này chẳng những khinh công cao, kiếm pháp trội, đến thủ pháp phóng ám khí cũng tuyệt diệu, đám ngân đạn của Hoa Kim Cung nếu đem so với thủ pháp của gã thực chẳng khác chi đồ chơi trẻ con.

Sở Lưu Hương vọt đi rất mau, nên xem ra sắp bị vòng vàng điểm trúng mặt, nhưng ngay trong đường tơ kẻ tóc ấy, chàng không có đường chọn lựa nào hơn, thân mình chợt rùn xuống, lui lại phía sau, hai tay "phân quang tróc ảnh", chụp được ba chiếc vòng, chiếc vòng thứ tư bị ba chiếc trước đánh văng đi.

Thân thủ này nói thì dễ, nhưng thực sự rất khó, phải phối hợp đúng lúc thân, tay, và mắt, nếu không xuất thủ cực nhanh để đón lấy vòng vàng kịp thời và đánh tan lực đạo của chúng, thì có đón được cũng không tránh khỏi bị tét hổ khẩu. Chỉ có điều tuy đón được vòng vàng, nhưng chàng đã bị đẩy lui về chỗ cũ.

Tiết Bảo Bảo dậm chân nói:

- Đại thúc rõ ràng nói đền cho tiểu Bảo, sao lại bỏ đi, người lớn mà sao đi gạt con nít?

Đột nhiên Sở Lưu Hương phát hiện ra tên ngốc này thực là một đối thủ khó đối phó, bình sinh chàng đã qua nhiều trận giao đấu, nhưng lúc này cũng không biết tính sao.

Tiết Bảo Bảo vẫn dậm chân nói:

- Đại thúc à, có chịu đền hay không?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đương nhiên là bồi thường chứ, nhưng làm sao thường đây?

Tiết Bảo Bảo lập tức nhoẻn miệng cười:

- Dễ lắm, đại thúc đếm số sao phía bên kia mặt trăng cho tiểu Bảo là được.

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

- Bên nào?

Tiết Bảo Bảo đưa tay chỉ:

- Bên đó đó.

Kỳ thực, lúc này trời không trăng, chỉ có sao đầy trời, một người dù có ba trăm con mắt, năm trăm bàn tay cũng không cách gì đếm hết sao trên trời.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Ngươi nói phía bên đó thì tốt quá!

Tiết Bảo Bảo chớp mắt hỏi:

- Tại sao tốt?

- Đám sao phía bên đó ta mới đếm xong lúc nãy, tổng cộng là hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi sao.

- Thực không?

- Dĩ nhiên là thực, người lớn đâu có gạt con nít, ngươi không tin thì đếm lại đi.

Sở Lưu Hương đã tính trước, nếu gã ngốc này không mắc mưu thì hẳn là hắn giả ngốc, chàng tuy không muốn giao đấu với kẻ si ngốc, nhưng với người giả ngốc thì lại là một chuyện khác.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười nói:

- Được rồi, tiểu Bảo đếm thử coi có đúng không.

Nói xong y ngửng đầu lên bắt đầu đếm.

Sở Lưu Hương thầm thở phào, thân ảnh vọt đi như tên bắn. Lần này, Tiết Bảo Bảo đếm đến xuất thần, hoàn toàn không lưu ý đến việc chàng chuồn đi.

Sở Lưu Hương giờ mới biết đã gặp phải một gã si khờ có võ công cao rất đáng sợ, chàng cảm thấy vừa buồn cười, vừa kinh ngạc. Chuyện này thực khó tưởng tượng được, nhưng tạm thời chàng phải gác sang một bên để giải quyết một việc cần kíp hơn!

Mượn xác hoàn hồn!

Âm hồn của Thi Nhân có phải đã mượn xác Tả Minh Châu để sống lại chăng?

Tả nhị gia nhìn thấy hộp phấn mà Sở Lưu Hương mang về, ông cũng sửng người, đổ mồ hôi lạnh, qua cả tuần trà mà không thốt nên lời.

Trương Giản Trai nhíu mày hỏi:

- Căn phòng đó có giống y như lời Châu nhi tả chăng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quả thực giống hệt.

- Vị Thi cô nương kia có đúng là mới chết ngày hôm nay?

- Đúng vậy, thi thể của cô ấy chưa được tẩm liệm, tại hạ vẫn còn thấy bộ y phục trên thân mình cũng giống như Minh Châu diễn…

Tả nhị gia đột nhiên đứng phắt dậy, la lớn:

- Ta không cần biết giống hay không giống, mặc kệ con gái họ Thi đã chết hay chưa, ta chỉ biết Minh Châu là con gái ta, không ai có quyền cướp đi được.

Trương Giản Trai nói:

- Nhưng nếu tiểu cô nương không nhận trang chủ là thân phụ thì làm sao?

Tả nhị gia giận dữ nói:

- Nó mà dám không nhận Tả mỗ là thân phụ, thì ta… ta giết nó!

- Trang chủ nhẫn tâm giết con mình sao?

- Ta… ta… ta…

Tả nhị gia quỵ người xuống ghế, như chẳng còn sức đứng dậy nữa.

Trương Giản Trai lắc đầu than:

- Tạo hóa trêu người… tạo hóa trêu người, biết làm gì hơn?

Tả nhị gia ôm đầu:

- Không lý các vị bảo ta phải nhìn nhận Minh Châu là con của ác phụ kia à?

Trương Giản Trai bước qua bước lại, tay mân mê chòm râu, vị danh y này tuy có diệu thủ chữa bệnh, song đối với chuyện này cũng đành thúc thủ.

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lúc, lên tiếng hỏi:

- Châu nhi còn ngủ?

Tả nhị gia buồn rầu đáp:

- Vẫn còn ngủ say.

Sở Lưu Hương đứng dậy nói:

- Nhị ca, nếu tin tưởng đệ thì cứ để cho đệ truy xét vụ này.

Trương Giản Trai thở dài:

- Trên đời này nếu có ai giải quyết được chuyện này, hẳn là Sở hương soái, trang chủ không tin hương soái thì còn tin ai?

Trời đã sáng.

Ánh nắng buổi sớm mai từ ngoài song cửa len lỏi vào phòng, soi trên gương mặt của cô, sắc mặt trắng bệch, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia hiện rõ đầy gân máu đỏ li ti.

Đây quả thực là gương mặt của Tả Minh Châu, đôi mắt Tả Minh Châu, nhưng thiếu nữ này có phải là Tả Minh Châu chăng? Sở Lưu Hương cũng chẳng rõ.

Chàng không biết phải gọi thiếu nữ bằng gì mới đúng, nếu gọi cô là "Tả Minh Châu" cũng không ổn vì rõ ràng cô đang có linh hồn và suy nghĩ của "Thi Nhân". Nhưng ngược lại làm sao gọi cô là Thi Nhân khi mặt cô rõ ràng là Tả Minh Châu?

Thiếu nữ đang cúi đầu cắn môi:

- Các hạ đã đến đấy xem qua, thì nên tin lời tôi nói.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Cô quả thực không nói gạt ta.

- Vậy tại sao không thả tôi về?

- Ta có thể để cô đi, nhưng cô có thể về được không?

- Tại sao không?

- Với dung mạo hiện tại của cô, người nhà có chịu thừa nhận cô là Thi Nhân chăng?

Thiếu nữ bật khóc:

- Trời ơi! Sao tôi lại biến ra thế này? Biết làm sao bây giờ?

Sở Lưu Hương nhỏ giọng:

- Ta đã tin lời cô, thì cô cũng nên tin ta, bất kể trong thâm tâm cô là ai, nhưng thể xác cô vẫn là Tả Minh Châu, con gái Tả Khinh Hầu!

Thiếu nữ đấm tay xuống mặt giường:

- Nhưng tôi thực sự không phải Tả Minh Châu, càng không biết Tả Khinh Hầu, làm sao nhận y là cha tôi được?

- Nếu thế thì Thi cử nhân chỉ e cũng không nhận cô là con gái, đến cả Diệp Thịnh Lan cũng sẽ không nhận ra cô, không còn mua phấn của Bảo Hương Trai tặng cho cô nữa đâu.

Thiếu nữ chợt run lên, nghẹn lời hỏi:

- Các… hạ… làm sao biết chuyện này?

Sở Lưu Hương cười hỏi:

- Làm thế nào cô lại quen với y?

Thiếu nữ cúi đầu nói nhỏ:

- Chuyện đó xảy ra lâu rồi, tôi cũng không biết mình bị y…

Bất chợt thiếu nữ ngửng đầu lên nói rõ:

- Nhưng chuyện đó đã qua lâu rồi, bây giờ tôi không quen Diệp Thịnh Lan nữa, tôi chỉ biết mình là con dâu sắp cưới của Tiết gia.

Sở Lưu Hương thầm thở dài, chỗ rắc rối của sự việc là điểm này, vì chàng biết Tả nhị gia đã hứa gả Tả Minh Châu cho Đinh gia công tử. Cho dù Tả nhị gia và Thi cử nhân có thể bình tâm ngồi lại giải quyết sự việc, dù thiếu nữ này có nhận cả hai người là thân phụ của cô, thì cô cũng chẳng thể cưới một lúc hai chồng.

Ngay lúc ấy, đột nhiên có tiếng "ầm" thực lớn vang lên ở phía ngoài, kế tiếp là huyên náo các tiếng đá ném lên nóc nhà, tiếng ngói vỡ, tiếng lu bị đụng ngã, tiếng bình bị đập vỡ, xen lẫn tiếng nhiều người chửi bới.

Sở Lưu Hương nhíu mày, lấy làm lạ! Chẳng lẽ có người dám đến Trịch Bôi Sơn Trang quấy nhiễu?

Chỉ nghe một giọng nữ tử the thé oang oang:

- Tả Khinh Hầu, trả con gái cho ta!

Thiếu nữ vụt sáng rực mắt, mừng rỡ nói:

- Mẫu thân đến rồi, mẫu thân đã biết tôi ở đây, các người còn giữ tôi được sao?

Sở Lưu Hương nói:

- Mẫu thân cô đến đây chẳng phải để tìm cô đâu.

- Không phải tìm tôi thì tìm ai?

Sở Lưu Hương chưa nói hết, giọng nói chát chúa của Hoa Kim Cung lại vọng vào:

- Con gái ta bị lão tiện nhà ngươi hại chết, ngươi biết nó bệnh nặng, còn cố ý giữ hết các danh y trong nhà, làm bệnh nó không trị được, bằng không làm sao nó chết được? Lão phải bồi thường cho ta!

Thiếu nữ đang muốn a xông ra ngoài, chợt sựng lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bây giờ cô đã hiểu mẫu thân cô vì sao đến đây rồi chứ?

Thiếu nữ lui dần từng bước một, run giọng nói:

- Mẫu thân cũng nói tôi đã chết rồi, chẳng lẽ… chẳng lẽ… tôi… đã chết thực rồi sao?

- Dĩ nhiên là cô chưa chết, nhưng sự việc này kỳ lạ quá, nói ra cũng không ai tin, đến mẫu thân cô cũng không tin đâu, bây giờ cô có xuất hiện, mẫu thân cô cũng không nhận cô là con mình đâu.

Thiếu nữ thẩn thờ một lúc, chợt quay mình nhào lên giường, đấm mạnh tay xuống giường, nghẹn ngào nói:

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Sở Lưu Hương nói:

- Nếu cô chịu tin ta, có thể ta sẽ làm sáng tỏ vụ này được.

Thiếu nữ phủ phục trên giường khóc một lúc lâu, mới quay sang chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Các… hạ… có phải thực là Sở hương soái?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Có lúc ta hy vọng mình không phải Sở Lưu Hương, nhưng định mệnh đã chủ định ta phải làm Sở Lưu Hương, chẳng làm ai khác hơn được.

Thiếu nữ chăm chăm nhìn vào mắt chàng:

- Tôi sẽ nằm tại đây ba ngày, sau đó nếu hương soái không giải quyết được chuyện này, thì tôi… tôi… chắc chết đi còn đỡ hơn.

102. Chương 102: Tâm Lang Kiếm Quyết

Sở Lưu Hương cảm thấy lúc này nên tránh mặt Hoa Kim Cung là tốt hơn, nên chàng quyết định đi ngủ dưỡng tinh thần, để tối nay mới dễ hành sự. Dường chàng đã suy đoán nhiều và có chủ ý, nhưng chưa nói ra, người khác dĩ nhiên không đoán ra được, trong thiên hạ có ai đoán được tâm sự của Sở hương soái.

Lúc Sở Lưu Hương thức dậy thì trời đã tối.

Tả nhị gia đã đến phòng Sở Lưu Hương không biết bao nhiêu lần, lúc này thấy chàng đã thức, ông mừng như bắt được của quý, vội nắm tay chàng gượng cười:

- Hiền đệ ngủ say dữ, có biết là ta cả ngày nay bị khốn khổ đến đâu không? Thực tức muốn chết!

Ông dậm chân nói tiếp:

- Đệ có biết là Hoa Kim Cung chạy qua đây không? Mụ cả gan dẫn một đám vô lại đến đây phá hoại, còn đòi ta phải thường mạng con gái mụ!

Sở Lưu Hương cười hỏi:

- Nhị ca làm thế nào đuổi sư tử phu nhân đi?

Tả Khinh Hầu bực dọc nói:

- Gặp phải nữ tướng dữ dằn vậy, ta cũng hết cách, nếu đả thương mụ thì thể nào cũng bị bằng hữu giang hồ cười chê ta thiếu độ lượng.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Không sai chút nào, chỉ e Hoa Kim Cung biết rõ nhị ca sẽ không hoàn thủ, nên mới dám đến quấy phá.

- Ta đành trút cơn giận lên bọn thủ hạ vô dụng kia, mụ nhìn thấy đám tay chân của mình bị đánh gục cả mới dẹp bớt ngông cuồng, song trước lúc bỏ đi, còn hăm dọa ngày mai sẽ trở lại.

Tả Khinh Hầu kéo tay Sở Lưu Hương:

- Hiền đệ à, đêm nay làm thế nào cũng phải đến Thi gia trang cho con hổ cái ấy một bài học, bằng không ngày mai mụ lại đến, thì ta thực không chịu nổi nữa.

Chính Tả Khinh Hầu không muốn động thủ với Hoa Kim Cung, lại bảo Sở Lưu Hương đi sang Thi gia trang, kiểu "đẩy đưa" này chàng đã bị nhận khá nhiều, nhưng vẫn cảm thấy dở khóc dở cười.

Tả Khinh Hầu cũng cảm thấy hơi hổ thẹn, vội cười trừ:

- Ta biết chuyện này rất nhức đầu, nhưng trên đời này nếu có người giải quyết được, thì chính là hiền đệ.

Những lời này Sở Lưu Hương cũng từng nghe rất nhiều, chàng thở dài lẩm bẩm:

- Rất tiếc lần này tiểu Minh không đến, bằng không cho hắn đi đối phó Hoa Kim Cung mới đúng là phục thuốc chữa đúng bệnh.

Tả Khinh Hầu bối rối:

- Hiền đệ… lẽ nào không đi?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Nhị ca an tâm, đệ chắc chắn có cách làm cho Hoa Kim Cung ngày mai không đến đây nữa.

Tả Khinh Hầu thở phào, đột nhiên lại nhíu mày nói:

- Còn một chuyện nữa, thỉnh ý hiền đệ, lúc sớm Hoa Kim Cung vừa đi, thì có người khác đến.

- Là ai?

- Lô Hoa Đăng - Thất Tinh Đường Đinh thị song hiệp, hiền đệ cũng biết đó, hôm nay là Ngô Câu Kiếm Đinh Du Đinh lão nhị đến đây.

- Y có phải đến nghinh thân chăng?

- Không sai, chỉ vì tháng trước chúng ta đã định là tháng này cho Châu nhi và Đinh Như Phong thành thân, nên Đinh lão nhị lần này đến cũng vì việc này.

- Tháng trước? Chẳng phải tháng trước Minh Châu đã bệnh rồi sao?

- Cũng vì nó bệnh rồi, nên ta mới nghĩ may ra cho đôi trẻ tác hợp, bệnh Châu nhi sẽ thuyên giảm, nào ngờ xảy ra cớ sự này… Bây giờ nếu ta đồng ý gả con vào giữa tháng, thì Châu nhi… Châu nhi làm sao chịu, nếu ta không đồng ý, thì phải thoái thác bằng cách nào?

Sở Lưu Hương cũng chỉ biết sờ mũi, lẩm bẩm:

- Chẳng biết Hoa Kim Cung có phải cũng định hôn kỳ cho con gái và Tiết nhị công tử?…

Chợt thấy một tên gia đinh vội vã bước vào, cúi mình nói:

- Đinh nhị hiệp bảo tiểu nhân đến hỏi lão gia, Sở hương soái đã thức chưa, nếu đã thức, xin mời ra cạn vài chén rượu, nếu chưa tỉnh thì mời lão gia ra uống rượu trước.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Từ lâu đã nghe Đinh thị huynh đệ tửu lượng như hải, Trương Giản Trai tiên sinh hẳn lo bảo dưỡng thân thể nên một giọt rượu cũng không uống, hẳn Đinh lão nhị thấy uống rượu một mình quá vô vị…

Tả Khinh Hầu nói:

- Phải đó, hiền đệ mau ra cùng ta bồi tiếp lão Đinh.

- Không lý nhị ca muốn đệ say khướt mới mò đến Thi gia trang sao?

Giang hồ truyền khẩu, có những bậc "tửu cái", "tửu tiên", càng uống nhiều rượu, võ công càng cao, Sở Lưu Hương vẫn thường cảm thấy những lời đồn đãi này quả buồn cười. Chàng biết rõ rằng người uống nhiều rượu một chút, đảm lượng tự nhiên cũng nhiều hơn, khí lực có thể khỏe hơn đôi chút, nhưng ngược lại chắc chắn cử động trở nên chậm chạp hơn. Cao thủ giao đấu, nếu một bên phản ứng chậm chạp hơn là cầm chắc phần bại.

Bởi thế Sở Lưu Hương tuy rất thích uống rượu, nhưng lúc cần đối đầu với cường địch, cần phải giữ cho đầu óc tỉnh táo. Điều kỳ lạ là trong giang hồ vẫn thường đồn rằng:

"Sở hương soái càng uống nhiều, võ công càng cao".

Sở Lưu Hương nghĩ rằng kẻ nào nói câu này hẳn không biết uống rượu, cứ nghĩ người uống rượu cơ thể khác người, thực ra "tửu tiên", "tửu cái" gì cũng là người, nếu uống quá nhiều thì đầu óc cũng hồ đồ như thường.

Hôm nay Sở Lưu Hương không uống rượu, chẳng phải vì sợ không đối phó được Hoa Kim Cung, mà vì gã si khờ có võ công cao cường kia!

Chàng cảm thấy y rất thần bí, kỳ lạ, tuyệt chẳng thể khinh thường.

Trước lúc canh ba, Sở Lưu Hương đã đến Thi gia trang, lần này chàng đã quen lối, đi thẳng vào hậu viên. Hậu viên vắng vẻ không người, chỉ có gian nhà nhỏ trong rừng trúc vẫn có ánh đèn sáng.

Thi thể của Thi Nhân có còn trong gian nhà đó chăng?

Sở Lưu Hương nhẹ như làn khói nhảy lên mái nhà, đưa mắt nhìn xuống, thì thấy thi thể của Thi Nhân đã được dọn đi, một thiếu nữ áo xanh ăn mặc giống a hoàn đang thu dọn trong phòng.

Nhìn kỹ dưới ánh đèn, thiếu nữ trông càng đẹp hơn, không giống kẻ từng làm việc nặng nhọc.

Tay của thiếu nữ đang sửa lại chiếu trải trên giường, đôi mắt long lanh ươn ướt liếc nhìn bàn trang điểm, đột nhiên đưa tay chộp lấy một hộp phấn lén lút giấu trong mình, qua một lúc sau, lại nhìn vào tấm gương đồng, uốn người làm dáng, miệng chợt nở nụ cười.

Sở Lưu Hương đang cảm thấy tức cười, chợt nghe tiếng một người:

- Lần này không chạy thoát được rồi!

Phía sau gian nhà có bóng người nhảy ra.

Sở Lưu Hương cũng không khỏi giựt mình. Người này nhãn lực thực lợi hại, đã phát hiện chỗ ẩn thân của chàng!

Nào ngờ người này không nhìn về phía Sở Lưu Hương, miệng vừa nói vừa xông vào phòng, thì ra là một thiếu niên mặc đồ tang màu trắng.

A hoàn kia cũng giựt mình, nhưng quay lại nhìn ra là thiếu niên này, bèn cười, vỗ nhẹ trước ngực cười nói:

- Thì ra là thiếu trang chủ, làm tiểu nữ sợ hết hồn.

Sở Lưu Hương lúc này mới nhìn kỹ Thi thiếu trang chủ, một gương mặt trắng hơi phát tướng, hiển nhiên là ăn uống, ngủ nghỉ quá đầy đủ.

Tuy y đang mặc tang phục, song qua lớp vải trắng mỏng có thể thấy bên trong là một bộ áo lụa màu xanh nhạt, trên mặt y không tỏ chút đau buồn gì cả, lại cười hi hi nói:

- Nàng sợ cái gì? Ta không ăn thịt nàng, quá lắm thì chỉ thử nếm vị son trên môi nàng thôi.

A hoàn kia cười nguýt:

- Hứ! Người ta bữa nay không có thoa son.

Thi Truyền Tôn nói:

- Ta không tin, không thoa son sao môi nàng đỏ như hoa anh đào thế, ta muốn thử xem.

Y vừa nói vừa ôm lấy eo của a hoàn kia.

A hoàn dậm chân nói:

- Thiếu… chủ dám cả gan, mau buông tay không là tôi tri hô.

Thi Truyền Tôn thở hổn hển:

- Nàng kêu đi, ta không sợ, ta đâu có ăn cắp đồ gì đâu.

A hoàn đảo tròng mắt, nửa cười nũng nịu nói:

- Được rồi, thiếu chủ muốn hăm dọa tôi phải không, tôi không thèm hộp phấn này đâu, tôi mà muốn là không biết bao nhiêu người dành lấy đem tặng tôi đó.

- Ta tặng cho nàng, ta tặng cho nàng hết… Anh nhi ngoan này, chỉ cần nàng khứng chịu, thì ta sẽ mua hết phấn son tại Bảo Hương Trai đem tặng nàng.

Anh nhi cắn môi nói:

- Tôi không dám đâu, tôi sợ thiếu phu nhân lột da tôi.

Thi Truyền Tôn nói:

- Không sao, không sao… mụ hổ cái ấy không biết đâu.

Y chồm người lên, cả hai người đều ngã lên giường.

Anh nhi thở gấp, nói nhỏ:

- Hôm nay không được đâu… hôm qua tiểu thư mới…

Anh nhi chưa nói dứt lời thì bặt tiếng, như thể miệng cô bị vật gì bịt lại.

Tiếng thở của Thi Truyền Tôn mỗi lúc một nặng thêm:

- Hôm nay mà không được, thì ngày mai ta cũng không có dịp, mụ hổ cái ấy canh dữ quá… hảo Anh nhi, nàng chìu ta lần này, thì muốn gì ta cũng chịu hết.

Sở Lưu Hương vừa bực vừa tức cười, nghĩ đến "tôn dung" của vị thiếu phu nhân kia, chàng cảm thấy có chút thương hại cho Thi thiếu trang chủ. Càng bị nội thê canh kỹ, nam nhân càng muốn ăn vụn, trong thiên hạ nam nhân đều như thế, chẳng thể trách riêng Thi Truyền Tôn được.

Chỉ có điều y chọn không đúng chỗ và không đúng lúc, Sở Lưu Hương tuy không muốn day vào chuyện này, nhưng thực không thể làm ngơ.

Đột nhiên chàng gõ vào cửa sổ nói:

- Có người sắp đến.

Chỉ bốn chữ ngắn gọn, chưa nói hết thì hai kẻ trên giường đã nhảy dang ra như hai con heo bị người dẩm lên đuôi.

Thi Truyền Tôn thu mình lại, hơi run lên.

Anh nhi lại dạn dĩ hơn, vừa mặc áo vào, vừa lớn tiếng hỏi:

- Ai đó, muốn ăn cắp đồ à?

Thi Truyền Tôn lập tức nói:

- Đúng đấy, nhất định là kẻ trộm, ta đi kêu người bắt trộm.

Chân y như có bôi dầu, lại muốn chuồn đi lánh họa.

Song Sở Lưu Hương biến người một cái, đã chận ngang đường ra của y.

Thi Truyền Tôn cũng không hiểu tại sao người này biến hóa mau như thế, y giựt mình nói:

- Ngươi là ai?… Cả gan vào đến đây trộm đồ, mau cụp đuôi trốn đi, thì thiếu gia ta còn tha mạng cho.

Thấy người bước vào lạ mặt, y trở nên can đảm hơn.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Tốt hơn hết ngươi nên hiểu rõ ba việc, thứ nhất, ta chưa muốn đi, thứ hai, ngươi chưa phải đối thủ của ta, thứ ba, ta không sợ ngươi kêu người đến.

Chàng không làm vẻ thị uy gì khác, bởi chàng biết chắc đối với hạng phong lưu thiếu công tử như Thi Truyền Tôn, chỉ cần dọa vài câu đã đủ.

Thi Truyền Tôn quả nhiên sắc mặt xám xanh, lắp bắp nói:

- Ngươi… ngươi muốn gì?

Sở Lưu Hương nói:

- Ta cho ngươi hai đường lựa chọn, một là ta gọi thiếu phu nhân đến đây, hai là ngươi dẫn ta đi gặp má Lương.

Thi Truyền Tôn chưng hửng:

- Dẫn ngươi đi gặp má Lương?

Sở Lưu Hương lạnh lùng nói:

- Đúng, chỉ chọn một trong hai đường.

Thi Truyền Tôn sợ Sở Lưu Hương đổi ý, vội gật đầu nói:

- Được, ta dẫn ngươi đi gặp má Lương.

Khách sảnh của tiểu viện biến thành nhà quàn.

Má Lương ngồi cạnh linh vị, đầu gục xuống tựa như đã ngủ, ánh đèn ảm đạm soi lên giải khăn sô trắng rủ trước quan tài gỗ vàng, soi lên mái tóc bạc trắng của bà, khơi lên một nỗi thê lương khó tả.

Thi Truyền Tôn dẫn Sở Lưu Hương đi men theo lối nhỏ đến đây, trong bụng thắc mắc, nghĩ mãi vẫn không hiểu kẻ này tại sao đòi kiếm má Lương!

Chỉ thấy Sở Lưu Hương bước đến trước mặt má Lương, khẽ ho một tiếng.

Má Lương giựt mình suýt té xuống đất, nhưng khi nhìn rõ kẻ đứng trước mặt, trong đôi mắt già nua đã khóc đỏ lên chừng như lộ vẻ an ủi.

- Thì ra là ngươi, ngươi kể ra cũng còn có lương tâm, không uổng Nhân nhi vì ngươi…

Nói đến Nhân nhi, bà lại nghẹn lời.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Kẻ không biết lão mẫu, chắc tưởng rằng lão mẫu mới là mẫu thân của Thi cô nương.

Má Lương nghẹn ngào nói:

- Nhân nhi tuy chẳng phải do lão thân sinh ra, nhưng cũng một tay ta nuôi từ nhỏ đến lớn, ta cô khổ linh đinh một thân, không nơi nương tựa, chỉ có Nhân nhi kể như người thân nhất đời, bây giờ nó lại chết mất rồi, ta… ta…

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy bất nhẫn, lúc này Thi Truyền Tôn đã len lén chuồn mất, nhưng chàng cố ý giả như không biết.

Má Lương gạt lệ nói:

- Ngươi đã đến đây thì cũng kể như tận lòng thành, bây giờ ngươi mau đi đi, nếu lỡ bị phu nhân phát hiện, chỉ e rằng…

Sở Lưu Hương bất chợt nói:

- Lão mẫu muốn gặp lại Thi cô nương chăng?

Má Lương vụt ngửng đầu lên, kinh ngạc nhìn chàng:

- Nhưng… nhưng Nhân nhi đã chết rồi…

- Nếu lão mẫu muốn gặp mặt Thi cô nương, tại hạ còn có cách.

Má Lương sợ hãi nói:

- Ngươi… ngươi có cách gì? Không lẽ ngươi biết thuật chiêu hồn?

Sở Lưu Hương nói:

- Bây giờ lão mẫu không cần hỏi chi nhiều, ngày mai đúng giữa trưa nếu lão mẫu chịu đến Tú Dã Kiều chờ tại hạ, tại hạ sẽ có cách dẫn lão mẫu đi gặp Thi cô Nương.

Má Lương sững người một lúc lâu, lẩm bẩm nói:

- Ngày mai đúng giờ Ngọ, Tú Dã Kiều, ngươi… ngươi chẳng lẽ…

Đột nhiên có tiếng người nói:

- Hảo tiểu tử, có can đảm đấy, hôm qua đã tha mạng cho ngươi, hôm nay ngươi còn dám trở lại!

Sở Lưu Hương không cần quay đầu lại nhìn cũng biết là Hoa Kim Cung đã đến, nhưng chàng chẳng chút ngạc nhiên, như thể đang chờ người.

Chỉ thấy Hoa Kim Cung và Thi thiếu phu nhân hôm nay đều nai nịt gọn ghẽ, còn dẫn theo mười mấy a hoàn mặc khinh trang, mỗi người đều cầm kim cung trong tay, lưng đeo song kiếm, trông uy phong lẫm lẫm.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Từ lâu đã nghe đội nương tử quân của phu nhân anh dũng hơn cả tu mi nam tử, hôm nay mới thấy quả nhiên bất phàm.

Hoa Kim Cung cười nhạt:

- Ngươi chớ múa môi nịnh bợ, ta hỏi ngươi, có phải là Sở Lưu Hương chăng?

Sở Lưu Hương nói:

- Sở Lưu Hương? Tại hạ trông giống Sở Lưu Hương chăng?

Thi thiếu phu nhân sát khí đằng đằng, gằn giọng:

- Ta không cần biết ngươi là Sở Lưu Hương, hay là Sở Lưu Xú, đã có gan đến đây, thì chúng ta cũng có bản lãnh làm ngươi đến được mà không đi được!

Sở Lưu Hương thở ra:

- Uy phong khiếp thật, sát khí ngất trời, chẳng trách Thi thiếu trang chủ sợ vợ như sợ hổ!

Thi Truyền Tôn bỗng ló đầu vào từ ngoài cửa sổ, lớn giọng nói:

- Phu phụ chúng ta tương kính như tân, tiểu tử ngươi đừng hòng bày trò ly gián.

Hoa Kim Cung nói:

- Không nói chuyện dư thừa nữa, ta hỏi ngươi, muốn chết, hay sống?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ sống đến bây giờ vẫn cảm thấy rất thích thú, dĩ nhiên là muốn sống rồi.

- Nếu ngươi muốn sống, thì mau ngoan ngoãn quỳ xuống, thúc thủ chịu trói, đợi chúng ta hỏi rõ lai lịch, không chừng... không chừng sẽ tha mạng ngươi, mà còn có "chỗ tốt" cho ngươi nữa.

Hai chữ "chỗ tốt" nghe vừa nhẹ vừa dịu, thế nhưng Sở Lưu Hương chừng như không hiểu ý, điềm nhiên hỏi:

- Nếu tại hạ muốn chết thì sao?

Hoa Kim Cung giận dữ nói:

- Vậy thì càng dễ hơn nữa, ta chỉ cần phất tay ra hiệu, liên hoàn tiễn bắn ra một lúc là ngươi sẽ biến thành xác nhím ngay.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Mẫu đơn hoa hạ tử, làm quỷ cũng phong lưu, làm nhím thì có sá gì?

- Được, đây là do ngươi tự tạo, đừng oán trách ta!

Hoa Kim Cung phất tay ra hiệu, kim cung trong tay đưa lên, đội nương tử quân lập tức nạp tên giương cung, nhìn thủ pháp của họ cũng biết các tiểu cô nương này đều là hảo thủ thiện xạ, thêm vào đó chiến thuật "liên hoàn tiễn" liên miên bất tuyệt, dù có tránh được đợt đầu cũng khó tránh đợt kế.

Ai ngờ ngay lúc ấy, Sở Lưu Hương bỗng biến đi, chỉ nghe một loạt các tiếng kêu của các thiếu nữ, cũng chẳng rõ thế nào, mười mấy cây kim cung bỗng nằm trong tay chàng cả.

Đội thiếu nữ đứng sửng như tượng đá, hiển nhiên đều đã bị điểm huyệt!

Hoa Kim Cung cùng Thi thiếu phu nhân tuy đã biết gã đẹp trai này cũng có ngón nghề, nhưng không ngờ xuất thủ lại nhanh đến thế!

Cả hai người đưa mắt nhìn nhau, kẻ giương cung, người múa kiếm, đồng loạt xuất thủ tấn công nhanh như chớp.

Sở Lưu Hương hôm nay dường như muốn dằn mặt hai người, nên không khách sáo như hôm qua, chàng xoay người, chẳng rõ dùng thủ pháp gì thì đã chộp lấy cổ tay Thi thiếu phu nhân, đẩy kiếm trong tay ra phía trước, chợt nghe "phựt" một tiếng, dây cung của Hoa Kim Cung đã bị cắt đứt.

Sở Lưu Hương vội lui lại vài bước, cúi mình cười nói:

- Đường đột giai nhân, vạn bất đắc dĩ, xin thứ tội thứ tội.

Thi thiếu phu nhân sắc mặt tái đi, dù gì cô cũng là con gái danh gia, kiến thức võ thuật không quá ít, lúc này đã biết mình chẳng phải đối thủ của "gã đẹp trai" này, bất chợt cô quăng song kiếm, bước đến kéo Thi Truyền Tôn vào, vừa dậm chân vừa nói:

- Nội thê chàng bị kẻ khác khinh dễ, còn chàng chỉ biết đứng một bên như con rùa rút cổ, còn gì là chí khí nam nhân? Mau ra đánh chết hắn trả thù cho ta.

Thi Truyền Tôn sắc mặt xem ra còn tái hơn cả nội thê, y vội nói:

- Phải phải phải, ta đánh chết hắn cho nàng hả giận.

Miệng y thì nói vậy, nhưng hai chân chẳng bước được nửa bước.

Thi thiếu phu nhân đấm vào ngực y:

- Đi đi, không lý một chút can đảm chàng cũng không có sao?

Thi Truyền Tôn bị đấm đau đến há hốc miệng, vội vàng nói:

- Được, ta đi, ta đi đây.

Nói chưa dứt câu, y bỗng thụt lui phóng ra ngoài nhanh như làn khói.

Thi thiếu phu nhân nghiến răng, òa khóc lớn:

- Trời ơi, tôi lấy phải gã nam nhân vô dụng này, làm sao mà sống nổi...

Đột nhiên cô nhào vào lòng Hoa Kim Cung nức nở:

- Tôi thực là xui mới vào nhà này làm dâu, nếu không có ai dám khinh lờn? Tôi không muốn sống nữa, các người giết tôi đi...

Sở Lưu Hương chứng kiến cảnh này, vừa bực vừa tức cười, chàng không ngờ vị thiếu phu nhân này chẳng những biết sử dụng kiếm, mà bản lãnh nằm vạ cũng không kém.

Chỉ thấy Hoa Kim Cung trợn mắt nhìn cô con dâu, hiển nhiên là cũng hết cách đối phó với nàng dâu này.

Thi thiếu phu nhân vụt đứng phắt dậy, vừa khóc vừa nói:

- Ngươi có tài gì chứ? Chỉ giỏi bắt nạt nữ nhân?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ vốn cũng cho rằng thiếu phu nhân là một nữ nhân, nhưng bây giờ thì hơi nghi ngờ.

Thi thiếu phu nhân nghiến răng nói:

- Ngươi có giỏi thì đi gặp cha ta, mới đáng mặt nam nhân.

Sở Lưu Hương điềm nhiên đáp:

- Nếu tại hạ không dám đi gặp lệnh tôn, thì đêm nay đã không trở lại đây, bây giờ thiếu phu nhân nên bớt lời, bằng không tại hạ buộc phải dùng cỏ trám miệng lại.

—— O0o——

Trang viện của Tiết Y Nhân tuy không rộng lớn như "Trịch Bôi Sơn Trang", nhưng phong cách rất cổ kính thanh lịch. Cách trần thiết trong sảnh đường tuy thiếu phần hoa mỹ, song đúng là một chút bụi cũng không nhiễm, khung cửa sổ rất sạch, trong sân không có lấy một cọng lá rơi, lúc này tuy trời vừa tản sáng, nhưng đã có người đang quét dọn sân.

Trên đường đi, Thi thiếu phu nhân quả nhiên rất theo khuôn phép, không nói tiếng nào. Sở Lưu Hương cười thầm, chàng cảm thấy câu nói "quỷ cũng sợ kẻ ác" cũng có phần đúng.

Tuy nhiên vừa đến Tiết gia trang, Thi thiếu phu nhân lập tức lên mặt thị uy, điểm mặt Sở Lưu Hương nói:

- Ngươi có gan thì chớ chạy, ta đi gọi cha ta ra cho biết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ nếu muốn bỏ đi, thì cần gì phải đến đây?

Hoa Kim Cung liếc chàng, cười nhạt:

- To gan quá dễ đoản mạng đấy!

Thi thiếu phu nhân chạy vào trong chưa được bao lâu, bỗng nghe một giọng trầm trầm vang lên:

- Mi không ở nhà phụng dưỡng cha mẹ chồng, chạy về đây làm gì?

Giọng nói trầm, ẩn chứa uy ngầm, khiến người vừa nghe đã biết đây là giọng của một người quen ra lệnh.

Thi thiếu phu nhân vừa khóc tấm tức vừa nói:

- Có kẻ đến khinh dễ con gái, cha cũng không đoái hoài một tiếng…

Người kia nghiêm giọng nói:

- Nếu mi an phận thủ thường, thì có ai bình nhật vô cớ đến hiếp đáp mi, chắc là mi lại dỡ thói ngang ngạnh trẻ con… Thân gia mẫu à, nên răn dạy con trẻ nhiều nhiều, không nên chìu nó.

Hoa Kim Cung vội bước đến, cười nói:

- Sự việc lần này không thể trách tiểu Hồng, tất cả cũng tại tiểu tử này…

Hoa Kim Cung kể lể một tràng, Sở Lưu Hương cũng lười nghe, chỉ vì vị đệ nhất kiếm khách Tiết Y Nhân danh chấn thiên hạ, ngay lúc ấy đã xuất hiện trước mắt chàng.

Chỉ thấy vị lão nhân này dung mạo gầy gò, chân mang giầy vải cùng vớ trắng, mình mặc trường bào vải xanh, nhìn chung phong thái không có gì đặc sắc, duy chỉ có cặp mắt sáng quắc, khiến người chẳng dám trực thị.

Thi thiếu phu nhân đang lớn tiếng nói:

- Kẻ này tên là Diệp Thịnh Lan, Thi đại muội tử bị hắn hại chết, vậy mà hắn mặt dầy, còn dám đến Thi gia trang gây hấn, đến cha mà hắn cũng không xem ra gì.

Hoa Kim Cung lại nói:

- Nghe nói kẻ này vốn là một tên lang bạt chốn kinh thành, nghề gì cũng không biết, chỉ rành thuật dụ dỗ nữ tử, chẳng biết đã hại bao nhiêu người rồi.

Thi thiếu phu nhân tiếp lời:

- Cha mau ra tay dạy cho hắn một bài học.

Hai người nói gì, Tiết Y Nhân chừng như chẳng hề nghe thấy, chỉ chăm chú nhìn Sở Lưu Hương không chớp mắt, đột nhiên vị lão nhân đưa tay ôm quyền nói:

- Tiểu nữ không hiểu chuyện, mong các hạ miễn chấp.

Sở Lưu Hương cúi mình đáp lễ:

- Tiết đại hiệp quá lời.

Tiết Y Nhân nói:

- Xin mời vào dùng trà, trong chốc lát lão phu sẽ đưa rượu để các hạ tẩy trần.

Sở Lưu Hương nói:

- Đa tạ.

Thi thiếu phu nhân đứng nhìn không chớp mắt, cô vụt lên tiếng:

- Cha, khách sáo với hạng người này làm gì, hắn…

Tiết Y Nhân sa sầm nét mặt:

- Nếu y không nhường mi vì thấy mi tuổi trẻ chẳng hiểu chuyện, liệu mi có còn sống về gặp ta chăng?

Thi thiếu phu nhân ngẩn người, không hiểu cha mình vì sao biết được cô không phải đối thủ của người ta.

Hoa Kim Cung cười nói:

- Nhưng mà hắn…

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Thân gia mẫu, hai mắt lão phu chưa tệ lắm, có thể đoan chắc vị bằng hữu này chẳng phải kinh thành lãng tử, cũng chẳng phải Diệp Thịnh Lan, bằng không y đã không theo đến đây.

Tiết Y Nhân quay sang Sở Lưu Hương, mỉm cười nói:

- Các hạ có phong thái sáng ngời, thần sắc trầm tĩnh, trong giang hồ hiện nay tuy nhân tài hậu bối nhiều hơn lúc trước, nhưng theo lão phu biết, thì người trẻ tuổi cỡ như các hạ trong thiên hạ không quá ba người.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiền bối quá khen.

Tiết Y Nhân đảo mắt, mục quang sáng ngời, nói tiếp:

- Từng nghe Biên Bức Công Tử của Kim Đàn Thiên Liễu Trang, chẳng những võ công được người trọng vọng, mà còn tiềm năng lãnh đạo Trung Nguyên võ lâm, song các hạ hiển nhiên không phải Biên Bức Công Tử.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Tại hạ làm sao dám so sánh với Biên Bức Công Tử.

Tiết Y Nhân cũng cười nói:

- Võ công các hạ chỉ e còn trên Biên Bức Công Tử, nếu lão phu đoán không lầm, các hạ chính là…

Tiết Y Nhân chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, buông từng chữ một:

- Sở Lưu Hương!

Vị lão nhân này chỉ nhìn qua đã biết lai lịch của chàng, Sở Lưu Hương trong lòng ngầm giựt mình, vội nói:

- Tiền bối quả là mắt thần như điện, vãn bối rất khâm phục!

Tiết Y Nhân vuốt râu cười bảo:

- Nói như thế, cặp mắt của lão phu vẫn chưa đến nỗi đui mù, còn nhận ra được kẻ anh hùng.

Hoa Kim Cung và Thi thiếu phu nhân cùng biến sắc, thất thanh nói:

- Ngươi quả thực là Sở Lưu Hương?

Sở Lưu Hương mỉm cười gật đầu.

Hoa Kim Cung nhìn không chớp mắt:

- Sao… sao các hạ không nói sớm?

- Tại hạ đêm qua đã nói rồi, chỉ hiềm nỗi phu nhân chẳng chịu tin.

Hoa Kim Cung ngẩn người một lúc, thở dài nói:

- Các hạ chẳng phải Diệp Thịnh Lan, tại sao tìm đến gia trang làm gì?

- Từ lâu đã nghe danh phu nhân, nên tại hạ đặc biệt tìm đến thăm viếng.

Hoa Kim Cung bật cười, đến đôi mắt cũng cười:

- Được, các hạ kể như xem trọng ta, mà ta xem ra có phần thiếu lịch sự với các hạ… Thế này nhé, tối mai ta mời các hạ ăn cá lư, ta sẽ đích thân xuống nấu, cho các hạ thưởng thức xem tay nghề của ta có thua lão họ Tả kia chăng? Các hạ không được từ chối đấy nhé.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Phu nhân đãi, làm sao dám chối từ.

Thi thiếu phu nhân bỗng xen vào, cười nói:

- Thiếp cũng biết làm cá lư, để thiếp vào bếp làm.

Hoa Kim Cung cười khanh khách:

- Sở hương soái thực có lộc ăn, Tôn nhi nhà ta đã kết duyên cùng Hồng nhi mấy năm rồi mà chưa lần nào thấy nó vào bếp!

Tiết Y Nhân làm như chẳng nghe thấy gì, ông ho khẽ vài tiếng, chậm rãi nói:

- Từ lâu đã nghe hương soái tuy không sử dụng kiếm, nhưng danh kiếm trong thiên hạ, mỗi lần được hương soái bình phẩm thì giá trị tăng thêm vài bực. Lão phu cũng có vài thanh kiếm cất giữ lâu nay, muốn thỉnh hương soái xem qua.

Sở Lưu Hương cả mừng nói:

- Đây là ước nguyện bấy lâu của vãn bối, chẳng dám bỏ qua dịp may.

Hoa Kim Cung cười nói:

- Các hạ hôm nay thực là lộc ăn không thiếu, nhãn phúc càng dư, mấy thanh kiếm của thân gia ông, bình thường chẳng bao giờ cho ai xem, cả ta cũng chưa được ghé mắt.

Tiết Y Nhân lạnh nhạt nói:

- Kiếm là vật dữ, thân gia mẫu không nên xem là hơn.

—— O0o——

Tiết gia trang tọa lạc sát triền núi, màu rừng xanh trùng điệp vươn đến phía sau núi, có lúc sương mù trong vườn tưởng như có thể nối liền cùng áng mây quần tụ trên đỉnh núi.

Tiết Y Nhân và Sở Lưu Hương bước trên lối đi đầy đá vụn, xuyên qua vườn sau, trong vườn chẳng có cây cỏ bông hoa gì đặc biệt cả, một mái đình cùng những phiến đá trong vườn gợi cảm giác tuy u nhã nhưng có vẻ cổ xưa, đạm bạc. Cả hai người sánh vai bước đi, chẳng ai nói lời nào, chừng như con người khi thăng đến một địa vị nào đó, tự nhiên sẽ trở nên một người không nhiều lời.

Gió buổi sáng mùa Thu không lạnh lắm, trời xanh cao vút, cả hai bước vào một khu rừng trúc xanh rờn, những hạt sương còn đọng trên lá trúc, tựa như những hạt trân châu khảm trên ngọc phỉ thúy.

Cuối rừng trúc tiếp giáp với dãy núi nhiều ngọn, trên vách núi phủ đầy rêu xanh có một cánh cửa sắt cổ, trông rất nặng nề kiên cố.

Tiết Y Nhân mở cửa, nói:

- Mời hương soái, lão phu dẫn đường.

Đằng sau cánh cửa sắt là một thạch đạo dài, tăm tối, khí lạnh bao trùm thấm vào da thịt. Tiết Y Nhân chờ Sở Lưu Hương bước vào, liền lập tức đóng chặt cửa lại, để lại bên ngoài cửa mọi ánh sáng và hơi ấm. Bốn bề chợt lắng xuống không chút tiếng động.

Nếu muốn giết người, nơi đây đúng là một chỗ lý tưởng.

Song Sở Lưu Hương chẳng chút lo sợ, chừng như chàng rất tin tưởng Tiết Y Nhân. Vị lão nhân kia mới gặp chàng lần đầu, đã dẫn đến nơi bí mật quan trọng này, chàng cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả.

Thạch đạo chuyển qua mấy khúc quanh thì đến một hang động sâu trong lòng núi.

Vách đá trong hang có gắn đèn bằng đồng, dưới ánh đèn âm u, chỉ thấy bốn bề hang động là những thạch án, trên mỗi thạch án có đặt những hộp sắt đen sì. Trên thạch án ngay giữa hang là chiếc hộp sắt vừa dài vừa hẹp, bên trong hẳn chứa những bảo kiếm của Tiết Y Nhân, nhưng còn những hộp sắt chung quanh thì chứa thứ gì?

—— O0o——

Tiết Y Nhân tay sờ hộp kiếm, cơ hồ như quên mất Sở Lưu Hương đang đứng cạnh, mọi suy nghĩ tập trung vào nơi chứa kiếm, không còn biết đến ngoại vật chung quanh.

Sở Lưu Hương bỗng nhận ra vị lão nhân này như hoàn toàn thay đổi.

Lúc chàng mới nhìn thấy Tiết Y Nhân lần đầu, chỉ cảm thấy ông phong độ ưu nhã, ung dung như một bậc trí giả không cầu danh lợi, chẳng khác một danh sĩ chán ghét hồng trần, thoái ẩn nơi sơn lâm, thần thái tuy có phần lạnh nhạt, nhưng chắc chắn không hiện nét bén nhọn khiến người bất an.

Lúc nãy Sở Lưu Hương cùng Tiết Y Nhân sánh vai bước trên lối đi rộng không đầy ba thước, chàng chẳng cảm thấy chút sợ hãi nào, cũng như đi bộ chung với một lão nhân bình thường.

Nhưng bây giờ, kiếm chưa xuất vỏ, Sở Lưu Hương đã cảm thấy luồng kiếm khí kề bên toát ra lạnh thấu xương, mà hiển nhiên không phải phát xuất từ thanh "kiếm".

Luồng kiếm khí ấy toát ra từ chính bản thân Tiết Y Nhân!

Tại nơi đây, ông không còn là một lão nhân trò chuyện cùng con cái, một khi bước chân vào thạch đạo, ông biến trở lại một vị danh hiệp năm xưa từng hô hoán giang hồ, ân cừu sảng khoái!

Nơi đây chẳng những chứa kiếm, mà còn tàng trữ những ký ức thuở xưa của ông, do đó ông cấm tuyệt bất cứ ai cũng không được vào đây.

Thế tại sao Tiết Y Nhân lại dẫn Sở Lưu Hương vào đây?

—— O0o——

Tiết Y Nhân từ tốn mở nắp hộp, lấy ra một thanh kiếm.

Hình dạng kiếm trông tầm thường, cũ xưa, thân kiếm mang màu đen có ánh xanh lục, chẳng có ánh sáng ngời chói mắt, chỉ có điều Sở Lưu Hương đứng cách xa ngoài bảy, tám thước, đã cảm thấy hàn khí thấm qua da thịt.

Tiết Y Nhân vừa búng nhẹ, thân kiếm phát ra tiếng ngân vang.

Sở Lưu Hương buột miệng khen:

- Hảo kiếm!

Tiết Y Nhân mục quang chuyển động:

- Hương soái có nhận ra thanh kiếm này chăng?

Sở Lưu Hương chậm rãi nói:

- Năm xưa, chúa Trung Hưng Chu Thất là cha con Thái Khang và Thiếu Khang, chiêu tập thợ rèn nổi danh trong thiên hạ, hợp luyện đồng từ tám phương, mười năm mới được một thanh kiếm, đây chính là Bát Phương Đồng Kiếm!

Tiết Y Nhân nói:

- Hảo nhãn lực.

Ông lên tiếng khen nhưng sắc mặt chẳng chút biểu hiện, lại lấy ra một thanh kiếm khác.

Kiếm này mang bọc da hoa mỹ, chuôi kiếm nạm đá xanh viền vàng, cả thân và chuôi kiếm tuy bọc vàng nhưng có màu đồng đen.

- Còn thanh kiếm này?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xưa nay bậc chúa xưng hùng, đều sở hữu danh kiếm, Thiếu Khang luyện Bát Phương Đồng Kiếm, Chuyên Húc có "Họa Ảnh", "Đằng Không", Thái Giáp có kiếm "Văn Quang", Võ Đinh mang thanh "Chiếu Đảm"…

Chàng cười nhẹ:

- Thanh kiếm này chính là Chiếu Đảm, song tên nhà luyện kiếm đã bị người đời sau tô điểm thêm mà che mất.

- Hay, hảo nhãn lực!

Gương mặt Tiết Y Nhân vẫn lạnh nhạt không thay đổi, nhưng trong mắt đã hiện lên ý tán thưởng, qua một lúc, ông lại từ từ lấy ra một thanh kiếm nữa.

Thanh kiếm này có vỏ bọc bằng da cá sa đen, miệng vỏ bịt đồng tía, trường kiếm vừa xuất khỏi vỏ nửa phân, đã ngời lên ánh xám xanh sắc lạnh, bốc lên ngang chân mày.

Tiết Y Nhân tay cầm kiếm, mục quang hình như càng sáng hơn.

Ông chăm chú nhìn, im lặng rất lâu, mới nói từng chữ:

- Hương soái xem thử đây là thanh kiếm nào.

Sở Lưu Hương cũng chăm chú nhìn trường kiếm khá lâu, mới từ từ lên tiếng:

- Đây là thanh Vô danh kiếm.

Tiết Y Nhân nhướng đôi chân mày hỏi:

- Vô danh kiếm?

- Đúng vậy, vô danh chi kiếm, tuy nhiên kiếm tuy vô danh, người lại hữu danh.

- Lời này là ý gì?

- Tiền bối có biết Can Tương Mặc Da?

- Can Tương Mặc Da thuộc thần binh cổ khí, lão phu tuy chưa được thấy, song cũng đã từng nghe.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Can Tương Mặc Da chỉ là tên của một đôi vợ chồng, nhưng trăm năm sau đó, nói đến tên thì người sau chỉ biết kiếm mà chẳng ai nhớ người.

Chàng không chờ Tiết Y Nhân mở miệng, liền nói tiếp:

- Việt vương bảo Âu Dã Tử luyện ngũ kiếm, đó là Thuần Câu, Trạm Lư, Hào Tào, Ngư Trường, Cự Khuyết. Sở vương sai Hồ Phong Tử cầu được tam kiếm, ấy là Long Uyên, Công Thị, Thái Ạ Bao đời truyền đến nay, nói đến tám thanh kiếm này không ai là không biết, song có mấy kẻ biết đến hai vị Âu Dã Tử và Hồ Phong Tử?

- Đúng thế, trong võ lâm chẳng có mấy người nhớ được Âu Dã Tử.

- Thanh kiếm trong tay tiền bối tuy vô danh, nhưng người có thể dùng kiếm này đều chẳng phải kẻ thường.

- À! Vì sao?

- Bởi vì thanh kiếm này sắc bén thấu lộ, sát khí ép người, nếu chẳng phải tuyệt đại cao thủ với thân thủ hơn người thì không đủ khả năng kiềm chế kiếm này, chỉ e còn ngược lại bị kiếm hại thân.

Sở Lưu Hương ngưng một chút, và nói tiếp:

- Nếu đôi mắt vãn bối không nhầm, thanh kiếm này chắc là vật đeo bên mình của tiền bối lúc tung hoành giang hồ thuở trước.

Sở Lưu Hương nói câu này là hàm ý tán dương Tiết Y Nhân, cả hai nhìn nhau mỉm cười, trong lòng bất giác cùng nảy sinh vài phần kính trọng lẫn nhau.

Tiết Y Nhân nói:

- Giang hồ truyền ngôn quả không ngoa, kiến thức và nhãn lực của hương soái quả nhiên phi phàm, thế nhưng hương soái có biết các hộp sắt đặt bốn phía chứa thứ gì bên trong chăng?

- Được xếp chung với danh kiếm hẳn không phải vật tầm thường.

Tiết Y Nhân mở nắp một chiếc hộp, bên trong có một trường bào. Áo trắng đã hơi ngã màu vàng, nhìn vào khắc biết áo đã nằm đây nhiều năm.

Tiết Y Nhân cầm áo giũ xuống, Sở Lưu Hương mới phát hiện ra phía trước ngực áo có một vết máu, nhìn tựa như một con rắn độc màu đỏ nằm uốn khúc trên áo.

Tiết Y Nhân chậm rãi nói:

- Hương soái có biết chiếc áo này nhuốm máu của ai chăng?

Mắt ông tuy đăm đăm nhìn vết máu trên áo, nhưng chừng như đang nhìn về một nơi rất xa xôi, qua một lúc khá lâu, mới điểm nụ cười nhẹ:

- Chuyện này xảy ra đã lâu lắm, e rằng hương soái chưa từng nghe đến tên của nhân vật này, nhưng ba mươi năm trước, Sát Thủ Vô Thường Phỉ Hoàn chẳng phải là hạng tầm thường.

Sở Lưu Hương nghiêm túc đáp:

- Vãn bối tuy tuổi trẻ hiểu cạn, song cũng biết đôi Vô Thường Câu trong tay Sát Thủ Vô Thường đã đánh bại khắp Đại Nam thất tỉnh, nhưng không hề biết người này chết dưới tay tiền bối.

- Chuyện ấy xảy ra tại Câu Lâu Sơn…

Thần sắc Tiết Y Nhân như trở về quá khứ xa xưa kia, ông chậm rãi kể chuyện.

Trước mắt Sở Lưu Hương phảng phất như trải ra một bức tranh thê lương hiu hắt.

Câu Lâu Sơn, ánh hoàng hôn nhuộm trời Tây đỏ như máu.

Tiết Y Nhân một thân áo trắng như tuyết, đứng đơn độc trong gió lạnh, nhìn Sát Thủ Vô Thường từ trên núi đi xuống.

Sau đó kiếm quang lóe lên.

Máu tươi bắn ra, điểm nhẹ trên thân áo trắng, nhẹ như những cánh hoa mai rơi rụng trên mặt tuyết.

Tiết Y Nhân từ tốn nói:

- Đến nay ba mươi năm tuế nguyệt tuy đã tàn tạ, nhưng máu của những kẻ ấy vĩnh viễn vẫn không mất.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Máu của họ? Không lý trong những hộp sắt này…

Tiết Y Nhân lạnh lùng đáp:

- Hương soái chẳng lẽ không hiểu ba chữ "Huyết Y Nhân" do đâu mà có sao?

Sở Lưu Hương đưa mắt nhìn những hộp sắt xếp đầy tứ phía trong hang động, chàng nghĩ đến mỗi hộp đều chứa một chiếc áo trắng như tuyết, mỗi chiếc áo đều vấy máu của một người, mỗi vết máu hàm chứa một

câu chuyện đáng sợ, mà mỗi câu chuyện hẳn đều có một cuộc huyết chiến kinh tâm động phách…

103. Chương 103: Kỳ Ngộ Mỹ Nhân

Nghĩ đến đó, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy rờn rợn.

Mục quang Tiết Y Nhân sắc như dao, ông gằn từng chữ một:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, nhược bằng người phạm ta, tất kiếm hạ vô tình! Thanh kiếm này đây, đã uống máu tươi của không biết bao nhiêu người.

Kiếm quang ngời lên, đột nhiên xẹt như điện đâm thẳng đến Sở Lưu Hương!

—- O0o—-

Lúc gặp Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Sở Lưu Hương vẫn tưởng kiếm pháp của y đương thời là thần tốc vô song. Khi gặp Súy Nhất Phàm, chàng mới thấy Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng chưa phải là thiên hạ đệ nhất khoái kiếm. Đến lúc thấy gã khờ, Sở Lưu Hương lại cảm thấy kiếm pháp của Súy Nhất Phàm không có gì đặc biệt nữa.

Nhưng ngay lúc này, Sở Lưu Hương cuối cùng mới thấy một "khoái kiếm" chân chính!

Thế kiếm của Tiết Y Nhân hoàn toàn vô ảnh vô hình, không ai nhìn rõ ông xuất thủ ra sao, từ đâu xẹt ra. Sở Lưu Hương hiển nhiên cũng không hề tránh né.

Nhưng thế kiếm nhanh như chớp, mạnh như sấm kia vừa đến cách yết hầu Sở Lưu Hương nửa tấc bỗng ngưng ngay, lúc dừng cũng nhanh như lúc xuất phát, đột ngột như nhau, cùng khiến người không nắm bắt được, không kịp suy nghĩ, chỉ động tác "dừng" này càng khiến Sở Lưu Hương thêm giựt mình.

Tiết Y Nhân hẳn chưa xuất toàn lực khi phát chiêu kiếm này, nếu không thì chẳng thể dừng lại kịp. Chưa dùng hết sức mà đã uy hiếp như thế, nếu sử toàn lực thì chắc đối phương không xong!

Tiết Y Nhân nhìn Sở Lưu Hương, chừng như có chút kinh ngạc.

Kiếm đến trước yết hầu Sở Lưu Hương, chẳng những thần sắc chàng không đổi, mà đến mắt cũng không chớp, người trẻ tuổi này xem ra có một định lực "nhìn Thái sơn sụp, mặt chẳng đổi sắc", chỉ phần đảm lượng này đã tiềm ẩn khí phách của bậc tông chủ.

Mũi kiếm tuy chưa đâm vào yết hầu Sở Lưu Hương, nhưng kiếm khí lạnh buốt đã xuyên qua da thịt, chàng rùng mình nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc, bởi đây chẳng phải lần đầu chàng bị người dí kiếm vào cổ họng. Tuy nhiên chàng cũng biết lần này thế kiếm nhanh hơn những lần trước rất nhiều, nếu mũi kiếm đã đến yết hầu, thì trên đời này không ai có thể tránh được!

Tiết Y Nhân lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

- Các hạ có phải đến vì kiếm của ta chăng?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Tiền bối nghĩ rằng vãn bối muốn trộm kiếm?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Danh tiếng của Sở hương soái, lão phu biết đã lâu.

- Nếu vậy tiền bối nên biết rằng vãn bối chưa bao giờ trộm đồ của bằng hữu.

- Việc gì cũng có ngoại lệ, có thể lần này là ngoại lệ của các hạ.

- Tại sao lần này vãn bối có ngoại lệ?

- Các hạ hiểu biết về kiếm rất nhiều, và cũng rất thích kiếm, phải chăng?

Sở Lưu Hương lại cười:

- Đúng vậy, vãn bối rất thích kiếm, cũng như thích rượu thịt, nhưng vãn bối chưa hề nghĩ đến việc trộm heo trộm chó.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

- Nếu vậy các hạ đến đây vì cớ gì?

Sở Lưu Hương điềm nhiên đáp:

- Vãn bối không thích tiếp chuyện với người đang chĩa kiếm vào yết hầu của vãn bối.

- Các hạ muốn lão phu đâm thẳng kiếm này à?

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Tiết Y Nhân nếu là kẻ kề kiếm đâm người, thì coi như vãn bối nhìn lầm tiền bối, nếu đã nhìn lầm thì có chết vì kiếm của tiền bối cũng kể như là vãn bối có mắt không tròng, nào dám oán trách.

Tiết Y Nhân ngưng thần nhìn Sở Lưu Hương một lát, mới chậm rãi nói:

- Các hạ từ trước đến nay chưa từng nhìn lầm người à?

- Nếu vãn bối để cho người cầm kiếm đứng cạnh mình, thì chắc chắn không lầm.

Tiết Y Nhân ngửng mặt cả cười:

- Được lắm, Sở Lưu Hương quả nhiên có đảm lượng, danh bất hư truyền!

"Soạt" một tiếng, kiếm được tra vào vỏ.

Tiết Y Nhân mỉm cười:

- Nhưng nếu nói Sở Lưu Hương vì Hoa Kim Cung mới đến Thi gia trang thì nói sao lão phu cũng không tin được.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đến vãn bối cũng không tin.

Nụ cười của Tiết Y Nhân từ từ biến mất:

- Hương soái đến Thi gia trang, phải chăng muốn mượn Hoa Kim Cung dẫn dắt đến tìm lão phu?

- Tiết đại hiệp đã thoái ẩn rừng sâu, muốn gặp người phi thường, đành phải dùng thủ đoạn không bình thường.

Tiết Y Nhân đảo mắt hỏi:

- Tại sao hương soái cần kíp phải gặp lão phu?

Sở Lưu Hương trầm ngâm giây lát:

- Độ ba, bốn năm về trước, trên giang hồ bỗng xuất hiện một nhóm sát thủ chuyên nghiệp.

- Sát thủ chuyên nghiệp?

- Phải, những kẻ này không màn trái phải, bất phân thiện ác, hành nghề sát nhân, bất luận ai trả đúng giá tiền thì bọn họ sẽ giết người theo ý khách hàng!

Sở Lưu Hương thở dài, nói tiếp:

- Họ giết bất kỳ ai, hắc, bạch đạo hai phía đều có nạn nhân, đến những kẻ không dính dáng trong võ lâm cũng không từ, cũng bởi thế, vãn bối mới thấy bọn chúng đáng ghét và đáng sợ hơn cả bọn cường đạo sát nhân phóng hỏa, vì bọn cường đạo chí ít cũng chọn đối tượng mà ra tay.

Tiết Y Nhân thay đổi nét mặt:

- Trên giang hồ có hạng người như vậy, mà ta chẳng nghe phong thanh chi cả?

- Tổ chức này hành sự rất ẩn mật, nếu bọn chúng không tìm đến vãn bối thì vãn bối cũng không hay biết gì về họ cả.

Tiết Y Nhân cười nói:

- Bọn chúng nếu tính giỡ trò với hương soái, chỉ e đã sắp đến ngày tàn của chúng.

Sở Lưu Hương cười gượng gạo:

- Tổ chức này bây giờ tuy có kẻ chết, người bị thương, không còn tác quái, nhưng thủ lĩnh của chúng đến nay vẫn tiêu dao tự tại.

- Thủ lĩnh của bọn chúng là ai?

- Đến giờ vãn bối vẫn không biết người đó là ai, chỉ biết y chẳng những cơ trí hơn người, mà kiếm pháp rất cao!

Tiết Y Nhân mỉm cười:

- Vì thế hương soái hoài nghi kẻ này là lão phu?

Sở Lưu Hương cũng mỉm cười:

- Nếu chẳng vì thế, vãn bối cũng không tìm đến đây.

Mục quang Tiết Y Nhân sáng ngời:

- Hương soái bây giờ đã dò ra chưa?

- Lúc nãy tiền bối xuất thủ, quả thực có đến bảy phần giống kiếm pháp của người trong tổ chức ấy.

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Nói như thế, các hạ cho rằng lão phu chính là thủ lĩnh kia?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Nếu tiền bối là người ấy, thì chiêu kiếm khi nãy đã không dừng lại.

—- O0o—-

Tiết Y Nhân không nói lời nào, từ từ xoay mình đặt trường kiếm vào hộp, chỉ thấy vai ông khẽ lay như thể tâm tình đang kích động, qua một lúc sau, ông lên tiếng:

- Các hạ có biết vì sao đến nay lão phu vẫn chưa giết chết Tả Khinh Hầu?

Câu hỏi đột ngột làm Sở Lưu Hương bất giác ngẩn người.

Cũng may Tiết Y Nhân không chờ chàng trả lời bèn nói tiếp:

- Chỉ vì trong đời ta chẳng những rất ít bằng hữu, đến kẻ thù cũng không nhiều, nhất là một kẻ thù như Tả Khinh Hầu, nếu ta giết mất lão ấy thì cuộc đời càng thêm tẻ nhạt.

Sở Lưu Hương tuy không nhìn thấy mặt Tiết Y Nhân, nhưng nhìn tấm lưng ốm gầy, mái tóc bạc trắng của ông, lòng chàng bỗng trổi dậy một cảm giác thê lương, chàng thở dài:

- Cổ lai anh hùng đa tịch mịch [xưa nay bậc anh hùng thường cô quạnh]… thói thường con người lúc đang ở dưới thấp lúc nào cũng muốn trèo lên cao, song càng lên cao thì càng ít người theo kịp, đến khi phát hiện ra trên đỉnh cao chỉ còn một mình người ấy, muốn quay lại có khi không kịp nữa.

Tấm lưng thẳng đứng của Tiết Y Nhân chợt như còng xuống đôi chút, ông trầm mặc một lát, bỗng thở dài bảo:

- Lão phu đã già, một người đến lúc gần chết, thường muốn thanh toán hết mọi ân oán bên mình, để tránh phải mang theo vào quan tài.

Sở Lưu Hương im lặng, bởi chàng không biết phải nói gì.

Tiết Y Nhân nói:

- Do đó lão phu đã cùng Tả Khinh Hầu ước định vào đêm trừ tịch năm nay sẽ quyết đấu một trận sinh tử, đó chẳng những là trận quyết đấu giữa hai ta, mà còn là trận quyết đấu giữa Tiết gia và Tả gia! Bởi vì mối thù giữa hai gia tộc chúng ta đã chồng chất hơn trăm năm, đến độ chẳng ai còn nhớ rõ nguyên nhân.

Sở Lưu Hương biến sắc:

- Tại sao Tả Khinh Hầu không nói cho tại hạ biết?

Chàng chợt hiểu vì sao Tả Khinh Hầu muốn gấp rút gả con gái cho Đinh gia, vì gả con xong thì con gái chẳng còn thuộc nhà họ Tả, không cần phải vướng vào vòng huyết chiến sinh tử này. Tấm lòng của Tả Khinh Hầu lo cho con gái thực chu đáo vô cùng.

Tiết Y Nhân bỗng quay lại chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Ta vẫn tưởng họ Tả đã cho hương soái biết, nên hương soái mới đến Tùng Giang Phủ để tương trợ, mới tìm cách thăm dò hư thực của ta.

Sở Lưu Hương nói:

- Bởi thế tại hạ mới tìm cách trộm kiếm của tiền bối, cũng như khi đấu với hổ tốt nhất nên tìm cách bẻ răng nó trước.

Chàng cười nhẹ, điềm đạm nói tiếp:

- Nhưng Sở Lưu Hương dù có là hạng người như thế, thì Tả Khinh Hầu chắc chắn không phải như thế, bằng không họ Tả chẳng xứng là đối đầu của Tiết Y Nhân!

- Sở Lưu Hương nếu là hạng người như thế, thì xem như lão phu nhìn lầm các hạ, chỉ tự trách mình có mắt không tròng, chẳng trách được ai, phải không?

Câu nói này chính là câu nói Sở Lưu Hương vừa nói với ông khi nãy.

Sở Lưu Hương nhìn gương mặt lạnh nhạt của Tiết Y Nhân, bỗng cảm thấy ấm lòng, bởi chàng đã nhìn ra rằng vị lão nhân này kỳ thực bên trong không lạnh lùng như bề ngoài.

Chàng thầm thở dài, hỏi:

- Cuộc quyết đấu đêm trừ tịch của hai vị chẳng lẽ ở thế phải đấu hay sao?

Tiết Y Nhân im lặng giây lát, chợt điểm một nụ cười:

- Chắc bây giờ cá chín rồi, chúng ta hãy đi ăn trước rồi nói sau.

—- O0o—-

Sở Lưu Hương chẳng phải là một tửu quỷ như Hồ Thiết Hoa, bình nhật ban ngày chàng rất ít khi uống rượu, chỉ khi nào tâm tình đặc biệt cao hứng, hay lúc phiền não rất nhiều mới phá lệ. Hôm nay là một ngày chàng phá lệ.

Song chàng cũng không rõ hôm nay mình cao hứng, hay đang buồn rầu? Trong trí đang chứa rất nhiều chuyện phức tạp, chàng cần phải ngồi xuống suy nghĩ cặn kẽ mới được. Chưa suy nghĩ thấu đáo, thì chàng quyết không làm gì cả.

Cá lư nướng rất vừa, nhưng Sở Lưu Hương nghĩ chẳng phải do Thi thiếu phu nhân làm, bởi trên tay cô chẳng có vết dầu nào cả.

Sở Lưu Hương đã gặp khá nhiều nữ nhân không biết nấu ăn, nhưng họ lại rất thích cố ý trốn trong bếp, để đem đồ ăn dọn lên rồi bảo "nấu không ngon lắm, xin châm chước cho". Làm như thế để người khác tưởng

rằng đồ ăn do họ nấu, bởi vì chính họ cũng biết điều đó làm đẹp mặt cho mình, và cho cả phu quân của mình nữa.

Chàng thường cảm thấy trò này thực đáng cười, đôi khi muốn hỏi những nữ nhân ấy, "nếu cô cảm thấy không biết nấu ăn là bị cười chê, sau ngày trước không lo học?"

Thi thiếu phu nhân quả nhiên vừa nhoẻn miệng cười vừa nói:

- Cá nướng sợ không vừa lắm, hương soái xin đừng cười chê.

Sở Lưu Hương chưa kịp mở miệng, Tiết Y Nhân đã thong thả xen vào:

- Đến luộc trứng mi còn chưa biết, con cá này chắc chắn không phải mi nấu…

Ông chưa nói hết thì Thi thiếu phu nhân đã đỏ mặt bỏ chạy vào trong.

Hoa Kim Cung cười khanh khách nói:

- Chẳng ngờ thân gia ông cũng có lúc nói đùa, hẳn là do gặp hương soái nên tâm tình đặc biệt vui, vậy là phải cảm ơn tôi mới phải.

Tiết Y Nhân nói:

- Đúng rồi, chờ Thi cử nhân đến, nhất định lão phu sẽ tạ một chén rượu.

Hoa Kim Cung chưng hửng, miễn cưỡng cười nói:

- Hương soái ngồi chơi, tôi ra hậu viện tìm thân gia mẫu đàm đạo.

Tiết Y Nhân chờ Hoa Kim Cung đi khuất, mới thở dài nói:

- Bà ấy cũng chịu nghe lời lão phu, thực chẳng phải dễ.

Sở Lưu Hương cười gật đầu:

- Thực không dễ.

Tiết Y Nhân nâng chén cười nói:

- Nếu không mời nữ nhân đi chỗ khác, bọn nam nhân chúng ta làm sao uống rượu cho thống khoái được, nào, cạn chén đi.

Sở Lưu Hương uống cạn một chén, bỗng than dài:

- Nếu chẳng vì mối thế thù giữa hai gia tộc, tiền bối và Tả Khinh Hầu chắc đã thành hảo bằng hữu.

Tiết Y Nhân nghe xong sắc mặt đột biến:

- Hương soái vốn là bằng hữu của Tả Khinh Hầu, nay cũng là bằng hữu của lão phu, chỉ mong hương soái hiểu rõ một điều… cừu hận giữa Tiết gia và Tả gia, không ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Tiết Y Nhân trầm giọng:

- Hương soái có biết trong một trăm năm qua Tiết gia đã có bao nhiêu người bị chết bởi tay của Tả gia chăng?

- Có phải so với số người Tả gia chết vì tay của Tiết gia cũng không hơn không kém?

- Đúng vậy, cũng chính vì thế mà hận thù giữa hai nhà càng chất cao, trừ phi một bên chết hết cả, bằng không đừng hòng ai hóa giải được.

Sở Lưu Hương nghe đến lạnh mình, chẳng biết nói sao.

Đột nhiên có tiếng người la lớn:

- Hay nhỉ? Các người ăn tiệc ngon thế, cũng không kêu Tiểu Bảo.

Một bóng người chạy xông vào, thì ra là gã "điên" Tiết Bảo Bảo.

Hôm nay gã mặc một bộ y phục màu đỏ, trên có thêu hình con rùa xanh.

Sở Lưu Hương phát hiện gã như hoàn toàn không nhận ra chàng, vừa ngồi xuống đã dời cả đĩa cá đến trước mặt, đưa tay bốc ăn.

Tiết Y Nhân nhíu mày, cười gượng nói:

- Đây là xá đệ Tiếu Nhân, hắn... hắn...

Tiết Bảo Bảo miệng nhai đầy cá, vừa cố nuốt vừa cười nói:

- Tiết Y Nhân là đại hiệp khách, Tiết Tiếu Nhân lại là đại thực khách; Tiết Tiếu Nhân từ nhỏ tuy đánh không lại Tiết Y Nhân, nhưng nói đến chuyện ăn thì Tiết Y Nhân chắc chắn phải chạy dài.

Tiết Y Nhân nổi giận nạt:

- Ai kêu mi đến đây?

Tiết Bảo Bảo cười hi hi đáp:

- Chỗ này cũng là nhà của Tiểu Bảo, tại sao không đến được, đại ca mắng Tiểu Bảo ngu đần, không ra gì cũng được, nhưng không thể nói Tiểu Bảo chẳng phải con của Tiết lão gia.

Tiết Y Nhân thở dài thườn thượt, lắc đầu nói:

- Hương soái chớ chấp, hắn vốn chẳng phải như thế này, cách đây bảy, tám năm, chẳng hiểu vì sao đột nhiên... đột nhiên hắn biến đổi.

Sở Lưu Hương trong lòng than thầm, "nhà ai cũng có một pho kinh khó niệm". Bậc danh hiệp này cũng như bao nhiêu người bình thường khác, cũng chịu phiền não và bất hạnh, chẳng qua những điều này đã bị hào quang sáng ngời của ông che mất, nên chúng nhân chỉ nhìn thấy danh vọng của ông, mà quên đi rằng nơi nào có ánh sáng tất có cả bóng tối.

Ban đầu Sở Lưu Hương đến đây quả thực vì chàng có ý tìm tung tích vị thủ lĩnh thần bí của tổ chức sát thủ kia, song bây giờ mục đích của chàng đã thay đổi.

Tả Khinh Hầu là hảo bằng hữu của chàng, nhất định chàng phải giải quyết vấn đề này cho họ Tả, vả lại, chuyện "mượn xác hoàn hồn" thực là hi hữu, khó tin.

Sở Lưu Hương cũng muốn làm sáng tỏ vụ này, trước khi đến Tiết gia trang chàng có rất nhiều điều muốn nói với Tiết Y Nhân.

Nhưng lúc này chàng lại đổi ý, bất chợt chàng nhận thấy sự việc này bên trong hãy còn nhiều chỗ đáng ngờ, do đó chàng quyết định tạm thời không nói gì cả.

Tiết Y Nhân cũng không cố lưu chàng lại, chỉ hẹn ngày giờ gặp lại, sau đó thân hành tiễn chàng ra cổng, chờ đi khuất mới quay vào.

Tiết Bảo Bảo thì nấp sau cửa cười khúc khích.

—- O0o—-

Sở Lưu Hương không ngồi xe, cũng không cỡi ngựa, chàng vẫn nhận thấy đi bộ giúp đầu óc tỉnh táo, mà lúc này chàng cần nhất là một bộ Óc tỉnh táo.

Nhưng chàng đã phát hiện ra điều gì? Suy tính việc gì? Chẳng ai biết!

Ánh nắng thu chiếu trên thân mình, nhẹ êm và ấm áp như bàn tay người tình, khiến người cảm thấy dễ chịu vô cùng, mùa thu đúng là mùa thích hợp cho việc đi bộ.

Tuy nhiên chưa đi được bao xa, Sở Lưu Hương phát hiện phía sau có người bám theo chàng, người này cỡi một con lừa đen, đầu đội nón che nắng rất to, lại cứ cúi gằm mặt, chừng như sợ kẻ khác nhận diện.

Sở Lưu Hương làm ra vẻ như không biết có người theo sau, kẻ này dần dà bạo dạn hơn, mỗi lúc tiến đến gần hơn.

Sở Lưu Hương cười thầm, kẻ này chắc mới ra giang hồ, nếu không sao cả gan theo dõi chàng giữa ban ngày như vậy?

Gần đến giữa trưa, Sở Lưu Hương nhìn thấy Tú Dã Kiều trước mặt.

Trên cầu một phụ nhân áo xanh đang ngóng nhìn cả hai đầu cầu, đầu trùm khăn xanh, hai tay giữ chặc khăn, hiển nhiên cũng sợ kẻ khác nhận diện.

Tuy nhiên Sở Lưu Hương vừa nhìn đã biết bà là ai.

Người cỡi lừa thấy Sở Lưu Hương bước lên cầu, bèn trốn sau một cây, nhưng lộ nửa mặt ra theo dõi bằng một bên mắt, nón đã giỡ ra sau. Chừng như y tưởng rằng chỉ mình mới có mắt, còn người khác mù mắt cả.

Sở Lưu Hương dường như cũng hóa ra mù.

Phụ nhân áo xanh đứng trên cầu dĩ nhiên là má Lương, gương mặt già nua nhăn nheo của bà, chẳng biết vì bị gió thổi, hay vì sợ đến tái xanh.

Vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương, bà vội bước đến, thở phào nói:

- Cảm ơn trời đất, rốt cuộc ngươi cũng đến.

Sở Lưu Hương nói:

- Lão mẫu tưởng tại hạ nói gạt hay sao?

- Ngươi có phép cho ta gặp Nhân nhi sao? Chỉ cần gặp mặt nó một lần, ta… ta chết cũng cam tâm.

- Nếu lão mẫu có thành ý, tự nhiên sẽ gặp!

- Dĩ nhiên ta có thành ý, Quan Âm Bồ Tát…

Sở Lưu Hương không để bà nói hết câu, vội ngắt lời:

- Được rồi, vậy ba ngày nữa lão mẫu trở lại đây, đừng đến lúc giữa trưa, chờ trời tối hãy đến.

Má Lương giựt mình nói:

- Ba ngày nữa? Ba ngày nữa à?

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Việc này phải chọn ngày, không gấp được, lão mẫu có lòng thành, ba ngày không chờ được sao?

Má Lương bị chàng dụ đi rất dễ dàng.

Sở Lưu Hương tuy biết làm thế cũng tội nghiệp má Lương, nhưng thời gian trong ba ngày sắp tới rất quan trọng.

Qua ba ngày sau, mọi việc sẽ thay đổi.

Đột nhiên có tiếng chuông ngựa dồn dập.

Người cỡi lừa đen bỗng ra roi phóng đến sau lưng Sở Lưu Hương, đột nhiên trở tay quất một roi nhắm vào gáy chàng.

Ngọn roi dài tung ra giữa không trung, phát ra tiếng xé gió.

Sở Lưu Hương không ngoảnh đầu, chỉ đưa tay bắt lấy ngọn roi, hô lớn:

- Xuống đi!

Chàng giựt roi, thân hình kẻ kia bay lên, lộn vòng trên không, đáp xuống thành cầu, nón che nắng rơi mất, để lộ ra một khuôn mặt dài như mặt ngựa.

Kẻ này hóa ra là Thi thiếu phu nhân.

Con lừa đen vẫn chạy đến đầu cầu bên kia mới dừng lại, cạ cổ vào trụ cầu, cất tiếng hí nho nhỏ, bộ dáng trông có vài phần giống Thi thiếu phu nhân.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Chẳng ngờ thiếu phu nhân giá lâm, xém chút đã đắc tội, xin thứ lỗi, thứ lỗi.

Thi thiếu phu nhân hậm hực nhìn chàng:

- Ngươi chớ nhiều lời khách sáo, ta hỏi này, ngươi tính giỡ trò gì đây?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tại hạ có gan bằng trời cũng không dám động đến thiếu phu nhân.

Thi thiếu phu nhân đỏ mặt, lớn tiếng:

- Vậy ngươi dụ má Lương ra đây làm gì?

- Chẳng có gì, chỉ là nói chuyện.

- Sở hương soái đổi món lúc nào thế? Từ bao giờ lại thích bắt chuyện với lão bà?

- Nếu tại hạ không tìm lão bà nói chuyện, không lý thiếu phu nhân chịu cùng tại hạ nói chuyện vãn?

Thi thiếu phu nhân chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, trong mắt bỗng hiện nét cười, đột nhiên cô quay đầu bỏ đi, trông vóc dáng cũng không tệ lắm, chỉ nhìn sau lưng vẫn có phong tư riêng biệt.

Sở Lưu Hương chỉ mong cô chớ quay đầu lại. Chẳng may là Thi thiếu phu nhân lại quay đầu, cười nói:

- Công tử muốn cùng ta trò chuyện, sau không cùng ta đi?

Lần này Sở Lưu Hương thở dài thực sự, chàng nghĩ nếu có ai dám dùng câu thơ "đưa mắt một cười trăm nét xinh" để hình dung vị thiếu phu nhân này, chắc chàng sẽ đánh kẻ đó ngay.

Thi thiếu phu nhân chẳng những đang cười, còn liếc mắt nói:

- Công tử sợ gì? Há sợ ta ăn thịt ư?

Sở Lưu Hương lẩm bẩm:

- Cô nhìn như muốn cắn người ta.

- Công tử lẩm nhẩm gì đó?

Sở Lưu Hương vội cười nói:

- Tại hạ không có nói gì cả, chỉ vì miệng đang bị rút gân.

Chàng thầm mong cái cổ của Thi thiếu phu nhân bất chợt rút gân, để không quay đầu lại nữa, nhưng hình như cổ của cô rất linh hoạt, chẳng bao lâu cô lại quay đầu lại, cười nói:

- Công tử sao cứ đi theo sau lưng ta mà không đi cùng?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước bước lên phía trước, được một lúc chàng không dằn được bèn lên tiếng:

- Thiếu phu nhân, chỗ nào cũng trò chuyện được mà.

Thi thiếu phu nhân liếc chàng một cái:

- Ta không phải họ Thiếu, mà là Tiết Hồng.

Qua một lúc cô lại chu môi:

- Này, công tử muốn trò chuyện, sao chẳng chịu nói gì?

Sở Lưu Hương nhìn miệng cô, chỉ muốn bước đến nhét vào một cái bánh.

Chỉ tiếc Hồ Thiết Hoa không có đây, hắn chắc dám làm như thế lắm.

Sở Lưu Hương ho hai tiếng, cười nói:

- Vị nhị thúc của cô thực lạ, cứ giống như trẻ nít, song kiếm pháp rất cao, tối hôm đó tại hạ nếu không tránh thực mau, xém chút nữa bị y đả thương.

Tiết Hồng cũng cười:

- May là công tử chạy mau, nhị thúc tôi trừ việc ăn ra, chỉ biết luyện kiếm, lúc bệnh điên mới phát, ông bức cha tôi động thủ, cả cha cũng suýt bị nhị thúc đâm trúng.

Sở Lưu Hương hình như sáng mắt thêm, vội hỏi:

- Sau đó thì sao?

- Sau đó dĩ nhiên là cha tôi chế ngự được nhị thúc, nhị thúc tức lên càng điên cuồng hơn trước.

- Nghe lệnh tôn nói, y vốn không phải như vầy.

- Phải, nhị thúc đúng là luyện kiếm đến phát điên. Kiếm pháp của ông tuy rất khá, nhưng so với cha tôi dĩ nhiên còn thua xa, do đó ông càng cố sức luyện tập chỉ để thắng được cha tôi, luyện đến bỏ ăn bỏ ngủ, nhưng vẫn không sao bằng được. Có một ngày, đột nhiên nhị thúc giết chết nhị thẩm, bảo rằng nhị thẩm làm rộn việc luyện kiếm, nhưng sau đó nhị thúc cũng hóa ra điên dại, cứ bảo mình chỉ có mười tuổi, vì tuổi quá nhỏ nên kiếm pháp mới thua cha tôi.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Khi một người thất vọng đến tột cùng, chỉ còn cách tự lừa dối mình, tuy nhiên y…

Tiết Hồng bỗng lên giọng uốn éo:

- Sao chúng ta lại nói chuyện nhị thúc làm gì? Chẳng có chuyện khác để nói hay sao?

Sở Lưu Hương sờ mũi, hỏi lại:

- Cô muốn nói chuyện gì, thì tại hạ nói chuyện đó!

Tiết Hồng lại liếc chàng một cái, che miệng cười nói:

- Một nam nhân gặp một nữ nhân, có rất nhiều chuyện nói, công tử chẳng biết sao? Chẳng lẽ ta phải dạy công tử nữa à?

Cô lại cười khúc khích:

- Nếu công tử cần người khác chỉ giáo, thì đâu phải phong lưu hiệp đạo Sở Lưu Hương nữa.

Sở Lưu Hương nghe đến bốn chữ "phong lưu hiệp đạo" càng thêm nhức đầu, chàng cũng vừa nhận ra Tiết Hồng đang dẫn chàng đi vào ngõ vắng quanh co, cuối đường là một khu rừng, dường như có vài căn nhà, chàng không dám nghĩ thêm đến đấy sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng chàng muốn đi cũng không kịp nữa.

Tiết Hồng đã nắm lấy tay Sở Lưu Hương, cười nói:

- Ta dẫn công tử đến một nơi rất đẹp, công tử trả ơn ta bằng gì bây giờ?

- Tại hạ.. ừm… à… cái này…

Đột nhiên chàng hô lên:

- Thôi rồi, con lừa đen của cô biến đâu mất, mau trở lại kiếm thử!

Tiết Hồng cười khanh khách:

- Mất con lừa cũng không sao, ta có công tử, cần chi lừa nữa?

—- O0o—-

Nếu có người nói Sở Lưu Hương cũng biết đỏ mặt, chẳng những người khác không tin, mà chính chàng cũng khó tin, song lúc này mặt chàng quả có ửng lên một chút.

Có lẽ Tiết Y Nhân giết người quá nhiều, mới sinh hạ một cô con gái quý hóa như thế, ông chưa bị chọc tức đến chết được, kể cũng là chuyện lạ.

Tiết Hồng kéo tay Sở Lưu Hương chạy vào khu rừng phong.

Dưới ánh dương quang, cả khu rừng lá phong nhuộm đỏ như màu ráng chiều. Trong rừng phong có vài căn nhà nhỏ rất xinh, quanh cảnh như trong tranh vẽ.

Nơi đây đúng là chỗ hẹn họ lý tưởng của các đôi tình nhân.

Nếu lúc này bên cạnh Sở Lưu Hương chẳng phải là Tiết Hồng, thì chàng nhất định sẽ cảm thấy như mình đang lạc bước lên tiên, tiếc thay bây giờ chàng cảm thấy mình đang xui tận mạng!

Tiết Hồng một tay nắm tay chàng, tay kia đẩy cửa.

Sở Lưu Hương gượng cười hỏi:

- Đây… đây là nhà ai cô chưa rõ, sao lại tùy tiện đẩy cửa bước vào? Ngộ nhỡ bị người tưởng lầm là ăn trộm thì có phải oan uổng chăng?

Tiết Hồng nói:

- Kẻ nào dám coi ta là phường trộm cắp?

- Bình thường thì không, nhưng cô đi cùng ta lại là chuyện khác, danh tiếng của ta không mấy tốt, e liên lụy đến cô đấy.

Chàng vừa nói vừa tính bài chuồn.

Nhưng Tiết Hồng nắm chặt tay chàng, cười bảo:

- Công tử chớ lo, nơi này cũng thuộc sản nghiệp của Tiết gia.

- Đất đai Tiết gia thực không ít.

- Chỗ này vốn là nơi nhị thúc độc cư luyện kiếm trước khi phát điên, sau đó bỏ trống, nhị đệ ta lúc đi săn thường ghé đây, nhưng mấy hôm nay hắn đã đi…

Cô vừa nói vừa đẩy cửa, bỗng nghe tiếng người giận dữ la lớn:

- Kẻ nào dám bước càn vào đây?

Giữa tiếng la, một vật màu đen bay vèo ra, xớt qua đầu Tiết Hồng, rớt ngoài cửa đằng xa, thì ra là một chiếc giầy.

Trong phòng trần thiết tuy đơn giản nhưng rất khéo, mặt đất trải một tấm da thú vừa dầy vừa êm, bên trên có hai người hầu như trần truồng đang quấn lấy nhau.

Tiết Hồng vừa mở cửa, nam nhân kia liền la lớn, cầm giầy ném ra ngoài, nữ nhân kia vội kéo áo che thân, nhưng chưa kịp che cặp đùi trắng bóc, theo nhãn quang của Sở Lưu Hương thì cặp trường túc này quả là đệ nhất lưu!

Gã nam nhân kia hãy còn khá trẻ, da dẻ trắng trẻo, diện mạo rất anh tuấn, chỉ có điều sắc diện hơi tái, mắt nổi đầy tia máu.

Nhìn thấy người nơi ngưỡng cửa là Tiết Hồng, nét giận dữ trên mặt gã vội chuyển sang kinh ngạc, Tiết Hồng nhìn gã cũng giựt mình, thất thanh nói:

- Là ngươi?

Thiếu niên kia vội vơ quần áo trốn ra sau một chiếc ghế.

Cô gái kia muốn đứng dậy, song nhìn thấy ánh mắt biết cười của Sở Lưu Hương, cô vội ngồi thụp xuống, cố thu mình rút đôi chân dài lại.

Tiết Hồng nét mặt hầm hầm, gằn giọng hỏi:

- Chẳng phải ngươi đi vào thành lo việc mua hàng cuối năm sao? Tại sao lại ở đây?

Thiếu niên kia vừa mặc y phục vừa cười nói:

- Từ đây đến cuối năm còn sớm chán, đệ nghĩ chờ một vài ngày cũng không trễ.

Tiết Hồng cười nhạt:

- Ta đã thấy lạ, tự nhiên sao ngươi bỗng siêng năng, dành lấy việc làm, thì ra ngươi muốn trốn gia gia chạy ra đây ăn quà.

Cô lại trừng mắt:

- Ta hỏi ngươi, con bé này là ai?

Thiếu niên đáp:

- Là… là bạn của đệ.

- Bạn à? Ta xem ra…

Thiếu niên bỗng ngắt lời:

- Vậy chứ gã kia là ai?

Tiết Hồng chưng hửng một chút rồi đáp:

- Y là.. dĩ nhiên y là bạn của ta.

- Bạn ư? Đệ e rằng chưa phải.

Tiết Hồng bị chọc giận, nhảy dựng lên la lớn:

- Ta cho ngươi biết, chớ xen vào chuyện của ta.

Thiếu niên kia thong thả đáp:

- Được, chúng ta giao hẹn đi, chỉ cần đại tỉ không xen vào việc của tôi, tôi không đụng vào chuyện của đại tỉ, bằng không nếu phanh phui ra, e rằng đại tỉ mới bị bẽ mặt hơn tôi.

Tiết Hồng xông đến, đá văng chiếc ghế:

- Ta có gì bẽ mặt? Ta đâu có cởi sạch y phục làm trò quỷ với người khác…

Sở Lưu Hương thực nghe không nổi nữa, chàng lẳng lặng lui ra ngoài, trong lòng cảm thấy xốn xang dùm cho Tiết Y Nhân.

Chàng đã biết thiếu niên kia là nhị công tử Tiết Vũ, đôi chị em này quả cùng một khuôn mẫu.

Chỉ tội nghiệp cho Tiết Y Nhân một đời anh danh, lại có hai người con như thế.

Nếu ai muốn trở thành một kiếm khách thiên hạ vô song, thì tốt nhất chớ nên nuôi con cái, bởi kiếm khách giỏi khó trở thành một người cha tốt.

Kiếm, cũng như là một nữ nhân, muốn kiếm phục tùng, phải đem hết tâm ý, bằng không nó sẽ bán rẻ mình.

Một người có thể bị nữ nhân bán rẻ đến hai trăm bận, nhưng vẫn còn tìm được nữ nhân thứ hai trăm lẻ một, chứ nếu bị kiếm bán rẻ, ắt chuốc lấy cái chết!

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

- Tiết Y Nhân à Tiết Y Nhân, lão có thể sử kiếm thuận ý, nhưng chính lão chẳng phải làm nô lệ cho kiếm hay sao?

—- O0o—-

Trong nhà hai chị em còn đang cãi nhau, thanh âm mỗi lúc một lớn, nhưng cánh cửa bỗng bật ra, một người phóng ra ngoài, cất tiếng gọi:

- Này, công tử chờ tôi với.

Sở Lưu Hương quay đầu lại xem, hóa ra là thiếu nữ lúc nãy nằm thu mình như con cừu trắng trên tấm da hổ, cô đang vẫy tay gọi chàng.

Bây giờ cô đã mặc áo, nhưng nút chưa kịp cài, cũng chưa mang giày vớ, vạt áo tốc lên để lộ một vùng da thịt trắng như tuyết, trắng đến khiến người nhìn hoa mắt, bên dưới chiếc váy là cặp giò thon thon, cổ chân xinh xắn, và đôi bàn chân trần bằng phẳng.

Sở Lưu Hương cố không nhìn vào khoảng da thịt nơi vạt áo, nhưng còn đôi chân kia quả thực hấp dẫn, nam nhân nào cũng khó cự tuyệt sự quyến rủ đó.

Sở Lưu Hương thở ra, lên tiếng:

- Cô nương gọi tại hạ?

Thiếu nữ đáp:

- Phải, tôi có việc muốn nói với công tử.

Thiếu nữ chạy đến, bất chợt cô khẽ kêu lên một tiếng, cả thân thể thơm mát, mềm mại té nhào vào lòng Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương cười gượng, nói:

- Nếu cô nương muốn tìm người thay thế Tiết thiếu gia tiếp tục việc bị cắt ngang lúc nãy, thì cô lầm rồi.

Thiếu nữ dường như hoàn toàn không nghe thấy chàng nói gì, cô run giọng:

- Chân tôi… chân tôi…

Sở Lưu Hương chợt phát hiện ra bàn chân của thiếu nữ bị đá cắt đứt một vết, máu tươi nhỏ xuống từng giọt, cô đau đến ứa nước mắt.

Thiếu nữ chẳng những có đôi chân đẹp, diện mạo cũng xinh, lúc này vẻ mặt cô đang đau đớn, điểm thêm vài giọt nước mắt, trông rất tội nghiệp.

Sở Lưu Hương không khỏi thở dài, lẩm bẩm:

- Lần sau có hẹn với ai, nhớ đừng bao giờ cởi giầy nhé.

Thiếu nữ có vóc dáng đầy đặn, nhưng thân thể khá nhẹ, Sở Lưu Hương bồng cô chẳng chút phí sức. Cô cắn môi, gượng cười nói nhỏ:

- Cảm… cảm ơn công tử.

Sở Lưu Hương ngửi thấy một mùi hương nhẹ như hoa lan tỏa ra, một mùi hương khả dĩ làm nam nhân tim đập nhanh hơn.

Chàng vội nghiêng đầu cách xa một chút:

- Cô khỏi cảm ơn ta, nên cảm ơn đôi chân của cô thì đúng hơn.

Thiếu nữ ửng đỏ mặt:

- Chúng ta mau đi, đừng chờ họ đuổi theo.

Sở Lưu Hương cũng ngán phải đối diện Tiết Hồng, nên không chờ thiếu nữ nói hết, chàng vội biến đi như một làn khói, len vào khu rừng nơi khe núi.

Tuy vừa mới quá giờ Ngọ, ánh sáng trong rừng khá âm u, dưới ánh sáng này bất luận nữ nhân nào cũng trở nên xinh đẹp hơn, huống chi thiếu nữ này rất có nhan sắc, Sở Lưu Hương không biết chàng có thể cưỡng lại sự quyến rủ này chăng. Chàng đưa mắt nhìn ra chỗ khác:

- Cô muốn ta đem cô đi đâu?

Thiếu nữ đang thở gấp, bỗng rút ra một con dao nhọn!

Sở Lưu Hương đang thưởng thức mùi hương của thiếu nữ, bất chợt mũi dao nhọn chỉ ngay ngực chàng, rạch ngay một đường trên áo. Việc xảy ra quá bất ngờ đối với chàng.

Chợt nghe thiếu nữ cười nhạt nói:

- Công tử muốn sống, phải đồng ý làm cho tôi một việc!

Sở Lưu Hương than:

- Một thiếu nữ xinh đẹp như cô nương muốn bảo nam nhân làm gì, đâu cần phải dùng dao uy hiếp?

Thiếu nữ nghiến răng, gằn giọng:

- Công tử chớ nghĩ bậy, tôi không phải hạng nữ nhân như công tử nghĩ đâu!

- Sao?

- Công tử tưởng lúc nãy tôi đang… đang trong buổi hẹn với gã họ Tiết sao? Tôi chỉ… chỉ là…

Càng nói nước mắt cô càng tuôn ra, gương mặt diễm lệ hiện lên đầy vẻ phẫn nộ và oán thù, cô cắn môi đến bật máu.

Sở Lưu Hương dần dà cảm thấy thích thú đối với thiếu nữ này, chàng động lòng hiếu kỳ, không nhịn được nên hỏi:

- Thế cô lúc ấy đang làm gì?

- Báo thù!

Sở Lưu Hương ngạc nhiên hỏi:

- Báo thù à? Báo thù cho ai?

- Cho thư thư tôi.

- Chị của cô? Không lý chị của cô bị chết bởi tay của vị Tiết công tử ấy?

Thiếu nữ căm giận đáp:

- Tiết Vũ tuy không giết chết đại thư tôi, nhưng đại thư chết còn thảm hơn, nếu hắn giết đại thư bằng một nhát dao chắc còn đỡ hơn.

- Nếu thế, y dùng cách gì hại chết đại thư của cô?

- Bằng một thủ đoạn ti tiện, đáng ghét nhất…

Bất chợt thiếu nữ im bặt, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, và nói:

- Tôi đã nói quá nhiều rồi, bây giờ tôi chỉ hỏi công tử, có đồng ý không?

- Đồng ý điều gì? Có phải cô muốn ta giúp ta báo thù?

- Đúng vậy.

- Nếu cô không giải thích chuyện này rõ ràng, làm sao ta giúp cô được?

- Bất cứ giá nào công tử cũng phải đồng ý, bằng không tôi… tôi lấy mạng công tử!

Sở Lưu Hương bật cười:

- Cô tưởng cô giết được ta ư?

Thiếu nữ càng nắm chặt dao, gằn giọng nói:

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi à?

Cô vừa nói xong, bỗng cảm thấy người tê đi, dao trong tay chẳng biết thế nào đã nằm trong tay Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương nói:

- Cô định dùng con dao này để giết Tiết công tử à?

Thiếu nữ nghiến chặt răng không trả lời, cả người run lên.

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- May là khi nãy cô chưa có cơ hội ra tay, nếu không bây giờ chắc đã chết dưới tay Tiết Vũ.

Chàng vung tay một cái, con dao bay đi cắm "phặp" vào một thân cây.

- Cô chẳng phải loại nữ nhân biết giết người, con dao này cũng chẳng phải dùng để giết người, nếu quả thực cô muốn phục thù, xem ra phải nghĩ cách khác.

Thiếu nữ kia bật khóc òa, đôi tay vừa trắng vừa mềm thu lại thành nắm tay nhỏ bé, cố sức đấm vào ngực Sở Lưu Hương:

- Ngươi giết ta đi… ngươi giết phứt ta đi còn đỡ hơn.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Cô đừng lầm chứ, ta đâu phải vị Tiết công tử kia.

Thiếu nữ tức tưởi nói:

- Không báo thù cho thư thư được, ta cũng không muốn sống nữa… ta không muốn sống nữa…

Đột nhiên cô vùng khỏi tay Sở Lưu Hương, nhảy xuống đất chạy đi rút con dao cắm trên cây.

Song cô chưa bước được mấy bước, Sở Lưu Hương lại đến trước mặt cản đường. Thân mình thiếu nữ lại nhào vào lòng chàng.

Sở Lưu Hương vỗ nhẹ vào vai thiếu nữ, khẽ nói:

- Một người con gái vừa xinh vừa trẻ như cô mà cũng không muốn sống nữa, thì còn ai muốn sống nữa? Nếu cô thiếu cả can đảm để sống, thì làm sao báo thù cho chị cô được?

Thiếu nữ cúi đầu, dậm chân, rơi lệ nói:

- Tôi không còn hy vọng nữa, chết còn khỏe hơn.

- Ai nói cô không còn hy vọng?

Thiếu nữ vội ngửng đầu lên nói:

- Công… công tử chịu giúp tôi?

- Cũng có thể, nhưng nhất định cô phải nói rõ chuyện cho ta nghe trước đã.

Sở Lưu Hương dìu thiếu nữ ngồi xuống bên gốc cây, chàng chăm chú nhìn cô:

- Ít nhất trước hết hãy nói cho ta biết cô là ai, tên gì?

Ánh mắt chàng rất ấm áp, sáng ngời, khiến thiếu nữ có cảm giác nam nhân trước mặt có thể làm một người tình dịu ngọt nhất, mà cũng có thể làm một người bạn chân thành nhất.

Thiếu nữ cúi đầu, khuôn mặt nhợt nhạt đã ửng sắc đỏ, cô lí nhí:

- Tôi… tôi họ Thạch…

Sở Lưu Hương hỏi trêu:

- Thạch Tiểu Mao?

Thiếu nữ đỏ mặt:

- Không phải, là Thạch Tú Vân.

Sở Lưu Hương cười, hỏi tiếp:

- Tên này rất hợp với cô, cô là dân vùng này?

- Phải.

- Ở gần đây?

- Ruộng vườn nhà tôi cũng thuộc Tiết gia trang, phụ thân tôi lúc chưa qua đời, đã từng dạy học trong Tiết gia trang.

- Bởi vậy thư thư cô mới biết Tiết Vũ?

Thạch Tú Vân nghiến răng:

- Lúc Tiết Vũ còn nhỏ, phụ thân tôi rất mến hắn, cứ bảo hắn vừa thông minh, lại tháo vát, văn võ toàn tài, tương lai nhất định sáng lạn, nên thường đem hắn về nhà chơi, nào ngờ hắn… hắn lại là kẻ mặt người lòng thú, cha ở nơi chín suối mà biết chuyện hắn làm, chỉ e… chỉ e…

Càng nói, cô càng không cầm được, lại khóc sụt sùi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thư thư cô chết vì nguyên do nào?

Thạch Tú Vân lắc đầu, chỉ khóc chứ không nói gì cả.

Sở Lưu Hương biết chuyện này hẳn còn nhiều ẩn tình, chàng không muốn ép thiếu nữ phải nhắc đến những điều không muốn nói, nhưng Tiết Vũ lại là vị hôn phu của Thi Nhân, do đó tất cả mọi chuyện có liên quan đến y đều có thể có liên hệ đến bí mật "mượn xác hoàn sinh" kia.

Bất chợt chàng hỏi:

- Chân cô còn đau không?

Thạch Tú Vân gật đầu.

Sở Lưu Hương nâng nhẹ bàn chân xinh xẻo, lấy ra một chiếc khăn sạch màu ngà, chàng cẩn thận nhẹ nhàng lau sạch vết máu và đất cát trong lòng bàn chân thiếu nữ.

Thân hình Thạch Tú Vân run lên, mặt đỏ như rán chiều, cô có cảm giác như mình chẳng có chút khí lực, chẳng ngửng đầu lên nổi. Toàn thân cô như đang lên cơn sốt.

Sở Lưu Hương dùng khăn buột vết thương, chợt hỏi:

- Thư thư cô có phải bị Tiết Vũ lường gạt chăng?

Thạch Tú Vân dường như không còn sức lực để phản kháng, Sở Lưu Hương hỏi gì cô đều trả lời chẳng chút do dự.

Cô nói tuy không rõ ràng mạch lạc, song Sở Lưu Hương cũng hiểu đại khái là thư thư cô mê luyến một người, nhưng người ấy là một kẻ bạc tình, thư thư cô mang nỗi khổ tương tư, triền miên nhập cốt, đến mức ngã bệnh chẳng dứt. Cô chứng kiến sự đau khổ của thư thư trước khi chết, do đó cô nhất quyết phải giết chết gã phụ tình ấy!

Sở Lưu Hương thở dài nói:

- Cô nói không sai, thư thư cô bị kẻ ấy gạt thực tội nghiệp, giá mà đâm chết cô ấy ngay thì nhân từ hơn, có điều… làm thế nào cô biết gã ấy là Tiết Vũ?

Thạch Tú Vân căm tức nói:

- Dĩ nhiên tôi biết chứ.

- Thư thư cô kể lại cho cô nghe sao?

Thạch Tú Vân rơi lệ đáp:

- Thư… thư thư đối xử với hắn thực quá tốt, đến lúc sắp chết thư thư cũng không chịu tiết lộ tên hắn, nhưng không cần thư thư nói tôi cũng biết.

- Vì sao cô biết?

- Vì lúc thư thư tôi lâm trọng bệnh, Tiết Vũ thường đến thăm dò, nghe ngóng tin tức, trông bộ dạng thậm thụt là tôi biết hắn chẳng có lòng tốt gì. Tôi biết hắn mong sao thư thư tôi mau chết, để hắn an tâm cùng Thi Nhân thành thân.

Sở Lưu Hương trầm ngâm, lẩm nhẩm:

- Đúng vậy, nếu hắn không có liên hệ gì trong vụ này, tại sao lại quan tâm đến bệnh tình của thư thư cô?

- Bởi vậy sau khi thư thư chết, tôi quyết định giết hắn trả thù.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Bởi vậy cô đến căn nhà ấy tìm hắn.

Thạch Tú Vân đáp:

- Tôi biết hắn thường ghé nơi ấy, nên tôi đến đấy chờ, chờ được hai ngày, quả nhiên hắn lại đến, nhưng…

Cô cúi đầu ủ rũ nói tiếp:

- Nhưng tôi cũng biết mình không thể nào đủ sức giết chết hắn, nên… nên tôi mới…

Sở Lưu Hương sờ mũi, bảo:

- Thế nên cô mới nghĩ ra cách ấy.

Thạch Tú Vân cúi gằm mặt, giọng nói run run:

- Ngoài cách ấy ra, tôi thực chẳng có cách nào đến gần hắn.

Thân thể xinh đẹp đích thực là võ khí lợi hại nhất của nữ nhân.

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Thế cô không cảm thấy phương pháp này quá mạo hiểm hay sao?

Thạch Tú Vân càng gục đầu thấp hơn, rơi nước mắt nói:

- Tôi đã tính trước là giết hắn xong, tôi cũng tự sát.

Sở Lưu Hương im lặng giây lát, chợt hỏi:

- Thư thư cô chết nhằm ngày nào?

- Ngày hai mươi bảy tháng chín, đúng vào đêm trước buổi lập đông, tức đêm trước ngày hôm kia.

- Nếu vậy, hôm nay chắc chưa chôn?

Thạch Tú Vân lắc đầu:

- Qua ngày hôm sau đã chôn rồi.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Tại sao chôn vội thế?

- Nhị thúc tôi bắt phải chôn sớm, lão nhân gia bảo rằng người đã chết, càng chôn sớm mới yên ổn, "nhập thổ vi an" là thế.

- Nhị thúc của cô lo hậu sự ư?

- Cha mẹ tôi đã qua đời, nên việc gì cũng do nhị thúc định liệu.

Sở Lưu Hương trầm mặc một lúc:

- Ta muốn… ta muốn đến thăm mộ của thư thư cô.

—- O0o—-

Gió Thu hiu hắt, thổi hơi lạnh qua một gò đất nằm dưới gốc cây gòn.

Tấm bia đá đơn sơ, chỉ khắc một dòng chữ "Thạch Phụng Vân chi mộ".

Một thiếu niên đeo khăn tang đang phủ phục trước ngôi mộ khóc than thảm thiết.

Từ xa, Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đã nhìn thấy thiếu niên này.

Thạch Tú Vân kinh ngạc nói:

- Kẻ này là ai? Tại sao đến khóc trước mộ của thư thư tôi?

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy kỳ lạ:

- Cô không biết y là ai à?

- Trừ nhị thúc tôi ra, chẳng còn thân nhân nào khác…

Thiếu niên kia chừng như giựt mình vì tiếng chân của hai người, vụt nhảy dựng lên dùng tay che mặt, phóng chạy đi như bay.

Thân pháp của y khá mau, xem ra căn cơ khinh công cũng khá.

Tuy nhiên hiếm có ai chạy thoát được trước mặt Sở Lưu Hương. Chàng lắc mình biến đi, đã chận trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên chưa từng gặp người có thân pháp mau như thế, y hoảng sợ xanh mặt, nghẹn giọng nói:

- Đại nhân làm ơn tha cho tôi, tôi chẳng có làm gì sai trái cả.

Sở Lưu Hương nói:

- Ngươi không làm gì sai, tại sao phải trốn?

- Tôi… tôi…

Đột nhiên y đấm một chưởng vào ngực Sở Lưu Hương.

Chưởng này xuất ra mau, hẳn là y tập võ căn bản không tệ lắm, tuy nhiên ngoại trừ bàn tay của các thiếu nữ đánh yêu, còn có tay ai đụng vào ngực Sở Lưu Hương được?

Sở Lưu Hương né sang bên, vung tay chộp lấy cổ tay thiếu niên.

Lúc này Thạch Tú Vân cũng vừa chạy đến, thiếu niên kia thiếu điều muốn chui đầu trốn trong cạp quần, nhưng cô đã nhìn thấy y, vội thất thanh kêu:

- Là ngươi!

104. Chương 104: Bí Thất Ám Toán

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô nhận ra kẻ này?

Thạch Tú Vân đáp:

- Gã là thư đồng của Tiết Vũ, lúc nhỏ thường theo hắn đến nhà tôi.

Cô giương to mắt nhìn thiếu niên kia:

- Kỳ Kiếm, ngươi lấm lét tính làm trò gì đây?

Kỳ Kiếm chừng như vừa đổ lệ, giờ lại đổ mồ hôi, gã miễn cưỡng cười mơn:

- Tôi… tôi chẳng có ý gì cả.

- Thư thư ta đã chết, nhưng tại sao ngươi lại đến để tang?

- Tôi… tôi…

Như chợt nảy ra sáng kiến, gã vội nói lớn:

- Thạch lão sư trước giờ vẫn đối xử rất tốt với tôi, Thạch đại cô nương tạ thế, dĩ nhiên tôi phải đến chịu tang để tỏ lòng thành.

Thạch Tú Vân nói:

- Vậy sao lúc cha ta qua đời, ngươi không đeo đai chịu tang cho người?

Kỳ Kiếm chưng hửng, mồ hôi trên trán vã ra như mưa.

Đột nhiên Thạch Tú Vân bước đến nắm tóc gã, nghẹn giọng:

- Ngươi… chẳng lẽ ngươi dám… với thư thư ta…

Cô nói chưa hết câu, Kỳ Kiếm đã quỳ sụp xuống, vập đầu xuống đất:

- Tội tôi đáng chết, xin cô nương tha thứ, tôi đáng chết…

Thạch Tú Vân trừng trừng nhìn gã, thân hình cô run bắn lên, bỗng cô hét:

- Ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi…

Sở Lưu Hương vội giữ tay Thạch Tú Vân, dịu giọng khuyên:

- Dù sao đi nữa, hắn đến thăm mộ chị cô cũng vì lòng thành, nếu như ta chết mà có người để tang như vầy, thì cũng mãn nguyện lắm rồi.

Thạch Tú Vân nói:

- Nhưng gã… có thể nào gã có ý với thư thư tôi.. thư thư tôi sao lại có thể…

Cô tức đến độ nói không thành câu.

Sở Lưu Hương lên tiếng:

- Cô đừng quên rằng gã cũng là người.

Thạch Tú Vân bật khóc òa, cô dậm chân nói:

- Tôi sai rồi, tôi lầm rồi, tôi không nên đi tìm Tiết Vũ, sao tôi có thể mặt dầy mày dạn như thế trước mặt hắn! Trời ơi, tôi còn mặt mũi nào gặp ai nữa?

Sở Lưu Hương khẽ ôm lấy Thạch Tú Vân, cánh tay chàng vừa êm vừa vững chắc, dù tâm tình cô có rối loạn phiền não đến đâu, trong vòng tay chàng cô cũng có thể lấy lại bình tĩnh.

Kỳ Kiếm vẫn quỳ dưới đất, gã đang khóc.

Sở Lưu Hương cất tiếng than:

- Nàng đã chết, ngươi đau khổ như vậy, tại sao không cho nàng biết lúc nàng còn sống?

Kỳ Kiếm khóc bảo:

- Tôi không dám.

- Không dám? Tại sao không dám?

- Tôi là kẻ thấp hèn, không xứng với nàng.

- Do đó ngươi giương mắt nhìn nàng vì ngươi mà chết ư?

Kỳ Kiếm khóc lớn:

- Tôi nào ngờ nàng cũng có ý, tôi đâu biết nàng có thể si tình đến thế.

- Dù sao đi nữa, lúc nàng lâm trọng bệnh, lẽ ra ngươi phải đến thăm nàng.

- Nàng bảo tôi đừng đi tìm nàng.

Sở Lưu Hương lắc đầu, thở dài:

- Nếu nữ nhân bảo ngươi đừng đi tìm nàng, thì ý của nàng có thể là ngược lại, nếu ngươi không hiểu lý luận ấy, sao gọi là nam nhân được.

Kỳ Kiếm sửng người, lắp bắp nói:

- Nhưng nàng bảo sẽ vĩnh viễn không muốn gặp tôi nữa.

Sở Lưu Hương lại than:

- Đó là vì nàng cảm thấy ngươi thiếu can đảm quá, nên cố ý nói khích, nếu ngươi có lòng với nàng, thì phải mạnh dạn ngỏ lời cầu thân.

- Nếu nàng có ý ấy, sao không nói cho tôi biết?

- Nếu nàng chịu nói thì đâu phải là nữ nhân nữa.

Kỳ Kiếm lặng người đi, bất chợt gã đập đầu xuống đất, khóc lớn:

- Phụng Vân hỡi, tôi thực đáng chết, tôi là thằng ngốc… nhưng sao nàng tự đầy đọa mình như thế? Vừa làm khổ tôi, lại hại bản thân mình nữa.

Sở Lưu Hương nói nho nhỏ:

- Nói thực, ngươi đừng khó chịu, trước mặt người mình thích, nam nhân nào cũng biến thành kẻ ngốc.

Nhìn một gã nam nhân khóc lóc trước mặt mình quả không phải là điều dễ chịu, chờ Kỳ Kiếm ngưng khóc, Sở Lưu Hương lập tức nói:

- Ta muốn nhờ ngươi làm một điều được chăng?

Kỳ Kiếm lau nước mắt nói:

- Đại nhân là người tốt, muốn nhờ tôi chuyện gì cũng được.

- Ta nhờ ngươi chuyển lời cho Tiết công tử, nhắn rằng ba ngày nữa vào buổi tối ta sẽ chờ y tại căn nhà nhỏ kia, hy vọng y sẽ đến hội kiến.

- Nhưng… công tử làm sao biết đại nhân là ai?

- Ta là Sở Lưu Hương.

Kỳ Kiếm bỗng im bặt như người vừa nuốt một quả trứng nóng, cứ như không thở nổi.

Gã giương to mắt, há hốc miệng, qua một lúc mới thở ra một hơi dài:

- Lão nhân gia là Sở hương soái?

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Ta là Sở Lưu Hương, nhưng ta chưa già.

Kỳ Kiếm đưa ống tay áo chùi nước mũi, lẩm bẩm:

- Nếu biết trước lão nhân gia là Sở Lưu Hương, lúc nãy có giết tôi, thì tôi cũng không dám xuất thủ.

Thạch Tú Vân cũng mở to mắt trân trân nhìn Sở Lưu Hương.

Chờ cho Kỳ Kiếm đi rồi, cô thở nhẹ nói:

- Thì ra công tử vang danh đến thế…

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Có danh chưa chắc là điều tốt.

Thạch Tú Vân cúi đầu nhìn bàn chân mình, cô nhìn chiếc khăn buộc vết thương, chẳng biết nghĩ gì đến xuất thần.

Sở Lưu Hương nói:

- Ta cũng muốn nhờ cô một điều, không biết cô chịu làm chăng?

Thạch Tú Vân nói khẽ:

- Công tử nói đi, bất luận điều gì tôi cũng chịu.

Bất chợt cô nhận thấy câu nói này hàm ý ám muội, mặt lại ửng đỏ cả lên, dưới bóng tà dương ngả về tây, trông cô như một đóa hải đường.

Sở Lưu Hương không khỏi dậy cơn sóng lòng, chàng nói nhỏ:

- Cô hãy mau về nhà ngủ một giấc, quên hết những chuyện vừa xảy ra hôm nay.

Thạch Tú Vân hỏi:

- Còn công tử?

- Ta còn phải làm một số việc, chờ khi…

Thạch Tú Vân bỗng cắt ngang lời chàng:

- Thực ra công tử không cần đuổi tôi đi, tôi cũng không quấn theo công tử đâu, ít nhất tôi chưa đến nỗi không biết xấu hổ như công tử nghĩ…

Tuy cô đã cố kiềm chế chính mình, song giọng nói không tránh khỏi có chút nghẹn ngào, những giọt nước mắt mới lau khô lại ứa ra. Chưa nói hết lời, cô quay đầu bỏ chạy, nhưng chưa được mấy bước, lại vấp té ngã nhào xuống đất.

Sở Lưu Hương bảo:

- Sao cô lại nói như thế, nếu cô không tìm ta, ta cũng muốn tìm cô mà.

- Công tử không cần phải dối tôi, một người nổi danh như công tử, đương nhiên không thèm ngó ngàng đến một cô gái như tôi, công… công tử hãy đi đi.

Sở Lưu Hương cúi xuống vuốt nhẹ tóc Thạch Tú Vân:

- Ai nói ta không để ý đến cô, ta muốn hẹn cô tối nay gặp nhau tại đây, chỉ rất tiếc là cô không chờ ta nói xong đã giận dỗi bỏ đi.

Thạch Tú Vân khựng lại, cô thôi khóc, đầu càng cúi thấp hơn, giọng rất khẽ:

- Bây giờ tôi đã làm dỗi với công tử, hẳn là công tử không thích gặp tôi nữa…

Sở Lưu Hương cười nói:

- Cô tưởng ai cũng như cô, hay hờn như trẻ con sao?

Thạch Tú Vân dẩu môi:

- Ai nói tôi là trẻ con, công tử nhìn xem tôi có giống trẻ con không?

Bất cứ ai cũng có thể thấy rằng cô không còn là trẻ con nữa, dù kẻ đui mù cũng có thể cảm nhận ra, chính cô cũng biết điểm này, nên cố ý hít vào một hơi dài, bộ ngực căng tròn muốn rách cả áo chừng như để chứng minh lời nói của mình, vừa như thị uy với Sở Lưu Hương.

Chàng sờ mũi, cười nói:

- Cô đã lớn rồi, thì phải giống người lớn, đừng giận dỗi vô lý, cũng đừng nghĩ lung tung…

Ánh mắt Sở Lưu Hương di chuyển từ bộ ngực xuống đến bàn chân trần có khăn buộc vết thương của Thạch Tú Vân, một vệt máu thấm qua vải hiện ra.

Chàng không dằn được bèn nói:

- Nếu chân cô còn đau, để ta… ta mang cô về nhà được chăng?

- Công tử mà đem tôi về nhà chỉ e phải có người khiên công tử đi.

- Tại sao?

Thạch Tú Vân khúc khích cười:

- Nhị thúc tôi mà nhìn thấy công tử bồng tôi về nhà, không đánh gãy chân công tử mới lạ.

Cô vừa cười vừa chạy đi, bỗng quay lại liếc chàng:

- Đừng quên nhé, tối nay…

Lần nay cô chạy rất nhanh, cũng không vấp té nữa.

Chân cô hình như không còn đau.

Sở Lưu Hương nhìn theo vòng eo thon, nhìn mớ tóc huyền bay tung lên, bất giác chàng vuốt mạnh mũi mình, lẩm bẩm:

- Sở Lưu Hương à Sở Lưu Hương, xem ra bệnh ngươi ngày một nặng thêm rồi.

Chàng biết rất rõ cố tật của mình, đó là hễ gặp gái đẹp là chàng mềm lòng.

Cũng chẳng biết vì sao, có thể vì chàng may mắn, cũng có thể là xui xẻo, nên chàng thế nào cũng gặp một vài cô gái xinh đẹp. Ngặt hơn nữa là các cô gái này cũng thích chàng.

—— O0o——

Sở Lưu Hương đoán chắc Tiết Hồng và Tiết Vũ đã bỏ đi, thế là chàng lại quay trở lại căn nhà nhỏ, quả nhiên chẳng còn bóng ai, chiếc ghế bị đá văng vẫn nằm lăn lóc, chưa được dựng dậy.

Sở Lưu Hương xem xét rất tỉ mỉ mọi chỗ trong căn nhà nhỏ, như thể chàng để lạc mất một vật gì. Chàng tỏ vẻ thất vọng, hiển nhiên chẳng tìm được thứ gì cả.

Trong nhà có một hỏa lò bằng sắt khá lớn, bây giờ hãy còn trời Thu, nên hỏa lò đã lâu không được dùng, nhưng chẳng thấy chút bụi bám đâu cả.

Mắt Sở Lưu Hương vụt sáng, chàng mở lò ra, bên trong có giấu một hộp sắt con, trong hộp chứa toàn đồ của nữ nhân thường dùng trong việc trang điểm.

Căn nhà nhỏ này vốn được bày biện như một nơi của nam nhân, chỉ có chiếc hộp sắt lại chứa đồ của nữ nhân, mỗi vật rất tinh xảo, như chiếc gương nho nhỏ, hai chiếc lược bằng gỗ đàn hương, vài hộp phấn son thuộc hàng thượng hạng. Chủ nhân của những vật này ắt phải là một nữ nhân hay trưng diện tinh tế mới xài các hàng như thế.

Hoa Kim Cung và Tiết Hồng đều có thể đã từng đến đây, nếu họ có ước hẹn với người khác, thì sẽ cần dùng các vật ấy. Một nữ nhân đã lén gặp người khác, dĩ nhiên cần phải chải tóc, tô son lại trước khi về gặp chồng.

Nhưng chiếc hộp sắt quyết chẳng phải là của Hoa Kim Cung, cũng không phải của Tiết Hồng, vì mùi hương của cả hai người rất nồng, còn mùi hương phấn này rất thanh nhã.

Nếu vậy, ai đã giấu chiếc hộp sắt này ở đây?

Sở Lưu Hương lấy ngón tay vuốt lấy chút phấn xoa lên bàn, chàng ngửi kỹ thật lâu, khóe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười hài lòng…

Cửa vào nhà vẫn mở.

Ngay lúc ấy đột nhiên một người từ ngoài tiến vào. Y mặc một thân áo đen bó sát người, đầu mang vải đen che mặt, thân pháp nhanh như gió nhẹ như bông, tay cầm trường kiếm xẹt đến như chớp đâm vào lưng Sở Lưu Hương.

Tốc độ của đường kiếm ấy, nếu đâm trước mặt chỉ e hiếm có ai tránh được, huống chi là ám toán từ phía sau lưng.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh phía sau lưng, gió kiếm buốt tai, vừa lách mình tránh đi thì đã không kịp nữa!

Mũi kiếm đã đâm vào lưng chàng.

Một cảm giác đau rát như mũi dao nhọn xuyên thấu vào tim Sở Lưu Hương. Mỗi bắp thịt trên người chàng đều nảy sinh phản ứng kịch liệt, thân mình chàng lập tức vọt lên không lộn một vòng, vung tay ném ra hai hộp phấn.

Hắc y nhân đâm trúng một kiếm, đang xuất kiếm thứ nhì, bỗng thấy một đám bụi phấn màu hồng từ tay Sở Lưu Hương tung ra, mũi y chợt ngửi thấy mùi hương nhạt. Y cả kinh, lập tức nhắm chặt mắt, thanh kiếm trong tay đảo một vòng thành bức màn ánh sáng hộ vệ toàn thân, vội lui ra đến gần cửa.

Đến lúc hắc y nhân mở mắt ra xem, chỉ thấy Sở Lưu Hương vẫn đứng thẳng như ngọn bút, đang lẳng lặng nhìn y, miệng còn nở nụ cười.

Tuy nhiên mũi kiếm của y có máu tươi đang nhỏ xuống.

Hắc y nhân cất tiếng cười lớn:

- Tài ứng biến của Sở hương soái quả là thiên hạ vô song, nhưng rất tiếc vẫn không tránh được kiếm của ta.

Sở Lưu Hương cười điềm đạm:

- Ta đang tự hỏi kiếm pháp của ai mau như thế, không ngờ hóa ra là các hạ.

- Phải chăng hương soái đang tìm ta?

- Đúng thế, lâu nay ta mải đi tìm các hạ, mà chẳng ngờ các hạ lại ở nơi đây.

- Hương soái có thể đến đây, thì ta cũng có thể đến đây.

- Chẳng lẽ các hạ theo ta đến đây?

- Phải.

Người này hiển nhiên là vị thủ lĩnh thần bí của nhóm sát thủ kia.

Ánh mắt như chim ưng của hắc y nhân soi mói nhìn Sở Lưu Hương, y cười nhạt:

- Ngươi tìm ta, ta cũng mải đi tìm ngươi, ngươi muốn lấy mạng ta, ta cũng muốn lấy mạng ngươi, giữa hai ta chỉ có thể có một người sống sót.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Các hạ cho rằng ai sẽ sống sót?

Mục quang hắc y nhân chuyển đến vệt máu trên mũi kiếm:

- Đến nước này, ngươi nghĩ ngươi còn sống được sao?

Sở Lưu Hương đột nhiên bật cười:

- Kiếm pháp các hạ tuy thần tốc, chỉ tiếc rằng...

Hắc y nhân gằn giọng:

- Ngươi đã không tránh được chiêu đầu, thì chiêu thứ nhì của ta chắc chắn đoạt được mạng ngươi!

- Không sai, ta đã thụ thương, đương nhiên chẳng thể tránh được đường kiếm của các hạ, nhưng chiêu thứ nhì của các hạ có xuất thủ được chăng?

- Từ trước đến nay ta giết người chưa bao giờ e dè.

- Trong giang hồ có lưu truyền một câu khá nhiều người biết, không lý các hạ chưa từng nghe sao?

- Câu gì?

Sở Lưu Hương chậm rãi ngâm:

- Đạo soái tiêu hồn hương, tiêu tiêu đoạn nhân trường…

Đôi con ngươi của hắc y nhân thu nhỏ lại, y thất thanh:

- Tiêu hồn hương?

- Đúng vậy, lúc nãy các hạ đã trúng phải tiêu hồn hương của ta, nếu không cầu ta cứu, chỉ nội trong vòng một giờ chất độc sẽ phát ra không cách gì cứu chữa.

Hắc y nhân nhìn Sở Lưu Hương một lúc, chợt ngửng đầu cả cười:

- Sở Lưu Hương, ngươi đừng hòng lừa ta mắc mưu, đấy chẳng qua là phấn trang điểm của nữ nhân.

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

- Phấn của nữ nhân ư? Ta giữ phấn của nữ nhân trong người để làm gì?

Chàng càng nói càng tức cười, đến độ cười thành tiếng.

Hắc y nhân gằn giọng:

- Ngươi còn sống trên đời thì ta ăn không biết ngon, ngủ không an giấc, thế nào ta cũng phải giết ngươi trước rồi tính sau.

Sở Lưu Hương đáp:

- Xin mời.

- Dù đấy là tiêu hồn hương, thì trên mình ngươi tất có giải dược, ta lấy mạng ngươi xong lại lấy thuốc giải dược có khó gì.

- Ý kiến hay.

Hắc y nhân cầm kiếm, nghiến răng ken két, miệng tuy nói cứng, nhưng tự dưng cảm thấy tay hơi tê, muốn tung ra chiêu thứ nhì cũng không được.

Sở Lưu Hương chắp tay sau lưng, tủm tỉm cười:

- Các hạ sao chưa xuất thủ? Giết ta sớm chừng nào thì lấy được giải dược sớm chừng ấy mà?

- Giải dược… giải dược ấy chẳng lẽ không ở trên mình ngươi?

- Lời ta nói thì các hạ không tin, còn hỏi ta làm gì!

Hắc y nhân nghiến răng nói:

- Nếu ta thả cho ngươi đi, làm sao biết ngươi sẽ đưa giải dược cho ta?

- Đúng là các hạ không biết chắc được.

Ánh mắt hắc y nhân bỗng bình tĩnh lại, chăm chú nhìn Sở Lưu Hương.

Qua một lúc y chậm rãi nói:

- Ta không giết ngươi thì ngươi trao giải dược cho ta?

- Trong vụ đổi chác này không ai bị lỗ cả.

- Giải dược ở đâu?

- Các hạ chờ ta đi khỏi cửa, thì bắt đầu đếm từ một đến một ngàn rồi hãy đi ra.

- Sau đó thì sao?

- Ta sẽ ghi cách chế giải dược dưới gốc cây đầu tiên các hạ nhìn thấy khi ra khỏi cửa, nhưng phải nhớ kỹ, đếm đến một ngàn mới được ra, bằng không thì chẳng trao đổi gì cả.

Hắc y nhân im lặng trong chốc lát, rồi bảo:

- Ta nghe nói Sở Lưu Hương chưa bao giờ thất tín, chẳng biết là thực hay giả?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Là thực hay giả thì các hạ sắp biết rồi.

Chàng bước ngang qua hắc y nhân, y chỉ cần đưa tay ra là có thể đâm vào yết hầu chàng, nhưng chàng chẳng nhìn đến y.

Canh bạc đã bắt đầu, chàng biết hắc y nhân nhất định sẽ theo.

Y nhìn chàng trừng trừng, mọi thớ thịt trên người như co giựt, chỉ thấy Sở Lưu Hương thong thả bước ra khỏi cửa, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Y chưa từng thấy người nào đang đi giữa lằn ranh sống chết mà thoải mái như thế. Riêng y đã xuất mồ hôi tay.

- Một, hai, ba…

Đếm từ một đến một ngàn chẳng phải chuyện khó, nếu đếm nhanh thì chưa đến một tuần trà đã đếm xong. Tuy nhiên, hắc y nhân cảm thấy như chẳng bao giờ đếm xong.

Y vốn cũng là một kẻ đánh bạc, chẳng qua lần này đánh quá lớn, lại quá mạo hiểm, nếu có chỗ chọn lựa, thì y đã không theo canh bạc này.

- Chín trăm chín mươi hai, chín trăm chín mươi ba…

Hắc y nhân mở cửa bung ra, phóng ra ngoài nhún mình hai lần đã lướt đến bên gốc cây đầu tiên, dưới đất quả nhiên có dòng chữ viết bằng cành cây. Chỉ thấy có bốn chữ:

- Các hạ không trúng độc.

Hàng chữ nghiêng ngã như chế nhạo y.

Hắc y nhân sửng sờ, một lúc sao y bực tức nhổ nước miếng xuống những chữ ấy, dậm chân lẩm bẩm:

- Quân đê tiện, con mẹ nó…

Chừng như y dùng hết mọi cách chửi đã từng học được:

- Tên họ Sở khốn kiếp, thì ra hắn gạt ta.

Lúc nãy chỉ cần đưa tay ra là y có thể lấy mạng Sở Lưu Hương!

Y không hiểu làm thế nào lúc ấy Sở Lưu Hương không tỏ vẻ bồn chồn gì cả, chỉ cần lúc ấy chàng đổ một giọt mồ hôi thì kiếm của y đã xuất thủ!

- Sở Lưu Hương à Sở Lưu Hương, ngươi đừng hòng đắc ý, lần này ngươi thoát được, nhưng cơ hội giết ngươi hãy còn rất nhiều.

Bất chợt hắc y nhân nghĩ đến việc Sở Lưu Hương đã thụ thương tất chưa chạy xa được, dù thoát ra được một ngàn bước thì y cũng dễ dàng bắt kịp.

Trên mặt đất quả nhiên có vết máu vừa khô.

Hắc y nhân cúi xuống đất xem xét chung quanh như chó săn đánh hơi, cuối cùng y tìm ra một hàng dấu chân.

Nhất định y sẽ bắt kịp.

Rất tiếc Sở Lưu Hương thực ra không hề trốn đi, chàng nấp trên cây ấy, hắc y nhân chửi chàng thế nào chàng đều nghe rất rõ.

Trong đời chàng e rằng chưa có lần nào bị chửi nhiều như hôm nay.

Sở Lưu Hương dõi theo bóng hắc y nhân đi xa khuất, chàng dần dần cảm thấy hoa mắt, hư nhược vô cùng, cuối cùng không gượng được chàng rơi từ trên cây xuống đất.

Nếu lúc này hắc y nhân có quay trở lại, thì chàng cũng không còn sức chống cự nữa, dù gì chàng cũng chỉ là một người bằng xương bằng thịt, bị đâm một nhát sau lưng chẳng phải chuyện đùa.

Tuy Sở Lưu Hương không nhìn được vết thương trên lưng, nhưng chàng biết mình bị kiếm đâm khá sâu, máu ra không ít. Với sức lực hiện tại, chàng không có cách nào về đến "Trịch Bôi Sơn Trang".

Chàng tựa mình vào gốc cây thở dốc, đang định tìm chỗ ẩn náu, đột nhiên có tiếng bước chân sột soạt băng rừng vọng lại.

Sở Lưu Hương như muốn ngừng thở!

Một giọng nói vang lên:

- Chỗ này làm gì có nhà cửa, xem ra ta lại bị tiểu tặc mi gạt nữa rồi.

Một giọng khác cười nói:

- Ta gạt ngươi làm gì, mỗi lần ta đến là họ cho ta ít nhất cũng năm nén bạc vụng. Ngươi không hiểu đâu, nam nhân lúc nào cũng tỏ ra hào phóng trước mặt nữ nhân... ý ta nói họ không phải là vợ chồng, mà là tình nhân, chứ nếu trước mặt vợ thì họ chưa chắc đã rộng rãi như vậy.

- Ngươi nói hai vị tài thần một nam một nữ ấy ở đâu?

- Ở trong căn nhà nhỏ phía trước đó, theo ta nghĩ tám phần mười là họ hẹn nhau ở đấy.

Hai giọng nói đều là của con nít.

Sở Lưu Hương thầm thở phào, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy hai chú nhóc ăn mày cỡ mười ba mười bốn tuổi đang vừa cười nói vừa đi về phía chàng, y phục của cả hai tuy rách rưới nhưng thần sắc rất cao hứng, bên tả là một chú nhóc mặt rổ, mắt to, ra vẻ rất lém lỉnh.

Chú nhóc bên hữu thì trọc đầu, xem ra láu hơn chú kia gấp mười lần. Cả hai có thân pháp rất nhẹ nhàng, hiển nhiên căn cơ võ công không tệ.

Sở Lưu Hương trong năm nay chưa có lần nào mừng như bây giờ khi gặp hai chú nhóc, chàng không ngờ có lúc lại gặp hai chú ăn mày khả ái như thế.

Hai nhóc trọc đầu và mặt rổ cũng nhìn thấy chàng, bèn dừng lại giương to bốn con mắt nhìn chàng.

Sở Lưu Hương cười nói với cả hai:

- Hai vị tiểu huynh đệ cước bộ khá vững, không biết có phải môn hạ Cái Bang?

Nhóc trọc đầu đảo mắt:

- Tại sao tôi phải nói cho ông nghe?

- Hai vị dẫn ta đi gặp đại ca của hai vị tại bản địa được chăng?

Nhóc mặt rổ cũng chớp mắt mấy lần:

- Tại sao tôi phải dẫn ông đi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta tên là Sở Lưu Hương, thiết nghĩ đại ca của tiểu huynh đệ chắc chắn sẽ chịu gặp ta.

Nhóc mặt rổ nói:

- Sở Lưu Hương là cái gì…

Gã chưa nói dứt lời đã bị nhóc trọc đầu tát một bạt tai, nên gã la lớn:

- Sao ngươi đánh ta?

Nhóc trọc đầu nhăn mặt chọc quê:

- Đến Sở hương soái là ai mà ngươi cũng không biết, thì dù có đánh mười bạt tai cũng đáng.

Nhóc mặt rổ tay ôm mặt, mắt vụt sáng lên:

- Sở hương soái? Có phải ngươi nói vị Sở hương soái truyền tụng là "đạo soái dạ lưu hương, uy danh chấn bát phương" đó chăng?

Nhóc trọc đầu nói:

- Còn ai nữa.

Nhóc mặt rổ tự tát vào mặt mình một cái:

- Má ơi…

Thịt chó đang nấu trong nồi, bốc mùi thơm phức.

Trên đời này tuy cũng có những con chó không cắn kẻ ăn mày, song rất ít kẻ ăn mày không ăn thịt chó.

Cũng như lúc thèm rượu người ta có thể không cần ăn thịt chó, nhưng lúc ăn thịt chó thì không thể thiếu rượu. Thịt chó và rượu dường như luôn đi đôi với nhau.

Trong ngôi miếu đổ nát, mười mấy kẻ ăn mày đang tụ tập, y phục tuy rách song tinh thần sảng khoái, nhìn vào hẳn biết họ là đệ tử Cái Bang.

Đa số những người này đeo sau lưng hai, ba túi, nhưng trong nhóm có một thiếu niên đen đủi, vóc thấp nhỏ, sau lưng mang đến sáu túi, bên hông đeo một ống quản bằng sắt màu đen, không rõ dùng để làm gì. Sở Lưu Hương sau đó mới biết thiếu niên này có biệt hiệu "tiểu hỏa thần", cũng chính là đại ca của nhóm Cái Bang tại bản địa.

Lúc này mười mấy cặp mắt đều đang nhìn Sở Lưu Hương, ánh mắt tràn đầy sự hâm mộ và thân thiện, bởi mọi người đều biết Sở hương soái là hảo bằng hữu của Cái Bang.

105. Chương 105: Hoang Sơn Chứng Thực

Tiểu Hỏa Thần điểm nụ cười:

- Chúng đệ tử nghe danh hương soái đã lâu, không ngờ hôm nay được hạnh ngộ cùng hương soái, thực vui mừng biết bao.

Vết thương Sở Lưu Hương đã được băng bó, lúc này chàng ngồi tựa bàn thờ, đang thưởng thức món thịt chó. Nghe xong chàng mỉm cười:

- Bây giờ các vị tỏ ý thích, chỉ e về sau muốn ghét cũng không kịp.

Chàng húp một miếng canh thịt chó, cười nói tiếp:

- Bởi vì các vị mời tại hạ ăn thịt, mà tại hạ thì lại đến làm phiền mọi người.

Tiểu Hỏa Thần ngẩn người, vội nói:

- Chẳng lẽ huynh đệ chúng tôi đã làm gì đắc tội với hương soái.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Họ nào có làm gì đắc tội, chỉ là tại hạ muốn nhờ các vị làm vài chuyện.

Tiểu Hỏa Thần thở phào, tươi nét mặt:

- Hương soái đối với Cái Bang ân trọng như núi, đừng nói bọn huynh đệ rất hãnh diện được hương soái nhờ hành sự, nếu bắt nhảy sông cũng chẳng từ nan.

Môn hạ Cái Bang tuy đông, nhưng họ đều là các nam tử nhiệt huyết cuộn trào, Sở Lưu Hương biết rằng nếu làm bộ khách sáo với họ thì mình trở thành ngụy quân tử, do đó chàng chính sắc nói:

- Việc thứ nhất, tại hạ nhờ chư huynh đệ nghe ngóng tin tức một người, y tên là Diệp Thịnh Lan, nghe nói y là một lãng tử chốn kinh thành, nhưng tại hạ nghĩ rằng mấy hôm nay y chắc chắn đã đến vùng này, hy vọng chư huynh đệ có thể dò ra tung tích y, đang làm gì, và có ai đồng cư với y chăng?

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

- Hương soái an tâm, nghe ngóng là nghề của huynh đệ chúng tôi, chỉ cần trên đời này có kẻ tên Diệp Thịnh Lan, thì bọn huynh đệ sẽ truy nguyên gốc gác của kẻ ấy.

Sở Lưu Hương nói:

- Việc thứ hai, nhờ vài huynh đệ bám theo Tiết gia trang nhị công tử, tức Tiết Vũ, và một lão nhũ mẫu của Thi gia trang tên là má Lương. Bất luận họ đi đâu cũng phải bám theo quan sát.

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Việc này làm được.

- Việc thứ ba, tại hạ hy vọng tiểu ca nghĩ ra được cách dụ "Đinh thị Song Kiếm" Đinh lão nhị trở về nhà, y đã đến "Trịch Bôi Sơn Trang" cách đây một, hai ngày.

Tiểu Hỏa Thần suy nghĩ giây lát, và nói:

- Việc này bọn huynh đệ cũng làm dùm hương soái được.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi dài:

- Việc thứ tư hơi khó một chút.

Tiểu Hỏa Thần cười nói:

- Hương soái đã nhờ thì khó cách mấy chúng huynh đệ cũng hoàn thành.

- Được, khuya hôm nay tại hạ cần vài người cùng đi đào mộ.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, không lý "đạo soái" tính động đến người chết sao? Tiểu Hỏa Thần mở mắt trân trân, như dỡ khóc dỡ cười.

Nhóc trọc đầu bỗng lên tiếng:

- Đại ca không dám đi thì để đệ đi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Tiểu huynh đệ dám đi chăng?

Nhóc trọc đầu nói:

- Nếu kẻ khác bảo tôi đi đào mộ, tôi sẽ cho hắn mười mấy cái bạt tai, nhưng nếu hương soái bảo tôi đi đào mộ, thì tôi làm y lời.

- Tại sao?

Nhóc trọc đầu chớp chớp mắt:

- Vì tôi biết hương soái quyết không bảo bọn tôi làm bậy.

Nhóc mặt rổ lập tức lên tiếng:

- Chắc chắn là không, tôi cũng đi.

Tiểu Hỏa Thần thở dài, cười gượng:

- Xem ra hai tiểu quỷ này biết chuyện hơn tiểu đệ... hương soái muốn huynh đệ chúng tôi mấy giờ đi đào mộ, chúng tôi xin tuân lời.

Sở Lưu Hương đáp:

- Canh ba đêm nay!

Chàng cầm tay hai nhóc, cười nói:

- Cả hai tiểu huynh đệ đều là hảo bằng hữu của ta, nhưng có lúc ta cũng sẽ dẫn các tiểu huynh đệ đi làm chuyện bậy, chờ vài năm sau lớn thêm chút nữa, nhất định ta sẽ đến tìm hai tiểu huynh đệ đi uống vài chén rượu, kêu thêm hai mỹ nhân đến hầu rượu cho sảng khoái.

Được gọi là bằng hữu của Sở Lưu Hương, hai nhóc vô cùng cao hứng.

Sở Lưu Hương chợt hỏi:

- Hôm nay hai ngươi tính đến căn nhà nhỏ kia phải chăng?

Nhóc mặt rổ nói:

- Gã trọc kể là tại căn nhà ấy có hai người rất rộng rãi, lần đầu tiên hắn gặp họ, được cho hơn một lượng bạc, lần thứ hai được bảy, tám đồng.

Nhóc trọc đầu nói:

- Nhưng không phải tiểu điệt cố ý đi vòi tiền, lần đầu là tình cờ tiểu điệt đi qua, gặp họ vừa từ trong căn nhà nhỏ bước ra, họ đòi cho tiền nên điệt nhi đành nhận thôi.

Nhóc mặt rổ nói:

- Lần thứ hai thì sao? Chẳng phải là hối lộ ngươi sao?

Nhóc trọc đầu ngó gã một cái, rồi cười nói:

- Sau đó bất quá ta chỉ lòng vòng ngang đó thôi, chưa bao giờ ta đến gõ cửa, mà đâu phải ngày nào cũng gặp họ.

Nhóc mặt rổ trề môi:

- Vậy mà ngươi còn nói có phúc cùng hưởng, gặp nạn cùng mang, một mình đi đã bảy, tám lần rồi mới rủ ta đi theo.

Nhóc trọc đầu cười nói:

- Ta sợ ngươi nhìn xấu quá, làm người ta sợ bỏ chạy mất.

Nhóc mặt rổ kêu lên:

- Ta xấu, còn ngươi đẹp lắm à? Đồ đầu trọc, bụng ỏng.

Sở Lưu Hương bật cười, hai mắt sáng ngời:

- Hai người ấy có phải là một nam một nữ chăng?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Phải, cả hai khá trẻ, y phục rất đẹp, vừa nhìn là biết thuộc hàng tiểu thư, thiếu gia con nhà giàu, song cách sử xự rất hiền hòa.

- Diện mạo của họ thế nào?

Nhóc trọc đầu ngẫm nghĩ một lúc:

- Hai người không có điểm nào đặc biệt, bề ngoài trông không xấu, nhất là vị cô nương, khi cười hiện ra hai lúm đồng tiền, khả ái lắm.

- Lần sau nếu gặp lại, ngươi có còn nhận ra họ chăng?

- Dĩ nhiên nhận ra, ai đối xử tốt với điệt nhi, thì điệt nhi cả đời cũng không quên.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã, cả cười:

- Tốt, tốt lắm...

—— O0o——

Thạch Tú Vân đứng chờ đã lâu. Cô không biết vì sao Sở Lưu Hương hẹn cô ra đây gặp mặt, càng không tưởng tượng được chính mình có thể cùng một nam tử xa lạ ước hẹn trước mộ phần của đại thư.

Nhưng cô đã đến. Chưa ăn tối mà trái tim cô đã bay đến đây, cầm đũa lên mà ước sao mình đã ăn xong ngay. Sau đó cô lại chờ, chờ thời gian trôi qua, sau mà chậm thế?

Cũng may nơi đây hoang vắng, cả ngày cũng không một bóng người, thế nên một mình cô đứng ngơ ngẩn đợi, đợi lâu cách mấy cũng không bị ai trông thấy.

Đứng nhìn mộ phần của thư thư, Thạch Tú Vân vốn phải cảm thấy chua xót, buồn rầu mới đúng, nhưng bây giờ chỉ cần nghĩ đến Sở Lưu Hương, trong tâm cô lại có cảm giác ngọt ngào, những chuyện khác đều quên cả.

Bàn chân cô còn hơi đau. Cô đã cất kỹ trong lòng mảnh lụa mà Sở Lưu Hương dùng để quấn vết thương cho cô, và len lén thay vào một đôi hài thêu mới.

Thư thư mới chết chưa được mấy ngày, cô đã mang hài thêu mới, dù biết mình không nên làm như vậy, nhưng cô không dằn được. Cô đã cởi hài ra, lại mang vào đến mấy bận, cuối cùng cô vẫn mang lại, bởi cô cứ có cảm giác đôi mắt Sở Lưu Hương đang nhìn đôi chân của mình. Cô cảm thấy như chân mình trở nên đặc biệt xinh hơn khi mang đôi hài mới.

Trời mỗi lúc một tối thêm, gió càng lúc càng lạnh, nhưng riêng cô vẫn cảm thấy người đang nóng, nóng vô cùng.

- Tại sao chàng chưa đến? Hay là chàng không đến?

Thạch Tú Vân cắn môi, đưa mắt nhìn vầng trăng mới lên.

- Trăng lên đến ngọn cây cao kia mà chàng chưa đến, thì ta không chờ nữa.

Trăng dần dà cũng lên quá ngọn cây, nhưng cô vẫn cứ đợi. Vừa chờ vừa giận.

- Chàng có đến ta cũng không thèm ngó ngàng nữa.

Thế nhưng vừa nhìn thấy bóng dáng Sở Lưu Hương, Thạch Tú Vân lại quên cả, cô phóng như bay về phía ấy.

Rốt cuộc Sở Lưu Hương cũng đến, còn đem theo một số người.

Thạch Tú Vân vừa chạy được vài bước thì dừng lại.

Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười, nụ cười rất ngọt dịu.

- Sao công tử dẫn theo nhiều người thế?

Thạch Tú Vân cắn răng, quay mặt bỏ đi.

Cô mong Sở Lưu Hương sẽ đuổi theo, nhưng cô không nghe được tiếng chân gì cả. Không dằn được, cô bước chậm lại, muốn quay đầu lại nhìn nhưng lại sợ bị kẻ khác cười chế nhạo.

Thạch Tú Vân vừa giận vừa tức, nửa hối hận, đang không biết làm, bất chợt ngay bên cạnh có tiếng cười, Sở Lưu Hương không biết từ lúc nào đã đuổi kịp cô, trên môi điểm nụ cười vừa khả ái, vừa đáng ghét, như thể chàng thấu rõ tâm tình của cô.

Thạch Tú Vân đỏ mặt. Cô cúi đầu bước mau hơn để vượt qua Sở Lưu Hương. Nhưng chàng giữ cô lại, dịu giọng:

- Cô đi đâu thế?

Thạch Tú Vân cắn môi, dậm chân nói:

- Buông tôi ra, để tôi đi, công tử không muốn gặp tôi, thì níu kéo làm gì?

- Ai nói ta không muốn gặp cô?

- Vậy thì xem như tôi không muốn gặp công tử vậy, hãy để tôi đi.

- Cô không muốn gặp ta, sao lại ra đây chờ?

Thạch Tú Vân càng thêm đỏ mặt, mắt cũng đỏ lên:

- Phải đấy, tôi muốn gặp công tử, công tử biết tôi nhất định sẽ chờ ở đây, nên cố tình dẫn theo nhiều người đến chứng kiến, để xem công tử bản lãnh giỏi ghê, đi đâu cũng có nữ nhi chờ đợi.

Sở Lưu Hương tủm tỉm cười:

- Thực ra ta cũng không muốn dẫn họ đến đây, nhưng ta có việc phải nhờ họ giúp giùm.

- Chuyện gì?

- Ta muốn nhờ họ đào ngôi mộ này lên để xem thử.

Thạch Tú Vân kêu lên:

-... Công tử điên rồi, tại sao lại đào mộ thư thư tôi?

- Đây không phải phần mộ của thư thư cô, nếu ta đoán không lầm, đây là một ngôi mộ trống.

Thạch Tú Vân nghẹn giọng:

- Ai nói? Rõ ràng tôi nhìn thấy họ hạ quan tài xuống đấy...

- Tuy họ có chôn một cỗ quan tài, nhưng trong ấy không có người.

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân vuốt nhẹ, nhỏ giọng:

- Ta không gạt cô đâu, cô chờ một lát sẽ biết lời ta nói là thực.

—— O0o——

Trong quan tài quả nhiên không có người, chỉ có mấy tảng đá.

Đêm vắng, bãi tha ma hoang lạnh, gió Thu hiu hắt, ánh sao le lói chiếu xuống ngôi mộ mới vừa bị khai quật, một cỗ quan tài đạm bạc, bên trong chỉ có mấy tảng đá...

Người chết đi đâu? Không lý đã sống lại?

Thạch Tú Vân toàn thân run rẫy, cuối cùng không nhịn được cô kêu lớn:

- Thư thư tôi đi đâu rồi? Tại sao... chỉ có mấy tảng đá?

Tiếng kêu thê lương vang dội khắp nơi, âm vang như quỷ khóc quỷ cười, oan hồn từ mộ hoang tư bề cơ hồ đồng loạt hồi âm, như chế nhạo cô.

Ngay cả các đệ tử Cái Bang lăn lóc giang hồ đã lâu cũng cảm thấy hơi lạnh gáy.

Sở Lưu Hương khẽ ôm vai Thạch Tú Vân:

- Cô có tận mắt nhìn thấy thi hài thư thư cô được đưa vào quan tài chăng?

Thạch Tú Vân vội đáp:

- Tôi tận mắt thấy rõ mà.

- Lúc đóng quan tài thì sao?

Thạch Tú Vân ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Lúc đậy nắp quan tài thì tôi không có mặt… đúng ra tôi không muốn bỏ đi, nhưng nhị thẩm sợ tôi bi thương quá độ, nên một mực bảo tôi đi về.

- Quan tài do nhị thúc cô đóng đinh?

- Phải.

- Bây giờ y ở đâu?

- Thư thư tôi nhập huyệt xong, qua ngày thứ hai nhị thúc bèn đi lên tỉnh.

- Đi làm gì?

- Đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi dồn:

- Năm nào nhị thúc cô cũng đi mua hàng cuối năm cho Tiết gia trang phải chăng?

- Mấy năm trước thì không phải.

Sở Lưu Hương nhếch môi cười khó hiểu, miệng lẩm bẩm:

- Mấy năm trước đều không phải do y làm, năm nay việc lại vào tay y… Lạ nhỉ, việc này quả là lạ.

Đột nhiên chàng lại hỏi:

- Lần này có phải Tiết nhị công tử giao việc cho nhị thúc cô?

- Đúng thế, bởi vậy tôi càng nghi rằng thư thư bị hắn hại chết, để chuộc tội hắn mới giao công việc cho nhị thúc tôi.

Sở Lưu Hương than:

- Chỉ e hắn chẳng phải bồi tội, mà là…

Thạch Tú Vân hỏi:

- Là gì?

- Việc này phức tạp lắm, bây giờ ta có nói cho cô nghe, cô cũng không hiểu hết đâu.

Thạch Tú Vân rơm rớm nước mắt:

- Tôi cũng không cần biết rõ, tôi chỉ muốn biết thi thể của thư thư biến đi đâu?

Sở Lưu Hương trầm ngâm:

- Nếu ta đoán không lầm, không quá ba ngày ta có thể đem thi thể thư thư cô trao lại.

Thạch Tú Vân kinh ngạc hỏi:

- Công… công tử biết chỗ đặt thi thể của thư thư sao?

- Trước mắt thì ta còn phỏng đoán nên chưa dám chắc.

- Thi thể của thư thư chẳng lẽ bị người trộm đi?

- Phải.

- Ai đã đánh cắp thi thể của thư thư? Tại sao cơ chứ? Thư thư nào có vật quí giá chôn theo, kẻ ấy lấy xác thư thư đi làm gì?

Sở Lưu Hương dịu giọng:

- Bây giờ tốt nhất cô chớ hỏi nhiều, ta hứa với cô trong vòng ba ngày sẽ giải thích mọi việc cho cô hiểu.

—— O0o——

Khi Sở Lưu Hương về đến "Trịch Bôi Sơn Trang", trời đã gần sáng.

Tả Khinh Hầu tuy còn ngủ, nhưng nghe thấy Sở Lưu Hương về đến, ông lập tức khoát áo vào, đến ngay phòng chàng. Vừa gặp mặt, ông liền nắm tay chàng bảo:

- Huynh đệ, cả ngày không thấy mặt đệ, ta nóng lòng vô cùng, đệ có dò ra manh mối gì chăng?

Sở Lưu Hương mỉm cười, không vội trả lời câu hỏi của Tả Khinh Hầu mà hỏi ngược lại:

- Đinh nhị hiệp đâu rồi?

Tả Khinh Hầu đáp:

- Đinh lão nhị mấy hôm nay cứ hỏi dồn ta đến phát điên được, nhưng hồi sớm chẳng biết vì sao, đột nhiên lão bỏ đi, chẳng kịp nói gì, chừng như ở nhà đã xảy ra chuyện.

Ông thở ra, nhăn nhó cười:

- Huynh đệ này, chẳng phải ta cầu họa cho người, nhưng nhà lão xảy ra chuyện thực đúng lúc, như vậy lão đỡ tra vấn ta về vụ Châu nhi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Châu nhi ra sao rồi?

- Nó quả là chịu nghe lời hiền đệ, cả ngày trốn trong phòng chẳng hề bước ra nửa bước.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Châu nhi vốn là đứa con ngoan mà.

Tả Khinh Hầu nói:

- Nhưng… đầu đuôi vụ này ra sao? Đệ đã dò ra chưa? Ta đâu thể đánh lừa Đinh gia mãi được. Hiền đệ… phải nghĩ cách gì giúp ta.

- Cách thì thể nào cũng có, nhưng nhị ca chớ sốt ruột, không chừng chưa đến ba ngày, mọi chuyện sẽ bạch hóa…

Ba ngày… trong ba ngày sắp tới sẽ xảy ra kỳ tích gì?

Tả Khinh Hầu muốn hỏi thêm, song Sở Lưu Hương đã ngủ mất rồi.

—— O0o——

Sở Lưu Hương ngủ thẳng một giấc, vừa thức dậy thì nghe nói có hai người đang ở bên ngoài chờ gặp chàng.

Một người là đệ tử Cái Bang, Tả Nhị Gia đã mời y vào khách sảnh dùng trà, còn người kia không chịu nói rõ mục đích muốn gặp Sở Lưu Hương, cứ đứng chờ ngoài cổng, nhất định không chịu vào.

Sở Lưu Hương nhíu mày nói:

- Kẻ này nhân dạng ra sao?

Người trả lời tên là Tả Thăng, một kẻ thân tín của Tả Nhị Gia, dĩ nhiên cũng là một người rất tinh minh mẫn cán, y suy nghĩ một chút, mới cười đáp:

- Kẻ này trông rất bình thường, mà cũng không thành thực.

Sở Lưu Hương nhướng mày:

- Thế sao?

Tả Thăng nói tiếp:

- Hắn bảo mình từ phương xa đến, nhưng tiểu nhân xét thấy y phục hắn vẫn sạch sẽ, chẳng có vẻ nhuốm bụi đường xa, con ngựa hắn cỡi trông cũng không giống như vừa đi qua đoạn đường dài.

- Ngươi xem hắn có giống kẻ luyện võ chăng?

- Bước đi của hắn nhẹ nhàng mau mắn, động tác linh hoạt, xem ra cũng có vài thành công phu, nhưng chắc chắn không giống khách giang hồ, tiểu nhân quả quyết là cả đời hắn chưa bao giờ đi ra ngoài Tùng Giang Phủ hơn trăm dặm.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Chẳng trách Tả Nhị Gia vẫn nói ngươi rất tháo vát, chỉ bằng vào cặp mắt tinh đời của ngươi, trong giang hồ cũng ít người bì kịp.

Tả Thăng vội cúi rạp người, nói:

- Đều là nhờ nhị gia và hương soái chỉ dạy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhị gia đâu?

- Nhị gia uống hai hoàn thuốc an thần của Trương lão tiên sinh, đến trưa mới đi nghĩ, bây giờ còn chưa thức.

- Đại tiểu thư đâu?

- Khí sắc tiểu thư rất tốt, đã chịu ăn, chỉ không chịu cho ai vào phòng, cả ngày cứ đóng cửa trong phòng…

Tả Thăng thở dài, hạ giọng nói tiếp:

- Hương soái cũng biết, lúc trước tiểu thư chẳng phải như vầy, chẳng khi nào thích giấu mình trong phòng như thế, việc này… việc này như có tà đạo…

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lát rồi bảo:

- Ngươi đi báo lại cho tiểu thư là ngày mai nhất định ta sẽ có tin vui cho tiểu thư hay.

Tả Thăng gật đầu, hỏi lại:

- Hương soái bây giờ có phải ra khách sảnh gặp vị tiểu huynh đệ Cái Bang chăng?

- Đúng vậy.

—— O0o——

Nhóc trọc đầu ra vẻ sốt ruột lắm, gã ngóng cổ ngó tứ phía, nhìn thấy Sở Lưu Hương, gã vội chạy đến chào và cười nói:

- Các việc hương soái phân phó hôm qua, bữa nay đã có manh mối rồi.

Sở Lưu Hương cười:

- Các huynh đệ hành sự quả thực mau mắn.

- Hôm qua hương soái vừa giao phó các việc xong, đại ca liền ra lệnh cho toàn bộ huynh đệ trong thành nghe ngóng mọi nơi, xem gần đây có người lạ nói giọng bắc phương đến vùng này chăng, chiều hôm nay đã có tin tức.

Sở Lưu Hương chờ gã nói tiếp.

- Gần đây có tổng cộng mười hai người thuộc Bắc phương đến Tùng Giang Phủ, trong đó có sáu người là lái buôn hàng da của Trương gia, tuổi tác đều xấp xỉ năm mươi, đương nhiên không phải người hương soái muốn tìm!

- À!

- Bốn người còn lại là tiêu sư từ kinh thành đến, trong đó có hai vị rất trẻ, nhưng chúng huynh đệ đã hỏi dò lai lịch của họ, trong bốn người ấy chẳng có ai họ Diệp.

- Còn hai người nữa thì sao?

- Hai người kia là một đôi vợ chồng khá trẻ, tướng mạo thanh lịch, nghe nói là công tử con quan lớn tại kinh thành, nay dẫn tân nương đến Giang Nam du ngoạn, thuận đường ghé Tùng Giang Phủ thưởng thức cá lư, tuy nhiên đến như gã sai vặt trong khách điếm cũng biết họ nói láo.

- Ồ! Tại sao?

- Bởi vì họ nói là du sơn ngoạn thủy, song cả ngày trốn trong phòng chẳng dám ra, lại chưa bao giờ kêu thử món cá lư. Y phục của hai người tuy sang trọng, nhưng tiêu xài không dám phóng tay, chẳng giống các phú gia chi tử chút nào.

Nhóc trọc đầu cười khoái chí, hạ giọng nói:

- Nghe điếm tiểu nhị ca ca nói, có một ngày y vô tình thấy vị đại thiếu gia kia đang rửa chân cho nội thê, y thị chê nước nóng quá, đá chân một cái, cả thau nước đổ lên người vị thiếu gia ấy, mà y chẳng dám nói gì.

Sở Lưu Hương mắt vụt sáng, hỏi:

- Y có phải họ Diệp?

- Y để tên trong danh sách khách trọ là Lý Minh Sinh, nhưng tên cũng có thể thay đổi.

- Đúng vậy, tên lúc nào muốn đổi cũng được… hai người này đang ở quán trọ nào?

- Phúc Thịnh khách điếm tại cửa thành phía Đông.

- Tốt lắm, bây giờ tiểu huynh đệ đến đấy chờ ta, ta sẽ đến sau.

—— O0o——

Một con ngựa trắng đứng dưới tàn cây liễu bên sông, một người áo xanh đang đứng chờ, mắt chăm chú nhìn cánh cổng lớn của "Trịch Bôi Sơn Trang".

Sở Lưu Hương không nhận ra y, nhưng y nhận ra Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Các hạ tìm ta?

Thanh y nhân đáp:

- Chủ nhân có việc quan trọng cần gặp hương soái.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Gia chủ các hạ là ai?

Thanh y nhân cười đáp:

- Chủ nhân cùng hương soái là cố giao, hương soái gặp khắc biết, bây giờ chủ nhân đang chờ phía trước, đã ra lệnh cho tiểu nhân đến mời hương soái.

- Gia chủ sao không đến? Vì sao không cho ngươi báo danh tính?

Thanh y nhân chẳng chịu nói, chỉ cười theo, một nụ cười giả tạo, chẳng hàm hảo ý.

Sở Lưu Hương cũng nở nụ cười, chăm chú nhìn y, thong thả nói:

- Các hạ không chịu nói rõ, làm thế nào biết ta chịu đi theo các hạ?

Thanh y nhân cười cầu tài:

- Hương soái không đi, thì chẳng bao giờ biết chủ nhân là ai, như vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao?

Sở Lưu Hương cất tiếng cười lớn:

- Được, gia chủ các hạ thực đoán đúng nhược điểm của ta, nếu ta không đi gặp y, chỉ e tối không ngủ được.

- Chủ nhân đã nói trước, trong thiên hạ không có người nào mà hương soái chẳng dám gặp, cũng không có nơi nào mà hương soái chẳng dám đến.

Thanh y nhân vừa nói vừa tháo cương ngựa cột nơi thân cây, lấy ống tay áo lau sạch bụi trên yên ngựa, và cúi mình cười nói:

- Mời hương soái.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta cỡi ngựa, còn các hạ?

- Không cần tiểu nhân dẫn đường, con ngựa này sẽ đưa hương soái đến nơi.

—— O0o——

Thanh y nhân quả thấu rõ tính khí của Sở Lưu Hương, gặp việc càng nguy hiểm, quỷ bí, chàng càng cảm thấy thích thú.

Lúc này dù biết phía trước có cạm bẫy, chàng cũng không dằn được phải tiến đến.

Sở Lưu Hương ngồi trên mình ngựa băng qua cầu, chàng nghe văng vẳng vọng lại tiếng cười của thanh y nhân, giọng cười phảng phất chứa ba phần nịnh nọt, bảy phần ác ý.

Chủ nhân của y là ai? Phải chăng là thủ lĩnh của tổ chức sát thủ kia?

Sở Lưu Hương cảm thấy phấn chấn, tựa như lúc nhỏ chơi trò trốn tìm, đầy cảm giác kích thích và mới lạ.

Ngựa đi khá mau và êm, hiển nhiên là loại lương câu từng được huấn luyện thuần thục.

Sở Lưu Hương chẳng cầm cương, chàng tùy tiện giao tính mạng cho con ngựa, chẳng chút lo lắng.

Ngựa phi mỗi lúc thêm nhanh, hàng cây ở hai bên đường vụt qua như bay.

Sở Lưu Hương nhắm mắt lại.

Khi mở mắt ra chàng sẽ gặp chuyện gì?

Người hẹn gặp chàng có thể không phải sát thủ thần bí kia, cũng có thể chẳng phải kẻ cừu địch mà là bằng hữu của chàng, rất nhiều bằng hữu của chàng đều thích bày trò đùa giỡn.

Vả lại, còn nhiều vị cô nương xinh đẹp dịu dàng nữa…

Bất chợt Sở Lưu Hương nghĩ đến một vị cô nương họ Thái, cô có đôi mắt to tròn, vòng eo nhỏ xíu, lại thêm hai lúm đồng tiền rất sâu. Có lần cô trốn trong tủ áo cả buổi, cơm cũng chưa ăn, đói muốn khuỵu chân, cũng chỉ để chờ chàng quay lại cho cô hù chàng giựt mình một phen.

Sở Lưu Hương bật cười. Kỳ thực chàng chẳng phải người thích mơ mộng, chẳng qua gặp chuyện càng nguy hiểm, chàng càng muốn nghĩ đến những chuyện lý thú khác. Chàng không thích cảm giác khẩn trương, lo âu, e sợ… bởi chàng biết những thứ ấy chẳng có ích lợi gì cho ai cả.

Ngựa phóng đi khá lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Tiếng vó ngựa đã ngưng, chỉ còn lại tiếng gió nhẹ tạt ngang bên tai chàng, khoảng không gian dường như rất yên tĩnh!

Sở Lưu Hương vẫn chưa mở mắt.

Chàng bỗng nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ. Một người đang đi đến phía chàng. Y bước trên xác lá tuy rất khẽ khàn, nhưng Sở Lưu Hương vẫn nghe thấy, trên đời này ngoài chàng ra hẳn rất hiếm người nhận ra được tiếng bước chân này.

Còn ngoài mười bước, Sở Lưu Hương đã cảm nhận được một luồng kiếm khí đáng sợ toát ra từ người ấy, song chàng lại mỉm cười lên tiếng:

- Thì ra là tiền bối, vãn bối thực không ngờ.

Người đứng trước mặt Sở Lưu Hương hóa ra là Tiết Y Nhân!

Gió thu gợn dậy lớp lá vàng khắp mặt đất, Tiết Y Nhân đứng thẳng bất động giữa xác lá tung bay, ông mặc áo trắng như tuyết, trắng đến chói mắt.

Tiết Y Nhân đeo sau lưng một thanh trường kiếm, cách đeo kiếm rất đặc biệt, bất cứ ai nhìn vào cũng biết cách đeo kiếm ấy chỉ nhằm mục đích để rút kiếm mau lẹ.

Lúc này kiếm chưa xuất vỏ, song kiếm khí đã hiện rõ.

Đôi mắt Tiết Y Nhân hàm chứa kiếm khí sắc bén, bởi vì kiếm của ông cũng chính là bản thân ông, kiếm và thân đã nhập thành một thể.

Tiết Y Nhân lẳng lặng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng nói:

- Hương soái phải sớm biết là lão phu.

Sở Lưu Hương cười:

- Đúng vậy, lẽ ra văn bối phải nghĩ đến tiền bối, đến Tả Thăng cũng nhìn ra được vị sứ giả của tiền bối chẳng phải từ xa đến. Người của Tiết gia trang khi đến Tả gia dĩ nhiên không khi nào nói rõ lai lịch của mình.

- Trước lúc quyết đấu, ta không muốn hắn sinh sự với Tả gia.

- Nhưng trước mặt văn bối tại sao y vẫn không chịu nói rõ ý định?

- Vì hắn sợ hương soái không dám đến.

- Không dám? Tại sao văn bối phải sợ? Có bằng hữu hẹn văn bối, bất luận thế nào văn bối cũng phải đến chứ.

Tiết Y Nhân nhìn chòng chọc vào Sở Lưu Hương:

- Ngươi không dám đến, vì người không còn là bằng hữu của ta nữa!

Sở Lưu Hương sờ mũi, cười nói:

- Mới hôm qua tại hạ còn là bạn, sao hôm nay không phải nữa?

- Lão phu vốn rất muốn kết giao cùng các hạ, mới dắt vào kiếm thất, nào ngờ ngươi…

Trên mặt Tiết Y Nhân bỗng hiện lên sắc xanh, ông gằn từng chữ một:

- Nào ngờ ngươi chẳng đáng làm bạn chút nào!

- Tiền… tiền bối chẳng lẽ cho rằng tại hạ trộm kiếm của tiền bối ư?

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Nhờ ta dắt ngươi vào một lần, ngươi mới quen đường, bằng không làm cách nào ngươi thành công?

Sở Lưu Hương mãi sờ mũi, chừng như sắp đỏ cả lên, chàng cười gượng:

- Nói như vậy, kiếm của tiền bối bị trộm mất cả ư?

Tiết Y Nhân không đáp, ông cúi đầu nhìn áo mình, thong thả nói:

- Chiếc áo này được may cách đây đã hai mươi năm, đến hôm nay ta mới mặc vào, bởi vì đến hôm nay ta mới gặp một người đáng giết, đủ giá trị cho ta giết!

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ngày hôm trước tại hạ đến kiếm thất, hôm sau kiếm bị người trộm mất, chẳng trách tiền bối quy lỗi cho tại hạ, nhưng nếu tiền bối giết tại hạ, thì vĩnh viễn sẽ không biết được ai mới thực là kẻ trộm kiếm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

- Không phải ngươi thì là ai? Không lẽ ta lại cố tình gia hại ngươi? Nếu ta muốn giết ngươi, chẳng cần phải ngụy tạo bất kỳ lý do nào cả.

- Dĩ nhiên tiền bối không cần gia hại tại hạ, nhưng có người cố tình bày mưu hại tại hạ, y trộm kiếm của tiền bối, mục đích là để tiền bối hạ sát tại hạ, một cách "mượn dao giết người".

Tiết Y Nhân hỏi:

- Ai muốn hại ngươi?

- Thực ra, không ít người muốn hại tại hạ, mới hôm qua tại hạ còn bị đâm trúng một kiếm…

Tiết Y Nhân nhíu mày:

- Ngươi bị thương ư?

Sở Lưu Hương than:

- Bị thương chẳng phải việc gì đáng khoe, tại hạ nói dối làm gì.

- Ai đã đâm ngươi bị thương?

- Là tay sát thủ mà tại hạ muốn tìm lâu nay.

Mục quang sắc bén của Tiết Y Nhân quét ngang thân Sở Lưu Hương:

- Ngươi bị thương nơi đâu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ở sau lưng.

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Có người sau lưng mình xuất thủ, đường đường Sở hương soái lại không hay biết sao?

Sở Lưu Hương lại sờ mũi:

- Khi tại hạ phát giác thì đã tránh không kịp nữa.

- Nếu ngươi thường bị ám toán, còn sống đến nay cũng chẳng phải dễ.

- Tại hạ bị người ám toán không ít lần, nhưng đây là lần đầu mang thương tích.

- Kiếm của y nhanh đến thế ư?

- Cực nhanh, trừ tiền bối ra, tại hạ chưa từng gặp ai xuất thủ nhanh như thế.

Tiết Y Nhân trầm ngâm một lát:

- Lão phu nghe nói các hạ đã từng giao thủ cùng Thạch Quan Âm, "Thủy Mẫu" Âm Cơ, Soái Nhất Phàm?

- Đúng vậy, Thạch Quan Âm xuất thủ bí hiểm, Soái Nhất Phàm kiếm khí nhập môn, Thủy Mẫu Âm Cơ nội lực thâm hậu, nhưng nếu luận về tốc độ xuất thủ, họ đều không bằng kẻ này.

Nét mặt Tiết Y Nhân như ửng hồng vì thích thú, ông lẩm bẩm:

- Y sử kiếm nhanh như thế, ta cũng muốn gặp y.

Sở Lưu Hương nở một nụ cười thần bí:

- Y đã đến đây, sớm muộn gì tiền bối cũng sẽ gặp y.

- Ý các hạ muốn nói kẻ trộm kiếm là y?

- Cũng có thể lắm.

Tiết Y Nhân gằn giọng:

- Nhưng làm thế nào y biết các hạ đã đến kiếm thất?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Đây cũng là điểm tại hạ suy nghĩ chưa thông, nhưng tại hạ tin chắc chỉ trong vài ngày nữa mọi việc sẽ ngã ngũ.

Tiết Y Nhân im lặng khá lâu:

- Các hạ đã bị thương, thực là vận may cho các hạ…

Đột nhiên ông vọt lên ngựa phóng đi mất.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, mới nói nhỏ:

- Lý Minh Sinh nếu quả thực là Diệp Thịnh Lan, thì đấy mới là vận may của ta.

106. Chương 106: Tình Vượt Gian Truân

Phúc Thịnh là một khách điếm kiểu xưa, phòng ốc khá cũ. Lý Minh Sinh "phu phụ" ngụ tại căn phòng nhỏ tận cuối hành lang. Sở Lưu Hương nhận thấy cửa phòng chẳng những đóng kín, đến cửa sổ cũng đóng chặt, tuy là giữa ban ngày nhưng hình như Lý phu phụ còn trốn trong phòng ngủ vùi.

Hai người này có điều gì không dám cho người ngoài biết?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Họ không bước ra ngoài sao?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Chưa hề bước ra, kể từ tối hôm qua nơi nay luôn luôn có người canh.

Sở Lưu Hương đảo mắt, bỗng lớn tiếng nói:

- Lý huynh sao lại đến đây? Có phải Lý huynh bên trong…

Chàng vừa nói vừa đến trước căn phòng, gõ mạnh vào cửa hô lớn:

- Lý huynh, Minh Sinh huynh, tiểu đệ đến thăm đây, mau mở cửa.

Trong phòng lập tức có tiếng mặc y phục kêu sột soạt, qua một lúc lâu mới nghe một giọng nói lười biếng:

- Vậy sao? huynh đài tìm lộn phòng rồi.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Là Trương lão tam đây, chẳng lẽ đến thanh âm của hảo hữu mà Lý huynh cũng không nhận ra sao?

Lại một lúc lâu sau, cánh cửa phòng mới hé mở một chút, một người trẻ tuổi ló đầu ra, gương mặt trắng nhợt nhạt, đầu tóc bù xù. Y nhìn tới nhìn lui Sở Lưu Hương rồi nhíu mày nói:

- Huynh đài là ai? Tại hạ không nhận ra.

Sở Lưu Hương cười:

- Ngươi không nhận ra ta, chứ ta nhận ra ngươi.

Thiếu niên kia biến sắc mặt, vội rụt đầu vào, nhưng y chưa kịp đóng cửa lại, thì Sở Lưu Hương đã đưa chân đẩy nhẹ vào, cửa lại bị mở bật ra.

Thiếu niên bị đẩy lui mấy bước, y giận dữ nói:

- Ngươi muốn gì?

- Ta muốn gì, không lý ngươi còn chưa rõ?

Trong phòng còn có một phòng nhỏ, cửa chưa đóng kỹ, Sở Lưu Hương nhìn sơ đã thấy có người nằm trên giường đắp chăn kín mít, nhưng lại để lộ ra một đôi mắt nhìn trộm. Một đôi hài thêu màu đỏ nằm trên giường, ở chiếc ghế bên cạnh có để dồn đống vài chiếc áo và váy thêu cũng màu đỏ.

Lúc này mặt thiếu niên kia chẳng còn chút sắc máu, y xông đến định đóng cửa phòng lại, nhưng Sở Lưu Hương chuyển mình một cái, đã chận đường y, chàng cười bảo:

- Ta đã tìm được các người, che dấu làm gì nữa?

Thiếu niên run giọng nói:

- Ngươi… ngươi là người của Tào gia phái đến?

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Tào gia?

Thiếu niên đột nhiên quì sụp xuống, mếu máo nói:

- Tiểu nhân đáng chết, xin đại gia cho tiểu nhân một sinh lộ…

Nữ nhân đang nằm trên giường bỗng nhảy dựng dậy, trông cô quả nhiên rất trẻ, rất yêu kiều nhưng khá dữ, trên mình cô chỉ khoát một mảnh áo rất mỏng, cơ hồ như nhìn thấu suốt, lộ cả cặp đùi ra. Nhưng cô bất kể, nhào đến trước mặt Sở Lưu Hương, tay chống nạnh miệng lớn tiếng:

- Ngươi đã là người của Tào gia phái đến thì càng hay, ngươi có giỏi cứ về nói với lão họ Tào là ta nhất định đi theo tiểu Tạ, không bao giờ ta quay về chịu tội sống nữa đâu. Tuy ta có lấy một ít đồ trang sức nhưng những vật ấy cũng là lão tặng cho ta, chưa kể như ta một hoàng hoa khuê nữ phải theo lão đã mấy năm, lấy theo mấy đồng tiền hôi thúi của lão thì có chi là không được? Ngươi nói đi… ngươi nói đi… có gì không nên chứ?

Thiếu nữ nói một hơi như đậu tằm nổ, người khác muốn chen vào cũng không được.

Sở Lưu Hương chưng hửng, dỡ khóc dỡ cười.

Bây giờ chàng biết mình đã kiếm lộn người, thiếu niên này chẳng phải Diệp Thịnh Lan mà là "tiểu Tạ", cô gái này càng không phải là người mà chàng đang suy đoán.

Xem ra cô chỉ là một người thiếp của Tào gia đang bỏ trốn, cô thích "tiểu Tạ", bèn thu thập đồ tế nhuyễn cùng tiểu Tạ trốn ra đến đây. Cả hai biết rằng Tào lão đầu chẳng thể nào dễ dàng bỏ qua chuyện này nên chẳng dám chường mặt ra ngoài.

Sở Lưu Hương vuốt mũi, miệng lẩm bẩm:

- Nếu các ngươi muốn có cuộc sống mới, nên tìm việc làm như người thường mới phải, có đâu lại cả ngày đóng cửa trong phòng mà ngủ.

"Tiểu Tạ" đỏ mặt, vập đầu nói:

- Dạ phải, tiểu nhân nhất định nghe lời đại gia, từ nay làm người đàng hoàng.

Sở Lưu Hương đã bước ra ngoài cửa, nhưng chừng như chưa cam tâm, chàng bất chợt quay đầu lại hỏi:

- Các ngươi từ kinh thành đến, vậy có biết một người tên Diệp Thịnh Lan chăng?

Tiểu Tạ đáp:

- Diệp Thịnh Lan? Đại gia muốn nói đến tiểu Diệp ở trong gánh hát Phú Qúy?

Sở Lưu Hương cảm thấy tim mình đập nhanh, nhưng chàng làm tỉnh nói:

- Đúng vậy!

- Hai hôm trước tiểu nhân có thấy hắn.

- Thấy ở đâu?

- Hình như hắn ở hẻm Thanh Y phía trước đó, là căn nhà nào thì tiểu nhân không rõ, vì hắn có vẻ thậm thụt, chẳng dám nhìn ai.

Tiểu Tạ mải nói chẳng để ý, đến khi nói xong nhìn lên thì người trước mặt y đã đi mất.

—— O0o——

Sở Lưu Hương vừa cảm thấy phấn chấn, lại thấy vui vui. Chàng đoán quả nhiên không sai, Diệp Thịnh Lan quả nhiên trốn tại Tùng Giang Phủ, nhưng chàng không ngờ là Diệp Thịnh Lan thuộc loại hát xướng.

Hẻm Thanh Y là một con hẻm khá dài, ít nhất có hơn một trăm hộ, Diệp Thịnh Lan ở căn nào? Nhóc trọc đầu vỗ ngực bảo không đầy hai giờ gã sẽ đánh hơi ra manh mối.

Lúc này trời sắp tối, Sở Lưu Hương tìm một quán ăn, đánh một bụng no nê, mới đi tìm Thạch Tú Vân. Chàng tự bảo mình, đây là vì chính sự, chẳng phải tư tình. Chàng có tin những lời tự thuyết phục ấy chăng? Chỉ có trời mới biết.

Chỗ ở của Thạch Tú Vân chỉ là một căn nhà khá nhỏ, xem ra mới được sơn phết lại, đến hai cánh cửa gỗ trông cũng mới tinh.

Thạch Tú Vân đang đứng trong sân nhà đuổi gà vào chuồng. Cô mặc y phục vải thô, tóc chưa chải kỹ, để chân trần mang đôi guốc mộc, đúng với câu "guốc phơi chân trắng ngần, chẳng cần mang vớ bọc", trông cô tuy tóc rối áo thô nhưng có sức hấp dẫn đặc biệt.

Sở Lưu Hương đứng ngoài hàng rào tre âm thầm thưởng thức một lúc, mới gọi nhỏ:

- Thạch cô nương, Thạch Tú Vân.

Thạch Tú Vân giựt mình, ngửng đầu nhìn thấy chàng, mặt bỗng ửng đỏ, cô chẳng nói câu nào, chỉ cắm đầu bỏ đi như bay vào trong. Đến trước cửa, cô đưa tay ra hiệu bảo Sở Lưu Hương đứng ngoài chờ.

Sở Lưu Hương đành đứng chờ.

Chờ mãi Thạch Tú Vân mới quay ra, tóc giờ đã chải gọn, áo đã thay, chân lại mang đôi hài thêu màu hồng mới tinh.

Sở Lưu Hương bật cười, khẽ nói:

- Đôi hài của cô nhìn đẹp quá.

Mặt Thạch Tú Vân lại đỏ bừng, cô cắn môi, dậm chân nói:

- Công tử muốn đến sao không nói trước một tiếng.

- Ta định ngày mai đến, nhưng tối nay ta không thể không đến được.

Thạch Tú Vân cúi đầu mân mê chéo áo, cô hỏi lại:

- Tại sao?

Sở Lưu Hương không đáp mà hỏi lại:

- Nhị thẩm của cô đâu rồi?

Thạch Tú Vân len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương rồi đáp:

- Nhị thẩm dậy sớm lắm, nên giờ đi ngủ rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô ra ngoài được chăng?

- Đã trễ rồi công tử còn kêu tôi ra làm gì?

Hơi thở của cô chừng như gấp rút thêm, giọng nói hơi run, khiến Sở Lưu Hương cảm thấy một thoáng rung động dấy lên trong lòng, không dằn được chàng đưa tay xuyên qua hàng rào nắm lấy tay Thạch Tú Vân.

Tay của cô rất nóng.

Thạch Tú Vân vội nói:

- Mau buông tay, coi chừng nhị thẩm tôi bắt gặp.

Sở Lưu Hương cười hi hi:

- Ta không sợ, với lại nhị thẩm đã đi ngủ rồi.

- Công... công... công tử chẳng phải người tốt, tôi không đi, xem công tử làm gì?

- Cô không ra đây thì ta cũng không đi.

Thạch Tú Vân liếc nhìn Sở Lưu Hương, khẽ thở dài nói:

- Công tử thực là khắc tinh của tôi...

Bất chợt có tiếng người trong nhà vọng ra:

- Tú Vân, có ai đến đó? Mi đang nói chuyện với ai?

Thạch Tú Vân vội vã đáp:

- Dạ không có ai cả, chỉ là một con chó hoang.

Cô lại nhìn Sở Lưu Hương, bỗng bật cười khúc khích, nhéo tay chàng một cái thực mạnh, phụng phịu bảo:

- Gặp đến công tử đúng là vận xui của tôi.

Nói xong cô quay mình chạy ra cổng.

Sở Lưu Hương nhìn mớ tóc tung bay của Thạch Tú Vân, trong lòng chỉ cảm thấy ngọt ngào, phảng phất như lại trở về thời thiếu niên xa xưa, thuở chàng cùng cô bé hàng xóm lén trốn ra bờ hồ đi câu đêm, tuy chẳng bắt được con cá nào, nhưng giữ lại rất nhiều nụ cười.

Thạch Tú Vân đã bước ra ngoài cổng nhưng chỉ dừng đấy chẳng bước quạ Sở Lưu Hương không dẫn được, chàng bước đến ôm choàng lấy cô cắn một cái.

Thạch Tú Vân xấu hổ kêu lên:

- Công tử tính làm gì?

Sở Lưu Hương cười:

- Lúc nãy chẳng phải cô bảo rằng ta là một con chó hoang sao? Chó hoang hay cắn người lắm.

Thạch Tú Vân cắn môi bảo:

- Chẳng những là chó hoang, gần như là chó điên.

Sở Lưu Hương bỗng "sủa" một tiếng, há miệng thật lớn.

Thạch Tú Vân bật cười quay mình chạy trốn, sau lưng có Sở Lưu Hương đuổi theo.

Sao trời lấp lánh, không gian tràn ngập một niềm ấm áp, ngoài ruộng lúa đã chín, từng hàng lúa rạp mình trong gió đêm, trông tựa như từng con sóng biển.

Ai bảo đời người là chén rượu đắng?

—- O0o—-

Thạch Tú Vân chừng như đã cười đến thở không ra hơi, cô chạy mãi chạy mãi, bất chợt cô ngã nhào trên đống ra. bên vựa lúa, vừa thở hào hển vừa kêu nhỏ:

- Ai cứu tôi với! Có con chó điên cắn người!

Sở Lưu Hương ngào đến ôm chầm lấy Thạch Tú Vân, cười nói:

- Cứ kêu đi, chẳng có ai đến cứu cô đâu, xem nào, ta muốn cắn cái mũi này, tai này, còn miệng nữa...

Thạch Tú Vân dẩy nẩy lên, muốn đẩy Sở Lưu Hương ra, nhưng cả người lại nhủn ra chẳng còn sức, thế là cô vùi đầu vào ngực chàng:

- Tha cho tôi đi, lần sao tôi không dám nữa…

Cô không nói hết câu, vì một nụ hôn đã ấn lên môi. Trong khoảnh khắc ấy, toàn thân Thạch Tú Vân như bùng nổ, cô cảm thấy như mình đang rơi xuống phía dưới. Mặt đất hiện thực như biến thành hồ nước êm ấm, mà thân mình cô đang chìm xuống giữa lòng hồ…

Ánh sao hình như đang nháy mắt với hai người, gió đêm chừng như đang cười khe khẽ, cả ruộng lúa hình như cũng cúi đầu xấu hổ, chẳng tiện nhìn họ.

Thạch Tú Vân duổi mình trên thảm rạ, nheo mắt hỏi:

- Mình còn đi đâu nữa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta sẽ đem cô đi xem một vật, xem xong chắc cô rất kinh ngạc.

—- O0o—-

Thạch Tú Vân nằm phục trên lưng Sở Lưu Hương, cô cảm thấy mình như đang bay trên mây, từng bức tường, từng hàng cây vụt qua trước mắt. Lần đầu tiên cô được thử một cảm giác mới lạ đầy kích thích này, cô tưởng như chỉ cần ở bên cạnh Sở Lưu Hương thì bất cứ lúc nào cũng có chuyện lạ xảy ra.

Lúc này hai người đã đến một khu vườn rất rộng, họ âm thầm băng qua rừng tre, đến trước một toàn tiểu viện, bên trong lá trúc lơ thơ, bên cửa sổ có ánh đèn leo lét.

Bên trong phòng chẳng có ai, chỉ để một cỗ quan tài, trên cây nến trắng những giọt sáp nóng chảy giờ đã đông lại, chỉ còn lại một ngọn đèn hiu hắt, vải sô bên cỗ quan tài vàng, tạo nên một không khí vô cùng thê thiết.

Chiếc bài vị trên bàn thờ có đề chữ “Thi Nhân”.

Thạch Tú Vân run giọng hỏi:

- Nơi này là Thi gia trang?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

- Công tử đem tôi đến đây làm gì?

Sở Lưu Hương không đáp, chàng đẩy cửa giục cô bước vào trong.

Thạch Tú Vân cảm thấy lạnh cả người:

- Công tử thực kỳ lạ, đem tôi đến đây làm gì?

Sở Lưu Hương mỉm cười một cách thần bí:

- Ta đem cô đến gặp vị Thi cô nương này.

Thạch Tú Vân rùng mình, nghẹn giọng nói:

- Tôi không muốn xem, chúng… chúng ta mau đi khỏi đây đi.

Sở Lưu Hương không để cho cô đi, mà kéo cô đến bên quan tài.

Thạch Tú Vân suýt kêu lên, nhưng cô đã sợ đến nói không ra tiếng.

Sở Lưu Hương mở nắp quan tài ra. Chàng chăm chú nhìn vào bên trong, không biết phía ngoài song cửa sổ có người đang nín thở nhìn trộm chàng, trong mắt chứa đầy sự căm tức. Bỗng nhiên chàng thò tay vào trong quan tài sờ lên mặt người chết.

Thạch Tú Vân sợ muốn ngất đi, răng đánh cầm cập. Cô nghĩ chắc Sở Lưu Hương điên mất rồi.

Hình như Sở Lưu Hương lột ra một lớp da trên mặt người chết, chàng bỗng quay đầu lại nói:

- Cô xem thử, có nhận ra cô ấy chăng?

Thạch Tú Vân lắc đầu quầy quậy:

- Không… không…

Sở Lưu Hương xuống giọng dỗ:

- Cô chỉ cần nhìn qua một lần thôi, sẽ hiểu tại sao ta đem cô đến đây.

Thạch Tú Vân ghé mắt nhìn qua, đột nhiên cô bật la lớn.

Người chết trong quan tài lại là thư thư của cô!

Sở Lưu Hương không để tiếng kêu của Thạch Tú Vân kịp phát ra, đã vội bịt miệng cộ Chàng ôm nhẹ vai cô, chờ cho cơn kinh hãi lắng xuống, mới dặn:

- Cô nói nhỏ thôi, đừng làm kinh động kẻ khác, rõ chưa?

Thạch Tú Vân gật đầu, Sở Lưu Hương vừa buông tay ra, cô vừa rơi lệ vừa nói khẽ:

- Thi thể của thư thư tôi tại sao lại ở đây?

Trong mắt Sở Lưu Hương lóe lên tia sáng, chàng chậm rãi nói:

- Chỉ vì có người muốn mượn một xác chết khác để thay thế Thi Nhân, thư thư của cô bị bạo bệnh đúng lúc, do đó kẻ ấy mới chọn thư thư cô.

- Không lý kẻ… kẻ này đã thông đồng trước với nhị thúc tôi?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tiền tài dễ động lòng người, cũng khó trách nhị thúc cô.

Thạch Tú Vân há hốc miệng, thở không muốn ra hơi. Cô không tưởng tượng lại có âm mưu như thế.

Qua một lát, cô lại hỏi:

- Người trong quan tài rõ ràng là thư thư tôi, vậy Thi Nhân ở đâu?

Sở Lưu Hương nói từng chữ một:

- Nếu ta đoán không lầm, cô sắp gặp cô ấy rồi…

—- O0o—-

Chờ cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân đi khỏi, kẻ trốn phía ngoài song cửa sổ vội vã chạy đi, ánh sao chiếu trên mái tóc bạc, kẻ này hiển nhiên là má Lương.

Chẳng lẽ má Lương đã biết trước thi thể trong quan tài không phải là Nhân nhi của bà sao?

Nếu vậy tại sao bà giả cách bi thương quá độ?

Không lý vị lão bà hiền lành này cũng có mưu đồ bí mật gì?

—- O0o—-

Sở Lưu Hương cầm tay Thạch Tú Vân băng mình ra, chỉ mong sớm rời khỏi nơi này.

Song ngay lúc ấy bỗng có tiếng người nói:

- Đại thúc, đại thúc gạt Tiểu Bảo, người lớn sao lại gạt con nít.

Chưa dứt lời đã có một người chận đường Sở Lưu Hương.

Chỉ thấy kẻ này mặt hồng nhuận, nhưng tóc đã bạc, mình mặc một chiếc áo đỏ kiểu con nít, chẳng phải Tiết Bảo Bảo thì là ai?

Sở Lưu Hương thầm thở dài, chàng đẩy Thạch Tú Vân sang bên, khẽ nói:

- Góc tường có cửa, cô mau đi đi, về nhà chờ ta.

Thạch Tú Vân vì quá sợ đứng cứng một chỗ.

Cũng may Tiết Bảo Bảo chẳng chú ý đến cô, chỉ nhìn Sở Lưu Hương chăm chăm:

- Đại thúc gạt tôi, sao trên trời đâu phải hai vạn tám ngàn bốn trăm ba mươi bảy ngôi.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Không phải à? Chắc là thúc thúc đếm lộn.

Tiết Bảo Bảo nói:

- Người lớn không thể gạt con nít, vậy mà đại thúc gạt Tiểu Bảo…

Y bỗng ngồi bệt xuống đất bật khóc lớn.

Điều này quả là ngoài dự liệu của Sở Lưu Hương, chàng đành cười dỗ dành:

- Để tối nay thúc thúc đếm lại hết sao trên trời, rồi nói cho Tiểu Bảo biết nhé?

- Không chịu đâu, không chịu đâu, tối nay đại thúc phải ngồi đếm cùng với Tiểu Bảo, trừ phi đại thúc chịu để cho Tiểu Bảo sờ mũi, bằng không chẳng cho đại thúc đi đâu cả.

Sở Lưu Hương chưng hửng:

- Tại sao Tiểu Bảo muốn sờ mũi thúc thúc?

- Tại vì chơi với mũi thúc thúc chắc vui lắm.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Chơi với mũi của ta? Mũi ta có gì thích thú đâu?

- Nếu mũi thúc thúc không có gì thích thú, sao thúc thúc cứ hay sờ mũi?

Y nhảy dựng dậy:

- Tiểu Bảo cũng muốn sờ mũi thúc thúc, không cho sờ thì thúc thúc phải ngồi đếm sao phụ Tiểu Bảo.

Bị người sờ mũi tuy không thoải mái lắm, nhưng cũng còn đỡ hơn đếm sao rất nhiều.

Sở Lưu Hương thực không muốn đôi co với gã điên này nữa, chàng cười gượng bảo:

- Ta để cho ngươi sờ mũi xong thì ngươi không quấn theo ta nữa chứ?

Tiết Bảo Bảo lập tức cười lên:

- Tiểu Bảo chỉ sờ thử một lần rồi cho đại thúc đi.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Được, ngươi sờ đi.

Tiết Bảo Bảo cao hứng nhảy nhót như chim, y đưa tay ra từ từ bước đến sờ mũi Sở Lưu Hương.

Nụ cười ngờ nghệch vẫn nở trên môi y, động tác vẫn từ tốn, nhưng đột nhiên nhanh như chớp y điểm vào huyệt Nghinh Hương bên cạnh lỗ mũi của Sở Lưu Hương…

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy toàn thân tê đi, sau đó có người khiên chàng lên.

Chỉ nghe Tiết Bảo Bảo cười khanh khách:

- Thúc thúc làm hỏng việc đếm sao của Tiểu Bảo, bây giờ Tiểu Bảo làm hư đầu thúc thúc.

Y xốc cả thân hình Sở Lưu Hương lên, ném mạnh về phía tòa giả sơn.

Xem ra chàng sắp bị đụng vỡ nát đầu.

—- O0o—-

Thạch Tú Vân chạy đến bên cánh cửa ở góc vườn thì đã thở không ra hơi. Cửa tuy không khóa nhưng có thanh sắt cài ngang.

Thạch Tú Vân vừa thở hào hển, vừa cố nhấc thanh sắt nhưng chẳng may thanh sắt đã bị rỉ sét dính chặt, cô càng gấp lại càng kéo không lên.

Cô muốn điên lên được, chẳng biết Sở Lưu Hương có đến kịp không.

Ngay lúc ấy có tiếng người cười khanh khách:

- Cô đã đến đây thì ở chơi vài hôm, cần gì đi vội thế?

Thạch Tú Vân sợ mất hồn, chẳng dám ngoảnh đầu lại, vội cong chân bỏ chạy, nhưng mới được vài bước thì cô bị một bàn tay như móng quỷ vươn ra chụp lấy cần cổ, chưa kịp kêu lên thì cô đã ngất đi.

—- O0o—-

Sở Lưu Hương có nằm mơ cũng không ngờ được mình bị một gã điên lừa một vố đau, càng không tưởng tượng được mình sẽ chết bởi tay của gã.

Tiết Bảo Bảo vừa buông tay là cả thân hình chàng bay đến tòa giả sơn, lúc này tuy chàng đã cử động được, nhưng nếu muốn đổi tư thế thì không kịp nữa. Chàng chỉ còn cách lấy tay ôm đầu, hy vọng có thể ráng chịu trận được, tuy nhiên chàng cũng biết phen này dù không chết cũng toi mất nửa mạng.

Gã điên ấy quả thực chẳng buông tha chàng.

Chỉ nghe "ầm" một tiếng long trời lở đất, đá bay tứ phía, song đầu chàng không bị đụng vỡ, mà giả sơn bị tông lủng một lỗ lớn.

Đầu chàng không lý cứng hơn đá ư!

Tiết Bảo Bảo đang vỗ tay cười lớn, lúc này cũng sửng sốt, bỗng y la lên:

- Không xong, không xong, đầu người này là đầu sắt.

Y vừa la, vừa quay mình phóng đi.

Sở Lưu Hương cảm thấy toàn thân đau nhức, đầu choáng váng, chàng cũng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cơ hồ như nghe từ trong toà giả sơn có tiếng người hốt hoảng la lên, nhưng chàng còn hoa mắt nên không nhìn rõ bên trong có người hay chăng.

Chỉ nghe tiếng người kêu lên kinh ngạc:

- Đây chẳng phải Sở hương soái sao?

Thanh âm chói tai, vừa nghe chàng đã nhận ra là Hoa Kim Cung.

Sở Lưu Hương cố gắng ngồi lên dụi mắt, mới nhận ra mình rớt lên một chiếc giường, bên cạnh có người đang dùng tay che ngực, chính là Hoa Kim Cung. Ngoài ra còn một nam nhân thu mình lại trong góc.

Thì ra tòa giả sơn này bề ngoài nhìn kiên cố, kỳ thực rất mỏng, chẳng phải làm bằng đá, mà bằng đất sét, bên trên phủ rêu cho giống thực. Nơi đây cũng là chỗ Hoa Kim Cung hẹn hò với nam nhân.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười, chàng thầm nghĩ vận may của mình cũng không đến nỗi tồi.

Nam nhân kia vội biến ra ngoài nhanh như làn khói.

107. Chương 107: Công Lực Thông Huyền

Sở Lưu Hương cũng đứng dậy, vòng tay cười nói:

- Xin thứ lỗi, thứ lỗi! Lần sau nếu tại hạ có đâm đầu vào tường đá, nhất định sẽ gõ trước.

Chẳng ngờ Hoa Kim Cung kéo chàng lại, mắt liếc tựa như có nét cười:

- Hương soái định bỏ đi à? Chẳng phải đến tìm ta sao?

Sở Lưu Hương thực chẳng dám nhìn gương mặt ẩn nét cười ấy, càng không dám để mắt đến thân thể không mảnh vải kia, chàng thực không biết nhìn chỗ nào mới được, đành gượng cười nói:

- Đương nhiên là đến tìm phu nhân…

Chàng chưa nói dứt lời, Hoa Kim Cung đã chồm đến, cười khúc khích:

- Tiểu huynh đệ, ta đã biết trước sớm muộn gì ngươi cũng không dằn được mà tìm đến ta, biết ngay ngươi chẳng phải người đứng đắn mà. Kể như ta xem trọng đôi mắt chết người của tiểu huynh đệ, tỉ tỉ đây ưng chịu một lần vậy.

Thân mình của Hoa Kim Cung nhễ nhại mồ hôi, tuy thơm nồng mùi dầu thơm và phấn nhưng cũng không che được một chút mùi hôi.

Lần đầu tiên trong đời Sở Lưu Hương, chàng cảm thấy nếu như mũi bị nghẹt còn đỡ hơn. Chàng vội đưa tay đẩy ra, chẳng may vô ý chàng lại đẩy trúng một vật mềm như bông.

Hoa Kim Cung lại cười khanh khách:

- Bàn tay của huynh đệ chẳng hiền chút nào…

Sở Lưu Hương chẳng dám cục cựa, sượng sùng nói:

- Tại hạ vốn có ý tìm phu nhân, nhưng bây giờ dù không muốn đi cũng không xong.

- Tại sao?

- Chẳng lẽ phu nhân không thấy tại hạ bị Tiết Bảo Bảo ném vào đây sao? Bây giờ y đã biết tại hạ ở đây, chỗ này lại bị một lỗ hổng lớn, ngộ nhỡ bị kẻ khác trông thấy chúng ta, nhất là Thi cử nhân….

- Ta không sợ.

- Nhưng nếu Tiết Bảo Bảo quay lại phá hoại thì sao? Như vậy thì thực mất hứng, phu nhân cũng biết, người như Tiết Bảo Bảo thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Lúc này Hoa Kim Cung mới buông tay, bực bội nói:

- Gã điên ấy, đồ ngốc…

Sở Lưu Hương lúc này thở phào, chàng hỏi lại:

- Y có đúng là ngốc chăng? Ngốc làm sao luyện được một thân võ công như thế?

Hoa Kim Cung đáp:

- Từ nhỏ hắn đã chịu lép vế đại ca hắn, đại ca lúc nào cũng chê hắn không ra gì, người ta bảo rằng hắn luyện võ đến phát điên, riêng ta nghĩ chắc gã vì tức mới phát điên.

Sở Lưu Hương im lặng một lúc, thở dài nói:

- Nếu đại ca nổi danh quá, kẻ làm em thường chịu thiệt thòi.

Hoa Kim Cung đột nhiên nắm chặt tay Sở Lưu Hương, chàng giựt mình tưởng như bao nhiêu mồ hôi cũng toát ra hết, rất may Hoa Kim Cung không làm gì khác, chỉ liếc nhìn chàng:

- Huynh đệ sẽ trở lại chứ?

Sở Lưu Hương ho khan hai tiếng:

- Đương nhiên.

- Ngày mai, ngày mốt, ta nhất định… sẽ…

Đột nhiên Sở Lưu Hương đứng phắt dậy nói:

- Có người đến nữa kìa, tại hạ phải đi gấp…

Chưa nói dứt câu, chàng đã chuồn ra ngoài, trốn đi thực mau.

Cũng may chàng bỏ đi gấp, bằng không sẽ gặp rắc rối to.

Chàng vừa trốn ra, thì thấy mấy chục người chạy đến, kẻ mang đèn lồng, người vác đao thương, đi đầu là một lão gia phốp pháp cao lớn, trên mình chỉ mặc chiếc quần đùi, trong tay lão cũng cầm đơn đao. Trông lão giận dữ, mặt đỏ ké, nộ khí xung thiên vừa quơ đao vừa nói lớn:

- Ai đập chết đạo hoa tặc kia, ta thưởng một trăm lượng, nhất định chớ để gã trốn thoát!

Tuy Sở Lưu Hương bị gán cho tội danh "đạo hoa tặc", nhưng chàng cũng không trách lão.

Bởi lão thực đáng tội nghiệp, chẳng những cưới nhầm một cô con dâu, mà còn nhầm cả vợ, trong nhà có hai nữ nhân như thế, chưa làm lão tức chết cũng còn may.

Nhưng làm thế nào lão biết nơi đây có "đạo hoa tặc"?

Không lý gã ngốc kia đi báo cho lão biết?

Sở Lưu Hương càng lúc càng cảm thấy gã ngốc kia thêm phần nguy hiểm, rất đáng để ý…

Tuy Sở Lưu Hương đã đến Tùng Giang phủ nhiều lần, nhưng chàng vẫn chưa thuộc hết mọi ngõ ngách, đi lòng vòng hết một buổi chàng mới tìm được hẻm Thanh Y. Sở Lưu Hương vừa đến thì thấy ngay Nhóc trọc đầu đang ngồi xổm ăn bánh rán mè bên cạnh một trụ đá cột ngựa, đôi mắt to tròn của gã láo liên đảo quanh trong bóng tối. Thế nhưng mãi đến khi Sở Lưu Hương đến sát bên, Nhóc trọc đầu mới nhìn thấy chàng, gã giựt mình đánh rơi mất chiếc bánh.

Sở Lưu Hương đưa tay bắt lấy chiếc bánh đưa lại cho Nhóc trọc đầu, cười nói:

- Cả ngày nay chắc ngươi chưa được cơm nước gì, đợi hôm khác nhất định ta sẽ dắt ngươi đi ăn bù, ngươi thích ăn thứ gì?

Nhóc trọc đầu nhìn chàng đầy vẻ ngưỡng mộ:

- Tiểu điệt chẳng cần ăn gì cả, chỉ muốn học được phân nửa bản lãnh của đại thúc thì đã mãn nguyện lắm rồi.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã:

- Có muốn học cũng phải ăn trước, bất kể ai có tài giỏi cách mấy cũng cần phải ăn mới được.

Chàng đảo mắt một vòng, lại hỏi:

- Ngươi tìm được chưa?

Nhóc trọc đầu ưỡn ngực bảo:

- Đương nhiên là tìm được, là căn nhà phía trước có treo cái lồng đèn nhỏ đó.

Gã nuốt hết bánh trong miệng, mới nói rõ ràng hơn:

- Nội trong con hẻm này chỉ có nhà của họ là mới dọn đến, mà chỉ có hai vợ chồng trẻ, đến a hoàn cũng không có, vợ hình như là người vùng này, còn nam nhân kia có khẩu âm phương bắc.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Họ có nhà chăng?

- Nghe nói cặp vợ chồng này cũng đóng cửa ở trong nhà cả ngày, chẳng thấy ra ngoài mua đồ ăn, càng không nói chuyện với ai, nhưng lúc nãy có người đến tìm họ.

- Vậy à? Là người như thế nào?

- Là một lão bà tóc bạc trắng, nhưng trông còn rất minh mẩn, chỉ có điều bà có vẻ hoang mang, trên đường đến đây cứ quay đầu ra sau xem xét, chừng như sợ có ma sau lưng.

Sở Lưu Hương mắt sáng lên, vội hỏi:

- Lão bà... bà đến lúc nào?

- Lúc lão bà đến, tiểu điệt mới bắt đầu ăn bánh, đến giờ hết tám cái rồi.

Nhóc trọc đầu chùi miệng, cười hi hi:

- Tiểu điệt ăn bánh rán giống như ăn đậu tằm, mau hết lắm.

- Bà còn trong nhà?

- Nãy giờ chưa thấy ra.

Nhóc trọc đầu chưa nói xong, Sở Lưu Hương đã phi thân luồn vào căn nhà kia.

Ngôi nhà này rất phổ thông như bao nhiêu căn nhà khác, trong ngôi vườn con có trồng hai cây quế, trời thu đã quá nửa, quế hoa đang nở rộ, tỏa lan trong không khí một màn hương dịu nhẹ.

Trong nhà có ánh đèn nhưng cửa sổ đóng cả. Trên khung cửa sổ có bóng một nữ nhân búi kiểu tóc khá già, đang cúi đầu ngồi cạnh bàn, tựa như đang viết chữ, lại giống như đang thêu thùa.

Đến nước này, Sở Lưu Hương mặc kệ có vô lễ hay không, chàng đẩy mạnh cửa bước vào, khiến người ngồi trong nhà vốn đang ăn cơm, bị giựt mình đến đánh rơi chén bể tan.

Người ấy mình áo xanh váy vải thô, tóc bạc trắng, rõ ràng là má Lương.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Quả nhiên là lão mẫu.

Má Lương ôm ngực hụt hơi nói:

- Làm tôi hết hồn, cứ tưởng là cường đạo, chẳng ngờ lại là công tử, chẳng biết sao hôm nay công tử lại rảnh đến đây?

- Tại hạ đang tính hỏi tại sao lão mẫu có mặt ở đây?

Sở Lưu Hương đảo mắt một vòng liền nhìn thấy trên bàn có ba bộ chén đũa.

Má Lương cố nở nụ cười:

- Đúng ra tôi không rảnh, nhưng đã mấy ngày chưa gặp bọn chúng nên tôi cũng nhớ.

Sở Lưu Hương mục quang sáng ngời nhìn quanh phòng, sau đó trở lại nhìn má Lương đăm đăm:

- Bọn chúng là ai?

- Con gái và con rể tôi...

Sở Lưu Hương cười nhạt:

- Tại hạ muốn gặp họ.

Chẳng ngờ má Lương không cự tuyệt, lập tức lớn tiếng gọi:

- Đại Ngưu, Tiểu Châu, mau ra đây, có khách đến này!

Từ nhà trong quả nhiên có một nam một nữ bước ra, cả hai đều tỏ vẻ bất mãn, miệng đang lẩm nhẩm:

- Khuya rồi, sao chẳng để cho người ta ngủ?

Sở Lưu Hương giựt mình.

Hai người này tuổi tuy khá trẻ, nhưng nữ thì cao lớn mập mạp như trâu, nam thì nhìn đần độn thô kệch, nào có giống phường hát xướng.

Má Lương cười bảo:

- Vị công tử này muốn gặp các ngươi, chắc là biết các ngươi nghèo quá nên muốn đến giúp đỡ, còn không mau qua đây vập đầu tạ ơn.

Hai người trẻ tuổi vội vã quì sụp xuống, lại còn đưa tay ra xin tiền.

Sở Lưu Hương quả là dỡ khóc dỡ cười, đành thò tay vào bọc lấy ngân lượng ra cho, miệng nói mấy câu mà chính chàng cũng không rõ mình nói gì. Chàng kiếm cớ thoát thân, chuồn ra khỏi cửa.

Má Lương đóng cửa xong, trở vào nhà cất tiếng cười khanh khách:

- Sở hương soái kỳ này kể như bị một vố đau.

Nữ nhân kia vừa đếm bạc, vừa cười:

- Vừa lượng vừa đĩnh, tổng cộng là mười hai, chẳng ngờ vị đạo soái này cũng có lúc phải bó tay.

Má Lương leo lên bàn, gõ vào trần nhà, nói:

- Thiếu gia, tiểu thư xuống đi, y đã đi rồi.

Qua một lúc, tấm bản gỗ trên trần nhà được giỡ ra, có hai người trước sau nhảy xuống, nữ nhìn rất xinh đẹp, thanh tú, mới nhìn đã biết là một vị thiên kim tiểu thư, nam trông càng rạng rỡ, hầu như so với nữ nhân còn vượt trội hơn.

Nụ cười của nam nhân kia rất ôn nhu, vừa nhảy xuống y đã cười bảo:

- Hôm nay cũng nhờ má Lương, tiểu sinh chẳng biết làm sao cảm tạ lão mẫu.

Y phát âm giọng kinh thành, nghe tiếng thanh vang như hoàng anh.

Má Lương cười híp mắt:

- Chỉ cần thiếu gia sau này đối đãi tử tế với tiểu thư tôi, thì kể như trả ơn lão bà này.

Người trẻ tuổi dịu dàng nhìn thiếu phụ đứng bên, êm giọng nói:

- Dù lão mẫu có bảo tiểu sinh xử tệ với nàng, tiểu sinh cũng chẳng làm được.

Thiếu phụ ửng đỏ mặt, hứ nhẹ:

- Má Lương coi cái miệng này ngọt ghê!

Gã nam nhân trông đần độn kia bỗng cười nói:

- Thiếu gia mà không có miệng ngọt, chắc gì tiểu thư một lòng một dạ theo thiếu gia.

Má Lương trừng mắt nhìn gã, nhưng cũng bật cười.

Người trẻ tuổi ho khan hai tiếng:

- Lần này tuy trốn được, nhưng chỗ này chẳng phải ở lâu được nữa.

Thiếu phụ nói:

- Đúng vậy, vị Sở hương soái ấy thực chẳng phải tầm thường, chẳng trách người giang hồ đều nói chuyện gì cũng khó qua mắt y được.

Đột nhiên có người cười nói:

- Đa tạ cô nương ngợi khen, tại hạ chẳng dám nhận danh ấy…

Trong nhà mọi người đồng biến sắc.

Má Lương nghẹn giọng:

- Ai… ai đó?

Thực sự bà không cần hỏi, cũng biết là ai, chỉ thấy cửa lại bị đẩy ra, một người cười hi hi đứng ngay ngưỡng cửa, chẳng phải Sở Lưu Hương thì là ai?

Người trẻ tuổi kia dậm chân một cái, thân mình phóng ngang tung ra hai cước liên hoàn, nhắm vào ngực Sở Lưu Hương, y sử dụng công phu "đàm thoái" của chính tông bắc phái. Thường nghe "Nam quyền Bắc cước", người luyện võ theo bắc phái, cước lực không yếu, nhưng muốn tung liên hoàn cước chẳng phải dễ. Bởi vì công phu phần cước bộ chủ yếu nhắm vào hạ bàn vững chắc, do đó thể "uyên ương cước" linh hoạt, nhẹ nhàng kia trở nên một trong những loại cước khó luyện nhất.

Cước bộ của y kể như thuộc hạng khá, rất tiếc người y gặp là Sở Lưu Hương.

Vừa phóng chân đá lên, y đã cảm thấy huyệt Độc Tị nơi đầu gối tê đi, thân hình té xuống đất, cũng chẳng nhìn thấy rõ Sở Lưu Hương xuất thủ ra sao.

Thiếu phụ vội chạy đến ôm chầm lấy y, run giọng hỏi:

- Y… y đả thương chàng ư?

Người trẻ tuổi nghiến răng, lắc đầu gằn giọng nói:

- Y đã đến thì tuyệt đối không thể để cho y đi.

Sở Lưu Hương cười:

- Tại hạ tìm hai vị đã lâu bây giờ mới gặp, hai vị có muốn tại hạ đi cũng không được.

Thiếu phụ nói:

- Chúng ta không quen biết nhau, các hạ tìm đến đây để làm gì?

- Hai vị tuy không nhận ra tại hạ, nhưng tại hạ nghe đại danh hai vị đã lâu, nhất là vị Diệp tướng công này, chốn kinh thành các vương tôn công tử ai mà không biết Diệp Thịnh Lan văn võ toàn tài, sắc nghệ song tuyệt.

Sở Lưu Hương vừa khen "văn võ toàn tài", song phía dưới lại thêm bốn chữ "sắc nghệ song tuyệt", nhất là dùng cho một nam nhân thực là đau!

Sắc mặt Diệp Thịnh Lan ửng đỏ ngay.

Tuy nhiên thiếu phụ kia cười nhạt:

- Phải đấy, chàng thuộc phường xướng ca, nhưng họ cũng là người, vã lại hát xướng cũng đỡ hơn cường đạo.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nếu một người đã có lòng yêu ai thì đích thực kẻ khác chẳng nên xen vào, chỉ có điều sao cô nương chẳng chịu làm người, lại đòi làm quỷ?

Thiếu phụ biến sắc mặt:

- Các hạ nói gì? Ta không hiểu!

Sở Lưu Hương nói đều đều:

- Sự việc đã đến nước này, chỉ e Thi cô nương muốn giả không biết cũng không được.

Thân hình hiếu phụ chao đi, lui ra sau vài bước:

- Thi cô nương? Ai là Thi cô nương? Ta không biết người ấy.

- Thi cô nương là con gái Thi cử nhân, họ Thi tên Nhân, nàng yêu một người trẻ tuổi tên là Diệp Thịnh Lan, chỉ hiềm nỗi Thi cử nhân phu phụ không hiểu nỗi lòng con gái, lại đem nàng hứa gả cho Tiết gia nhị công tử. Song vị Thi cô nương này vướng tơ tình quá sâu, chỉ còn cách giả chết để tránh hôn sự, nhưng nếu người chết đi cũng phải còn xác, do đó nàng lấy thi thể của một vị Thạch Phụng Vân cô nương để thay thế.

Má Lương trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương, lúc này đột nhiên bà la to:

- Không sai, công tử nói đúng cả, đây là Thi cô nương của già này, công tử muốn sao đây?

Thi Nhân cầm chặt tay Diệp Thịnh Lan, gằn giọng nói:

- Các hạ đừng hòng bắt ta về nhà, trừ phi giết ta đi.

Diệp Thịnh Lan cũng lên tiếng:

- Tốt nhất là hãy giết tôi trước!

Sở Lưu Hương thở dài bảo:

- Tại hạ đã nói rồi, tình cảm của con người chẳng ai ép buộc được…

Thi Nhân nói:

- Vậy tại sao các hạ xen vào chuyện của chúng tôi làm gì?

Má Lương nói chen vào:

- Từ lúc Thi cô nương chưa đến hai tuổi đã ở với già này, so với con ruột của già còn thân hơn, ta không thể nào để cho nó phải lấy một người, mà lại thương một người khác, đau khổ cả đời! Kẻ nào gây đau khổ cho Nhân nhi, ta quyết không dung thứ!

Bà đăm đăm nhìn Sở Lưu Hương, gằn giọng:

- Do đó già này khuyên công tử chớ nên xen vào chuyện này, bằng không…

Sở Lưu Hương ngắt lời má Lương:

- Tại hạ không bắt buộc Thi cô nương phải về nhà, càng không có ý phân ly cả hai người, tại hạ cần tìm gặp cô nương chẳng qua vì muốn chứng thực cô chưa chết.

Má Lương hỏi lại:

- Công… công tử không có ý gì khác ư?

- Trừ việc ấy ra, tại hạ chỉ muốn xin một chén rượu mừng chung vui với họ.

Má Lương sửng người chốc lát, vẻ mặt tỏ ra có chút ân hận, mấy lần bà muốn nói điều gì song rồi lại thôi, cũng chẳng rõ bà định nói gì.

Lúc này Diệp Thịnh Lan cùng Thi Nhân cùng bước đến vái tạ Sở Lưu Hương, khi họ ngửng đầu lên thì chàng đã biệt dạng.

Chỉ nghe tiếng Sở Lưu Hương từ xa vọng lại:

- Canh ba đêm mai, hẹn nơi đây gặp lại…

Nói đến chữ cuối cùng, thanh âm đã hút xa đến đầu hẻm.

Má Lương thở dài một hơi, lẩm bẩm:

- Nếu biết trước Sở hương soái thấu hiểu nhân tình như thế, ta đâu cần giữ vị Thạch cô nương kia lại để uy hiếp y làm chi!

Diệp Thịnh Lan chớp mắt, cười nói:

- Đã lỡ sai rồi, tại sao không "mượn sai làm sai"?

- Thế nào là "mượn sai làm sai"?

- Lão mẫu hãy mời vị Thạch cô nương ấy đến đây chờ Sở hương soái, hương soái đã giúp đỡ chúng ta, chúng ta há chẳng chu toàn cho y được sao?

Thi Nhân bỗng thở ra:

- Y giúp được chúng ta, cũng mong y sẽ giúp được người khác nữa.

Hiện tại Sở Lưu Hương còn sót một nghi vấn:

Thi Nhân rõ ràng không chết, thế tại sao Tả Minh Châu có thể mượn hồn Thi Nhân mà sống lại?

Cái chết của Tả Minh Châu hoàn toàn là thật, không giả chút nào!

Trương Giản Trai là bậc nhất đại danh y, ít nhất phải phân biệt được người sống hay chết! Tiên sinh đã xác định Tả Minh Châu đã chết, thì cô chẳng thể sống lại được.

Câu hỏi này thực khó trả lời, nhưng Sở Lưu Hương không gấp, chừng như chàng đã có một cách giải thích nào khác.

Nhóc trọc đầu đòi đãi chàng ăn bánh chiên, húp sữa đậu nành, thế là chàng đi với gã.

"Đãi khách" vốn là một việc làm sảng khoái, người có thể đãi khách vẫn thoải mái hơn người chờ được mời, điều lạ hơn nữa là người càng nghèo lại càng thích đãi khách.

Nhóc trọc đầu rất vui, như thể muốn mang hết bánh chiên và sữa đậu trong tiệm ra, gã luôn miệng bảo Sở Lưu Hương ăn thêm.

Lúc này trời chưa sáng, phía đông chỉ mới hiện lên một màu sáng trắng nhạt.

Lúc Sở Lưu Hương uống tô sữa đậu thứ hai, Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rổ cũng vừa tìm đến, sắc diện cả hai đều rất lo lắng, khẩn trương.

Nhóc mặt rổ cứ lo ngó chung quanh, như sợ có người theo dõi.

Tiểu Hỏa Thần vừa ngồi xuống liền hạ thấp giọng nói:

- Đêm qua lại xảy ra hai chuyện lớn.

Sở Lưu Hương:

- Chuyện gì?

Tiểu Hỏa Thần đáp:

- Hai việc này đều xảy ra tại Tiết gia trang…

Nhóc mặt rổ nói:

- Mấy thanh bảo kiếm của Tiết Y Nhân đã mất tích!

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Người của Tiết gia trang, đến đầu bếp cũng biết vài đường kiếm, gia đinh gác trang viện càng khỏi nói, toàn là cao thủ, mà kẻ cắp này có thể nhập xuất tự do, còn mang theo bảo kiếm đã cất kỹ của Tiết Y Nhân. Chưa tính đến thứ khác, nội phần khinh công và đảm lượng của y cũng đã phi thường.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa mở to mắt nhìn Sở Lưu Hương như dò xét.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Đúng vậy, người có được mức khinh công như thế không nhiều, nhưng việc này ta đã biết rồi.

Tiểu Hỏa Thần chưng hửng, như quên cả hít thở.

Nhóc mặt rổ lắp bắp:

- Hương…. hương soái, làm sao hương soái biết được?

Sở Lưu Hương điềm đạm nói:

- Người đầu tiên biết bảo kiếm bị mất, dĩ nhiên là người trộm kiếm…

Chàng cố ý ngưng lại, chỉ thấy Tiểu Hỏa Thần và Nhóc mặt rổ sắc diện tái đi, lại lén liếc nhau hội ý, hiển nhiên cho rằng Sở Lưu Hương là người trộm kiếm.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng ta biết được việc này là do Tiết Y Nhân đích thân kể lại.

Nhóc mặt rổ thở phào:

- Vậy thì chẳng trách hương soái biết sớm hơn chúng đệ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn chuyện thứ hai?

Tiểu Hỏa Thần càng hạ giọng hơn:

- Đêm qua có thích khách đến Tiết gia trang.

Sở Lưu Hương cũng cảm thấy bất ngờ, chàng nhíu mày hỏi:

- Thích khách ư? Định giết ai?

- Tiết Y Nhân!

Sở Lưu Hương chậm rãi đưa tay lên, bất giác lại sờ vào mũi.

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Tiết Y Nhân được xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, vậy mà có kẻ cả gan đi hành thích y, quả là có mật lớn hơn mật hổ.

Tiểu Hỏa Thần vừa nói vừa len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lại phì cười:

- Tiểu huynh đã nghi kẻ ấy là ta, sao không nói thẳng ra?

Tiểu Hỏa Thần đỏ mặt:

- Tiểu đệ nghe người của Tiết gia trang nói, họ có tổng cộng năm mươi bốn người, chẳng những không bắt được thích khách, mà đến thân hình diện mạo của y cũng chẳng nhìn rõ, chỉ ngửi thấy một mùi hương nhẹ, vì vậy tiểu đệ tưởng… tưởng rằng…

Sở Lưu Hương cười:

- Tưởng sao?

Tiểu Hỏa Thần cười gượng gạo:

- Trừ hương soái ra, tiểu đệ không nghĩ ra một người thứ hai có thể có khinh công cao và đảm lượng lớn như vậy.

Sở Lưu Hương cười trừ:

- Đừng nói tiểu huynh chẳng nghĩ ra, ta cũng chẳng nghĩ được là ai.

Nhóc mặt rổ nói:

- Hiện giờ Tiết Y Nhân tin chắc hai việc này đều do hương soái gây ra, nên từ lúc canh ba trở đi, ông đã phái rất nhiều người chia ra khắp nẻo đi tìm hương soái, lại mai phục cả bên ngoài "Trịch Bôi Sơn Trang".

Tiểu Hỏa Thần nói:

- Cả vùng nội ngoại thành chỉ có bấy nhiêu, nếu hương soái không mau nghĩ kế đối phó, chỉ e không chóng thì chày cũng bị họ phát hiện.

Nhóc trọc đầu bỗng đập bàn, lớn tiếng:

- Nghĩ kế à? Kế gì? Không lý bảo hương soái ẩn trốn, hay bỏ chạy?

Tiểu Hỏa Thần sa sầm nét mặt:

- Mi chớ nói nhiều… Hương soái, Tiết Y Nhân tuy chưa chính thức nhận đồ đệ, nhưng các gia đinh tay chân của ông đều được huấn luyện, kiếm pháp không thấp, nội trên dưới toàn bộ gia trang tính có bảy trăm tám chục tay kiếm, đến như phái Hoàng Sơn cực thịnh nhất hiện nay, cũng không dám gây hấn với Tiết gia trang, hương soái nhọc thân đối chọi với họ làm gì?

Sở Lưu Hương cười:

- Đa tạ hảo ý của tiểu huynh, chỉ tiếc là việc đã đến nước này, ta muốn trốn cũng trốn không xong.

Đột nhiên có tiếng cười lạnh:

- Ngươi cũng thông minh đấy, đến nước này mà ngươi còn muốn trốn mới là chuyện lạ.

Chỗ bán sữa đậu nành là một cái chòi tre dựng bên góc đường, câu nói vừa dứt, chỉ nghe "ầm" một tiếng, nóc chòi tre bị tốc lên.

Mười mấy người mình mặc khinh trang màu đen đồng loạt đáp xuống, trong tay mỗi người đều có kiếm, thân thủ chẳng tầm thường chút nào.

Tiểu Hỏa Thần biến sắc, trở tay cầm chiếc ghế đẩu ném ra, ghế không nặng nhưng chưởng lực không nhẹ.

Nào ngờ hắc y nhân đứng đầu chỉ đưa mũi kiếm điểm nhẹ, bèn đẩy ngược chiếc ghế trở lại, kình lực mạnh hơn lúc ghế bị ném ra, suýt đụng trúng Tiểu Hỏa Thần.

Tô sữa đậu trên bàn bị vỡ nát vụn.

Hắc y nhân giận dữ nạt:

- Tiểu Hỏa Thần, ta coi ngươi như bằng hữu, mới hỏi thăm tin tức Sở Lưu Hương, ngươi không nói thì thôi, lại còn bán rẻ bọn ta, đi báo cho họ Sở biết.

Giữa tiếng nạt lớn, đã thấy hai, ba mũi kiếm bay đến Tiểu Hỏa Thần.

Sở Lưu Hương đột nhiên vươn mình đứng dậy, những người phóng kiếm giựt mình vội lui lại vài bước, nào ngờ Sở Lưu Hương chỉ vỗ vai Nhóc trọc đầu mỉm cười:

- Sữa đậu ngon lắm, trước khi ta rời nơi đây nhất định phải trở lại uống lần nữa.

Nhóc trọc đầu dù đã sợ tái mặt, nhưng cũng cố cười:

- Được! Lần tới vẫn là tiểu điệt đãi thúc thúc!

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Lần tới đến phiên ta.

- Không được, tiểu điệt chỉ đãi được sữa đậu, thúc thúc muốn đãi thì phải mua rượu cho tiểu điệt.

Cả hai đối qua đáp lại, chừng như chẳng coi đám hắc y kiếm thủ ra gì.

Hắc y nhân đứng đầu giận dữ hét lớn, xuất kiếm nhanh như chớp.

Các kiếm thủ còn lại cũng lập tức vung kiếm tấn công, nhóm người này chẳng những kiếm pháp nhanh nhẹn, mà bộ vị xuất thủ phối hợp rất khéo, không chút sơ hở.

Chỉ nghe tiếng kim khí chát chúa vang lên, những thanh kiếm choảng nhau, Sở Lưu Hương bị bao vây trong vòng kiếm quang, chẳng biết dùng thân pháp gì đã biến mất.

Hắc y nhân thất kinh vội thối lui, thu kiếm hộ thân.

Từ trên nóc chòi vọng xuống tiếng cười, thì ra Sở Lưu Hương đã phóng lên đấy, đang mỉm cười nhìn nhóm kiếm thủ:

- Các ngươi chưa phải đối thủ của ta, mau dẹp kiếm, dắt ta đi gặp Tiết trang chủ là hơn.

Cả nhóm kiếm thủ nhao nhao đòi xông đến, song đều bị người cầm đầu ngăn lại, y trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương:

- Ngươi dám đi gặp chủ nhân chúng ta?

Sở Lưu Hương cười:

- Có gì không dám? Không lý Tiết trang chủ ăn thịt người ư?

Trời đã sáng.

Sở Lưu Hương điềm nhiên đi phía trước, mặt tươi rói, thần sắc rất sảng khoái, nhìn chàng chẳng ai biết là cả đêm chàng chưa ngủ, càng không ngờ rằng đám người đi phía sau có thể đâm vào lưng chàng bất cứ lúc nào.

Nhóm người theo sau chàng mỗi lúc một nhiều, người ở nhiều nẻo khác nhau cùng nhập lại, mọi người đều bàn tán chẳng hiểu họ Sở tại sao lại cả gan theo họ về Tiết gia trang. Có kẻ cho rằng chàng chắc giống như nhị trang chủ, đầu óc có bệnh.

Tiểu Hỏa Thần, Nhóc trọc đầu, cùng Nhóc mặt rổ cũng theo sau xa xa, thấy vẻ ung dung tự tại của Sở Lưu Hương, cả ba cũng không đoán được chàng định làm trò gì, chỉ đổ mồ hôi lo sợ dùm chàng.

Tiết gia trang là nơi long đàm hổ huyệt, Tiết Y Nhân kiếm pháp càng đáng sợ hơn, phen này Sở Lưu Hương đi vào, chẳng biết có còn sống bước ra chăng?

Tiểu Hỏa Thần vừa đi vừa ra dấu tay, thế là đệ tử Cái bang khắp nơi cũng dần dần tụ tập theo sau.

Cũng may lúc này trời vừa sáng, khách bộ hành trên đường không nhiều, hàng quán hai bên cũng chưa mở cửa. Lúc họ đến Tiết gia trang, Tiết Y Nhân chẳng ra nghinh tiếp, ông đang ngồi ở hậu viên nhắm mắt dưỡng thần. Vị thiên hạ đệ nhất kiếm khách này quả không hổ là bậc đại hành gia trong giang hồ, "dĩ dật đãi lao" bốn chữ này, không ai hiểu rõ bằng ông.

Những gì liên quan đến Sở Lưu Hương, Tiết Y Nhân đã nghe rất nhiều, giang hồ đồn đãi, gần như biến Sở hương soái thành một nhân vật huyền thoại. Tuy ông không tin những lời đồn đãi ấy, nhưng "diệu tăng" Vô Hoa, Nam Cao Vân, Thạch Quan Âm, thậm chí "thủy mẫu" Âm Cơ đều bị bại dưới tay Sở Lưu Hương, những chuyện ấy chẳng phải giả, bất luận Sở Lưu Hương dùng cách gì để thắng.

Tiết Y Nhân chưa hề có ý khinh thường Sở Lưu Hương, lúc này trong tâm ông có chút háo hức xen lẫn chút khẩn trương. Cảm giác này đã nhiều năm nay chưa trở lại với ông, do đó bây giờ ông nhất định phải tịnh tâm đợi Sở Lưu Hương đến trước mặt mới mở mắt.

Sở Lưu Hương đang mỉm cười nhìn Tiết Y Nhân!

- Hương soái đã đến!

- Tại hạ đã đến!

- Thương thế hương soái đã khỏi chưa?

- Nhờ phước lớn, đã đỡ nhiều.

- Tốt lắm.

Tiết Y Nhân không hỏi thêm, cũng không nói thêm câu nào, ông đứng dậy khoát tay, liền có người bên cạnh dâng lên một thanh kiếm.

Kiếm rất dài, dài hơn ba, bốn tấc so với loại kiếm thường thấy trong giang hồ, kiếm đã xuất khỏi vỏ, chuôi kiếm không đính tua gì cả. Kiếm của ông chẳng phải dùng làm đồ trang sức, mà là để giết người!

Thanh kiếm bằng thép xám, song lại phát ra ánh xanh nhạt, Sở Lưu Hương tuy đứng cách vài thước cũng đã cảm thấy hơi lạnh âm u toát lên từ thân kiếm.

Sở Lưu Hương nói:

- Hảo kiếm!

Tiết Y Nhân không nói gì, chỉ hỏi:

- Hương soái dùng vũ khí gì?

108. Chương 108: Kiếm Vũ Hoán Phong

Sở Lưu Hương không đáp, chỉ nhìn quanh tứ phía.

Nhóm hắc y nhân mặc khinh trang đã bao vây khu hậu viên.

Sở Lưu Hương nói:

- Tiền bối không thấy chốn này chen chúc quá sao?

Tiết Y Nhân lạnh lùng đáp:

- Tiết mỗ bình sinh giao thủ cùng người, chưa từng mượn sức ai khác.

- Tại hạ cũng biết họ chẳng dám tự tiện xuất thủ, nhưng tất cả đều là thuộc hạ của tiền bối, có cả nhóm đứng bên, dù không ra tay cũng đã cho tại hạ cảm giác uy bức.

Sở Lưu Hương cười nói tiếp:

- Trọn đêm qua tại hạ chưa ngủ, lúc này giao thủ với tiền bối đã là mất thiên thời. Nơi đây là khuôn viên quen thuộc của tiền bối, từng cây cỏ trong đây tiền bối đều rất quen thuộc, cùng tiền bối giao thủ tại đây thì tại hạ lại mất thêm phần địa lợi. Nếu mất luôn cả phần nhân hòa thì trong trận đấu này tiền bối không cần xuất thủ, tại hạ cũng đã cầm chắc phần bại.

Tiết Y Nhân lạnh lùng chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, ánh mắt tuy sắc lạnh nhưng lộ một chút ý kính trọng, đó là sự kính trọng của các đại hành gia dành cho nhau.

Ánh mắt cả hai đối chiếu, tự trong lòng mỗi người đã có thêm sự thông hiểu.

Tiết Y Nhân bỗng phất tay, nói:

- Các ngươi lui ra, không có lệnh của ta, cấm bất cứ ai vào đây!

Sở Lưu Hương nói:

- Đa tạ.

Thần sắc của chàng dần dần nghiêm lại, hai chữ "đa tạ" thốt ra hoàn toàn không hàm ý mỉa mai, trong đời chàng tuy đã nhiều lần dùng hai chữ ấy, nhưng chưa bao giờ chàng nói một cách trịnh trọng như lần này. Bởi chàng biết Tiết Y Nhân bảo thuộc hạ lui ra, cũng để tỏ lòng kính trọng đối với chàng.

Cuộc đấu này dù có định phân sống chết, song lòng kính trọng ấy vẫn đáng trân trọng.

Tạo được sự kính trọng từ địch thủ càng đáng quí hơn từ bằng hữu, và càng gây xúc động hơn.

—-o0o—-

Tiết Y Nhân cầm kiếm lên!

Ông chăm chú nhìn thanh kiếm rất lâu mới ngửng đầu lên, trầm giọng:

- Hương soái lựa binh khí đi!

Sở Lưu Hương chậm rãi đáp:

- Trước đây một tháng, tại hạ từng giao thủ cùng Soái Nhất Phàm lão tiền bối cạnh Hổ Khâu Kiếm Trì, lần đó binh khí của tại hạ là một cành cây mềm.

Tiết Y Nhân lạnh lẽo nhìn chàng, chờ nghe tiếp.

- Lần đó tại hạ đã nói với Soái lão tiền bối, cao thủ tương tranh, thắng được chẳng nhờ vào binh khí sắc bén, dùng cành cây nghinh chiến chẳng những không bị lỗ mà ngược lại còn chiếm lợi thế.

Tiết Y Nhân nhíu mày, hồ như không hiểu làm cách nào dùng cành cây chọi với kiếm bén lại có lợi thế, nhưng ông không nói gì.

Sở Lưu Hương tiếp tục nói:

- Bởi tại hạ lấy cành mềm đối địch kiếm bén, tất đã tạo ảnh hưởng trong lòng Soái lão tiền bối, với thân phận của lão tiền bối chắc chắn không muốn chiếm lợi thế bằng vào binh khí của mình, do đó khi xuất thủ có phần gượng nhẹ.

Tiết Y Nhân bất giác gật đầu.

- Không chiếm lợi thế tức là đã chịu thiệt, giả dụ tại hạ dùng chiêu "phụng hoàng triển sí" (xòe cánh) tấn công, Soái lão tiền bối vốn nên dùng chiêu "trường hồng kinh thiên" (cầu vồng chia trời) quật lại, song y lại nghĩ đến binh khí của tại hạ chỉ là một cành cây, nên quyết không dùng chiêu đó, thì ngay trong tích tắc lão tiền bối đổi ý biến chiêu là tại hạ chiếm được tiên cơ.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói tiếp:

- Cao thủ giao đấu cũng như lưỡng quốc giao binh, một tấc đất cũng phải tranh, nếu như có tâm úy kỵ, ắt chẳng tránh được phần thất lợi.

Tiết Y Nhân lộ vẻ tán thưởng trong mắt, điềm đạm bảo:

- Lão phu không phải là Soái Nhất Phàm.

- Đúng vậy, kiếm pháp Soái Nhất Phàm rất theo qui củ, còn kiếm pháp của tiền bối thì dành phần thắng trước, sự khác biệt giữa hai bên, ví như một đàng là khách sành điệu xem hí kịch để tiêu khiển, còn một đàng là kép tuồng kiếm sống bằng hí kịch, hỏa hầu của cả hai bên dù không cách nhau bao nhiêu, nhưng tác phong vẫn có cao thấp khác biệt.

Tiết Y Nhân bất giác lại gật đầu:

- Hương soái nói hay lắm!

- Do đó, tại hạ chuẩn bị không dùng cành cây giao thủ cùng tiền bối.

- Hương soái định dùng thứ gì?

- Tại hạ sẽ dùng đôi tay này!

Tiết Y Nhân nhíu mày:

- Hương soái định dùng đôi tay bằng thịt đấu với kiếm bén của lão phu ư?

- Kiếm của tiền bối sắc bén vô cùng, kiếm pháp của tiền bối càng bén nhọn không thể đỡ, bất luận tại hạ dùng binh khí gì cũng không đón đỡ được, vả lại mức xuất thủ thần tốc của tiền bối kể như thiên hạ vô song, dù tại hạ có tìm được một vũ khí đồng dạng như thanh kiếm này, chỉ cần tiền bối xuất thủ thì tại hạ vẫn không kịp đón được.

Trong mắt Tiết Y Nhân hiện rõ vẻ đắc ý khoái trá, lời khen tặng lúc nào cũng có người thích nghe, nhất là những lời ấy do Sở hương soái thốt ra.

Sở Lưu Hương vừa nói vừa lưu ý thần sắc của Tiết Y Nhân, chàng từ tốn nói tiếp:

- Do đó tại hạ cùng tiền bối giao thủ, quyết không muốn đón chiêu, tham công tiến mạnh, chỉ muốn dùng thân pháp linh hoạt tránh né, trên tay không binh khí thì bớt gánh nặng, càng bớt gánh nặng thì thân pháp càng mau hơn.

Chàng lại cười:

- Chẳng dấu gì tiền bối, tại hạ chẳng dám thất lễ trước mặt tiền bối, chứ cũng có ý bỏ hết y phục trên mình cho nhẹ bớt.

Tiết Y Nhân im lặng một lúc, chậm rãi nói:

- Nếu như thế, chẳng phải hương soái đã tự đặt mình vào chỗ "bất thắng"?

- "Bất bại" tức là "thắng", tại hạ chỉ mong có thể trong chỗ "bất bại" mà tìm được đường "thắng".

Tiết Y Nhân đảo mắt:

- Hương soái dám chắc bất bại?

Sở Lưu Hương điềm đạm cười:

- Lúc tại hạ cùng Thủy Mẫu Âm Cơ giao thủ, chẳng có tơ hào chắc chắn gì cả.

Tiết Y Nhân cất tiếng cười dài, dứt tiếng cười ông gằn giọng:

- Được, hương soái chuẩn bị tránh né đi!

Sở Lưu Hương đã sớm chuẩn bị. Bởi vì khi chàng bắt đầu nói, thì chàng đã nhập vào "trạng thái nghinh chiến", mỗi câu chàng thốt ra đều có mục đích, nói cũng là một chiến lược.

Chàng cũng biết lần này Tiết Y Nhân một kiếm xuất thủ, tất phải nhanh tợ sấm sét, bén nhọn không thể đón được!

Tiết Y Nhân chưa xuất kiếm, thân pháp Sở Lưu Hương đã chuyển động.

Ngay lúc ấy kiếm quang lóe lên như chớp, trong sát na sáu đường kiếm tung ra nhắm vào các vùng vai, ngực, và hông của Sở Lưu Hương.

Chiêu thức của Tiết Y Nhân trông không thấy chỗ đặc biệt, nhưng nhanh không thể tưởng tượng, sáu chiêu phóng ra tựa như sáu mũi kiếm cùng một lúc tấn công.

Cũng may Sở Lưu Hương đã triển khai thân pháp nên vừa kịp tránh khỏi.

Song kiếm pháp của Tiết Y Nhân ví như sóng nước Trường giang chảy xiết ngàn dặm, sáu kiếm vừa qua, lại tiếp sáu chiêu khác, quyết không cho kẻ địch chút cơ hội trở tay.

Chỉ thấy kiếm quang giăng kín như một màn ánh sáng, tuyệt chẳng thấy tơ hào sơ hở, nhìn tựa như suối bạc tuôn xuống đất, không chỗ nào xuyên qua được.

Khinh công của Sở Lưu Hương tuy độc bộ thiên hạ, nhưng trải qua năm mươi bốn chiêu kiếm của Tiết Y Nhân, chàng đã năm lần thoát khỏi hiểm địa. Mỗi lần mũi kiếm chỉ phớt ngang lớp áo, song chàng đã cảm thấy hơi lạnh như băng tuyết của mũi kiếm, nếu chậm một bước thực không dám nghĩ đến hậu quả. Đến chớp mắt chàng cũng không dám, từ đầu đến cuối mải miết theo mũi kiếm trong tay Tiết Y Nhân, như thể muốn đọc được sự biến hóa trong chiêu thức và phương pháp xuất thủ của Tiết Y Nhân.

Khi Tiết Y Nhân xuất đến chiêu thứ chín mươi sáu, Sở Lưu Hương đột nhiên hú một tiếng, băng mình lên thinh không, lúc đường kiếm của Tiết Y Nhân đâm tới, chàng đã tránh ra xa ba trượng. Đến chiêu thứ một trăm lẻ ba, chàng đã nhảy lên cây cầu nhỏ, từ đó nhảy lên hòn giả sơn.

Cũng may khu vườn này khá rộng, nên Sở Lưu Hương có thể triển khai thân pháp tựa như chim bay không ngừng, từ giả sơn lên tiểu đình, từ tiểu đình lên cành cây. Không còn nhìn thấy cả hai người nữa, chỉ có thể thấy một bóng xám nhấp nhô phía trước, một đạo cầu vồng ánh sáng đuổi theo phía sau như bóng với hình.

Có tiếng xào xạc không ngừng, cả vườn lá rụng như mưa.

Lúc này Tiết Y Nhân mới biết khinh công của Sở Lưu Hương quả thực khó ai bì kịp. Bản thân ông đã từng xưng hùng thiên hạ với kiếm pháp và khinh công của mình, nhưng lúc này đã cảm thấy đôi chút nao núng, nhất là phần nhãn lực. Con người đến lúc già tự nhiên phần thị lực không tránh khỏi yếu kém, dù gì ông cũng chỉ là con người, do đó lúc này cảm thấy quang cảnh trong vườn dường như cũng đang chuyển động. Cảm giác ấy giống như một người cỡi ngựa phóng như bay qua con đường rừng âm u, sẽ cảm thấy cây hai bên đường như cũng di động nhào đến trước mặt.

Thân pháp Tiết Y Nhân lúc này còn mau hơn ngựa phi, dĩ nhiên cũng không tránh khỏi có cảm giác trên, chỉ có điều ông nghĩ Sở Lưu Hương cũng là người, hẳn cũng đến lúc bị hoa mắt.

Kiểu giao đấu như vầy của Sở Lưu Hương vốn chẳng phải chính đạo, nhưng chàng đã nói trước, "chẳng nghinh chiến, chỉ tránh né", do đó Tiết Y Nhân không thể trách cứ được.

Chỉ thấy Sở Lưu Hương lách vô giữa hai thân cây. Nào ngờ giữa hai thân cây còn có một thân cây nữa, ba cây mọc thành hình tam giác, hai cây phía trước cành sum sê che mất thân cây mọc ở giữa phía sau. Đến lúc này chàng muốn thu thế đã không kịp nữa.

Tiết Y Nhân thấy thế vô cùng mừng rỡ, vội phóng kiếm đâm đến.

Nếu thân mình Sở Lưu Hương đụng phải thân cây, thì làm gì kịp tránh chiêu kiếm này, vả lại nếu chàng kịp thu thế lui lại cũng khó tránh khỏi bị mũi kiếm đâm trúng!

Tiết Y Nhân cũng biết chiêu kiếm này chẳng thể thất thủ được! Nếu như giao đấu trong tình huống thông thường, trong tâm ông có thể có chút ý tiếc tài, hạ thủ có thể nương tay đôi chút. Nhưng bây giờ mọi việc xảy ra quá mau, chẳng có cơ hội suy nghĩ do dự, một kiếm này của ông đã xuất thủ, đến chính ông cũng không cách gì thu lại.

"Phập" một tiếng…

Kiếm đâm vào chẳng phải lưng của Sở Lưu Hương, mà là thân cây.

Thì ra Sở Lưu Hương cố tình dùng kế dụ địch, thân pháp của chàng biến hóa quá nhanh chẳng ai lường được. Ngay lúc chàng sắp đụng vào thân cây ở giữa, chàng bỗng thu mình thụp xuống, hai tay ôm gối lộn vòng dưới đất, lăn ra xa ba trượng.

Chàng nghe "phập" một tiếng thì biết là kiếm đã đâm vào thân cây. Đây là loại cây bách rất chắc, kiếm đâm vào chẳng thể nào rút ra dễ dàng, cần phí chút sức lực, mất chút thời gian mới làm được.

Nếu Sở Lưu Hương nhân lúc ấy xuất thủ, thì Tiết Y Nhân chưa chắc đã tránh kịp, ít nhất ông chẳng thể rút kiếm ra kịp thời. Trong tay Tiết Y Nhân không có kiếm thì ông chẳng còn đáng sợ như trước.

Nhưng Sở Lưu Hương không làm vậy, chỉ đứng xa xa, im lặng nhìn Tiết Y Nhân, như còn chờ ông xuất thủ.

Tiết Y Nhân không xuất thủ, cũng chẳng buồn rút kiếm!

Ông chăm chú nhìn thân kiếm cắm trên thân cây, trầm mặc khá lâu, đột nhiên bật cười:

- Hương soái quả nhiên có cách thủ thắng, quả nhiên bất bại.

Ông thừa nhận Sở Lưu Hương chưa bại, tức coi như Sở Lưu Hương đã thắng.

Tiết Y Nhân danh xưng thiên hạ đệ nhất kiếm, bình sinh chưa gặp đối thủ, song lúc này lại có thể nói chuyện thắng bại với nụ cười, khí độ khẳng khái ấy, người thường khó bì kịp.

Sở Lưu Hương trong lòng ngấm ngầm sinh lòng kính phục, chàng nghiêm trang nói:

- Tại hạ tuy chưa bại, song tiền bối cũng chưa bại.

- Hương soái chưa bại thì coi như là thắng, lão phu nếu không thắng, thì phải coi như bại rồi, vì phương pháp đấu của chúng ta không giống nhau.

- Tại hạ hoàn toàn không dám nhận "thắng", chỉ nhờ tại hạ chiếm lợi thế của tiền bối.

Tiết Y Nhân lại mỉm cười:

- Kỳ thực lão phu cũng biết mình rốt cuộc vẫn mắc mưu hương soái.

Ông nói tiếp:

- Lão phu dưỡng tinh thần, ở đây chờ hương soái, lúc ấy bất luận về tinh thần hoặc thể lực lão phu đều đang ở mức sung mãn cao độ, như thể sức cung đang căn nặng ngàn cân, đang chờ xuất phát.

- Đúng là lúc ấy tại hạ chẳng dám giao thủ cùng tiền bối.

- Hương soái cố tình gợi chuyện, phân tán tinh thần ý chí của lão phu, lại dùng ngôn từ khích lão phu đắc ý, đợi đến khi ta có hảo cảm với hương soái, ý đối địch cũng dần dần tiêu tan.

Tiết Y Nhân cười nhẹ nói tiếp:

- Hương soái dùng diệu kế trong Tôn Tử binh pháp, trước khi giao chiến, làm suy kiệt sĩ khí của đối phương, sau đó dùng khinh công tiêu hao thể lực của lão phu, sau cùng mới dùng kế nghi binh dụ địch. Từng nghe kiếm pháp "vạn nhân địch", song chiến lược của các hạ mới thực là "vạn nhân địch", chẳng trách cả Thạch Quan Âm và Thủy chân Chủ đều không phải đối thủ của các hạ.

Sở Lưu Hương đưa tay sờ mũi, cúi đầu cười nói:

- Tại hạ thực rất hổ thẹn…

Tiết Y Nhân nói:

- Cao thủ đối địch, cũng như lưỡng quốc giao chiến, có thể dùng kỳ kế thủ thắng mới là tài đại tướng, các hạ có gì phải hổ thẹn? Vả lại, khinh công của các hạ đáng cho ta khẩu phục tâm phục.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Khí độ đại lượng phân minh của tiền bối càng làm cho tại hạ bái phục bội phần, tại hạ vốn không có ý tranh cao thấp cùng tiền bối, lần này quả thực là vạn bất đắc dĩ.

Tiết Y Nhân cũng thở dài:

- Lần này ta đã trách nhầm các hạ.

Ông không để Sở Lưu Hương kịp trả lời liền nói tiếp:

- Bây giờ ta đã rõ hương soái không phải kẻ trộm kiếm, nếu không khi nãy lúc ta một kiếm thất thủ, chắc chắn hương soái không bỏ lỡ cơ hội.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tại hạ hôm nay đến đây, chẳng những muốn giải thích cùng tiền bối, mà còn muốn xem kiếm pháp của tiền bối, chỉ bởi tại hạ vẫn cảm thấy xuất thủ pháp của thích khách kia có phần giống tiền bối.

Tiết Y Nhân thay đổi nét mặt:

- Sao?

- Sớm muộn gì tại hạ và kẻ ấy cũng không tránh khỏi một lần giao đấu, phần thắng phụ trong trận chiến ấy rất quan trọng, tại hạ không thể thua cuộc, do đó tại hạ tìm cách quan sát kiếm pháp của tiền bối trước, xem như khai nhãn giới.

- Ta cũng muốn biết chân diện mục kẻ ấy…

Sở Lưu Hương trầm tư một chút:

- Có tiền bối ở đây, tại hạ nghĩ kẻ ấy sẽ không dám xuất hiện đâu.

- Tại sao?

Sở Lưu Hương trầm ngâm không nói.

- Hương soái không lẽ cho rằng kẻ ấy cùng lão phu có liên hệ sao?

Trên mặt Tiết Y Nhân lộ vẻ kinh ngạc nghi ngờ, nhưng Sở Lưu Hương vẫn không chịu trả lời thẳng cho ông, chàng ngửng đầu nhìn tứ phía, như thể tự dưng có hứng thú ngắm cảnh chung quanh.

Khu vườn này cây cối um tùm, đa số là cổ thụ trên trăm năm, cành cây cách mặt đất ước độ ít nhất cũng trên năm trượng, chỗ ẩn thân không nhiều lắm, tường nhà và tường quanh vườn đều được xây rất cao, cho dù là nhất đẳng khinh công cao thủ, cũng khó mà tùy ý ra vô, tự nhiên tới lui. Kẻ dạ hành có kinh nghiệm cũng khó mà dễ dàng vào được đến đây, chưa kể đây là nơi trú ngụ của thiên hạ đệ nhất kiếm khách Tiết Y Nhân!

Sở Lưu Hương trầm ngâm một lúc mới nói:

- Nếu đổi là tại hạ, cũng chưa chắc đã dám xông vào đây hành thích, trừ phi tại hạ đã chuẩn bị đường rút lui từ trước, lại tính chắc là có thể an toàn thoái lui.

Chàng phát hiện ra nơi góc tường có một cánh cửa nhỏ, mặt tường bốn bên đều có dây leo bám đầy, do đó một phần lớn của cánh cửa này bị che phủ, nếu không lưu ý thì rất khó phát hiện.

Sở Lưu Hương rảo bước đến bên cánh cửa, miệng lẩm bẩm:

- Không lý đây là thoái lộ của y?

Tiết Y Nhân nói:

- Cánh cửa này ngày thường vẫn khóa, mà đã nhiều năm chưa hề mở ra.

Khóa sắt trên cánh cửa đã bị gỉ sét, đúng là giống như nhiều năm chưa mở, như nhìn kỹ thì có thể thấy lớp sắt gỉ trên khóa bị bong ra, rất nhiều mảnh vụn rớt xuống đất.

Sở Lưu Hương nhặt lấy một mảnh gỉ sắt vụn ở dưới đất, trầm ngâm:

- Chỗ này có thường được quét dọn chăng?

Tiết Y Nhân đáp:

- Mỗi ngày đều có người quét dọn, chỉ có điều… hai ngày nay…

Sở Lưu Hương cười lên:

- Hai ngày nay mọi người đều lo bắt kẻ trộm, dĩ nhiên việc quét dọn bị lơ là, do đó những mảnh gỉ sắt vụn này mới còn nằm đây.

- Gỉ sắt?

- Cánh cửa này gần đây nhất định đã bị người mở ra, do đó lớp gỉ sắt trên khóa mới bị bong ra mà rớt xuống đất.

Tiết Y Nhân nói:

- Sáng hôm kia còn có người đến quét dọn sân, lão Lý quét sân trước giờ rất kỹ, chỗ nào đã quét thì một chiếc lá cũng không còn.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Do đó cánh cửa này nhất định đã bị mở ra sau khi lão Lý đã quét dọn, có thể là vào tối hôm kia.

Tiết Y Nhân đổi sắc mặt:

- Ý hương soái nói…

- Tại hạ cho là thích khách có thể lén vào bằng ngõ này, và cũng trốn ra bằng ngõ này.

Sắc mặt Tiết Y Nhân càng trầm trọng hơn, ông chấp tay sau lưng từ từ bước đi, trầm tư nói:

- Cánh cửa này đã lâu bỏ phế không dùng, kẻ biết có cánh cửa này không nhiều…

Sở Lưu Hương khẽ sờ mũi, chẳng biết đang nghĩ gì.

Tiết Y Nhân im lặng một lúc mới nói tiếp:

- Kẻ ấy thân thủ cường tráng, khinh công không thấp, thừa sức vượt tường ra vào, tại sao nhất định phải dùng cánh cửa này?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chính bởi vì chẳng ai ngờ y sẽ dùng cửa này ra vô, do đó y mới lợi dụng chỗ này len lén vô ra an toàn.

- Nhưng bây giờ cửa lại khóa lại rồi.

- Phải.

- Y đã trốn đi, chẳng lẽ còn dám quay lại khóa cửa sao?

Sở Lưu Hương bật cười:

- Cũng có thể y có cách tránh tai mắt của người khác.

Tiết Y Nhân cười nhạt:

- Bộ hắn tưởng những người nơi đây đều mù cả sao?

- Có thể hắn có cách của mình.

- Cách gì? Phép tàn hình ư?

Sở Lưu Hương không đáp, chỉ chăm chú nhìn vào chiếc khóa trên cửa.

Sau đó chẳng biết chàng lấy đâu ra một cọng dây sắt rất dài, cho vào lỗ khóa khều nhẹ, chỉ nghe "cách" một tiếng, khóa đã mở ra.

Tiết Y Nhân nói:

- Lão phu cũng biết loại khóa này chẳng thể nào ngăn được khách dạ hành nhiều kinh nghiệm, chẳng qua chỉ làm phên hờ ngăn người quân tử.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Chỉ tiếc rằng trên thế gian này quân tử không nhiều, tiểu nhân lại không ít.

Tiết Y Nhân chợt nhận ra mình lỡ lời, vội ho khan hai tiếng, bước đến trước mở cửa:

- Phải chăng hương soái muốn qua khuôn viên bên cạnh xem thử.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đúng là tại hạ có ý đó, xin tiền bối dẫn đường.

Dường như chàng rất thích chiếc khóa sắt đã gỉ kia, nhân lúc Tiết Y Nhân bước đến trước mở cửa, chàng thuận tay lấy chiếc khóa cất trong mình.

Khu vườn bên cạnh cũng khá yên tĩnh, kiến trúc của căn nhà cũng tương tự, chỉ khác là lá rụng trong vườn chưa được quét dọn, trước cửa sổ bụi phủ đầy, gợi cảm giác hoang phế tịch mịch.

Mục quang Tiết Y Nhân quét ngang quang cảnh lá rơi và bụi đóng, mặt lộ sắc giận dữ, bất luận ai cũng nhận ra rằng nơi đây ít nhất đã ba tháng không người quét dọn.

Sở Lưu Hương cười thầm trong bụng:

"Thì ra gia bộc Tiết gia cũng như nơi khác, thường chỉ dụng công trước mặt chủ nhân".

Một cơn gió tạt ngang, thổi tung bay mớ lá rụng trong vườn.

Sở Lưu Hương nói:

- Khuôn viên này bỏ trống ư?

Tiết Y Nhân ho khan hai tiếng rồi nói:

- Nơi đây vốn là chỗ cư trú của nhị đệ Tiếu Nhân.

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ..., xá đệ vốn không câu nệ tiểu tiết, bởi thế gia nhân mới dám bê trễ như vầy.

Câu này nói rất khéo, chỉ mấy chữ song đủ nói lên ba việc: thứ nhất, Tiết Tiếu Nhân ngụ tại đây; thứ nhì, bọn gia nhân không xem trọng vị "Tiết nhi gia" này, do đó nơi này chẳng ai thu dọn. Điều thứ ba, Tiết Y Nhân cũng tiết lộ sự xa cách giữa hai anh em, nếu ông thường đến đây, gia nhân làm sao dám lười biếng?

Sở Lưu Hương mục quang di động:

- Tiết nhị hiệp gần đây e rằng rất ít khi có mặt tại đây.

Tiết Y Nhân "hừ" một tiếng, lại thở dài một tiếng.

Đúng lúc ấy, đột nhiên bên ngoài nhốn nháo lên, có tiếng người kinh hãi hô lớn:

- Lửa… chuồng ngựa phát hỏa…

Tiết Y Nhân tuy vẫn trầm tĩnh, song trong mắt đã lộ lửa giận, ông cười gằn:

- được, được, được… hôm kia có kẻ đến trộm kiếm, hôm qua có người định hành thích, hôm nay lại có kẻ đến phóng hỏa, không lý Tiết mỗ già quá rồi chăng?

Sở Lưu Hương vội cười mơn:

- Vật khô tích tụ, bất cẩn dễ phát hỏa, mà chuồng ngựa chứa toàn cỏ khô.

Tuy miệng nói thế, nhưng chàng cũng đoán được đây là kiệt tác của ai!

Tiểu Hỏa Thần và các huynh đệ hẳn thấy Sở Lưu Hương vào trong đã lâu mà chẳng có tin tức gì, thì làm sao chịu khoanh tay bất động đứng ngoài chờ!

Tiết Y Nhân cười gượng, chưa kịp nói gì, bỗng nghe tiếng hỗn loạn truyền lại:

- Nhà bếp cũng phát hỏa… coi chừng hậu viện… đúng là hắn rồi… mau đuổi!

Kỷ thuật "phóng hỏa" của Tiểu Hỏa Thần xem ra không cao minh cho lắm, vẫn bị người phát hiện hành tung.

Sở Lưu Hương than thầm, chỉ thấy mặt Tiết Y Nhân chẳng còn chút huyết sắc, như thể muốn tự mình đuổi theo kẻ phóng hỏa, nhưng không muốn bỏ mặc Sở Lưu Hương.

Từ trên bờ tường cao nhìn qua, đã thấy ngọn lửa nhảy múa di động.

Sở Lưu Hương chợt nảy ra một ý:

- Tiền bối cứ lo đi chữa lửa, tại hạ muốn ở đây chờ, nếu đúng lúc Tiết nhị hiệp trở lại, tại hạ có thể hỏi vài chuyện.

Tiết Y Nhân đáp:

- Vậy lão phu xin thất bồi giây lát.

Ông đi được hai bước, chợt quay đầu lại nói:

- Xá đệ nếu có chỗ thất lễ, mong hương soái đừng khách sáo, cứ việc giáo huấn.

Sở Lưu Hương mỉm cười một cách thần bí.

—-o0o—-

Khuôn viên của Tiết Tiểu Nhân gần giống hệt kiểu phòng ốc của Tiết Y Nhân, chỉ khác là khung cửa đóng bụi, mạng nhện giăng góc nhà, đến nền gỗ dọc hành lang cũng đã qua cũ, bước đi phát ra tiếng "cạch cạch".

Cửa thì đóng, lại có sợi dây bện bằng cỏ buộc lại, nếu có ai muốn vào thì đến mười sợi dây cũng không ngăn được, chẳng qua là người cột dây muốn biết có ai lén vào nhà hay không.

Điều này Sở Lưu Hương dĩ nhiên hiểu rõ.

Mắt chàng sáng lên, phảng phất như nhìn thấy điều gì rất thích thú, mắt đăm đăm nhìn gút kết của sợi dây, nghiên cứu hồi lâu, mới mở gút, đẩy cửa ra.

Nhưng chàng không bước ngay vào.

Cánh cửa bị gió lay động, phát ra tiếng rít chói tai.

Bên trong nhà rất tối, ánh nắng bị chận phía ngoài bởi tường cao, bóng râm dầy đặc.

Sở Lưu Hương chờ cho mắt mình quen với màu tối trong nhà, sau đó mới từ từ cẩn thận bước vào.

Hay chàng cho rằng trong căn nhà này có nguy hiểm gì? Đúng thế, nhiều lúc "người điên" đích thị rất nguy hiểm, nhưng căn nhà cũ của người điên thì có gì nguy hiểm?

—-o0o—-

Bất luận ai muốn đến tìm Tiết Bảo Bảo, vừa bước vào căn nhà này, đều phải cho rằng mình đi lộn chỗ, vì nơi này thực không giống chỗ ở của một nam nhân.

Trong góc phòng có để một bàn trang điểm rất lớn, bên trên để đầy các vật chải tóc trang điểm của nữ nhân.

Trên giường, trên ghế, chất đầy các kiểu y phục, đủ màu sắc hoa hòe, trong mười nữ nhân chắc cũng chỉ có một, hai người dám mặc loại áo này.

Nếu là một nữ nhân ở đây, hẳn là không mấy bình thường, huống hồ nơi đây là chỗ ở của một nam nhân, một nam nhân đã bốn mươi mấy tuổi.

Chẳng nghi ngờ gì nữa, y hẳn là một người điên.

Ánh mắt Sở Lưu Hương như chìm xuống. chàng xem xét mọi vật trong phòng, thứ gì cũng cầm lên ngắm thử.

Đột nhiên chàng phát hiện Tiết Bảo Bảo thực ra rất sành điệu, mọi đồ dùng đều là loại thượng hạng, hàng may áo rất quí, lại rất sạch sẽ.

Một điều nữa là đồ vật trong phòng tuy bỏ lung tung, nhưng có thể nói là không lấm một chút bụi, vô cùng sạch sẽ.

109. Chương 109: Huynh Chính Đệ Tà

Ai đã quét dọn bên trong nhà cho Tiết Tiểu Nhân? Nếu đã dọn trong nhà, tại sao không người dọn sạch ngoài vườn?

Sở Lưu Hương lại sáng mắt lên.

Đột nhiên trần nhà phát ra tiếng sột soạt.

Sở Lưu Hương giựt mình, trở tay phóng lên một cây ngân trâm. Ngân trâm vốn nằm trên bàn trang điểm, chàng cầm lấy mân mê trong tay, ngay lúc ấy chỉ thấy ngân quang lóe lên, "phập" một tiếng, cây trâm cắm vào trần nhà.

Một thanh âm rợn người phát ra từ phía trên.

Thì ra bên dưới cây xà nhà còn có một tầng gỗ, trông giống như một căn gác lửng, nhưng không thấy cầu thang, cũng không thấy lối vào.

Ngân trâm cắm sâu vào gỗ, chỉ lộ ra một đoạn nhỏ phía ngoài, sáng lấp lánh.

Sở Lưu Hương nhẹ nhàng tung mình lên trên, bám vào trần nhà như một chiếc bánh tráng bám vào vành chảo, rất sát mà vững.

Chàng rút ngân châm ra, liền phát hiện một vết máu chảy ra, màu máu tím sậm trông tựa loại nhựa đen, lại có mùi hôi thối vô cùng.

Sở Lưu Hương bật cười:

"Thì ra chỉ là con chuột".

Nhưng con chuột kia đã giúp chàng một việc rất quan trọng.

Sở Lưu Hương lau sạch vết máu trên trần nhà, sau đó lại dùng ngân trâm gõ nhẹ.

Trần nhà dĩ nhiên là trống.

Sở Lưu Hương bám theo trần nhà di chuyển như cá lội, được nửa vòng, bất chợt chàng thò tay đẩy bật một tấm gỗ, để lộ ra một cửa vào tối om.

—-o0o—-

Tiếng lao xao bên ngoài nghe như đã xa lắm, nhưng điều thất vọng là căn gác này chẳng có bí mật kinh người gì cả, bất quá chỉ có một ghế ngồi, một rương áo.

Rương áo khá cũ, trông như bị chủ nhân bỏ quên đã lâu, nhưng khi Sở Lưu Hương đưa tay sờ thử, thì thấy bụi đóng trên mặt rương không nhiều.

Mở rương ra xem, bên trong chỉ có vài bộ y phục bình thường. Loại y phục này chẳng có chỗ nào kỳ quặc, ai nhìn vào cũng không thấy ngạc nhiên.

Chỉ riêng Sở Lưu Hương thì khác, có lẽ vì mấy bộ y phục này quá tầm thường và phổ thông, nên chàng mới lấy làm lạ.

Trên căn gác của một người điên, làm sao có loại y phục người thường hay mặc? Nếu nói mấy bộ y phục này là của người bình thường mặc, tại sao nắp rương không bám bụi nhiều?

Sở Lưu Hương xếp lại y phục vào rương và đóng nắp lại, chàng lui ra ngoài, lấy tấm gỗ gắn lại ngay ngắn, từ dưới nhìn lên, chắc chắn không nhìn ra là có người đã lên gác.

Sau đó chàng đem cây ngân trâm để lại chỗ cũ trên bàn trang điểm, bước ra ngoài, chàng khép cửa lại, lấy sợi dây bện bằng cỏ buột cửa với một kiểu gút tương tự như ban đầu đã xem xét.

Xem ra chàng chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Ngọn lửa lúc nãy đã biến thành làn khói, hiển nhiên đám cháy đã được dập tắt.

Phía ngoài tường vọng lại tiếng người hô hoán, đang đến tìm Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương bỗng phi thân lên nóc nhà, nhẹ như làn khói.

Chàng nghe thấy có hai người chạy vào khuôn viên, một người hô to:

- Sở tướng công, Sở đại hiệp, chủ nhân mời ngài ra khách sảnh dùng trà.

Lại có tiếng người khác:

- Người ta rõ ràng đã đi mất, ngươi còn ráng kêu gì nữa?

Người kia dường như tìm kiếm một lúc sau, mới lẩm bẩm:

- Sao đại hiệp bỏ đi chẳng nói tiếng nào, hay là bị Tiết nhị gia kéo đi rồi.

Người thứ nhì cười:

- Họ Sở vừa đến là hại bọn ta hết mấy bữa chẳng ngủ yên, để y bị Tiết nhị gia hành hạ cho bỏ ghét.

Sở Lưu Hương lẳng lặng nghe, gượng cười thầm. Chàng chờ hai kẻ kia ra ngoài, liền giở lên mấy miếng ngói, đào một lỗ hổng trên nóc nhà, cho lớp đất bụi đào ra vào một tấm vải lớn và cột lại, lại dùng một miếng ngói đè lên cho khỏi bị gió thổi tung.

Mấy việc này nếu đổi là người khác thì chẳng biết tốn bao nhiêu công, nhưng Sở Lưu Hương làm rất gọn sạch, mà chẳng phát ra tiếng động nào cả. Cho dù có con mèo ngủ trên nóc nhà lúc này, cũng không bị kinh động, từ đầu đến cuối chẳng phí bao nhiêu thời gian, chàng đã êm xuôi luồn xuống căn gác.

Ánh sáng bên ngoài lọt vào, soi sáng bên trong căn gác.

Sở Lưu Hương tìm thấy xác con chuột chết, đá vào một góc, chàng lấy một mảnh áo chùi sạch vết máu và bụi trên sàn gỗ.

Chỗ cây ngân trâm cắm vào lúc nãy, bây giờ lộ ra một lỗ nhỏ, Sở Lưu Hương nằm phục phía trên nhìn xuống, lại lấy sợi dây sắt thông lỗ lớn hơn một chút!

Sau đó chàng thoải mái nằm xuống, tay khẽ sờ mũi, khóe miệng hé cười, dường như chàng rất hài lòng với mọi xếp đặt của mình.

Qua một lúc sau, dường như chàng ngủ thiếp đi.

Chẳng biết lại qua bao lâu, cửa vào bên dưới đột nhiên phát ra tiếng, Sở Lưu Hương vội tỉnh dậy.

Chàng chuyển mình, ghé mắt nhìn vào lỗ hổng nhỏ như mũi kim kia.

Sở Lưu Hương đã tính kỹ trước, chỉ khơi cho lỗ hổng vừa đủ nhìn xuống bên dưới, nếu có người bước vào nhà, thì chàng có thể nhìn thấy mọi cử động của kẻ ấy. Từ dưới nhìn lên, lỗ hổng này chỉ là một chấm đen.

Người bước vào nhà quả nhiên là Tiết Bảo Bảo, y khoanh tay trước ngực đi lòng vòng trong nhà, như thể đang hoạt động giản gân cốt. Ngoại trừ y phục quái dị trên người y, nhìn cử động của y lúc này không có vẻ gì điên loạn cả! Tuy nhiên, khi một người điên trở về nhà của mình, phải chăng lại hóa ra bình thường đôi chút? Trên thế gian này đa số những kẻ điên phải chăng từng gặp người hoặc sự việc gì mới phát điên?

Sở Lưu Hương thích thú theo dõi, bởi chàng tuy có kiến thức quảng bác song chưa biết người điên lúc chỉ có một mình thì sẽ như thế nào.

Chỉ thấy Tiết Bảo Bảo đi quanh mấy vòng rồi đến ngồi trước bàn trang điểm, nhìn sững tấm gương đồng đến xuất thần, y lại cầm lấy một cây ngân trâm đưa lên mũi ngửi thử, liếc trong gương nhăn mặt xấu một cái, miệng nói nhỏ nhỏ:

- Trộm chết bầm, trộm xấu xa, mi muốn đến, cắp cái chi?!

Quả nhiên y đã phát hiện có người từng vào nhà.

Sở Lưu Hương lộ vẻ đắc ý trên mặt, như thể một thợ săn đã bắt được đuôi chồn, nào ngờ chàng vừa chớp mắt, Tiết Bảo Bảo đột nhiên biến mất!

Thì ra chẳng biết cố ý hay vô ý, Tiết Bảo Bảo lách mình đến một góc mà Sở Lưu Hương không nhìn thấy được, tuy nhiên chàng vẫn nghe được tiếng động trên sàn gỗ.

Tiết Bảo Bảo đang làm trò gì?

Nếu là người khác, nhất định sẽ ráng chờ y trở lại trong tầm mắt. Nhưng Sở Lưu Hương tự biết mình đã chờ quá lâu, lúc này không thể bỏ lỡ cơ hội nữa!

Chàng trở mình giở tấm gỗ che lối vào căn gác, nhảy xuống dưới nhẹ như chiếc lá rơi!

—-o0o—-

Nếu Sở Lưu Hương chậm một bước, chỉ e khó lòng bắt gặp Tiết Bảo Bảo.

Phía sau bàn trang điểm đã lộ ra một địa đạo, Tiết Bảo Bảo vừa dợm bước vào.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Khách vừa đến, chủ nhân lại bỏ đi đâu?

Tiết Bảo Bảo vừa quay đầu nhìn thấy Sở Lưu Hương, y vội nhảy dựng lên la lớn:

- Khách à? Ngươi mà là khách ư? Ngươi là đồ lường gạt, kẻ cắp…

Trong tay y vốn đang cầm một vật, nhân lúc quay đầu y đã giấu vào người.

Sở Lưu Hương ra vẻ như không lưu ý cử động ấy, chàng vẫn mỉm cười nói:

- Dù gì đi nữa ta cũng chưa làm việc gì đáng hổ thẹn, nên không cần phải chui trong lòng đất.

Tiết Bảo Bảo lại nhảy lên hét lớn:

- Ta chui xuống hang tìm bạn, có can hệ gì đến ngươi?

- Ủa! Xuống hang tìm bạn? Chẳng lẽ các hạ có bằng hữu trú dưới hang?

- Đúng vậy!

- Chỉ có thỏ mới trú trong hang, chẳng lẽ bạn của các hạ là thỏ ư?

Tiết Bảo Bảo trợn mắt:

- Không sai chút nào, chơi với thỏ vui hơn chơi với người nhiều, tại sao ta không thể làm bạn với nó?

Sở Lưu Hương thở dài đáp:

- Không sai, làm bạn với thỏ ít nhất không bị nguy hiểm, bất cứ ai muốn giả điên, thỏ cũng không biết hư thực.

Tiết Bảo Bảo không hề chớp mắt, ngược lại phá cười lớn:

- Hay, hay, hay… Hóa ra ngươi cũng thích kết bạn với thỏ, lại đây nào, mau đi với ta!

Y nhào đến muốn nắm lấy tay Sở Lưu Hương.

Nhưng lần này Sở Lưu Hương không mắc mưu nữa, chàng lách mình chuyển ra sau lưng y, cười bảo:

- Ta không giết người, cũng không cần giả điên, tại sao phải làm bạn với thỏ?

Tiết Bảo Bảo cười hi hi:

- Ngươi nói gì? Ta không hiểu.

Sở Lưu Hương trừng trừng nhìn y, dằn từng chữ một:

- Các hạ không cần giả điên nữa, ta đã biết các hạ là ai.

Tiết Bảo Bảo cả cười:

- Đương nhiên ngươi biết ta là ai, ta là nhị thiếu gia của Tiết gia, thiên hạ đệ nhất thần đồng.

- Ngoài ra các hạ còn là thiên hạ đệ nhất "lãnh huyết hung thủ"!

Sở Lưu Hương mặc kệ phản ứng của Tiết Bảo Bảo, chàng chậm rãi nói tiếp:

- Các vừa bước vào nhà đã biết ngay có người từng ghé qua, bởi vì đồ đạc trong đây tuy để lộn xộn, kỳ thực chỉ cần kẻ khác đụng đến là các hạ biết ngay.

Tiết Bảo Bảo cười lớn:

- Nếu ngươi từng ghé qua hang "bạn" thỏ của ta, bọn chúng cũng biết ngay, như vậy không lý bọn chúng cũng là "hung thủ"?

- Các hạ tính kỹ là trừ ta ra, chẳng có ai nghi ngờ các hạ, do đó khi phát hiện có người từng vào nhà, các hạ lập tức nghĩ đến ta.

- Đó chỉ vì ta đã biết trước ngươi chẳng những là đồ lường gạt, mà còn là kẻ trộm.

- Căn nhà này mới nhìn thì giống chỗ ở của kẻ điên, nhưng thực ra vẫn có nhiều chỗ sơ hở không che mắt người tinh ý được.

Tiết Bảo Bảo cười:

- Ngươi là người tinh ý sao? Ta xem mắt của ngươi chẳng những không tinh tường mà còn bị đỏ nữa, có phần giống bạn thỏ của ta.

Sở Lưu Hương nói:

- Căn nhà này cũng giống như phòng học của thư sinh, sách tuy chất chồng hỗn loạn, kỳ thực có thứ tự riêng, điểm khác biệt là nơi đây sạch sẽ hơn nhiều.

Chàng đảo mắt một vòng:

- Ta tưởng rằng muốn giả điên, phải đem cả vật hôi thối chất trong nhà, có dùng phấn cũng không phải loại hảo hạng, lấy vôi tường trét lên mặt cũng được.

Tiết Bảo Bảo vỗ tay cười:

- Hèn chi mặt của ngươi trắng quá, thì ra ngươi trét vôi tường.

- Điểm then chốt là các hạ không nên để những y phục kia trên gác.

Tiết Bảo Bảo chớp mắt:

- Y phục? Y phục gì?

- Loại y phục để các hạ mặc lúc đi giết người.

Tiết Bảo Bảo cười khanh khách, nhưng nét cười trong mắt hoàn toàn biến mất.

Sở Lưu Hương nhìn thẳng vào mắt y:

- Các hạ biết ta đã phát hiện ra nhiều việc, biết rằng bí mật của các hạ sớm muộn gì cũng bị ta khám phá, do đó muốn chuồn đi trước, nhưng lần này ta làm sao để cho các hạ trốn thoát được?

Tiết Bảo Bảo càng cười dữ hơn, đến độ lăn ra đất mà cười, song cặp mắt Sở Lưu Hương vẫn bám theo y, bất luận y có lăn đến đâu cũng không tránh khỏi.

- Lúc ta mới gặp các hạ, tuy có cảm giác kỳ quái, song vẫn chưa nghĩ ra các hạ là hung thủ máu lạnh kia, nếu các hạ đừng nôn nóng muốn giết ta, có thể vĩnh viễn ta cũng không đoán ra.

Tiết Bảo Bảo vừa lăn dưới đất vừa cười:

- Mọi người đều nói ta điên, chỉ có ngươi nói ta không điên, ngươi thực là tốt.

Y lăn đến trước mặt Sở Lưu Hương, chàng lập tức lùi ra xa, mỉm cười nói:

- Về sau các hạ biết muốn giết ta cũng không phải dễ, do đó mới nghĩ ra kế giá họa cho ta, muốn mượn lưỡi kiếm sắc bén của huynh trưởng để lấy mạng ta.

Tiết Bảo Bảo dần dần không còn cười nữa.

- Thế là các hạ trước hết đi trộm kiếm, sau lại đến hành thích, mỗi tấc đất tại Tiết gia trang các hạ biết rõ như đường chỉ tay, đương nhiên là các hạ tới lui thong dong, chẳng ai bắt được cả!

Sở Lưu Hương cười nhẹ, nói tiếp:

- Nhất là cánh cửa ở góc vườn kia, lúc mọi người lo đi bắt thích khách, các hạ trốn ra bằng ngõ ấy mà trở về chỗ trú ngụ của mình, đợi lúc chẳng ai chú ý mới lén ra khóa cửa lại, các hạ biết trước dù có bị kẻ khác nhìn thấy cũng chẳng sao, bởi vì dưới con mắt kẻ khác, các hạ chỉ là một người điên chẳng biết gì. Đó chính là "phép ẩn thân" của các hạ.

Tiết Bảo Bảo đứng dậy, trừng trừng nhìn Sở Lưu Hương.

Chàng điềm nhiên nói:

- Các hạ đúng là kẻ thông minh, mỗi sự việc đều được xếp đặt hoàn hảo, không ai có thể nghĩ là các hạ, Tiết gia trang nhị thiếu gia, thân đệ đệ của Tiết Y Nhân, lại hành nghề thích khách kiếm bạc, lại có thể vì tiền mà giết người, có nói ra cũng chẳng ai tin.

Tiết Bảo Bảo bỗng cả cười:

- Không sai, Tiết nhị công tử lại giết người vì tiền ư? Thực quá sức hoang đường.

- Điểm này chẳng hoang đường chút nào, bởi vì các hạ thực ra chẳng phải giết người vì tiền, mà vì quyền lực, cho hả tức.

- Cho hả dạ bực tức? Ta bực ai chứ?

Mặt y phảng phất như có biến hóa, cả gương mặt như méo mó, y cười khanh khách:

- Ai chẳng biết đại ca ta là thiên hạ đệ nhất kiếm khách, ai dám làm cho ta bực tức?

Sở Lưu Hương thở dài nhẹ:

- Chính vì lệnh huynh là đệ nhất kiếm khách, do đó các hạ mới ra nông nỗi này.

- Hử?

- Các hạ vốn rất thông minh, tài hoa, võ công có thể nói là một cao thủ hiếm thấy trong võ lâm, với tài nghệ ấy các hạ có thể xưng danh võ lâm, nhưng rất tiếc…

Chàng lại thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Chỉ đáng tiếc các hạ là thân đệ đệ của Tiết Y Nhân.

Khóe miệng Tiết Bảo Bảo bỗng run lên kịch liệt, như thể có người giật dây trên mặt y.

- Đó là vì tất cả mọi thành tựu của các hạ đều bị hào quang của "thiên hạ đệ nhất kiếm khách" nhận chìm mất, bất luận các hạ làm việc gì cũng chẳng được người khen, họ chỉ biết đến đệ nhất kiếm khách, mà nếu các hạ có đạt được điều gì thì mọi người cũng cho là dễ hiểu thôi, vì các hạ là thân đệ đệ của đệ nhất kiếm khách.

Toàn thân Tiết Bảo Bảo run lên.

- Nếu là kẻ khác, có thể cam chịu số mạng như thế, nhưng các hạ thì khác, không muốn nhận thua, nên các hạ nghĩ ra cách khác, con đường khác để tạo sự nghiệp… nhưng con đường ấy sai rồi…

Tiết Bảo Bảo dường như tính nói gì, song lại không nói.

- Điều này cũng do đại ca của các hạ kỳ vọng rất cao nên quản thúc thân đệ đệ rất nghiêm, thương nhiều mà chẳng tránh khỏi la mắng nhiều, do đó các hạ mới nghĩ ra cách "trá điên" cho mọi người thất vọng chẳng còn chú ý đến các hạ nữa, có như vậy mới tự do tự tại làm điều mình thích.

Sở Lưu Hương nhìn Tiết Bảo Bảo, trong mắt lộ vẻ đồng tình.

Tiết Bảo Bảo bất chợt cất tiếng cười cuồng dại, chỉ mặt Sở Lưu Hương nói:

- Ngươi nghĩ khéo lắm, nói hay lắm, rất tiếc chỉ là lời ngươi tự nói, nếu ngươi cho rằng ta là người chủ chốt của tổ chức thích khách kia, ít nhất ngươi cũng phải có chứng cớ thực thụ.

- Các hạ muốn bằng chứng ư?

Tiết Bảo Bảo gằn giọng:

- không có chứng cớ, thì chỉ là ngươi ngậm máu phun người!

Sở Lưu Hương bật cười:

- Được, các hạ muốn bằng chứng, ta đem bằng chứng cho xem!

Chàng cẩn thận lấy trong mình ra chiếc khóa sắt, để trên lòng bàn tay:

- Bằng chứng đây!

Tiết Bảo Bảo cười nhạt:

- Vậy cũng gọi là bằng chứng được à?

- Chiếc khóa này vốn dùng để khóa cánh cửa kia, đã rất lâu không người đụng đến, chỉ có vị thích khách vào hôm kia là có mở qua chiếc khóa, phải không?

Tiết Bảo Bảo ngậm miệng, mất lộ vẻ cảnh giác, hiển nhiên y chưa đoán được Sở Lưu Hương đang bày trò gì, song y nhất định không để bị gạt nữa.

- Kẻ mở khóa tất phải để lại dấu tay trên khóa, chiếc khóa này gần đây chỉ có mình thích khách đụng đến, do đó chỉ có dấu tay của y trên khóa, đúng không?

Tiết Bảo Bảo mím chặt môi.

- Nhưng bây giờ trên chiếc khóa này chỉ có dấu tay của các hạ.

Tiết Bảo Bảo không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Dấu tay gì?

- Con người hơn vạn vật, thượng đế tạo người quả rất kỳ diệu, các hạ cũng là người như ta, song diện mạo thân thể đều không giống, trên đời này chẳng có ai giống ai hoàn toàn. Bàn tay mỗi người đều có đường chỉ tay, trên ngón tay có hoa văn, song những đường ấy chẳng bao giờ giống nhau, thế gian này càng không có ai có đường chỉ tay giống hệt một người khác. Nếu các hạ chịu khó xem xét, sẽ thấy đây là một việc rất lý thú, rất tiếc chẳng ai chú ý đến điểm này cả.

Tiết Bảo Bảo càng nghe càng rối trí, thông thường đối diện với điều mình không hiểu, con người thường tỏ thái độ bất bình:

- Những thứ ngươi nói họa may chỉ gạt được trẻ lên ba, chứ không gạt được ta đâu.

Miệng tuy nói thế, song hai tay của y không tự chủ được giấu ra sau lưng.

Sở Lưu Hương nói:

- Bây giờ các hạ muốn giấu đôi bàn tay cũng vô ích, bởi ta đã kiểm tra các vật trên bàn trang điểm, dấu tay trên ấy cũng giống như dấu tay trên chiếc khóa này, chỉ cần đem ra so sánh, thì biết ngay là các hạ, chẳng chối vào đâu được.

Tiết Bảo Bảo biến sắc, đột nhiên y trở tay quét một cái, hất mọi thứ trên bàn trang điểm xuống đất.

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Các hạ xem kìa, làm như vậy chẳng phải các hạ có tật giựt mình sao? Chỉ nội điểm này cũng đủ rõ tội trạng của mình.

Tiết Bảo Bảo gầm lên:

- Ngươi là ác quỷ, chẳng phải người, đúng ra ta phải thủ tiêu ngươi từ trước!

Giữa tiếng gầm lớn, y nhào đến phía Sở Lưu Hương.

Ngay lúc ấy bỗng có người nạt lớn:

- Ngừng tay!

Tiết Bảo Bảo cả kinh, liền phát hiện ra Tiết Y Nhân đã đứng ngay ngưỡng cửa.

Sắc diện Tiết Y Nhân cũng nhợt nhạt đến phát sợ, ông thở một hơi dài, ảm đạm nói:

- Nhị đệ, ngươi vẫn bị mắc mưu của y.

Tiết Bảo Bảo rịn mồ hôi trên trán, y không dám cử động, từ nhỏ y đã có lòng vừa kính vừa sợ vị trưởng huynh này.

Tiết Y Nhân than:

- Sở hương soái nói chẳng sai, đường chỉ tay của mỗi người chẳng ai giống ai, những đồ vật có bàn tay người tiếp xúc, cũng rất có thể để lại dấu tay, tuy nhiên đấy chỉ là lý luận, cũng như người ta bảo "trời tròn đất vuông", nhưng chẳng bao giờ có cách chứng minh được.

Ông chăm chú nhìn Sở Lưu Hương:

- Ngay cả hương soái cũng vĩnh viễn không cách nào chứng minh được lý luận ấy, phải chăng?

Sở Lưu Hương sờ mũi, cười gượng:

- Những lý luận này trăm năm sau có thể có người chứng minh được, song hiện tại thì đúng là chẳng thể nào làm được.

Tiết Bảo Bảo lúc này mới biết mình rốt cuộc vẫn bị mắc mưu, mắt y trừng trừng nhìn Sở Lưu Hương, chẳng biết là bi thương hay phẫn nộ?

Tiết Y Nhân bỗng bật cười:

- Nhưng hương soái cũng bị gạt.

- Sao?

Tiết Y Nhân chậm rãi đáp:

- Thủ lĩnh của tổ chức thích khách kia kỳ thực chẳng phải là xá đệ, mà chính là lão phu!

Sở Lưu Hương cả kinh, thất thanh:

- Là tiền bối?

Tiết Y Nhân nói từng chữ một:

- Đúng vậy, là ta!

Sở Lưu Hương ngẩn người chốc lát, bèn thở ra:

- Tại hạ biết huynh đệ tiền bối tình thâm, nên không nỡ để y chịu lỗi.

Tiết Y Nhân lắc đầu:

- Lão phu chỉ không đành để nhị đệ nhận lỗi của lão phu.

Ông thở dài nói tiếp:

- Hương soái nhìn quanh đây, trang viện này rộng lớn biết bao nhiêu, người trong trang cũng không ít, lão phu thoái ẩn đã bao nhiêu năm, nếu không xoay sở cách khác, thì làm sao lo cho xuể.

Sở Lưu Hương:

- Đây…

Tiết Y Nhân:

- Lão phu không rành việc kinh thương doanh lợi, cũng chẳng cầu thăng quan tiến chức, lão phu chỉ tinh thông có mỗi một việc, đó là dùng ba thước kiếm lấy đầu thiên hạ!

Ông nở nụ cười bi thiết:

- Để bảo trì trang viện dòng họ Tiết, để lo cho nhân khẩu trong trang y thực đầy đủ, lão phu đành lấy mạng người đổi tiền tài, lý lẽ này hương soái không hiểu hay sao?

Trong đời Sở Lưu Hương, chưa có lần nào vừa kinh ngạc vừa khó chịu như bây giờ.

Chàng sửng sờ đứng đấy, không nói được một câu.

Tiết Y Nhân buồn bã nói:

- Nhị đệ lão phu vì danh tiếng của gia tộc, mới không tiếc mình chịu lỗi thế cho lão phu, nhưng ta…

Tiết Bảo Bảo bỗng gào lên như điên cuồng:

- Đại ca đừng nói nữa, đừng nói nữa.

Tiết Y Nhân nghiêm giọng:

- Việc này không liên quan gì đến ngươi, tự ta có cách xử sự cùng hương soái, ngươi không mau cút đi!

Tiết Bảo Bảo nghiến răng, nghẹn ngào nói:

- Từ nhỏ đệ một mực nghe lời đại ca, chẳng dám trái lời… nhưng lần này.. lần này đệ không nghe lời đại ca nữa.

Tiết Y Nhân giận dữ nói:

- Ngươi dám!

- Lúc đệ lên bốn, đại ca dạy đệ nhận mặt chữ, lên sáu, đại ca dạy đệ sử kiếm, bất luận điều gì cũng là do đại ca chỉ dạy cho đệ, cả đời đệ tuy bị đại ca quản giáo nghiêm minh, song đệ rất cảm kích, vẫn cảm thấy

nợ đại ca rất nhiều, bây giờ đại ca lại muốn nhận lỗi dùm cho đệ, lúc nào đại ca cũng là người có tình nghĩa, còn đệ vĩnh viễn là đứa em chẳng biết phải trái…

Càng nói y càng tuôn trào nước mắt nước mũi, đến bật khóc to:

- Nhưng đại ca làm sao biết chắc đệ sẽ nhận ân huệ này, việc đệ làm thì đệ gánh, chẳng cần đại ca ra mặt làm người tốt, cóc cần!

Tiết Y Nhân biến sắc:

- Ngươi… ngươi…

Tiết Bảo Bảo ngửa cổ gào lên:

- Hung thủ là ta, thích khách cũng là ta, ta giết người không đếm hết được, có chết cũng vừa… Sở Lưu Hương, sao ngươi chưa động thủ.

Tiết Y Nhân lúc này cũng lệ tuôn đầy mặt, ông lẩm bẩm:

- Thực là lỗi của ta, ta không lên ép đệ quá mức… Hương soái, tội đồ thực sự là lão phu, hương soái ra tay đi.

Sở Lưu Hương chỉ cảm thấy cay cay nơi mũi, dường như cũng muốn rơi lệ.

Tiết Bảo Bảo gằn giọng:

- Sở Lưu Hương, ngươi còn giả nhân từ gì nữa… được rồi, ngươi không động thủ, thì ta tự…

Nói đến đây đột nhiên y rút ra một thanh chủy thủ, trở tay tự đâm vào yết hầu.

Tiếng nói bỗng ngưng bặt!

Tiết Y Nhân kêu lên, vội phóng đến, song đã quá trễ!

Máu tươi bắn như tên đến ngực ông, lại một lần nữa nhuộm đỏ áo của Tiết Y Nhân.

Nhưng lần này lại là máu của em trai ông!

Liệu ông có thể giữ lại chiếc áo này như những lần trước chăng?

Huyết Y Nhân! Ôi… Tiết Y Nhân.

—-o0o—-

Sở Lưu Hương lặng lẽ lui ra ngoài. Chàng tốn không biết bao nhiêu tâm huyết cùng thời gian để truy tầm thủ lĩnh của tổ chức thích khách này, bây giờ kể như tâm nguyện đã đạt.

Thế nhưng chàng có cao hứng chăng?

Gần cuối Thu, ngày ngắn dần, bóng hoàng hôn sắp trở lại. Gió thu thổi tung lá vàng, những cành cây trơ trọi cũng run bần bật trong gió.

Sở Lưu Hương nhặt lên một chiếc lá rơi, ngơ ngẩn nhìn rất lâu, mới khẽ buông xuống, nhìn lá xoay tròn theo gió thu.

110. Chương 110: Chân Tình Khó Kiếm

Sở Lưu Hương vừa bước ra khỏi cổng Tiết gia trang đã phát hiện có kẻ nấp sau thân cây ở xa xa, chốc chốc lại thập thò nhìn về hướng chàng. Tuy kẻ ấy chỉ lộ ra nửa con mắt nhưng cũng đủ cho Sở Lưu Hương nhận ra hắn.

Trừ Nhóc trọc đầu ra, còn ai có cái đầu nhẵn thín như thế? Nhóc trọc đầu vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương, cặp mắt sáng rỡ lên, mà chàng thì như chẳng nhìn thấy gã. Nhóc trọc đầu cuống lên đến đổ mồ hôi, gã vẫy tay nhưng Sở Lưu Hương vẫn không thèm để ý. Chàng cố ý bước sang bên kia, Nhóc trọc đầu lén lút theo sau, chẳng dám lên tiếng gọi chàng.

Vừa phóng hỏa nhà người xong, trong lòng hẳn có chút e dè, Nhóc trọc đầu mải chờ Sở Lưu Hương đi khá xa mới dám mon men đến gần, cười hi hi nói:

- Lão nhân gia mà chưa trở ra, chắc bọn tiểu nhân sốt ruột chết mất!

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Ta chưa đủ già để gọi là lão, cũng không cần các ngươi sốt ruột.

Nhóc trọc đầu chưng hửng, vội cười mơn:

- Phải chăng hương soái đang giận chúng huynh đệ? Không lý bởi vì chúng huynh đệ không dám theo vào giúp đỡ?

Sở Lưu Hương lạnh nhạt đáp:

- Giúp đỡ thì chẳng dám, chỉ mong các ngươi sau này chớ nhận ta là bằng hữu nữa.

Nhóc trọc đầu đang nở nụ cười mơn, vừa nghe đến câu này nét cười trên mặt bỗng đông cứng, qua một lúc sau mới lắp bắp hỏi:

- Tại… tại sao?

- Tại vì tuy bằng hữu của ta có đủ hạng, nhưng loại sát nhân phóng hỏa thì chưa có. Mới nhỏ tuổi mà đã học được thói ấy, khi lớn lên còn đến đâu nữa.

- Tiểu… tiểu đệ chưa bao giờ giết người mà!

- Phóng hỏa thì sao?

- Cái… cái đó không phải là chưa làm, chỉ là… chỉ là…

- Chỉ là sao? Chỉ vì ta mới phóng hỏa, phải chăng?

Nhóc trọc đầu mặt đổ mồ hôi ròng ròng, chẳng biết phải gật đầu hay lắc đầu.

- Ngươi phóng hỏa là vì ta, ta nên cảm kích ngươi phải không? Nếu vậy trong tương lai nếu ngươi lại giết người vì ta thì sao? Có phải ta càng phải cảm kích?

Nhóc trọc đầu cuống đến sắp khóc.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nếu ngươi đốt nhà kẻ ác, giết kẻ ác, dù không nên làm nhưng còn có thể châm chước, song nếu đốt phải nhà người bình thường, giết phải người bình thường, thì bất luận vì ai cũng không thể làm, dùng lý do gì biện luận cũng không xong, ngươi hiểu chưa?

Nhóc trọc đầu ra sức gật đầu, nước mắt ứa ra.

Nét mặt Sở Lưu Hương hòa hoãn trở lại:

- Bây giờ tuổi ngươi hãy còn nhỏ, ta nhất định phải nói cho ngươi hiểu bảy chữ "đại trượng phu hữu sở bất vi", đấy có nghĩa là có những việc bất luận vì lý do gì đều không thể làm!

Nhóc trọc đầu nấc lên rồi quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi tuôn trào:

- Tiểu đệ hiểu rồi, lần sau không dám tái phạm nữa, bất luận vì nguyên do gì cũng không làm chuyện bậy, quyết không sát nhân phóng hỏa.

Lúc này Sở Lưu Hương tươi nét mặt cười lên:

- Chỉ cần ngươi nhớ lời ta dặn hôm nay, thì chẳng những ngươi là hảo bằng hữu của ta mà còn là hảo huynh đệ nữa.

Chàng kéo Nhóc trọc đầu đứng dậy:

- Ngươi cần phải nhớ là nước mắt nam nhân nuốt vào trong ruột, nhưng nước mũi thì không thể nuốt vào.

Nhóc trọc đầu bật cười, gã không cười còn đỡ, vừa cười lên thì suýt chút nuốt thật mũi dãi vào bụng, gã vội hít mạnh, hai giòng nước mũi chạy ngược trở lại.

Sở Lưu Hương cũng bật cười:

- Không ngờ ngươi cũng có tuyệt kỹ này.

Nhóc trọc đầu đỏ mặt, cười nói:

- Nhóc mặt rổ cũng muốn học trò này của tiểu đệ mà học không xong, cứ bị nước mũi văng đầy mặt.

- Gã đi đâu rồi?

- Hắn cùng với một người ở bên kia chờ hương soái, chờ đến giờ chắc sốt ruột lắm rồi.

—-o0o—-

Nhóc mặt rổ quả là sốt ruột lắm, song người đứng chờ với gã càng nôn nóng hơn, Sở Lưu Hương cũng không nghĩ ra người ấy là thư đồng của Tiết Vũ, Kỳ Kiếm.

Kỳ Kiếm vừa nhìn thấy Sở Lưu Hương vội cúi gập mình vái chào.

Sở Lưu Hương ngăn gã lại, cười hỏi:

- Các ngươi biết nhau ư?

Nhóc mặt rổ nói hớt:

- Bọn tiểu đệ mà không biết y, hôm nay e rằng tiêu hết cả lũ, nếu không nhờ y làm ngơ, lúc nãy chưa chắc bọn tiểu đệ trốn ra được.

Nhóc trọc đầu vừa nghe gã nói đến chuyện phóng hỏa, vội kéo gã sang bên.

Kỳ Kiếm cung kính nói:

- Ý của hương soái, tiểu nhân đã chuyển lời đến nhị công tử.

Sở Lưu Hương nói:

- Ý của chủ nhân ngươi thì sao?

- Nhị công tử cũng ngưỡng mộ anh danh hương soái từ lâu, ngay bây giờ chỉ e đã đến căn nhà thợ săn bên kia để chờ hương soái đến.

Sở Lưu Hương cười nhẹ:

- Tốt lắm, phiền ngươi đi báo lại cũng Tiết nhị công tử, bảo y ráng chờ thêm chút nữa, ta sẽ đến ngay.

Đợi Kỳ Kiếm đi xong, Sở Lưu Hương trầm ngâm giây lát mới nói:

- Ta còn một việc cần hai ngươi làm.

Nhóc mặt rổ sợ bị mắng, cúi đầu không dám bước đến gần. Nhóc trọc đầu đã bị giáo huấn, tự cảm thấy mình oai hơn Nhóc mặt rổ, bèn cười nói:

- Đừng nói là một việc, đến một trăm việc cũng không sao.

Sở Lưu Hương vỗ vai gã cười nói:

- Cặp vợ chồng mà ta đi kiếm đêm hôm qua, ngươi nhận ra họ chăng?

Nhóc trọc đầu đáp:

- Dĩ nhiên nhận ra.

- Hay lắm, bây giờ ngươi đi tìm họ, dẫn họ đến căn nhà thợ săn kia, nói là ta có chuyện mời họ đến.

- Việc này không khó gì.

- Nhưng nhớ là khi đến căn nhà thì đứng chờ bên ngoài trước, tốt nhất đừng để ai thấy, chờ ta kêu các ngươi bước vào hãy ra mặt.

Nhóc trọc đầu vừa gật đầu vừa kéo Nhóc mặt rổ chạy đi.

Sở Lưu Hương ngửa mặt nhìn trời, bẻ lưng vặn mình một cái, miệng lẩm bẩm:

- Tạ ơn trời đất, mọi chuyện rắc rối sắp qua rồi…

—-o0o—-

Sở Lưu Hương chẳng phí bao nhiêu thời gian đã trấn an Tả Khinh Hầu, lại dụ được vị "Tả Minh Châu" cô nương ra ngoài "Trịch Bôi Sơn Trang".

Sắc diện cô vẫn còn tái nhợt đến phát sợ, song cặp mắt rất sáng, hai ngày nay chừng như cô bồi dưỡng tinh thần đầy đủ, tuy nhiên bước đi còn hơi chậm, đi đằng sau Sở Lưu Hương khá lâu, cô mới nói nhỏ:

- Bây giờ đã gần đúng ba ngày rồi.

Sở Lưu Hương cười:

- Ta biết.

- Hương soái đã hứa là chỉ cần chờ ba ngày, là cho tôi về nhà.

- Phải!

- Vậy.. vậy thì bây giờ hương soái chịu để cho tôi đi?

- Dĩ nhiên tại hạ có thể để cho cô nương đi, chỉ có điều cô về đến nhà, thì cha mẹ cô còn nhận ra con gái mình chăng? Nếu đổi là tại hạ, chắc chắn sẽ không nhận một cô gái lạ mặt làm con gái mình.

Tả cô nương cắn môi:

- Nhưng… nhưng hương soái đã hứa với tôi, thì phải giải thích dùm tôi.

- Kim Cung phu nhân sẽ chịu tin lời ta nói chăng?

- Trong giang hồ ai chẳng biết Sở hương soái một lời phán ra như ngàn vàng, chỉ cần là lời của hương soái thốt ra, thì dù là kẻ thù của hương soái, cũng không thể không tin.

Sở Lưu Hương im lặng một lát, bỗng quay đầu lại mỉm cười:

- Cô an tâm, ta sẽ làm cho cô thỏa lòng, chỉ có điều mọi thứ phải từ từ không nên nôn nóng, nóng lên là kế hoạch của ta hỏng hết.

Tả cô nương dừng bước:

- Hương… hương soái không chịu đưa tôi về nhà, vậy tính đưa tôi đi đâu?

- Cô nhìn thấy căn nhà gỗ bên kia không?

Tả Minh Châu sắc mặt tái đi, cô miễn cưỡng gật đầu.

Sở Lưu Hương lại nói:

- Ta đi cũng hơi mệt, hãy đến đằng ấy nghỉ chân.

Tả Minh Châu cố gắng không chế bản thân, song khóe miệng cô cũng hơi run rẫy.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Căn nhà ấy không có quỷ, cô sợ gì chứ? Vả lại cô đã chết qua một lần, dù có quỷ cô cũng chẳng phải sợ.

Tả Minh Châu nói:

- Tôi… tôi nghe nói căn nhà ấy thuộc về Tiết gia trang.

- Nếu cô là Tả Minh Châu, dĩ nhiên không thể đến căn nhà ấy, nhưng cô bây giờ chẳng phải Tả Minh Châu thực, vì Minh Châu thực đã chết rồi, cô chỉ mượn xác cô ấy hoàn hồn, vậy có gì mà không dám đến đó.

Sở Lưu Hương lại cười khoan khoái nói tiếp:

- Vả lại, bây giờ cô đã hứa hôn với Tiết nhị công tử, sớm muộn gì cũng sẽ đến Tiết gia thôi.

Tả cô nương nói:

- Nhưng… nhưng hương soái…

- Ta cũng không can hệ gì, ta là bằng hữu của Tiết Y Nhân.

Tả cô nương dường như sửng sờ ra, qua một lúc, cô miễn cưỡng cúi đầu đi theo Sở Lưu Hương, bước chân của cô như bị mang xiềng sắt.

Sở Lưu Hương cất bước rất mau, vừa đến trước cửa căn nhà gỗ, cửa đã mở ra, một thiếu niên anh tuấn mặc áo gấm đẩy cửa bước ra.

Trên mặt y vốn đang nở nụ cười, hiển nhiên bước ra tiếp đón Sở Lưu Hương, nhưng vừa nhìn thấy vị "Tả cô nương", nụ cười của y bỗng sượng ngắt.

Tả cô nương tuy mải cúi đầu, nhưng sắc diện cũng rất tệ.

Ánh mắt Sở Lưu Hương đảo qua diện mạo của hai người, chàng cười nói:

- Hai vị đã biết nhau từ trước.

Thiếu niên kia và Tả cô nương lập tức tranh nhau nói:

- Không quen….

- Không biết à? Cũng không sao, sớm muộn gì hai vị cũng phải biết nhau.

Sở Lưu Hương vừa cười vừa ôm quyền chào thiếu niên kia:

- Vị này hẳn là Tiết nhị công tử?

Tiết Vũ rạp mình cúi đầu đáp:

- Chẳng dám, tiểu bối đúng là Tiết Vũ, đại danh của hương soái, tiểu bối đã từng nghe như sấm động bên tai, chẳng biết lần này hương soái có điều gì sai bảo.

- Sai bảo thực chẳng dám, xin mời vào nhà ngồi rồi hãy nói.

Chàng làm ra vẻ như chủ nhân, đứng ngay ngưỡng cửa mỉm cười mời khách, Tiết Vũ và Tả cô nương chỉ đành cúi đầu bước vào trong, như thể cần cổ bỗng gẫy mất, chẳng bao giờ ngửng đầu lên được.

Kỳ Kiếm lập tức lui ra ngoài, chỉ nghe Sở Lưu Hương hạ giọng nói:

- Chờ Nhóc trọc đầu đến đây, bảo một mình gã vào trước.

Tả cô nương và Tiết Vũ mỗi người đứng một góc nhà gục mặt bất động.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Chỗ này cũng khá, nếu dùng làm phòng cưới cũng được, Tiết công tử nghĩ đúng không?

Tiết Vũ lắp bắp nói:

- Không dám… dạ phải…

Sở Lưu Hương đi hết một vòng trong nhà, bỗng cất tiếng ngâm:

- Nguyệt thượng liễu tiêu đầu, nhân ước hoàng hôn hậu…. nếu hẹn nhau tại đây, quả thực là đẹp…

Đột nhiên chàng mở cửa ra, Nhóc trọc đầu đang đứng trước cửa.

Sở Lưu Hương cười bảo:

- Tiểu huynh đệ đến đúng lúc, chẳng biết có nhận ra hai vị này chăng?

Cặp mắt Nhóc trọc đầu đảo một vòng, lập tức cười tít mắt nói:

- Sao không nhận ra chứ, vị công tử và tiểu thư này đều là người rộng rãi, lần đầu tiểu đệ gặp mặt, họ đã cho mấy lượng bạc.

Gã chưa nói dứt lời, Tả cô nương và Tiết Vũ đều biến sắc. Cả hai tranh nhau nói:

- Tôi không nhận ra chú nhóc này, nó nhận lầm người rồi.

Nhóc trọc đầu chớp mắt cười:

- Không lầm được, đi ăn xin như tiểu đệ gặp được người rộng rãi thì không bao giờ quên cả.

Sở Lưu Hương vỗ tay:

- Nếu nói như vậy, Tiết công tử và Tả cô nương đích thị là đã biết nhau từ trước.

Tả cô nương bỗng la lớn:

- Tôi… tôi không phải họ Tả, các người nhận lầm người rồi, tôi là Thi Nhân…. tôi không biết nó!

Cô vừa la to, vừa muốn chạy ra ngoài.

Nhưng cô vội phát hiện ra "Thi Nhân" thực đang đứng ngoài cửa!

Sở Lưu Hương chỉ Thi Nhân, mỉm cười hỏi:

- Tả cô nương nhận ra cô ấy chăng?

Tả Minh Châu toàn thân run rẫy, thụt lui từng bước, run giọng nói:

- Tôi… tôi…

- Nếu cô là Thi Nhân, thì cô ấy là ai?

Tả Minh Châu khẽ rên một tiếng, đột nhiên ngất đi.

Diệp Thịnh Lan, Thi Nhân và má Lương cùng đứng một bên, nét mặt rất kỳ lạ, chẳng rõ là sợ hãi, lo lắng, hay vui mừng.

Kỳ Kiếm, Nhóc trọc đầu, và Nhóc mặt rổ cũng đứng một bên ngẩn ngơ, hiển nhiên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra, trong bụng vừa nghi hoặc vừa háo kỳ.

Tả Minh Châu đang tựa trong lòng Tiết Vũ, dường như chẳng còn sức đứng dậy.

Cả hai người vốn khăng khăng là "không biết nhau", nhưng Tả Minh Châu vừa ngất đi thì Tiết Vũ bỏ mặc tất cả, nhào đến ôm lấy cô, không muốn buông tay nữa.

Tâm tình của mọi người tuy không giống nhau, nét mặt cũng khác nhau, song mỗi người đều hướng về Sở Lưu Hương, chờ chàng giải thích.

Sở Lưu Hương khêu tim đèn cao thêm chút, thong thả lên tiếng:

- Tại hạ có nghe nhiều người nói đến "quỷ", nhưng chưa ai thực sự nhìn thấy "quỷ", tại hạ cũng từng nghe đến "mượn xác hoàn hồn"… việc này vốn rất khó tin, nhưng lần này tại hạ gần như đã tin, bởi vì tận mắt nhìn thấy Tả cô nương chết đi, lại tận mắt nhìn thấy cô sống lại.

Mọi người im lặng nghe chàng nói tiếp.

- Tại hạ cũng nhìn thấy thi thể của Thi cô nương, thậm chí đến bộ y phục cô đang mặc khi từ trần, đều giống hệt như lời Tả cô nương diễn tả lúc sống lại, như vậy rõ ràng là "mượn xác hoàn hồn", ai mà không tin.

Nhóc trọc đầu sáng mắt lên, chen vào:

- Nhưng bây giờ Thi cô nương đâu có chết, Tả cô nương làm sao sống lại được, làm sao "mượn xác" được?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Chuyện này cũng khiến ta suy nghĩ hoài không xong, đến lúc ta vô tình vào căn nhà này, mới phát hiện ra hộp phấn bên trong hỏa lò.

Nhóc trọc đầu:

- Hộp phấn thì có can dự gì đến vụ này chứ?

- Nếu ngươi muốn nghe bí mật này thì mau giúp ta đi tìm một người, bởi vì cô ấy cũng có liên hệ nhiều với câu chuyện này, nhất định cô ấy cũng muốn nghe.

Nhóc trọc đầu chưa kịp trả lời, má Lương bỗng lên tiếng:

- Hương soái muốn tìm Thạch cô nương chăng?

- Đúng vậy, lão mẫu cũng biết cô ấy à?

Khuôn mặt già nua của má Lương chẳng ngờ đỏ lên:

- Già này đã mời Thạch cô nương đến, nhưng cô nương một mực đòi về nhà thay y phục trước, sau đó mới chịu đến gặp hương soái.

Sở Lưu Hương thở dài, không nói gì thêm bởi chẳng có gì nói thêm được. Cũng may là Thạch Tú Vân tuổi hãy còn trẻ, những cô gái trẻ tuổi thường trang điểm mau hơn, có thể nói là thời gian mà nữ nhân tốn để sửa soạn chắc chắn so sánh được với tuổi đời.

Lúc Thạch Tú Vân bước vào, nhìn thấy bao nhiêu người, cô cũng kinh ngạc không kém.

Nhóc trọc đầu sốt ruột lại hỏi:

- Hộp trang điểm và vụ này có liên quan gì với nhau?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Hộp phấn trong hỏa lò chứng tỏ nhất định có một đôi nam nữ thường đến đây tương hội, ban đầu ta tưởng là hai người khác, tuy nhiên mùi hương của họ lại không giống mùi hương của hộp phấn trong hỏa lò này.

Chàng không nói rõ tên Tiết Hồng và Hoa Kim Cung, bởi vì chàng không muốn gây tổn hại cho kẻ khác, song lúc này mặt Tả Minh Châu ửng đỏ lên.

Nhóc trọc đầu liếc nhìn cô, lại hỏi:

- Đại ca nghe đệ nói…

Sở Lưu Hương ngắt lời gã:

- Ta nghe ngươi nói thì đoán một người tất phải là Tiết công tử, nhưng người "bạn"… của Tiết công tử là ai? Ta vẫn chưa đoán được.

Chàng dùng chữ "bạn" thực khéo, Tiết Vũ cũng đỏ mặt.

- Ta cứ tưởng người ấy là Thạch đại cô nương, mãi đến khi gặp Kỳ Kiếm huynh đệ thì mới biết mình lầm.

Kỳ Kiếm cúi đầu, nước mắt chực rơi xuống.

- Thế là ta càng thấy kỳ quái hơn, Thạch đại cô nương không có quan hệ gì cùng Tiết công tử, tại sao Tiết công tử lại quan tâm đến bệnh tình của cô? Và tại sao lại chiếu cố đến nhị thúc của cô như thế? Thậm chí Tiết công tử cố để cho Tú Vân cô nương ngộ nhận cũng không biện bạch, lại tính chuyện mượn sai tạo sai… do đó ta nghĩ bên trong việc này tất có bí mật lớn, bằng không chẳng ai muốn mang tiếng oan như vậy.

Thạch Tú Vân trừng mắt nhìn Tiết Vũ một cái, cô cũng đỏ mặt.

- Ta nghĩ bí mật này hẳn có liên hệ đến cái chết của Thạch đại cô nương, do đó mới đào quan tài để kiểm nghiệm, ai ngờ…

Nhóc trọc đầu tranh lấy nói:

- Ai ngờ Thạch đại cô nương cũng không chết, mà trong quan tài chỉ có một đống đá.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Thạch đại cô nương quả thực đã chết.

Nhóc trọc đầu mở to mắt:

- Vậy… vậy thi thể của cô sao lại biến thành đống đá?

- Tại vì thi thể đã bị người mượn đi. Tiết công tử vì muốn mượn xác cô ấy, mới để ý đến bệnh tình của cô, và người lo việc tống táng là nhị thúc của chị em họ Thạch nên Tiết công tử mới chiếu cố đến nhị thúc nhiều như thế…

Nhóc trọc đầu:

- Nhưng… nhưng Tiết công tử mượn xác Thạch đại cô nương để làm gì?

Gã càng nghe càng mơ hồ.

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiết công tử muốn mượn thi thể Thạch đại cô nương để giả thi thể của Thi cô nương, như thế mọi người đều tưởng Thi cô nương đã thực sự từ trần. Diện mạo, vóc dáng của Thạch đại cô nương có vài phần giống Thi cô nương, lại thêm người khi chết đi diện mạo có chút thay đổi, nên chẳng mấy ai chú ý nhìn kỹ thi thể, hóa trang cũng không giống hoàn toàn song có thể qua mặt người khác, vả lại má Lương cũng tham gia vào bí mật này.

Má Lương càng cúi đầu thấp hơn.

Nhóc trọc đầu sờ cái đầu nhẵn của gã:

- Nhưng… tại sao Thi cô nương muốn giả chết?

Sở Lưu Hương cười lên:

- Nếu Thi cô nương không "chết", Tả Minh Châu làm thế nào diễn được tấn tuồng "mượn xác hoàn hồn".

Nhóc trọc đầu cười gượng:

- Đệ càng nghe càng rối, tại sao Tả cô nương tự dưng muốn…

Sở Lưu Hương ngắt lời gã:

- Việc này mới nhìn thì phức tạp, kỳ thực rất đơn giản, chung quy cũng vì chữ "tình".

Mục quang của chàng quét ngang Tả Minh Châu, dừng lại nơi Tiết Vũ:

- Tả Minh Châu từ nhỏ đã được hứa gã cho Đinh gia công tử, đây vốn là một mối lương duyên môn đăng hộ đối, rất tiếc là cô gặp phải Tiết Vũ và nảy sinh tình ý.

Nhóc trọc đầu:

- Nhưng Tiết gia và Tả gia chẳng phải là oan gia đối đầu sao?

- Không sai, Tả Minh Châu gặp Tiết Vũ, cũng biết mình chẳng thể có tình cảm với họ Tiết, nhưng chữ "tình" rất ảo diệu khiến người chẳng thể miễn cưỡng, mà chính mình cũng khó kiềm chế, có nhiều lúc tuy biết mình không nên để ý đến người ấy, nhưng lại không tự chủ được mà phát sinh ái ý.

Thạch Tú Vân bất chợt thở dài nho nhỏ:

- Tôi thường nghe người nào rơi vào lưới tình cũng biến thành kẻ mù hết.

Ánh mắt Sở Lưu Hương dịu lại khi nhìn cô:

- Có những người tình nguyện biến thành kẻ mù, nhưng trên đời này cũng có rất nhiều người khác muốn làm cho họ không muốn cũng phải mở mắt ra.

Sở Lưu Hương quay qua Tả Minh Châu và Tiết Vũ:

- Tả cô nương và Tiết công tử tuy hết mực thương nhau, nhưng họ đều biết hai người không bao giờ kết hợp được, nếu đổi là người khác, trong trường hợp này cũng có thể đã tự sát vì tình…

Thạch Tú Vân ngơ ngác nhìn ánh đèn, nói nhỏ nhỏ:

- Cách này thực quá dại.

Sở Lưu Hương nói:

- Đó là phương pháp của kẻ yếu…

Thạch Tú Vân bỗng ngửng đầu lên:

- Nếu tôi ở trong trường hợp ấy, có thể… tôi sẽ bỏ trốn.

Cô thu hết can đảm mới nói được lời này, nói chưa dứt đã ửng đỏ mặt.

Sở Lưu Hương lắc đầu êm giọng nói:

- Bỏ trốn cũng không phải là cách tốt, bởi họ biết rõ Tả, Tiết hai nhà thù nhau đã bao đời, nếu họ cùng nhau bỏ trốn, cừu hận giữa hai nhà cũng có thể vì đó mà càng sâu đậm hơn, vả lại cuộc sinh tử quyết đấu của hai nhà đã cận kề trước mắt, dù họ có bỏ trốn, nếu sau này biết được người thân của mình đã bị đối phương hạ sát, thì làm sao tránh khỏi đau xót trong lòng?

Thạch Tú Vân ảm đạm gật đầu:

- Đúng thế, bỏ trốn cũng không phải cách tốt, chẳng giải quyết được gì…

- Tả cô nương và Tiết công tử chẳng phải kẻ yếu hèn, cũng không ngu muội, họ nghĩ ra một cách hết sức hoang đường nhưng cũng rất khéo, đó là…

Nhóc trọc đầu lại không nhịn được phải xen vào:

- Mượn xác hoàn hồn!

Sở Lưu Hương đáp:

- Đúng là mượn xác hoàn hồn.

Chàng nhìn sang Tả Minh Châu với ánh mắt tán thưởng:

- Nếu Tả cô nương thực sự mượn linh hồn Thi Nhân để sống dậy, thì cô đã trở thành Thi Nhân, Thi Nhân vốn là vị hôn thê của Tiết Vũ, dĩ nhiên sẽ được gả cho Tiết Vũ, như vậy Tả Nhị Gia không cách chi phản đối, Tiết đại hiệp cũng chẳng thể không chấp nhận.

Nhóc trọc đầu nói:

- Vậy còn Thi cử nhân cùng Hoa Kim Cung?

- Hoa Kim Cung vốn đã muốn nối thêm một vòng thân gia cùng Tiết gia trang, nay thấy con gái mình rõ ràng đã chết lại được "sống dậy", chắc hẳn cao hứng không hết, có đâu phản đối?

Nhóc trọc đầu gật đầu cười nói:

- Khéo quá chừng!

Sở Lưu Hương nói:

- Chỗ khéo nhất là Tả Minh Châu "mượn" hồn Thi Nhân, thì ngược lại Thi Nhân kể như "mượn" xác Tả Minh Châu, hai người nhập thành một, như vậy khi gả cho Tiết Vũ, thì Tả Nhị Gia lại trở thành nhạc phụ đại nhân của Tiết Vũ, cũng là thân gia cùng Tiết đại hiệp…

Nhóc trọc đầu dành nói:

- Bởi vì bất luận thế nào chăng nữa, con dâu Tiết đại hiệp cũng có ít nhất phân nửa là con gái của Tả trang chủ, dù hai bên không muốn cũng phải thừa nhận điều đó.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Đúng như vậy, đến lúc ấy hai vị dù có tâm quyết đấu, song cũng khó dứt tình…

Nhóc trọc đầu vỗ tay cười:

- Cách này hay quá…

Nhóc mặt rổ đột nhiên nói:

- Nhưng cũng quá hoang đường, nếu đổi là tiểu đệ nhất định không tin.

Sở Lưu Hương nói:

- Không sai, do đó kế hoạch của họ tất cần chu mật, khi thực hiện càng phải hoàn hảo không sơ hở, để dù người không muốn tin cũng chẳng thể không tin. Muốn thực hiện kế hoạch này, thứ nhất dĩ nhiên phải có sự đồng ý của Thi Nhân, cô ấy phải chịu giả chết.

Nhóc trọc đầu xen vào:

- Thi cô nương cũng không phản đối, vì cô cũng đã có ý trung nhân, không muốn bị gả cho Tiết công tử.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đúng đúng, khi ta nghe nói loại phấn Thi cô nương thường dùng là do một vị Diệp công tử từ kinh thành mang đến, là ta đã hoài nghi có thể Thi cô nương đang trá tử đào hôn (giả chết để tránh bị ép gả).

Nhóc trọc đầu:

- Vì vậy hương soái mới sai bọn tiểu đệ đi dò la tung tích Diệp Thịnh Lan.

Sở Lưu Hương gật đầu:

- Phải, đến lúc chúng ta gặp hai người ấy thì việc này đã rõ. Tả Minh Châu và Thi Nhân cùng hẹn trước giờ "chết", bên kia Thi Nhân vừa "tử", bên này Tả Minh Châu cũng "hồi sinh". Dĩ nhiên Thi Nhân đã miêu tả cho Tả Minh Châu biết cách trần thiết trong phòng của mình và bộ y phục cô sẽ mặc lúc "chết", nên khi Tả Minh Châu "sống lại", cô nói mọi chi tiết đều không sai. Vì Thi Nhân giả chết, nên cần phải có thi thể của người khác thế vào, vừa đúng lúc ấy Thạch đại cô nương bị bạo bệnh đến hồi nguy cập, nên Tiết công tử mới để ý mua chuộc Thạch nhị thúc, để khi nhập quan thì đem thi thể của cô đi hóa trang và để tại khuê phòng Thi Nhân, còn Thi Nhân thực thì đã trốn ra ngoài. má Lương thương Thi Nhân như con ruột, một dạ muốn cô được hạnh phúc, nên việc này không nhờ má Lương chẳng thể nào nên.

Nói đến đây, Sở Lưu Hương thở một hơi dài:

- Chỗ khó khăn là phải sắp xếp thời gian ăn khớp với nhau, còn kỳ dư các việc không khó lắm.

Nhóc mặt rổ cũng thở ra:

- Nghe hương soái nói thì việc này quả rất đơn giản, nhưng không nếu hương soái không kể thì tiểu đệ cũng chẳng nghĩ ra.

- Bây giờ ngươi rõ hết chưa?

- Cũng còn một điểm chưa thông.

- Sao?

- Tả cô nương không chết thực sự, vậy Tả Nhị Gia làm sao tin con gái mình đã chết?

- Dĩ nhiên Tả Minh Châu đã mua chuộc các danh y kia, nếu mười mấy vị danh y đều phán là ngươi đã bệnh nhập cốt, vô phương cứu chữa, e rằng chính ngươi cũng tin mình sắp chết, huống hồ…

Sở Lưu Hương bỗng dừng lại hương ra phía ngoài cửa sổ cười nói:

- Huống hồ chi trong số ấy lại có Trương Giản Trai tiên sinh, ai mà chẳng tin lời chẩn đoán của Trương lão tiên sinh, nếu tiên sinh nói người đã chết, thì ai còn tin người ấy sống được?

Chỉ nghe ngoài cửa sổ có tiếng cười lớn:

- Chửi đúng lắm, chửi rất hay, chẳng qua lão phu tự xưng bách bệnh khả trị, có lý nào không thể chữa được bệnh tương tư, cho nên lần này đành trơ mặt nói gạt một lần.

Giữa tiếng cười dài, Trương Giản Trai đẩy cửa bước vào.

Tả Minh Châu, Tiết Vũ, Thi Nhân, Diệp Thịnh Lan bốn người lập tức đồng quì sụp vái chào.

Sở Lưu Hương cũng xá dài cười đáp:

- Lão tiên sinh chẳng những trị bách bệnh, mà đến cách trị bệnh tương tư cũng cao hơn bình thường một bậc.

Trương Giản Trai lắc đầu cười:

- Đã như vậy, mai hậu hương soái nếu trúng phải bệnh tương tư thì nhớ đừng quên tìm đến lão phu.

- Điều đó tại hạ ngàn lần chẳng dám quên.

- Rất tiếc là nếu thiếu nữ nhà ai vì hương soái mà đổ bệnh tương tư thì lão phu e rằng không chữa nổi, chứ còn nói hương soái ốm tương tư vì thiếu nữ nào thì sợ trong thiên hạ chẳng ai tin.

Sở Lưu Hương chỉ cười không nói gì, vì chàng thấy Thạch Tú Vân đang chăm chăm nhìn chàng.

Trương Giản Trai đỡ Tả Minh Châu dậy, mỉm cười:

- lão phu lần này chịu tương trợ, một phần vì cảm tấm tình si của các ngươi, hơn nữa cảm thấy kế hoạch của các ngươi vừa tân kỳ thích thú, lại hoàn hảo, điều đáng tiếc là các ngươi thực hiện ngay đúng lúc hương soái vừa đến, chẳng lẽ cái ngươi muốn tự tìm phiền phức sao?

Tả Minh Châu đỏ mặt, ấp úng nói không ra lời.

Sở Lưu Hương cười:

- Điều này tại hạ biết lý do.

- Sao?

- Họ muốn chờ tại hạ đến để nhờ tại hạ đi làm thuyết khách dùm, là vì tại hạ đã chứng kiến sự việc này thì không thể không giúp, ai cũng biết tại hạ là kẻ rất thích chuyện bao đồng. Họ cũng biết nếu tại hạ làm thuyết khách thì Tiết đại hiệp và Thi Cử nhân không thể không tin chuyện này, vì…

Trương Giản Trai nhếch môi cười:

- Vì trong giang hồ người người đều biết lời nói của Sở hương soái không bao giờ là giả.

Tiên sinh quay sang Tả Minh Châu nói tiếp:

- Các ngươi tính toán cũng khá đúng, chỉ tiếc đã quên mất một điều.

Tả Minh Châu cúi đầu nói:

- Xin tiền bối chỉ giáo.

- Các ngươi quên rằng chẳng ai gạt được Sở hương soái, bây giờ bí mật của các ngươi đã bị hương soái thấu rõ, còn muốn nhờ y đi làm thuyết khách sao?

Cả bốn người cùng sụp xuống bái:

- Xin hương soái giúp dùm, chúng tiểu bối đội ơn vô cùng.

Sở Lưu Hương cười:

- Các vị hà tất phải cầu cạnh ta, Ta đã nói trước là mình rất thích làm chuyện bao đồng, mà trước giờ không thích chuyện vô duyên, được thấy các cặp tình nhân nên đôi lứa, bảo ta làm gì cũng chẳng sao.

Trương Giản Trai vỗ tay nói:

- Sở hương soái quả nhiên không hổ danh Sở hương soái, kỳ thực lão phu cũng đã nghĩ ra, hương soái phá bí mật này chẳng qua là không muốn kẻ khác xem mình như người ngơ ngáo.

Tiên sinh quay sang nhóm Tả Minh Châu bốn người:

- Nay các ngươi kể như cũng được một bài học, là sau này muốn cầu hương soái điều gì phải nói rõ trước, bất luận ai muốn gạt hương soái đều nhận ra là rốt cuộc chính mình mới bị gạt.

111. Chương 111: Giang Hồ Ân Oán

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ chẳng phải quá nhỏ tuổi, có lúc hai gã cũng giống người lớn, ít nhất là cả hai đều làm ra vẻ người lớn. Nhưng lúc này nhìn hai nhóc quả giống hai đứa trẻ nít, hai trẻ đang tiu nghỉu xụ mặt như bị oan ức.

Lúc nãy Thi Nhân và má Lương một mực mời mọi người đến "nhà" của họ uống dăm chén rượu, Trương Giản Trai đương nhiên không đi bởi tiên sinh đã cao tuổi, ăn uống có giờ giấc, lại thêm "uống rượu" theo nhãn quang của tiên sinh là không coi trọng thân thể mình.

Tả Minh Châu và Tiết Vũ cũng không đi vì phải tiếp tục diễn tấn tuồng của mình, dĩ nhiên chẳng thể mạo hiểm để người khác biết được chân tướng.

Thi Nhân cùng má Lương cũng không cố nài.

Chỉ tức cho Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ là hai gã tuy muốn đi nhưng chẳng ai mời, điều này như cú đấm vào lòng tự tôn của hai nhóc tuy không nhỏ nhưng vẫn chưa lớn. Nhóc mặt rổ bĩu môi không nói đến chuyện đó nữa, Nhóc trọc đầu càng không muốn nghĩ đến việc ấy.

Gã cố nghĩ sang chuyện khác, miệng lẩm bẩm:

- Mấy người này vừa giả bệnh, giả chết, giả quỷ, tốn tâm cơ, nước mắt chỉ vì chữ "tình", hà hà...

Gã há miệng cười khan mấy tiếng, nói lớn:

- Ta không hiểu cái "tình" này có ma lực gì mà có thể làm người ta điên như thế?

Nhóc mặt rổ đáp:

- Ta cũng chẳng hiểu, chỉ mong là mình không bao giờ dính vào chữ đó.

Gã dùng sức đá văng một cục đá, như có thể đá văng chữ "tình" đi thực xa, song gã nào biết chữ "tình" và cục đá nào có giống nhau, bất luận dùng bao nhiêu sức lực cũng không đá đi được, lúc ta tưởng đã tống nó đi thì nó lại văng trở lại, càng dùng nhiều sức thì nó càng văng trở lại mau hơn. Nếu muốn dẫm chết nó thì hóa ra lại dẫm lên trái tim của mình.

Nhóc trọc đầu im lặng một lúc bỗng nói:

- Này, ngươi nghĩ Tả Nhị Gia có chịu gả con gái cho Tiết công tử chăng?

Nhóc mặt rổ đáp:

- Ông không khứng cũng không được, bởi "hồn" của con gái ông đã thuộc người khác rồi.

Chừng như gã thấm ý câu nói có hai nghĩa rất khéo của mình, nên bật cười khúc khích, những ấm ức trong bụng cũng vơi bớt đi.

Nhóc trọc đầu ngó gã:

- Còn Tiết trang chủ thì sao? Có chịu cô con dâu này chăng?

- Nếu người khác đi nói chưa chắc Tiết trang chủ chịu nghe, nhưng Sở hương soái nói tất y sẽ chịu.

- Đúng rồi, hương soái từng giúp Tiết trang chủ, dường như mỗi người đều từng được hương soái giúp.

Nhóc mặt rổ:

- Bởi vậy lão bà kia mới nằng nặc mời hương soái đi uống rượu..

Nhóc trọc đầu đập gã một cái:

- Ngươi ngố quá, ngươi tưởng là lão bà thực muốn mời hương soái uống rượu sao?

Nhóc mặt rổ ngớ ngẩn hỏi:

- Không phải vậy thì để làm gì?

Nhóc trọc đầu thở ra:

- Ngố vẫn là ngố, bộ ngươi không nhìn ra lão bà đang làm mai giúp hương soái hay sao?

Nhóc mặt rổ chưng hửng:

- Làm mai?

- Dĩ nhiên là làm mai cho Thạch Tú Vân cô nương, họ cảm thấy nợ hương soái nhiều nên muốn nhân thể ghép đôi Thạch cô nương và hương soái.

Nhóc mặt rổ vỗ tay cười:

- Đúng rồi, ta cũng thấy lạ, Thạch Tú Vân cô nương chưa chồng mà sao nửa đêm lại đến nhà người uống rượu! Thì ra cô nương đã để ý hương soái!

Nhóc trọc đầu cười:

- Người như hương soái, tài mạo song toàn, cô gái nào không để ý mới là lạ.

- Nhưng… hương soái có thích Thạch cô nương chăng?

Nhóc trọc đầu gãi đầu:

- Cái này khó nói… nhưng mà vị cô nương này cũng là một mỹ nhân, xứng cùng hương soái được, đáng cho chúng ta ăn mừng.

- Nói vậy, kết cục của vụ này mọi người đều hoan hỉ, chỉ còn lại hai chúng ta, nửa đêm hôm vẫn lang thang ngoài đường như cô hồn dã quỷ, bụng thì đói gần chết.

Nhóc trọc đầu lại đánh Nhóc mặt rổ một cái:

- Ngươi thực lù khù, người ta không mời mình ăn đêm, tự chúng ta không ăn được sao, nhìn bên kia kìa, ta ngửi thấy mùi rượu rồi.

Cuối con đường dài quả nhiên còn có ánh đèn đơn độc.

Dưới ánh đèn, một đại hán trông như mãnh hổ đang ngồi xổm trên ghế gỗ dài khoan khoái uống rượu, những bình rượu trước mặt đã dồn lại một đống.

Lão Đường bán rượu ngáp liên tục tự nãy giờ, lão chỉ muốn thu dọn sớm nhưng lại không dám bảo vị khách này đi, lão bán rượu bao nhiêu năm, cũng chưa từng thấy hạng tửu quỷ như người này.

Trời đã nhập đông, song đại hán này cứ để trần nửa thân trên, lộ ra một thân ngâm đen như cốt sắt. Lão Đường vừa đem ra hai phần rượu đổ vào một cái tô lớn, đại hán này bèn há miệng rộng như cá voi hút nước, cả mười hai lượng hảo hoàng tửu trong nháy mắt chẳng còn giọt nào.

Lão Đường hai tay rót rượu cũng không nhanh bằng động tác há miệng uống rượu của đại hán kia.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ sửng sờ nhìn y.

Nhóc mặt rổ lè lưỡi nói nhỏ:

- Dữ thiệt, vị nhân huynh này thực giống như lu rượu lớn.

Nhóc trọc đầu chớp mắt nói:

- Tửu lượng của y tuy khá nhưng chưa chắc bằng Sở đại ca chúng ta.

Nhóc mặt rổ cười nói:

- Dĩ nhiên, trong giang hồ ai chẳng biết Sở đại ca chẳng những khinh công vô song, tửu lượng cũng ít ai bì kịp.

Cả hai nhóc nói nhỏ, lão Đường chẳng nghe được chữ nào, nhưng đại hán kia đặc biệt thính tai, đột nhiên đập bàn đứng dậy nói lớn:

- Sở đại ca của các ngươi là ai?

Đại hán này mày rậm mắt to, xem ra cũng là một hán tử anh tuấn, nhất là cặp mắt sáng như hai ngôi sao. Tuy nhiên cách nói của y rất dữ, Nhóc trọc đầu không phục, trừng mắt nói:

- Đại ca của chúng ta là ai có can chi đến ngươi?

Gã chưa nói xong, đại hán bỗng đến trước mặt hai nhóc, chẳng rõ ra tay thế nào mà nắm một cái đã nhấc bổng cả hai lên.

Nhóc trọc đầu và Nhóc mặt rổ thuộc loại chẳng phải dễ đối phó, nhưng nằm trong tay đại hán thì hóa ra như hai con gà, chẳng cục cựa gì được.

Đại hán giơ tay nhấc hai gã lên cách mặt đất chừng một thước, nhìn hai nhóc múa men tay chân, đôi mắt sáng kia phảng phất như có ý cười.

Nhưng giọng đại hán vẫn gằn mạnh rất dữ:

- Hai đứa bay nghe đây, tên Sở đại ca các ngươi nói khi nãy nếu đúng là lão trùng thối Sở Lưu Hương, thì mau dẫn ta đi kiếm hắn…

Nhóc trọc đầu chửi lại:

- Lão là thứ gì, dám chửi Sở đại ca là lão trùng thối, lão mới là thối, trùng thối đen.

Nhóc mặt rổ cũng không vừa:

- Sở đại ca chỉ cần dùng một ngón tay cũng đủ dí chết lão trùng thôi nhà ngươi, ta khuyên lão mau cụp đuôi chạy trốn đi.

Nhóc trọc đầu:

- Trùng thối làm gì có đuôi, đuôi mọc trên đầu thì có, muốn cụp cũng không cụp được.

Hai gã chẳng có bao nhiêu sức lực, song gan thì chẳng nhỏ, vốn chửi xem ra hơn người thường một bậc, lúc này tuôn ra hết, tận tình ngoác miệng chửi cho thống khoái, đến đầu nặng mắt hoa cũng mặc kệ.

Nào ngờ đại hán lại phá cười lớn:

- Giỏi lắm, hai đứa có cốt khí, nhưng người khác có sợ lão trùng thối ấy, chứ ta thì không, nếu thi uống rượu thì hắn lại càng kém, các ngươi không tin cứ hỏi hắn…

—-o0o

Gà tiềm, vịt quay, sư tử đầu, cá hấp… những món này đều mất thời gian nấu nướng, hẳn má Lương đã chuẩn bị cả ngày. Nhưng những món ăn này bây giờ vẫn còn nguyên trên bàn, vì tại bàn chỉ còn lại hai người, mà là hai người không để ý đến ăn uống lúc này.

Khách không đi, mà ngược lại chính chủ nhân lại bỏ đi, mỗi người đều viện lý do nhưng nghe đã biết giả tạo. Ý của họ chẳng qua muốn để lại không gian cho Sở Lưu Hương và Thạch Tú Vân, điểm này cả hai người trong cuộc đều hiểu.

Điều lạ là Thạch Tú Vân không nài ai ở lại, cũng chẳng bỏ đi. Cô cầm đũa lên gõ nhẹ vào chén rượu, như muốn xua tan sự tĩnh mịch trong căn phòng, lại giống như cảm thấy đôi tay thừa thải nên kiếm thứ gì làm.

Mặt cô ửng một màu hồng nhạt, dưới ánh đèn trông nửa kiều diễm, nửa ủy mị khôn tả. Cô cúi đầu, hàng mi dài phủ trên mí mắt, những chiếc răng trắng như ngọc đang cắn nhẹ trên cánh môi đỏ như hoa anh đào, cắn rất khẽ.

Ngoài sân gió Thu thổi xào xạc lá ngô đồng.

Rượu có sắc thúy lục, lãng đãng một thoáng hương nhẹ.

Một đêm Thu như thế, có giai nhân, có mỹ tửu, dù không uống cũng đủ say.

Luận giai nhân và mỹ tửu, kinh nghiệm của Sở Lưu Hương có thể phong phú hơn nhiều người khác, nhưng chẳng biết vì sao lúc này tim chàng cũng nhảy nhanh không ngừng. Rất hiếm khi chàng nghe được tiếng tim mình đập.

Thạch Tú Vân bất chợt nhìn lên, sóng thu ba di động từ mặt đến tay Sở Lưu Hương, thế là trên mặt cô hiện ra một đôi lúm đồng tiền.

Cô hỏi nhỏ:

- Công tử không mời tôi uống rượu sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô biết uống chăng?

Ánh mắt Thạch Tú Vân lưu động:

- Nếu công tử dám uống với tôi, nhất định sẽ bị chuốc say.

Sở Lưu Hương cười:

- Được, ta mời cô một chén.

Thạch Tú Vân bĩu môi:

- Sao hẹp hòi thế, có mời phải mời ba chén, công… công tử sợ tôi uống say sao?

Cô rót liền ba chén rượu, một hơi uống hết.

Một người có biết uống rượu hay không, thường có thể nhìn ra được qua cách nâng chén của người ấy, Sở Lưu Hương nhìn Thạch Tú Vân, chàng biết cô ít nhất đã từng uống rượu.

Chàng cũng uống luôn ba chén:

- Nói thực, ta không ngờ cô cũng biết uống, mà tửu lượng cũng không kém.

Thạch Tú Vân liếc chàng:

- Sao hở, công tử coi chúng tôi là dân quê phải chăng? Cho công tử hay, người ở quê cũng biết uống rượu đấy.

Cô lại rót rượu:

- Tôi kể cho nghe nhé, giao thừa đầu năm nay, một mình tôi uống hết cả hũ rượu, công tử tin chăng?

Sở Lưu Hương bật cười:

- Nói vậy ta tin là phải tìm tiểu Hồ đến thi uống rượu với cô mới được.

- Tiểu Hồ là ai?

- Tiểu Hồ tên là Hồ Thiết Hoa, là bạn lâu năm của ta, cũng là hảo bằng hữu, tửu lượng của hắn hơn ta nhiều lắm.

Thạch Tú Vân cười nói:

- Được, lần sau nếu công tử tìm được y, tôi chuốc say y cho xem, nhưng hôm nay… hôm nay tôi chỉ muốn uống rượu với công tử.

Cô nâng chén lên:

- Nào, mời công tử… công tử mời tôi ba chén, tôi mời lại sáu chén!

Sở Lưu Hương sờ mũi:

- Sáu chén?

Thạch Tú Vân đã uống chén thứ nhất:

- Sáu chén, công tử chê ít ư? Hay chê nhiều?

Sở Lưu Hương cười:

- Dường như hơi nhiều.

Thạch Tú Vân chăm chăm nhìn chàng, nũng nịu nói:

- Sao? Công tử sợ tôi uống say ư? Chỉ cần công tử không say là tốt rồi, đừng lo cho tôi.

Sáu chén rượu này cô uống càng mau hơn, uống xong mặt cô càng đỏ hơn.

Thạch Tú Vân chớp mắt nói:

- Công… công tử uống xong đi rồi nói.

Sáu chén đối với Sở Lưu Hương dĩ nhiên không có gì đáng nói. Chàng uống xong liền hỏi:

- Bây giờ cô nên về được rồi chứ?

Thạch Tú Vân cắn môi cúi đầu, thong thả tháo đôi giầy mới ra, lại gác đôi chân trắng bóc lên ghế, sau đó từ từ ngửng đầu lên chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, nói từng chữ:

- Tôi không về.

Sở Lưu Hương:

- Cô… cô không về ư? Tại sao?

Thạch Tú Vân lại rót rượu:

- Chẳng vì sao, tôi không muốn về!

Sở Lưu Hương chỉ có nước sờ mũi mình.

Thạch Tú Vân cúi đầu, khẽ nói:

- Tôi không vui, nên muốn uống rượu, công tử không uống chung với tôi sao?

Sở Lưu Hương thầm thở dài:

- Nếu cô không say, thì ta uống với cô ba ngày cũng được.

- Công tử sợ tôi say?

- Ai uống say ta cũng sợ, chuyện gì không sợ chứ người say là ta ngán nhất.

Thạch Tú Vân bật cười khúc khích:

- Tôi chắc chắn sẽ không say, được chưa?

Sở Lưu Hương nâng chén:

- Được, ta mời cô.

—-o0o

Thực ra Sở Lưu Hương dĩ nhiên biết chẳng có ai tự bảo đảm mình sẽ không say, trừ phi mình đừng uống rượu. Phương pháp này không hay nhưng chắc chắn công hiệu. Rất tiếc có nhiều người không muốn dùng cách này, thế nên mỗi ngày một thêm nhiều người uống say.

Sở Lưu Hương cũng biết uống rượu vốn không hay, khuyên người đừng uống cũng không được, vì càng khuyên thì người ấy càng muốn uống nhiều hơn. Chàng chỉ mong tửu lượng của Thạch Tú Vân thực không kém.

Tửu lượng của Thạch Tú Vân quả thực rất khá, nhưng không khá như cô nghĩ, ai cũng nghĩ mình có thể uống nhiều hơn khả năng thực sự.

Chẳng biết tự lúc nào mắt của Thạch Tú Vân không còn linh hoạt nữa. Cô nhìn Sở Lưu Hương, lấy đũa chỉ vào mũi chàng cười khanh khách:

- Công tử không phải người tốt, tôi đã biết từ trước công tử không phải… lần đầu gặp công tử, tôi đã biết mình xui mất rồi.

Sở Lưu Hương cười gượng:

- Ta có điểm nào xấu?

- Công tử chuốc cho tôi say rồi…

Sở Lưu Hương vừa bực vừa tức cười:

- Chẳng phải cô nói mình không say sao?

Thạch Tú Vân nhăn mũi, làm mặt xấu, cô cầm chén rượu lên, lại để xuống, lẩm bẩm nói:

- Trong này ngột ngạt quá, chết người mất, theo tôi ra ngoài đi vòng vòng nhé?

Sở Lưu Hương lập tức đứng dậy:

- Được.

Thạch Tú Vân cúi gập xuống, như thể đầu đụng tận dưới bàn:

- Giày của tôi… giày đâu rồi?

Giày của cô đã bị đá sang phía Sở Lưu Hương. Chàng đành cúi xuống thu đôi giày cho cô.

Nào ngờ Thạch Tú Vân đưa chân ra cười khanh khách:

- Công tử mang giày giúp tôi… không giúp là tôi không đi.

Bàn chân xinh xắn nằm gọn trong tay. Sở Lưu Hương bất giác nghe tim đang đập mạnh. Chàng biết tiểu nha đầu này bày trò hơi quá, gần như cố tình chọc tức chàng "nhát gan".

Sở Lưu Hương rất muốn "dạy" cho cô bài học. Nhưng lần này chàng không làm gì cả, chỉ giúp Thạch Tú Vân mang giày vào, dìu cô ra cửa, hai tay cô bám vào cánh tay chàng, cả người cô tựa vào cánh tay chàng.

Đêm khuya lạnh như băng. Mặt đường đá xanh như phản chiếu ánh sao. Gió Thu thổi nhẹ, nhẹ như hơi thở tình nhân.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy mình cũng hơi say. Chàng không để ý trong bóng tối, có một cặp mắt sáng như sao đang theo dõi mình.

—-o0o

Căn nhà gỗ không tối lắm, nhờ ánh sao len vào qua cửa sổ. Đem Thạch Tú Vân đến đây… có thể Sở Lưu Hương quả thực có chút say.

Thạch Tú Vân vui như sáo, cô xoay một vòng rồi nói:

- Chàng biết tại sao em muốn đến đây chăng?

Sở Lưu Hương không lên tiếng.

- Vì đây là nơi em gặp chàng lần đầu tiên.

Sở Lưu Hương nói:

- Đi thôi.

Ngay lúc này, tự nhiên thốt ra hai chữ ấy thực khéo.

Thạch Tú Vân nói:

- Đi? Đi đâu?

- Cô còn không đi, không sợ ta làm chuyện gì sao?

Thạch Tú Vân cười lắc đầu.

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung dữ, trầm giọng nói:

- Cô đã biết ta chẳng phải người tốt, vậy cũng đoán ta muốn làm chuyện gì, còn không đi mau, bằng không ta sẽ lột y phục của cô, sau đó…

Chàng chưa nói hết, Thạch Tú Vân bỗng hứ một tiếng, nhào vào lòng chàng ôm cứng cổ:

- Chàng hư quá đi, em biết thế nào chàng cũng có ý đó.

Sở Lưu Hương chưng hửng. Chẳng qua chàng chỉ dọa cô bằng miệng, nào ngờ cô lại tự "thực hành", chàng muốn đẩy cô ra… lại chạm phải chỗ không nên đụng vào.

Tiếng cười Thạch Tú Vân giòn như tiếng chuông bạc, cô cầm tay Sở Lưu Hương áp lên mình, nói nhỏ nhỏ:

- Chàng xem thử thân em có phải đang phát sốt chăng?

Thân cô quả thực rất nóng.

Sở Lưu Hương tuy không đành nhưng cũng vội vàng rút tay ra, nào ngờ Thạch Tú Vân giữ tay chàng cắn một cái. Cô cắn lấy ngón tay chàng:

- Chàng hư quá, cứ dụ dỗ em, tưởng em không biết sao? Bây giờ muốn trốn ư? Coi chừng em cắn đứt ngón tay chàng.

Sở Lưu Hương là nam nhân, một nam nhân mạnh khỏe không bệnh tật gì cả.

—-o0o—-

Vầng thái dương đã lên!

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu trên đôi trường túc của Thạch Tú Vân. Chân của cô thon dài, thẳng như ngọn bút. Dù là người kén chọn cũng không thể không thừa nhận đôi trường túc này rất hấp dẫn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương chậm rãi đi từ chân đến mặt Thạch Tú Vân, mặt cô còn một chút sắc hồng, hơi thở rất đều đặn, nhìn cô ngủ an nhiên như một trẻ sơ sinh.

Ngắm gương mặt ấy, Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy hối hận khôn tả. Chàng chẳng phải "Liễu Hạ Huệ", từ trước đến nay cũng không muốn giống như vậy, nhưng lần này chàng lại ước đêm qua mình là Liễu Hạ Huệ. Chàng cũng từng khá thân mật cùng những cô gái khác, tuy nhiên họ không giống lần này, những cô gái ấy rất can cường, chàng biết dù họ có hoài niệm chàng nhưng cũng không vì chàng mà đau khổ. Còn cô gái đang nằm trong tay chàng bây giờ thì khác, nàng quá đơn thuần, quá trẻ, trái tim lại rất yếu mềm…

Sở Lưu Hương không dám nghĩ đến sau khi mình bỏ đi, Thạch Tú Vân sẽ ra sao? Nàng có tự sát chăng? Nghĩ đến đây, chàng muốn tự tát mình mấy bạt tay.

Chân của Thạch Tú Vân khẽ động, trên mặt cô dần dần hiện lên nụ cười với lúm đồng tiền. Sau đó cô mở mắt ra.

Sở Lưu Hương cơ hồ chẳng dám bắt gặp ánh mắt của cô.

Thạch Tú Vân trở mình, bất chợt rên lên nho nhỏ, vừa cười vừa nói:

- Đầu của em nhức quá.

Sở Lưu Hương khẽ nói:

- Giờ cô đã biết cái nhức đầu của ngày hôm sau, sau này nên ít uống rượu vậy.

Thạch Tú Vân cười nũng nịu:

- Em nghe nói người thích uống rượu không có trí nhớ tốt, qua vài ngày em lại quên mất nỗi khó chịu lúc tỉnh dậy sau khi say.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười:

- Quả đúng như thế, theo ta biết, tiểu Hồ ít nhất đã giới tửu một trăm lần, mỗi lần bị nhức đầu hắn đều kêu la sẽ cữ rượu, nhưng chưa được nửa ngày sau đã phá giới.

Thạch Tú Vân ngồi dậy dụi mắt cười nói:

- Thì ra mặt trời đã lên cao.

Sở Lưu Hương nói:

- Cũng không còn sớm nữa… ta… ta thực không muốn đi…

Câu tiếp theo mà chàng muốn nói là "tuy không muốn nhưng phải đi", nhưng chàng chẳng thể nào thốt nên lời.

Nào ngờ Thạch Tú Vân lại nói:

- Chàng không muốn đi, nhưng em phải đi rồi.

Sở Lưu Hương ngẩn người:

- Cô…

- Em biết chàng cũng nên đi.

- Vậy… sau này chúng ta…

- Sau này ư? Chúng ta làm gì có sau này, vì khi chàng đi rồi đâu còn gặp lại em nữa.

Sở Lưu Hương chưng hửng.

Thạch Tú Vân bỗng cười lên:

- Tại sao chàng ngạc nhiên? Chàng tưởng em sẽ níu kéo không để chàng đi sao?

Thạch Tú Vân hôn nhẹ trên mặt Sở Lưu Hương, cô đứng dậy mặc y phục vào, thong thả nói:

- Em và chàng vốn chẳng phải người cùng một thế giới, dù có miễn cưỡng giữ chàng, hoặc một mực đi theo chàng, về sau cũng sẽ không hạnh phúc.

Sở Lưu Hương không nói được lời nào.

Thạch Tú Vân cười dịu dàng:

- Em là một người rất tầm thường, lúc trước cuộc sống rất tầm thường, mai mốt cuộc đời hẳn cũng rất bình dị, trong đời em có được một ngày không tầm thường với chàng… chỉ cần một ngày em đã thấy đủ, sau này về già, ít nhất em cũng có được phút hồi tưởng mật ngọt.

Cô chăm chú nhìn Sở Lưu Hương, khẽ nói:

- Do đó thế nào thì em cũng cảm ơn chàng.

—-o0o—-

Sở Lưu Hương ngồi đấy, trong lòng chẳng biết có cảm giác gì!

Thạch Tú Vân vừa hôn chàng xong, bỗng quay lưng bước ra ngoài rất mau, thậm chí chẳng hề quay đầu lại nhìn chàng một lần. Ban đầu chàng mong cô có thể đi về thanh thản, nhưng bây giờ khi cô quả thực đã bình thản bỏ đi, chàng lại cảm thấy chua chát, khó chịu làm sao!

Sở Lưu Hương cứ mong cô mau đi, nhưng bây giờ lại ước sao cô đừng đi mau thế… ai cũng bảo lòng dạ nữ nhân khó nắm bắt được, kỳ thực nam nhân cũng thế thôi, nào có khá hơn?

Sở Lưu Hương đăm đăm nhìn cánh cửa, như thể đang mong Thạch Tú Vân bỗng lại đẩy cửa bước vào.

Cửa quả nhiên bị đẩy ra…

Nhưng chẳng phải một Thạch Tú Vân ôn nhu xinh đẹp từ ngoài bước vào, mà là một đại hán mặt đầy râu mới ra, sặc nồng mùi rượu.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Tiểu Hồ, sao ngươi lại có mặt ở đây?

Hồ Thiết Hoa không trả lời câu hỏi, mà lắc đầu cười:

- lão trùng thối, ngươi thực có ngón nghề… ngươi dùng cách gì mà dụ cô gái kia ngoan ngoãn bỏ đi thế? Cách này ngươi nhất định phải chỉ ta.

Sở Lưu Hương trong bụng đầy chua chát nhưng không nói ra được, chàng làm mặt lạnh:

- Ta cần gì chỉ ngươi, nữ nhân gặp đến ngươi đã bỏ chạy còn mau hơn chim bay.

Tuy Sở Lưu Hương đang cố ý nói khích Hồ Thiết Hoa, nhưng chàng cũng biết hắn chẳng bao giờ nổi giận hay khó chịu… bất cứ ai, muốn khích cho Hồ Thiết Hoa khó chịu là một điều rất khó làm.

Nào ngờ Hồ Thiết Hoa nghe xong câu nói, lập tức mặt mày thảm não như muốn khóc, y không cười được, đứng đấy ngẩn ra một lúc, mới tự tát mình một cái rồi kêu lớn:

- Đúng rồi, ngươi nói không sai chút nào, ta là tửu quỷ, lại nghèo mạt, vừa lười vừa dơ vừa xấu, nếu có nữ nhân nào gặp ta mà không trốn mới là chuyện lạ.

Sở Lưu Hương trố mắt nhìn. Chàng biết Hồ Thiết Hoa cũng hay nói giỡn, quen hắn đã hai mươi năm, lúc nào hắn cũng cao hứng đắc ý. Song bây giờ chẳng hiểu sao hắn lại trở nên như thế? Không lý có bệnh gì?

Chỉ thấy Hồ Thiết Hoa mắt đỏ lên như sắp khóc.

Sở Lưu Hương không nhịn được bật cười:

- Ai dám nói ngươi xấu, người ấy nhất định mù rồi, nhìn mũi, mắt, mày này… nhất là cặp mắt của ngươi, trong một vạn người cũng chưa tìm được một.

Hồ Thiết Hoa bất giác đưa tay sờ mắt mình như thể cao hứng một chút, nhưng đột nhiên y lại lắc đầu, thiểu não nói:

- Dù mắt ta nhìn được cũng vô dụng, ta vẫn nghèo mạt.

Sở Lưu Hương nói:

- Nam tử hán đại trượng phu, nghèo một chút có hề gì, nghèo mà có cốt cách… nữ nhân trên đời này chẳng phải ai cũng thấy tiền mới mở mắt.

Hồ Thiết Hoa bất giác ưỡn ngực, song lại xụi xuống, lắc đầu bảo:

- Chỉ tiếc ta vẫn là tửu quỷ.

Sở Lưu Hương cố nhịn cười:

- Uống rượu có gì không tốt? Kẻ uống rượu mới có khí khái nam tử, từ xưa đến nay anh hùng hữu danh, các tướng, thi nhân, ai mà chẳng uống rượu, nữ nhân nhìn ngươi có hào khí uống rượu, cả trái tim đã rơi vào chén rượu của ngươi.

Hồ Thiết Hoa vẫn lắc đầu:

- Mấy thứ đó cũng vô dụng, nữ nhân gặp đến ta vẫn bỏ chạy xa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cô nào gặp ngươi mà bỏ chạy? Họ theo ngươi còn không hết… ngươi có nhớ vị "thanh phong kiếm khách" Cao Á Nam của phái Hoa Sơn chăng? Chỉ vì muốn lấy ngươi làm chồng mà theo đuổi ngươi hết hai, ba năm.

Câu chuyện này có thực. Mùa hạ năm ấy, bọn họ uống rượu trên hồ Mặc Sầu, Hồ Thiết Hoa sau khi uống say, đã hồ đồ nhận lời thành thân cùng Cao Á Nam. Song ngày hôm sau Hồ Thiết Hoa lại quên bẵn chuyện này, còn Cao Á Nam vẫn nhớ nên ép y phải cưới cô, còn dọa nếu y nuốt lời thì cô không còn mặt mũi nào sống nữa, cô sẽ tự sát. Thế là Hồ Thiết Hoa sợ đến bỏ trốn liên miên, Cao Á Nam đuổi theo đã hai, ba năm.

Đây vốn là điều đắc ý của Hồ Thiết Hoa, Sở Lưu Hương tưởng nhắc đến sẽ làm hắn vui lên, nào ngờ Hồ Thiết Hoa vừa nghe đến tên Cao Á Nam, cả gương mặt biến sắc như tử quỷ.

Sở Lưu Hương cảm thấy quái lạ, liền hỏi thăm dò:

- Có phải ngươi lại gặp Cao Á Nam?

- Ừ!

Sở Lưu Hương kinh ngạc:

- Cô ấy không ngó ngàng đến ngươi sao?

- Cô… cô ấy không để ý đến ta, thậm chí như thể không nhận ra ta nữa.

Nói đến đây Hồ Thiết Hoa ra vẻ giống như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Sở Lưu Hương cũng thấy lạ, kéo Hồ Thiết Hoa ngồi xuống:

- Chuyện này đầu đuôi ra sao, ngươi kể ta nghe thử.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có một ngày ta được hai vò rượu ngon, liền đi tìm "khoái võng" Trương Tam, bởi hắn chiên cá rất ngon, ta nhớ ngươi cũng thích ăn món đó.

Sở Lưu Hương cười:

- Đúng vậy, chỉ có cá của hắn chiên không sống không chín quá, vừa vặn không mất vị tươi của cá.

- Ta với hắn đang ngồi ở đầu thuyền nhấm rượu, đột nhiên có một chiếc thuyền vượt qua thuyền chúng ta rất mau, trên thuyền ấy có ba người, trong đó có một người làm ta cảm thấy rất quen mặt.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Cao Á Nam?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Lúc ấy ta cũng giựt mình vội đuổi theo, những muốn chào cô ấy, nào ngờ cô ấy chẳng để ý gì đến ta, ta cố sức vẫy tay, còn cô ấy cứ như không nhìn thấy.

- Cũng có thể… cô ấy thực tình không nhìn thấy ngươi.

- Ai nói? Cô ấy ngồi bên cửa sổ, đôi mắt nhìn ta cả buổi, mà cứ như nhìn một khúc gỗ, ta một mạch đuổi theo, cô ấy cứ ngồi bên cửa sổ, nhưng chẳng phản ứng gì cả.

- Sao ngươi không nhảy lên thuyền cô ấy hỏi cho ra lẽ?

Hồ Thiết Hoa xụ mặt:

- Ta không dám.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Ngươi không dám? Quá lắm thì cô ấy đá ngươi văng xuống thuyền.

Hồ Thiết Hoa than:

- Tại vì sư phụ của cô ấy, lão ni cô phái Hoa Sơn, cũng có mặt trên thuyền, làm ta hơi e sợ... không phải sợ gì khác, chỉ sợ gương mặt của bà.

Đương kim chưởng môn nhân phái Hoa Sơn là Khô Mai đại sư, rất trang nghiêm cẩn trọng, nghe đồn rằng đã ba mươi năm chưa hé nụ cười, người trong giang hồ bất luận ai gặp đến bà đều phải e dè.

Sở Lưu Hương đổi nét mặt:

- Khô Mai đại sư đã hơn hai mươi năm chẳng vướng chuyện giang hồ, lần này vì cớ gì lại xuống núi?

Chàng bỗng nghĩ chuyện này khá thích thú, nếu không có việc gì vô cùng trọng đại, Khô Mai đại sư quyết không khi nào rời Hoa Sơn, bà đã hạ sơn ắt phải có đại sự sắp phát sinh.

Sở Lưu Hương bỗng vỗ vai Hồ Thiết Hoa:

- Ngươi đừng buồn, chờ ta lo xong việc tại đây, ta sẽ đi cùng ngươi tìm cô ấy hỏi cho ra lẽ vì sao cô không ngó ngàng đến ngươi nữa?

Khóe miệng Hồ Thiết Hoa di động, bỗng y nói:

- Ngươi mà thấy Khô Mai đại sư, nhất định cũng một phen kinh ngạc.

- Tại sao?

- Tại vì bà đã hoàn tục.

Sở Lưu Hương kêu lên:

- Khô Mai đại sư mà hoàn tục? Ngươi nhìn lầm rồi.

Khô Mai đại sư xuống tóc xuất gia đã trên bốn mươi năm, công lực tu vi cao thâm, giới luật nghiêm ngặt, nếu nói bà cũng hoàn tục, thì còn đáng kinh ngạc hơn là nói Sở Lưu Hương xuất gia làm hòa thượng.

Hồ Thiết Hoa cười gượng:

- Ta cũng biết chuyện này bất luận nói cho ai nghe cũng chẳng ai tin, nhưng đích thực là bà đã hoàn tục.

- E rằng ngươi nhìn lộn người.

- Dung mạo của Khô Mai đại sư, ai nhìn qua một lần cũng khó quên, huống chi là ta? Lúc ấy ta thấy đại sư đang mặc áo thêu hoa màu tím, trong tay chống gậy long đầu, đầu thì tóc bạc phau phau, trông như một vị phu nhân có con cháu đầy nhà.

Sở Lưu Hương nghẹn lời.

Khô Mai đại sư xuống núi Hoa Sơn, đã làm người nghe kinh ngạc, bà lại hoàn tục, càng khiến người khó tin, việc này bên trong tất có gì ly kỳ cổ quái. Sở Lưu Hương càng lúc càng thêm hứng thú.

Bỗng chàng đứng phắt dậy, phóng ra ngoài:

- Ngươi ở đây chờ ta, độ chừng giờ Ngọ ta nhất định sẽ trở lại đi chung với ngươi.

112. Chương 112: Một Tô Miến Kỳ Quái

Đêm, đêm xuân, mưa xuân ở Giang Nam đặc kẹo như nỗi sầu ly biệt.

Xuân còn sớm lắm, đêm thì đã khuya, ở miền miên viễn xa xăm, có kẻ ly nhân không chừng đang lúc tàn canh, còn hoài niệm đến trăm ngàn vạn ngàn những giọt mưa chặt cũng không chặt đi không đứt được ấy,

người trong thành đều đã nằm mộng về miền xa, chỉ ở trong con hẻm lầy lội chật hẹp, có một ánh đèn leo lét còn chưa tắt.

Một cái đèn gió đã bị lửa đốt cháy vàng khè, treo dưới một mái hiên bằng trúc sơ sài, chiếu tỏa lên cái tiệm bán miến nhỏ, vài cái ghế cái bàn xiêu vẹo và hai người mặt mày sầu khổ.

Một đêm mưa thê lương như vậy, một con hẻm vắng vẻ như vậy, còn ai lại chiếu cố cho quán ăn của họ?

Hai vợ chồng chủ tiệm bán miến gương mặt càng lộ nét đăm chiêu. Không ngờ chính ngay lúc đó, trong hẻm bỗng có tiếng chân người vọng lại, có một người áo xanh đang xăm xăm đi lại trong làn mưa gió dày đặc, gương mặt vàng như sáp của y dưới ánh đèn phảng phất như một người bị bệnh đã lâu năm, xem ra y phải nên nằm yên trong giường trùm mền uống thuốc mới phải.

Nhưng y là người đang ra giọng cho ông chủ tiệm miến:

- Ta muốn ăn miến, ba tô miến, ba tô lớn.

Một người như vậy lại có cái vị khẩu ngon lành như vậy.

Ông chủ và bà chủ đều nhịn không nổi nhìn y với một ánh mắt nghi ngờ:

- Khách quan muốn ăn miến loại gì?

Bà chủ dù đã hơn ba mươi tuổi, nhưng thân hình vẫn còn rất quyến rũ, đang hỏi y:

- Ăn miến bạch thái, hay miến nhục ty, hay là miến đế hoa?

- Ta không ăn bạch thái nhục ty, cũng chẳng ăn đế hoa.

Người áo xanh nói một cái giọng thật trầm và ấm ớ:

- Ta muốn ăn một tô kim hoa, một tô ngân hoa, một tô châu hoa.

Y có phải lại ăn miến đâu, y lại gây chuyện đây mà.

Có điều vợ chồng chủ tiệm miến lại không lộ vẻ gì là kinh ngạc kỳ quái cả, chỉ hững hờ hỏi y:

- Ngươi có bản lãnh ăn được không vậy?

- Ta thử xem.

Người áo xanh hững hờ nói:

- Ta thử đây.

Bỗng nhiên, ánh hàn quang lóe lên, đã có một lưỡi kiếm xanh lè dài ba thước từ trong tay người áo xanh như con rắn độc đâm ra, như con rắn độc đâm tới giữa ngực của ông chủ mặt mày ra vẻ mộc mạc đó, xuất thủ còn nhanh hơn, còn độc hơn cả rắn độc.

Ông chủ tiệm miến quay người qua một bên, lấy cây đũa làm bằng trúc để xúc miến làm điểm huyệt quyết, điểm tới huyệt Kiên Tĩnh của người áo xanh.

Bàn tay của người áo xanh vung lên, hàn quang lại càng dày đặc, mũi kiếm đã đâm tới giữa ngực của ông chủ tiệm, bỗng nghe tinh lên một tiếng như chạm vào một tấm thiết bản.

Ánh kiếm lại lóe lên lần nữa, lưỡi kiếm đã vào vỏ, người áo xanh chẳng thèm truy sát, chỉ đưa cặp mắt trầm tĩnh nhìn vợ chồng chủ tiệm.

Bà chủ nhoẻn miệng cười, gương mặt xem ra vốn rất bình phàm xấu xí, nhờ nụ cười bỗng biến thành thật quyến rũ động lòng người.

- Hay, kiếm pháp hay tuyệt.

Bà ta kéo từ trong hiên ra một chiếc ghế:

- Mời ngồi, ăn miến.

Người áo xanh lẳng lặng ngồi xuống, một tô miến nghi ngút khói đã được đem ra.

Trong tô không có bạch thái, nhục ty, đế hoa, thậm chí ngay cả miến cũng không, nhưng lại có một viên minh châu cỡ lớn nhỏ chừng bằng mắt rồng.

Cái tiệm miến chút xíu trong con hẻm tồi tàn này, lại bán cái thứ miến như vậy, người có bản lãnh ăn được cái thứ miến này, thật tình không có mấy ai, nhưng người này chẳng phải là kẻ duy nhất.

Y vừa ngồi xuống, đã có một người khác nữa lại, là một người trẻ tuổi dáng điệu xem ra rất quy cũ mộc mạc, y cũng muốn ăn ba tô miến, cũng muốn ăn một tô kim hoa một tô ngân hoa, một tô châu hoa.

Ông chủ tiệm miến cũng muốn thử xem y "có bản lãnh ăn được hay không".

Y cũng có.

Kiếm pháp của người trẻ tuổi này, tuy cũng rất quy cũ như con người y, nhưng vô cùng chính xác và hữu hiệu, không những vậy, kiếm thức liên miên, một kiếm phát ra, nhất định là phải liên hoàn ba nhát, nhiều cũng không thể nhiều hơn, mà ít cũng nhất định không thể ít hơn, ánh kiếm lóe lên, "tinh", "tinh", "tinh", ba tiếng, lồng ngực của ông chủ tiệm đã ăn phải ba nhát, cái người quy cũ này dùng một thứ kiếm pháp quy cũ còn nhanh hơn bất kỳ người nào tưởng tượng tới ba lần.

Ông chủ tiệm biến hẳn cả sắc mặt, bà chủ tiệm thì lại cười tươi rói lên, người trẻ tuổi thấy bà ta cười, ánh mắt bỗng lóe lên một tia dục vọng một người quy cũ không nên có, bà chủ tiệm lại càng cười thêm quyến rũ.

Bà ta thích những người trẻ tuổi nhìn bà ta với ánh mắt đó, nhưng nụ cười của bà ta bỗng sựng lại trên khuôn mặt, người trẻ tuổi ánh mắt cũng lạnh hẳn ra, làm như hai người vừa cảm thấy có một thứ hàn khí vừa chụp vào người mình cùng một lúc.

Kiếm của y đã tra vào vỏ, ngón tay dài mà rắn chắc còn đang nắm chặt chuôi kiếm, y chầm chậm xoay người lại, bèn thấy có một người cụt tay thân hình thì ốm nhách nhưng đôi vai rộng đến lạ lùng, đang đứng trong màn mưa dày đặc, sau vai có dắt ngang một cây gậy trúc màu đen, cái mũ bằng trúc cũ kỹ kéo xuống đến tận mi mắt, chỉ lộ ra một con mắt một bên, nhìn chăm chăm vào người trẻ tuổi như một cái dùi, y nói từng tiếng một:

- Ngươi có phải là môn hạ của Thiết Kiếm Phương Chính?

- Phải.

- Vậy thì người ra đây.

- Tại sao muốn ta ra đó? Ra đó làm gì?

- Ra đây cho ta giết ngươi.

Cái mũ bỗng bay lên, bay vào trong bóng tối đen kịt, ánh đèn lu mờ chiếu lên gương mặt người cụt tay, một gương mặt như một cái thớt của gã bán thịt chặt ngang chém dọc, trên mắt phải của y có một vết thẹo hình chữ thập, đè cứng lên con mắt phải, làm cho con mắt còn lại của y càng thêm sáng rực hung dữ. Bàn tay cầm kiếm của người trẻ tuổi đã rướm đầy mồ hôi, y đã nghĩ ra được người này là ai.

Y cũng nhìn ra được, cái vết thẹo chữ thập là do thứ kiếm pháp gì gây ra.

Người cụt tay đã đưa bàn tay to lớn gân guốc khô đét lên, xoay ngược lại rút cây gậy trúc màu đen sau lưng ra.

Nhưng bà chủ tiệm miến bỗng nhiên đã lướt người lại trước mặt y, lấy hai cánh tay mềm mại ôm choàng vào cổ y như một con rắn, bà ta nhón chân lên, đưa cặp môi mềm nóng bỏng ghé vào tai y, nói nhỏ:

- Hiện tại ông không thể đụng vào y, y là người tôi đặc biệt mời lại đây, và cũng là một người rất hữu dụng, đợi cho chuyện này xong rồi, tùy ông muốn làm gì y thì làm, trước sau gì y cũng chạy không thoát tay ông mà.

Bà ta lại rỉ vào tai:

- Tôi cũng chạy không thoát tay ông.

Bà ta nói giọng điệu và cử chỉ giống như một tình nhân đang rủ rỉ vào tai người yêu, thật tình coi ông chồng mình như một kẻ đã chết rồi, ông chủ tiệm miến hình như cũng không nghe không thấy gì, chẳng nghe chẳng thấy gì cả.

Người cụt tay nhìn bà ta lom lom, bỗng nhiên chụp ngay lấy áo bà ta nhấc lên, nhấc nguyên cả người bà ta lên như một con gà con, nhấc đi qua cái hiên, rồi chầm chậm đặt xuống, sau đó mới nói từng tiếng một:

- Ta muốn ăn miến, ba tô, ba tô lớn.

Bà chủ tiệm miến bật cười, cười tươi như hoa nở:

- Đấy là tôi ước hẹn sẵn với người ta, chỉ bất quá là muốn xác định rõ bọn họ có phải là người tôi đã ước hẹn trước hay không, còn ông thì lại khác, dù ông có cháy thành than, tôi cũng chẳng sợ nhận không ra, ông làm gì phải cần nói với tôi cái thứ đó.

Người cụt tay chẳng nói thêm một lời nào nữa, không những vậy, còn chẳng nhìn đến người trẻ tuổi lấy nửa mắt, làm như y đã coi người đó như một người chết rồi vậy.

Chính ngay lúc đó, bọn họ lại thấy một người nữa đang ung dung đi vào trong con hẻm nhỏ hẹp.

Một người bọn họ chưa từng bao giờ gặp qua, cũng chưa từng bao giờ gặp một người dáng điệu như y.

Người đó thật ra dáng diệu cũng không có gì là kỳ quái, thậm chí còn có thể nói, ngay cả một chút kỳ quái cũng không có.

Xem ra y có vẻ cao hơn người khác một chút, không chừng so với thân hình thực sự của y, có cao hơn một chút, bởi vì y mang một chiếc giày thời Đường hồi xưa, tuy đi trong hẻm nhỏ lầy lội, mà hai chéo áo màu trắng không hề lấm một chút bùn nhơ.

Y ăn mặc tuy không hoa lệ, nhưng chất liệu và thủ công thuộc hàng thượng đẳng, màu sắc phối hợp rất dễ nhìn.

Y không đeo kiếm, cũng không đeo thứ vũ khí gì, y chỉ cầm trong tay một chiếc dù bằng giấy dầu. Có điều, lúc y đang đi trong mưa gió bước vào trong con hẻm tồi tàn này, hình như y đang đi trong một khu vườn đầy trăm hoa đang thi nhau đua nở vậy.

Bất kể là lúc nào, là ở đâu, dáng dấp của y đều không hề thay đổi, bởi vì y vốn là một người như vậy, bất kể đang ở trong tình huống gian khổ nguy khốn đến bao nhiêu, y cũng không hề thay đổi.

Bởi vậy, gương mặt y lúc nào cũng lộ vẻ tươi cười, cho dù y không cười, người khác cũng cảm thấy y đang cười.

Không chừng, đó chính là cái chỗ kỳ quái của người này.

Ánh đèn leo lét cũng chiếu trên gương mặt y, cũng không phải là gương mặt mà các thiếu nữ nhìn vào là mê mệt, nhưng cũng không phải là thứ gương mặt người ta nhìn vào là cảm thấy chán ghét.

Trừ nồi miến thang, dầu tương, dầu mè ra, cái tiệm miến này cũng không khác gì những tiệm miến khác, cũng có một mâm đồ ăn ướp muối, có thịt bò, có ruột non, có đậu hủ, có trứng muối.

Người này hình như cái gì cũng thích cả.

- Mỗi thứ đều cho tôi một chút, đậu hủ khô xắt thêm nhiều nhiều chút nữa.

Y nói:

- Ngoài ra còn thêm hai vò rượu, thứ gì cũng được.

- Còn miến?

Ông chủ hỏi dò:

- Ông muốn ăn miến loại gì? Muốn ăn mấy tô?

- Nửa tô tôi cũng không ăn.

Người này mỉm cười:

- Tôi chỉ muốn uống tý rượu, tôi không muốn ăn miến.

Người này rõ ràng không lại đây ăn miến.

Ba người ăn miến biến hẳn sắc mặt, bàn tay to lớn gân guốc của người cụt tay lại nổi gân lên, ông chủ tiệm miến đã nắm chặt lấy đôi đũa dài xúc miến.

Nhưng bàn chân y đã bị bà chủ đạp lên:

- Tiệm chúng tôi ở đây không có bán sẵn rượu ngon, đậu hủ khô thì ướp muối ngon lắm.

Bà chủ đang tươi cười:

- Xin mời khách quan lại đầu bên kia ngồi, rượu thịt tôi đem lại ngay liền đây.

Trong cái hiên thô sơ đó chỉ có ba cái bàn nhỏ, đều đã bị ba người đến trước ngồi đó.

May mà mỗi cái bàn không phải thông thường chỉ có một người ngồi, thông thường đều có để hai ba cái ghế, cũng như một cái bình trà thường thường có vài cái chung trà đi theo vậy.

Vì vậy người này đại khái cũng có một chỗ để ngồi xuống.

Y chọn cái chỗ ngồi đối diện với người áo xanh, bởi vì cái chỗ đó gần nhất.

Người này hình như rất lười biếng, không những vậy còn có vẻ ngốc nghếch, có vẻ đần độn, người khác đối với y có vẻ thù địch, y chẳng nhận ra tý gì cả, y còn chưa ngồi xuống, đã mở miệng ra nói với người áo xanh:

- Trời đất rộng lớn thế, con người nhỏ bé thế, hai chúng ta ngồi chung được một bàn, xem ra cũng là có duyên.

Y nói:

- Tôi muốn mời ông một ly rượu, được không ạ?

- Không được.

Người mặc áo xanh thái độ cũng không thể nói là không khách khí lắm:

- Ta không uống rượu.

Người này sờ sờ mũi, hình như cảm thấy thất vọng vô cùng. Nhưng đợi đến lúc rượu thịt dọn lên rồi, y lại nổi hứng lên:

- Một người uống rượu tuy không thú vị gì, ít nhất cũng còn khá hơn là không có rượu uống một chút.

Y vừa nói xong câu đó, bèn có người vỗ tay tán thưởng:

- Đây quả là câu danh ngôn quá chí lý ngàn năm không hề thay đổi.

Một người vừa vỗ tay cười lớn vừa bước vào:

- Chỉ câu đó không đã xứng đáng uống say ngất đi rồi.

Tiếng cười của y hào hùng sảng khoái, y đi đứng ngay thẳng, áo quần vừa mới thay, không những vậy vừa mới giặt giũ tinh anh, eo lưng của y có đeo một thanh trường kiếm màu đen, chuôi kiếm bằng đồng màu vàng đánh bóng chói lọi.

Vì muốn làm người khác có ấn tượng tốt về y, quả thật y đã bỏ ra rất nhiều công phu.

Rất tiếc, bao nhiêu đó không giấu được hết cái dáng điệu tiều tụy lạc phách mệt mỏi của y, chỉ bất quá y hy vọng người khác không thấy được thế thôi.

- Chỉ tiếc là bây giờ tôi còn chưa uống rượu được với ông, tôi còn phải ăn vài tô miến trước đã.

Y lớn bước đi vào trong tiệm miến:

- Ta muốn ăn ba tô miến, ba tô lớn.

Ông chủ tiệm miến trừng mắt nhìn y, làm như hận không bóp được vào cổ họng y để hỏi y tại sao y không thấy nơi đây có người không lại ăn miến, hỏi y tại sao ngay cả có chút đó thôi y còn không thấy được.

Người trung niên đeo kiếm cũng đang mở to mắt nhìn y, bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Tại sao ngươi không mở miệng ra? Ngươi làm vậy là có ý gì? Có phải là cho rằng Tiêu Lâm này đã già rồi, không còn ăn nổi tô miến của các ngươi?

Giọng nói của y vì phẫn nộ mà biến ra ấm ớ:

- Cái tô miến này, ta ăn có được hay không cũng không sao, nhưng ta nhất định phải để cho các ngươi thấy ta có còn bản lãnh hay không.

Y đã rút kiếm ra.

Y rút kiếm ra vô cùng chính xác và tiêu chuẩn, nhưng bàn tay của y đã không còn thấy ổn định lắm.

Cây đũa trong tay ông chủ tiệm miến bỗng nhiên đâm ra, dùng thế Song Long Tranh Châu chọc vào cặp mắt y.

Thanh kiếm của y còn chưa đâm tới ngực đối phương, đôi đũa của đối phương đã tới mi mắt của y.

Y chỉ còn nước thoái lui.

Chỉ lui có một bước, đôi đũa bỗng nhiên đánh xuống, đánh vào cổ tay y, tinh lên một tiếng, thanh trường kiếm rớt xuống đất.

Trường kiếm rớt xuống đất rồi, con người của Tiêu Lâm hình như cũng giống một người rớt trên lầu cao xuống, rớt xuống vực sâu vạn kiếp không trở lại được.

Chỉ trong cái khoảnh khắc đó, bao nhiêu nhược điểm trong lòng y muốn che giấu bỗng dưng toàn bộ phơi bày ra ngoài, cái suy lão trong người y, cái lạc phách trong người y, đôi bàn tay y không còn cách nào điều khiển được vững chải, thậm chí ngay cả chỗ bị mòn trên cổ áo và ống tay áo đều trong khoảnh khắc đó đã được phơi bày ra cho người ta thấy rõ rõ ràng ràng.

Có điều chẳng còn người nào muốn nhìn tới y nửa con mắt.

Y chầm chậm khom lưng lại, chầm chậm cúi xuống lượm thanh kiếm rớt dưới đất lên, thoái lui từng bước một, cặp mắt thì vẫn nhìn trừng trừng vào cây đũa bằng trúc của ông chủ tiệm.

Bàn tay của y đang run rẫy, ánh mắt của y đầy vẻ tuyệt vọng và kinh sợ, hình như y biết mỗi bước thụt lùi là mỗi bước tiến gần lại cái chết.

Người đang uống rượu bỗng đứng dậy, y đặt một thỏi bạc xuống bàn trước, rồi cầm cái dù bằng giấy dầu lên, đi lại đỡ lấy người kia.

- Tôi thấy rõ ràng ông đang bị rượu hành rồi.

Y mỉm cười nói:

- Đậu hũ khô nơi đây ngon thật, nhưng rượu chua quá, chúng mình tìm chỗ khác uống rượu đi.

Đôi giày cổ phong cao cao đạp xuống bùn lầy, cây dù bằng giấy dầu mới tinh đưa ra đón lấy những giọt mưa, một tay thì đỡ lấy người kia, chầm chậm bước ra khỏi con hẻm tồi tàn đó.

Người cụt tay nhìn bọn họ, con mắt còn lại đã lộ đầy sát cơ, người áo xanh đột nhiên đứng bật dậy, gã môn hạ trẻ tuổi của Thiết Kiếm môn cũng đang nắm chặt chuôi kiếm, ông chủ tiệm miến cũng đang chuẩn bị phóng người ra.

- Không được động đậy.

Bà chủ tiệm miến bỗng đập tay xuống mặt bàn:

- Các ông không ai được động đậy, ai mà làm gì sẽ chết ngay.

Ông chủ tiệm miến biến hẳn sắc mặt:

- Lần này tôi không thể nghe theo bà được, chúng ta không thể để Tiêu Lâm còn sống ra khỏi đây.

Giọng nói của y hạ hẳn xuống:

- Chuyện này quan hệ rất lớn lao, Tiêu Lâm ít nhiều cũng biết được chút ít, dù hạng người làm nghề của y cũng còn tin vào được đi, nhưng chúng ta không thể mạo hiểm như vậy được.

- Chính vì chúng ta mạo hiểm không được, vì vậy mà không thể có chút cử động gì.

Bà chủ nói:

- Chỉ động đậy chút gì, chuyện này của chúng ta chắc chắn là sẽ bị thất bại không nghi ngờ gì nữa cả.

- Không lẽ bà sợ Tiêu Lâm sao? Không lẽ bà không thấy lão ta đã xong đời rồi?

- Không phải tôi sợ Tiêu Lâm.

Bà chủ nói:

- Mười Tiêu Lâm cũng không bằng một ngón tay của người đó.

- Người đó?

Ông chủ hỏi:

- Không lẽ bà sợ đó là cái tên say rượu ăn mặc như một gã công tử diêm dúa kia?

- Đúng không sai điểm nào, tôi sợ là người đó.

Bà chủ nói:

- Tôi vốn đang tính làm thịt y, may mà tôi sực nhớ ra y là ai, nếu không, hiện tại chúng ta cả bọn đều xong cả.

Người cụt tay bỗng cười nhạt:

- Bà có nhận ra ta là ai không? Bà đã quên ta là ai rồi hay sao?

Bà chủ thở ra nhè nhẹ một hơi:

- Tôi cũng biết ông là người không sợ trời không sợ đất gì, tôi cũng biết từ lúc ông bị thua một trận ở Ba Sơn, bốn năm vừa rồi, ông liên tiếp đánh nhau với mười ba tay cao thủ trong bảy kiếm phái lớn, trận nào cũng thắng, tháng trước ông còn đâm chết một tay cao thủ phái Điểm Thương là Trác Phi chỉ trong một chiêu một.

Người cụt tay bỗng cười nhạt:

- Ta giết người chỉ trong một chiêu một không phải chỉ có một mình Trác Phi.

Nhất kiếm đoạt mệnh, đấy là thứ kiếm pháp hung dữ ác độc đến mức nào.

- Nhưng ông không thể nào giết được người này trong một chiêu một.

Bà chủ nói:

- Thiên hạ không một người nào có thể giết y được trong chỉ một chiêu một, cũng không ai có thể giết được y trong vòng một trăm chiêu, một ngàn chiêu, một vạn chiêu.

Bà ta nhỏ nhẹ nói cho mọi người biết:

- Bởi vì tôi nhớ hình như cả đời y chưa bao giờ bị bại lần nào.

Người cụt tay biến sắc hỏi:

- Y rốt cuộc là ai vậy?

Bà chủ rốt cuộc nói ra cái tên của người đó, bà ta nói tên người đó cũng giống như đang nói ra một câu bùa chú vậy, đượm đầy một vẻ ma quái không thể tưởng tượng được, làm cho mỗi người ai ai cũng biến hẳn sắc mặt, ai ai cũng câm hẳn miệng lại.

Cái tên bà ta nói ra đó chính là "Sở Lưu Hương".

113. Chương 113: Tân Nguyệt Trên Khăn Tay Lụa

Tường cao, tòa nhà bằng đá, sân rộng.

Sở Lưu Hương đem Tiêu Lâm đến một góc phía sau tòa nhà, nói với y rằng:

- Ông ở đây chờ tôi một chút, đừng đâu đi hết nhé.

Tiêu Lâm sững sờ.

Bởi vì người không quen biết mà kỳ quái này, nói xong câu đó đã giống như một con diều bị gió thổi bay vào bức tường cao, thoáng chốc chẳng còn thấy đâu.

Người này làm chuyện gì hình như cái kiểu không hoàn toàn giống người khác, Tiêu Lâm hoàn toàn không hiểu nổi y, thậm chí ngay cả tên họ của y, y cũng không biết.

Nhưng Tiêu Lâm tin được y.

Tiêu Lâm trước giờ chưa từng tin vào ai, nhưng y tin vào người này, ngay cả chính Tiêu Lâm cũng không hiểu rõ tại sao mình tin được người này.

Đêm dài đã gần qua hết, mưa đã ngừng, Tiêu Lâm không hề phải đợi lâu, cánh cửa bên góc đã mở ra, hai đứa đồng tử để tóc hai bên thật là khả ái cầm cây đèn lồng mỉm cười bước lại đón khách.

Tiêu Lâm đi theo bọn họ. Sân đình rất sâu, trong ánh sáng vàng vọt của cây đèn lồng, hình như có thể phân biệt ra được một vài thứ hoa cỏ cây đá, đình đài lâu các, đẹp như trong tranh, Sở Lưu Hương đang đứng ngoài cửa một cái sân nhỏ trước một căn lầu đợi y, nụ cười trên gương mặt thật sáng rỡ, ánh đèn trong nhà sáng lạng, trên bàn đã bày sẵn rượu, mỗi thứ đều đủ có thể cho một kẻ lưu lạc giang hồ ấm từ trong lòng ấm ra.

Tiêu Lâm không hề là một người lắm mồm, nhưng đến lúc này cũng không thể không hỏi:

- Nơi đây là đâu vậy?

- Là nơi có thể cho ông tạm trú vài ba tháng.

Sở Lưu Hương mỉm cười trả lời:

- Thật ra, ông muốn ở thêm chút nữa cũng được, có điều tôi biết ông ở chỗ nào cũng vậy, nhất định sẽ không bao giờ quá ba tháng. Bởi vì không ai sẽ có thể nghĩ ra được ông đang ở đây, cũng không ai sẽ lại quấy nhiễu ông, ba tháng sau, chuyện đã qua, hoàn cảnh đã thay đổi, đại khái cũng chẳng còn ai muốn khẩn cấp đi tìm ông nữa.

Sở Lưu Hương nói:

- Mỗi người ai ai cũng chỉ có một mạng sống, người không có mạng sống không uống rượu được.

Tiêu Lâm bắt đầu uống rượu, máu lạnh thấm vào máu nóng, rượu cũng nóng lên, máu lại càng nóng.

- Tôi chỉ bất quá là một kẻ giang hồ cùng đồ mạt vận thôi, bàn tay tôi đã chẳng còn cứng, chí khí cũng đã tiêu ma, hôm nay nếu không có ông, chỉ sợ tôi đã chết dưới lưỡi kiếm người ta.

Tiêu Lâm rầu rầu nói:

- Con người tôi có thể nói là đã xong hết rồi, tại sao ông còn đối xử với tôi như vậy?

- Tôi chẳng vì gì cả.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi làm chuyện gì cũng đều chẳng có lý do gì chính đáng cả.

- Ông có biết cặp vợ chồng bán rượu là ai không? Ông có biết tại sao đêm nay họ kêu bọn chúng tôi lại không?

- Tôi không biết, cũng chẳng muốn biết.

- Tại sao?

- Bởi vì chuyện phiền phức của chính tôi cũng đã quá đủ nhiều rồi.

Sở Lưu Hương sờ sờ cái mũi của mình rồi cười khổ:

- Tôi có thể bảo đảm, ông tùy tiện đi tìm tám chín người lại đây, đem những thứ phiền phúc của bọn họ dồn vào một chỗ, cũng không bằng một nửa cái phiền phức của tôi.

- Nhưng ông đã mắc phải vào một chuyện phiền phức nữa rồi.

- Sao?

- Những người lúc nãy ngồi ăn miến trong cái tiệm đó, giết người nhanh vô cùng, đòi giá cao vô cùng, trong giang hồ hiện giờ không mấy ai sánh được với bọn họ, cũng không mấy ai bỏ tiền ra mua được bọn họ.

Tiêu Lâm nói:

- Tôi đoán là bọn họ nhất định đang làm một chuyện gì đó thật lớn lao và bí mật.

- Tôi ít nhiều gì cũng nghĩ ra được điểm đó.

- Chỉ cần có người nghĩ ra được điểm đó, bọn họ sẽ không buông tha cho đâu.

Tiêu Lâm nói:

- Muốn bọn họ giết thêm một người, bọn họ nhất định sẽ chẳng màng.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Cái điểm đó tôi cũng đã nghĩ tới, chỉ bất quá, bọn họ không chừng đối với tôi có khách khí chút đỉnh, ít nhiều cũng nể mặt nể mày tôi một chút.

- Tại sao?

- Bởi vì trong bọn có một người nhận ra được tôi.

Tiêu Lâm nãy giờ vẫn đang cúi gầm đầu nhìn chăm chú vào ly rượu của mình, nghe đến câu đó mới ngẩng phắt đầu lên.

- Hiện tại tôi mới hiểu ra tại sao bọn họ thả cho chúng ta đi.

Ánh mắt đang tiều tụy lạc thần của y bỗng sáng lên:

- Trường Trường Hắc Trúc Can, Kiếm Hạ Vô Hoạt Khẩu, nhưng ngay cả y cũng không đụng đến tôi.

Tiêu Lâm nâng ly uống cạn một hơi, rồi cười lớn lên:

- Hiện tại tôi mới biết y đang sợ ai, Tiêu Lâm này đã lạc phách đến vậy, không ngờ vẫn còn có phúc khí gặp được ông.

Y lại uống cạn liên tiếp ba ly nữa, hơi men đã bắt đầu xông tận lên đầu.

- Tôi vốn rất muốn đi làm cái chuyện đó, tôi biết nhất định bọn họ trả giá không thấp tý nào, ít nhất cũng đủ cho tôi sống qua được một hai năm trời thư thả, tôi cũng biết người bọn họ muốn giết là ai, người đó vốn là thứ đáng giết.

Tiêu Lâm nói:

- Đôi bàn tay này của tôi tuy dính đầy máu tanh, nhưng trước giờ chưa hề cầm qua một đồng tiền bất nghĩa nào, tôi muốn đi làm chuyện này, chỉ bất quá là không muốn chết đói thế thôi.

Tiêu Lâm lại cười lớn lên:

- Có điều hôm nay tôi được gặp người lừng danh thiên hạ là Sở Lưu Hương đây, tôi có chết cũng không còn tiếc lắm rồi.

- Ông không chết đâu.

Sở Lưu Hương nói:

- Một người cái số không chết, dù muốn chết cũng không dễ dàng lắm.

Y bỗng lại bắt đầu sờ sờ vào mũi:

- Tôi có người bạn đúng là chết không nổi, ai ai cũng nghĩ là y sẽ chết chắc rồi, nhưng y vẫn không chết nổi.

Đề cập đến người bạn đó, Sở Lưu Hương hình như nhịn không nổi phải sờ mũi, không những vậy còn nhịn không nổi phải thở ra:

- Đã mấy năm nay tôi chưa gặp mặt y, không ngờ bỗng nhiên lại được tin của y.

- Tin gì?

- Muốn tôi đi tìm y, đến một cây cổ thụ tìm y.

- Ông vừa nói cây cổ thụ?

Tiêu Lâm ráng hết sức tìm cách giấu diếm sự kinh ngạc của mình:

- Một cây cổ thụ có cành có lá?

- Chính là thứ cổ thụ đó.

- Ông nói người bạn đó đang chờ ông lại một cây cổ thụ gặp y?

- Tôi e là y đã chờ ở đó lâu lắm rồi.

Sở Lưu Hương nói:

- E rằng đã chờ đâu hai mươi ngày rồi.

- Chờ mãi ở trên cây?

- Đại khái là vậy.

- Tôi không hiểu, thật tình tôi không hiểu.

Tiêu Lâm cười khổ:

- Có lúc tôi cũng thích lên ngồi trên một cây cổ thụ, đem theo một bầu rượu, hái một vài quả trên cây ăn chơi. Nhưng bất kể muốn tôi chờ ai, tôi đều không thể lên ngồi đợi trên cây, đợi lâu đến bao nhiêu đó.

Nhưng Sở Lưu Hương chỉ hỏi y một câu, y bèn hiểu ngay:

- Nhưng nếu ông ở trên cây xuống không được thì sao?

Tiêu Lâm lập tức hiểu ngay.

- Cái vị bằng hữu của ông gặp nguy hiểm, vì vậy núp trên cây, đợi ông lại cứu.

Tiêu Lâm nói:

- Các ông nhất định là bạn lâu năm, cây cổ thụ ấy nhất định là nơi các ông lúc xưa thường hay lại, các ông nhất định đã ước hẹn sẵn một thứ tín hiệu khẩn cấp, cho dù ông không ở gần đó, bạn bè của ông gặp phải nhất định sẽ tìm cách chuyền lại cho ông biết.

Y nói:

- Sở Lưu Hương giao du khắp thiên hạ, đến đâu cũng có bạn bè, chủ nhân nơi này nhất định cũng là một người bạn của ông, nếu không tại sao lại chịu cho tôi ở?

Nói xong câu đó, Tiêu Lâm vội vã uống thêm một ly rượu nữa, bởi vì y bỗng phát hiện ra, không những mình chưa uống say, đầu não còn thanh tĩnh vô cùng, không những vậy, còn so với đại đa số người khác thông minh lắm.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ông nói hình như thật còn rõ ràng hơn cả chính tôi nói nhiều lắm, vì vậy hiện tại tôi chỉ còn có hai chữ nói với ông.

- Hai chữ gì?

- Tái kiến!

Hai chữ "Tái kiến" này thật là đơn giản vô cùng, nhưng cái ý nghĩa bên trong thường thường lại phức tạp lắm, có lúc nó muốn nói:

- Rất muốn gặp lại mặt anh.

Có lúc nó lại muốn nói:

- Rất mong sẽ gặp lại mặt anh.

Có lúc nó cũng có thể muốn nói:

- Mong rằng không bao giờ gặp lại.

Chỉ có một chỗ sẽ không hề biến đổi... Đang lúc bạn nói hai chữ đó, nếu không phải là chính bạn muốn đi, thì là bạn muốn người kia đi.

Sở Lưu Hương không muốn Tiêu Lâm đi, chính y muốn đi.

Y vốn trước giờ nói đi là đi. Nhưng lần này Tiêu Lâm làm cho y phải ở lại, y chỉ nói có năm chữ là làm cho y phải ở lại:

- Ông đi, tôi cũng đi.

Nhìn thấy thân hình sắp bị gió thổi bay đi của Sở Lưu Hương đã ngừng hẳn lại, y mới nói tiếp:

- Tôi biết cái vị bằng hữu ông muốn đi tìm nhất định là Hồ Thiết Hoa, tôi cũng biết rằng, vì y, chuyện gì ông cũng có thể tạm thời gác qua một bên.

Tiêu Lâm nói:

- Có điều tôi cũng muốn đi tìm một người, liên hệ của tôi với người đó còn sâu xa hơn liên hệ giữa ông và Hồ Thiết Hoa.

- Người này là ai?

- Là con gái của tôi, con gái ruột của tôi.

Tiêu Lâm nói:

- Tuy tôi không biết nó đang ở đâu, nhưng tôi cũng muốn đi tìm nó.

- Ngay cả con gái ông, ông còn không biết cô ta đang ở đâu?

- Tôi không biết.

Tiêu Lâm nói:

- Nhưng tôi biết tôi có một đứa con gái, ông nói tôi có thể nào không đi tìm nó được không?

Sở Lưu Hương lại sờ sờ vào mũi, sờ cả nửa ngày mới nói:

- Ông có thể không đi cũng được.

Y vốn trước giờ không phải là người không hiểu biết, nhưng cái câu đó xem ra thật tình có chỗ không được hiểu biết lắm, Tiêu Lâm dĩ nhiên nhịn không nổi muốn hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì tôi vừa mới cứu ông tức thì, thật tình tôi không muốn thấy ông chết.

Sở Lưu Hương nói:

- Huống gì, chính ông cũng không biết con gái ông đang ở đâu, làm sao ông kiếm ra được cô ta?

- Tôi có cái cách của tôi.

- Chỉ cần ông nói cho tôi nghe cái cách của ông ra sao, tôi có thể giúp ông chuyện đó, đi tìm cô ta, vì vậy ông có thể không cần phải đi.

Sở Lưu Hương nói:

- Nếu như ngay cả tôi còn tìm không ra cô ta, nhất định ông cũng tìm không ra.

Không ai phủ nhận được câu nói đó, Sở Lưu Hương rốt cuộc vẫn là người rất hiểu biết.

Ánh mắt của Tiêu Lâm lập tức sáng rực lên, lập tức như đang làm trò ảo thuật, rút phăng ra một tấm khăn tay lụa.

Tấm khăn tay bằng lụa trắng đã ngã ra màu vàng, trên mặt có thêu một mặt trăng lưỡi liềm cong cong màu đỏ.

- Mẹ của nó lúc chưa sinh nó ra đã cùng tôi phân ly, tôi chỉ biết dưới cổ của nó có cái thai ký như vậy, giống như cái hình trăng lưỡi liềm thêu trên tấm khăn lụa này.

Tiêu Lâm nói:

- Chỉ tiếc là, tôi không biết mẹ nó chia tay với tôi xong rồi đi về đâu, chuyện đó đến giờ cũng đã được mười tám năm nay rồi.

Một cái khăn lụa, một cái thai ký, cái thai ký phía dưới cổ, "phía dưới cổ" thông thường có nghĩa là ở trên ngực, một cô con gái mười tám tuổi, cho dù là một kẻ khùng, cũng không thể tùy tiện đem cái chỗ đó ra cho người khác nhìn.

Sở Lưu Hương ngớ mặt ra.

Y nhìn nét mặt của Tiêu Lâm, tiếp lấy cái khăn tay lụa, biết rằng y lại nhảy lên một cái thuyền tặc quái, không những vậy, còn do chính y cam tâm tình nguyện nhảy lên.

Tiêu Lâm lại nói:

- Dĩ nhiên tôi biết tìm một người như vậy thật tình không phải là chuyện dễ dàng, may mà tôi biết Sở Lưu Hương suốt đời còn chưa có chuyện gì chưa làm được, vì vậy tôi yên tâm lắm.

Dĩ nhiên là y an lòng lắm rồi, bởi vì y đã đem cái vấn đề nan giải chính y vĩnh viễn không cách nào giải quyết được, trao được qua cho người khác, trao như trao một củ khoai lang nóng hổi.

Trao được củ khoai lang nóng hổi của y qua cho người duy nhất trong thế giới này chịu nhận cho y.

Sở Lưu Hương nhìn y, nhìn cả nửa ngày, bỗng bật cười lên:

- Cái lão hồ ly này, sao ông không kêu tôi đi lên trời hái xuống cho ông một cái mặt trăng sáng như vậy đi?

Nhưng hiện tại điều Sở Lưu Hương đang lo lắng nhất trong lòng, không phải là cái hình trăng lưỡi liềm cong cong đó, mà là cái ổ chó nằm trên một cây cổ thụ trong một nơi thâm sơn gần đó, và một người đang nằm trong cái ổ chó đó.

Một cây cổ thụ lớn thật lớn, cao thật cao.

Lúc đó, y với Hồ Thiết Hoa còn là hai đứa bé, bọn họ lấy một thứ gỗ đồng màu với cây cổ thụ xây thành một cái nhà nhỏ trong một chạng ba rậm rạp nhất trên cây, quy mô dĩ nhiên là có lớn hơn cái ổ chim một chút, nhưng không khác gì những thứ nhà của người nguyên thủy xây trên cây để tránh thú dữ.

Lúc đó bọn họ còn đang ham chơi, lúc đó khinh công của họ cũng đã khá lắm, vì vậy mới ráp được cái nhà gỗ trên đó.

Hồ Thiết Hoa đề nghị:

- Chúng ta đặt cho cái nơi này là "ổ chó" nghe?

- Tại sao lại gọi là ổ chó?

Sở Lưu Hương không bằng lòng:

- Chỉ có chim ưng đại bàng mới biết làm tổ trên cây như thế này, chúng ta đã chẳng phải là chó, chó cũng chẳng lên được trên cây, tại sao chúng ta muốn gọi nơi này là ổ chó?

- Bởi vì ta thích chó.

Câu trả lời của Hồ Thiết Hoa thường thường thể nào cũng làm Sở Lưu Hương sờ mũi:

- Không những vậy, sau này không chừng mình sẽ có ngày bị người ta đuổi như đuổi chó dữ không có đường chạy, lúc đó mình chỉ còn nước núp vào đây thôi.

Vì vậy nơi này mới có tên là ổ chó.

Tuy bọn họ không hề bị người khác đuổi cho chạy cùng đường như chó dữ, nhưng vẫn cứ lại nơi đây, đem một bầu rượu, hái vài quả trái cây, uống say bò lăn cả ra, đem những điều trong lòng không thể nói ra, không dám nói ra, không muốn nói ra cho người khác nghe, nói hết cả ra, xong rồi mới chịu đi.

Lúc cuối cùng bỏ đi, bọn họ còn có ước định:

- Chỉ cần chúng mình có ai bị nguy hiểm, phải trốn ở đây, bất kể ai lại trước, người còn lại nhất định phải tới cứu y.

Hồ Thiết Hoa còn nói:

- Nếu ta mà lại, ta sẽ nhất định để hai chữ "ổ chó" vào những chỗ ngươi thường hay lui tới, người khác tuy không hiểu đó là ý nghĩa gì, nhưng ngươi sẽ hiểu.

Y nói với Sở Lưu Hương:

- Lúc đó tình huống của ta nhất định sẽ vô cùng khẩn cấp, vì vậy nếu ngươi mà thấy nó, ngươi phải mau mau chạy lại, nếu ngươi thấy ta dùng phấn trắng viết hai chữ đó, thì nếu ngươi lại chậm một bước, chỉ sợ sẽ phải mua giùm ta cỗ quan tài rồi đó.

Sở Lưu Hương thấy hai chữ đó, viết bằng phấn trắng, thấy ở rất nhiều nơi.

Lúc y thấy hai chữ đó, bụi phấn đã rớt gần hết, lấy kinh nghiệm của y ra mà phán đoán, lúc Hồ Thiết Hoa viết những chữ đó cho đến lúc y thấy nó, đã cách nhau một khoảng thời gian từ mười lăm ngày cho đến hai mươi ngày.

Gần đây nhất, y thường hay ở Giang Nam, thường hay ở một dãy gần đó, nhưng nguyên một dãy đó phạm vi vẫn còn rộng lớn lắm, y thấy được hai chữ mà bọn họ đã ước định cách đây mười năm trước, trong vòng ba mươi ngày, coi như vận khí của Hồ Thiết Hoa là may mắn lắm rồi.

Nhưng hai mươi ngày cũng không phải là ngắn ngủi, trong hai mươi ngày đó, số người đã chết rất có thể còn nhiều hơn cả số những con kiến một người còn sống đã thấy, Hồ Thiết Hoa rất có thể là một trong những người đó.

Hồ Thiết Hoa còn chưa chết, nhưng Sở Lưu Hương đã muốn chết vì tức giận.

Lúc y thấy Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa không những ngay cả một chút nguy hiểm cũng không có, mà y còn phong lưu khoái hoạt hơn cả đại đa số người trên thế giới này nhiều.

Núi vẫn còn là cái núi đó, cây vẫn còn là cây cổ thụ đó.

Trong cái cảnh núi non xanh rì dày đặc sương mù này, hình như không có gì đã thay đổi.

Nhưng cái ổ chó trên cây thì lại biến hẳn.

Trên thế giới này chẳng còn ai cho rằng nơi này là một ổ chó.

Cho dù nó là một cái ổ, thì chắc là ổ An Lạc hay ổ Thần Tiên, nhưng nhất định nó không thể là một ổ chó.

Hồ Thiết Hoa cũng không có cái dáng điệu của một con chó dữ bị người ta đuổi cho hết đường chạy.

Trong cái ổ này, vốn chỉ có một cái bàn gỗ nhỏ, hai cái chỗ nằm lót cỏ, vài cái vò rượu không và một tên Hồ Thiết Hoa.

Nhưng hiện tại, bao nhiêu thứ đó đều toàn bộ biến đổi cả. Làm như đã có một vị thần tiên đã qua đây, vừa ngâm nga vừa bay qua Động Đình hồ rồi thuận đường lại nơi đây một chuyến, lấy ngón tay đụng vào sắt là thành vàng, đụng vào từng chỗ từng chỗ một ở đây.

Do đó hai cái chỗ nằm lót cỏ bỗng dưng biến thành một tấm thảm lông trân quý, ấm áp, mềm mại nhất trên thế gian.

Do đó mấy vò rượu trống không làm bằng đất sét, bỗng dưng biến thành bình rượu bằng bạch ngọc hoàng kim, không những vậy, còn đựng đầy các thứ rượu ngon từ khắp nơi trong thiên hạ đem lại.

Đàn bà thì dĩ nhiên đều có thể làm cho đàn ông điên đảo thần hồn, đàn bà chỉ cần thấy qua là ngủ cũng không ngủ được ngon giấc, một người thì bé xíu linh lung, một người thì ôn nhu ngọt ngào, một người thì khỏe mạnh rắn chắc, một người thì yếu đuối mảnh mai.

Đàn ông thì dĩ nhiên là đàn ông đủ tư cách đi với những người đàn bà đẹp đó, cao lớn cường tráng mà thành thục, đầu tóc chải bóng loáng, râu ria cạo nhẵn sạch, xem ra so với cái gã Hồ Thiết Hoa thường thường hai tháng còn chưa cạo râu, chưa rữa mặt, cũng chưa thay quần áo là hai người rõ ràng khác nhau, hoàn toàn khác nhau.

May mắn là, Sở Lưu Hương vừa nhìn qua đã nhận ra, hai người khác nhau đó chính là một người.

Hồ Thiết Hoa dù có cháy thành tro bụi, Sở Lưu Hương vẫn còn có thể nhìn qua là nhận ra được y ngay.

Người này tại sao lại biến ra thành thế này? Nơi này tại sao lại biến ra thành thế này?

Sở Lưu Hương nghĩ không ra.

Nếu thế giới này quả thật có một vị thần tiên như vậy hạ phàm, quả thật có ngón tay có thể biến hủ nát thành ra thần kỳ, Sở Lưu Hương thật tình cũng muốn mượn cái ngón tay đó xài qua một lần, rồi tại thân hình của cái gã không còn giống như Hồ Thiết Hoa này điểm xuống cái nữa, biến y thành một con lợn.

114. Chương 114: Một Người Thương Hương Tiếc Ngọc

Người chắc là không biến ra thành lợn rồi, nhưng nếu Hồ Thiết Hoa có biến thành lợn thật, cũng không làm cho Sở Lưu Hương kỳ quái hơn.

Thật tình y có nằm mộng cũng không cách nào tưởng tượng ra được, Hồ Thiết Hoa lại biến thành ra như vậy.

Hồ Thiết Hoa cũng đang nhìn y, cũng nhìn y như nhìn một người gặp lần đầu tiên vậy, không những thế, người đó còn có một đóa Thích Bát Hoa đang mọc trên mặt.

- Có phải ngươi đã ăn nhằm thứ thuốc gì không?

Hồ Thiết Hoa còn hỏi y:

- Hay là bị ai đạp nhằm vào cái đuôi?

- Người này có đuôi sao?

Một cô bé đang cố ý mở to cặp mắt vốn đã lớn lắm rồi của cô:

- Sao em chẳng thấy cái đuôi của ông ta ở đâu cả?

- Một người nếu đã thành ra lão hồ ly rồi, thì dù cho có đuôi đi chăng nữa, người khác cũng chẳng nhìn thấy.

Hồ Thiết Hoa trả lời rất nghiêm trang:

- Nhưng các cô xem đó, có phải điệu bộ của y xem ra cổ quái lắm không?

Có phải là giống như vừa nốc phải một con trùn vừa mập vừa béo vừa thối tha vào bụng không?

Các cô con gái đều cười khúc khích cả lên, tiếng cười của các cô cũng mê chết người như người của các cô.

Sở Lưu Hương đang nhìn bàn tay của mình, thật tình y cũng muốn nắm hai bàn tay lại đấm vào mũi Hồ Thiết Hoa, đấm cho cái mũi của y thành ra hai cái.

Một người mà khi gương mặt bày ra hai cái mũi như vậy, chắc là sẽ không thể nào phóng rắm chó ra được.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không có cái thói quen đấm vào mũi bạn bè, vì vậy y chỉ còn nước đưa tay sờ vào mũi mình.

Các cô con gái lại càng cười lên nắc nẻ, y bèn cười theo các cô, không những vậy y cười còn khoái trá hơn nữa.

- Thú quá thú quá, quả thật là thú quá.

Y hỏi Hồ Thiết Hoa:

- Ngươi biến thành ra thú vị như vậy bao giờ thế? Sao ta chẳng hay biết tý nào cả?

- Không lẽ ngươi không cảm thấy hứng thú sao?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Không lẽ ngươi đang giận ta?

Y còn lộ vẻ như một người đang có hết lý lẽ chính đáng:

- Không lẽ ngươi nhất định muốn nhìn ta dã bị người ta đánh cho sưng mày sưng mặt, trốn vào nơi đây như một con chó ghẻ, ngươi mới hứng thú sao?

Trên bàn để đầy các thức các dạng hoa quả, dưa gang, ngoài đồ nhậu ra còn có hai thùng rượu.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi Sở Lưu Hương:

- Ngươi có thấy ra cái gì đây không?

Y vỗ vỗ vào thùng rượu:

- Thùng rượu này là Nữ Nhi Hồng đã ba chục năm rồi đó, còn thùng này là thùng Lư Châu Đại Khúc thượng hảo hạng.

Y lại ôm choàng vào eo một cô đùi dài eo thon:

- Cái mũi của ngươi tuy không linh mẫn lắm, con mắt trước giờ vẫn không đến nỗi gì, dĩ nhiên ngươi đã nhận ra mấy vị cô nương này, mỗi người ai ai cũng đều xinh đẹp hơn cả những cô chúng ta đã từng gặp qua gấp mười lần.

Hồ Thiết Hoa lắc lư cái đầu than thở:

- Một người đã có rượu ngon như vậy, các cô xinh đẹp như vậy, mà còn chưa quên kêu bạn bè lại phân hưởng, ngươi nói cái người đó có phải là một người bạn có đủ nghĩa khí hay không?

Hồ Thiết Hoa thở ra nói:

- Ta mà có một người bạn như vậy, ta sẽ chảy nước mắt ròng ròng quỳ xuống ôm chân y mà hôn.

Sở Lưu Hương bật cười, lần này y cười thật.

Nếu bạn có một người bạn như vậy, bạn sẽ làm được gì y? Cắn cho y một cái?

Cái cô bé có cặp mắt to đang cười khúc khích nói:

- Ông yên tâm, ông ta không muốn ông ôm lấy chân ông ta hôn thật đâu, ông ta chỉ bất quá nhớ ông nhớ muốn chết luôn, vì vậy mới dùng một tý ngụy kế gạt ông lại, chỉ bất quá muốn ông uống rượu với ông ta vậy thôi.

* * * * *

Cô quỳ trước cái bàn nhỏ, đổ đầy cho Sở Lưu Hương một ly Nữ Nhi Hồng trong chén bạch ngọc, đôi bàn tay cô trắng còn hơn cả lụa, trên ngón tay còn có đeo một cái nhẫn phỉ thúy màu xanh đậm.

Sở Lưu Hương cũng ngồi xuống, nhìn đăm đăm vào đôi bàn tay của cô, nhìn như một lão quỹ háo sắc chính hiệu nhìn vậy.

- Cô tên gì?

Thiếu nữ cười càng thêm ngọt ngào, đưa ly rượu lại cho y, đưa đến tận trước mặt:

- Ông uống hết ly rượu này rồi, em nói cho ông nghe.

- Không được, uống một ly không xong.

Sở Lưu Hương nói:

- Ít nhất ta phải uống mười tám ly trước đã.

Cô bé có cặp mắt to nhoẻn miệng cười không chịu:

- Ông xấu chết đi luôn, ông thật là một người hư đốn quá.

- Ta vốn là một người hư đốn mà.

Sở Lưu Hương cười cái vẻ không lấy gì làm tốt đẹp lắm:

- Ta có thể bảo đảm cô, ta nhất định còn hư hơn cô tưởng tượng gấp mười lần.

Chỉ nghe cách lên một tiếng, cổ tay của cô bé có đôi bàn tay trắng như bạch ngọc đó đã bị y kéo cho trật khớp ra.

Cái ly rượu bạch ngọc trong tay cô đã bị Sở Lưu Hương ném ra, trúng vào giữa lưng của cô con gái đùi dài eo thon.

Cái nhẫn bằng phỉ thúy của cô không biết bị Sở Lưu Hương tuột ra lúc nào, y dùng ngón tay giữa và ngón tay cái búng chiếc nhẫn ra, trúng vào huyệt Kiên Tĩnh trên vai trái của một cô gái khác.

Lúc cô bé có cặp mắt to đang đau quá khóc cả lên, thì cả bọn đã chẳng còn ai động đậy gì được nữa.

Ba cô con gái đang sợ ngẩn cả mặt ra.

Bọn họ thật tình nằm mộng cũng không tưởng tượng ra được, cái người xem ra rất biết cách thương hương tiếc ngọc ấy, lại đi đối xử với bọn họ như vậy.

Cái cô xem ra ôn nhu nhất, yếu đuối nhất, nhỏ bé nhất trong bọn, bỗng rút ra một thanh đoản đao hàn quang lóe mắt, kề ngay vào cổ họng của Hồ Thiết Hoa:

- Sở Lưu Hương, ta thật phục ngươi, ngươi quả thật có chút bản lãnh đó, thật ta không hiểu làm sao ngươi nhìn ra được chỗ hở bọn ta đã bố trí.

Cô hằn học nói tiếp:

- Nhưng nếu ngươi động đậy, ta sẽ cắt cái đầu tên này ngay.

Bất kỳ ai cũng đều thấy rõ, cô không phải đang cố ý dọa người ta.

Trên thế giới này, vốn có những cô bé như vậy, bình thời so với con mèo con còn dễ nghe hơn nhiều, có điều chỉ cần có chuyện gì không đúng, cô ta bèn lộ ngay nanh vuốt ra, không những sẽ chụp cho bạn sứt da chảy máu, cho dù bạn có bị chết ngay ra giữa đó, cô ta cũng chẳng thèm chớp mắt một cái.

Cô bé này là hạng người đó không nghi ngờ gì cả.

Hồ Thiết Hoa tuy còn đang cười, gương mặt xem ra đã có vẻ trắng bệch ra, nhưng Sở Lưu Hương thì vẫn tỉnh bơ.

- Cô cắt đi, tốt nhất là cắt nhanh nhanh một chút, tùy tiện cô cắt kiểu nào cũng được.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Cái đầu đó có phải là đầu của ta đâu, cô cắt đi ta cũng chẳng đau đớn gì.

Y còn ngồi ngay xuống, làm như đang chuẩn bị sắp xem diễn tuồng vậy, gương mặt còn lộ đầy vẻ khâm thưởng tán tụng.

- Cô cắt, ta xem.

Sở Lưu Hương cười càng khoan khoái:

- Xem một cô bé xinh đẹp như vậy, cắt đầu người ta, nhất định là rất thú vị.

Hồ Thiết Hoa la toáng lên:

- Thú vị? Ngươi còn dám nói thú vị?

Y la lớn:

- Cái thứ bạn bè như ngươi là thứ bạn bè gì vậy?

Sở Lưu Hương nhẫn nha cười cợt:

- Thứ bạn bè như ta vốn rất hiếm thấy, muốn thấy một người cũng không dễ dàng gì, hôm nay cho các ngươi thấy được một lần, thật là phúc khí cho các ngươi đó.

Cô bé vốn đang tính cắt đầu người ta đó, hình như bây giờ đang có vẻ muốn hoảng lên, cặp mắt vốn đang đầy vẻ sát cơ đã lộ ra vẻ sợ hãi.

Không phải là cô không dám cắt đầu người, nhưng cắt xong cái đầu người này rồi sao nhỉ? Cái đầu của cô có phải cũng bị người ta cắt xuống hay không? Cô có gặp phải chuyện còn đáng sợ hơn cả cắt đầu nữa không?

Sở Lưu Hương không hề nói ra chuyện gì cả, trước giờ y chưa hề thốt ra những lời như vậy, những chuyện đó vốn không phải là chuyện hạng người như Sở Lưu Hương có thể thốt ra khỏi miệng.

Nhưng y cũng có cách làm người khác tự mình tưởng tượng ra như vậy.

Thanh đao hàn quang chói lọi tứ bề vẫn còn đang kề trên cổ họng Hồ Thiết Hoa, nhưng bàn tay cầm đao thì đã bắt đầu run rẫy.

- Nếu cô không nóng nảy cắt đầu y đi, thì ta cũng không vội vàng gì.

Sở Lưu Hương nhẫn nha nói:

- Ngồi đây cũng thoải mái lắm, trước giờ ta cũng rất nhẫn nại.

Y lại thở ra một hơi:

- Chỉ có một chuyện đáng tiếc là, rượu nơi đây nhất định là không uống được, uống vào rồi sẽ nhất định biến thành cái vị đại gia bằng hữu kia, không lấy đâu ra được sức lực.

Bàn tay cầm đao lại càng run rẩy dễ sợ.

Căng thẳng gay go như thế này đến bao giờ mới xong? Găng cho đến phút cuối sẽ có kết quả ra sao? Cô bỗng phát hiện ra, chuyện này đã biến thành ra không thú vị tý nào.

Sở Lưu Hương hình như nhìn ra được trong bụng cô đang nghĩ gì, y bỗng mở miệng đề nghị:

- Nếu cô không còn muốn đùa giỡn thêm nữa, chúng ta còn có cách để giải quyết chuyện này.

- Cách gì?

Cô lập tức hỏi:

- Cô để cho ta đem cái vị đại gia bằng hữu này đi, đợi chúng ta đi rồi, các cô cũng đi luôn, chúng ta nhất quyết sẽ không đụng vào các cô.

Sở Lưu Hương nói:

- Cô phải biết rằng, trước giờ tôi vốn là người rất thương hương tiếc ngọc.

Hầu như không có tý gì suy nghĩ, bàn tay đang cầm cây đao lập tức rời khỏi cổ họng Hồ Thiết Hoa.

- Được, ta tin ngươi.

Cô nói:

- Ta biết Sở Lưu Hương trước giờ nói gì cũng rất được tin cậy.

Cô bé có cặp mắt to bàn tay bị trật khớp nãy giờ vốn đang nhịn đau nước mắt đang ứa cả ra, cô bỗng lớn tiếng nói:

- Chúng ta cũng chẳng làm chuyện gì sai lầm, cái vị Hồ đại gia này cũng rất nghe lời, chúng ta nói gì ông ta làm vậy, Sở Lưu Hương làm sao biết trong rượu có thuốc mê? Làm sao biết được bí mật của bọn ta?

Sở Lưu Hương mỉm cười rót cho cô một ly rượu:

- Cô uống ly rượu này rồi, ta sẽ nói cho cô nghe.

Rượu làm sao uống được.

Vì vậy bọn họ sẽ không bao giờ đoán ra được Sở Lưu Hương làm sao khám phá ra được cái bí mật của họ.

Núi cao, nước chảy.

Nước suối chảy từ trên núi cao xuống, chạy đến nơi đây, rót vào trong cái ao nhỏ, nước trong ao trong vắt.

Hồ Thiết Hoa vẫn còn đang mặc trên người bộ áo quần hoa lệ, mặc rất chỉnh tề đứng đắn.

Y cứ mặc nguyên bộ đồ chỉnh tề đó, trầm mình vào trong ao nước trong vắt.

Bởi vì Sở Lưu Hương kiên trì cho rằng chỉ có cách đó mới có thể giúp y giải khai sức thuốc nhanh chóng hiệu quả hơn, y có muốn phản đối cũng không xong.

Y chỉ còn nước nhìn trừng trừng vào Sở Lưu Hương, nhìn chăm chăm như một con gà trống, nhìn cả nửa ngày, bỗng thở ra một hơi dài:

- Ngươi hay thật, ngươi bản lãnh lắm, không những anh tuấn phong lưu, mà còn thông minh tuyệt đỉnh, cỡ hạng thiên tài vĩ đại như ngươi, tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra được người thứ hai.

Y càng nói giọng càng cao:

- Như nếu ngươi tự mình cho rằng chỉ bất quá là người đệ nhị trong thiên hạ, thì chẳng ai còn dám nhận mình là đệ nhất.

Sở Lưu Hương nằm xoài ra trên tảng đá xanh bên cạnh ao nước, gương mặt lộ đầy vẻ thoải mái và khoan khoái:

- Ta rất thích nghe những lời như vậy, tốt nhất là ngươi nói thêm một chút nữa đi.

- Dĩ nhiên là ta sẽ nói, chỉ tiếc là ta nói đây không phải là ngươi.

- Không phải ta? Là ai?

- Là chính ta đây.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ta nói là nói chính ta đây, bởi vì thật tình ta thông minh quá, vĩ đại quá, ngay cả chính mình cũng không khỏi không bội phục mình.

Sở Lưu Hương đang nằm xoài ra đó, rất ít người có thể làm cho y đứng dậy được, nhưng hiện tại, y đã nhảy bật dậy, nhìn Hồ Thiết Hoa như đang nhìn một con quỹ:

- Có phải ngươi vừa nói ngươi rất bội phục mình? Ta không nghe lầm phải không?

- Không, ngươi hoàn toàn không hề nghe lầm.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cái lỗ tai của ngươi có phải là hư hỏng như cái mũi của ngươi đâu, làm sao mà nghe lầm được?

- Ta cứu ngươi ra khỏi cái tình cảnh chết người đó, ngay cả người khác cũng đều bội phục ta muốn chết luôn, còn ngươi, ngươi không những không cảm kích ta, cũng không bội phục ta, ngươi còn liều mạng trét vàng trét bạc vào mặt mình.

Sở Lưu Hương lắc đầu than thở:

- Cái chỗ đó, ngay cả ta cũng không thể không bội phục ngươi.

- Dĩ nhiên là ngươi cũng phải bội phục ta.

Hồ Thiết Hoa làm mặt nghiêm trang nói:

- Không có ta, làm sao ngươi cứu ta ra được?

Sở Lưu Hương đớ mặt ra.

Trước giờ y vốn biết Hồ Thiết Hoa mặt dày, nhưng y còn không ngờ mặt y còn dày đến mức độ đó.

Nhưng Hồ Thiết Hoa có cái đạo lý của Hồ Thiết Hoa.

- Chúng ta là bạn bè lâu năm, ai cũng muốn già rớt cả răng rồi, ta hỏi ngươi, ngươi đã thấy ta tắm qua mấy lần rồi?

- Hình như không có bao nhiêu lần.

Sở Lưu Hương đang lục lọi trong ký ức:

- Hình như chỉ có một hai lần.

- Muốn ta tắm rữa có phải là một chuyện vô cùng khốn nạn?

- Cũng chẳng thể nói là khốn nạn gì, chỉ bất quá khốn nạn hơn chó không ăn cứt một chút xíu thế thôi.

- Còn muốn ta không uống rượu?

- Chuyện đó thì khốn nạn thật.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Chuyện đó còn khó hơn chuyện ngươi không sờ vào được đàn bà.

- Cái ổ chó đó, có bao nhiêu rượu ngon đó, bao nhiêu gái đẹp đó, nhưng lúc ngươi gặp ta, ta lại đang còn tỉnh táo vô cùng, không những vậy tắm rữa còn sạch sẽ hơn cả lúc ngươi lọt lòng mẹ, cho dù là con lợn, cũng phải nhìn ra tình cảnh có chỗ không đúng lắm.

Hồ Thiết Hoa toát cái miệng rộng ra cười với Sở Lưu Hương một cái:

- Huống gì, ít nhất ngươi cũng còn thông minh hơn lợn chút đỉnh.

Sở Lưu Hương nói không ra lời.

Y bỗng phát hiện ra, Hồ Thiết Hoa quả thật rất có lý, có lý vô cùng.

Vấn đề duy nhất là:

- Cỡ hạng thiên tài vĩ đại như ngươi, làm sao lại bị bốn con bé bắt giữ lấy vậy?

Câu trả lời của Hồ Thiết Hoa lại còn tuyệt hơn câu hỏi:

- Chính vì bọn họ là bốn cô bé, vì vậy mà ta mới bị bọn họ bắt giữ.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Nếu mà là bốn lão già muốn bắt giữ ta, đừng có nói chuyện.

- Có lý.

- Gặp phải bốn đứa bé đó, cho dù ta biết rõ ràng là bọn họ sẽ cho ta uống rượu có thuốc mê, ta cũng cứ uống như thường.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Chỉ tiếc là uống xong rồi, ta chẳng còn sức lực đâu.

- Trong tình cảnh đó, làm sao ngươi còn về lại được cái ổ chó đó?

- Dĩ nhiên là ta muốn bọn họ đưa ta về đó.

- Làm sao bọn họ chịu đem ngươi về đó?

- Vì ngươi.

Hồ Thiết Hoa nói rất thẳng thắn:

- Ta thấy được bọn họ đang tìm ngươi, chỉ tiếc là tìm không ra thôi. Vì vậy ta bèn chỉ cho bọn họ cái cách này luôn.

- Cách gì?

- Cách gạt chó vào trong ổ chó.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Hiện tại ta mới biết, ngươi quả thật là bạn tốt, bản lãnh kéo người ta xuống nước với mình đệ nhất thiên hạ.

- Ta không kéo ngươi xuống nước còn kéo ai bây giờ? Ngươi không lại cứu ta còn ai lại cứu ta?

Hồ Thiết Hoa mở to mắt ra, hoàn toàn lộ vẻ rất chính đáng đầy lý lẽ:

- Huống gì ta làm vậy cũng là vì muốn làm ngươi thích thú.

- Làm cho ta thích thú?

Sở Lưu Hương không hiểu:

- Ta có gì là thích thú?

- Cứu được một người bạn tốt như ta đây ra khỏi tay người khác, trong lòng ngươi không lẽ còn không thích thú vô cùng?

Hồ Thiết Hoa nói giọng chắc nịch:

- Nếu ta không làm như vậy, làm sao ngươi tìm lại được ổ chó? Làm sao ngươi có thể cứu được ta ra?

Sở Lưu Hương sờ sờ cái mũi mình cả nửa ngày, rốt cuộc không thể không thừa nhận:

- Có lý.

Y thở ra:

- Tại sao ngươi nói câu nào câu nấy đều nghe ra có vẻ có lý cả.

Y bỗng hỏi Hồ Thiết Hoa:

- Ngươi có bao giờ nghĩ rằng, bọn họ đối xử với ngươi như vậy, không chừng không hề có ác ý gì, chỉ bất quá muốn dụ dỗ ngươi về làm rễ nhà họ không?

Sở Lưu Hương tự mình trả lời dùm câu hỏi đó cho Hồ Thiết Hoa:

- Nhất định là ngươi đã có nghĩ tới, cái bản lãnh tự mình khen mình của ngươi, thiên hạ rất ít người bì kịp.

- Ta cần gì phải tự mình khen mình.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cỡ hạng nhân tài như ta, vừa anh tuấn vừa thông minh vừa dũng cảm vừa thành thục, vốn là hạng đàn ông mấy đứa con gái sổ sữa đó mê mệt, chỉ cần ta dùng chút thủ đoạn nho nhỏ, bọn họ mà không bị ta mê chết đi thì thôi.

- Tại sao ngươi không chính mình đi mê chết bọn họ đi? Tại sao kêu ta lại cứu làm gì?

- Bởi vì hiện tại ta không rãnh rỗi đi làm cái chuyện không đâu đó.

Nét mặt của Hồ Thiết Hoa bỗng biến thành thần bí mà nghiêm trang:

- Hiện tại đang có chuyện lớn chờ ta lại làm, không những vậy, phải cần ta làm mới xong, nếu không thiên hạ sẽ bị đại loạn đi mất, trong giang hồ không biết sẽ có bao nhiêu người vì đó mà mất mạng.

Y nói giọng hoàn toàn như thật, Sở Lưu Hương nhìn y, nhìn cả nửa ngày, cũng nhìn không ra y có cái vẻ gì là đang đùa giỡn.

- Ngươi muốn đi làm chuyện lớn gì vậy?

Hồ Thiết Hoa hạ giọng xuống càng thấp hơn, y nói từng tiếng một:

- Ta phải đưa con gái một người bạn đi làm vợ một người.

Sở Lưu Hương thiếu điều muốn chết vì tức, bị y làm cho tức muốn chết đi được:

- Cái chuyện đó cũng xem là chuyện lớn sao?

- Dĩ nhiên là chuyện lớn.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Nếu ngươi biết ta đang nói người bạn đó là ai, ngươi sẽ biết chuyện này nó quan trọng đến mức nào.

- Người bạn đó của ngươi là ai?

- Hiện tại ta còn chưa nói cho ngươi nghe được y là ai.

Hồ Thiết Hoa nghiêm mặt nói:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết rằng, trong giang hồ, không chừng y không có tiếng tăm gì như ngươi, nhưng thân phận và địa vị của y còn cao hơn ngươi nhiều lắm. Con gái của y không những là một mỹ nhân nổi danh trong thiên hạ, mà còn là một vị Công chúa, một vị Công chúa chính hiệu do đương kim thiên tử ngự chỉ phong cho, không giả hiệu tý nào cả.

- Ngươi đưa vị Công chúa đó đi lấy ai?

- Nói đến người đó, danh khí của họ cũng không thua gì ngươi.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ta nghĩ chắc ngươi cũng có nghe qua, mấy năm nay tung hoành thất hải oai chấn thiên hạ là Thiên Chính Đại Soái Sử Thiên Vương.

Sở Lưu Hương bỗng biến hẳn sắc mặt.

- Trong giang hồ hình như có rất nhiều người không tán thành cuộc hôn nhân này, vì vậy cái vị Công chúa đó mới tìm lại ta, nhờ ta hộ tống, không những vậy, còn sai Hoa tổng quản trong phủ thân hành lại mời.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Vì vậy, trừ phi Sử Thiên Vương bỗng dưng bạo bệnh chết đi, cuộc hôn nhân này chẳng còn ai có thể cản trở được.

Ánh mắt của Sở Lưu Hương bỗng sáng rực lên, y bỗng lớn tiếng nói:

- Ta hiểu rồi, hiện tại ta cũng đại khái hiểu ra cái bà cô kia đi tìm bọn họ một đám người đó làm chuyện gì rồi.

- Cái bà cô đó là cái bà chủ quán tiệm miến nhỏ kia.

Sở Lưu Hương nói:

- Đám người kia là những người tối hôm đó đã hối hả lại tiệm miến.

Hồ Thiết Hoa là người rất tuyệt, y thường thường nói những câu rất tuyệt, có lúc ngay cả Sở Lưu Hương nghe cũng không hiểu.

Nhưng lần này, tình huống đổi ngược lại.

Lần này Hồ Thiết Hoa lại nghe không hiểu Sở Lưu Hương đang nói gì.

- Ngươi vừa đang nói gì vậy?

Y cố ý hỏi:

- Có phải là nói bà cô của ngươi làm một quán miến nhỏ, làm miến ngon quá, nửa đêm nửa hôm có người còn hối hả chạy lại ăn miến?

Hồ Thiết Hoa nhịn cười, làm mặt nghiêm trang nói:

- Cái bà cô này của ngươi quả là có bản lãnh, thật tình ta không ngờ ngươi còn có một bà cô bản lãnh to lớn như vậy, còn biết làm miến thịt bò ngon như vậy.

- Bà ta bán tuy là không phải miến thịt bò, nhưng bản lãnh bà ta quả thật là không nhỏ.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Nếu bà ta là bà cô của ta thật, thì ta quá nở mặt nở mày, chỉ tiếc là bà ta không phải thôi.

- Nếu vậy bà ta là cô của ai?

- Dĩ nhiên là bà ta chẳng phải là bà cô của ngươi.

Sở Lưu Hương cũng làm mặt nghiêm trang nói:

- Bà ta là mẹ của ngươi.

- Mẹ ơi.

Hồ Thiết Hoa lập tức la toáng lên:

- Ngươi đang nói có phải là cái vị đòi mạng người Hoa Cô Ma đấy không?

- Không lẽ hiện tại ngươi còn thêm vài bà mẹ nữa hay sao? Ta nhớ hình như ngươi chỉ có một mình bà ta thôi mà.

- Mẹ ơi.

Hồ Thiết Hoa còn đang la lối:

- Không phải bà ta đã tìm được gã oan đại đầu tình nguyện lấy bà ta sao?

Ngày tháng sung sướng như vậy còn không chịu hưởng, chạy ra đây làm gì?

Sở Lưu Hương nhìn y cười ngất:

- Không chừng bà ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy đứa con là ngươi còn hay ho hơn gã oan đại đầu kia, vì vậy, bà ta lại chạy ra kiếm ngươi đó.

Dáng điệu của y giống hệt như một người đang cười trên tai họa người khác, nhìn người ta một chân đã giẫm phải cứt chó, dáng điệu của Hồ Thiết Hoa xem ra giống hệt như người đã bị người ta nhét cứt chó vào trong miệng, ngay cả nhổ cũng không nhổ ra được.

- Trăm lạy ngàn lạy, ngươi đừng để cho bà ta tìm thấy ta.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ta còn muốn để cái mạng già này lưu lại bồi ngươi uống rượu thêm vài năm.

Sở Lưu Hương nhìn vẻ mặt sầu khổ nhăn nhó của y, bỗng thở ra một hơi:

- Ngươi thật tình cho rằng ngươi là tên mặt trắng ai thấy cũng yêu sao? Đàn bà trong thiên hạ ai cũng yêu chết ngươi được, nếu không có ngươi, cả bọn ai ai cũng sẽ không thể không chết đi mất cả?

Sở Lưu Hương nói:

- Chỉ tiếc là, người ta lần này lò đầu ra, tuy là đi tìm người, nhưng không phải tìm ngươi.

- Không phải ta?

Hồ Thiết Hoa thật không thể nào tin được:

- Bà ta tìm không phải là ta? Là ai?

- Ta cũng không biết bà ta muốn tìm tổng cộng là bao nhiêu người, ta chỉ biết bà ta tìm được đã ba người rồi.

Hồ Thiết Hoa lại la lớn lên, tiếng la còn lớn hơn lúc nãy:

- Tìm luôn tới ba người? Con mụ này thật là quá rồi.

Y lại nhịn không nổi muốn hỏi Sở Lưu Hương:

- Bà ta tìm ba người nào?

- Ta chỉ nhận ra được hai người trong bọn.

Sở Lưu Hương nói:

- Một người là Yêu Giá Tam Vạn Lượng Hoàng Bệnh Phu, một người là Yêu Giá Thập Vạn Lượng Hắc Trúc Can.

Hồ Thiết Hoa bỗng nổi cơn tức giận lên:

- Ngay cả một xu tiền ta còn chưa bao giờ đòi mụ ta, bọn họ dựa vào đâu mà đòi nhiều quá vậy?

Dĩ nhiên y không phải đang tức giận thật, tuy trong bụng đã có chút chua chua, thậm chí còn có chút thất vọng, nhưng không phải là tức giận thật.

Bởi vì y không phải là một tên hỗn đản chỉ biết ghen tuông chỉ biết tự khen mình, hai người này tính làm gì đây? Hoa Cô Ma tại sao đi tìm họ, y đều hiểu rất rõ ràng.

Người nào đi tìm bọn họ, cũng chỉ có một mục đích.

… Muốn họ giết người, giết một người không dễ gì bị giết.

Trong cái nghề tàn bạo thần bí mà cổ lão vô cùng đó, Hoàng Bệnh Phu và Hắc Trúc Can đều là tay hảo thủ đệ nhất lưu, vì vậy giá tiền bọn họ đòi hỏi cũng đều đặc biết rất cao, nhất là Hắc Trúc Can, bao nhiêu năm nay đã là người thứ ba trong mười người chuyên nghiệp đòi giá cao nhất.

Bởi vì y có thể tin cậy được.

Y rất có tín nhiệm, cái miệng của y cũng tin được, tuyệt đối không hề tiết lộ bất kỳ bí mật nào, cho dù bị người khác chém rớt một cánh tay đi, y cũng sẽ không hé môi nói nửa lời.

Tin được nhất, dĩ nhiên vẫn là thanh kiếm giấu trong cây gậy trúc màu đen của y, thanh kiếm ấy giết người hầu như chưa trật qua lần nào.

- Nhưng ta biết Hoa Cô Ma trước giờ không phải là người có tiền, bà ta tiêu tiền còn nhanh hơn cả ta.

Hồ Thiết Hoa rốt cuộc đã mở miệng ra nói:

- Dù bà ta có muốn giết người nào, cũng kiếm không ra bao nhiêu đó tiền giao cho Hoàng Bệnh Phu và Hắc Trúc Can.

- Người kiếm tiền không chừng không phải là bà ta, không chừng bà ta chỉ làm chuyện đó giùm cho người nào khác thế thôi.

Sở Lưu Hương nói:

- Làm cái chuyện đó, còn ai thích hợp hơn bà ta nữa?

- Còn có một người nữa.

- Ai?

- Ngươi.

Hồ Thiết Hoa lại bật cười lên, những chuyện làm cho y tức giận, hối hận, bi thương, thất vọng, y đều sẽ quên đi rất nhanh chóng.

- Có lúc ta cũng thích bà ta lắm đấy.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Ngươi có biết tại sao ta thích bà ta không?

- Không biết.

- Bởi vì bà ta có nhiều chỗ giống ngươi lắm.

Hồ Thiết Hoa đang cười rất khoan khoái:

- Bà ta có lúc thông minh, có lúc hồ đồ, có lúc gạt người ta không thường mạng, có lúc cũng để cho người ta gạt, bà ta biết nhiều người hơn ai cả, xen vào chuyện người ta cũng nhiều hơn ai cả, có lúc xém chút nữa ta nhìn bà ta thành ra là ngươi, nhìn ngươi thành bà ta.

Bàn tay của Sở Lưu Hương xém chút nữa cũng đưa lên mũi... Không phải cái mũi của y, mà là cái mũi của Hồ Thiết Hoa.

May mà chỉ sai có một chút, vì vậy mà cái mũi của Hồ Thiết Hoa vẫn còn đó không sao cả, cái mũi đã không bị đấm vào, vì vậy cái miệng vẫn còn chưa ngừng.

- Có điều, cái tật của bà ta cũng giống hệt như của ngươi, cũng như hòn đá trong cái hầm lông vậy, vừa thúi vừa cứng ngắt, làm sao bà ta chịu đi làm chuyện gì cho người khác.

- Bởi vì bà ta không muốn để cho một tên hỗn đản đưa một vị Công chúa gã cho một con khỉ đột.

Hồ Thiết Hoa lại cười không muốn nổi, y nhìn chăm chăm vào Sở Lưu Hương một hồi thật lâu, mới lấy giọng trịnh trọng nói:

- Người khác nghĩ sao ta chẳng màng, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có tán thành chuyện này hay không?

Sở Lưu Hương cũng nói giọng trịnh trọng:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, trước giờ ta không tán thành chuyện giết người, nhưng nếu lần này bọn họ giết được con khỉ đột đó, không chừng ta sẽ đi hôn vào chân bọn họ.

Hồ Thiết Hoa lại nhìn chăm chú vào y cả nửa ngày, bỗng nhảy dựng lên, ướt loi nhoi từ trong nước nhảy ra.

- Mình đi.

- Đi?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu vậy?

- Đi tìm ông già của cái vị Công chúa đó, cái người bạn của ta đó.

- Tại sao ta phải đi?

- Bởi vì ngươi phải bảo vệ ta, đưa ta sống nhăn lại chỗ đó, không để cho ta chết mất xác trên đường.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Bởi vì ta nghĩ là chính y cũng muốn nói chuyện với ngươi, nói chuyện rồi, không chừng lối suy nghĩ của ngươi sẽ biến đổi hay chăng.

- Nếu ta không tính lại nói chuyện với y?

Hồ Thiết Hoa mở to mắt ra, lớn tiếng nói:

- Ta hỏi ngươi, lúc ngươi muốn lại cái chỗ sa mạc quỹ quái đó, ai đi theo ngươi? Mỗi lần ngươi bị người ta bu lại tấn công, ai đứng bên cạnh ngươi? Mỗi lần ngươi ngủ không được, ai ngồi uống rượu với ngươi chờ trời sáng?

Sở Lưu Hương thở ra một hơi:

- Tốt, đi thì đi, chỉ bất quá ta cũng có điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Ta nhất định sẽ đưa ngươi đến đó, nhưng trên đường đi phải đi riêng ra, bất kể trong hoàn cảnh nào, ngươi không được nói ta là ai.

Sở Lưu Hương nghinh mặt lên:

- Nếu ngươi không chịu, ta sẽ không đi, nếu ngươi chịu rồi mà sau này làm không được, ngươi sẽ phát hiện ra, ta tự dưng biến đi đâu mất.

115. Chương 115: Son, Phấn, Dầu

Trấn nhỏ, đường dài.

Mặt trời mùa xuân cũng giống như má cô con gái, lúc nào cũng e lệ từ trong mây chiếu ra, chiếu ấm áp xuống con đường phố dài nhiệt náo, chị cả em út các bà các lão thái thái đều đã bỏ hết áo quần bông, mặc lên người bộ y phục mùa xuân hồng có xanh có, đi qua đi lại trên con đường phố sưởi nắng, cho mọi người được dịp ngắm nghía áo quần mới của họ.

Banh cầu làm bằng lông gà và hai đồng tiền bay nhảy khắp nơi trên đường, đủ các thức các dạng diều năm bảy màu sắc đang bay lượn đầy trong bầu trời xanh, ngay cả miệng của các lão thái gia cũng đều đang len lén ngậm một cục đường quế hoa.

Những ngày mùa đông dài lạnh lẽo đã qua rồi, mọi người đều đang chuẩn bị hưởng thụ cái sung sướng của một mùa xuân.

Hồ Thiết Hoa đã trở lại thành ra khoan khoái, y chỉ vào một cái quán nhỏ bán bánh bao, bánh nhân tôm và đủ các thức điểm tâm nói:

- Chúng ta lại chỗ đó ngồi được không?

Sở Lưu Hương lập tức đồng ý:

- Ngươi đi đi.

- Còn ngươi?

- Ta phải lại chỗ cái tiệm đối diện một chút.

Đối diện có một tiệm miến nhỏ xíu, trước cửa có một tấm ván màu trắng đề chữ "Thôi đại nương lão điếm chuyên mãi thượng hảo yên chỉ, Cung phấn, Bao Hoa du. Nữ khách giảo kiểm, sơ đầu, xuyên nhĩ khổng, nhất luật chỉ thu nhị thập văn". (Tiệm cũ của Thôi đại nương, chuyên môn bán son phấn dầu thượng hảo hạng. Khách hàng nữ nắn bóp mặt, chải tóc, xỏ tai, tất cả chỉ thu hai chục văn tiền).

Hồ Thiết Hoa thấy Sở Lưu Hương quả thật đang định bước vào cái tiệm đó, y rất lấy làm kinh ngạc.

- Cái lão tiểu tử này lại đang chơi trò gì đây?

Càng kỳ quái là, Sở Lưu Hương không những đi vào trong tiệm đó, y còn đi tuốt ra cửa sau, vào rồi là chẳng còn thấy ló đầu ra.

Hồ Thiết Hoa ăn hết xong hai mâm thang bao, hai mươi cái bánh bao, lại thêm một dĩa đường mè, uống hai bình trà, vẫn còn chưa thấy Sở Lưu Hương bước ra.

Có điều trong tiệm lại có một lão già râu bạc, mặt mày hiền từ phúc hậu, vác một cây gậy bước ra, không những vậy, còn bước thẳng lại trước mặt Hồ Thiết Hoa, không những vậy còn không chút gì khách khí, ngồi ngay bên cạnh y, không những vậy còn kêu một tô hỏa thoái vu ty lớn, hai chục cái bánh nhân tôm, hai dĩa tiểu ma hoa, ngồi ăn rất là thỏa thích.

Hồ Thiết Hoa nhìn muốn đần mặt ra.

May mà y vẫn còn chưa phải là một tên ngốc thật, y còn nhận ra được, lão già này chính là Sở Lưu Hương.

- Cái lão Vương Bát Đản nhà ngươi, tại sao lại biến mình thành ra như quỷ sứ vậy?

Sở Lưu Hương chẳng thèm ngó ngàng gì đến y, ăn xong bèn đứng dậy, chùi miệng một cái rồi bỏ đi.

Hồ Thiết Hoa cũng vội vã đứng dậy chuẩn bị đi theo một lượt với y, bỗng phát hiện gã phổ ky đang cầm một bình trà lớn đứng trước mặt, da cười mà thịt không cười, nhìn xéo vào y, lấy cái giọng Dương Châu Quan Thoại nói:

- Lão thái gia, khách hàng ở quán chúng tôi đều trả tiền xong mới đi, lão thái gia, ông nói có đúng không?

Dĩ nhiên là đúng, ăn là dĩ nhiên phải trả tiền rồi.

Trả tiền là phải lấy bạc ra mà trả, không có bạc thì lấy đồng tiền cũng xong, xui xẻo là cái vị Hồ lão thái gia của chúng ta trước giờ không có cái thói quen đem theo thứ gì trong người.

Không trả tiền bỏ đi dĩ nhiên cũng có thể có, dù quả có mười tên phổ ky cũng chẳng làm gì được y.

Chỉ tiếc là cái vị Hồ lão thái gia của chúng ta mặt mày còn chưa đến nổi dày đến mức đó.

Vì vậy, y chỉ còn nước ngồi xuống, chỉ cần không đi đâu, là không cần phải trả tiền, ở trong cái quán trà này, khách hàng muốn ngồi lâu bao nhiêu là bấy nhiêu, từ sáng sớm đến tối tắt đèn đi ngủ cũng được.

Gã phổ ky đó tuy chẳng làm gì được y, nhưng bất kể gã ta đi đâu cũng đều liếc xéo về hướng của Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa đang ngồi đó phát rầu, bỗng thấy có người nhất định tính trả tiền dùm cho y bước vào.

Một cô bé thân hình ốm yếu rất dễ thương, mặc một chiếc áo kép may bằng vải bông, gương mặt trái xoan không trang điểm phấn son, cặp mắt trắng đen rõ ràng phảng phất như đượm đầy vẻ u oán, nhìn vào thật là tội nghiệp muốn động lòng người.

Người trong quán ăn đều nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra, trong lòng ai ai cũng thấy có chút ngứa ngáy làm sao.

Nào ngờ một đóa hoa tươi như vậy lại đi cắm vào bãi phân bò rồi.

Cô lại tìm đây không ai xa lạ, chính là cái gã mặt dày ăn xong không trả tiền tính chuồn lẹ lúc nãy.

Hồ Thiết Hoa dĩ nhiên hiểu rõ trong lòng mọi người đang nghĩ gì. Bởi vì lần trước y cũng bị gạt cho một lần rồi. Đợi cho đến lúc cô lấy con đao bén ngót kề vào cổ họng y, y mới biết cái cô bé vừa yếu đuối vừa nho nhã này thật ra còn hung dữ hơn cả ai.

Cô bé đang đi lại bên cạnh y ngồi xuống, nhìn y như si như dại, ánh mắt đầy vẻ u oán và cầu khẩn, dùng cái tiếng người khác nghe không hiểu nói với y:

- Tôi trả tiền cho anh, anh đi theo tôi.

Những lời cô nói và nét mặt của cô là hai thứ khác nhau hoàn toàn, Hồ Thiết Hoa nhịn không nổi bật cười lên.

- Ta không theo cô, cô cũng sẽ trả tiền cho tôi thôi.

Giọng của y cũng rất thấp, chân của y đã đạp cứng vào chân cô dưới gầm bàn:

- Lần này hình như phải đến lượt cô nghe lời tôi.

Cô bé lại nhìn y si dại cả nửa ngày, nước mắt bỗng như một chuỗi trân châu chảy ròng ròng ràn rụa ra hai bên má.

- Xin anh theo em về nhà thôi, mẹ và con đang bệnh nặng thế kia, anh không về xem họ ra thế nào sao? Anh có biết em tìm anh khổ cực bao nhiêu không?

Lần này giọng nói của cô tuy vẫn còn rất thấp, nhưng đã đủ để mọi người ngồi gần đó nghe được rõ rõ ràng ràng.

Câu nói đó còn chưa thốt ra hết, đã có mấy chục cặp mắt đang nhìn chăm chú đến Hồ Thiết Hoa, mỗi cặp mắt đều lộ đầy vẻ khinh bỉ và phẫn nộ.

Hồ Thiết Hoa bỗng phát hiện ra, hình như mình đã thành một con chuột vừa béo vừa dơ bẩn vừa thối tha. Nếu còn không mau mau chuồn đi, chỉ e sẽ bị người ta đánh cho té bò càng.

Một đỉnh bạc đủ để y trả tiền ăn đã được nhét vào trong tay y dưới gầm bàn.

Trên con đường phố dài, đã có một chiếc xe ngựa chạy qua, đậu lại trước cửa tiệm trà.

Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước ngoan ngoãn theo cô ra đi.

Ba cô kia đã ngồi sẵn trong xe chờ, Hồ Thiết Hoa bất chợt quăng hết cả mọi thứ, y chễm chệ ngồi ngay vào giữa các cô, thuận tay ôm choàng lấy eo cô bé lúc nãy.

- Không ngờ thì ra cô vốn là bà vợ của tôi.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì nói:

- Bà vợ thân yêu ơi, bà tính đem tôi đi đâu đây?

Bốn cô bé đều sa sầm nét mặt, lạnh lùng nhìn y.

Hồ Thiết Hoa chẳng hề màng tới.

Khí lực của y đã hồi phục lại, chỉ một mình y, đã đủ để đối phó với bốn ả nha đầu này rồi.

Huống gì, Sở Lưu Hương cũng chưa đi đâu xa, nếu nói hiện tại y đang ngồi trên nóc cổ xe ngựa này, Hồ Thiết Hoa cũng không cảm thấy có gì là kỳ quái, lại càng không phải là không tin. Y đối với Sở Lưu Hương trước giờ rất tin cậy.

- Thật ra bất kể các cô đem tôi đi đâu cũng chẳng có gì quan hệ.

Hồ Thiết Hoa nói như thật:

- Dù gì cô cũng là bà vợ của tôi, không lẽ lại tính đi giết chồng bao giờ.

Cái trấn nhỏ này vốn không xa con sông lắm, xe ngựa vừa dừng, bọn họ đã đến bên bờ sông.

Cỏ mùa xuân mới mọc ra, bến đò không có người, trên sông khói sóng lãng đãng, cánh buồm đây đó, xa xa phảng phất hình như còn có cô thôn nữ đang hát sơn ca.

Tháng ba ở Giang Nam, ý xuân đã quá nồng đậm.

Hồ Thiết Hoa đưa mặt về hướng gió, duỗi eo lưng một hồi, lẩm bẩm một mình:

- Không biết kiếm đâu ra tý rượu uống đây, dù trong rượu có thuốc mê, ta cũng cứ uống cạn.

Bốn cô bé đang mặt mày xanh lè nhìn y trừng trừng.

- Lần trước chúng ta dùng thuốc mê bắt được ngươi, chắc là ngươi nằm trong tay bọn ta, trong bụng không phục lắm phải không?

- Ổ cái ổ chó của ngươi, cái tên Sở Lưu Hương vừa gian manh vừa quỷ quyệt kia thừa lúc bọn ta không chú ý, chiếm được chút tiện nghi, trong bụng ngươi chắc đang nghĩ rằng bọn ta đều là thứ dễ bị khi dễ lắm phải không?

- Vì vậy lần này bọn ta muốn đem công phu chân thật ra đánh với ngươi, để ngươi thua đến khẩu phục tâm phục mới thôi.

- Bọn ta chỉ muốn hỏi ngươi, lần này nếu ngươi bị thua dưới tay bọn ta, ngươi sẽ tính sao?

Bốn cô bé nói năng lanh lợi, Hồ Thiết Hoa nghe một hồi tức muốn trẹo cả mồm.

- Nếu các cô muốn đem công phu chân thật ra đánh nhau với ta, ta chỉ còn nước phụng bồi thôi.

Hồ Thiết Hoa cười nói:

- Nếu ta thua, tùy tiện các cô muốn gì thì làm, ta tuyệt đối không nói gì khác lôi thôi.

Bất kể ai cũng đều không thể không thừa nhận, Hồ Thiết Hoa chắc chắn được xem là một tay cao thủ đệ nhất đẳng trong giang hồ, bảy mươi hai đường Hồ Điệp Xuyên Hoa của y tự sáng chế, là một tuyệt kỹ hiếm thấy trong giang hồ.

Bốn cô bé này hình như cảm thấy y còn chưa cảm thấy khoan khoái lắm, các cô làm một chuyện cho y càng thêm khoan khoái hơn.

Các cô bỗng nhiên thoát bỏ hầu hết y phục trên người ra, lộ bắp đùi thon dài rắn chắc, cái eo lưng linh hoạt mà dẻo dai.

Mặt của các cô không trang điểm phấn son, nhưng trên người hình như có thoa một lớp dầu có thể bảo trì cho làn da trơn tuột. Dưới ánh mặt trời, da thịt của các cô trông như những sợi tơ lụa mềm mại trơn láng uấn vào nhau.

Lúc bấy giờ, các cô đã rút hết binh khí ra. Các cô dùng một thanh đao, một thanh kiếm, một cây phán quan bút và một cây Nga Mi thích, tuy cũng là những thứ lợi khí làm bằng thép ròng, nhưng nhỏ hơn những loại thường dùng một nửa, xem ra giống hệt như đồ chơi của con nít.

Hồ Thiết Hoa cảm thấy thích thú vô cùng, thậm chí y còn đang thầm hy vọng, y chỉ hy vọng Sở Lưu Hương sẽ không lại quá sớm.

Cô bé có cặp mắt to hình như đã nhìn ra trong bụng y đang nghĩ gì, cô bỗng cười nhạt nói:

- Nếu ngươi cảm thấy đây là chuyện thú vị, thì ta bảo đảm với ngươi là ngươi sẽ lập tức cảm thấy không thú vị tý nào ngay.

Cô nói đó là lời nói thật, Hồ Thiết Hoa quả nhiên lập tức cảm thấy không thú vị tý nào, không những vậy, còn cực kỳ không thú vị.

Vũ khí của các cô tuy vừa nhỏ vừa ngắn, nhưng một tấc ngắn là một tất hiểm, chiêu chiêu liền liền, chiêu chiêu hiểm độc, vừa nhanh vừa hiểm vừa chính xác vừa hung dữ.

Cái eo lưng và bắp đùi của các cô thật là linh hoạt, di chuyển qua lại như cá đang lội trong nước.

Cá nhất định là không mặc áo quần rồi.

Bốn cô gái này hiện tại ăn mặc cũng chỉ bất quá nhiều hơn cá một chút đỉnh, những chỗ không nên cho người ta thấy đều để ra cho người ta thấy, nhất là những lúc nhảy nhót uốn lượn thân hình.

Cái tình cảnh loại đó thường thường hay làm cho trái tim đàn ông đập mạnh lên, hô hấp biến thành cấp xúc, rất khó mà giữ cho bình tĩnh được. Nếu người đàn ông đó đang ngồi thoải mái khoan thai một bên nhìn, chắc là sẽ nhìn ngắm vô cùng khoái lạc.

Nhưng đối với người đàn ông tùy thời tùy lúc đều có thể bị một nhát đao cắt vào cổ họng, một nhát kiếm xuyên vào tim mà nói, cái thứ ảnh hưởng đó lại vô cùng đáng sợ.

Nhất là hạng đàn ông như Hồ Thiết Hoa.

Y cũng biết cái tình cảnh đó đối với y phát sinh ra rất nhiều ảnh hưởng không tốt, nhưng tiếc là y có không muốn nhìn cũng không được.

Y nhất định phải nhìn bọn họ, đối với từng động tác của bọn họ phải nhìn cho rõ ràng tỷ mỉ, nếu không cổ họng của y rất có thể sẽ có thêm một cái lỗ hổng.

Trong tay các cô đang cầm không phải là đồ chơi, mà là những thứ vũ khí giết người như chơi.

Càng chết nữa là, cặp mắt của Hồ Thiết Hoa lại tốt vô cùng, thậm chí ngay cả những thớ thịt đang rung động trên bắp đùi của các cô y cũng có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Cứ nhìn như vậy một hồi nữa, chắc chắn sẽ làm cho người ta nhìn muốn chịu không nổi, không chừng làm người ta nhìn chết luôn đi được.

Hồ Thiết Hoa lại đang thầm hy vọng, hy vọng Sở Lưu Hương mau mau lại sớm một chút.

Nếu sở Lưu Hương đang đánh nhau với các cô, nếu như y đang đứng một bên xem thì quá tuyệt diệu, cho dù muốn y nhìn ba ngày ba đêm y cũng không chán.

Chỉ tiếc là y chờ mãi chờ hoài, Sở Lưu Hương vẫn chẳng thấy bóng hình đâu.

- Ngươi khỏi cần chờ nữa.

Cô bé có cặp mắt to nói:

- Cái tên Sở Lưu Hương bỗng dưng biến thành lão già chẳng lại đâu.

- Lão già nào?

Hồ Thiết Hoa cũng còn biết làm bộ hồ đồ:

- Lão già nào?

- Ngươi tưởng bọn ta không biết sao?

Cô con gái có cái eo thon nhất cái chân dài nhất làm người ta nhìn muốn chết đi được cười nhạt nói:

- Chúng ta vừa đúng lúc chính mắt thấy y đi vào trong tiệm của Thôi đại nương, lại đúng lúc chính mắt thấy một lão già bước ra, ngồi ăn thang bao chung một bàn với ngươi.

Cô nói:

- Không lẽ ngươi còn cho là bọn ta nhìn không ra y chính là Sở Lưu Hương sao? Không lẽ ngươi cho bọn ta là lợn cả sao?

Hồ Thiết Hoa hy vọng các cô nói chuyện càng nhiều càng tốt, bất kỳ ai đang nói chuyện, động tác cũng sẽ chậm đi lại một chút.

Vì vậy y lại hỏi:

- Các cô làm sao biết được lão già đó sẽ không lại đây?

- Bởi vì bọn ta đã chuẩn bị sẵn đủ người đi đối phó với y rồi, nếu bây giờ y còn chưa chết, vận khí coi như đã không đến nổi gì tệ.

- Các cô muốn y chết sao?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Nhỡ y không phải là Sở Lưu Hương thì sao?

- Thì xem như bọn ta đã giết lầm người.

Cô gái ôn nhu nhất trong bọn nói:

- Giết lầm một vài người, cũng là chuyện bình thường.

- Chuyện đó bình thường quá thật, dù có giết lầm bảy tám chục mạng người cũng không quan hệ gì.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi nói:

- Chỉ bất quá, sau này các cô nghĩ lại chuyện đó, ban đêm không chừng sẽ ngủ không được đó, những thứ oan hồn không chừng sẽ lại thăm các cô.

- Ngươi yên tâm, bọn ta đêm nào cũng ngủ ngon vô cùng.

- Cho dù các ngươi ngủ ngon đi, cũng không chừng sẽ nằm mộng thấy những thứ oan hồn đó đang cởi váy các cô ra.

- Đánh rắm thối.

- Đánh rắm? Rắm của ai?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Nếu có ai đang đánh rắm, người đó nhất định không phải là ta, trước giờ ta chưa hề đánh rắm bao giờ.

- Không thể nào, trăm ngàn lần không thể nào.

Bọn họ bỗng nghe có một người đang nói:

- Một người đàn ông to đầu thế này tại sao lại đi gạt các cô bé, rõ ràng là ngươi đánh rắm còn hơn ai, tại sao lại nói là không hề đánh rắm? Ngươi không biết còn ai biết? Thiên hạ không lẽ còn có người nào biết đánh rắm hơn cả ngươi?

Hồ Thiết Hoa bật cười, cười lớn.

- Ta biết chắc là ngươi chẳng chết được, cả đời ta còn chưa thấy ai có vận khí may mắn hơn ngươi, làm sao ngươi chết cho được?

Tảng đá bên cạnh bờ sông, rõ ràng là còn chưa có ai đó, bỗng nhiên y đã xuất hiện trên tảng đá.

Gương mặt của bốn cô bé đã biến hẳn đi, các cô bỗng xuất thủ đánh tới mấy chiêu, rồi đồng thời cùng tung người lên.

- Mau mau chụp một cô.

Sở Lưu Hương lớn tiếng hô:

- Bắt một cô là đủ rồi.

Chỉ tiếc là Hồ Thiết Hoa ngay cả một cô cũng không bắt nổi. Y vốn đã chụp được cô đùi dài nhất, chụp vào bắp chuối của cô, chỉ tiếc là trong chớp mắt đã bị cô tuột từ trong tay ra.

Mấy cô bé này quả thật còn trơn tuột hơn cả mấy con cá.

Nước bắn tung tóe, sóng đẩy tứ bề, bốn cô con gái đã nhảy hết xuống sông, nước sông lặng lờ, ngay cả cái bóng của các cô cũng chẳng còn thấy đâu.

Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước nhìn bàn tay mình, bàn tay của y đầy những dầu.

- Cái cô bé xinh đẹp thế này, tại sao lại biến người mình thành như một con gà thoa mỡ? Tại sao lại đi thoa dầu lên cùng người làm gì?

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Nếu tương lai ta lấy vợ, cô ta mà thoa lên người chút dầu thôi, ta sẽ lấy cây đập vào đít.

- Đúng, ta phải đánh vào đít, ngay cả một đứa ta cũng chẳng bắt được.

Hồ Thiết Hoa đã nổi giận lên:

- Còn ngươi thì sao? Ngươi đang làm gì? Ngươi có phải là không có tay đâu, tại sao ngươi không tự mình lại mà chụp?

Sở Lưu Hương thở ra:

- Sao ngươi không dùng cái đầu não của ngươi mà suy nghĩ chút đỉnh, một người có thân phận như ta thế này mà đi chụp chân đàn bà?

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y như một con gà trống, nhìn trừng trừng cả nửa ngày, bỗng bật cười lên, cười khom cả lưng lại không đứng thẳng người lại nổi.

- Ngươi còn có một chuyện nữa đáng đánh vào đít lắm.

Sở Lưu Hương nói:

- Chuyện gì?

- Lúc nãy lúc ngươi gạt được cho các cô nói chuyện, ngươi đã có mấy dịp có thể chế ngự được các cô, ít nhất cũng bắt giữ được hai cô.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Trong chiêu thức của các cô đã có chỗ hở, nhưng ngươi lại giống như đứa mù chẳng thấy gì cả.

- Sao ta lại không thấy?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Chỉ bất quá, tuy ta không có thân phận như vậy của ngươi, ít nhiều gì cũng có chút thân phận, làm sao xuất thủ vào cái chỗ đó của các cô gái được!

Y vốn đang cười ngất ra đó, bỗng nhiên lại không cười nữa, lại nhìn chăm chăm vào Sở Lưu Hương như một con gà trống:

- Sao ngươi biết được lúc đó ta có cơ hội xuất thủ? Không lẽ lúc đó ngươi đã tới rồi?

- Nếu ta còn chưa lại, làm sao ta thấy được?

Sở Lưu Hương nhẫn nha nói:

- Nếu ta không thấy, làm sao ta biết được?

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y, giống như một con gà trống đang nhìn một con rít, không những vậy, còn không ngớt cười nhạt:

- Tốt! Tốt, tốt, tốt lắm, thì ra ngươi đã lại từ lâu, đã núp sẵn một bên nhìn trộm từ lâu.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu, than thở, tức giận:

- Bạn tốt của người tùy thời tùy lúc đều có thể bị người ta cắt đứt cổ họng, ngươi thì núp một bên nhìn ngắm bắp đùi đàn bà, ngươi có biết xấu hổ hay không?

- Xấu hổ lắm, ta vốn đang xấu hổ vô cùng.

Sở Lưu Hương nói:

- Nhưng ta bỗng sực nhớ ra, nếu ngươi là ta, chỉ sợ hiện tại ngươi còn đang nhìn, còn chưa chịu thò đầu ra.

Y nói giọng rất khoan khoái:

- Nghĩ đến cái điểm đó, ta chẳng còn cả thấy có tý gì là xấu hổ nữa.

Hồ Thiết Hoa lại than thở:

- Sao ngươi lại hiểu ta quá thế? Không lẽ ngươi là con trùn trong bụng ta sao?

Xe ngựa đã đi mất từ lâu, đem theo y phục các cô đã thoát bỏ ra đi mất.

Bốn cô bé này lai lịch như thế nào? Ai sai các cô lại? Xem thân thủ và cơ trí của các cô, nhất định là đã được huấn luyện rất nghiêm túc từ lúc còn nhỏ, người đã huấn luyện các cô làm chuyện này, người đã huấn luyện các cô mười lăm mười sáu tuổi thành những người xuất sắc như thế này, dĩ nhiên cũng là một tay cực kỳ lợi hại.

Phía sau các cô, chắc chắn là có một tổ chức thực lực lớn lao vô cùng đang nâng đỡ, chỉ huy các cô.

Trong cái hoàn cảnh như vậy, nếu các cô đã tìm người nào rồi, các cô nhất định sẽ không dừng tay lại.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Nói thật đấy, chính ta cũng cảm thấy mình đáng bị đánh vào đít thật, cứ vậy mà thả hết cả bọn ra.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Còn ngươi thì sao? Tại sao ngươi không bắt giữ một vài tên lúc nãy tính đối phó với ngươi đó? Mà lại đi lấy mấy cái mũ của bọn họ đem về làm gì? Không lẽ ngươi có thể nhận ra lai lịch của bọn họ từ những cái mũ đó sao?

- Ta chẳng cần gì phải đi hỏi lai lịch bọn họ.

- Tại sao?

- Bởi vì ta vốn nhận ra được bọn họ.

Sở Lưu Hương nói:

- Bọn họ đều là đệ tử bị Thiết Kiếm tiên sinh trục xuất trong lần thanh lý môn hộ đầu tiên, trong giang hồ lưu lạc mấy năm, chí khí đã bắt đầu tiêu ma, từ từ rồi biến ra thành chuyện gì cũng làm được, lần này bọn họ chỉ bất quá được bốn cô bé bỏ ra một vạn lượng mướn họ đi đối phó với một lão già râu bạc, không những vậy, lúc nhận tiền làm chuyện này, chẳng biết chút gì về cái người mướn mình là ai.

- Bọn họ có biết cái lão già râu bạc ấy là Sở Lưu Hương không?

- Đại khái chắc là không biết, nếu không chỉ sợ bọn họ không dám nhận cái món hàng này.

- Chính cái lúc ngươi đi ra khỏi cái tiệm của Thôi đại nương, ngồi xuống ăn mấy miếng, là các cô đã tìm ra được người đối phó ngươi!

Hồ Thiết Hoa than thở:

- Bản lãnh của mấy con nha đầu này cũng không nhỏ tý nào.

- Không chừng bản lãnh của các cô không đến nổi lớn vậy, nhưng chung quanh vùng này, chắc là có người của các cô.

Sở Lưu Hương nói:

- Bọn này thần thông chắc cũng không nhỏ, vì vậy các cô muốn làm chuyện gì cũng thuận tiện vô cùng.

Y vỗ vỗ vào vai Hồ Thiết Hoa:

- Vì vậy chúng ta vẫn nên chia nhau ra đi riêng là tốt hơn, không những vậy, ta còn đi trước ngươi đây.

- Tại sao?

- Bởi vì cái lão già râu bạc đã bị người ta nhận ra rồi, chẳng còn cách nào giữ yên đó nữa.

- Do đó ngươi lại đi tìm cái bà Thôi đại nương kia nữa sao?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Không lẽ bà ta cũng là một tay cao thủ về thuật dị dung, sao trước giờ ta không hề nghe nói vậy?

- Chuyện ngươi chưa nghe nói vốn là nhiều quá chừng rồi.

- Lần này ngươi tính kêu bà ta biến ngươi thành thứ gì?

- Ta không thể nói cho ngươi biết được.

Sở Lưu Hương nói:

- Không chừng vẫn là lão già, không chừng là một tay phú thương bụng phệ, cũng không chừng là một đại hán Sơn Đông, cũng không chừng là một thư sinh văn nhược, đại khái là người ngươi chưa bao giờ gặp mặt, thậm chí ngay cả ta cũng chưa từng thấy qua, chỉ bất quá, nhất định ta ở đâu quanh quẩn ngươi thôi.

Y lại nói:

- Ta làm vậy, đều là do sự an toàn cho người, nếu ngay cả ngươi còn không biết người đó là ta, người khác dĩ nhiên là nhìn không ra rồi, như vậy ta mới có thể bảo vệ được chắc chắn cho ngươi.

Y hít vào một hơi thở:

- Ta đối xử với ngươi thật tình còn tốt hơn ngươi đối xử với mẹ ngươi nhiều.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ đang sờ sờ vào mũi.

Động tác và thái độ lúc y sờ mũi, cùng với Sở Lưu Hương giống hệt như nhau.

Chỉ bất quá, lúc Sở Lưu Hương sờ mũi, y không cười, còn y thì bỗng bật cười lên, còn cười khom cả lưng lại:

- Ngươi cười gì?

- Ta bỗng sực nhớ ra một chuyện buồn cười.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ta bỗng nghĩ ra, nếu ngươi giả làm một cô con gái, không chừng sẽ có vô số đàn ông nhắm trúng ngươi, nếu trong đó có một tên đại đạo hái hoa, chuyện đó sẽ quá thú vị đi mất.

Trời đã tối, nhưng trong khách sạn Phú Quý đèn đuốc sáng choang, chiếu sáng rực vào tận mỗi góc tường trong khách sạn.

Bọn họ không tiếc gì tiền phí tổn chút đỉnh đèn đuốc dầu thắp đó.

Cái tên của khách sạn không phải đặt ra là không có ý nghĩa, giá cả nơi này càng lúc càng mắc, ông chủ khách sạn dĩ nhiên càng lúc càng giàu, vì vậy mới gọi là khách sạn Phú Quý.

Cái khách sạn như vậy làm sao đi để ý tới chút phí tổn đèn sáp?

Cái phòng tốt nhất trong khách sạn Phú Quý chính là căn phòng có chữ "Phú", hôm nay Hồ Thiết Hoa đang trú ngụ trong gian phòng đó.

Trước giờ khí phái của y vốn rất to lớn, có ai ngờ được cái vị đại gia này không có ngay cả một đồng tiền.

Những thứ đó ngay chính cả Hồ đại gia cũng thường thường hay quên, người khác làm gì mà ngờ tới.

Trước tiên là kêu rượu ngon thịt béo vào trong phòng, bày đầy ra cả bàn, một người uống rượu tuy chẳng thú vị gì, y vẫn còn uống không ít.

... Cái gã tiểu tử Sở Lưu Hương không biết bây giờ đã biến thành ra thứ gì rồi? Tên tiểu tử này không lẽ cho rằng mình không nhận ra được y thật sao? Cho dù y có bị thiêu thành tro bụi, mình cũng nhận ra y được mà.

Trong phòng có một tấm gương chùi thật bóng loáng, Hồ Thiết Hoa nhìn vào gương bật cười.

Vì để biểu lộ tấm lòng bội phục của mình đối với mình, y lại mời chính mình một ly nữa.

Chính vào lúc đó, y bỗng ngửi thấy có mùi thuốc.

Tửu lượng của Hồ Thiết Hoa, ngay cả y còn phải bội phục vô cùng.

Hiện tại tuy y đã có chút ngà ngà, cách cái lúc say túy lúy còn xa cả khúc.

Cái mũi của y cũng không giống cái mũi của Sở Lưu Hương, cái mũi của y trước giờ rất bén nhạy, nếu y có bạn bè uống rượu từ xa ngoài năm dặm, y lập tức sẽ ngửi thấy ngay.

Chỉ tiếc là mùi thuốc này vốn không thơm.

Đấy là một thứ mùi thật kỳ quái, có cái mùi của rất nhiều thứ thuốc hỗn hợp vào.

Mấy thứ thuốc này đều là những thứ dùng để trị liệu ngoại thương, nếu có người nào đem trộn mấy thứ thuốc này vào với nhau, làm thành một thứ thuốc để trị bệnh, thì cái người đó bị thương ắt hẳn là không nhẹ.

Chỗ nấu thuốc hình như ở một cái phòng cách một cái tường.

Nếu một người bị thương phải đem đồ nấu thuốc vào tận trong phòng để nấu, thì người đó ắt hẳn là có không ít kẻ đối đầu thật đáng sợ, không những vậy, còn rất có thể ngay cả một người bạn cũng không có.

Bị thương đã là chuyện tội nghiệp rồi, không có bạn bè lại càng tội nghiệp hơn.

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy thật đồng tình với người này, y rất muốn qua bên đó bầu bạn với y, uống vài ly rượu giải khuây, nếu đối đầu của y có lại, không chừng còn có thể giúp y chống đỡ một trận.

May mà Hồ đại gia còn chưa uống đến mức nổi cơn bốc đồng, vẫn còn chưa quên rằng hiện tại nhất định không thể đi kiếm chuyện phiền phức tròng vào đầu mình.

Không may là, chính lúc đó, y bỗng nghe vách tường bên kia xoảng lên một tiếng, hình như là có bình thuốc gì đó bị đập bể.

Mùi thuốc lại càng nồng đậm.

Hồ Thiết Hoa vẫn còn chưa bồng bột lên, vẫn còn nhẫn nại yên đó, vẫn còn chưa xông qua phòng bên kia.

Y cũng không cần phải xông qua.

Bởi vì bên vách bên kia đã xông qua trước, không phải là người trong phòng xông qua, mà là nguyên cả một phòng đều xông qua, ầm lên một tiếng lớn, vách tường chính giữa hai phòng đã bị lũng một lỗ hổng lớn thật lớn, một người bỗng từ lỗ hổng đó bay qua, hai gian phòng bỗng biến thành một gian.

116. Chương 116: Một Cây Gậy Trúc

Hồ Thiết Hoa vừa sực nhìn đã thấy ngay một cây gậy trúc.

Một cây gậy trúc màu đen.

Cây gậy trúc màu đen đó đang được một bàn tay to lớn gân guốc nổi cuồn cuộn nắm chặt, nhưng người thì không còn có thể được xem là một người, nhiều nhất chỉ là nửa người.

Cánh tay phải của y đã bị chặt đi từ tận bả vai, con mắt phải đã bị mù, phía trên mắt còn có một vết sẹo hình chữ thập.

Hiện tại, chân trái của y cũng đã bị chặt đứt, chặt đứt từ phía trên đầu gối, không những vậy hình như là bị chính y chặt.

Bởi vì nửa cái chân bị chặt xuống kia còn đang ở đó, y đang ngồi dựa lưng vào tường, nửa chân bị chặt kia đang ở bên cạnh y, hơn một nửa khúc chân đen sì ốm tong mà thật dài, đã muốn rữa nát ra vì lở lói.

Vết thương trên vai trái của y cũng ác liệt như vậy, miệng vết thương cũng đã bắt đầu lở lói phát ra mùi hôi thúi, người đâm y không biết đã dùng binh khí hay ám khí, không những xuất thủ vô cùng cay độc, mà ám khí nhất định là cũng có tẩm thuốc độc.

Không ngờ y vẫn còn ráng gắng gượng chi trì ra đó, không những vậy còn chi trì cho đến bây giờ, thà chặt đi một chân của mình, vẫn còn muốn chi trì đáo để.

Người này tuy còn thừa có nửa người thôi, nhưng y vẫn còn là một tay hảo hán cứng cỏi.

Hiện tại y còn đang bị bốn người dùng sáu thứ binh khí khác nhau bao vây, bốn người trầm tĩnh mà tàn bạo, sáu thứ binh khí có thể lấy mạng người trong chớp mắt, một người dùng xà tiên, một người dùng trường kiếm, một người dùng một cặp Nhạn Linh đao mỏng dính, một người dùng một cặp Phân Thủy Nga Mi thích.

Trong tình cảnh nguy cấp như vậy, y vẫn còn rất cứng cỏi, vẫn còn nắm cây gậy trúc màu đen trong tay, vẫn không lộ ra một vẻ gì là sợ hãi.

Lúc nãy vốn có năm người lại, người thứ năm là người xông vào tấn công đầu tiên, bị y dùng cây gậy đen trong tay đánh bật ngược lại, đụng sầm vào tường.

"Phú Quý" và "Kiên cường" vốn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, vì vậy cái bức tường của khách sạn Phú Quý lập tức bị người đó đụng lũng thành một lỗ hổng lớn.

Hồ Thiết Hoa không hề nghĩ đến chuyện người này chính là Hắc Trúc Can, y cũng không nghĩ đến chuyện Hắc Trúc Can là một người như vậy.

Y dùng cặp mắt của mình thường thường nhiều hơn là dùng đầu não.

Y chỉ thấy rằng, cái gã chỉ còn thừa có một nửa người này, vẫn còn là một tay hảo hán cứng cỏi.

Y bình sinh thích nhất là những tay hảo hán cứng cỏi đó.

Vì vậy y không nhịn được nữa, đã thuận tay cầm thùng rượu ném qua.

- Các ngươi bốn người đối phó với một nửa người của người ta.

Hồ Thiết Hoa rống lên:

- Các ngươi không biết xấu hổ sao?

Thùng rượu ném qua, sáu thứ vũ khí đã có năm thứ nhắm vào người y đánh lại, đều đánh vào những chỗ yếu hại trong người y.

- Ngươi hỏi chúng ta có xấu hổ không? Còn ngươi có ham sống không?

Phân Thủy Nga Mi thích tuy là thứ vũ khí có hiệu lực nhất dưới nước, ở ngoài cũng vẫn là một thứ vũ khí lợi hại.

Xà tiên như con rắn độc, Nhạn Linh đao múa lên như nhạn.

Vũ công của những người này còn cao cường hơn Hồ Thiết Hoa dự liệu xa lắc, Hồ Thiết Hoa cũng chưa chắc phải thua về tay của bọn họ, nhưng y đã la làng lên:

- Họ Sở kia, ngươi nói ngươi sẽ ở quanh quẩn đâu bên cạnh ta, ngươi đang ở đâu đó?

- Họ Sở kia có phải là Sở Lưu Hương không?

Xà Tiên cười nhạt:

- Có phải ngươi tính dùng Sở Lưu Hương ra dọa nạt bọn ta phải không?

- Ta dọa ai?

Hồ Thiết Hoa cũng đang cười nhạt:

- Các ngươi vốn chẳng có tên nào giống được người, ta dọa nạt quỷ gì các ngươi.

Còn chưa nói hết câu đó, chính y cũng cơ hồ biến luôn thành quỷ, cây xà tiên xém tý nữa là đã quấn vào cổ của y, bên cạnh cây Nhạn Linh đao cũng xém tý nữa là cắt đứt cổ họng của y.

Chỉ xém một chút thôi.

Trên thế giới này có nhiều chuyện đều không thể nào xém một chút được, ngay cả một chút thôi cũng không được.

Vì vậy Hồ Thiết Hoa vẫn còn sống nhăn ra đó, không những còn sống nhăn, mà còn sống rất là khoan khoái.

Y đã nhận ra được Sở Lưu Hương.

Không có xe không có ngựa, ngay cả kiệu, lừa, la, chẳng có gì cả, Hồ Thiết Hoa chỉ còn nước đi bộ.

Từ bờ sông chỗ đó đi đến khách sạn, y gặp rất nhiều người, trong đó dĩ nhiên là có vài người có vẻ đặc biệt hơn một chút.

Một lão công công mặt mày hồng hào, một gã phú thương cái bụng không phệ lắm, một gã đại hán mặt mày râu ria xồm xoàm, một gã thư sinh văn vẻ nho nhã.

Bốn người này tấu xảo đều giống với những người mà Sở Lưu Hương đã có nhắc qua, vì vậy Hồ Thiết Hoa đã chú ý tới bọn họ từ lâu.

Tuy y không nhận ra trong bốn người đó, người nào là Sở Lưu Hương, nhưng trong đó ít nhất là phải có một người.

Hiện tại y quả nhiên đã thấy người đó.

Một gã bạch diện thư sinh ôn nhã tú khí, trong tay phe phẩy một cái quạt, thình lình xuất hiện ở ngoài cửa.

Hồ Thiết Hoa bật cười, cười khoan khoái.

- Ta biết lần này ngươi đến nhất định sẽ nhanh hơn một chút, bởi vì bốn tên này chẳng có tên nào dễ nhìn như bốn cô bé kia.

Bạch diện thư sinh cũng cười cười, phe phẩy quạt ung dung ở ngoài cửa bước vào.

Cây quạt trên tay chắc chắn phải là vũ khí của y.

Bất kể những thứ gì ra làm sao, vào đến tay của Sở Lưu Hương sẽ lập tức biến thành vũ khí, một thứ vũ khí chết người.

Hồ Thiết Hoa nhận ra được, y lập tức sắp xuất thủ ngay ra đó, chỉ cần y xuất thủ, bốn người kia ít nhất cũng phải có hai người sẽ ngã xuống, huống gì Hắc Trúc Can còn đang gắng gượng chi trì ở đó, cái người đang nãy giờ nhìn lom lom vào y cũng đang nắm chặc thanh trường kiếm trong tay, không dám sơ hở tý nào.

Vì vậy Hồ Thiết Hoa càng cười thêm khoan khoái!

- Thật ra, nếu ngươi không lại, ta cũng sẽ dẹp sạch bốn con rùa con này, nhưng ngươi đã lại đây rồi thì ta cũng để cho người một hai đứa đấy.

Hồ Thiết Hoa nói rất rộng rãi:

- Tùy tiện ngươi chọn một hai tên đi, còn thừa đều để đó cho ta.

- Ngươi thật khách khí, thật cảm ơn ngươi lắm.

Bạch diện thư sinh cũng cười rất khoan khoái, thậm chí còn khoan khoái hơn cả Hồ Thiết Hoa nữa, bởi vì cây quạt trong tay y đã xoay vùn vụt như chong chóng bay lại chỗ Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa vừa tránh được cái chong chóng đó, đã có sáu thứ vũ khí đồng thời đánh lại sáu chỗ yếu hại trong người y.

Sáu thứ vũ khí đó, cái đáng sợ nhất không phải là xà tiên, cũng không phải là Nga Mi thích hay Nhạn Linh đao, mà là một ngón tay.

Chỉ trong chớp mắt lúc cây quạt còn đang xoay vùn vụt bay ra khỏi tay, bạch diện thư sinh đã xông lại trước mặt Hồ Thiết Hoa, dùng một ngón tay trái điểm vào huyệt Thiên Linh trên đầu của y.

Hồ Thiết Hoa chẳng còn cục cựa gì được nữa.

Tuy đối phương đông người, không những vậy đều là cao thủ đệ nhất lưu, y vốn không thể nào bị người ta chế ngự dễ dàng như vậy.

Chỉ tiếc, y nằm mộng cũng không ngờ được, cái tên Sở Lưu Hương này lại không phải là Sở Lưu Hương.

- Ta họ Bạch, chính là chữ Bạch trong bạch diện thư sinh, và cũng chính là bạch tuyết, bạch vân, bạch ngọc. Tên của ta là Bạch Vân Sinh.

Gã thư sinh ôn nhã đó nói:

- Nếu các hạ lầm ta với người nào khác, thì lỗi là ở các hạ thôi.

Hồ Thiết Hoa bỗng lớn tiếng nói:

- Thật tình ta không nên lầm ngươi với tên kia, tên kia quả thật không phải là người mà, hắn vốn không phải là người, hắn là một con rùa rút cổ, nãy giờ vẫn rút đầu rút cổ không dám thò ra.

Y ở trong này mắng một câu, bên ngoài quả nhiên có người trả lời ngay.

Một người đang ngồi trên mái ngói xuyên qua khung cửa sổ đối diện, đang cố ý giả giọng nói:

- Hồ Thiết Hoa kia, ngươi gấp gáp làm gì? Ta bảo đảm bọn họ sẽ không động tới một cái lông của ngươi, nếu ngươi mà chết, còn ai chịu đem cái vị công chúa đó hộ tống lại cho Sử Thiên Vương bây giờ?

Bạch diện thư sinh chau mày một cái, nhìn Hồ Thiết Hoa từ trên xuống dưới một hồi, thái độ lại càng ra vẻ ôn hòa:

- Các hạ là Hồ Thiết Hoa Hồ đại hiệp đây sao?

- Đại khái là vậy.

Bạch diện thư sinh mỉm cười:

- Nếu vậy chuyện này chắc là phải hiểu lầm rồi, thật tình có lỗi quá xá.

Y đang nói chuyện, thân hình đã lùi về phía sau, cây quạt nãy giờ còn đang xoay tít như chong chóng, đến bây giờ mới chậm lại, y thò tay ra chụp, cây quạt bèn nằm gọn trong tay.

- Nể mặt Hồ đại hiệp, hôm nay chúng ta tuyệt đối không được đụng chạm vào bất kỳ ai ở nơi này.

Bạch diện thư sinh mỉm cười, khom lưng:

- Hôm nay chúng tôi xin cáo biệt, sau này còn có dịp gặp lại.

Sau đó, thân hình của y bỗng tà tà bay ngược lên, trong chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm.

Còn bốn người kia thân pháp cũng cực kỳ nhanh nhẹn, thân hình vừa thoáng qua, cũng đều toàn bộ biến đi, ngay cả cái người đụng đầu thủng vào tường xuyên qua phòng Hồ Thiết Hoa cũng đi theo luôn.

Nhìn lại cái gã đang ở đối diện mái ngói bên kia, y đã đứng ở ngoài sân, thân hình cao cao, bọc mảnh vải xanh trên đầu, thì ra lại là một cô gái mặt mũi không xấu xí tý nào.

Hồ Thiết Hoa bước ra tới cửa, mở to cặp mắt, nhìn trừng trừng kinh ngạc vào cô ta, y sờ sờ cái mũi mình cười khổ:

- Sở Lưu Hương, lần này ta bội phục ngươi thật đó, không ngờ ngươi lại đi giả trang được thành một cô gái.

Câu nói ấy còn chưa nói xong, mặt y đã bị ăn phải một cái tát tai.

Một cái tát tai thật chát chúa.

Hồ Thiết Hoa bị tát cho ngẩn mặt ra, ngẩn ra cả nửa ngày mới nhìn rõ được cô gái đó là ai, y lập tức la ầm lên:

- Mẹ tôi ơi! Bà là Hoa Cô Ma đây mà.

Hoa Cô Ma lấy hai tay chống nạnh, tuy bà ta đã cố ý làm ra vẻ thật hung ác thật giận dữ, ánh mắt của bà ta đầy nụ cười:

- Cái tên Vương Bát Đản này, đến giờ mới nhận ra ta là mẹ của ngươi đấy sao, ngươi nói thử xem, ngươi có đáng bị đánh đòn không?

- Mẹ tôi ơi, sao bà ốm đi dữ thế này?

Hồ Thiết Hoa còn đang la làng:

- Bao nhiêu thịt mỡ trên người bà đi đâu hết cả rồi?

- Có cái thứ con bảo bối như thế kia, mẹ ngươi làm sao mà không biến dạng?

Hoa Cô Ma tít mắt nhìn chăm chú vào y, một mặt vừa than thở nói:

- Sao ngươi trước giờ không bao giờ tử tế với mẹ ngươi chút xíu nào cả vậy?

Dáng điệu của Hồ Thiết Hoa xem ra hình như sắp sửa muốn ngất xỉu đi.

Y không hề ngất xỉu, cái người chân chính ngất đi lại là cái gã Hắc Trúc Can lúc nãy đã dùng hết cả sức lực ra chi trì.

Hồ Thiết Hoa lập tức xông lại đỡ y nằm xuống, nhìn vết thương của y, ngay cả Hồ Thiết Hoa cũng không khỏi biến hẳn cả sắc mặt:

- Tên này lì thật, quả thật là một tay cứng, bị thương nặng như vậy, còn chống chọi tới được bây giờ.

Nhưng Hoa Cô Ma thì đang giận dỗi:

- Ta xem ngươi bất kể là ai, đều đối đãi với họ còn tốt hơn với mẹ ngươi nhiều lắm, nếu ta mà bị thương, ta xem chắc ngươi chẳng có tý gì là thương xót.

- Mẹ tôi ơi, đến giờ này bà còn đi ghen tương gì ai nữa?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Bà có đi lấy dùm cho tôi chút thuốc trị thương được không?

Hoa Cô Ma nhìn y chăm chú, người thì chẳng động đậy tý nào, chỉ bất quá chầm chậm thò một bàn tay ra.

Thuốc trị thương đã nằm sẵn trong lòng bàn tay, không những vậy, còn là thứ thượng hảo hạng.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi thật dài:

- Con mụ đàn bà này vẫn còn có chút dễ thương, ít nhất cũng còn dễ thương hơn cái gã rùa đen rút đầu vào trong cổ kia.

Thuốc tẩm vào rồi, Hắc Trúc Can bèn ngủ say như mê như mệt, Hồ Thiết Hoa vừa thở phào ra một hơi, Hoa Cô Ma đã nhìn y lom lom hỏi:

- Cái tên Vương Bát Đản này, lúc nãy có phải ngươi nói ta chỉ khá hơn con rùa đen có chút xíu đấy không?

Hồ Thiết Hoa vội vã chối phăng:

- Không phải tôi nói bà chỉ hơn rùa đen có chút xíu, con rùa đen tôi nói đó cũng là một người.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Thật ra, tên này bình thời cũng dễ thương lắm đấy, tôi thật không ngờ được hôm nay tại sao y bỗng biến thành một con rùa đen rút đầu vào trong cổ.

Quả thật y cảm thấy rất kỳ quái, thậm chí còn có chút lo lắng.

Sở Lưu Hương đáng lý ra phải ở đâu đây, bởi vì y đã nói y sẽ ở quanh quẩn bên cạnh Hồ Thiết Hoa. Nếu Hồ Thiết Hoa bị nguy cấp, y nhất định sẽ chẳng né tránh không dám ra mặt.

Y không hề là hạng người nói năng như đánh rắm.

Kỳ quái là, hôm nay ngay cả cái bóng của y cũng không thấy ở đâu.

Không lẽ y đã bị nguy hiểm gì rồi? Cũng đang chờ người khác lại cứu mình?

- Ta biết ngươi đã nói rằng, mỗi lần ngươi sắp chết tới nơi, Sở Lưu Hương đều sẽ lại cứu.

Hoa Cô Ma nói:

- Hôm nay y không lại, bởi vì hôm nay ngươi nhất định không thể nào chết được.

- Tại sao tôi lại không thể nào chết được?

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng nói:

- Chỉ cần có mỗi cái gã họ Bạch kia thôi là đã đủ lấy cái mạng già của tôi rồi, tại sao tôi sẽ không thể nào chết được?

Hoa Cô Ma ngọt ngào hỏi y:

- Hiện tại ngươi đã chết chưa vậy?

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Y còn chưa chết, còn đang sống nhăn ra đây, y nghĩ không ra tại sao bọn người đó lại buông tha y ra, không những vậy còn biến thành rất là khách khí.

- Cái vị Bạch tướng công kia quả thật là một người vô cùng đáng sợ, ngay cả ta cũng sợ ông ta, không những vậy còn sợ muốn chết luôn.

Hoa Cô Ma nói:

- Vũ công của ông ta như vậy nếu có giết ai, thật còn dễ dàng hơn cả đao cắt xuống đậu hủ, nhưng nhất định là ông ta không giết ngươi.

- Tại sao?

- Bởi vì ngươi là Hồ Thiết Hoa, bởi vì ông ta cũng biết người đưa Ngọc Kiếm công chúa đi làm vợ Sử Thiên Vương chính là cái vị Hồ đại hiệp đây.

Giọng của Hoa Cô Ma không còn ngọt ngào nữa:

- Hạng người tốt lành như ngươi, sao ông ta nỡ nào giết cho được, huống gì, ông ta tấu xảo lại là con nuôi của Sử Thiên Vương.

Hồ Thiết Hoa không nói gì nữa, cái người nãy giờ đang ngủ mê mệt là Hắc Trúc Can bỗng rên lên nói nhỏ:

- Đưa cái chân của ta trả lại đây, đưa ngay bây giờ đây.

Đây chính là câu đầu tiên của Hắc Trúc Can lúc mới tỉnh dậy, người khác nghe y nói vậy, nhất định sẽ cho là y vẫn còn chưa tỉnh trí.

Chân của mỗi người vốn là dính vào thân hình người đó, tại sao y lại nói đưa cái chân của y trả lại cho y?

May mà Hồ Thiết Hoa hiểu y muốn nói gì, y lập tức lấy nửa cái chân đã bị chặt đi đưa lại ngay cho Hắc Trúc Can.

Chân có bàn chân, bàn chân có giày.

Hắc Trúc Can quờ quạng, dùng bàn tay còn lại rút ra một tờ ngân phiếu trong chiếc giày.

Một tờ ngân phiếu mười vạn lượng, tờ ngân phiếu Đại Thông thông dụng khắp cả mười ba tỉnh nam bắc.

- Đây là tiền bà trả cho ta, hiện tại ta trả lại cho bà.

Hắc Trúc Can nói với Hoa Cô Ma:

- Tuy đây là lần đầu tiên ta phải trả tiền lại cho người ta, nhưng ta cũng biết, đã lấy tiền người ta là không nên trả lại, muốn trả phải đưa thêm tiền lời.

Giọng nói của y vẫn còn vô cùng lạnh lẽo tàn bạo:

- Nửa cái chân này có thể xem là lợi tức được không?

Hoa Cô Ma rất thích cười, lúc nên cười dĩ nhiên là bà ta biết cười, lúc không nên cười, bà ta cũng cứ cười.

Bởi vì bà ta biết đa số đàn ông đều cảm thấy cái dáng điệu lúc bà ta đang cười trông rất quyến rũ.

Có điều hiện tại bà ta cười không muốn nổi.

- Ta đã đánh giá Sử Thiên Vương quá thấp, vì vậy mới đi nhận tiền của bà, đây là cái lỗi của ta, đáng lý ra ta phải trả cho bà chút tiền lời, nếu bà cảm thấy ta trả lại còn chưa đủ, bà cứ việc lấy luôn mạng của ta đi là xong.

Hắc Trúc Can nói:

- Bởi vì ta không có tiền trả cho bà, chắc bà cũng biết rằng, hạng người như ta thường thường hay đem tiền phung phí đi chỗ nào đó không biết được.

- Ngươi có biết ngươi đang kiếm tiền bằng chính mạng sống của mình?

- Ta biết.

Hắc Trúc Can lạnh lùng nói:

- Chính vì ta biết vậy, mà ta tiêu càng lẹ hơn nữa.

Hồ Thiết Hoa bỗng quay ngoắt đầu đi, quay ngoắt đầu thật mạnh, làm như cái đầu đó không phải là cái đầu của y.

Bởi vì y không muốn nhìn thêm.

Y biết, tiền có thể tiêu mất đi, mười vạn lượng lại càng có thể làm người ta tiêu choáng váng, tiêu vòng vòng, tiêu đến quý tính đại danh của mình cũng quên sạch, y cũng biết người đưa ra mười vạn lượng đó không phải là Hoa Cô Ma.

Có điều thật tình y không nỡ nhìn Hoa Cô Ma thò tay ra lấy lại tờ ngân phiếu mười vạn lượng trong tay Hắc Trúc Can.

Y lại nghe Hắc Trúc Can đang nói với Hoa Cô Ma:

- Ta thu bà mười vạn lượng, bởi vì ta trị giá mười vạn lượng, nếu ta đã không xong, người khác lại càng không xong, trừ ta ra, người khác nhất định không thể lại gần được y, Hoàng Bệnh Phu còn chưa vào tới đại sảnh là đã chết ngay trước thềm, ta thấy lúc y chết, ngay cả ta cũng không tin y chết nhanh như vậy.

Giọng của y đã biến thành cái bi thương của con chồn thấy con thỏ chết:

- Ta thu bà mười vạn lượng, bởi vì ta trị giá mười vạn lượng, nếu ta đã không xong, người khác lại càng không xong.

Hắc Trúc Can nói:

- Ta khuyên bà tuyệt đối đừng nên đi tìm ai khác để ám sát Sử Thiên Vương.

- Tại sao ngươi đi khuyên ta làm gì?

- Bởi vì bất kể bà tìm ai, cũng đều vô dụng cả, thiên hạ tuyệt đối không ai có thể đụng được tới sợi lông của y.

Hắc Trúc Can rầu rầu nói:

- Ta thấy tận mắt những người đi theo ta lần này, từng người từng người một đều bị chết thê thảm, thật tình ta không muốn để cho người cùng nghề với mình sẽ chết về tay của y.

Hồ Thiết Hoa trong lòng bỗng dưng cũng cảm thấy thật là khó chịu.

Y hiểu được tâm tình của Hắc Trúc Can đang cảm thấy như thế nào, một tay hảo hán cứng cỏi như Hắc Trúc Can, vốn không phải là người nói ra những điều như vậy.

Nhưng hiện tại, y chảy máu quá nhiều, nhìn người khác chảy máu cũng quá nhiều.

Cả đời y hình như là một chuỗi dài vô số những ác mộng dính liền với nhau, những người như vậy, đời sống của họ sẽ bi thương đến thế nào!

Trong lòng Hồ Thiết Hoa đang than thở, nhưng ánh mắt của y đang rực sáng lên.

Bởi vì y vừa thấy một cái bóng đang lướt qua, lướt qua trước mặt y như một ngôi sao xẹt, chớp mắt là đã biến đi đâu mất.

Thân hình mặt mũi người này ra sao, Hồ Thiết Hoa không hề thấy rõ ràng, nhưng y đã nghĩ ra được người này là ai.

Bởi vì thân pháp, tốc độ, và cái tư thái lướt qua thật xảo diệu linh động và bay bướm của y, đều không có người thứ hai nào bì kịp.

Hồ Thiết Hoa không đuổi theo, bởi vì y biết trên thế giới này, không ai có thể đuổi theo kịp Sở Lưu Hương.

- Thì ra y không phải là con rùa đen thụt đầu vào cổ.

Hồ Thiết Hoa khoan khoái thở ra nói:

- Ở ngoài kia nhìn ta uống rượu, mà mình không có rượu uống, cái chuyện đó làm sao y chịu cho nổi, còn không mau mau chạy đi uống tý rượu làm sao mà cho được?

Y lẩm bẩm nói tiếp:

- Chỉ tiếc là hôm nay ta không thể hầu rượu với ngươi, ta chỉ hy vọng ngươi tìm được cô nào xinh xinh uống với ngươi.

Nhưng y còn chưa biết, Sở Lưu Hương tối nay không những đã gặp được một người đàn bà xinh đẹp, y còn gặp hơn cả một người.

Khách sạn Phú Quý là cái khách sạn rất lớn, trừ những căn thượng phòng ở lầu chính ra, phía sau còn có rất nhiều khu, mỗi khu đều có rất nhiều phòng, đặc biệt để dành chuẩn bị cho các thương khách đem theo gia đình quyến thuộc, có lúc cũng cho những tay vũ sư, tiêu khách lại ở tạm.

Tối nay có một đám tiêu khách đã giao hàng xong lại, bao hết các gian phòng ở hai khu phía sau nhất, sau khi đã trải qua bao nhiêu ngày gian nan nguy hiểm đó, bọn họ cũng cần phải thoải mái phóng túng một chút.

Hạng người như bọn họ trước giờ chưa hề ngại ngùng giá tiền mắc mỏ ra sao, trong cặp mắt người giang hồ, tiền tài vốn là thứ bên ngoài, chẳng ai nghĩ đến chuyện muốn đem vài đồng tiền vào chung quan tài với mình.

Lúc Sở Lưu Hương đi theo Hồ Thiết Hoa lại khách sạn, hai khu phòng đó đã rất nhộn nhịp, gà thui, vịt quay, từng con từng con đang được đem vào bên trong, các cô gái ăn mặc rất diêm dúa đi vào đi ra nườm nượp như bướm, rồi thỉnh thoảng lại có mùi rượu thơm phưng phức đưa lại, làm cho Sở Lưu Hương đã có bề ngứa ngáy khó chịu quá chừng, thật tình y đã muốn vào đó tham gia lắm.

Những tay tiêu sư này đều là người của Thường Thắng tiêu cuộc, dựa vào cây cờ có chữ Thắng đó qua lại hết cả hai miền nam bắc Giang Nam, bọn họ đều là những tay hảo hán thật hào sảng thật khẳng khái, trong đó còn có nhiều người quen biết với Sở Lưu Hương, nếu y vào gia nhập với bọn họ thật, những người đó nhất định sẽ sung sướng muốn chết đi được.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không thể làm vậy, cho dù y có vào đó, bọn họ sẽ không có ai nhận ra được cái gã thương gia vừa thô tục vừa nhà quê kia là Sở Hương Soái.

Vì vậy y đành phải đem theo một thùng rượu, nằm khoèo trên mái nhà, mũi thì ngửi mùi thịt từ trong nhà bay lên, tai thì nghe các cô gái đang ca hát, tuy cảm thấy thật chẳng có mùi vị gì, nhưng có chút gì cũng còn hơn là không.

Lúc Hồ Thiết Hoa lại là đã trễ lắm rồi, lúc y bắt đầu ngồi trong phòng uống rượu, Sở Lưu Hương cũng đang uống, nằm trên nóc nhà uống, cái bóng của mái ngói vừa đủ để che lấp hoàn toàn thân hình của y.

Vì vậy y có thể thấy được một người mặc áo đen bó người đang lướt lại, nhưng người đó không hề thấy y.

Người này thân hình rất nhỏ bé, mặc một bộ đồ dạ hành cũng rất kỳ quái, đầu tóc mặt mũi đều bao kín bằng tấm vải đen, chỉ lộ ra cặp mắt lớn sáng rực như mắt mèo.

Khinh công của y cũng rất cao cường, thân pháp và tư thái lại vô cùng lạ kỳ, có lúc cũng dùng tay trợ giúp chân của mình tăng gia tốc độ, xem ra giống hệt như một con mèo, cũng có bốn chân.

Nhưng y cử động không những nhanh nhẹn vô cùng, mà còn không hề để phát ra một tiếng động, làm cho người ta không những không cảm thấy tư thế của y buồn cười, ngược lại còn có cái gì đó thật ngụy bí khủng bố không sao nói được.

Sở Lưu Hương chắc hẳn cũng có cái cảm giác đó.

Bởi vì y đã nhận ra được, người này là một tay "Nhẫn giả", một tay nhẫn giả tới từ Đông Doanh Phù Tang Y Hạ sơn cốc, thân pháp mà y đang thi triển đó, chính là một thứ "Miêu độn" trong nhẫn thuật.

Bọn họ là những người không bao giờ thấy mặt trời, từ nhỏ đã bắt đầu được huấn luyện rất nghiêm ngặt rất gian khổ, sống trong một đoàn thể cực kỳ vô nhân đạo! Đã không được phép có nhà, cũng không được có vợ có con, bởi vì sinh mệnh của nhẫn giả vốn đã không thuộc về họ, chỉ cần sinh ra làm nhẫn giả, cuộc sống cả một đời của người đó đã được chủ định sẵn.

Đợi đến khi bọn họ trưởng thành rồi, bọn họ sẽ bắt đầu nhận mệnh lệnh của người khác, bán đứng mạng sống của mình cho người khác, bất cứ nhiệm vụ gì có gian khổ nguy hiểm đến đâu đều không thể không chấp nhận.

Nhiệm vụ của bọn họ thường thường chỉ có ba thứ: đâm người, dò thám và mưu sát.

… Một tay nhẫn giả xứ Đông Doanh, tại sao lại đến Giang Nam làm gì?

Nhiệm vụ của y lần này là gì?

117. Chương 117: Quân Tử Trên Rường Nhà

Gã nhẫn giả như con mèo đó cũng lại trú ở khách sạn này, hình như là trú ở khu phòng ngoài cùng bên trái, bởi vì y rất quan tâm đến khu vực đó an toàn ra làm sao.

Y đã nhìn kỹ càng khu phòng đó từ trước ra sau, từ trái qua phải, bốn bề tra xét một lượt, không những vậy còn kỹ lưỡng vô cùng.

Trong khu vực đó có năm gian phòng, ba gian sáng, hai gian tối, chỉ có một gian trong phòng không để đèn, cửa sổ của gian phòng đó hướng thẳng ra cửa bên hông của khách sạn. Trong cửa sổ không có ánh đèn cũng không nghe có tiếng người.

Sở Lưu Hương quyết định thử thời vận, đánh cuộc có phải mình đoán đúng, mình may mắn lắm hay không. Bởi vì cái vị nhẫn giả này hình như bỗng nghe có chút động tĩnh gì đó, y lại vòng qua phía bên kia.

Thân hình của Sở Lưu Hương cũng bay lướt qua, lướt ngang sát dính vào mái ngói, từ chỗ bóng tối ở mái ngói này lướt qua một chỗ bóng tối ở mái ngói khác.

Song cửa được khóa lại từ bên trong.

Sở Lưu Hương chỉ dùng tí công phu một ngón tay, đã mở bật cánh cửa sổ ấy ra.

Thêm một cái búng tay nữa, song cửa lại được khóa lại kỹ lưỡng từ bên trong, người của y thì đã lên giường nhà trong gian phòng.

Chính ngay lúc đó, cánh cửa sổ vừa mới bị y khóa lại, bỗng nhiên lại bị mở ra, một người nhảy vào như một con mèo. Sở Lưu Hương cảm thấy rất thỏa mãn với chính mình.

Gian phòng này quả nhiên là nơi trú ngụ của kẻ nhẫn giả thần bí, y không hề nhìn lầm, không những vậy hiện tại y đã chuẩn bị hoàn toàn đâu vào đó. Người của y đã hoàn toàn được đặt vào trạng thái giả chết, chỉ nhờ vào hô hấp từ chân lông, duy trì sức sống của cơ năng và thanh tĩnh trong trí não, mà vẫn có thể chỉ trong chớp mắt phát huy ra được năng lực tối đa trong người.

Muốn trở thành một kẻ nhẫn giả, không phải là một chuyện gì dễ dàng, thành một kẻ nhẫn giả rồi, muốn còn sống sót đó lại càng là chuyện không dễ dàng tí nào.

Nhưng Sở Lưu Hương tin tưởng rằng, bất cứ trong hoàn cảnh nào, nhất định không ai có thể phát hiện ra được y.

Chỉ tiếc là trên thế giới này vẫn còn có những chuyện xảy ra y không thể nào ngờ đến được.

Mỗi gian phòng trong khách sạn Phú Quý đều được trang bị rất kỹ lưỡng, nhất là những gian phòng dành cho gia đình quyến thuộc của các quan gia, trừ đồ dùng trang trí đẹp đẽ hơn chỗ khác, còn có một tấm gương thật lớn để thay đồ, trong phòng ít nhất là một nửa có thể thấy được trong đó.

Lúc Sở Lưu Hương nhảy lên rường nhà, y đã phát hiện ra điểm đó, vì vậy y nằm phục xuống, đã chọn saün một góc độ tốt nhất vừa đúng để y nhìn được tấm gương đó.

Vì vậy hiện tại y mới thấy được một chuyện làm y giật nảy cả mình lên.

Cái gã nhẫn giả thần bí này lại là một người đàn bà.

Đèn đã được thắp sáng lên.

Cô ta đứng trước tấm gương, kéo miếng vải che mặt xuống, một mái tóc dài đen nhánh mềm mại lập tức buông xõa nhẹ nhàng xuống.

Trong gương lập tức hiện ra một gương mặt kiều diễm, đượm đầy vẻ phong lưu động lòng người.

Trong những tay nhẫn giả, không phải là không hề có đàn bà, nhưng ra ngoài xông xáo hành động thì rất ít khi có.

Trong đám nhẫn giả, đàn bà sinh ra hoàn toàn không có địa vị gì cả, nhiệm vụ duy nhất của đàn bà là sinh đẻ. Bọn họ trước giờ vốn không tôn trọng đàn bà, cũng không tín nhiệm họ, cho dù có nhiệm vụ phải cần đến đàn bà, không có đàn bà không xong, bọn họ cũng thà cho đàn ông đi, bởi vì trong nhẫn thuật còn có một thứ "nữ thuật", có thể làm một người đàn ông mất hẳn đi cái đặc tính của đàn ông, biến thành một người đàn bà rất có tính chất đàn bà.

Cái gã nhẫn giả thần bí này rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà, Sở Lưu Hương còn chưa chắc được.

Nhưng cô ta đã chứng minh cho mình cái chuyện đó.

Cô ta bắt đầu thoát bỏ y phục ra.

Quân tử trên rường nhà, thường thường không phải là quân tử.

Sở Lưu Hương trước giờ chưa hề nói mình là quân tử, nhưng dù là thù địch của y cũng chưa ai nói y là kẻ tiểu nhân.

Thân thể của y tuy không động đậy được, ít nhất y cũng đại khái có thể nhắm mắt lại.

Y không nhắm mắt lại.

Bởi vì tuy y không phải là một người quân tử, nếu y đã muốn làm chuyện gì, y nhất định sẽ làm đáo để.

Cái người toàn thân trên dưới đều đầy cái vẻ Đông Doanh đó, chắc chắn phải từ Phù Tang lại đây.

Tại sao cô ta muốn lại Giang Nam do thám? Cô ta vì chuyện gì mà lại?

Cô ta rốt cục là đàn ông hay đàn bà?

Cô ta đích xác là một người đàn bà.

Ngực của cô, eo của cô, đùi của cô đều chứng nhận điểm đó. Bởi vì cô đã hoàn toàn trần truồng đứng trước tấm gương, chỉ cần không phải kẻ mù, ai ai cũng phải thấy được rằng cô không phải đàn ông, cho dù trong đám đàn bà có người có thân hình như cô, cũng không được mấy ai.

Con gái xứ Phù Tang thông thường có cái khuyết điểm trời sinh, chân của họ thường thường có hơi bị ngắn hơn chút đỉnh.

Nhưng cô thì ngoại lệ.

Đùi của cô vừa thẳng vừa dài, thuôn mà rắn chắc, đường nét mềm mại đẹp đẽ, ngay cả một chút tì vết cũng không có.

Sở Lưu Hương xém chút nữa là rớt từ trên rường nhà xuống, nhưng không phải vì y thấy cặp đùi đó, mà vì y bỗng nghe cô đang dùng một cái giọng thật ôn nhu đặc biệt để nói:

- Có phải tôi đẹp lắm hay không? Ông nhìn đã đủ chưa?

Sở Lưu Hương thật tình nghĩ không ra làm sao cô phát hiện được y đang nhìn cô.

- Ta còn nhìn chưa đủ, ta còn muốn nhìn thêm chút nữa, nhìn cho rõ ràng thêm chút nữa. Đàn bà như cô có phải lúc nào cũng nhìn được đâu.

Câu nói ấy không phải từ miệng Sở Lưu Hương thốt ra, y không biết nói những lời như vậy, người đang nói ở ngoài song cửa.

- Ông muốn nhìn, tại sao không vào đây mà nhìn?

Giọng nói của cô càng thêm ôn nhu:

- Bên ngoài lạnh lẽo như thế, ông không sợ bị cảm sao?

Cửa sổ không bị khóa chút nào, đẩy nhè nhẹ là đã mở ra, ánh đèn lập lòe, người đó đã ở bên trong cửa sổ. Y mặc một chiếc áo dạ hành màu trắng bạc làm bằng lụa, gương mặt trắng bệch nhưng rất anh tuấn, đượm vẻ ngạo mạn khinh bạc, hai hàng lông mày xếch ngược thẳng lên màng tang như hai lưỡi kiếm, đôi mắt cũng xếch ngược, ánh mắt thì đang đầy vẻ cười cợt vừa tà ác, vừa lãnh đạm, vừa tàn bạo.

- Cô cố ý không khóa cửa lại, có phải là muốn tôi vào nhìn chăng?

Cô đứng đó trần truồng đối diện với người này, làm như thân mình đang mặc mấy lượt quần áo vậy, không chút gì là mắc cỡ, không chút gì là khẩn trương.

Nhưng Sở Lưu Hương đang vì cô mà khẩn trương rồi.

Cái vị cô nương xứ Phù Tang này chắc chắn không biết gã đàn ông này là ai, và cũng chắc chưa nghe qua cái bộ áo dạ hành độc nhất vô nhị này của y, rốt cuộc cô là người ở nước ngoài lại mà.

Nhưng Sở Lưu Hương nhận ra y, không những vậy còn hiểu rất rõ ràng về con người y.

Một người đàn bà lấy thái độ đó để đối phó với ai, không chừng là một phương pháp rất hữu hiệu, nhưng nếu dùng phương pháp đó vào y thì lại quá nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả con nít đùa với lửa.

Bộ áo dạ hành màu trắng bạc đang lóng lánh dưới ánh đèn, cặp mắt của người dạ hành cũng đang loang loáng.

- Cô biết ta là ai không?

- Tôi chưa gặp qua ông, nhưng tôi biết trong giang hồ chỉ có một người dám mặc bộ áo dạ hành đó, và cũng chỉ có một người đáng mặc nó.

- Sao?

- Bởi vì người này tuy là kiêu ngạo, nhưng y quả thật là kẻ có bản lãnh, khinh công lại càng cao cường, không ai có thể bì kịp.

Cô nói:

- Cái thứ đồ y phục dạ hành y mặc trên người giống như một cái đuôi mũi tên vậy, làm như sợ người ta không thấy được y, trừ Ngân công tử ra, còn ai xứng đáng mặc nó?

- Cô cho ta là Ngân tiễn Tiết Xuyên Tâm chăng?

- Nếu ông không phải là y, ông chẳng thấy được một người đàn bà đẹp như tôi đâu.

Tiếng cười của cô cũng đầy vẻ phong tình vạn dạng điên đảo lòng người:

- Bởi vì nếu ông không phải là y, hiện giờ ông đã chết đi mất bảy tám chục lần rồi.

Tiết Xuyên Tâm nhìn cô, từ mỗi chỗ đàn ông ai cũng muốn nhìn, nhìn cho đến mỗi chỗ đàn ông không muốn nhìn tới.

- Cô tên gì?

- Tôi tên là Anh Tử.

Cô nói:

- Ông đã thấy hoa anh đào nở bao giờ chưa? Ở quê hương chúng tôi, tới mùa xuân, đỗ quyên còn chưa tàn, hoa anh đào đã nở rộ, nở đầy đồng đầy núi, thành cả một biển hoa, người ta ngồi nằm dưới anh đào, đàn thứ đàn cổ lão ba dây, hát những bài tình ca thời xưa, uống thứ rượu nếp vừa chua vừa ngọt vừa thanh, mọi chuyện phiền não trên thế gian đều ném hết ra khỏi đầu.

Nơi đây không có hoa anh đào, cũng không có rượu, nhưng hình như cô đã say rồi, hình như sắp ngã vào lòng y.

Đêm ôn nhu dịu dàng như thế, người cô chẳng có gì che đậy, ngay cả một cây ngân châm cũng không giấu được, dĩ nhiên lại càng không thể giấu được vũ khí.

Vì vậy bất kỳ ai ôm cô đều an toàn lắm, cũng an toàn như nằm trong một cỗ quan tài, lại được chôn sâu dưới đất.

Những người đàn ông từng có ôm cô rồi, đại khái đều đã nằm yên ổn an toàn dưới lòng đất.

Nhưng trong cái không khí xuân tình ôn nhu đó, một người đàn bà như vậy nằm trong lòng mình, thế giới này còn mấy người đàn ông kháng cự cho nổi.

Sở Lưu Hương biết có ý nhất là hai người. Trừ chính y ra, còn có một người nữa.

Bởi vì y đã thấy cái vị Anh Tử cô nương này bỗng nhiên bay bổng người lên, bị cái vị Tiết công tử xoay ngược tay tát cho bay bổng người lên.

Y đang nãy giờ để cô dụ dỗ quyến rũ y, dùng đủ hết mọi cách để dụ hoặc y, không những vậy đối với mỗi cách cô đang dùng đều rất lộ vẻ khâm thưởng, rất thỏa ý.

Cô cũng đã cảm thấy được chỗ đó, phản ứng của y cũng đã lộ đầy vẻ cuồng nhiệt, vì vậy cô nằm mộng cũng không ngờ tới được y đang giờ phút đó lại cho cô một cái tát tai.

- Tôi đối đãi với ông tốt như vậy, tại sao ông lại đi đánh tôi?

- Tại sao cô thừa lúc người ta đang tắm, lại bỏ cô ta vào trong rương đem đi?

Tiết Xuyên Tâm đang than thở:

- Cái chuyện đó đáng lý ra chỉ có hạng đàn ông như ta mới làm được thôi, tại sao cô đi giành giật chuyện làm ăn của ta?

- Ông cũng vì cô ta mà lại đây?

Anh Tử cô nương hình như còn tức giận hơn cả lúc vừa rồi mới bị tát tai.

- Tôi có chỗ nào không bằng được cô ta?

- Chỉ có một chỗ không bằng!

- Chỗ nào?

- Cô ta vừa tắm xong, cô ta sạch sẽ hơn cô.

Sở Lưu Hương đã bắt đầu hiểu ra được câu chuyện.

Tiết Xuyên Tâm lại tìm cô vì một người đàn bà nữa, người đàn bà này lúc đang tắm bị bỏ vào trong một chiếc rương đem đi.

Cái vị Anh Tử cô nương này vì sao lại không nề gian khổ ngàn dặm từ đất Phù Tang lại Giang Nam để bắt cóc một cô gái đang tắm.

Sở Lưu Hương lại không hiểu nữa rồi.

Chính vì không hiểu được mà lại càng cảm thấy thích thú.

Nếu có chuyện gì làm cho Sở Lưu Hương nghĩ không ra, những chuyện đó thường thường đều là những chuyện vô cùng thích thú.

Thật tình y rất muốn nhìn xem, nơi đây quả có một cái rương như vậy không?

Trong rương quả có một cô gái vừa tắm xong hay không? Vị cô nương đó rốt cuộc có chỗ nào đáng cho người ta phải mạo hiểm đi bắt cóc cô ta. Y rất đồng ý với lời nói của Tiết Xuyên Tâm.

Bỏ một cô gái đang tắm vào trong rương bắt cóc mang đi, quả thật không thể là một chuyện một người đàn bà nào cũng sẽ làm, thậm chí ngay cả một người đàn ông như Tiết Xuyên Tâm cũng không hay làm chuyện như vậy.

Cái chuyện đó thật tình cũng không phải là một chuyện gì vẻ vang lắm, rất ít có người nào có thể làm được.

Càng làm cho người ta không ngờ được là một người trước giờ vốn rất có mặt mũi là Sở Lưu Hương cũng làm được.

Vận khí của y trước giờ vốn không tệ, lần này cũng không ngoại lệ. Y vừa tìm là đã thấy ngay cái rương, trong rương quả nhiên có một cô gái vừa mới tắm xong.

Y cũng ăn trộm cái rương mang đi, vừa rương vừa người đem hết đi luôn.

Sở Lưu Hương mà đi làm cái chuyện như vậy sao? Cái vị cô nương ở trong rương rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt.

Sở Lưu Hương đáng lý ra là tìm không ra được cái rương đó, nhưng Anh Tử giúp dùm y.

Cô bỗng thay đổi phương pháp đối phó với Tiết Xuyên Tâm.

- Ông nói đúng lắm, cô ta quả là sạch sẽ hơn tôi, nhưng chỉ có trời mới biết hiện tại cô ta có còn sạch sẽ như lúc nãy hay không.

Cô ôm lấy một bên má bị đánh sưng vù lên:

- Nếu ông động thêm vào người tôi một lần nữa, đợi đến lúc ông động tới cô ta, cô ta rất có thể đã biến thành một người đàn bà dơ dáy nhất thiên hạ.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt của cô còn lạnh lùng hơn cả của y.

- Nếu ông giết tôi đi, thì tôi có thể bảo đảm được, cái ông tìm tới nhất định là thây người đàn bà thối tha nhất thiên hạ.

Đối phó với hạng người đàn ông như Tiết Xuyên Tâm, ai cầu gạt gẫm, dụ hoặc, phản kháng đều không ích lợi gì, nhất định phải nắm nhược điểm của y trước, áp đảo tinh thần của y.

Cái người đàn bà đến từ xứ Phù Tang phảng phất như trời sinh đã có khả năng hiểu rõ bản tính của đàn ông, giống như dã thú đối với phản ứng của thợ săn vậy.

Thái độ của Tiết Xuyên Tâm quả nhiên thay đổi thật.

- Hai cái thây đàn bà đại khái là chẳng hay ho gì đối với bất kỳ ai.

Y mỉm cười:

- Ta chỉ hy vọng hai người đều được yên yên ổn ổn, sạch sạch sẽ sẽ sống cho tới tám chục tuổi.

Nụ cười làm cho gương mặt y xem ra càng thêm có sức hấp dẫn, thái độ của Anh Tử cũng thay đổi hẳn:

- Có phải ông muốn tôi đem ông đi tìm cô ta?

- Đúng vậy.

- Tìm xong rồi thì sao?

Nụ cười của Tiết Xuyên Tâm bỗng biến ra thành tà ác không sao nói được, y bỗng ôm lấy eo cô, ghé miệng qua tai cô nói nhỏ:

- Đến lúc đó ta sẽ cho cô biết ta là hạng đàn ông như thế nào.

Anh Tử không phải là trứng ngốc, cũng không phải là hạng gái nhìn đàn ông đẹp trai là mê tít, chỉ một câu đó thôi, dĩ nhiên cô sẽ chẳng chịu làm gì.

Chỉ có mình cô là biết được cái rương đang ở đâu, đó là lợi khi duy nhất cô có thể dùng để đối phó được với Tiết Xuyên Tâm.

Dĩ nhiên cô còn muốn có chỗ bảo đảm nào khác tin cậy hơn, còn muốn đưa ra nhiều điều kiện khác, đợi cho y đáp ứng hoàn toàn rồi, cô mới chịu dẫn y đi.

Nhưng cô không làm vậy.

Không có điều kiện gì cả, không có bảo đảm gì khác cả, vừa nghe tới câu đó, là cô làm như bị mê hoặc vậy, nếu có Hồ Thiết Hoa ở đó, không chừng y sẽ lập tức nhảy xuống cho cô hai cái tát tai, cho cô tỉnh táo lại.

Chính cái lúc cô đang mặc y phục vào, y đã hiểu ra được ý của cô, cô làm như vậy, chỉ bất quá là muốn gạt Tiết Xuyên Tâm ra khỏi nơi đây, thế thôi.

Tại sao cô lại phải phí bao nhiêu đó tâm cơ để gạt cho Tiết Xuyên Tâm ra khỏi nơi này? Có phải vì cô không muốn y ở trong phòng này lâu hơn tí nào nữa?

Lúc cô bước ra khỏi phòng, thậm chí ngay cả cửa phòng cũng không đóng lại đàng hoàng.

Nhìn cô bước ra, ánh mắt của Sở Lưu Hương bỗng sáng rực lên:

- Cái rương đó nhất định là ở trong phòng.

Nếu có người nào dám đánh cá với y, tùy tiện muốn đánh cá bao nhiêu, y cũng chịu.

Nếu có người lại đánh cá với y thật, tùy tiện đánh cá tới bao nhiêu, y cũng đều thắng cuộc.

Cái rương quả thật ở trong phòng, ở phía sau cái giường.

Một cái giường có bốn chân, phủ rèm trắng như tuyết, phía sau còn có khoảng hở chừng hai thước, trừ cái cầu tiêu nạm vàng ra, vừa đủ chỗ để được một cái rương gỗ lớn.

Trong rương, quả nhiên có một cô gái vừa mới tắm xong, rất trẻ, rất đẹp, đang còn bị hôn mê, trên người chỉ phủ lên một chiếc khăn tắm màu hồng, đa số bộ phận làm cho đàn ông nhìn thấy là đập mạnh cả tim lên, đều đang phô bày ra ngoài.

Trái tim của Sở Lưu Hương cũng đập mạnh, ít nhất là nhanh hơn bình thường gấp bội. Trái tim của y thót lên không phải vì bờ vai mềm mại tròn lẳn, lại càng không phải vì cặp đùi nửa kín nửa hở dưới tấm khăn tắm.

Cặp mắt của y không chú ý đến những chỗ đó, bởi vì y vừa nhìn là lập tức thấy ngay một thứ hoàn toàn hấp dẫn, thu hút hết sức chú ý của y.

Y vừa nhìn là đã thấy ngay một vầng trăng lưỡi liềm.

Một vầng trăng lưỡi liềm cong cong, ẩn vào bộ ngực trắng như tuyết của cô gái đó, như một thủ cung sa.

Sở Lưu Hương lập tức nghĩ ngay đến Tiêu Lâm, nghĩ ngay đến cái khăn tay y đã giao cho mình, nghĩ ngay đến cái vầng trăng lưỡi liềm màu đỏ tươi thêu trên chiếc khăn tay lụa màu trắng.

Y lập tức đóng ngay cái rương lại.

Chỉ trong chớp mắt, cái rương đã không còn thấy ở trong phòng.

Một cái rương gỗ vừa lớn vừa nặng, trong rương còn có một cô gái vừa hôn mê vừa lõa thể, làm sao y đem nó đi đâu được bây giờ?

Lại càng chết người nữa là, y đã nghe có tiếng Hồ Thiết Hoa bên kia đang bị phiền phức.

Y không thể không lại giúp Hồ Thiết Hoa, y cũng không thể không lo cho cô gái này, y phải đi đối phó với kẻ địch của Hồ Thiết Hoa, lại còn phải đối phó với Anh Tử và Tiết Xuyên Tâm. Người khác ở trong tình cảnh đó, nhất định là sẽ không biết nên làm thế nào cho phải.

May mà y không phải là ai khác, người khác không biết làm sao cho phải, nhưng y biết.

Y là Sở Lưu Hương.

Thật đáng chết, tại sao y không phải là ai khác, lại cứ là Sở Lưu Hương?

Cây cờ thêu chữ Thắng bằng chỉ đen trên nền lụa màu vàng đang bay phần phật trong gió. Người tiêu sư tỉnh táo nhất, trầm tĩnh nhất trong Thường Thắng tiêu cục cũng đã có năm sáu phần ngà ngà say rồi.

Một người đã say ngà ngà tới năm sáu phần rồi, cái lúc đó mới là lúc y tỉnh táo nhất.

Ít nhất cũng là chính y cảm thấy mình lúc đó tỉnh táo nhất.

Vì vậy y là người đầu tiên thấy có người đang khiêng một cái rương lớn từ phía ngoài đi vào.

… Gã này có phải là tên điên không? Có phải mắc chứng tật gì không?

Y đang tính nhảy bật dậy, đá cho gã này xuống gầm bàn trước đã rồi tính sau, nào ngờ cái gã làm ăn xem ra thật thật thà thà này đã đưa tay lên mặt kéo một cái, kéo xong, y bỗng nhiên biến thành người bạn mình bình sinh rất bội phục và rất yêu mến.

- Hương soái, ông đấy à?

Y la lên:

- Sao ông lại đến đây!

Sở Lưu Hương không giải thích.

Y đã dùng cái phương pháp trực tiếp và nhanh chóng nhất để nói ra thân phận của mình.

Y chụp ngay lấy gã tiêu sư này, kéo vào một chỗ không người, đưa cái rương giao cho y, đưa cái khăn tay cũng giao cho y.

- Nếu cái người trong rương này tỉnh lại, ông đưa cái khăn tay cho cô ta xem, nói cô ta biết rằng ông là bạn của Tiêu Lâm, Tiêu Lâm là cha ruột của cô ta, vì vậy cô ta phải nhất định chờ ở đây, chờ tôi về.

Cái người tiêu sư vốn vẫn cho rằn mình đang còn tỉnh táo lắm, bỗng nhiên phát giác ra mình không tỉnh táo chút nào. Bởi vì y chẳng hiểu chuyện này là chuyện gì, cũng chẳng biết Sở Lưu Hương đang muốn nói gì.

Cái điều duy nhất làm cho y tin cậy vào là, người này quả thật là Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương muốn y làm chuyện gì, chuyện đó chắc chắn không sai lầm.

Vì vậy y lập tức đáp ứng ngay:

- Được, tôi chờ ông về, tôi ngồi ngay trên rương này chờ ông về.

Y nói:

- Nhưng ông nhất định phải mau mau về lại, anh em chúng tôi ai ai cũng muốn uống vài ly với ông.

Sở Lưu Hương quả nhiên về lại trong thoáng chốc.

Nhìn Bạch Vân Sinh trở ra, Hoa Cô Ma xuất hiện, y bèn trở về ngay, nhưng lúc y trở về lại, nơi đây chẳng còn ai có mặt để uống rượu với y.

Trên thế giới này, có rất nhiều người uống rượu, cũng có rất nhiều người không uống rượu, có người không uống vì họ không thích uống, không nguyện ý uống, không vui lòng uống, không tính uống.

Cũng có người không uống rượu bởi vì họ không dám uống, uống xong sợ bị sinh bệnh, bị trúng gió, bị bạn bè quở, thân nhân oán, bà vợ rầy, thậm chí còn đập đầu mình vào đá.

Những chuyện đó không thú vị tí nào, chờ đến hôm sau tỉnh rượu lại rồi nhất định sẽ hối hận muốn chết đi được, từ nay về sau từ từ rồi không còn dám uống rượu nữa. Nhưng người chân chính không uống được rượu có hai hạng, bởi vì bọn họ vốn không thể nào uống được.

Người chết dĩ nhiên là không thể nào uống được.

Còn một hạng người nữa, chính là người uống say đã muốn sắp chết đến nơi rồi, đã uống say đến lăn cả ra mặt đất ngủ say như chết, khiêng cũng khiêng không đi, kêu cũng kêu không tỉnh, tát cho y hai cái bạt tai cũng không có cảm giác gì, đá cho y hai cái cũng không đến đâu, hạng người này, ngay cả nhân sâm, gà hầm bổ thang còn uống không vào, làm sao mà uống rượu cho được?

Lúc Sở Lưu Hương trở về, khu phòng đó chỉ còn thừa lại hai hạng người đó.

Bất kể là chết hay say, cũng bất kể là làm sao mà say, ai ai cũng nằm lăn ra mặt đất như người chết, không ai động đậy gì cả.

Chỉ có một người là ngoại lệ, chỉ có người đó duy nhất còn chưa nằm lăn ra.

Cái rương còn ở đó.

Người này còn đang ngồi chễm chệ trên rương. Chỉ tiếc là y không còn là người bạn tính ngồi cứng trên rương chờ Sở Lưu Hương về uống rượu nữa.

Sở Lưu Hương vừa thấy cái áo dạ hành màu trắng bạc của y, trái tim đã chùng hẳn xuống.

Y không sợ người này, nhưng y cũng không thích đụng chạm tới y, vô cùng không muốn đụng tới y, cũng giống như không muốn đụng tới một con nhím vậy.

Nhưng Tiết Xuyên Tâm thì hình như lại rất thích thú gặp y.

- Quả nhiên là ông, ông quả thật trở lại rồi đấy.

Y mỉm cười nói:

- Lần này đại khái là tôi đoán không sai.

- Ông đã đoán ra là tôi từ lâu?

- Vừa ra khỏi cửa phòng, tôi đã nghĩ tới chuyện cái rương rất có thể ở ngay trong đó, có điều đợi đến lúc tôi quay lại, cái rương đã không còn đâu.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Trừ Sở Lưu Hương ra, còn ai thân thủ nhanh nhẹn đến dường ấy?

Y cười càng khoan khoái:

- May mà tôi cũng có biết Hương soái trước giờ vốn có giao tình thân thiết với Thường Thắng tiêu cuộc, vì vậy mới tìm lại đây. Nếu không hôm nay e rằng mất đi cái dịp được quen biết với Hương soái rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Lần sau ông mà gặp những chuyện như thế này, ông có thể ngẫu nhiên quên đi là có tôi đó một vài lần chăng?

- Lần sau nhất định tôi sẽ ráng làm vậy.

Tiết Xuyên Tâm nói bằng giọng rất thành khẩn:

- Chỉ tiếc là có người cứ bắt người ta thường thường nhớ trong đầu, có muốn quên y đi cũng không được.

Y bỗng thở ra một hơi, nói:

- Nhất là những vị bằng hữu trong Thường Thắng tiêu cuộc, chỉ sợ từ đây về sau, ngày đêm đều muốn nhớ kỹ ông trong đầu trong tim.

- Tại sao?

- Tại sao? Ông không biết tại sao thật à?

Tiết Xuyên Tâm hững hờ nói:

- Nếu không phải ông đem cái rương này lại đây, bọn họ lúc này nhất định còn đang uống say sưa náo nhiệt, sao lại bị trúng độc thủ của người ta?

- Trúng độc thủ của ai? Chắc không phải là ông?

- Lúc tôi đến đây, người say sưa thì đã say sưa rồi, người đáng chết cũng đều đã chết cả.

Tiết Xuyên Tâm lại đang thở than:

- Người hạ thủ này, tay chân cũng lanh lẹ quá, may mà tôi biết Sở Lưu Hương trước giờ chưa hề giết người, nếu không, chỉ sợ ngay cả tôi cũng phải cho rằng đó là kiệt tác của ông.

Sở Lưu Hương không sờ mũi mình.

Chóp mũi của y đang lạnh buốt, đầu ngón tay của y cũng lạnh buốt.

Tiết Xuyên Tâm bỗng lại hỏi y:

- Ông có muốn thấy người nằm trong rương không?

- Người trong rương ra sao rồi?

- Cũng chẳng ra sao cả, chỉ bất quá mất đi cái mạng mình không biết đầu, biết đuôi gì cả thế thôi.

Chóp mũi buốt giá của Sở Lưu Hương bỗng ứa ra một giọt mồ hôi lạnh ngắt, ngay cả gương mặt y cũng biến hẳn đi, ngay cả bạn bè thân nhất của y, cũng hiếm khi thấy mặt của y biến đổi đi một cách mãnh liệt như vậy, cho dù chính y đã gặp phải chuyến sống chết đến nơi, y cũng không biến đổi tới mức độ đó.

Có điều y nghĩ đến Tiêu Lâm, y nghĩ đến người bạn cơ hồ không còn cái gì trong đời, đã tín nhiệm tôn kính y như vậy, nếu y để con gái của người bạn đó vì y mà chết trong rương, thì suốt đời y, những chuyện y làm chẳng qua chỉ là một đống rác dơ bẩn mà thôi.

Tiết Xuyên Tâm đứng dậy, cái rương đã mở ra.

Sở Lưu Hương vừa nhìn là đã thấy ngay cái khăn tay bằng lụa đã biến ra màu vàng khè đó.

Cái vầng trăng lưỡi liềm cong cong đó, vẫn còn đỏ tươi như máu, bên cạnh còn có thêm hai hàng chữ đỏ tươi bằng máu:

Sở Lưu Hương đa quản nhàn sự (Sở Lưu Hương xen vào chuyện người khác) Hà Ngọc Lâm tử bất minh mục (Hà Ngọc Lâm chết không nhắm mắt) Hà Ngọc Lâm chính là người bạn tử thủ trước cái rương giùm cho

y, đợi y về để uống rượu. Hiện tại, người chết trong rương không phải là con gái của Tiêu Lâm, mà là Hà Ngọc Lâm.

Con gái của Tiêu Lâm đi đâu rồi?

Tiết Xuyên Tâm chầm chậm đóng nắp rương lại, lấy một vẻ rất đồng tình nhìn Sở Lưu Hương:

- Xen vào chuyện người khác cũng chẳng phải là chuyện gì xấu, người xen được vào chuyện người khác thường thường đều là những người có bản lãnh, chỉ bất quá, xen vào nhiều chuyện quá, có lúc lại biến thành hại người ta và hại mình nữa. Y phủi phủi quần áo, bẻ lưng một cái:

- Chuyện này xem ra ông cũng không còn xen vào được nữa rồi, tôi tin là ông cũng như tôi, cũng không biết nơi đây vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Như nếu ông thích cái rương này, ông cứ việc đem nó đi, người trong rương cũng giao cho ông, chúng ta có dịp sẽ gặp lại.

Y nhìn Sở Lưu Hương cười cười, người của y thì đã bắn ra ngoài như một mũi tên bạc, ngay cả cái vẻ chuẩn bị gì cũng còn chưa thấy, người đã ra tới sân bên ngoài cửa sổ!

Đợi đến lúc y hạ người xuống đất rồi, y bỗng phát hiện ra Sở Lưu Hương cũng đã ở trong sân.

Tiết Xuyên Tâm thở ra một hơi:

- Hôm nay, tôi chẳng muốn uống rượu với ông, cũng chẳng muốn đánh nhau với ông, ông còn theo tôi làm gì?

- Tôi chỉ muốn hỏi ông, cái cô gái vốn đang nằm trong rương, cô ta bị Anh Tử bắt cóc ở nơi nào?

Sở Lưu Hương nói:

- Cô ta họ gì? Tên gì? Gần đây cô ta trú ngụ nơi nào? Làm chuyện gì? Tại sao lại thu hút bao nhiêu đó người lại tranh đoạt! Thậm chí ngay cả nhẫn giả ở xứ Phù Tang cũng đều muốn lại tranh đoạt cô.

Tiết Xuyên Tâm lộ vẻ rất kinh ngạc:

- Những chuyện đó ông đều không biết gì cả?

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Ông còn không biết ngay cả chuyện cô ta là ai sao?

- Tôi không biết.

- Thế thì tại sao ông lại đi xen vào chuyện này làm gì?

- Tôi chỉ bất quá tình cờ nhận ra cô ta là con gái của một người bạn bị thất lạc đã bao nhiêu năm nay.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương trân trân, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Ông hỏi tôi, tôi có thể trả lời tất cả cho ông, nhưng ông nhất định phải cho tôi biết, người bạn đó của ông là ai?

- Y chỉ bất quá là một tay giang hồ lạc phạch lao đao thế thôi.

Sở Lưu Hương nói:

- Dù tôi có nói tên họ của y ra, ông cũng chẳng biết đâu.

Tiết Xuyên Tâm lại trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng hỏi:

- Ông nói cái người đó, có phải y là Tiêu Lâm không?

Lần này đến lượt Sở Lưu Hương kinh ngạc:

- Sao ông biết được người tôi nói đây là Tiêu Lâm? Ông có quen biết với y sao?

Tiết Xuyên Tâm bật cười.

Hình như y cũng là người rất thích cười, nụ cười của y bất kể là đối với đàn ông hay đàn bà, đều rất có sức thu hút. Chính cái lúc y bắt đầu mỉm cười đó, cái thắt lưng màu bạc của y đã có một đường giây bạc bay ra, người của y cũng theo đó bay lên, bàn tay trái chém vào cổ họng Sở Lưu Hương, bàn tay phải đấm vào ngực Sở Lưu Hương.

Ba chiêu này đều là những đường sát thủ trí mệnh, cơ hồ phát động ra cùng một lúc.

Một người chỉ ở lúc phải đối phó với cường địch hai bên phải có kẻ sống người chết mới xuất thủ ác độc như vậy.

Nhưng y và Sở Lưu Hương chưa hề có cừu hận gì với nhau, tại sao bỗng nhiên lại biến ra thành giết chết Sở Lưu Hương tại nơi này cho kỳ được?

Sở Lưu Hương đã ngã xuống, nhưng không hoàn toàn ngã hẳn xuống.

Chính lúc cái lưng của y còn cách mặt đất chừng ba tấc, người của y đã trườn ra.

Mười ba cây ngân tiễn chỉ lớn hơn mũi kim thêu một chút đã đánh trật ra ngoài, quyền chưởng của Tiết Xuyên Tâm, hai cú sát thủ cũng trật luôn.

Nhưng Sở Lưu Hương cũng xém chút nữa là đụng đầu vào trong tường.

Cái sân này không lớn lắm, phía sau là bức tường, y xông ra lại nhanh quá, hạng người như Sở Lưu Hương, dĩ nhiên là chẳng đi học cái môn công phu đầu trơn và cứng làm gì, nếu đụng phải vào tường thật, thì chẳng phải là chuyện thú vị. Dĩ nhiên là y không đụng vào tường thật.

Thân thể của y làm như là có cơ quan khắp người, có thể tùy thời tùy lúc phát động, đẩy ngược người của y ra, thình lình, y đã ngồi ngay trên đầu tường.

Mặt mày của Tiết Xuyên Tâm bỗng biến thành ra xám xịt, y chợt mở khóa sợi giây lưng, rút từ trong đó ra một thanh nhuyễn kiếm loang loáng màu sáng bạc.

Ánh sáng bạc lóe lên, lưỡi kiếm đã thọc tới cổ họng như một con rắn độc.

Cổ họng của y.

Chỉ tiếc là lần này, y chậm hơn Sở Lưu Hương một bước, chỉ nghe "soảng" lên một tiếng, cánh tay của y đã rũ ra. Tiếng gió xé lên, một hòn sỏi đã đánh trúng vào khớp xương trên cánh tay y.

Sau đó y bèn nghe Sở Lưu Hương hỏi mình:

- Tại sao ông lại làm như vậy? Tại sao lại phải chết như vậy?

- Bởi vì tôi cũng muốn ông chết.

Giọng nói của Tiết Xuyên Tâm vẫn còn lạnh lùng hờ hững và kiêu ngạo:

- Muốn người ta chết, thì tự mình cũng phải chuẩn bị chết.

- Nhưng trong tay ông đang còn có kiếm đó, tại sao lại không thử thêm lần nữa?

- Thắng là thắng, thua là thua, đã thua rồi, còn thử thêm làm gì nữa?

Tiết Xuyên Tâm kiêu ngạo nói:

- Cả đời tôi tung hoành giang hồ, hưởng thụ đủ diễm phúc trên nhân gian, sống cũng sống đã quá đủ, hà tất phải mặt dày mày dạn ráng mà liều mạng? Tôi bình sinh giết người vô số, thì tại sao chính mình không chết đi được một lần?

- Nếu tôi nhất định bắt ông phải sống thì sao?

Tiết Xuyên Tâm cười nhạt:

- Sở Lưu Hương, ta biết ngươi khá lắm, có bản lãnh lắm, chỉ bất quá, nếu ngươi cho rằng thiên hạ không có chuyện gì ngươi không làm được, ngươi lầm lắm.

Y gằn giọng nói:

- Chuyện này chính là chuyện ngươi làm không được.

Bàn tay phải của y không còn cử động được, nhưng y vẫn còn một bàn tay nữa, bàn tay này cũng có một thứ vũ khí trí mệnh.

Một cây độc châm dài ba tấc ba phân.

Bàn tay của y vừa nắm chặt lại, cây độc châm ấy đã từ chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay vô danh bật ra, như một cái nọc chích của con ong.

- Sở Lưu Hương, ngươi muốn cứu người thì đi cứu ai khác đi, chúng ta hẹn gặp lại khi khác.

Bàn tay của y đưa lên, cây độc châm màu bạc đã đâm tới ba phân trước huyệt Mi Tâm, có điều tay y đưa tới chỗ đó bỗng dừng lại không cách nào xê dịch thêm được nửa phân.

Bởi vì huyệt Mạch Môn trên bàn tay ấy đã bị nắm lấy, bị một thứ thủ pháp thật xảo diệu nắm lấy.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương kinh ngạc, toàn thân của y đã căng thẳng như một cây cung, y gằn giọng nói:

- Ta không phải là bạn của ngươi, nếu ta mạnh hơn ngươi, lúc nãy ta đã giết ngươi rồi.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Tại sao ngươi không để cho ta chết?

- Tôi cũng không biết là tại sao.

Sở Lưu Hương hững hờ nói:

- Đại khái là vì tôi đã bắt đầu thấy có vẻ thích ông.

- Có phải ngươi nhất định không cho ta chết?

- Đại khái là vậy.

Tiết Xuyên Tâm thở ra một tiếng, lấy cái giọng thật kỳ quái để nói:

- Vậy thì đại khái là chính ngươi cũng sắp chết rồi đấy.

Chính lúc y đang bắt đầu thở ra đó, bỗng nhiên có một làn khói theo tiếng thở ra của y bay từ trong miệng ra, phun vào giữa mặt Sở Lưu Hương.

Đồng tử của Sở Lưu Hương bỗng thu nhỏ lại, da thịt trên mặt cũng bắt đầu co rút nhăn nhó.

Y nhìn Tiết Xuyên Tâm, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng ngay cả một chữ cũng nói không ra.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nhìn bàn tay buông lỏng ra của y, lạnh lùng nhìn y đang từ từ ngã xuống, gương mặt không lộ một nét biểu tình gì.

- Ta chẳng hề muốn ngươi lại cứu ta, đấy là do chính ngươi cam tâm tình nguyện.

Y lạnh lùng nói:

- Vì vậy ta không hề mắc nợ gì ngươi.

118. Chương 118: Người Trả Giá Cao Nhất

Hoa Cô Ma nãy giờ đang cười mãi, nhìn Hồ Thiết Hoa cười, cười thật ngọt ngào, tiếng cười như chuông ngân.

Bà ta cười vừa dễ nhìn, lại vừa dễ nghe.

Nụ cười của Hoa Cô Ma trước giờ vốn rất nổi danh, nổi danh vô cùng, tuy không đến độ nghiêng nước nghiêng thành nhưng muốn cười cho những người trong phòng nghiêng ngả đảo điên cũng không lấy gì làm vấn đề.

Hiện tại trong phòng ngoài bà ta ra, chỉ còn có một người.

Cái lỗ hổng trên tường bà ta đã lấy một miếng ván che lại rồi, Hắc Trúc Can nằm ở phòng bên cạnh đã ngủ say mê mệt, trên bàn còn có rượu có thịt, Hồ Thiết Hoa nãy giờ bị bà ta cười cho điên tam đảo tứ, ngay cả ngồi cũng ngồi không muốn nổi.

Nhưng y không thể nào nằm lăn ra được.

Nếu lỡ bất hạnh y nằm xuống, vấn đề lại càng nghiêm trọng ra, vì vậy y nhất định phải phấn khởi tinh thần lên.

- Tại sao bà lại kêu bọn Hắc Trúc Can đi ám sát Sử Thiên Vương vậy?

Hồ Thiết Hoa cố ý làm mặt nghiêm trang hỏi:

- Ai kêu bà đi làm chuyện này vậy? Tại sao bà lại làm vậy?

- Bởi vì tôi không muốn một bông hoa tươi tắn đi cắm vào một bãi cứt chó.

- Không lẽ bà cũng không tán thành chuyện hôn sự này sao?

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ kinh ngạc ra ngoài mặt:

- Cái vị Hoa tổng quản mời tôi hộ tống Ngọc Kiếm công chúa, rõ ràng nói với tôi, y là nhị ca của bà, y mời tôi đi đón cô dâu, còn bà thì tại sao đi kêu người giết chú rể?

- Bởi vì nếu chú rể tự dưng chết đi, cái chuyện kết hôn này sẽ chẳng còn gì nữa, như vậy mới đúng là thiên hạ thái bình, ai ai cũng vui vẻ.

Hồ Thiết Hoa chau mày, rồi lại hỏi Hoa Cô Ma:

- Nhị ca của bà là tổng quản của Ngọc Kiếm sơn trang, còn bà thì sao? Bà có phải là môn hạ gì của Đỗ tiên sinh không?

- Có thể coi là vậy, cũng có thể là không.

- Rốt cuộc bà là người của ai?

- Cái câu đó anh không nên hỏi, đáng lý ra anh phải biết tôi là người của ai rồi.

Hoa Cô Ma cười thật ngọt ngào nói:

- Tôi là người của anh, trước là tôi vẫn là của anh mà.

Hồ Thiết Hoa thiếu điều muốn kêu lên cứu mạng.

Y biết Sở Lưu Hương nhất định đang ở đâu đây, lúc nãy chính mặt y đã trông thấy, y hy vọng Sở Lưu Hương có thể tự dưng phát hiện lương tâm, đại phát lòng từ bi, tại nơi này cùng ngồi nói chuyện chung với bọn họ, cùng ngồi uống hai ly, như vậy là đã cứu được cái mạng nhỏ bé của y rồi. Bởi vì y biết cái vị Hoa Cô Ma chết người kia, sau khi đã uống xong vài ly rồi, chuyện gì bà ta cũng đều làm được cả.

- Mẹ tôi ơi!

Hồ Thiết Hoa rốt cuộc la ầm lên:

- Quân tử động khẩu, không động thủ, sao bà làm gì vậy?

- Tôi vốn có phải là quân tử đâu, tôi là mẹ của anh.

Hoa Cô Ma cười ngặt nghẽo:

- Anh có phải là cục cưng ngoan ngoãn của tôi đấy không?

- Y không phải.

Sở Lưu Hương rốt cuộc cũng còn có chút thiên lương, rốt cuộc y cũng đã lại cứu mạng.

Cái giọng của người này nghe ra tuy không giống Sở Lưu Hương, nhưng giọng của Sở Lưu Hương vốn tùy thời tùy lúc có thể biến đổi đi được, cũng giống như kỹ nữ biến đổi nét mặt của mình với khách hàng, dễ dạng như vậy.

Dáng điệu của người này xem ra, dĩ nhiên cũng không giống Sở Lưu Hương.

Y mặc một chiếc áo màu trắng bạc bó vào người, gương mặt trắng bệch anh tuấn đượm đầy vẻ khinh người ngạo mạn, làm như y xem mình như một tay đệ nhất mỹ nam tử của thiên hạ vậy, làm như đàn bà trong thiên hạ đều phải bò lăn dưới đất van xin được chùi chân cho y vậy.

Một người như vậy, trong tay lại ôm một cái rương thật là lớn, xem ra trọng lượng không phải là nhẹ nhàng gì. Hồ Thiết Hoa thở ra trong bụng.

Thật tình y nghĩ không ra tại sao Sở Lưu Hương lại biến mình ra thành một người đáng ghét như vậy.

Hoa Cô Ma cũng đang thở ra:

- Lúc nên đến thì ngươi không đến, không nên đến thì lại cứ đến.

Bà ta lắc đầu cười khổ:

- Cả đời ngươi không lẽ không thể nào làm dùm cho người ta một chuyện tốt lành gì sao?

- Hiện tại tôi đang làm chuyện tốt lành đây.

Người này cười nói:

- Tôi tin là nơi đây nhất định có người rất cảm kích tôi.

Hồ Thiết Hoa nhìn trừng trừng vào y một hồi, bỗng nhảy bật dậy nói:

- Không phải, người này không phải Sở Lưu Hương, nhất định là không phải.

- Ai nói y là Sở Lưu Hương? Y vốn có phải đâu.

Hoa Cô Ma nói:

- Nếu y là Sở Lưu Hương, tôi đã thành Dương Quý Phi rồi.

- Y là ai?

- Tôi họ Tiết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Các hạ tuy không nhận ra tôi, nhưng tôi đã ngưỡng mộ đại danh Hồ đại hiệp từ lâu.

- Ngươi nhận ra ta?

- Hồ đại hiệp quang minh lỗi lạc, hào khí ngất trời, giang hồ còn ai không biết?

Tiết Xuyên Tâm lại nở một nụ cười đặc biệt của y:

- Hồ đại hiệp tửu lượng cao cường, cũng là chuyện nổi danh thiên hạ, vì vậy tôi mới đặc biệt đi gấp lại đây uống với Hồ đại hiệp vài ly.

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy người này không còn đáng ghét như lúc nãy, thậm chí còn có chút chút khả ái đâu đó.

- Ngươi đi tìm người uống rượu, lúc nào cũng đem theo một cái rương lớn như vậy sao?

Hồ Thiết Hoa vẫn còn nhịn không nổi phải hỏi:

- Trong rương có gì vậy? Ăn được hay uống được?

- Nếu nhất định phải ăn, thì thêm chút xì dầu xào với mỡ, miễn cưỡng có thể nuốt xuống được.

- Có thể dùng để nhắm với rượu được không? Ngon không?

- Cái đó thì phải xem lại tình hình đã.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Xem ông có phải là người thích ăn thịt người hay không.

Hồ Thiết Hoa giật nảy mình lên:

- Trong rương có người?

Y hỏi Tiết Xuyên Tâm:

- Người sống hay người chết?

- Tạm thời còn chưa hoàn toàn chết, nhưng cũng không thể xem là sống được.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Tối đa chỉ bất quá có thể xem là nửa chết, không sống thế thôi.

- Tại sao ngươi lại đem y bỏ vào trong rương?

- Bởi vì tôi tìm không ra thứ gì khác có thể bỏ được một người lớn cỡ đó vào.

Hồ Thiết Hoa lại sờ sờ vào mũi, sờ mũi cả nửa ngày, bỗng ngoẹo đầu bật cười lên:

- Ta biết nơi đây có cái nồi rất lớn để trong nhà bếp, chúng ta đem gã này xào lên nhắm rượu được không?

Tiết Xuyên Tâm cũng bật cười, cười còn tà đạo hơn cả Hồ Thiết Hoa:

- Nếu ông biết người nằm trong rương này là ai, ông sẽ chẳng nói những lời như vậy.

Dĩ nhiên Hồ Thiết Hoa không phải tính ăn thịt người thật.

Cái thứ người duy nhất y có thể nuốt xuống được là cái thứ người làm bằng đường phổi.

Chỉ bất quá thường thường y chỉ thích chọc ghẹo người khác thế thôi, nhất là khi người đó nói một câu nghe thật tuyệt diệu, y nhất định cũng phải nghĩ ra một câu thật tuyệt để trả lời một cái, không thì tối lại e rằng sẽ ngủ không được ngon giấc. Có điều hiện tại, người này nói cái câu này xem ra còn có hàm y gì khác, Hồ Thiết Hoa mà không hỏi cho ra rõ ràng e rằng y cũng ngủ không yên.

- Người trong rương là ai? Không lẽ là người ta quen biết hay sao?

- Các ông không những quen biết nhau, mà còn rất thân thiết nữa.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Không những thân thiết mà còn là bạn bè ruột nữa.

Y nói như thiệt vậy, Hồ Thiết Hoa càng không thể không hỏi:

- Bạn bè của ta cũng không ít, ngươi nói ai vậy?

- Bạn thân nhất của ông là ai?

- Dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

- Thế thì tôi nói, người này chính là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa ngẩn người ra:

- Có phải ngươi muốn nói, trong cái rương này có Sở Lưu Hương nằm đó?

Có phải Sở Lưu Hương bị ngươi bắt bỏ vào trong rương?

Tiết Xuyên Tâm thở ra một hơi:

- Tôi cũng biết cái chuyện này nhất định không ai có thể tin được.

Hồ Thiết Hoa bỗng nghinh mặt lên:

- Nhưng ngươi đã biết Sở Lưu Hương là bạn thân của ta, tại sao còn đùa giỡn với y như vậy?

Y sa sầm nét mặt nói:

- Ngươi ở trước mặt ta mà đùa giỡn như thế này, thật tình không có chút gì là thú vị cả.

- Ông nói đúng lắm.

Tiết Xuyên Tâm thừa nhận ngay:

- Tôi đùa giỡn như thế này quả thật không đúng.

- Hai người các ngươi đều không thú vị tý nào.

Hoa Cô Ma cũng nghinh mặt lên:

- Nếu các ngươi còn không mau mau bồi ta uống rượu, ta sẽ dùng chổi đuổi hai tên ra khỏi nơi này bây giờ.

Bị người ta dùng chổi đuổi ra không phải là chuyện đùa, vì vậy mọi người đang bắt đầu uống rượu.

Chỉ tiếc là rượu không còn lại bao nhiêu, đêm thì đã quá khuya. Hoa Cô Ma lắc lắc thùng rượu, thở ra một hơi:

- Xem điệu này, mỗi người chúng ta tối đa cũng chỉ uống thêm được ba ly.

Bà ta thở dài, nói:

- Uống xong hết ba ly này, chúng ta sẽ ai đi đường nấy, tìm chỗ ngủ thôi, tỉnh được ngày nào cũng hay được ngày đó.

- Sai rồi sai rồi, sai qua là sai.

Hồ Thiết Hoa đập xuống bàn:

- Uống đến lúc này còn không uống nữa, cái đó còn muốn chết người hơn cả cắt cái đầu đi.

- Tôi cũng biết cái mùi vị đó khó nuốt lắm, nhưng giờ này còn có chỗ nào tìm cho ra được rượu bây giờ?

- Dĩ nhiên là còn có chỗ.

- Còn có chỗ nào nữa? Ai đi tìm?

- Tôi.

Gặp phải những chuyện như vậy, Hồ Thiết Hoa trước giờ không hề nhân nhượng ai.

Sự thật cũng là vậy, nếu trên thế giới này chỉ còn sót lại một thùng rượu, người tìm ra được thùng rượu ấy, nhất định phải là y.

Hoa Cô Ma lại cười ngặt nghẽo lên:

- Nếu anh tìm được rượu về đây, tôi sẽ thừa nhận anh quả thật là đứa con hiếu thuận nhất trên đời.

Con ngoan không thể làm được, nhưng rượu thì nhất định phải uống.

Vì vậy Hồ Thiết Hoa đi ngay, đi còn nhanh hơn có người cầm đao rượt theo chém mình nữa.

Cái bóng của y vừa khuất vào màn đêm, nụ cười trên gương mặt của Hoa Cô Ma cũng biến mất, bà ta trừng mắt nhìn Tiết Xuyên Tâm:

- Cái rương này đựng gì ở trong đó vậy?

Tiết Xuyên Tâm chẳng thèm ngó ngàng gì đến bà ta, làm như y không hề nghe bà ta đang nói gì; ngược lại đi hỏi bà ta một câu đáng lý ra không nên hỏi lại:

- Bà nói chuyện đùa lúc nãy của tôi có thú vị lắm không?

- Không thú vị.

- Tôi cũng cảm thấy không thú vị, Hồ Thiết Hoa cũng giống như chúng ta vậy.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Nhưng còn có một người nhất định càng cảm thấy chuyện này không thú vị tý nào.

- Người này là ai?

- Sở Lưu Hương.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Người cảm thấy chuyện đùa này không thú vị nhất, là Sở Lưu Hương.

- Tại sao?

- Bởi vì người nằm trong rương chính là y.

Hoa Cô Ma nhìn Tiết Xuyên Tâm, làm như người này bỗng dưng trên đầu có ba mươi sáu cái sừng mọc ra vậy:

- Ngươi bắt Sở Lưu Hương bỏ vào trong cái rương này thật sao?

- Đại khái là thật đấy.

- Tại sao ngươi lại muốn làm như vậy?

- Bởi vì hình như y đã biết những chuyện không nên biết.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Không những vậy, hình như y còn có tý liên hệ gì với Tiêu Lâm nữa.

Hoa Cô Ma lập tức biến sắc mặt, bà ta hạ giọng hỏi:

- Cái chuyện này, rốt cuộc y biết tới bao nhiêu?

- Tôi không biết, có điều tôi không dám mạo hiểm.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Tôi không thể để chuyện này hư vào tay y.

- Vậy thì ngươi đang tính làm gì đây?

- Tôi sẽ đem y về theo, nhốt vào một chỗ, đợi đến lúc chuyện này xong rồi hãy tính sau.

- Ngươi nhốt y được bao lâu? Ngươi có bảo đảm được y sẽ không thoát ra được không?

Hoa Cô Ma nói:

- Ngay cả nơi ruồi bọ không bay ra được, y còn ra được, chỉ cần y còn sống đó, ai mà nhốt được y?

- Ý của bà là thế nào?

- Muốn nhốt y chỉ có một cách duy nhất.

Hoa Cô Ma nói:

- Chỉ có người chết là vĩnh viễn không đi đâu được.

- Bà muốn tôi giết y?

- Đã làm rồi là làm cho tới nới, ngươi cũng đã lỡ làm như vậy rồi, tại sao còn không làm cho xong quách?

Tiết Xuyên Tâm nhìn nhìn một hồi, thở dài lắc đầu cười khổ nói:

- Thiên hạ độc nhất là lòng dạ đàn bà, cái câu đó nói thật không sai chút nào, chỉ tiếc là tôi làm không được.

Hoa Cô Ma cười nhạt:

- Ngươi làm không được, không lẽ ngươi là người tốt đấy chăng?

- Tôi không phải người tốt, con người tôi vừa âm hiểm vừa gian trá, không những vậy còn lòng dạ độc ác, trở mặt vô tình.

Tiết Xuyên Tâm kiêu ngạo nói:

- Có điều tôi làm không được cái chuyện này.

- Tại sao?

- Bà có biết tại sao y bị lọt vào tay tôi không?

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Y muốn cứu mạng tôi, vì vậy mới trúng phải kế của tôi, nếu y muốn giết tôi, chỉ sợ tôi đã chết dưới tay y từ lâu, y đã không giết tôi, làm sao tôi giết y được?

Tiết Xuyên Tâm này tuy âm hiểm độc ác, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân ty bỉ vô sỉ.

Hoa Cô Ma thở ra một hơi:

- Được, ta thừa nhận ngươi là con người có nguyên tắc, là một nam tử hán, may mà ta không phải thế.

Hoa Cô Ma nói:

- Ngươi làm không được chuyện đó, nhưng ta làm được.

- Tôi bảo đảm bà cũng chẳng làm được.

Tiết Xuyên Tâm lạnh lùng nói:

- Bởi vì tôi nhất định không để cho bà làm.

- Nếu ta nhất định làm, ngươi sẽ làm gì ta?

- Tôi làm gì bà?

Gương mặt của Tiết Xuyên Tâm lại lộ ra một nụ cười thật ôn nhu:

- Tôi làm gì được bà nhỉ?

Y mỉm cười nói tiếp:

- Nhiều nhất là tôi chỉ bất quá chặt đi đôi bàn tay của bà thế thôi. Chỉ cần bà đụng vào cái rương đó, tôi sẽ nhẹ nhàng chém xuống đôi bàn tay vừa trắng trẻo vừa mập mạp của bà, bỏ vào trong cái hộp, đem về làm kỷ niệm.

Gương mặt của Hoa Cô Ma đã trắng bệch ra, bà ta nhìn y trừng trừng cả nửa ngày, rồi lại nở một nụ cười thật ngọt ngào:

- Ngươi yên tâm, ta sẽ không đụng vào cái rương ấy đâu, Sở Lưu Hương là người nhu thế nào, mà lại bị ngươi bắt được nhốt vào trong rương?

Bà ta cười ngặt nghẽo nói:

- Người trong rương không chừng chỉ bất quá là một cô bé bị ngươi gạt gẫm cho mê mệt là cùng.

Tiết Xuyên Tâm bỗng vỗ tay một cái:

- Bà nói đúng lắm, trong rương không chừng chẳng có ai cả, không chừng chỉ bất quá là một hòn đá, chẳng giá trị đồng xu nào.

Y cười như một con hồ ly:

- Có điều, trong rương không chừng có Sở Lưu Hương thật đó.

Y nhìn lom lom vào Hoa Cô Ma, ánh mắt cười cợt sáng rực lên:

- Bà có muốn biết trong rương rốt cuộc có gì không?

- Muốn.

- Vậy thì bà cứ việc trả giá mua cái rương này đi.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Tới lúc đó, bà muốn làm gì cái rương, đều chẳng còn dính líu gì đến tôi.

Hoa Cô Ma cũng nhìn lại y lom lom, nhìn y cười cười như một con hồ ly:

- Ngươi muốn ta trả bao nhiêu?

- Mười vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Tôi biết trong người bà hiện giờ ít nhất đang có mười vạn lượng.

Hoa Cô Ma giật nảy mình lên:

- Mười vạn lượng, ngươi kêu ta bỏ ra mười vạn lượng mua cái rương này?

- Nhưng nếu trong rương có Sở Lưu Hương thật, mười vạn lượng cũng không xem là mắc.

- Như nếu trong rương chỉ có hòn đá thì sao?

Hoa Cô Ma nói:

- Ngươi nói ta làm sao về ăn nói với Đỗ tiên sinh?

Tiết Xuyên Tâm cười càng khoan khoái:

- Đó là chuyện nhà của bà, chẳng có liên hệ gì đến tôi.

Hoa Cô Ma lại nhìn lom lom vào y cả nửa ngày, rồi bỗng nhiên cũng bắt chước y, vỗ tay lên một cái, nói:

- Được, ta mua, ta đưa mười vạn lượng đây.

Có điều chuyện mua bán còn chưa ngã ngũ xong, bởi vì Tiết Xuyên Tâm còn chưa thu tờ ngân phiếu của bà ta, trong sân bỗng có người đang lớn tiếng nói:

- Tôi trả mười một vạn lượng.

Anh Tử cô nương vẫn còn chưa chết, cô lại xuất hiện lần nữa, cô xuất hiện với bộ y phục như đóa hoa anh đào đang nở rộ, xem ra cô còn đẹp hơn cả lúc cô không mặc tý quần áo gì.

Hoa Cô Ma đối với đàn bà trước giờ không bao giờ khách khí như với đàn ông, nhất là với những người đàn bà còn trẻ, còn đẹp hơn mình.

Vì vậy bà ta chẳng thèm nhìn cô tới nửa mắt, bà ta chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

- Con nhỏ Đông Doanh này ở đâu ra vậy?

- Con nhỏ Đông Doanh dĩ nhiên là từ Đông Doanh lại.

- Cô ta là thứ gì?

- Cô ta chẳng là thứ gì cả, cô ta chỉ có thể là một người đàn bà, cũng giống như bà thôi.

Tiết Xuyên Tâm đang cười:

- Không những vậy, hình như còn rộng rãi hơn bà chút đỉnh.

- Cô ta chỉ trả hơn ta một vạn lượng, ngươi bèn giao cái rương cho cô ta?

- Một vạn lượng bạc cũng là bạc, có thể mua rất nhiều thứ. Có lúc thậm chí còn có thể mua rất nhiều đàn bà.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Có lúc còn có thể mua rất nhiều đàn ông.

Anh Tử cười lên như chuông ngân.

Không ai biết cô ta dùng cách gì thoát ra khỏi bàn tay của Tiết Xuyên Tâm, mới thấy được rằng, một cô gái đẹp học qua mười bảy năm nhẫn thuật, bất kể là bị hạng đàn ông nào bắt giữ, trốn thoát không phải là chuyện gì khó khăn.

Huống gì mục tiêu của Tiết Xuyên Tâm chẳng phải là nhắm vào cô ta. Hoa Cô Ma rốt cục cũng quay đầu lại, trừng mắt nhìn cô ta:

- Tại sao ngươi phải tốn mười một vạn lượng bạc đi mua cái rương này làm gì?

Anh Tử cũng chẳng thèm để ý đến bà ta, cô chỉ hỏi Tiết Xuyên Tâm:

- Tiết công tử, tôi có thể nói thật một câu được không, cái vị lão thái thái này nghe rồi có giận không?

Tiết Xuyên Tâm nhịn cười nói:

- Bà ta không giận đâu. Lão thái thái làm sao lại đi giận con nít được.

- Vậy thì xin Tiết công tử nói giùm với bà ta, tôi chịu bỏ ra mười một vạn lượng bạc, là có ba nguyên do.

- Thứ nhất, bởi vì tôi có tiền; thứ hai, bởi vì tôi cao hứng; thứ ba, bởi vì bà ta chẳng làm gì được tôi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn.

Bên ngoài cũng có một người đang cười lớn, tiếng cười còn lớn hơn cả của y.

Hồ Thiết Hoa đã ôm thùng rượu về tới nơi, không những vậy, hình như đã đứng ngoài nghe trộm từ lâu.

Y là con quỷ rượu, nhưng không phải là thứ quỷ rượu trừ chuyện uống rượu ra không còn nghĩ đến chuyện gì khác.

Nếu y là hạng quỷ rượu như vậy, hiện tại y đã biến thành quỷ từ lâu lắm rồi.

- Hiện tại đại khái là ta cũng hiểu rồi, cái rương này rất có thể là có Sở Lưu Hương trong đó thật, cũng có thể là chẳng có gì cả, vì vậy người nào muốn mua cái rương này, là người muốn thử thời vận mình tới đâu.

Hồ Thiết Hoa cười nói:

- Người ta nhiều vốn, người nào trả giá cao nhất, cái rương sẽ thuộc về người đó, chỉ bất quá, tốn mất hơn mười vạn lượng đem cái rương về, nếu là rương không thì oan uổng chết người quá.

- Còn ông?

Tiết Xuyên Tâm hỏi y:

- Ông có muốn thử thời vận không?

- Tấu xảo tôi là con quỷ rượu, mà cũng là con quỷ cờ bạc.

- Hiện tại đã có người trả mười một vạn rồi, ông tính trả bao nhiêu?

- Dĩ nhiên là ta phải trả nhiều hơn chút đỉnh.

Hồ Thiết Hoa chẳng chớp mắt nói ngay:

- Ta trả hai chục vạn.

- Hai chục vạn?

Tiết Xuyên Tâm nhìn y dò xét:

- Ông có hai chục vạn lượng bạc trong người?

- Không có, ta chẳng có ngay cả một lượng, ta chỉ có hai thùng rượu này.

Hồ Thiết Hoa chẳng hề thay đổi sắc mặt:

- Có điều giờ này phút này, một thùng rượu trị giá mười vạn lượng đã là quá rẻ mạt, nếu tới chỗ sa mạc gà không bay chó không nhảy thỏ không đái, dù là ngươi có bỏ ra một vạn vạn lượng, cũng đừng hòng mua được thùng rượu như vậy.

- Có lý.

Hoa Cô Ma còn chưa thấy tức chết đi được, ngược lại bà ta còn cười thêm ngọt ngào:

- Nếu có ai không chịu, tôi sẽ đưa hai chục vạn lượng ra giùm anh.

Anh Tử đảo quanh tròng mắt, cô ta cũng đồng ý.

- Hiện tại cũng trễ lắm rồi, một thùng rượu đáng giá mười vạn cũng là đáng lắm.

Cô nói giọng rất ôn nhu:

- Tiết công tử, chúng ta coi như đó là hai chục vạn lượng đi, có được không?

- Được.

Tiết Xuyên Tâm mỉm cười:

- Cô nói được là được thôi.

- Còn có thể tính nhiều thêm chút nữa được không?

- Đại khái chắc không được nữa rồi.

Giọng nói của Anh Tử càng ôn nhu:

- Nếu tôi đưa ngay tiền ra bây giờ, còn có thể trả thêm chút nữa được không?

- Dĩ nhiên là được.

Tiết Xuyên Tâm cười càng thêm khoan khoái cực kỳ:

- Bất kể cô trả nhiều ít, tôi nhất định không phản đối tí nào.

- Tôi trả ba chục vạn lượng có được không?

- Được, quá được đi.

Tiết Xuyên Tâm cười lớn:

- Được không biết làm sao được hơn. Tiền phải lập tức trao ra ngay, không có tiền, ngân phiếu cũng được, dĩ nhiên phải là ngân phiếu đổi ở đâu cũng được.

Hoa Cô Ma nhìn nhìn Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Hoa Cô Ma, hai người chẳng ai có tiền đưa ra.

Cho dù trong bụng hai người đã tính chuyện gì khác, họ cũng đành phải nhìn Tiết Xuyên Tâm giao cái rương này cho người ta.

Có điều chuyện buôn bán này còn chưa ngã ngũ, bởi vì Anh Tử còn chưa phải là người trả giá cao nhất, còn có người ra giá tiền cao hơn cô nhiều nữa, quá nhiều nữa là khác.

- Không được, ba chục vạn lượng còn không được.

Bọn họ bỗng nghe tiếng người nói:

- Muốn mua Sở Lưu Hương, hai chục vạn lượng, làm sao mà đủ được? Cho dù là ba trăm vạn còn không đủ nữa là.

Mọi người còn chưa nghe ra giọng nói của y từ đâu lại, cái rương mà bọn họ muốn mua bỗng mở tung ra.

Bị người nằm trong rương đẩy tung ra.

Một người chầm chậm rụt rè từ trong rương đứng lên, lấy một ngón tay của y sờ sờ vào chóp mũi, chầm chậm rụt rè nói:

- Tôi trả ba ngàn vạn lượng.

Tiết Xuyên Tâm không phải là người lúc nào cũng để lộ vẻ giận dữ hay vui vẻ ra ngoài mặt, thậm chí có người nói xấu y, nói rằng cho dù y thấy bà vợ rớt xuống sông, gương mặt cũng không biểu lộ ra một vẻ gì khác lạ.

Nhưng hiện tại, gương mặt y lộ ra một vẻ mặt như bị người ta vừa mới cắt đi cái lỗ tai của mình, không những vậy, còn bắt mình phải nuốt nó vào nữa.

Sở Lưu Hương rõ ràng là đã bị trúng phải thuốc mê y thổi từ cái ống giấu ở trong miệng ra, không những vậy còn bị y chính tay điểm vào ba chỗ huyệt đạo, trong vòng ba ngày đáng lý ra là không thể nào động đậy gì được.

Y đối với xảo thuật thổi thuốc mê và thủ pháp điểm huyệt của mình, trước giờ rất có lòng tin.

Nhưng hiện tại, Sở Lưu Hương đang từ trong rương đứng dậy, làm như y là một người vừa mới tắm ở trong bồn tắm bước ra, vừa rõ ràng là sạch sẽ, vừa phấn khởi lại vừa khoan khoái. Không những vậy, còn tỉnh táo vô cùng.

Cái thứ thuốc mê tốn mất hơn ba trăm lượng bạc mới chế ra được, và cái thủ pháp điểm huyệt y đã khổ luyện mười bảy mười tám năm nay, đem ra sử dụng trên người Sở Lưu Hương hình như không có chút gì hữu hiệu.

Sở Lưu Hương vừa từ trong rương đứng dậy, đã có một thùng rượu bay lại.

Y tạt bể cái nắp thùng rượu, đưa hai bàn tay ôm thùng rượu lên, đưa cao đổ vào trong miệng, đổ òng ọc vào một hơi hai ba cân liền.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Ta cứ ngỡ tên tiểu tử này đã biến thành nửa chết không sống thật rồi, nào ngờ y uống rượu vẫn còn giống như chó đói vậy, một hơi là làm hết mất của ta mấy vạn lượng, còn không sợ ta đau lòng.

Sở Lưu Hương cũng cười lớn:

- Không uống miễn phí không uống, rượu đáng giá mười vạn lượng bạc không phải là lúc nào cũng uống được.

- Vậy thì ngươi cứ việc uống, ta để cho ngươi uống chết thì thôi.

Bọn họ càng cười lên khoái trá chừng nào, người khác càng cười ra không nổi chừng đó, không những cười không nổi, ngay cả khóc cũng không khóc được.

- Chỉ bất quá, ta còn chưa hiểu rõ ràng.

Hồ Thiết Hoa hỏi Sở Lưu Hương:

- Ngươi sống không thoải mái đủ hay sao, tại sao lại để người ta bắt bỏ vào trong rương làm gì?

- Bởi vì có chuyện ta còn chưa hiểu, ta nhất định phải tìm cách hiểu ra cho được rõ ràng mới xong. Ta biết Tiết công tử nhất định sẽ không chịu nói những chuyện đó ra cho ta nghe, nhưng nếu một người đã bị bắt bỏ vào trong rương rồi, người khác sẽ không đề phòng y nữa.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Người bị bắt bỏ vào trong rương thường thường đều có thể nghe được nhiều chuyện người khác vốn không muốn nói cho y nghe.

- Ngươi đã nghe được chuyện gì?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi y:

- Những chuyện ngươi vốn không hiểu rõ ràng, bây giờ có phải đều đã hiểu hết chưa?

- Ít nhất là cũng đã hiểu được mấy phần.

Y nhìn Tiết Xuyên Tâm cười cười:

- Ít nhất, hiện tại ta đã hiểu rõ ngươi và Hoa Cô Ma đều là người của Đỗ tiên sinh, đang trù hoạch một chuyện gì đó to lớn cho Đỗ tiên sinh, nhân vật chính yếu trong chuyện này là con gái của Tiêu Lâm, bởi vì ta thấy cô ta, không những vậy lại còn biết được lai lịch của cô ta, vì vậy ngươi mới đi đối phó ta.

Tuy Tiết Xuyên Tâm còn đang cười không muốn nổi, y còn không nhịn được phải hỏi:

- Chỉ vì muốn biết những chuyện đó mà ngươi mới cố ý để cho ta hạ thuốc mê?

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Nếu ta không bỏ ngươi vào trong rương, lúc đó cho ngươi một đao xong đời, không phải là ngươi chết oan uổng lắm hay sao?

- Ta biết ngươi sẽ không giết ta đâu, ngươi còn chưa làm được tới chuyện đó.

Sở Lưu Hương nói:

- Cho dù ngươi muốn giết ta, đại khái ta cũng chết không nổi.

Y lại sờ sờ vào mũi:

- Dùng thuốc mê để đối phó với ta, cũng như lấy thịt bê đánh đuổi chó vậy, không những là vô dụng, mà còn là chuyện vô cùng lãng phí.

- Không lẽ ngươi cũng không sợ người ta điểm vào huyệt đạo của ngươi sao? Không lẽ ngươi chẳng có huyệt đạo gì cả?

- Dĩ nhiên là ta cũng có, không những vậy còn không thiếu chỗ nào.

Sở Lưu Hương nói:

- Bất quá ta ngẫu nhiên cũng có thể dời đi vị trí khí huyết lưu động ở huyệt đạo một chút thế thôi.

Làm như bị bệnh truyền nhiễm vậy, Tiết Xuyên Tâm cũng bắt đầu sờ sờ vào mũi.

- Gặp phải hạng người như ngươi, đại khái là đời trước của ta ăn ở thiếu đức, đời này không có chuyện gì hay ho được.

Y lại cười khổ:

- Hiện tại ta chỉ muốn nhờ ngươi một chuyện.

- Nhờ ta chuyện gì?

- Ngươi cũng bỏ ta vào cái rương này, sau đó đem ném nó xuống sông.

Dĩ nhiên Tiết Xuyên Tâm không phải muốn nhờ Sở Lưu Hương giúp vậy thật, y có bỏ người nào vào trong rương cũng chẳng nhờ ai làm dùm, dù có muốn bỏ mình vào rương cũng vậy.

Chuyện này cũng không phải là chuyện khó khăn gì.

Cái rương đang trống rỗng đó, y đưa chân lên là đã bước ngay vào trong rương.

Không ngờ cái rương làm bằng gỗ tốt cứng rắn là thế, bỗng nhiên vỡ tan ra thành nhiều mảnh nhỏ, thành ra một đống gỗ vụn.

- Xem ra ta không giúp được gì ngươi chuyện này rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Hiện tại, đại khái chẳng còn ai bỏ ngươi vào được trong cái rương này.

- Đây nhất định là ngươi trổ tài rồi, lúc nãy nhất định ngươi đã máy mó gì đó với cái rương.

Tiết Xuyên Tâm nhìn Sở Lưu Hương cười khổ:

- Tại sao ngươi muốn làm như vậy?

- Bởi vì ta bỗng dưng phát hiện ra, bị người ta bắt bỏ vào trong rương không phải là chuyện thú vị tí nào.

Sở Lưu Hương nói:

- Ta thấy không thú vị, người khác nhất định cũng không thấy thú vị, thì tại sao ta phải bắt người khác làm chuyện không thú vị?

Y vỗ vỗ vào vai Tiết Xuyên Tâm:

- Nếu ngươi cảm thấy đối xử với ta có chỗ không đẹp lắm, thì ngươi chờ một chút, là có thể giúp dùm cho ta được một chuyện.

Tiết Xuyên Tâm cười khổ:

- Ngươi muốn ta giúp ngươi chuyện gì? Ta mà giúp cho ngươi được chuyện gì?

- Đợi một chút ngươi sẽ biết ngay.

Anh Tử cô nương đã tính chuồn từ lâu, nhưng nãy giờ vẫn chưa chuồn đi.

Cô đã nhìn ra được bất kỳ ai muốn chuồn đi trước mặt những người này, không phải là chuyện gì dễ dàng, cô chỉ hy vọng Sở Lưu Hương mau mau tống Tiết Xuyên Tâm vào trong rương, nãy giờ cô vẫn còn chờ cái cơ hội đó.

Trừ Tiết Xuyên Tâm ra, không ai biết được lai lịch của cô, lại càng không biết cô ta có liên hệ gì đến chuyện này. Tiết Xuyên Tâm vào trong rương rồi, cô sẽ có thể như một con gà thoát ra khỏi lồng, hiện tại cô cần gì phải chuồn lẹ.

Không ngờ Sở Lưu Hương lại buông tha Tiết Xuyên Tâm.

… Người Trung Quốc thật kỳ quái, tại sao họ lại buông tha cho người hãm hại họ dễ dàng như vậy?

Ở nước của cô, cái chuyện đó không thể nào xảy ra được, có lúc ngay cả chính họ, họ còn không tha thứ được cho mình, vì một chuyện nhỏ nhặt, cũng sẽ lấy dao phanh bụng mình ra, muốn cho họ tha thứ người khác, đấy là chuyện không thể nào được.

Cô nghĩ không ra chuyện đó, nhưng cô đã phát hiện ra, Sở Lưu Hương đang nhìn cô cười cười.

Nụ cười sao mà khoan khoái, sao mà cởi mở, sao mà thân thiết.

Cô bỗng phát hiện ra tim mình đang đập mạnh lên, làm như đang có con nai nhỏ dụi đầu qua dụi đầu lại trong tim mình.

Nhưng lời nói của Sở Lưu Hương lại làm cô giật cả mình lên:

- Tôi đã thấy hoa anh đào.

Sở Lưu Hương nói:

- Ở nơi cô ở đó, đến mùa xuân, anh đào nở ra, tôi đã từng nằm dưới hoa anh đào, lắng nghe một vị cô nương đàn cây đàn tam huyền cầm, ca những bài tình ca.

Y vừa cười vừa than thở:

- Chỉ tiếc là vị cô nương đó không đẹp bằng hoa anh đào, cũng không có tên là Anh Tử.

Anh Tử ngớ mặt ra.

Những lời nói đó vốn là do chính cô đã nói ra, lúc đó chỉ có cô và Tiết Xuyên Tâm hai người, làm sao lại bị người thứ ba nghe thấy được? Không những vậy, còn biết cả tên cô?

Dĩ nhiên là cô cũng đã biết tên Sở Lưu Hương, đã lâu lắm, từ xưa cô đã từng nghe trong võ lâm Trung Quốc đã có một nhân vật truyền kỳ đầy thần bí và lãng mạn như vậy.

Cô cũng đã phát hiện ra được rằng, nếu mình dùng những thủ đoạn mình dùng để đối phó với những người đàn ông khác, chỉ tổ làm cho mình không hay ho gì.

Trước mặt những hạng người này, thật thà một chút xem ra còn tốt hơn.

Vì vậy cô chẳng nói gì cả, cô chỉ cười, cười chắc là không có gì sai, không nói gì chắc cũng không có gì sai.

Đàn bà thông minh đều biết lúc nào mình nên câm miệng lại. Bất hạnh là, Sở Lưu Hương trước giờ biết đối phó nhất là hạng người đàn bà thông minh này, gặp phải người vừa hung dữ vừa ngu xuẩn, ngược lại y không có cách gì đối phó.

- Lúc nãy hình như tôi có nghe Anh Tử cô nương muốn mua cái rương này với giá ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Không biết tôi có nghe lầm không?

- Ông không nghe lầm đâu.

- Vậy thì quá tốt rồi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Cái rương này hiện tại đã thành của cô rồi đấy.

Thì ra y muốn cô bỏ ra ba chục vạn lượng để mua cái đống gỗ vụn này đem về nhà, hiện tại cô mới hiểu ý của y.

Cô biết Sở Lưu Hương lợi hại thế nào rồi, nhưng cô cũng không phải là kẻ dễ bị người ta trêu cợt.

- Lần này hình như Hương soái nghĩ sai trật rồi, cái rương này không phải của tôi đâu, của ông đấy.

Cái giọng ngoại quốc của Anh Tử nghe ra mềm mại như sóng nước mùa xuân.

- Tôi có nhớ Hương soái lúc nãy hình như có ra giá ba ngàn vạn lượng, không biết tôi có nghe lầm không?

- Cô cũng không nghe lầm đâu.

Sở Lưu Hương nói:

- Nhưng cô xem con người của tôi thế này có giống một người có ba ngàn vạn lượng bạc không?

- Tôi nhìn không ra.

- Vậy thì tôi báo cho cô biết, tôi không có, vì vậy giá tiền mà tôi trả coi như không kể.

Sở Lưu Hương cười càng thêm khoan khoái:

- Vì vậy cái rương đó vẫn là phải giao cho cô thôi.

Anh Tử yên lặng nhìn y, nhìn thật lâu.

Cô khâm thưởng hạng đàn ông này, không những khâm thưởng, còn có chút sợ hãi nữa, chỉ bất quá cô không chịu để y áp đảo mình quá dễ dàng như vậy.

- Tôi tin là Anh Tử cô nương nhất định là lúc nào cũng giao ra được ba chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi tin chắc vậy.

- Tôi quả thật là có ba chục vạn lượng đây, tôi cũng nguyện ý giao ra.

Anh Tử thở ra nhè nhẹ một hơi.

- Chỉ tiếc là cái rương đã chẳng còn thấy đâu.

Sở Lưu Hương hình như rất kinh ngạc:

- Sao cái rương chẳng còn thấy đâu? Cái rương làm sao mà chẳng còn thấy đâu?

Y nhìn nhìn đống gỗ vụn rồi lại nói:

- Đấy không phải là cái rương sao? không lẽ đây là đống thịt lợn.

- Đây dĩ nhiên là cái rương.

Hoa Cô Ma bỗng cười lên ngọt ngào:

- Cái rương là cái rương, thịt lợn là thịt lợn, dù đã bị cắt ra từng miếng nhỏ xào lăn, cũng không có ai nói được nó không phải là thịt lợn.

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Hoa Cô Ma quả thật là người hiểu biết, nói chuyện đúng quá đi thôi.

Anh Tử cũng đang cười, cô vẫn cười thật ôn nhu, ngay cả chút gì giận dữ cũng không có.

- Hiện tại tôi mới thấy ra, đây là cái rương thật, không những vậy, chính là cái rương tôi muốn mua lúc nãy.

Dáng điệu của cô cũng rất khoan khoái.

- Tôi mua được cái rương tốt thế này, đúng là vận khí của tôi.

Cô thật tình móc trong người ra ngay một tập ngân phiếu, một tập ngân phiếu thật dày, trừ ngân phiếu ra, còn có một bao trân châu.

Cô dùng hai tay ôm lấy tập ngân phiếu và bao trân châu đặt lên bàn, phong tư vừa ôn nhu vừa trang nhã.

- Ngân phiếu có mười ba vạn năm trăm lượng, số mục không đủ, bao trân châu này đại khái bù vào chắc cũng đủ số.

Sau đó, cô cúi người xuống, lấy từng khối gỗ vụn lên dùng một cái bao có thêu hoa anh đào phía trên bao lại, ngay một mẩu nhỏ cũng không để thừa.

Sau đó, cô lại hướng về tất cả mọi người cung kính hành lễ, động tác không những ưu nhã mà còn đượm vẻ cổ kính của đời Đường.

- Vậy thì…

Anh Tử nói:

- Hiện tại tôi xin cáo từ, đa tạ các vị hết lòng lo lắng dùm, tôi vĩnh viễn không bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ còn đang bận uống rượu, uống không ngừng, đợi đến lúc cái vị Anh Tử cô nương này đem cái bao đầy gỗ vụn mà cô đã tốn mất ba mươi vạn để mua đi rồi, y bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

- Tốt, tốt lắm, hiện tại ta mới biết thế giới này quả thật có người mặt dày tới độ đó, còn có mặt mũi đi ăn hiếp một đứa con gái nhỏ trước mặt bao nhiêu đó người.

Y đỏ cả mắt lên, nhìn trừng trừng vào Sở Lưu Hương, điệu bộ xem ra đang sắp chuẩn bị đánh lộn, thậm chị ngay cả ống tay áo cũng đã xắn lên rồi.

- Ta hỏi ngươi, có phải ngươi đã bần cùng đến độ không còn coi mặt mũi của mình vào đâu cả, tại sao ngươi lại đi chèn ép người ta ba chục vạn lượng bạc vậy? Ngươi có biết là ngươi đã làm mất mặt của ta tới bao nhiêu không?

Y thật tình đang tức giận quá chừng.

Cái vị Hồ đại gia của chúng ta, cả đời chính là nhìn không quen cái thứ chuyện thế này, vì những thứ chuyện thế này mà không biết đã đánh nhau với bao nhiêu người khác, bất kể đối phương là ai cũng phải đánh nhau một trận cho ra lý lẽ, cho dù là Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Nhưng Sở Lưu Hương chẳng thèm để ý đến y, y chỉ nói với Tiết Xuyên Tâm:

- Hiện tại ta muốn nhờ ngươi làm dùm cho một chuyện đây.

- Ngươi muốn ta làm gì?

Tiết Xuyên Tâm ngẩn mặt ra:

- Tiền này là của ngươi, tại sao ngươi giao cho ta?

- Tiền này không phải của ta, ta cũng không giao cho ngươi.

Sở Lưu Hương nói:

- Chỉ bất quá ta muốn nhờ ngươi đem nó đi giao cho thân quyến của những người trong Thường Thắng tiêu cục bị chết, và Hắc Trúc Can giùm ta.

Hồ Thiết Hoa cũng ngẩn mặt ra.

Trong bụng y đang có cơn giận dữ muốn bùng nổ ra như núi lửa, bỗng nhiên biến thành như đám bùn chảy từ trong cống rãnh ra, y đang chuẩn bị đánh nhau một trận đã đời, hiện tại y chỉ nghĩ đến chuyện đánh chính mình.

- Hắc Trúc Can đã làm hết sức lực của y, vì vậy y có quyền chia một phần, ta chỉ sợ y không chịu nhận mà thôi.

Sở Lưu Hương than thở.

- Ta rất hiểu hạng người như y, tính khí của bọn họ thường thường có vẻ cường ngạnh hơn người khác một chút.

Tiết Xuyên Tâm nhìn y, nhìn một hồi thật lâu, mới lạnh lùng nói:

- Những thứ chuyện này, ngươi không nên nhờ ta làm, huống gì ta cũng không phải hạng người làm những chuyện đó.

Y nói:

- Suốt đời ta, ta chỉ biết những chuyện nài hoa ép liễu, cầm đao giết người, trước giờ chưa từng làm chuyện gì hay ho.

Giọng nói của y vẫn còn kiêu ngạo và lạnh lùng như lúc nào, ánh mắt của y vẫn còn nhìn lom lom vào Sở Lưu Hương như một cây đinh.

- Nhưng vì ngươi, lần này ta phá lệ một lần.

Tiết Xuyên Tâm nói:

- Chỉ lần này thôi, không có lần thứ hai.

Hồ Thiết Hoa lại bắt đầu uống rượu, Hoa Cô Ma thì lại cười tiếp, không những cười mà còn vỗ tay nữa.

- Hay, làm chuyện rất đẹp, chuyện này ông làm đẹp vô cùng, trừ Sở Lưu Hương ra, thiên hạ đại khái chắc tìm không đâu ra người làm chuyện này được.

Bà ta cười còn ngọt ngào hơn lúc bình thường.

- Chỉ tiếc là tôi còn có chỗ không hiểu.

Hoa Cô Ma hỏi Sở Lưu Hương:

- Cái vị cô nương xứ Đông Doanh kia vừa tinh ma vừa quỷ quái, vừa có tính nhẫn nại, không những vậy cô ta còn có thể tùy tiện móc trong người ra ba chục vạn lượng, người khác cả đời còn chưa thấy được bao nhiêu đó tiền, còn cô ta thì ngay cả cặp mắt cũng chẳng buồn chớp một cái đã đưa ngay cho ông.

Hoa Cô Ma nói:

- Một cô bé như vậy, từ Đông Doanh hối hả đến Giang Nam đại khái chắc không phải là vì muốn mua mấy miếng gỗ vụn. Tại sao ông không giữ cô ta lại, hỏi thử xem cô ta rốt cuộc đang tính làm gì ở đây?

- Bởi vì tối nay người ta chết cũng đã quá đủ nhiều rồi, tôi không muốn chết thêm người nữa.

- Ông mà hỏi cô ta là cô ta sẽ chết ngay?

- Không chết không được.

- Tại sao?

Sở Lưu Hương cười cười, hỏi ngược lại Hoa Cô Ma:

- Nếu Sử Thiên Vương bắt được bà, rồi định đi hỏi bà tại sao kêu người giết y, có phải là bà cũng không chết không được phải không?

Hoa Cô Ma hết còn cười nổi.

Hồ Thiết Hoa bỗng đập mạnh xuống bàn một cái.

- Họ Sở kia, tại sao ngươi không đánh đập ta một trận cho sướng tay.

Y bỗng lớn tiếng nói:

- Không lẽ ngươi không nghe lúc nãy người mà ta mắng chửi là ngươi đấy sao? Không những vậy, ta còn mắng ngươi như mắng con rùa đẻ vậy.

- Có phải ta là cái hạng rùa đẻ mà ngươi đã mắng đấy không?

- Không phải!

Hồ Thiết Hoa không thể không thừa nhận.

- Đó là ta mắng lầm ngươi.

- Ngươi đã biết là ngươi mắng lầm người, trong lòng nhất định là cảm thấy khó chịu lắm, nếu ta đánh đập ngươi một trận, thành ra ngươi sẽ cảm thấy dễ chịu một chút.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ngươi nói xem có đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa đưa cặp mắt say rượu đỏ au như cặp mắt thỏ ra nhìn trừng trừng vào y cả nửa ngày, bỗng cười lớn:

- Cái tên trùn hôi thối nhà ngươi, ngươi quả thật không phải là hạng tốt lành.

Từ lúc ta biết ngươi đến giờ, ta đã biết ngay ngươi không phải là hạng tốt lành gì, chỉ bất quá, có lúc ngươi cũng con mẹ nó làm một người tốt.

Hoa Cô Ma hình như cũng chuẩn bị chuồn, nào ngờ mục tiêu của Sở Lưu Hương đã chuyển hướng qua bà ta.

- Tôi nhờ bà làm giùm một chuyện được không?

- Ông muốn tôi làm gì?

Hoa Cô Ma đã có vẻ kinh ngạc.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Bà là mẹ của Hồ Thiết Hoa, tôi làm sao dám bắt bà làm gì được? Tôi chỉ nhờ bà kiếm dùm tôi một cỗ xe thôi.

Lời yêu cầu đó nghe qua quả thật không có chỗ nào quá đáng, đa số người ai ai cũng làm được.

Hoa Cô Ma đại khái cũng thở phào ra một hơi, gương mặt lại lộ một nụ cười ngọt ngào.

- Ông muốn cỗ xe ra sao?

- Tôi muốn một cỗ xe do Diệp Tài ký đặc biệt giám sát chế tạo, thùng xe phải rộng hơn cỗ xe thường ba thước, bánh xe dày hơn bánh xe thường ba tấc, chạy trên đường phải thật là êm ả.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi nhờ bà chuẩn bị để saün dùm trong xe hai thùng chân chính Nữ Nhi Hồng loại hai mươi năm, hai thùng rượu Tân Thiệu, bảy loại trái cây tươi, bảy loại dứa mật thượng hảo, bảy thứ đồ nhắm rượu, không những vậy còn nhất định phải đựng bằng hộp đồ ăn làm ở Tô Châu Tuyết Nghi trai.

Y nói:

- Bởi vì tôi đang uống một miếng rượu cho ngon miệng, uống xong còn đi ngủ cho ngon một giấc.

Hoa Cô Ma tuy còn đang cười, nụ cười đã muốn biến thành ra như khóc không sai bao nhiêu, không ngờ Sở Lưu Hương còn chêm thêm một câu:

- Tôi còn muốn dùng bốn con ngựa tốt đi mỗi giờ được một trăm năm chục dặm trở lên, để kéo cỗ xe này; lại muốn một gã đánh xe đã được huấn luyện từ Khoái mã xa đường đến đánh xe, mỗi tám trăm dặm lại đổi ngựa một lần, gã đánh xe dĩ nhiên cũng phải chuẩn bị thay phiên saün.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi nhờ bà chuẩn bị dùm những chuyện này trong vòng một tiếng đồng hồ, bởi vì tôi tin rằng bà sẽ làm được.

- Nếu tôi làm không được thì sao?

Sở Lưu Hương lại cười cười nói:

- Nếu vậy tôi muốn hỏi bà, tại sao nhất định phải giết tôi để bịt miệng cho bằng được, không những vậy tôi còn muốn hỏi cho ra lý lẽ mới thôi.

Hoa Cô Ma lại cười không muốn nổi.

- Tôi muốn bà làm chuyện này, bởi vì tôi muốn ngủ xong một giấc dậy rồi, sẽ tới một chỗ này, không những vậy còn lập tức có thể thấy mặt một người.

Sở Lưu Hương nói:

- Dĩ nhiên là bà biết nơi đó ở đâu, dĩ nhiên người này bà cũng nhận ra.

- Nơi nào?

Hoa Cô Ma hỏi.

- Người nào?

- Ngọc Kiếm Sơn Trang, Đỗ tiên sinh.

Một dãy đỗ quyên ở trên vách núi đã nở rộ những hoa, xa xa ngọn núi xanh đã được mưa xuân ra thành ra xanh mơn mởn như ngọc, một đôi bướm đang bay vào bụi hoa, rồi lại bay ra. Sân đình yên lặng như tờ, phảng phất như đã ra khỏi chốn hồng trần.

Sở Lưu Hương gác một chân lên, ngôi xuống thềm đá bên hành lang, y cơ hồ không tin được mình quả đã đến Ngọc kiếm sơn trang rồi.

Không ai đến được nơi này dễ dàng như vậy, cho dù là những tay cao thủ tự cao tự đại thân hoài tuyệt kỹ, cũng không dám vượt qua lôi trì một bước. Những năm gần đây, Ngọc kiếm sơn trang oai danh lừng lẫy, hầu như đã vượt qua hẳn bốn đại thế gia, ba đại môn phải võ lâm ở Giang Nam.

Nhưng hiện tại y đang ngồi đây, mắt nhìn thấy chỉ có ánh nắng mùa xuân quyến rũ thanh đạm u nhã, hoàn toàn không hề không hề đượm mùi sát khí của kiếm tuốt cung giương, lại càng không có vẻ gì đang phòng vệ nghiêm ngặt chặt chẽ.

Sở Lưu Hương lấy một đầu ngón tay sờ sờ vào chóp mũi, trong lòng y không thể nào không thừa nhận cái vị chủ nhân của Ngọc kiếm sơn trang quả thật có chỗ phi thường của y.

Đỗ tiên sinh quả thật là như vậy.

Y là một người vô cùng thần bí, làm như chuyện kỳ tích vậy, quật khởi lên trong giang hồ, trước giờ chưa hề có ai biết chuyện cũ và lai lịch của y, trừ kẻ thân tín của y ra, cũng chưa ai thấy được mặt y.

Nhưng ai ai cũng đều biết rằng, y ở trong bóng tối cầm đầu một thế lực vô cùng đáng sợ, thuộc hạ của y có rất nhiều tay cao thủ tuyệt đỉnh đã lâu nay không còn xuất hiện trong giang hồ. Bọn họ theo y cũng như một cô gái si tình đi theo tình lang cô mê luyến vậy, tùy thời tùy lúc đều có thể làm bất cứ chuyện gì cho y, tùy thời tùy lúc đều có thể chết cho y. Cái vị Đỗ tiên sinh thần bí này rốt cuộc là một người như thế nào? Rốt cuộc y có cái ma lực huyền bí gì?

Sở Lưu Hương đã chờ tại đây lâu lắm rồi, chỉ có một mình y, không có Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì Đỗ tiên sinh chỉ chịu gặp mặt mỗi một mình y.

Cuối hành lang dài, rốt cuộc có tiếng chân người nhẹ nhàng bước lại, một người đàn bà mặc quần chấm đất bước lại, phong tư thật là ưu nhã.

Tuy tuổi xuân của bà ta đã qua rồi, nhưng bà ta vẫn không chịu trang điểm phấn son để cha dấu đi những nếp nhăn ở đuôi mắt.

Phong cách thanh nhã điển lệ của bà ta cũng cao xa như áng mây đầu núi, nhưng ánh mắt của bà ta thì đầy vẻ tự tin sáng rỡ như mặt trời.

Sở Lưu Hương phẳng phất như đã biến thành kẻ si ngốc.

Trước giờ y chưa từng thấy qua hạng người đàn bà như vậy, y cũng chưa bao giờ nghĩ tới được một người đàn bà đã qua tuổi thanh xuân còn bảo trì được nét mỹ lệ phi phàm như vậy.

- Sở hương soái!

Bà ta hé miệng cười nhìn y, giọng nói của bà ta cũng ưu nhã như vậy.

- Đêm trước mưa vừa mới tạnh, hôm nay Hương soái đến, vừa đúng lúc gặp dịp xem hoa nở.

Chỉ tiếc là Sở Lưu Hương không phải lại đây thưởng hoa.

- Tôi biết Đỗ tiên sinh trước giờ rất ít khi tiếp khách, nhưng ông ta đã bằng lòng gặp tôi.

Sở Lưu Hương không hề để mình đụng vào mắt bà ta.

- Tôi tin là Đỗ tiên sinh không phải là người nói mà ăn lời.

- Tôi cũng tin là ông ta không phải vậy.

Bà ta nhoẻn miệng cười.

- Bởi vì hiện tại thì ông đã gặp mặt y rồi.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu lên, nhìn bà ta kinh ngạc.

- Bà chính là Đỗ tiên sinh sao?

- Chính là tôi.

Bà ta mỉm cười.

- Hiện tại, đại khái ông cũng nên tin rằng ít nhất tôi vẫn còn là người nói mà giữ lời.

Trên sàn nhà làm bằng gỗ bóng loáng, có để một cái bàn thấp dáng, vẻ cổ kính, trên bàn có bình hoa, bình hoa có dăm ba nhánh sơn trà cắm nghiêng nghiêng, trên nhánh đã có những bông hoa trà tám cánh đang nở. Sở Lưu Hương không nhìn vào hoa.

Y đang nhìn người đàn bà thật là thần kỳ, ưu nhã mà mỹ lệ, đang ngồi đối diện với mình trên chiếc cẩm đôn.

Hiện tại, cho dù y không dùng hết sức mình ráng để không cho mình nhìn cũng không xong, cho dù muốn ánh mắt của y rời khỏi bà ta một lần thôi cũng còn khó khăn vô cùng.

- Tôi biết nhất định ông cảm thấy kỳ quái lắm, thật ra một người đàn bà bị kêu thành tiên sinh cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái, đàn ông cũng có lúc bị kêu thành phu nhân vậy.

Đỗ tiên sinh nói.

- Thời Chiến quốc đã chẳng có một vị trù kiếm đại sư bị kêu là Dư phu nhân đấy sao?

Sở Lưu Hương lại nhìn đăm đăm vào bà ta cả nửa ngày, rồi bỗng hỏi:

- Trước giờ bà không muốn tiếp khách, có phải vì bà không muốn cho ai biết mình là đàn bà?

- Không chừng là vậy.

Đỗ tiên sinh hững hờ cười nói:

- Không chừng chỉ bất quá là vì tôi không muốn để người khác nhìn tôi, như ông đang nhìn đây vậy thôi.

Sở Lưu Hương không cười, cũng không sờ mũi, có điều mặt y bỗng dưng đỏ cả lên.

Nếu hiện giờ Hồ Thiết Hoa thấy được bộ diện của y bây giờ, nhất định sẽ rất kinh ngạc.

Làm cho Sở Lưu Hương đỏ mặt lên không phải là chuyện dễ dàng, thật ra còn khó hơn là kéo con lạc đà đi qua lỗ kim nữa.

May mà Đỗ tiên sinh không hề nhắc đến chuyện đó nữa, bà ta chỉ hỏi Sở Lưu Hương:

- Tôi cũng biết ông vốn rất bận rộn, tại sao lần này nhất định phải lại đây gặp tôi? Có phải vì chuyện hôn nhân giữa Sở Thiên vương và Ngọc Kiếm công chúa không?

- Không phải!

Sở Lưu Hương quyết tâm phải đem cái khí phái đàn ông của mình biểu lộ ra chút đỉnh, vì vậy y lớn tiếng nói:

- Cho dù bà có gả tám chục cô công chúa cho Sử Thiên vương, cũng chẳng có liên quan gì đến tôi.

- Chuyện gì liên quan đến ông?

- Tôi chỉ muốn giúp một người bạn tìm lại được con gái mình, một cô gái đã từng bị người ta bắt cóc bỏ vào trong rương đem đi.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi tin rằng cô ta nhất định ở đây.

Gió xuân ngoài hành lang thổi nhẹ ôn nhu như sóng nước, buổi chiều mềm mại như nước hồ đang nhẹ nhàng buông xuống. Đỗ tiên sinh yên lặng nhìn đóa hoa trà màu trắng trong bình, gương mặt của bà ta tựa như đóa hoa tám cánh ấy, thật là thuần khiết, thanh nhã, trắng ngần, từng miếng từng miếng, từng phiến từng phiến đặt len vào nhau.

Đóa hoa bỗng dưng mở bừng ra.

Ngón tay của bà ta bỗng búng nhẹ một cái, cánh hoa đã mở tung ra, nhụy ho tán ra như đám mưa nhỏ bay tán loạn trước mặt Sở Lưu Hương, tán loạn đi ánh mắt của y.

Hai ngón tay của bà ta đã kẹp lấy một nhánh hoa, nhánh hoa vung lên, đâm vào hai con mắt của Sở Lưu Hương.

Không ai hình dung nổi cái thủ pháp bà ta sử xuất ra chỉ trong chớp mắt đó.

Không sao hình dung được cái xảo diệu, cái ưu nhã, cái cay độc! Một thứ cay độc đã tiếp cận với hoàn mỹ.

Trên trời dưới đất, không chừng cũng chỉ có người đàn bà như vậy mới sử ra được cái thủ pháp như thế đó.

Nếu cặp mắt của Sở Lưu Hương bị đâm mù đi, y cũng không nên oán trách gì ai.

Bởi vì y đã thấy một người đàn bà như vậy, cuộc đời y đã thấy quá đủ.

Thùng rượu có vẽ hai chục đóa hoa mẫu đơn trên đó.

Đây đúng là thứ rượu Hoa điêu chân chính, Hoa điêu tuyệt đỉnh để hai mươi năm, Hồ Thiết Hoa đã uống hết một thùng rồi. Hết một thùng, còn lại một thùng.

- Sao anh không uống nữa?

Hoa Cô Ma hỏi y.

- Chắc anh cũng biết uống được thứ rượu này không phải là dễ dàng mà được đâu.

- Rượu ngon khó kiếm, bạn tốt lại càng khó kiếm.

Hồ Thiết Hoa mở tung y phục, ngồi dạng chân trên một chiếc ghế đá trước một cái bàn đá dưới một dàn hoa.

- Lỡ mà tên xú trùng đó biết được hai thùng rượu ngon đều bị tôi uống sạch cả, y không tức hộc máu ra mà chết mới là lạ, lão xú trùng biến thành tử xú trùng, không phải là chuyện chơi.

- Anh muốn để lại một thùng cho y sao?

- Không phải để cho y uống, mà là để cùng uống. Y uống rượu tuy còn nhanh hơn là đổ rượu, nhưng tôi cũng không chậm, y uống nửa thùng, tôi cũng không thiếu chút nào.

Hồ Thiết Hoa cười lên thoải mái:

- Vì vậy, y uống nửa thùng xong, thì tôi cũng uống được nửa thùng.

Hoa Cô Ma nhìn y bằng ánh mắt thật kỳ quái, rồi lấy giọng thật đặc biệt hỏi y:

- Nhưng làm sao anh biết được y sẽ trở lại đây?

- Tại sao y không trở lại đây?

Hồ Thiết Hoa vốn đang có mấy phần say sưa, bỗng dưng lại tỉnh táo lại, cặp mắt của y đang nhìn trừng trừng tròn vo, lớn còn hơn mắt con bò.

- Tôi chịu làm chuyện này cho các người, bởi vì tôi biết đây không phải là chuyện xấu, nếu tôi không đem công chúa tống lại chỗ Sử Thiên vương trước mồng năm tháng năm, cái gã Sử Thiên vương đó sẽ nhất định xông xáo lại, cho dù bà đánh bật hắn lại được đi, trên đường đến đây bách tính cũng phải đổ máu thành sông thành biển rồi.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng nói:

- Nhưng nếu bà mà dám động đến Sở Lưu Hương, tôi sẽ đập tan cái nơi này của bà thành sông trước, một con sông chảy bằng máu..

Hoa Cô Ma không nói gì.

Bà ta rất ít khi không nói gì, nhưng hiện tại, bà ta không nói gì cả, bởi vì xa xa bỗng có tiếng đàn cầm phiêu phiêu diểu diểu, u u nhẹ nhàng truyền lại, một loại tiếng đàn ai vừa nghe qua đều không khỏi biến thành không nói gì được.

Loại tiếng đàn đó không phải là thứ người ta có thể nghe rõ ràng được, phảng phất như có tiếng hoa đang nở vậy.

… Hoa nở có phải cũng có tiếng động không? Có ai nghe được tiếng động ấy như thế nào không?

… Hoa rơi có phải cũng có tiếng động không?

Lạc hoa không có tiếng động, đứt ruột cũng không có tiếng động. Có tiếng động mà lại là không có tiếng động, không có tiếng động không phải cũng là có tiếng động đấy sao? Chỉ bất quá thường thường không ai nghe được đến, thế thôi.

Hoa rơi, tiếng động có lúc không phải cũng giống như ruột đứt đấy sao?

Tiếng đàn đứt ruột.

Đóa hoa trà tám cánh màu trắng rơi lả tả từng phiến từng phiến xuống, rơi xuống mặt sàn bằng gỗ bóng loáng như gương, rơi xuống bên đùi Sở Lưu Hương.

Nhành hoa như mũi kiếm nhọn đã đâm lại giữa hai mi mắt của y, nhát đâm đó chính là tinh túy của kiếm thuật.

Cái tinh túy trong kiếm thuật của bao nhiêu vô pháp, vô tướng, vô tình, vô nghĩa, vô mệnh đó.

Nhát đâm đó chính là lễ.

Thiền vô tình, thiền vô lý, thiền cũng không phải thiền. Thiền lễ cũng là thiền, không kiếm vẫn là có kiếm.

Đến cái cảnh giới đó, thiền của không thiền cũng làm người ta ngộ đạo, kiếm của không kiếm cũng đủ đâm chết người ta trong một sát na.

Một cái búng tay đã là sáu mươi cái sát na.

Nếu nhành hoa đâm tới nơi, thì chỉ trong cái búng tay đó, Sở Lưu Hương đã chết đi sáu mươi lần rồi.

Tiếng đàn đứt ruột, sắc trời hôn ám.

Hoa Cô Ma nhìn Hồ Thiết Hoa, dáng điệu bỗng biến thành vô cùng ôn nhu, ôn nhu thật tình, trước giờ chưa ai thấy bà ta ôn nhu như vậy:

- Anh say rồi, anh uống đây vốn là thứ rượu rất dễ say, đáng lý ra anh phải biết anh sẽ say thôi.

Một cơn gió thoảng qua, một phiến hoa rơi xuống.

- Hoa sẽ nở rồi cũng sẽ tàn, đã có hoa nở, thì cũng phải biết sẽ có hoa tàn, bởi vì hoa là hoa, đã không thể không nở, thì cũng không thể không tàn.

Hoa Cô Ma rầu rầu nói:

- Đấy cũng giống như chúng vậy, lúc nên say thì không say không được, lúc nên chết cũng không chết không được sao?

Hồ Thiết Hoa bỗng cảm thấy mình hình như đã say thật.

Cũng không biết là vì tiếng đàn hay vì giọng nói của Hoa Cô Ma, cũng không biết là vì trong rượu có phải có chất gì bí mật làm cho người ta say, mà làm cho y say ở cái lúc y không thể nào say, cũng không được phép say.

Nhưng y còn nghe được Hoa Cô Ma đang nói gì.

- Hoa nở hoa tàn, người tụ người tan, đều là chuyện không làm sao được.

Giọng nói của bà ta quả thật có chút bi ai của cái cảm giác không biết làm sao được.

- Người trong giang hồ, hình như cũng như nhánh hoa vậy, muốn nở muốn tàn, muốn tụ muốn tan, không lúc nào là do mình.

Một cái sát na của thời gian tuy ngắn ngủi tạm bợ, nhưng trong cái sát na kỳ diệu đó, một người bỗng nhiên sẽ biến thành tro bụi vạn kiếp không trở lại, hoa tàn cũng sẽ biến thành bùn đất.

Hiện tại sắc trời đã sầm tối, hoa tàn đã đi rồi, hàng ngàn hàng vạn cái sát na đã trôi qua, nhành hoa như lưỡi kiếm thì vẫn còn ngừng trước mi mắt Sở Lưu Hương, vẫn còn chưa đâm tới. Bỗng nhiên lại có một cơn gió thoảng qua, hoa tàn bỗng biến thành tro bụi, bay vào trong màn đêm càng lúc càng tối, càng nồng đậm; nhành hoa tùy thời tùy lúc đều có thể đâm chết y cũng đã gãy từng tấc từng tấc trước mắt y.

Đây không phải là kỳ tích.

Đây là cái lực lượng của trí tuệ được kết tinh bởi vô số những kinh nghiệm, những nguy nan đã từng trải qua.

Đóa hoa trà tám cánh bay tán loạn ra, nhành và lá đều đã bị nội lực của Sở Lưu Hương biến thành ra cái "Tướng" có hình dạng mà không có thực. Tuy có "Tướng" nhưng đã không còn "Lực".

Thần sắc của Đỗ tiên sinh không đổi, không vẻ gì là kinh hoàng, cũng không vẻ gì là sợ hãi.

Bởi vì bà ta biết bảo kiếm có hai lưỡi, nỗi múc bà ta cho rằng mình có thể tán loạn được tâm thần và nhãn thần của đối phương, tâm thần và nhãn thần của bà ta cũng có thể bị đối phương tán loạn ngược lại.

Cái sai biệt trong đó, thường thường chỉ bất quá là ly là hào, nếu bà ta đúng, bà ta thắng, nếu bà ta thua, bà ta cũng cam tâm.

- Tôi đã thua!

Đỗ tiên sinh nói với Sở Lưu Hương:

- Đây là lần đâu tiên tôi thua một người đàn ông.

Bất kể là thắng hay thua, phong tư của bà ta cũng không hề thay đổi.

- Tôi đã thua dưới tay ông rồi, ông tùy tiện muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.

Sở Lưu Hương yên lặng nhìn bà ta, yên lặng nhìn bà ta một hồi thật lâu, rồi y bỗng đứng lên, bước mạnh ra ngoài.

Sân đình im lặng như tờ, đêm mát lạnh như nước.

Cũng không biết lúc nào đó, màn đêm đã bao trùm lên mặt đất, nhưng trên không trung, một lưỡi trăng cong vút như lưỡi câu đang từ từ đi lên.

Đợi đến lúc Sở Lưu Hương quay đầu lại lần nữa, bà ta đã không còn ở đó.

Nhưng tiếng đàn vẫn còn đang văng vẳng.

Tiếng đàn u oán đoạn trường cũng hình như bỗng biến thành một lưỡi câu bạc của vầng trăng non.

Sở Lưu Hương làm như bỗng dưng biến thành một con cá.

Tại sao Đỗ tiên sinh lại muốn giết y? Tại sao bà ta không để y gặp con gái của Tiêu Lâm? Trong chuyện này, rốt cuộc có bí ẩn gì ẩn tàng trong đó.

Y nhìn ra được Đỗ tiên sinh không hề có ác ý gì với mình, nhưng chỉ trong khoảnh khắc bà ta lại hạ quyết tâm muốn đặt y vào chỗ chết.

Lúc bà ta phát hiện ra mình đã thua thảm thương rồi, bà ta thậm chí không tiếc đưa thân thể mình ra cản trở Sở Lưu Hương:

- Tùy tiện ông muốn làm gì tôi đều không quan hệ gì cả.

Nói xong câu đó, bà ta quả thật đã chuẩn bị gánh chịu tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt bà ta đã rõ ràng tố cáo cho Sở Lưu Hương. Tình dục của một người đàn bà trung niên bị khắc chế đã lâu trong khoảnh khắc đã được phơi bày không một chút giấu diếm. Cái kích thích của thảm bại như cây khoái đao bổ tan tành cái vỏ cứng ngắc bên ngoài của bà ta.

Trong cái khoảnh khắc đó, Sở Lưu Hương cũng không biết mình đã mấy lần muốn thò tay ra mở cái nút áo trên người bà ta. Cái thân thể dưới lớp áo đó đã chưa được người đàn ông nào chạm đến không biết bao nhiêu lâu rồi.

Thân thể trắng ngần, mềm mại ngọt ngào như xử nữ, và cũng tràn đầy kích thích của một người đàn bà trung niên.

Sở Lưu Hương thừa nhận rất thản nhiên với chính mình, lúc y thấy bà ta, trong lòng đã có ngay cái ảo tưởng và dục vọng thầm kín đó.

Nhưng cứ mỗi lúc y muốn thò tay ra, trong lòng của y lại có một thứ tình cảm có gì bất thường, tội lỗi, không may, làm như nó đang nói với y, nếu y làm như vậy, y sẽ muôn đời hối hận vô cùng.

Đây là lý do gì vậy? Không lẽ là vì tiếng đàn thủy chung vẫn không ngơi rót vào bên tai y?

Cho đến bây giờ, Sở Lưu Hương mới khẳng định được để nói với chính mình:

- Đúng vậy, chính là vì cái tiếng đàn này.

Tiếng đàn u nhã đánh đi đánh lại một khúc điệu.

Ở Dương Châu trong kỹ viện, ở bên sông Tần Hoài, Sở Lưu Hương đã từng có nghe qua khúc điệu này.

Khúc điệu này có tên là Tân Nguyệt.

Khúc Tân Nguyệt nhu mì, cũng như vô số sợi tơ mềm mại, không biết làm cách nào đã quấn chặt lấy Sở Lưu Hương.

Trên người của người đang đánh đàn, phải chăng cũng có một "tân nguyệt?.

Tiếng đàn vọng lại từ một tòa lầu nhỏ, trên lầu, ánh đèn lung linh chiếu qua cửa sổ, bóng người cũng mông lung mờ ảo. Dưới lầu, cửa đang để hờ, phảng phất như đang chờ người đẩy cửa lên lầu.

Sở Lưu Hương đẩy cửa, bước lên lầu.

Gió xuân thổi nhẹ vào trong song cửa, tòa lầu thơm ngát hương hoa từ cây cỏ phân phương từ miền núi xa xôi về, người vận búi tóc cao kiểu cung trang, mặc một bộ y thường hoa gấm, ngồi dưới đèn đang đàn đó, chính là cái vị "tân nguyệt?

đã từng bị bỏ nằm trong rương.

- Quả nhiên là anh đã lại.

Tiếng đàn ngừng ngang, cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương, lạnh lùng như mảnh trăng mới lên từ chân trời.

- Cô biết tôi sẽ lại sao?

Sở Lưu Hương hỏi cô.

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Cô nói:

- Chỉ cần anh còn sống đó, anh nhất định sẽ lại.

Tiếng đàn lại vang lên.

Sở Lưu Hương vốn tự cho mình là phong lưu, dĩ nhiên phải biết mình đang nghe khúc điệu gì.

Cô lạnh lùng nói tiếp:

- Tôi chỉ bất quá không ngờ được rằng anh sống dai dẳng như vậy, thế thôi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Chỗ đó, ngay cả tôi còn không ngờ được tới, chỉ vì không để cho tôi gặp mặt cô, mà mỗi người ai ai cũng không tiếc dùng trăm phương ngàn kế lấy mạng tôi, chính cô hình như cũng muốn trốn tránh tôi.

Y hỏi cô:

- Có điều, tại sao bây giờ cô lại muốn gọi tôi lại đây?

Vầng trăng mới trên trời không tiếng động, "Tân nguyệt" dưới ánh đèn cũng không một lời.

Ánh đèn tuy cũng lợt lạt như ánh trăng, Sở Lưu Hương vẫn có thể thấy được mặt cô, không những vậy, còn thấy rất rõ ràng. Đây không phải là lần đầu tiên y thấy mặt cô, nhưng ở trong phòng chỗ khách sạn, ở trong cái rương thần bí đó, trong cái tình cảnh hoang mang đó, Sở Lưu Hương chỉ bất quá chú ý đến cái vầng trăng cong cong trên ngực cô.

Hiện tại y mới chú ý đến gương mặt cô, gương mặt cô cũng trắng ngần, cũng đượm đầy vẻ ưu nhã và cao quý, nhưng ánh mắt cô lại sáng rực như ánh mặt trời, tràn đầy vẻ quyết tâm và tự tin.

Cô trông thật là giống một người quá chừng.

- Tôi hiểu rồi.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến thành ấm ớ.

- Cô muốn tôi lại đây, bởi vì cô không muốn tôi và Đỗ tiên sinh ở cùng một chỗ, bởi vì cô đã nghĩ tới chuyện bà ta có thể làm lần này. Bà ta không ngăn trở tôi lại đây gặp cô, cũng bởi vì bà ta đã hiểu ý của cô ra sao.

Muốn đem cái chuyện như vậy nói thẳng ra như vậy, thường thường sẽ làm cho người ta đau khổ lắm.

Nhưng cô đã nói dùm cho Sở Lưu Hương câu kế tiếp, không những vậy còn nói rất trực tiếp.

- Đúng vậy, Đỗ tiên sinh ý tứ ra sao tôi cũng đã rõ, cái ý của tôi, bà ta cũng rõ, bởi vì bà ta là mẹ của tôi, tôi chính là người bà ta muốn đem đi gả cho Sử Thiên vương, là Ngọc Kiếm công chúa đây.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy lạnh trong người, cảm thấy thèm rượu quá.

Không có rượu.

Xa xa nghe có tiếng sấm nổi lên, vầng trăng lưỡi liềm cong cong không biết lúc nào đã bị mây đen che đi mất.

Giọng nói của cô cũng phảng phất như ở trong đám mây đó.

- Sử Thiên vương đòi một vị công chúa, không phải là một đứa con gái của một gã thích khách lạc phách hết thời.

Cô nói:

- Mọi người ai ai cũng biết tôi là một vị công chúa, chẳng có liên hệ gì đến cái người lưu lãng giang hồ kia, tôi lấy Sử Thiên vương, không những là cái ý của mẹ tôi, mà còn là chính tôi tình nguyện. Bất kỳ ai lại phá hoại chuyện này, giờ nào phút nào cũng sẽ có người lại lấy mạng y.

Cô lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương:

- Tôi muốn anh lại đây, chính là để nói cho anh nghe cái điểm này, hiện tại anh đã hiểu rõ ràng chưa?

- Hiểu rồi.

- Vậy thì anh mau mau đi đi, vĩnh viễn đừng bao giờ lại gặp tôi nữa, tôi cũng vĩnh viễn không muốn thấy lại mặt anh.

Hồ Thiết Hoa nằm mơ thấy mình đang bay.

Bay được là một chuyện mỹ diệu đến mức nào, bay qua bay lại tự do tự tại như chim, bay qua hòn núi này tới hòn núi khác, bay qua mái nhà này mái nhà khác, bay qua cái nhà của ông thầy dạy học lúc nào cũng cầm cây thước trong tay, bay qua con sông có ráng bơi cũng không qua, tỉnh dậy rồi tuy đang còn nằm soài trên giường, người mềm như bút, cái cảm giác biết bay đó còn đang lưu lại trong lòng ngạt ngào như vừa ăn một thỏi đường phèn vậy.

Rất nhiều người lúc còn nhỏ thường hay mơ như vậy, Hồ Thiết Hoa cũng thế.

Chỉ bất quá lần này lúc y tỉnh lại rồi, y bỗng phát hiện ra mình đang bay thật.

Không những là mình đang bay, mà là một người đang kẹp mình vào người bay, gió lạnh thổi vào mặt, đầu của y còn đang đau nhức kinh khủng, bốn bề một màu đen tối, không thấy được gì cả, chỉ nghe có người nói:

- Cám ơn trời đất, ngươi cũng đã tỉnh lại. Làm cho ngươi tỉnh lại thật không phải là chuyện dễ.

Người này dĩ nhiên là Sở Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa mà uống say rồi, trừ Sở Lưu Hương ra còn ai mà lay tỉnh được y, muốn cho một người chết sống lại không chừng xem ra còn dễ dàng hơn một chút.

- Ngươi làm gì vậy?

Hồ Thiết Hoa đã nổi cơn giận lên.

- Ta đang ngủ ngon lành trên giường, ngươi dựng ta dậy làm gì vậy? Ngươi là con rùa đen hay là vương bát?

Một người uống rượu say xong, nếu ngủ được một giấc ngon lành đến trưa mai, người đó mới là kẻ có phúc, nếu nửa đêm nửa hôm bị người ta lay tỉnh, không thể nào trách y không nổi máu giận lên tới ba trượng.

Sở Lưu Hương đã từng uống say, cái tâm lý đó, dĩ nhiên là y cũng quá hiểu, vì vậy y yên lặng đứng nghe mắng chửi, chờ Hồ Thiết Hoa chửi cho đã cơn tức giận.

Được chửi Sở Lưu Hương như vậy thật tình cũng là một chuyện đã ngứa, một chuyện vô cùng thú vị.

Không thú vị là con rùa đen này nghe chửi xong bèn gia tăng tốc độ lên, không những còn nhanh hơn rùa đen, còn nhanh hơn cả thỏ, thậm chí còn nhanh hơn cả mười con thỏ bị con chồn rượt cộng lại nữa.

Trên đời này đại khái chẳng còn tìm ra được ai nhanh hơn y. Hồ Thiết Hoa chịu hết nổi rồi, cơn hùng hổ cũng xẹp xuống, những câu chửi mắng cũng lọt hết ra khỏi cái đầu đã đau nhức như muốn bị bể tung ra, y chỉ còn nước rên rỉ hỏi:

- Ngươi rốt cuộc muốn làm gì vậy.

- Ta chẳng muốn làm gì cả.

Sở Lưu Hương nói.

- Chỉ bất quá muốn có người bầu bạn đi tản bộ chơi thế thôi.

- Tản bộ?

Hồ Thiết Hoa la lối lên:

- Không lẽ chúng ta đang đi tản bộ đây sao?

Giọng nói của y nghe giống như một người đang chết gào lên thảm thiết.

- Mẹ ơi là mẹ, trời ơi là trời, tản bộ cái kiểu như ngươi, cái mạng già của ta không bị ngươi tản cho mất mạng không được.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Chúng ta có thể đừng tản bộ nữa được không? Có thể ngồi nói chuyện tầm phào một lát được không?

- Được.

Sở Lưu Hương đang xông về phía trước như mũi tên vừa rời cung, nói đến dừng là lập tức dừng.

Chỗ y dừng lại tấu xảo lại là một gốc cây, trên cây tuy không có hoàng oanh hót líu lo làm người ta tỉnh mất giấc mộng đẹp, dưới gốc cây tấu xảo có một bãi cỏ xanh.

Hồ Thiết Hoa nằm vật người ra bãi cỏ, trừ khi có cây gậy thật lớn đánh vào người y, y nhất định không bao giờ ngồi dậy.

- Ngươi muốn nói chuyện gẫu, hay muốn ngủ?

Sở Lưu Hương nói:

- Không thì chúng ta lại đi tản bộ cũng được.

- Ai nói ngủ? Vương bát đản mới ngủ.

Hồ Thiết Hoa làm như vừa mới bị cây gậy đánh vào thật, y lồm cồm bò dưới đất ngồi dậy.

- Ngươi muốn nói gì? Nói chuyện về Đỗ tiên sinh có được không? Ngươi đã gặp mặt ông ta chưa? Ngươi đã gặp con gái của Tiêu Lâm chưa?

- Đều đã gặp tất cả.

- Cái vị Tiêu cô nương đó thế nào? Có đẹp lắm không?

- Không những đẹp, còn rất thông minh.

Sở Lưu Hương nhìn đăm đăm về phương trời xa xăm đen tối:

- Tiêu Lâm nhất định sẽ không ngờ được y có một đứa con gái dễ thương như vậy.

- Sau đó rồi sao?

- Sau đó ta bỏ đi mất.

Hồ Thiết Hoa thở ra một hơi:

- Sao ngươi không đi nói chuyện tán gẫu với cô ta thêm chút nữa? Tại sao lại bỏ đi vội vã quá vậy?

- Không phải ta muốn đi, đó là cô ta muốn ta đi.

- Cô ta muốn ngươi đi, ngươi bèn đi ngay?

Hồ Thiết Hoa cố ý than thở:

- Ngươi biến thành nghe lời hồi nào vậy?

- Chính cái lúc ta bắt đầu hiểu ra mọi chuyện.

- Hiểu được chuyện gì?

- Những chuyện nên hiểu, đại khái ta đã hiểu hết rồi.

Sở Lưu Hương nói:

- Còn những chuyện không nên hiểu, ta cũng đều hiểu cả luôn. Mấy năm gần đây dãy đông nam miền duyên hải thường hay có cướp biển quấy nhiễu, làm ăn cướp bóc xong bèn lập tức hô hoán kéo nhau bỏ đi, không biết hành tung ở đâu, cũng không biết khi nào bọn chúng sẽ trở lại cướp bóc lần nữa, nếu điều đại quân lại trấn áp, tiền quân lương là một vấn đề lớn, không những vậy còn sợ không khỏi quấy nhiễu lương dân, hà huống bọn đạo tặc đó, cũng chắc gì quan quân có thể đối phó được. Vì vậy nên triều đình mới sai một vị đặc sứ dùng thân phận một kẻ giang hồ, liên lạc bốn phương hào kiệt để đối phó với bọn cướp đó.

Quyền lực của người này rất lớn, trách nhiệm cũng rất lớn, thân phận càng phải được bảo trì bí mật, nhưng để cho quan phủ qua lại được dễ dàng, không thể không để cho người ta biết y là một người có thân phận tôn quý.

Trong hoàn cảnh đó, triều đình chỉ còn cách mượn một lý do, phong cho y một ân điển gì đó, phong cho con gái y làm công chúa, tuy chỉ là công chúa trên danh nghĩa, nhưng cũng đủ làm người ta nhìn y với cặp mắt khác hơn người thường.

Nghe đến đó, Hồ Thiết Hoa nhịn không được phải hỏi:

- Ngươi đã biết người đó chính là Đỗ tiên sinh?

- Đúng vậy, ta đã biết từ trước rồi.

Y hỏi ngược lại:

- Nhưng còn ngươi, ngươi có biết cái vị Đỗ tiên sinh này là ai không?

- Ông ta là ai?

- Đỗ tiên sinh chính là vợ lúc trước của Tiêu Lâm. Ngọc Kiếm công chúa chính là con gái của Tiêu Lâm.

Bàn tay của Hồ Thiết Hoa đã đưa lên sờ sờ vào mũi.

Sở Lưu Hương lại nói tiếp:

- Bà ta thật tình là một người giỏi vô cùng, tuy ta không hiểu rõ lúc bà ta ly khai Tiêu Lâm rồi làm sao qua lại với những người hoàng tộc trong đại nội, nhưng triều đình trọng dụng được bà ta nhất định không phải là không có lý do.

Bọn cướp biển miền duyên hải dần dần bị bà ta áp đảo, dần dần không còn chỗ sinh tồn, lúc đó miền đông nam bỗng nhiên xuất hiện một nhân vật còn gian hùng, còn bá đạo hơn cả Hải Khoát Thiên của Từ Kình bang xa lắc, do đó bọn cướp biển lặt vặt không còn cách nào độc lập sinh tồn bèn đi lại đầu nhập vào lá cờ của y.

Sở Lưu Hương than thở:

- Kiếm báu có hai lưỡi, phàm là chuyện có lợi thì cũng có hại. Đỗ tiên sinh tuy đã trừ sạch bọn cướp biển, nhưng lại tạo ra được bá nghiệp trên biển cả cho Sử Thiên vương.

Hiện tại lực lượng của y đã dần dần không còn là thứ Đỗ tiên sinh có thể đối phó lại được, vì vậy để phủ an y, Đỗ tiên sinh chỉ còn cách đáp ứng với y, gả con gái mình là Ngọc Kiếm công chúa đổi lấy điều kiện hưu binh, đấy dĩ nhiên cũng là cái kế tạm thời bất đắc dĩ, không thể làm gì được hơn.

- Cái đạo lý đó ta cũng hiểu rồi.

Hồ Thiết Hoa cũng đang than thở.

- Vì vậy ta mới chịu làm cái chuyện này.

- Có điều, có người còn chưa biết, không những là mấy tay máu nóng sôi sục trong giang hồ hào kiệt dấn thân ra, thuộc hạ của Sử Thiên vương nhất định cũng có người muốn cản trở?

- Tại sao?

- Bởi vì bọn họ đã tính lên bờ đại sát một trận cướp bóc cho đã đời, Sử Thiên vương mà đi lấy Ngọc Kiếm công chúa, bọn họ còn có cơ hội gì nữa.

Sở Lưu Hương lại nói tiếp:

- Bọn cướp biển ở Đông Doanh cũng đã tính để cho Sử Thiên vương và Đỗ tiên sinh đánh nhau một bận, đợi hai bên đều tổn thương nặng rồi bọn họ sẽ ngồi không thủ lợi, dĩ nhiên bọn họ cũng không muốn cho chuyện hôn nhân này thành công được.

- Ngươi đã nhận ra được cái vị cô nương ở Đông Doanh ấy chính là người bọn họ phái lại.

- Ta vốn chưa biết rõ hoàn toàn mấu chốt câu chuyện ra sao, nhưng hiện tại thì ta đã hiểu rõ ra rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Đỗ tiên sinh muốn đặt ta vào chỗ chết, cũng chỉ bất quá vì sợ rằng ta sẽ tiết lộ thân thế bí mật của Ngọc Kiếm công chúa, phá hoại đi chuyện hôn nhân này, Ngọc Kiếm công chúa vì phải lo cho đại cuộc, không tiếc gì đến thân mình, ta đã hiểu hết chuyện là vậy, còn có thể biết nói gì hơn?

- Vì vậy cô ta muốn ngươi đi, ngươi bèn phải đi thôi.

- Đúng vậy.

Sở Lưu Hương hững hờ nói:

- Cô ta muốn ta đi, ta chỉ có nước đi, cô ta không muốn ta đi, ta cũng đành phải đi.

- Có phải vì ngươi chẳng còn muốn xen vào chuyện này? Và cũng chẳng còn muốn dính líu gì đến cô ta?

Sở Lưu Hương hững hờ cười nói:

- Ngươi muốn ta xen vào chuyện gì? Không lẽ muốn ta thế cô ta đi lấy Sử Thiên vương?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn y rồi lắc đầu than thở:

- Con người của ngươi thật tình càng lúc càng chẳng còn thú vị gì, lúc trước ngươi có như vậy đâu, bất kể gặp phải chuyện gì dù có khó khăn đến đâu, ngươi cũng không hề chùn bước; bất kể gặp phải đối thủ đáng sợ đến đâu, ngươi cũng đều liều mạng xông vào.

Y cười nhạt:

- Không ngờ hiện tại ngươi đã biến thành con rùa đen thụt đầu vào trong cổ.

Sở Lưu Hương chẳng tức giận chút nào:

- May mà ngươi còn chưa biến đổi, ngươi nhất định vẫn còn đi làm cho xong cái chuyện ngươi đã đáp ứng với người ta.

- Dĩ nhiên là ta sẽ làm chuyện đó.

Hồ Thiết Hoa lớn tiếng nói:

- Ngươi cũng chẳng cần phải lo cho ta, muốn đi thì cứ đi đi.

- Trước khi đi, chúng ta uống rượu với nhau một lần nữa được không?

Sở Lưu Hương nói giọng phảng phất thật thê lương:

- Tấu xảo ta biết được gần đây có vài thùng rượu ngon.

Rượu đã uống hết không ít, một người một thùng, ngồi trên nóc một tòa lầu cao, đưa miệng lại tu từ trong thùng ra.

Bình thời, uống rượu vào rồi Hồ Thiết Hoa nói chuyện còn ồn ào hơn cả ai, hôm nay y chỉ uống rượu, không nói chuyện. Hình như y đã hết còn muốn nói chuyện với hạng người như là Sở Lưu Hương.

Nhưng Sở Lưu Hương lại có vẻ mặt khoan khoái rõ ràng, y nói chuyện lại nhiều hơn lúc bình thường nhiều.

Hồ Thiết Hoa nghinh mặt ngồi nghe hết nửa ngày, rồi mới nghinh mặt lên hỏi:

- Ngươi đã nói chuyện xong chưa?

- Còn chưa xong.

- Ngươi còn muốn nói gì nữa?

Sở Lưu Hương ngẩng cổ tu vào mấy ngụm rượu lớn, rồi bỗng dùng cái giọng thật kỳ quái nói:

- Ta còn muốn nói cho ngươi nghe một chuyện, một chuyện người khác chưa ai biết được rõ ràng, ta cũng chưa bao giờ nói với ngươi. Ai ai cũng biết chúng ta là bạn rất thân, đều cho rằng ta đối với ngươi rất tốt, ngươi gặp phải vấn đề gì ta đều có thể giải quyết được giùm ngươi, ngay cả chính ngươi không chừng cũng nghĩ như vậy.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Chỉ có mình ta là biết được trong lòng thôi tình huống không hẳn là như vậy.

Y lại ôm thùng rượu lên tu mấy ngụm lớn, tu nhanh còn hơn cả lúc bình thời.

- Thật ra ngươi đối với ta còn tốt hơn ta đối với ngươi nhiều, chỗ nào ngươi cũng đều nhân nhượng ta, có rượu ngon thịt béo đàn bà đẹp ngươi không hề đi tranh giành với ta, hai đứa mình cùng nhau làm chuyện lớn oanh liệt là thế, nhưng thành danh nở mặt mở mày thì là ta, thật ra ngươi cũng đi đánh nhau sống chết như ta vậy.

Sở Lưu Hương nói:

- Chỉ bất quá đánh nhau xong rồi, ngươi trốn mất, trốn tới một quán rượu nhỏ nào đó không ai biết, tùy tiện tìm một người đàn bà nào đó, còn ráng cưỡng bách chính mình đi thừa nhận rằng mình yêu cô ta muốn chết đi được.

Hồ Thiết Hoa cũng bắt đầu uống rượu ừng ực từng ngụm lớn, uống như liều mạng.

- Ngươi làm như vậy chỉ bất quá vì ta là Sở Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa làm sao bì lại được Sở Lưu Hương? Vinh quang dĩ nhiên phải để cho Sở Lưu Hương nhận lấy.

Y đưa cặp mắt uống rượu nhiều vào rồi còn sáng rực hơn cả lúc bình thường, trừng trừng nhìn Hồ Thiết Hoa:

- Có điều hiện tại ta muốn nói cho ngươi nghe, ngươi lầm rồi, lầm to, lầm tai hại.

Giọng nói của Sở Lưu Hương bỗng biến hẳn:

- Hiện tại, ta nhất định phải để cho ngươi biết Hồ Thiết Hoa không hề có chỗ nào bì không lại được với Sở Lưu Hương, không có Sở Lưu Hương, vấn đề của Hồ Thiết Hoa cũng đều giải quyết được như thường, y vẫn

có thể sống nhăn ra như vậy, không những thế còn sống khoan khoái hơn trước nhiều. Cặp mắt của y mở trừng ra càng lớn:

- Nếu ngươi không hiểu cái điểm đó, ngươi chẳng phải là con người, ngươi là con lợn, con lợn chết tiệt.

Thùng rượu đã trống rỗng.

Hồ Thiết Hoa bỗng đứng bật dậy, y dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương mắng lên một câu:

- Đánh rắm thối lắm, ngươi nói chuyện như đánh rắm vậy, đánh rắm còn thối gấp trăm lần rắm chó.

Y mắng thì hung dữ như vậy, nhưng cặp mắt y phảng phất như có nước mắt muốn trào ra.

- Hiện tại ta cũng muốn nói cho ngươi nghe, nếu ngươi cho rằng ta không hiểu ngươi đánh những thứ rắm thối đó ra là có ý gì, ngươi cũng lầm lắm.

- Ngươi hiểu cái ý của ta?

Sở Lưu Hương cười nhạt nói:

- Ngươi hiểu cái khỉ mốc!

- Ta không hiểu, còn ai hiểu?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ngươi cố ý làm bộ chẳng quan tâm gì, bất quá ngươi muốn giấu ta, một mình đi tìm Sử Thiên vương liều mạng.

Y nắm chặt hai nắm tay, ráng cầm lại nước mắt:

- Ngươi có chịu thừa nhận hay không? Nếu ngươi còn chưa chịu thừa nhận, ta sẽ đấm chết ngươi.

Sở Lưu Hương cũng nhảy bật dậy, dùng sức ném thùng rượu ra thật xa, nắm chặt hai nắm tay lại, trừng mắt nhìn y:

- Cho dù ta có đi đi, thì có liên quan gì tới ngươi? Ta đi chuyện ta, ngươi làm chuyện ngươi, ngươi phùng mang trợn mắt lên làm gì?

Hai người đứng đó, người này trừng trừng nhìn người kia, nắm tay đã nắm lại thật chặt rồi, hình như đã sắp liều mạng với nhau tới nơi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cũng không biết là vào lúc nào đó, hai cặp quyền đều cứng như thép nguội đã nắm chặt lấy nhau.

- Ngươi thật không phải là thứ gì cả.

- Ta vốn chẳng phải là thứ gì, ngươi cũng vậy, chúng ta đều là người mà.

- Ngươi chẳng phải người, ngươi là con giun trong bụng của ta, nếu không làm sao ngươi biết ta đi làm gì.

- Bởi vì ta biết ngươi.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ta còn hiểu ngươi hơn cả ông già của ngươi.

Nói xong câu đó, chính y cũng đã bật cười trước, cả hai người đều cười vang lên, ngay cả những người ở cách đó cả dặm đường cũng bị tiếng cười của họ lay tỉnh dậy.

Bọn họ đã muốn cười rồi, sẽ liều mạng mà cười, bọn họ muốn uống rượu rồi, sẽ liều mạng mà uống.

Muốn liều mạng đi sống chết thật rồi, cũng sẽ không một chút nào do dự.

- Được, ngươi đi liều cái mạng của ngươi, ta liều cái mạng của ta. Chỉ bất quá nếu có người nào muốn lấy được cái mạng của chúng ta, đại khái còn không được dễ dàng lắm.

- Lấy mạng của ngươi rồi còn có ta, lấy mạng của ta rồi còn có ngươi, ai mà liều mạng nổi.

- Chẳng ai cả!

119. Chương 119: Sát Cơ Trong Mưa Bão

Sét đánh lên, sấm vang động ầm ì, mưa đổ ầm xuống như cơn tức giận trong lòng bấy lâu nay rốt cuộc đã nổ bung ra.

Từng tia chớp lóe lên xé ngang dọc bầu trời đen nghịt. Từng hạt mưa lóng lánh như trân châu rơi xuống bện thành một màn sáng bạc, bao trùm lấy mặt đất đen ngòm Hiện tại phải là lúc mặt trời ló dạng, nhưng trời đất vẫn một màu đen tối lúc không có tia chớp lóe lên.

Sở Lưu Hương đứng dưới mưa, để cho từng hạt mưa buốt giá đập xuống người mình, đập xuống thật là sảng khoái.

Y đã nhàn rỗi bấy lâu nay. Hai năm gần đây, ngoài chuyện phẩm trà uống rượu, xem trăng thưởng hoa thưởng tuyết ra, y hầu như không làm chuyện gì khác hơn.

Cái thế giới này hầu như không còn chuyện gì làm cho y cảm thấy kích thích lên, đáng để y mạo hiểm đi làm, cũng không còn người nào đủ làm y toát mồ hôi hột.

Có điểu bây giờ đã có rồi đây.

Hiện tại đối thủ của y là Sử Thiên Vương tung hoành bốn bể, chẳng coi ai vào đâu, là một kẻ chưa từng bị bất kỳ ai đánh bại.

Nghĩ đến lúc phải đối diện một kẻ như vậy, phấn khởi và kích thích làm cho lồng ngực của Sở Lưu Hương có một luồng máu nóng sôi sục lên, còn nói đến chuyện thành công thất bại hay sống chết, y chẳng bận tâm nghĩ đến. Mạo hiểm không phải là sở thích của y, mà là bản tính của y, cũng như dòng máu đang chảy luân lưu trong người y vậy.

Mưa càng lớn, Sở Lưu Hương bước mạnh về phía trước, đi ra khỏi thành, đi đến một con đường nhỏ bùn lầy trên một cái núi nhỏ không người.

Y cố ý đi lại nơi đây, bởi vì lúc nãy y bỗng cảm thấy được có một mùi sát khí thật mãnh liệt.

Y nhìn không thấy, ngửi không ra, sờ không tới nhưng y cảm thấy được, cảm giác của y, cũng như của một con báo ngửi được mùi máu tanh thật là minh mẫn chính xác.

Mùi máu tanh bị mưa bão làm lạt đi, mùi sát khí cũng vậy. Kỳ quái là lần này cái sát cơ y cảm thấy được trong mưa bão ngược lại mãnh liệt hơn bình thường thật rõ ràng.

Lần này, y lại gặp phải một đối thủ cực kỳ cổ quái và đáng sợ.

Không còn nghi ngờ gì cả, đối thủ của y đang rình rập trong bóng tối chờ dịp lấy mạng của y.

Y không biết người này là ai, cũng không biết tại sao muốn giết người, y chỉ biết rằng người này mà xuất thủ, nhất định phải là cú trí mệnh, rất có thể y không cách nào tránh né chống đỡ được.

Nhưng không những y không hề thoái lui rụt rè sợ hãi, ngược lại tinh thần của y lại càng thêm phấn chấn.

Y chờ người này xuất chiêu, phảng phất như một người con gái đang chờ ước hẹn lần đầu tiên với người tình.

Hiện tại y đã lên tới đỉnh núi nhỏ, trên đó, cây cối nham thạch trong bóng tối đều là chỗ núp rất tốt cho những kẻ muốn ám sát người ta.

Sát cơ y đang cảm thấy lại càng thêm mãnh liệt, nhưng người y đang chờ vẫn chưa xuất chiêu.

Người này còn đang chờ gì vậy?

Trên thế giới này có hạng người trời sanh ra là để giết người.

Bọn họ là người, không phải dã thú, nhưng thiên tính của bọn họ lại có cái trầm ổn của một con gấu, tàn bạo của một con sói, minh mẫn như một con báo, giảo hoạt và kiên nhẫn như một con chồn.

Người này là hạng người đó không nghi ngờ gì cả.

Y còn đang đợi, chỉ vì y muốn đợi cái cơ hội tốt nhất.

Sở Lưu Hương bèn cho y một cái cơ hội như vậy.

Sét và chớp cách nhau một thời gian khẳng định, Sở Lưu Hương đã tính trước khoảng cách đó.

Vì vậy y bỗng trợt chân ngã ra.

Chính trong khoảng khắc đó, ánh chớp lại lóe lên, trong khu rừng đen tối đó bỗng có một cái bóng đen bay ra như một con dơi.

Ánh chớp vừa lóe lên, sét đã đánh xuống.

Từ những tia sáng còn lại của làn chớp vừa xé tan đám mây kia vừa đủ thấy một đường đao quang lóe mắt tùy theo tiếng sét từ trên đánh xuống, kèm theo oai lực của trời đất, chém thẳng xuống đầu Sở Lưu Hương.

Đấy là nhát đao phải thắng phải giết chắc.

Nhát đao ấy phảng phất đã nhập vào một thể với cú sét chấn động trời đất đó.

Bất hạnh lại là, Sở Lưu Hương không hề bị trợt chân thật, y chỉ bất quá có vẻ như đang bị trợt chân thế thôi.

Cái dáng vẻ đó cũng không phải dễ dàng gì mà làm bộ được.

Cũng giống như cái chiêu dụ địch trong vũ công, cái trợt chân đó ẩn tàng một tư thế phòng thủ không sao công kích vào được.

Vì vậy nhát đao đó chém trật đìa Trời đất lại trở về một màu đen kịt, một bức màn đen tối không bờ bến, Sở Lưu Hương lại thấy không được người này nữa.

Nhưng người này cũng không còn thấy được Sở Lưu Hương.

Cho dù y có thể như một gã nhẫn giả cao cấp nhất có thể thấy vô số chuyện người khác không thấy được, nhưng y đã không còn thấy được Sở Lưu Hương.

Bởi vì Sở Lưu Hương vừa tránh được nhát đao ấy y bỗng biến đi mất tăm mất dạng như một kỳ tích.

Ánh chớp lại lóe lên.

Một gã áo đen bao mặt đứng trên đỉnh núi, cặp mắt từ bao che mặt chiếu ra hai tia sáng lạnh lùng mà yêu quái, hai tay y đang cầm một cây trường đao hình thù quái dị, mũi đao chúc xuống.

Im lìm không động đậy ở đó, có điều toàn thân từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không chờ dịp phát động.

Chỉ cần Sở Lưu Hương xuất thủ, y sẽ đánh ngay ra một cú phản công hung bạo không thể nào tưởng được.

Sở Lưu Hương không xuất hiện.

Một tia chớp lại lóe lên, một lần nữa rồi một lần nữa.

Người này vẫn còn đứng yên đó không chút động đậy, vẫn giữa nguyên tư thế không mảy may thay đổi.

Y không thể động đậy cũng không dám động đậy.

Bởi vì hiện tại tình huống đã thay đổi rồi, đối thủ của y đã đổi mất cái ưu thế lúc nãy của y, làm như y vậy, bây giờ đang rình rập y trong bóng tối, tùy thời tùy lúc đều có thể đánh ra một cú trí mệnh.

Chỉ cần y động đậy, cái tư thế hầu như tiếp cận với hoàn mỹ đó sẽ bị phá hoại ngay lập tức.

Cái khoảnh khắc nhỏ bé đó chính là chỗ trọng yếu định đoạt sự thắng bại và sống chết của y Mưa bỗng nhẹ bớt đi, trời bỗng nhiên sáng lên, tay y vẫn còn đang ở tư thế bất động, nhưng cặp mắt lạnh lùng tàn bạo mà trầm tĩnh của y đã có bề biến đổi.

Tinh lực của y đã bị tiêu hao quá nhiều.

Mặt đối vớt một kẻ địch không thấy được, lâm vào hoàn cảnh lúc nào cũng có thể xảy ra mà mình không dự liệu được.

Tinh thần và thể lực của y đã bị hao tổn còn nhiều hơn lúc y đang vung đao chém giết.

Càng đáng sợ hơn là tinh thần của y đang dần dần đi vào khủng hoảng tan rã.

Y không cách nào chịu nổi cái áp lực đó, ánh mắt của y đã bị tán loạn, mưa trong tay y đang trút xuống đất, mà như thanh trường đao đang được đưa thẳng lên trời.

Chính lúc đó trong khu rừng âm u bỗng có tiếng thở dài vọng lại:

- Ngươi đã chết rồi, ngươi đã chết lâu rồi.

Một cái giọng đầy bi thương cảm thán nói:

- Nếu Sở Hương Soái cũng là một kẻ giết người như ngươi, thì hiện tại ngươi đã là người chết rồi.

Y thở than:

- Thật ta không ngờ được rằng một tay tự xưng vô địch, đệ nhất Y Hạ nhẫn giả là Xuân Lôi Y Thứ, lần này lại thua thật thảm thương như vậy, Sở Hương Soái còn chưa xuất thủ, ngươi đã thua về tay y rồi, thật là đáng tiếc quá.

Nói đến câu cuối cùng, giọng nói của người này đã xa lắc.

Y Hạ Xuân Lôi bỗng ngồi xuống đất, ngồi ngay ra vũng bùng, y bỗng rút từ trong thắt lưng ra một cây đao ngắn, đâm một nhát vào trong bụng mình.

Trong khu rừng âm u đó bỗng có một cô gái cầm cái dù làm bằng giấy dầu màu đỏ tươi uyển chuyển bước ra.

Lưỡi đao đi từ trái qua phải, máu tươi bắn vọt ra như mũi tên.

Cái vị Anh Tử cô nương này thì chẳng thèm liếc tới nửa mắt, cô hướng về một cây cổ thụ xa xa nhoẻn miệng cười một cái, duyên dáng thi lễ:

- Sở Hương Soái, đêm nay đốt đèn, sẽ có Tình cô nương ở Vọng Tình ở nơi đó cung kính chờ Hương Soái đái giá, tôi cũng hy vọng Hương Soái đến được, không biết Hương Soái có dám đến không?

Ly rượu thủy tinh lóng lánh, cây thất huyền cầm tinh mỹ, trên tường có treo một bức đối liễn, không biết do một vị tài tử nào hạ bút:

Hà dĩ khiển thử (Làm sao bỏ được) Thùy nặng vong tình? (Ai mà quên được tình) Một lão già tóc bạc gầy ốm khô khan nhỏ bé, dùng thái độ thật ôn hòa và cao nhã lễ độ, đưa ly lên mời Sở Lưu Hương - Tại hạ Thạch Điền Tề Tham tá vệ môn, tuy lâu nay ở một xứ nhỏ bé như Đông Doanh, nhưng đã ái mộ hiệp danh của Hương Soái từ lâu nay.

Lão già nói:

- Sáng sớm hôm nay, tại hạ được hân hạnh chính mắt thấy Sở Hương Soái dùng một thứ kiếm vô thanh vô hình vô ảnh, chiến thắng đao pháp như sấm sét của Y Thứ, làm tại hạ lãnh ngộ được ý nghĩa dĩ tĩnh chết động, dĩ bất biến ứng vạn biến trong võ thuật, làm tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Lão đã quá già rồi, thân thể đã quá suy nhược rồi, nói chuyện giọng điệu cũng đã khàn khàn hết hơi. Nhưng một lão già từ xứ ngoài mà nói tiếng Hán lưu loát như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nghe lão ta nói, có thể nhận ra được lão rất thâm hiểu võ học Trung Hoa, nhìn cặp mắt loang loáng rực sáng đó của lão cũng có thể thấy được trong cái thân thể suy nhược đó của lão, vẫn còn có một ý chí thật kiên cường và một sự tôn nghiêm và tự tin không thể xâm phạm được.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Thạch Điền Tề tiên sinh quá khách khí thôi, chỉ tiếc là tôi không phải là người biết khách khí lắm, không những vậy còn có một thứ bệnh.

- Hương Soái cũng có bệnh?

Lão già hỏi:

- Bệnh gì?

- Bệnh đau đầu.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi vừa nghe nghe người ta nói chuyện khách khí, là tôi đau đầu muốn chết luôn!

Lão già cũng bật cười:

- Vậy thì tôi nói thật lòng.

Thạch Điền Tề hỏi Sở Lưu Hương - Ông có biết ai sai Y Thứ giết ông không?

- Tôi biết, chính là ông.

- Tại sao tôi lại sai y đi giết ông vậy?

Lão già tự mình trả lời câu hỏi:

- Bởi vì tôi muốn biết ông có phải thật là có bản lãnh như trong truyền thuyết không.

- Tại sao ông lại muốn cái điểm đó?

- Bởi vì tôi muốn nhờ ông giết một người.

- Giết ai?

- Sử Thiên Vương!

- Tại sao ông muống giết y?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao ông không để cho y đi đối phó với chúng tôi?

- Tôi muốn giết y, chỉ bất quá là chuyện riêng ân oán của tôi và y thế thôi.

Lão già nói chuyện thái độ vẫn còn ôn hòa:

- Tôi đã sống lâu chừng này rồi, hiện tại cái nguyện vọng duy nhất của tôi, chính là được thấy y chết trước mình.

Lão ta lấy cặp mắt loang loáng nhìn chăm chú vào Sở Lưu Hương:

- Muốn y chết dĩ nhiên chẳng phải là chuyện dễ, người duy nhất làm được chuyện này chính là ông.

Thạch Điền Tề nói:

- Nhưng tôi cũng biết muốn ông làm chuyện này cũng không phải là chuyện dễ.

Lão bỗng nhiên vỗ tay mấy cái, Anh Tử cô nương lập tức ôm một cái rương bước vào:

- Tôi biết cô ta tốn ba chục vạn lượng mua một cái rương.

Lão già nói:

- Nhưng tôi tin rằng cái rương này đại khái còn không chỉ có ba chục vạn lượng thôi.

Lão ta mở cái rương ra, bên trong đựng đầy những minh châu và bích ngọc.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi:

- Cái rương này đại khái ít nhất cũng phải trị giá một trăm năm chục vạn lượng. Cho dù là đồ ăn cắp, đem đi bán cho người chuyên môn cũng bán được bảy tám chục vạn lượng.

Lão già vỗ tay cười lớn:

- Hương Soái nhãn quang thật cao minh quá chừng, chỉ bất quá, cái phương pháp định giá của tôi có chỗ không giống.

- Chỗ nào không giống?

- Tôi định giá bằng người. Trước giờ tôi vẫn thích dùng người để định giá.

Thạch Điền Tề nói:

- Tôi tính giá cái rương này đại khái đủ để mua được trinh tiết của ba ngàn cô gái, cũng đủ mua một số lượng dũng sĩ đi liều mạng cho mình.

Trân châu, bích ngọc trong rương dưới ánh đèn càng chiếu lóng lánh huy hoàng, ngay cả Sở Lưu Hương cũng nhìn muốn ngây người ra.

Thạch Điền Tề tít mắt lại, nhìn Sở Lưu Hương chăm chú:

- Hiện tại cái rương này đã thành ra của ông.

Lão già nói:

- Nếu ông làm xong chuyện tôi nhờ ông làm sẽ còn có một cái rương như vậy nữa là của ông.

Sở Lưu Hương bật cười lên, y bỗng nhiên cũng vỗ tay lên mấy cái:

- Tiểu Tình, cô đang ở đâu thế? Cô vào đây một chút được không?

Tiểu Tình dĩ nhiên là vào được.

Nếu cô không có ở đây, nơi đây làm sao mà được gọi là quán Vọng Tình cho được? Nếu nơi đây không có Tiểu Tình, còn có ai lại đây làm gì?

Tiểu Tình thật ra cũng không thể xem là đẹp lắm, cặp mắt của cô cũng không thể xem là lớn lắm, cái cằm cũng không xem là nhỏ, không những vậy còn có vẻ ốm quá đi một chút, nhưng có thế làm người ta quên không được cô.

Bởi vì bất kỳ ai nhìn cô cũng đều cảm thấy hình như cô có chỗ gì thật đặc biệt, chỗ gì đó không giống người nào khác, không cùng một kiểu như người khác.

Dĩ nhiên cô cũng có những chỗ giống những người đàn bà khác, nhìn thấy châu báu, mắt cô cũng giống như con mắt người khác.

- Những thứ trong cái rương này ít nhất cũng trị giá một trăm năm chục vạn lượng.

Sở Lưu Hương nói:

- Nếu cái vị lão tiên sinh này chịu đưa cái rương cho cô, cô có chịu ngủ với ông ta không?

- Sao em lại không chịu?

Giọng của Tiểu Tình mềm mềm mại mại:

- Em vốn làm cái chuyện như vậy, đàn bà làm cái chuyện như chúng em, cả đời cũng kiếm không ra được chừng đó, nếu chỉ có một đêm mà kiếm được bao nhiêu đó, bất kể ông kêu em làm gì cũng được.

Cô dịu dàng thở nhẹ ra một hơi:

- Chỉ tiếc là tối nay em không cách nào kiếm được.

- Tại sao vậy?

Tiểu Tình dựa vào người Sở Lưu Hương mềm xèo như không có chút xương, cô đưa bàn tay mềm mại xoa xoa chóp mũi của y giùm cho y:

- Bởi vì tối nay có ông ở đây, em phải bầu bạn với ông.

Thạch Điền Tề bỗng biến hẳn sắc mặt thành ra trắng bệt, bởi lão đã hiểu được ý của Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lấy một ngón tay cứng ngắt đẩy cái rương tới trước mặt lão ta:

- Xem ra tối nay hình như ông không có hy vọng gì rồi, bất kể ông muốn kiếm người ngủ với ông, hay kiếm người liều mạng với ông, đều chẳng có hy vọng gì cả.

Nụ cười của y cũng rất ôn hòa, nhã nhặn và lễ phép.

- Vì vậy tốt nhất là ông nên đi đi thôi, đem cái rương này đi luôn, không những vậy, tốt nhất là nhanh nhanh một chút.

Sở Lưu Hương mỉm cười nói:

- Bởi vì tôi có thể bảo đảm, tối mai e rằng ông cũng chẳng có hy vọng gì cả.

Còn chưa đến canh ba, Sở Lưu Hương đã ngủ vùi, không phải y ngủ trên giường của Tiểu Tình mà là ngủ trên một cỗ xe ngựa.

Y thích ngủ trên xe, ngủ dậy là đã đến một nơi khác, không chừng là một nơi xa lạ y chưa hề đặt chân đến bao giờ, cái thứ cảm giác ấy cũng rất là thú vị.

Ngồi xe và ngủ nghê là những chuyện rất lãng phí thời gian, không những vậy còn rất vô vị, tới tay y lại là một chuyện rất thú vị.

Trên thế giới này rất nhiều chuyện cũng đến như vậy. Cuộc sống vốn có rất nhiều thứ không như ý mình, không thú vị chút nào xảy ra, không ai tránh khỏi được những điều đó, nhưng một người chân chính hiểu được cách hưởng thụ cuộc sống, họ sẽ thế nào cũng có cách thay đổi.

Xe nhẹ, ngựa khỏe, đi rất nhanh, Sở Lưu Hương vẫn ngủ rất ngon giấc.

Bỗng nhiên, cửa sổ xe bỗng hé mở ra một người từ trên nóc xe trườn nhẹ vào như một con rắn, eo lưng mềm mại linh hoạt, cặp đùi chắc nịt thon dài, ngồi gọn vào một chỗ đối diện với Sở Lưu Hương, cặp mắt to đen rõ ràng đang nhìn chăm chú vào Sở Lưu Hương, nhìn thật lâu. Sở Lưu Hương vẫn hình như hoàn toàn không hay biết gì.

Y ngủ như một con mèo lười biếng, muốn lay tỉnh một con mèo lười biếng thật tình không phải là chuyện dễ dàng, nhưng cái vị Anh Tử cô nương âm hồn bất tán này đại khái vẫn có cái cách của cô.

Cô nhất định phải cho con mèo lười biếng này ngửi mùi cá tươi trước.

Mèo mà ngửi thấy mùi cá còn không biết tỉnh dậy thì con mèo đó chẳng còn phải lười biếng nữa, nó đã là con mèo chết.

Nơi đây chẳng có cá, ở đâu lấy ra bây giờ?

Anh Tử chỉ còn cách biến mình thành con cá trước, một con cá mà hạng mèo lười biếng như Sở Lưu Hương ưa thích.

Sở Lưu Hương quả nhiên chẳng bao lâu đã bắt đầu chịu hết nổi.

Cặp mắt của y tuy vẫn còn nhắm nhưng bàn tay của y đã chụp lấy bàn tay của cô.

- Không được làm vậy, tôi cũng biết đánh đòn đấy.

Anh Tử cười ngặt nghẽo:

- Em biết ngay anh có ngủ thật đâu, nhưng nếu anh mà không mau mau mở mắt ra, không chừng em sẽ phải nuốt chửng anh đó.

Mèo ăn cá, cá có lúc cũng biết ăn mèo, không những biết ăn mèo mà còn biết ăn cả người.

Sở Lưu Hương thở ra, y chỉ còn nước mở mắt, không những vậy mà còn bắt đầu sờ sờ mũi.

- Cô có thể nói giùm tôi nghe được không, tại sao cô nhất định phải đánh thức tôi dậy? Tại sao không cho tôi ngủ một giấc?

- Em ngủ không được, anh cũng sẽ không ngủ được.

- Tại sao không ngủ được?

- Em có tâm sự.

- Cô cũng có tâm sự?

Sở Lưu Hương hình như cảm thấy rất kỳ quái:

- Tại sao cô có tâm sự?

- Bởi vì em nghe những chuyện đáng lý không nên nghe.

Anh Tử nói:

- Anh cũng vốn là không để em nghe được chuyện đó đâu, chỉ tiếc là tối hôm đó anh nằm trên nóc nhà uống rượu, uống khoái chí quá, quên cả gần đó có một người đàn bà đã học nhẫn thuật mười bảy năm nay, cũng giống như anh vậy, là chuyên gia nghe trộm người ta nói chuyện.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Hôm đó chúng tôi nói gì cô đều nghe hết cả?

- Chính vì em nghe được, vì vậy em mới kỳ quái.

Anh Tử nói:

- Tại sao anh lại đi từ chối ông ta? Đó là một trăm năm chục vạn lượng bạc, chẳng phải là một trăm năm chục lượng, tại sao anh không chịu nhận, không lẽ anh cho ông ta là người quá khờ không nỡ đi lấy tiền của ông ta?

- Không chừng là vậy.

- Vậy thì sao anh lại đi bức bách một người đàn bà đáng thương như em đây, lấy đi ba chục vạn lượng bạc?

- Bởi vì cô không những cô muốn nhìn trộm người ta tắm, cô còn muốn bắt người ta bỏ vào trong rương đem đi.

Anh Tử nhìn y đăm đăm cả nửa ngày, mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng nói:

- Em biết anh nói toàn là lời giả dối, anh không chịu thu tiền của Thạch Điền Tề vì anh ghét những hạng người như ông ta, không thèm làm chuyện gì giùm ông ta, thế thôi.

Anh Tử nói:

- Nếu anh ghét một người nào, cho dù y đem tiền lại chất đống trước mặt, chất còn cao hơn cả núi, anh cũng chẳng thèm để mắt đến.

Sở Lưu Hương cười nói:

- Nói vậy, tôi đòi tiền của cô, dĩ nhiên là vì tôi thích cô lắm.

Anh Tử lại nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu rồi bỗng nói:

- Em cũng thích anh nữa, em thích anh còn hơn ai cả, dĩ nhiên còn hơn cả cô công chúa ấy thích anh, em cũng biết anh thích em là giả dối, nhưng em thích anh là chuyện không giả dối tí nào.

Cô nắm tay Sở Lưu Hương, không để cho y sờ vào mũi:

- Nhưng thật tình em không hiểu anh là hạng người như thế nào.

Anh Tử nói:

- Thạch Điền Tề muốn đối phó với Sử Thiên Vương, bởi vì Sử Thiên Vương giành giật đi mất ái thiếp của ông ta là Hà Cơ, còn anh? Tại sao anh làm vậy?

Không lẽ anh vì cô công chúa ấy thật sao?

Sở Lưu Hương không trả lời, ngược lại, y còn hỏi:

- Sử Thiên Vương tranh mất ái thiếp của Thạch Điền Tề, vì vậy lão mới sai cô đi trộm công chúa của Sử Thiên Vương, nhưng Ngọc Kiếm sơn trang cao thủ đông như kiến, cô làm sao bỏ cô ta vào trong rương đem đi được?

- Ba tháng trước em kiếm cách thay thế được Hương Nhi.

Anh Tử lại giải thích:

- Hương Nhi chính là ả a đầu chuyên hầu hạ tắm cho công chúa.

Cô chớp mắt nói:

- Đại khái chắc anh cũng biết cái vị công chúa đó là người rất sạch sẽ, y phục ít khi chịu mặc lại lần thứ hai, thường thường phải đem rương áo quần này tới rương áo quần khác đem cho người ta. Đấy chẳng phải là lần đầu tiên.

- Chỉ bất quá lần này đem cái rương ra, trong đó không phải là y phục cũ, mà là người mặc y phục.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Nghe cô nói, làm như chuyện đơn giản lắm vậy.

- Vốn là chuyện đơn giản lắm chứ.

Anh Tử nói:

- Trên đời này có rất nhiều chuyện xem ra thì phức tạp lắm, thật ra đều đơn giản như vậy thôi.

Nét mặt cô bỗng biến thành nghiêm trang:

- Chỉ bất quá, nếu có người muốn lén lút lên chiếc thuyền của Sử Thiên Vương có tên là "Thiên Vương Hiện?, chuyện đó chẳng còn là đơn giản như vậy nữa, cho dù là Sở Lưu Hương không có chuyện gì làm không được, cũng e rằng làm không được đâu.

- Sao!

- Trong vòng một tháng, y thể nào cũng ở trên chiếc thuyền đó hơn hai mươi ngày, nếu anh lên không được chiếc thuyền đó, là anh không thể nào gặp được y, nếu anh không biết chiếc thuyền đó nằm ở đâu, thì làm sao anh lên được chiếc thuyền đó?

- Có lý.

Sở Lưu Hương thừa nhận:

- Muốn làm chuyện này quả thật không phải đơn giản.

Anh Tử lại nhoẻn miệng cười, cười như hoa anh đào đang nở rộ:

- May mà vấn đề còn có thể giải quyết được.

Cô nói:

- Bất kể là chuyện khó khăn ra sao, thể nào cũng có cách giải quyết.

- Giải quyết thế nào?

- Chỉ biết anh tìm được người có biện pháp giúp anh một chút, vấn đề sẽ giải quyết được ngay.

- Ai là người có biện pháp ấy?

- Em!

Anh Tử lấy ngón tay nhỏ nhỏ mềm mại trắng ngần chỉ vào cái mũi xinh xắn lung linh của mình:

- Người có biện pháp đó chính là em.

Sở Lưu Hương cũng bật cười, cười còn khoan khoái hơn cả Anh Tử - Như vậy, xem ra vận khí của tôi cũng còn quá tốt, vẫn còn gặp được người có biện pháp như cô đây.

- Em nghe nói vận khí của anh trước giờ vẫn tốt lắm mà.

- Nhưng tại sao cô lại đi giúp tôi vậy?

- Thứ nhất, tại vì em cao hứng, thứ hai, tại vì em nguyện ý, Anh Tử đưa cặp mắt thật ướt át nhìn Sở Lưu Hương cười cười - Thứ ba, tại vì em thích anh.

- Tại sao cô bỗng nhiên biến ra thích tôi vậy?

Sở Lưu Hương vẫn còn cười rất khoan khoái.

- Tại sao anh lại nói như vậy?

Anh Tử đã ra vẻ giận dỗi:

- Tại sao anh lại cứ coi em như một người vô tình vô nghĩa là thế nào?

- Tôi biết cô vừa có tình lại vừa có nghĩa, tôi cũng biết, là nếu không có cô, chuyện này chắc chắn tôi làm không xong.

Sở Lưu Hương dịu dàng nói:

- Nhưng cô có biết hiện tại tôi muốn làm chuyện gì không?

- Em không biết.

Anh Tử chớp mắt, giọng nói cô ngọt còn hơn đường:

- Em không biết thật đấy.

- Tôi tin cô.

Sở Lưu Hương nói càng thêm dịu dàng:

- Tôi tin là không những cô không biết, cô còn ngay cả nghĩ cũng nghĩ không ra.

Ánh mắt của Anh Tử mềm mại như tơ:

- Không chừng em biết đấy? Không chừng em đã nghĩ từ lâu!

Cô không nghĩ ra được.

Bởi vì cô vừa nói xong câu đó, Sở Lưu Hương đã mở cửa xe, ném cô ra ngoài như ném một trái cầu.

120. Chương 120: Giấc Mộng Xuân Đi Không Dấu Tích

Đây là con thuyền ba lá thật tinh mỹ, buồm màu trắng tinh, thân thuyền dài mà hẹp, thể chất kiên cố, thực bóng loáng, cho người ta có cảm giác nhanh mà ổn và lại hoa lệ.

Ánh mặt trời sáng lạng, nước biển màu xanh đậm, mấy con chim hải âu đang lượn quanh cột buồm, xa xa bờ biển chỉ còn là một dãy xám mờ, trong khoang thuyền thỉnh thoảng lại có tiếng cười khúc khích thật yêu kiều vọng ra.

Đây là cái thế giới của riêng y, nhất định không có người khách nào y chán ghét bén mãng.

Y đã trở về lại, đang thoải mái nằm soài ra sàn ván gỗ, uống ly rượu bồ đào trấn lạnh dưới mặt biển sâu.

Chỉ tiếc là lúc này xe ngựa bỗng dừng lại, giấc mộng của y đã biến thành thực tại.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi, y ngồi dậy một cách lười biếng. Phía ngoài song cửa vẫn còn là màn đêm đen kịt, cũng còn cách lúc trời sáng một thời gian dài. Con ngựa kéo xe tại sao lúc này lại ngừng? Không lẽ phía trước có chuyện gì xảy ra sao?

Sở Lưu Hương đã phát hiện ra có chỗ không phải. Chính ngay lúc đó, cửa xe bỗng bị người phía ngoài kéo tung ra, một gã đại hán đen thui thủi lớn như một tòa tháp đang đứng sừng sững ngoài cửa, trần trùng trục, đầu trọc lóc, tai bên trái đeo một trái cầu màu vàng sáng chói, thân hình bắp thịt nổi lên cuồn cuộn, trước ngực đen sì như thép nguội, có xâm hình một con gấu màu xám đang đứng hai chân lên, bắp thịt trên người đại hán co rút, con gấu màu xám phảng phất như đang muốn nhảy tới chụp vào người ta.

Nửa đêm nửa hôm, ở chỗ hoang dã không người thình lình gặp phải một gã đại hán hung ác như vậy, thật tình không phải là chuyện thú vị.

Sở Lưu Hương lại thở ra một hơi:

- Lão huynh, ông đang tính làm gì vậy? Nếu mà cái gan của tôi mà nhỏ hơn một chút, không phải là bị ông dọa cho chết mất rồi không?

Đại hán chẳng nói gì cả, chỉ đưa cặp mắt tròn xoe như hai lục lạc nhìn trừng trừng vào y.

Sở Lưu Hương đành phải hỏi tiếp:

- Có phải ông lại từ đấy không?

Đại hán gật đầu, y vẫn còn chưa lên tiếng.

- Ông có biết tôi là ai không? Ông lại tìm tôi có chuyện gì?

Sở Lưu Hương lại hỏi:

- Ông có thể mở cái miệng quý báu của ông ra nói chuyện được không?

Đại hán bỗng nhe răng ra cười với y một cái, rốt cục y đã mở miệng ra, nhe hai hàm răng trắng ởn như miệng con dã thú, làm như muốn nuốt chửng lấy Sở Lưu Hương cả da lẫn xương.

Sở Lưu Hương giật nảy mình lên, chẳng phải vì cái dáng điệu đó mà sợ.

Cho dù y có muốn ăn thịt người thật, Sở Lưu Hương cũng không phải hạng người dễ dàng gì bị nuốt chửng như vậy.

Sở Lưu Hương bị y làm cho giật nảy mình lên vì y, bỗng phát hiện ra trong miệng gã đại hán có thiếu mất một thứ, không những vậy còn là thứ không thể thiếu được.

Trong miệng của đại hán chỉ có mỗi hai hàm răng, không có lưỡi đâu cả.

Cái lưỡi của y đã bị người ta cắt cụt đi từ tận bên trong.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Lão huynh, ông đã chẳng nói gì được, tôi lại chẳng biết ông muốn làm gì, ông xem phải làm sao đây?

Đại hán lại nhe răng ra cười, xem ra y không có ác ý gì với Sở Lưu Hương, không những vậy y còn ráng sức muốn lộ vẻ thật là thân thiện, nhưng y bỗng thò hai bàn tay to lớn, còn lớn hơn cả bàn tay gấu, chụp lấy Sở Lưu Hương.

Thì ra gã đại hán tứ chi phát đạt này đầu óc cũng không phải đơn giản, y còn biết xảo trá gạt người.

Nhưng Sở Lưu Hương dĩ nhiên là không để cho y chụp phải, một tý hoa dạng như vậy làm sao gạt nổi một người thông minh tuyệt đỉnh như Sở Lưu Hương?

Cho dù bàn tay của y có lớn gấp mười lần như vậy cũng đừng tưởng sờ được tới chéo áo của Sở Lưu Hương, cho dù có mười cặp bàn tay như vậy chụp y, Sở Lưu Hương cũng vẫn ung dung thoát khỏi, giũ tay áo bỏ đi.

Làm người ta không ngờ được là, một tay khinh công vô địch thiên hạ là Sở Lưu Hương lại bị y chụp ngay lấy. Đôi bàn tay làm như là bàn tay ma quái hung thần, tùy tiện chụp thế nào cũng trúng, chụp trúng rồi không còn cách nào thoát ra khỏi.

Trong khu rừng rậm rạp, có một cái hồ nhỏ, bên cạnh hồ có một cái thủy các, qua bức màn màu rêu xanh ở song cửa còn có ánh đèn chiếu ra, không những vậy, còn có người.

Người này lại là Sở Lưu Hương.

Trong thủy các được trang trí tinh nhã đó, mỗi thứ đồ đạc đều được chọn lựa kỹ lưỡng, ngoài song nước chảy róc rách, ánh đèn tỏa ra từ hai cái đèn giấy màu phấn hồng, một màu u nhã dịu dàng.

Một cái bàn nhỏ hình như là đem từ cung đình ở Ba Tư về, trên đó có bày sáu đĩa đồ nhắm thật tinh trí, và một bình rượu.

Chén đĩa có hai bộ, người thì chỉ có một.

Y vừa bị đại hán chụp một cái là đã dính, chỉ vì y nhìn ra được, gã đại hán không có ác ý gì với mình, chụp vào người cũng không phải chỗ yếu hại.

Dĩ nhiên y cũng chắc được mình có thể tùy thời tùy lúc an nhiên thoát ra khỏi bàn tay của gã đại hán.

Cái điểm trọng yếu nhất vẫn là, thật tình y rất muốn xem thử gã đại hán rốt cuộc muốn đối xử với mình ra sao.

Có điều cho đến bây giờ, y vẫn còn chưa hiểu gã đại hán đó đang tính làm gì.

Y vác Sở Lưu Hương trên vai, đem lại nơi này, kéo thẳng lại y phục cho Sở Lưu Hương, kéo cái ghế đặt Sở Lưu Hương ngồi xuống, nhìn Sở Lưu Hương rồi nhe răng cười một cái, vỗ vỗ vào vai Sở Lưu Hương mấy cái, xong rồi bỏ đi.

… Y làm như vậy là có ý gì? Ai sai y đem Sở Lưu Hương lại đây? Chủ nhân nơi này là ai? Họ đang ở đâu?

Sở Lưu Hương không biết đến cả một manh mối gì.

Bên ngoài song cửa, sao trời buông lung, y mở tung cửa sổ ra, trên hồ sóng gợn lăn tăn, một trời đầy sao phảng phất như đã rớt xuống hồ.

Trời đất một màn yên lặng, sau lưng y bỗng có tiếng chân vang lên thật khẽ.

Sở Lưu Hương quay đầu lại, y bèn thấy một vầng ”tân nguyệt? đủ để làm cả một bầu trời đầy sao mất hết ánh sáng.

- Là cô đây sao?

Sở Lưu Hương cố gắng không để mình lộ vẻ quá kinh ngạc:

- Sao cô lại đến nơi này?

Ánh mắt của Tân Nguyệt cũng như vầng trăng lưỡi liềm:

- Tôi thường hay lại đây.

Cô nói giọng rầu rầu:

- Lúc nào tâm tình không được vui lắm, tôi lại đến đây.

Cô bỗng cười lên một tiếng, nụ cười đầy vẻ tinh nghịch không sao nói được:

- Bánh xe thường thường cần phải cho chút dầu, người cũng vậy, cũng nên thường thường tìm một nơi vắng vẻ nghĩ ngợi một chút.

Cô nói:

- Có lúc tịch mịch chính như dầu mỡ bôi trên bánh xe, có thể làm cho tâm tưởng người ta chuyển động nhẹ nhàng linh động lên.

Dáng điệu của cô xem ra có chỗ hơi kỳ quái, giọng nói cũng có chỗ hơi kỳ quái, hình như cô không còn là cô gái mà Sở Lưu Hương trông thấy ở trong rương hôm đó, lại càng không phải là Ngọc Kiến công chúa lạnh lùng và quý phái bữa trước.

- Chỉ tiếc là tối nay hình như cô không có cách nào ngồi một mình nghĩ ngợi được.

Sở Lưu Hương cố ý nói:

- Bởi vì tôi tạm thời chưa tính đi đâu.

- Dù anh có muốn đi, tôi cũng sẽ không cho anh đi.

Tân Nguyệt nói:

- Tôi chẳng dễ dàng gì mời được anh lại đây, tại sao lại để anh đi được?

- Cô mời tôi lại đây sao?

Sở Lưu Hương cười khổ - Dùng cái cách đó mời khách, hình như tôi còn chưa nghe ai nói qua.

Tân Nguyệt chớp chớp mắt bật cười:

- Chính vì anh là người thật đặc biệt, vì vậy tôi mới dùng cách đặc biệt mời anh.

Cô nói:

- Nếu không phải vì anh động tính hiếu kỳ lên, còn ai mời anh được?

Sở Lưu Hương cũng bật cười:

- Bất kể ra sao, tìm được một người như vậy để mời khách giùm mình, coi như cô cũng tài lắm đấy.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi vừa thấy y, cứ ngỡ là mình thấy một con gấu - Thì y vốn được coi là lão gấu.

- Còn cái lưỡi của y thế nào vậy?

Sở Lưu Hương nhịn không nổi hỏi:

- Ai mà có bản lĩnh cắt được cái lưỡi của gã?

- Chính y đấy.

Sở Lưu Hương lại ngẩn mặt ra:

- Tại sao y tự mình cắt lưỡi mình?

- Bởi vì y sợ mình sẽ nói những điều không nên nói.

Tân Nguyệt hững hờ nói:

- Anh chắc cũng phải biết, con người như tôi ắt thường hay có những chuyện bí mật không thể cho ai khác biết.

Sở Lưu Hương đang bắt đầu sờ mũi - Hôm nay cô kêu tôi lại đây, cũng là một chuyện bí mật sao?

- Đúng vậy.

Tân Nguyệt nhìn Sở Lưu Hương bằng ánh mắt thật kỳ quái:

- Cho đến bây giờ, trừ chúng ta mấy người ra, nhất định không hề có ai khác biết được anh lại nơi đây.

- Còn sau đó?

- Sau đó?

Giọng nói của Tân Nguyệt cũng rất kỳ quái:

- Sau đó, e rằng cũng chẳng có ai biết được, ngay cả chính chúng ta cũng không biết.

- Tại sao?

Bởi vì chúng ta nhất định sẽ quên đi chuyện này.

Nói xong câu đó cô lại làm một chuyện kỳ quái hơn.

Cô bỗng kéo giải lưng áo ra, để cho tấm áo khoác bằng sa mỏng trên người tuột từ trên vai xuống, để cho ánh đèn mềm dịu chiếu trên tấm thân của mình.

Do đó Sở Lưu Hương lại thấy cái vầng trăng đỏ tươi của cô thêm lần nữa.

Tân Nguyệt sà vào lòng y Thân thể cô mềm mại trơn láng và ấm áp.

- Tôi chỉ muốn anh nhớ một chuyện.

Cô thì thầm bên tai y:

- Anh là người đàn ông đầu tiên của tôi, trong trái tim tôi, sau này e rằng không còn có thêm người thứ hai nào.

- Tại sao cô muốn làm như vậy?

- Anh vì tôi mà đi tìm Sử Thiên Vương, không những vậy, anh còn biết rõ ràng là đi lần này rất có thể không bao giờ về được.

Cô hỏi Sở Lưu Hương:

- Chuyện như vậy trước kia anh có đi làm không?

- Đại khái chắc không.

- Cũng như chuyện hôm nay tôi làm, tôi vốn không nên làm vậy đâu.

Cô dịu dàng nói:

- Nhưng anh đã làm được vậy, tại sao tôi không làm được?

Nước trôi bảng lảng, trên sóng nước có làn sương mù bốc lên, bốc lên che kín hết một trời đầy sao.

Đêm đã sắp tàn, người cũng sắp ra đi.

- Em có gặp qua cha em một lần.

Tân Nguyệt bỗng nói:

- Đấy là lúc em còn rất nhỏ, mẹ em kêu bà vú đem em đi nơi khác, hiện tại em còn nhớ dáng điệu của ông lúc đó.

Giờ này phút này, cô bỗng lại đề cập đến phụ thân của mình, thật là chuyện làm người ta không ngờ tới.

Sở Lưu Hương vốn có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.

… Mẹ cô tại sao không tự mình kiếm y? Bọn họ tại sao lại chia tay nhau?

Y còn chưa kịp hỏi, Tân Nguyệt lại nói tiếp:

- Em còn nhớ lúc đó ông ta là một người đàn ông rất anh tuấn, lúc cười trông rất đẹp trai, thật tình em rất muốn được người bồng mình.

Giọng nói của Tân Nguyệt rất bình thản:

- Có điều bàn tay ông ta lúc nào cũng nắm chặc lấy chuôi kiếm, nắm thật là chặt, làm em sợ quá không dám mở miệng nói gì cả.

- Ông ta chưa hề bồng cô bao giờ?

- Chưa bao giờ.

Sở Lưu Hương chẳng nó chẳng hỏi gì nữa Một kẻ lãng tử lưu lạc chân trời góc bể, lưỡi kiếm còn dính đầy máu kẻ thù, bỗng nhiên thấy mình có đứa con gái lớn lên như vậy, dễ thương thuần khiết như vậy, y làm sao nhẫn tâm để cho cô ta thương nhớ mình mà khổ một đời? Y làm sao đưa tay của y ra cho cô được?

Đấy là hữu tình hay vô tình? Để người ta cho đó là vô tình thì đã sao?

Một kẻ giang hồ lưu lạc chân trời, còn ai hiểu được lòng y, nỗi cô độc và tịch mịch ra thế nào?

Sương mù như mây khói, chuyện xưa cũng như mây khói...

- Từ đó đến giờ, em không còn thấy ông ta lần nào, em sợ rằng từ đây về sau cũng không còn thấy ông ta lần nữa.

Tân Nguyệt nói:

- Em chỉ hy vọng anh nói cho ông ta biết, trước giờ em sống cũng rất sung sướng không gì cả.

Sở Lưu Hương trầm ngâm một hồi, trầm ngâm một hồi thật lâu:

- Sau này tôi sợ cũng có chắc gì gặp lại được ông ta.

- Đúng vậy, sau này chưa chắc anh sẽ gặp được ông ta.

Tân Nguyệt rầu rầu nói:

- Sau này e rằng anh cũng không còn gặp lại em nữa.

Con sông dài, bến vắng.

Người đứng chờ ở bến vắng, không thấy bóng thuyền, người thì như chiếc thuyền không người nằm ngang bên đầu bến, ngẩng mặt nhìn mây trắng đang trôi lờ lững trên bầu trời.

Mây trắng đi rồi, còn có mây trắng trôi lại.

Còn người thì sao?

- Người đang nằm đó có phải là Sở Hương Soái không?

Một chiếc thuyền đang đi thuận theo dòng nước xuống, một đứa đồng tử mặt áo trắng đang đứng trước mũi thuyền, xa xa đã cất tiếng gọi lớn:

- Trên thuyền có người rất muốn gặp mặt Sở Hương Soái, Sở Hương Soái nhất định cũng muốn gặp ông ta.

Giọng hô của đứa đồng tử vừa cao vừa rõ:

- Sở Hương Soái, ông muốn gặp thì xin mời lên thuyền, nếu không nhất định là ông sẽ hối hận đấy.

Có điều chiếc thuyền này không hề có ý gì ngừng lại đón khách.

Người đang nằm ngang bờ ở bến sông cũng không thấy động đậy.

Nước sông chảy thao thao không ngừng, một đi không trở lại.

Con thuyền này xem ra chớp mắt là sẽ theo dòng nước đi mất biệt, Nhưng người đã bay lên, bỗng nhiên mà bay lên, lướt qua bốn trượng trên mặt nước, bung người lại, mũi chân đá nước bay lên trên thành một đóa hoa lớn.

Sau đó người của y đã hạ xuống đầu thuyền, mắt nhìn chăm chú cười cười vào đứa đồng tử mặt áo trắng đang sợ quá đứng ngẩn mặt ra.

- Ta là Sở Lưu Hương đây, chú kêu ta lên thuyền thì ta lên.

Y nói:

- Nhưng nếu trên thuyền không có người mà ta muốn gặp, tốt nhất là chú tự mình tuột quần xuống trước đợi ta lại đánh đét.

Y cười cái kiểu hình như không được thân thiện cho lắm.

- Còn Anh Tử cô nương, cô cũng phải biết, tôi hoàn toàn không có ý muốn thấy cô một chút nào.

Trong khoang thuyền một màu trắng như tuyết, không tý bụi trần, ván thuyền cũng lót bằng chiếu màu trắng như tuyết.

Thạch Điền Tề tóc bạc như ngân đang xếp bằng ngồi trước một cái bàn thấp làm bằng gỗ tử đàn, thái độ vẫn còn rất ôn hòa, cao nhã và lễ độ.

- Được gặp lại Hương Soái lần nữa, thật là một may mắn cho tại hạ Lão già nói:

- Tại hạ đặc biệt vì Hương Soái chuẩn bị saün thứ rượu giai phẩm của tệ quốc… Cúc Chính Tông, mong cùng Hương Soái say sưa một trận.

Rượu có mùi thơm nhẹ nhàng, đựng trong một chén nhỏ tinh trí, mà rượu xanh và trong vắt không một tý vẫn đục Lão tự mình uống cạn một chén, để người tỳ nữ rót đầy xong rồi dùng hai tay đưa đến Sở Lưu Hương.

Đây là lễ mạo đãi khách tôn kính nhất của bọn họ.

- Tại hạ hy vọng Hương Soái hiểu được giùm, Anh Tử đi tìm Hương Soái lần trước, không hề là do ý của tại hạ sai bảo.

- Không phải sao?

- Hương Soái là người phong lưu sành điệu, khắp thế gian không ai sánh kịp, trên đời này không biết đã có bao nhiêu cô gái nguyện ý được hiến thân hầu cận, cần gì phải có ý của người khác.

Lão già mỉm cười:

- Điểm đó chắc Hương Soái cũng quá hiểu.

Thái độ của lão tuy rất ôn hòa lễ độ, nhưng cặp mắt hình như có thâm ý gì khác.

Sở Lưu Hương nhìn chăm chú vào lão ta, rồi bỗng hỏi:

- Sao ông biết được tôi ở đây? Sao ông tìm được tôi ở đây?

Ánh mắt của Thạch Điền Tề đang loang loáng - Thật không dám dấu, hành tung của Hương Soái trong vòng hai ngày nay tôi biết rất rõ ràng - Rõ ràng bao nhiêu?

- Không chừng còn rõ ràng hơn Hương Soái tưởng tượng.

Sở Lưu Hương bỗng đứng bật dậy, rồi lại chầm chậm ngồi xuống, chầm chậm nâng chén rượu lên uống, gương mặt cũng lộ ra một nụ cười.

- Rượu này thanh mà không cay, ngọt mà không mặn mà, trong cái nhạt có dấu cái vị đắng, quả thật là thứ rượu ngon.

Y cũng để cho người tỳ nữ rót đầy rượu lại, rồi dùng hai tay đưa đến cho lão già, y bỗng đổi đề tài:

- Ông biết người mà tôi muốn gặp là ai sao? Người này lúc này đáng lý ra cũng phải ở đây.

Nhưng Thạch Điền Tề không trả lời, lão chỉ yên lặng nhìn nước sông đang chảy, một hồi thật lâu sau mới thở nhẹ một hơi, nói:

- Ông xem con sông này cả ngày chảy hoài không ngơi nghỉ, cho dù có người ném vạn lượng vàng xuống thì nó chỉ bắt quá bắn tung lên vài giọt nước thế thôi. Đợi đến lúc bọt nước đã mất đâu cả rồi thì nước sông vẫn cứ vậy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lão ngừng một chút rồi lại nói:

- Bất kể ông ném xuống vạn lượng hoàng kim hay là trăm cân sắt vụn thì kết quả cũng như nhau.

Sở Lưu Hương cũng đang nhìn ra ngoài song cửa ngắm nước chảy, y cũng hình như muốn si ngốc ra. Lại một hồi thật lâu, lão già mới nói tiếp:

- Chuyện đời vốn là như vậy, thế giới này vốn có những chuyện không biết làm sao hơn, chuyện qua rồi cũng như một giấc mộng xuân biến mất không chút dấu tích.

Lão thở dài, tiếng thở dài của lão đượm đầy vẻ bi thương, lão cảm khái nói:

- Thế sự như xuân mộng liễu vô ngần, tình này chỉ có thể thành ký ức mà thôi, thật làm người ta không có đường nào để chọn lựa.

Ánh mắt của lão bỗng chiếu ra tia sáng bén ngót như lưỡi đao, nhìn chằm chặp vào Sở Lưu Hương:

- Nhưng ông thì có, người ta thì không có, nhưng ông thì có.

- Tôi có gì?

- Ông có đường để chọn lựa, hoặc thành toàn cho người khác, để từ nay vĩnh viễn biến thành ký ức, hoặc thành toàn cho chính mình.

Giọng nói của lão như con dao bén ngót ép vào người ta:

- Chỉ cần ông đồng ý thì tôi có thể giúp ông tìm lại người trong mộng của ông, đem hai người đến một nơi đào nguyên cách biệt thế gian để hai người sống với nhau một đời hòa hợp sung sướng.

Lão gằn giọng:

- Đấy là chuyện người khác muốn cầu trong mộng mị mà không được, nếu ông vất bỏ nó đi dễ dàng như thế thì chắc chắn ông sẽ hối hận suốt cả một đời mà thôi.

Sở Lưu Hương yên lặng nghe lão ta nói, dường như một chút phản ứng cũng không có, chỉ có bạn bè thân thuộc lắm mới thấu được cái thống khổ ẩn tàng trong khóe mắt.

Nhưng những người bạn thân của y lại không có ở đây.

Giọng nói của lão già lại biến thành ôn hòa:

- Đấy là chuyện của ông, dĩ nhiên chọn lựa cũng là quyền của ông. Cái chọn lựa đó chắc chắn là vô cùng thống khổ, thậm chí còn thống khổ hơn là không chọn lựa gì cả.

Nhưng Sở Lưu Hương bỗng bật cười lên:

- Tôi hiểu ý ông nói. Ông bắt cóc không xong, giết tôi không được, vì vậy ông chỉ còn cách dùng phương pháp này. Ông muốn tôi giúp ông phá hoại cuộc hôn nhân đó, bởi vì Sở Thiên Vương và Đổ Tiên Sinh liên hệ với nhau rồi thì ông lại càng không có cách nào đối phó nổi với y, một chút cơ hội cũng không có.

Thạch Điền Tề không hề biến sắc, nói:

- Cho dù tôi có ý đó thì đối với ông cũng chỉ có lợi mà thôi, nếu đã là chuyện cả hai cùng có lợi thì tại sao lại không làm cơ chứ?

- Chỉ có một chỗ không được.

- Chỗ nào?

- Thật ra còn không phải chỉ có một chỗ thôi, ít ra là có hai chỗ.

Sở Lưu Hương nhẩn nha nói:

- Thứ nhất, tôi chẳng hề muốn đi tới chốn đào nguyên cách biệt thế gian.

Đăng hồng tửu lục xử, la bán giải thì, chính là chỗ đào nguyên của tôi.

Y lấy bình rượu trong tay người tỳ nữ, nói tiếp:

- Thứ hai, tôi không hề nghĩ đến chuyện lấy vợ, cả đời tôi chưa hề nghĩ qua chuyện đó bao giờ.

Thạch Điền Tề trầm ngâm.

Sở Lưu Hương một tay cầm chén, một tay cầm bầu rượu, vừa rót vừa uống, ly này qua ly khác uống mãi không ngừng.

Thạch Điền Tề nhìn y, đồng tử dường như thu nhỏ lại, giọng nói cũng biến thành ôn hòa:

- Giang hồ đồn rằng Huyết Y Khiếm Khách Tiết Y Nhân năm xưa kiếm pháp nổi danh đệ nhất thiên hạ, có điều y lại thua về tay Hương Soái. Tôi cũng đã từng học qua chút kiếm thuật, nay cũng muốn lãnh giáo qua kiếm pháp của Hương Soái.

Lão không hề đứng dậy, trong tay lão cũng không có kiếm.

Lão tự xưng mình đã từng học kiếm, thế mà bây giờ lão chỉ bất quá dùng hai ngón tay kẹp một chiếc đũa đưa ngang tầm mắt mà thôi.

Đó không phải là tư thế tấn công.

Nhưng một người học kiếm chân chính thì lập tức có thể thấy ngay được rằng cái tư thế đó còn nguy hiểm hơn bất kỳ tư thế tấn công nào, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả nhành hoa của Đổ Tiên Sinh với chiêu Xuân Lôi lúc trước.

Trong cái tư thế hoàn toàn yên tĩnh ngưng đọng đó ẩn tàng vô cùng vô tận những thứ sát thủ biến hóa.

Trong tay lão không có cái chiêu kiếm thế như lôi đình của Xuân Lôi Y Thứ, nhưng nó hoàn toàn chiếm hẳn hết ưu tế, bởi vì toàn thân từ trên xuống dưới của Sở Lưu Hương đều bày ra trước mắt lão ta.

Cây đũa trong tay lão tuy không có cái đâm tranh chiếm tiên cơ của Đổ Tiên Sinh, nhưng lão cũng không để cho Sở Lưu Hương chiếm được tiên cơ, Tranh chính là không tranh, không tranh chính là tranh, hậu phát chế nhân, dĩ tĩnh chế động, cái tinh yếu của kiếm pháp đều ở tận trong đó.

Huống hồ Sở Lưu Hương vốn không tranh được, mà cũng không động đậy gì được.

Hắn đang bận rót rượu, dùng một bàn tay cầm chén, bàn tay kia cầm bình, tự rót rượu cho mình uống.

Y đã đem hai bàn tay của mình dùng vào chuyện nhàn nhã lười biếng không chút sát khí, trong lòng y bây giờ dù có sát khí hay cảnh giới thì cũng chỉ như rượu chảy từ trong bình ra.

Y làm sao động đậy gì được?

Có điều rượu đổ trong bình ra thì cũng có lúc rót hết, rượu trong chén cũng có lúc rót đầy. Bất kể là rượu trong bình đã rót hết, hay rượu trong chén đã rót đầy thì trong khoảnh khắc đó, y không động đậy cũng bắt buộc phải động đậy.

Thạch Điền Tề ra cái chiêu sát thủ cũng chắc chắn là vào khoảnh khắc đó Chén rượu đó đại khái cũng là chén rượu cuối cùng của Sở Lưu Hương.

o O o Hoa Cô Ma rót đầy một ly rượu cho Hồ Thiết Hoa, tuy đó chỉ là một ly, đúng, nó chỉ là một ly, một chứ không phải ba ly. Chỉ có điều ly rượu này và ly rượu người khác uống thì có khác biệt, ngay cả Hồ Thiết Hoa cũng chưa bao giờ thấy qua cái ly nào lớn như vậy.

May mà y là Hồ Thiết Ho, y đã có lịch sử uống rượu được hai mươi năm nay, uống say đại khái cũng đã được tới bốn năm ngàn lần rồi, có lúc một ngày y uống rượu còn nhiều hơn người khác uống cả đời cộng lại.

Nhưng y uống xong ly rượu này vào bụng rồi thì y còn phải thở phì phào nửa ngày mới mở được miệng ra, than:

- Mẹ tôi ơi, bà đưa cho tôi cái thứ đồ uống rượu đó, rốt cuộc nó là ly rượu hay là cái bồn tắm vậy?

Hoa Cô ma cười ngặt nghẽo, bà ta lại bê cái thùng rượu lên, làm dáng muốn rót rượu cho y một lần nữa.

Cặp mắt của Hồ Thiết Hoa lập tức tròn vo lại như mắt con bò:

- Bà làm vậy là có ý gì?

- Tôi có ý gì đâu? Tôi chỉ bất quá muốn mời anh thêm một ly nữa mà thôi, bởi vì anh đang chuẩn bị đi làm chuyện lớn lao. Tuy chẳng phải là chuyện "Tây Xuất Dương Quan" nhưng tôi cũng muốn "Khuyến quân tái tấn nhất bôi tửu".

Giọng nói của Hoa Cô Ma thật ôn nhu, bà ta cười cũng thật ôn nhu, nụ cười xem ra còn đượm chút sầu ly biệt.

"Khuyến quân tái tấn nhất bôi tửu Đông Hải chi tân vô cố nhân".

Bà ta nói:

- Này, tôi cũng cụng với anh một ly.

- Dù chẳng có cố nhân thì tôi cũng sẽ trở về, huống gì lão xú trùng đó hiện tại nhất định đã đến đó.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Nhưng nếu tôi mà uống thêm ly này nữa thì chỉ e rằng tôi sẽ chết mất ở nơi này thôi.

Hoa Cô Ma cười nói:

- Anh cho rằng Sở Lưu Hương lại đó thật sao?

- Y nói y sẽ lại thì nhất định y sẽ lại, cho dù có lên núi đao, vào chảo dầu thì y cũng nhất định sẽ lại.

- Nếu như y đi không được thì sao?

- Tại sao lại đi không được?

Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt lên:

- Nếu y đã muốn đi thì còn ai có thể ngăn cản y được chứ? Còn ai có thể ngăn cản không cho y đi?

Hoa Cô Ma thở ra một hơi:

- Nếu không ai biết được y muốn đi thì hiện tại rất có thể y đã đến đó thật, chỉ tiếc là y có người bạn cái miệng còn lớn hơn cái bồn tắm.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Đúng vậy, tôi là người to mồm, đó cũng chẳng phải là chuyện gì xấu mặt xấu mày, tại sao tôi không thể nói cho người khác biết?

Hoa Cô Ma nói:

- Dĩ nhiên là anh có thể nói cho người khác biết, chỉ bất quá người biết chuyện này càng nhiều chừng nào thì y sẽ gặp phải phiền phức nhiều chừng đó.

Bà hít vào một hơi, nói tiếp:

- Thủ hạ của Sử Thiên Vương chẳng phải là những tên ăn chay, chỉ một mình Bạch Vân Sinh không thì cũng đủ làm cho y nuốt không muốn trôi rồi.

Bà trịnh trọng kết luận:

- Tôi có thể đảm bảo kiếm pháp của Bạch Vân Sinh không hề dưới tay Tiết Y Nhân năm xưa.

Hồ Thiết Hoa không phục, y còn muốn tranh biện nữa. Có điều bên ngoài đã có người vào thông báo rằng đoàn người rước dâu bắt đầu khởi hành.

Hoa Cô Ma bỗng ôm choàng lấy Hồ Thiết Hoa:

- Đi lần này hung hiểm nhiều lắm đấy, anh nhất định phải chú ý nhiều, ráng mà tự bảo trọng.

Bà kề tai hắn nói nhỏ:

- Tuy tôi không phải mẹ ruột của anh nhưng tôi vẫn luôn xem anh như con cưng của tôi vậy. Anh đừng có chết giữa đường giữa xá nhé.

o O o Đêm đã dần khuya, trên sông đã có ánh đèn ngư phủ lấm tấm, xem ra phảng phất còn sáng hơn cả sao trời.

Nhưng trong khoang thuyền vẫn là một màu đen tối, một mình Thạch Điền Tề đang ngồi yên lặng trong bóng đêm, cái túi đựng đồ đánh lửa làm rất tinh xảo từ kinh đô tuy ở ngay tầm tay với nhưng lão dường như chẳng có ý đốt đèn.

Đèn đã có, nhưng đó là do Anh Tử đem vào khoang. Anh Tử cô nương bé nhỏ kiều diễm vẫn còn mặc đồ đồng tử, mái tóc dài đen nhánh búi thành hai búi hai bên, cặp mắt tròn xoe đầy vẻ kinh ngạc nói:

- Chỉ có mình tiên sinh ở đây sao?

- Nơi đây vốn chỉ có một mình ta.

Giọng nói của Thạch Điền Tề nghe mệt mỏi trầm lắng như của một kẻ lữ hành vừa trải qua một chuyến đi dài vậy.

- Còn Sở Lưu Hương?

- Y đi rồi.

- Sao y đi được?

- Đã tự tới thì cũng tự đi, đi đi lại lại ai mà xen vào được chứ?

Anh Tử ngạc nhiên nói:

- Nhưng vừa rồi tôi còn thấy tiên sinh đang dùng đũa làm kiếm, làm thành thế thanh nhãn, Sở Lưu Hương rõ ràng đã hoàn toàn bị tiên sinh khống chế trong kiếm thế thì làm sao y đi được?

Nàng dừng lại một chút, rồi lại hỏi tiếp:

- Không lẽ y có thể tránh khỏi sát thủ tất thắng của tiên sinh sao?

Thạch Điền Tề nhìn ra ánh đèn ngư phủ xa xa, một hồi thật lâu sau mới nhẩn nha nói:

- Y chẳng tránh gì cả, mà cũng chẳng cần phải tránh.

- Tại sao?

- Vì ta vốn chưa hề xuất thủ.

Anh Tử ngồi bẹp xuống, nhìn lão kinh ngạc:

- Tại sao tiên sinh không xuất thủ?

Thạch Điền Tề thở dài:

- Ta không thể xuất thủ, vì ta hoàn toàn không nắm chắc phần thắng trong tay.

Ánh đèn ngư phủ xa xa đang lấp lánh trong mắt lão, nhưng ánh mắt lão đã mất đi cái tinh anh đã có lúc trước, lão trầm giọng nói:

- Lúc đó y đang rót rượu, ta vốn định đợi y rót rượu xong là xuất thủ.

Lão nhìn Anh Tử nói tiếp:

- Chén rượu vừa đầy thì động tác rót rượu của y chắc hẳn sẽ ngừng lại, nếu không rượu sẽ tràn ra ngoài chén, cái khoảnh khắc đó chính là cơ hội tốt nhất của ta.

Anh Tử gật đầu:

- Tôi hiểu, trong tình cảnh đó thì một sợi tóc cũng đủ làm động đậy toàn thân, bất kể rượu tràn ra ngoài hay động tác và tư thế của y biến đổi đều làm ảnh hưởng đến tinh khí và thần mạo của y, chỉ cần cái thần của y có một chỗ hở thì tiên sinh lập tức đâm chết được y ngay.

Thạch Điền Tề thở dài:

- Tình cảnh lúc đó vốn là vậy.

- Không lẽ sau đó có cái gì biến hóa đặc biệt ư?

- Sở Lưu Hương thật là một kẻ phi thường, cái lối ứng biến của y thật tình làm cho người ta không thể ngờ được.

- Không lẽ chén rượu trong chung vẫn không được rót đầy, bình rượu trong chung tấu xảo lại cạn hết?

Thạch Điền Tề nhăn mặt:

- Nếu quả như vậy thì bây giờ y đã chết dưới lưỡi kiếm của ta rồi. Bình rượu cạn hết thì tinh khí sẽ tiết ra, cũng là một cơ hội của ta.

- Bình rượu không hề cạn sao?

- Không.

- Rượu cũng không tràn ra ngoài?

- Cũng không.

Anh Tử nhìn chén rượu và bình rượu trên bàn, nói:

- Thật vậy ư?

- Đúng vậy.

Anh Tử cũng nhịn không được, lắc đầu cười khổ:

- Thế thì tôi thật sự không nghĩ ra được, không lẽ chén rượu có ma thuật ư?

- Chén rượu không có, nhưng người thì có.

- Ma thuật gì?

- Tuần hoàn luân chuyển, sinh sinh bất tức. Tám chữ đó chính là cái ma thuật của y.

Anh Tử ngơ ngác:

- Đó là ma thuật gì? Tôi không hiểu.

- Y dùng một bàn tay cầm chén rượu, một bàn tay cầm bình rượu, lúc rượu trong bình rót vào chén thì chân khí giữa hai bàn tay cũng quán thông với nhau.

Thạch Điền Tề trầm giọng:

- Chân khí quán thông rồi thì cứ tuần hoàn luân chuyển không ngớt, rượu trong chén và trong bình cũng theo đó mà tuần hoàn luân chuyển không ngừng.

- Vì vậy rượu trong bình mãi mãi rót không hết, rượu trong chén cũng mãi mãi không đầy?

- Đúng vậy.

- Chân khí và rượu hai thứ tuần hoàn lưu chuyển, tạo thành cho y một vòng tròn, vì vậy tiên sinh cứ chờ mãi mà không có cơ hội để xuất thủ?

Thạch Điền Tề thở dài:

- Đúng vậy, tròn như hình thái cực, sinh sinh bất tức, ta còn có hội nào nữa chứ?

Anh Tử cũng thở ra:

- Một người suốt ngày chè chén ong bướm, không lo chuyện chính nghiệp vậy mà bản lãnh tới như vậy, chuyện này nói ra thật chẳng có ai dám tin, nhưng không tin cũng không được.

Thạch Điền Tề bỗng nói:

- Ban nãy trừ cô và ta ra, còn một người nữa.

- Là ai?

- Ta cũng không biết là người thế nào, nhưng hắn có vào đây.

- Tiên sinh không thấy mặt hắn?

- Không, chính cái lúc ta và Sở Lưu Hương dùng kiếm ý chí cao vô thượng tương trì với nhau thì hắn xuất hiện không một tiếng động. Trong tình cảnh đó ta không thể nào phân tâm để nhìn xem hắn là ai.

- Y có làm gì không?

- Y yên lặng nhìn chúng ta một hồi, cho đến phút cuối mới nói vài câu.

- Y nói gì?

Thạch Điền Tề trầm ngâm:

- Thạch tiên sinh thua rồi, Sở hương soái cũng nên đi đi, cứ kiên trì như vậy thì chẳng có gì hay ho cho hai vị đâu, chỉ có tôi là có lợi mà thôi.

Anh Tử tròn mắt:

- Có lợi gì cho y?

- Ngư ông đắc lợi, nếu bọn ta cứ duy trì như thế thì y chỉ cần nhẹ nhàng ra tay cũng đưa bọn ta vào chỗ chết. Bọn ta thấy rõ như thế nên tâm ý tương thông, cùng ngưng lại.

- Rồi...?

- Bọn ta vừa ngừng thì hắn cũng đã biến mất.

Anh Tử ngớ ngẩn xuất thần một hồi rồi nói:

- Người này rốt cuộc là ai? Một kẻ như vậy thì nhất định cũng giống Sở Lưu Hương, nhất định cũng có rất nhiều người đàn bà thích y, bất kể y có cao, thấp, mập, ốm, xấu xí thế nào chăng nữa. Đàn bà luôn thích những hạng người thông minh như vậy.

121. Chương 121: Khó Nhận Ân Tình Người Đẹp

Đàn bà, vô số đàn bà, vô số đàn bà đẹp, rất là đẹp.

Đàn bà nằm trên giường, giường ở trên thuyền, chiếc thuyền này có một cái giường vô cùng, vô cùng lớn.

Trên sông đã có đèn chài, trên trời đã có sao, sao trời và đèn chài chiếu sáng con thuyền, cũng chiếu lên cái bóng của cả người trên thuyền.

Sở Lưu Hương bay lướt ra khỏi khoang thuyền của Thạch Điền Tề thì thấy ngay người này, y phục của y trắng xóa như tuyết, mặt nước sông lóng lánh ánh sao trời và đèn chài màu vàng vọt, ba tấm gỗ đang nhấp nhô theo sóng nước.

Sở Lưu Hương thân hình như chim én, nhẹ điểm lên tấm gỗ, lướt qua thuyền bên kia.

Người áo trắng trên thuyền lại cất mình lên, bay lướt qua một cái thuyền khác như một con chuồn chuồn. Trên thuyền không có sao, không có trăng, không có đèn đuốc nhưng đợi đến lúc Sở Lưu Hương vừa hạ người xuống thì đèn đuốc bỗng bừng sáng lên như một đêm trung thu, người áo trắng cũng đột nhiên không còn thấy đâu nữa.

Sở Lưu Hương chỉ thấy một cái giường đầy đàn bà, đúng hơn là một cái giường trên một cái thuyền đầy đàn bà.

Một giường đầy đàn bà không đáng sợ, một thuyền đầy đàn bà cũng không đáng sợ, đáng sợ ở chỗ những người đàn bà trên giường đều là những người quen mặt, đối với y hết sức quen thuộc.

Không những quen thuộc, mà còn rất thân thuộc, thân đến độ có thể nói là muốn chết người.

Thật tình Sở Lưu Hương không thể nào không đưa tay sờ mũi được, Phấn Phấn quen ở Tô Châu này, A Kiều quen ở Hàng Châu này, Kim Nương quen tại Đại Đồng này, Sở Thanh quen ở Lạc Dương này…

Ngoài ra còn có các cô gái y mới chia tay cách đây không lâu nữa.

Y quên không nổi cái tình, y cũng quên không nổi bọn họ, bọn họ lại càng không quên nổi y.

Nhưng y nằm mộng cũng không ngờ được rằng bọn họ lại đồng thời đột nhiên xuất hiện ở một nơi như vậy.

Nếu y tình cờ gặp một người nào đó trong bọn họ ở bất kể nơi nào, bất kể người nào thì y cũng đều rất sung sướng, thậm chí còn sung sướng muốn chết luôn.

Nhưng y bỗng nhiên gặp liền tất cả một lúc như vậy thì y lại có cảm tưởng rằng cái mạng của mình sắp mất đi thật.

Chuyện này thật như một cơn ác mộng, bất cứ người đàn ông nào cũng không hề nguyện ý gặp phải.

Càng chết người nhất là mỗi người đàn bà đều nhìn y với ánh mắt thật là say đắm, đều cho rằng y là người tình duy nhất của họ, đều coi y là duy nhất của mình.

Sở Lưu Hương không những muốn sờ mũi, y còn hận không cắt luôn được mũi mình đi mất cho rồi, vì nếu một người bị mất mũi thì chắc không ai nhận ra được nữa.

Bất hạnh cho y là có người bỗng lên tiếng:

- Anh sờ mũi cho cố vào để làm gì?

Người đang nói là Đại Kiều, nàng tiếp:

- Anh có cắt cái mũi của anh đi thì em cũng nhận ra được anh mà.

Đại Kiều ăn nói rất thẳng thắn, hành động cũng sảng khoái. Hình như nàng đang chuẩn bị bước lại kéo vị đạo soái mà trước giờ chưa sợ một ai là Sở Lưu Hương này lên giường vậy.

Sở Lưu Hương có muốn trốn cũng không trốn đi đâu được, bởi vì trong cái khoang thuyền này trừ cái giường ra thì còn lại không có bao nhiêu chỗ trống cho y cả.

May mà lúc đó cái người áo trắng thần bí kia lại xuất hiện, sạch sạch sẽ sẽ một thân trắng toát từ trên xuống dưới, văn văn nhã nhã một gương mặt tươi cười, trong ánh mắt còn phảng phất như có áng mây lướt qua, một áng mây trắng xa vời.

Người này nói:

- Tại hạ là Bạch Vân Sinh. Sở nhân Giang Nam lưu hương cửu, hải thương tâm hữu Bạch Vân Sinh (người họ Sở ở Giang Nam tiếng thơm lừng lẫy lâu nay, trên mặt biển có người đang dần dần nổi danh là Bạch Vân Sinh), câu đầu là về hương soái, còn câu sau là nói về tại hạ đấy.

Sở Lưu Hương bật cười:

- Câu đó do ai nói vậy?

- Chính là tôi nói.

Thái độ của Bạch Vân Sinh nghiêm trang và khách khí, hắn tiếp:

- Tôi đem ông và tôi đặt vào một chỗ để bàn luận, phải là cái vinh hạnh cho ông lắm đó.

Một người với thái độ hết sức lễ phép mà lại nói ra một câu như vậy thì thật là vô cùng kì quái, không những vậy, còn rất buồn cười.

Nhưng y nói rất là tự nhiên, cho dù chuyện gì buồn cười nhất trong thiên hạ mà được thốt từ miệng y ra thì nhất định sẽ không làm cho người ta còn cảm giác buồn cười nữa.

Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra mình lại gặp phải một người kì quái, không chừng còn kì quái hơn tất cả những người mà y đã từng gặp phải từ trước đến nay.

Bạch Vân Sinh từ tốn nói:

- Mấy vị cô nương này tôi chắc là ông nhất định rất quen mặt. Tôi cũng biết họ đều là những người ông rất ưa thích.

Sở Lưu Hương không thể không thừa nhận điều đó.

Bạch Vân Sinh nhìn y chăm chú, đôi mắt sáng rực lên:

- Bởi vì tôi chưa hiểu ông lắm, tôi chưa biết ông yêu thích ai nhất nên đành phải mời tất cả lại đây.

Nụ cười của y cũng rất văn nhã, y tiếp:

- Nếu ông chán bất cứ cô nào thì tôi sẽ lập tức mời cô đó về ngay. Tôi làm chuyện gì từ trước đến giờ đều rất chu đáo, không muốn làm bạn bè phải khó xử.

Sở Lưu Hương cười khổ, một người khách khí chu đáo đến vậy thì cả đời y chưa từng gặp qua một ai, y bất giác cảm thấy nuốt không trôi.

Bạch Vân Sinh dường như cứ muốn hỏi y cho được, y nói:

- Tùy tiện ông muốn tôi trả cô nào về thì ông cứ việc nói ra, tôi nhất định sẽ làm xong chuyện.

Sở Lưu Hương còn biết nói gì nữa? Bảy, tám cặp mắt đang nhìn y trừng trừng, làm như hận không thể nào cắn cho y một cái thật đau.

Y chỉ còn nước mặt dày mày dạn nói:

- Họ đều là bạn thân của tôi, người nào tôi cũng ưa thích, ai đi tôi cũng đau lòng cả.

Bạch Vân Sinh mỉm cười nói:

- Hương soái quả là một kẻ đa tình, thật làm tôi vô cùng ngưỡng mộ.

Sở Lưu Hương ngay cả nhìn cũng không dám nhìn lại các cô lần nữa, cũng không dám tưởng tượng ra vẻ mặt của họ hiện giờ ra sao.

Bạch Vân Sinh lại cười:

- Kẻ đa tình sợ nhất là tịch mịch, tôi biết điểm đó nên mới mời hết các cô đến bầu bạn với hương soái, rồi cùng đi gặp một người.

- Đi gặp ai?

- Một người hương soái rất muốn gặp mà không gặp được.

- Sử Thiên Vương?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhảy bật người lên, tiếp:

- Có phải là Sử Thiên Vương không? Ông biết y đang ở đâu ư?

Bạch Vân Sinh gật đầu, cười nói:

- Nơi đó tuy xa lắm nhưng hiện tại tôi đã thấy rằng hương soái sẽ không bị tịch mịch.

Bất kể là Phấn Phấn, A Kiều, Tiểu Ngọc… ai nấy cũng đều là một người đàn bà vô cùng dễ thương, đều đã từng có một phen tao ngộ không bình thường với Sở Lưu Hương, đều đã từng trải qua một đoạn thời gian vô hùng mỹ hảo với y, bất kể là nàng nào cũng đã từng rất ôn nhu, chiều chuộng y hết mực.

Nhưng hiện giờ thì chỉ cần có cô nào đối xử với Sở Lưu Hương hơi tốt một chút thì những người còn lại sẽ lập tức trợn mắt nhìn người đó, cho thấy cô ta đang nịnh nọt cầu xin, chính cô ta cũng cảm thấy vô cùng mất mặt.

Họ cũng đâu phải là phường ong bướm đầu ngõ hạ tiện, làm sao có thể làm chuyện mất mặt như vậy?

Sở Lưu Hương hiểu cái tình cảnh đó quá rõ ràng, hiểu rõ hơn đại đa số nam nhân trên thế gian này nhiều. Vì vậy y tuyệt đối không hy vọng bọn họ sẽ niềm nở tươi cười với y, lại càng không hy vọng bọn họ sẽ sà vào lòng mình thỏ thẻ hàn huyên gì cả.

Ba gã hòa thượng thì không có nước uống, cái thế giới này vốn là như thế.

Điều này thì Sở Lưu Hương cũng hiểu rõ lắm. Chỉ cần các cô không liên hợp với nhau để đối phó y thì y đã tạ ơn trời đất rồi.

Các cô có làm vậy không?

Nhìn vẻ mặt của họ thì thật tình y có chỗ lo lắng. Trước giờ y vẫn hiểu rõ tính tình của từng người một, bất cứ chuyện gì họ cũng có thể làm, vì vậy y chỉ còn cách lẩn tránh ra đằng sau khoang thuyền, đâm đầu vào chỗ trống ngủ vùi mà thôi.

Bất kể ra sao, trốn được giống bão chút nào thì hay chút đó, đợi đến lúc các cô hạ hỏa rồi tính sau, đó chính là chỗ thông minh của Sở Lưu Hương.

Lại càng giỏi hơn nữa là y có thể ngủ vùi thật sự, khi tỉnh dậy thì chỉ thấy khoang thuyền yên lặng như tờ, không biết mọi người đã đi đâu hết.

Mấy bà mấy cô đó đang làm gì mà ngay cả một tiếng động cũng không có?

Có phải họ đang thương nghị tính cách đối phó với y không?

Sở Lưu Hương thở ra một hơi, y bỗng cảm thấy rằng đàn ông quả thật là nên quy củ một chút, nếu đụng phải một cô vừa ôn nhu, vừa mỹ lệ vừa đa tình thì dù không đá cho cô ta một cái văng ra ngoài cũng nên xông ra khỏi cửa mà chạy trốn thật nhanh.

Đây dĩ nhiên là lần đầu tiên trong đời y có cái lối suy nghĩ đó, nhưng còn chưa biết có phải là lần cuối cùng không.

Chính lúc y đang ngồi trên giường xoa xoa chóp mũi thì bỗng nghe phòng bên cạnh có tiếng động giống như có người nào đó đang đổ nước vào trong bồn tắm vậy.

Sở Lưu Hương đột nhiên cảm thấy ngứa ngáy toàn thân. Ít nhất là đã ba ngày nay y chưa tắm rửa, được ngâm mình vào trong một cái bồn tắm lớn thật lớn thì còn gì sung sướng bằng?

Chỉ tiếc là y còn chưa quên mình đang ở trên một chiếc thuyền, những giọt nước trên thuyền so với thứ nước khác tất nhiên là phải quý giá hơn rất nhiều.

Huống gì làm sao có chuyện mấy bà mấy cô đó lại chịu chuẩn bị nước cho y tắm bây giờ? Thật tình ngay cả nghĩ tới y còn không dám nữa.

Kì quái là nước tắm đúng thật là để chuẩn bị cho y.

Cửa khoang bỗng nhiên mở tung ra, y thấy một cái bồn tắm đầy nước được đẩy vào, chỉ có bồn tắm mà không có ai trong đó cả.

Không những vậy, còn có một bộ quần áo để thay, sắp xếp cẩn thận để trên một chiếc ghế. Bộ quần áo mới tinh, mập ốm dài ngắn lớn nhỏ đều vừa khít, cứ như là được may đo cho mình y thôi vậy.

Xà phòng trong bồn cũng là thứ mà y rất ưa thích.

Ai đã chuẩn bị cho y?

Tuy các cô đều biết kích thước của y, sở thích của y, nhưng bọn họ có ai lại chiều chuộng y tới mức đó?

Không lẽ đây là kế sách của các cô dùng đối phó với y? Ban đầu làm ra vẻ tốt với y một chút để cho y thêm xấu hổ, sau đó mới chỉnh cho y một phen tơi bời?

Tắm một cái cho thoải mái, thay bộ đồ mới xong thì suy nghĩ trong bụng y bắt đầu cải biến.

Các cô đáng lý ra phải đối xử với y tốt một chút mới phải, hạng đàn ông như y vốn sinh ra không phải để dính kè kè với một người đàn bà, các cô phải hiểu cái điểm đó mới đúng.

Nghĩ tới đó Sở Lưu Hương không khỏi cảm thấy khoan khoái, cao hứng bước ra ngoài khoang thuyền.

Bên ngoài mặt trời sáng lạn, hôm nay trời quá đẹp, nhìn từ song cửa ra có thể thấy cả mấy dặm bờ sông.

Nhưng trên thuyền lớn lại không thấy có ai, mấy bà mấy cô kia ngay cả một người cũng không thấy đâu cả.

Sở Lưu Hương bỗng cảm thấy kì quái, y chợt thấy có chiếc thuyền đang đi từ giữa dòng sông vào bờ.

Nhìn chiếc thuyền đó, trái tim của Sở Lưu Hương bỗng như chìm xuống. Thì ra trên thuyền là Phấn Phấn, A Kiều, Sở Thanh… tất cả đều đưa ánh mắt thật kì lạ nhìn y, còn tay thì vẫy vẫy từ biệt.

Chiếc thuyền thuận dòng đi xuống, ngàn dặm trước mặt người đang cận kề bỗng trong khoảnh khắc đã xa tận chân trời. Tại sao các cô phải đi? Bị bức bách hay là tự ý bỏ y mà đi như vậy?

Vấn đề đó hiện tại không còn cần phải trả lời nữa, vì dưới dòng sông bỗng thấy có mấy cái bóng trắng như tuyết xuất hiện, bơi qua bơi lại như cá, hoạt bát linh lợi như các cô thiếu nữ.

Cá giống như người đẹp? Hay là người đẹp giống như cá?

Cá không nhảy lên thuyền được, nhưng người thì nhảy được.

Các cô vẫn mặc trên người bộ quần áo mà Sở Lưu Hương đã thấy lần trước, chỉ có điều thái độ thì thay đổi hơn rất nhiều.

Thái độ của các cô thật là lễ phép, không những vậy, hình như còn là phải giữ gìn phép tắc đàng hoàng với y, cái tình cảnh đó trước giờ chưa từng xảy ra với y lần nào.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Lần này các cô muốn gì đây? Lại muốn ăn thịt người, hay là muốn bị người ta ăn thịt?

Các cô cười khúc khích:

- Nếu hương soái muốn ăn thịt chúng em thật thì xin mời hương soái cứ tận tình mà ăn.

- Thật sao?

Sở Lưu Hương cố làm ra vẻ hung ác:

- Tôi ăn thịt các cô được sao?

- Dĩ nhiên là được.

Một cô bé đùi dài nói:

- Bất kể là hương soái muốn ăn thì thì cứ việc ăn, cứ chọn một người vừa mắt hương soái.

Cặp đùi của cô dưới ánh mặt trời thật là rắn chắc, căng đầy sinh lực. Cô nói tiếp:

- Hương soái muốn ăn ai thì cứ ăn, muốn ăn chỗ nào thì ăn chỗ đó, muốn ăn kiểu nào cũng được.

Các cô người nào người nấy xem ra đều rất ngon mắt, nhưng dường như Sở Lưu Hương lại sợ hãi, chẳng dám đưa mắt nhìn các cô.

Các cô không phải là cá, trẻ trung mơn mởn như vậy thì tại sao Sở Lưu Hương lại sợ?

Y nói:

- Các cô biến thành ngoan ngoãn biết nghe lời từ lúc nào thế?

Cô bé có cặp mắt to nói:

- Nhị tướng quân lần này muốn chúng em lại đây, tùy cho hương soái phân phó. Chúng em… sợ lắm.

- Sợ?

- Sợ hương soái bắt chúng em ăn thịt thật.

- Thế ư?

- Không những thế, em là người sợ nhất, vì nếu hương soái có chọn thì chắc chắn người đầu tiên sẽ là em.

Nhưng lúc này Sở Lưu Hương không ăn thịt cô, chẳng phải vì cô không ngon lành, cũng chẳng phải vì y không muốn lắm.

Sở Lưu Hương không ăn thịt cô vì bất quá lúc này ngoài cửa sông bỗng có tiếng trống trận truyền lại, làm như có ngàn vạn con chiến mã đang chạy như bay trên sóng nước.

Dĩ nhiên đến đây không phải là ngựa, mà là một con thuyền, một chiếc thuyền nguy nga như một tòa lâu đài vậy.

Những người cá lập tức nhảy nhót hoan hô:

- Nhị tướng quân đến rồi.

Sở Lưu Hương ngạc nhiên nói:

- Cái vị Nhị tướng quân này là ai? Tại sao lại muốn các cô đến tìm ta? Nếu như các người là thủ hạ của Sử Thiên Vương thì tại sao lại không để Hồ Thiết Hoa hộ tống công chúa đến chỗ ông ấy? Không lẽ Nhị tướng quân của các cô cũng không tán thành cuộc hôn nhân này ư?

Không ai trả lời những câu hỏi đó.

Cái miệng của bốn cô con gái hình như bỗng bị ai nhét một cục đất sét vào, ngay cả thở còn không muốn thở nổi.

Chiếc thuyền đang rẽ sóng chạy lại, xa xa đã thấy có bóng người chạy qua chạy lại trên thuyền, bày thành đội ngũ rất chỉnh tề.

Trên thuyền cờ phướn mới tinh, quân kỳ nghiêm chỉnh tráng quan, hiển nhiên ai cũng đều là tay kiêu dũng quen thuộc với sóng gió chiến trận.

Chỉ có một điều kì quái là bao nhiêu đó chiến sĩ, chẳng có ai là đàn ông cả.

Thuyền đánh cá, thuyền buôn bán quanh cửa sông đều không biết đã bỏ trốn đi đâu hết cả, trên bờ thậm chí ngay cả một bóng người cũng không thấy.

Chiếc thuyền đã thả thang dây xuống, Sở Lưu Hương lập tức leo lên.

Cặp mắt của y vừa ló lên khỏi mặt thuyền thì đã thấy từng hàng những cặp đùi sạm nắng thành màu đồng đỏ. Gót chân chạm cứng vào nhau, những cặp đùi thẳng tắp, chính giữa cơ hồ không có lấy một khe hở.

Mỗi cặp đùi đều rắn chắc như vậy, khỏe mạnh như vậy, Sở Lưu Hương suốt một đời chưa bao giờ thấy nhiều như vậy cùng một lúc.

Trên bắp chân rắn chắc đầy những nét cong là cặp đùi tròn lẳng, trên đó nữa là chiếc quần trận bóng loáng màu bạc.

Sở Lưu Hương không dám nhìn lên thêm.

Chiếc thuyền tiếp tục ra khơi, người cầm lái cũng là đàn bà, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra người đàn ông duy nhất trên thuyền chính là y.

Không ai nhìn y, cũng không ai đụng đến y, bọn thủy thủ ai nấy đều chuyên tâm làm việc của mình, chiến sĩ thì đứng yên đó như những pho tượng đá.

Sở hương soái, một tay "kỵ mã y tà kiều, mãn lâu hồng tụ chiêu" (cưỡi ngựa đứng xéo bên cầu, cả lầu mấy cô vẫy tay gọi), đến chiếc thuyền này thì lại biến ra như đồ phế thải. Những người đàn bà trên thuyền như mù cả, ngay cả liếc cũng không liếc y lấy một cái.

Dĩ nhiên bọn họ chẳng phải kẻ mù, Sở Lưu Hương không tin rằng bọn họ không nhìn thấy. Y cố ý bước qua bước lại trước mặt bọn họ, tuy y ráng không đụng tới những bộ ngực đang nhô ra đó nhưng cũng đã cách bọn họ không xa bao nhiêu lắm.

Nào ngờ bọn họ ngay cả đến chớp mắt cũng không chớp cái nào, Sở Lưu Hương bắt đầu cảm thấy bội phục cái vị Nhị tướng quân này, bội phục cái tài huấn luyện được bao nhiêu đó đàn bà thành ra như vậy. Chuyện này nhất định là không dễ, không phải người đàn ông nào cũng làm được.

Hiện tại thì y càng đoan chắc vị Nhị tướng quân này là đàn bà không sai, chỉ có đàn bà mới có thể huấn luyện được đàn bà thành ra phục tùng như vậy, mà cũng chỉ có đàn bà mới hiểu cách nào đắc dụng để huấn luyện đàn bà mà thôi.

Cái cách đó Sở Lưu Hương không dám nghĩ tới, mà cho dù có nghĩ tới thì y cũng chẳng nghĩ ra.

Ngoài ra y cũng không thể nghĩ ra được cái vị Nhị tướng quân này là một người như thế nào.

Nhưng y cũng cần chờ lâu, vì lúc này đã có một người đàn bà mặt đầy mụn đang hỏi y:

- Ngươi họ tên là gì? Ở đâu lại đây? Trong mình có dấu binh khí gì không đó?

Sở Lưu Hương bỗng bật cười.

Y vốn không nghĩ tới chuyện bật cười, nhưng y không nhịn nổi, vì cả đời y chưa bao giờ gặp qua một chuyện như vậy, mà cũng không ngờ rằng mình sẽ gặp một chuyện như vậy.

Còn ai có thể ngờ được rằng có người lại dám nói với Sở Lưu Hương như thế?

Lại càng không ngờ được là y cứ thật thà trả lời:

- Tôi họ Sở, tên là Lưu Hương, là con cháu của thời hậu đại sau này của Hoàng Đế. Trước giờ tôi chưa từng làm chuyện mò mò mẫm mẫm nên trong người tuyệt không hề dấu diếm đao kiếm binh khí gì cả.

- Ngươi đưa tay lên cao.

- Để làm gì?

- Cho ta lục soát người của ngươi.

Sở Lưu Hương lại bật cười, y lấy một thái độ rất ôn hòa hỏi:

- Lúc bà lục soát người khác, có bao giờ bà nghĩ tới chuyện người khác không chừng cũng muốn lục soát người của bà không? Chỉ bất quá, cách họ lục soát có chỗ khác với bà một chút mà thôi.

Gương mặt của người đàn bà biến đổi:

- Ngươi dám đụng vào người của ta?

Sở Lưu Hương nhìn vào mắt bà ta rồi thở ra:

- Tôi không dám, thật tình tôi không dám.

Y nhẩn nha nói tiếp:

- Vì vậy tôi chỉ còn nước dùng một cách khác.

Vừa nói xong thì đôi chân của người đàn bà không biết bằng cách nào đã bị y xách ngược lên, xoay đi hai vòng, làm rớt tung hết bao nhiêu là đồ trong người ra.

Sau đó là nghe ủm một tiếng, đã có người bị ném xuống biển.

o O o Bất kể trong truyện thần thoại của quốc gia nào thì màu sắc của địa ngục cũng là màu đỏ, vì nơi đó quanh năm đều có lửa cháy rực không bao giờ tắt.

Nơi đây cũng vậy.

Nơi đây tuy không có lửa cháy nhưng bốn bề cũng đều đỏ rực, giống hệt như màu sắc của địa ngục vậy.

Nhưng nơi đây lại không phải địa ngục, nơi đây là khoang thuyền lớn của tướng quân.

Tấm thảm đỏ hồng trải lên bậc tam cấp dài, cửa vào có treo một bức màn chấm xuống sàn, làm bằng những sợi tơ nhung màu tím đỏ.

Chiếc bàn của tướng quân cũng có màu đỏ hồng, mỗi tấc chiến bào phảng phất như được tẩm bằng máu tươi của quân thù.

Hai người đeo kiếm đứng sau lưng tướng quân. Một lão già mặt mày nhăn nheo, đầu tóc thì đen tuyền như thiếu nữ, một người con gái trẻ tuổi mặt mày xinh xắn, hai bên tóc tai thì đã biến thành bạc phơ.

Trong khoang thuyền chỉ có một thứ đồ là màu đen thuần, toàn thân đều đen, đen muốn sáng rực lên.

Sở Lưu Hương bước vào trong khoang, nhìn thấy trước tiên chính là con báo màu đen tuyền đó.

Con báo đen đang nằm phục dưới chân tướng quân, yên tĩnh như một con mèo mới được ăn uống no nê.

Cặp kiếm sau lưng tướng quân đã tuốt khỏi vỏ, đâm lại cặp mắt Sở Lưu Hương như một dãy thất luyện phá không trung.

Cặp mắt của Sở Lưu Hương ngay cả chớp cũng không chớp một cái. Hai lưỡi kiếm ngừng lại cách lông mi của y chỉ bất quá còn có ba tấc, nhưng mắt y không hề chớp một cái.

Tướng quân nhìn y với ánh mắt thật kỳ quái, rồi bỗng hỏi:

- Ngươi nhìn ra được nhát kiếm đó của bọn họ không đâm mù mắt ngươi sao?

- Tôi nhìn ra được.

Sở Lưu Hương nói:

- Bọn họ đều là cao thủ, xuất thủ chắc chắn có chừng có mực.

- Sao ngươi biết trước bọn họ không đâm mù mắt ngươi?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Bởi vì tôi là người khách được mời lại, nếu mắt của khách bị mù đi, chủ nhân chắc cũng không vui vẻ gì, nhất là một người chủ nhân như bà đây.

- Chủ nhân như ta thì thế nào?

- Cái oai phong của tướng quân tuy trọng, còn chưa bằng cái tuyệt sắc của tướng quân, nếu đối mặt với một kẻ mù không thấy gì, không phải là chẳng thú vị gì sao?

Không phải y đang nói xạo, cũng không phải đang cố ý nịnh hót cho người ta vui bụng, y vừa nhìn bà ta lần đầu, cũng không cảm thấy bà ta đẹp gì.

Bà ta quá cao quá lớn, không những vậy, còn quá man rợ. Vai bà ta quá rộng, thậm chí còn rộng hơn rất nhiều người đàn ông.

Ánh mắt bà ta thì đượm cái vẻ man rợ của dã thú sao đó, vành môi của bà ta tuy rất quyến rũ nhưng lại quá rộng đi một chút.

Trừ hàm răng trắng như tuyết ra, toàn thân của bà ta từ trên xuống dưới, hầu như không có chỗ nào có thể nói là gần với tiêu chuẩn của một người đẹp.

Nhưng bà ta quả thật là một người đẹp, toàn thân từ trên xuống dưới đều tràn đầy cái đẹp man dại trấn nhiếp lòng người. Đẹp đến mức làm người ta thở không ra hơi. Đem bà ta so sánh với những người đàn bà mỹ lệ khác, họ đều giống như những đồ chơi bằng đất sét, đụng vào một cái là vỡ tan tành.

- Tôi đã biết đây nhất định phải là một người đàn bà, nhưng trước giờ tôi không hề nghĩ rằng bà là một người đàn bà như vậy.

Tướng quân lại trừng mắt nhìn y thật lâu, còn thở ra một hơi nhẹ:

- Ngươi quả là kẻ to gan.

Bà ta búng ngón tay một cái, lưỡi kiếm lập tức thu vào trong vỏ, người cũng thoái lui.

- Chính vì ta biết ngươi to gan lắm nên ta mới gọi ngươi lại đây.

Lời nói của bà ta vô cùng trực tiếp:

- Ta tin là ngươi lớn gan đủ để giết người cho ta.

- Cũng phải xem bà muốn tôi giết ai đã.

- Muốn giết người đó dĩ nhiên là không dễ, bất kể cô ta ở nơi nào, chung quanh đều có hơn ba mươi tay cao thủ siêu đẳng bảo vệ cho cô ta.

- Ai sai người bảo vệ cô ta?

- Đổ tiên sinh và Sử Thiên Vương.

Bà ta không chút ngần ngừ nói ngay tên hai người đó ra, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không thể không thừa nhận bà ta xác thực là một kẻ rất sảng khoái.

Đối với người sảng khoái, Sở Lưu Hương trước giờ cũng rất sảng khoái.

- Bà muốn tôi đi giết người này, có phải là vì bà sợ cô ta chiếm mất địa vị sủng ái của bà?

- Đúng vậy.

Bà ta nói:

- Hiện tại người mà Sử Thiên Vương sủng ái nhất là ta, thậm chí còn phong cho ta làm Báo Cơ tướng quân, nếu cô ta lại, ta còn gì bây giờ?

- Nếu Sử Thiên Vương thích bà thật, tại sao y phải lấy cô ta làm vợ?

- Bởi vì cô ta là công chúa, ta thì không.

Bà ta nói:

- Hiện tại ta là cơ thiếp của Sử Thiên Vương, trước đó cũng vậy, hình như trời sinh ta ra phải chịu cái kiếp làm lẻ.

Sở Lưu Hương cười khổ.

Một người đàn bà đem được chuyện như vậy nói thẳng ra cho người khác nghe, người đàn bà đó y chưa từng thấy qua.

- Người đàn ông trước của ta là một lão già Đông Dương có tiền có thế lực, không những vậy còn là cao thủ kiếm đạo.

- Thạch Điền Tề Tả Vệ Môn?

- Chính lão ta.

Bà ta không hề dấu diếm:

- Tuy lão ta rất được, nhưng so với Sử Thiên Vương vẫn còn xa lắm.

- Vì vậy bà không nghĩ đến chuyện thất sủng với Sử Thiên Vương?

- Vì vậy ta nhất định không để cho ả công chúa quỷ quái kia lấy Sử Thiên Vương, tùy tiện bằng cách nào ta cũng phải giết nó.

- Tại sao bà muốn tôi làm chuyện này?

- Bởi vì lần này, kẻ phụ trách hộ tống cô ta là Hồ Thiết Hoa, người Hồ Thiết Hoa tín nhiệm nhất chính là ngươi.

Báo Cơ nói:

- Muốn giết Ngọc Kiếm, không ai còn có cơ hội tốt hơn ngươi.

- Tại sao tôi phải làm chuyện này?

- Vì ta.

Nói xong câu đó, bà ta không nói thêm tiếng nào nữa, cũng không cần phải nói thêm tiếng nào nữa.

Bà ta đứng dậy, chiến bào màu đỏ hồng đã tuột từ trên vai xuống.

Trong khoảnh khắc đó, hô hấp của Sở Lưu Hương cơ hồ muốn ngừng lại.

Trước giờ y chưa hề gặp qua người đàn bà nào như vậy, cũng chưa từng thấy qua thân thể nào như vậy, suốt cả đời y, trước giờ chưa từng có một người đàn bà nào chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể khiêu khích tình dục của y lên nhanh chóng như vậy.

Trên cái thân thể tuy cao lớn đó đầy những đường nét cong gãy mềm mại của bà ta, mỗi chỗ đều ẩn tàng vô cùng vô tận những tình dục, tùy thời tùy lúc nổi bừng ra tiêu hủy người ta.

Một người đàn ông bình thường đụng vào người bà ta, bất cứ là bộ phận nào trên người đều sẽ biến thành không cách nào khống chế được chính mình, thậm chí thà hủy diệt chính mình đi.

Báo Cơ đưa cặp mắt đầy man dại nhìn y, thái độ tràn đầy vẻ khiêu gợi và tự tin.

Bởi vì cho tới bây giờ bà còn chưa gặp phải một người đàn ông nào có thể cự tuyệt được mình.

Sở Lưu Hương thở ra một hơi thật dài:

- Hiện tại tôi mới hiểu ra được tại sao Thạch Điền Tề muốn làm những chuyện đó.

Y than thở một hồi rồi nói tiếp:

- Bởi vì có một người đàn bà như vậy, bất cứ làm điều gì cũng xứng đáng thôi.

- Còn ngươi?

- Tôi cũng vậy, tôi cũng muốn muốn chết luôn.

Ánh mắt Sở Lưu Hương cũng nhìn dính vào bà ta:

- Nếu tôi còn trẻ hơn mười tuổi, tôi đã nhào lại như một con chó sói đói khát, không những vậy, tôi còn sẽ nói với bà, tôi nhất định sẽ đi làm chuyện đó cho bà, trước hết là triền miên với bà năm ba ngày, rồi sau đó sẽ trốn đi biệt tăm, cho dù bà hận tôi, hận muốn chết đi được, hận không thể cắt thịt tôi ra cho chó ăn, nhưng cũng đừng hòng tìm ra được tôi.

Y làm mặt nghiêm trang nói:

- Trước đây, nhất định tôi sẽ làm như vậy, chỉ tiếc là hiện tại, cái mặt của tôi không còn dày được như vậy.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Hiện tại tôi chỉ còn nước mời bà làm giùm tôi một chuyện.

- Chuyện gì?

- Mặc quần áo của bà vào trước, rồi kêu con báo nằm dưới chân bà cắn chết tôi thôi Sở Lưu Hương nói:

- Nếu như nhỡ nó cắn không chết tôi, bà cứ việc kêu hai vị nữ kiếm khách kia chọc mù mắt tôi đi.

Y hững hờ nói:

- Cách này hay cách kia, bà cứ việc dùng thử không sao cả Con báo đen còn đang nằm phục dưới chân bà ta, Báo Cơ vẫn còn đang nhìn Sở Lưu Hương bằng cặp mắt đầy man rợ, bà ta bỗng nói:

- Ta biết ngươi thường thường hay thích nói hai chữ…

- Tái kiến!

122. Chương 122: Bí Mật Của Sở Lưu Hương

Chiếc thuyền chở Sở Lưu Hương đi lúc nãy vẫn còn đó, buộc vào chiến thuyền bằng một sợi dây dài kéo đằng sau, như một con cánh cam bị đứa nhỏ lấy chỉ buộc vào chân.

Trên mặt biển sóng nhấp nhô lóng lánh màu vàng chói, một mé trời đã đổ ra màu váng chiều.

Người đưa Sở Lưu Hương từ trong khoang thuyền ra cho đến tận nơi vẫn là cô bé có cặp đùi dài.

Sở Lưu Hương nhịn không nổi hỏi cô:

- Tướng quân của các cô quả là chịu thả ta đi như vậy thật sao?

- Dĩ nhiên là thật mà.

Cô bé có cặp đùi dài che miệng cười nói:

- Bà ta chẳng muốn cho con báo cắn chết ông, cũng không muốn nó bị ông cắn chết, vậy thì còn giữ ông lại làm gì nữa?

Sở Lưu Hương nhìn mặt biển lấp lánh màu vàng óng, xuất thần nửa ngày, rồi thở ra:

- Bà ta quả thật là một người đàn bà sảng khoái.

- Bà ta trước giờ vốn là vậy, không những sảng khoái mà còn rất rộng rãi, chỉ cần là khách bà ta mời lại, trước giờ, không bao giờ phải về tay không.

- Không lẽ bà ta còn chuẩn bị vật gì cho tôi mang đi nữa sao?

- Không những bà ta đã chuẩn bị saün đâu vào đó rồi, mà còn chuẩn bị tới ba thứ, có điều, ông chỉ có thể chọn một thứ.

- Ba thứ gì?

- Thứ nhất là phỉ thúy và trân châu trị giá mấy chục vạn lượng.

- Bà ta quả thật rộng rãi.

- Thứ hai là rượu Bồ Đào ở Ba Tư và thịt gà nướng đủ để cho ông ăn nửa tháng, còn có một thùng nước uống.

Sở Lưu Hương nhìn ra mặt biển rộng mênh mông vô bờ bến, bất giác thở ra:

- Bà ta nghĩ rất chu đáo.

Chiến thuyền ra khơi đã lâu. Cái thứ lễ vật này chắc chắn là thứ nhu yếu nhất cho y, y đã khỏi cần phải chọn gì khác hơn nữa. Nhưng y vẫn còn nhịn không nổi muốn hỏi:

- Còn lễ vật thứ ba là gì?

- Là người đã sắp chết tới nơi, cũng gần như là chết chắc rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ.

Thật tình y không thể nào ngờ được cái người đàn bà sảng khoái này lại cho y chọn lựa ba thứ lễ vật như vậy.

Hiện tai ba thứ lễ vật đã được người khuân ra, trân châu lóe mắt, đồ ăn thơm phức, và một người đang nằm thoi thóp sắp chết đi thật.

Cái người đang thoi thóp sắp chết đó, lại là cái vị Bạch Vân Sinh đã từng cho mình là tay siêu quần không coi ai ra gì.

Cô bé có cặp đùi dài bỗng hạ giọng thật thấp xuống nói nhỏ với Sở Lưu Hương:

- Tướng quân biết ông sẽ chọn lễ vật thứ hai, bởi vì ông là người thông minh tuyệt đỉnh.

- Sao?

- Nhưng tướng quân lại nói, nếu ông chọn bảo ngọc thì con người ông không những tham lam mà còn là ngu xuẩn nữa, ngay cả bà ta cũng sẽ rất thất vọng với ông.

- Còn nếu tôi chọn lễ vật thứ ba.

- Thì ông không phải con người, ông là con lợn ngu đần.

Cô bé có cặp đùi dài hỏi Sở Lưu Hương:

- Ông chọn thứ nào?

Sở Lưu Hương nhìn cô ta, bỗng nhiên hạ thấp giọng xuống nói:

- Tôi nói cô nghe một cái bí mật được không?

Y ghé miệng lại tai cô ta thì thầm:

- Tôi vốn không phải là con người, tôi là con lợn.

Trên sông, con thuyền này có thể nói là một con thuyền lớn có khí phái lắm, nhưng lên biển là coi như xong rồi, sóng biển vô tình, con thuyền trở thành con rắn thối tha trong tay gã ăn mày, tùy thời tùy lúc đều có thể bị bóp dẹp lép ra.

Sở Lưu Hương dĩ nhiên là hiểu rõ điều ấy lắm, nhưng y không hề do dự suy nghĩ gì cả.

Trên thuyền dĩ nhiên không có lương thực nước uống gì, còn rượu lại càng khỏi nói tới, không có rượu uống chết không nổi, nhưng nếu không có nước uống chẳng ai có thể sống qua bảy ngày.

Điều đó Sở Lưu Hương cũng không phải là không biết, nhưng hình như y cứ hoàn toàn không hay biết gì cả vậy.

Nghĩ đến những chuyện không làm được gì, thì cần gì phải nghĩ tới?

Biết nhiều chuyện ngược lại làm mình ưu phiền thống khổ, thì cần gì phải nghĩ tới?

Bất kể ở trong hoàn cảnh nào, nguy hiểm ác liệt tới đâu, y nghĩ đến đều là những chuyện làm cho y sảng khoái, có thể làm cho tinh thần y phấn chấn lên, có thể làm cho y cảm thấy sinh mệnh vẫn còn tràn đầy hy vọng.

Vì vậy mà y vẫn còn động đậy, không những vậy sống còn sung sướng hơn người khác nhiều.

Nét mặt của Bạch Vân Sinh vốn đã trắng trẻo, hiện tại lại càng trắng thật đáng sợ, giống như trúng phải chất độc gì kỳ quái, lại giống như bị phải thứ nội thương gì thật lợi hại, vì vậy có lúc y hôn mê, có lúc thì tỉnh táo.

Lần này y đang tỉnh táo lại, gặp lúc Sở Lưu Hương đang cười, hình như y vừa nghĩ ngợi chuyện gì làm cho y rất vui vẻ.

Tinh lực của Bạch Vân Sinh đã không còn cho phép y nói năng dài dòng gì được, nhưng y vẫn còn chịu không nổi muốn hỏi:

- Xem ra ông có vẻ rất cao hứng.

- Hình như là vậy.

- Tôi nghĩ không ra, hiện tại còn có chuyện gì có thể làm cho ông cao hứng được?

- Ít nhất hiện tại chúng ta còn sống nhăn đây.

Đối với Sở Lưu Hương còn sống được đã là một chuyện đáng để cao hứng, đối với Bạch Vân Sinh thì lại không vậy.

- Tuy chúng ta còn sống đây, nhưng chỉ bất quá là đang chờ chết thôi, có gì mà cao hứng?

Bất kể về một phương diện gì mà nói, hai người này đều là hai kẻ tuyệt đối khác nhau, thậm chí còn có thể nói là tương phản hoàn toàn.

Kỳ quái là giữa hai người đều phảng phất có một chỗ nào đó thật là tương đồng, cũng có thể nói là một thứ khế ước ngầm nào đó thật kỳ quái.

Bạch Vân Sinh nãy giờ vẫn không hề hỏi Sở Lưu Hương:

- Tại sao ông không chọn lương thực nhu yếu cho ông, mà lại đi cứu tôi?

Bởi vì những chuyện đó không cần phải giải thích, cũng không cách nào giải thích được rõ ràng.

Sở Lưu Hương cũng chưa hề hỏi Bạch Vân Sinh.

- Ông và Báo Cơ đều là người của Sử Thiên Vương, tại sao bà ta lại đối xử với ông như vậy?

Bởi vì những chuyện đó tuy có thể giải thích được, nhưng lại có quá nhiều cách giải thích.

Ngọc Kiến công chúa rất có thể là cái mấu chốt chủ yếu trong đó. Một người muốn bảo vệ cô, một người muốn giết cô, một người muốn thành toàn chuyện hôn nhân giữa cô và Sử Thiên Vương, một người thì có chết cũng không bằng lòng.

Báo Cơ muốn đặt Bạch Vân Sinh vào chỗ chết, dĩ nhiên cũng là chuyện tự nhiên hợp lý thôi.

Bất kể ra sao, hiện tại, hai người vốn cực kỳ không giống nhau này, đã ở trong hoàn cảnh không thể nào tưởng tượng được, ở cùng một chỗ với nhau.

Y sống, người kia cũng sống được.

Y chết, người kia cũng chết theo.

Trời đã dần tối, không ai biết được mình có sống tới mặt trời mọc hay không, không ai biết được ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra.

Trên cái thế giới này, đại khái có ít người đem sa mạc và đại dương liên tưởng cùng một chỗ.

Đại dương là thứ sinh động, tráng quan, mỹ lệ tràn đầy nhựa sống, làm tâm hồn người ta mở rộng ra, máu nóng sôi sục. Có rất nhiều người nhiệt ái đại dương, cũng như bọn họ nhiệt ái sinh mệnh vậy.

Còn sa mạc?

Không ai đi ưa thích sa mạc, những người đã từng đến sa mạc, không ai muốn lại lần thứ hai.

Nhưng nếu một người chân chính hiểu được đại dương và sa mạc, họ sẽ phát hiện hai thứ xem ra rõ ràng không giống nhau đó thật ra lại có rất nhiều chỗ tương tự.

Cả hai đều vô tình như nhau, đều làm cho người ta cảm thấy sinh mệnh thật nhỏ nhoi và thấp kém, đều tràn đầy những biến hóa làm con người không cách nào chịu đựng được, trong những thứ biến hóa đó, sinh mệnh của con người biến thành ra yếu đuối, mềm như một trái trứng dưới quả trùy đang nện xuống.

Về một phương diện nào đó, đại dương thậm chí còn hung bạo, ác độc hơn cả sa mạc, không những vậy còn đượm đầy vẻ trêu chọc không thương tiếc đối với con người.

… Nước biển tuy xanh rì thật dễ thương, nhưng người đang khát nước trên biển cả rất có thể bị chết khát hơn là trên sa mạc nhiều. Một người nếu bị thiếu thốn không có nước uống, bất kể là ở sa mạc hay ở trên đại dương, đều chỉ có một chuyện có thể là được là… chờ, chờ chết.

Vậy mà lần này, Sở Lưu Hương vẫn chưa chết, không phải là vì có kỳ tích xuất hiện sao?

Kỳ tích rất ít khi xuất hiện lắm.

Lần này y chưa chết, chỉ bất quá có người đã cứu y.

Một người không ai có thể ngờ tới được.

Vài tháng sau, vào buổi chiều xuân gió hiu hiu, nắng nhè nhẹ trên một sườn núi nở đầy anh đào và đỗ quyên, Hồ Thiết Hoa bỗng sực nghĩ đến chuyện đó, bèn hỏi Sở Lưu Hương:

- Tại sao lần đó ngươi còn chưa chết vậy?

- Bởi vì có một người cứu ta?

- Giờ phút đó, nơi chốn đó, còn ai cứu được ngươi?

- Ngươi vĩnh viễn nghĩ không ra được đâu.

Sở Lưu Hương cười thật thần bí:

- Chính ngay cả ta còn nghĩ không ra nữa là.

- Người đó rốt cuộc là ai vậy?

Hồ Thiết Hoa có vẻ muốn nóng nảy lên:

- Lần nay ngươi không thể bắt ta đoán nữa, ta đã đoán ba tháng trời nay vẫn còn đoán chưa ra, không lẽ ngươi muốn ta nôn ruột cho đến chết thật sao?

- Được, lần này ta nói cho ngươi nghe.

Sở Lưu Hương nói:

- Người cứu ta lần này chính là cái mụ mặt mụn muốn lục soát người của ta đấy.

Hồ Thiết Hoa ngẩn mặt ra? Sao bà ta lại cứu ngươi?

Hồ Thiết Hoa không những nghĩ không ra, y còn không cách nào tin được chuyện đó.

Nhưng Sở Lưu Hương chỉ nói thật hững hờ:

- Chuyện đó thật ra cũng đơn giản thôi.

Y nói cho Hồ Thiết Hoa biết:

- Bà ta cứu ta chỉ vì ta đã ném bà ta xuống biển.

Hồ Thiết Hoa càng nghe càng biến thành hồ đồ, Sở Lưu Hương càng nói càng đắc ý:

- Bà ta muốn lục soát ta, dĩ nhiên ta cũng muốn lục soát bà ta, chỉ bất quá, đối với đàn bà như bà ta, ta không có mấy hứng thú sờ vào, vì vậy ta bèn dùng một phương pháp thật đặc biệt.

- Phương pháp gì?

- Ta xách hai cặp chân quý báu của bà ta lên, giũ cho những thứ đồ trong người rớt hết cả ra.

- Rồi sau đó?

- Sao đó, ta chỉ bất quá thuận tay sờ sẫm mấy thứ đồ rớt xuống, trong đó có một cái ống tròn giống như đồ để phát tụ tiễn.

- Chính cái ống tròn đó cứu được ngươi?

- Chính là nó.

- Một cái ống tròn, nho nhỏ làm sao cứu được ngươi trên đại dương?

- O?ng tròn khác cứu không được, nhưng cái ống tròn này lại cứu được.

- Cái ống tròn đó rốt cuộc là thứ đồ chơi gì vậy?

- Cũng chẳng phải là thứ đồ chơi quỷ quái gì, chỉ bất quá là một cái ống phóng pháo bông thôi.

- Bạch Vân Sinh thấy ta móc trong người ra cái ống tròn đó, gương mặt của y còn cao hứng hơn cả lúc ngươi nhìn thấy ngàn vạn bình rượu ngon để lâu.

Y nói:

- Một người nếu thấy bạn mình lộ cái vẻ mặt như vậy ra, cả đời chỉ cần thấy được một lần là quá đủ.

Hồ Thiết Hoa nãy giờ đang thở ra:

- Ta biết cái vận khí của ngươi trước giờ không tệ lắm, nhưng ta còn chưa ngờ được vận khí của ngươi tốt đến vậy.

- Đấy chẳng phải là vận khí.

- Đấy chẳng phải là vận khí, không lẽ ngươi đã biết cái ống tròn đó là cái thứ thuộc hạ của Sử Thiên Vương lúc gặp nạn phóng ra làm tín hiệu sao?

- Ta không biết.

- Vậy thì không phải là vận khí chứ là gì?

- Đấy chỉ bất quá là một chút chút trí tuệ, một chút chút cẩn thận, một chút chút lưu ý, thêm vào đó một chút chút thủ pháp và kỹ xảo thôi.

Sở Lưu Hương sờ sờ mũi, nháy mắt nói:

- Trừ những thứ đó ra, còn có một thứ dĩ nhiên là thiếu không được.

- Thứ gì?

- Vận khí, dĩ nhiên là vận khí.

Sở Lưu Hương nghinh mặt lên làm mặt nghiêm trang nói:

- Trừ vận khí ra, không lẽ còn thứ gì khác nữa sao?

Chính cái lúc Hồ Thiết Hoa đang tức quá xém tí nữa là sặc rượu từ trong mũi ra, Sở Lưu Hương đã bắt đầu kể tiếp cho y nghe chuyện kỳ ngộ lần này của y:

- Chúng ta phóng cái tín hiệu đó lên không lâu, bèn có một đám thuyền chài lại, cứu chúng ta đến một đảo hoang, trên đảo chỉ có một cái thôn chài, cư dân đều là ngư phủ, xem ra không khác gì với các thôn chài khác.

Gương mặt của Sở Lưu Hương lại lộ ra vẻ thần bí:

- Nhưng ở cái thôn chài đó, ta lại gặp được một vài người thật kỳ quái, ta vĩnh viễn không thể ngờ được gặp họ ở một cái nơi như vậy.

- Bọn họ là ai?

- Hồ Khải Thụ, Tư Đồ Bình, Kim Chấn Giáp cà Lý Thuẫn.

Lần này Hồ Thiết Hoa bỗng biến thành thông minh ra:

- Không lẽ thôn chài đó lại là một trong những căn cứ trên biển của Sử Thiên Vương? Không lẽ bọn đại hiệp đó đều là vì Sử Thiên Vương mà lại hả?

Sở Lưu Hương thở ra:

- Hạng người thông minh như ngươi, tại sao lại có người cứ nói cho được rằng ngươi là kẻ ngu ngốc?

Hồ Thiết Hoa cũng thở ra:

-Ta trước giờ cũng có chỗ xem thường cái vị Hồ đại hiệp đó, không ngờ y lại là một tay anh hùng như vậy, dám đi tìm Sử Thiên Vương.

- Ngươi có biết tại sao y đi tìm Sử Thiên Vương không?

- Không lẽ là y đi liều mạng với Sử Thiên Vương sao?

- Liều thì liều thật, chỉ tiếc là không phải cái mạng của y.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Y đi tìm Sử Thiên Vương, chỉ bất quá là muốn cầu xin Sử Thiên Vương đi giết giùm y vài mạng người thế thôi.

- Có phải y còn đem theo đồ lễ vật long trọng nữa?

- Chuyện đó dĩ nhiên không thể thiếu được.

- Ta chẳng lấy làm lạ tí nào cả, thật tình ta chẳng lấy làm lạ tí nào, hạng đại hiệp đó, ta đã thấy quá nhiều từ lâu rồi.

Hồ Thiết Hoa cười:

- Ta nghĩ lúc y gặp phải ngươi, mặt mày chắc chắn là có ý tứ lắm.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Nói thật với ngươi, cái mặt đó ta cũng không muốn thấy lần thứ hai.

- Vấn đề quan trọng nhất là lần này Sử Thiên Vương có lại chỗ thôn chài đó không?

- Dĩ nhiên y lại đó.

- Ngươi có thấy y không?

- Ta có phải người mù đâu sao lại không thấy?

- Y là người như thế nào?

Câu hỏi đó Sở Lưu Hương suy nghĩ một hồi thật lâu rồi mới trả lời:

- Ta cũng không biết y là một người như thế nào, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết rằng, ta chân chính nhìn rõ y cái khoảnh khắc đó, ta mới hiểu ra tại sao người ta nói rằng y là một người không thể nào giết được.

- Tại sao?

- Bởi vì y vốn không phải là một con người.

Sở Lưu Hương thấy Sử Thiên Vương lần đầu tiên, lúc đó là một buổi sáng trời đẹp.

Dĩ nhiên là Sử Thiên Vương đi thuyền lại, nhưng không phải là thứ chiến thuyền mà Sở Lưu Hương tưởng tượng to lớn, vĩ đại, mà là một chiếc thuyền đánh cá phổ thông, thậm chí còn có vẻ rõ ràng là cũ kỹ rách nát.

Sáng hôm đó trời quang đãng, Sở Lưu Hương nhìn xa xa là đã thấy chiến thuyền đánh cá rẽ sóng chạy lại.

Thân chiếc thuyền vốn không có gì là đặc biệt cả, nhưng tốc độ lại nhanh hơn bất kỳ chiếc thuyền đánh cá nào khác người ta thấy.

Trên thuyền có bảy người.

Bảy người đó đều mặc y phục đánh cá thường ngày, hở ngực, chân trần, thân thể đều cao lớn tráng kiện.

Chiếc thuyền đánh cá vừa đến bờ, bọn họ bèn nhảy xuống, đi chân trần vào bãi cát, mỗi người ai nấy hành động đều nhanh nhẹn, không những vậy còn rõ ràng đầy vẻ oai vệ khí phách.

Lúc đó Sở Lưu Hương còn chưa ngờ được rằng trong bảy người đó lại có một người là kẻ oai trấn bốn bể là Sử Thiên Vương. Trong tâm mục của y, Sử Thiên Vương không phải là hạng người như vậy.

Trong tâm mục của y, Sử Thiên Vương phải là kẻ đội mũ kim khôi, mặc giáp vàng, hộ vệ đông đảo như kiến, oai nghi đường đường.

Nhưng Bạch Vân Sinh đã nói cho y biết:

- Đại soái đã đến.

- Đại soái?

- Vị đại soái nào?

- Nơi đây chỉ có một vị đại soái Sở Lưu Hương bấy giờ mới giật nẩy mình lên:

- Ông nói đại soái ấy chính là Sử Thiên Vương?

- Đúng vậy.

Nhưng cho đến giờ phút đó, Sở Lưu Hương vẫn còn nhìn chưa được trong bảy người đó, người nào là Sử Thiên Vương.

Bởi vì bảy người đó ăn mặc cơ hồ giống hệt nhau, xa xa nhìn lại, cơ hồ không có gì phân biệt.

Bọn họ bước nhanh lại bãi cát, mỗi người trong tay kéo một cái võng lưới đầy những đồ hải sản bọn họ vừa đánh được từ biển về.

Xem ra bọn họ đều là nhưng tay chài lưới rành nghề, và cũng chỉ bất quá là cường tráng khôi ngô hơn những tay chài khác một chút thế thôi.

Nhưng dân chài lưới trên đảo vừa thấy họ là đã hoan hô lên, bọn họ mỉm cười vẫy tay chào trong tiếng hoan hô đó, bước vào trong một dãy nhà lớn bằng gỗ ráp lại, để lại trên bãi cát một hàng dấu chân.

Sở Lưu Hương lập tức phát hiện ra có một chuyện vô cùng kì quái.

Dấu chân của bảy người đó để lại trên cát giống như là dấu chân của chỉ một người để lại.

Bảy người đi một hàng qua, mỗi người bước xuống đều đúng vào trong dấu chân của người đi trước để lại, mỗi khoảng cách của hai bước chân đều hoàn toàn bằng nhau.

Trong khoảnh khắc đó Sở Lưu Hương đã biết được đối thủ của mình là kẻ đáng sợ biết bao nhiêu.

Nhưng là cho Sở Lưu Hương thật sự kinh hãi lại là lúc y được mời vào căn nhà lớn gặp mặt Sử Thiên Vương. Trước giờ chưa có ai làm cho Sở Lưu Hương bị kinh hãi đến độ như vậy.

Y đã từng đối diện với lợi khí của tay kiếm khách vô địch thiên hạ là Tiết Y Nhân, y đã từng đối diện với một kẻ như u linh quỷ hồn, ngụy bí vô cùng là Thạch Quan Âm.

Y cũng đã từng quyết chiến với kẻ thiên hạ vũ lâm coi như là thần thánh là Thủy Mẫu Âm Cơ ở Thần Thủy Cung.

Có một đời y đã từng trải qua bao nhiêu trận ác chiến sống chết chỉ trong khoảnh khắc, nhưng y chưa bao giờ bị chấn động kinh hãi qua như vậy lần nào.

123. Chương 123: Một Người Không Thể Nào Lường Được

Căn nhà gỗ cao lớn, rộng rãi đầy đủ ánh sáng, cửa sổ thường hay mở tung, ngẩng đầu lên là có thể thấy ánh mặt trời chiếu trên mặt biển.

Gió biển ấm áp, mấy đứa trẻ nít ở trần đang chơi đùa với vỏ sò, nước da cũng giống như cha của chúng, đã sạm thành màu cổ đồng.

Trên bãi cát đang có hai người trẻ tuổi sửa sang chiếc thuyền chài, mấy bà mẹ, bà già đang tu tập một chỗ vừa vá lưới vừa nói chuyện tầm phào.

Cái thôn chài chút xíu nơi đâu cũng tràn đầy vẻ an lạc, chẳng ai có thể ngờ được, trong ngày hôm nay, trong cái căn nhà gỗ này, mỗi chuyện xảy ra đều đã chấn động cả võ lâm.

Sở Lưu Hương đạp chân lên bãi cát mềm mại đi dưới ánh nắng mặt trời vào trong căn nhà gỗ, không chừng cái lúc đó cũng là cái lúc làm cho y kinh hãi và thất vọng nhất trong đời.

Trước giờ y chưa hề tin rằng thế giới này có chuyện người ta không cách nào có thể làm được, y cũng không tin thế giới này có người mình vĩnh viễn không thể đánh bại được.

Bây giờ thì y đã tin được.

Bởi vì Sử Thiên Vương vốn không phải là một người.

Bảy người lúc nãy vừa bước lên bãi cát đó, ăn mặt không những là y hệt nhau, ngay cả thần tình dáng điệu thân hình cũng đều hoàn toàn như nhau.

Trong bảy người đó, mỗi người đều có thể là Sử Thiên Vương, nhưng chẳng ai có thể phân biệt ra được ai là Sử Thiên Vương thật.

Cũng như ngôi mộ của Tần Thủy Hoàng Vậy, Sử Thiên Vương cũng chuẩn bị saün cho mình sáu người hóa thân cho mình.

Nếu không phân biệt ra được ai là Sử Thiên Vương thật, làm sao mà giết được y trong khoảnh khắc?

Nếu không có cái cơ hội trong khoảnh khắc đó, thì vĩnh viễn không thể nào có cơ hội gì cả.

Bốn vị danh nhân trong vũ lâm đến trước Sở Lưu Hương, lúc này cũng đều ở trong căn nhà gỗ.

Người đầu tiên Sử Thiên Vương tiếp kiến là một trung niên vai rộng ngực nở, mặt mày hồng hào, xem ra vô cùng tráng kiện, trong người hiển nhiên là đã từng luyện qua Kim Chung Trí Thiết Sam công phu, không những vậy còn luyện đến mức không tệ chút nào, cả người y xem ra thì giống một tấm thuẫn bài làm bằng thép.

- Ngươi chính là Lý Thuẩn?

- Đúng vậy, chính là tôi.

Thái độ của y trong cái trầm ổn còn đầy vẻ tự tin, cái môn công phu ngoại môn của y và chưởng lực ngoại gia ở Quang Trung một dãy cơ hồ chưa hề gặp phải đối thủ, vì vậy giờ phút này tuy đối diện với một tay oai trấn thiên hạ là Sử Thiên Vương, y vẫn còn bảo trì được cái tôn nghiêm của mình.

- Tôi có một món hàng bảo tiêu qua chỗ Sử tướng quân bị cướp mất.

Lý Thuẫn nói:

- Tôi lại đây lần này, chỉ cần Sử tướng quân giữ công bằng cho.

- Ngươi muốn ta giữ công bằng cho ngươi?

Cái vị Sử Thiên Vương đang đưa người ta vào tường hững hờ hỏi y:

- Ngươi cho ta được cái gì?

- Lý Thuẫn tôi trước giờ không có gì hay ho cả, chỉ có một người một mạng thôi.

Y đem theo đao. Một thanh khoái đao không cần phải rút ra cũng có thể thấy được là thanh bảo đao do danh gia luyện ra.

Người được Sử Thiên Vương tiếp kiến, không những có thể mang theo đao, vũ khí gì cũng có thể mang được vào cả.

Bất kể là hạng người nào, bất kể là mang theo vũ khí gì, Sử Thiên Vương đều không hề màng tới.

Lý Thuẫn đột nhiên rút đao ra, mở tung vạt áo, xoay ngược tay chém một nhát vào ngực mình.

Nhát đao đó y xác thực đã dùng rất nhiều sức, nhưng lưỡi đao bén nhọn kia bất quá chỉ để lại trên ngực y một cái dấu trăng trắng thế thôi.

- Tốt lắm, công phu Thập Tam Thái Bảo của ngươi quả thật luyện đến mức không tệ.

Cái vị Sử Thiên Vương ngồi trong cái ghế thật lớn bỗng nói:

- Chỉ tiếc là ta chẳng muốn con người của ngươi, cũng chẳng muốn lấy cái mạng của ngươi.

Sử Thiên Vương vẫy vẫy tay:

- Niệm tình ngươi cũng là một tay hảo hán lần này ta thả ngươi ra, lần sau tốt nhất ngươi đừng lại nữa!

- Tôi không đi được.

Lý Thuẫn gằn giọng nói:

- Không lấy lại được hàng, tôi không thể nào đi được.

- Có phải ngươi nhất định bắt ta phải giữ công bằng?

Sử Thiên Vương bỗng thở ra một hơi:

- Vậy thì ta hỏi ngươi, ngươi đã thấy trong giang hồ có lúc nào có chuyện công bằng bao giờ vậy?

Lý Thuẫn gầm lên tức giận, múa đao nhảy chồi lại, đao như lợi đinh, ánh đao như điện.

Y chém vào một vị Sử Thiên Vương khác, vị Sử Thiên Vương này chỉ dùng hai ngón tay kẹp cứng nhát đao đó.

Tách một tiếng, đao gãy làm đôi.

Lưỡi đao gãy cắt nhẹ nhàng qua một cái, nhẹ nhàng lướt qua cái dấu chỗ Lý Thuẫn tự mình lúc nãy chém vào, cắt nhẹ xuống, máu tươi lập tức từ ngực y phun ra như suối.

- Ngươi dùng sức chém xuống, không sao nhưng ta thì chỉ cắt nhẹ xuống một chút là cắt đứt ra ngay.

Sử Thiên Vương nhẫn nha nói:

- Ngươi nói thử xem chuyện đó có công bằng hay không?

- Hiện tại, ngươi cũng đã hiểu rõ thiên hạ vốn không có chuyện gì tuyệt đối công bằng.

Một vị Sử Thiên Vương khác nói:

- Ngươi còn muốn công bằng gì khác không?

Lý Thuẫn mặt mày như tro tàn, bước lui từng bước một, y bước lui tới bước thứ năm, nửa lưỡi đao còn thừa trong tay y đã đâm vào trái tim.

Kim Chấn Giáp thì vẫn còn đang sống sờ sờ đó.

- Ngươi đem lễ vật lại đã thu hết cả, chuyện ngươi nhờ làm cũng có thể làm được.

Sử Thiên Vương nói:

- Đại ca của ngươi là Kim Chấn Thông tuy là cựu giao của ta, trong bụng y trước giờ vẫn xem thường ta lắm, ta cũng biết, lần này ngươi lại đây cầu cứu ta, ta rất là cao hứng.

Y nói vậy, sáu vị Sử Thiên Vương kia cũng đều lộ vẻ khoan khoái y như vậy.

Kim Gia nhị công tử con nhà thế gia trước giờ hiển hách trong võ lâm Giang Nam lại cầu thân y, chuyện đó hình như làm cho y cảm thấy rất nở mặt nở mày.

Sử Thiên Vương hoành hành bốn bể hình như cũng rất chú trọng tới con nhà thế gia khác, điều đó đại khái cũng chính là lý do tại sao y nhất định muốn lấy cho được cái vị công chúa đó.

Y cũng là con nhà thế gia, phụ thân và tổ phụ y đều là những danh hiệp trong giang hồ, chính y, danh tiếng cũng không nhỏ nhoi gì.

- Tại hạ là Hồ Khai Thụ, tiên tổ là Cổ Nguyệt Ly, tiên phụ là Hồ Tinh, trước giờ ở U Châu, lần này có đem theo lễ vật đến đây để bái kiến Sử tướng quân.

Sử Thiên Vương bật cười lên:

- Ta biết, ngươi khỏi cần phải đem cả gia phả nhà ngươi ra tường thuật, chuyện của ngươi ta đều biết rõ.

Cái vị Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hỗm trên giường nói:

- Lễ vật ngươi đem lại ta cũng đã xem qua.

- Sử tướng quân cũng phải đã nhận giùm cho?

- Dĩ nhiên là ta phải nhận.

Sử Thiên Vương cười lớn:

- Lễ vật quý trọng như vậy, nếu có người không nhận, người đó không phải là đáng đánh đòn lắm hay sao?

Hồ Khai Thụ cũng cười theo. Sử Thiên Vương bỗng hỏi y:

- Ngươi có thấy chiếc thuyền đó không? Chính là chiếc thuyền bọn ta mới đi lúc nãy lại.

- Tôi thấy rồi.

- Đấy là chiếc thuyền rất tốt.

Sử Thiên Vương nói giọng đầy vẻ tán tụng và hài lòng:

- Ta có thể bảo đảm, chiếc thuyền đó còn tốt, còn nhanh nhẹn hơn xa cái vẻ bề ngoài của nó, không những vậy, nó còn chịu được sóng to gió lớn, trên thuyền lương thực nước uống cũng đầy đủ, ta còn có thể cho người hai tay hảo thủ nhiều kinh nghiệm nữa.

- Cho tôi?

Hồ Khai Thụ cảm thấy có chỗ hơi kỳ quái:

- Tại sao lại cho tôi?

- Ngươi không muốn sống sót về tới U Châu sao?

- Muốn.

- Vậy thì ngươi chỉ còn cách ngồi trên chiếc thuyền này mà về thôi…

- Đại soái đã đáp ứng cái chuyện đó cho tôi rồi?

- Chuyện gì? Ta đã đáp ứng ngươi chuyện gì?

Sử Thiên Vương sa sầm nét mặt:

- Ta chỉ bất quá đáp ứng với ngươi, nể mặt ngươi, ta nhận lễ vật đó của ngươi, thế thôi.

Hồ Khai Thụ cười hết nổi.

Nhưng Sử Thiên Vương thì đang cười lớn:

- Hồ Khai Thụ, ngươi cho ta là hạng người thế nào? Đi làm chuyện bất nhân bất nghĩa bán đứng bạn bè giùm cho ngươi? Ta muốn làm những chuyện đó, thì cũng chỉ để cho ta, tại sao lại làm giùm cho hạng người ty bỉ vô sỉ như ngươi?

Sử Thiên Vương đang ngồi chồm hỗm nơi giường bỗng gầm lên như cọp:

- Ngươi còn không cút đi mau?

Hồ Khai Thụ đang thoái lui từ từ.

Bởi vì y biết bất kể y có nhanh thế nào, cũng nhanh không bằng Sử Thiên Vương và Bạch Vân Sinh.

Y thoái lui từ căn nhà lớn đã sặc mùi máu tanh, thoái ra ánh mặt trời đang chiếu. Mặt trời sáng lạn, mặt biển xanh rì.

Mấy bà dì và mấy mụ vợ còn đang vá lưới cá bị hư hỏng, áo quần bị rách của chồng con, anh em, mấy đứa con nít ở trần đang còn đùa nghịch với mấy vỏ sò đủ màu sắc trên bãi cát cạnh bọn họ.

Hai người trẻ tuổi đang sửa sang lại chiếc thuyền bây giờ đã đi đâu làm chuyện gì khác rồi.

Sử Thiên Vương và người nãy giờ vẫn kề cận bên cạnh họ là Bạch Vân Sinh vẫn còn đang ở hết trong căn nhà gỗ, không hề có ý gì rượt theo cản trở y.

Hồ Khai Thụ phấn chấn tinh thần lên.

… Chỉ cần y sống sót lên được thuyền đó, y sẽ còn sống sót về nhà.

Chuyện đó không có gì khó cả.

Chiếc thuyền đó vẫn còn neo ở bờ biển, cách y chỉ bất quá có hai ba chục trượng là cùng.

Trong cái khoảng cách đó, chẳng còn ai có thể cản trở được y.

Làm sao y để cho cái cơ hội đó thoát khỏi tay?

Nước triều đã xuống từ lâu, cát trên bờ cũng đã bị hong khô hết, đạp chân lên rất có nhiều sức.

Hồ Khai Thụ dùng chân dậm xuống, chân trái dùng gót, chân phải dùng mũi, hai lực lượng phối hợp nhau, người y đã bay bổng lên, lấy khinh công của y ra mà nói, chỉ cần năm ba cái nhấp nhô là đã lên đến thuyền.

Không ngờ chính lúc thân hình của y đang bốc lên, bỗng có một đám vỏ sò đủ màu sắc bay ào lại.

Vỏ sò là từ trong tay của mấy đứa bé ném lại, đem theo tiếng xé gió làm như là những mũi tên nhọn đang bay lại vậy.

Hồ Khai Thụ còn chưa hết sức, y búng ngược người, dùng sức tác sức, lại búng thêm cái nữa.

Chính lúc y búng người đó, bầu trời phảng phất hình như tối lại, phảng phất như có đám mây đen che hết ánh mặt trời.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có đám mây vào đó? Che ánh mặt trời trước mắt y chỉ bất quá là một tấm lưới cá.

Một tấm lưới cá thật là lớn.

Tấm võng lưới là từ trong tay mấy bà già, mấy mụ vợ quăng ra, làm như là một cụm mây đen thật, đường thoái lui của Hồ Khai Thụ trái phải trước sau đều đã bị tấm lưới bao trùm lấy.

Y hoàn toàn không còn cách nào tránh né đỡ gạt gì được.

Chiếc thuyền đang ở trước mắt đã biến thành xa xô chân trời.

Chính ngay lúc đó, bỗng có một tia sáng bay lại, đâm lũng đám mây đen, đâm phá tấm võng lưới ra.

Trời cao thăm thẳm trong vắt, làm gì có tia chớp gì được, tia chớp ấy chỉ bất quá là ánh kiếm.

Ánh kiếm lóe sáng rực rỡ làm sao, kiếm phóng ra nhanh quá, kiếm là từ trong tay Tư Đồ Bình phóng ra, Tư Đồ Bình nãy giờ vẫn ngồi yên tĩnh nơi đó.

Y ngồi đó yên tĩnh như mặt đất mênh mông, y xuất thủ ra, thanh kiếm của y biến thành nhanh như chớp xẹt.

Không ai ngờ được y bỗng xuất thủ, Hồ Khai Thụ cũng không ngờ tới.

Tấm võng bị phá vỡ ra, Hồ Khai Thụ xuyên qua, chiếc thuyền đang xa vời bân chân trời kia lại gần gũi trước mắt.

Có điều Tư Đồ Bình cũng đột nhiên xuất hiện ra trước mắt y, một gương mặt trắng trẻo, một cặp mắt lạnh lùng, một thanh kiếm bén ngót.

Sống chết chỉ trong một hơi thở, Hồ Khai Thụ còn biết nói gì hơn với y?

Nhiều lắm chỉ bất quá một tiếng cảm ơn.

Lại càng làm người ta không thể ngờ được là y nói cái tiếng đó thành ra lầm lẫn, bởi vì chính lúc y đang thốt ra tiếng cám ơn, Tư Đồ Bình đang nhìn y bằng cặp mắt lạnh lùng đã đâm cho y một nhát thấu tim.

Tư Đồ Bình lại ngồi xuống, ngồi yên tĩnh trên cái ghế y vừa ngồi lúc nãy, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Chỉ tiếc là không ai có thể phủ nhận chuyện đã xảy ra rồi, không những vậy còn là chuyện không ai có thể hiểu cũng không thể giải thích được.

… Y cứu Hồ Khai Thụ rồi, tại sao lại dùng kiếm giết chết Hồ Khai Thu nữa?

- Tư Đồ Bình.

Cái vị Sử Thiên Vương nãy giờ giống như một người gỗ đứng một góc xa xa, từ cái góc đó không những có thể thấy được từng động tác của mỗi người, còn có thể thấy được mặt biển.

- Ngươi chính là tay kiếm khách mới lên sau này được người ta xưng tụng là đệ nhất cao thủ?

- Không thể xem là đệ nhất, nhưng cũng không thể xem là đệ nhị.

Tư Đồ Bình nói:

- Đệ nhất và đệ nhị với nhau, phân biệt chỉ bất quá trong khoảnh khắc thế thôi.

- Nói quá hay.

- Tôi nói không hay tí nào, tôi chỉ nói thật tình thôi.

- Ngươi lại đây xin đầu nhập ta?

- Tôi không phải đầu nhập ông, tôi đầu nhập biển.

- Biển còn lạnh lùng tàn bạo hơn ta.

- Tôi biết.

Tư Đồ Bình nói:

- Chính vì tôi biết, mà tôi mới làm vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì biển vô tình, sóng gió trên mặt biển là khôn dò, cũng như kiếm vậy.

Tư Đồ Bình nói:

- Chỉ có ở trên biển, kiếm pháp của tôi mới tiến triển được.

- Cái lối suy nghĩ của ngươi không sai tí nào, nhưng lúc nãy ngươi đã làm sai.

Sử Thiên Vương hững hờ nói:

- Nếu một người, mà chết đi rồi, kiếm pháp của y chẳng còn có thể nào tiến triển nữa.

- Tôi biết.

- Trên mặt biển, kháng cự lại ta là chỉ còn đường chết.

- Tôi biết.

- Ngươi cũng biết ta muốn giết Hồ Khai Thụ, tại sao ngươi muốn cứu y?

- Y cũng học kiếm, tôi không thể nào mắt nhìn y chết dưới tay đàn bà con nít.

Tư Đồ Bình nói:

- Tôi giết y, chỉ vì y đã phải chết chắc, đã phải chết rồi, thì chi bằng chết dưới lưỡi kiếm của tôi.

- Còn ngươi?

Sử Thiên Vương hỏi:

- Nếu ngươi muốn chết, ngươi tình nguyện chết về tay ai?

Tư Đồ Bình lạnh lùng nhìn y, nhìn một hồi vào bọn họ, nhìn thật lâu rồi bỗng cười:

- Ông không xứng đáng hỏi tôi câu đó, tất cả các ông đều vậy.

- Tại sao?

- Bởi vì các ông chẳng dám thừa nhận mình là Sử Thiên Vương.

Sở Lưu Hương đang bắt đầu lo lắng dùm cho người trẻ tuổi quật cường mà to gan vàng.

Y cũng tin rằng trước giờ chưa hề có ai dám vô lễ như vậy trước mặt Sử Thiên Vương.

- Trên mặt biển, kháng cự lại Sử Thiên Vương chỉ còn đường chết.

Câu nói đó không sai tí nào.

Nào ngờ Sử Thiên Vương lại cười cười nói:

- Được, giỏi lắm, ngươi có thớ lắm, nếu ta giết ngươi, ta còn xem là Sử Thiên Vương thế nào nữa, còn ai chịu vì ta mà liều mạng nữa?

Y tha cho người trẻ tuổi này, y còn nạp người trẻ tuổi này nữa.

Sở Lưu Hương bỗng nhiên cảm thấy có chỗ hoài nghi trong lòng.

Sử Thiên Vương có phải là người tàn bạo hung ác như trong truyền thuyết không?

Cái thế giới này ai cũng chân chính hiểu được y đâu, cũng như chẳng ai có thể phân biệt được người nào chân chính là Sử Thiên Vương vậy.

- Sở Hương Soái.

Sử Thiên Vương bỗng dùng thái độ thật là cung kính đối với Sở Lưu Hương, ngôn từ cũng rất văn nhã, làm như đã biến thành một con người khác vậy.

- Tài của Hương Soái quan tuyệt thiên hạ, danh tiếng của Hương soái ai ai cũng đều nghe qua, không biết Hương Soái lại đây điều chi dạy bảo?

- Sử tướng quân nói chuyện quá khách sáo.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Thật tình tôi cũng nên nói vài lời dễ nghe một chút, chỉ tiếc là tôi nói không được.

- Tại sao?

- Bởi vì cái ý tôi lại đây chẳng có gì hay ho cả.

- Sao?

- Tôi tính lại đây giết ông.

Sở Lưu Hương thở ra:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi không thể nào không thay đổi chủ ý được.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi chẳng thể nào phân biệt được ai là người tôi muốn giết.

Sử Thiên Vương cũng thở ra:

- Tôi hiểu ý của Hương Soái lắm, đây quả thật là chuyện làm người ta đau đầu quá, tôi tin là nhất định còn có rất nhiều người khác cũng giống như Hương Soái vậy, cũng sẽ vì chuyện này mà đau đầu không thể tả được.

- Sử tướng quân làm vậy, không phải là muốn người ta đau đầu sao?

Sử Thiên Vương lại cười lớn lên:

- Đau đầu là chuyện nhỏ, mất đầu là chuyện lớn, để bảo toàn cái đầu của mình, tôi chỉ còn cách làm vậy thôi.

Y hỏi Sở Lưu Hương:

- Cái điểm đó không biết Hương Soái có đồng ý không?

- Tôi đồng ý.

Sở Lưu Hương nói:

- Trong hoàn cảnh như vậy, chẳng ai có thể nói ông làm vậy là không đúng.

Ánh mắt Sử Thiên Vương loang loáng:

- Vậy thì Hương Soái tính chuẩn bị làm gì bây giờ?

Không ai biết hiện tại Sở Lưu Hương nên làm gì, ngay cả Sở Lưu Hương cũng không biết được.

Y đã từng nhiều phen bị hãm trong khốn cảnh, lần nào y cũng tìm được cách thoát thân, có điều lần này lại không giống như vậy.

Lần này y ở trên một hoang đảo bốn bề là biển cả, lần này ngay cả đối thủ chân chính của y là ai, y cũng còn không biết.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu sờ mũi mình:

- Tôi có thể tìm cách xông ra trước, rồi cũng có thể liều mạng với ông một phen.

Y cười khổ:

- Chỉ tiếc là những cách này không hay ho gì cả.

- Hương Soái còn có chủ ý gì khác hay ho nữa không?

- Không còn gì cả.

Sử Thiên Vương mỉm cười:

- Tôi thì có một chủ ý.

- Chủ ý gì?

- Tại sao chúng ta không kêu người đem lại vài chục thùng rượu ngon, uống một phen cho đã rồi tính sau.

Sở Lưu Hương cũng cười theo:

- Nghe ra cái chủ ý này quả thật không dở tý nào.

Do đó bọn họ bắt đầu uống, uống không ngừng.

Bọn họ uống thật tình cũng không ít.

Đang lúc say mà chưa say lắm, Sở Lưu Hương bỗng phát hiện ra có Hắc Trúc Can và Tiết Xuyên Tâm cũng đang ở trong bọn.

Y đang tính chào hỏi bọn họ, nhưng hình như bọn họ chẳng còn ai nhận ra y.

Một đứa bé gái nhỏ y chưa hề gặp mặt bao giờ đang kéo áo y, cầu khẩn y lại quán nhà nó chiếu cố dùm.

- Nhà con không những có cơm còn có rượu, còn có tôm cá lớn thật lớn.

Cô bé mặt mũi thật là đáng thương tội nghiệp, đôi bàn tay tý xíu của nó cơ hồ muốn kéo rách cả y phục của Sở Lưu Hương, xem ra quán hàng của cô bé quả thật rất cần một người khách rộng rãi như Sở Lưu Hương lại chiếu cố, Sở Lưu Hương chỉ còn nước để cô bé kéo đi, kéo đến một chỗ nhà chài lưới đổi tạm thành một quán ăn nhỏ.

Cái quán đó quả thật là cần người ta lại chiếu cố. Bởi vì nơi khác làm ăn phát đạt đông khách, thì nơi này ngay một người khách cũng không có.

Sở Lưu Hương thở ra, làm ăn không phát đạt, đồ ăn làm ra thông thường chắc cũng không được ngon lành.

Chỉ tiếc là y đã đến đây rồi:

- Quán của các người ở đây có cá gì? Ta muốn làm canh một con, chiên một con, nướng một con nhắm rượu.

Đứa bé gái nhỏ đang lúc lắc đầu:

- Chỗ này của con không có cá, cũng không có rượu.

Cô cười khúc khích:

- Lúc nãy con gạt chú đấy.

o O o Ánh tịch dương như lửa, mặt biển như lửa, nước biển phảng phất như đã nhiễm thành màu đỏ, xem ra như rượu bồ đào đỏ sệt.

Sở Lưu Hương đã tỉnh lại. Lúc tỉnh lại tuy không ở bên bờ dương liễu, nhưng cảnh sắc bên bãi cát vàng tráng lệ mênh mông.

Bạch Vân Sinh lại đó từ lúc nào không rõ.

- Ông đã tỉnh lại?

Một người bất kể là uống say bao nhiêu cũng có lúc tỉnh lại.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi đã say, vì vậy tôi sẽ tỉnh.

- Vậy… còn người không say thì sao?

Bạch Vân Sinh mỉm cười hỏi:

- Người chưa say có phải sẽ chưa tỉnh?

- Đúng vậy.

Sở Lưu Hương nói như là thật:

- Cái thế giới này quả thật có nhiều chuyện đều là như vậy.

Thái độ của Bạch Vân Sinh cũng rất nghiêm trang:

- Đúng vậy, quả thật là vậy.

- Sử Thiên Vương có phải đã đi rồi không?

Sở Lưu Hương bỗng hỏi:

- Ngọc Kiếm công chúa có phải đã đem lại chỗ của y không?

- Đúng vậy.

Bạch Vân Sinh nói:

- Hôn lễ của bọn họ cũng sẽ trong vòng hai ngày thôi.

Sở Lưu Hương nhìn ra ráng chiều đã dần dần nhạt ở chân trời xa xa, một hồi thật lâu, mới chầm chậm nói:

- Tôi không thể cản trở Ngọc Kiếm công chúa, tôi cũng giết không được Sử Thiên Vương, lần này, tôi thất bại đáo để.

Y hỏi Bạch Vân Sinh:

- Ông có biết đây là lần đầu tiên tôi thất bại không?

- Tôi có thể nghĩ tới được.

Sở Lưu Hương nhìn y một hồi thật lâu, bỗng cười nói:

- Vậy thì tôi nói cho ông biết, một người có lúc thưởng thức mùi vị thất bại một lần, cũng không phải là điều gì không tốt.

- Tôi biết.

- Ông biết thật sao?

- Một người chưa từng bị bại, làm sao sẽ thắng được?

Bạch Vân Sinh nói:

- Trên đời này không phải rất nhiều chuyện đều là như vậy sao?

Thuyền đã chuẩn bị xong xuôi.

- Tiễn quân ngàn dặm rồi cũng phải chia tay, hôm nay chia tay, sau này sẽ có ngày gặp lại.

Bạch Vân Sinh nắm chặt tay của Sở Lưu Hương:

- Ông bảo trọng lấy thân...

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ông yên tâm, tôi nhất định không vì thất bại mà đến nỗi đau lòng nhảy xuống biển đâu.

o O o Chỗ chiếc thuyền chài lớn áp vào, vốn là một thôn chài rất bần cùng, có điều, hôm nay nơi đây là nhiệt náo hơn bình thường rất nhiều, nhà cửa đều bày đầy chỗ quán ăn nhỏ, mỗi quán ăn làm ăn cũng rất phát đạt, người lại ăn tuy đều ăn mặc theo kiểu thuyền biển, nhưng Sở Lưu Hương vừa liếc mắt qua là đã thấy ra ngay, hơn quá nửa trong đó đều không phải là dân sinh sống bằng nghề chài lưới.

Nơi đây chắc chắn lại có chuyện gì kỳ quái sắp xảy ra, có điều Sở Lưu Hương hiện tại không còn tâm tình đâu đi xen vào chuyện người khác.

Sở Lưu Hương cười khổ.

Một người xui xẻo như vậy rồi, thật là chuyện gì ly kỳ cổ quái, y cũng đều có thể đụng vào được.

Phía sau quán ăn nhỏ, từ trong phòng có song cửa hạ xuống, có một người vừa cười vừa nói:

- Mấy hôm nay, chắc là ngày nào ông cũng ăn cá, không lẽ ông còn ăn chưa ngán sao?

Bà ta hỏi Sở Lưu Hương:

- Không lẽ ông không muốn ăn chút vịt quay, đùi chiên, gà nấm đông cô?

Sở Lưu Hương lại ngẩn mặt ra Giọng nói của người đó bên cạnh y, cái giọng y đã nghe qua rồi là không bao giờ quên được.

- Đỗ tiên sinh, bà đấy sao?

Căn nhà nhỏ thô lậu đã được chùi rửa không một tí bụi, Đỗ tiên sinh trước giờ vốn rất sạch sẽ, thanh khiết.

Trên chiếc bàn gỗ còn có một bình đựng hoa có đóa sơn trà tám cánh màu trắng đang nở rộ, phong tư của Đỗ tiên sinh vẫn còn ưu nhã như thuở nào.

- Hương Soái nhất định không ngờ rằng tôi ở nơi đây.

Nụ cười của bà ta như một đóa sơn trà.

- Có điều tôi thì vẫn cứ mãi hy vọng Hương Soái sẽ lại.

- Thật ra tôi phải nghĩ ra được từ lâu, thấy mặt Tiết Xuyên Tâm lúc đó, tôi đã phải nghĩ ra ngay mới phải.

Những đám người lạ mặt trong khu rừng, dĩ nhiên đều là người bà ta đem lại, vì để cung cấp thức ăn cho bọn họ, cái thôn nhỏ này mới bỗng dưng nhiệt náo lên.

- Nhưng Đỗ tiên sinh lại đây có chuyện gì?

- Tôi đang chờ tin tức.

- Tin tức gì?

Đỗ tiên sinh tránh né không trả lời vào câu hỏi, bà ta chỉ thở ra:

- Chỉ tiếc là Hồ Thiết Hoa đã đi mất rồi, cũng không biết là nóng ruột muốn đi uống rượu hay là nóng lòng muốn đi kiếm ông, vừa đưa công chúa lên thuyền, y đã đi mất tăm mất dạng không thấy đâu nữa.

- Công chúa đã lên thuyền, hiện tại không chừng đang ở trong lòng của Sử Thiên Vương… cái vị Sử Thiên Vương nào nhỉ?

Sở Lưu Hương không muốn nhắc đến những chuyện đó, trái tim của y đang nhói buốt, chỉ có một điều an ủi duy nhất của y là…

- Giang hồ người ta truyền thuyết có chỗ không thật đâu, Sử Thiên Vương không hề là một kẻ thô bạo hung ác tàn nhẫn như truyền thuyết đã nói.

- Sao?

- Đấy là chính mắt tôi trông thấy, tôi không thể không nói cho bà biết.

Đỗ tiên sinh cười nhẹ lên một tiếng:

- Có điều ông có từng nghĩ qua, đấy không chừng chỉ bất quá là y cố ý làm bộ như vậy cho ông thấy?

Giọng nói của bà ta càng lạnh lùng hời hợt:

- Rõ ràng là y có thể giết ông, nhưng y ngược lại thả ông về đây, không chừng chỉ bất quá là vì muốn nói vài lời tốt đẹp cho y trước mặt đồng đạo giang hồ.

Bà ta lại nói:

-Trong giang hồ còn ai nhiều bạn bè hơn Sở Hương Soái? Còn ai lời nói có thể tin cậy được bằng Sở Hương Soái?

Đỗ tiên sinh cười nhạt:

- Sử Thiên Vương tìm được một người như Sở Hương Soái đây đi tuyên dương thanh danh của mình thật là phúc khí cho y.

Trái tim của Sở Lưu Hương bắt đầu chìm xuống, ngoài thôn lại nghe tiếng hoan hô ồn ào lên, làm như sóng triều vậy, từ bờ biển truyền lại.

Ánh mắt của Đỗ tiên sinh cũng sáng rực lên.

Đứa bé gái tội nghiệp đáng thương đó đang nhảy như một con chim nhỏ bay lại, vừa thở vừa nói:

- Tin tức đã đến, công chúa đã đắc thủ, đêm hôm trước đã cắt lấy đầu Sử Thiên Vương!

Chính trong cái khoảng khắc đó, bao nhiêu chuyện từ trước đến giờ bỗng nhiên nổ tung ra trong lòng của Sở Lưu Hương như một cây pháo bông.

… Ai mà giết được Sử Thiên Vương? Còn ai phân biết được người nào là Sử Thiên Vương thật?

Chỉ có người vợ của y.

Không có người đàn ông nào lại chịu để cho người đàn ông khác làm dùm cho y cái chuyện động phòng hoa chúc của mình.

Đấy chính là lý do tại sao Ngọc Kiếm công chúa nhất định phải lấy Sử Thiên Vương, cái mục đích chân chính tại sao cô phải lấy y. Vì vậy cô mới đem thân mình dâng hiến cho người cô chân chính yêu thương, vào cái đêm hôm trước lúc cô khởi hành.

Căn nhà nhỏ bên cạnh hồ, ánh trăng trên hồ, cái đêm vĩnh viễn triền miên không bao giờ quên được, cái người ráng nhịn được trong lòng nỗi đau đớn xót xa, đi xả thân cho người khác, cái mảnh trăng lưỡi liềm cong cong màu đỏ như máu đó, bây giờ đã tan biến đi như một ngôi sao vừa xẹt qua.

Trái tim Sở Lưu Hương nổ tan tành như xác pháo, Đỗ tiên sinh thì đang nắm chặt tay y:

- Chúng ta đã thành công rồi, rốt cuộc chúng ta cũng đã thành công, mọi người bao nhiêu là công lao bỏ ra đều không bị lãng phí.

Bà ta bóp chặt lấy tay Sở Lưu Hương:

- Tôi biết ông vốn cứ nghĩ là nhất định kỳ này mình đã thất bại đáo để, nhưng lần này ông cũng không hề bị thất bại, người thất bại là Sử Thiên Vương.

Sở Lưu Hương lạnh lùng nhìn bà ta, lạnh lùng, lạnh lùng nhìn một hồi thật lâu, rồi dùng một cái giọng cơ hồ như hoàn toàn không một chút tình cảm nào để nói:

- Đúng vậy.

124. Chương 124: Lửa Dậy Sông Dài

Trong võ lâm, có bảy phái kiếm lớn, trong bảy đại kiếm phái đó, duy Hoa Sơn phái có nữ chưởng môn nhân, sự kiện nầy bắt đầu từ Nam Dương. Từ Thục Chân tiếp nhận quyền chưởng môn, nhưng cũng bắt đầu từ lúc Hoa Sơn phái suy vi dần dần.

Dù vậy, sơn môn vẫn theo con đường chánh nghĩa, không hề hành động bại hoại.

Những nữ chưởng môn nhân các đời sau đều cẩn thận giữ gìn di huấn của Từ Thục Chân, hết sức thận trọng trong việc tuyển chọn môn đồ, thà thu nhận ít là có được những môn nhân sáng giá hơn là thu nhận bừa bải bất chấp kẻ thiếu tư cách.

Vào thời kỳ phồn thịnh nhất, Hoa Sơn phái có số môn nhân lên hơn bảy trăm, nhưng đến đời ẩm Vủ đại sư chọn môn đồ cực kỳ khe khắc. Phàm ai thuộc giới võ lâm cũng đều biết như vậy.

Khô Mai đại sư là đệ tử chân truyền y bát của ẩm Vủ đại sư.

Theo truyền thuyết trên giang hồ, thì năm mười ba tuổi, vì muốn nhập môn Hoa Sơn phái, Khô Mai đại sư không ngại hứng tuyết dầm sương luôn bốn ngày đêm quỳ tại Hoa Sơn.

Khi ẩm Vủ đại sư đáp ứng sự thỉnh cầu, thì Khô Mai đại sư vùi trọn thân mình trong tuyết, nếu để chậm trể một thời gian ngắn nữa thì chỉ sợ không còn cách nào làm cho bà sống lại được.

Bảy năm sau, ẩm Vủ đại sư có việc phải ly sơn xuất hành vùng Nam Hải, Khô Mai ở lại bảo thủ căn cứ.

Bọn Thái Ân Tứ Kiếm vì báo thù một chưởng ngày xưa, tập họp lực lượng kéo đến Hoa Sơn, toan phóng hỏa đốt tiêu Huyền Ngọc Quán, càn quét sơn môn.

Khô Mai đại sư nổ lực chống cự, thọ thương ba mươi chín chổ trên người, dù vậy bà không hề bỏ cuộc, cứ tiếp tục ác đấu, cuối cùng hạ sát Tứ Kiếm Thái Ân.

Sau chiến dịch đó, bà được giang hồ tặng cái hiệu là Thiết Tiên Cô.

Rồi, năm năm lại trôi qua.

Lãnh Diện La Sát, vùng Thanh Hải, gởi chiến thơ sang, muốn giao thủ với ẩm Vủ đại sư trên đỉnh Thái Sơn. Giả như sau cuộc so tài đó, ẩm Vủ đại sư bại, thì Hoa Sơn phái phải lệ thuộc La Sát bang.

Cuộc thách thức đó đánh mạnh vào danh dự phái Hoa Sơn, tạo ảnh hưởng giây chuyền đến sự tồn vong của sơn môn. Không may, vào lúc đó, ẩm Vủ đại sư lại lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, mà Hoa Sơn phái, bằng mọi giá phải chấp nhận cuộc đấu tại đỉnh Thái Sơn.

Khô Mai đại sư phó ước thay cho sư phụ. Bà tự biết mình không phải là đối thủ của Lảnh Diện La Sát, nên lúc hạ sơn phó ước, mang theo ý định chết vì danh dự sơn môn, quyết cùng đối phương đồng quy ư tận.

Dĩ nhiên, Lảnh Diện La Sát không hề lưu ý đến bà, để mặc bà chọn cách đấu.

Khô Mai đại sư nấu sôi một chảo dầu, ung dung nhúng tay vào đá, thần sắc an tường miệng cười tươi.

Lảnh Diện La Sát dù có tài lệch đất nghiêng trời, cũng không dám thực hiện điều đó.

Hoa Sơn phái lại thắng một keo nữa, danh dự vẫn được bảo trì. Và từ đó, Lảnh Diện La Sát tuyệt tích giang hồ, không còn ai trông thấy bóng hình bà trên mười ba tỉnh Trung Nguyên nữa.

Bàn tay tả của Khô Mai đại sư chỉ trơ lại mấy đốt xương. Và cũng nhân thành tích đó, mới có cái hiệu Khô Mai.

Thinh danh của Thiết Tiên Cô Khô Mai đại sư vang dội khắp sông hồ sau hai chiến dịch đó, bà tiếp nhận quyền chưởng môn Hoa Sơn phái lúc hai mươi chín tuổi.

Đến nay, đã được ba mươi năm dài. Suốt ba mươi năm bà đảm nhận quyền chưởng môn, các đệ tử của bà không hề thấy bà cười, dù chỉ là một lần.

* * Đại khái, con người của Khô Mai đại sư như thế đó.

Nếu có ai nói rằng bà đã nuôi tóc dài, hoàn tục, thì hẳn trên giang hồ không người nào tin được! Nhưng, Đạo Soái Lưu Hương thì phải tin, bởi đó là sự thực, một sự thực khó tin, song vẫn là sự thực, bắt buộc chàng phải tin.

* * Hoàng hôn! Tịch dương trải rộng trên con sông dài, sông xuôi về đông, mang theo bóng tịch dương trên đầu sóng để trả lại mặt nhật ngày mai, dệt lại chuỗi ngày liên tục. Trên sông, nơi một khúc quanh, có năm sáu chiếc thuyền neo lại, trên thuyền có khói bốc lên, quyện theo chiều gió. Thuyền neo sát, nhô bóng như nhà, khói bốc biểu hiện bửa ăn chiều đang được chuẩn bị, hình ảnh đó nói lên một thôn xóm êm đềm nơi hoang vắng.

Một thôn xóm phiêu linh, như khách giang hồ phiêu linh.Trong số, có một con thuyền nổi bật hơn hết, chẳng những bởi cái vẻ tân kỳ của nó, mà còn vì con người trên thuyền có cái vẻ hấp dẫn sự chú ý. Cửa hông thuyền có mành mành trúc che khuất, mành mành cuốn lên nữa vời.

Dưới ánh tà dương, hiện ra một lão phụ, tóc trắng xóa, lão phụ ngồi trên một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn. Tay hữu cầm một chiếc long đầu trượng, trượng chống xuống sàn thuyền, tay tả dấu trong tay áo, lão phụ có gương mặt gầy, còn da bọc xương, nhiều vết sẹo hằn trên gương mặt đó, một bên tai khuyết nửa vành, và đôi mắt chỉ còn một, mắt còn lại khép hờ, chốc chốc mở ra tinh quang bắn như sao. Vô luận là ai bắt gặp ánh mắt đó cũng phải rợn mình. Gương mặt của bà lạnh như giá băng, không ai tưởng con người đó có một điểm nhỏ cảm tình. Bà ngồi bất động như pho tượng, một pho tượng đặt tại một chổ duy nhất trải qua muôn đời.

Vóc người nhỏ thó, bà có cái oai phong nghiêm lạnh đáng khiếp. Ai muốn đối thoại với bà, dù thích cái giọng oang oang của bà cũng phải hạ thấp âm thinh vừa đủ nghe thôi. Bà có vẻ hấp dẫn như vậy, hai thiếu nữ đứng hầu sau còn hấp dẫn hơn.

Dĩ nhiên cả hai đều đẹp, đẹp tuyệt vời, đẹp trên ý nghĩa của danh từ.

Một, có vẻ nhu hòa như bậc khuê các trâm anh, đầu cúi thấp mường tượng thèn thẹn với đời. Một, dù là nữ lưu song biểu hiện ý chí kiêu hùng như nam tử. Ai nhìn nàng một, nàng trừng mắt nhìn lại hai, ba, không hề thẹn, ngán.

Thuyền tân kỳ, lão phụ xấu xí, thiếu nữ diễm kiều, những vẻ đặc biệt đó không lọt ngoài ánh mắt của Đạo Soái Lưu Hương ở khoảng cách xa xa….

Chàng còn muốn đến gần hơn để quan sát kỹ.

Nhưng Hồ Thiết Hoa ngăn chận rồi hỏi:

- Ngươi từng trông thấy Khô Mai đại sư chứ?

Lưu Hương đáp:

- Bốn năm trước có gặp một lần. Lần đó ta theo bọn Dung Nhi du ngoạn Hoa Sơn. Ta thấy bà trong khoảng cách xa xa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi còn nhớ hình dạng bà?

Lưu Hương thở dài:

- Ngươi có tả cho ta biết rồi mà! Vô luận là ai, thấy bà một lần rồi là vĩnh viễn nhớ mãi, không làm sao quên được! Hồ Thiết Hoa bảo:

- Ngươi nhìn kỹ xem, lão phụ ngồi trong thuyền có phải là bà chăng?

Lưu Hương đưa tay xoa chót mũi, nhếch nụ cười khổ:

- Ta không tin cả đôi mắt của mình! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Mũi ngươi có tật chẳng lẻ đôi mắt cũng có tật luôn? Nếu vậy thì thật lạ lùng! Mũi của Lưu Hương không thính, chừng như không thông hơi, Hồ Thiết Hoa rất thính, bởi chàng ít nhất cũng kém cỏi hơn hắn ở một điểm nào đó.

Lưu Hương trầm ngâm một chúc tiếp:

- Ta nghĩ vị tất bà phải hoàn tục! Nhưng sự thật là vậy, bất quá bà muốn che mắt thế nhân! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao bà cần che mắt thế nhân?

Lưu Hương đáp:

- Bổng nhiên bà lại hạ sơn, hẳn là phải có một sự kiện trọng đại! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- tại địa phương quỷ quái này làm gì có đại sự phát sanh? Hà huống cái tính khí của bà, nhà ngươi cũng biết chứ! Bà thì còn sợ ai nữa? Bà không giống ngươi, thích làm cái việc cải trang, sửa dung mạo, bởi bà cho rằng như vậy là hèn.

Hắn mắng khéo Lưu Hương, cứ mỗi lần có dịp hạ Lưu Hương là hắn không từ bỏ và làm được cái việc đó là hắn khoái vô cùng.

Lưu Hương không nói gì, chàng chăm chú nhìn thiếu nữ kiêu hùng, bổng bật cười khan, thốt:

- Không ngờ Cao Á Nam lại có thần thái đó! Chẳng những nàng không già mà lại trẻ người ra, đủ biết con người không mang nặng tâm sự gì thì thời gian khó mà lưu dấu vết tàn phá! Hồ Thiết Hoa ngẩng cao mặt lạnh lùng đáp:

- Theo ta thấy thì nàng giờ đây già háp như một lão phụ không chừng! Đúng là con mắt ngươi cũng có tật như chiếc mũi! Lưu Hương cười hì hì:

- Mũi có tật thì mắt bình thường, mắt có tật thì mũi bình thường, bây giờ thì mũi của ta hết tật rồi đó cho nên ta ngửi có mùi chua chua! Hồ Thiết Hoa chưa kịp trả miếng, từ xa xa một con thuyền nhẹ lướt tới như bay. Trên thuyền đó có bốn người, hai người chèo, hai người đứng tại mũi, tuy có hai tay chèo song họ đẩy con thuyền tiến tới quá nhanh, trong thoáng mắt thuyền đến vịnh, khoảng cách còn xa song một đại hán vận y phục đen nhún chân phi thân sang thuyền Khô Mai đại sư.

Hắn có mang vẻ đặc biệt cho hạng người chuyên sinh hoạt trên mặt nước, nhìn thoáng qua hắn, Lưu Hương biết ngay hắn là tay có căn bản vững chắc về thủy tánh.

Chân vừa chấm mũi thuyền đại sư, hắn vừa trầm giọng thốt:

- Lão thái thái ở trong thuyền phải không? Hẳn là có tiếp được thiếp mời nên mới cất công đến đây? Bọn tiểu nhân vâng lịnh nghinh….

Tiếng tiếp" chưa buông, hắn bước tới định bước vào khoang thuyền.

Nhưng hắn không còn có dịp tiếp cái tiếng đó, cũng như không bước tới một bước nào hơn.

Không thấy bàn tay Khô Mai đại sư nhích động nhưng đầu trượng nhấc lên điểm tới. Đại hán đó bị bắn vút lên không, bay xa hơn mười trượng. Một tiếng bỏm vang, ngàn tia nước bắn như pháo hoa, đại hán chìm mất luôn.

Ba người còn lại trên thuyền nhẹ biến sắc, kẻ cầm chèo lập tức đẩy mái chèo, kẻ đứng tại mũi thuyền lập tức cao giọng hỏi:

- Anh em tại hạ đến đây nghinh tiếp các vị, chẳng lẽ lại nghinh tiếp lầm?

Câu nói vừa buông dứt, một vệt sáng chớp lên, hắn nghe lạnh một bên tai, bất giác đưa tay rờ, mặt liền biến sắc. Vành tai mất theo ánh chớp của thanh kiếm.

Nhưng nào ai thấy ai vung kiếm? Chỉ thấy thanh đoản kiếm của thiếu nữ bên cạnh đại sư mường tượng chui vào vỏ đeo lủng lẳng bên hông, thanh kiếm còn run run. Nơi khoé miệng nàng ẩn ước có nụ cười.

* * Khô Mai đại sư vẫn ngồi bất động nơi chiếc ghế tử đàn. Bên cạnh bà, thiếu nữ vận áo tía đang đọc cho bà nghe một đoạn kinh Huỳnh Đình, giọng thấp. Cả bà lẩn thiếu nữ mường tượng không hay biết việc xảy ra, bà chăm chú nghe, thiếu nữ cúi đầu đọc. Trong khoang thuyền khói trầm nghi ngút bốc từ chiếc lư hương lên, kết vòng tròn, vừa lên vừa nở rộng, tản mác ra….

Khung cảnh một phật đường thường, chỉ thiếu hương án, tượng thờ.

Làm gì có việc bạo động xảy ra? Việc vừa qua chỉ là ảo ảnh hay sao?

Con thuyền nhẹ đã chuyển hướng biến dạng trên trường giang. Đến đã nhanh, đi càng nhanh hơn! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Con người cao niên kỷ lắm rồi, mà tánh nóng vẩn còn! Lại nóng hơn thuở thiếu thời! Lưu Hương cười nhẹ:

- Tự nhiên rồi! Gừng càng già càng cay! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng neo thuyền tại đây là Khô Mai đại sư có hội với bọn áo đen! Điều này thì không thể chối cải! Lưu Hương buông gọn:

- ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người ta y ước đến nghinh đón, tại sao bà đuổi người ta đi?

Lưu Hương mỉm cười:

- Chỉ vì gã đó không tròn lễ độ, dù công lực cao thâm, Khô Mai đại sư vẫn là con người, vẩn còn tự ái, thì tự nhiên bà không chấp nhận sự vô lễ của kẻ khác đối với bà.

Hồ Thiết Hoa lại lắc đầu:

- Cái tánh khí của bà trên giang hồ còn ai không biết? Gã kia tự chuốc khổ, thì cũng đáng đời cho kẻ kém kiến thức! Lưu Hương tiếp:

- Có gì đâu! Chẳng qua chúng không biết đối tượng là Khô Mai đại sư! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nếu chúng không nhận ra khách thì chúng đến đây để làm gì? Nếu họ được phái đi đón thì họ phải biết khách là ai chứ! Lưu Hương cười đáp:

- Ta đâu có phải là thần tiên, mà cũng không ở trong bụng của người ta, thì làm gì biết được những điều ngươi muốn biết về họ? Ngươi muốn biết, ta cũng muốn biết, ngươi hỏi ta, ta lại hỏi ai đây?

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Vậy chớ người ta đã chẳng cho là Lưu Hương biết tất cả, biết những cái mà nhân loại đều mù tịt đó sao? Thì ra, ngươi chẳng siêu việt! Ngươi vẩn ngu như một số người ngu! Lưu Hương chừng như không nghe hắn nói gì, lẩm nhẩm theo giòng tư tưởng của chàng:

- Bao năm không gặp Cao Á Nam! Ngờ đâu ngày nay nàng lại đẹp hơn xưa nữa! Kiếm pháp lại cao hơn xưa! Ai lấy được nàng làm vợ, kẻ đó thực có phúc khí! Hồ Thiết Hoa vênh mặt:

- Ngươi thấy thích nàng thì ta nhường cho đó! Lưu Hương bật cười lớn:

- Thế nàng là vật của ngươi à? Thì ra ngươi….

Chàng chưa nói dứt câu, mà chàng cũng không còn thì giờ đâu để dứt câu, bởi một sự kiện hấp dẫn trọn tâm tư chàng. Sự kiện đó, là con thuyền nhẹ đã đi rồi, bây giờ trở lại, rất nhanh. Trên mũi thuyền một đại hán vận áo mỏng, đứng sửng như cột buồm. Thuyền nhảy sóng lắc lư, hắn không hề chao mình một chút nào.

Hồ Thiết Hoa tặc lưỡi:

- A! Chúng đi tìm viện binh! Xem ra gã này có võ công khá lắm! Thuyền lướt nhanh, gió thổi ngược bốc tà áo của thiếu niên bay phất phới, trông hắn có vẻ phiêu nhiên thoát tục, nhả khuất vô cùng. Gia dĩ, hắn lại có dung mạo anh tuấn, miệng luôn điểm nụ cười tươi, thuyền còn cách xa xa, hắn vòng tay hỏi:

- Phía trước đó, có phải là thuyền của Lam thái phu nhân chăng?

Âm thinh của hắn không cao lắm nhưng vẫn vang đến tai Lưu Hương.

Khô Mai đại sư bất động như thường, nhưng khẽ ra hiệu cho Cao Á Nam. Cao Á Nam từ từ bước ra mũi thuyền, quan sát thiếu niên từ đầu đến chân, đoạn lạng lùng hỏi:

- Ngươi là ai? Đến đây làm gì?

Thiếu niên cười vuốt đáp:

- Đệ từ là Đinh Phong, vâng lịnh đến đây nghinh giá! Vừa rồi thuộc hạ vô lể xúc phạm thần oai, cầu xin Lam thái phu nhân và hai vị cô nương thứ tội! Giọng nói uyển chuyển, nụ cười hóa dịu, thiếu niên quả có cái thuật xoa dịu lòng người. Cao Á Nam từ hòa trở lại, Đinh Phong lại thốt tiếp mấy câu.

Họ nói với nhau rất nhỏ, Lưu Hương không còn nghe được nữa, rồi chàng thấy Đinh Phong nhảy sang thuyền lớn cung kính làm lể trước mặt Khô Mai đại sư. Khô Mai đại sư gật đầu trước câu vấn an của hắn. Rồi thuyền lớn kéo neo, trương buồm, xuyên màn đêm lướt đi.

Hồ Thiết Hoa nhóng mũi hít hít, lẩm nhẩm:

- Tại sao Khô Mai đại sư lại biến thành Lam thái phu nhân? Thật là kỳ quái! Lưu Hương trầm ngâm một lúc, thốt:

- Cứ cái tình hình này thì bọn áo đen có ước hội với người mang tên Lam thái phu nhân. Chẳng rõ tại sao, Khô Mai đại sư lại mạo nhận là Lam thái phu nhân mà đến nơi ước hội?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao Khô Mai đại sư mạo nhận tên người khác! Cái tên hiệu của bà không đủ dùng sao?

Lưu Hương tiếp:

- Có thể vì tên hiệu của bà quá lớn cho nên bà mạo nhận một người có thinh danh vừa phải. Tuy nhiên, điều đáng nói là với tánh khí của bà, mạo nhận danh hiệu người khác đến nơi ước hẹn là một sự kiện lạ lùng. Hẳn là có một nguyên nhân cực kỳ quan trọng! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta không tưởng tượng nổi cái sự kiện lạ lùng quan trọng đó! Lưu Hương chớp mắt, bổng bật cười khan, thốt:

- Có thể vi cái việc kén chồng cho Cao Á Nam mà bà phải dàn cảnh đó! Vị công tử họ Đinh đó, phong lưu anh tuấn quá mà! Võ công của y lại cao siêu, y thật xứng đôi vừa lứa với cô nương nhà ta lắm! Hồ Thiết Hoa vênh mặt buông giọng lạnh:

- Hoạt kê! Hoạt kê! Con mẹ nó! Ngươi thì lúc nào cũng đùa vô duyên được! * * Theo phương thức thông thường của một sinh hoạt trên mặt nước, thì khi hoàng hôn xuống, mọi hoạt động đều dừng, thuyền neo, người nghỉ, rồi rượu thịt bày ra, hứng gió sông mà đánh chén. Về đêm không ai buông lưới cả. Bởi cá tôm ngủ mà người cũng muốn nghỉ để bù trừ một ngày dài xuôi ngược với ba đào! Nhưng vốn không là ngư phủ, Lưu Hương có một phương thức của chàng. Và cái phương thức đó không lấy gì làm đặc biệt cho lắm. Trong khi chàng thuê thuyền, thì Hồ Thiết Hoa dạo phố mua rượu, dự trử rất nhiều rượu.

Hồ Thiết Hoa rất nghèo, rất thiếu thốn, song những thiếu thốn về vật chất hay tinh thần y bất cần, chả hạn không y phục tươm tất, không tiền dằn túi, không nhà cửa, vợ con, y dững dưng như không. Có điều không thể thiếu hai món mà y xem như sanh mạng. Hai món đó là bằng hữu và rượu.

Đêm xuống dần. Bóng tối dần dần. Trong bóng tối đó, mặt sông dài mờ mịt, lớp mờ mịt đó là sương rơi hay khói từ các con thuyền bốc lên đọng lơ lửng?

Thuyền của Khô Mai đại sư đã đi xa rồi, trong lớp mịt mờ đó, con thuyền gom lại chỉ còn là một điểm sáng của ngọn đèn, điểm sáng chiếu mờ mờ cánh bườm trải rộng.

Thời khắc trôi qua….

Chợt chàng lẩm nhẩm:

- Kỳ quá! Bình thời hán ba hoa chích choè suốt ngày, không ai chịu nổi, nhưng bây giờ tại sao hắn nín lặng như bình nhét nút? Hắn có tâm sự chi chăng?

Hồ Thiết Hoa muốn làm ra vẻ không nghe lắm, y thử giả một lúc, cuối cùng rồi cũng không dằn lòng được, cao giọng đáp:

- Ta khoan khoái nhất trần đời đây, ai bảo là ta có tâm sự chứ?

Lưu Hương mỉm cười:

- Không có tâm sự sao lại trầm tư? Ít nhất, chốc chốc cũng phải nói năng tiếng chớ….

Hồ Thiết Hoa xì nhẹ:

- Con người chỉ có một cái miệng, mà miệng thì bận uống rượu thì còn nói năng gì được?

Hồ Thiết Hoa lại cầm chén uống cạn rồi lẩm nhẩm:

- Kỳ quá! Bình thời, ngươi thấy rượu là uống, ngươi ham rượu còn hơn trẻ nít ham kẹo, nhưng tại sao hôm nay lại không buồn nhìn đến rượu?

Chẳng lẽ bỗng dưng ngươi lại sanh thêm một cái tật lạ nữa?

Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Miệng ta bận nói năng, đâu có rổi rảnh mà uống rượu?

Hồ Thiết Hoa vụt đặt bầu rượu xuống, quay đầu lại trừng mắt nhìn chàng:

- Ngươi muốn nói gì? Sao không nói ngay đi?

Lưu Hương thốt:

- Có một hôm, ngươi mang hai vò rượu đi tìm Khoái Võng Trương Tam, con người đó có tài nướng cá, vừa thơm vừa mềm, ăn cái thứ cá nướng đó mà uống rượu thì tuyệt! Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Lưu Hương tiếp:

- Ngươi và y ngồi tại mũi thuyền nướng cá đánh chén, bổng có một con thuyền khác lướt nhanh bên cạnh. Trên thuyền có ba người, một người là chổ quen thuộc của ngươi. Phải không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng! Lưu Hương tiếp:

- Cái con người quen thuộc đó, ngươi nhận ra là Cao Á Nam. Lâu lắm rồi ngươi không gặp nàng, ngươi muốn vẩy tay gọi nàng. Nhưng nàng làm ngơ, ngươi lại muốn nhảy sang thuyền nàng, khổ cái là ngươi không dám! Chỉ vì Khô Mai đại sư có mặt trên thuyền đó. Trời ngươi không sợ, đất ngươi không ngán, nhưng ngàn vạn lần ngươi không dám trêu vào Khô Mai đại sư. Phải không? Hồ Thiết Hoa không buồn buông cái tiếng đúng nữa, chỉ hốc mồm đón lấy trọn chén rượu nốc ực.

Lưu Hương tiếp:

- Khô Mai đại sư vắng bóng trên giang hồ hơn hai mươi năm qua, mãi đến hôm nay mới hạ sơn, mà lại cải trang, đổi dạng, do đó ngươi hoản hồn, hấp tấp đi tìm ta…. Phải vậy không? Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Lưu Hương, kêu lớn:

- Thì ta đã nói với ngươi như vậy đó, chẳng phải sao?

Lưu Hương gật đầu:

- Thật vậy! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Thế tại sao ngươi còn hỏi ta nữa? Quỷ nhập xác ngươi rồi nên ngươi mất bình tỉnh phải không? Vô lý cho ngươi quá chừng! Lưu Hương mỉm cười:

- Sở dĩ ta nhắc lại là vì muốn để tỉnh ngươi mấy việc.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Những việc gì?

Lưu Hương tiếp:

- Lúc Cao Á Nam muốn lấy ngươi thì ngươi làm cao, chạy trốn nàng, bỏ rơi nàng, điều đó ta cũng chẳng nói làm chi bởi mỗi con tim có chiều hướng của nó mà lý trí không điều khiển nổi….

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Nam nhân nào cũng có cái ngu, vì cái ngu đó mà lý trí phải cáo biệt.

Hồ Thiết Hoa nầy vốn là nam nhân. tự nhiên phải có cái ngu, do ngu mà tự cao không chịu hiểu cái chổ tốt của nữ nhân…. Phải vậy không Lưu Hương mỉm cười:

- Chứ còn gì nữa! Hồ Thiết Hoa vênh mặt tiếp:

- Lập luận đó ta từng nghe ngươi giảng giải nhiều lần rồi, cần chi ngươi đề tỉnh?

Lưu Hương lắc đầu:

- Việc ta muốn đề tỉnh, đâu phải như vậy?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế việc gì?

Lưu Hương tiếp:

- Ngươi tự cho mình ngu, đê tiện, song Cao Á Nam lại thích ngươi! Sở dĩ nàng lờ đi như tuồng lạnh nhạt là vì hiện tại nàng sắp sửa làm một việc cực kỳ nguy hiểm. Nàng không muốn ngươi biết nàng sẽ làm gì! Hồ Thiết Hoa hừ nhẹ:

- Tại sao?

Lưu Hương giải thích:

- Tuy ngươi không hiểu nàng, nhưng nàng thì rất hiểu ngươi, nàng nghĩ, nếu để cho ngươi biết nàng dấn thân vào nơi nguy hiểm, nhất định là ngươi ra mặt tiếp trợ nàng liền, mà tiếp tay nàng là ngươi mạo hiểm. Nàng muốn ngươi giận ghét nàng mà đứng ngoài vòng! Hồ Thiết Hoa giựt mình lấp vấp thốt:

- Nói như ngươi thì nàng có thái độ lạnh nhạt đó là vì nàng yêu ta?

Lưu Hương mỉm cười:

- Lại còn phải nói! Nhưng ngươi? Ngươi có làm gì cho nàng, vì nàng chưa?

Rồi chàng tiếp:

- Ngươi chỉ có tài giận dỗi, ngồi một chổ mà uống rượu, uống cho say tít cung thang vô luận chuyện gì đến nàng, ngươi cũng để mặc không cần biết đến! Chàng cười lạnh.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, vung tay tả tự tát vào mặt, tay hữu chụp bình rượu quăng xuống sông, mặt ửng hồng vì mấy cái tát vì thẹn.

Y kêu lên:

- Lảo Xú Trùng nói đúng! Lỗi tại ta! Ta có lỗi nặng. Ta là một kẻ ích kỷ, vô lương tâm, vô tích sự! Biết rỏ có việc lớn sắp xảy ra, vậy mà còn ngồi lỳ uống chết. Làm sao ta có cái hứng uống nữa chứ! Lưu Hương cười tươi thốt:

- Đó là khía cạnh trẻ con! Ngươi chưa mài dủa được khía cạnh đó, Thiết Hoa! Cũng nhờ chính cái khía cạnh trẻ con của ngươi, Cao Á Nam mới yêu ngươi! Bây giờ nếu nàng biết được vì nàng mà bỏ rượu, nàng sẽ vui sướng biết bao! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ai bảo là ta bỏ rượu chứ? Bất quá là ta chỉ uống ít lại trong vài hôm thôi! Đầu có thể rụng, máu có thể đổ, chứ rượu thì nhất định không thể chừa! Lưu Hương lại cười:

- Ngươi vừa biếng nhác, vừa thô lổ, vừa nghèo mà lại thích rượu, thích đánh nhau, tuy nhiên, ngươi cũng có vẻ đáng yêu. Nếu ta là nữ nhân, nhất định ta cũng yêu ngươi! Hồ Thiết Hoa cười ròn:

- Nếu ngươi là nữ nhân, nếu ngươi yêu ta, nhất định ta cuốn gió chạy trốn dài dài, đâu còn dám ngồi đây đối diện với ngươi! * * Trong đời họ, cả hai đã trải qua chẳng biết bao nhiêu lần nguy hiểm. Cứ mỗi lần gặp đại sự, là họ tìm mọi cách giữ cho đầu óc được bình tỉnh sáng suốt để được tự nhiên cười nói với nhau, tự nhiên hành động ứng phó tình thế. Chính nhờ sự bảo trì tinh thần vững chắc đó mà họ còn sống sót cho đến ngày nay.

Họ quên lảng con thuyền của Khô Mai đại sư một lúc, khi họ chú ý trở lại thì thuyền đó chẳng rõ từ phút giây nào đã chậm lại rồi. Thuyền trước chậm, thuyền sau nhanh, hai thuyền gần nhau, khoảng cách thu hẹp dần dần.

Tuy sương mù trên mặt sông khá dày, họ nhìn rõ hình dạng của thuyền trước. Ho không hiểu người trên thuyền trước có trông thấy thuyền họ theo sau hay không. Lưu Hương định bảo phu thuyền bớt tốc độ để giữ khoảng cách vừa phải, không hiện lộ rõ rệt lắm, bổng nhận thấy thuyền trước dừng lại chừng như chìm dần, chìm dần….

Dĩ nhiên, dù mắt kém hơn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa cũng phát hiện ra sự kiện đó.

Y lấy làm lạ lẩm nhẩm:

- Sao đèn thuyền đó cứ thấp dần? Không lẽ thuyền chìm?

Lưu Hương đáp:

- Ta cũng thấy như vậy! Chìm là phải, chứ làm gì có nẻo đi xuống thủy cung?

Bây giờ hai thuyền còn cách nhau đọ năm trượng. Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Thuyền chìm mà sao bọn Cao Á Nam không có một phản ứng nào?

Bổng Lưu Hương tung mình nhảy vọt qua thuyền lớn. Khô Mai đại sư, Cao Á Nam, thiếu nữ thẹn, Đinh Phong và bọn phu thuyền đều vắng bóng.

* * Đêm cứ xuống, bóng đêm cứ đậm, sương rơi cứ dày, trên mặt sông không một bóng người. Gió từ xa cuốn tới, quệt qua mình Hồ Thiết Hoa. Bất giác y rợn người.

Y càu nhàu:

- Con thuyền xem rất mới, hẳn phải chắc, phải bền, làm gì chìm dể dàng như vậy? Còn người trên thuyền đi đâu? Không lẻ họ bị bọn ma da nuốt hết?

Y muốn nói một câu khôi hài, gây không khí vui nhộn, nhưng câu nói buông giữa khung cảnh lạnh lùng ghê rợn chỉ đượm vẻ nhạt nhẻo vô duyên, chính y cũng không cười nổi. Lòng bàn tay của y ướt lạnh. Y thở một hơi dài.

Chợt y ngửi phải một mùi hôi thối bốc tự mặt sông.

Y buột miệng hỏi:

- Mùi gì thế? Ngươi….

Lưu Hương dở mũi song hay mắt, chàng chẳng ngửi mùi gì cả, song lại thấy trên mặt nước có ánh sáng đen đen, chớp chớp trôi theo giòng, cái thứ đen đen dó bao quanh thuyền chàng và khoảng nước chổ thuyền Khô Mai đại sư chìm xuống.

Câu hỏi của Hồ Thiết Hoa bị tiếng nổ do hỏa tiển từ đâu đó xa xa bay tới gây nên, lửa chớp lên, lửa bốc cháy rần rần. Lửa phát cháy trong một vòng tròn, như từ một chiếc lò to lớn đặt tại mặt sông.

Bọn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, luôn cả con thuyền bị lửa nuốt trọn.

* * Lửa cháy đen nước. Nước nóng như sôi.

Dầm mình trong nước, Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương nhô đầu lên, đầu đẫm mồ hôi như nhúng nước. Nhưng cả hai không thấy khó chịu chút nào.

Bởi họ đã thoát ra khỏi vùng lửa cháy, nước sôi, họ vào lọt trong một cái hồ lớn, một hồ tắm.

Hồ Thiết Hoa vớ đâu đó được một cái khăn tắm, nhúng nước vắt ráo, quấn quanh đầu, thở dài lẩm bẩm:

- Nước, một nhu cầu của con người, nóng hay lạnh đều làm thoải mái con người tùy trường hợp, cũng như gây khó chịu đến chết được! ngoài kia, ta nghỉ là phải đi chầu Diêm Vương là cái chắc, vào đây rồi, ta có cảm tưởng mình đang lạc lỏng cõi thiên đàng! Đồng chất là nước, nước cũng có khác. Đồng loại là người, người cũng có khác nhau, mà hai điểm tương phản nổi bật nhất, là lạnh và nóng, ngu ngốc và thông minh.

Y nhắm mắt, nghe thoải mái từ từ len vào mình.

Lưu Hương cũng nhắm mắt, từ từ hỏi:

- Ai là ngốc tử?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ngốc tử là ta! Còn ngươi đương nhiên là thông minh.

Lưu Hương cười lớn:

- Tại sao bổng nhiên ngươi sanh tánh khiêm nhường?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Ta vốn không có ý thừa nhận, nhưng không còn cách nào phủ nhận thì đành vậy! Nếu không có ngươi hẳn là ta đã bị chết cháy rồi chết luộc luôn! Làm gì đến nơi đây mà hưởng cái phúc tắm mát?

Y thở dài rồi tiếp:

- Nói thực với ngươi, lúc đó ta khiếp quá, như chết rồi! Ta không hiểu nổi sao lửa bốc cháy ngay trên giòng sông, ta lại quên luôn dưới lửa là nước, nước sông. Nếu ngươi không lôi kéo thì ta không bao giờ dám nhảy xuống sông! Lưu Hương mỉm cười:

- Trước khi lửa bốc cháy, ngươi có ngửi một mùi kỳ lạ phải không?

Hồ Thiết Hoa sáng mắt kêu lên:

- Phải rồi!…. Ta quên mất là cái mũi ngươi không linh ta còn hỏi ngươi.

Khi ta nhớ ra điều đó, thì lửa đã dấy rồi.

Lưu Hương hỏi:

- Ngươi biết mùi gì đó chăng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Nếu biết ta còn hỏi ngươi làm gì?

Lưu Hương xì một tiếng:

- Có mũi mà đi hỏi người không mũi, thì cái đó cũng kỳ quái chứ! Hồ Thiết Hoa cười lỳ:

- Đành là ngươi có cứu ta thoát chết cháy, chết luộc, ta vẫn mắng ngươi là Lão Xú Trùn như thường! Không cho Lưu Hương trả miếng, y tiếp luôn:

- Ngươi đã biết, vậy cứ nói cho ta nghe xem! Lưu Hương đáp:

- Tuy ta không ngửi được mùi song vẫn trông thấy! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thấy cái gì?

Lưu Hương buông gọn:

- Dầu! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Dầu? Dầu gì?

Lưu Hương tiếp:

- Dầu gì, thực sự ta cũng chẳng rõ, bất quá ta có nghe nói tại biên thùy Tây Tạng trong lòng đất có một mạch dầu, màu đen rất nhạy lửa, một khi bốc cháy rồi, không có cách gì dập tắt.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Đúng rồi, ta nghe mùi dầu rõ ràng, nhưng trên mặt sông làm gì có thứ dầu đó?

Lưu Hương hừ một tiếng:

- Tự nhiên phải có người đổ xuống chứ! Dầu thì luôn luôn nổi trên mặt nước, do đó vẫn đốt được như thường. Tuy vậy, kè nào đó quên rằng lửa chỉ cháy trên mặt nước, chứ trong nước dưới giòng sông làm gì có lửa? Nếu ngươi có chút can đảm nhảy xuống là thoát nạn ngay! Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Kẻ nào muốn đốt cháy Lão Xú Trùn, kẻ đó thất vọng gấp! Lưu Hương tiếp:

- Tuy nhiên, kẻ đó chẳng phải là kẻ tầm thường, bằng cớ là y mang thứ dầu đó từ Tây Tạng về đây, rồi đổ xuống sông, đốt cháy! Nhất định kẻ đó thuộc một tổ chức nào, và tổ chức nào đó vừa có thực lực, vừa có tài chánh dồi dào mà cũng có luôn can đảm! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Theo ta nhận thấy, thì tiểu tử đó chẳng có gì đặc biệt cho lắm! Lưu Hương thốt:

- Kẻ phóng hỏa có thể là Đinh Phong, song hắn chưa phải là tay đầu não. Còn như tên đầu não là ai, ngươi không cần phải hỏi ta, bởi ta không biết gì cả.

Hồ Thiết Hoa cau mày, trầm ngâm một chút:

- Chúng phát hiện ra bọn ta theo dỏi, nên không tiếc một con thuyền mới, cho chìm luôn. Lại còn phóng hỏa định đốt tiêu bọn ta! Chúng muốn gì?

Lưu Hương hừ nhẹ:

- Thì ta đã ước đoán rồi! Một việc kinh thiên động địa mà! Hồ Thiết Hoa nghiêm giọng:

- Thế là Khô Mai đại sư và Cao Á Nam lầm mưu độc của chúng sao?

Lưu Hương lắc đầu:

- Cả hai không sao cả! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế là nghĩa gì? Chẳng lẽ chúng tiêu hao bao nhiêu tâm lực chỉ để đưa Khô Mai đại sư và Cao Á Nam đi?

Lưu Hương mơ màng:

- , Có thể....

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Kỳ quái! Kỳ quái! Nếu chúng có ác ý. Đối với Khô Mai đại sư thì khi nào đại sư chịu đi theo chúng? Còn như chúng không ác ý thì cần gì phải làm ra vẻ thần bí?

Thốt xong, y nhắm mắt lại làm như không cần nghe Lưu Hương đáp lời.

Bởi y biết không có ai giải đáp nổi sự thắc mắc của y, trừ người trong cuộc! * * Nơi đây có cái tên là Tiêu Diêu Trì, một hồ tắm công cộng. iá tiền hơi cao đối với các hồ tắm khác, song khung cảnh rất thích hợp với những người bình dị không quan tâm đến ai mà cũng không muốn ai quan tâm đến mình.

Màu nước mờ mờ từ những vòi bên dưới phún lên bên trên rơi xuống, che khuất tầm mắt của nhau, không ai nhìn rõ ai, huống hồ không ai muốn nhìn ai?

Người trong hai vùng Tô, Chiết, dù ở xa, dù ở gần, dù sang, dù hèn cũng tìm đến Tiêu Diêu Trì mà tắm, và mỗi khi tắm, ở lại đó hằng nửa ngày. Ai có tiền dư thì tắm thường xuyên, ai thiếu phương tiện đi thỉnh thoảng. Tắm tại đây là một cuộc du ngoạn của họ.

Dĩ nhiên, có mặt tại phòng tắm, chẳng phải độc có Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa. Nơi kia, có ba người, nơi nầy một người, chổ khác một vài người khác như đã nói, không ai tò mò tìm hiểu ai, và tất cả cảm thấy như tất yên tâm mà tắm. một chổ, có hai người đang thì thầm câu chuyện với nhau.

Lưu Hương trông mặt một người rất quen song không nhớ ra người đó là ai.

Có lẻ người đó vào đây tắm rất lâu, nên bọn Lưu Hương vào một lúc là y lấy khăn lau mình, vừa bước đi, hướng ra phía cửa. Y có đôi chân nhỏ song rất dài. Phần trên trái lại to lớn, trông rất cường tráng, đôi vai rộng, dáng đi chập choạng, mường tượng có thể ngã bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, Lưu Hương nhận ra con người đó là tay khinh công thượng đẳng, vũ khí của y xử dụng phải thuộc loại nặng, y là một cao thủ trong võ lâm là cái chắc. Người có thuật khinh công cao, lại xử dụng vũ khí nặng, là một sự kiện hiếm có trên giang hồ. Thường thường, bất quá họ mang nơi mình một vài thứ ám khí nào đó thôi.

Y vừa ra đến cửa, bên ngoài có người khác tiến vào. Người vừa vào có vẻ hối hả, sợ hả, như bị ác quỷ đuổi chạy đến đây. Vào đến nơi, người ấy nhảy xuống nước ngay. Nước bắn tung toé, tạt vào đầu Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa trừng mắt toan mắng, nhưng nhận ra người, y đổi giận làm vui ngay. Rồi y cũng mắng, song mắng theo lối thân mật:

- Không ở trên mặt sông mà quăng lưới lại vào đây làm gì? Ngươi định tìm một vài con cá trong hồ nầy để đổi hương vị phải không?

Lưu Hương cười thốt:

- Ngươi cẩn thận đấy, không khéo lại lọt vào lưới của y, ta không cứu kịp đâu nhé! Thì ra người vừa vào là Khoái Vỏng Trương Tam, một người không xa lạ gì đối với Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương. Hắn rất giỏi thủy công, lại có tài nướng cá, cơ trí lanh lợi, nói năng rất khéo. Hắn có trất nhiều bằng hữu và rất trọng nghĩa khí. Hắn có cái tật là thấy châu ngọc thì tay phát ngứa rồi, phải tìm mọi cách lấy cho kỳ được.

Cái tật đó có thể cho là tham, dù thực sự hắn không sống về nghề cướp giật, chẳng qua hắn quá thích châu ngọc, chỉ muốn thu nhặt tất cả số châu ngọc trên đời để riêng một mình trông ngắm mà thôi.

Một tay sưu tầm châu ngọc bất chấp phương tiện chánh tà! Châu ngọc đối với hắn cũng như rượu đối với Hồ Thiết Hoa. Có thể cho rằng sanh mạng của họ đứng hàng nhì. Nhưng hiện tại, hắn trông thấy Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa lại có vẻ cao hứng hơn là thấy châu ngọc. Hắn thở phào phào mấy lượt, cười hì hì thốt:

- Ta thật là có phúc lớn, mạng lớn, đi đến đâu cũng gặp quý nhân! Hồ Thiết Hoa lại mắng:

- Ngươi bị quỷ đuổi hay sao mà kinh hoàng thất thố như thế?

Khoái Võng Trương Tam thở dài, cười khổ:

- Nếu gặp phải quỷ thì còn nói gì! Ta gặp cái thứ đáng sợ hơn quỷ nữa kia! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Kẻ nào lại dữ hơn quỷ! Ta muốn gặp kẻ đó xem sao! Trương Tam thốt:

- Ngươi….

Bổng có tiếng động từ bên ngoài vọng vào. Người đó có đôi chân nhỏ và dài, đã đi rồi bây giờ trở lại.

Ai đó cất giọng khàn khàn thốt:

- Cô nương! Nơi đây cô nương không vào được đâu! Nữ nhân đáp:

- Người khác vào được thì ta cũng vào được, tại sao không chứ? Tại sao?

Âm thinh gấp nhưng dịu và thanh, nghe thật êm tai.

Nam nhân bối rối:

- Đây là nơi nam nhân tắm, mà tắm thì…. Cô nương vào đâu có tiện?

Thiếu nữ cương quyết:

- Ngươi nói là không nên vào làm cho ta càng muốn vào, không thể không vào!

Nàng cười lạnh mấy tiếng đoạn tiếp với giọng cao hơn:

- Thằng trộm con! Ngươi trốn đi đâu được chứ! Ngươi cho rằng bổn cô nương không dám theo à? Cho ngươi biết, dù ngươi có chạy xuống địa phủ, ta cũng quyết theo xuống đến nơi, buộc Diêm Vương phải trả ngươi lại cho ta! Hồ Thiết Hoa thè lưỡi dài thòng rồi bật cười ha hả thốt:

- Cái vị tiểu cô nương đó hung dữ ghê! Nhìn qua một bên thấy Trương Tam xám mặt, hấn vội thụt đầu xuống nước trầm luôn bên dưới không dám thò lên.

Hồ Thiết Hoa cau mày cười nhẹ:

- Có bọn ta ở đây ngươi còn sợ cái gì nữa? Đừng có nốc cái thứ nước rửa chân của thiên hạ! Lưu Hương cũng cười theo. Bình sanh chàng ưa gặp những con người có thú vị, nhu ái như vị tiểu cô nương kia. Chàng hy vọng nàng vào tận trong này để xem mặt mũi ra sao. Nhưng có thể có thứ nữ nhân vào tận chổ tắm của nam nhân sao?

Bên ngoài, tiếng huyên náo càng lúc càng vang to. Viên quản lý hồ tắm luôn miệng kêu la khàn khàn:

- Không vào được đâu! Ngàn vạn lần không nên vào! Một tiếng bốp vang lên. Hẳn là viên quản lý bị thiếu nữ tát tai, khóa cái miệng oang oang của gã. Rồi hai người tiến vào! Hai người vào là hai nữ nhân.

Không ai nghỉ là nữ nhân có thể xông vào chổ tắm của nam nhân.

Người có đôi chân nhỏ và dài lập tức tung mình nhảy xuống nước, lại còn ngồi xuống như cố dấu hình hài Nữ nhân to gan đó tuổi rất nhỏ, dung mạo rất đẹp, mũi thẳng môi hồng, đôi mắt sáng như sao. Lối phục sức của nàng rất đặc biệt, áo dài màu đỏ thêm bông vàng, phụng đen, chân mang giày trắng, quần cũng trắng, đầu đội mảo tử kim, lưng thắt giây tử kim. Trông nàng mường tượng một vương tôn công tử từ nơi trường tập bắn tên vừa trở về. Và đôi giày của nàng thiếu nữ nói lên chất sang quý nơi nàng.

Nàng là gái thực sự hay giả trai? Nếu là trai thực sự thì trên đời đâu có một mỹ nam tử như nàng? Theo sau là một tiểu liểu đầu tuổi độ mười bốn, mười lăm, dù không cười cũng phản phất có vẻ cười.

Nhìn thoáng qua, Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa bấm bụng cười thầm. Họ nhận ra chiếc mão trên đầu nàng hẳn là phải có giắt rất nhiều châu ngọc, song hiện tại thì chẳng còn một hạt nào cả. Thế thì châu ngọc đó biến đi đâu mất! Có lẻ Khoái Võng Trương Tam ngứa tay, mó máy vào đó. Nhưng Trương Tam cũng chẳng phải tay vừa, thủy công cũng có hạng lắm, thuật khinh công và thủ pháp phóng ám khí đã đạt đến mức tinh vi.

Vậy thì tại sao hấn lại sợ thiếu nữ? Thiếu nữ áo đỏ đảo mắt nhình tả, nhìn hữu, ánh mắt nàng dừng lại một chốc ở mổi nam nhân, Hồ Thiết Hoa bị nàng nhìn rất kỷ đến phát nhột. Ai ai cũng trần truồng như nhộng, dầm mình trong nước, nước lại trong vắt, bị người nhìn như vậy hẳn phải khó chịu lắm! Chính nàng tiểu liểu đầu theo thiếu nữ cũng cảm thấy thẹn mặt ửng hồng, nàng nấp sau lưng thiếu nữ chừng như chẳng dám nhìn ai. Tuy nhiên, chốc chốc nàng len lén đưa mắt về phía Lưu Hương. Lưu Hương thích thú vô cùng.

Bổng thiếu nữ áo đỏ cao giọng hỏi:

- Vừa rồi có một tên giống như con khỉ chạy vào đây các ngươi thấy không?

Không ai đáp lời nàng.

Thiếu nữ trừng mắt quát:

- Các ngươi cứ chỉ đi, chỉ cho ta là được thưởng, nếu có ý che chở cho gã ấy thì đừng trách ta hung hăng! Hồ Thiết Hoa chớp chớp mắt, vụt hỏi:

- Cô nương nói là con người đó giống khỉ?

Thiếu nữ áo đỏ gật đầu:

- Phải! Ngươi có thấy gã?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Nếu là người có hình dạng đó thì tại hạ có thấy! Trầm mình dưới nước, Trương Tam hồi hộp cực độ, tim nhảy mạnh suýt vọt khỏi lồng ngực.

- Dĩ nhiên hắn hận Hồ Thiết Hoa vô cùng, ý chừng nếu đập nát cái miệng của Hồ Thiết Hoa được, thì gã không ngần ngại đập liền cho y vĩnh viễn không còn uống rượu được nữa.

Lưu Hương lại cười thầm. Chàng thừa hiểu chẳng khi nào Hồ Thiết Hoa phản bội bằng hữu, bán mắc bán rẻ cho kẻ khác. Bất quá y chỉ đùa ác Trương Tam thôi cho gã chừa cái tật tham châu ngọc.

Thiếu nữ áo đỏ sáng mắt lên hỏi gấp:

- Thế gã đó ở đâu? Ngươi chỉ đi rồi ta thưởng cho! Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Thưởng cái gì?

Thiếu nữ áo đỏ hừ một tiếng, thuận tay quăng ra một vật, vật đó rơi xuống nước. Lưu Hương tinh mắt nhận ra là một đỉnh vàng. Nàng cũng rộng rải thật! Vung tay như vậy hẳn phải là một người phi thường! Chàng càng thấy thích thú hơn. Hồ Thiết Hoa nhặt lấy đỉnh vàng tỏ vẻ không tin đó là vàng thật, nhìn kỷ một lúc đọan mở mày mở mặt, cười toét:

- Đa tạ cô nương! Thiếu nữ áo đỏ giục:

- Gã ấy đâu, ngươi chỉ đi! Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi thản nhiên đáp:

- Gã ấy à? Gã….

Y biết rỏ hiện tại, trong hồ tắm có bao nhiêu người thì cả những người đó đều nhìn y. Và y cũng hiểu cái nhìn của họ không có mảy may thiện cảm, bởi có ai chấp nhận được sự kiện vì một đỉnh vàng mà bán rẻ bằng hữu. Hành động của y đáng phỉ nhổ lắm! Hồ Thiết Hoa không lộ vẻ thẹn, không lúng túng, từ từ đưa tay chỉ vào mũi của Lưu Hương cười hì hì thốt:

- Hắn đó, chẳng lẽ cô nương không trông thấy! Có người giật mình sững sờ, có người bật cười lên.

Còn Lưu Hương thì dở khóc dở cười.

Thiếu nữ áo đỏ giận đến trắng nhợt mặt hét:

- Ngươi…. ngươi dám đùa với bổn cô nương à?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Tại hạ đâu dám đùa, cô nương! Cô nương nhìn kỷ xem hắn có giống con khỉ chăng? Chẳng lẽ cái người mà cô nương tìm lại không phải là hắn?

Thiếu nữ trừng mắt nhìn Lưu Hương, thấy chàng thiểu não quá, bất giác lộ ý cười nơi ánh mắt. Tiểu liểu đầu thì tay che miệng cười khúc khích.

Hồ Thiết Hoa đắc ý cũng cười theo thốt:

- Tại đây, người giống khỉ chỉ có mỗi một hắn thôi? Nếu cô nương cho là không phải thì tại hạ đành chịu, chẳng còn biết ai đâu mà chỉ! Thiếu nữ trầm gương mặt tìm cách đối phó với người, với việc. Dù sao thì nàng cũng còn nhỏ tuổi, trong đời chưa từng gặp thứ nam nhân lì lợm, mặt dày.

Tiểu liểu đầu liếc thoáng qua Lưu Hương đoạn thốt:

- Chúng ta tốt hơn nên rời khỏi nơi nầy, cô nương! Thiếu nữ hừ một tiếng, cao giọng gắt:

- Tại sao ta phải đi? Ai cấm ta ở lại chứ?

Nàng thốt gấp, thường thường lập lại những tiếng trọng yếu như sợ người ta không nghe rỏ, nàng cũng lập lại, nói hai lần, dù nói hai lần vẫn còn nhanh hơn người khác nói một lần.

Tiểu liểu đầu tiếp:

- Chừng như tên trộm không có ở đây, cô nương ạ! Thiếu nữ cười lạnh:

- Thực ra không phải hoàn toàn là vì gã mà đến đây. Khắp trong thiên hạ, chẳng có nơi nào ta chưa đặt chân đến, trừ khung cảnh nầy thôi! Do đó mà muốn đến để quan sát cho biết đồng thời xem có kẻ nào dám đuổi ta chăng! Hồ Thiết Hoa vổ tay cười vang:

- Phải đó! Sống trên đời ít nhất cũng phải có ý tứ như cô nương. Tại hạ hết sức khâm phục mẫu người như vậy Thiếu nữ buông cộc lốc:

- Hừ! Hồ Thiết Hoa tiếc:

- Tuy nhiên, rất tiếc là cái gan của cô nương không đủ to.

Thiếu nữ trừng mắt:

- Ngươi nói cái gì?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Giả như cô nương dám xuống hồ tắm thì cái đó mới đúng là can đảm! Thiếu nữ nổi giận chụp tay vào hông. Một thanh trường kiếm chớp chớp nơi tay nàng. Thanh kiếm rất mỏng thuộc loại nhuyễn kiếm, bình thời dấu sau đường giây bằng vàng quanh hông, rút ra rồi vung nhẹ lên là nó thẳng cứng. Kiếm thuộc loại kiêm cả cứng lẩn mềm, từ mềm biến ra nhuyễn, phàm xử dụng được loại kiếm đó phải là tay thượng đẳng trên giang hồ.

Trong hồ nước, đã có hai người lộ vẻ kinh ngạc, cả hai không tưởng là nàng luyện nổi thứ kiếm pháp đó, có luyện nổi mới dám ỷ vào nó mà hống hách ngang tàng, không xem thiên hạ vào đâu. Rồi nàng nhún nhẹ đôi chân tung mình lên, bay vọt đến cạnh hồ, hoành tay quét thanh kiếm ngang qua đầu Hồ Thiết Hoa. Phát kiếm đưa ra vừa nhanh, vừa chuẩn, vừa độc.

Hồ Thiết Hoa buột miệng kêu lên:

- Ái da! Đoạn y trầm nhanh mình xuống nước. Ai ai cũng cho rằng y thọ thương và hẳn là phải nặng. Ngờ đâu một lúc sau y trồi đầu lên cười hì hì thốt:

- Tại hạ bất quá chỉ muốn một đỉnh vàng của cô nương, sao cô nương lại muốn đổi vàng lấy mạng người?

Đôi mắt bốc lửa, thiếu nữ hét:

- Nếu ngươi có một dũng khí nam nhân thì hãy lên đây! Lên đây đối phó với ta! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Rất tiếc tại hạ không mặc quần áo, chẳng lẽ để mình trần truồng mà lên đó?

Thiếu nữ nghiến răng dặm chân:

- Được rồi! Ta ra ngoài kia đợi ngươi! Đừng quá hèn nhát mà trốn tránh! Dù sao nàng cũng là nữ nhân, nàng phải thẹn cho nên thốt xong nàng quay mình đi liền. Chừng như nàng quá giận nên người nàng run thấy rõ.

Tiểu liểu đầu liếc mắt sang Lưu Hương từ từ thốt:

- Bằng hửu của ngươi đùa ác quá, ngươi hãy chuẩn bị công cuộc tống táng cho hắn sẽ vừa! Hậu quả trò đùa đó tai hại không nhỏ đâu nhé! Nàng theo thiếu nữ đi ra ngoài.

Lưu Hương thở dài mấy tiếng lẩm nhẩm! - Xem ra nàng rủi thật đấy, ta phải xuất một số tiền mua quan tài là vừa! Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

- Tốn chi một cổ quan tài! Ngươi cứ đốt cháy ta thành tro, rồi hốt tro bỏ vào vò rượu chôn đi, cũng tiện lắm! Y đặng hắng giọng tiếp:

- Thực sự thì ta đâu có ý đùa cợt với nàng, bất quá nàng hung hăng lạ, hống hách lạ, bất chấp đạo lý, động một chút là muốn giết người, nếu ta không giáo huấn nàng thì sau nầy ai chịu nổi nàng chứ! Lưu Hương điềm nhiên thốt:

- Chỉ sợ ngươi không giáo huấn nổi ai, trái lại bị người giáo huấn ngược! - Đúng vậy đó! Ta nghỉ lão Hồ nên tìm cách chuồn đi là hơn! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Chuồn! Tại sao ta phải chuồn? Ngươi tưởng ta sợ?

Trương Tam thở ra:

- Ngươi biết nàng là ai không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế nàng là ai? Không lẽ nàng là con gái của Dao Trì Kim Mẩu trên cung trời?

Rồi y tiếp luôn:

- Về kiếm pháp ta công nhận là nàng học được chân truyền, xuất thủ nhanh, chiêu thức độc, song ỷ trượng vào vào một vài chiêu kiếm mà khinh miệt tất cả thế nhân thì nàng lầm to! Chẳng bao giờ nàng toại nguyện! Trương Tam thốt:

- Có thể ngươi trêu vào nàng được! Chứ còn bà nội nàng thì đừng hòng ngươi dám làm gì đối với bà ấy! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nội nàng là ai?

Vô hình trung, mi mắt của Trương Tam giật giật, cái giật báo hiệu sự lo âu, sự bất tường.

Hắn gằn từng tiếng:

- Nội nàng là Kim Thái phu nhân tại Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, còn nàng là cháu nội gái thứ ba mươi chín, tên Kim Linh Chi, hiệu là Hỏa Phụng Hoàng.

Hồ Thiết Hoa sững sờ.

Chết thì chịu, Hồ Thiết Hoa không bao giờ chịu thua kém một người nào, nhưng y công nhận là Kim Thái phu nhân không phải con người dể trêu.

Y không dám trêu đả đành, mà trên đời nầy, chẳng có một ai dám chơi trò liều lỉnh đó.

Luận về võ công thì vẫn có người cao hơn Kim Thái phu nhân, như Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Huyết Y Nhân…. Luận về thế lực thì quả thật bà ta là tay đệ nhất trên đời nầy.

Bà có mười con trai, chín con gái, tám rể, ba mươi chín cháu nội gái trai, hai mươi tám cháu ngoại. Con trai và rể của bà đều là Tổng tiêu đầu, Tổng bộ đầu, Bang chủ, Chưởng môn nhân và không một người nào không là nhân vật thượng đỉnh trên giang hồ. Trong số chỉ có một người bỏ võ theo văn, trở thành bậc kim của ngọc đường, quan cao cực phẩm. Ngoài ra còn có một người hiện ở trong quân ngũ, lập nên chiến công hiển hách, triều đình phong làm Oai Võ Tướng Quân. Kim Thái phu nhân có chín gái song chỉ có tám rể chỉ vì một người xuống tóc quy y trở thành ni cô, hiện là đệ tử Khổ Nhân đại sư trong phái Nga Mi, tiếp thọ y bát chân truyền. Cháu trai, cháu gái của bà đều thành danh cả, riêng Hỏa Phượng Hoàng là người nhỏ nhất, lại được bà cưng yêu nhất.

Điều đáng chú ý là Kim lão thái thái có gia giáo rất nghiêm, pháp huấn hữu phương, cho nên con cháu trong họ Kim đều theo con đường chánh nghĩa, tuyệt nhiên không một người nào hành động gian tà. Do đó nhắc

đến bà, là hào kiệt anh hùng trong thiên hạ đều sanh lòng kính phục ngay. Con người đó, gia quyến đó, thử hỏi còn ai trêu vào?

Hồ Thiết Hoa sửng sờ một lúc lâu đoạn trừng mắt nhìn Trương Tam hỏi:

- Ngươi sớm biết nàng là cháu gái của Kim lão thái thái chứ?

Trương Tam gật đầu:

- ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Vậy mà ngươi còn dám trộm vật của nàng? Hay là ăn lắm cá nướng rồi lú người chăng? Hoặc giả nốc mãi rượu rồi điên cuồng làm bậy?

Trương Tam cười khổ:

- Thực ra ta vốn không có chủ ý đó nhưng mấy hạt minh châu kia hấp dẫn quá…. Đáng lẽ thì nàng không nên gắn lên mão mới phải. Ta chỉ nhìn phớt qua thôi là hồn phi phách tán, không dằn lòng được, đành hạ thủ! Ta cũng không tưởng là nàng dám đuổi theo tận nơi nam nhân tắm rửa như thế nầy! Bên ngoài, Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi cao giọng nói vọng vào:

- Ngươi không trốn đi đâu khỏi thì tốt hơn nên ra đây gấp.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Cái vị cô nương đó sao mà nóng nảy lạ! Bổng nhiên y vổ tay lên đầu vai Lưu Hương cười vuốt tiếp:

- Ta biết ngươi từ lâu sành phương pháp đối phó với nữ nhân! Chỉ có mỗi một ngươi mới đối phó nổi với vị cô nương nầy. Xem ra ta chỉ còn có cách là thỉnh ngươi lên ngựa thôi! Lưu Hương cười mấy tiếng:

- Ta không đi đâu! Một con người giống khỉ như ta nữ nhân trông thấy là phát cáu liền! Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Ai nói ngươi giống khỉ? Ai nói chứ? Kẻ đó hẳn phải có tật nơi mắt! Ai lại không biết ngươi là trang đệ nhất anh tuấn đương thời? Ai không biết ngươi là hình ảnh lý tưởng của nữ nhân trong lứa tuổi đốt đuốc đi tìm hoàng tử của lòng?

Lưu Hương nhắm mắt không đáp.

Hồ Thiết Hoa cười tiếp luôn:

- Thực ra thì đây là một cơ hội tốt, biết đâu trong tương lai ngươi sẽ không là cháu nội rể của Kim lão thái thái Bọn ta là bằng hữu của ngươi, hẳn cũng vinh lây! Lưu Hương mường tượng ngủ say không nghe y nói gì.

Trương Tam thấp giọng bảo:

- Ba mươi sáu kế, trốn là hay nhất. Ta nghĩ ngươi nên….

Hồ Thiết Hoa bổng nhiên từ dưới nước nhảy vọt lên, mình ướt át, nước chảy ròng ròng.

Y cao giọng thốt:

- Dù cho nàng có là cháu nội của Kim lão thái thái, Ngân lão thái thái, ta bất chấp Nàng biết đạo lý càng tốt, nàng không biết cũng chẳng sao! Đến lúc dó Lưu Hương mới mở mắt, từ từ thốt:

- Từ lâu rồi không ai nói là ngươi trọng đạo lý cả! Như vậy ngươi còn biết đạo lý là gì mà hòng đòi hỏi nơi người ta?

Hồ Thiết Hoa vấn xong một chiếc khăn lớn quanh mình chạy bay ra ngoài. Người trong hồ tắm cũng lập tức nhảy ra khỏi nước chạy theo y. Ai cũng muốn mục kích một cuộc chiến cực kỳ thích thú. Người có đôi chân nhỏ và dài bổng nhìn Lưu Hương điểm một nụ cười.

Lưu Hương cười đáp lại. Người đó thốt:

- Nếu tại hạ đoán không lầm thì tôn giá là….

Y quay nhìn về phía hậu, bỏ lửng câu nói rồi chạy đi. Người ở phía sau y chính là người mà Lưu Hương trông rất quen, có gương mặt đỏ, chẳng rõ màu đỏ hay tại vì nước nóng trong hồ tắm, hay vì trông thấy Lưu Hương mà đỏ mặt. Người ấy từ đầu đến cuối không hề nhin Lưu Hương nửa mắt, trừ lúc đó, nhưng người đi theo y thì cứ len lén nhìn chàng. Mỗi khi Lưu Hương nhìn lại thì bạn đồng hành của y cúi đầu né tránh ánh mắt chàng. Cả hai người đó hấp tấp đi ra theo sau người có đôi chân nhỏ, dài.

Khoái Võng Trương Tam thấp giọng thốt:

- Hai kẻ ấy xem chừng không thuộc hạng người tốt. Ta có cảm tưởng là họ không xa lạ gì với bọn mình! Lưu Hương có vẻ đang nghĩ đến một việc gì, tùy tiện đáp:

- ! Ta cũng nghĩ như vậy! Trương Tam tiếp:

- Cái gã chân cao đó nhất định có thuật khinh công rất cao, lai lịch cũng hiển hách lắm. Nhưng ta không hề gặp gã lần nào! Hắn cười rồi tiếp luôn:

- Người mà ta không hề gặp tất nhiên ít có chường mặt trên giang hồ! Lưu Hương đáp nhát gừng:

- Ta cũng nghĩ vậy! Trương Tam tiếp nối:

- Nơi đây tuy là chốn công cộng song lúc thường thì rất ít khách giang hồ lai vảng, hôm nay chẳng rõ tại sao có nhiều nhân vật võ lâm tụ hội. Thật là kỳ quái.

Đột nhiên Lưu Hương bật cười hỏi:

- Ngươi nói năng nhiều quá, có phải là ngươi muốn cầm chân ta ở đây với ngươi không?

Trương Tam đỏ mặt.

Lưu Hương tiếp luôn:

- Người ta vì ngươi mà đánh nhau ở bên ngoài, ít nhất ngươi cũng nên đi ra đó mà xem chứ! Trương Tam đáp:

- Được! Ra thì ra! Đi với ngươi dù đến đâu thì ta cũng dám! Lưu Hương bảo:

- Trước khi ra hãy thu nhặt số châu ngọc dấu dưới hồ đem theo hết nhé! Trương Tam đỏ mặt lắc đầu thở dài:

- Vô luận ta làm việc gì cũng không che dấu nỗi ngươi.

Vòng cửa Tiêu Diêu Trì không lớn lắm. Cửa hồ tắm không lớn lại có màn che kín đáo ngăn gió thổi vào, ngăn luôn hơi nước bốc ra. Hiện tại chẳng rõ ai vẹt trống bức màn đó và bên ngoài, người ta đã tụ tập thành một đám đông. Dĩ nhiên phải có mặt vị cô nương thừa can đảm nhìn nam nhân trần truồng và đang lăm lăm thanh trường kiếm, sắp sửa giết người.

Hồ Thiết Hoa thì từ từ mặc quần áo. Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi trầm tụ khí giữ bình tỉnh chờ, thần sắc nghiêm lạnh. Ai bất ngờ nhìn nàng, nắng quắc mắt nhìn trả, bắt buộc người đó phải lảng đi.

Hồ Thiết Hoa vừa cài khuy áo vừa hỏi:

- Cô nương nhất định phải giết chết tại hạ?

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Là một cô nương tuổi nhỏ tại sao động trở mặt lại muốn giết người?

Kim Linh Chi trừng mắt:

- Kẻ đáng bị giết ta phải giết, tại sao ta nên lưu mạng sống cho kẻ đó chứ? Tại sao ta phải lưu?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương đã giết bao nhiêu người rồi?

Kim Linh Chi đáp gọn:

- Ngàn người, vạn người, nhiều hay ít ngươi không can gì phải hỏi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tại hạ thì không muốn chiếc đầu cô nương làm gì? Nếu cô nương không hạ sát nổi tại hạ thì tại hạ mong rằng từ nay cô nương bớt tánh hung hăng, không nên động một chút là nổi tánh nổi tánh đòi chém đòi đâm. Trên thế gian nầy số người đáng giết không nhiều lắm đâu! Kim Linh Chi nạt:

- Hay cho….

Thanh trường kiếm chớp lên tiếp nối câu nói bỏ dở. Chiêu thức phát xuất tuyệt độc. Hồ Thiết Hoa đảo bộ tránh nhát kiếm đó. Kim Linh Chi bồi theo nhát nữa, rồi nhát nữa, liên tiếp mười bảy mười tám nhát.

Phàm nữ nhân xử dụng kiếm thì chuyên về nhẹ, có nhẹ mới có nhanh, nhưng kiếm pháp của Kim Linh Chi thì chuyên về cương, mảnh, cho nên kiếm rít gió kêu vù vù, rẹt rẹt. Kiếm phong bốc mạnh, những người đứng tại cửa bắt buộc phải tránh ra xa.

Nơi tụ hội chính là chổ dành cho khách tắm thay áo quần, tự nhiên không rộng lắm. Sân trường đấu hẹp, kiếm thì dài, kiếm vút nhanh, liên tục.

Kim Linh Chi tựa hồ bức không cho Hồ Thiết Hoa không còn đất tránh. Rất tiếc đối tượng của nàng là Hồ Thiết Hoa, nếu là người nào khác, hẳn không chi trì được hơn mười nhát kiếm của nàng.

Bất cứ trong trường hợp nào, Hồ Thiết Hoa cũng đều nóng nảy, trừ lúc giao đấu thì y bình tỉnh vô cùng, sở dĩ được như vậy là nhờ y thu thập rất nhiều kinh nghiệm mua bằng giá sinh mạng trong những lần vào tử ra nguy.

Trên giang hồ số người sánh được với y khả dĩ đếm được trên dầu ngón tay. Nhờ thế, gặp đối thủ cao tài hơn, y vẫn bình tỉnh như thường, chẳng hề bối rối, khẩn trương.

Kim Linh Chi nhanh kiếm thì Hồ Thiết Hoa cũng nhanh chân. Đến nhát kiếm thứ mười chín vừa phát ra, nàng thu về ngay, trừng mắt hỏi:

- Sao ngươi không hoàn thủ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Tại vì tại hạ không có ý muốn giết cô nương! Kim Linh Chi dậm chân:

- Được! Xem ngươi có hoàn thủ hay không! Có hoàn thủ hay không! Nàng vụt thay đổi kiếm pháp. Thật ra trong giai đoạn dầu, nàng chưa xử dụng thủ pháp tuyệt dịu. Bởi Vạn Phúc Vạn Thọ Viên không bằng vào kiếm pháp làm sở trường của võ công.

Tuy nhiên kiếm pháp của họ Kim không vì thế mà thành tầm thường.

Trừ bọn Hồ Thiết Hoa ra, trên đời chẳng có mấy kẻ chỉ thi mỗi một kiếm pháp thao thao bất tuyệt kiếm ảnh chớp ngời, kiếm phong ào ạt như nước đổ, như gió cuốn gây khiếp hãi nơi đối tượng. Tưởng chừng như kiếm pháp của nàng không có một sơ hở nào. Nhưng bất cứ kiếm pháp nào cũng phải có một vài sơ hở kín đáo, có điều mắt thường không phát hiện nổi thôi.

Khoái Võng Trương Tam nhìn một lúc thấp giọng thốt:

- Dường như nàng xử dụng Liễu Như kiếm pháp của phái Nga Mi.

Lưu Hương gật đầu không nói gì.

Kim Linh Chi hét:

- Hay! Ngươi không hoàn thủ!…. Nếu ngươi không hoàn thủ luôn ta phục ngươi luôn!

125. Chương 125: Giây Ngọc Bí Mật

Nàng lại thay đổi một kiếm pháp thứ ba. Thay vì thủ pháp cẩn mật chặt chẻ, nhanh nhẹn, nàng lại đánh chậm và để lộ rất nhiều sơ hở. Do đó những phát kiếm như có như không, như mạnh như yếu, như thực như hư, thật là khó lường cái thực chất của kiếm pháp.

Người tầm thường hẳn phải cho là tầm thường. Thậm chí có kẻ cho rằng nàng sức cùng lực kiệt và võ công của nàng đã được xữ dụng đến mức cuối rồi.

Nhưng Lưu Hương có con mắt hơn người, nhận ngay chổ tuyệt diệu của đường kiếm. Bất giác chàng giật mình. Nàng đang xử dụng kiếm pháp Thanh Phong, gồm mười ba chiêu, và nàng vừa xuất phát chiêu đầu có cái tên là Thanh Phong Tử Lai.

Trong bảy môn phái lớn trong võ lâm, theo sự xếp hạng của khách giang hồ, thì Thiếu Lâm và Võ Đương được kể như đứng đầu.

Thực ra môn phái nào cũng có cái sở trường riêng biệt. Thì chưa chắc gì Thiếu Lâm và Võ Đương trên bậc hẳn với Côn Lôn, Điểm Thương, Nga Mi, Hải Nam và Hoa Sơn. Bất quá người ta dựa vào sự thành lập lâu hay mau và các thành tích trên giang hồ vậy thôi! Tuy nhiên có một điều mà ai ai cũng phải công nhận là vào thời kỳ đó kiếm pháp Hoa Sơn cầm như vô địch trên giang hồ. Và từ lâu rồi, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái không hề thất bại trước một tuyệt kỹ nào của các môn phái khác. Nó hay ở chổ thanh đạm, trong cái thanh đạm có cái độc, đối tượng khinh thường thanh đạm nên hầu hết những kẻ gặp kiếm pháp này đều chuốc bại chua cay! Trừ Cao Á Nam ra, Khô Mai đại sư không hề truyền thọ kiếm pháp Thần Phong cho ai cả. Nhưng Kim Linh Chi học được! Và học rất tinh! Chẳng những Lưu Hương kinh ngạc mà Hồ Thiết Hoa cũng kinh ngạc luôn. Y kinh ngạc gấp bội Lưu Hương.

Một tiếng soạt vang lên, chiếc áo của y tét một đường. Mũi kiếm suýt chạm vào da thịt y! Chẳng phải Hồ Thiết Hoa quá kém đến độ không tránh nổi nhát kiếm đó. Biết bao nhiêu lần rồi y thấy Cao Á Nam thi thố kiếm pháp đó. Y cũng có học qua song không khi nào Cao Á Nam chỉ điểm tận tường bởi sư huấn rất nghiêm, làm gì nàng dám vi phạm môn quy? Bây giờ y thấy một người khác xử dụng kiếm pháp đó, xảo diệu như Cao Á Nam. Làm sao y khỏi sững sờ? Vì sững sờ nên để kiếm chạm áo.

Ai truyền thọ cho Kim Linh Chi kiếm pháp đó?

Nàng phát xuất chiêu thứ hai, vẫn với thủ pháp thanh đạm. Chiêu nầy có cái tên là Thanh Phong Phất Liểu. Vừa lúc đó, một bóng người chớp lên.

Cổ tay của Kim Linh Chi đã bị chụp trúng. Thân pháp và thủ pháp của người đó nhanh quá! Những kẻ tại hiện trường bất giác sửng sờ. Người đó nắm tay không cứng lắm, song Kim Linh Chi cảm thấy toàn thân tê liệt, không còn động đậy được nữa. Nàng kinh hải quay đầu nhìn lại. nhận ra đó là người mà Hồ Thiết Hoa bảo với nàng là giống khỉ. Đó là Lưu Hương.

Lưu Hương điềm nhiên:

- Nhưng nếu bắt gặp mấy hạt châu trên mình các hạ thì câu chuyện hoạt kê trở thành bi thảm! Và tiếng cười nhường chổ cho tiếng khóc ngay! Tiểu liểu đầu bây giờ mới cất tiếng:

- Phải! Chỉ cần lục soát mới biết ai thật, ai giả, ai oan, ai ưng.

Đại hán áo đỏ biến sắc mặt. Bạn đồng hành của hắn cũng không dằn lòng được, vội bước tới, tay chụp chuôi đao bên hông, cao giọng hỏi:

- Các vị muốn luc soát?

Liểu đầu cười hì hì, nhìn Lưu Hương buông giọng mỉa:

- Kẻ gian thì sợ xét mình chứ người ngay còn ai lo ngại?

Người đó trừng mắt muốn rút đao ra khỏi vỏ. Đại hán nắm tay gã giữ lại rồi hỏi:

- Xét mình cũng chẳng sai, nhưng xét không có thì sao?

Lưu Hương đáp:

- Nếu xét mà không có thì cứ kể như tại hạ lấy trộm. Tại hạ phải đền.

Đền của không nổi thì đền bằng cái đầu của tại hạ! Đại hán cao giọng phân bua:

- Các vị nghe đó nhé! Lời đó do y tự miệng thốt ra, chẳng phải ai ép buộc gì.

Lưu Hương trầm gương mặt:

- Lời nói của tại hạ có cái giá trị như thế nào, hẳn các hạ cũng thừa hiểu.

Đại hán không dám nhìn thẳng mắt chàng, quay đầu về hướng khác bảo:

- Các vị cứ lục soát đi! Tiểu liểu đầu cười hì hì:

- Có nên bảo hắn cởi trần truồng ra mà xét chăng?

Lưu Hương cũng cười đáp:

- Bất tất làm như vậy. Tại hạ biết hắn dấu mấy hạt châu trong chiếc ngọc đái quanh hông hắn, hắn chỉ cần cởi sợi ngọc đái đó trao cho cô nương xét là đủ.

Đại hán biến sắc, hai tay chụp chiếc ngọc đái không buông chừng như sợ người ta cướp mất! Tiểu liểu đầu bảo:

- Cởi ra ngay! Chẳng lẽ ngươi không dám! Kim Linh Chi chớp thanh trường kiếm:

- Không cởi cũng phải cởi! Hồ Thiết Hoa đứng một bên cứ cười hì hì mãi, lúc đó vụt thốt:

- Nếu hắn dám không cởi thì tại hạ phục hắn can đảm nhất trần đời! Người đồng bạn toan rút đao song đại hán lại ngăn chận rồi cao giọng thốt:

- Tốt! Cởi thì cởi! Nhưng các hạ đã nói gì xin đừng quên cho là được! Lưu Hương đáp:

- Nếu vậy tại hạ phải tự tay lục soát, bởi việc nầy quan hệ trọng đại, tại hạ chỉ có mỗi một chiếc đầu thôi nếu đứt đi rồi thì sống sao được nữa? Các vị nghỉ có phải vậy không?

Không ai gật đầu song cái ý thì đồng.

Đại hán dậm chân cuối cùng thì cởi sợi ngọc đái thốt:

- Đây các hạ cầm xem! Ngọc đái đối với hắn có tầm quan hệ trọng đại, lúc tắm hắn cũng cầm nơi tay không chịu rời. Bình thời vô luận là sao hắn cũng không cởi ra. Nhung trong trường hợp này trước mặt đông người hắn phải phá lệ. Nếu không để cho người ta xét thì làm sao thanh minh sự ngay thẳng của hắn? Hà huống là hắn đã biết Lưu Hương là ai rồi? Hắn tự tin là mình vô tội! Bởi từ lúc vào đây có ai lại gần hắn đâu? Thì còn sợ gì có kẻ lén nhét mấy hạt châu trong mình hắn? Cởi ngọc đái rồi hắn thở phào! Rồi hắn liếc mắt sang Lưu Hương khoé miệng ẩn ước có nụ cười lạnh. Mường tượng hắn chờ xem chiếc đầu của Lưu Hương rơi xuống.

Chờ xem đầu Lưu Hương rơi xuống nào phải chỉ có một mình hắn?

Nhưng đầu Lưu Hương chưa rơi, Và có lẽ còn lâu lắm mới có việc đó.

Hoặc không bao giờ có việc đó.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Lưu Hương. Lưu Hương hai tay cầm chiếc ngọc đái nhìn kỹ một lúc bổng đưa cao lên thuận tay rãy. Một tiếng lộc cộc lắc cắc vang lên, từ ngọc đái bắn ra mấy mươi điểm sáng lạnh. Tiếp theo đó từng tiếng cốp cốp lại vang, mấy mươi điểm hào quang bay lên chạm vào nóc nhà, hào quang màu bích lục.

Ám khí! Ám khí màu bích lục phải là thứ tuyệt độc, chạm máu là yết hầu bít lại mà chết. Giao thủ với hắn có ai tưởng là sợi ngọc đái đó có chứa đựng vật tối độc chết người hết sức nhanh chóng? Trong số những người hiện diện cũng có kẻ không thuộc giới giang hồ, họ không biết võ công dù vậy họ cũng khiếp hải trước một vật cực kỳ độc hại. Hà huống những khách võ lâm?

Toàn thể mọi người đều biến sắc.

Kim Linh Chi lạnh lùng thốt:

- Dù ngươi là ai, mang thứ đó nơi mình không thể là người tốt rồi! Đại hán mặt đỏ biến xanh, cải:

- Ám khí tốt hay xấu không thành vấn đề, điều cần là không có châu ngọc nơi mình, như vậy đủ lắm rồi! Lưu Hương mỉm cười:

- Chắc các vị đã thấy, chiếc giây ngọc trống không, bởi có trống rỗng nên mới chứa được ám khí và cũng vì trống không nên dấu được trân châu.

Xin các vị lưu tâm nhìn đây! Bổng chàng vung mạnh tay, một tiếng bựt vang lên, ngọc đái đứt làm đôi. Có vật gì đó trong ngọc đái rơi ra, lăn tròn trên mặt đất không ngừng.

Người nhanh mắt nhận ra ngay đó là một hạt châu suýt soát mắt rồng, chiếu sáng đến làm hoa mắt.

Đau quá! Chiếc ngọc đái Tàng Châm của hắn bị hủy diệt rồi! Gã được nó nào phải dể dàng? Hai mươi năm nay đường giây đó cứu hắn thoát chết chẳng biết bao nhiêu lần, mà cũng giúp hắn hạ bao nhiêu cường địch! Kẻ chế tạo ra đường giây đó theo sự chỉ dẫn của hắn đã bị hắn giết sau khi hoàn thành tác phẩm để giữ bí mật hoàn toàn. Bây giờ giây ngọc bị phá hủy rồi muốn làm lại một đường giây tương tợ, hắn còn nhờ ai được nữa?

Tuy nhiên đường giây đứt vẫn còn là sự kiện nhỏ đối với một sự kiện khác.

Sự kiện khác là hắn đâu có đánh cắp hạt châu thế mà hạt châu lại nằm trong đường giây đó! Hắn phải làm sao đây! Có thể nào chối cải được trước sự thật hiển nhiên?

Trong trường hợp của hắn, thử hỏi trên đời có ai giử được bình tỉnh chăng?

Hắn kinh hải, hắn căm hận, khẩn trương lên, hét lớn một tiếng định nhảy tới vồ hạt châu. Nhưng có người nhanh chân nhanh tay hơn hắn. Hồ Thiết Hoa lướt tới chận đầu hắn, đồng thời đánh vào mặt hắn. Đang lúc sôi giận cực độ, mất cả sáng suốt nên không tránh kịp tay quyền của Hồ Thiết Hoa, mặt lách khỏi song đầu vai lảnh trọn. Một tiếng binh vang lên hắn bị dội ngược về phía hậu bảy tám bước. Nếu bạn đồng hành của hắn không kịp vọt mình theo đở thì hắn phải ngã chỏng gọng trên mặt đất.

Hồ Thiết Hoa dù đánh trúng đối phương vẫn hết sức kinh hãi, y biết rõ chiêu quyền phát xuất có uy lực như thế nào, y chỉ dùng bốn năm thành công lực song cũng đủ làm cho người trúng đòn phải nằm ít nhất cũng mười hôm, nửa tháng. Trên giang hồ số người chịu nổi một quyền của y có thể đếm trên đầu ngón tay.

Xem ra đại hán mặt đỏ này quả có công phu đó, thêm loại ám khí tối độc kia, hắn phải là một tay oanh liệt trên giang hồ, một tay cao thủ là cái chắc! Tiểu liểu đầu thừa cơ hội đó nhặt hạt châu lên trao cho Kim Linh Chi.

Lưu Hương điểm nhẹ một nụ cười hỏi:

- Có đúng là hạt châu của cô nương bị đánh cắp chăng?

Kim Linh Chi không đáp lời chàng, gương mặt xanh dờn, mắt trợn trừng cao giọng hỏi đại hán mặt đỏ:

- Ngươi còn nói gì nữa chăng?

Đại hán mặt đỏ chưa nói gì, bằng hữu của hắn không dằn lòng nổi, cao giọng hét:

- Dù ta có lấy hạt châu của ngươi, cái đó có gì quan hệ đâu? Bạc ngàn, bạc vạn lượng kia, bọn ta nói lấy là lấy, có kẻ nào dám động đến chân lông bọn ta?

Kim Linh Chi quá giận thành cười, lạnh lùng đáp:

- Tốt! Ngươi nói vậy là đủ lắm rồi! Câu nói vừa dứt âm vang, thép kiếm chớp lên theo liền. Kiếm quang biến ảo không ai nhìn rõ thanh kiếm hướng về đâu. Như vậy còn tránh làm sao được?

Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương trao đổi ánh mắt cho nhau cùng cười nhẹ.

Bổng một bóng người chớp lên từ ngoài cửa bay vọt vào. Người đó nhanh quá, thanh kiếm của Kim Linh Chi bay qua đại hán trước khi người đó vào thế mà gã còn nhanh hơn kiếm, dù cách một khoảng xa và xuất hiện chậm.

Một tiếng cách" vang lên, thanh kiếm của Kim Linh Chi bị hai bàn tay của người đó chộp lại giữ cứng.

Đến Lưu Hương cũng kinh hãi trước thủ pháp của y đừng nói chi đến ai khác. Thân pháp nhanh, hai tay chộp lại kẹp thanh kiếm, những sự kiện đó làm kinh khiếp người thật song chưa đáng kể đối với Lưu Hương.

Điều làm cho chàng kinh hãi phải khác với hai sự kiện đó. Bởi Kim Linh Chi đang xử dụng một chiêu của Thanh Phong kiếm pháp. Thanh kiếm của nàng biến ảo hầu như vô hình, dù ai tinh mắt đến đâu cũng không nhận rõ thân kiếm. Không thấy thân kiếm thì làm sao chụp trúng! Kẻ chụp trúng thân kiếm phải có võ công cực kỳ cao diệu. Thân pháp, thủ pháp của người đó đã làm kinh khiếp những người hiện diện rồi, Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa nhận ra người càng kinh khiếp hơn.

Vì người đó chính là Đinh Phong, gã thiếu niên trong đêm vừa qua nghinh đón Khô Mai đại sư, đánh đắm thuyền, đưa khách đến một nơi bí mật! Trông thấy Đinh Phong Kim Linh Chi vụt biến sắc mặt.

Đinh Phong cười nhẹ thốt:

- Lâu ngày cách biệt, chừng gặp lại thì tại hạ nhận ra Kim cô nương tăng tiến vô cùng! Cái chiêu Liểu Như Phi Tuyết đó được cô nương xử dụng hết sức thần diệu! Â sanh là kiếm phát, dù cho Hoàn Châu đại sư có mặt tại đây cũng phải công nhận là xanh phát nơi chàm song lại hơn chàm! Hoàn Châu đại sư là người cô thứ bảy của Kim Linh Chi và Liểu Như Phi Tuyết là một tuyệt chiêu của kiếm pháp đích truyền trong phái Nga Mi.

Những người hiện diện tại cục trường gật đầu thầm nghỉ:

- Thảo nào mà kiếm pháp của nàng chẳng cao tuyệt? Thì ra nàng là đệ tử của phái Nga Mi. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa đều hiểu Kim Linh Chi vừa xử dụng chiêu thứ tám của kiếm pháp Thanh Phong có cái tên là Phong Động Thiên Linh.

Hai chiêu Phong Động Thiên Linh và Liểu Như Phi Tuyết mới xem thì mường tượng nhau song phần biến hóa bên trong thì hoàn toàn khác biệt.

Tại sao Đinh Phong lại trông gà hóa cuốc?

Đinh Phong tiếp:

- Hai vị bằng hữu này tại hạ có quen, mong cô nương nể mặt tại hạ buông tha cho họ đi! Tuy Kim Linh Chi giận đến tái mặt, nàng vẫn nén lòng lạnh lùng đáp:

- Chúng là hai tên cắp vặt, chẳng lẽ các hạ có bằng hữu trong hạng người đó?

Đinh Phong cười nhẹ đáp:

- Cô nương lầm rồi! Kim Linh Chi cười mỉa:

- Lầm? Chính mắt tôi trông thấy thì còn lầm làm sao được?

Đinh Phong tiếp:

- Hai vị bằng hữu đó tuy không giàu bằng Vạn Phúc Vạn Thọ Viên song gia tài của họ trị giá trên trăm vạn, hạt châu trong tay cô nương kia dù tại nhà họ không có nhiều nhưng chẳng phải là ít. Tại hạ dám bảo chứng họ không là những tên cắp vặt đâu! Câu nói của hắn cứng cỏi nghe không êm tai chút nào.

Lạ thay, Hỏa Phượng Hoàng Kim Linh Chi lại không giận. Với danh hiệu đó nàng lại có thái độ trầm tỉnh gần như nguội lạnh, ai ai cũng cho là lạ. Đại hán mặt đỏ và người mang đao bước tới xá Đinh Phong.

Người mang đao thốt:

- Đa tạ công tử can thiệp, nếu không thì….

Đại hán mặt đỏ mỉm cười chận lời:

- Sự tình nghi cũng chẳng có gì! Tất cả đều lầm, bây giờ sự lầm lạc được giải tỏa rồi đêm nay tại hạ phải thết tiệc khoảng đải Kim cô nương mới được! Đinh Phong gật đầu:

- Hay quá! Hay quá! Đại hán mặt đỏ tiếp:

- Tuy nhiên Kim cô nương có hạ cố mà đem ánh sáng ánh sáng huy hoàng lồng lên cuộc tiệc với sự hiện diện quý báu chăng?

Kim Linh Chi hừ một tiếng chưa kịp đáp lời, Đinh Phong đã cười hớt đáp:

- Chẳng những một Kim cô nương sẽ có mặt trong đêm nay tại tiệc rượu mà tất cả các bằng hữu tại cục trường đều được mời luôn. Ngẩu nhiên mà tụ hội tại đây hôm nay, hẳn cũng có cái duyên tao ngộ thì không có lý do gì lại thiếu mặt trong cuộc trùng phùng thứ hai vào đêm nay! Đoạn hắn quay mình hướng về Lưu Hương điểm một nụ cười, tiếp luôn:

- Có lẽ hai vị đồng ý chứ?

Lưu Hương cười hì hì:

- Miễn có rượu thôi, dù tại hạ không đến, bằng hữu của tại hạ cũng lôi tại hạ đến.

Hồ Thiết Hoa cất tiếng vang:

- Không sai một điểm nhỏ. Nếu có rượu uống say rồi ai có chém cho một vài dao, tại hạ cũng không thể không đến! Đinh Phong cười tít:

- Hay quá! Hay quá! Bổng có một người cao giọng hỏi:

- Có cuộc nhiệt náo như vậy, chẳng rõ tại hạ được dự phần hay không?

Người đó có thân hình khôi vĩ đứng giữa đám đông nổi bật lên với chiếc đầu cao, y là một trong số người có mặt tại hồ tắm. Bây giờ thì y đã mặc cả y phục vào rồi, và y phục của y hoa lệ không kém y phục của đại hán mặt đỏ.

Trên tay y có chiếc rương dài ba thước bằng da màu đen, xem chừng như y quý nó lắm, chẳng rõ trong đó có chứa đựng những vật gì.

Đại hán mặt đỏ chớp mắt cười vang:

- Huynh đài bằng lòng quan tâm là ban cho tại hạ một vinh hạnh lớn lao có lẽ nào tại hạ không thỉnh luôn Người có đôi chân dài gật gù:

- Nếu thế tại hạ xin cảm tạ trước, song đêm nay mình sẽ gặp nhau tại đâu?

Đại hán mặt đỏ đáp:

- Tại Tam Hoa Lâu phía trước mặt kia. Các hạ nghĩ sao?

Người chân dài lại gật:

- Được lắm! Y thoáng nhìn qua Lưu Hương cười nhẹ rồi bước đi. Không còn nhiệt náo thì ai ai cũng hết hiếu kỳ, họ lần lượt giải tán.

Kim Linh Chi đi theo Đinh Phong. Tợ hồ nàng không muốn đi theo hắn song chẳng biết tại sao nàng lại không cự tuyệt. Khi tất cả ly khai cục trường rồi, người mang đao buông giọng giận thốt với người mặt đỏ:

- Đại ca! Tiểu đệ không biết tại sao đại ca lại có thể nhẫn nhịn như vậy nổi! Dù cho liểu đầu đó có là cháu nội của Kim lãi thái bà đi nữa, chẳng lẻ anh em chúng ta lại sợ sao?

Người mặt đỏ thở dài đáp:

- Hiền đệ đâu biết được! Người mà ngu huynh cố kỵ không phải nàng họ Kim đâu! Người mang đao tiếp:

- Không phải nàng Kim vậy chẳng là cái gã tiểu tử luôn luôn nở nụ cười đó? Hắn đã phá hủy đường giây ngọc của đại ca, tiểu đệ đang hận lúc đó không nhanh tay cho hắn một đao! Đại hán mặt đỏ lại thở dài, cười khổ:

- Cũng may mà hiền đệ chưa làm việc đó! Hiền đệ có biết hắn là ai chăng?

Người mang đao cười lạnh:

- Chẳng lẽ hắn là Lưu Hương? Với hình dáng đó hắn có thể là Đạo Soái Lưu Hương lắm! Đại hán mặt đỏ trầm giọng:

- Không sai một điểm nhỏ! Hắn chính là Lưu Hương.

Người mang đao sửng sờ nín lặng. Đại hán mặt đỏ trầm ngâm một lúc khẻ nhếch một nụ cười hiểm độc, lẩm nhẩm:

- Lưu Hương! Lưu Hương! Tuy bọn ta không đối phó nổi với ngươi vẫn có người đối phó với ngươi. Nếu mà người sống quá ba hôm nữa thì ta cúi đầu khuất phục xem ngươi như thiên thần.

Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa qua khỏi khúc quanh con đường. Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tiểu tử Trương Tam đâu?

Lưu Hương cười đáp:

- Ta bảo hắn chuồn rồi! Hồ Thiết Hoa cũng cười:

- Thật ta không hiểu nổi ngươi dùng phương pháp gì mà bảo hắn nhả viên châu ra được! Tiểu tử đó thật kỳ quái. Bình sanh hắn không nghe lời ai cả nhưng ngươi bảo trời hắn hay trời, bảo đất hắn hay đất! Hắn phục ngươi hơn phục cả sư, cả phụ! Lưu Hương không nói gì. Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Thủ pháp của ngươi quả thật tuyệt diệu! Lưu Hương hỏi:

- Ngươi nhận ra con người đó chăng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta chỉ biết là hắn nhận ra ngươi. Vì nhận ra nên thuốc đắng mà hắn chẳng dám nhăn mặt kêu than! Ta thương hại cho hắn hết sức! Lưu Hương hừ một tiếng:

- Nếu ngươi biết hắn là ai chắc không còn thương được nữa.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- A?

Lưu Hương tiếp:

- Ngươi từng nghe nói tại vùng Viển Đông Nam có một tên cướp biển chuyên giết người đoạt của, làm được mọi tội ác?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Tử Kinh Bang?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải! Người đó là Bang chủ Tử Kinh Bang tên Hải Quát Thiên! Hắn ít khi lên lục địa cho nên ngươi không gặp hắn.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Tên thì ta có nghe, người thì chưa từng thấy! Sao ngươi không nói sớm với ta! Nếu biết hắn là Hải Quát Thiên thi khi nào ta nương tình trong cái chưởng vừa rồi?

Lưu Hương cười nhạt:

- Ngươi sẽ có dịp đấm mạnh, đừng lo! Hồ Thiết Hoa cười tiếp:

- Kể ra hắn cũng là một tay cường đạo đấy! Hắn có mắt quan sát thật, chẳng khi nào xuất lực mà vô công! Hôm nay bị gán cho cái danh trộm vặt chắc hắn không ngủ nổi nhiều đêm vậy! Lưu Hương thốt:

- Lúc hắn trần truồng ta không nhìn ra. Nhưng khi hắn mặc y phục vào là ta biết liền. Ta muốn sửa trị hắn một phen! Đêm nay sẽ là cơ hội tốt cho ta làm cái việc đó! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tạo sao ngươi để cho hắn ra đi thong thả?

Lưu Hương đáp:

- Ta không muốn đập cỏ làm kinh động rắn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nếu hắn là cỏ thì rắn là ai?…. Đinh Phong?

Lưu Hương gật đầu:

- Con người đó đáng nghi lắm! Hắn ở trên thuyền của Khô Mai đại sư, thuyền chìm, hắn lại xuất hiện tại đây, hắn vốn nghinh tiếp Khô Mai đại sư, thế đại sư ở nơi nào mà hắn lại đến đây?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Kỳ quái thật! Lưu Hương tiếp:

- Đó là một sự lạ thứ nhất! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Kim Linh Chi không có liên quan gì với phái Hoa Sơn lại học được Thanh Phong Thập Tam Thức! Mà lại chết thì chịu chứ không thừa nhận! Lưu Hương tiếp:

- Đó là một sự lạ thứ hai.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Kim Linh Chi vốn trời không sợ, đất không sợ nhưng thấy Đinh Phong rồi chừng như tuân phục hoàn toàn. Nàng có liên quan gì với Đinh Phong?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ ba.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tử Kinh Bang từ lâu lấy mặt biển làm đất dụng võ, Hải Quát Thiên bổng nhiên có mặt nơi nầy, Đinh Phong lại khẳng khái giải vây cho hắn! Chắc là song phương có liên quan với nhau! Mà mối liên quan đó như thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ tư.

Hồ Thiết Hoa suy nghỉ một chút:

- Đinh Phong xuất thủ là chộp được kiếm của Kim Linh Chi, hiển nhiên Thanh Phong Thập Tam Thức đối với hắn không còn là bí mật nữa. Làm sao hắn am tường kiếm pháp của phái Hoa Sơn được?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ năm! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Rõ ràng hắn biết chính là Thanh Phong Thập Tam Thức thế tại sao hắn lại gọi là Liễu Như Kiếm Pháp? Tại sao hắn che dấu cho Kim Linh Chi?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ sáu! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Thủ pháp của hắn lúc chộp kiếm phảng phất Đại Bạt Thủ Pháp của Giáp Hạ Cốc nơi đảo Phù Tang, mà thuật khinh công của hắn thì mường tượng đồng xuất xứ với Huyết Ảnh Nhân ngày trước. Hắn lại tinh thông kiếm pháp của phái Hoa Sơn, với số tuổi non đó mà hắn đã là bậc đa năng rồi, võ công cao, cơ trí xảo, thế hắn có lai lịch như thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Đó là sự lạ thứ bảy! Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, vuốt vuốt đến đỏ mũi mà chưa nói gì nữa.

Lưu Hương hỏi:

- Còn gì chăng?

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ:

- Trong một ngày gặp bảy sự lạ chẳng lẽ chưa đủ sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Ngươi có tưởng đến sự liên quan giữa bảy điều lạ chăng?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ta nhức đầu quá! Lưu Hương thốt:

- Bảy sự lạ đó nằm trên một đường giây! Khô Mai đại sư vì muốn tìm đường giây đó nên mới hạ sơn! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- A?

Lưu Hương tiếp:

- Thanh Phong Thập Tam Thức vốn là một tuyệt học bí truyền của phái Hoa Sơn. Hiện tại có ít nhất hai người không liên quan gì đến môn phái biết được tuyệt học đó. Tại sao sự bí mật bị tiết lộ? Là chưởng môn phái Hoa Sơn tự nhiên Khô Mai đại sư phải truy cứu.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ:

- Phải rồi! Khô Mai đại sư hạ sơn cốt để tìm hiểu tại sao cuốn tâm pháp bí truyền đó lại bị người ngoài phái biết được! Đối với cả những môn đồ trong phái mà không xứng tâm vừa ý với đại sư cũng không được học nữa là! Vì muốn tiện hành động bà phải dấu thân phận! Cho nên bà mới khoác cái lốt Lam Thái phu nhân! Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Thanh Phong Thập Tam Thức là tâm pháp bí truyền, tuyệt nhiên Khô Mai đại sư không hề tiết lộ rồi….

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Mà Cao Á Nam cũng chẳng phải là người không thành thật! Lưu Hương gật đầu:

- Cho nên sự tình chỉ có một giải thích.

Hồ Thiết Hoa nhìn chàng:

- Như thế nào?

Lưu Hương buông gọn:

- Bí kíp bị đánh cắp! Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài:

- Hẳn là vậy! Trừ nguyên nhân đó làm gì có động cơ thúc đẩy Khô Mai đại sư hạ sơn.

Lưu Hương lại trầm ngâm một chút:

- Thanh Phong Thập Tam Thức là một tâm pháp bí truyền thì pho bí kíp hẳn phải được cất dấu ở một nơi cực kỳ bí mật….

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Lấy được pho bí kíp đó chỉ sợ trên đời nầy chỉ có mỗi một đạo soái Lưu Hương là nghĩ ra phương pháp thôi.

Lưu Hương mỉm cười:

- Ta đâu có cái tài năng làm được việc đó! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Cái vụ nầy mường tượng vụ trộm Thiên Nhất Thần Thủy, Lưu Hương ạ! Lưu Hương đáp:

Rồi chàng tiếp luôn:

- Có lẽ Khô Mai đại sư đã tra cứu được manh mối nào đó cho nên mới mạo nhận là Lam Thái phu nhân đến đây hội kiến với bọn Đinh Phong! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Thì bà cứ chộp Đinh Phong, bức hắn cung khai là biết rỏ sự tình chứ gì! Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Khô Mai đại sư đâu có hành động lổ mảng như ngươi vậy! Ít nhất bà cũng biết Đinh Phong bất quá chỉ là một con rắn nhỏ, ngoài hắn ra còn có thứ rắn to….

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Rắn to là ai?

Lưu Hương đáp:

- Hiện tại con rắn to còn ẩn mình trong bụi cỏ làm sao biết đích xác là ai! Nếu muốn bắt rắn, đại sư nên bắt rắn to chứ bắt rắn con thì có ích lợi gì?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Thế là Khô Mai đại sư đang làm cái việc truy ra con rắn lớn xem nó ở bụi cỏ nào. Do đó bà không vọng động.

Lưu Hương mỉm cười:

- Vậy là ngươi hiểu! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Còn chúng ta….

- Mới xem thì thấy hai vụ giống nhau, kỳ thực thì có chổ bất đồng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Bất đồng như thế nào?

Lưu Hương đáp:

- Đệ tử Thần Thủy Cung rất đông, còn Hoa Sơn phái thì rất nghiêm khắc trong việc chọn môn đồ cho nên môn đệ của Khô Mai đại sư chỉ có bảy người.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Đúng vậy! Lưu Hương tiếp:

- Thiên Nhất Thần Thủy của Thần Thủy Cung thì do đệ tử của Thủy Mẫu gìn giữ. Còn Thanh Phong bí kíp thì nhất định là do Khô Mai đại sư cất dấu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Có lý! Cho nên trộm pho bí kíp đó phải khó khăn hơn trộm Thiên Nhất Thần Thủy! Lưu Hương tiếp:

- Và người trộm bí kíp đó phải là tay tài ba lỗi lạc! Hồ Thiết Hoa chau mày:

- Ngươi…. Ngươi có nghi Đinh Phong chăng?

Lưu Hương suy tư một lúc:

- Nếu không là Đinh Phong thì cũng là người rất có liên quan với hắn! Lưu Hương chận lời:

- Chúng ta cũng tuyệt đối không nên vọng đọng! Bởi sự tình chẳng những liên quan với mỗi một Khô Mai đại sư mà còn nhiều người dính líu trong vụ.

Hồ Thiết Hoa kê lên:

- A! Lưu Hương tiếp:

- Con rắn lớn đó hiện đang nắm sự an toàn của một số người trong tay, và số người nầy đều là những nhân vật có hạng lắm, không kém Khô Mai đại sư đâu! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Vụ trộm nầy bí mật hơn cái vụ mất Thiên Nhất Thần Thủy năm xưa! Lưu Hương tiếp:

- Điểm tối trọng yếu là Vô Hoa trộm Thiên Nhất Thần Thủy chỉ để tự mình dùng, còn con rắn to đó trộm bí kíp Thanh Phong là để sanh lợi! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Sanh lợi?

Lưu Hương hỏi:

- Ngươi nghỉ xem tại sao Kim Linh Chi lại được tâm pháp Thanh Phong Thập Tam Thức?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Ngươi muốn nói là Đinh Phong bán lại cho nàng?

Lưu Hương đáp:

- Có thể lắm.

Đoạn chàng tiếp:

- Loại giao dịch đó tự nhiên phải được thực hiện cực kỳ bí mật. Chắc là Đinh Phong có đề cao cảnh giác nàng không nên khinh thị thi thố bất cứ trong trường hợp nào. Hôm nay vì cấp bách nàng bắt buộc phải mang ra xử dụng.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ:

- Cho nên vừa thấy Đinh Phong nàng lộ vẻ khẩn trương ngay. Có khi nào nàng cam khuất phục trước một ai. Thế mà phải Đinh Phong! Bởi lẽ dể hiểu nhất là nàng quên sự cảnh giác của hắn! Nàng biết lỗi.

Lưu Hương thốt:

- Sở dỉ thế hắn mới mở lời che dấu cho nàng! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Rất tiếc là vô luận hắn che dấu như thế nào, chỉ dấu ai thì được, chứ không thể che dấu nổi bọn ta! Lưu Hương trầm giọng:

- Hiện tại Đinh Phong chưa biết bọn ta là những ai, cũng chẳng biết bọn ta có liên quan với phái Hoa Sơn. Có lẽ hắn tưởng rằng cũng che dấu bọn ta luôn như mọi người.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Nhưng sớm muộn gì hắn cũng biết.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Sớm muộn gì hắn cũng biết. Đến lúc đó rồi….

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Đến lúc đó hắn sẽ giết bọn ta để diệt khẩu. Phải không?

Lưu Hương cười nhạt:

- Đó là cái chắc! Ngươi cũng không đến đổi quá ngu! Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Người muốn giết chúng ta đâu phải chỉ có mỗi một hắn! Nhưng những kẻ đó có số phận như thế nào chứ?

Lưu Hương thốt:

- Họ là họ, Đinh Phong là Đinh Phong! Đinh Phong khác hơn họ, ngươi đừng quên điều đó! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Đinh Phong rồi sao chứ? Hắn lợi hại hơn Thạch Quan Âm, hơn Huyết Y Nhân à?

Lưu Hương thở dài:

- Có thể là Đinh Phong không đáng sợ, song sau lưng Đinh Phong còn có con rắn to….

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Tại sao ngươi khoa trương cái sở trường của người mà cho rằng chúng ta chỉ nắm sở đoản? Ngươi bằng lòng xếp cái oai phong của mình lúc nào thế? Con rắn to đó là cái quái gì chứ? Không lẽ nó nuốt nổi bọn ta vào bụng?

Lưu Hương trầm giọng:

- Đại Bạt Thủ của Giáp Hạ Cốc, tâm pháp khinh công của Huyết Y Nhân, mấy thứ đó là tuyệt kỷ trong võ lâm, còn Thanh Phong Thập Tam Thức thì khỏi phải nói rồi. Chúng học được cả ba thứ đó thì tự nhiên chúng còn hiểu nhiều cái khác nữa! Một người kiêm cả tuyệt học của mười danh gia chẳng lẽ không đáng sợ hơn bọn Thạch Quan Âm à?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng không nói gì.

Lưu Hương tiếp:

- Hà huống học được bao nhiêu võ công đó, đương nhiên phải trở thành tay bản lãnh. Cái con rắn to kia hẳn là một con người có tâm cơ mưu trí đáng sợ! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Con người nham hiểm đâu phải chúng ta chưa gặp lần nào! Lưu Hương mỉm cười:

- Ta không sợ chúng đâu, bất quá ta cần phải cẩn thận hơn trong hành động sắp đến vậy thôi! Hồ Thiết Hoa thở ra - Thực ra ta cũng thừa hiểu việc nầy không dễ đối phó! Ai dính vào vụ rồi thì muốn thoát thân cũng chẳng phải dể gì! Lưu Hương tặc lưỡi:

- Tính sổ theo ta biết thì hiện tại liên quan trong vụ có Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, Hoa Sơn phái, Tử Kình Bang. Còn ai khác nữa ta chưa đoán ra! Chàng thở dài tiếp:

- Ta nghỉ số người còn lại không ít đâu! Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Bao nhiêu đó cũng làm cho chúng ta mệt rồi, nhiều hơn nữa thì làm sao chúng ta đối phó?

Lưu Hương suy tư một phút:

- Trong số người còn lại, ta đoán là có một nhân vật cực kỳ lợi hại….

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Hiện tại ở sau lưng chúng ta! Hồ Thiết Hoa kinh hãi quay đầu. Người đó đi theo sau họ. Nhìn thoáng qua, Hồ Thiết Hoa nhận thấy người đó phải có một lai lịch phi thường! Con đường cả hai đang đi ven theo sông, con đường rất vắng vẻ. Hai bên đường, một bên là bờ sông, một bên là đồng cỏ, không một bóng người.

Dĩ nhiên trừ họ và con người đó. Y vận chiếc áo lụa mềm, tay cầm chiếc rương da màu đen, y phục mới song chiếc rương quá cũ. Thân vóc cao, đôi chân quá dài, làn da vàng nhạt một màu vàng kỳ quái, mường tượng không hề phơi lộ dưới ánh dương quang mà cũng thời thường sanh bệnh. Nhưng đôi mắt của y sáng lạ lùng, đôi mắt đó không tương xứng với gương mặt. Chừng như lão Thiên làm cái việc cẩu thả gắn đôi mắt mà không chọn đúng người.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Nếu là kẻ nào bám sát phía sau họ như vậy thì Hồ Thiết Hoa đã phát cáu rồi. Nhưng người theo họ có cái đặc biệt như Lưu Hương vừa nói, hơn nữa y cũng nhận thấy người đó không có ác ý gì, cho nên y không hề bực dọc trái lại còn thích thú, vừa cười vừa vẩy tay gọi:

- Là đồng thuyền đồng hội tức là hữu duyên! Chúng ta có cái hạnh ngộ tại hồ tắm thì cứ đến đây hiệp nhau mà chuyện trò giết thì giờ chờ nhiệt náo! Người đó cười. Hắn không bước nhanh song chớp mắt đã vượt ba bốn trượng đường rồi bắt kịp bọn Hồ Thiết Hoa sau mấy giây dù khoảng cách giữa song phương không gần lắm.

Lưu Hương buột miệng tán:

- Khinh công tuyệt diệu! Người đó mỉm cười cất tiếng:

- Tuyệt diệu đến đâu, sánh với Đạo Soái Lưu Hương vẫn còn là một trò trẻ.

Lưu Hương cũng cười:

- Các hạ nhận ra huynh đệ, trái lại huynh đệ không nhận ra các hạ, đó là một sự bất công bình.

Người đó đáp:

- Các vị làm sao biết được tất cả những kẻ vô danh mà tại hạ là một?

Tại hạ có xưng tên vị tất các vị hiểu! Lưu Hương tặc lưỡi:

- Khiêm nhượng quá! Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt thốt:

- Không phải khiêm nhượng đâu! Chỉ vì huynh đài không muốn kết giao với bọn ta đó thôi! Người đó lại cười tiếp:

- Tại hạ họ Câu tên Tử Trường, các vị có nghe đến tên họ đó chăng?

Chẳng phải là tại hạ không muốn giao tình bằng hữu với các vi, bất quá….

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng kêu lên:

- Câu Tử Trường! Cái tên kỳ quái hết sức! Ai nghe rồi thật khó quên. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương không hề nghe đến cái tên đó. Cả họ Câu cũng lạ luôn, cả hai không thấy trên giang hồ có nhân vật nào mang họ Câu cả.

Câu Tử Trường mỉm cười tiếp:

- Bây giờ thì hai vị hiểu rõ rồi, tại hạ đâu phải giả vờ! Hắn tiếp luôn:

- Thực ra từ lâu, tại hạ không hề biết khiêm nhượng khách sáo. Với võ công của tại hạ, tại hạ cũng có thể trở thành một nhân vật hữu danh trên giang hồ lắm chứ! Chẳng qua tại hạ ít bôn tẩu đó thôi, thành thử không mấy người biết được tại hạ. Các vị không biết được tại hạ kể ra cũng phải! Phải là người bộc trực mới nói được câu đó. Hồ Thiết Hoa rất thích mẫu người như vậy, y bật cười lớn thốt:

- Tốt! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, các hạ đã nhìn ra Lưu Hương, tưởng cũng nhận ra tại hạ luôn! Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không nhận ra! Hồ Thiết Hoa hết cười. Y có cảm tưởng như bị đổ một thùng nước lạnh trên đầu. Nhưng Câu Tử Trường liền tiếp nối:

- Tuy nhiên tại hạ nhận ra võ công, Hồ huynh đã tạo được một danh khí rất lớn trên giang hồ, địa vị của Hồ huynh không thể thấp hơn Đạo Soái Lưu Hương! Hồ Thiết Hoa liền cười trở lại:

- Đừng an ủi tại hạ! Ít nhất tại hạ cũng thấy được phần nào tâm ý của đối tượng!….

Y trừng mắt nhìn Lưu Hương thốt:

- Ngươi không nên đắc ý! Dù cái danh của ta kiêm, chổ kém đó là do ta uống rượu nhiều hơn ngươi! Thành ra có cái gì hay ngươi phỏng tay trên cả! Lưu Hương mỉm cười:

- Phải! Phải! Phải! Ngươi uống nhiều rượu hơn ta! Mỗi lần đánh chén ta uống một, ngươi uống bảy tám chục! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tuy không đến bảy tám mươi chén, ít nhất cũng bảy tám chén! Cứ mỗi lần ngươi nâng chén ta lại tưởng là ngươi uống, nào hay, nâng chén rồi ngươi nói mấy câu lại đặt chén xuống còn ta thì nốc cạn.

Y chỉ tay thẳng vào mũi Lưu Hương tiếp:

- Cái tật của ngươi là nói thì nhiều, uống thì ít.

Lưu Hương thốt:

- Phải! Phải! Phải! Trong thiên hạ có ai sánh được với ngươi về cái nghề rượu! Ngươi uống bảy tám, ta chỉ uống một nhưng ta say trước ngươi! Hồ Thiết Hoa cười mát:

- Cái đó quả không sai! Cao Thiên Minh không dằn lòng được bật cười lớn:

Hắn nhận thấy hai người đó mở miệng ra là cải lý như trẻ con, hắn có biết đâu cả hai đã phát hiện bóng người trong bụi cỏ bên đường nên giả vờ cải vả để che dấu sự phát hiện của họ. Bóng người trong bụi cỏ dĩ nhiên Câu Tử Trường chưa trông thấy. Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương cùng đưa mắt nhìn nhau. Họ đồng một cảm nghĩ là Câu Tử Trường dù có võ công cao song kinh nghiệm giang hồ thì hắn rất kém. Hắn nói rằng hắn ít đi đó đi đây, hắn nói đúng sự thật đấy! Nhưng đã bảo không thường đi đó đi đây thì làm sao hắn nhận ra được Lưu Hương?

Hồ Thiết Hoa hỏi nhỏ Lưu Hương:

- Ngươi nghĩ hắn có phát hiện điều chi chăng?

Lưu Hương lắc đầu:

- Chắc là không! Câu Tử Trường đặng hắng một tiếng thốt:

- Chẳng những tại hạ không biết Hồ huynh là ai mà cả bảy vị chưởng môn của bảy đại môn phái đương thời tại hạ cũng không biết danh biết mặt.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Tại hạ không thấy khó chịu đâu! Câu Tử Trường tiếp:

- Chỉ vì tại hạ có một vị bằng hữu, thời thường đời trước tại hạ, từng dề cập đến Đạo Soái Lưu Hương, vị bằng hữu đó nói rằng dù tại hạ có tập luyện thêm ba mươi năm nữa, tài nghệ vẫn chưa bằng phân nửa Lưu Hương! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Vị bằng hữu đó thổi trôn trâu trước mặt các hạ! Câu Tử Trường điềm nhiên tiếp:

- Anh hùng trong thiên hạ ngày nay tại hạ chỉ biết có mỗi một người và chính là Lưu Hương vậy! Vị bằng hữu của tại hạ có nói rằng thọ Ơn của Lưu Hương nặng như núi, lần nầy tại hạ xuất ngoại, y căn dặn mấy lần là nếu tại hạ có gặp Lưu Hương thì phải làm sao thay thế y mà ngỏ lời thăm hỏi. Chính y mô tả hình dáng Lưu Hương cho tại hạ biết.

Hắn lại cười rồi tiếp luôn:

- Tuy nhiên, gặp Lưu Hương, tại hạ không nhận ra liền. Chỉ vì….

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Chỉ vì lúc đó hắn trần truồng như con chó hay như một hài nhi vừa lọt lòng mẹ….

Câu Tử Trường tiếp:

- Đến lúc Lưu Hương hành sự, tại hạ biết ngay! Có điều cho đến bây giờ, tại hạ chưa nghỉ ra tại sao hạt châu lại ở trong sợi ngọc đái! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Hắn dùng ảo thuật che mắt mọi người chứ còn tại sao nữa! Đâu có chi lạ đâu! Các hạ không hiểu hắn có ngoại hiệu là người ba tay sao? Hắn còn một bàn tay bí mật đấy! Câu Tử Trường lắc đầu:

- Vị bằng hữu của tại hạ không có đề cập đến điều đó! Lưu Hương hỏi:

- Vị bằng hữu của các hạ tên họ là chi?

Câu Tử Trường đáp:

- Vương Nhị Ngốc! Lưu Hương cau mày:

- Vương Nhị Ngốc?

Câu Tử Trường cười nhẹ:

- Tại hạ biết đó là một tên giả nhưng phàm là bằng hữu với nhau thì quý ở cái tâm. Y có cái tâm rất thành thật với tại hạ thì tại hạ cần gì biết tên thật hay tên giả của y! Lưu Hương gật đầu không hỏi tới nữa. Bởi có hỏi nữa, chưa chắc người ta chịu nói cho thì có hỏi cũng vô ích.

Họ vừa đi vừa đàm đạo, không lâu lắm họ cũng đến sát bờ sông. Theo gió phảng phất có mùi cá nướng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

- Trương Tam cũng biết điều lắm chứ! Nướng cá trước chờ viện binh đến để ủy lạo đấy! Thuyền của Khoái Võng Trương Tam không lớn lắm, đã thế lại cũ kỹ gần như mục nát. Nhưng Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa biết rõ Trương Tam hao phí rất nhiều tâm huyết mới tạo thành nó, mỗi mãnh gỗ, mỗi cây đinh, Trương Tam chọn lựa kỹ càng, xem thì như mục nát song rất kiên cố, vô luận gặp phong ba bảo tố như thế nào, ngồi trên thuyền đó là cầm như an toàn cùng cực.

Nơi đầu thuyền có mấy chiếc lò bằng đất đỏ, cạnh lò có mấy chiếc hủ, lò và hủ đựng mọi vật liệu cần thiết. Hiện tại lửa đang cháy song không mạnh ngọn lắm, cá lụi bằng đủa sắt, Trương Tam đang xoay đủa sắt, nướng cá trên lửa đỏ. Y vừa nướng vừa rưới gia vị lên mình cá. Tợ hồ y để trọn tinh thần vào việc nướng cá. Không ai tưởng nổi một người có thể tập trung tinh thần vào một việc trong mức độ như y đang làm.

Bọn Lưu Hương đến, Trương Tam không hề gọi. Khi y nướng cá dù quanh y đất lở trời nghiêng, y vẫn bất chấp. Vô luận sự gì xẩy ra lúc đó y bất chấp.

Chỉ khi nào cá chín rồi y mới nghĩ đến việc khác.

Y thường nói:

- Nướng cá ai cũng biết, sở dĩ cá do ta nướng ăn ngon hơn cá do người khác nướng là vì ta chuyên tâm, cái bí quyết nướng cá ngon là chuyên tâm! Bí quyết đó có thể đem áp dụng vào mọi việc trên đời và Lưu Hương luôn áp dụng như vậy. Mùi cá nướng càng phút càng thơm nực nồng.

Hồ Thiết Hoa khó chịu quá, buột miệng thốt:

- Ta thấy được rồi đó lão Trương! Trương Tam không đáp.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Coi chừng cháy khét đấy! Được lắm rồi lão Trương ơi! Trương Tam thở dài:

- Ngươi léo nhéo mãi ta mất chuyên tâm, cá hết ngon! Câm hộ cái miệng lại đi nếu muốn ăn ngon! Y xoay chiếc đủa sắt lẩm nhẩm:

- Nướng vội ăn gấp thì còn biết ngon cái quái gì! Con người sao nóng nảy quá! Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Nóng nảy mà có ăn liền còn hơn kiên nhẩn để đứng nhìn rỏ dải! Y ngồi xuống chụp cá ăn ngay.

Bây giờ Trương Tam mới đứng lên điểm một nụ cười gọi:

- Cái vị bằng hữu ta suýt đụng ngã trong hồ tắm đó sao các ngươi không giới thiệu với ta? Cá nướng nầy ta phải dành cho y trước đó nhé! Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ là Câu Tử Trường. Tại hạ không ăn cá! Thấy cá là tại hạ no liền! Trương Tam thoáng giật mình, bật cười lớn:

- Tốt! Tốt! Không ăn được thì đừng ăn. Nhưng không phải vì không ăn mà bị phạt đứng mãi! Lại đây ngồi xuống đi. Thuyền tuy cũ song rất sạch sẽ, không tanh cá đâu! Thuyền không nghế ngồi, từ bao giờ vẫn thế. Ai xuống thuyền là ngồi ngay trên sàn gổ. Câu Tử Trường đặt chiếc rương xuống rồi ngồi trên chiếc rương. Trương Tam trừng mắt nhìn chiếc rương. Chiếc rương bằng da được đặt xuống thuyền, thuyền rung chuyển, chao chao, chẳng rõ bên trong có vật gì mà nặng thế?

Câu Tử Trường mỉm cười thốt:

- Chẳng phải tại hạ hiềm tỵ, có điều đôi chân dài quá mà ngồi xếp bằng tròn thì khó chịu lắm! Nhưng Trương Tam mường tượng không nghe hắn nói gì.

Câu Tử Trường tiếp:

- Nhất định là các hạ đang suy đoán xem vật gì ở trong chiếc rương! Vĩnh viễn các hạ không đoán nổi đâu! Trương Tam cười bâng quơ:

- Gì thì không biết chứ nhất định là không phải cá! Câu Tử Trường chớp mắt cười nhẹ:

- Tại hạ cho các hạ đoán ba lần đó! Nếu mà đoán trúng các hạ cứ lấy luôn chiếc rương.

Trương Tam cười hì hì:

- Tại hạ có là thần tiên đâu! Làm sao đoán trúng! Tuy vậy y tiếp luôn:

- Vật nặng quá, mường tượng là vàng! Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không phải! Hắn tiếp:

- Giả như chiếc rương chứa trọn số vàng trên đời, tại hạ đời nào lại chịu trao đổi cho ai Trương Tam chớp mắt:

- Vật gì quý báu lắm?

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không đáng một đồng tiền. Kẻ khác thì cho là vật vô giá trị nhưng tại hạ quý nó hơn cả sanh mạng.

Trương Tam thở dài:

- Chịu thôi! Tại hạ nhìn nhận không đoán nổi.

Y ngưng ánh mắt nhì Câu Tử Trường ướm thử:

- Một vật quý báu như vậy, hẳn là các hạ không khinh thường để cho người ngoài trông thấy?

Câu Tử Trường đáp:

- Tuy vậy sớm muộn gì các hạ cũng trông thấy! Bất tất phải nóng nảy! Hắn cười tiếp luôn:

- Nóng nảy thì chẳng thấy được gì cả! Cá nướng rất chậm, cá vẫn đang được nướng. Hồ Thiết Hoa đã ăn hết ba con rồi! Y còn giương tròn mắt nhìn con cá đang nằm vắt ngang trên lò than.

Câu Tử Trường cười nhẹ thốt:

- Đêm nay tại Tam Hòa Lâu có nhiều món ăn được lắm. Hồ huynh không chừa bụng à?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Các hạ hiểu thế nào được. Trên đời nầy không có món ăn nào sánh được cá nướng của Trương Tam!

126. Chương 126: Suy Diễn Sự Tình

Y nhắm mắt lắc đầu thốt:

- Tay gấu cũng ngon, cá nướng cũng ngon, song gặp cá do Trương Tam nướng, ta sẵn sàng bỏ tay gấu mà ăn cá! Trương Tam cười lớn:

- Ta không ngờ ngươi có học vấn! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Học vấn gì ta dốt hết, chỉ có cái học vấn ăn là ta dám tự hào uyên bác! Về môn ăn ta là tay thông thái đó nhé! Bổng y mở mắt ra rồi trợn trừng gằn giọng tiếp:

- Các vị cho rằng đêm nay chúng ta sẽ có ăn ngon? Nhưng thức ăn trong bàn tiệc đêm nay nếu không có độc thì thật là một sự lạ! Lạ nhất trên đời nầy! Lưu Hương vụt kêu lên:

- Sao trong hủ dấm có con nít? Chẳng lẽ ngươi muốn hạ độc cho ta chết?

Làm gì có con nít bất ngờ như vậy? Hồ Thiết Hoa toan hỏi, Lưu Hương vội khoát tay bảo y câm miệng rồi chàng cầm hủ dấm đến be thuyền trút xuống sông. Không ai biết chàng làm cái gì lạ vậy. Hồ Thiết Hoa thầm nghĩ:

- Hắn sanh cái tật chi nữa đó! Y không kịp buông câu chế nhạo thì hiện tượng trên mặt nước hấp dẫn y hoàn toàn, đôi mắt mở to, chăm chú nhìn xuống mặt sông. Giấm dội xướng nước, nước sủi bọt, bọt tan ra rồi một ống đồng hiện lềnh bềnh trên mặt nước. Ống dài độ ba thước, mỏng dánh, pha với chất gì biến thành màu bạc, lại nhẹ nên nổi lờ đờ.

Hồ Thiết Hoa tỉnh ngộ hỏi:

- Có kẻ trầm mình trong nước dùng ống đồng nghe trộm truyện của chúng ta?

Lưu Hương gật đầu:

- Hiện tại thì hết nghe được rồi và còn lâu lắm kẻ đó mới tái diễn cái trò nghe trộm! Dầm mình trong nước còn ai nghe được gì? Cho nên người đó dùng ống đồng, một đầu đặt ở lổ tai đầu kia cho ló trên mặt nước. Thinh âm bên trên theo ống đồng thông xuống lổ tai, hắn nghe không sót tiếng nào. Hắn không ngờ bên trên có người đổ giấm xuống, giấm theo ống đồng lọt vào lổ tai. Dĩ nhiên hắn không chịu nổi phải buông ống.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì thốt:

- Giấm đổ vào tai đành là khó chịu song cũng còn đở. Nếu ta làm thì chắc chắn là ta quậy nước ớt, nước tiêu mà đổ xuống! Trương Tam thở dài lẩm nhẩm:

- Không có nước ớt, nước tiêu cũng chẳng sao! Hết nước giấm rồi làm sao nướng cá đây! Câu Tử Trường sững sờ trước sự phát hiện đó. Một lúc hắn hỏi:

- Lưu Hương Soái đã biết là có người dưới nước nghe trộm tại sao không bắt hắn lên mà điều tra xem ai chủ sự cái việc đó.

Lưu Hương cười nhạt:

- Có hỏi cũng vô ích thôi! Huống chi không cần hỏi, tại hạ cũng biết là ai rồi! Câu Tử Trường trố mắt:

- Ai?

Lưu Hương chưa kịp đáp, đúng lúc đó có hai người theo bờ sông chạy đến. Người cởi ngựa quả là tay có tài điều khiển ngựa. Ngựa lại thuộc loại quý, ngàn chọn trăm, trăm chọn mười cuối cùng lấy một.

Tuy nhiên hiện tại cả hai con đều sùi bọt mép trắng xóa, chứng tỏ đã vượt qua một khoảng đường cực dài.

Qua con thuyền chừng như hai kỵ sĩ có nói mấy câu gì đó. Ngựa phi nhanh, thoáng mắt đã xa ngoài mười trượng, âm thanh của kỵ sĩ lướt như gió, chẳng ai nghe lọt họ nói gì. Nhưng có một người trời sanh với đôi tai đặc biệt, nghe được nhịp gió thì tiếng nói có ý nghĩa gì? Người đó là Lưu Hương.

Và Hồ Thiết Hoa thì nhận ra được kỵ sĩ là ai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão Xú Trùn, chúng nói gì thế?

Lưu Hương đáp:

- Gã râu quắn hỏi:

Bang chủ ở trên thuyền đó phải không? Gã không râu đáp:

chỉ hy vọng Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Hy vọng cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Xin lỗi nhé! Ta không nghe rõ đoạn cuối! Hồ Thiết Hoa lắc đầu tiếp:

- Thì ra cái lỗ tai của ngươi cũng chẳng hay ho gì! Câu Tử Trường giật mình. Thực sự hắn không hiểu nổi tại sao Lưu Hương lại nghe được câu chuyện giữa hai kỵ sĩ. Chẳng những nghe được, chàng còn nhận kịp một người có râu, một người không râu và chính người nào phát âm. Hắn khâm phục Lưu Hương quá cở.

Lưu Hương bổng hỏi:

- Ngươi có thể đoán hai người đó từ đâu đến chăng?

Hồ Thiết Hoa cùng Trương Tam đồng đáp:

- Tự nhiên từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây! Cả hai cùng nhìn nhau cười.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Kỳ quái! Võ lão đại đến con sông nầy làm chi chứ?

Câu Tử Trường buột miệng hỏi:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là địa phương nào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Thập Nhị Liên Hoàn Ô là nơi Phụng Vỉ Bang đặt Tổng Đà.

Câu Tử Trường kêu lên:

- Phụng Vỉ Bang?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Phụng Vỉ Bang là một hội lớn tại vùng Giang Hoài, có lai lịch rất lâu đời, suýt soát số tuổi với Cái Bang. Dĩ nhiên bang đó thuộc về chánh phái, hành động đúng đạo nghĩa.

Câu Tử Trường lại hỏi:

- Còn Võ lão đại! Ai thế?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Võ Duy Dương! Bang chủ Phụng Vỉ Bang.

Trương Tam tiếp:

- Chẳng những y có võ công rất cao mà con người của y rất cương chánh. Y đúng là một hảo hán. Nếu gặp y là tại hạ nhất định phải mời y ăn cá nướng cho kỳ được! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Các hạ phải biết, ăn được cá nướng của Trương Tam cũng không phải là dễ đâu nhé! Vân Tùng Long của Thần Long Bang ước mơ từ lâu lắm rồi đó song chưa hề được ăn lần nào! Trương Tam tiếp:

- Kỳ thực Vân Tùng Long cũng chẳng phải là con người xấu. Bất quá y cho rằng tại hạ sinh hoạt trên mặt sông là phải tuân phục y, tại hạ phải mời thỉnh y đúng theo bổn phận như chư hầu tuân phục quân vương! Câu Tử Trường hỏi:

- Thần Long Bang ở tại Trường Giang?

Trương Tam gật đầu:

- Phải! Thần Long Bang hùng cứ Trường Giang từ nhiều năm qua rồi, không một ai dám xâm nhập phạm vi của y trước, Võ Duy Dương có ước thệ với Thần Long Bang nên không hề xuất hiện trên Trường Giang.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng rồi ngày nay y lại đến. Do đó bọn tại hạ mới cho là kỳ quái.

Câu Tử Trường chớp mắt:

- Nhưng các vị làm sao biết hai kỵ sĩ đó từ Thập Nhị Liên Hoàn Ô đến đây?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Các hạ thấy họ vận y phục như thế nào chứ?

Câu Tử Trường đáp:

- Chừng như là y phục màu xanh đen. Nhưng có thiếu chi người vận y phục màu đó Hồ Thiết Hoa giải thích:

- Đặc điểm của họ là sợi giây quanh hông do bảy thứ chỉ khác màu se thành. Đó là dấu hiệu của Phụng Vỉ Bang.

Câu Tử Trường thừ người một lúc rồi thở dài miệng nở nụ cười khổ:

- Các vị có nhản quan rất tinh! Trương Tam lạnh lùng thốt:

- Muốn góp mặt trên giang hồ thì cần phải có đôi mắt thật sáng, thật nhanh, có đôi tai rộng vành thật nhạy, đừng tưởng có võ công cao là đủ! Bổng có tiếng vó ngựa vang lên. Hai con ngựa theo ven sông từ thượng lưu chạy tới. Ngựa không người cởi, một có hoa lốm đốm, một màu trắng.

Chính Câu Tử Trường cũng nhận được đó là hai con ngựa vừa rồi đã đi qua, bây giờ trở lại. Nhưng người trên ngựa thì vắng bóng.

Câu Tử Trường vụt từ đầu thuyền tung mình lên, uốn cầu vồng đáp ngay xuống yên con bạch mã, tay hắn vẫn mang theo chiếc rương màu đen.

Bên tai hắn văng vẳng có tiếng ai khen:

- Thuật khinh công tuyệt diệu! Hắn quay đầu lại thấy Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên yên con ngựa hoa.

Y cười hì hì nhìn hắn. Cả hai cùng cười, cùng kềm ngựa dừng lại.

Lưu Hương từ từ tiến đến chổ họ cười thốt:

- Cả hai đều có thuật khinh công rất cao! Tuy nhiên Câu huynh khá hơn nhiều! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Đúng vậy! Y mang chiếc rương nặng ít nhất cũng mấy mươi cân, nếu y không vướng bận thì ta thua là cái chắc! Câu Tử Trường không hề lộ vẻ đắc ý, chuyển mình nhảy xuống đất thốt:

- Lưu Hương Soái kín đáo quá hắn là công phu cao thâm không thể lường! Chẳng rõ đến lúc nào tại hạ mới chiêm ngưỡng được tài năng siêu việt! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Các hạ cho rằng hắn kín đáo? Các hạ có biết đâu là tánh hắn vốn lười, nếu có dịp nằm là hắn nhất định không ngồi, nếu không cần phải chạy nhảy thì nhất định là hắn thong thả nhịp từng bước một! Lưu Hương cười:

- Nếu có dịp ngậm miệng là ta không ba hoa chích choè! Câu Tử Trường vụt hỏi:

- Lưu Hương Soái có biết tại sao hai con ngựa nầy trở lại chăng? Và hai kỵ sĩ đi đâu?

Lưu Hương đáp:

- Chắc Câu huynh cũng đoán ra rồi! Chỉ sợ họ bị người hạ độc thủ! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Các vị thấy gì? Tại sao biết họ đã bị hại?

Câu Tử Trường chỉ yên ngựa đáp:

- Dấu máu thế kia là một bằng chứng. Phần lớn họ gặp điều bất tường! Máu chưa khô vấy đầy yên ngựa, rây ra mình ngựa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Mới họa mà có kết quả như vậy thì không bao lâu nữa các hạ sẽ trở thành tay lão luyện giang hồ! Câu Tử Trường cười khổ:

- Bất quá đứng tại đây, một vị trí thuận tiện, đảo mắt bắt gặp sự tình đó, chứ đâu sánh được Hương Soái vừa cười nói lại phát hiện như thường! Lưu Hương trầm giọng:

- Thủ hạ của Võ Duy Dương gồm toàn tay khá mà hai kỵ sĩ này bị hạ nhanh chóng, chắc đối phương phải nà những kẻ ghê gớm không tưởng nổi! Hồ Thiết Hoa thốt gấp:

- Ta chạy đi xem có tìm được thi thể của họ chăng?

Y thúc ngựa chạy liền. Câu Tử Trường hỏi:

- Dù có tìm được, điều đó có lợi gì?

Lưu Hương giải thích:

- Tra cứu vết thương trí mạng ở tại chổ nào trên thi thể họ, bị vũ khí, ám khí gì gây thương tích. Từ đó phăng lần ra hung thủ.

Câu Tử Trường trầm lặng một lúc lâu rồi thở dài mấy tiếng lẩm nhẩm:

- Xem ra những điều ta cần học hỏi rất nhiều, nhiều quá! Gió sông thổi gấp. Bóng đêm xuống dần dần.

Hồ Thiết Hoa giục ngựa chạy đi dọc theo bờ sông chẳng thấy một xác chết nào. Cả người sống cũng vắng bóng. Trên mặt sông, lưa thưa mấy con thuyền. Thời gian hai con ngựa chạy ngang qua rồi trở lại không tàn một bửa ăn! Ngựa dù chạy nhanh cũng chẳng xa hơn đoạn đường của Hồ Thiết Hoa vừa vượt. Chẳng lẽ đối phương hạ thủ rồi mang xác hai kỵ sĩ đi xa hơn? Hồ Thiết Hoa quay đầu ngựa trở về. Không lâu lắm y thấy Lưu Hương, Câu Tử Trường, Trương Tam quây quần bên bờ sông. Hai xác chết nằm cạnh chân họ.

Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên, chưa kịp xuống ngựa đã gọi to:

- Hay chưa! Các vị đã tìm được! Tại sao không gọi ta trở lại! Báo hại ta chạy đi phí công vô ích! Lưu Hương mỉm cười đáp:

- Từ lâu lắm rồi ngươi không có dịp cởi ngựa, ta cứ tưởng ngươi thừa cơ hội nầy mà rong ngựa cho khoái. Làm sao ta dám phá tan cái cao hứng của ngươi! Hồ Thiết Hoa lờ đi như không nghe, nhảy xuống ngựa hỏi:

- Các vị tìm gặp tại đây à?

Trương Tam gật đầu:

- Tại đây! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại đây? Sao ta không thấy?

Trương Tam cười nhẹ:

- Ngươi giết người rồi chẳng lẽ để lộ xác chết giữa đường cho người ta trông thấy?

Hắn lắc đầu lẩm nhẩm thốt:

- Con người hơn ba mươi tuổi đầu rồi vẫn không tiến bộ chút nào! Cứ chứng nào tật nấy! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Hay chưa? Đến ngươi cũng bắt chước Lưu Hương nói xấu ta nữa à?

Ngươi là cái quái gì hở Trương Tam! Lần sau nếu ngươi trộm châu ngọc của ai thì đừng hòng ta che chở cho nữa đấy! Ta lại còn chỉ đích danh cho khổ chủ nữa đấy.

Vừa bị Lưu Hương xỏ ngọt, y tức tràn hông không nơi phát tiết, bây giờ Trương Tam cũng xỏ luôn, y muốn điên lên. Câu Tử Trường đâu biết được ba người đó chẳng có việc gì cũng đấu khẩu nhau thành đám giặc nhỏ. Hắn nghỉ có cái bổn phận đàn giải, đem hòa khí lại cho họ nên vội thốt:

- Hai cái xác đó chìm lỉm trong nước, bọn nầy mới lôi lên đó, kế các hạ trở về.

Làm gì Hồ Thiết Hoa không thấy hai xác chết ướt sủng, nước còn chảy ròng ròng? Tuy nhiên y cũng ạ lên một tiếng.

Câu Tử Trường tiếp:

- Hung thủ nhét cát dã vào y phục nạn nhân trước khi quăng xác xuống sông. Nếu Hương Soái không nhận ra máu rỏ thành đường dài thì không làm sao biết được dưới nước có thi thể họ.

Hồ Thiết Hoa nhạt giọng:

- Như vậy là các vị tài lắm rồi. Phải thế không?

Câu Tử Trường thở dài:

- Đôi mắt của Hương Soái rất tinh! Quả thật trên đời không có ai sánh được! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Các hạ khâm phục hắn cực độ phải không?

Câu Tử Trường gật đầu:

- Đúng vậy! Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng lớn hơn:

- Các hạ muốn học hỏi nơi hắn?

Câu Tử Trường đáp:

- Đó là điều ước vọng của tại hạ! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Học ai không học lại học nơi hắn! Các hạ có ý muốn thật lạ lùng! Câu Tử Trường mỉm cười không nói gì nữa. Bổng một điểm sáng xanh nhạt từ đâu đó bắn vút lên không, rồi tắt liền trong bóng mờ của đêm vừa phủ xuống. Dĩ nhiên không gian chưa tối hẳn do đó đó điểm sáng không ngời chiếu rõ ràng. Nhưng mường tượng Câu Tử Trường biến sắc mặt. Rồi hắn vòng tay điểm một nụ cười thốt:

- Tại hạ có việc cần phải đi trước. Chào Hương Soái, Hồ huynh! Chúng ta sẽ gặp lại nhau tại Tam Hòa Lâu.

Thốt xong hắn nhích động thân hình. Hắn xoạc đôi chân dài, thoáng mắt đã xa ngoài hai ba mươi trượng! Rồi hắn biến mất dạng liền. Hồ Thiết Hoa muốn nắm hắn giữ lại cũng chẳng kịp nào.

Lâu lắm Trương Tam buông tiếng thở dài:

- Nói cho công bằng, thuật khinh công của hắn quả thật có hạng lắm.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Trương Tam tiếp:

- Ta xem thuật khinh công của hắn không giống với thuật của bất cứ môn phái nào tại Trung Thổ.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Trương Tam hỏi:

- Loại thân pháp đó ngươi có thấy lần nào chưa?

Lưu Hương lắc đầu cười nhẹ:

- Ta không thấy nhiều loại võ công khác nữa chứ chẳng phải riêng gì thân pháp đó Hồ Thiết Hoa vụt thốt:

- Ta thấy cái môn vuốt mông ngựa của hắn rất cao minh! Lưu Hương điềm nhiên:

- A! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi tưởng hắn thật tâm bội phục ngươi à?

Rồi y cười lạnh tiếp:

- Hắn cố ý giả vờ cái gì cũng không biết, cố ý ve vuốt ngươi để lấy lòng ngươi. Hẳn là hắn có dụng ý sao đó, ngươi phải cẩn thận mới được! Lưu Hương mỉm cười:

- Biết đâu hắn không thật sự bội phục ta! Ngươi cần gì phải ganh?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ta ganh làm gì chứ! Khi nào ngươi nhận thức là mắc mưu hắn thì đừng trách ta sao không cảnh cáo! Lưu Hương lại cười:

- Bởi hắn không vuốt mông ngươi nên ngươi chướng mắt có thế thôi! Trương Tam cười phụ họa rồi cau mày thốt:

- Ta xem hành tung của hắn rất khả nghi. Chiếc rương của hắn là cả một sự bí mật. Ít nhất ngươi cũng nên hỏi lý lịch của hắn! Lưu Hương lắc đầu:

- Mình không cần hỏi, tự nhiên sẽ có người hỏi.

Trương Tam lấy làm lạ hỏi:

- Ai?

Lưu Hương buông gọn:

- Đinh Phong! Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Nếu đêm nay hắn không đến Tam Hòa Lâu?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Một kẻ đang trống bụng, thích ăn ngon, uống ngon, biết có chổ ăn uống mà khỏi chi tiền lại không đến thì đúng là một sự lạ.

Hồ Thiết Hoa nhìn hai xác chết hỏi:

- Ngươi quan sát vết thương chưa?

Lưu Hương đáp:

- Nơi hông tả.

Hồ Thiết Hoa lật hai xác xem lại. Nơi hông tả mỗi xác có một vết thương tròn bằng đồng tiền, máu đã ngưng chảy. Vết thương dầm nước lâu nên trắng nhợt. Chừng như khá sâu.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chúng bị tên bắn.

Lưu Hương đáp:

- ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bờ sông rất cạn, ít nhất cũng cách bờ ngoài mười trượng thuyền mới đi được! Trương Tam sửa cho đúng:

- Ngoài hai mươi trượng.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bắn tên ngoài hai mươi trượng xa, xuyên hông người gây tử thương, hung thủ quả có nội lực cao thâm.

Lưu Hương gật dầu:

- Rất hiếm người có tài cở đó! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trên giang hồ ít có người dùng nổi cung cứng, tên lớn.

Lưu Hương gật đầu:

- Phải là tay phi thường! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Và tài bắn cũng rất chuẩn! Vừa chuẩn lại vừa nhanh làm địch không tránh kịp?

Lưu Hương lại gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Vậy là rõ lắm rồi! Lưu Hương tặc lưỡi:

- Ngươi thấy thế nào?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi chưa đoán ra là ai à?

Lưu Hương lắc đầu:

- Chưa! Hồ Thiết Hoa lộ vẻ đắc ý:

- Ngoài Võ Duy Dương còn ai nữa! Lưu Hương cau mày:

- Ngươi nói Võ Duy Dương giết chúng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Ai cũng biết y có thần lực làm nổi việc đó! Những mũi Phụng Vỉ Tiển của y bắn ra trăm phát trăm trúng. Năm xưa đánh nhau với Thần Long Bang, tuy trong bảy trận y bại năm, song mười ba mũi Phụng Vỉ Tiển đã hạ mười ba chủ thuyền trong giang đội của Thần Long Bang, làm cho đối phương khiếp đảm kinh hồn, cũng nhờ vậy mà Vân Tùng Long xếp bớt oai phong cùng y đính ước sự bất tương xâm lẫn nhau.

Y cười mấy tiếng rồi tiếp:

- Việc đó chẳng những Võ Duy Dương đắc ý nhất trong đời mà tin tức loan ra khắp sông hồ, thinh danh của y vụt lên cao tột đỉnh. Chẳng lẽ ngươi không biết?

Lưu Hương thốt:

- Tự nhiên ta có biết chứ! Và ta còn nhớ đến ngày nay! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Ngươi không quên thế tại sao không nghỉ đến sự tình nầy do chính Võ Duy Dương gây ra? Ta xem trong hai năm nay tửu sắc đã làm cho ngươi đần độn mất rồi! Trương Tam sửng sốt, thừ người một lúc bổng cất tiếng:

- Quả nhiên trong hai năm nay, Tiểu Hồ thông minh hơn trước nhiều! Hồ Thiết Hoa đắc ý quá cở tiếp luôn:

- Chưa hết đâu! Võ Duy Dương nghỉ rằng nếu y dùng Phụng Vỉ Tiển thì chẳng hóa ra lộ liểu lắm sao! Do đó bắn chết nạn nhân rồi y rút tên ra ngay hủy diệt thi thể, tang tích cho người đời vỉnh viễn không truy ra! Trương Tam vổ tay:

- Đúng đạo lý lắm! Đúng lắm! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Còn điều này ta nghỉ không ra! Trương Tam hỏi:

- Điều gì?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hai kỵ sĩ là thuộc hạ của Võ Duy Dương, tại sao Võ Duy Dương lại hạ sát thuộc hạ?

Trương Tam trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương:

- Ngươi biết chứ?

Lưu Hương đáp:

- Cái gì ta cũng không biết hết! Ta chỉ biết hai kẻ đó không phải là Võ Duy Dương giết họ! Hồ Thiết Hoa kêu kên:

- Võ Duy Dương không giết thì ai giết? Đầu óc của ngươi biến thành gỗ đá mất rồi! Lưu Hương từ từ hỏi:

- Họ bôn ba như vậy là có phải đi tìm Võ Duy Dương chăng hả?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tự nhiên là vậy rồi! Rất tiếc họ đi tìm thực sự, chứ nếu không thì làm gì bị Võ Duy Dương sát hại?

Lưu Hương tiếp:

- Họ đã đi tìm Võ Duy Dương, tìm gặp Võ Duy Dương rồi họ phải dừng lại gần y. Đúng vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Tự nhiên! Lưu Hương tiếp:

- Họ dừng lại gần thì hẳn là họ Ở trong tư thế đối diện với Võ Duy Dương.

Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Tự nhiên! Lưu Hương tiếp:

- Họ đối diện với Võ Duy Dương, nếu Võ Duy Dương bắn thì sao tên trúng hông tả của họ?

Hồ Thiết Hoa sững sờ, vẻ mặt đắc ý tiêu tan mất.

Trương Tam cười lớn:

- Có thể là Võ Duy Dương bắn theo cái lối vòng tròn. Tên đi nữa chừng, chuyển hướng hoành sang tả bay tới.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn, mường tượng muốn nhai sống hắn.

Lưu Hương tiếp:

- Còn nữa! Võ Duy Dương tung hoành trên giang hồ hơn hai mươi năm dài dĩ nhiên phải trở thành lão luyện, nếu y muốn hủy diệt tàng tích thì y có một ngàn lẻ một cách rất hoàn hảo, khi nào chúng ta phát hiện ra?

Trương Tam lại cười vang:

- Có thể lúc đó y quá say nên quên hết mọi phương pháp hoàn hảo.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Còn gì nữa không?

Lưu Hương gật đầu:

- Còn chứ! Hai con ngựa đang chạy, hai kỵ sĩ thọ thương ngã xuống, ngựa phải chạy luôn tới, tại sao lại chạy trở lại?

Trương Tam mỉm cười:

- Có lẽ hai con ngựa đó ăn mặn, không ăn cỏ cho nên chạy trở lại kiếm cá nướng của ta mà ăn! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên hét oang oang:

- Được! Được! Các ngươi thông minh hơn ta! Vậy các ngươi hãy nói rỏ cho ta hiểu sự tình như thế nào đi! Lưu Hương thốt:

- Người bắn tên nhất định là ẩn nấp nơi bờ sông, hai kỵ sĩ đi gấp không thể trông thấy được nên mới bị bắn trúng nơi hông tả! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hừ! Lưu Hương tiếp:

- Người đó dùng tên lớn song vị tất là cung mạnh! Bởi khoảng cách giữa nhau không hẳn là hai mươi trượng! Trương Tam thốt:

- Không quá hai trượng nói chi đến hai mươi trượng? Trong khoảng hai trượng đến ta cũng bắn trúng đích cần gì phải là tay thiện xạ! Kẻ chuyên môn bắn lén phải là tay thiện xạ rồi! Lưu Hương tiếp:

- Hung thủ dùng tên lớn là cốt để cho chúng ta nghi Võ Duy Dương hạ thủ. Do đó hắn cố ý lưu lại dấu máu cho chúng ta tìm ra xác chết.

Trương Tam tiếp luôn:

- Hắn còn sợ chúng ta không tìm ra nên chận ngựa đuổi chạy trở lại, rồi còn bôi máu lên yên ngựa. Đúng vậy không nào?

Lưu Hương gật đầu:

- Không sai! Chứ nếu không thì hai kỵ sĩ thọ thương nơi hông là gì có máu vấy yên ngựa?

Hồ Thiết Hoa nín lặng.

Trương Tam thốt:

- Có điều nầy khó hiểu quá! Lưu Hương hỏi:

- Điều gì?

Trương Tam cau mày:

- Hung thủ giết người thần không hay, quỷ không biết, tại sao lại muốn cho bọn ta biết?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Vì chúng biết chúng ta trông thấy hai kỵ sĩ, hắn sợ chúng ta truy cứu nên cho chúng ta biết là hai kỵ sĩ chết rồi.

Trương Tam thốt:

- Cái đạo lý đó miển cưỡng chấp nhận được! Nhưng dù cho là Võ Duy Dương hạ thủ đi nữa thì tiển pháp Phụng Vỉ đâu có ai cũng dùng được? Tại sao hắn giá họa cho Võ Duy Dương?

Hồ Thiết Hoa đuối lý.

Lưu Hương từ từ thốt:

- Hung thủ hành động như vậy chẳng phải sợ chúng ta truy cứu mà cũng không giá họa cho Võ Duy Dương.

Trương Tam hừ một tiếng:

- Vậy là để làm gì?

Lưu Hương đáp:

- Để cho chúng ta biết là Võ Duy Dương còn sống! Trương Tam và Hồ Thiết Hoa cùng nhìn nhau như không hiểu Lưu Hương muốn nói gì.

- Nếu ta đoán không sai thì hẳn là Võ Duy Dương đã chết rồi! Trương Tam giật mình:

- Ngươi nói Võ lão đại đã bị chúng hạ độc thủ?

Lưu Hương gật đầu:

-Ta đoán như vậy! Nhưng chúng muốn dấu nhẹm việc đó không cho người ngoài biết. Có thể kẻ đồng mưu nên sự tình cần được giữ bí mật. Nếu chúng ta tin rằng hai kỵ sĩ đó bị Võ Duy Dương sát hại thì đương nhiên chúng ta phải tin luôn là Võ Duy Dương còn sống. Còn sống hay chết thì chúng ta phải đáp là còn sống! Chàng thở dài tiếp luôn:

- Bọn đó mưu kế rất sâu, thủ đoạn rất độc, phương sách lại chu đáo, đúng là bọn người đáng sợ. Điều đáng sợ nhất là cho đến ngày nay chưa ai biết mưu đồ của chúng nhằm mục đích gì! Trương Tam lè lưỡi:

- Cũng may hôm nay chúng không nhận ra ta! Lửa trong lò nơi mũi thuyền chưa tắt. Trương Tam đập tay lên đầu vai của Hồ Thiết Hoa cười bảo:

- Thời gian chưa muộn lắm. Chúng ta lên thuyền làm thêm vào con cá nướng đi! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đêm nay ta muốn dành bụng để chứa cái của lạ Tam Hòa Lâu. Sáng mai ta sẽ trở lại ăn cá nướng của ngươi.

Trương Tam lẩm nhẩm:

- Mất cơ hội nầy, chỉ sợ ngày mai ngươi không có cá nướng mà ăn đâu nhé! Y lắc đầu tự lẩm nhẩm, từ từ lên thuyền, từ từ cất tiếng ca, lời ca khúc tiển đưa Kinh Kha qua Sông Dịch. Lời ca có ý nghĩa là ra đi không trở lại! Hồ Thiết Hoa cười mắng:

- Đúng là cái miệng chó, há ra là sủa vang, không thốt tiếng người! Ta không tin Tam Hòa Lâu là Tần Đình có bạo chúa Tần Thỉ Hoàng chờ đón! Lưu Hương trầm ngâm một lúc vụt bật cười khan thốt:

- Hắn nói đúng! Cái cơ hội ăn cá nướng của hắn, chúng ta không còn nhiều đâu! Bổng một tiếng kêu kinh hải vang lên, Trương Tam chui vào thuyền lại thụt lùi nhanh, mặt thì đổi sắc song miệng vẫn cười thốt:

- Cả đến những vật không đáng giá nửa đồng tiền trên thuyền của chúng ta cũng biến mất luôn theo những gì đáng giá! Các bằng hữu có tình quang cố thì thật là lỗi quá! Hồ Thiết Hoa nhìn Lưu Hương bật cười lớn:

- Không ngờ hôm nay đại gian lại gặp tiểu trộm! Cả hai cùng phi thân lên thuyền. Họ thấy một người nấp mình trong một góc thuyền. Trong thuyền có ngọn đèn, đèn không sáng lắm, họ không thấy rõ người đó có hình dáng như thế nào, chỉ thấy đôi mắt thôi.

Đôi mắt đó rất sáng! Đôi mắt đó rất ít người trông thấy. Hay nói một cách khác là không phải bất cứ ai cũng có đôi mắt đó. Đẹp! Hiển nhiên rồi! Rất tiếc hiện tại vẻ đẹp của đôi mắt bị niềm kinh hoàng làm tan biến phần lớn.

Trương Tam cười lớn:

- đây tại hạ đâu có cái gì quý giá! Bất quá mấy đôi vớ rách, nếu cô nương không hiềm hôi thúi xin tự tiện lấy mà dùng. Tại hạ không làm sao cống hiến hơn thế, cô nương đành vậy.

Ngươi trong góc thuyền bất động, không đáp mà cũng không đi, tưởng chừng góc thuyền là giang san riêng biệt, bất khả xâm phạm.

Trương Tam cau mày:

- Cô nương còn chờ gì nữa mà không đi?

Người trong thuyền lắc đầu.

Trương Tam gằn giọng:

- Thế cô nương chờ tại hạ túm lấy quăng xuống sông à?

Hắn làm như phải đuổi người gấp.

Hồ Thiết Hoa nắm hắn giữ lại, trừng mắt gắt:

- Ngươi điên rồi chăng?

Trương Tam sừng sộ:

- Ta điên? Tạo sao ngươi nói thế?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhà có người đẹp đến viếng, người ta ai ai cũng tìm mọi cách lưu lại còn không được thay, sao ngươi lại đuổi đi?

Trương Tam cười lớn:

- Cô nương nghe đó chăng? Hắn là tay đại hiếu sắc, cô nương ở đây lâu bất lợi lắm! Hãy đi gấp đi! Trừ châu ngọc ra Trương Tam không ham thích gì khác kể cả mỹ nhân.

Nhưng người trong thuyền lại lắc đầu.

Hồ Thiết Hoa cười hì hì thốt:

- Cô nương không nên nghe lời hắn! Bất quá tại hạ kết giao bằng hữu vậy thôi, còn như việc ở đi thì tùy tiện nơi cô nương. Thấy thích thì ở, ở đến bao lâu cũng chẳng sao. Không thấy thích thì ung dung đi nơi khác! Tại hạ bảo đảm chẳng ai dám vô lễ với cô nương! Y đinh ninh là đối tượng sẽ cảm kích y không tưởng nổi. Ngờ đâu vị cô nương đó lại trừng mắt nhìn y. Hồ Thiết Hoa kinh ngạc, chợt nhận ra đôi mắt đó rất quen, phảng phất có gặp nàng ở một địa phương nào đó.

Y chưa nói gì thì Lưu Hương cất tiếng:

- Kim cô nương đấy! Người trong góc thuyền gật đầu.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Phải rồi! Khi giận nàng trừng mắt, cái trừng mắt rất đặc biệt, ta nhận ra dể dàng. Này Trương Tam Y quay đầu đảo mắt tìm Trương Tam song Trương Tam như cái bóng ma, đã biến mất.

Lưu Hương hỏi:

- Vì sao cô nương lại đến đây?

Kim Linh Chi vẫn còn thu hình trong góc chưa chịu mở miệng.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt, hừ lạnh thốt:

- Tôn quý như Kim cô nương lại tìm đến một chổ như thế này thì thật là một điều kỳ quái. Hay là cô nương còn nuôi ý định lấy mạng sống của tại hạ?

Kim Linh Chi chớp mắt, đôi mát mường tượng đỏ lên. Trái với thường lệ, nàng không phát cáu. Nàng có vẻ đáng thương hại quá chừng. Bất giác Hồ Thiết Hoa cảm thấy lòng mềm lại. Y vốn tánh không bạo tàn lắm, huống chi đối tượng là một nữ nhân! Khách anh hùng nào chẳng cố gắng đối xử dịu dàng với nữ nhân! Huống chi nữ nhân lại đẹp! Lòng mềm thì giọng dịu, y thốt:

-Nếu cô nương còn giận dỗi tại hạ thì cứ đánh tại hạ mấy cái đi cho hả! Lưu Hương mỉm cười nối lời:

- Nhưng Kim cô nương đến đây đâu có phải để tìm ngươi?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Không tìm ta, chẳng lẽ Kim cô nương tìm ngươi! Nàng tìm ngươi để làm gì chứ?

Lưu Hương không quan tâm đến y, trầm giọng hỏi:

- Kim cô nương đã gặp sự ggi ngoài ý muốn phải chăng?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa vọt miệng hỏi:

- Chẳnh lẽ có kẻ dám vô lể với Kim cô nương?

Kim Linh Chi cúi đàu dường như nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Hay cô nương không phải là đóI thủ của bọn người đó cho nên tìm đến đây mà trốn?

Kim Linh Chi rút mình sát góc thuyền tợ hồ run run.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ai dám khinh khi Kim cô nương? Có phải là tiểu tử Đinh Phong chăng?

Kim Linh Chi không gật đầu, không lắc đầu nhưng khóc to, khóc nhiều hơn trước nghe bi ai quá độ.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Tiểu tử đó quả thật to gan mà! Này Kim cô nương có bọn tại hạ Ở đây, cô nương đừng sợ gg hết.

Y càng thốt, càng biểu lộ khí khái. Tánh khí của y sôi động lên mỗi lúc thấy nam nhân khi dể nữ nhân. Y căm hận tiếp:

- Tiểu tử đó hiện tại ở đâu? Cô nương hãy dẫn tại hạ đi tìm gã! Kim Linh Chi lại rút mình về phía hậu, đụng vách thuyền rồi mà còn muốn rút nữa, rút mãi. Mường tượng là nàng bị truy nả không còn đường chạy, không còn chổ trốn. Nàng như con dê con bị con hổ đuổi dồn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Cô nương thọ thương?

Kim Linh Chi run giọng:

- Tôi Nàng rú khẽ một tiếng tựa hồ không chịu nổi cơn đau.

Hồ Thiết Hoa xúc động tâm tư bảo:

- Thương thế tại chổ nào, có nặng lắm không? Cô nương cho xem được chứ?

Y vừa thốt vừa chui vào mui thuyền. Lòng mui không lớn lại có mùi hôi thúi đặc biệt, chỏ ở của nam nhân độc thân tự nhiên có cái mùi đặc biệt đó.

Kim Linh Chi là bậc thiên kim tiểu thơ, thực ra dù có bị đuổi cùng đường, chết thì chịu chứ khó chui mình ẩn trong cái xó hôi thúi đó nổi. Vậy mà nàng có mặt tại đây! Hồ Thiết Hoa thở dài tiếp:

- Tuy tại hạ không là danh y song có thể chữa trị thương tích được. Kim cô nương cứ yên trí cho tại hạ xem thương thế đi. Nhất định là tại hạ có cách chữa! Kim Linh Chi chuyễn mình duổi chân ra, run run giọng thốt:

- Hắn Hắn muốn giết tôi! Nhát đao của hắn suýt làm cụt chân tôi! Mui thuyền rất tối, Hồ Thiết Hoa phải ngồi xuống song y cũng chẳng thấy vết thương ở chổ nào trên chân nàng Bất giác y hét to:

- Trương Tam! Ngươi chui vào xó nào rồi! Nghèo đến đổi không có một ngọn đèn sáng à?

Y định đưa tay sờ lên chân nàng tìm xem vết thương ở đâu. Nào ngờ tay y vừa đưa ra, cái chân bị thương của Kim Linh Chi động đậy, chẳng những động được mà còn động nhanh, động mạnh, chân đó đạp lên huyệt kiên tỉnh ở đầu vai y rồi chân kia bay ra luôn, bắn tung Hồ Thiết Hoa ra ngoài.

Nàng xử dụng Thôi Pháp Uyên Ương của Bắc phái chính tông. Hồ Thiết Hoa rơi xuống nằm bất động không kịp kêu lên một tiếng. Rồi ánh kiếm chớp lên, mũi trường kiếm chỉ thẳng yết hầu y.

Kim Linh Chi trừng mắt quát:

- Con quỷ háo sắc, ngươi dám mó đến đùi của ta à? Ngươi quên ta là ai rồi sao chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

- Cái gì tại hạ cũng nhớ chỉ quên một điều, quên cô nương là nữ nhân.

Nam nhân nào muốn giúp đở nữ nhân, Nam Hải động chúa đó phải gặp phiền lụy là cái chắc! Kẻ nào tin lời nói của nữ nhân, kẻ đó sắp sửa về chầu Diêm Chúa! Kim Linh Chi cười lạnh:

- Ngươi là cái quái gì mà ta cần đến sự trợ giúp của ngươi. Dù trong thiên hạ có chết hết, ta cũng chẳng cần kêu gọi đến ngươi! Bổng nàng quay đầu lại hét lớn:

- Đứng đâu yên đó, kẻ nào nhíc động ta giết hắn trước! Thực sự chỉ có mỗi một Lưu Hương tại cục trường và chàng không hề nhích động. Khi chàng phát hiện sự tình bất lợi thì muộn mất rời, không còn xuất thủ kịp nữa.

Kim Linh Chi gằn giọng:

- Ta hỏi ngươi, hắn có phải là bằng hữu của ngươi chăng?

Lưu Hương thở dài:

- Xem ra dù tại hạ có muốn không thừa nhận cũng không được! Kim Linh Chi tiếp:

- Ngươi muốn hắn sống hay muốn hắn chết?

Hồ Thiết Hoa chận liền:

- Đương nhiên là hắn muốn tại hạ sống! Nếu tại hạ chết thì còn ai đánh giặc mồm với hắn?

Lưu Hương tiếp:

- Phải đó! Hắn mà chết thì đúng là tại hạ hưởng cảnh thái bình. Rất tiếc bình sanh tại hạ chưa hề được an ổn một ngày nào! Kim Linh Chi gật đầu:

- Được rồi! Nếu ngươi muốn hắn sống thì hãy đi tìm Trương Tam dẫn về đây cho ta! Câu nói của nàng vừa buông dứt, Trương Tam xuất hiện liền, gương mặt khổ não, hắn thốt:

- Tại hạ không muốn hắn chết, trong bọn bằng hữu của tại hạ không có ai ngốc như hắn! Mất hắn rồi là khó tìm người lấp chổ trống lắm! Hồ Thiết Hoa hét lên:

- Ta là quỷ háo sắc hay là ngốc tử?

Trương Tam đáp:

- Ngươi kiêm cả hai, là một ngốc quỷ háo sắc! Hồ Thiết Hoa bật cười khan:

- Hay ghê! Hay ghê! Kim Linh Chi chớp mắt, nghe họ đấu khẩu không chen vào lời nào. Sự tình trước mắt làm cho nàng hết sức kinh dị. Nếu một người nào sa vào tay nàng thì người đó dù không run sợ, không biến sắc cũng phải lo âu. Nhưng Hồ Thiết Hoa cười nói tự nhiên, niềm vui thích hiển lộ rõ ràng.

Y không sợ chết! Bàn tay Kim Linh Chi nhít nhẹ một chút, mũi kiếm dí sát yết hầu Hồ Thiết Hoa hơn rồi nàng cao giọng nạt:

- Các ngươi cho rằng ta không dám giết hắn phải không?

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm:

- Tự nhiên cô nương dám lắm chứ! Đến nam nhân tắm mà cô nương còn dám nhìn thay, thì trong thiên hạ có việc gì cô nương không dám làm?

Kim Linh Chi nổi giận:

- Ngươi léo nhéo cái gì đó?

Trương Tam cười vuốt:

- Tại hạ nói cô nương là vị nữ trung hào kiệt, cô nương giết người đâu phải là việc lạ? Chỉ cầu xin cô nương đừng bức bách tại hạ nhảy xuống sông thôi. Còn ngoài ra, bất cứ nơi nào tại hạ cũng đi đến được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Ngươi nhảy xuống sông tắm rửa đi cho ta! Trương Tam hét lên:

- Trời ơi! Tắm rửa? Nửa tháng trước tại hạ có tắm một lần rồi mà! Hiện tại thân thể còn sạch chán! Kim Linh Chi quát:

- Ngươi muốn cứu hắn phải nhảy xuống sông ngay, không được nói lôi thôi gì cả! Trương Tam dở khóc dở cười nhăn mặt thốt:

- Bây giờ tối rồi, nước sông lạnh mà lòng sông lại có vô số chướng ngại, nước lại chảy siết Kim Linh Chi cười lạnh:

- Nếu chẳng vậy, ta có bảo ngươi nhảy làm chi?

Trương Tam hỏi:

- Tại sao cô nương ác thế?

Kim Linh Chi bĩu môi:

- Ngươi báo hại ta nấp trong thuyền suốt nửa ngày, ngửi cái mùi hôi thúi của ngươi. Khi nào ta không báo hận Trương Tam lắc đầu:

- Nhưng tại hạ đâu có mời thỉnh cô nương đến đây?

Kim Linh Chi thốt:

- Tại sao ngươi không thu dọn nơi nầy cho có ngăn nắp, sạch sẽ?

Trương Tam lẩm nhẩm:

Kim Linh Chi thốt:

- Ta không cần ngươi phân trần gì cả. Ta chỉ hỏi ngươi nhảy hay không nhảy?

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm:

- Cái vị cô nương nầy thật là không chịu nghe ai giảng lý! Ta nghỉ trong tương lai chồng của nàng dám chết vì tức uất với nàng lắm! Kim Linh Chi trừng mắt:

- Ngươi lại léo nhéo cái gì đó?

Trương Tam vội cười vuốt:

- Tại hạ nói cô nương phân phối thì còn kẻ nào dám cãi. Hắn đưa tay xoa chót mũi rồi nhún chân nhảy xuống giòng sông, kêu lên một tiếng.

Nhưng Kim Linh Chi chưa hài lòng, trừng mắt nhìn Lưu Hương quát:

- Tiến lại, đến lượt ngươi! Lưu Hương nhếch nụ cười khổ:

- Chẳng lẽ cô nương cũng muốn cho tại hạ tắm rửa luôn?

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Đâu có tiện nghi cho ngươi như vậy! Lưu Hương hỏi:

- Thế cô nương muốn tại hạ phải như thế nào?

Kim Linh Chi đáp:

- Ta muốn ngươi thay ta lấy một vật. Nếu ngươi bằng lòng thì ta tha hắn tức khắc! Lưu Hương thở phào:

- Chẳng hay cô nương bảo tại hạ lấy vật gì?

Kim Linh Chi buông gọn:

- Đào! Lưu Hương chau mày:

- Đào! Đào gì?

Kim Linh Chi tiếp:

- Đào là đào để ăn, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói đến thứ trái đó! Lưu Hương mỉm cười:

- Hiện tại thì không nhằm mùa đào song cô nương muốn có thì phải cố tìm cho có! Kim Linh Chi tiếp luôn:

- Bất quá thứ đào ta đòi hỏi đó có phần đặc biệt hơn loại thông thường.

Lưu Hương hỏi:

- Đặc biệt như thế nào! Bổng chàng biến sắc tợ hồ vừa nghỉ ra một điều gì. Chàng kêu lên thất thanh:

- Có phải cô nương muốn thứ đào có cái tên là Ngọc Bàn Đào trồng trong Cực Lạc Cung tại Tinh Tú Hải, ở hướng Tây?

Kim Linh Chi gật đầu:

- Đúng vậy! Lưu Hương thở ra một luồng hơi lạnh, nhếch nụ cười khổ tiếp:

- Loại đào do cô nương đòi hỏi thật là đặc biệt! Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Nếu không đặc biệt thì ta đòi làm chi?

Nàng tiếp luôn:

- Nửa tháng nữa là đến đệ bát tuần của tổ mẫu ta. Các ca ca, thơ thơ, thúc thúc, bá bá ta đều chuẩn bị lể thọ xong cả rồi, chỉ còn ta là chưa có gì cả.

Lưu Hương thở dài:

- Nếu cô nương có thứ Ngọc Bàn Đào của Cực Lạc Cung làm lể thọ thì xuất sắc là cái chắc! Nhất định phải đặc biệt hơn tất cả các lể thọ khác! Kim Linh Chi gật đầu:

- Đúng vậy! Theo truyền ngôn của khách giang hồ thì Ngọc Bàn Đào là giống tiên đào của Tây Thiên Vương Mẫu nương nương, hạng thiếu niên dùng thì dưỡng khí, bảo trì dung nhan, người già thì trường sanh bất lão. Lưu Hương thốt:

- Nếu cô nương biết vậy, hẳn cũng biết luôn là Ngọc Bàn Đào mười ba năm mới kết trái một lần, vả lại Kim Linh Chi chận lại:

- Ta đã dọ tin kỹ rồi, năm nay là đúng mùa Ngọc Bàn Đào kết trái. Và ta không muốn nhiều, chỉ cần bốn năm trái là đủ! Lưu Hương thở ra cười gượng:

- Cô nương có biết là mỗi lần kết trái như vậy thực sự có bao nhiêu trái chăng?

Kim Linh Chi đáp:

- Bảy trái! Hồ Thiết Hoa xen vào:

- Đúng! Ngọc Bàn Đào mười ba năm mới kết trái một lán và mỗi lần chỉ có bảy trái. Người ta chỉ có bảy trái đào mà cô nương đòi đến năm trái thì chẳng lẽ cô nương cho rằng lão quái vật tại Cực Lạc Cung là con cái của Lão Xú Trùn?

Lưu Hương thở ra:

- Dù cho là cha của lão quái vật, chỉ sợ một trái cũng không có,đừng nói là năm trái! Kim Linh Chi hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương giải thích:

- Phu nhân của Trương Bích kỳ, cung chủ Cực Lạc Cung là Tôn Bất Lão rất thích đẹp, năm xưa từng phát trọng thệ, tuyệt đối không để cho chồng thấy vẻ già của bà.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trương phu nhân là người thông minh, biết rõ nam nhân rất chán thấy vợ già! Vợ mà già rồi thì trong mười ông chồng có đến chín sanh tâm lạ ngay! Kim Linh Chi cũng thở dài thốt:

- Nhưng là con người thì không ai tránh khỏi cái lúc già. Phải vậy không?

Nữ nhân nói đến tiếng già là phải rầu ngay! Dù tánh khí chẳng khác nam nhân, nàng cũng không ra ngoài lệ.

Lưu Hương tặc lưỡi:

- Bà ta nói thế là lo ngại mau già, mà khi cái già đến với bà là bà chết ngay, chết để cho chồng bà không thấy được vẻ già của bà! Hồ Thiết Hoa cười cải:

- Ngươi nói thế là đoán sai cái ý của bà.

Lưu Hương cau mày:

- A?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Khi cái già đến với bà, bà sẽ giết chồng vì chỉ có những người chết là không còn thay đổi tâm tính được nữa! Phải vậy không?

Lưu Hương thở dài:

- Thực ra cái tình cang lệ của hai vợ chồng đó cực kỳ thâm hậu, họ là đôi vợ chồng yêu quý nhau nhất, trong võ lâm không có đôi vợ chồng nào sánh bằng. Vô luận là ai trong hai người, một chết đi là một còn lại không làm sao sống sót nổi! Rồi chàng tiếp luôn:

- Cực Lạc Cung trước kia có cái tên là Ly Sầu Cung, cung chủ Ly Sầu là Hiên Viên Dã, một tay nhất nhì trong hàng cao thủ võ lâm thuở đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta cũng có nghe đến nhân vật ấy. Trời sanh ra lão ta với một thần lực kinh người, trên giang hồ không ai khả dĩ là đối thủ của lão. Lão dùng một loại vũ khí nặng trên trăm cân, tuy nhiên về sau lão đột ngột mất tích, chẳng ai biết được kết cuộc của lão như thế nào.

Lưu Hương tiếp:

- Lúc đó Trương Bích Kỳ chưa tròn ba mươi tuổi, lão ta cũng vừa góp mặt trên giang hồ, tạo được chút thanh danh, có một hôm, lão tìm đến Tinh Tú Hải, đòi quyết đấu với Hiên Viên Dã. Điều kiện ước đấu lại rất lạ kỳ, lão đem vợ chồng lão ra đánh cuộc. Nếu bại cả hai chịu chết, nếu thắng lão chiếm đoạt Ly Sầu Cung chỉ vì tại Ly Sầu Cung có Ngọc Bàn Đào, diên niên ích thọ! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Một cuộc ước đấu với những điều kiện như vậy cơ hồ bất công. Trương Bích Kỳ thắng thì thừa hưởng một khung cảnh hoa lệ hơn hoàng cung mà vợ của lão lại còn có thứ đào quý để giử mãi dung nhan thanh xuân bất lão! Còn như Hiên Viên Dã thắng thì lão ấy có lợi gì với hai xác chết ngông cuồng kia? Nếu ta là Hiên Viên Dã, vị tất ta chấp nhận một cuộc đấu như vậy.

Lưu Hương đáp:

- Đành là chổ bất công song Hiên Viên Dã là bậc đại thành danh, từng ngang dọc khắp sông hồ, khi nào lão lại xem ra gì hay tay non vừa tập tễnh bước đi tìm con đường phêu bạt? Do đó lão ta chấp thuận ngay và hạn định trong vòng ba trận đấu.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt:

- Ba trận?

Lưu Hương gật đầu:

- Một trận đấu bằng vũ khí, một bằng nội lực và trận thứ ba bằng khinh công.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Về vủ khí thì Hiên Viên Dã kể như vô địch trong thiên hạ rồi. Còn nội lực thì cũng độc nhất trong thiên hạ. Tự nhiên hai tiểu tiểu tử và tiểu nữ ngoài vài mươi tuổi làm sao địch nổi? Ít nhất Hiên Viên Dã cũng thắng được hai trận. Trong ba thắng hai là thắng cuộc rồi! Lưu Hương mỉm cười:

- Lúc đó Hiên Viên Dã cũng nghỉ như vậy. Ngờ đâu Trương Bích Kỳ chẳng những học được võ công chân truyền, lão còn thông minh tuyệt đỉnh, đã sớm nghỉ đến sự tình như vậy cho nên trước khi đến Tinh Tú Hải, lão ta đã chế tạo ra một thứ vũ khí khắc lại vũ khí của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Vũ khí gì?

Lưu Hương đáp:

- Thứ giây đặc biệt tên là Tiêu Hồn Sách.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ta chưa từng nghe nói đến loại vũ khí đó.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Vật đó Trương Bích Kỳ chế, tên cũng do lão đặt thì ngoài lão ra thì còn ai biết được mà nói cho ngươi nghe.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vật đó ra sao?

Lưu Hương thốt:

- Bất quá là một thứ sợi giây dài vậy thôi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Một sợi giây dài đâu có thể dùng làm vũ khí? Làm cách nào gây tổn hại cho địch thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Sợi giây đó dài độ ba trượng, lão đứng ngoài cách ba trượng giao đấu với Hiên Viên Dã, vũ khí của Hiên Viên Dã tuy nặng thật song không làm sao đánh bay được sợi giây dù vũ khí của Hiên Viên Dã có dài đến ba trượng.

Thuật khinh công của Trương Bích Kỳ lại có phần cao hơn. Hiên Viên Dã muốn xáp tới gần cũng không làm sao được.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

- Nhưng ngược lại, với sợi giây đó Trương Bích Kỳ làm gì được Hiên Viên Dã? Dùng sợi giây làm vũ khí là tự tìm cái thế bất thắng rồi, đánh với người mà chọn cái thế bất thắng thì còn gì ngu hơn! Lưu Hương đáp:

- Lão không ngu mà lão cũng chẳng cần thắng. Mục đích của lão là làm tiêu hao dần dần công lực của Hiên Viên Dã.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng:

- Phải! Dùng một vũ khí nặng trên ngàn cân vung vẩy lên tất phải phí lực nhiều, càng lâu càng phí. Tuy nhiên Hiên Viên Dã cũng không là ngốc tử, tự nhiên thấy cái dụng ý của Trương Bích Kỳ. Vũ khí của Trương Bích Kỳ không gây tổn thương cho Hiên Viên Dã thì cần gì phải phí lực?

Lưu Hương mỉm cười:

- Vấn đề là vậy đó! Cái lý thì Hiên Viên Dã không cần phí lực thì lão ta lại muốn thắng, trong khi Trương Bích Kỳ không muốn thắng! Đã muốn thắng thì còn đánh cầm chừng làm sao được chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Đúng vậy! Với thân phận của Hiên Viên Dã tự nhiên lão ta không thể chấp nhận một cuộc chiến hòa với Trương Bích Kỳ. Và với ý chí cầu thắng, lão phải mắc mưu Trương Bích Kỳ là cái chắc! Lưu Hương tiếp:

- Cho nên Hiên Viên Dã phải xuất lực, mà lại xuất toàn lực để tốc chiến tốc thắng. Ước vọng của Hiên Viên Dã là thế song cả hai đánh với nhau từ sáng sớm đến đêm sâu, cuộc chiến vẫn còn dằng co ở cái thế bất phân thắng bại. Đột nhiên Trương Bích Kỳ nhận bại. Bởi lúc đó lão nhận ra Hiên Viên Dã đã tiêu tan chân lực rồi, cơ hồ thành một cây cung kéo thẳng sợi giây, nhít giây thêm chút nữa là cung gảy.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Tại sao Trương Bích Kỳ không nhân cơ hội đó mà hạ Hiên Viên Dã cho rồi? Hiên Viên Dã sức cùng lực kiệt ngã xuống là điều tốt cho Trương Bích Kỳ chứ! Lưu Hương đáp:

- Chỉ vì Hiên Viên Dã đã bức Trương Bích Kỳ vào tuyệt lộ, không còn lùi được nữa. Nếu cứ cái đà đó mà tiếp tục giao đấu, dù Hiên Viên Dã có ngã luôn, chính Trương Bích Kỳ cũng khó sống. Như vậy có lợi gì? Bởi cuộc chiến không do tử thù mà có, nó chỉ do một tính toán thôi thì việc không có lợi Trương Bích Kỳ không hề làm.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Rồi Trương Bích Kỳ nhân dịp đó đòi khai diễn cuộc đấu thứ hai?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trong trận thứ nhì, nhất định là họ tỷ thí võ công? Và lúc đó thì Hiên Viên Dã đã qua một cuộc ác chiến suốt ngày đêm, công lực tiêu hao, chỉ sợ không còn là địch thủ của Trương Bích Kỳ nữa.

Lưu Hương lắc đầu:

- Ngươi lầm rồi! Hiên Viên Dã là người trời sanh có thần lực vô cùng, tuy ác đấu suốt ngày đêm, công lực kiệt quệ song Trương Bích Kỳ vẫn không nắm nổi phần thắng, bởi trận thứ hai nầy song phương tỷ thí ám khí và khinh công.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hiên Viên Dã vốn không lấy ám khí và thuật khinh công làm sở trường, chỉ sợ Trương Bích Kỳ thắng trận thứ hai nầy! Lưu Hương lại lắc đầu:

- Ngươi lầm luôn! Trong trận thứ hai nầy chẳng phải Trương Bích Kỳ đối chiến mà chính là vợ của lão, là Tôn Bất Lão.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Thế họ dùng xa luân chiến pháp?

Lưu Hương đáp:

- Hiên Viên Dã tuy biết họ thừa cơ thủ xảo nhưng lão tự phụ là thiên hạ đệ nhất cao thủ, lão nắm cái lẻ tất thắng trong tay, cho nên không nề hà gì, với thân phận của lão thì nói làm sao, lão giữ làm vậy, không hề cải sửa, dù rằng sau đó là lão biết là có chổ không hay cho lão.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm bẩm:

- Đúng vậy! Phàm đã tự xưng là anh hùng thì bất cứ ai cũng phải chịu lỗ.

Lưu Hương tiếp:

- Tôn Bất Lão có ngoại hiệu là Lăng Ba Tiên Tử, Tán Hoa Thiên Nữ, về ám khí hay khinh công, bà ta là tay thượng thặng, trong trận nầy Hiên Viên Dã phải bại, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hồ Thiết Hoa nhìn xéo Lưu Hương điềm nhiên thốt:

- Thuật khinh công cao cũng chẳng phải là một cái tài đáng sợ cái tài đó bất quá chỉ hữu dụng lúc cần chạy trốn thôi.

Đến lúc đó y cũng không quên buông vài tiếng xấu cho Lưu Hương. Nếu có dịp là y nói xấu Lưu Hương, dù dịp đó đến cho y trong khi y sắp chết.

Lưu Hương không để ý đến những gì Hồ Thiết Hoa vừa nói, cứ tiếp:

- Qua hai trận đó rồi, Hiên Viên Dã như ngọc đèn sắp sạch dầu, mà Trương Bích Kỳ nhờ Tôn Bất Lão thay thế, được rảnh rang diều dưỡng tức thần, lấy lại trọn vẹn công lực. Khi trận thứ ba mở màn lão ta cầm chắc cái thắng Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Dù cho Trương Bích Kỳ thắng cuộc, cái thắng đó không vinh quang chút nào. Theo ta nghỉ phương pháp của lão ta không do chính lão tưởng ra.

Lưu Hương hỏi:

- Nghĩa là sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Kế hoạch đó nhất định do nữ nhân sắp đặt! Lưu Hương mỉm cười:

- Lúc đó vợ chồng Trương Bích Kỳ còn là hậu bối trong võ lâm, vô luận họ dùng phương pháp gì, Hiên Viên Dã cũng không thể nói năng gì. Liền sau cuộc đấu lão ta nhượng Ly Sầu Cung ra đi ngay. Từ đó lão thất tung luôn, đến nay hơn bốn mươi năm qua rồi, trên giang hồ không một ai biết tin tức của lão.

- Nhưng cũng từ sau cuộc chiến đó, vợ chồng Trương Bích Kỳ thưa đi lại trên giang hồ. Nhất là trong hai mươi năm gần đây, họ tuyệt tích luôn. Hàng hậu bối cơ hồ không nghe tên biết tiếng họ.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Chỉ sợ họ tự hiểu mình thắng cuộc không vinh quang gì, lòng thẹn nên ẩn mặt luôn! Cả hai giao đàm, người này nói xong, người kia tiếp, Kim Linh Chi cứ nghe không hề chen lời, bởi cả hai có tài nói năng, câu chuyện lại hấp dẫn nàng nghe mê đến xuất thần. Khi họ dứt câu chuyện nàng mới bừng tỉnh, trở về thực tế, cao giọng nói:

- Ta đến đây không phải để nghe các ngươi thuật sử, ta hỏi các ngươi, điều kiện do ta đưa ra đó có đáp ứng không?

Lưu Hương cười khổ:

- Tại hạ thuật điều cố sự là muốn cho cô nương biết, đối với Ngọc Bàn Đào, vợ chồng Trương Bích Kỳ trân quý thế nào. Mà tại hạ và họ bình sanh chưa hề quen biết nhau, vậy làm sao lấy đào được?

Kim Linh Chi thốt:

- Ta biết ngươi không muốn đến đó. Ta biết ngươi khó vào, song ngươi phải đi lấy cho được đào. Ngươi là Đạo Soái thì trong thiên hạ có vật chi Đạo Soái Lưu Hương không trộm được đâu. Phải vậy không?

Lưu Hương phân trần:

- Vợ chồng Trương Bích Kỳ ở tại Cực Lạc Cung bốn mươi năm rồi, võ công họ cao như thế nào, hẳn cô nương cũng thừa hiểu. Trong bốn mươi năm nay, trên giang hồ không ít người muốn đến đó lấy đào. Bao nhiêu người đó không một người sống sót trở về cả.

Chàng thở dài tiếp:

- Hà huống tại vùng cực Tây Tinh Tú Hải, đường xa vạn dặm, làm sao trong thời gian nửa tháng tại hạ vừa khứ vừa hồi! Có phải cô nương buộc khó người ta chăng?

Kim Linh Chi cao giọng:

- Phải đó! Ta buộc khó ngươi! Nếu ngươi không đáp ứng ta giết hắn ngay! Hồ Thiết Hoa nhắm mắt lại, miệng nhếch nụ cười khổ thốt:

- Xem ra ngươi nên đi gấp mua cho ta một cổ quan tài đi! Mua quan tài thì dễ hơn là trộm đào nhiều.

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Quan tài cũng chẳng cần mua làm gì! Giết ngươi rồi ta quăng xác xuống sông làm mồi Nàng chưa buông dứt câu, một tiếng bình vang lên rất lớn, thuyền thủng một lỗ to, nước sông chảy vào ào ào. Thuyền tròng trành ngay. Vì bất ý, Kim Linh Chi trượt chân rồi cổ tay tê dại, chẳng biết vật gì đánh trúng.

Tay tê không còn kềm vững thanh kiếm nữa, thanh kiếm đột nhiên chuyền sang tay Lưu Hương. Theo nước tràn vào có một người. Người đó là Khoái Võng Trương Tam.

Trương Tam bật cười lớn:

- Cô nương ở tại đây hơn nửa ngày rồi, hẳn là ngọc thể đẩm mùi hôi thúi ghê lắm! Vậy hảy tắm cho sạch sẽ đi! Hắn đưa tay ôm đùi Kim Linh Chi. Gương mặt Kim Linh Chi biến trắng nhợt. Nàng làm sao dám nhảy ra bên ngoài mũi thuyền vì con thuyền đắm dần dần.

Nàng hét to:

- Ngươi dám chạm đến mình ta Ngươi dám Trương Tam thấy rỏ nàng không quen thủy tánh cho nên nàng rối hẳn lên, hắn cười đáp:

- Trên cạn cô nương lợi hại quá. Nhưng xuống sông rồi cô nương mới biết nể tại hạ! Kim Linh Chi rú lên một tiếng hãi hùng, cảm thấy ai nắm cứng cánh chõ rồi thân hình bay bổng lên không, dĩ nhiên theo chiều chênh chếch, vút khỏi mui thuyền rồi khỏi thuyền.

Lưu Hương cười thốt:

- Lần sau hảy nhớ là muốn là lấy tánh mạng người thì đừng bao giờ lắng nghe cố sự.

Thuyền từ từ chìm, mỗi phút một sâu thêm. Trương Tam lội vào bờ, vẻ buồn rười rượi nặng đong nơi gương mặt. Hắn không ngừng thở dài, chừng như hắn sắp sửa khóc. Trong tâm Hồ Thiết Hoa thật sự cảm kích hắn vô cùng song ngoài miệng y cố khích:

- Cũ chưa mất hẳn, mới chưa tạo được, kể ra cũng là một sự bi ai! Ngươi nghĩ phải vậy không? Trên cạn có nhà, trên sông có thuyền, chìm là lâm cảnh màn sương chiếu nước, đúng cái danh tử bềnh bồng, phiêu bạt.

Rồi y buông luôn:

- Suy xét kỹ thà không có còn hơn! Có thứ thuyền hư hỏng đó dù mất đi mươi cái cũng không đáng tiếc! Trương Tam nhảy dựng lên:

- Vậy mà ta có được một chiếc! Chứ ngươi thì suốt đời không tạo nổi một mái nhà! Thử hỏi thứ thuyền vô giá trị đối với ngươi có mấy chiếc? Hãy cho ta một chiếc đi! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Đền cho ngươi một chiếc là hợp lý. Người đền cho ngươi đáng lý cũng phải có mặt tại đây. Rất tiếc Lưu Hương cười tiếp nối:

- Tiếc làm sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt hừ một tiếng:

- Vì hoa hoa công tử đã phóng thích rồi.

Lưu Hương cười hì hì:

- Ta thả nàng ngươi không phục. Ta giữ nàng lại ngươi sẽ làm gì? Chẳng lẽ ngươi há miệng cắn nàng đứt một vài miếng thịt?

Trương Tam phụ họa:

- Đúng vậy! Giữ nàng lại để làm gì chứ? Thả nàng là phải! Nàng ở lại, nàng sẽ khóc, mà Tiểu Hồ thì hay xúc động lâm trường. Tiểu Hồ mềm lòng rồi rất có thể vuốt ve, sờ mó vào đùi nàng rồi lại bị chong kiếm nơi yết hầu một lần nữa, rồi Hắn thở dài thườn thượt đoạn lắc đầu tiếp:

- Nếu ta muốn giải cứu Tiểu Hồ một lượt nữa thì làm sao tìm một con thuyền thứ hai mà đục thủng lườn? Hồ Thiết Hoa bật cười ha hả:

- Tốt! Tốt! Tốt! Hai người một tung một hứng định chọc tức cho ta chết! Cho các ngươi biết, ta không thèm phát điên đâu! Ta lầm một, chắc gì phải lầm hai! Trương Tam ạ lên hai tiếng:

- Thế ra, Tiểu Hồ bình sanh mới bị nữ nhân lừa lần thứ nhất đây à?

127. Chương 127: Bày Trò Quỷ Quái

Hồ Thiết Hoa cứng họng. Cứ mỗi lần đuối lý là y đưa tay vuốt mũi, chừng như vào những lúc đó mũi mới ngứa. Cái tật vuốt mũi của Lưu Hương, y học rất kỹ và hiện tại thì hầu như trò vượt bậc thầy rồi.

Trương Tam buông tiếp:

- Cứ theo ta biết thì Tiểu Hồ mắc mưu nữ nhân độ bảy tám trăm lần thôi! Và sao mỗi lần bị lừa là Tiểu Hồ chỉ trời chỉ đất thề độc, sẽ không bao giờ ngu nữa! Nhưng gặp nữ nhân rồi là Tiểu Hồ không còn nhớ đến lời thề! Tiểu Hồ ơi! Có phải là những quái sự chăng?

Hồ Thiết Hoa không đáp, Lưu Hương thốt:

- Hắn thuộc loại người thiếu nợ nữ nhân, cái thứ nợ tiền khiên! Hắn sanh ra trên đời để mà trả. Tuy nhiên lần nầy hắn mắc mưu cũng chẳng đáng trách lắm đâu?

Trương Tam chớp mắt:

- A?

Lưu Hương mỉm cười:

- Cái vị Kim cô nương đó dám làm tất cả mọi việc, dù đã cưỡi ngựa vào nhà người, xâm nhập nơi tắm rửa của nam nhân, nàng cũng dám cởi luôn y phục để lộ thân thể trần truồng. Những việc đó ta không thấy kỳ quái chút nào. Điều làm cho ta suy nghĩ là nàng bày mưu thiết kế lừa người. Thực tình ta không tưởng nổi là nàng có thể làm như vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm! - Lão Xú Trùn tuy có cái miệng thúi nhưng có lúc hắn nói cũng nghe được lắm! Song nàng đã chẳng lừa ngươi đó sao?

Lưu Hương đáp:

- Hành động là nàng, thực hiện mưu đồ là nàng? Còn chủ trương thì do ý chí của kẻ khác.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Đúng rồi! Nàng chịu sự sai sử của kẻ khác. Không biết chừng là nàng bị cưỡng bách cũng nên. Chứ nếu không Trương Tam chận lại:

- Nếu không thì nhất định là nàng không nhẫn tâm đến đây lừa gạt cái vị tướng công đa tình của bọn ta! Phải vậy chăng?

Không đợi Hồ Thiết Hoa trả miếng, hắn tiếp luôn:

- Nhưng với tánh đó, làm gì nàng thọ nhận sự sai sử của người khác nỗi? Khi nào nàng chịu cúi đầu tuân phục trước sự cưỡng bách của ai?

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Biết đâu nàng chẳng có một chổ yếu nào đó? Người đó lợi dụng chổ yếu của nàng, bức nàng?

Hồ Thiết Hoa tán đồng:

- Đúng vậy! Và người uy hiếp nàng hẳn phải là Đinh Phong. Ngươi không thấy sao. Đinh Phong vừa xuất hiện, nàng biến sắc mặt kiền.

Trương Tam cãi:

- Vị tất như vậy! Nàng nhân nhượng Đinh Phong bất cứ sự gì chẳng qua vì nàng có cảm tình với Đinh Phong từ lâu thôi! Phàm nữ nhân ái mộ nam nhân nào là sẵn sàng nhượng bộ nam nhân đó! Ngươi hẳn phải công nhận Đinh Phong là trang thiếu niên anh tuấn, phong lưu trang nhã, ngôn từ cử động ôn hòa chứ Một con người tài kiêm văn võ như vậy. Nếu ta là nữ nhân ta cũng phải mê và có bao nhiêu tánh khí ta cũng xếp xó luôn để làm vui lòng một người trai hào hiệp.

Hồ Thiết Hoa trợn tròn mắt mà nghe, đứng lên vòng tay xá Trương Tam dài dài hỏi:

- Ta yêu cầu một việc có được không?

Trương Tam giật mình hỏi:

- Ngươi yêu cầu ta việc gì? Nướng cá cho ngươi ăn phải không?

Hồ Thiết Hoa xuôi tay xuống thở dài nói:

- Ta xin ngươi đừng chọc tức ta nữa. Ta hết sức chịu nổi rồi! Hãy đợi lúc nào ta phát tài, con thuyền đó ta sẽ đền lại cho ngươi bằng một chiếc khác huy hoàng hơn.

Trương Tam không nhịn dược cười, hắn lẩm nhẩm:

- Cái người đó từ lâu vốn ăn nói phải điệu đấy chứ! Không ngờ hôm nay lại nói cái gì không giống ngôn ngữ loài người! Hắn tiếp nối với giọng cao hơn:

- Nếu các ngươi cho rằng nàng chịu sự sai sử của Đinh Phong thì ta cũng nhận là có lý. Nhưng cái đích nhắm của Đinh Phong là Lưu Hương kia mà! Thì âm mưu đó phải được thực hiện ngay trên mình Lưu Hương chứ? Tại sao lại nhằm vào Tiểu Hồ mà buộc Lưu Hương đi tìm đào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ngươi đoán đúng song kết sai, chúng mượn đao giết người, không cần phải ra tay Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đinh Phong hẳn đã hiểu Lão Xú Trùn là tay khó đối phó cho nên nghĩ ra cách buộc hắn đi trộm Ngọc Bàn Đào. Nhưng Cực Lạc Cung đâu phải nơi hoang vắng, ai muốn đến lúc lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi? Nếu Lão Xú Trùn ra đi là vĩnh viễn hắn không hề trở lại.

Trương Tam vổ tay:

- Phải! Ta không ngờ ngươi vẫn còn thông minh! Lưu Hương tiếp:

- Còn nữa! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Còn cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Đinh Phong vốn có ý dụng kế liên hoàn, nghĩa là ít nhất cũng có hai âm mưu. Có điều bậc thông minh họ Hồ của chúng ta không phát hiện nổi thôi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Cón một âm mưu nữa? Âm mưu gì?

Lưu Hương tiếp:

- Hắn có việc gì đó cần thanh toán ngay tại địa phương nầy, sợ chúng ta theo dỏi nên tìm cách đưa chúng ta đi đến tận Tinh Tú Hải xa xôi. Dù ra đi mà có trở về được. Thời gian của chúng ta mất mát ít nhất cũng dài độ nửa tháng.

Hồ Thiết Hoa trầm lặng mấy phút rồi lắc đầu thốt:

- Xem ra chỉ có người như ngươi vậy mới thấu đáo gian kế của Đinh Phong! Ta nhìn nhận kém xa ngươi! Những việc âm hiểm, giảo trá đó, chẳng những ta không làm nổi, đến cả nghĩ ra, ta cũng chẳng nghĩ nổi! Lưu Hương cười lớn:

- Nhưng cái tài mắng người thì ngươi có thừa, vả lại tinh diệu cùng cực! Lúc mắng người, ngươi chẳng hề dùng một tiếng tục! Hồ Thiết Hoa trả miếng:

- Chính ngươi dạy ta, ngươi quên rồi sao?

Trương Tam đúc kết:

- Nói tới nói lui, chúng ta đồng có một lập luận nầy là hành động của Đinh Phong không quang minh lắm Hay nói cách khác, mưu mô của hắn không chu đáo! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Sơ hở như thế nào?

Trương Tam đáp:

- Đánh giá các ngươi rất thấp. Do đó hắn mới sai Kim Linh Chi thực hiện mưu đồ ngay trên đầu các ngươi.

Lưu Hương lắc dầu:

- Quả có sơ hở song không phải như ngươi nói đâu! Trương Tam cau mày:

- Thế thì sao?

Lưu Hương giải thích:

- Gã quên rằng Kim Linh Chi không phải là mẫu người làm được vụ đó.

Vô luận lúc nào nàng cũng tỏ lộ một vài nét chân tướng, chính nét đó tố cáo tánh cách bất đắc dĩ của việc làm. Làm một việc với tánh cách bất đắc dĩ tức nhiên có sự bắt buộc.

Tam Hòa Lâu có ba tầng, hay đúng hơn, hai tầng một gác tận đỉnh.

Gác không lớn lắm, vừa đủ đặt một chiếc bàn thôi, bàn dĩ nhiên có rượu, có thức ăn. Bàn rượu đó do Hải Quát Thiên đặt ra và khách mời là các vị hiện diện tại Tiêu Diêu Trì lúc ban ngày.

Lên gác rồi Hồ Thiết Hoa đảo mắt, người thứ nhất hiện ra trong đôi mắt y là Kim Linh Chi. Nàng cũng đến đây! Dù bại cuộc trên sông nàng vẫn đến.

Lần thứ nhất gặp nàng tại Tiêu Diêu Trì, Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng nàng mắc bịnh thần kinh nặng. Lần thứ hai gặp nàng trên thuyền của Trương Tam, y lại nghĩ nàng là một con hổ cái. Bây giờ nàng không còn hai trạng thái đó đó nữa. Nàng hoàn toàn biến đổi. Nàng ngồi đó đoan đoan chánh chánh như một thiên kim tiểu thơ thùy mị, y phục không chói mắt lắm mà cũng không lạnh lùng lắm. Chiếc áo thì đỏ nhạt lại ít hoa có phần trang nhả, đầu không cài ngọc nhiều mà cũng chẳng quá ít.

Hồ Thiết Hoa thở dài thầm nghĩ:

- Nữ nhân thích biến đổi! Người ta ví con tim của nữ nhân như huỳnh mai tháng năm! Kẻ nào ví như vậy quả thật có thiên tài. Điều làm cho Hồ Thiết Hoa kinh dị là lúc y và Lưu Hương đến nơi, nàng thản nhiên như thường, mặt không đổi sắc, mắt không chớp. Phảng phất chẳng có sự gì xảy ra giữa nhau, phảng phất song phương hoàn toàn xa lạ. Mường tượng cái nàng ẩn nấp trong thuyền của Trương Tam chẳng phải chính nàng.

Hồ Thiết Hoa thở dài nghĩ:

- Nếu là nàng, nếu nàng là ta, thì thấy ta nàng phải đỏ mặt chui ngay xuống gầm bàn mà trốn. Xem ra nữ nhân có mặt đẹp song làn da mặt lại rất dày! Y có biết đâu nếu nữ nhân có làn da mặt dày hơn da mặt của nam nhân thì cái lớp dày đó nhờ phấn tô mà thành. Với lớp phấn đó dù nữ nhân đỏ mặt, làm gì Hồ Thiết Hoa biết được! Người ta cũng nói:

nữ nhân càng già, da mặt càng dày. Chỉ vì nữ nhân càng cao tuổi thì càng dụng công phu tô phấn kỷ hơn! Hai chiếc ghế bên tả cạnh Kim Linh Chi còn trống. Hiển nhiên hai chiếc ghế đó dành cho Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa. Và Kim Linh Chi thản nhiên ngồi cạnh họ. Luận theo thứ tự, hai chiếc ghế đó là hai ngôi cao thượng trong bàn tiệc. Nhưng Hồ Thiết Hoa thích ngồi ngay trên sàn gác hơn là ngồi vào đó. Đã bị người chống mũi kiếm nơi yết hầu, mạng sống ở tay người, y còn mặt mũi nào ngồi cạnh người đó? Bây giờ y vẫn còn cảm thấy rợn ở cái chổ mũi kiếm chống vào.

Bên hữu Kim Linh Chi là một lão nhân có vẽ đường đường, vận áo gấm, râu tóc đều bạc song đôi mắt lại sáng lạ lùng, chớp chớp như sao. Từ người lão nhân một oai phong bốc ra, ai trong lão cũng phải khiếp. Vô luận là ai nhìn qua lão nhân cũng nhận ra đó là tay phi thường, có thành tích hiển hách trên giang hồ. Điều đáng ca ngợi là lão không cao ngạo, thấy bọn Lưu Hương vào liền đứng lên điểm nụ cười thi lễ.

Hồ Thiết Hoa vội cười đáp lễ. Chẳng rõ tại sao, nụ cười của y vừa nở liền tắt. Y trông lão rất quen, bất quá trong nhất thời không nhớ là lão là ai.

Đến lúc lão đứng lên y thấy thân áo có sợi giây lưng quấn ngang, lập tức nhận ra lão. Sợi giây đó được kết bằng bảy sợi khác màu, lão nhân chính là Võ Duy Dương, ngoại hiệu Thần Tiển Xạ Nhật, Bang Chủ Phụng Vỉ Bang! Không dằn lòng được, Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Lưu Hương ý muốn nói:

- Ngươi đã chẳng đoán là Võ Duy Dương chết rồi đó sao? Sao hiện tại lão ta còn sờ sờ đó?

Lưu Hương không hề cải biến sắc mặt, mường tượng chàng chẳng hề nói Võ Duy Dương đã chết. Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên, tự hỏi làn da mặt của chàng sao mà dày quá, dày như vậy mà râu ria lại đâm thủng ló ra ngoài! Câu Tử Trường cũng có mặt tại cuộc tiệc, ngồi bên cạnh Võ Duy Dương chính là hắn. Kế hắn là Đinh Phong, Hải Quát Thiên cùng vị bằng hữu mang đao của y. Câu Tử Trường tuy ngồi vẫn cao hơn mọi người nửa chiếc đầu. Nếu hắn đứng lên, chiều cao của hắn trội hơn mọi người cả một chiếc đầu. Chỉ vì đôi chân hắn quá dài, mà thân trên thì tương đối dài hơn một chút thôi.

Trong lúc Hồ Thiết Hoa ngạc nhiên, Câu Tử Trường mỉm cười đứng lên, Hồ Thiết Hoa thấy chiếc rương da màu đen trên ghế của hắn. Hắn sợ người ta đoạt chiếc rương đó hay sao mà giữ kè kè bên mình như vậy Khi cuộc chào hỏi khai diển xong, mọi người cùng ngồi xuống. Hồ Thiết Hoa thấy còn một chiếc ghế bỏ trống. Như vậy là còn một người chưa đến! Người đó là ai? Kể ra bọn y đến thể mà còn có người trể hơn.

Đinh Phong vẫn giữ nụ cười thân thiết, cầm chén rượu đưa lên cao hỏi:

- Hai vị đến trể có nên phạt chăng?

Lưu Hương mỉm cười đáp:

- Nên phạt! Nên phạt! Xin phạt trước tại hạ ba chén! Quả nhiên chàng không ngần ngại, nâng chén rượu uống cạn. Hồ Thiết Hoa yên tâm liền. Lưu Hương khẳng khái uống như vậy là rượu không có độc.

Rượu có độc, không cần nếm, Lưu Hương nhìn thoáng qua là biết ngay.

Đinh Phong lại cười hỏi:

- Lưu huynh uống rồi, còn Hồ huynh?

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ đáp:

- Hắn uống ba chén, tại hạ xin uống sáu chén! Y uống đúng số đó.

Đinh Phong vổ tay:

- Hồ huynh quả thật có tửu lượng cao! Danh bất hư truyền! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế ra các hạ nhận thức được bọn nầy?

Đinh Phong tiếp:

- Hai vị có đại danh như thế đó, ai không biết? Nếu tại hạ không nhận ra người thì chẳng hóa ra khi người lắm sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn qua Hải Quát Thiên gằn giọng:

- Có Hải Bang Chủ tại đây thì các hạ nhận thức bọn nầy cũng không phải là điều lạ! Nhưng ngược lại, nếu tại hạ nói rằng bọn này cũng nhận ra các hạ, chỉ sợ đó là điều rất lạ, đúng vậy không?

Đinh Phong mỉm cười:

- Đích thực là kỳ quái! Tại hạ không có danh lớn như hai vị, mà cũng không thường đi lại trên giang hồ thì làm sao các vị nhận thức tại hạ?

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Quái sự thì nơi nào, lúc nào mà chẳng có? Vậy mà có cái quái sự này là tại hạ nhận ra các hạ! Thế các hạ không tin sao?

Đinh Phong chớp mắt:

- A?

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Các hạ họ Đinh tên Phong! Đinh Phong biến sắc kêu lên:

- Đúng vậy! Tại hạ chính là Đinh Phong, tại sao hai vị biết chứ?

Lúc xưng tên với Khô Mai Đại Sư, hắn không hề tưởng là nơi bờ sông có người nghe trộm. Hồ Thiết Hoa cười thầm nhưng bên ngoài y vẫn giữ vẻ nghiêm chỉnh tiếp - Thực ra đại danh của các hạ, bọn nầy từng nghe qua từ lâu và việc của các hạ, bọn nầy cũng được biết tường tận, chứ nếu không thì làm gì hôm nay vừa được mời là đến ngay?

Đinh Phong có cái vẻ một người bị trám họng, phải nghẹn lời. Hay đúng hơn là hắn bị ai đấm vào mồm, lâu lắm hắn không nói được tiếng gì cả. Hồ Thiết Hoa xét âm thinh, nhận sắc diện, ngước nhìn trời cười một tiếng lại tiếp:

- Nếu Đinh huynh nghĩ rằng thân phận mình cần được giữ bí mật, không muốn cho ai biết đến thì cứ trách tại hạ lắm mồm, lắm miệng, và tại hạ sẵn sàng uống thêm sáu chén rượu phạt.

Sáu chén này y uống nhanh hơn lần trước.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Con người đó quả có biệt tài. Vô luận các hạ nói gì hắn cũng tìm được cơ hội để uống rượu.

Đinh Phong cười theo cất tiếng:

- Tại bàn tiệc chỉ còn một người, các vị không nhận được! Ngươi mang đao lập tức đứng lên tự giới thiệu:

- Tại hạ là Hướng Thiên Phi! Gã nói mấy tiếng rồi ngồi xuống không hề liếc mắt nhìn sang Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương. Cơn giận vừa rồi của hắn đến lúc đó vẫn chưa lắng dịu.

Lưu Hương lại cười thốt:

- Hạnh ngộ! Hạnh ngộ! Cái đại danh Hải Thượng Cô Nhạn Hướng Thiên Phi mà vẫn có người chưa nghe nói đến thì số người đó rất ít vậy Câu Tử Trường vụt cất giọng lạnh nhạt chận lời chàng:

- Cái tên đó tại hạ không biết mà từ lâu rồi cũng không hề nghe ai nói đến! Hướng Thiên Phi biến sắc mặt cười lạnh thốt:

- Tấu xảo thay! Đại danh của các hạ cũng không hề nghe.

Cường đạo tại lục địa có nhiều hạng. Có hạng lập thành bang hội, có hạng chia phần hùng từng việc, có hạng chiếm núi xưng vương, có hạng lưu lãng khắp bốn phương trời, có hạng ngồi một chổ mà chia của, ngoài ra còn có hạng độc hành đạo.

Thông thường thì độc hành đạo có võ công rất cao, một ngược độc lai độc vãng, Từ lúc nào đến lúc nào đi cũng không muốn ai tiếp trợ chỉ vì họ nghĩ hành nghề đơn độc, tất phải bí mật, càng bí mật càng có lợi, mà họ cũng không muốn ai dự việc để chia phần. Trong số cao thủ, có người cao siêu đến độ ngày đánh ngàn nhà, đêm cướp trăm nơi.

Họ làm ăn xong một vụ là có thể ngồi không hưởng gụng một thời gian lâu.

Độc hành đạo, bởi đơn độc nên phải gặp nguy hiểm nhiều. Do đó họ cần có một vài tuyệt nghệ phòng thân chẳng hạn như thuật khinh công để tùy cơ ứng biến. Người có khinh công cao, đánh không trúng đối phương là phóng chân chạy liền, họ thoát chạy rồi là gió đuổi theo cũng không kịp. Nếu không tự tin quá nặng, chẳng bao giờ họ dám làm độc hành đạo.

Nhưng cường đạo trên mặt biển có nhiều cơ hội gặp nguy hiểm hơn ở tại lục địa. Bởi lẽ thương thuyền vượt biển hẳn có chuẩn bị phòng thủ nhiều hơn, mà trên biển thì bất thường sóng gió nổi lên, sức một người không làm sao ứng phó kịp thời. Cho nên ít có tay độc hành đạo hành nghề trên biển.

Tuy nhiên dù ít mà vẫn có và Hải Thượng Cô Nhạn Hướng Thiên Phi là một trong số ít đó. Hắn gồm nhiều tuyệt nghệ:

võ công cao, thủy tánh giỏi lại rất am tường hàng hải thuật, một mình một cánh bườm phiêu du khắp bốn phương trời, nếu không gặp mối lớn, hắn chẳng ra tay.

Từ Đông trở về Tây, thương thuyền chở khẩm, thường nửa đêm gặp cướp. Cướp chỉ lấy châu ngọc và vàng, còn bạc thì không hề động đến dấu niêm phong. Người trên thuyền dù không hề thấy cướp cũng biết là ai rồi. Và khi Hải Thượng Cô Nhạn Hướng Thiên Phi hạ thủ thì họ cầm như vận số của họ đến hồi đen tối như đêm dày không trăng sao.

Bở có ai tìm theo dấu con nhạn phiêu bồng giữa vùng trời nước bao la?

Nhạn đến vét sạch sành sanh, nhạn đi là kẻ ở lại tàn đời! Độc hành đạo có tánh khí rất cổ quái là ít kết giao bằng hữu, mà lúc hạ thủ thì tàn độc vô cùng. Nhưng Hướng Thiên Phi có chổ tốt hơn phần đông đồng đảng. Là hắn không khát máu mà cũng không hiếu sắc, do đó không giết người cũng chẳng hiếp dâm.

Lưu Hương cho rằng hắn không đến đổi bại hoại.

Cái tánh khí đặc biệt của hắn là nóng nảy, bình thường thì chẳng sao, nếu ai nói cho nghe một câu bất hợpthì xô bàn động thủ ngay?

Câu Tử Trường thản nhiên đáp:

- Tại hạ vốn là một tiểu tốt vô danh, các hạ không nghe đến tên kể cũng không lạ. Song các hạ đã tự xưng là Hải Thượng Cô Nhạn, thế mà tại hạ không nghe nói đến, cái đó mới đáng chú ý! Xưng ngoại hiệu như

vậy, hẳn là các hạ có thuật khinh công cao lắm! Nếu câu đó hướng về kẻ khác thì kẻ ấy hẳn phải cáo từ khiêm tốn.

Hướng Thiên Phi lạnh lùng đáp:

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ có thể tự hào là tay khá.

Câu Tử Trường cười lớn:

- Hay! Hay quá! Hay vô cùng! Thì ra các hạ có tánh bộc trực! Hạp với tánh khí của tại hạ ghê đi! Y cất chén rượu nốc cạn rồi từ từ tiếp:

- Lần này tại hạ xuất môn là muốn hội kiến với các cao thủ khinh công, các hạ đã nói vậy tại hạ muốn lảnh giáo ngay! Hướng Thiên Phi buông gọn:

- Lúc nào cũng được! Câu Tử Trường điểm nhẹ một nụ cười:

- Tại hạ nghĩ các hạ không nỡ để chờ lâu! Hồ Thiết Hoa cười thầm nghĩ:

- Không ngờ Câu Tử Trường lại thích sanh sự như vậy! Song chẳng biết tại sao hắn lại tìm Hướng Thiên Phi mà sanh sự! Hay là hắn vừa bước chân vào giang hồ nên muốn thành danh gấp bằng cánh khiêu khích ngay kẻ có danh vị sẵn?

Đinh Phong bổng cười lên hỏi:

- Chắc Câu huynh có thuật khinh công rất cao?

Câu Tử Trường liếc mắt thoáng qua Hướng Thiên Phi điềm nhiên đáp:

- Nếu luận về khinh công thì tại hạ cũng có thể tự hào là tay khá! Đinh Phong tiếp:

- Nếu Câu huynh muốn hội kiến với bậc cao thủ khinh công thì hôm nay đến đúng chổ rồi! Câu Tử Trường kêu khẽ:

- A?

Đinh Phong mỉm cười:

- Trước mắt Câu huynh có một người thuật khinh công rất cao, đương thế vô song đó! Nếu Câu huynh không hướng về y mà lãnh giáo thì thật là phí công viễn hành lần này! Hồ Thiết Hoa nhìn thoáng qua Lưu Hương, cả hai đồng có một ý nghĩ:

- Tiểu tử nầy muốn chơi đòn ly gián đây! Câu Tử Trường mường tượng không hiểu, cười đáp:

- Tại hạ định xin Đinh huynh chỉ giáo.

Đinh Phong mỉm cười tiếp:

- Tại hạ có xứng đáng gì đâu? Câu huynh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm! Câu Tử Trường chớp mắt:

- Thế Đinh huynh không phải là tự nói mình đó à?

Đinh Phong cười lớn:

- Da mặt tại hạ dù dày song vẫn không có gan lấy vàng tự tô cho sáng đâu! Câu Tử Trường cau mày:

- Vậy Đinh huynh muốn ám chỉ ai thế?

Đinh Phong chưa kịp nói gì thì Câu Tử Trường vụt tiếp:

- Nếu Đinh huynh nói là Lưu Hương Soái thì cái đó còn phải nói làm chi! Về thuật khinh công đối với Hương Soái tại hạ rất thẹn mà nhận rằng mình còn kém xa. Song đối với kẻ khác thì Hắc! Hắc! Hắn cười luôn mấy tiếng nữa lại tiếp luôn:

- Vô luận là vị nào muốn chỉ giáo, tại hạ đều tùy thời thu nhận.

Hiển nhiên là hắn chọn thế đứng bên cánh Lưu Hương. Hồ Thiết Hoa dù đối với hắn rất có hảo cảm nhưng không khỏi cười khổ, nhận ra y quả là tay non vừa rời ngưỡng cửa gia đình, ngờ nghệch trước mọi hiện

tượng ven đường đầy chông gai, gió bụi. Vô cớ mà khiêu khích số người quanh bàn tiệc, vô tình đẩy họ vào cái thế chống đối.

Cũng may vừa lúc đó người khách trể lại đến. Thang lầu vang lên hai tiếng, thang lầu nhiều bậc, người đó chỉ bước hai bước là lên đến gác. Lên thang lầu như thế, người đó phải là tay khinh công cao! Ngồi đối diện với cửa gác, Hồ Thiết Hoa thấy trước. Thân vóc người đó không cao lắm, đã ốm lại gầy khô, mặt vàng một bệt, trắng một bệt, phảng phất một gương mặt lốm đốm trắng nhiều hơn vàng. Đôi mắt của y kéo đầy gân đỏ, đôi mắt vô thần. Tướng mạo y không xuất sắc gì, y vận chiếc áo cực kỳ tùy tiện, có gì mặc nấy, có chổ lại thủng rách.

Ai không nhận ra hẳn phải lấy làm lạ cho y, cho người chủ tiệc luôn và thầm nghĩ:

- Đường đường là Bang Chủ Tử Kình Bang sao lại thỉnh một mẫu người như vậy dự tiệc?

Nhưng Hồ Thiết Hoa nhận ra y. Y là Vân Tùng Long bang chủ Thần Long Bang độc bá Trường Giang, về thủy công thì y là tay vô địch đương thời, suốt giải Giang Nam không ai không nể mặt.

Theo lời truyền thuyết thì đã có lần y ở dưới nước luôn ba ngày đêm, không ai thấy y trồi đầu lên để đổi khí, tiếp hơi. Đôi mắt đỏ chính vì y vận dụng thường để quan sát sự vật dưới đáy sông, và mặt nửa trắng nửa vàng, chẳng phải thẹo vết thương mà chính là dầm nước mãi nên sanh ra.

Thủy lợi Trường Giang rất dồi dào do đó luôn có việc tranh chấp, Thần Long Bang chủ phải bận rộn suốt ngày đêm. Vân Tùng Long phải có mặt khắp nơi để giải quyết.

Về nếp sống cá nhân Vân Tùng Long rất kiệm ước song đối với bằng hữu thì y rất hào hiệp, khinh tài trọng nghĩa đáng khen. Y lại biết tùy cơ ứng biến, thừa sức đối phó với trăm việc trong một lần.

Hiện tại mặt chẳng có nét cười, chừng như y có điều bất mãn, niềm phẩn nộ hiện rõ nơi thần sắc. Y lại có vẻ khẩn trương. Người quen y cho rằng y biến đổi hoàn toàn.

Việc gì đã xảy ra cho Thần Long Bang, khiến Vân Tùng Long phải biến hóa như thế?

128. Chương 128: Người Khách Chết

Các món Tứ Nhiệt Sao, Tứ Lảnh Bàn chưa được dẹp đi thì món Thanh Chưng Thời Ngư được dọn lên. Hải Quát Thiên đải khách chắc chắn là không ai thất vọng! Thanh Chưng Thời Ngư là món khéo nhất của người đầu bếp họ Tiền trong Tam Hòa Lâu.

Hồ Thiết Hoa nhận thấy món nầy không sánh bằng thứ cá nướng thơm ngon của Trương Tam song cũng có hạng lắm. Tuy nhiên món ăn ngon mà miệng có ngon hay không là do tâm tình, vui ăn dở cũng thành ngon, tâm tình buồn thì món ngon cũng cầm bằng đá sỏi. Và những kẻ lo âu, sầu não đâu có thiết đến sự ăn uống! Săn sóc họ từng món ăn là cầm như phí công! Thực bỉ tri kỹ vị mà! Hiện tại có ai quanh bàn tiệc không nặng đọng một niềm ưu tư nào đó?

Họ theo dỏi niềm ưu tư, họ không thiết tha đến món ăn cho lắm. Đến cả rượu, chưa chắc gì họ uống ngon, dù họ uống nhiều vì một lẽ nầy hay lẽ khác, họ cần uống nhiều.

Vân Tùng Long ngồi xuống rồi nhìn đăm đăm Võ Duy Dương, gương mặt y xanh lạnh. Trông gương mặt y còn ai muốn ăn hoặc muốn uống nữa! Giữa Thần Long Bang và Phụng Vỉ Bang vì giành quyền lợi mà sanh tranh chấp, song phương từng khai diễn huyết chiến hãi hùng. Nhưng sự tình thuộc hai mươi năm về trước, thành dĩ vãng xa xưa.

Gần đây người trên giang hồ cho rằng song phương hòa hảo lắm rồi, thậm chí họ bảo với nhau Vân Tùng Long và Võ Duy Dương có đánh với nhau mới quen nhau. Phàm những mối tình bằng hữu như thế đó đều rất thân mật và họ phải trở thành những kẻ cộng đồng sống thác.

Nhưng giờ đây họ lại giống hai con gà chọi, chỉ chờ được thả vào đấu trường là vổ cánh, quất cựa, mổ mỏ cho một bên phải mất mạng.

Ít nhất, thái độ của Hải Quát Thiên là vậy đó.

Hồ Thiết Hoa không tưởng nổi tại sao Hải Quát Thiên lại mời cả hai đến nơi nầy. Chẳng lẽ hắn có cái tâm quyết tạo một môi trường cho song phương tranh sống mái?

Thang lầu lại vang tiếng chân người. Tiếng chân không phải do một người gây nên Đinh Phong cau mày hỏi:

- Bang Chủ Tử Kình Bang còn mời khách nào khác nữa sao?

Hải Quát Thiên chớp mắt mỉm cười đáp:

- Khách đã đền đông đủ rồi. Nếu còn nữa thì là những vị bất tốc chi khách.

Vân Tùng Long vụt đứng lên vòng tay hướng về Hải Quát Thiên thốt:

- Hai vị đó do tại hạ mời đến đây. Chổ thất lễ nầy mong bang chủ thứ cho.

Hải Quát Thiên đáp gấp:

- Làm gì có việc trách cứ nhau? Người càng nhiều cảnh càng nhiệt náo, có sao đâu? Khách do Vân bang chủ mời vẫn là thượng khách của tại hạ, chỉ bất quá….

Hắn cười vang lên mấy tiếng rồi tiếp:

- Quy củ không thể vi phạm! Ai đến trể là uống phạt ba chén rượu! Vân Tùng Long lại trừng mắt nhìn Võ Duy Dương lạnh lùng đáp:

- Rất tiếc hai người nầy một nhỏ rượu cũng uống không xuống bụng nổi! Hồ Thiết Hoa bật cười lớn:

- Chân chánh một người không uống nổi một nhỏ rượu thì đúng là người chết rồi! Vân Tùng Long lạnh như tiền:

- Hai người đó là người chết! Tự nhiên y đưa người chết đến đây làm khách! Chẳng lẽ y cho rằng cục diện tại đây không được náo nhiệt lắm! Hải Quát Thiên biến sắc mặt, thoạt xanh thoạt trắng, thần kinh hết sức bối rối. Bổng hắn ngẩng mặt lên không cười dài:

- Tốt! Tốt! Tốt! Khách no tại hạ cũng đều thỉnh đến, nếu có khách chết thì đúng là một sự thích thú phi thường! Tại hạ còn sơ hở, Vân bang chủ bồi bổ chổ sơ hở đó cho thì chu đáo quá rồi! Tại hạ có dịp mở rộng thêm tầm mắt! Hắn trầm gương mặt tiếp luôn:

- Đã là người do Vân bang chủ mời, thì vô luận là sống hay là chết, cứ mời hết vào! Mường tượng không nghe Hải Quát Thiên nói gì.

Vân Tùng Long vẫn mặt lạnh như tiền vòng tay thốt:

- Được vậy tại hạ xin đa tạ Hải bang chủ.

Y từ từ bước ra thong thả vẹt bức màn cửa. Nơi cửa có hai người đang đứng.

Người chết! Người chết không tự động lên xuống được. Phía sau có hai người sống nâng đỡ. Ai ai cũng chú ý đến người chết nên không quan tâm đến kẻ sống.

Đèn trong gác rất sáng, không khí rất ấm song mọi người cảm thấy rợn mình. Hai người chết ướt sũng nước, mặt sưng vù, trông như hai con quỷ dạ xoa vừa thoát ngục.

Hồ Thiết Hoa và Câu Tử Trường biến sắc mặt. Họ biến sắc vì đã nhận ra hai người chết. Hai người chết vận y phục chẹt màu đen, nơi lưng có sợi dây bảy sợi khác màu, chính là hai người mà Lưu Hương vớt từ dưới nước lên.

Lưu Hương đã có ý mai táng hai xác chết, nhưng Trương Tam và Hồ Thiết Hoa bàn nên quẳng xuống sông trở lại. Cả hai cho rằng sự tình còn nhiều biến hóa. Họ đoán đúng. Bây giờ hai xác chết được vớt lên đưa đến đây.

Hai người chết là môn hạ Phụng Vỉ Bang, Vân Tùng Long mang xác chúng đến đây làm gì?

Hải Quát Thiên quả là tay già dặn, trước sự tình đó vẫn giữ bình tỉnh như thường.

Hắn cười khan mấy tiếng thốt:

- Họ là người do Vân bang chủ mời đến, vậy Vân bang chủ giới thiệu đi! Vân Tùng Long lạnh lùng:

- Các vị không nhận được xác chết, vẫn có người nhận được. Người đó là Võ bang chủ! Tại hạ dám quả quyết như vậy! Y liếc sang Võ Duy Dương, ánh mắt sắc như nhát dao. Đoạn y cao giọng hỏi:

- Võ bang chủ có biết tại sao họ đến đây chăng?

Võ Duy Dương buông gọn:

- Thỉnh giáo! Vân Tùng Long gằn từng tiếng:

- Họ muốn đòi mạng nơi bang chủ đó! Người chết đòi mạng, cố nhiên là chuyện khó tin, bởi người chết đâu còn nói năng gì được nữa? Nhưng Võ Duy Dương buông câu đó với cái ý oán độc quá rõ ràng, ai nghe cũng phát lạnh mình.

Bức màn cửa vẹt qua, gió theo khoảng trống thổi vào, đèn chao chao ngọn, ánh sáng giảm đi…. Ánh sáng chớp chớp nơi mặt hai người chết, hai gương mặt mường tượng lay động, vẻ ngụy dị thần bí hiện theo sự lay động đó. Mọi người càng phát lạnh mình hơn.

Thân mình rút về phía hậu một chút, Võ Duy Dương mất cả tự chủ, gượng điểm một nụ cười đáp:

- Nếu Vân bang chủ đùa vui thì cái trò đùa này không cao minh lắm đâu.

Vân Tùng Long buông lạnh:

- Người chết chẳng bao giờ đùa! Bổng y vẹt y phục của hai xác chết để lộ vết thương nơi hông tả, đoạn cao giọng phân bua:

- Các vị hiện diện tại đây đều là những bậc tài danh trên giang hồ, chẳng rõ các vị có nhận được vật gì gây nên vết thương nơi hông nạn nhân chăng?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai ai cũng nín lặng. Hiển nhiên chẳng ai muốn dính dấp đến điều thị phi giữa Vân và Võ nhị vị bang chủ.

Vân Tùng Long tiếp:

- Tại hạ không nói, các vị cũng thấy được là thành tích của Thần Tiễn Xạ Nhất Võ đại bang chủ! Một mũi tên bắn thấu đến xương, xuyên tâm, xuyên phổi, mũi tên đó không là Phụng Vỉ Tiễn thì còn là tiễn gì nữa? Một loại tiễn cực kỳ cao minh, cực kỳ lợi hại! Và y ngẩng mặt lên không bật tiếng cười lạnh tiếp luôn:

- Bất quá hai người nầy chết không minh bạch nên lúc chết đi mang theo niềm hoang mang xuống tận tuyền đài, hồn oan của họ phải tự hỏi tại sao Võ đại bang chủ lại hạ độc thủ với họ! Võ Duy Dương cao giọng:

- Hai người đó vốn là thuộc hạ của Phụng Vỉ Bang, lão phu có giết họ đi nữa thì cũng là việc tư riêng của bổn bang, sự việc có liên quan gì đến Vân đại bang chủ Thần Long Bang chứ?

Câu nói đó mọi người đều có nghĩ đến và ai ai cũng muốn nói như vậy, không dám hỏi công khai thì tự hỏi.

Vân Tùng Long đáp:

- Sự quan hệ giữa tại hạ và hai người đó chẳng lẽ Võ bang chủ không biết! Võ Duy Dương cười lạnh:

- Chẳng lẽ hai người đó do Vân bang chủ phái đến bổn bang, trà trộn làm nội tuyến? Họ là những gian tế à? Chứ nếu không vậy thì còn quan hệ như thế nào nữa?

Vân Tùng Long vụt biến sắc mặt đáng sợ. Y trừng mắt nhìn Võ Duy Dương, chừng như bình sanh chưa hề gặp con người đó lần nào.

Mọi người đều nghĩ hẳn hai kẻ chết kia phải là đệ tử của y, do y sai phái vào Phụng Vỉ Bang trà trộn làm gian tế. Rồi chẳng hiểu tại sao Võ Duy Dương phát giác ra nên mới giết chết diệt khẩu.

Họ suy diễn như vậy kể cũng hợp lý. Sự suy đoán trước kia của Lưu Hương hoàn toàn sai. Hồ Thiết Hoa quay đầu nhìn Lưu Hương khẽ rỉ bên tai chàng:

- Ta van cầu ngươi, từ nay về sau không nên làm tuồng thông minh nữa! Đừng có tưởng mình là Gia Cát Lượng! Lưu Hương không hề lộ vẻ thẹn, cười nhẹ đáp:

- Dù cho lúc đó có mặt Gia Cát Lượng, lão ta cũng suy đoán như vậy thôi! Hồ Thiết Hoa thở dài lắc đầu:

- Nếu có Gia Cát Lượng lúc đó chỉ sợ lão ta bị ngươi chọc tức mà chết! Chọc tức với cái ngu của ngươi! Vân Tùng Long sôi động cả tinh thần lẩn thể xác, những thớ thịt mặt giật thấy rõ, mắt luôn luôn chớp, niềm kinh khủng hiện ra, mường tượng y vừa nhớ đến một điều gì đáng sợ lắm! Rồi y cất tiếng:

- Tại hạ minh bạch lắm rồi! Minh bạch lắm rồi! Võ Duy Dương cao giọng:

- Tại hạ cũng minh bạch lắm lắm. Nhưng sự tình giữa chúng ta đâu có thể đem ra giải quyết tại bàn tiệc của Hải bang chủ, làm mất cái hứng rượu của bao nhiêu quý khách? Muốn nói gì với nhau, chúng ta hãy ra ngoài kia.

Vân Tùng Long do dự, đảo mắt nhìn quanh bàn tiệc một vòng. Khi ánh mắt quét đến Đinh Phong thì niềm kinh khủng lẩn oán độc hiện lên rõ rệt hơn.

Đoạn y nghiến răng:

- Được, ra thì ra.

Võ Duy Dương đứng thẳng lên:

- Đi! Vân Tùng Long nhìn đến hai người chết đứng tại cửa, nhếch nụ cười thảm tiếp:

- Nhưng hai người này là hảo huynh đệ của tại hạ, bất luận họ sống hay chết, họ đến thể là phải chịu phạt ba chén rượu. Hai người sáu chén này tại hạ xin uống thay họ.

Võ Duy Dương cau mặt cười lạnh:

- Các vị có nghe đó chăng? Thuộc hạ, đệ tử của Phụng Vỉ Bang mà lại là hảo huynh đệ của Vân đại bang chủ! Thủ đoạn của Vân đại bang chủ quả thật cao minh! Quả thật lợi hại! Cao minh và lợi hại cực độ! Vân Tùng Long phảng phất chẳng nghe Võ Duy Dương nói gì, bước dài về chổ ngồi, rót sáu chén rượu, tự nâng lên thốt:

- Tại hạ có ý muốn hầu rượu các vị vài tuần, song rất tiếc…. cuống họng như mắc xương không làm sao uống trôi! Thất lễ quá! Thất lễ quá! Âm thinh của y nghe thê lương hơn gió thu đêm trường không ánh trăng sao. Tuy nhiên Vân Tùng Long vẫn uống rượu phạt, uống được ba chén, y cầm đũa gắp cái đầu con cá chưng, xoay theo chiều thuận, móc hai mắt cá. Mắt cá vừa nhạt vừa kém mùi song vẫn có người cho rằng đó là phần ngon nhất của con cá.

Chính Hồ Thiết Hoa cũng thích ăn mắt cá để hạ rượu.Và khi Vân Tùng Long gắp mắt cá, Hồ Thiết Hoa hối tiếc vô cùng bởi y chậm tay, món ngon lại vào miệng kẻ khác.

Nhưng gắp mắt cá lên Vân Tùng Long chỉ nhìn chứ không đưa vào miệng. Nhìn một lúc, bổng y nhích động đôi đũa, mắt cá vuột bay đi rơi đúng vào dĩa nước tương trước mặt Võ Duy Dương.

Hồ Thiết Hoa lại càng tiếc rẻ, đồng thời thầm mắng Vân Tùng Long không biết mắt cá là vật ngon nhất, dể hạ rượu nhất.

Vân Tùng Long đã uống đến chén thứ năm. Khi y nốc chén thứ sáu, chừng như sặc, chừng như rượu ứ lại nơi cổ họng, y gò lưng xuống, ho mãi, bất cần làm thế là vô lễ với khách.

Lưu Hương chớp mắt vụt thốt:

- Nếu Vân bang chủ không uống được nhiều rượu, thì cái chén đó, xin để tại hạ uống thay! Vân Tùng Long không từ khước lại còn có vẻ vui, lập tức đáp:

- Đa tạ! Đa tạ! Tại hạ quả thật không uống nổi! Hồ Thiết Hoa hết sức ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Chỉ có những kẻ say mới uống thay cho kẻ khác, Lão Xú Trùng có tữu lượng rất khá sao hôm nay lại làm thế?

Lưu Hương đưa tay tiếp lấy chén rượu, Hồ Thiết Hoa mường tượng phát giác có vật gì trong ché song Lưu Hương thì như chẳng thấy gì, cứ nâng chén uống.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ nghĩ:

- Lão Xú Trùn có đôi mắt tinh lắm mà sao hôm nay đôi mắt đó như mờ đi.

Vân Tùng Long cười lớn:

- Lưu Hương Soái quả danh bất hư truyền! Tửu lượng cao mà tánh cách cũng đẹp! Đúng là một vị bằng hữu tốt! Y vừa cười vang vừa bước đi không hề tỏ vẻ cố kỵ người nào, việc gì. Hai người chết đứng ngay cửa lập tức tạt qua hai bên tránh lối.

Đến lúc đó mọi người mới phát hiện sau xác chết có kẻ nâng đở, điều động. Hai người sau xác chết vận y phục chẹt, loại dùng lội nước. Hiển nhiên họ là thuộc hạ Thần Long Bang và xem khí độ của họ, ai ai cũng biết họ có địa vị khá cao trong bang.

Người bên hữu cao niên kỷ hơn, gương mặt cũng lốm đốm trắng vàng, mắt đỏ, những chứng tích của một lai lịch lâu dài cộng tác với Thần Long Bang.

Người bên tả là một thiếu niên, dĩ nhiên mặt trắng không râu, tuy còn nhỏ tuổi mà võ công không kém hơn đồng sự bên cạnh, bằng cớ là đôi mắt của y sáng cách kỳ lạ Đến trước mặt họ, Vân Tùng Long đột nhiên dừng chân lại. Chừng như y muốn làm gì, nhưng Võ Duy Dương đã theo ra sát lưng y, lão đập tay nhẹ vào lưng y khẽ nạt:

- Đến nông nổi nầy rồi các hạ chưa chịu bước gấp cho à?

Vân Tùng Long quay đầu trừng mắt nhìn lão thở dài thốt:

- Đến nông nổi nầy các hạ còn gấp cái gì?

Bên ngoài gác có một cái đài, loại sân khấu hí trường. Nếu ở nơi chùa chiền, đình miểu thì đó là một chổ cúng tế lộ thiên. Nếu ở tại tổng đàn bang hội hay sơn môn giáo phái võ lâm thì đó là sân tỷ võ. Nhưng tại một tửu lâu, bình đài không có tác dụng về võ học, về tế tự, thì bất quá để cho khách cầu kỳ uống rượu nhìn trăng lên.

Võ Duy Dương và Vân Tùng Long đến bình đài đó, dừng lại nói gì với nhau chẳng ai nghe rõ chỉ thấy Võ Duy Dương luôn luôn cười lạnh.

Qua một lúc lâu lão nạt khẽ:

- Ngươi nói nhiều vô ích. Hãy giải quyết vấn đề bằng võ công là hơn.

Vân Tùng Long mỉm cười, nụ cười cũng lạnh như vậy:

- Tốt! Chẳng lẽ ta sợ ngươi!....

Đoạn cuối câu nói chưa được buông luôn, Võ Duy Dương đã xuất chưởng tấn công trước. Gió chưởng vù vù, chưởng lực cực kỳ mãnh liệt bức Vân Tùng Long phải câm miệng, không nói tiếp được lời nào.

Hồ Thiết Hoa đứng lên thốt:

- Chẳng lẽ chúng ta ngồi yên đây mà xem hai con hổ đánh nhau? Tại hạ xin ra ngoài đó tìm cách giảng hòa, gọi họ trở vào đây uống rượu để khỏa lấp cơn giận bốc bừng.

Đinh Phong mỉm cười đáp:

- Võ bang chủ nói là việc riêng của họ, người ngoài không nên ngăn trở, họ muốn làm gì với nhau cứ làm, chúng ta can thiệp làm chi cho thêm khổ lụy? Uống Hồ huynh! Uống một chén đi! Hoặc vô tình, hoặc hữu ý, hắn đưa chén rượu ra ngăn chặn lối bước của Hồ Thiết Hoa. Người ta kính rượu từ lâu rồi Hồ Thiết Hoa không hề cự tuyệt.

Bây giờ y cũng không thể cự tuyệt cho mang tiếng thất lễ.

Y vừa uống cạn chén rượu, bên ngoài Vân Tùng Long phát xuất một tiếng hú thê thảm.

Tiếng hú rất ngắn.

Lần nầy chẳng những Đinh Phong không ngăn cản mà chính hắn vọt mình ra trước. Khi hắn vừa ra ngoài thì Vân Tùng Long đã ngã xuống rồi.

Đại hán cao niên của Thần Long Bang kêu lên một tiếng cuồng dại:

- Hay! Đoạn gã quát:

- Họ Võ kia, ta không ngờ ngươi hạ độc thủ thật sự. Ta liều mạng với ngươi đây! Gã hoành tay rút đao toan phi thân đến nơi. Ngờ đâu thanh niên mặt trắng không râu nắm gã giữ lại.

Hắn cao giọng thốt:

- Tôn lão nhị! Chẳng lẽ ngươi quên phong thơ do bang chủ trao cho chúng ta?

Tôn lão nhị sững sờ rồi ấp úng:

- Phong thơ còn đây, bất quá....

Thiếu niên mặt trắng tiếp:

- Phong thơ còn đó thì ngươi cũng phải nhớ bang chủ đinh ninh căn dặn ba phen năm lượt như thế no....

Hắn cao giọng hơn tiếp luôn:

- Bang chủ nói vô luận việc gì xảy đến cho người, như ý liệu thì ngươi lập tức mở phong bì lấy thơ tuyên đọc trước mọi người. Ngàn vạn lần không được dần dà mà làm hỏng việc. Ta nhớ rõ hẳn ngươi cũng nhớ rõ.

Tôn lão nhị lại sững sờ lâu hơn trước. Cuối cùng gã cắn răng lấy phong thơ trong mình ra, hai tay run mãi, nội cái việc xé phong bì cũng mất mấy phút.

Gã đọc thầm chứ chưa cất giọng:

- Ta xuất ngoại lần nầy, trong thời gian một tháng không trở về thì ngôi vị bang chủ truyền giao cho....

Đọc thầm đến đó đột nhiên gã biến sắc, hai tay run kịch liệt, hai hàm răng đập vào nhau cạch cạch.

Gã không đọc tiếp nỗi. Thiếu niên mặt trắng cau mày, vươn tay đoạt tờ thơ xem:

- Ta xuất ngoại lần nầy, trong thời gian một tháng không trở về thì ngôi vị bang chủ truyền giao cho Võ Duy Dương của Phụng Vĩ Bang. Hai bang sẽ hợp nhất. Bất cứ sự việc gì từ nhỏ đến lớn của Thần Long Bang, đều do Võ bang chủ xử lý. Đệ tử bổn bang phải phục tùng mạng lịnh của Võ bang chủ, duy nhất một Võ bang chủ mà thôi, không ai được quyền dị nghị. Kẻ nào kháng lịnh sẽ bị xử tử không tha! Thiếu niên đọc xong biến sắc mặt luôn. Dù truyền giao ngôi vị cho một người ngoài nào khác, Vân Tùng Long cũng làm một việc bất bình thường rồi.

Huống hồ kẻ được truyền giao là Võ Duy Dương, một oan gia, một người từng đối đầu trong nhiều năm tháng dài lâu?

Tuy song phương tạm hòa, bất quá cái hòa đó là cái tịnh đáng sợ trước khi cơn giông bảo dấy động! Thế tại sao Vân Tùng Long có thể viết một phong thơ ghi tờ di chúc như vậy?

Dù sao thiếu niên và Tôn lão nhị cũng phải đọc lên cho mọi người nghe.

Đinh Phong trầm giọng hỏi:

- Có đích xác Vân bang chủ tự tay viết bức di ngôn đó chăng?

Tôn lão nhị xuất hạn mồ hôi đẩm ướt đầu, run giọng đáp:

- Đích xác là thủ thơ của bang chủ! Chính người cầm nó mà trao tận tay tôi! Có thể....

Đinh Phong thở dài thốt:

- Di mạng của Vân bang chủ là thế thì hai vị chỉ còn có cách bước tới làm lễ với vị tân bang chủ mà thôi! Tôn lão nhị đột nhiên hét lên một tiếng cuồng dại đáp:

- Không! Không thể được! Đệ tử trong Thần Long Bang xem bang chủ như cha, lão đã giết Vân bang chủ thì mối thâm thù bất cọng đái thiên nầy, ba ngàn đệ tử trong Thần Long Bang nhất định phải trả. Nếu lão muốn làm bang chủ Thần Long Bang thì Tôn lão nhị nầy là người thứ nhất bất phục tùng.

Thiếu niên mặt trắng cao giọng hỏi:

- Nhưng di mạng của bang chủ là thế làm sao ngươi bất tuân phục chứ?

Tôn lão nhị trợn đôi mắt đỏ ngầu hét:

- Bất chấp các vị nói gì? Tôi quyết liều mạng với lão ấy! Gã vùng vẫy tuột khỏi tay nắm của thiếu niên, vung đao nhảy vọt đi liền.

Thiếu niên mặt trắng quát:

- Kẻ nào kháng lịnh bị xử tử chẳng tha! Thanh đao trong tay hắn chớp lên. Thanh đao đó cắm phập vào lưng Tôn lão nhị.

Tôn lão nhị rú thảm một tiếng lớn, quay mình nhìn thiếu niên, run giọng kêu lên:

- Ngươi…. Ngươi…. Ngươi….

Thốt được mấy tiếng, gã chúi nhũi tới. Thiếu niên mặt trắng sững sốt một lúc lâu, sau cùng nhào xuống, ôm xác chết khóc rống lên thảm thiết.

Hắn vừa khóc vừa kể:

- Đó là di mạng của bang chủ, tiểu đệ Ở trong cái thế bất đắc dĩ bắt buộc phải hành động:

Tôn nhị ca có tình thương tôi ở cỏi trời xa, xin đừng trách tiểu đệ! Khóc thêm mấy tiếng nữa, hắn từ từ đứng lên, dùng tay áo lau vội ngấn lệ, bước ra bình đài đến trước mặt Võ Duy Dương quỳ lạy cất tiếng:

- Hạ Kỷ Phong, đệ tử thuộc đệ tam phân đà Thần Long Bang, kính tham kiến Tân bang chủ! Đinh Phong cũng bước ra vái dài cười thốt:

- Từ nay Võ bang chủ kiêm lãnh hai bang, hẳn là có dịp đại phát triển cơ đồ, đáng mầng. Đáng mầng cho Võ bang chủ lắm lắm! Hai người, một lạy, một vái ngôi vị bang chủ Thần Long Bang đã được xác định với sự kiêm nhiệm của Võ Duy Dương rồi. Thân xác của Vân Tùng Long còn nằm đó trong vũng máu chẳng ai buồn quan tâm đến Hồ Thiết Hoa buột miệng thở dài lẩm nhẩm:

- Vân Tùng Long! Hởi Vân Tùng Long! Tại sao ngươi không truyền giao ngôi vị cho Tống Nhân Chung?

Câu nói đó làm bọn Đinh Phong, Hạ Kỳ Phong, Võ Duy Dương cùng biến sắc. Võ Duy Dương không dằn lòng được hỏi:

- Chẳng hay mối liên quan giữa Tống Nhân Chung Tống đại hiệp và Vân cố bang chủ như thế nào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tống Nhân Chung là bằng hữu của tại hạ, y không mảy may liên quan với Vân Tùng Long! Võ Duy Dương gượng cười:

- Nếu vị Tống đại hiệp quả thực là tay có hùng tài đại lược, thừa oai đức thu phục nhân tâm thì tại hạ cố nhường ngôi bang chủ nầy cho Tống đại hiệp, kể ra cũng chẳng phải là việc khó làm.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tống Nhân Chung chẳng phải là đại hiệp cái quái gì cả, mà cũng chẳng có đại lược hùng tài. Y là chủ nhân một hiệu bán quan tài. Có thế thôi! Võ Duy Dương giật mình hỏi:

- Chủ hiệu quan tài?

Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Phải! Cái bản lãnh của y là đưa người vào cõi chết, do đó mà có cái tên là Tống Nhân Chung. Nếu Vân Tùng Long truyền giao ngôi vị bang chủ cho y, dù không có cái hay cái lợi gì khác nhưng ít nhất cũng có một cỗ quan tài làm chỗ nằm mà an giấc ngàn thu! Ít nhất cũng có người tiễn đưa vào cõi chết.

Võ Duy Dương đỏ mặt. Lão đặng hắn mấy tiếng rồi thốt:

- Di hài của Vân cố bang chủ tự nhiên do tại hạ thu liệu.

Lão cất cao giọng gọi:

- Hạ phân đà chủ! Hạ Kỳ Phong ứng tiếng:

- Có mặt thuộc hạ! Võ Duy Dương tiếp:

- Hậu sự của Vân cố bang chủ ta giao phó cho ngươi lo liệu, phải làm sao cho có phong quang long trọng. Từ hôm nay trở đi, ba ngàn đệ tử Thần Long Bang từ trên xuống dưới, không phân biệt cấp bậc, phải cư tang quái hiếu đủ bốn mươi chín ngày, từ bỏ mọi cuộc vui trong thời gian đó. Ai vi lịnh là thọ tội nghiêm trọng. Ngươi biết chứ?

Hạ Kỳ Phong lạy một lượt nữa:

- Tuân lịnh! Võ Duy Dương đột nhiên quỳ xuống lạy thi hài Vân Tùng Long ba lạy, đoạn nâng tay lên nghẹn ngào thốt:

- Lúc sanh tiền các hạ là thù của lão phu! Khi tử biệt các hạ là thầy của lão phu! Đi rồi là thôi, đến là còn đuổi được. Đưa thi hài các hạ về lòng đất là biểu hiển một đoạn chân tình.

Thốt xong lão xuống lầu.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Lão ấy nói đi là đi, không buồn chào biệt ai cả! Đinh Phong cười nhẹ:

- Hồ huynh nói thế đó, còn ai chịu được! Nếu đổi là tại hạ đã đi sớm hơn! Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Theo tại hạ nhận thấy thì giết Vân Tùng Long rồi, lão sợ người ta báo cừu. Cho nên đi sớm được phút giây nào có lợi cho phút giây đó.

Đinh Phong tiếp:

- Giữa Thần Long Bang và Phụng Vỉ Bang có mối thù truyền kiếp, trong vòng trăm năm thở lại đây, song phương đánh nhau hơn mấy mươi trận, người tử vong kể có số ngàn. Kẻ nào muốn báo cừu, bênh bên nầy, chống bên nọ, chỉ sợ không có cách nào thò tay vào.

Lưu Hương vụt cười khan thốt:

- Phải! Đó là việc tư riêng của hai bang. Người ngoài càng tránh can thiệp càng tốt! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng nhưng lại dằn lòng không nói gì.

Đinh Phong thốt:

- Giờ đây Vân bang chủ bất hạnh tử chiến nhưng hai bang hợp lại làm một thì có thể là mọi cuộc lưu huyết sẽ không còn xảy ra nữa. Vậy cũng là một sự tốt đó! Hồ Thiết Hoa vẫn lạnh lùng:

- Có việc tốt lớn như vậy hẳn Đinh huynh cũng phải chuẩn bị chúc mầng chứ?

Đinh Phong mường tượng không thấu đáo khía cạnh mỉa mai trong câu hỏi của Hồ Thiết Hoa, tươi cười đáp:

- Cái thế tất phải vậy rồi Hồ huynh ạ! Chúng ta đâu phải là thuộc hạ của Thần Long Bang thì việc gì mà cư tang, thọ chế, từ bỏ cuộc vui chứ? Chỉ bất quá….

Hắn chớp mắt mấy lượt đoạn tiếp:

- Và nơi dây tự nhiên chẳng phải chỗ chúng ta yến ẩm, tiệc tùng. Cũng may thuyền của Hải bang chủ có tích trữ rượu và vật thực đủ uống đủ ăn suốt năm dài, những thứ đó không hề khiếm khuyết. Chẳng hay Hải bang chủ có dám chịu tốn hao thêm một lần nữa chăng?

Hải Quát Thiên mỉm cười:

- Đinh huynh xem thường tại hạ quá đi thôi! Tuy nhiên chẳng rõ các vị đây có vui lòng chiếu cố đến chăng?

Hồ Thiết Hoa vọt miệng thốt:

- Tại hạ….

Lưu Hương chận lại liền:

- Uống rượu nơi đây sao cho bằng thuyền của Hải bang chủ! Nếu bang chủ không mời, tại hạ cũng cố xin cho được theo đó để được khoan khoái say sưa trọn đêm dài! Đinh Phong vỗ tay:

- Say sưa suốt đêm dài! Cũng hay đấy! Song nếu được say sưa dài dài như Bình Nguyên Quân ngày trước, mỗi lần uống rượu phải đúng mười hôm liên tiếp thì lại càng hay hơn nữa.

Lưu Hương mỉm cười:

:

- Nếu Đinh huynh có nhã ý thì tại hạ đâu dám phụ lòng quân tử?

Đinh Phong hỏi:

- Còn Hồ huynh?

Lưu Hương chận đáp:

- Hắn? Say đúng mười hôm chỉ sợ chưa đủ thích cho hắn! Ít nhất một cái say dài ba mươi năm may ra mới đủ cho hắn chớp mắt nỗi.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt lạnh lùng thốt:

- Tại hạ hy vọng nơi đó tân khách đều là người sống vì người chết không uống rượu được. Không nhìn thấy kẻ khác uống rượu được! Chính cái đó mới dễ làm cho tại hạ phát chán.

Câu Tử Trường bỗng bật cười thốt:

- Hiện tại, tại hạ là người sống, nhưng lên thuyền rồi chỉ sợ biến thành người chết.

Hải Quát Thiên cau mày:

- Chẳng lẽ các hạ nghi ngờ tại hạ có ý gì?

Câu Tử Trường cười nhạt:

- Tại hạ không nghĩ như vậy đâu. Bất quá nếu tại hạ không say chết thì thật là một quái sự! Hải Quát Thiên cởi mở thắc mắc liền day qua Kim Linh Chi điểm một nụ cười hỏi:

- Còn Kim cô nương? Có thể ban cho tại hạ cái vinh hạnh với sự hiện diện cao quý trên tệ thuyền chăng?

Từ đầu đến cuối Kim Linh Chi không hề mở miệng nói tiếng nào. Bây giờ có người hỏi, nàng cũng im lặng, không đáp bằng lời chỉ khẽ gật đầu thôi.

Hồ Thiết Hoa liếc mắt thoáng qua nàng lạnh lùng thốt:

- Thực ra người không uống rượu có đến hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Kim Linh Chi không nói năng gì mà cũng không hề uống một giọt rượu từ lúc cuộc tiệc mở màn. Ai không biết nàng phải cho rằng miệng nàng bị may bít lại. Nhưng nghe Hồ Thiết Hoa nói thế, nàng khai khẩu ngay. Nàng to tiếng nói:

- Ngươi cho rằng ta không biết uống rượu?

Hồ Thiết Hoa không nhìn nàng tự lẩm nhẩm:

- Chỉ cần là người sống thì nhất định phải biết uống rượu. Nhưng tửu lượng lớn hay nhỏ còn tùy mỗi người. Người sống không biết uống thì có khác gì người chết? Như tại hạ đã nói thì người chết mới không uống được! Dù xưng tại hạ song câu nói không hướng về ai, còn cái ý của câu hỏi hiển nhiên phải dành cho một người.

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Ngươi cho rằng chỉ mỗi một ngươi là có tửu lượng to lớn?

Hồ Thiết Hoa vẫn chưa nhìn sang nàng, vẫn tự lẩm nhẩm:

- Cũng có kẻ có tửu lượng lớn hơn tại hạ song kẻ đó nhất định là nam nhân. Chứ nữ nhân thì…. hắc hắc….nữ nhân dù có tửu lượng, cái tửu lượng đó hẳn là có giới hạn….

Kim Linh Chi đỏ mặt:

- Tốt! Ta sẽ cho ngươi thấy tửu lượng của một nữ nhân.

Bây giờ Hồ Thiết Hoa mới chịu nhìn qua nàng:

- Thật sao?

Kim Linh Chi cao giọng:

- Nếu ta uống kém ngươi, ngươi được quyền muốn làm chi ta thì làm.

Còn như ngươi thua?

Hồ Thiết Hoa cười đáp:

- Thì cô nương được quyền muốn làm chi tại hạ cứ làm. Câu nói nầy thiết tưởng nữ nhân không nên thốt bao giờ, bởi thốt ra rồi, nữ mà kém thì thật rầy rà lắm đó nhé! Kim Linh Chi đỏ mặt, cắn răng đoạn thốt:

-Ta nói là nói! Nói ra làm sao phải làm y vậy.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

- Tốt! Tốt! Cô nương uống một chén, tại hạ uống hai chén. Néu tại hạ say trước thì tùy tiện cô nương muốn làm gì đó cứ làm.

Kim Linh Chi đáp:

- Được! Chính ngươi nói ra như vậy đó nhé! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Tại hạ nói là nói! Nói ra làm sao phải làm y như vậy.

Đinh Phong mỉm cười:

- Chỉ sợ lần nầy thì Hồ huynh phải lầm mưu! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Lầm mưu?

Đinh Phong tiếp:

- Trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên trẻ nít cũng có tửu lượng ngàn chén. Kim cô nương hấp thụ sở học của gia đình, lúc mười hai tuổi đã uống trọn một vò lớn thứ rượu hoa điêu lâu năm. Hồ huynh dù có tửu lượng như biển song một bên uống hai, một đàng uống một, chỉ sợ Hồ huynh khó thủ thắng lắm đó! Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Hoa điêu tửu cũng như mặt mỹ nhân đẹp như ngọc, thắng hay bại đâu phải là một luận đề? Dù có chết vì say hay say mà chết cũng chẳng sao! Câu Tử Trường thở dài lẩm nhẩm:

- Xem ra con số kẻ chết được tăng thêm một.

129. Chương 129: Chết Người Khách

Thuyền của một bang chủ, lại là bang chủ Tử Kình Bang, thì phải gồm những điểm ưu:

đẹp, chắc, đi nhanh, sạch sẽ, có đủ mọi tiện nghi như một biệt thự trên lục địa. Thuyền đẹp, có cái vẻ hấp dẫncủa mỹ nhân, một danh nhân.

Thuyền neo tại đâu là trung tâm điểm thu hút muôn ánh mắt, trong những ánh mắt đó, có nhiều ý niệm tương phản lẫn ý ganh, phục, ước mơ….

Nhưng kẻ thực sự biết giá trị một con thuyền đẹp, một mỹ nhân, một danh họa, một danh mã phỏng có bao nhiêu? Trong số người rất ít đó, dĩ nhiên có Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, nhưng Hồ Thiết Hoa không quan tâm lắm đến khung cảnh, chỉ cố uống rượu mà thôi.

Rượu thuộc loại ngon, chính điểm đó gây niềm sảng khoái nơi y. Khi họ rời Tam Hòa Lâu, đến bờ sông, tất cả xuống thuyền con ra thuyền lớn neo xa bờ vì bải lài.

Lên sàn thuyền rồi Hồ Thiết Hoa nhình quanh tặc lưỡi thốt:

- Có được một chổ như thế nầy để nướng cá thì tuyệt. Rất tiếc Trương Tam vắng mặt mà thuyền lại không phải của Kim Linh Chi!….

Lưu Hương mỉm cười hỏi:

- Nếu là của Kim cô nương thì sao?

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Thì nghĩ cách bắt buộc nàng đền cho Trương Tam chứ sao?

Lưu Hương cười hì hì:

- Ta xem nếu ngươi không tùy tiện làm gì nàng, thì cũng đã tạ trời tạ đất rồi đó! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ta lại muốn như vậy, nhất định phải như vậy! Sau đó ta bảo nàng lấy ngươi, cho ngươi chịu đựng cái tánh khí của vị thiên kim tiểu thơ đó, thử xem ngươi có tức mà chết chăng? Ngươi chịu nổi nàng quả là một quái sự! Lưu Hương cười nhẹ:

- Hoa điêu ngọt như mật, mỹ nhân mặt như ngọc, dù có phải tức, cái tức đó cũng làm khoái người! Chỉ sợ lúc đó rồi ngươi không có can đảm buông! Từ phía sau có giọng nói vọng tới:

- Buông cái gì? Đại phương như Hồ huynh thì còn cái gì mà không buông được?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu xem cũng biết là Câu Tử Trường thốt.

Nếu là người khác thì bước chân đâu có nhẹ như vậy?

Lưu Hương đáp:

- Nam nhân có đại phương đến đâu cũng không có việc nhường vợ cho kẻ khác.

Câu Tử Trường ạ lên một tiếng:

- Thế ra Hồ huynh đã lập gia đình rồi! Vậy mà tại hạ không nhận nổi.

Lưu Hương tiếp:

- Người có vợ không nhất thiết phải đội bảng trên đầu thì làm sao Câu huynh nhận ra?

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Câu huynh nhận ra cái gì? Nơi mặt tại hạ có nở một đóa hoa?

Câu Tử Trường thoáng đỏ mặt ấp úng:

- Tại hạ chỉ thấy…. thấy người có gia thất…. không giống như Hồ huynh….

Hắn không dám buông luôn đoạn cuối.

Lưu Hương thốt thay hắn:

- Câu huynh muốn nói là người có vợ không lổ mảng như hắn.

Câu Tử Trường đỏ mặt. Hắn không nói gì, lại thẹn sượng, đương nhiên là hắn mặc nhận.

Lưu Hương cười vang:

- Vợ hắn không thể buông, nhưng tắm rửa hắn lại buông được. Hắn cho rằng một người tắm rửa kỹ thì ngươn khí bị tổn thương nặng.

Câu Tử Trường cố nhịn song không nhịn được phải bật cười.

Hồ Thiết Hoa hất mặt lên:

- Hoạt kê! Hoạt kê! Con mẹ nó, hoạt kê như ngươi trong thiên hạ khó có một kẻ thứ hai! Đinh Phong, Kim Linh Chi, Hướng Thiên Phi đã đến nơi, toan bước vào mui thuyền, nghe bên trong cười ầm ỉ vội lùi lại. Kim Linh Chi lúc đó chừng như đã lấy lại bình tỉnh rồi nên cất tiếng hỏi trước:

- Các vị vui thích về việc chi thế?

Lưu Hương đáp:

- Bọn tại hạ đang bàn luận về việc thành thân của vị nhân huynh họ Hồ đây.

Kim Linh Chi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa buông gọn.

- Hừ! Lưu Hương cười vang tiếp:

- Bởi vì hắn sắp thành thân nên mọi người vui thích.

Kim Linh Chi cúi đầu chui vào mui thuyền, cười lạnh thốt:

- Có người chịu lấy hắn thật là quái sự! Chắc người đó chột mắt nên chọn cái mẫu chồng ma quái như vậy! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Chẳng những mắt chột, người đó lại còn có chiếc mũi nghẹt cho nên không ngửi được cái mùi thúi của thân thể tại ha, chính lấy người chột mắt, nghẹt mũi hơn là lấy cái thứ cọp cái.

Kim Linh Chi nhảy dựng lên, khẽ lắc mình vọt đến trước mặt Hồ Thiết Hoa trừng mắt hỏi:

- Ai là cọp cái hả? Ngươi nói đi! Nói đi! Hồ Thiết Hoa nghênh mặt lên, hai tat khoanh sau lưng thốt bâng quơ:

- Đêm nay không khí mát quá, rất tiếc không có trăng sáng.

Lưu Hương đáp:

- Trăng sáng ở cạnh ngươi đó, rất tiếc ngươi không trông thấy.

Kim Linh Chi vốn muốn phát xuất tánh khí, song chẳng hiểu nghĩ sao, đôi má ửng hồng rồi nàng dậm chân quay đầu bước luôn vào khoang thuyền.

Đinh Phong chớp mắt nở một nụ cười thốt:

- Nếu quả thật Hồ huynh sắp thành thân thì đó là một việc tốt! Nhưng chẳng hay tân nương là ai?

Lưu Hương đáp:

- Nói đến tân nương…. Một nàng rất xinh đẹp, võ công rất cao, tửu lượng rất lớn, nghe nói có thể uống nổi một vò rượu….

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Lão Xú Trùn! Ngươi nói thêm một tiếng nữa là ta.... Ta.... đập ngươi tan xác! Mặt y đỏ bừng lên. Ai ai cũng bật cười, dù cố nhịn.

Vừa lúc đó, một con thuyền nhỏ từ bờ lướt trên mặt nước như bay, tiến về phía họ. Trên thuyền có trương một tấm bố, trên có bốn chữ:

Bán thân chôn bạn Đổng Vĩnh ngày xưa bán mình chôn cha nổi danh hiếu tử muôn đời.

Nhưng bán thân chôn bạn thì muôn đời chưa có trường hợp đó.

Bây giờ có! Chỉ có bây giờ, trước không, sau có lẽ cũng không luôn.

Câu Tử Trường kêu lên:

- Các vị xem kìa! Có người rao bán thân chôn bạn! Con người nghĩa khí như vậy tại hạ muốn kết giao hết sức! Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

- Đúng vậy! Nếu muốn kết giao với người đó thì cứ bỏ bạc ra mà mua.

Giả như sau nầy các hạ có ngửi thấy y thúi thì đem bán lại. Chẳng lỗ lã gì đó.

Lưu Hương mỉm cười:

- Miễn y đừng cố uống bất kể chết thì cuối cùng vẫn có người muốn y, làm gì chẳng bán lại được mà sợ thiệt hại?

Hồ Thiết Hoa chưa kịp nói gì, người trên thuyền nhỏ thốt oang oang:

- Tại hạ không thúi, không lổ mãng, không biếng nhác, rượu lại không uống nhiều, cơm cũng ăn rất ít, làm việc thì như trâu, đối với người lại trung thành hơn chó, Vô luận là ai mua tại hạ tuyệt đối sẽ không hối hận, tuyệt đối không uổng đồng tiền, tuyệt đối xứng tâm vừa ý.

Thuyền nhỏ đến dần dần. Hồ Thiết Hoa không cần nhìn, nghe âm thanh cũng biết ngay là Khoái võng Trương Tam.

Y lại cười cười thốt:

- Tên đó hẳn là nghèo rớt mồng tơi mà lại điên loạn đến cao độ.

Trương Tam đứng tại đầu thuyền gọi:

- Các vị Ơi! Trong các cô, các cậu, các ông, các bà, có vị nào biết xem giá trị của món hàng, xin mua hộ.

Đinh Phong chớp mắt mỉm cười hỏi:

- Bằng hữu thật sự muốn bán mình?

Trương Tam thở dài đáp:

- Thật ra tại hạ có một chiếc thuyền, bán được giá lắm, khổ nỗi chọn lầm bạn mà kết giao thành ra liên lụy đến con thuyền. Bây giờ nó đã chìm, nằm im trong lòng nước, chỉ còn thân nầy không đem bán đi thì lấy cái gì mà bán?

Đinh Phong hỏi:

- Bằng hữu định giá bao nhiêu?

Trương Tam đáp:

- Không nhiều, không ít, chỉ cần năm trăm lượng thôi. Nếu không phải có việc khẩn cấp, tại hạ không tự bán với giá đó đâu.

Đinh Phong hỏi:

- Bằng hữu có việc gì cần dùng tiền gấp thế?

Trương Tam lại thở dài! - Chỉ vì tại hạ có hai người bằng hữu, trước mắt thấy rõ họ không còn sống được bao lâu nữa. Nghĩ đến tình giao kết từ lâu, tại hạ không nỡ trông thấy xác họ phơi lộ làm mồi cho chó. Cho nên tại hạ bán mình lo liệu hậu sự cho hai người bạn đó.

Đinh Phong nhìn thoáng qua Lưu Hương, điểm một nụ cười đáp:

- Nếu vậy thì đâu cần năm trăm lượng.

Trương Tam thở dài lượt thứ ba:

- Đại gia có chổ không biết, hai người bằng hữu tại hạ lúc sống là một đôi tửu quỷ, lúc chết đi thì vẩn còn là tửu quỷ giả. Mỗi ngày tại hạ phải mang rượu đến trước mộ phần cho họ, nếu không thì noi cõi âm không có bán rượu, họ tìm mua không được, dám sống lại mà tìm rượu trên dương gian lắm. Họ sống lại là tại hạ phải khổ.

Hồ Thiết Hoa nghe ngứa răng quá, muốn cắn hắn mấy cái.

Câu Tử Trường bật cười:

- Nếu vậy Đinh huynh xuất bạc mua đi.

Đinh Phong cười nhẹ:

- Mua cũng đươc. Bất quá….

Bổng một người thốt:

- Các hạ không mua, tại hạ mua.

Kim Linh Chi từ trong mui bước ra. Ai cũng tưởng một nam nhân nào mới xưng hô như vậy. Không ngờ chính là nàng! Nàng tiếp luôn:

- Năm trăm lượng thì năm trăm lượng.

Trương Tam lắc đầu:

- Nếu cô nương mua thì phải là năm ngàn lượng.

Kim Linh Chi trừng mắt:

- Tại sao?

Trương Tam đáp:

- Chỉ vì nam chủ nhân thì rất dễ phục dịch, còn nữ chủ nhân thì khó tánh lắm, do đó có nhiều lụy phiền sanh ra. Rất có thể đến một lúc nào đó tại hạ quá bực mình phải nhảy xuống sông mà tắm.

Kim Linh Chi không hề suy nghĩ cao giọng thốt:

- Được rồi! Năm ngàn lượng thì năm ngàn lượng! Ta mua.

Trương Tam giật mình hỏi gượng:

- Cô nương mua thật à?

Kim Linh Chi gắt:

- Ai đùa với ngươi chứ?

Trương Tam đảo mắt nhìn quanh:

- Có ai trả giá cao hơn vị cô nương đó chăng?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Con người đó giống trâu mà cũng giống chó, nếu không là quái vật thì là gì chứ? Ta đâu đến đổi điên mà phí bỏ năm ngàn lượng bạc? Ai mà mua hắn thì hẳn là cũng giống hắn, giống quái vật luôn.

Kim Linh Chi nhảy dựng lên hét:

- Ngươi nói ai là quái vật? Hả? Nói đi! Nói đi! Hồ Thiết Hoa điềm nhiên:

- Tại hạ chỉ biết có một người, chẳng những giống chó cái mà còn là giống quái vật! Nhưng lại không biết người đó là ai? Kim cô nương có biết chăng?

Kim Linh Chi tức uất đến đỏ mặt, nói không ra lời.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

- Cướp bạc, đoạt tiền, thời nào cũng có người làm được, ham làm, song cướp cả cái thú mắng người, để làm một quyền riêng thì ngàn năm trước không, ngàn năm sau không, vĩnh viễn muôn đời không, trừ hiện tại! Bởi hiện tại có một người.

Y vừa thốt vừa tháo lui, không buồn tiếp tục cuộc đối thoại. Vừa đi y cũng vừa lẩm nhẩm:

- Kỳ quái! Phải cho là kỳ quái! Trương Tam đặng hắng một tiếng thốt:

- Nếu không ai ra giá, tại hạ xin bán mình cho vị cô nương đó.

Bổng có người cất tiếng:

- Ngươi có phải là Khoái võng Trương Tam chăng?

Trương Tam đáp:

- Đúng vậy, thứ thiệt mà! Đừng sợ lầm hàng giả. Giả thì cứ trả lại.

Người nào đó tiếp:

- Tốt! Ta ra giá năm ngàn lẻ một lượng đây! Trên giòng sông, chẳng rõ từ lúc nào, một con thuyên nhỏ xuất hiện, đang từ từ tiến đến. Trên thuyền có người ngồi nơi mũi, chính người nầy đấu giá.

Y vận chiếc áo màu tro, đầu đội mũ, vành mũ chụp sâu che khuất mặt mày, không ai nhìn rõ. Câu nói của y vừa buông xong, mọi người đều kinh ngạc. Không ai tưởng là thực sự có người đấu giá giành mua với Kim Linh Chi.

Lưu Hương nhận thấy sự tình càng diễn, càng gây thích thú.

Kim Linh Chi sôi giận bừng bừng:

- Ta ra sáu ngàn lượng! Người trên thuyền nhỏ tiếp:

- Tại hạ sáu ngàn lẻ một lượng! Kim Linh Chi hô:

- Bảy ngàn lượng! Người đó đáp:

- Bảy ngàn lẻ một lượng! Kim Linh Chi hét:

- Một vạn! Người đó đáp:

- Một vạn lẻ một! Trước sau y vẫn giữ khí độ bình hòa, trong khi Kim Linh Chi hét vang dội.

Cả hai tranh đấu, Trương Tam sững sờ! Hắn không tưởng mình cao giá đến độ đó.

Hồ Thiết Hoa cũng sững sờ như hắn, tự lẩm nhẩm:

- Nếu sớm biết hắn đáng đồng tiền như thế thì mình mua hắn rồi! Mua được hắn là sanh lợi biết bao! Từ năm trăm lượng lên đến một vạn, phải kể là đại sanh lợi. Và còn lên nữa đó nhé. Rất tiếc mình quen tánh tùy tiện đánh giá người, không suy nghĩ kỹ! Uổng! Uổng thật! Người ngồi nơi mủi thuyền nhỏ mường tượng cười nhưng không cười, y thản nhiên thốt:

- Biết giá trị của món hàng thì phải cho rằng một vạn lượng bạc không đắt lắm.

Kim Linh Chi cắn môi đoạn cao giọng hô:

- Ta ra….

Nàng chưa buông giá, Đinh Phong chận lại thốt:

- Khoan! Khoan! Kim cô nương! Đấu giá phải công bình mới được. Công bình là đôi bên cùng trình khả năng tài chánh để bảo đảm cho tiếng đấu của mình.

Trương Tam phụ họa:

- Phải! Phải! Tại hạ muốn bán bằng bạc mặt, chứ bán chịu, bán thiếu có ích lợi gì đâu?

Đinh Phong tiếp:

- Nếu vậy hai bên phải xuất bạc ra cho Trương bằng hữu thấy tận mắt.

Đấu suông mất cả hào hứng.

Kim Linh Chi lập tức lấy ngân phiếu trong mình ra bảo:

- Đinh công tử xem bao nhiêu đây có đủ chăng?

Đinh Phong nhìn tập ngân phiếu cười đáp:

- Đủ lắm! Đủ lắm! Ngân phiếu Lợi Nguyên tại Sơn Tây có giá trị như hiện kim.

Hải Quát Thiên cất tiếng:

- Trên thuyền của tại hạ có chút ít bạc, nếu cần Kim cô nương có thể lấy mà dùng.

Tử Kình Bang giàu nhất nước, câu nói đó có giá trị ngang hiện kim.

Đinh Phong lại cười hỏi:

- Còn vị bằng hữu trên thuyền kia?

Người trên thuyền nhỏ vẫn giữ khí độ bình hòa hỏi lại:

- Các hạ sợ tại hạ quán thông với Trương Tam làm giá cho hắn à?

Đinh Phong chỉ cười không đáp. Cười là nhìn nhận.

Người trên đầu thuyền nhỏ lạnh lùng gọi:

- Mang ra đây! Từ sau lái thuyền một người mang tới một chiếc rương. Người ngồi đầu thuyền mở nắp rương. Từ trong rương, kim quang bốc ra chớp chớp.

Toàn là vàng đỉnh! Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt, cười khổ tiếp:

- Không ngờ có kẻ chịu khó chở vàng đi mua Trương Tam. Ta đánh giá Trương Tam thấp quá! Người ngồi đầu thuyền nhỏ hỏi:

- Đủ chưa nào?

Đinh Phong giật mình cười đáp:

- Đủ lắm! Người đấu giá lạnh lùng tiếp:

- Nếu chưa đủ, tại hạ còn mấy rương nữa, các vị có muốn xem, tại hạ sẽ cho xem. Bây giờ Kim cô nương ra giá đi.

Kim Linh Chi dù sanh trưởng trong gia đình hào phú, quăng vàng ra cửa như đất, nhưng xuất tiền ra mua một người, xuất với giá cao, chưa biết cao đến đâu, nàng cũng khó tránh chùng lòng. Mặt nàngtrắng nhợt, nàng cắn môi lấy cương quyết thốt:

- Một vạn một ngàn lượng! Người đấu giá đáp:

- Một vạn một ngàn lẻ một lượng! Kim Linh Chi hô:

- Một vạn một ngàn năm trăm! Người đấu giá đáp:

- Một vạn một ngàn năm trăm lẻ một! Kim Linh Chi hô:

- Một vạn hai ngàn! Nàng ở vào cái thế cởi cọp không thể xuống được nữa. Tuy nhiên hào khí kém giảm rồi, nên ra giá yếu hơn trước.

Người đấu giá điềm nhiên buông:

- Một vạn hai ngàn lẻ một! Kim Linh Chi giận quá hét:

- Tại sao ngươi không thể không mua hắn?

Người đấu giá ôn tồn hỏi lại:

- Tại sao cô nương không thể không mua hắn?

Kim Linh Chi sững sờ. Nàng tìm đâu ra một cái lý vững chắc?

Thừ người một lúc, nàng cao giọng:

- Ta cao hứng! Chỉ cần ta cao hứng là ta quăng được hằng vạn lượng bạc xuống nước như thường.

Người đấu giá lạnh lùng:

- Cô nương cao hứng, dễ thường người khác không cao hứng được sao?

Đinh Phong vụt cười chen vào:

- Thực ra cái ý của bằng hữu, tại hạ hiểu rõ rồi.

Người đấu giá buông gọn:

- A?

Đinh Phong tiếp:

- Trên giang hồ ai ai cũng biết Khoái võng Trương Tam chẳng những giỏi thủy công mà lại tinh thông nghề hàng hải, suốt vùng Giang Nam không một người nào sánh bằng. Đi trên mặt nước mà có Trương Tam đồng thuyền là cầm như có ngàn thủy thủ lão luyện. Cái tâm cầu tài của các hạ cấp bách như thế chắc là đang có một chương trình vượt biển?

Người đấu giá nhìn lên không bật cười vang mấy tiếng rồi thốt:

- Hay! Lợi hại! Quả nhiên lợi hại! Đinh Phong hỏi:

- Tại hạ đoán như vậy có đúng không?

Người đấu giá đáp:

- Đúng! Rất đúng! Đứng trước bậc thông minh, tại hạ có dấu cũng chẳng dấu nổi. Thôi thì đành thú nhận là hơn.

Đinh Phong tiếp:

- Nếu vậy tại hạ xin khuyến cáo đôi lời.

Người đấu giá chỉnh sắc mặt:

- Lảnh giáo! Đinh Phong nghiêm giọng:

- Mặt biển biến ảo bất thường, sóng gió bốc dậy tùy thời, tùy khắc, không lường được. Cho nên nghề hàng hải là nghề nguy hiểm, người vượt biển trải gian lao, mạo hiểm, nguy hiểm nhiều hơn kẻ chuyên sinh hoạt trên giang hồ. Nếu các hạ không có lý do cấp bách thì đừng đi là hơn.

Người đấu giá điềm nhiên:

- Đa tạ bằng hữu có hảo ý! Rất tiếc tại hạ không thể không ra khơi lần nầy.

Không để cho Đinh Phong kịp nói gì, y tiếp luôn:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì trên mặt biển có một cái lò luyện vàng, các hạ từng nghe đến chăng?

Đinh Phong cau mày:

- Tiêu Kim Quật? Nó ở đâu?

Người đấu giá thốt:

- trên mặt biển, về hướng Đông Nam. Nói là lò, chứ thật ra là một địa phương có sinh hoạt hẳn hòi. Nói ẩn ẩn hiện hiện mông lung phất phưởng, tại đó có hoa quỳnh, có cỏ thơm, trái quý, châu ngọc, mỹ nhân. Nơi đó có vô số cảnh đẹp. Ngoài ra về rượu ngon thì uống mãi muôn đời cũng không hết. Còn chuyện bí mật thì nghe mãi cũng không cùng! Lời hay thì nghe mãi cũng không dứt! Mặt sông rộng gió quét vi vu, hai thuyền cách xa hơn mười trượng, người thường ở trên một công tử thuyền có la hét với nhau vị tất cùng nghe nhau, nhưng người của hai thuyền đều là những tay thượng đẳng trong võ lâm, nội lực thâm hậu, họ đối đáp với nhau trong khoảng cách đó, tiếng nói vọng đến ta đối phương rất rõ ràng. Nhờ họ vận khí đưa âm thinh.

Âm thinh của người đấu giá phát đi, mười phần ổn định, rất tiếc, câu nói khá dài, thốt đến đoạn cuối, chừng như khí lực không còn kế tục nữa, bắt buộc y phải hét to lên.

Hải Quát Thiên, Hướng Thiên Phi, Hồ Thiết Hoa, những người đó nào phải vừa gì, nghe qua rồi họ biết ngay người đấu giá tuy có võ công cao nhưng nội lực không thâm hậu cho lắm. Nếu y là đối thủ cờ đó không đáng sợ nhiều.

Họ biết được, tự nhiên Lưu Hương và Đinh Phong cũng biết được. Cái đó khỏi phải nói.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười thốt:

- Các hạ kê khai bất cứ việc gì cũng chẳng quan hệ, duy có việc rượu ngon uống mãi không hết là làm cho tại hạ thích phi thường. Trên đời nầy quả có một địa phương như vậy thì bằng mọi giá tại hạ cũng phải đến đó một lần.

Người đấu giá đáp:

- Địa phương đó không có ghi nơi bản đồ, nơi sử sách, cho nên không ai biết chính xác nó ở tại đâu. Phải có người tiếp dẫn chứ nếu không thì dù cho có phí công hằng mươi năm vị tất đã tìm ra.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế người tiếp dẫn là ai?

Người đấu giá thốt:

- Tự nhiên là môn hạ chủ nhân Tiêu Kim Quật, chỉ có họ mới biết được đường đi đến nơi.

Hồ Thiết Hoa càng thêm hứng thú hỏi luôn:

- Tiêu Kim chủ nhân? Nhân vật đó như thé nào?

Người đấu giá tiếp:

- Không ai biết được chủ nhân như thế nào. Cũng không ai nghe nói đến tánh danh lai lịch của y. Dĩ nhiên không ai biết được mặt mày y. Nhưng có kẻ ức đoán y là một tay đại đạo năm xưa, sau khi rửa tay gác kiếm, vượt biển tìm nơi quy ẩn. Cũng có người nói rằng đó là một thiếu niên, lòng nuôi chí lớn, tại Trung Nguyên không phát triển được sở trường, định lấy biển cả làm đất dụng võ.

Y cười một tiếng rồi tiếp:

- Thậm chí có kẻ cho rằng đó là một nữ nhân có sắc đẹp nghiên trời, lệch đất, thân thủ cao minh, nhờ nhan sắc đó mà nàng sai khiến bọn dị sĩ đa tài làm mọi việc cho nàng như một bầy nô lệ.

Lưu Hương cười nhẹ thốt:

- Nói như thế tức là công nhận nữ nhân đó thần bí cực độ.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

- Hạng người thần bí tại hạ gặp rất nhiều.

Người đấu giá thốt:

- Nhưng về con người đó, nếu hai vị muốn gặp, thiết tưởng chẳng phải dễ dâu.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Dầu sao cũng có người đặt chân đến Tiêu Kim Quật rồi chứ?

Người đấu giá gật đầu:

- Tự nhiên là có. Nếu không thì làm gì tại hạ biết được tại đó có những gì. Bất quá số người đến đó rất ít.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Số người đó làm thế nào đến được?

Người đấu giá đáp:

- Gần đây cứ mỗi năm, Tiêu Kim chủ nhân mời vài người đến đó du ngoạn độ mươi hôm, nửa tháng. Những người được mời đều là đại phú gia.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Phải là giàu mới được mời chứ. Giàu mới có vàng, mới đáng được có mặt tại địa phương để mà phá hoai vàng.

Hồ Thiết Hoa nhìn quanh bốn phía một lượt đoạn cất tiếng:

- Nói như thế là hiện diện tại đây có mấy người đủ tư cách làm khách, xuất du một chuyến.

Kim Linh Chi biến sắc mặt. Song nàng không nói năng gì.

Người đấu giá tiếp:

- Ai được đến đó một lần là cầm như hưởng một phúc hạnh lớn lao.

Song lạ làm sao, trước khi đi họ nôn nao, háo hức mà khi về, họ bưng kín miệng bình, không ai nhắc nhở đến chuyến viễn du nữa. Hơn thế....

Đôi mắt khuất dưới vành mũ lóe lên, y nhìn thoáng qua Đinh Phong, từ từ tiếp:

- Tiêu Kim chủ nhân hành sự cực kỳ bí ẩn, mà người được mời cũng giữ kín sự tình cho nên không ai biết được đã có bao nhiêu người được mời, và những người được mời là ai. Như vậy muốn hỏi han điều chi, còn biết hướng về ai mà hỏi? Còn như ngầm theo dõi họ tìm hiểu sự tình thì đó là công tác của dã tràng lấp biển.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Người đấu giá đáp:

- Thên thiếp mời không có ghi điểm đến. Bất quá chỉ là cuộc hẹn ước, vào thời gian nào đó, ở một địa phương nào đó, gặp gỡ nhau, có người chực sẵn để đón khách tiếp dẫn đến tận chổ. Nếu khách có ý gì, người tiếp dẫn không tiếp. Sau khi tiếp rồi thì cã người tiếp lẫn người được tiếp biến mất như bóng ma. Ai muốn theo dõi thì hoặc không biết phương hướng mà theo hoặc theo đúng phương hướng thì cũng bỏ xác giữa đường.

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa trao đổi nhau một ánh mắt.

Hồ Thiết Hoa thở dài thốt:

- Đến cái địa phương quỷ đó khó khăn như vậy, thôi đừng đến là hơn.

Người đấu giá đáp:

- Nhưng con người ai ai cũng có tính hiếu kỳ. Việc càng khó họ càng muốn làm. Nói khó đến, họ càng muốn đến.

Đinh Phong bình tịnh nghe câu chuyện. Đến lúc đó y vụt thốt:

- Nếu các hạ thực sự muốn đi, tại hạ thấy có biện pháp nầy, nói thử cho các hạ nghe.

Người đấu giá chớp mắt:

-Hay là các hạ biết Tiêu Kim Quật ở tại đâu?

Đinh Phong cười nhạt:

- Tại hạ may mắn có đến đó một vài lần. Hiện tại các hạ có rất nhiều vàng, tưởng cũng nên di một chuyến. Chắc chắn Tiêu Kim chủ nhân sẽ hoan nghinh các hạ.

Người đấu giá vui ra mặt:

- Nếu vậy xin các hạ chỉ điểm cho đường đi lối tiến, tại hạ hết sức cảm kích.

Đinh Phong cười tiếp:

- Việc đâu tấu xảo lạ lùng thế! Trên thuyền đây có mấy người cũng muốn đi đến đó. Nếu các hạ không nghi ngờ thì tại hạ xin mời lên thuyền nầy, chúng ta cùng đi.

Người đấu giá chưa đáp. Hiển nhiên y do dự.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng cất tiếng:

Tại hạ đã nói mà! Tại đây có mấy người có đủ tư cánh làm cuộc viễn hành!….

Y liếc mắt sang Kim Linh Chi. Kim Linh Chi quay đầu đi nơi khác như chẳng thấy gì.

Hải Quát Thiên cao giọng:

- Cái vị bằng hữu đó có rất nhiều vàng, nếu bảo y tùy tiện lên thuyền người lạ thì làm sao y yên tâm được.

Hướng Thiên Phi lạnh lùng:

- Huống hồ con thuyền lại là của một tay cướp biển.

Hắn không mở miệng thì thôi, mở miệng rồi là muốn sanh sự ngay.

Người đấu giá cười nhạt:

- Chẳng phải tại hạ không yên tâm về các vị. Mà chính là các vị không yên tâm về tại hạ đó.

Đinh Phong thốt:

- Đối với kẻ khác có thể là bọn tại hạ không yên tâm nhưng đối với các hạ thì yên tâm vô cùng.

Người đấu giá trầm giọng:

- Tại sao?

Đinh Phong mỉm cười giải thích:

- Một người mang vàng nhiều như các hạ, tự phòng thôi còn mệt thay, có dư hơi đâu mà dòm ngó đến kẻ khác?

Người đấu giá cười nhẹ:

- Nếu thế, cung kính bất như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa buông giọng lạnh:

- Thì ra một người chỉ cần nhiều vàng là không bao giờ dòm ngó đến kẻ khác! Y vổ nhẹ tay lên đầu vai Lưu Hương tiếp:

- Ta thấy mình nên rời thuyền là phải.

Đinh Phong mỉm cười:

- Rượu chưa uống sao Hồ huynh đòi đi?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trên mình bọn nầy vàng không có một phân, bạc không cio một mảnh, tiền chẳng có một đồng, rất có thể tùy thời tùy khắc sanh chủ ý bại hoại, các vị yên tâm thế nào được.

Y lại liếc mắt sang Kim Linh Chi, lạnh lùng tiếp luôn:

- Thực ra thì điều đó không đáng trách. Người giàu có phải nghi ngờ bọn mạt kiếp cùng căn là sự thường.

Đinh Phong đáp:

- Hồ huynh nói đùa đấy thôi! Lời nói của hai vị có giá ngàn vàng rồi, mà cái danh hiệp nghĩa thì rền vang như sấm động trong thiên hạ. Có hai vị bên cạnh thì còn ai không yên tâm chứ? Hà huống….

Kim Linh Chi chận lời:

- Hà huống hắn chưa uống rượu thi với tôi kia mà. Hắn trốn đi thế nào được?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Nếu vậy, cung kính bất như phụng mạng, bọn tại hạ phải lưu lại đây rồi.

Thật tình nghe nói đến một địa phương có nhiều cảnh đẹp như vậy, bọn tại hạ náo nức trong lòng hết sức.

Trương Tam thở dài thốt:

- Tốt! Tốt! Các vị ai cũng có một cô hồn, như một dã quỷ, mới đó ai ai cũng tranh mua, bây giờ thì chẳng còn ai ngó ngàng đến nữa.

Hồ Thiết Hoa đáp:

-Lời nói của kẻ khác không đáng tin tưởng được, thôi thì để ta mua ngươi cho xong Kim Linh Chi ngẩng mặt:

- Lời nói của ta tự nhiên có uy tín.

Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Cô nương muốn mua hắn?

Kim Linh Chi hừ lạnh:

- Đương nhiên! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương bỏ ra một số bạc to như vậy à?

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Đương nhiên! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Bạc mặt?

Kim Linh Chi hừ thêm một tiếng nữa, vung tay quăng xấp ngân phiếu.

Đột nhiên Trương Tam tung bổng người lên lộn mình trong không gian hai vòng, chụp tất cả các tấm ngân phiếu bay lượn như cánh bướm, cầm nơi tay đoạn đáp xuống sân thuyền.

Hải Quát Thiên vỗ tay tán thưởng:

- Công phu tuyệt diệu! Quả nhiên Kim cô nương có nhản lực. Với một người có công phu như vậy dù cô nương có xuất bạc nhiều hơn nữa cũng xứng đáng lám.

Đinh Phong vòng tay hướng về Kim Linh Chi vái một lượt, cười thốt:

- Cung hỉ Kim cô nương thu dụng được một người đắc lực. Ngày sau, khi vượt biển, chúng ta sẽ nhờ đến y rất nhiều. Tại hạ xin cảm tạ trước. Hắn không cảm tạ Trương Tam lại cảm tạ Kim Linh Chi. Hiển nhiên hắn xem Trương Tam như một tên nô dịch cũa nàng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh gọi:

- Trương Tam ơi! Xem ra ta phải mầng cho ngươi mới được. Có một chủ nhân như thế đó, ngươi sẽ sống những ngày còn lại trong ấm dịu, thảnh thơi.

Y tiếp luôn:

- Đời bắt đầu lên hương cho ngươi rồi đấy nhé! Trương Tam cười đáp:

- Ngày sau, bằng hữu của ta có ai chết đi thì ta sẽ không lo là không có tiền chôn cất.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta có rất nhiều bằng hữu thuộc đủ loại hạng người nhưng về hàng nô lệ thì mãi đến nay mới có ngươi là người thứ nhất đó.

Trương Tam vẫn cười:

- Ngươi ngu quá! Muốn sung sướng tấm thân phải tìm đến chỗ có tiền mà dung thân chứ. Chơi với thứ không tiền cứ rồi ngày ngày chúng vác xác đến mà ăn bám, ăn chực mãi thì có lúc phải bán nhà, bán cả vợ con, nếu có vợ con, có nhà.

Trong khi Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đấu khẩu thì Lưu Hương và Đinh Phong chăm chú nhìn nơi thuyền người đấu giá, xem động tỉnh.

Thuyền đó lớn hơn thuyền hiện tại của Trương Tam, nhưng không quá lớn so với phần nhiều thuyền vượt sông, vượt biển khác. Trên thuyền chỉ có hai người. người ngồi đầu thuyền là người đấu giá, người ngồi sau thuyền là trạo phu. Chính người trạo phu mang rương vàng ra phía trước cho người đấu giá. bây giờ gã mang ra phía trước thêm ba rương nữa.

Quái khách vận áo màu tro, đấu giá với Kim Linh Chi thấp giọng phân phó gì đó với gã, gã không ngừng gật đầu, song không nói gì, mường tượng câm.

Hai thuyền cách nhau độ năm sáu trượng. Hải Quát Thiên và Đinh Phong không gọi người quăng giây thang xuống, hiển nhiên muốn trắc nghiệm võ công của hai người kia, xem họ làm cách nào mang mấy rương vàng lên thuyền.

Gã trạo phu lấy giây cột chung bốn rương. Rồi lấy một sợi dài nữa. Đầu giây có một vật gì trông giống mỏ neo. Gã dụng lực quăng đi, rít gió một tiếng vù, đầu giây bay lên tiếp đó là một tiếng bốp, mỏ neo cắm phập vào đầu thuyền của Hải Quát Thiên.

Mỏ neo cắm rất sâu vào gỗ thuyền. Gã trạo phu nắm sợi giây kéo thử xem có dính cứng hay chưa. Đoạn gã cột đầu giây dưới vào cột chèo.

Hải Quát Thiên mỉm cười thốt:

- Họ định phăng giây leo lên! Đinh Phong điềm nhiên đáp:

- Nếu họ rơi xuống thì thật là thú vị ghê! Mà chúng ta cũng phải nhọc công vớt họ lên! Nhọc song bù lại có một trò vui cũng được.

Thực ra chẳng cần gì phải tay thượng thừa khinh công mới leo giây, đi giây được. Bằng có là những người diễn trò đi giây, đâu phải là những tay khinh công cao tuyệt. Họ có thể vượt một đoạn giây dài độ năm sáu trượng như thường.

Tuy nhiên Hải Quát Thiên và Đinh Phong nhận ra, võ công của người đấu giá chỉ ở mức thường thôi. Nếu hắn lên được trên thuyền thì đúng là gặp lúc hên vậy. Chỉ sợ gã trạo phu đở hắn lên sau đó lại vác luôn mấy rương vàng.

Nhưng làm gì gã có đủ khí lực cáng đáng cả hai việc đó.

Họ đoán sai.

Người đấu giá đứng lên nhún hai chân nhảy lên sợi giây. Hắn nhảy vài lượt, vượt được bốn năm trượng. Trông hắn nhảy, Lưu Hương lo sợ thay cho hắn phải rơi xuống sông, thân hình hắn chao chao, hơi thở vừa to vừa đứt đoạn.

Cuối cùng hắn cũng nhảy được lên thuyền. Hắn rơi xuống, chân chạm ván thuyền bật kêu một tiếng bình như một tảng đá to. Hắn rơi nặng quá, thuyền chao chao, mấy ngọn đèn rung rung.

Con người đó tầm thường quá, nội lực không thâm hậu, khinh công không cao diệu, thế mà dám mang bốn rương vàng lên thuyền của bang chủ Tử Kình Bang, một tay chúa cướp biển.

Thật hắn can đảm không tưởng nổi.

Hải Quát Thiên chấp tay sau lưng, nhìn hắn cười hì hì. Cái nhìn của con hổ bất chợt gặp một con dê béo trên đường.

Lưu Hương thở dài thầm nghĩ:

- Vị nhân huynh nầy không chờ quỷ sứ gọi hồn, tự mình đi tìm Diêm Chúa.

Hải Quát Thiên cười hì hì:

- Thì ra các hạ là cao thủ trong võ lâm! Người quái khách áo màu tro vừa cúi đầu, vừa thở gấp, vừa kêu lên:

- Già rồi! Già rồi! Vô dụng rồi! Hải Quát Thiên hỏi:

- Đồ đệ của tại hạ đó, tại hạ sẽ gọi hắn lên đây bái kiến Hải bang chủ.

130. Chương 130: Ngọn Nến Trắng

Hải Quát Thiên mỉm cười:

- Vinh hạnh cho tại hạ quá! Lịnh cao đồ hẳn có bản lỉnh cao minh lắm! Quái khách chẳng chút khiêm nhượng, cao giọng gọi:

- Bạch Lạp Chúc! Lên đây! Lưu ý đến bốn chiếc rương đấy! Rồi y lắc đầu cười tiếp:

- Đồ đệ của tại hạ có tật lạ ngay từ lúc nhỏ, không đốt lên là không làm gì nên việc. Do đó tại hạ đặt cho nó cái tên Bạch Lạp Chúc! Mong các vị đừng cười.

Câu Tử Trường vụt hỏi:

- Có muốn tại hạ tiếp tay hắn không?

Gã muốn thừa cơ hội biểu lộ khinh công của gã, chứ không do hảo ý mà tình nguyện giúp.

Ngờ đâu quái khách lắc đầu đáp:

- Các hạ bất tất phải nhọc. Tự hắn cũng có thể lên được.

Hải Quát Thiên lại cười. Sư phó suýt rơi xuống sông, đồ đệ tài gì lên một mình được.

Bạch Lạp Chúc sửa lại bốn chiếc rương, cột hai thành một, phân ra làm hai, lấy chèo xỏ vào giây cột mỗi đầu chèo một cặp, quảy lên vai, như đòn gánh có hai gióng, đoạn bất thình lình nhún chân nhảy lên sợi giây dài.

Ai ai cũng hồi hộp cho rằng nếu gã có đứng vững được trên sợi giây thì giây cũng phải đứt. Bốn rương vàng nặng ít nhất cũng trên mấy trăm cân, mang một trọng lượng như thế nhảy lên đã không phải là dễ, hà huống gã muốn thi triển khinh công?

Dù thuật khinh công có cao lắm gã cũng khó làm giảm trọng lượng lúc đáp xuống sợi giây. Bốn rương vàng dằn mạnh, giây phải đứt là cái chắc.

Ngờ dâu Bạch Lạp Chúc mang bốn rương vàng nhảy trên sợi giây như nhảy trên mặt đất.

Hải Quát Thiên hết cười nổi nữa.

Câu Tử Trường trố mắt nhìn sửng, hắn quảy bốn rương vàng như vây, hắn nhảy, chấp bên ngoài bốn năm người cầm giây mà quất vào, nhất định không một sợi giây nào chạm vào người hắn được.

Nhưng bảo hắn chạy chậm, chẳng bao giờ hắn làm được. Chạy trên sợi giây treo, càng chậm càng khó.

Quái khách áo màu tro khẻ kêu lên một tiếng. Bạch Lạp Chúc hụt chân, đạp vào khoảng không, người và rương sắp rơi xuống sông. Ngờ đâu một bóng người chớp lên, chẳng rõ hắn làm cách nào lại đứng trước mũi thuyền.

Thì ra hắn muốn hiển lộ chút công phu cho tất cả cùng xem. Bởi chẳng ai chú ý đến gã, bay giờ mọi người mới nhìn gã như thế nào.

Sau đó mọi người mới hiểu tại sao gã có cái tên Bạch Lạp Chúc. Gã có làn da trắng, dưới ánh đèn, màu trắng đó trong suốt như pha lê, gân, mạch, xương hiện rõ. Một màu trắng bệnh hoạn song lạ thay lại có cái uy lực thu hút tâm tưởng con người. Mắt mũi tai rất đoan chính, lại thanh tú, ẩn ước có vẻ khù khờ. Gã nhút nhát như trẻ con vừa trải qua một cơn sợ lớn, niềm sợ hãi còn phảng phất trong đầu. Y phục vốn màu trắng, bây giờ biến thành một màu không tên.

Con người như vậy, khó gây niềm hảo cảm nơi bất cứ ai. Chẳng biết tại sao Lưu Hương có ấn tượng không xấu lắm về gã. Chàng cho rằng gã chịu đựng thử thách dày vò quá nhiều và gã đáng thương hại hơn là đáng ghét.

Gã thì như vậy đó, sư phụ gã lại khác hẳn. Y đội chiếc mũ trông giống chiếc chậu đồng, phủ xuống sâu che khuất hơn nữa cái đầu. Không ai trông rõ mặt mày của y như thế nào. Tuy nhiên phần mặt không bị mũ che mất đó, tuy ít vẫn giúp cho người bàng quang một nhận xét về y không sai lệch lắm.

Gương mặt của y hẳn là phải ươn ướt, nhơn nhớt. Gương mặt đó gợi lên hình ảnh một chiếc bánh bao vì tay bếp sơ xuất nên để hỏng. Hoặc giống một quả trứng nứt nẻ, luộc xong thành bầy nhầy hay giống một quả lựu bóc vỏ.

Đừng mong ai tìm ra chiếc mũi và vành miệng của y ở đâu, dù mũi và miệng phải ở trên gương mặt. Bởi nơi vị trí của chiếc mũi hiện có hai lỗ hổng, từ trong hai lỗ hổng đó, chốc chốc có tiếng hu hu vọng ra, như hơi gió thoảng. Chiếc miệng đã biến thành khối thịt đỏ, chẻ hai, mỗi lần nói chuyện, hai phần chẻ đó khép mở trông ghê quá.

Lưu Hương là tay trầm tịnh cao hạng, trông thấy gương mặt đó, chàng cũng phải rợn người. Chàng không thể nhìn y lần thứ hai.

Cũng may y rất biết điều, lên thuyền rồi, y tìm một chỗ tối tăm ngồi xuống. Đồ đệ ngồi sát phía sau lưng y, hai bàn tay luôn luôn nắm lại.

Lưu Hương hiểu, vô luận là ai, làm điều gì vô lễ với sư phó gã, gã xuất thủ liền, và chàng nghĩ rằng, chịu nổi đôi quyền của gã, gẩm trên đời chẳng có mấy tay.

Hai thầy trò họ là hai quái tượng, quái đến mức đáng sợ. Cả Hồ Thiết Hoa và Trương Tam là những kẻ lắm lời, lúc đó cũng bị khóa miệng lại vì cái vẻ kỳ quái đáng sợ đó.

Đinh Phong phá tan im lặng trước hết. Thoạt đầu hắn điểm một nụ cười. Vô luận sắp nói gì, hắn cũng khai mào bằng một nụ cười. Rồi hắn hỏi:

- Ngày nay tất cả đề đồng thuyền công du, đó cũng là một cơ duyên bèo nước. Tất cả đều phải biết nhau mới có thể thân mật với nhau được.

Chẳng hay các hạ có thể cho biết quý tánh cao danh chăng?

Lời nói thì hướng về người quái khách vận áo màu tro, song đôi mắt lại nhìn hồ rượu, có lẽ hắn nghĩ rằng hồ rượu có vẻ ưa nhìn hơn đối tượng.

Người quái khách đáp:

- Tại hạ là Công Tôn Kiếp Dư, ngoại hiệu là Thương Tàn.

Y thở dài tiếp:

- Hẳn các vị đã thấy, với thân thể mặt mày nầy, tại hạ còn hy vọng gì nữa? Cho nên cái tên Kiếp Dư được chọn do câu:

Kiếp hậu dư sanh, còn thương là thương tâm, và tàn là tàn phế.

Thựcra y không cần phải giải thích, ai ai cũng hiểu. Con người nầy chắc đã trải qua một giai đoạn cực kỳ kinh khủng. Y được sống đến ngày nay kể ra phải vượt lắm khó khăn.

Không ai trời sanh với gương mặt như vậy.

Đinh Phong tán một câu dò dẫm:

- Lịnh cao đồ võ công kỳ diệu, trên giang hồ hiếm có người sánh kịp.

Toàn thể anh em rất ngưởng mộ….

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Hắn tên Bạch Lạp Chúc, bình sanh không có bằng hữu.

Đinh Phong trầm lặng một lúc lâu sau đó lại nở nụ cười thốt:

- Hiện diện tại đây có thể nói là những bậc anh hùng hào kiệt vang danh khắp thiên hạ, để tại hạ giới thiệu với Công Tôn Tiên Sanh.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài:

- Tại hạ dù ngu muội vẫn còn đủ sáng suốt để tự hiểu mình. Chỉ cần còn đôi mắt tinh là ai ai trông thấy tại hạ rồi phải tránh đi xa xa, do đó từ hơn mười năm qua tại hạ đã bỏ ý niệm kết giao bằng hữu. Lần này chỉ mong được một chổ ngồi dung thân trong những ngày thừa, được vậy tại hạ cảm kích vô cùng.

Y bày tỏ lập trường rõ rệt là không muốn kết giao bằng hữu với những người hiện diện trên thuyền. Thậm chí đến tên họ của bọn người trước mặt y cũng không cần biết.

Đinh Phong dù là tay khéo nói vẫn không nói ra lời.

Hướng Thiên Phi đột nhiên đứng lên, vòng tay, cất cao giọng:

- Đa tạ! Đa tạ! Công Tôn Kiếp Dư hỏi:

- Các hạ đa tạ điều chi?

Hướng Thiên Phi mỉm cười:

- Đa tạ các hạ không muốn kết giao bằng hữu với tại hạ. Nếu các hạ muốn kết giao thì thật là phiền phức Công Tôn Kiếp Dư điềm nhiên:

-Tại hạ bình sanh không thích phiền phức.

Y không hề giận. Mặc dù y có giận thì cũng chẳng ai nhận thấy sự biểu hiện trên gương mặt đó.

Hải Quát Thiên gượng điểm một nụ cười thốt:

- Công Tôn Tiên Sanh không muốn bị quấy nhiểu, tại hạ định dọn cho hai vị một phòng khách thanh tịnh. Nhưng hiện tại….

Hắn cất chén rượu lên, đoạn tiếp:

- Hai vị cứ để cho tại hạ lo tròn bổn phận địa chủ. Trước hết, chúng ta hãy ăn uống đi.

Hướng Thiên Phi lạnh lùng:

- Phải! Dù không cần bằng hữu thì cũng cần ăn.

Bạch Lạp Chúc đột nhiên cất tiếng:

- Các hạ không phải chủ nhân khung cảnh nầy?

Hướng Thiên Phi lắc đầu:

- Không! Bạch Lạp Chúc tiếp:

- Tốt! Tại hạ ăn.

Từ trong góc, gã vụt bước ra, cầm bình rượu trên mặt bàn uống ngay nơi miệng bình, tiếng nốc kêu ừng ực, bình rượu còn độ nửa, cạn sạch.

Bình rượu thuộc loại đặc biệt, lớn gần bằng chiếc vò, Hải Quát Thiên có rót ra mấy chén nhưng rượu trong bình còn ít nhất cũng ba bốn cân. Bạch Lạp Chúc uống một hơi, cạn mấy cân rượu, mặt không đổi sắc Hồ Thiết Hoa sáng mắt cười thốt:

- Không ngờ nơi đây lại có tửu lượng lớn. Hay ghê! Hay ghê! Người thích rượu, thấy ai mạnh rượu, lòng rất khoái.

Bạch Lạp Chúc không dư công ngồi nghe chuyện do nggười khác nói, cứ lo làm cái việc gã cần làm. Hai tay gã không ngừng, tay nầy lên, tay kia xuống, xuống tay lên tay mấy lượt, dĩa đồ ăn to lớn sạch nhẵn như chùi. Dĩa đồ ăn đó được chuẩn vị cho mười ăn, ít nhất cũng có bốn cân thịt.

Gã không cao vóc lắm, không ngờ hắn ăn như con hổ.

Hồ Thiết Hoa lại cười. Lần nầy y cất giọng cao hơn:

- Hay! Quả nhiên là niên thiếu anh hùng! Anh hùng là cái chắc rồi! Bạch Lạp Chúc mường tượng không nghe Hồ Thiết Hoa nói gì. Gã từ từ bước qua khoang, đến cửa, ra luôn bên ngoài, đoạn quay mình hướng về Hướng Thiên Phi gọi:

- Ra đây! Hướng Thiên Phi thoáng biến sắc, nhếch nụ cười lạnh đáp:

- Ra thì ra! Ai sợ chứ! Hải Quát Thiên vốn ý muốn ngăn cản nhưng Đinh Phong đưa mắt ra hiệu, ngầm bảo để mặc họ.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài thốt:

- Tại hạ đã nói, cái tật của gã là vậy đó, đừng đốt thì thôi, đốt là cháy ngay. Ngọn nến trắng mà. Tại sao các hạ rây vào gã làm chi?

Câu Tử Trường lạnh lùng:

- Con người đó có tật lạ, ngay từ sáng sớm đến chiều tối cứ tìm thiên hạ mà sanh sự! Phải có ai giáo huấn hắn một phen mới được.

Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Tại hạ muốn có nhiệt náo cho nó vui cửa vui nhà! Ai giáo huấn ai cũng chẳng quan hệ gì.

Mọi người đồng bước ra ngoài, trông thấy Bạch Lạp Chúc không hề lưu ý đến Hướng Thiên Phi, cứ từ từ bước thẳng đến mũi thuyền.

Thuyền lớn của Hải Quát Thiên khởi hành, hướng về Đông. Thuyền của gã có giây giòng theo, trôi phía sau.

Gã vươn tay nhổ lấy chiếc mỏ neo, đoạn vận khí lực nạt một tiếng. Như trò ảo thuật, con thuyền của gã rời mặt nước bay lên không. Gã giật sợi dây, con thuyền như mũi tên khổng lồ bay về thuyền lớn, áp lực trên ngàn cân. Thuyền vút đi, quét gió vù vù, hai tên trạo phu ở mũi thuyền lớn hoảng quá vội nhào qua hai bên be thuyền, mọp mình sát ván. Chúng đinh ninh là Bạch Lạp Chúc thế nào cũng bị thuyền chạm trúng, nếu không mất mạng cũng tàn phế nặng.

Ngờ đâu gã rùn mình xuống, vương hai tay lên đón lấy chiếc thuyền như hứng quả cầu da.

Mọi người mất cả tự chủ cùng reo lên:

- Tuyệt diệu! Bạch Lạp Chúc không đỏ mặt, không thở mạnh, hai tay nâng thuyền, từ từ bước đến cạnh khoang đặt xuống. Đoạn gã day qua Hướng Thiên Phi buông từng tiếng:

- Đừng nói nhiều! Giữ cái miệng! Hướng Thiên Phi biến sắc mặt thoạt xanh thoạt trắng, bất thình lình dậm chân, quay mình đi thẳng ra phía sau lái thuyền, xô tên đà công ra, tự hắn cầm tay lái, lái thuyền xuyên màn đêm lướt tới.

Từ đó không ai thất hắn xuất hiện tại khoang thuyền nữa mà cũng chẳng ai nghe hắn nói năng gì. Mãi đến kỳ trăng thượng huyền lần thứ hai, vào một đêm….

Trên bàn rượu được thêm đầy bình. Bạch Lạp Chúc từ từ trở vào khoang, cầm bình rượu nghiên miệng bình tu một hơi cạn sạch. Đặt bình không xuống gã trở về góc tối trong khoang, đứng sau lưng sư phó, mặt si ngốc như cũ, thần sắc len lét như vừa bị quở phạt.

Hồ Thiết Hoa cong ngón tay cái lên cao giọng thốt:

- Lão Xú Trùn! Ngươi thấy chứ? Như vậy mới gọi là uống rượu đó! Chứ còn ngươi, ngươi thì liếm chứ uống cái gì?

Rồi y thêm:

- Không! Ta nói sai! Ngươi không liếm! Bở liếm cũng còn khá đó! Ngươi chỉ ngửi thôi! Kim Linh Chi vụt cất tiếng:

- Mang ra đây sáu bình! Không rõ nàng hướng về ai mà ra cái lệnh đó. Nhưng Trương Tam ứng tiếng:

- Tuân lịnh! Thực ra hắn có biết là rượu để tại nơi nào trên thuyền đâu? Thì lịnh dù có tuân, hắn phải đi về góc xó nào mà lấy?

Hắn cầm bình không rời bàn tiệc, bước đi tự lẩm nhẩm:

- Xuất bạc vạn ra mua ta chỉ sai đi lấy rượu thôi thì thật là xài ngông quá! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Đừng lo! Rồi ngươi sẽ được sai khiến kỹ, để chịu hay không sau nầy hắn biết! Kiên nhẩn mà chờ! Kim Linh Chi trừng mắt nhì y song không nói gì. Trương Tam tiếp tục đi.

Không lâu lắm hắn trở lại với sáu bình rượu đầy.

Kim Linh Chi thốt:

- Ngươi uống bốn, ta uống hai.

Nàng không hướng về ai mà thốt lên câu đó, song mọi người cùng nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi hỏi:

- Kim cô nương nói với tại hạ đấy à?

Đinh Phong mỉm cười:

- Xem ra chỉ sợ là vậy thôi! Hồ Thiết Hoa bưng bốn bình rượu lẩm nhẩm:

- Một bình năm cân, bốn bình hai mươi cân, dù không say cũng không có bụng mà chứa.

Trương Tam điềm nhiên buông gọn:

- Bụng thì nhỏ, lời nói thì lớn. Hơi đâu có nhiều mà thổi cho cái lối phồng ra? Đúng là càng lớn lối, càng vô dụng! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nghĩ cái người đó cũng có tài nịnh hót đấy chứ! Đúng là trời sanh ra hắn để làm một tên nô lệ.

Kim Linh Chi trừng mắt:

- Bỏ những cái nhảm nhí nói nghe xốn tai lắm. Ta hỏi ngươi uống hay không uống! Hồ Thiết Hoa đáp:

- Uống! Uống chứ! Tự nhiên phải uống! Có điều hiện tại chưa phải lúc! Trương Tam cười mỉa:

- Uống rượu chứ đâu phải là cưới vợ mà cần chọn ngày lành giờ tốt?

Hồ Thiết Hoa lơ đi, chỉ cười tiếp:

- Ta có cái lối uống rượu của ta, là lúc uống mà có ánh sáng thái dương chiếu ta chết ngay. Hiện tại, đêm sắp tàn, ngày sẽ trở về trong chốc lát, mà trời sáng là ta không uống được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Ngươi muốn đợi đến lúc nào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ngày mai! Khi màn đêm vừa buông xuống.

Kim Linh Chi đứng thẳng người lên:

- Được rồi! Ngày mai thì ngày mai. Ngươi trốn đi đâu được mà ta sợ chứ?

Hồ Thiết Hoa liếc mắt sang Đinh Phong điềm nhiên đáp:

- Đã ở trong khung cảnh nầy chỉ sợ dù cho ai cũng không trốn thoát! Phải vậy chăng?

Công Tôn Kiếp Dư gằn từng tiếng:

- Trốn, không đúng danh từ. Đi là phải hơn. Tuy nhiên, nếu muốn đi, phải đi trong lúc nào? Đi bằng cách nào? Chính cái đó không ai biết rõ! Thuyền có hai tầng. Tầng dưới dành cho mười bảy thủy thủ và làm nơi tích trữ nhu cầu các loại, quanh năm suốt tháng ánh sáng không lọt vào.

Tầng trên có mấy phần. Phần trước là nơi họ quây quần ăn uống, phần sau có bốn gian phòng. Vào thời kỳ đó, con thuyền có quy mô như vậy là lớn lắm rồi.

Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc chiếm một phòng. Kim Linh Chi dành một gian, Câu Tử Trường tạm ở chung với Đinh Phong. Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa Trương Tam cùng chia một gian, thế là cả bốn gian đều bị chiếm trọn. Chủ nhân là Hải Quát Thiên đương nhiên phải ngủ ở gian ngoài.

Hồ Thiết Hoa ngồi xuống rồi trừng mắt nhìn Trương Tam một lúc đoạn cởi giầy, cởi vớ. Y nghĩ đôi bàn chân thỉnh thoảng cũng cần thở, nhốt mãi lại thì chúng sanh bệnh mất. Còn như có tắm rửa cho chúng hay không, điều đó chẳng quan hệ lắm.

Trương Tam gải mũi cau mày thốt:

- Cái mũi không linh lắm lúc cũng có lợi chứ! Ít nhất cũng không ngửi cái mùi thúi của bàn chân kẻ khác Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt:

- Ngươi hiềm đôi bàn chân của ta thúi?

Trương Tam thở dài:

- Thúi như mùi thúi thường, ai nói làm chi. Mùi thúi của đôi chân ngươi thật là kỳ quái! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Nếu ta bỏ một vạn bạc mua một tên nô lệ thì dù có gá đôi chân vào mũi, hắn cũng chẳng dám che thúi. Phải chăng?

Trương Tam cười hì hì:

- Không sai một điểm! Người có tiền *** cũng nghe thơm. Hà huống đôi chân! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Nếu vậy sao ngươi không vào phòng mà ngửi đôi chân của chủ nhân ngươi?

Trương Tam điềm nhiên đáp:

- Ta cũng muốn vào ngửi đó chứ, chỉ sợ có kẻ nổi ghen.

Hồ Thiết Hoa phát cáu:

- Nổi ghen? Ngươi nói ai nổi ghen?

Trương Tam không để ý đến Hồ Thiết Hoa, áp vành tai váo vách. Vách phòng bằng gổ, bên kia phòng là nơi trú ngụ của Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Đúng là một nô tài hành nghề. Nịnh hót cũng hay, tai nghe trộm cũng thính. Thiếu hai đặc điểm đó thì đừng hòng ai dùng. Muốn được dùng, chẳng những cần có mà còn có tinh vi.

Trương Tam vẫn lờ đi, cứ lắng nghe, mặt dần dần lộ vẻ kỳ quái. Hắn thoạt cau mày, thoạt cười nhẹ, thoạt lắc đầu liên tiếp mấy lược, rồi lại gật đầu liên tiếp mấy lượt. Mường tượng hắn đang theo dỏi một tuồng hát, vui buồn theo người làm trò. Bên phòng kia, hai người ấy đang làm gì, nói gì với nhau?

Hồ Thiết Hoa không còn đùa nữa, tánh hiếu kỳ khích động, y hỏi:

- Ngươi nghe được gì chăng?

Trương Tam lắng nghe đến xuất thần, không đáp. Hồ Thiết Hoa nóng nảy áp tai vào vách nghe song chẳng nghe gì cả.

Y cau mày thốt:

- Không có tiếng động gì cả.

Lưu Hương mỉm cười:

- Đâu có thinh âm gì mà nghe. Nếu ngươi phát giác ra tiếng động thì đúng là một quái sự! Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Không có thinh âm? Sao ngươi nghe rất thích thú?

Trương Tam cười đáp:

- Cái đó gọi là, lúc nầy không tiếng động hay hơn có tiếng động. Ta nghe ngươi nói mãi bực cái lỗ tai hết sức, nên áp vào vách cho nó nghỉ một lúc.

Hết bực lỗ tai tự nhiên ta thích thú.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, bàn tay sè ra, tát tai chưa bay đi, y vụt cười lớn, vừa cười vừa mắng:

- Ta không ngờ ngươi cặp kè với Lão Xú Trùn chưa được bao lâu, lại học sở trường của hắn. Tại sao ngươi không học ngón nghề khác của hắn?

Trương Tam mỉm cười:

- Cái đó gọi là học hư dễ hơn học nên, hà huống cái nghề trộm hương cắp ngọc của hắn ta không thích học.

Rồi hắn tiếp:

- Ta chỉ khoái học cái thuật chọc tức ngươi thôi, chọc cho ngươi tức đến có thể được là ta sung sướng lắm rồi.

Lưu Hương điềm nhiên thốt:

- Bên vách kia, nếu có người lắng tai nghe ngóng câu chuyện của chúng ta, chắc là họ thích thú lắm! Nhất định họ sẽ cho là ta nhốt hai con chó điên chung chuồng, chó cắn chó, làm huyên náo lên.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Ta là chó điên, còn ngươi? Chó mê cái à?

Trương Tam tiếp:

- Chó mê cái nghĩ ra là còn sướng hơn chó điên. Chó mê cái chỉ chạy theo đám cái thôi, còn chó điên thì cắn loạn cả đực lẫn cái.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chưa kịp nói gì. Chợt bên ngoài cửa có người hỏi vọng vào:

- Chẳng lẽ trong phòng của các vị có chó? Kỳ quái thật! Tại hạ đã ra lịnh cho chúng thu dọn kỹ lắm mà Người đó hiển nhiên là Hải Quát Thiên, bởi chính chủ nhân mới có khẩu khí đó.

Lưu Hương đưa tay ra dấu với Hồ Thiết Hoa và Trương Tam, đoạn mở phòng, cười hỏi:

- Hải bang chủ chưa nghỉ à?

Hải Quát Thiên không đáp, chỉ đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi lẩm nhẩm:

- Chó ở đâu? Sao tại hạ không thấy?

Lưu Hương không hiểu hắn nói thật hay giả vờ, điểm một nụ cười đáp:

- Đại giá Hải bang chủ đến, dù cho là cọp bầy, voi đàn cũng cong đuôi mà chạy trốn nói gì đến chó?

Hải Quát Thiên mỉm cười. Xem ra chừng như hắn có tâm sự trùng trùng, thần sắc ngưng trọng, tuy hắn cười, nụ cười có vẻ gượng thấy rõ. Hắn nhìn quanh rồi quay mình đóng cửa phòng, hắn tỏ ra nghi hoặc, nghi cả những vật vô tri, vô giác.

Không ai biết hắn đang làm gì, sẽ làm gì.

Bọn Lưu Hương đăm đăm nhìn hắn. Cài then cửa rồi Hải Quát Thiên thở phì mấy tiếng rồi thấp giọng hỏi
- Phòng bên cạnh có động tịnh chi chăng?

Hồ Thiết Hoa vội đáp:

- Chẳng có gì cả. Ăn no, uống say, không ngủ thì làm gì nữa?

Hải Quát Thiên trầm ngâm một lúc, cau mày hỏi tiếp:

- Hương Soái giẫm dấu chân khắp bốn phương trời, giao du rộng, nghe lắm, biết nhiều, hay từng gặp họ lần nào chăng?

Lưu Hương lắc đầu:

- Chưa từng! Hải Quát Thiên tiếp:

- Hương Soái suy nghĩ kỷ xem….

Lưu Hương mỉm cười:

- Vô luận là ai trông thấy họ một lần chỉ sợ vĩnh viễn khó quên! Hải Quát Thiên gật đầu thở ra tiếp:

- Chẳng phải tại hạ có tánh đa nghi, song họ có vẻ kỳ quái quá, người trầm tĩnh nhất thấy họ cũng phải nghi ngờ. Nhất là người đồ đệ, xem thì ngây ngốc song võ công lại cao đến độ vô tưởng! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Lúc gã giật chiếc thuyền nhỏ bay lên, gã đã lộ công phu rõ ràng, gã không dùng cái tử khí lực đâu mà chính gã tá lực hóa lực, mượn lực lượng bên ngoài làm phát sanh lực lượng bên trong, dùng bốn lượng điều động ngàn cân theo phương pháp của người chuyên luyện nội gia công phu. Nếu không vậy, chẳng làm sao gã tiếp đón nổi một con thuyền đang bay vù vù, dù là con thuyền nhỏ.

Hải Quát Thiên thốt:

- Nhưng sư phụ của gã không bằng một phần mười của gã. Tại hạ vốn có ý nghĩ là lão ấy dấu diếm cái thực tài của lão. Song càng nhận xét, tại hạ càng thấy lão chỉ là tay tầm thường.

Hồ Thiết Hoa lại gật đầu:

- Đúng vậy! Dù lão cố giả vờ, vị tất lão đã qua mặt nổi bao nhiêu người tại đây.

Hải Quát Thiên tiếp:

- Cho nên tại hạ đoán họ chẳng phải là thầy trò với nhau.

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Không là thầy trò thì họ là gì của nhau?

Hải Quát Thiên đáp:

- Cái tên Công Tôn Kiếp Dư hẳn là một tên giả! Lão phải có một thân phận nào đó. Còn Bạch Lạp Chúc là người ta thỉnh đến để bảo vệ lão, gã là một cao thủ trong võ lâm, vì muốn che mắt thiên hạ nên giả vờ ngốc nghếch.

Họ đã thỏa thuận nhau khoác cái danh nghĩa thầy trò.

Rồi hắn tiếp luôn:

- Gương mặt của Công Tôn Kiếp Dư không đến đổi quá kỳ quái như vậy đâu! Lão cố ý làm ra vẻ thô lậu đáng sợ cho người ta không dám nhìn lão, tránh bị lộ tẩy.

Lưu Hương thốt:

- Hải bang chủ quả có đôi mắt sáng như đèn, soi rỏ mọi việc. Đáng cho người ta bội phục! Nói như vậy, chàng không có vẻ hoàn toàn cố ý phụng thừa. Lối nhận xét của Hải Quát Thiên rất giống với sự nhận xét của chàng. Hắn không hổ là tay lão luyện giang hồ.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Hai người đó hao phí quá nhiều tâm cơ để lên thuyền nầy, làm vậy họ có dụng ý gì?

Hải Quát Thiên mỉm cười đáp:

- Chính điều đó làm cho tại hạ thêm nghi ngờ….

Đoạn hắn thấp giọng tiếp:

- Tại hạ đưa ba vị đi xem cái nầy.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Cái gì mà có vẻ thần bí thế?

Hải Quát Thiên chưa kịp đáp bổng bên ngoài có tiếng lạch cạch vang lên. Hắn biến sắc mặt, áp tai vào cửa nghe một lúc rồi nhẹ mở cánh cửa nhìn ra ngoài.

Lâu lắm hắn mới nhắc lại lời mời:

- Ba vị đi theo tại hạ. Thấy là biết ngay.

Bên ngoài phòng có một lối đi rất hẹp. Tận đầu lối đi có một cái thang.

Thang nhỏ thuộc loại thang gác, ăn xuống lòng khoang thuyền. Hải Quát Thiên đi trước dẩn đường, hắn bước rất nhẹ, thần tình hết sức dè dặt, mường tượng sợ bị phát giác.

Bên dưới khoang quanh năm không có ánh sáng mặt trời. Bọn thủy thủ thở, ngáy đều đều, chứng tỏ chúng đang say ngủ. Bọn chúng luân phiên nhau phục dịch, quần quật suốt phiên, buông việc rồi là vào đó ngủ lấy sức, bất phân ngày đêm.

Công tác lao khổ, chúng nằm xuống rồi là ngủ như chết, muốn gọi chúng thức dậy, chẳng phải dễ dàng gì, thì Hải Quát Thiên đâu phải sợ bị chúng phát giác?

Hẳn là hắn phải sợ một kẻ nào khác! Vật dụng chứa ở đầu thang bên dưới, trong một gian phòng có khóa cửa kỷ lưởng, ngoài cửa có hai người canh gác, tay cầm đao, mắt chúng hiện lộ vẻ kinh hoàng.

Hải Quát Thiên bước tới hỏi:

- Sau khi ta đi rồi có người nào khác đến đây chăng?

Hai gã đó nghiêng mình đáp:

- Không! Hải Quát Thiên tiếp:

- Tốt! Mở cửa đi. Vô luận là ai đến đây, các ngươi đừng cho vào!

131. Chương 131: Bóng Tử Thần

Cửa vừa mở, Hồ Thiết Hoa nghe một mùi kỳ quái phất vào mũi, mùi đó vừa thúi, tanh mường tượng như mùi cá muối, mùi tanh hải sản, mùi tử thi sình. Không ai tìm được danh từ cho mùi hổn hợp đó.

Trương Tam cau mày nhìn đôi chân không của Hồ Thiết Hoa, rồi nhìn thần sắc của Hải Quát Thiên. Lúc rời phòng y quên không xỏ chân vào giày.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt gắt:

- Nhìn gì mà kỹ thế, chân ta dù thúi cũng không thúi ác như vậy.

Hải Quát Thiên gượng điểm một nụ cười:

- Mùi thúi đó ở bất cứ khoang thuyền đi biển nào cũng có nhưng vật thực và nước uống thì được chứa ở một nơi khác riêng biệt.

Hồ Thiết Hoa thở phào:

- Tạ thiên tạ địa. Chứ nếu tất cả vật dụng đều được dồn chứa cả nơi đây thì chắc là tại hạ nuốt cơm không trôi! Trương Tam chen vào:

- Nhưng rượu thì lại được để tại đây. Chẳng lẽ từ nay về sau ngươi không uống nữa Quả nhiên trong đống vật dụng đó có mấy trăm vò rượu. Giữa gian phòng, vốn để trống, hiện tại có một đống gì đó, bên trên phủ một lớp vải dầu.

Hồ Thiết Hoa chưa kịp nói gì đột nhiên Hải Quát Thiên dụng tay giật mạnh tấm vải dầu. Đồng thời hắn bảo:

- Các vị hãy xem vật gì đây! Dưới tấm vải dầu là sáu cổ quan tài! Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Quan tài thì chúng ta đã thấy quá nhiều rồi. Hải bang chủ gọi bọn tại hạ đến đây chẳng lẽ chỉ cho xem quan tài?

Hải Quát Thiên ngưng trọng thần sắc đáp:

- Trên thuyền nầy không hề có quan tài. Tại hạ không có dự phòng mang theo vật đó. Cũng như hầu hết các hải thuyền khác.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao? Người đi biển không bao giờ chết à?

Hải Quát Thiên giải thích:

- Vượt biển có mấy hạng người:

du khách và hạng sinh nhai trên mặt biển. Du khách vì lộ trình phải vượt biển do đó không thường xuyên, và chẳng ai nghĩ rằng mình lại chết trong chuyến du hành nên không mang theo quan tài. Còn hạng sinh nhai trên mặt biển cũng có hai loại:

một loại ra khơi rồi trở về lục địa, họ có nhà có cửa trên lục địa, nếu chết lúc hành nghề thì thể xác được mang về lục địa mai táng. Họ cũng không mang theo quan tài. Một loại nữa là lấy biển làm nhà, sống trên biển, nhờ biển, linh đinh một con thuyền, họ không có căn cứ trên lục địa nên khi chết là xác được quăng xuống biển. Họ cũng chẳng có quan tài luôn, vừa tốn hao vừa choáng chổ trong thuyền, lại không hữu dụng. Cho nên hải thuyền chẳng bao giờ chở quan tài theo.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Thế thì sáu cổ quan tài nầy do đâu mà có?

Hải Quát Thiên lắc đầu:

- Có trời mới biết được tại sao.

Hồ Thiết Hoa hứ một tiếng:

- Chẳng lẽ không một ai trông thấy người mang sáu cổ quan tài lên thuyền?

Hải Quát Thiên lắc đầu luôn:

- Chẳng ai trông thấy cả.

Hấn lại ngưng trọng thần sắc tiếp:

- Cứ mỗi lần thuyền ra khơi là tại hạ chiếu lệ kiểm tra lại tất cả đồ vật.

Do đó mới phát hiện ra sáu cổ quan tài. Sau khi các vị về phòng rồi tại hạ mới bắt đầu làm cái việc đó.

Hấn tiếp tục luôn:

- Hai tên thuộc hạ canh giữ tại đây rất mực trung thành, chúng không bao giờ nói ngoa với tại hạ. Chính chúng nó ở tại đây mà cũng chẳng thấy ai mang vào.

Lưu Hương thốt:

- Nếu không phải là người đáng tin cậy thì Hải bang chủ giao cho họ cái nhiệm vụ quản lý thực vật? Sanh mạng của mọi người trên thuyền mà.

Hải Quát Thiên gật đầu:

- Đúng vậy đó các hạ.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Dù cho có người vô duyên vô cớ mang sáu cổ quan tài lên thuyền đi nữa, thiết tưởng cũng chẳng quan hệ gì. Hà huống sáu cổ quan tài làm bằng gỗ tốt, ít nhất cũng đem đổi được mấy vò rượu.

Trương Tam thở dài:

- Đúng là ngôn ngữ của một con sâu rượu. Cứ nói vài câu là nhắc đến rượu một lần. Sao ngươi không nghĩ con thuyền của Hải bang chủ đâu phải là vùng hoang địa, ai muốn đến cứ đến, ai muốn đi cứ đi, muốn làm gì cứ làm?

Nếu có kẻ cho rằng thần không hay, quỷ không biết cái việc mang quan tài lên thuyền thì chẳng hóa ra là việc rất dễ làm sao?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Khó thật! Trương Tam tiếp:

- Họ dụng tâm cơ đem các cổ quan tài vào đây, nếu không có một mưu đồ gì thì quả là họ có cái tật ngông rất lớn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Ngươi nói sao? Họ có mưu đồ?

Lưu Hương đang vuốt vuốt chót mũi vụt hỏi:

- Ta hỏi ngươi có bao nhiêu người lên thuyền?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút:

- Ngươi, ta, lão Trương, Kim Linh Chi, Câu Tử Trường, Đinh Phong, Công Tôn Kiếp Dư, Bạch Lạp Chúc, kể luôn Hải bang chủ và Hướng Thiên Phi, tất cả là mười người.

Bổng nhớ ra điều gì, y biến sắc mặt lẩm nhẩm:

- Mười người, sáu cổ quan tài! Chẳng lẽ kẻ nào đó cảnh cáo chúng ta, trong mười người, có sáu người phải chết tại đây?

Trương Tam thở dài:

- Kẻ đó có hảo ý đấy! Biết bọn ta sinh trưởng trên đất liền, khi chết phải được mai táng kỹ trong lòng đất. Cho nên y chuẩn bị quan tài sẵn sàng.

Hắn liếc mắt sang Hải Quát Thiên một thoáng, tiếp luôn:

- Hải bang chủ và Hướng Thiên Phi là người vủa biển, tự nhiên không cần quan tài Hải Quát Thiên trầm gương mặt, thở ra mấy tiếng thốt:

- Sở dĩ thế, kẻ đó nghĩ rằng trong mười người chúng ta ít nhất cũng có đến tám người phải chết, không thể không chết. Tại hạ và Hướng Thiên Phi nhất định ở trong số đó.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nói như vậy là ít nhất cũng có hai người khỏi chết? Hai người đó là ai chứ?

Hải Quát Thiên gắn từng tiếng:

- Hai người khỏi chết là hai người giết chết tám người kia.

Trương Tam nhìn qua sáu cổ quan tài lẩm nhẩm:

- Tại hạ mường tượng thấy sáu người nằm trong quan tài.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Sáu người?

Trương Tam gật đầu:

- Một là Lưu Hương, kế bên là Hồ Thiết Hoa, người thứ ba có vẻ một thiếu nữ….

Hắn nói rất nhỏ, rất chậm, mắt hắn nhìn quan tài, thần thái âm trầm nghiêm trọng.

Hồ Thiết Hoa thừa hiểu là hắn nói vu vơ nhưng nghe hắn nói, y cũng bắt lạnh mình, chịu không nổi nữa y hét lên:

- Có một quan tài của ngươi chứ phải không?

Trương Tam thở dài:

- Không sai một điểm nhỏ! Ta như đã nằm trong một cổ, cái cổ đó đó.

Hắn đưa tay chỉ! Ai cũng hồi hộp, con tim suýt nhảy vọt ra khỏi ngực.

Chính hắn cũng rợn người, mồ hôi lạnh đẩm ướt lòng bàn tay! Hải Quát Thiên biến sắc, mặt nhợt nhạt, run run giọng:

- Còn hai cổ quan tài kia? Các hạ thấy ai trong đó?

Trương Tam lau mồ hôi mặt cười khổ:

- Không thấy nổi.

Lưu Hương thốt:

- Hải bang chủ chừng như hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc?

Hải Quát Thiên lặng thinh không đáp.

Lưu Hương chớp mắt tiếp:

- Giao tình giữa Hải bang chủ và Đinh công tử có vẻ hậu, tại sao bang chủ không tìm y thảo luận về vấn đề nầy?

Hải Quát Thiên vẫn lặng thinh một lúc nữa. Sau cùng hắn thở dài thốt:

- Trương huynh nói không sai! Tại hạ có cảm tưởng là ba vị và Kim cô nương không phải là hung thủ sát nhân nên mới tìm đến ba vị thảo luận.

Lưu Hương điềm nhiên:

- Chẳng lẽ Hải bang chủ hoài nghi Đinh công tử?

Hải Quát Thiên không đáp. Mồ hôi lạnh xuất ra, đẩm ướt đầu, rơi xuống mặt, chảy ròng ròng.

Lưu Hương chưa chịu buông tha, lại hỏi:

- Xem ra Hải bang chủ và Đinh công tử thân nhau từ lâu lắm rồi! Hải Quát Thiên do dự một lúc rồi gật đầu.

Lưu Hương sáng mắt lên hỏi luôn:

- Nếu vậy hẳn bang chủ phải biết rõ con người của Đinh công tử như thế nào?

Những thớ thịt trên gương mặt Hải Quát Thiên giật giật mãi. Bổng hắn thốt:

- Tại hạ không hoài nghi y, chỉ bất quá….

Cái điều sắp nói, hoặc khó nói, hoặc không muốn nói, Hải Quát Thiên ngừng lại bỏ lửng câu đó.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Bất quá làm sao?

Hải Quát Thiên tợ hồ không nghe y hỏi, đôi mắt đăm đăm nhìn tới trước như phát hiện ra cái gì ở hướng đó. Mấy phút trôi qua. Hắn từ từ tiếp:

- Không rõ tại sao từ lúc Vân Tùng Long chết, tại hạ cảm thấy lòng hồi hộp, thịt giật mãi. Mường tượng cách cái chết không xa….

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Tại sao?

Lưu Hương tiếp hỏi:

- Cái chết của Vân bang chủ có liên quan gì đến Hải bang chủ?

Hải Quát Thiên đáp:

- Tại hạ…. Tại hạ…. nhận thấy cái chết đó kỳ quái quá chừng! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Kỳ quái! Có cái gì kỳ quái đâu?

Hải Quát Thiên giải thích:

- Võ bang chủ Võ Duy Dương vốn sở trường về cung tiển do đó mà có danh xưng Thần Tiển Xạ Phật, về môn nầy thì ai ai cũng phải nhìn nhận lão là tay vô song. Nhưng nếu xáp vào nhau, đánh bằng nội lực thì vị tất lão trên bực Văn bang chủ.

Trương Tam chận lời:

- Đúng vậy! Nếu cả hai dùng vũ khí, chưởng, quyền mà tranh hơn kém với nhau thì chưa chắc ai thắng ai, về khinh công và ám khí cũng thế. Bất quá Võ Duy Dương giỏi về hỏa công, còn Vân Tùng Long thì chuyên thủy công. Điểm khác biệt là ở chổ đó.

Hải Quát Thiên tiếp:

- Đêm qua tại Tam Hòa Lâu, lúc song phương giao thủ, hai vị đều có mặt tại trường, chắc cũng thấy cuộc giao thủ của họ hầu như chớp nhoáng, họ trao đổi nhau chưa được mươi chiêu, Vân bang chủ bị hạ…. Cái chết quá gấp hay nói cái bại quá gấp cũng thế, như vậy đó phải được cho là kỳ quái.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một chút, nhìn qua Lưu Hương một thoáng cất tiếng hỏi:

- Hay là Võ bang chủ cũng như Kim Linh Chi, học được tuyệt kỷ công phu độc môn cực kỳ lợi hại?

Lưu Hương đáp:

- Cũng có thể là vậy lắm. Tuy nhiên võ bang chủ đã là người lục tuần rồi, dù cho càng già càng dẻo, càng mạnh đi nữa, gân cốt cũng không bằng hạng thanh thiếu, ký ức cũng không còn linh dộng nữa, lúc tập luyện, sự hô hấp không nhanh bằng bọn trẻ cho nên dù có học thêm gì cũng không thu thập kết quả như thuở thiếu thời.

Chàng thở dài tiếp nối:

- Đó là điều bi ai nhất của con nhà võ lúc về già. Ai ai cũng đành chịu luật đào thải từ từ chi phối! Hải Quát Thiên gật đầu:

- Lưu huynh nhận xét rất đúng. Tại hạ cũng có nghĩ đến trường hợp đó.

Không thể nào Võ bang chủ luyện được một đòn công độc đáo giúp lão ta trong vòng mươi chiêu hạ sát nổi Vân bang chủ.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Vậy theo các vị thì sự tình gì ẩn khuất trong cái chết vủa Vân Tùng Long?

Lưu Hương và Hải Quát Thiên cùng trao đổi một ánh mắt. Ánh mắt của họ biểu hiện một cảm nghĩ tương đồng, ánh mắt rất kỳ quái. Họ không dám nói lên cảm nghĩ đó cho nên nhìn nhau rồi họ lặng thinh.

Hồ Thiết Hoa cũng suy tư mãi về cái chết của Vân Tùng Long. Một lúc lâu y chợt thốt:

- Vân Tùng Long và Võ Duy Dương đánh nhau chẳng phải lần nay là lần thứ nhất. Võ Duy Dương như thế nào Vân Tùng Long phải biết rõ ràng.

Trương Tam gật đầu:

- Nhưng đem qua tại Tam Hòa Lâu, trước khi song phương động thủ, Vân Tùng Long biểu lộ một thần sắc cực quái dị.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi thấy sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Y có vẻ biết trước là chạm trán với Võ Duy Dương lần nầy là phải tán mạng nơi tay lão ta. Chẳng lẽ y biết được Võ Duy Dương ngày nay có công phu cao hơn Võ Duy Dương ngày trước gấp mấy phần?

Trương Tam lại hỏi:

- Dù cho Võ Duy Dương có luyện được một võ công độc môn chuẩn bị đối phó với y, Võ Duy Dương cũng không tiết lộ với y. Thế thì làm sao y biết được?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng tại sao Vân Tùng Long cảm thấy mình phải chết trong lần giao thủ đó? Chẳng lẽ đột nhiên y phát hiện một bí mật gì?.... Bí mật gì do y phát hiện chứ?

Y nhìn qua Lưu Hương tiếp:

- Lúc y sắp sửa bước qua cửa gác, ngươi có uống thay y một ly rượu phải không?

Lưu Hương gật đầu:

- ! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Với tửu lượng của y làm gì y không uống nổi một ly rượu nhỏ đó, cho dù là y đang lúc say. Phải vậy không?

Lưu Hương ung dung đáp:

- Có thể y không là một tửu quỷ nên không thích rượu. Uống bao nhiêu đó đủ rồi, không chịu uống thêm nữa.

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Theo ta thì sở dĩ y làm vậy là có một dụng ý.

Lưu Hương cau mày:

- Dụng ý gì?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trong chén rượu y trao cho ngươi, phảng phất có vật gì. Ngươi không chú ý?

Lưu Hương đáp:

- Y trao qua ta uống liền, chẳng thấy gì cả.

Đoạn chàng cười:

- Ta bình sang uống rượu bằng miệng chứ không hề uống bằng mắt.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Gần đây con mắt của ngươi kém quá, mất linh. Ta khuyên ngươi xa nữ sắc đi là vừa. Chứ nếu không thì trong vòng vài năm nữa ngươi phải mù và điếc.

Trương Tam cười nhẹ:

- Có quan hệ gì điều đó! Thiếu chi nữ nhân thích kẻ mù và điếc? Miễn là kẻ mù có nhiều tiền, thân thể cường tráng thì được.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nữ nhân đó chắc là đồng trang với ngươi, hạng nô tài! Hải Quát Thiên suy nghĩ đến xuất thần song chẳng ai biết hắn suy nghĩ về việc gì. Vẻ hoài nghi, thống khổ hiện ra nơi gương mặt hắn. Vấn đề đang lẩn quẩn trong đầu óc hắn hẳn là nan giải.

Đến lúc đó hắn buột miệng thở dài, gượng nở một nụ cười thốt:

- Tại hạ được gặp các vị thật là có duyên may. Tại hạ.... tại hạ chỉ mong cầu nơi các vị một điều. Hắn nói các vị nhưng chỉ nhìn một mình Lưu Hương.

Lưu Hương đáp:

- Nếu là điều trong khả năng tại hạ sẽ không từ khước! Câu đó kẻ khác nói ra nghe rất tầm thường, song Lưu Hương nói ra có giá trị tuyệt đối.

Một lời nói của Hương Soái giá trị ngàn vàng trên giang hồ ai cũng hiểu.

Hải Quát Thiên thở phào, nét buồn lo nơi mặt tan biến mất, cất tiếng:

- Vạn nhất tại hạ gặp điều bất hạnh thì Hương Soái....

Hắn vừa thốt vừa lấy trong mình ra một chiếc hộp gỗ. Vừa lúc đó, có tiếng coong coong vang lên, mường tượng tiếng gỏ cửa của kẻ nào đó.

Hải Quát Thiên biến sắc, lập tức dấu chiếc hộp vào mình trở lại, đoạn bước đến cửa gắt khẽ:

- Ai?

Cửa có cài then, bên ngoài không động tịnh.

Hải Quát Thiên cao giọng hỏi:

- Vương Đắc Chí! Lý Đắc Tiêu! Bên ngoài có ai đến đó?

Dĩ nhiên Vương Đắc Chí, Lý Đắc Tiêu là hai người canh gát bên ngoài, chẳng rõ tại sao cả hai không ứng tiếng. Sắc mặt Hải Quát Thiên biến đổi đáng sợ! Hắn rút then cài, xô bật cánh cửa chạy ra ngoài.

Lúc Lưu Hương theo ra đến nơi thì mặt hắn biến thành màu đất, hắn thừ người đứng đó, mồ hôi lạnh từ đầu rơi xuống vang độp độp trên ván thuyền. Hai người canh gát bên ngoài biến thành hai xác chết.

Không có dấu máu trên hai xác. Mặt nạn nhân rất an tường, tợ hồ chết rất bình tịnh, không đau đớn. Hải Quát Thiên mở y phục của họ phát hiện nơi hậu tâm có một ấn chưởng màu đỏ nhạt, hiển nhiên cả hai bị chưởng kình đánh trúng, tâm mạch đứt đoạn.

Hồ Thiết Hoa phì hơi lạnh kêu lên:

- Chưởng lực lợi hại thật! Chưởng ấn do hai tay phát ra, mỗi nạn nhân hứng một tay, nên có tả có hữu rõ rệt. Hiển nhiên hai chưởng ấn do một người lưu lại và chưởng lực đánh ra phải là đồng thời. Người nào đó dùng song chưởng với khí lực đồng đều tả cũng như hữu.

Lưu Hương thốt:

- Xem ra mường tượng công phu Chu Sa Chưởng! Hồ Thiết Hoa đáp:

- Đúng vậy! Chỉ có Chu Sa Chưởng mới lưu lại ấn tích màu đỏ nhạt.

Lưu Hương tiếp:

- Cái tên Chu Sa Chưởng ai ai cũng biết song tâm pháp bí quyết luyện chưởng pháp đó thì đã thất truyền từ lâu. Hai ba mươi năm gần đây, trên giang hồ không còn cao thủ nào xử dụng chưởng pháp đó nữa.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta có nghe nói đến một người tên là Lâm Võ, ngoại hiệu là Đơn Chưởng Truy Hồn. Nhân vật nầy thiện dụng Chu Sa Chưởng. Song đó là việc của nhiều năm trước, mà Lâm Võ cũng đã chết rồi, không nghe nói lão ta có truyền nhân hay không Lưu Hương mỉm cười:

- Đơn Chưởng Truy Hồn Lâm Võ quả có luyện Chu Sa Chưởng. Người ta thì chỉ luyện tập một tay, còn lão thì luyện cả đôi tay, mà luyện được đôi tay đồng đều. Sự kiện đó hiếm có lắm.

Hải Quát Thiên vụt thốt:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì người luyện Chu Sa Chưởng có bàn tay đặc biệt. Nhìn vào điểm lạ đó là biết ngay.

Lưu Hương đáp:

- Lúc mới luyện, lòng bàn tay rựng đỏ. Nhưng sau khi thành công rồi thì bàn tay trở lại trạng thái bình thường. Chỉ khi nào xử dụng chưởng pháp lòng bàn tay mới ửng màu chu sa. Do đó lúc thường không ai phát hiện nổi.

Hải Quát Thiên thở dài:

- Nếu vậy thì trừ bốn chúng ta ra, bất cứ người nào khác cũng khả nghi là hung thủ hạ sát chúng! Trương Tam thốt:

- Còn có một người, người đó không thể là hung thủ.

Hải Quát Thiên hỏi:

- Ai?

Trương Tam buông gọn:

- Kim Linh Chi! Hải Quát Thiên lại hỏi:

- Bằng vào đâu?

Trương Tam giải thích:

- Lưu lại chưởng ấn như vậy phải là người có bàn tay lớn. Tuyệt nhiên không phải là tay nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Thọ tiền của người thì phải làm tiêu tai tán họa cho người. Kim Linh Chi mua ngươi quả không uổng tiền.

Hải Quát Thiên thốt:

- Nữ nhân cũng có người có bàn tay lớn vậy chứ! Nghe nói nữ nhân tay lớn là có số đại phú, dại quý, Kim cô nương không phải thuộc thành phần phú quy sao?

Trương Tam lạnh lùng:

- Thì ra Hải bang chủ kiêm luôn cái tài xem tướng. Nghe nói kẻ giết người có hung tướng hiện nơi mặt, chẳng rõ Hải bang chủ có nhận ra chăng?

Hải Quát Thiên chưa kịp đáp bổng có tiếng thét kinh dị vang lên. Tiếng vang từ tầng trên vọng xuống, tuy xa song lanh lảnh, rất rõ ràng.

Hải Quát Thiên kinh hãi chạy bay lên thang.

Hồ Thiết Hoa thở dài thốt:

- Xem ra trên con thuyền nầy nhiều nạn quá. Còn sống sót mà về đất liền tưởng chẳng phải dễ dàng gì?

Lưu Hương xét một vật chi đó nơi mình Vương Đắc Chí rồi trầm giọng bảo:

- Hai ngươi xem vật gì đây! Vật đó là một hạt trân châu, chớp sáng, to bằng mắt rồng.

Trương Tam biến sắc kêu lên thất thanh:

- Chính là hạt trân châu do ta trộm của Kim cô nương.

Lưu Hương hỏi:

- Có nhận lầm chăng?

Trương Tam lắc đầu:

- Làm sao lầm được! Ta có con mắt xem ngọc mà! Hắn lau mồ hôi lạnh vừa đổ hột tiếp:

- Nhưng tại sao trân châu của Kim cô nương lại ở trong mình của gã nầy?

Lưu Hương đáp:

- Có lẽ nàng sơ ý để rơi.

Trương Tam kinh hãi:

- Nói như vậy là ngươi cho rằng nàng xuống đây giết người? Nàng là hung thủ?

Lưu Hương không đáp lời hắn. Chàng mơ màng trầm tư một lúc lâu cất hạt trân châu vào mình rồi bước những bước dài lên thang.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay lên đầu vai Trương Tam thốt:

- Nếu chủ nhân là hung thủ thì nô tài là tùng phạm. Ngươi hãy cẩn thận đề phòng.

Khi Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương, Trương Tam lên đến sân thuyền thì lái thuyền chật ních người.

Kim Linh Chi, Đinh Phong, Câu Tử Trường, Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc đều có mặt. Hướng Thiên Phi vốn giữ tay lái, lúc đó biến đâu mất.

Nơi ván thuyền có dấu máu. Máu ánh ngời màu đỏ, máu chưa khô.

Hồ Thiết Hoa giật mình hỏi:

- Hướng Thiên Phi? Y ngộ nạn? Nhưng xác của y ở đâu?

Hải Quát Thiên đôi mắt đỏ ngầu bổng cao giọng hỏi:

- Tiền Phong! Lổ Trường Kiệt! Có phải nhằm phiên trực hôm nay của hai ngươi tại lái thuyền chăng?

Từ trong đám đông hai người bước ra, nghiên mình đáp:

- Vâng! Hải Quát Thiên phẩn nộ:

- Thế các ngươi bỏ đi đâu?

Tiền Phong run giọng đáp:

- Hướng nhị gia bảo bọn tiểu nhân đi nơi khác, bọn tiểu nhân không chịu đi, Hướng nhị gia trừng mắt toan phác tác, bọn tiểu nhân sợ bị đánh phải bỏ đi.

Lổ Trường Kiếp tiếp:

- Nhưng bọn tiểu nhân không dám đi xa, chỉ quanh quẩn tại đây, giúp Tôn lão tam quấn giây bườm.

Hải Quát Thiên hỏi:

- Vừa rồi các ngươi có nghe gì chăng?

Tiền Phong đáp:

- Bọn tiểu nhân nghe tiếng thét thê thảm lập tức chạy đến nhưng chưa tới nơi lại nghe thêm một tiếng ùm. Nhìn ra bọn tiểu nhân không thấy Hướng Nhị gia đâu cả.

Mọi người nhìn nhau, ai ai cũng hiểu tiếng ùm là thinh âm do Hướng Thiên Phi rơi xuống nước gây nên. Và ai ai cũng nghĩ là Hướng Thiên Phi hung đa, kiết thiểu.

Hải Quát Thiên từng giao tình với Hướng Thiên Phi từ nhiều năm qua, tự nhiên phải thân mật, trước thảm cảnh của bằng hữu, hắn không cầm giọt lệ, hắn run run giọng kể lể:

- Nhị đệ! Nhị đệ! Chính ngu ca hại nhị đệ! Đáng lẻ ngu ca không nên lôi cuốn nhị đệ cùng đi....

Đinh Phong dịu giọng an ủi:

- Hải bang chủ không nên bi thương thái quá! Trước khi tìm được xác chết thì chúng ta chưa có thể đoán định kẻ chết là ai. Hà huống, võ công của Hướng nhị gia rất cao, đâu có thể bất cứ ai cũng hảm hại dể dàng?

Trương Tam thốt:

- Thi thể rơi xuống nước chưa được bao lâu, để tại hạ xuống đó xem, nếu có gặp thì tại hạ vớt lên.

Lúc đó thuyền đến vàm sông, sắp sửa ra biển, sóng nổi cao ngọn đập ầm ầm. Trương Tam không hề do dự, nhún chân tung mình phóng luôn xuống nước như con cá lớn.

Hải Quát Thiên lập tức quát to:

- Giảm tốc độ để dừng thuyền rồi kiểm tra nhân số! Thủy thủ phân công lo việc tản mác liền.Thuộc hạ Tử Kình Bang quả là những tay được huấn luyện kỹ, gặp biến vẫn không hoang mang rối loạn, chỉ trong khoảng khắc, thuyền dừng lại. Rồi tiếng gọi điểm danh vang lên chát tai.

Một lúc lâu, Tiền Phong bước gấp trở lại, nghiên mình tường trình:

- Trừ Vương Đắc Chí và Lý Đắc Tiêu, tất cả đều đủ mặt, không thiếu một ai.

Không thiếu một ai nhưng vắng mặt Hướng Thiên Phi! Chẳng qua chúng kiểm kê đồng bọn, đâu dám ghép bằng hữu của chủ nhân vào hạng chúng?

Không thiếu một ai, nghĩa là tất cả còn sống trừ hai tên Lý và Vương.

Và Hướng Thiên Phi cũng không còn.

Hải Quát Thiên quỳ xuống trước vũng máu.

Đinh Phong chớp mắt, trầm giọng thốt:

- Võ công của Hướng Nhị gia, tại hạ thừa hiểu! Tại hạ không tin có người hại nổi. Trên giang hồ số người hạ nổi Hướng nhị gia chẳng phải là nhiều đâu. Số đó bất quá đếm trên đầu ngón tay thôi.

Hắn thốt xong câu đó, đảo mắt quét qua một vòng, từ Câu Tử Trường đến Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, cuối cùng là Bạch Lạp Chúc. Hắn không nhìn đến Công Tôn Kiếp Dư và Kim Linh Chi. Cái ý tứ của hắn là chỉ bốn người đó có khả năng giết Hướng Thiên Phi mà thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Đinh công tử có võ công cao, chẳng những tại hạ biết mà toàn thể các vị đây cũng đều biết, song chẳng rõ lúc sự tình xảy ra, công tử ở đâu?

Câu hỏi đó quả rõ ràng, câu hỏi đó là lời buộc tội. Buộc tội Đinh Phong là hung thủ! Đinh Phong không hề giao động thần sắc, điềm nhiên đáp:

- Tại hạ ngủ. Luôn luôn nằm trên giường trong phòng mà ngủ.

Hồ Thiết Hoa day qua Câu Tử Trường tiếp:

Câu huynh và Đinh công tử ở chung phòng chắc có thấy?

Chừng như thần sác của Câu Tử Trường có vẻ khác lạ, hắn ấp úng:

- Lúc đó…. lúc đó…. tại hạ đi…. vào phòng vệ sinh, không có mặt trong phòng ngủ.

Lưu Hương vụt thốt:

- Thực ra giết chết Hướng nhị gia không cần phải là tay có võ công trên bậc nạn nhân.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Võ công không cao hơn, hung thủ làm sao đắc thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Có thể Hướng nhị gia không tưởng là người đó có ý giết mình nên không đề phòng. Do đó hung thủ hạ thủ là đắc thủ ngay.

Hải Quát Thiên ngẩng mặt lên buông giọng căm hờn:

- Phải! Nếu không vậy thì khi song phương động thủ phải có tiếng động hoặc vủ khí chạm nhau, hoặc họ quát nạt nhau, bọn Tiền Phong nghe lọt, hung thủ thực hiện một cuộc hành thích nên xuất thủ bất ngờ do đó bàng nhân không hay biết chi cả.

Lưu Hương tiếp:

- Chính thị như vậy. Cho nên tất cả những người trên thuyền nầy đều có thể là hung thủ.

Đinh Phong trừng mắt nhìn Câu Tử Trường lạnh lùng thốt:

- Cái lý là thế song người không thù oán Hướng nhị gia đâu có lý do hạ thủ. Ai lại đi giết một người không mãy may liên quan đến mình? Họa chăng thì có kẻ loạn óc mới hành động như vậy! Câu Tử Trường nổi giận:

- Sao các hạ trừng mắt nhìn tại hạ? Chẳng lẽ các hạ cho rằng tại hạ có thù với y?

Đinh Phong điềm nhiên:

- Lúc Câu huynh khiêu khích Hướng nhị gia, cũng may là chẳng phải chỉ có một mình tại hạ hay biết! Hải Quát Thiên lập tức trừng mắt nhìn Câu Tử Trường, niềm oán hận bốc rực nơi ánh mắt. Chừng như hắn tin chắc Câu Tử Trường là hung thủ.

Câu Tử Trường đỏ mặt kêu to:

- Tại hạ chỉ nói là muốn cùng y tỷ thí thôi! Tại hạ đâu có ý muốn sát hại y! Đinh Phong lạnh lùng:

- Muốn sát hại Hướng nhị gia hay không điều đó chỉ một mình Câu huynh biết mà thôi. Hà huống cứ theo tại hạ hiểu thì lúc Hướng nhị gia bị hại chẳng rõ Câu huynh ở tại chổ nào.

Câu Tử Trường phát cáu:

- Tại hạ đã nói rồi, tại hạ vào phòng vệ sinh. Tại hạ đi đại tiện.

Đinh Phong hừ một tiếng:

- Phòng vệ sinh! Đại tiện! Câu Tử Trường nổi giận:

- Không vào phòng vệ sinh thì chẳng lẽ tại hạ phóng ngay trong phòng ngủ trước mặt các hạ à?

Đinh Phong hỏi:

- Có ai thấy chăng?

Câu Tử Trường lắc đầu:

- Không ai thấy cả. Tại hạ không gặp người nào tại phòng vệ sinh cả.

Đinh Phong cười lạnh:

- Hay ghê! Hay lạ lùng! Câu huynh không sớm, không muộn, chính ngay cái lúc Hướng nhị gia thọ hại, lại đúng lúc phòng vệ sinh vắng người, lại vào đó phóng uế! Tấu xảo không tưởng nổi.

Câu Tử Trường hét lên:

- Tại hạ có biết lúc nào phẩn nó muốn ra? Nó đòi ra lúc nào thì tại hạ đi lúc đó chứ? Đi sớm làm gì? Đi muộn lại được sao? Vả lại tại hạ có bao thầu phòng vệ sinh đâu mà biết lúc nào có người, lúc nào vắng người?

Lưu Hương chợt thốt:

- Câu huynh bất tất phải tranh biện. Sự thật đây nầy, Câu huynh không phải là hung thủ đâu.

Đinh Phong trầm giọng:

- Sự thật đây này? đâu?

Lưu Hương tiếp:

- Hung thủ từ trong chổ tối tăm hành thích cách Hướng nhị gia không xa. Mà Câu huynh và Hướng nhị gia thì không hòa với nhau, Hướng nhị gia khi nào để cho Câu huynh đến gần mình?

Câu Tử Trường kêu lên:

- Phải! Nếu hắn thấy tại hạ đi tới, chỉ sợ hắn sớm nhảy dựng lên mà quát, mà hét. Rồi nhảy vào tại hạ đánh đá ngay! Lưu Hương lại tiếp:

- Trông vào các dấu máu này chắc là Hướng nhị gia có đổ máu nhiều. Và máu đó phải vấy sang áo hung thủ.

Chàng liếc mắt sang Câu Tử Trường đoạn tiếp luôn:

- Nhưng hiện tại y phục của Câu huynh sạch sẽ thế kia, mà lại chỉnh chỉnh tề tề, nếu cho rằng sau khi hành thích rồi, Câu huynh thay đổi y phục thì cũng không thể nào thay đổi nhanh chóng như vậy! Câu Tử Trường lại kêu lên:

- Đúng! Đúng! Vừa nghe tiếng rú thảm vang lên tại hạ lập tức chay đến đây, còn thì giờ đâu mà thay đổi y phục?

Kim Linh Chi vụt thốt:

- Điều đó ta có thể làm chứng! Lúc ta đến đây hắn đã có mặt rồi.

Lưu Hương lập luận:

- Vô luận ai là hung thủ cũng đều không kịp thời thay đổi y phục, chỉ còn có cách là cởi bỏ chiếc áo vấy máu, hoặc quăng xuống sông, hoặc dấu tại một nơi bí mật.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nói như vậy là hung thủ không chỉnh tề y phục?

Y vừa dứt câu nói liền nhìn qua Đinh Phong. Đinh Phong lúc đó vận áo lót không có áo ngoài. Nhưng hắn vẫn bình tỉnh điềm nhiên đáp:

- Tại hạ không có thói quen vận áo ngoài.

Kim Linh Chi chen vào:

- Phải đó! Làm sao mà chỉnh tề y phục được chứ. Trong khi ngủ ít nhất cũng cởi bỏ áo ngoài, cởi giầy cởi vớ chứ! Như ta khi nghe tiến rú giật mình thức dậy là chạy đến đây ngay, không kịp mặc áo, chẳng lẽ ta là hung thủ?

Quả nhiên nàng vận áo ngắn, chân không vớ, để lộ đôi bàn chân trắng nỏn.

Hồ Thiết Hoa nhìn đôi chân nàng thản nhiên thốt:

- Trước khi tra cứu ra hung thủ thì mọi người đều có thể đáng nghi ngờ.

Cho dù là kẻ có thừa tiền, thừa bạc cũng thế, không hưởng được ngoại lệ. Kẻ có tiền không hẳn là kẻ không thể giết người. Kim cô nương nghĩ có phải vậy không?

Kim Linh Chi vốn chưa nhảy dựng lên phát tác ngay song trông thấy ánh mắt của Hồ Thiết Hoa, nàng đỏ mặt, bất giác lùi lại một bước rồi nín lặng luôn.

Lúc đó Trương Tam từ dưới nước trồi đầu lên cao giọng thốt:

- Tìm không thấy gì cả! Nước chảy xiết quá, cá chết cũng không có, nói chi người chết.

Hải Quát Thiên quăng xuống một sợi giây đáp:

- Vô luận như thế nào, Trương huynh cũng đã tận lực giúp đở. Hải tôi và Hướng nhị đệ, một sống một chết, đều cảm kích vô cùng. Nước chảy mạnh, Trương huynh lên gấp di thôi! Trời đã sáng.

Về đến phòng, Hồ Thiết Hoa nắm áo Lưu Hương vừa giật vừa gắt:

- Hay cho ngươi! Hiện tại thì ngươi phải nói ngay thật trước mặt bọn ta! Ngươi tưởng lừa được Hồ tiên sanh nầy à?

Lưu Hương cười lớn:

Ai lừa ngươi? Ngươi nổi chứng gì thế?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Không lẽ ngươi không lừa ta? Trước khi đi vào cõi chết, Vân Tùng Long có nhờ ngươi uống chén rượu, trong chén rượu rõ ràng có một vật gì đó. Tại sao ngươi nói là không có?

Trương Tam đã thay xong y phục do Hải Quát Thiên trao cho, khoan khoái duỗi chân trên chiếc giường, bổng cười khan thốt:

- Trước kia ngươi có nói Hồ Thiết Hoa là một tên ngu ngốc, ta không tin nhưng bây giờ ta phải tin.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ngươi là một con chó ngửi phẩn, biết gì mà nói.

Trương Tam mỉa:

- Còn ngươi? Ngươi biết cái gì? Biết phẩn phải không? Vừa rồi hắn không nói thật là vì có Hải Quát Thiên bên cạnh. Tại sao ngươi phát cáu?

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Có Hải Quát Thiên bên cạnh rồi sao? Ta xem hắn không đến đổi bại hoại, hắn lại cùng đứng chung với ta trên một giới tuyến. Chúng ta dấu hắn làm gì?

Trương Tam thở dài:

- Vậy mà chưa chịu nhìn nhận là mình ngu! Ta cứ tưởng dù ngươi không hiểu gì hết, ít nhất cũng biết được phần! Thì ra cả đến phần ngươi cũng không biết luôn! Bất quá Hải Quát Thiên đưa ngươi đi xem mấy vò rượu rồi ngươi muốn móc tim, móc gan ra trao cho hắn.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ta không giống các ngươi, bất cứ ai các ngươi cũng nghi ngờ được cả! Thử hỏi trong thiên hạ có ngươi nào đáng cho các ngươi tin chăng. Mãi rồi các ngươi nghi ngờ luôn đến cỏ cây mây nước.

Trương Tam gật đầu:

- Ngươi nói đúng! Chẳng có một ai trên đời nầy đáng cho ta tin được! Chính ta, lắm lúc ta cũng không tin được ta, hà huống kẻ khác.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Ít nhất ngươi cũng nói được một câu trắng trợn. Chẳng giống Lão Xú Trùn.

Trương Tam hỏi:

- Thật ngươi tin được Hải Quát Thiên?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Cái gì hắn cũng nói hết cho chúng ta nghe, hắn không hề dấu diếm.

Trương Tam cười lạnh:

- Muốn câu cá người ta phải chuẩn bị mồi. Mồi càng ngon, cá càng dể mắc câu! Làm sao ngươi biết được những lời của Hải Quát Thiên chẳng phải là mồi câu cá?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Câu cá? Câu cá gì?

Trương Tam giải thích:

- Hắn muốn khai khẩu chúng ta nên trước hết phải tự khai khẩu. Sự thật à? Sự thật thì những gì hắn nói toàn là do dự đoán cả. Hắn suy đoán được thế người khác lại không suy đoán được sao? Hắn nói dông dài suốt mấy tiếng đồng hồ chung quy cũng như chẳng nói gì cả.

Hắn không đợi Hồ Thiết Hoa cải, tiếp luôn:

- Còn như sáu cổ quan tài đó, có phải là không biết ai mang lên thuyền chăng? Biết đâu chính hắn mang đến?

Hồ Thiết Hoa buông vạt áo Lưu Hương. Bây giờ Lưu Hương mới điểm một nụ cười cất tiếng:

- Phải! Trên thuyền nầy, người người đều không đui, không mù, nếu cho rằng có kẻ mang những chiếc quan tài đó lên đây, thần không hay, quỷ không biết thì thật là một việc chẳng ai làm nổi. Trừ ra một mình hắn! Trừ ra hắn dàn cảnh! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Nhưng ít nhất hắn cũng không phải là hung thủ hạ sát Hướng Thiên Phi! Lúc Hướng Thiên Phi bị hại thì hắn đang có mặt bên bọn ta. Phải vậy không?

Lưu Hương gật đầu:

- ! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cứ theo ngươi thì Câu Tử Trường không là hung thủ rồi và số người bị tình nghi còn lại là Kim Linh Chi, Đinh Phong và Công Tôn Kiếp Dư?

Lưu Hương lại gật đầu:

- Đại khái là vậy.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Đưa sáu cổ quan tài lên thuyền chẳng phải là việc dễ. Song họ là những kẻ thừa tiền lại dư thế lực, thì việc chi khó khăn đến đâu họ vẫn làm được như thường. Người ta nói, kẻ có tiền sai khiến được cả ma, quỷ, thần kia mà.

Lưu Hương thốt:

- Nhưng trừ ba người đó ra còn ba người đáng nghi hơn.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Lổ Trường Kiếp vàTiền Phong! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Chúng tài ba gì mà giết nổi Hướng Thiên Phi?

Lưu Hương giải thích:

- Đêm nay nhằm phiên chúng trực tại lái thuyền. Chúng có mặt ở đó là hợp lý, Hướng Thiên Phi không hề hoài nghi. Vả lại, Hướng Thiên Phi là con ngươi cuồng ngạo, tư nhiên không xem hai tên đó ragì. Nếu nói rằng có kẻ nấp trong bóng tối hành thích Hướng Thiên Phi thì chẳng còn ai có cơ hội tốt hơn chúng! Trương Tam chen vào:

- Vì chúng thuộc hạng tầm thường nên không ai lưu ý đến chúng. Do đó sau khi hạ thủ đoạn rồi chúng thừa thời gian thay đổi y phục.

Lưu Hương tiếp nối:

- Hải Quát Thiên lúc đó đang tiếp xúc với bọn ta. Biết đâu hắn chẳng có dụng ý muốn cho chúng ta chứng minh là lúc Hướng Thiên Phi ngộ nạn, hắn không có mặt tại chổ xảy ra. Sự chứng minh đó giải tỏa niềm nghi ngờ hắn là hung thủ.

Trương Tam nối theo luôn:

- Nhưng chúng ta không chứng minh được là hắn không sai người hành thích Hướng Thiên Phi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nói như các ngươi, chẳng lẽ hắn là hung thủ?

Trương Tam lắc ầu:

- Ta không chỉ định đích danh hắn là hung thủ. Bất quá ta cho rằng hắn cũng đáng nghi vậy thôi.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Theo ta thấy thì người đáng nghi nhất phải là Kim Linh Chi.

Trương Tam hỏi:

- Bằng vào đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Nếu nàng không là hung thủ thì tại sao hạt trân châu của nàng lại ở nơi mình Lý Đắc Tiêu?

Lưu Hương thốt:

- Mỗi cá nhân đều đáng tình nghi cả. Hiện tại còn hơi sớm lắm để chúng ta đoán định ai là hung thủ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Còn sớm, nghĩa là phải đợi? Đợi đến lúc nào chứ?

Lưu Hương đáp:

- Vô luận là ai, giết người cũng phải có mục đích. Trước hết ta tìm xem mục đích hung thủ như thế nào. Và cái chết của Hướng Thiên Phi mang lợi ích đến cho ai, lợi ích đó như thế nào! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Có lý! Lưu Hương tiếp:

- Vô luận hung thủ lợi hại như thế nào, hành động chu đáo đến đâu, vẫn để lại một vài sơ hở sau khi giết người.Chúng ta chờ những sơ hở đó hiện lộ, bắt mối, phăng lần Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Â ngươi muốn nói là phải chờ hung thủ giết thêm một người thứ hai?

Một người thứ ba?

Lưu Hương thở dài:

- Ta hy vọng đến nạn nhân thứ hai, khi hung thủ sắp sửa hạ thủ là ta ra tay trước hắn liền.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Nhưng nếu hắn không giết người nữa thì ngươi làm sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Ngươi đừng lo! Hắn đã chuẩn bị sáu cổ quan tài, nếu quan tài còn một cổ bỏ trống thì chẳng bao giờ hắn chịu buông tay nghỉ việc đâu! Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc lâu hỏi:

- Làm sao biết rõ ai mà nói? Rất có thể là ngươi, rất có thể là ta, rất có thể một người nào đó! Chàng lại cười tiếp:

- Điều có thể chắc chắn là nạn nhân của hắn ở trong số người sống và những kẻ sống đó đang ở trên thuyền nầy! Hồ Thiết Hoa trừng mắt trong khi Trương Tam phá lên cười.

Hồ Thiết Hoa bảo:

- Vậy trước khi chết, ngươi hãy lấy vật đó ra cho ba chúng ta xem.

Lưu Hương thốt:

- Ngươi có con mắt tinh quá! Quả thật trong chén rượu có một vật.

Trương Tam hỏi gấp:

- Vật gì?

Lưu Hương đáp:

- Một hoàn sáp. Trong hoàn sáp có bức đồ.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Bức đồ gì?

Lưu Hương tiếp:

- Ta xem hơn nửa ngày chẳng hiểu nổi đó là bức đồ gì.

132. Chương 132: Ai Là Hung Thủ ?

Bức đồ là hình một con dơi. Chung quanh con dơi có những đường ngoằn ngoèo, có vô số điểm đen lớn nhỏ bất đồng, nơi góc tả bên trên có một vòng tròn. Vòng tròn nầy chiếu lấp lánh.

Lưu Hương thốt:

- Những đường ngoằn ngoèo nầy phảng phất tượng trưng cho nước.

Trương Tam gật đầu:

- Có lý! Lưu Hương tiếp:

- Vòng tròn tượng trưng cho thái dương.

Trương Tam gật đầu:

- Chắc vậy! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn mấy điểm đen to nhỏ đó?

Lưu Hương đáp:

- Có lẻ những tiêu thạch trong nước.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Dưới thái dương, trong nước chảy, giữa vùng tiêu thạch, có con dơi.

Là cái ý tứ gì chứ? Thật làm người ta nát óc dám chết được.

Lưu Hương trầm giọng:

- Tự nhiên bên trong phải có ý nghĩa gì sâu xa, tự nhiên phải là một sự bí mật to tác. Chứ nếu không thơ Vân Tùng Long trước khi chết trao cho ta làm chi?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sao y không noi sách hoạch ra. Lại làm chi cái trò hồ đồ như thế nầy?

Lưu Hương đáp:

- Lúc đó y đâu có cơ hội để nói.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Hôm đó tại Tam Hòa Lâu ta nhận thấy y nói năng không suông sẽ chút nào, chừng như mắc xương nơi cổ họng.

Đột nhiên Lưu Hương bước đến khung cửa, nhẹ tay đẩy cánh cửa. Bên ngoài, một người đang đứng, người đó chẳng rõ đến tự lúc nào, có nghe lọt câu chuyện của họ hay không?

Người đó là Kim Linh Chi. Thấy Lưu Hương nàng thoáng đỏ mặt. Hai tay nàng hoành ra phía sau lưng, chẳng rõ nàng đang cầm vật gì. Nàng muốn nói gì đó song khó nói thành lời.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Bọn tại hạ đang bàn luận vu vơ, không ngờ Kim cô nương ở bên ngoài giữ cửa hộ Thật lỗi quá! Kim Linh Chi cắn môi quay đầu bước đi, đi được vài bước lại quay đầu nhìn lại rồi cao giọng gọi:

- Trương Tam! Ngươi ra đây! Trương Tam lập tức nhảy xuống giường chạy ra ngoài, cười vuốt, hỏi:

- Cô nương có điều chi phân phó?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng thốt:

- Cái gã nô tài đó thật là dễ sai! Xem ra nếu Kim cô nương sai gã giết người, gã cũng y lịnh mà giết người! Kim Linh Chi không buồn lưu ý đến Hồ Thiết Hoa, bảo thẳng Trương Tam:

- Cầm chiếc bao nầy cho ta! Chiếc bao là vật nàng dấu sau lưng.

Trương Tam đáp:

- Vâng! Kim Linh Chi tiếp:

- Ta vừa kiểm điểm chiếc bao đó. Ngươi cứ mở ra mà xem. Nếu làm mất vật gì thì ngươi lấy đầu mà đền vào.

Trương Tam mỉm cười:

- Cô nương yên trí. Vô luận vật gì trao qua tay nô tài rồi, dù cho là tay trộn đệ nhất trong thiên hạ cũng đừng hy vọng đánh cắp được.

Kim Linh Chi hừ một tiếng, bước về khung cửa gian phòng đối diện, đẩy cửa tiến vào đoạn đóng mạnh cánh cửa lại gây nên một tiếng ầm vang dội.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trong phòng ta thật sự có tay trộm đệ nhất thiên hạ. Ngươi hãy ôm cứng chiếc bao đó nơi mình, sơ sẩy thì mất đầu, không sướng đâu nhé! Y vừa thốt xong, cánh cửa một phòng đối diện khác vụt mở, Đinh Phong thò đầu ra, hoặc vô ý hoặc hữu ý, nhìn chiếc bao nơi tay Trương Tam.

Hắn cười hỏi:

- Ba vị chưa ngủ à?

Lưu Hương cười đáp lại:

- Chắc Đinh công tử cũng như bọn nầy, đến địa phương lạ thì đêm đầu cầm như bỏ ngủ.

Đinh Phong chớp mắt, thấp giọng:

- Tại hạ có một việc muốn bàn qua với Hương Soái, chẳng rõ bây giờ có tiện chăng?

Lưu Hương chưa kịp đáp, cửa phòng cách vách vụt mở, một người từ bên trong bước ra, chẳng phải Bạch Lạp Chúc, chẳng phải Công Tôn Kiếp Dư mà là Câu Tử Trường.

Sắc mặt hắn xanh dờn. Đôi mắt trợn trừng, tay hắn giữ chắc chiếc rương da, hắn vừa ra cửa chợt thấy Đinh Phong và Lưu Hương thoáng giựt mình. Mặt hắn xanh liền biến đỏ, hắn lẩm nhẩm:

- Tại hạ định đi vào phòng vệ sinh, ngang qua đây bổng sanh cái ý muốn đàm đạo với họ.

Đinh Phong chớp chớp mắt, từ từ thốt:

- Thì ra Câu huynh và họ là chổ quen nhau. Tại hạ không ngờ có việc đó.

Y nhìn Lưu Hương một thoáng, điểm một nụ cười tiếp:

- Chắc Hương Soái cũng không ngờ luôn.

Câu Tử Trường đặng hắng thốt:

- Bất quá tại hạ và họ có gặp nhau mấy lần. Chứ không thân…. không thân….

Hắn vừa thốt vừa lách ngang qua Đinh Phong bước đi.

Lưu Hương hướng về Đinh Phong bảo:

- Nếu công tử cần chỉ giáo điều chi, xin lại đây đàm đạo.

Đinh Phong trầm ngâm một chút:

- Ai ai cũng bận rộn suốt ngày hẳn là phải mệt, cần nghỉ ngơi một chút.

Vậy chúng ta đợi đến chiều sẽ nói chuyện với nhau cũng không muộn.

Đoạn y quay mình vào phòng, đóng cửa lại.

Hồ Thiết Hoa không dằn tính khí được, chẳng đợi cửa đóng, buột miệng thở dài thốt:

- Thì ra con người có cái tâm bất trắc thật. Ta cứ tưởng Câu Tử Trường thành thật, ngờ đâu hắn cũng đóng kịch luôn. Hắn vốn có quen biết Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, thế mà lúc hai người lên thuyền hắn giả vờ như xa lạ.

Trương Tam tiếp lời:

- Hắn cứ bô bô cái miệng là vừa xuất đạo trên giang hồ. Trừ Lưu Hương ra, hắn chẳng biết ai cả. Thì ra hắn dối! Hắn quen biết nhiều người, hơn bọn ta nữa đấy! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Ta cứ tưởng việc gì hắn cũng chẳng biết cho nên hắn có thể gây sự vô lý, hắn có thể làm phiền phức đến kẻ khác. Ngờ đâu hắn sâu sắc hơn bọn ta.

Trương Tam tiếp theo:

- Hắn cố ý làm như vậy cho bọn ta thấy, để cho bọn ta không đề phòng hắn. Thực ra biết đâu hắn chẳng quán thông với Công Tôn Kiếp Dư từ trước lâu.

Bổng Hồ Thiết Hoa nhảy dựng kêu lên:

- Không xong! Không xong! Ta phải đi xem mới được! Trương Tam gắt:

- Cái gì thế?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không biết chừng hắn là hung thủ đấy? Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc rất có thể là đối tượng thứ hai trong mưu đồ sát nhân của hắn.

Biết đâu hắn chẳng hạ độc thủ rồi?

Lưu Hương điểm một nụ cười cất tiếng:

- Sau khi Câu Tử Trường bước ra thì có người ở trong phòng đóng cửa lại, Chẳng lẽ người chết rồi cũng đóng cửa được?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Y tự cười tự thốt:

- Xem ra ta bị các ngươi truyền nhiễm mất rồi. Bây giờ ta đa nghi quá, cái gì ta cũng nghi được hết.

Liếc mắt qua Trương Tam y tiếp:

- Tại sao ngươi chưa mở chiếc bao ra xem?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Tại sao ta phải mở ra xem?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Chính nàng bảo ngươi mở mà! Trương Tam xì một tiếng:

- Nếu ta không muốn?

Hồ Thiết Hoa cũng xì trả lại:

- Chẳng lẽ ngươi không muốn biết vật gì trong đó?

Trương Tam điềm nhiên:

- Có thể ta đợi lúc ngươi ngủ say mới mở ra.

Hồ Thiết Hoa giật mình, thụt đầu xuống thấp, một lúc lâu bổng xuất thủ như gió, giật chiếc bao nơi tay Trương Tam. Rồi y bật cười lớn thốt:

- Ta không giống Lưu Hương. Ta không trộm, ta chỉ cướp thôi! Y hối hả mở chiếc bao. Tràng cười của y vụt tắt. Trong bao có bô y phục. Bộ y phục vấy máu. Đúng hơn là một chiếc áo dài.

Áo màu xanh nhạt, chất liệu tốt, vừa nhẹ vừa mềm, mặc vào người là khoan khoái lắm. Máu vấy nhiều nơi thân trước.

Hồ Thiết Hoa biến sắc thốt:

- Ta có thấy chiếc áo nầy! Trương Tam hỏi nhanh:

- đâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trên mình Đinh Phong. Hắn mặc chiếc áo nầy lúc đến đón Khô Mai Đại Sư.

Trương Tam biến sắc:

- Còn máu đó? Máu của Hướng Thiên Phi? Đinh Phong là hung thủ à?

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Ta đã nghi hắn từ lâu mà. Nhưng Kim Linh Chi thì luôn luôn tuân phục hắn, tại sao nàng trao chiếc áo của hắn cho bọn ta? Nàng có ý gì chứ?

Trương Tam suy tư một chút thốt:

- Có lẽ nàng không biết là áo của Đinh Phong. Có lẽ….

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Có lẽ nàng chạy án?

Trương Tam trố mắt:

- Chạy án?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nàng biết chúng ta đã nhặt được hạt trân châu của nàng trên xác chết, nàng biết chúng ta đã nghi ngờ nàng nên cố ý đánh cắp chiếc áo của Đinh Phong, bôi máu vào đó, chuyển hướng mục tiêu của chúng ta.

Rồi y cười lạnh tiếp luôn:

- Giả như ngươi mặc áo của ta mà đi giết người thì chẳng hung thủ là ta?

Lưu Hương cất tiếng:

- Việc nầy có hai điểm đáng nghi ngờ.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Hai điểm gì?

Lưu Hương giải trích:

- Thứ nhất:

Kim Linh Chi là một thiên kim tiểu thơ, bảo nàng giết người, nàng cũng có thể giết, nhưng bảo nàng đi ăn trộm y phục của người khác, chỉ sợ nàng không trộm được.

Trương Tam gật đầu:

- Đúng vậy! Nàng làm sao biết được y phục của Đinh Phong để ở chổ nào! Muốn trộm phải quen tay, thạo nghề, trộm lần đầu chắc gì thành công.

Lưu Hương tiếp:

- Thứ hai:

nếu nàng muốn chuyển hướng mục tiêu của chúng ta thì chẳng khi nào nàng tự mang chiếc áo đến đây như thế nầy! Làm điều bậy bạ ai ai cũng khó tránh thắc thỏm con tim ít nhiều.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vậy là ngươi cho rằng có kẻ nào đó cố ý quăng chiếc áo vào trong phòng Kim Linh Chi, cố ý làm cho nàng chú tâm đến, để cho nàng mang lại đây trao cho bọn ta?

Lưu Hương gật đầu:

- Điều đó cũng có thể lắm! Nhưng nếu Đinh Phong là hung thủ thì giết người xong, hắn phải hấp tấp vội vàng mà thì giờ thì ít, do đó hắn không xóa kịp mấy vết máu trên chiếc áo.

Trương Tam thốt:

- Câu Tử Trường và Đinh Phong ở chung phòng, việc trộm áo của Đinh Phong, chẳng ai có đủ phhương tiện hơn Câu Tử Trường! Cho nên ta thấy Câu Tử Trường đáng nghi ngờ hơn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao ngươi không đi bái phỏng chủ nhân của ngươi? Xem cho biết nàng gặp chiếc áo nầy ở tại đâu?

Trương Tam lắc đầu cười nhẹ:

- Ta đâu dám! Ta sợ nàng lắm! Nếu ngươi muốn hỏi gì thì cứ đi tìm nàng mà hỏi. Chẳng lẽ ngươi cũng sợ luôn như ta?

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, rồi bật cười lạnh, gằn giọng:

- Tại sao ta không dám? Chẳng lẽ nàng dám cắn ta?

Y vọt mình ra cửa, thẳng đến trước phòng Kim Linh Chi. Nhưng y không còn dũng khí đưa tay ra gõ cửa.

Tưởng đến hình dáng Kim Linh Chi chống nạnh hai tay vào hông, mắt sáng quác, y rợn người.

Y nghĩ:

- Có lẽ nàng đã ngủ rồi. Nếu ta gọi thức nàng thì nàng phải phát cáu, chính ta đây, ta cũng phải giận nếu bị phá giấc ngủ, nói chi là người có tính khí như nàng, bất cứ lúc nào cũng bốc lửa được.

Gõ cửa phòng một nữ nhân là 1à một kỷ thuật đòi hỏi nhiều thực nghiệm, phải tinh vi, tế nhị, rồi mới thực hành được! Ngoài ra còn phải có can đảm! Đừng tưởng ai ai cũng làm được, dĩ nhiên trừ hạng vũ phu, lổ mãng Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Chung quy, chiều nay tất cả đều hội họp đủ mặt, ta cứ đợi đến lúc đó, kể cũng không muộn gì.

Trong phòng có hai chiếc giường và một chỗ dưới sàn phòng, tạm dọn làm nơi ngủ.

Khi Hồ Thiết Hoa trở lại, hai chiếc giường đều bị chiếm. Trương Tam nằm trên một chiếc, tréo ngoảy đùi lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật! Tạo sao ta không nghe tiếng gõ cửa? Chẳng lẽ Hồ tiên sanh nói thì hung mà rốt cuộc lại chẳng dám gõ cửa? Tiên sanh can đảm hơn ta nhiều kia mà.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Giường của ta, sao ngươi chiếm?

Trương Tam điềm nhiên:

- Giường của ngươi? Ai quy định là giường này thuộc về ngươi? Tổng Đốc? Tuần Vũ? Hay lệnh của triều đình quy định?

Hồ Thiết Hoa giận đến ngứa răng, nếu không cắn được cái gì chắc phải chết mất vì khó chịu. Nhưng y còn làm gì được, chỉ cười lạnh thốt:

- Giường trên thuyền nhỏ quá, lại ngắn, lại hẹp, mường tượng giường của trẻ con. Ta đường là bậc đại trượng phu thì tốt hơn nên tìm chổ rộng rải mà nằm.

Y vừa nằm xuống chổ trống dưới sàn chợt bật vùng dậy hét:

- Ngươi được đàng chân lân đàng đầu. Cả cái gối của ta ngươi cũng lấy luôn.

Trương Tam cười hì hì:

- Ngủ chổ rộng rãi chắc khoan khoái lắm, Hải Quát Thiên sợ ngươi quá khoan khoái mà ngủ luôn không chịu thức dậy cho nên không chuẩn bị gối cho ngươi.

Hồ Thiết Hoa nghiến răng, đảo mắt nhìn quanh, bổng cười lên thốt! - Thì ra ngươi cũng như Lão Xú Trùn, mang cái tật nghẹt mũi cho nên không ngửi thấy mùi thúi.

Trương Tam hỏi gấp:

- Mùi thúi gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trên chiếc gối của ta, vừa rồi ta vô tình ngồi lên, đúng lúc ta nôn bụng….

Y chưa dứt câu, Trương Tam chụp chiếc gối quăng xuống sàn.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Ngươi cũng bị lừa nữa sao?

Trương Tam đáp:

- Ngươi nói gì ta cũng không tin, chỉ có cái *** thôi. Ngươi là tay vô địch *** trên đời này, người ta ba ngày, ba tháng, ba năm không *** , còn ngươi thì có thể bảo là mỗi phút mỗi *** .

Hai hôm nay nhiều sự việc xảy ra quá. Toàn là những việc đáng sợ.

Chẳng những thế, cứ theo tình hình đó thì còn biết bao nhiêu việc nữa sắp sửa phát sanh, đáng sợ hơn nhiều. Và có thể những việc đó sẽ bắt đầu từ đêm nay! Bởi đêm là đồng lỏa của bao nhiêu việc phi lý, phi nhân.

Hồ Thiết Hoa vốn cho rằng mình không thể nào ngủ được. Và người ta bảo khi khó ngủ cứ đếm, đếm mãi, giấc ngủ sẽ đến, đến không hay không biết.

Nhiều người đã thực nghiệm và thời thường có kết quả. Y chuẩn bị đếm đến một vạn, nếu đếm đến đủ số rồi mà không ngủ được thì đi lấy rượu mà uống.

Nhưng đếm đến mười bảy y ngủ khò.

Tiếng gõ cửa vang lên làm Hồ Thiết Hoa bừng tỉnh. Tiếng gõ cửa rất khẽ, vang cốc cốc nhẹ nhàng, mường tượng người nào đó gõ rất lâu.

Y càu nhàu:

- Khách đâu mà lắm khách! Lúc nào cũng có. May là ở giữa giòng sông.

Nếu tại đất liền chắc là ta chịu không nổi! Y chờ dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, xô mạnh cánh cửa, định trút cái bực bội trên dầu kẽ gõ cửa. Ngờ đâu bên ngoài chẳng có một bóng ma đừng nói là bóng người. Tuy nhiên tiếng cốc cốc cốc vẫn còn vang đều đều. Hồ Thiết Hoa trấn định tâm thần, quan sát một lúc phát giác ra đó chẳng phải là tiếng gõ cửa mà do ngươi trong phòng bên cạnh gõ vách.

Y phát cáu lẩm nhẩm:

- Tiểu tử đó làm gì thế? Định phá giấc ngủ người ta chắc?

Y đưa tay đấm mạnh vào vách quát:

- Ai?

Gõ vách nếu không là Công Tôn Kiếp Dư thì là Bạch Lạp Chúc, y cần gì phải hỏi?

Bên kia quả nhiên có người phát thoại. Hồ Thiết Hoa áp tai vào vách nghe rõ thinh âm của Công Tôn Kiếp Dư.

Giọng lão rất thấp. Lão hỏi:

- Lưu Hương Soái đó phải không? Có thể qua đây đàm đạo được chăng?

Thì ra người ta muốn tiếp xúc với Lưu Hương. Hai hôm nay ai ai cũng muốn tiếp xúc với Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa tức muốn mắng mấy tiếng, quay đầu lại nhận ra hai chiếc giường trống không. Lưu Hương và Trương Tam biến mất dạng.

Người bên vách lại tiếp:

- Có thể Hương Soái chưa biết tại hạ là ai, tuy nhiên….

Hồ Thiết Hoa cao giọng đáp:

- Tại hạ biết các hạ là ai song Lưu Hương vắng mặt.

Người bên vách hỏi:

- Chẳng rõ Hương Soái đi đâu?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Hắn là một con thỏ, đến nơi nào là chạy nhảy khắp nơi đó. Có quỷ mới biết hắn đi đâu.

Người bên vách tiếp:

- Các hạ là….

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Tại hạ họ Hồ, các hạ muốn nói gì với Lưu Hương, cứ nói với tại hạ, chẳng sao đâu.

Người bên vách kêu lên:

- A….

Rồi bỏ luôn câu nói.

Hồ Thiết Hoa đợi một lúc, càng suy nghĩ càng nhận thấy có cái gì không ổn. Giữa Công Tôn Kiếp Dư và Lưu Hương chẳng có một điều quan hệ nào bổng nhiên lão lại tìm Lưu Hương, tại sao thế? Lão cũng có thể qua đây đường đường chính chính mà gặp nhau, lại làm chi cái trò úp úp mở mở thế?

Chẳng lẽ lão có một bí mật gì muốn tiết lộ với Lưu Hương?

Y mắng thầm:

- Lão Xú Trùm thật đáng đánh đòn! Sao không gọi ta đi với lại trốn ta mà đi.

Y hểnh hểnh mũi lẩm nhẩm:

- Hôm qua ta đâu có quá chén, tạo sao ta ngủ như chết thế nầy?

Thực ra y cũng hiểu là có Lưu Hương bên cạnh, y ngủ ngon lành. Bởi y biết dù cho trời sập, Lưu Hương vẫn đủ sức chống chỏi, bảo vệ an toàn cho y. Y chẳng cần lo ngại gì cả.

Y mang vớ, mang giày nhanh chóng định sang phòng bên cạnh hỏi Công Tôn Kiếp Dư, lão muốn gặp Lưu Hương để làm gì. Y còn hỏi luôn lão ta quen biết với Câu Tử Trường như thế nào.

Nhưng y gỏ cửa lâu lắm rồi mà bên trong chẳng một ai đáp ứng. Bên này phòng không đáp, cửa bên kia phòng lại mở ra, Câu Tử Trường xuất hiện hỏi:

- Hồ huynh muốn gặp họ?

Hồ Thiết Hoa không quay đầu lại, lạnh lùng thốt:

- Tại hạ đâu có khùng. Không tìm họ thì gõ cửa làm gì?

Câu Tử Trường cười vuốt:

- Họ vừa ra khỏi phòng và len trên sàn thuyền rồi. Tại hạ trông thấy họ đi.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên quay đầu lại, quắc mắt nhìn Câu Tử Trường buông từng tiếng:

- Xem ra các hạ rất thích lưu ý đến hành động của kẻ khác! Câu Tử Trường giật mình, ấp úng:

- Tại hạ…. Tại hạ….

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Từ ngày gặp các hạ, tại hạ luôn luôn xem các hạ như một bằng hữu! Phải vậy không?

Câu Tử Trường thở dài:

- Tại hạ vô cùng cảm kích.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ hy vọng các hạ có cái gì cần nói, hãy thành thật mà nói với tại hạ, xin đừng man trá lẫn nhau.

Câu Tử Trường đáp:

- Có khi nào tại hạ giả dối với Hồ huynh đâu?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tốt! Vậy tại hạ xin hỏi:

Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc có lai lịch như thế nào? Tại sao các hạ nhận ra họ?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc rồi thở dài đáp:

- Hồ huynh đã hỏi, tại hạ không thể không nói, bất quá….

Hắn thấp giọng tiếp:

- Việc nầy quan hệ rất lớn! Hiện tại thời cơ chưa thuận tiện, nhưng tại hạ cứ nói, Hồ huynh nghe rồi xin giử bí mật cho. Đừng tiết lộ với ai cả! Hồ Thiết Hoa không cần suy nghĩ, đáp nhanh:

- Được rồi, tại hạ đáp ứng! Câu Tử Trường tiếp:

- Cả đến Lưu Hương Soái….

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Tại hạ đã đáp ứng rồi thì dù cho là cha tại hạ, tại hạ cũng không tiết lộ cho biết. Lời nói của tại hạ cũng như Lưu Hương, đáng tin tưởng lắm.

Chẳng lẽ các hạ hoài nghi tại hạ?

Câu Tử Trường thở phào thốt:

- Được nghe Hồ huynh nói thế là tại hạ yên tâm rồi.

Hắn đưa Hồ Thiết Hoa vào phòng cài then cửa lại. Đinh Phong đã đi đâu từ lâu.

Trước hết Câu Tử Trường mời Hồ Thiết Hoa ngồi đoạn trầm giọng thốt:

- Hai tháng trước đây tại phủ Khai Phong có xảy ra một vụ án quan trọng. Trấn Viễn Tướng Quân từ quan ngoại áp giải một số cống phẩm về kinh, dừng chân tại phủ Khai Phong, ngủ đêm tại nha môn, bổng nhiên vào canh ba, có kẻ vào cắt mất đầu. Bao nhiêu đồ vật tiến cống cho triều đình cũng mất sạch sành sanh. Đoàn hộ tống gồm một trăm hai mươi người đều bị giết chẳng còn một mạng.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Có việc quan trọng như vậy tại sao chẳng nghe ai nói gì cả?

Câu Tử Trường thở dài:

- Bởi đó là một vụ án trọng đại nên chẳng ai dám để tẩu lậu phong thinh, sợ triều đình hay được sẽ bắt tội nặng nề. Người ta ém nhẹm luôn để âm thầm điều tra manh mối. Khi nào tìm được thủ phạm rồi sẽ thượng sớ tâu trình lên Hoàng Thượng.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Kẻ gây ra vụ án không lưu lại một mạng người sống sót nào cả thì có muốn truy ra manh mối, thiết tưởng cũng không phải là việc dễ làm.

Câu Tử Trường tiếp:

- Nhưng người tính đâu qua trời định. Hung thủ cứ tưởng là phủi tay được rồi, ngờ đâu ông trời còn chừa lại một người làm chứng cho bọn sát nhân không thoát khỏi vòng luật pháp.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Người đó là ai?

Câu Tử Trường đáp:

- Một thị thiếp của Trấn Viễn Tướng Quân. Đêm đó nàng ngủ với Trấn Viễn Tướng Quân đến nửa đêm, nàng đi đại tiện, lúc biến cố xảy ra nàng ẩn trốn luôn trong phòng vệ sinh, nhờ thế mà thoát chết. Tuy không thấy mặt hai tên sát nhân song nàng nghe rõ ràng cuộc đối thoại giữa bọn chúng.

Hồ Thiết Hoa cười vang:

- Xem ra mạng của nữ nhân dài hơn mạng nam nhân! Câu Tử Trường tiếp:

- Cứ theo lời nàng thì vụ án gây nên bởi một già một trẻ, việc thành rồi, cả hai chuẩn bị trốn ra hải ngoại, tìm đến Tiêu Kim Quật mà hưởng thọ. Tại hạ theo manh mối đó, đi dần đến đây.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Nghe các hạ nói, tại hạ đoán các hạ là người trong Lục Phiến Môn. Có đúng chăng?

Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ không là bộ đầu của quan nha, bất quá chỉ là một vệ sĩ của Hùng Đại Tướng Quân vùng quan ngoại, vào Trung Nguyên lần nầy là vâng lệnh sai của Hùng Đại Tướng Quân, đặc cách tra cứu vụ án đó.

Hắn cười một tiếng, tiếp:

- Nhân vì từ lúc nhỏ, tại hạ đã vào phủ tướng quân rồi, song không thường xuất ngoại hành sự, do đó không quen mọi sinh hoạt trên giang hồ, thành thử cử động khó tránh ngây ngô làm Hồ huynh phải cười thầm.

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Lâu lắm, y mới thở ra một tiếng dài, rồi lắc đầu, cười thốt:

- Thì ra sự việc là vậy! Nhưng tại sao các hạ không sớm cho nhau biết?

Báo hại tại hạ trách lầm các hạ! Đi tìm kẻ gian mà bị tình nghi là kẻ gian, có phải là oan uổng không?

Câu Tử Trường cười khổ:

- Chỉ vì tại hạ mang một trọng trách nơi mình, lại thuộc loại đại bí mật nên không dám tùy ý thố lộ thân phận. Hà huống Hải Quát Thiên, Hướng Thiên Phi, Đinh Phong chẳng phải là những người tôn trọng luật pháp, nếu họ biết rằng tại hạ đi tìm manh mối vụ án mạng chỉ sợ họ dám làm điều bất lợi cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu thốt:

- Tại hạ hiểu rồi…. Các hạ hoài nghi Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc là hai hung thủ gây nên vụ án Câu Tử Trường:

- Phải! Hai người đó có nhiều điểm khả nghi lắm. Cho nên vừa rồi, tại hạ có vào phòng của họ, ý muốn dọ dẫm tình hình cử động của họ xem sao.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Các hạ tìm được manh mối chi chăng?

Câu Tử Trường thở dài:

- Họ giữ kín miệng bình. Tại hạ vào đó rồi, chẳng những không tìm hiểu được gì, mà lại còn phạm cái lỗi đạp cỏ động rắn, nếu họ biết được thân phận tại hạ, chỉ sợ….

Mặt biến sắc, hắn tiếp:

- Chỉ sợ…. Chỉ sợ….

Song hắn không nói được đoạn cuối, mường tượng sợ nói ra là phạm vào một điều gỡ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Nếu họ biết được chân tướng của các hạ, họ sẽ không để cho các hạ yên đâu. Vậy từ nay, các hạ hãy cẩn thận mới xong cho.

Y đập nhẹ tay lên đầu vai Câu Tử Trường, rồi cười thốt:

- Hiện tại tại hạ biết được việc đó rồi thì không thể dung dưỡng cho họ muốn làm chi thì làm. Các hạ yên trí lớn.

Câu Tử Trường cũng cười đáp:

- Đa tạ Hồ huynh chiếu cố! Có Hồ huynh, làm gì tại hạ không yên tâm?

Bất quá....

Hắn cau mày, trầm giọng tiếp:

- Hai người đó thâm hiểm, gian hoạt lắm, không thể xem thường họ được đâu. Tại hạ chưa nắm được một chứng cớ gì, tạm thời chúng ta không nên vội vọng động.

Hồ Thiết Hoa gật đầu, từ từ thốt:

- Tuy nhiên hai người đó cũng không có lý do gì bắt buộc phải giết Hướng Thiên Phi. Chẳng lẽ họ định sát hại tất cả số người trên thuyền nầy để diệt khẩu?

Cuối cùng rồi đêm cũng về, dành lại vũ trụ với ngày dài. Đêm được báo hiệu bằng hoàng hôn có tà dương còn lưu luyến trên mặt nước, nhìn ra mút mắt, mênh mông, biển rộng trải tận chân trời, sóng nhấp nhô điểm vàng lẩn bạc, óng ánh như vạn ức hạt kim cương to nhỏ bất đồng. Còn cảnh nào hơn cảnh biển chiều hôm.

Lưu Hương cùng Trương Tam tựa mình vào mạn thuyền nhìn đến xuất thần.

Lâu lắm, Trương Tam cất tiếng:

- Trước khi ta vượt biển, ta cứ tưởng cảnh sắc trên sông dài là đẹp nhất trần gian. Giờ đây linh đinh trên sóng nước trùng dương, ta mới biết sông dài vô nghĩa bên cạnh biển rộng. Ta không còn muốn trở lại chốn cũ nữa.

Lưu Hương cười nhẹ thản nhiên đáp:

- Người xưa có nói:

Đừng khinh thường hải nan vi thủy....

Vừa lúc đó Đinh Phong từ mũi thuyền đi đến, tâm thần kinh hoàng.

Chưa đến gần, hắn đã hô hoán lên:

- Hôm nay hai vị có gặp Hải bang chủ lần nào chăng?

Lưu Hương cau mày lắc đầu:

- Từ lúc sáng sớm chia tay nhau đến bây giờ, tại hạ không gặp lại lần nào.

Trương Tam tiếp nói:

- Y mệt mỏi suốt đêm, sáng ngày còn phải lo nghĩ, có lẽ y còn ngủ say.

Sao công tử không đến chổ y ngủ xem?

Đinh Phong đáp:

- Tại hạ có đến đó, chổ ngủ còn chăn gối chỉnh tề, chứng tỏ không có người ngã lưng xuống.

Lưu Hương giật mình:

- Những người khác không ai thấy y ở đâu sao?

Đinh Phong biến sắc mặt nhợt nhạt, nụ cười thân thiết hòa dịu hằng ngày mất hẳn, trầm giọng thốt:

- Tại hạ có đi qua khắp nơi, hỏi mọi người, người cuối cùng gặp y là Tiền Phong.

Lưu Hương cau mày:

- Tiền Phong?

Đinh Phong tiếp:

- Tiền Phong cho biết, vào giờ ngọ hôm nay, Hải bang chủ một mình đứng tại mũi thuyền, nhìn ra biển khơi, xuất thần, miện cứ lẩm nhẩm tên Hướng nhị gia mãi. Tiền Phong mời y dùng cơm, y không buồn lưu ý đến gã. Từ lúc đó đến bây giờ không còn ai trông thấy y nữa.

Lưu Hương hỏi:

- Lúc đó trên sân thuyền có người nào khác nữa chăng?

Đinh Phong đáp:

- Lúc đó trên thuyền, đại đa số thủy thủ đều xuống phía dưới dùng cơm, chỉ còn hai người trực tại lái thuyền, ba người giữ lèo phía bên tả, trên vọng lái còn có một người nữa, có phận sự nhắm hướng.

Đoạn hắn thở dài tiếp:

- Nhưng sáu người đó đều không trông thấy Hải bang chủ.

Trương Tam thốt:

- Biết đâu Tiền Phong không nói ngoa?

Đinh Phong đáp:

- Giả như gã nói ngoa thì lý do gì khiến gã nói ngoa? Có lẽ người ta quá bận rộn nên không ai để ý đến Hải bang chủ lúc y lên sân thuyền. Vả lại Hải bang chủ cũng không ở trên sân thuyền lâu lắm.

Trương Tam cau mày:

- Vậy đi đâu chứ? Không lẽ y nhảy xuống biển?

Đinh Phong lộ vẽ ảm đạm:

- Tại hạ chỉ sợ y bi thương cực độ về cái chết của Hướng Thiên Phi, rồi trong lúc mất trí, dám làm liều….

Lưu Hương chận lại:

- Hải bang chủ không thuộc hạng nông nổi như vậy đâu! Còn Tiền Phong? Tại hạ muốn hỏi hắn mấy câu.

Đinh Phong đáp:

- Hôm nay hắn không có phiên trực nên ở luôn dưới khoang thuyền nghỉ ngơi.

Lưu Hương thốt:

- Chúng ta xuống đó tìm hắn.

Lòng khoang không lớn lắm. Mười mấy thủy thủ cùng chia nhau một khoảng trống đó, tự nhiên có sự bừa bải, hôi hám.

Tiền Phong chiếm một vuông khoang thứ ba bên hàng hữu, gã đang nằm trên giường, trùm chăn kín mít, ngủ vùi. Gã để ló đôi chân ra ngoài, đôi chân còn mang giày, chừng như gã quá nhọc mệt, ngã lưng xuống giường là ngủ ngay, không kịp cởi giày vớ.

Lổ Trường Kiệt chưa ngủ, nghe có người tìm gã, vội vào gọi gã thức dậy, song gọi mãi, rồi lắc mạnh gã, gã cũng không tỉnh giấc.

Lổ Trường Kiệt cười vang thốt:

- Hể nóc rượu vào là hắn ngủ ngư heo! Sấm nổ bên tai cũng không thức! Trương Tam nhìn thoáng qua Lưu Hương cười thốt:

- Cái tật của gã không nhỏ hơn Tiểu Hồ chút nào.

Nhưng nụ cười của hắn chai ngắt liền. Lổ Trường Kiệt vừa tốc chăn lên, Trương Tam phát hiện ra tình hình không ổn rồi. Tiền Phong nằm đó, xem thì rất an tường, nhưng gương mặt biến đổi đáng sợ. Lổ Trường Kiệt cảm thấy đôi chân nhủn, không gượng đứng được nữa, gã ngồi ngay, kêu phịch một tiếng. Vô luận là ai, nhìn Tiền Phong cũng biết được là gã không còn sống nữa.

Lưu Hương bước tới vạch áo của Tiền Phong ra xem. Nơi ngực có dấu bàn tay. Dấu bàn tay tả! Tiền Phong đã bị người hạ độc thủ! Đinh Phong kêu lên:

- Chu Sa Chưởng! Trương Tam lạnh lùng nhìn hắn thốt:

- Đinh công tử quả nhiên có nhản lực. Chắc là có luyện chưởng pháp Chu sa?

Đinh Phong vốn chưa phát giác cái ý moi móc của Trương Tam nên lắc đầu thốt:

- Mấy năm gần đây, tại hạ không nghe nói trên giang hồ có người nào luyện Chu Sa Chưởng cả.

Lưu Hương hỏi:

- Vừa rồi ai vào đây?

Đầu đẳm mồ hôi lạnh, Lổ Trường Kiệt run giọng:

- Chính tiểu nhân vừa vào đây. Lúc đó Tiền Phong ngủ say…. Người tại đây chỉ có việc ngủ thôi và bọn thô lổ như tiểu nhân, hể ngủ là cầm như bất tỉnh.

Gã nói đúng. Trương Tam gọi tỉnh các tên kia, cả chín tên đều đáp không thấy ai vào đây cả, trừ bọn chúng.

Lưu Hương hỏi:

- Nhưng rõ ràng Đinh công tử vừa vào đây để hỏi Tiền Phong, thế chẳng có ai trông thấy à?

Tất cả đều lắc đầu.

Đinh Phong biến sắc thốt:

- Đích xác là vừa rồi tại hạ có vào đây, nhưng lúc đó thì Tiền Phong còn sống. lúc tại hạ hỏi gã có Kim cô nương bên cạnh. Kim cô nương chứng minh điều đó cho tại hạ.

Hắn tiếp luôn:

- Sau lại, tại hạ vào nhà bếp, hỏi luôn sáu tên có mặt trên sân thuyền lúc trực vào giờ ngọ, cuối cùng mới đi tìm Hương Soái và Trương huynh. Tại hạ làm bao nhiêu việc đó trong vòng nửa tiếng đồng hồ.

Trương Tam kêu lên:

- Có Kim cô nương nữa sao?

Đinh Phong đáp:

- Kim cô nương và tại hạ chia tay nhau tại bậc thang, chính nàng lảnh phần đi tìm Câu huynh, Hồ huynh để báo tin, đồng thời cho Công Tôn tiên sanh hay luôn, chẳng rõ nàng có gặp các vị đó chăng?

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Bếp tại chổ nào?

Bếp nơi nấu nướng mà cũng là chổ ăn của thủy thủ, nơi đó cũng không rô(ng lắm. Hai chiếc bàn chiếm trọn khoảng rộng đó.

Bọn thủy thủ làm thì quần quật như trâu, ngủ thì mê mang như heo, ăn lại ồ ạt như hổ. Thức ăn đựng trong tô to, cơm chứa trong rá to, chén ăn cũng to luôn, tất cả nói lên sự thô lậu của hạng người cam cái

kiếp khuyển mã, sẵn sàng làm công việc phá núi, đốn rừng, bồi đắp sự thịnh vượng và củng cố sự an toàn của chủ nhân.

Hiện tại có sáu người ăn. Thực sự họ có mặt tại đó, họ ăn rồi chưa? Họ đang ăn hay sắp sửa ăn? Chẳng ai biết được, bởi họ bất động. Hai người gục đầu xuống mặt bàn, hai người ngồi ngồi trên ghế, hại người ngã dài trên sàn, cạnh khung cửa.

Cả sáu người đều chết. Tất cả đều chết vì Chu Sa Chưởng! Hai người gục tại mặt bàn chết rởn hơn hết. Hai người bên cạnh vừa đứng lên bị đánh luôn nên ngã ngồi trên ghế trở lại. Hai người hoảng sợ bỏ chạy cũng không thoát.

Tất cả sáu người đều bị hạ sát, gần như đồng thời, bất quá cách nhau độ vài giây thôi.

Trương Tam nghiến răng, buông giọng căm hờn:

- Hung thủ có thủ pháp và thân pháp quá nhanh.

Lưu Hương thở dài:

- Nếu như thế nầy thì có lẽ Hải bang chủ gặp dữ nhiều lành ít.

Đinh Phong cũng thở ra:

- Đúng vậy! Lúc Hải bang chủ bị hại chắc Tiền Phong và sáu người này phát giác kịp, do đó hung thủ giết họ luôn để diệt khẩu.

Hắn lắc đầu lộ vẽ thảm tiếp:

- Nếu vừa rồi họ nói thật sự tình với tại hạ thì làm gì có thảm cảnh xảy ra cho họ. Hung thu có biện pháp gì bắt buộc họ giữ bí mật hoàn toàn?

Trương Tam lạnh lùng:

- Có thể họ không có cơ hội để nói.

Hắn liếc mắt sang Đinh Phong tiếp luôn:

- Đinh công tử vừa hỏi thì họ cũng vừa bị sát hại! Tinh xảo thật.

Đinh Phong không hề đổi sắc mặt thốt:

- Phải, tại hạ mới hỏi đó là họ liền bị giết đó. Nếu tại hạ không hỏi chắc họ chưa chết gấp như vậy đâu. Sự tình phát sanh trước sau không quá nửa giờ, trong thời gian ngắn đó, ai có khả năng thực hiện một vụ án chứ?

Trương Tam buông gọn:

- Ai ai cũng có khả năng làm việc đó.

Đinh Phong chớp mắt hỏi:

- Trong nửa giờ qua, hai vị có gặp Công Tôn Kiếp Dư và Câu Tử Trường chăng?

Mọi người hội họp đủ mặt. Dĩ nhiên thiếu mặt những kẻ chết, biệt tích bởi bất khả kháng.

Hồ Thiết Hoa cao giọng thốt:

- Tại hạ có thể chứng minh Câu Tử Trường không hề rời phòng. Rời phòng để đi giết người, y và tại hạ đang đàm đạo lúc vụ án được phát giác.

Đinh Phong hỏi:

- Còn Công Tôn tiên sanh?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Thầy trò tại hạ vẫn ở trong phòng. Hồ huynh cũng có thể chứng minh điều đó.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Phải! Tại hạ và các hạ có trao đổi cách vách mấy câu. Nhưng sau đó thì sao?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Sau đó bọn tại hạ vẫn ở luôn trong phòng, đến lúc Kim cô nương gõ cửa….

Kim Linh Chi thốt:

- Phải đó! Lúc tôi đến gõ cửa họ có mặt trong phòng.

Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt:

- Sau cái lúc tại hạ và các hạ ngưng cuộc đối thoại đến lúc Kim cô nương đến gõ cửa có một khoảng cách thời gian. Trong thời gian đó các vị đi đâu? Trời gian đó rất đủ cho một sát nhân hành động.

Công Tôn Kiếp Dư phân trần:

- Trọn ngày nay, thầy trò tại hạ không hề ra khỏi phòng.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Nhưng Câu huynh lại thấy các vị ra khỏi phòng! Thế là nghĩa gì chứ?

Công Tôn Kiếp Dư chớp mắt nhìn.

Câu Tử Trường biến sắc mặt đáp:

- Tại hạ nghe tiếng chân vang lên bên ngoài, vội bước ra xem, đúng lúc một bóng người đang lên thang. Tại hạ độ chừng là các hạ! Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng:

- Thì ra là các hạ độ chừng. Thật sự thì chẳng thấy chi cả.

Câu Tử Trường cười gượng:

- Lúc đó người ấy đi nhanh quá, tại hạ chỉ kịp thấy đôi chân nên không nhận ra là ai.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt câm miệng.

Đột nhiên mọi người nín lặng. Rồi họ nghe tiếng chỏm chỏm vang lên bên ngoài. Tiếng vang cách khoảng lâu lâu. Ai cũng đoán là các thủy thủ quăng xác chết đồng bạn xuống biển. Không tròn một ngày, trên thuyền có đến chín người chết. Còn lại bao nhiêu người, họ sẽ sống được bao lâu nữa?

Và cái phiên kế đây là ai?

Tự nhiên hung thủ có mặt trên thuyền. Nhưng hung thủ là ai chẳng một người nào biết.

Lưu Hương vốn định chờ hung thủ hành động lần thứ hai để truy ra manh mối, song hung thủ đã hành động quá hai lần rồi, vẫn không để lộ một sơ hở nào. Vụ án vẫn tròn trịa như lúc đầu.

Hiện tại ai ai cũng thẩn thờ, không ai còn lưu ý đến ai nữa. Mường tượng ai ai cũng sợ mình bị những người kia nghi ngờ là hung thủ.

Không rõ từ lúc nào, rượu thịt đã được dọn lên đầy mặt bàn. Rượu ngon, thức ăn ngon, nhưng không ai ăn, uống.

Thời khắc trôi qua, lâu lắm, Hồ Thiết Hoa thốt:

- Mỗi người chỉ chết một lần thôi. Chúng ta chưa chết, rồi cũng phải chết. Trươ#c khi chết, ăn uống no say cái đã.

Trương Tam lạnh lùng cảnh cáo:

- Ngươi ăn uống rồi biết đâu ngươi chẳng chết ngay, chết sớm hơn mọi người khác! Hồ Thiết Hoa buông đũa liền. Không ai dám bảo đảm là trong rượu, trong thức ăn không có độc.

Lưu Hương cười nhạt thốt:

- Tuy nhiên nếu không ăn thì cũng phải chết vì đói. Chết đói không sướng chút nào. Chết vì chất độc vậy mà còn no đủ hơn,sung sướng hơn.

Chàng cầm đũa, gắp mỗi món một chút, lần lượt ăn qua đủ các đĩa, cuối cùng rót rượu uống. Nếu có độc trong bất cứ món nào, chàng cũng trúng cả.

Câu Tử Trường kêu lên:

- Hương Soái có hào khí hơn mấy, đáng phục! Đáng phục! Quả thật danh bất hư truyền.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Nếu các hạ cho rằng hắn có hào khí cao, xem cái chết như đi về thì thật là lầm. Lầm to. Bất quá hắn có một biệt tài phân biệt được vật nào có độc, vật nào không độc vậy thôi. Chính tại hạ cũng chẳng hiểu do đâu hắn có cái biệt tài đó.

Công Tôn Kiếp Dư thở dài:

- Được ở bên cạnh Hương Soái kể ra cũng là tốt phúc! Hồ Thiết Hoa trầm gương mặt thốt:

- Nếu các hạ là hung thủ thì nên nói rằng ở gần hắn là vô phúc! Công Tôn Kiếp Dư không lưu ý đến y, đưa chén rượu lên uống cạn.

Không ai biết tại sao hôm nay Hồ Thiết Hoa lại cứ tìm cách gây sự với Công Tôn Kiếp Dư mãi. Tuy nhiên, khi mỗi người uống được vài chén rượu rồi thì ai ai cũng cảm thấy khoan khoái ít nhiều.

Đinh Phong vụt thốt:

- Tình hình nghiêm trọng, các vị nên bớt rượu là hơn. Kim cô nương và Hồ huynh tuy có ước hẹn đấu rượu với nhau đêm nay, tại hạ thấy nên dời lại một ngày nào khác đi. Trong hai vị, dù cho ai say, ai tỉnh cũng đều bất lợi cho toàn thể, cho chính mình cả.

Hắn nhắc lại việc đó, dù rằng hắn bảo dời ngày, song có khác nào hắn thúc giục khai diễn cuộc đấu? Cái ý của hắn thiện hay ác thì chỉ có mỗi một mình hắn biết mà thôi! Kim Linh Chi không dằn được tính khí, cười lạnh thốt:

- Uống hay không uống cũng chẳng quan hệ gì. Nhưng nếu có kẻ say thì nhất định không phải là tôi.

Hồ Thiết Hoa khi nào nhịn được. Y cười lạnh, tiếng cười vang lớn hơn, rồi hỏi:

- Nếu vậy người say là tại hạ?

Kim Linh Chi cao giọng:

- Mang ra đây sáu vò rượu! Những kẻ đáng sợ phải kể:

Hạng nhất là trang nho nhả như văn sĩ, tú tài. Hạng thứ hai là hòa thượng, đạo nhân. Hạng thứ ba là các lão trượng.

Phàm là khách giang hồ, ai ai cũng thuộc cái thống kê đó nằm lòng.

Nhưng hạng người khó trêu nhất là nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa từng trải qua hàng trăm trận chiến, đương nhiên biết rõ hơn ai hết. Tuy nhiên đấu rượu khác hơn đấu võ công.

Về tửu lượng, niên kỷ càng cao, tửu lượng càng kém, nam nhân là thế, còn nữ nhân thì phần tiên thiên trong thể chất cũng như phần hậu thiên, cả hai phần đều không sung mãn bằng nam nhân.

Về rượu, Hồ Thiết Hoa cũng là tay kinh nghiệm già dặn, y hiểu rõ cái đạo lý đó, cho nên chẳng khi nào y sợ đấu rượu với hạng già và nữ nhân dù đối phương nổi tiếng là thánh rượu.

Tuy nhiên, nếu có thông lệ, tất có ngoại lệ. Bởi đời chẳng có gì là tuyệt đối cả, và thỉnh thoảng có những cái bất ngờ làm cho con ngươi chới với.

Kim Linh Chi uống xong chén thứ nhất, Hồ Thiết Hoa biết là mình mắc mưu rồi.

Về võ thuật, trông đối phương xuất thế thì con nhà võ biết ngay tài nghệ kẻ giao đấu. Về rượu, trông đối phương nâng chén lên cũng biết ngay tửu lượng đối thủ.

Người biết uống rượu, cầm chén rượu dù nặng cũng thành nhẹ. Người không biết uống rượu thì chén dù nhẹ vẫn có vẻ nặng như thường. Bởi không thành thạo.

Bất quá Kim Linh Chi là nữ nhân, nên nàng phải dùng chén chứ không thể nâng cả vò mà nốc.

Hồ Thiết Hoa đâu có cái văn vẻ đó. Y nâng vò rượu lên, nghiêng miệng vò vào miệng mình vừa trút vừa nốc ồng ộc. Trước mặt nữ nhân, khi nào y chịu kém?

Kim Linh Chi chưa cạn vò thứ nhất, Hồ Thiết Hoa đã làm xong hai vò.

Câu Tử Trường vỗ tay cười lớn:

- Hồ huynh quả có tửu lượng kinh hồn! Uống lại nhanh.

Hồ Thiết Hoa đắc ý nhìn Kim Linh Chi với ánh mắt sáng ngời, cười lên ha hả thốt:

- Đấu rượu phải nhanh, chứ cứ nhấp nhấp như cóc thè lưỡi thì biết đến năm tháng nào mới xong một vò. Mà uống một vò rượu như cóc liếm đó thì dù trẻ nít lên ba cũng chẳng say.

Kim Linh Chi cười lạnh:

- Uống nhanh, uống cho say ngửa say nghiêng thì có ra cái quái gì. Cố uống cho say thì ai mà chẳng uống được? Uống như vậy một kẻ tầm thường cũng nốc được mấy vò rồi cứ lăn đùng ra đó mà chờ hết say. Trương Tam, ngươi nghĩ có đúng vậy chăng?

Trương Tam đáp gấp:

- Đúng! Đúng! Đúng! Rất đúng! Có những kẻ tửu lượng bình thường, bất quá chỉ dám say mà thôi. Và khi say rồi dù có uống mấy chén nữa cũng không quan hệ gì.

Hắn cười hì hì đoạn tiếp:

- Một người khi ngà ngà say rồi thì rượu đến môi cầm như nước lã, do đó có uống thêm bao nhiêu đi nữa cũng chẳng tài ba gì. Uống mà không say mới đáng gọi là tay cừ khôi chứ.

Hồ Thiết Hoa ngẩng cao mặt:

- Ta mà say thì ngươi nên lo rầu trước hơn ai hết.

Trương Tam hỏi:

- Tại sao ta phải lo rầu?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta say thì cái tánh điên rượu phát động liền. Đến lúc đó ta chúa ghét những người vuốt mông ngựa, ta xem kẻ đó như con trùn thúi, thế nào ta cũng đạp dưới chân cho nát tan thân xác.

Bổng y day qua Lưu Hương cười mấy tiếng, rồi tiếp luôn:

- Còn ngươi, ngươi khỏi phải lo rầu, tuy ngươi là con trùn thúi, ngươi vẫn không biết vuốt mông ngựa.

Lưu Hương đang đối thoại với Đinh Phong, mường tượng không nghe y nói gì.

Trương Tam thở dài lẩm nhẩm:

- Con người đó khi chưa say đã giống con chó điên rồi, chạm ai cắn nấy.

Nếu hắn say thì tất cả nên lo rầu đi, không chừa một ai khỏi lo rầu! Đinh Phong ngồi bên cạnh Lưu Hương, lúc đó bỏ nhỏ với chàng:

- Kim cô nương nói như thế chẳng phải là hoàn toàn vô lý. Uống rượu như Hồ huynh thì không tài nào không say được.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Hắn uống say là sự thường, hắn không say mới đáng cho là kỳ quái.

Đinh Phong tiếp:

- Nhưng lúc nầy chẳng phải là lúc nên uống say. Sao Lưu huynh không khuyên Hồ huynh một vài tiếng?

Lưu Hương thở dài:

- Con người đó, bắt đầu uống rồi thì cả đến cha mẹ vợ con cũng không nhìn. Thế thì còn ai khuyên mà hắn nghe?

Rồi chàng cười, từ từ tiếp:

- Khi uống, hiện diện tại đây có rất nhiều người đang chờ xem lúc hắn say, con người của hắn sẽ ra sao. Tại hạ khuyên hắn làm chi?

Đinh Phong trầm ngâm một lúc lâu:

- Lưu huynh cho rằng tại hạ cũng muốn Hồ huynh say?

Lưu Hương cười nhạt:

- Nếu Đinh huynh đừng nói như vừa rồi thì họ đâu có uống thi với nhau.

Và khi cuộc thi khai diển làm sao chẳng say được?

Đinh Phong cải:

- Nhưng.... nhưng tại hạ khuyên họ dời ngày....

Lưu Hương chận lại:

- Đinh huynh không khuyên còn khá. Khuyên họ là đề tỉnh một việc mà họ quên, họ nhớ lại rồi là chẳng bao giờ hủy bỏ hoặc dời ngày. Hắn ở bên cạnh Đinh huynh mấy ngày hôm nay, chẳng lẽ Đinh huynh không biết cái tính khí của hắn sao? Hắn như con lừa của vùng Sơn Đông đó, ai lôi kéo thì không đi, ai đánh đuổi thì cứ lùi.

Đinh Phong lại trầm ngâm một lúc nữa, đoạn thở dài, nhếch nụ cười khổ:

- Lưu huynh hiện tại có chổ nghĩ lầm về tại hạ. Nhưng không sao, sớm muộn gì rồi Lưu huynh cũng hiểu rõ lòng tại hạ.

Chợt Lưu Hương cất tiếng gọi:

- Trương Tam! Cái vật đó sao ngươi không mang đến đây cho Đinh huynh xem?

Trương Tam mỉm cười:

- Ta bị cuộc đấu rượu nầy hấp dẫn tâm thần nên quên mất đại sự.

Đinh Phong chớp mắt, buông một câu dò:

- Chẳng rõ Lưu huynh muốn cho tại hạ xem vật gì đó?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Vật đó kỳ diệu không tưởng nổi! Vô luận là ai tiếp nhận nó vào tay rồi là có bao nhiêu bí mật trong lòng cũng bị người trông thấy rõ ràng, không phương che dấu được.

Đinh Phong cũng cười:

- Như vậy là vật đó có ma pháp?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Nó có ma pháp rõ ràng.

Đinh Phong vẫn cười, song nét cười trở thành miễn cưỡng.

Trương Tam đã bỏ bàn tiệc về phòng, bây giờ trở lại tay cầm một chiếc bao. Hắn không đưa cho Đinh Phong mà lại trao cho Lưu Hương. Lưu Hương tiếp lấy mắt nhình Đinh Phong, miềng gằn từng tiếng:

- Nếu Đinh huynh có tâm sự gì không muốn cho ai biết thì tốt hơn hết đừng xem vật nầy.

Đinh Phong gượng cười:

- Lưu huynh nói thế là cho rằng tại hạ có điều bí ẩn không thể tiết lộ với ai phải không?

Lưu Hương chỉ cười không nói gì, trao chiêc bọc qua cho hắn. Ai cũng chú ý theo dõi cuộc đau rượu, lúc đó không hẹn mà đồng chuyển mắt, đổi mục tiêu, nhìn sang họ. Chỉ có Kim Linh Chi và Hồ Thiết Hoa là còn chăm chú uống rượu.

Đinh Phong cuối cùng rồi cũng tiếp lấy chiếc bao. Hắn vươn tay rất chậm, mường tượng sợ trong bao có con độc xà, bất thần chui ra ngoạm tay hắn.

Ai ai cũng hiếu kỳ muốn biết ngay vật chi có vẻ cổ quái quá, nằm im trong chiếc bao đó! Cầm chiếc bao rồi Đinh Phong cười hỏi:

- Lưu huynh đã thấy sự bí mật gì đó của tại hạ chưa?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Không nhiều thì ít Đinh huynh à.

Đinh Phong à lên một tiếng:

- Lưu huynh thấy sao?

Đôi mắt sáng rực lên, Lưu Hương đáp:

- Tại hạ thấy Đinh huynh có thói quen dùng tay tả.

Đinh Phong không biến đổi sắc mặt:

- Đúng quá! Từ lúc nhỏ tại hạ quen dùng tay tả cầm đũa ăn cơm, cũng vì thế gia phụ đánh mắng nhiều lần. Khi thành niên, tại hạ có tập dùng tay hữu, khổ cái là thói quen khó bỏ dứt, thỉnh thoảng cũng phạm vào.

Lưu Hương hỏi:

- Thế là Đinh huynh dùng cả hai tay rất linh tiện?

Đinh Phong mỉm cười:

- Chỉ sợ tay tả linh tiện hơn tay hữu! Lưu Hương buông vu vơ:

- Bí mật đó đáng lẽ Đinh huynh không nên nói ra.

Đinh Phong đáp:

- Cái đó đâu đáng gọi là bí mật thì nói ra có sao đâu?

Lưu Hương nghiêm sắc mặt:

-Tại hạ thấy khác, điều bí mật đó có tầm quan hệ rất trọng đại.

Đinh Phong chớp mắt:

- A?

Lưu Hương từ từ tiếp:

- Người khác nếu biết được Đinh huynh quen dùng tay tả thì khi giao thủ, người ta dề phòng tay tả của Đinh huynh hơn.

Đinh Phong cười thốt:

- Lưu huynh cao kiến thật! Cũng may là tại hạ chưa cùng các vị giao thủ, chứ nếu cuộc đụng chạm xảy ra thì tại hạ hẳn chuốc khổ rồi.

Bổng Trương Tam cất tiếng:

- Chắc gì Đinh huynh phải chuốc khổ! Bởi bàn tay hữu của Đinh huynh cũng đánh chết người được như thường. Nếu đối phương dề phòng tay tả thì Đinh huynh dùng tay hữu, có sao đâu.

Đinh Phong vẫn thản nhiên hỏi:

- Chắc Trương huynh cho rằng tại hạ đã sát hại rất nhiều người rồi?

Trương Tam lạnh lùng:

- Bất quá tại hạ bàn cách xử dụng hay tay thôi. Dùng được cả hai tay vẫn có lợi hơn một tay.

Đinh Phong mỉm cười:

- Và ai dùng được cả ba tay hẳn là có lợi nhiều hơn nữa.

Trương Tam câm lặng. Bàn tay thứ ba là bàn tay bí mật, bàn tay cũa những kẻ làm điều phi pháp, phi nghĩa, làm những việc đáng thẹn với người đời.

Song Đinh Phong không tiếp tục mắng xéo hắn nữa, chỉ cầm chiếc bao cười thốt:

- Chẳng rõ Lưu huynh còn thấy điều bí mật gì của tại hạ nữa chăng?

Lưu Hương đáp:

- Chưa thấy gì thêm. Nếu có chắc nó nằm trong chiếc bao đó. Sao Đinh huynh chưa mở ra xem?

Đinh Phong gật đầu:

- Tại hạ định mở đây.

Hắn mở. Hắn mở ra rồi, gương mặt hắn đổi sắc liền. Trong bao còn nguyên chiếc áo do Kim Linh Chi trao cho Trương Tam, chiếc áo vấy máu.

Ánh mắt của Lưu Hương không rời gương mặt của Đinh Phong. Chàng trầm giọng hỏi:

- Đinh huynh nhận ra chiếc áo đó của ai chăng?

Đinh Phong gật đầu:

- Tự nhiên nhận ra. Áo của tại hạ.

Lưu Hương hỏi luôn:

- Còn máu? Cũng của Đinh huynh?

Đinh Phong gượng cười:

- Tại hạ không thọ thương, làm gì có máu chảy.

Bổng Câu Tử Trường cười lạnh thành tiếng, vọt miệng chen vào:

- Máu của người khác, sao lại vấy vào áo của Đinh công tử? Kỳ quái thật.

Đinh Phong lạnh lùng:

- Câu huynh thấy việc thì ít cho nên phải lạ nhiều.

Câu Tử Trường trầm giọng:

- Thấy ít, lạ nhiều?

133. Chương 133: Người Thứ Tám

Đinh Phong thốt:

- Nếu có người giá họa cho tại hạ, đánh cắp chiếc áo của tại hạ mặc vào đi giết người, mà sự việc như vậy thì rất thường có từ xưa đến nay, thiết tưởng đâu có gì là cổ quái. Hà huống….

Hắn cười lạnh thốt:

- Nếu người đó đồng ngụ chung phòng với tại hạ, việc đánh cắp của nhau một chiếc áo, đối với người đó đâu khó khăn gì? Việc đó dể như thò tay vào túi mà lấy dồ, Câu huynh không thấy như vậy sao? Cho nên tại hạ chẳng thấy cổ quái chút nào cả.

Câu Tử Trường nổi giận:

- Đinh công tử đã làm ra việc rồi lại toan ngậm máu phun người! Đinh Phong so hai vai:

- Ngậm máu phun người, chỉ sợ không phải tại hạ mà là chính các hạ vậy.

Câu Tử Trường vụt đứng thẳng người lên, quắc mắt bắn như lửa sáng rực.

Đinh Phong không nao núng, lạnh lùng thốt:

- Các hạ muốn lấy máu của tại hạ nhuộm chiếc áo nầy?

Công Tôn Kiếp Dư bổng cười khan thốt:

- Đinh công tử khéo đa nghi. Câu huynh đứng lên bất quá muốn kính công tử một chén rượu đó thôi.

Lão nhìn Câu Tử Trường hỏi:

- Phải không?

Câu Tử Trường trừng mắt nhìn sang lão, mặt thoạt xanh, thoạt trắng, bất thình lình phá lên cười đáp:

- Phải! Tại hạ thực sự có ý đó! Không ngờ Công Tôn tiên sanh là tri kỷ của tại hạ Hắn rót rượu trao qua Đinh Phong buông gọn:

- Mời! Đinh Phong chớp mắt nhìn Công Tôn Kiếp Dư rồi nhìn Câu Tử Trường, cuối cùng tiếp chén rượu uống cạn. Đoạn hắn cười nhẹ thốt:

- Thực ra máu trên chiếc áo đó vị tất là của Hướng Thiên Phi, biết đâu chẳng là máu heo, máu chó? Tại sao chúng ta khổ tâm phá tan cái hòa khí của nhau?….

Thốt đến đó hắn rùng mình, mặt nhăn nhó.

Lưu Hương kinh hãi hỏi:

- Việc gì thế?

Đinh Phong run giọng, buông đứt đoạn:

- Trong rượu…. có….

Hắn không kịp thốt ra tiếng độc", ngữa mặt lên, ngã nhào ngược. Mặt hắn trắng, vụt biến màu xanh, rồi từ xanh biến ra đen. Rồi máu trong miệng hắn sùi ra, máu cũng đen luôn. Hắn còn mở mắt, đôi mắt ngời niềm oán độc.

Hắn còn nói được. Hắn cố gom tàn lực hét lên:

- Ngươi…. ác lắm!….

Câu Tử Trường sững sờ, lặng người như gỗ đứng. Lưu Hương vung tay như gió, điểm vào sáu huyệt đạo trên mình Đinh Phong, trầm giọng bảo:

- Đinh huynh giữ bình tỉnh cho độc tánh ngưng công phạt. Sẽ có cách cứu Đinh huynh! Đinh Phong lắc đầu, nhếch nụ cười thảm thốt:

- Muộn!…. Muộn rồi! Tại hạ tuy biết sớm muộn gì việc như vậy cũng phát sanh. Không ngờ biết mà không tránh khỏi.

Giọng nói của hắn hàm hồ quá, hắn thở một lúc nữa, đoạn tiếp:

- Hương Soái cao nghĩa, thiên hạ đều biết, tại hạ xin nhờ một việc.

Lưu Hương đáp:

- Đinh huynh yên tâm! Hung thủ có mặt trên thuyền nầy, tại hạ nhất định không để gã bình an với bao nhiêu vụ án.

Đinh Phong thảm giọng:

- Điều đó chẳng quan hệ bởi dù gì thì tại hạ cũng sắp chết, đối với con người sắp chết thì còn sự gì đáng tha thiết nữa đâu!…. Bất quá lão mẫu tại nhà, tại hạ không tròn hiếu đạo. Tại hạ yêu cầu Lưu huynh đưa hài cốt tại hạ về quê….

Hắn thốt đến đó cổ họng nghẹn lại, không tiếp nối được tiếng nào.

Lưu Hương chạnh niềm thương cảm đáp:

- Â tứ của Đinh huynh tại hạ hiểu rồi. Sự ủy thác đó tại hạ hứa làm tròn cho.

Đinh Phong từ từ gật đầu, chừng như hắn muốn cười song nụ cười chưa thành hình, đôi mắt liền khép lại. Vẻ thân thiết trên mặt hắn từ nay không hiện lộ nữa.

Lưu Hương trầm ngâm một lúc lâu, rồi ánh mắt của chàng từ từ chuyển sang Câu Tử Trường. Chẳng những một mình chàng, mà tất cả những người có mặt đều hướng về Câu Tử Trường. Gương mặt của Câu Tử Trường nhợt nhạt như màu da chết, mồ hôi lạnh đổ ra như xối.

Bổng nhiên hắn kêu to:

- Không phải tại hạ! Hạ độc không phải tại hạ! Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng:

- Có ai nói là các hạ hạ độc đâu! Câu Tử Trường tiếp:

- Tại hạ không có ý kính Đinh công tử một chén rượu. Chính các hạ muốn điều đó.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh:

- Đinh công tử đã uống trước mấy chén rồi, trong rượu không có độc.

Dù tay tại hạ có dài cũng không vươn ra tới chén rượu mà hạ độc.

Lão ta quả thật ngồi một chỗ khá xa.

Câu Tử Trường bối rối:

- Chẳng lẽ tại hạ có cách bỏ độc vào rượu! Bao nhiêu cặp mắt đều nhìn vào mà! Mà y cũng không phải mù quáng.

Lưu Hương cầm chén rượu trong tay, vụt buộc miệng thở dài thốt:

- Hai vị không ai hạ độc trong rượu cả. Chỉ vì vô luận ai cũng không làm được việc đó.

Trương Tam cau mày:

-Nhưng rượu trong bình cũng không có độc. Nếu có thì mọi người đều trúng độc cả Lưu Hương gật đầu:

- Ngươi nói phải! Song hắn uống chén rượu sau cùng mới trúng độc, tuy nhiên, độc không ở trong rượu.

Trương Tam ạ một tiếng:

- Không ở trong rượu thì ở đâu?

Lưu Hương đáp:

- trong chén.

Chàng từ từ đặt chén xuống rồi tiếp:

- Có người trước đó bôi một chất độc rất mạnh, chế biến như keo, vào chén. Đinh Phong uống mấy chén đầu không trúng độc bởi trong lúc đó chất keo như thấm ướt. Rượu thì lạnh nên lâu làm cho keo tan.

Câu Tử Trường thở phì lẩm nhẩm:

- Cũng may có Hương Soái ở tại đây. Ai sống chung với Hương Soái người đó phải có phúc lớn.

Công Tôn Kiếp Dư hỏi:

- Tuy nhiên, vô luận làm sao, cũng phải có người hạ độc. Người đó là ai?

Lưu Hương đáp:

- Ai ai cũng biết chén do nhà bếp đưa lên. Và có khi nào người ta để ý đến một cái chén không chứ? Cho nên vô luận là ai, muốn bôi keo độc vào chén cũng làm được như thường.

Câu Tử Trường hỏi:

- Nhưng làm sao hung thủ dám đoán định là cái chén đó phai về phần của Đinh Phong?

Lưu Hương đáp:

- Hung thủ cần gì biết điều đó. Chiếc chén vào tay ai cũng được và ai chết cũng được. Đâu phải chỉ nhằm duy nhất vào Đinh Phong.

Câu Tử Trường suy nghĩ một chút, cười khổ thốt:

- Đúng vậy! Cứ theo tình hình nầy thì chúng ta đều phải chết hết. Ai chết trước, ai chết sau cũng rthế thôi.

Trương Tam nhặt chiếc áo đắp mặt Đinh Phong, rồi lẩm nhẩm:

- Mười người lên thuyền, chết ba còn bảy. Lần sau sẽ đến lượt ai?

Bổng một tiếng bịch vang lên. Hồ Thiết Hoa từ trên ghế ngã nhào xuống sàn.

Những chi tiết thu nhặt đều chứng tỏ Đinh Phong là người có luyện Chu Sa Chưởng. Hai tay hắn linh tiện đồng dạng. Hắn lại có nhiều cơ hội hạ thủ hơn ai hết. Chiếc áo vấy máu cũng của hắn. Như vậy Đinh Phong có khả năng hơn ai hết làm cái việc sát nhân. Nhưng Đinh Phong đã chết rồi. Hắn cũng chết như bao nhiêu người khác, tuy rằng hắn chết vì chất độc.

Nằm trên giường, Hồ Thiết Hoa như một con heo chết. Khác với heo chết ở chổ heo không ngáy ồ ồ, bởi nó chết rồi, còn y thì ngáy vang dội, ai ở xa ngoài mười dặm cũng nghe tiếng ngáy đó.

Trương Tam bịt tai, lắc đầu cười thốt:

- Lúc hắn ngã ta cứ tưởng là đến lượt hắn rồi đó. Ta đứng tim liền.

Lưu Hương cũng cười đáp:

- Ta biết hắn không thể nào chết. Vì thông lệ cho thấy người tốt chết yểu, kẽ xấu sống dai. Ngươi có nghe ai nói câu đó lần nào chưa?

Trương Tam tiếp:

- Ta đâu có nghĩ là hắn yểu thọ. Bất quá ta lấy làm lạ tại sao hắn say gấp thế thôi. Ta cũng không ngờ là Kim cô nương lại mạnh rượu như vậy.

Lưu Hương hỏi:

- Ngươi cho rằng nàng không say? Đinh Phong chết mà nàng còn không hay biết gì cả, nàng nhìn dáo dác khắp nơi tìm hắn để giữ cái vai trọng tài.

Trương Tam thở dài:

- Họ say không đúng lúc. Bậy quá! Lưu Hương cười khổ:

- Ngươi lầm! Họ chọn đúng lúc để say đó nhé. Không còn lúc nào tốt hơn nữa! Trương Tam hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương giải thích:

- Hiện tại hắn say, hắn không phải bận tâm suy tư như chúng ta. Hung thủ cũng tạm thời rộng tay cho hắn, bởi hắn là cái mục tiêu chết, còn chúng ta là những mục tiêu sống. Sống thì phải nguy hiểm hơn chết. Hơn nữa, hung thủ thừa khôn ngoan để hiểu rằng chúng ta đang bảo vệ hắn rất kỹ.

Trương Tam cười vang:

- Hay! Hay! Vậy mà ta cứ tưởng hắn ngốc. Thực ra hắn thông minh tuyệt đỉnh.

Lưu Hương tiếp:

- Điều đáng lấy làm lạ là kẻ đáng chết lại sống nhăn, còn kẻ không đáng chết lại mất mạng.

Trương Tam cau mày:

- Ngươi cho rằng Đinh Phong không đáng chết?

Lưu Hương đáp:

- Ta suy nghĩ nát óc, nhận ra chỉ có hắn là đáng tình nghi nhất. Và cũng chỉ có hắn mới nắm cái động cơ giết người.

Trương Tam trố mắt:

- Động cơ?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải có động cơ. Không có lý do thì ai giết người làm chi?

Trương Tam hỏi:

- Động cơ của Đinh Phong như thế nào?

Lưu Hương giải thích:

- Hắn không muốn chúng ta đến Tiêu Kim Quật! Trương Tam trầm giọng:

- Nếu hắn không muốn thì đừng mời bọn ta lên thuyền, chứ sao lại mời lên thuyền rồi lần lượt hạ sát từng người một?

Lưu Hương lại giải thích:

- Hắn biết những người đó, tự họ, họ cũng đi được vậy. Cho nên hắn tập trung tất cả lại một chổ để tiêu diệt dần dần, đến người cuối cùng, chẳng chừa một ai sống sót.

Trương Tam cười nữa:

- Nhưng chính hắn cũng chết.

Lưu Hương thở dài:

- Cho nên ta nhận thấy cái vòng lẩn quẩn nầy, còn lâu chúng ta mới thoát khỏi.

Trương Tam trầm ngâm một úc:

- Trừ Đinh Phong ra, còn ai có động cơ nào khác nữa chăng?

Lưu Hương đáp:

- Động cơ sát nhân có nhiều loại, mà đại khái là ái tình, là tài lợi, hận thù, ganh ghét, cũng có người phạm tội ác để diệt khẩu. Động cơ của Đinh Phong là diệt khẩu.

Rồi chàng tiếp luôn:

- Hiện tại Đinh Phong chết rồi, cái lý do của hắn không tồn tại nữa. Bởi ở đây không ai biết ai, nên không ai biết được bí mật của ai. Thì ta dựa vào sự kiện nầy mà đoán lý do của hung thủ không phải là diệt khẩu.

Trương Tam thốt:

- Thế thì hung thủ vì lý do gì? Vì tình? Không thể có lý do đó. Bởi có ai đoạt tình yêu của hắn đâu? Vì tiền? Cũng không thể. Bởi trừ Công Tôn Kiếp Dư, những kẻ khác đều không có vàng thừa cho hắn động tâm. Nói gì bọn ta là những kẻ túi rỗng.

Hắn suy nghĩ một chút, đoạn tiếp:

- Kim Linh Chi và Hải Quát Thiên tuy là tài chủ, song cả hai không mang theo mình nhiều tiền, dù hung thủ có giết họ cũng chẳng đoạt được bao nhiêu mà! Lưu Hương thở dài:

- Phải! Ta tính tới tính lui, trừ Đinh Phong ra, không còn ai khác có lý do giết người. Cho nên ta nhận định Đinh Phong là hung thủ.

Trương Tam hỏi:

- Còn Công Tôn Kiếp Dư? Trường hợp của lão cũng là một vấn đề đó.

Lưu Hương nghĩ ngợi giây lâu:

- Trong số mười người, có thể có một vài người là kẻ thù của hung thủ.

Nhưng đó đâu phải là lý do khiến hắn giết hết?

Trương Tam tiếp:

- Tuy nhiên, sự thực cho ta thấy hung thủ không là Đinh Phong thì cũng là Câu Tử Trường! Đinh Phong có vẻ đáng nghi hơn Câu Tử Trường, hắn chết rồi thì còn họ Câu.

Vừa lúc đó có người gõ cửa. Người gõ cửa là Công Tôn Kiếp Dư.

Đèn đã lên trong khoang thuyền. Trong ánh mắt của Công Tôn Kiếp Dư phảng phất có một ý cười kỳ quái.

Lão nhìn Lưu Hương thốt:

- Có việc nầy hẳn Hương Soái phải cho là kỳ quái.

Lưu Hương kêu khẽ:

- A?

Công Tôn Kiếp Dư tiếp:

- Tại hạ đến Giang Nam lần nầy, ngoài việc dò đường đi đến Tiêu Kim Quật, còn có mục đích tìm một người.
Lưu Hương như lần trước, cũng kêu khẽ:

- A?

Chưa biết đối phương muốn nói gì, Lưu Hương thường áp dụng thái độ bâng quơ.

Công Tôn Kiếp Dư tiếp luôn:

- Tại hạ tra phỏng người đó rất lâu song không tìm được manh mối gì.

Mãi đến hôm qua đây mới phát hiện ra y có mặt trên thuyền nầy.

Lưu Hương trầm ngâm mấy phút rồi hỏi:

- Các hạ muốn nói là Câu Tử Trường?

Công Tôn Kiếp Dư gật đầu:

- Chính hắn.

Trương Tam chen vào:

- Hắn là con người như thế nào? Hắn có cừu oán chi với các hạ chăng?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Tại hạ chưa bao giờ gặp hắn một lần thì làm gì có cừu oán.

Trương Tam hỏi tiếp:

- Thế tại sao các hạ lại theo dõi, truy tầm hắn?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười, chừng như lão đắc ý lắm. Lão đáp:

- Cho đến bây giờ, Hương Soái cũng chưa nhận ra tại hạ là ai sao?

Lưu Hương nhìn lão, ánh mắt từ từ sáng lên, chàng từ từ thốt:

- Các hạ có phải là....

Bổng từ bên ngoài vọng đến tiếng kêu thê thảm. Âm thinh của Câu Tử Trường! Người thứ nhất vọt ra ngay là Công Tôn Kiếp Dư.

Câu Tử Trường đứng tại cửa thang, mặt lộ vẻ kinh hoàng, cánh tay tả đổ máu ròng ròng, một thanh đoản đao còn cắm nơi đó.

Lưu Hương cau mày:

- Câu huynh làm sao thọ thương?

Câu Tử Trường còn giữ chặt chiếc rương da đen nơi tay hữu, vừ thở dốc vừa đáp:

- Tại hạ vừa đi xuống, thanh đao nầy ở bên cạnh bay ra, người phóng đao có thủ pháp cực nhanh, lại cực chuẩn, nếu tại hạ không né nhanh thì có thể thanh đao cắm phập vào yết hầu.

Lưu Hương lại hỏi:

- Người hạ thủ là ai, Câu huynh có trông thấy không?

Câu Tử Trường đáp:

- Trong lúc bất ngờ, lại thêm sợ hải, tại hạ chỉ thấy một cái bóng thôi, bóng chớp qua, tại hạ không kịp đuổi theo.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Bóng đó chạy về hướng nào?

Câu Tử Trường liếc mắt sang Công Tôn Kiếp Dư không đáp.

Thực ra hắn không cần đáp. Ngoài Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, còn ai có thể hành thích hắn nổi, nếu không là Bạch Lạp Chúc.

Công Tôn Kiếp Dư cười lạnh hỏi:

- Có lẽ các hạ thấy bóng đó chạy về hướng phòng của tại hạ?

Câu Tử Trường đáp:

- Mường tượng là vậy bởi vì tại hạ không thấy rõ lắm.

Công Tôn Kiếp Dư không nói gì thêm, bước thẳng về phòng, mở cửa ra.

Trong phòng chẳng có bóng người.

Câu Tử Trường sững sờ.

Công Tôn Kiếp Dư lạnh lùng thốt:

- Bạch Lạp Chúc là một tên ngốc, tánh khí lại cổ quái, đáng lẽ ra gã phải ở trong phòng, nhưng như thế thì làm sao tránh khỏi đều oan uổng.

Trương Tam hỏi gấp:

- Thế hắn đi đâu?

Công Tôn Kiếp Dư đáp:

- Hôm nay Kim công tử đấu rượu quá say, gã phải ở bên cạnh Kim công tử để bảo vệ, nhưng một nam một nữ ở chung phòng, dù sao cũng không tránh được hiềm nghi cho nên tại hạ tìm một người nữa, hiệp với gã.

Lão cười nhạt tiếp:

- Cái đó gọi là kẻ ngốc gặp may, hay nói một cách khác là may thường đến với kẻ ngốc hơn là người thông minh.

Lão không nói dối. Bạch Lạp Chúc đang canh chừng nơi phòng Kim cô nương, tên thủy thủ hiệp với gã chứng minh đều đó. Và gã không hề đi đâu nửa bước.

Trương Tam cau mày thốt:

- Kim cô nương và Hồ Thiết Hoa say túy lúy, còn Công Tôn tiên sanh thì ở đây với bọn tại hạ, vậy người xuất thủ ám toán Câu huynh là ai?

Bổng hắn biến sắc mặt từ từ tiếp:

- Không lẻ trên thuyền nầy, trừ bảy chúng ta ra, còn có người thứ tám? Không lẻ hung thủ là một quỷ hồn ẩn hình đâu đây?

Trên thuyền thực ra chẳng phải chỉ có bảy người. Trừ bọn Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Câu Tử Trường, Kim Linh Chi, Công Tôn Kiếp Dư và Bạch Lạp Chúc, còn có hơn mười tên thủy thủ.

Chẳng lẽ hung thủ ở trong đám thuyền phu?

Lưu Hương, Câu Tử Trường, Công Tôn Kiếp Dư cùng Trương Tam chưa ra khỏi phòng Kim Linh Chi, bổng có tiếng kêu to. Tiếng kêu của Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam biến sắc thốt:

- Không xong! Tiểu Hồ đang say chết, chúng ta đáng lẽ không nên để hắn một mình trong phòng.

Câu nói vừa buông dứt, hắn đã thoát ra khỏi cửa rồi. Hồ Thiết Hoa đang ngồi trên giường thở dốc. Đôi mắt y mở to, gân đỏ nổi chằn chịt, tay vẫn còn cầm một chiếc mặt nạ bằng giấy bồi, chiếc mặt nạ bị bóp dẹp.

Trông thấy y còn sống sờ sờ, Trương Tam đâm cáu, gắt:

- Ngươi la quỷ la ma gì thế? Lại nổi chứng điên rượu rồi có phải không?

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt, nhìn thẳng vào vách phòng trước mặt, Trương Tam gắt to giọng y vẫn không nghe.

Trương Tam cười lạnh tiếp:

- Tổng cộng ngươi chi uống có mấy nhỏ rượu, thế mà lại say như chết.

Ta xem từ nay ngươi không nên sính tài nữa là hơn. Đừng thách thức ai đấu rượu với ngươi nữa.

Hồ Thiết Hoa vẫn chưa nói gì, mường tượng không nghe Trương Tam thốt. Lâu lắm y bật đứng xuống giường, vỗ tay cười lớn thốt:

- Hung thủ quả nhiên là hắn! Là tiểu tử đó! Ta biết mà. Thế nào rồi cũng có lúc ta nắm được đầu ngươi.

Trương Tam trố mắt:

- Ai? Ai?

Hồ Thiết Hoa hét:

- Đương nhiên là Đinh Phong! Trừ hắn ra còn ai nữa.

Trương Tam thong thả quan sát Hồ Thiết Hoa từ đầu đến chân, sau cùng buông tiếng thở dài đáp:

- Ta biết lắm. Ngươi chưa tỉnh rượu mà. Thảo nào mà chẳng trông thấy quỷ.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Chính ngươi mới thấy quỷ! Và thứ quỷ to đầu! Lưu Hương chớp mắt luôn, rồi trầm ngâm một lúc hòi:

- Ngươi vừa thấy Đinh Phong? Thật vậy?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Đương nhiên là thật.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- đâu?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Tại đây! Trong phòng nầy! Trương Tam lạnh lùng:

- Ngươi ngủ như chết, còn thấy gì được chứ! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta say quá, ngủ một lúc, lại muốn mửa, nhờ vậy mà ta tỉnh lại, tuy tỉnh nhưng ta không đủ sức ngồi lên.

Say vừa vừa còn ngủ được và ngủ ngon. Say quá độ thì rượu quật mạnh, khó ngủ, lòng rạo rực buồn nôn, mê man một lúc rồi cũng phải mửa.

Lưu Hương gật đầu chàng vốn biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta đang mông lung, mơ hồ, bổng thấy một gương mặt trắng xanh, ta không nhìn kỷ là ai. Người đó gọi ta, ta lười không đáp ứng. Ngờ đâu y lướt tới chận cổ ta….

Y đưa tay rờ cổ, thở mấy hơi dài, rồi tiếp luôn:

- Tay y quá mạnh, ta vùng vẩy mãi không thoát khỏi, kêu la thì tiếng kêu không vượt qua yết hầu, ta quơ tay chụp đại lên mặt y.

Lưu Hương nhìn chiếc mặt nạ trên tay Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải hắn mang chiếc mặt nạ đó chăng?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Giật được chiếc mặt nạ rồi ta nhận ra chính là Đinh Phong.

Hắn hoảng hồn nhảy vọt lên, thừa dịp đó ta đấm một quyền vào bụng hắn.

Y cười tiếp:

- Ngươi biết chứ, quả đấm của ta có mấy người chịu nổi.

Lưu Hương trầm giọng:

- Rồi hắn ra sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Hứng quả đấm của ta, hắn buông tay, nhảy về phía vách đó. Ta vừa định vọt theo, hắn biến mất.

Trương Tam cười lạnh:

- Ngươi biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Ta không hiểu nổi, thật là hắn vừa hiện ra đó lại biến mất đó.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi muốn ta cho ngươi biết tại sao không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ngươi biết gì?

Trương Tam điềm nhiên thốt:

- Ngươi nằm mộng! Người trong mộng thì thoạt hiện thoạt biến bất thường.

Hồ Thiết Hoa chụp nhanh áo Trương Tam, giật giật hét:

- Ta nói ngươi không tin? Bằng vào đâu ngươi không tin?

Trương Tam bị y làm dữ quá, lấp vấp đáp:

- Ngươi không nằm mộng thì làm gì thấy Đinh Phong được?

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Tại sao ta không thấy được hắn?

Trương Tam bĩu môi:

- Vì hắn đã chết! Hắn chết rồi! Hồ Thiết Hoa kinh hãi kêu lên thất thanh:

- Đinh Phong chết lúc nào?

Trương Tam đáp:

- Ít nhất cũng hơn ba bốn giờ rồi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Thật vậy?

Trương Tam gật đầu:

- Đương nhiên là thật. Chính ta và Câu Tử Trường mang xác hắn đặt vào quan tài.

Hồ Thiết Hoa từ từ quay đầu lại nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt:

- Người chết hiện nằm trong quan tài không thể là giả được.

Hồ Thiết Hoa dần dần biến sắc mặt trắng nhợt, buông tay từ từ lẩm nhẩm:

- Người đó không phải là Đinh Phong thì là ai? Không lẽ ta thấy quỷ?

Trương Tam thấy y ngơ ngác, thương hại quá dịu giọng thốt:

- Người uống rượu nhiều quá thì thường hoa mắt, mường tượng nằm mộng. Ta có lần trông thấy cả Tôn Ngộ Không và Trư Bát Giới, nggươi tin không chứ?

Hồ Thiết Hoa còn nói gì hơn. Y ngã ngửa mình trên giường, lấy gối che mặt.

Trương Tam cười hì hì tiếp:

- Thế là hay dấy. Uống nhiều rượu vào thì cố mà ngủ, ngủ được là khoẻ.

Câu Tử Trường vụt thốt:

- Tại hạbiết hung thủ ở tại đâu.

Lưu Hương buông nhanh:

- A?

Câu Tử Trường tiếp luôn:

- Nhất định là hung thủ cải dạng thành một tên thủy thủ, trà trộn vào số đông, kỳ quái thật là sự kiện đó trước kia chúng ta không ai nghĩ đến cả.

Cứ loanh quanh lẩn quẩn nghi ngờ cho nhau mãi. Chứ nếu không thì hắn làm sao thành công nổi qua mấy vụ sau nầy?

Lưu Hương thong thả gật đầu:

- Cũng có thể lắm.

Câu Tử Trường thốt:

- Nào chỉ có thể mà thôi. Chắc chắn là khác.

Chừng như phấn khởi tinh thần, hắn tiếp luôn:

- Các hạ nghĩ, còn ai có nhiều cơ hội tiếp cận chén đựng rượu hơn chứ?

Lưu Hương thong thả đáp:

- Dĩ nhiên chỉ có thủy thủ ở tại trú phòng.

Câu Tử Trường vỗ tay:

- Tại hạ nói mà! Lại còn điều này nữa, vì hắn là một thủy thủ nên Hướng Thiên Phi và Hải Quát Thiên không phòng bị.

Trương Tam tán đồng:

- Đúng! Đích xác đúng đạo lý.

Câu Tử Trường tiếp:

- Mất dê rồi mới sửa sang chuồng lại, tuy muộn vẫn còn dùng được.

Hiện tại chúng ta bắt đầu tra cứu theo giả thuyết đó cũng còn kịp thời.

Trương Tam hỏi:

- Tra cứu cách nào đây?

Câu Tử Trường trầm ngâm một lúc:

- Chắc chắn là có một danh sách các thủy thủ trên thuyền, chúng ta tìm danh sách đó, sau lại hỏi từ tên một, thế nào cũng tìm ra một vài manh mối.

Biện pháp đó rất hay song họ ít người quá, khó làm sự việc một cách chu đáo. Cho nên họ phân công nhau, mỗi người kiêm ít nhất cũng hai ba việc. Trương Tam còn phải ở lại phòng bảo vệ Hồ Thiết Hoa, Bạch Lạp Chúc thì không thể rời Kim Linh Chi được. Hai gian phòng mở hoác cửa cho bên nầy chiếu cố được bên kia, tiếp ứng lẫn nhau.

Gã thũy thủ hiệp lực với Bạch Lạp Chúc tên là Triệu Đại Trung, một con người chất phác, thật thà. Gã biết danh sách bọn thủy thủ ở trong tủ áo của Kim Linh Chi.

Gian phòng của Kim Linh Chi chính là gian phòng của Hải Quát Thiên nhường lại cho nàng. Gian phòng nầy có vẻ đặc biệt hơn các gian phòng khác.

Danh dách có rồi, Câu Tử Trường đề nghị:

- Hiện tại, tại hạ và Hương Soái cùng Công Tôn tiên sanh phân nhau đi tìm các thủy thủ, triệu tập tất cả lại đây, hạn trể lắm là nửa giờ sau phải hội tề đủ mặt. Chủ ý đó đích xác được lắm. Dù không hoàn toàn cũng chẳng sao, bởi chẳng một có chủ ý nào khác.

Dưới lòng thuyền tối tăm quá! Trong lòng hầm chỉ có mỗi một ngọn đèn. Thủy thủ ngủ vùi như muôn đời, sống kiếp gió lộng, mỗi khi vào hầm là ngủ, ngủ lấy sức để làm quần quật tiếp, đến hơi thở cuối cùng.

Lưu Hương cất tiếng gọi lần đầu. Không một ai hồi đáp. Chàng nắm tay một người. Bàn tay lạnh như giá băng. Bao nhiêu thủy thủ đều chết hết. Và vết thương trí mạng là Chu Sa Chưởng! Rờ những bàn tay lạnh, tay của Lưu Hương cũng đổ mồ hôi lạnh. Chàng từ từ lùi lại, lùi ra khỏi hầm rồi quay mình theo thang trèo lên trên sân thuyền.

Trên sân thuyền có bốn người chết. Tên thủy thủ giữ tay lái có lẽ chết lâu rồi, thân xác lạnh ngắt. Nơi ngực có dấy tay đỏ.

Câu Tử Trường hắn đi đâu mất dạng.?

Nhìn xa xa, mặt biển trải rộng mênh mông, không một hình ảnh nào ngoài trời mây nước.

Lưu Hương hơi run người! Ít khi nào chàng run người như vậy. Chàng nhớ có một lần cùng Hồ Thiết Hoa đi trộm rượu uống bị phát giác, phải lẩn trốn giữa đống vò rượu. Đêm đó trời lạnh, chàng run, chẳng rõ run vì lạnh hay run vì sợ. Nhưng sự kiện đó thuộc hơn hai mươi năm về trước, lúc chàng vừa bảy tuổi.

Từ đó chàng không run nữa. Cho đến bây giờ…. Và bây giờ, chàng run mạnh hơn. Run mạnh vì hiện tại có đầy đủ lý trí, có đầy đủ kinh nghiệm, nếu có run là phải do một nguyên nhân quan trọng.

Chàng nhận ra trời đất rộng vô cùng mà con người quá nhỏ, nhỏ hơn hạt cát. Hơn thế, lý trí con người cũng có hạn. Chàng ép sát y phục vào mình rồi bước những bước dài xuong từng dưới.

Công Tôn Kiếp Dư đã trở lại. Nhìn qua thần sắc lão, kẻ ngu nhất cũng thấy rõ lão không gặp một người sống.

Lưu Hương hỏi cái điều cần hỏi trước nhất:

- Câu Tử Trường? Hắn có trở lại không?

Trương Tam đáp:

- Chứ hắn không có mặt trên sân thuyền với Triệu Đại Trung sao? Hắn cũng đi tìm thủy thủ mà?

Lưu Hương lắc đầu:

- Hắn không có mặt trên đó.

Trương Tam kinh hãi kêu lên:

- Không lẽ hắn cũng bị hại nữa rồi?

Lưu Hương không đáp. Chàng cần gì đáp.

Công Tôn Kiếp Dư thất sắc:

- Con người đó….

Lão chưa dứt câu, Hồ Thiết Hoa vụt nhảy dựng lên, chụp áo lão hét lớn:

- Nếu Câu Tử Trường chết, người giết hắn không phải là ai khác cả mà chính là các hạ đó.

Công Tôn Kiếp Dư đã biến sắc, càng biến sắc hơn, nhưng cố gượng cười hỏi:

- Có lẽ Hồ huynh chưa tỉnh rượu hẳn?

Trương Tam lướt tới lôi Hồ Thiết Hoa ra gắt:

- Hiện tại không phải là lúc ngươi nổi chứng điên rượu. Buông tay ngay.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Ngươi bảo ta buông tay, thế ngươi biết y là ai chăng? Ngươi biết lai lịch của à?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Còn ngươi? Ngươi biết gì?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Đương nhiên là ta biết. Y là người sát hại hơn bảy mươi mạng nên ngoài kinh thành, y là một đại đạo, Câu Tử Trường tuân lịnh Hùng Đại tướng quân từ quan ngoại vào Trung Nguyên âm thầm tra cứu vu án đó. Y biết sự tình đã bại lộ nên giết Câu Tử Trường để diệt khẩu.

Trương Tam giật mình. Lưu Hương cũng không khỏi kinh dị.

Bạch Lạp Chúc đã xông đến nơi, nghe thế dừng chân liền. Điều rất kỳ quái là Công Tôn Kiếp Dư lại cười.

Hồ Thiết Hoa phẩn nộ tiếp:

- Ngươi cười cái gì chứ? Cười cũng vô ích, tốt hơn nên khai thật đi.

Công Tôn Kiếp Dư vẫn cười:

- Cũng may Hương Soái nhận ra tại hạ và có thể làm chứng cho tại hạ.

Nếu không thì tại hạ phải mang oan uổng mà về lòng đất lạnh.

Thốt xong lão giật mớ tóc trên đầu xuống, chiếc đầu trọc lóc hiện ra, đôi ta bằng bạc cũng hiện ra luôn. Tóc giả! Tai cũng giả nốt! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

- Bạch Y Thần Nhỉ! Trương Tam tiếp nối:

- Có phải là Anh lão anh hùng ngoại hiệu Thần Ưng, một tay nổi danh bắt nhiều tên trộm cướp lợi hại chăng?

Công Tôn Kiếp Dư mỉm cười:

- Không dám nhận tiếng khen! Tại hạ chính là Anh Vạn Lý! Trương Tam mỉm cười:

- Sự tình đâu có khôi hài đến thế! Nhận lầm kẻ bắt trộm thành một tên trộm.

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt thốt:

- Ta đâu có gì đáng trách. Người đáng trách là Lão Xú Trùn đó. Hắn đã nhận ra Anh lão tiên sanh nhưng không chịu nói ra.

Lưu Hương cười khổ:

- Thực ra ta chẳng có gì đáng trách, bởi vì thuật cải sửa dung mạo của Anh Lão tiên sanh rất cao minh, đến ta đây là người tinh tế cũng không nhận ra ngay.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Thủ đoạn của tại hạ cao minh lắm sao?

Đoạn lão tiếp luôn:

- Vì muốn thay hình đổi dạng, tại hạ phải cất công đi tìm tay đệ nhất danh gia đương kim đệ nhất thiên hạ về thuật dị dung. Nhờ thế tại hạ qua mắt được cả những tay sành.

Trương Tam hỏi gấp:

- Đệ nhất danh gia trong thiên hạ? Có phải là….

Hắn nhìn qua Lưu Hương. Ai ai cũng cho Lưu Hương là tay đệ nhất danh gia trong thiên hạ về thuật dị dung. Ta biết thì chẳng như vậy.

Trương Tam hừ một tiếng:

- Không phải hắn thì là ai?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Một tiểu cô nương cực kỳ mỹ lệ, Lưu Hương bất quá chỉ là một đệ tử mà thôi.

Trương Tam chợt tỉnh ngộ.

- Ta nhớ ra rồi. Ai cũng biết Lưu Hương có ba vị hồng nhan tri kỷ:

Một người có trí nhớ tài tình, một cô nấu ăn tuyệt diệu, một người nữa giỏi thuật dị dung. Có phải ngươi ám chỉ về nàng thứ ba đó không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy. Chính là Tô Dung Dung cô nương.

Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi hỏi:

- Anh huynh thực sự có đến tìm Tô Dung Dung à?

Anh Vạn Lý đáp:

- Tại hạ vốn có ý tìm gặp Hương Soái, không ngờ lúc đến nơi thì Hương Soái lại vắng mặt. Tại hạ được Tô cô nương tiếp kiến, sau khi biết ý muốn của tại hạ, Tô cô nương sẵn sàng giúp tại hạ. Cũng nhờ chuyến đi đó tại hạ được biết luôn Tống cô nương và Lý cô nương.

Lão cười rồi tiếp luôn:

- Tô cô nương có nói dù cho đến cả Hương Soái cũng không nhận ra chân tướng tại hạ, đừng nói là ai khác.

Lưu Hương cười theo thốt:

- Về thủ thuật, nữ nhân bao giờ cũng xảo diệu hơn nam nhân.

Hồ Thiết Hoa hầm hừ:

- Tại hạ cứ tưởng Câu Tử Trường là con người khá. Ngờ đâu hắn bịa chuyện. Hắn nói ngoa hơn cả nữ nhân.

Trương Tam mỉm cười:

- Ngươi bị nữ nhân lừa nhiều lần lắm rồi thì cũng phải bị nam nhân lừa luôn, có vậy mới công bình chứ! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhưng lại quay sang Anh Vạn Lý thốt:

- Dù Lưu Hương không nhận ra các hạ ngay lúc đầu, ít nhất các hạ cũng phải nói rõ với bọn tại hạ chứ, có đâu….

Anh Vạn Lý thở dài đáp:

- Tại hạ sợ Câu Tử Trường, Hải Quát Thiên và Đinh Phong cấu kết với nhau nên chưa dám tiết lộ chân tướng. Tuy nhiên tại hạ hằng tìm cách tiếp xúc kín đáo với Hương Soái.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ hiểu rồi! Thảo nào Câu Tử Trường chẳng bám sát theo chúng ta, ngăn trở chúng ta đàm đạo thân mật kín đáo với nhau. Thì ra hắn sợ các hạ phanh phui điều bí mật của hắn.

Trương Tam thốt:

- Như vậy nhát đao nơi cánh tay hắn là do chính hắn tự đâm vào mình cho mọi người phải chạy ra ngoài phòng, bỏ dở cuộc đối thoại, phá mất cơ hội Anh lão tiên sanh tiếp xúc riêng với Lưu Hương.

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Đúng vậy! Tại hạ cũng có ý nghi ngờ song trong nhất thời không chứng minh được mưu mô của hắn thành ra phải bỏ qua luôn. Tại hạ vì muốn bắt gian tặc, theo đuổi gian tặc nên phải dè dặt từng ly từng tý….

Lưu Hương hỏi:

- Còn Bạch huynh?

Bạch Lạp Chúc đáp:

- Tại hạ là Bạch Liệp.

Anh Vạn Lý thốt:

- Bạch huynh đây mới chính là một cao thủ, thuộc hạ của Hùng Đại tướng quân, luyện được Hổn Nguơn Nhất Khí Đồng Tử Công, nội lực cao cường, tại vùng Quan Ngoại không có ai đáng gọi là tay đối thủ.

Lưu Hương mỉm cười:

- Đừng nói là Quan Ngoại, tại Quan Nội cũng chẳng có mấy tay sánh bằng.

Bạch Liệp khiêm tốn:

- Không dám nhận! Hương Soái quá khen! Y nghiêm trang như quen với quân kỷ, dưới cái vẻ oai phong của một tướng quân. Có lẽ hắn quá nghiêm mà cũng có lẽ hắn đang mang mặt nạ, hắn không lộ một nét cảm nghĩ nào.

Lưu Hương hỏi:

- Chắc hai vị sớm biết Câu Tử Trường có mặt trên thuyền nầy chứ?

Bạch Liệp đáp:

- Lên thuyền rồi mới biết.

Chẳng những hắn không biểu hiện cảm nghĩ mà hắn lại còn ít nói, những câu đối đáp của hắn rất gọn chẳng có nhiều lời như những người khác.

Anh Vạn Lý phải thay hắng giải thích:

- Lúc đó tại hạ đoán định là Câu Tử Trường hẵn ra vùng hải ngoại, tuy không gặp được Hương Soái, tại hạ từng nghe danh Trương Tam huynh, do đó tại hạ tìm đến Trương huynh. Không ngờ sự tình xui khiến tại hạ đến con thuyền nầy.

Lưu Hương hỏi:

- Hai vị làm sao nhận được Câu Tử Trường? Hay là có gặp qua hắn một lần nào đó?

Anh Vạn Lý đáp:

- Tuy không gặp mặt song biết âm thinh.

Rồi lão bổ túc:

- Hôm đó sau vụ án do hắn gây ra trong chổ ngụ của Trấn Viễn Tướng Quân có một người may mắn sống sót.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải là một bà thiếp của Trấn Viễn Tướng Quân chăng?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Phải! Người thị thiếp đó vốn là một danh kỷ già nghề, giỏi đàn ca, hát xướng, nhất nhất món chơi nào cũng tinh thông. Ngoài ra lại có cái tài đặc biệt.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Tài chi?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Nhại tiếng nói của người khác. Vô luận ai nói gì, nàng nghe qua một lần là nhại âm thinh rất giống. Nghe nói nàng nhại giọng của Hùng tướng quân, vị phu nhân của tướng quân cũng phải lầm.

Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Lúc Câu Tử Trường hành thích có nói năng gì đó, nàng nghe tiếng phải không?

Anh Vạn Lý cười khổ:

- Đúng vậy đó Hồ huynh! Và Hùng Đại Tướng Quân sai phái tại hạ đi điều tra, truy tầm thủ phạm.

Lưu Hương thốt:

- Có lẻ các ngươi không hiểu. Anh lão tiên sanh có biệt tài về thính giác, bất cứ thinh âm gì, nghe rồi là tiên sanh chẳng bao giờ quên.

Hồ Thiết Hoa ạ lên một tiếng:

- Nàng thị thiếp đó nhái giọng của Câu Tử Trường cho Anh lão tiên sanh nghe. Anh lão tiên sanh bằng vào âm thinh đó mà đi tìm người.

Lưu Hương đáp:

- Chắc vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nếu chính mắt ta trông thấy sự tình thì chẳng khi nào ta tin Câu Tử Trường là tay đại đạo! Hắn gặp vận xui nên gặp hai vị đó.

Anh Vạn Lý thốt:

- Lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

-Câu Tử Trường là đại đạo cái đó chắc rồi. Nhưng biết đâu hắn chẳng là hung thủ?

Lưu Hương chớp mắt:

- A?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Có mấy sự việc chứng minh hắn không là hung thủ. Thứ nhất:

lúc các người còn ở bên ngoài có một kẻ vào đây toan giết tại hạ. Tại hạ nhấn mạnh, đó là một người bằng xương, bằng thịt, chứ không phải quỷ.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Nếu vậy thì trên thuyền nầy có người thứ tám sao?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Thứ hai:

nếu hắn là hung thủ thì hắn đâu có chết, bởi còn ai giết hắn?

Lưu Hương điềm nhiên thốt:

- Không ai thấy thi thể của hắn thì làm sao biết rõ hắn đã chết hay còn sống.

Bạch Liệp chen vào:

- Có thể hắn sợ bị bắt nên trốn trước.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Biển rộng mênh mông, hắn trốn đi nơi nào? Nếu hắn còn ở trên thuyền thì hắn ẩn nấp nơi đâu? Hà huống….

Dừng một chút, y tiếp nối:

- Hắn không dùng được Chu Sa Chưởng pháp, hắn không xử dụng cả hai tay đồng đều, mà chúng ta lại còn nhặt được một hạt trân châu trên một xác chết. Do đo tại hạ kết luận là hắn không phải là hung thủ.

Một âm thinh vang lên:

- Hạt trân châu đó, chính ta.

Nghĩa là sao? Ta" làm gì với hạt trân châu đó?

Nét rượu còn phảng phất trên mặt, Kim Linh Chi thốt câu đó rõ ràng, với giọng kiên quyết. Nàng còn có vẻ tỉnh hơn Hồ Thiết Hoa nữa.

Hồ Thiết Hoa thở một hơi dài hỏi:

- Hạt trân châu đó tại sao lại ở nơi mình một xác chết? Chẳng lẻ người chết lại có thể đi lấy trộm của người?

Chẳng những Kim Linh Chi không màng đến y, nàng cũng không hề nhìn y nửa mắt, cứ ung dung tiếp:

- Chiều hôm qua ta không ngủ được, có ý định lên sân thuyền đi tới đi lui cho vơi bực bội. Vưà ra khỏi cửa phòng, ta phát hiện có người nhón gót chân đi xuống thang. Tự nhiên ta nổi tánh hiếu kỳ muốn đi theo người đó xem y làm gì.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Nữ nhân có tật lạ quá, bất cứ việc gì cũng tò mò muốn nghe, muốn thấy.

Kim Linh Chi vẫn không chú ý đến Hồ Thiết Hoa, cứ tiếp:

- Ta theo liền. Xuống đến nơi ta phát hiện ra hai tên thủy thủ giữ cửa kho đều chết hết. Mà người kia cũng biến mất luôn.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Gã ấy nhanh chân đến thế à?

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Vô luận là ai, làm cái việc sát nhân xong là phải chuồn gấp! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Cô nương có nhận được hắn là ai chăng?

Kim Linh Chi hơi ngập ngừng:

- Ta…. đương nhiên là ta không rõ. Lúc đó cửa đóng kín, ta muốn vào nhưng nghe Hải Quát Thiên hét lên, ta lại sợ hắn hiểu lầm, chỉ còn cách là quay trở lại, còn hạt trân châu….

Nàng trừng mắt nhìn Trương Tam rồi tiếp:

- Từ lúc nó bị đánh cắp lần đầu, ta không còn dùng nó mà trang điểm nữa. Nó không được gắn kỷ trên mão song nó vẫn ở trong mình ta, mãi đến lúc về phòng, mới phát giác ra nó rơi mất.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chỉ tại cô nương có hành động phi nhân nên lòng bối rối, đến đổi đánh rơi vật báu mà không hay biết gì cả.

Kim Linh Chi nổi giận:

- Ta không giết người sao ngươi dám nói là ta hành động phi nhân?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Cô nương không là sát nhân, song sát nhân là ai cô nương biết rõ, bất quá cô nương không dám nói ra vì kẻ sát nhân có một áp lực bắt buộc cô nương phải câm miệng.

Kim Linh Chi đỏ mặt không còn thốt được tiếng nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng hiện tại thì Đinh Phong đã chết rồi, tại sao cô nương còn sợ gì mà không dám nói chứ?

Kim Linh Chi nghiến răng:

- Dù Đinh Phong đã chết nhưng hung thủ không phải là hắn, ta nói ra có ích gì?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút rồi thở dài thốt:

- Lời nói có lý. Ít nhất hung thủ cũng không phải là một kẻ chết. Kẻ chết rồi đâu còn sát nhân được nữa?

Trương Tam chen vào:

- Hung thủ không phải là Đinh Phong, cũng không phải là Câu Tử Trường, mà cũng không phải Hải Quát Thiên, Hướng Thiên Phi. Anh lão tiên sanh, Bạch thiếu anh hùng, Kim cô nương và Lưu Hương cũng không phải nốt.

Hắn thở dài tiếp:

- Ta xem chỉ sợ nếu không phải ngươi thì là ta.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ngươi không đủ tài năng làm cái việc đó đâu.

Trương Tam mỉm cười:

- Dù cho ngươi có đủ tài, dù cho ngươi là hung thủ, chắc gì ngươi cao hứng làm.

Hồ Thiết Hoa nghẹn lời. Anh Vạn Lý thở ra:

- Hiện tại trên thuyền chỉ còn thừa lại sáu chúng ta, mà sáu chúng ta lại không phải là hung thủ. Thế thì hung thủ là ai?

Bổng Lưu Hương cười mấy tiếng đáp:

- Trừ sáu chúng ta ra, trên thuyền đích xác còn có một người nữa.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Các hạ biết người đó?

Lưu Hương gật đầu! - Biết! Anh Vạn Lý cố giữ bình tỉnh. Hồ Thiết Hoa thì nhảy dựng lên hét:

- Hắn ở đâu? Ngươi biết không?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Nếu không biết thì ta đâu có nói.

134. Chương 134: Hung Thủ

Trong phòng của bọn Hồ Thiết Hoa có hai chiếc giường. Trong hai, có một chiếc rộng. Lưu Hương không mất lắm công phu, tìm ra được mảnh gỗ cơ quan. Bên dưới mảnh gỗ có một lối đi bí mật.

Hồ Thiết Hoa trợn mắt kêu lên thất thanh:

- Thảo nào mà kẻ đó vừa nhào lên giường lại chẳng biến mất. Thì ra hắn do ngã đó mà đi.

Lưu Hương thốt:

- Trên nhiều con thuyền, có lối đi bí mật như thế nầy. Cái đó hẳn Trương Tam có nghĩ đến.

Trương Tam đỏ mặt đáp:

- Nhưng ta không biết lối đi đó ăn thông đến đâu.

Lưu Hương đáp:

- Khoang chứa đồ.

Khoang đó âm u quá, nặng nề với cái lạnh độc. Sáu cổ quan tài còn đó.

Anh Vạn Lý thở dài thốt:

- Hương Soái liệu việc không sai.

Hồ Thiết Hoa mỉa:

- Rất tiếc khoang chứa đồ không chứa một bóng người. Cả bóng quỷ cũng không luôn.

Lưu Hương mỉm cười:

- Ngươi thì không có chứ quỷ vẫn có. Có một con quỷ.

Hồ Thiết Hoa vụt sáng mắt lên:

- Có phải ngươi muốn nói đến Đinh Phong?

Trương Tam thốt:

- Nhưng Đinh Phong bất quá là một người chết chứ chưa phải là quỷ. Tự tay ta đặt hắn vào quan tài….

Hắn đứng cạnh quan tài thứ nhất, đột nhiên hắn nghe rợn người, rồi hắn hỏi:

- Ngươi…. hay là ngươi nói hắn đã sống dậy?

Lưu Hương thở dài:

- Người chết sống lại, thực ra chẳng phải ta chỉ thấy có một lần.

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Phải! Như Diệu Tăng Vô Hoa, chết rồi sống lại.

Bạch Liệp vụt hỏi:

- Người chết rồi, sống lại được sao?

Từ nhỏ gã đã sống trong phủ tướng quân nên chẳng biết gì về sự việc trên giang hồ, ngụy dị, biến hóa đa đoan.

Lưu Hương đáp:

- Nếu người chết thực sự thì tự nhiên không thể sống lại được, chẳng qua có nhiều phương pháp giúp cho việc giả chết thành tựu.

Bạch Liệp trố mắt:

- Giả chết? Phương pháp gì?

Lưu Hương giải thích:

- Nội công luyện đến mức nào đó, hỏa hầu nào đó thì tự mình có thể ngưng hô hấp, cả đến việc ngưng quả tim đừng đập cũng làm được như thường, huyết mạch bế tắc, toàn thân giá lạnh như xác chết.

Rồi chàng tiếp luôn:

- Tuy nhiên, phương pháp nầy chỉ dùng được trong thời gian ngắn, tình trang giả chết không thể duy trì lâu, tối đa là nửa giờ thôi, vả lại khách giang hồ giàu kinh nghiệm nhìn qua là phát hiện sự kiện giả đó ngay.

Bạch Liệp lại hỏi:

- Còn phương pháp chi khác?

Cứ theo lời truyền thuyết thì trên thế gian có ba loại thuốc lạ, người nào uống vào là mọi hoạt động bị đình chỉ lại ngay, mường tượng con độc xà ngủ giấc triền miên suốt mùa đông.

- Anh Vạn Lý gật đầu:

- Đúng lắm! Trong ba loại kỳ dược đó, tại hạ biết được một, tên là Tây Phương Đậu Khấu, sản xuất tại một hòn đảo nhỏ tên là Cơ Độ Sơn, nằm về hướng Tây hai xứ Thiên Trúc và Ba Tư.

Lưu Hương thốt:

- Nhưng loại nổi danh nhất gọi là Đào Tình Tửu.

Bạch Liệp kêu lên:

- Đào Tình Tửu! Cái tên nghe phong nhả quá! Lưu Hương mỉm cười:

- Vì người chế luyện thứ dược tửu đó là một vị phong lưu tài tử! Dừng lại một chút chàng tiếp:

- Nói đến Đào Tình Tửu phải nhắc luôn một đoạn cố sự liên quan đến nó.

Bạch Liệp thốt:

- Xin cho nghe! Lưu Hương kể:

- Vị tài tử phong lưu đó du lãng khắp sông hồ, đến đâu cũng để lại một chút tình, về sau y bị phiền phức vì những cái chút tình ở khắp bốn phương.

Bạch Liệp hỏi:

- Phiền phức như thế nào?

Lưu Hương kể tiếp:

- Anh hùng sợ thuyền quyên làm vướng bận gót hải hồ, liệt nữ cũng sợ tình lang làm yếu lòng trong cuộc đời hành hiệp, đã là phong lưu tài tử thì càng có tình hơn ai hết, cho nên cái thông lệ của kẻ chơi hoa là chỉ nếm mùi hoa. Cứ mỗi lần tao ngộ là xóa bỏ dấu vết của những trận cười suốt đêm dài để rồi bắt đầu làm lại với những cái mới mẻ hơn.... Nhưng thông lệ nào cũng có ngoại lệ, trong số những nàng từng tiếp cận với y có ba cô nương quyết tâm bám sát y vĩnh viễn, y trốn đến đâu nàng theo đến đó, y là một thơ sanh thừa văn thiếu võ, mà cã ba nàng đều là những tay bản lãnh cao cường. Cự tuyệt y không đủ sức, trốn đi lại không trốn thoát, thành ra y suýt điên đảo vì cuộc đuổi bắt đó....

Trương Tam cười:

- Tự xe giây trói mình, làm sao y không khổ với bao nhiêu tình nghiệt gây ra.

Lưu Hương tiếp:

- Cũng may y có đọc qua hầu hết các thơ sách trên đời nên nhớ rất nhiều độc dược, y tham khảo những sách dó tìm một bí phương, chế luyện một thứ dược tửu, ai uống vào là như chết giả, ba nàng đó dù si tình cũng không đòi gì được nơi một người chết. Không được thỏa mản, họ bỏ luôn y, nhờ thế mà y thoát khỏi vòng lưới bao vây của họ. Từ đó, y rất thung dung với món rượu thuốc thần diệu, trừ những lúc y muốn hưởng tình, còn thì y cứ cái phép giả chết để tránh phiền phức.

Chàng kết luận:

- Do đó có cái tên Đào Tình Tửu.

Hồ Thiết Hoa cươi lớn:

- Ta thấy ngươi cần phải dự bị thứ rượu đó trong mình, luôn luôn có sẵn để mà dùng.

Anh Vạn Lý chớp mắt:

- Chắc Hương Soái cho rằng Đinh Phong giả chết?

Lưu Hương chưa đáp, Hồ Thiết Hoa vụt mở nắp quan tài. Nào đâu thấy thi hài Đinh Phong trong quan tài Quả là Đinh Phong sống lại! Trong quan tài có mấy chữ, không rõ bằng máu hay bằng chu sa, những chữ màu đỏ hiện rõ trước mắt mọi người:

- Lưu Hương, địa phương nầy ta nhượng lại cho ngươi.

Hồ Thiết Hoa dậm chân. Y hất luôn nắp năm cổ quan tài kia. Mỗi quan tài có một tên người:

Hồ Thiết Hoa, Kim Linh Chi, Anh Vạn Lý, Bạch Liệp, Trương Tam.

Anh Vạn Lý cười khổ:

- Chẳng những hắn đã phân phối xong những cổ quan tài nầy cho chúng ta, mà hắn còn biết rõ lai lịch của từng người.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Hắn không biết được điều đó đâu. Chính Câu Tử Trường tiết lộ với hắn.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Hương Soái cho rằng Câu Tử Trường cấu kết với hắn?

Lưu Hương gật đầu:

- Câu Tử Trường có việc nhờ hắn, tự nhiên phải cấu kết với hắn. Hắn biết sự bí mật của Câu Tử Trường nên nắm cái nhược điểm của Câu Tử Trường mà lợi dụng triệt để.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi thốt:

- Sự tình nầy ta cũng hiểu, song chỉ hiểu lờ mờ thôi.

Lưu Hương đáp:

- Muốn biết rõ ràng phải soát lại mọi chi tiết từ lúc khởi đầu.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Ngươi cứ nói. Nói cho tất cả cùng nghe.

Lưu Hương hỏi:

- Ngươi có kiên nhẫn nghe chăng?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Sự tình rất phức tạp, nguỵ dị, nếu ngươi không giải thích rõ ràng cho ta hiểu tường tận thì làm sao ta ngủ yên? Dù ngươi cần ba năm để nói hết, ta cũng kiên nhẫn đủ ba năm để nghe. Hơn nữa, ta rất thích thú được nghe ngươi kể.

Lưu Hương thốt:

- Mối liên quan đáng chú ý là Tiêu Kim Quật trên mặt biển.

Bổng chàng nhìn sang Kim Linh Chi, điểm một nụ cười tiếp:

- Tình hình tại địa phương đó có lẽ Kim cô nương biết rõ ràng hơn ai hết.

Kim Linh Chi cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi cắn môi, sau cùng cũng cất tiếng:

- Phải! Quả có địa phương mang tên đó trên mặt biển. Song tại đó không có hoa quỳnh, cỏ lạ, không có rừng thịt suối rượu.

Lưu Hương hỏi:

- Thế tại đó có gì?

Kim Linh Chi đáp:

- Chỉ có rất nhiều bí mật mà con người không tưởng tượng nổi. Và người ta mua bán những bí mật đó với cái giá rất cao.

Lưu Hương cau mày:

- Mua bán?

Kim Linh Chi gật đầu:

- Phải. Những bí mật đó trị giá rất cao vì sự quan hệ trọng đại. Do đó mỗi năm chủ nhân cho mời một số ít người đến nơi, những người có liên quan đến các bí mật ấy, cho họ có dịp mua. Có những bí mật mà nhiều người muốn mua được thành ra có sự cạnh tranh, đấu giá. Ai đấu cao thì mua được.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Giả như Thanh Phong Thập Tam Thức?

Kim Linh Chi lại cắn mạnh môi đáp:

- Phải! Tâm pháp luyện Thanh Phong Thập Tam Thức do chính chủ nhân bán cho ta. Chỉ vì trong phái Hoa Sơn có kẻ vô lễ với ta, ta bất cố nhất thiết, quyết mua cho kỳ được tâm pháp đó để báo hận.

Rồi nàng tiếp:

- Chủ nhân Tiêu Kim Quật có cảnh cáo ta ngàn vạn lần không nên xử dụng kiếm pháp đó một cách công khai. Nếu ta không nghe theo thì y thu hồi kiếm pháp ấy.

Trương Tam cau mày:

- Cô nương học thuộc rồi làm sao y thu hồi được?

Kim Linh Chi đáp:

- Tự nhiên…. Y có biện pháp mới cảnh cáo như thế chứ.

Thốt đến đó nàng lộ vẻ kinh khiếp, dù nàng bất kể trời, bất chấp đất, dù nàng là một tay ương ngạnh, ngổ ngáo cứng cổ. Nàng ngán thủ đoạn của họ rõ ràng. Nàng ngán, tức nhiên nàng thừa hiểu những thủ đoạn đó. Bởi có hiểu mới ngán chứ.

Lưu Hương thốt:

- Nhưng hôm đó, trong lúc giận cô nương lại mang ra kiếm pháp đó ra thi thố. Bất ngờ lại có Đinh Phong đến nơi, hắn nhân đó uy hiếp cô nương, bắt cô nương làm mấy việc mà cô nương không muốn làm.

Kim Linh Chi gật đầu, mặt ửng hồng.

Lưu Hương thở dài:

- Nếu thế cô nương có đến địa phương đó rồi.

Kim Linh Chi buông xuôi:

- Đúng thế! Lưu Hương hỏi:

- Chủ nhân Tiêu Kim Quật là con người như thế nào?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Ta không biết. Ta chẳng hề thấy mặt. Mà bất cứ ai cũng không thấy mặt y.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Tại sao? Y có phép ẩn thân?

Kim Linh Chi trừng mắt nhìn Hồ Thiết Hoa lạnh lùng đáp:

- Đến đó rồi ngươi sẽ biết tại sao.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Chiếu tình hình hiện tại, vĩnh viễn chúng ta không đến đó được. Thế thì tại sao cô nương không nói cho tất cả cùng nghe?

Kim Linh Chi buông gọn:

- Ta không thấy hứng! Hồ Thiết Hoa định hỏi nữa nhưng Lưu Hương chận lại. Chàng biết mẫu người Kim Linh Chi đến lúc không có hứng rồi thì có quỳ mà van cầu khô môi, khản cổ cũng không làm sao làm cho nàng thay đổi chủ ý. Nàng biết hỏi không được là người hỏi phát cáu. Nàng mong muốn người hỏi phát cáu.

Dụng ý của nàng là vậy.

Lưu Hương thốt:

- Hiện tại tưởng tất đến lúc họ mua bán những bí mật. Đinh Phong có đặc trách đi nghinh tiếp khách. Nhưng loại khách như bọn chúng ta, hắn không hoan nghinh chút nào.

Hồ Thiết Hoa tiếp nói:

- Hắn sợ chúng ta tìm cách đến đó nên nảy sanh cái ý tập trung chúng ta lại một nơi rồi giết dần, giết dần Trương Tam cười nói theo:

- Và cái nơi lý tưởng nhất cho hắn thực hiện mưu đồ phải là một con thuyền! Thuyền chơi vơi trên mặt nước, xa trời, xa đất, dù ai muốn thoát đi cũng chẳng có lối thoát. Trừ ra nhảy xuống biển làm mồi cho cá.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Tại sao hắn cố ý dàn cảnh với sáu cổ quan tài? Chẳng lẽ hắn cho rằng bọn ta quá tầm thường, rất dễ bị hạ sát, nên hắn bày ra như vậy để chúng ta phòng bị. Chúng ta phòng bị hắn khó giết, càng khó giết hắn càng thích thú.

Lưu Hương lắc đầu:

- Hắn đâu dại gì làm cái việc ngông cuồng đó. Hắn muốn cho chúng ta nghi kỵ lẫn nhau, người nầy đề phòng người kia, mình không tín nhiệm lẫn nhau, mình chia rẽ nhau, hắn mới dể hạ thủ.

Chàng tiếp luôn:

- Huống chi một người đa nghi lo lắng, sợ hãi, bao giờ cũng mất tinh thần ít nhiều, phản ứng phải chậm, sự phán đoán cũng kém sáng suốt.

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Rất đúng! Đánh người trước nhất nên đánh cái tâm. Tâm yếu rồi, người cũng yếu luôn.

Lão cười nhẹ tiếp:

- Tuy nhiên, đáng tiếc cho hắn tính sai một việc.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Việc gì?

Anh Vạn Lý đáp:

- Hắn không liệu lượng Hương Soái tri kỷ tri bỉ, hắn cho rằng cơ mưu của hắn rất kín đáo, liền lạc như mảnh da trời. Hắn quên mất, bất cứ cơ mưu nào cũng có sơ hở! Nhân vô thập toàn, bởi tạo vật ố toàn. Cái thuyết tuyệt vời không làm sao thực hiện được.

Trương Tam tiếp nối:

- Do đó hắn giả chết. Hắn tưởng người chết là hết việc. Có ai theo đuổi một người đã chết?

Lưu Hương cười khổ:

- Tuy nhiên phải nhìn nhận hắn rất lợi hại. Tại hạ vốn nghi hắn nhiều hơn ai hết, song hắn chết rồi thì mọi nghi ngờ phải tiêu tan. Tại hạ rất bối rối với cái chết của hắn.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Lúc đó ngươi không tưởng là hắn chết? Những vụ như vậy nào phải trước kia ngươi không thấy đâu?

Lưu Hương thở dài:

- Đáng lẽ lúc đó ta phải nghĩ ra tại sao hắn đinh ninh giao phó ta năm lần bảy lượt. Muốn cho chính ta đưa hài cốt hắn về quê.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Chỉ vì hắn không chết thật, hắn sợ người ta vất xác hắn xuống biển.

Lưu Hương tiếp:

- Hắn còn tính sai một việc.

Trương Tam hỏi:

- Việc gì?

135. Chương 135: Chiếc Rương Da Đen

Lưu Hương đáp:

- Hắn đánh giá Hồ Thiết Hoa quá thấp! Hắn cho rằng Tiểu Hồ say rồi là bất tri nhân sự, nên định tìm đến Tiểu Hồ hầu ra tay. Hắn không hiểu nổi người uống rượu bừng tỉnh mau hơn người không uống trừ ra khi không còn tỉnh nổi. Mà Tiểu Hồ làm gì say chết đi được.

Trương Tam gật đầu:

- Phải! Thường thì ai say mau, tỉnh cũng mau.

Lưu Hương tiếp:

- Thất bại lần đầu, hắn do lối bí mật thoát đi nhưng bị Tiểu Hồ nhận diện, tuy hắn chưa đoán định được là bọn ta phát hiện sự giả chết của hắn hay không, mẫu người của hắn không thể mạo hiểm do đó hắn phải áp dụng kế sách cuối cùng.

Anh Vạn Lý thở dài:

- Đúng vậy! Mẫu người đó bất cứ làm việc gì cũng lưu lại một vài lối thoát. Giả chết không xong, hắn dùng đến biện pháp thứ hai.

Lưu Hương tiếp:

- Tưởng tất hắn đã thương lượng kỹ với Câu Tử Trường. Câu Tử Trường có nhiệm vụ dụ dẫn chúng ta tránh xa xa các dãy phòng, nhân cơ hội đó hắn thoát đi.

Bạch Liệp hỏi:

- Biển rộng mênh mông hắn trốn đi đâu chứ?

Lưu Hương giải thích:

- Trên sân thuyền có một chiếc xuồng cứu cấp. Lúc tại hạ lên đó thì chiếc xuồng không còn tại chổ nữa.

Bạch Liệp cau mày:

- Xuồng cứu cấp đó đi đươc bao xa đâu? Chỉ cần một lượn sóng vừa thôi, không lớn lắm, xuồng cũng lật úp, nếu không chìm.

Anh Vạn Lý thở ra:

- Đinh Phong hành sự chắc chắn là phải chu đáo. Tại hạ nghĩ hắn có dự phòng thuyền tiếp ứng trong vùng phụ cận.

Bạch Liệp trầm ngâm một lúc bổng cười vang thốt:

- Hắn đào tẩu là hắn không giết bọn chúng ta.

Anh Vạn Lý không nói gì.

Lưu Hương cười khổ:

- Hắn để bọn chúng ta lại đây là vì hắn biết là bọn chúng ta không còn sống được bao lâu nưa. Dù trong tình huống bi đát đến đâu, Lưu Hương vẫn còn hy vọng. Chàng còn một hơi thở là còn một điểm hy vọng. Mường tượng vĩnh viễn chàng không hề tuyệt vọng.

Bạch Liệp trố mắt:

- Không còn sống lâu? Tại sao không sống lâu?

Lưu Hương đáp:

- Biển rộng mênh mông, chúng ta không có bản đồ vượt biển thì còn biết nơi nào có đảo, nơi nào đất liền. Trước khi hắn trốn đi, hắn còn giết hết thủy thủ, cốt ý làm cho chúng ta phải khốn đốn giữa biển, để cuối cùng rồi cũng chết luôn Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tuy nhiên, ít nhất chúng ta cũng có thể theo con đường cũ quay trở về! Lưu Hương thở ra:

- Thuyền thì quá to, dù có Trương Tam quen nghề hàng hải mà ta cũng có biết phần nào, nhưng hai chúng ta đâu đủ sức điều khiển một con thuyền như thế nầy. Hà huống….

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Hà huống làm sao?

Lưu Hương tiếp:

- Vấn đề trọng dại và cấp bách nhất là vật thực cùng nước ngọt.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trái lại, cái đó không thành vấn đề như ngươi tưởng. Ta có xem qua kho chứa đồ thấy vật thực và nước uống còn rất nhiều.

Lưu Hương thở dài:

- Ngươi thấy từ lúc nào? Lâu rồi hay mới đây? Nếu ta đoán không lầm thì Đinh Phong không chừa lại cho chúng ta đâu.

Hồ Thiết Hoa giật mình thốt:

- Để ta đi xem thử! Biết đâu hắn chẳng nhớ đến việc đó.

Anh Vạn Lý đáp:

- Đi xem vô ích! Hắn không quên đâu! Hồ Thiết Hoa thừ người, không còn cất bước nổi.

Anh Vạn Lý tiếp:

- Tại hạ vừa rồi, nhân việc kiếm người có đi qua đó nhận thấy bao nhiêu lu, hủ chứa nước đều bị đập bể, bây giờ dù cho là một chén nước cũng không còn! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn vật thực?

Anh Vạn Lý đáp:

- Vật thực còn nguyên. Đinh Phong hiểu rằng chết khát nhanh hơn chết đói, mà lại khó chịu hơn nhiều. Huống chi ăn mà không uống thì lại càng chết gấp.

Kim Linh Chi bổng thốt:

- Thiếu nước có sao đâu! Nước biển kia chúng ta uống mấy đời cho hết?

Cái nàng thiên kim tiểu thơ đó sao mà ngốc thế? Chả hiểu quái gì cả! Anh Vạn Lý không dằn lòng được phải phì cười.

Kim Linh Chi trừng mắt gắt:

- Cười cái gì? Chẳng lẽ ta nói sai, Hồ Thiết Hoa cố nhịn cười đáp:

- Đúng! Đúng lắm! Y đảo mắt nhìn quanh lại tiếp:

- Trước kia có một vị hoàng đế rất thông minh, trong một cuộc tuần du vào một thị trấn, thấy dân chúng đói quá sắp chết bèn hỏi:

- Tại sao có việc như vậy? Đoàn tùy tùng giải thích cho nhà vua biết, vì liên tiếp mấy năm hạn hán, mùa màng thất bại, lúa thóc không đủ cho dân ăn. Nhà vua lấy làm lạ hỏi:

- Không có lúa ăn thì ăn gà, vịt, heo, dê, tại sao lại nhịn đói?

Trong trường hợp nầy mà đem chuyện hài hước ra được, họa chăng trên đời chỉ có mỗi một Hồ Thiết Hoa thôi! Kim Linh Chi mở to đôi mắt, mường tượng chẳng hiểu Hồ Thiết Hoa muốn nói gì.

Bạch Liệp nhìn nàng, ánh mắt vụt dịu lại, giải thích cho nàng hiểu:

- Nước biển mặn lắm, không uống được. Uống vào là mửa ra liền, mà không chừng cũng phát điên luôn.

Kim Linh Chi đỏ mặt, cắn môi, quay đầu về hướng khác, nàng kêu lên:

- Các ngươi xem! Cái gì vậy?

Mọi người nhìn theo hướng mắt của nàng, nhận ra chiếc rương đen.

Chiếc rương mà Câu Tử Trường giữ kè kè bên mình, dù ở đâu, lúc nào, hắn cũng chẳng rời xa.

Hồ Thiết Hoa nhảy vọt tới cầm chiếc rương lên quan sát một lúc đoạn thốt:

- Đúng rồi! Quả là chiếc rương của Câu Tử Trường.

Trương Tam cau mày:

- Hắn xem chiếc rương còn trọng hơn sanh mạng, tại sao lại bỏ nơi đây.

Bạch Liệp thốt:

- Hay là chiếc rương trống không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Rương nặng lắm! Không thể là rương trống được. Ít nhất cũng nặng trên trăm cân.

Trương Tam tiếp:

- Tại hạ vừa gặp hắn là phải lấy làm lạ liền. Chiếc rương củ chứa đựng những gì? Sao hắn quý trọng nó quá độ?

Hắn đắc ý cười hì rồi tiếp luôn:

- Nhưng hiện tại thì không cần mở nắp tại hạ cũng biết cái gì ở trong đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ngươi trở thành thông minh từ lúc nào thế?

Trương Tam lờ đi sự mai mỉa của Hồ Thiết Hoa, tiếp luôn:

- Nhất định là những báu vật do hắn cướp được cho nên hắn hằng nói là chiếc rương của hắn quý hơn vàng.

Bạch Liệp sáng mắt lên, vươn tay định chụp lấy chiếc rương.

Lưu Hương bật cười thốt:

- Ta sợ ngươi đoán sai, Trương Tam! Trương Tam gắt:

- Sai thế nào được?

Lưu Hương ung dung giải thích:

- Nếu chiếc rương đó chứa đựng những vật báu vô giá thì dù cho Câu Tử Trường có quên, Đinh Phong cũng không quên.

Anh Vạn Lý thở dài:

- Phải! Nếu không có trân châu báu vật thì hắn không thể đến Tiêu Kim Quật! Như vậy làm sao hắn quên? Hắn bỏ rương lại chỉ vì nó không có giá trị gì.

Bạch Liệp đỏ mặt rút tay về.

Hồ Thiết Hoa nheo mắt hướng qua Trương Tam cười mỉa:

- Ta cứ ngỡ ngươi thông minh đột ngột. Thì ra ngươi vẫn ngốc như thường.

Trương Tam trừng mắt trả lại đáp:

- Được rồi! Vậy ngươi thử đoán xem trong rương có vật gì?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta đoán không ra! Không cần phải đoán uổng công. Rương nơi tay ta, ta cứ mở ra là biết ngay.

Rương có khóa. Hai ổ khóa chế biến cực kỳ tinh xảo, lại cứng chắc.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Đã để rương lại, sao không để luôn chìa khóa?

Y toan đưa tay bẻ khóa, bỗng dừng lại cười thốt:

- Có tên trộm chúa ở đây, tội gì ta phải ra tay.

Lưu Hương cười nhạt, tiếp lấy chiếc rương, nhìn thoáng qua, cất tiếng:

- Chiếc khóa nầy do Triệu Ma Tử tại Hồ Đồng trong thành Bắc chế tạo, y là một viên chức làm việc cuốn rèm, có biệt tài sáng chế các loại khóa. Vị tất ta mở được.

Bạch Liệp chen vào:

- Cho tại hạ xem có mở được chăng?

Hắn vẫn chưa yên tâm thấy chiếc rương ở trong tay người khác, dù người khác là Lưu Hương.

Lưu Hương bảo:

- Cẩn thận đấy Bạnh huynh. Có nhiều chiếc rương chứa đựng cơ quan bắng tên ngắn tẩm độc hoặc khói mê, theo ý tại hạ thì không mở được thì thôi, đừng mó máy đến mà có hại.

Bạch Liệp gượng cười:

- Chúng ta đang ở trong cảnh cùng thì sợ gì nữa mà không mạo hiểm?

Gã tiếp lấy chiếc rương cầm tay tả, còn tay hữu rút một thanh trủy thủ dưới đế giày, ánh thép lóe lên sáng rực. Ai cũng biết thanh đao đó chém sắt như chém bùn.

Hồ Thiết Hoa buột miệng tán liền:

- Đao tốt quá! Bạch Liệp đắc ý thốt:

- Hùng Đại tướng quân tặng tại hạ đó. Nghe nói nó là một vật cổ trên nghìn năm.

Gã định dùng đao chặt khóa, ngờ đâu có ai đó hất nhẹ cánh chỏ tay tả của gã. Chiếc rương bay sang Lưu Hương.

Bạch Liệp biến sắc thốt:

- Chẳng lẽ Hương Soái….

Anh Vạn Lý vội chận lời gã:

- Hương Soái từ lâu vốn tính cẩn thận, nghe lời y là chẳng bao giờ thiệt thòi Bạch Liệp không nói gì song vẻ bất phục hiện lộ trong thần sắc.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ nghĩ kỷ, chẳng phải vô duyên vô cớ mà họ để lại đây chiếc rương, dù chúng ta muốn xem bên trong có vật gì thì ít nhất cũng phải thận trọng.

Thốt xong chàng quăng chiếc rương đến một góc xa xa.

Bạch Liệp lạnh lùng mai mỉa:

- Chắc Hương Soái có ma pháp? Định mở khóa trong khoảng cách xa xa như cái lối cách không điểm huyệt?

Lưu Hương cười nhạt hỏi:

- Bạch huynh có thể cho mượn đao chăng?

Bạch Liệp do dự cuối cùng trao thanh trủy thủ cho chàng.

Lưu Hương ướm mũi đao thở dài thốt:

- Quả là một thanh bửu đao.

Tiếng đao" vừa buông thì thanh đao cũng vừa bay đi. Một vệt sáng dài vẻ nhanh, dài. Hai tiếng coong coong vang lên, hai ổ khóa rơi xuống. Bạch Liệp giật mình kêu thất thanh:

- Tuyệt!....

Tiếng kêu cũa gã vừa vang, một tiếng nổ kinh hồn tiếp theo liền như núi đổ, đất sụp. Con thuyền to lớn như thế vẫn bị tiếng nổ chấn động tròng trành. Chiếc rương da màu đen nổ tung! Dĩ nhiên con thuyền bị vở một góc, nước biển tràn vào.

Bạch Liệp chết sửng, mồ hôi đổ ra như tắm. Nếu gã mở nắp rương thì hiện tại hắn biến thành tro rồi.

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Khốn nạn thật! Chẳng lẽ chúng sợ bọn ta không đi gấp mà chết sao chứ?

Y còn muốn mắng nữa nhưng thì giờ đâu mà mắng? Nước biển tràn vào, không bao lâu, nước ngập khoang thuyền lên đến đầu gối.

Anh Vạn Lý kêu lớn:

- Nhanh lên! Lên sân thuyền nhanh đi! Trương Tam cười khổ:

- Trong mấy phút nữa thôi thuyền sẽ chìm sâu dưới lòng biển, chúng ta còn lên đó làm gì nữa?

Hồ Thiết Hoa vẫn còn căm hận:

- Cái bọn đó ác độc quá! Cả chiếc xuồng cứu cấp chúng cũng không chừa lại.

Trương Tam nghiến răng:

- Hắn lợi hại thật.

Anh Vạn Lý cũng tỏ ý phục Đinh Phong, chuẩn bị một kế hoạch cực kỳ chu đáo.

Lưu Hương đứng đờ ra đó, mường tượng chết điếng, bây giờ chàng mới cất tiếng:

- Hắn còn một sơ hở.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Sơ hở gì?

Lưu Hương đáp:

- Quan tài! Một cổ quan tài có thể xem như là một con thuyền, dủ nhỏ vẫn là một con thuyền. Số quan tài và số người tương đương, mỗi người được một chiếc. Ngồi trong quan tài nhìn con thuyền từ từ chìm, nếu không là người trong cảnh thì chẳng ai tả đúng thực cảnh.

Nhìn chung quanh, nhìn xa xa, chỉ thấy biển cả bao la, trên mặt biển chỉ có sáu cổ quan tài. Và những chiếc quan tài có người! Người còn sống nhăn.

Hồ Thiết Hoa vụt cười lên rồi thốt:

- Hắn chuẩn bị quan tài đưa chúng ta về diêm địa không ngờ quan tài cứu sống chúng ta.

Trương Tam cũng cười.

Bạch Liệp lấy làm lạ, tự hỏi làm sao họ cười được trong tình huống nầy! Dù chưa chết chìm, cuối cùng họ cũng chết khát, chết đói, nếu có bảo to bất ngờ, quan tài cũng chìm được vậy chớ? Sống tạm đây lấy gì ăn, nước đâu uống? Bởi trong quan tài làm gì có chứa thức ăn, nước uống?

Gã có hiểu đâu, người ta cười được là nhờ dõng khí, có dỏng khí là có thể sống, dỏng khí giúp tạo nghị lực vượt qua cơn nguy, kềm giử bình tỉnh để ứng phó với tình hình.

Lưu Hương từ trong quan tài quăng ra một cuộn giây sắt.

- Các người coi đủ chưa? Nếu đủ thì lấy giây này mà cột các cổ quan tài lại, đừng cho tản mác xa nhau.

Trương Tam cười hỏi:

- Cột sáu cổ quan tài lại được rồi, song có nên giử luôn những chiếc nắp chăng?

Lưu Hương đáp:

- Phải giử chứ. Trước và sau giờ ngọ, thái dương chiếu nóng ghê lắm.

Chúng ta không nước uống, lại bị nắng đốt chịu sao nổi? Phải có nắp quan tài che nắng, che sương chúng ta mới ngủ được.

Bạch Liệp thở dài thốt:

- Hương Soái quả là con người phi thường, lo nghĩ chu đáo vô tưởng! Đinh Phong dù gian hoạt, vẫn còn kém xa.

Đến bây giờ gã mới phục Lưu Hương.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

- Đúng! Lão Xú Trùn quả là con người phi thường! Ta phục ngươi luôn! Anh Vạn Lý thở ra:

- Sự việc đến lúc nguy nan mới thấy rõ bản sắc của Hương Soái.

Lưu Hương không nói gì, chàng mường tượng không nghe hoặc giả có nghe mà không có thì giờ lưu ý. Chàng đang nghĩ đến một việc. Việc đó là sống sót để trở về đất liền.

Biển bao la, vô bờ bến, còn biết lục địa ở phương hướng nào? Bình minh, thái dương lên, mặt biển ánh vàng, nhô nhấp lao xao.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Xem ra chúng ta chắc chắn là lấy biển làm mồ. Vận hạn của ta thường ngày đỏ lắm, không biết chừng chúng ta đang trôi giạt về đất liền đó nhé! Trương Tam than:

- Các vị xem kia, con người đó vẫn chưa chịu ngủ yên cho. Hắn không ngủ mà hắn lại nuôi mộng! Thật là mâu thuẩn.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Nuôi mộng? Ngươi cho là không thể?

Trương Tam buông gọn:

- Đương nhiên là không thể! Hồ Thiết Hoa gắt:

- Tại sao?

Y buông câu đó cho Trương Tam, song mắt y lại hướng về Lưu Hương.

Bởi y biết làm gì Trương Tam giải đáp nổi câu hỏi của y.

Lưu Hương thốt:

- Nước biển không giống nước sông, là không bao giờ có chiều duy nhất, nước lớn chảy ngược, nước ròng chảy xuôi. Nước biển không có giòng, nếu chúng ta bị trôi đi, giạt lại, là gió đánh sóng, sóng đùa đó thôi. Cho nên lúc biển tịnh, chúng ta chỉ loanh quanh trong một vùng không lớn lắm, hằng tháng vẫn còn ở trong vùng đó. Thì dù quan tài có di chuyển, cũng chỉ di chuyển loanh quanh, không thể hướng về một mục tiêu mong muốn.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc:

- Thế thì phải làm sao?

Lưu Hương đáp:

- Nước biển không đưa đi, chúng ta tìm cách tự đi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng phải làm sao mới được chứ?

Lưu Hương tiếp:

- Nắp quan tài có chổ dùng khác, ngoài cái việc che nắng, che mưa. Có thể dùng nó thay chèo. Để Kim cô nương ra ngoài, năm người chúng ta hãy cùng xuất lực.

Kim Linh Chi vụt hỏi:

- Tại sao để ta ra ngoài?

Lưu Hương mỉm cười không đáp.

Hồ Thiết Hoa đáp thay liền:

- Nhân vì cô nương là nữ nhân mà hắn thì luôn luôn ưu đải nữ nhân.

Kim Linh Chi trừng mắt. Nàng là người thứ nhất cầm nắp quan tài.

Hồ Thiết Hoa nhìn qua Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Xem ra lần nầy ngươi vuốt nhằm chân ngựa thay vì mông ngựa. Ngựa đá là phải. Ta khuyên ngươi là từ nay nên xem nữ nhân như nam nhân và rút sự ưu đải lại để tránh bị ngựa đá như hôm nay. Bất quá….

Y nheo mắt cười hì hì tiếp:

- Con người có phúc mà không hưởng phúc, dù cho thông minh, cái thông minh đó ấu trỉ quá.

Kim Linh Chi mường tượng suýt hét lên.

Bạch Liệp vội chen lời:

- Kim cô nương là bậc nữ trung hào kiệt, chúng ta không nên xem như nữ nhân thường.

Lưu Hương thốt:

- Nếu vậy chúng ta sáu người phân thành hai ban, Kim cô nương, Bạch huynh và Anh lão tiền bối làm ban thứ nhất, còn ban thứ hai gồm Trương Tam, Hồ Thiết Hoa và tại hạ.

Bạch Liệp hỏi:

- Bơi về hướng nào đây?

Lưu Hương đáp:

- Đông Nam! Bạch Liệp lại hỏi:

- Đông Nam ở hướng mặt trời, nắng chói xốn mắt lắm, tại sao mình không đi về Tây Bắc? Hà huống chúng ta do từ Tây Bắc đến đây mà. Chắc chắn lục địa nằm về hướng Tây Bắc.

Lưu Hương giải thích:

- Chúng ta đi thuyền suốt hai ngày đêm rồi mới tới đây. Bằng về thể lực của chúng ta, tuyệt đối không làm sao về lại nổi.

Bạch Liệp cau mày:

- Nhưng hướng Đông Nam….

Lưu Hương chận lời:

- Nghe nói trên mặt biển về hướng Đông Nam, có vô số đảo nhỏ không tên, lại ở trên trục thông thương giữa Trung Nguyên và Đông Doanh Phù Tang. Đi về hướng đó, chúng ta có nhiều hy vọng gặp thương thuyền hoặc hải đảo. Gặp một trong hai thứ đó là chúng ta thoát nạn.

Bạch Liệp suy nghĩ một lúc, thở dài lẩm nhẩm:

- Hương Soái cao minh quá, trên chổ tưởng của tại hạ.

Nắp quan tài đâu phải nhẹ. Nó cũng không gọn gàng, dùng làm chèo thật là bất tiện. Cũng may, sáu người đó đều là cao thủ võ lâm, ba người hiệp làm một ban, nổ lực bơi, chiếc bè sáu cổ quan tài di chuyển cũng khá nhanh.

Người gắng sức nhiều nhất là Kim Linh Chi. Nàng muốn cho Hồ Thiết Hoa trông thấy, y sẽ không khinh nàng là người vô dụng.

Bạch Liệp luôn miệng tán song Hồ Thiết Hoa thì thản nhiên nằm trong quan tài, vờ không lưu ý đến nàng. Kim Linh Chi tức, muốn phát tác lắm song nàng quá nhọc không hò hét nổi. Xem nàng càng lúc càng nhọc phờ ra, dĩ nhiên một thiên kim tiểu thơ đâu làm nổi những công việc như vậy. Dần dần tay yếu, da nổi bọc nước, phồng lên hồng hồng, cánh tay hoạt động chậm….

Hồ Thiết Hoa tuy vờ phớt tỉnh song chốc chốc liếc sang canh chừng.

Đến lúc đó, y vụt ngồi dậy, cao giọng thốt:

- Đổi ban được rồi.

Bạch Liệp nhìn Kim Linh Chi mỉm cười đáp:

- Đổi ban đúng lúc lắm! Tại hạ đuối sức rồi đây.

Anh Vạn Lý nhìn gã rồi nhìn Kim Linh Chi, mắt tuy có ý cười, song thần trình thì ưu uất. Giàu kinh nghiệm như lão, làm gì không thấu đáo tận sâu xa trong đáy lòng của đôi nam nữ thanh xuân? Lão vui là vì Bạch Liệp tìm được ý trung nhân. Lão lo là trong tương lai, vị tất cuộc hôn nhân sẽ thành tựu.

Với ban mới, bè gỗ quan tài lướt đi cực nhanh, không kém thuyền xuôi gió, no bườm. Kim Linh Chi tựa mình vào vách quan tài, nhìn ra bốn phía, mắt long lanh vài hạt lệ.

Hồ Thiết Hoa không tha, buông lời khích bác mai mỉa.

Bạch Liệp tức, đứng phắt dậy, cao giọng thốt:

- Hồ huynh nói mâi, mất cả khí lực. Hãy lo chèo chứ! Hồ Thiết Hoa không lưu ý gì đến gã.

Bạch Liệp biết mình lố, thẹn đỏ mặt, quay sang Kim Linh Chi tiếp:

- Cô nương đừng phát cáu, ai nói gì mặc họ, cô lờ đi không nghe làm gì.

Ngờ đâu, đáp lại cái hảo ý của gã, Kim Linh Chi trừng mắt hét to:

- Ta muốn nghe ai nói hay không nghe ai nói là việc của ta, chẳng có điểm nhỏ nào liên quan nào với ngươi cả. Ngươi thò cái miệng vào làm gì?

Bạch Liệp sững sờ, mặt đỏ lên, thiếu điều nhảy xuống biển dấu thẹn.

Anh Vạn Lý đặng hắng mấy tiếng gượng nở một nụ cười thốt:

- Thái dương nhả nóng, người không nước uống, cơ thể bất điều, tâm tình tự nhiên không ổn. Tốt hơn nên lấy nắp quan tài đậy lại mà ngủ, muốn nói gì đợi đến hoàng hôn mà nói.

Lưu Hương gật đầu:

- Phải! Nếu cứ chèo người bằng đá cũng phải ngã, đừng nói bằng xương bằng thịt.

Một tiếng bình vang lên, Kim Linh Chi trước ai hết, đậy nắp quan tài.

Anh Vạn Lý kéo Bạch Liệp năm xuống bảo:

- Đừng đậy kín lắm! Phải chừa một chút hở để cho có gió lọt vào! Trương Tam há miệng ngáp rồi lẩm nhẩm:

- Nếu bây giờ có một chén Toan Mai Thang, ta dám bán mình để lấy tiền mua. Hồ Thiết Hoa cười lớn thốt:

- Ngươi đừng quên, mình ngươi đã bán một lần rồi đấy nhé.

Trương Tam trừng mắt:

- Lần nào cũng là bán cả, nếu có việc cần là ta tự bán, bao nhiêu lần cũng không quan hệ.

Hồ Thiết Hoa thở dài cười khổ:

- Tạ Ơn trời đất, ngươi không phải là nữ nhân. Cho nên tự bán mình bao nhiêu lần cũng còn nguyên vẹn cái mình.

136. Chương 136: Bí Mật Trong Quan Tài

Nằm trong quan tài đâu có thung dung thơ thới như ta tưởng. Dương quang không trực tiếp thiêu đốt song vẫn gây cái nóng nặng nề, khó chịu hết sức.

Hồ Thiết Hoa bực quá, xô vẹt nắp quan tài qua một bên, bật ngồi dậy, phát giác ra Trương Tam đã ngồi trước y rồi, hắn trần trùng trục, dùng chiếc áo thay quạt, luôn tay phe phẩy.

Hồ Thiết Hoa cười thốt:

- Thì ra ngươi cũng chẳng tài gì hơn ta! Vẫn không chịu nổi.

Trương Tam nhăn mặt:

- Đúng như vậy đó Tiểu Hồ! Ta suýt biến thành con cá nướng đây! Hồ Thiết Hoa gật gư:

- Luật nhân quả! Nướng người, người nướng lại. Nướng cá, cá không biết nướng, trời nướng thay cho cá! Ngươi nên hưởng một chút tư vị của những con cá bị ngươi nướng. Đoạn y hỏi:

- Lão Xú Trùn đâu?

Trương Tam đáp:

- Chỉ sợ hắn ngủ rồi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trừ người chết, nếu người sống có thể thản nhiên nằm ngủ trong quan tài, ta sợ chỉ có mỗi một mình Lão Xú Trùn trên thế gian nầy.

Trương Tam phá lên cươi:

- Phải! Con người đó nằm trên đống phẩn vẫn ngủ được như thường.

Đúng là Lão Xú Trùn.

Hồ Thiết Hoa đảo mắt nhìn quanh. Vầng mặt biển mênh mông, đâu là lục địa?

Dương quang dần dần dịu lại.

Bổng Trương Tam thốt:

- Nằm trong quan tài, ta tưởng tới, tưởng lui, tưởng rất nhiều việc. Có một việc ta không hiểu nổi.

Hồ Thiết Hoa nghiêm giọng:

- Cứ nói! Ta sẳn sàng chỉ giáo cho! Trương Tam tiếp:

- Đinh Phong muốn giết chúng ta, điều đó còn có lý. Nhưng tại sao hắn lại giết Hải Quát Thiên? Hải Quát Thiên là đồng đảng của hắn mà! Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chính sắc đáp:

- Có thể nửa đêm Hải Quát Thiên muốn mượn tạm thay nữ nhân làm cái chuyện xằng bậy?

Trương Tam cười mắng:

- Nhảm nhí quá! Vậy mà ngươi nói là sẳn sàng chỉ giáo cho ta.

Hồ Thiết Hoa cười theo:

- Ngươi đừng nói xấu ta, ta sẽ nghiêm chỉnh đối thoại với ngươi.

Lúc đó Lưu Hương đã ngồi dậy, chàng thốt:

- Hai cái miệng thúi thi nhau nhả thúi, đến mặt biển cũng nhăn nheo, thì ta còn ngủ làm sao được.

Cả ba cùng cười vang.

Lưu Hương tiếp:

- Chỉ có một lý do khiến Đinh Phong giết Hải Quát Thiên.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lý do gì?

Lưu Hương giải thích:

- Chúng mỗi năm mỗi hội hiệp một kỳ, tiếp đón khách, đưa tiển khách, tự nhiên phải dùng nhiều thuyền. Hải Quát Thiên dù bị mua chuộc, sẳng sàng tuân theo mọi sự sai sử. Song Hải Quát Thiên vẫn có mặt thì cái quyền điều khiển các con thuyền không trọn vẹn thuộc Đinh Phong.

Trương Tam tỉnh ngộ:

- Đúng rồi! Hồ Thiết Hoa chết rồi thì bao nhiêu thuyền của Tử Kình Bang đều trực thuộc về hắn.

Lưu Hương tiếp:

- Hướng Thiên Phi là bằng hữu sanh tử chi giao của Hải Quát Thiên, muốn giết Hải Quát Thiên, trước hết phải giết Hướng Thiên Phi.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Có lý.

Lưu Hương tiếp:

- Phạm vi hoạt động của Tử Kình Bang chỉ là mặt biển, mà khách được mời là những nhân vật trên lục địa. Muốn đi từ lục địa ra biển phải do Đại Giang. Mà Trường Giang vạn dặm dài, đâu phải là con đường nhung lụa êm ái, không có chướng ngại? Tất nhiên hắn phải cần đến những con thuyền của Võ Duy Dương và Vân Tùng Long. Cho nên trước khi giết Hải Quát Thiên, ngoài Hướng Thiên Phi ra, Đinh Phong còn phải giết họ Võ, họ Vân.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng Võ Duy Dương đâu có chết? Lão còn kiêm nhiệm cả hai bang nữa kia mà Lưu Hương hỏi:

- Ai nói Võ Duy Dương chưa chết?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Ngươi không thấy lão hạ sát Vân Tùng Long sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Đó là người giả.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Giả?

Lưu Hương gật đầu:

- Đinh Phong đã giết Võ Duy Dương từ trước, rồi tìm một người giống lão ấy cho trá hình.

Chàng giải thích luôn:

- Hắn cố ý tạo ra vụ hai mũi tên, giết hai người là muốn cho chúng ta nhận định Võ Duy Dương còn sống.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi:

- Ta cũng chưa hiểu lắm.

Lưu Hương thốt:

- Hôm đó trên gác Tam Hòa Lâu, chúng ta không phát giác sự giả tạo, chỉ vì chúng ta không thân với Võ Duy Dương cho lắm. Nhưng có một người nhận ra.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Vân Tùng Long.

Chàng tiếp luôn:

- Y nhận ra người khác giả mạo Võ Duy Dương cho nên lúc ấy y hết sức kinh dị.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Chúng ta không thân, nên không biết được đặc điểm của Võ Duy Dương thành ra không nhận ra lão ấy. Còn Vân Tùng Long làm sao y nhận được là người giả?

Lưu Hương đáp:

- Lời truyền thuyết trên giang hồ rất đúng, từ mấy năm qua Vân Tùng Long và Võ Duy Dương đổi thù làm thân, trở thành đôi bằng hữu tốt. Cho nên trong di thơ y phân phó truyền ngôi vị cho Võ Duy Dương. Bằng vào đó, người ta phải hiểu Vân Tùng Long tín nhiệm Võ Duy Dương như thế nào.

Hồ Thiết Hoa lại vuốt mũi, thở dài:

- Chẳng những ta không hiểu mà càng nghe ngươi nói ta càng hồ đồ.

Lưu Hương thốt:

- Có thể Vân Tùng Long biết trước Đinh Phong muốn giết y cho nên y chuẩn bị sẵn bức di thơ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Chắc vậy! Lưu Hương tiếp:

- Hai tên chết vì cung tiển đó, đích xác là thuộc hạ của Vân Tùng Long, chỉ vì y và Võ Duy Dương giao tình thân mật nên có cái việc của người của bên nầy, song hành sự bên kia, tương trợ lẫn nhau.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vậy là Võ Duy Dương biết sự trà trộn đó?

Lưu Hương gật đầu:

- Chẳng những biết, lão ta còn chấp nhận nữa là khác, cho nên, trên gác Tam Hòa Lâu, khi Võ Duy Dương trách chúng trà trộn vào Thập Nhị Liên Hoàn Ô làm gian tế, Vân Tùng Long biết ngay là một Võ Duy Dương giả hiệu.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

- Ngươi giải thích thêm đi.

Lưu Hương tiếp:

- Ngoài ra còn một việc nầy nữa. Trong mấy năm qua, Vân Tùng Long và Võ Duy Dương gặp nhau rất thường. Nhờ quá thân với nhau, họ hiểu đặc điểm của nhau. Do đó, lúc mới vào Vân Tùng Long nhận ra ngay Võ Duy Dương có vẻ khác lạ. Ngươi nên biết, cái thuật cải sửa dung mạo rất khó qua mắt những người rất thân.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng Anh Vạn Lý vẫn qua mắt được ngươi được đó, thế là nghĩa làm sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Chỉ vì cái lốt người lão anh hùng mang đó, chẳng quen biết với ta. Vả lại Anh lão tiên sanh còn tạo ra vẻ quái dị. Giá như lão anh hùng giả mạo ngươi thì chỉ nhìn thoáng qua, ta nhận ra ngay sự giả mạo.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Nếu thế, thuật cải sửa dung mạo đâu có hữu dụng bao nhiêu?

Lưu Hương đáp:

- Cái thuật đó chỉ giúp mình che dấu chân tướng thôi. Chứ còn biến thành người khác thì khó có kết quả mỹ mãn. Mỗi con người là một con người, không làm sao mạo nhận một người khác hoàn toàn. Cả anh em song sinh cũng còn có điểm khác biệt, huống hồ hai người khác nhau, xa lạ nhau.

Trương Tam vụt cất tiếng.

- Ta có nghe một câu chuyện, trước kia có một người, tạm đặt cho cái tên Vương Nhị đi. Y cải dạng là Lý Tứ, vào nhà Lý Tứ lừa được tất số toàn gia họ Lý trên mấy mươi người, chẳng một ai phát hiện sự giả mạo.

Lưu Hương mỉm cười:

- Ngươi nói chuyện quỷ phải không?

Trương Tam hỏi:

- Ngươi cho là không thể?

Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là không thể. Nếu trên thế gian có sự việc như vậy thì không phải thuật cải sửa dung mạo, mà là một phép biến hóa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vân Tùng Long đã biết là giả mạo, tại sao không nói ra?

Lưu Hương đáp:

- Lúc đó Đinh Phong ở bên cạnh y, đâu có cơ hội nói ra? Bất quá….

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Bất quá làm sao?

Lưu Hương tiếp:

- Vân Tùng Long dùng biện pháp khác ngầm báo hiệu cho bọn ta. Rất tiếc là mình không lưu ý.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Y dùng biện pháp gì?

Lưu Hương tiếp:

- Y cố ý dùng sai thành ngữ, y nói cốt ngạnh tại họng" ngầm cho chúng ta hiểu là y không có cách nói ra thôi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Cái đó ngươi nói rồi.

Lưu Hương tiếp:

- Sau lại, y dùng đũa gắp tròng mắt cá quăng ra, rơi vào chén Võ Duy Dương giả, để cho chúng ta biết là mắt cá và châu ngọc lẫn lộn, tự nhiên có châu giả lộn trong châu thật.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Cái lối ám hiệu đó bí mật quá, ai mà hiểu nổi.

Lưu Hương mỉm cười:

- Nếu ám hiệu dễ hiểu thì còn đâu là ám hiệu.

Chàng tiếp luôn:

- Vân Tùng Long biết được Võ Duy Dương là giả rồi, nên biết luôn nếu giao thủ là phải chết, nên y mới đưa ra bao nhiêu ám hiệu đó, muốn cho chúng ta hiểu rõ ràng. Dù y có chết, cái chết đó cũng còn có giá trị phần nào.

Trương Tam thở dài:

- Thảo nào mà lúc bước ra cửa, y không bi phẩn, uất ức.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

- Ta vốn hết sức kỳ quái, võ công của song phương không chênh lệch bao nhiêu, tại sao Võ Duy Dương vừa xuất thủ là hạ sát ngay Vân Tùng Long.

Lưu Hương không đáp câu đó, cứ tiếp:

- Đinh Phong lợi dụng Võ Duy Dương giả sát hại Vân Tùng Long, rồi lại để Võ Duy Dương tiếp tục chưởng quản Thần Long Bang, đồng thời với Phụng Vỉ Bang. Hắn nghiễm nhiên trở thành bá chủ trên giải sông dài vạn dặm.

Trương Tam thở dài:

- Nếu vậy Đinh Phong là con người cực kỳ bại hoại, dùng một hòn sỏi ném chét đôi chim. Rồi bây giờ còn thực hiện một kế hoạch tàn độc.

Lưu Hương trầm ngâm một phút:

- Theo ta nghĩ, Đinh Phong không thể có thủ đoạn quá cao như vậy.

Chắc là sau lưng hắn có một tay cực kỳ lợi hại vận trù quyết sách.

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Vô luận người đó là ai, chỉ sợ vĩnh viễn chúng ta không thể thấy mặt được.

Trương Tam vụt thốt:

- Còn một điều ta không hiểu! Lưu Hương nhìn hắn:

- Điều gì?

Trương Tam tiếp:

- Vân Tùng Long mà còn nhận ra sự giả mạo, thế tại sao hai tên thuộc hạ của Võ Duy Dương lại không biết? Chúng ở bên cạnh lão ta từ nhiều năm qua, sớm chiều đều gặp nhau, tất nhiên dễ nhận ra hơn bất cứ ai khác chứ?

Huống chi kẻ giả mạo đâu phải mới giả mạo trong ngày đó? Ít nhất cũng qua một thời gian tại Thập Nhị Liên Hoàn Ô chứ?

Lưu Hương buông gọn:

- Ngươi lầm! Chàng tiếp luôn:

- Võ Duy Dương vốn tính nghiêm nghị, chấp pháp vững như núi, thuộc hạ của lão ta vừa kính, vừa sợ lão ta. Cho nên có ai dám nhìn thẳng vào mặt lão, và nhìn hằng ngày mà biết được những nét đặc biệt của lão?

Trương Tam gật đầu cho rằng phải.

Lưu Hương lại tiếp:

- Sự tình quả là ngụy bí, phức tạp, bên trong có ít nhất cũng năm bảy nguyên nhân, nếu không biết một là không thể hiểu toàn diện.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Mà ngươi làm sao biết rõ như vậy? Không lẻ khối óc của ngươi đặc biệt, khác hẳn với khối óc của người khác?

Lưu Hương cười lớn:

- Ta cũng như các ngươi, không hiểu được một vài chi tiết song nằm mãi trong quan tài, ta suy tới nghĩ lui, ta phát hiện họa sự tình từ lúc đầu đến bây giờ. Do đó ta đoán ra tất cả những gì tai không nghe, mắt không thấy.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế là ngươi tìm được bí mật trong lòng quan tài! Lưu Hương chính sắc:

- Đúng vậy! Chỉ cần có một chổ yên tịnh để mình suy tư là bao nhiêu rối rắm cũng tháo gở được dể dàng. Mà quan tài là nơi yên tỉnh nhất.

Trương Tam cười thốt:

- Nếu vậy Tiểu Hồ cần phải nằm trong quan tài dài dài để suy nghĩ. Hắn uống thì nhiều mà suy nghĩ chẳng bao nhiêu.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn Trương Tam rồi thốt:

- Ta có một việc chưa hiểu nổi.

Lưu Hương hỏi:

- Bức đồ phải không?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Trước khi chết, Vân Tùng Long trân trọng ủy thác cho ngươi thì chắc chắn là nó chứa đựng một bí mật trọng đại. Phải vậy chăng?

Lưu Hương ừ một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Bức đồ là một con dơi! Lưu Hương thốt:

- Con dơi là mấu chốt quan trọng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi đã tìm được gì chưa?

Lưu Hương lắc đầu. Cái lắc đầu của chàng có vẻ hàm hồ, bí mật quá.

Bổng có người thốt:

- Con dơi đó, ta biết là gì.

Người vừa thốt là Kim Linh Chi.

Trương Tam cười một tiếng, thấp giọng thốt:

- Vành tai của nàng rộng quá.

Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

- Nữ nhân có hai thứ trong người dài và rộng hơn nam nhân. Một trong hai là vành tai.

Trương Tam hỏi:

- Còn một nữa?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Cái lưỡi.

Y nói rất thấp giọng, song bên kia Kim Linh Chi bật ngồi dậy. Từ lúc nàng khóa miệng Bạch Liệp bằng câu nói đóng đinh, Hồ Thiết Hoa có vẻ khách khí đối với nàng.

Lưu Hương hỏi:

- Cô nương biết cái ý ngụ trong bức đồ hình dơi?

Kim Linh Chi gật đầu:

- ! Đôi mắt nàng đỏ, chừng như nàng khóc.

Lưu Hương hỏi:

- Con dơi đó tượng trưng cho một người?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Không phải! Nó tượng trưng một địa phương.

Lưu Hương chớp mắt:

- Địa phương nào?

Kim Linh Chi đáp:

- Biên Bức Đảo, nơi có Tiêu Kim Quật.

Lưu Hương sáng mắt lên:

- Vậy là mảnh giấy nầy tượng trưng mặt biển và những đường chi chít đó là nước biển.

Trương Tam tiếp theo:

- Còn vòng tròn là Thái Dương, chỉ phương hướng của Biên Bức Đảo.

Hồ Thiết Hoa cả mầng:

- Như vậy là chúng ta cứ theo phương hướng chỉ dẫn trên bứcđồ mà đi thì đến được Biên Bức đảo. Đến đó rồi là chúng ta tìm được giải đáp của mọi vấn đề.

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Chỉ sợ trước khi đến đó, mọi việc đều được giải quyết.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương nói như vậy là có ý tứ gì?

Kim Linh Chi nhắm mắt, không màng đến y.

Lưu Hương thốt:

- Con người chết đi là mọi vấn đề cầm như giải quyết. Có phải đó là ý tứ của cô nương chăng?

Kim Linh Chi cuối cùng rồi cũng gật đầu đáp:

- Lần trước, bọn ta ra biển, phải đi mất năm sáu ngày mới đến đảo Biên Bức. Hiện tại, dù chúng ta ngồi thuyền, ít nhất cũng phải mất đến ba bốn hôm nữa. Hà huống....

Nàng bỏ dở câu nói. Nàng không nói, ai ai cũng biết nàng muốn nói gì.

Ngồi trên thuyền còn mất thì giờ như vậy, hà huống ngồi quan tài. Đã thế, lại thiếu cả cái ăn, cái uống. Thuyền còn không chịu nổi sóng gió, quan tài thì có nghĩa lý gì.

Giả như họ bằng an mà đi, thì với sức lực của họ, có nhanh lắm cũng phải mất bảy tám ngày. Làm sao họ chi trì nổi trong bảy tám ngày.

Tuyệt vô khả năng! Rồi đây, cái đói, cái khát đến với họ, rồi họ mệt mỏi, rủ liệt, nằm lả trong quan tài chờ chết.

Bổng Anh Vạn Lý thốt:

- Có thể chúng ta không chết khát.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Anh Vạn Lý đáp:

- Cảnh trời thế kia, chắc sớm tối đây sẽ có mưa.

Đúng, mây thấp quá, mường tượng áp trên đầu họ. Ai ai cũng cảm thấy oi bức, hơi thở nặng nề. Ai ai cũng tin là trời sắp đổ cơn mưa.

Trương Tam thở dài:

- Mưa làm chi? Có mưa tất có gió, có sóng. Giây cột quan tài đứt, mỗi quan tài tản mác một nơi rồi chìm. Chúng ta sẽ lần lượt làm mồi cho cá.

Niềm hy vọng vừa chớm nở nơi lòng họ lại tắt ngay.

Hồ Thiết Hoa vụt cười vang:

- Các vị khỏi phải lo! Bên cạnh chúng ta có trí đa tinh! Bất cứ gặp trương hợp nào, hắn cũng có cách đối phó.

Y cười, cười một mình, không ai cười theo. Thành ra tiếng cười của y nghe trơ trẻn quá. Bởi mọi người đều hiểu Lưu Hương đâu phải là thần tiên thì làm gì chàng có vạn năng. Huống chi, nếu cần đối phó, hiện tại chỉ đối phó với trời.

Nhân định thắng thiên. Nhưng đó là trường hợp trên đất liền, trong nhà trong cửa, bằng an mà vận trù quyết sách. Chứ hiện tại, họ Ở trên mặt biển, chơi vơi với mọi niềm ưu tư.

Thái Dương đã xuống sâu dưới mức nước rồi, đêm sắp về, không gian tối dần, ảm đạm dần. Chỉ còn mỗi một Lưu Hương là còn mở mắt, đôi mắt chốc chốc mở sáng.

Hồ Thiết Hoa vừa nhắm mắt, vụt mở ra hỏi:

- Ngươi có chủ ý gì chứ?

Lưu Hương từ từ đáp:

- Hiện tại chỉ có một chủ ý.

Hồ Thiết Hoa mừng rở:

- Nói đi, nói gấp cho mọi người nghe.

Lúc đó tất cả cùng mở mắt nhìn Lưu Hương.

Lưu Hương đáp:

- Thong thả. Chờ một chút hoặc lâu hơn.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Chờ? Chủ ý của ngươi là bảo mọi người chờ?

Lưu Hương thở dài đáp:

- Chủ ý của ta là vậy đó.

Anh Vạn Lý thở ra:

- Phải! Chỉ còn có cách là chờ. Hoặc chờ mau, hoặc chờ lâu, cái đó còn tùy ở vâ(n may. Thử hỏi; cho đến bây giờ, ai có chủ ý nào khác ngoài cái chủ ý đó?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Mà chờ cái gì chứ? Chờ chết phải không?

Lưu Hương và Anh Vạn Lý nhắm mắt. Nhắm mắt không nói gì là mặc nhiên nhìn nhận.

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc rồi cũng nhắm mắt, trong miệng còn lẩm nhẩm:

- Nếu chờ chết thì ta cứ thung dung, thư thái chờ. Các vị sao không nằm dài cho sướng cái thân, ít nhất dù có chết cũng chết trong nhàn hạ chứ. Bình tỉnh mà nghe cái chết đến dần dần, thú vị như thế nào. Đừng tưởng bất cứ ai cũng có dịp hưởng cái thú vị chờ chết. Y nói thế chứ chờ chết thì còn thú vị gì, dù cho là đứng chờ, ngồi chờ hay nằm chờ.

Nhưng nếu không chờ thì còn làm được việc gì khác?

Trong đời chàng, Lưu Hương từng gặp rất nhiều đối thủ đáng sợ, vô luận gặp ai, vô luận trong trường hợp nào, chàng không hề để mất dỏng khí.

Bình sanh chàng không hề tuyệt vọng. Càng gặp nguy, chàng can đảm hơn, dỏng khí càng lớn hơn. Đầu óc của chàng linh hoạt hơn. Chàng nhận định, bất luận là việc gì, cũng có cách giải quyết.

Chỉ có lần nầy. Chàng cảm thấy đầu óc trống không.

Gió bắt đầu thổi, sóng bắt đầu nhô. Gió càng thổi mạnh, sóng càng nhô cao. Quan tài tung lên, hụp xuống càng nhanh. Mỗi lần tung hụp là mỗi lần lảo đảo. Mọi người chỉ cố nắm chặt mép quan tài, chứ không còn làm được việc gì khác.

Và trong những trường hợp như vậy, cái dỏng khí chân chánh của con người mới hiện lộ. Tuy sắc diện trắng nhợt, Lưu Hương vẫn còn trấn định tinh thần. Tinh thần của chàng bình tịnh như lúc thường, hay ít ra cũng có vẻ như vậy. Hồ Thiết Hoa cứ nằm, mường tượng đã ngủ rồi. Anh Vạn Lý cúi thấp đầu, Kim Linh Chi cắn môi, Trương Tam lẩm nhẩm mãi, mường tượng tự thốt, mường tượng hát một bài ngư ca.

Chỉ có Bạch Liệp ưởn ngực, mở to mắt nhìn Kim Linh Chi, mồ hôi đổ ra ướt đầu. Không rõ gã ngồi như vậy độ bao lâu, bổng gã đứng lên chú mắt về Kim Linh Chi thốt:

- Kim cô nương! Tại hạ xin đi trước một bước. Tại…. tại hạ….

Câu nói chưa buông dứt, gã tung mình lên, nghiên mình phóng luôn xuống biển.

137. Chương 137: Đèn Trên Mặt Biển

Kim Linh Chi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Lưu Hương chớp tay nhanh như điện, chụp giây lưng gã. Cùng lúc đó, Trương Tam cũng kêu lớn:

- Các vị xem! Cái gì đó! Trong màn đêm âm u, bổng một điểm sáng hiện ra. Gió to, mưa lớn sắp kéo đến nơi thì làm sao có điểm sáng? Điểm sáng đó không thể là sao trời rồi.

Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui, reo to:

- Đèn! Nơi có ánh đèn, nếu không là lục địa thì cũng là thuyền. Đèn chứ không phải sao, nhưng lại là sao, một vì sao cứu mạng.

Mọi người vận dụng tận lực, bơi chiếc bè quan tài về hướng đó. Gió tuy mạnh, sóng tuy lớn, nhưng lúc đó gió và sóng đối với họ chẳng có nghĩa gì.

Đèn dần dần rõ, rõ thì phải to, to là gần. Họ gần đến nơi rồi. Bọn Lưu Hương bắt đầu nghe tiếng người trên thuyền.

Lưu Hương nhìn sang Bạch Liệp trầm giọng thốt:

- Một con người, nếu chưa chết là phải nhẩn nại, vô luận trong tình huống nào cũng phải nhẩn nại. Nhẩn nại là điều kiện căn bản của một người chưa muốn chết.

Anh Vạn Lý tiếp:

- Đúng vậy! Người ta có quyền giết kẻ khác chứ không có quyền tự giết mình.

Con thuyền đó rất lớn. Người trên thuyền có dáng dấp tư văn, nho nhả, họ vận y phục rất tinh khiết, nói năng với nhau rất lể độ.

Lên đến thuyền, Lưu Hương nhận ra ngay cái vẻ đặc biệt của con thuyền. Chỉ vì, theo ấn tượng của chàng thì thủy thủ phải là những đại hán thô bạo, dơ dáy. Phàm đi biển, ai ai cũng quý trọng nước ngọt, mang theo bao nhiêu là dành để uống, nấu ăn, cho nên họ ít khi tắm rửa, họ phải chịu dơ dáy hơn trên đất liền. Thế mà các người nầy vừa sạch sẽ, vừa trang nhã, cái mới lạ.

Mưa giông bảo tố sắp đến nơi, người đi biển ai không lo ngại, thế mà họ vẫn bình tỉnh như thường. Họ vẫn đủ lễ độ với bọn Lưu Hương, không hề bối rối, sơ suất. Vô luận là ai, trông vào họ cũng biết là chủ nhân của họ phải là tay phi phàm.

Lưu Hương không mất thời gian lâu, tìm được chứng minh cho sự suy diễn của chàng. Dĩ nhiên chàng suy diễn đúng sự thật. Bất quá có một điểm nhỏ sai lệch, là theo ý tưởng của chàng, chủ nhân phải có niên kỷ khá cao.

Nhưng chủ nhân còn trẻ quá! Một thiếu niên tư văn, nho nhả, toàn thân tú khí bốc rực, y vận y phục hoa lệ song không sáng chói cực độ như phần đông vương tôn công tử thường mặc.

Trên sân thuyền, thoang thoảng có tiếng dương cầm. Dương cầm do thiếu nhiên chủ nhân dạo. Bọn Lưu Hương nhìn qua cửa sổ, tai lắng nghe. Từ lúc Vô Hoa tạ thế đến nay, họ chưa hề nghe lại tiếng đàn êm dịu như lần nầy.

Họ chưa đến cửa khoang thuyền, tiếng đàn ngưng bặt. Thiếu niên đứng lên, ra tận khung cửa, mỉm cười nghinh tiếp. Nụ cười của y hiền dịu, thân mật nhưng trong ánh mát có vẻ tịch mịch, cô đơn thoáng hiện. Y có một vẻ buồn sâu kín, cái vẻ đó không lọt khỏi đôi mắt kinh nghiệm của Lưu Hương.

Y hướng về bọn Lưu Hương, chắp tay xá sâu, rồi cười thành một nụ, sau cùng thốt:

- Khách quý từ xa đến, không hay kịp tiếp đón, thật đắc tội. Mong các vị thứ cho.

Hồ Thiết Hoa đi trước, Lưu Hương theo sau song y không đáp. Y hiểu lời nói của y không thanh lịch lắm, nếu đáp sợ không xứng với thái độ trang nhã của chủ nhân mà thành thất lễ. Huống chi y lại không quen cái sáo giang hồ.

Y thuộc mẫu người ăn to, uống đậm, đánh mạnh, nói mau và nói thẳng, đừng ai hòng bảo y làm một việc gì có tánh cách tế nhị.

Lưu Hương tiến lên, xá đáp lễ sâu hơn, cười hòa dịu hơn, đáp:

- Nạn thoát, sống thừa, nhờ ơn cứu độ, được vậy là may mắn lắm rồi, dám đâu mong mỏi chủ nhân dành cho biệt đải. Nếu để chủ nhân thủ lễ cẩn mật thì bọn tại hạ mới xử trí làm sao đây?

Thiếu niên lại xá một lượt nữa:

- Đâu dám sơ xuất với những bậc quân tử! Gặp được các vị là duyên phúc trời dành, tại hạ chỉ sợ làm hết sức mình mà không đủ lễ đó thôi.

Lưu Hương lại xá đáp lễ thốt:

- Vừ rồi tại hạ được nghe nhả tháo, như nghe tiêu nhạc, chỉ hận mình đến không đúng lúc làm mất cái hứng của chủ nhân.

Thiếu niên cười:

- Các hạ nói thế hẳn là một tay sành điệu, có lẽ rồi đây tại hạ cũng phải lảnh giáo mới an tâm cho.

Hồ Thiết Hoa vừa mệt nhọc, vừa đói, nhìn bên trong thấy có bình rượu để trên bàn, hận mình không được vào ngay, vồ lấy bình rượu mà nốc rồi ngồi xuống cho khỏe xác. Nhưng Lưu Hương lại cứ trường giang đại hải, léo nhéo những sáo ngữ nhạt phèo làm y thêm bực.

Thoạt đầu y còn cố dằn lòng, dần dần không dằn được nữa, buột miệng chen vào:

- Hay ghê! Hay ghê! Cạnh đàn có rượu, cạnh rượu có đàn! Nếu mà được vừa nghe đàn vừa uống rượu, vừa uống rượu vừa nghe đàn thì còn hay hơn gấp mấy phần.

138. Chương 138: Đêm Sâu Người Chưa Ngủ

Không ai để ý đến Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Vị bằng hữu của tại hạ tuy không hiểu âm điệu song về rượu thì phải kể là thuộc hạng nhất nhì….

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chận lời Lưu Hương:

- Chẳng dám man trá các hạ, về đàn thì tại hạ mù tịt, trong con mắt của tại hạ chỉ có rượu mà thôi. Người không rượu như ngựa không chân, cái triết lý của tại hạ là thế.

Thiếu niên cười tươi ròn rả đáp:

- Tửu lượng của Hồ đại hiệp, tại hạ đã nghe danh từ lâu rồi mà.

Hồ Thiết Hoa suýt cười nhưng lại giật mình hỏi:

- Các hạ nhận ra tại hạ?

Thiếu niên thở ra:

- Nếu có quen nhau, tại hạ đâu hận mình bạc phước.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế tại sao các hạ biết tại hạ họ Hồ?

Thiếu niên điềm nhiên điểm một nụ cười:

- Thế diệp song phi dực, hoa hương đông nhân gian. Được cùng Hương Soái nắm tay nhau dung duổi trên đường đời, nếu không là Hồ Điệp Hoa thì còn ai nữa?

Đến lượt Lưu Hương giật mình.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Thì ra các hạ nhận được lão….

Thiếu niên chận lời:

- Đại danh của Hương Soái, tại hạ từng nghe, và từ lâu rồi, hết sức ngưỡng mộ, hận mình không có duyên tao ngộ mà lòng hướng vọng dêm ngày….

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Nói như vậy là các hạ chưa từng gặp hắn! Thế tại sao các hạ nhận ra hắn?

Thiếu niên không trực tiếp đáp câu hỏi của y, chỉ cười nhẹ rồi tiếp:

- Gió gấp, sóng lớn, mặt biển dao động mạnh, các vị đứng không vững, từ mặt nước lên thuyền phỏng độ hai trượng cao, khi đáp xuống tất phải có tiếng chân. Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy. Nếu ở trên đất liền, thì cái đó không thành vấn đề. Còn trên mặt nước thì phải khác.

Thiếu niên tiếp:

- Nhưng lúc sáu vị lên thuyền, tại hạ chỉ nghe tiếng chân của năm vị thôi. Từ dưới nước nhảy lên hai trượng cao, đáp xuống không gây tiếng động thì phải là người võ công rất cao mới làm nổi. Và trên đời nầy, có mấy tay cao thuật khinh công đến mức độ đó?

Y cười rồi tiếp luôn:

- Hương Soái có thuật khinh công vô song, sự kiện đó không ai không thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi:

- Nhưng làm sao các hạ nhận ra hắn chứ?

Thiếu niên mỉm cười:

- Biển động, thuyền côi, bảo tố sắp đến nơi mà còn cười nói được như thường, thử hỏi trên đời nầy, ngoài Hương Soái ra, còn có được mấy tay?

Y day qua Lưu Hương, vái lượt thứ ba, tiếp:

- Nếu có lời nào xúc phạm, xin Hương Soái thứ cho tại hạ.

Hồ Thiết Hoa rất tức song chỉ trừng mắt thôi, chứ không nói được lời nào. Thiếu niên quả là một nhân vật siêu thượng, hơn hẳn con người mà y phát họa trong tâm.

Rượu thơm và ngon. Rượu vào ba chén là gương mặt nở hồng. Hồ Thiết Hoa làm xong năm chén, nghe cái hứng bốc cao, nói năng ba hoa lên.

Một con người vừa đói, vừa mệt, tự nhiên phải kém rượu hơn lúc bình thường. Rượu kém mà uống nhiều, tự nhiên phải mất bình thường.

Bây giờ thì họ đã biết tên họ của nhau hết rồi. Riêng Anh Vạn Lý vẫn còn giử cái tên Công Tôn Kiếp Dư. Lão làm cái nghề bắt cướp từ nhiều năm qua, lão đa nghi thành tánh. Có lẽ vì lão đã gặp đạo tặc nhiều hơn người tốt cho nên vô luận là đối với ai, lão cũng có ít nhất ba phần đề phòng. Lão nói lời giả nhiều hơn lời thật.

Thiếu niên mỉm cười thốt:

- Các vị đều là những bậc hữu danh, bổng dưng mà tại hạ được gặp, nghĩ ra thật là đại hạnh trung chi đại hạnh! Hồ Thiết Hoa lại chận:

- Nếu nói rằng các hạ là người vô danh thì tại hạ là người thứ nhất không tin nổi! Anh Vạn Lý cười nhẹ, tiếp nối:

- Tại hạ định thỉnh giáo quý tánh cao danh đây.

Thiếu niên đáp:

- Tại hạ họ Nguyên tên Tùy Vân.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Rất ít người có họ đó.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Chẳng hay quý quán ở tại đâu?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Quan Trung! Anh Vạn Lý chớp mát:

- Họ Nguyên tại Quan Trung có danh vọng rất lớn, khách giang hồ hầu hết đều nghe nói đến Vô Tranh Sơn Trang, đáng là đệ nhất danh gia trong võ lâm. Chẳng rõ các hạ và Đông Viên Nguyên lão trang chủ có liên hệ chi chăng?

Nguyên Tùy Vân khiêm tốn:

- Chính là gia phụ! Tất cả đều giật mình, Lưu Hương cũng kinh ngạc không kém.

Ba trăm năm trước, Nguyên Thanh Cốc kiến tạo nên Vô Tranh Sơn Trang tại vùng Tây Thái Nguyên, hai tiếng Vô Tranh không phải do lão chọn mà chính là thiên hạ võ lâm gọi như vậy. Chỉ vì vào thời kỳ đó, không một ai trên giang hồ tranh trường tranh đoản với lão.

Rồi từ đó, qua nhiều thế hệ, nhiều tay danh hiệp ra đơi, nối tiếp nhau mà xuôi ngược khắp đó đây, tạo nên vô số thành tích liệt oanh, ai ai cũng phải thán phục.

Anh Vạn Lý đưa ra sáu tiếng:

Võ lâm đệ nhất danh gia, chính là nói sự thật chứ không phải tâng bốc.

Năm mươi năm gần đây, tuy người trong Vô Tranh Sơn Trang không có làm điều chi đáng kể, nhưng dư oai ngày cũ vẫn còn, hào kiệt võ lâm mỗi lần nhắc đến Vô Tranh Sơn Trang, hiện là Đông Viên, tánh tình đạm bạc, không thường góp mặt trên giang hồ, mà cũng không hề giao thủ với ai.

Cố nhiên có người cho rằng lão trang chủ họ Nguyên có tài học cao thâm song tánh tình trầm mặc, không thích biểu dương cái trí thức của lão.

Và họ đinh ninh võ thuật của lão đã đạt đến một mức độ ngoài chổ tưởng tượng của khách giang hồ. Mà cũng có người cho rằng lão sanh ra với bản chất suy nhược, không thể luyện võ được, có thể vì vậy mà lão bỏ võ theo văn, rồi buông trôi ngày tháng với thú nhàn hạ bên hồ rượu, cuộc cờ….

Tuy nhiên vô luận thế nào, Nguyên lão trang chủ vẫn có một địa vị rất cao trong võ lâm. Và khách giang hồ xem lão như thước ngọc khuôn vàng, giá như có cuộc tranh chấp lẫn nhau, chỉ cần có một lời của lão là mọi sự được giải quyết êm thắm.

Đến con người cực kỳ cao trọng như Đệ Nhất Kiếm Khách Tiết Thần Y, bình sanh không hề nhượng bộ một ai, thế mà vẫn kính nể Nguyên lão trang chủ.

Nguyên Đông Viên có một niềm hận là không con nối giòng. Mãi đến năm lão tròn ngũ tuần, mới sanh hạ một trai. Dĩ nhiên lão quý như vàng, như ngọc, đặt mọi kỳ vọng nơi giọt máu đó.

Trên giang hồ người ta cho rằng Nguyên thiếu trang chủ là một thần đồng, khi trưởng thành thì văn võ toàn tài. Ngoài ra tính khí lại phong lưu, văn nhã, phẩm cách thanh khiết.

Hàng tiền bối trong võ lâm, mỗi lần đếcập đến họ Nguyên đều ca ngợi vị thiếu trang chủ, nhưng ai ai cũng lấy làm tiếc cho hắn. Chỉ vì lúc hắn lên ba tuổi, một cơn bạo bệnh đến với hắn. Bệnh lui mang theo luôn ánh sáng trời ban cho hắn.

Từ đó đôi mắt hắn mù! Nguyên Tùy Vân là một kẻ mù! Đúng hơn, đôi mắt đó không hư, nhưng hắn không còn trông thấy gì cả. Hắn không trông thấy gì cả làm sao lại nhận được Lưu Hương? Ai ai cũng thắc mắc về điểm đó.

Mọi người đối diện với hắn, đàm đạo qua một lúc lâu mà cũng không ai tìm được cái chổ mù của hắn. Thậm chí, họ cũng không tưởng là hắn mù. Cử chỉ của hắn an tường, đi đứng vững vàng, rót rượu ngay vào chén, không rơi đổ một giọt nào, và nhìn thoáng qua ai, hắn biết ngay lai lịch của đối tượng! Vậy mà hắn là một kẻ mù! Nhìn sự vật với đôi mắt mù! Còn ai tưởng là hắn mù?

Bây giờ thì ai ai mới vở lẽ, tại sao hắn cười rất tươi mà đôi mắt luon luôn tịch mịch Rồi ai cũng tiếc cho hắn. Hắn là con người hoàn toàn nhất, gồm đủ những đặc điểm mà các thiếu nữ hằng ao ước ở người bạn đường.

Nhưng tạo vật chơi khăm cho hắn rất nhiều, quá nhiều, rồi đố kỵ, xóa bỏ tất cả bằng cách đóng cửa linh hồn hắn. Tạo vật ố toàn! Dù cái toàn đó do chính tạo vật gây dựng lên.

Nhiều cảm khái bốc lên, Hồ Thiết Hoa uống liền ba chén rượu, dồn ép nó trở lại tận đáy lòng. Y vui cũng uống được rượu, muống uống nhiều. Y buồn cũng cần có rượu, lại cần nhiều.

Nguyên Tùy Vân cười điềm đạm thốt:

- Hẳn bây giờ thì các vị đã sẵn sàng tha thứ cho tại hạ cái lổi tiếp nghinh không tròn lể rồi chứ?

Câu đó là câu khách sáo, nhưng do hắn thốt ra, câu nói gây xốn xang cho người nghe vô cùng. Lòng xốn xang thì còn ai mở miệng nói gì được?

Trong trường hợp nầy, họ phải tránh mọi sáo ngữ có tác dụng chạm thương tâm của một người bất hạnh. Thà cứ nhìn vào sự thật mà đặt vấn đề. Đối tượng sẽ ít đau khổ hơn.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Vừa rồi, các hạ phán đoán sự việc, có phải là dùng tai chăng? Tai nghe cũng là một phương tiện.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Chính vậy! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Tuy Nguyên công tử kém mục lục, nhưng vẫn có chổ cao cường, tinh minh hơn bọn nầy có đủ tai lẫn mắt.

Thốt lên câu đó, y uống ba chén rượu, câu nói phải phân ra làm ba đoạn, bởi ba chén rượu cắt đứt đoạn âm thinh.

Tại bàn, kẻ nào khó chịu, bực bội, cũng phải uống rượu cho khí lực lắng xuống. Mà người khâm phục cũng phải uống rượu, tiếp hơi cho cái hứng dâng tràn.

Anh Vạn Lý chợt điểm một nụ cười thốt:

- Tại hạ cứ tưởng, về thính giác thì Anh Vạn Lý là tay vô thượng trên đời nầy! Bây giờ rõ ra thì lão ấy chưa phải là người số một.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Các hạ quá khen.

Rồi hắn hỏi lại:

- Các hạ có quen Anh lão tiền bối?

Anh Vạn Lý bình tỉnh như thường:

- Đôi bên gặp nhau vài lần thôi.

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Bạch Y Thần Nhỉ Anh lão tiền bối là người độc nhất từ ngàn xưa chí ngàn sau, tại hạ đâu có tư cách được liệt ngang hàng. Tại hạ hằng ước mong được lảnh giáo, nếu có dịp, các hạ giới thiệu hộ cho tại hạ bái kiến.

Anh Vạn Lý chớp mắt:

- Tự nhiên! Sau nầy có dịp, tại hạ sẽ đứng trung gian dẫn kiến cả hai.

Cuộc đối đáp có vẻ rất thông thường, không chứa đựng một ý tứ thầm kín nào. Bất quá, Anh Vạn Lý muốn che dấu lai lịch thôi.

Tuy nhiên Lưu Hương nghe ra có cái gì hàm súc bên trong và cả hai đối đáp với nhau do một động cơ bí ẩn.

Biết vậy song chàng làm sao hiểu được chủ ý của họ.

Nguyên Tùy Vân chuyển sang đề khác:

- Trương Tam huynh là một bậc anh hùng mặt nước, mà Hương Soái cũng từng giởn sóng giữa trùng dương, hai tài năng đó cùng hiệp chung một chổ thì làm gì có hải nạn như thế nầy?

Trương Tam và Lưu Hương chưa đáp.

Hồ Thiết Hoa vội chen vào:

- Khi con thuyền muốn chìm, hai gã đó có tài ba gì mà ngăn chặn nó không chìm?

Nguyên Tùy Vân lại hỏi:

- Hai hôm qua, biển không sóng gió, thuyền của các vị làm sao chìm được?

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi tiếp:

- Nếu bọn tại hạ biết tại sao nó chìm thì khi nào để cho nó chìm.

Câu đáp của y, không còn thật hơn được! Và chỉ có Hồ Thiết Hoa mới nói nổi những câu như vậy.

Nguyên Tùy Vân mỉm cười, từ từ thốt:

- Phải! Tai biến sanh ra thì thường ngoài sở liệu. Cho nên ít có ai dự phòng được.

Hồ Thiết Hoa chợt nhận ra con người trước mặt đó có chổ tốt quá, vô luận ai nói gì, hắn cũng đồng tình ngay.

Thuyền tiếp tục hành trình.

Anh Vạn Lý vụt hỏi:

- Nguyên công tử vốn ở Quan Trung, tại sao lại đến vùng hải ngoại?

Nguyên Tùy Vân trầm ngâm một chút:

- Nếu là ai khác hỏi như vậy, tại hạ sẽ đáp là du ngoạn trùng dương.

Song với các vị, khi nào tại hạ dám man trá.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Nguyên công tử là người thành thật, bọn tại hạ trông thấy là biết ngay.

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Các hạ quá khen. Tại hạ nghĩ, chuyến đi nầy của tại hạ có lẽ đồng mục đích với các vị.

Anh Vạn Lý giật mình:

- A? Nguyên công tử biết được bọn nầy sẽ đi đến đâu?

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Hai hôm nay trên mặt biển xuất hiện vô số người, gồm cả đạo tặc lẩn anh hùng hảo hán. Và cái nơi mà tất cả muốn đi đến không khác nhau! Nơi đó cầm như một cái bia, muôn mũi tên bắn vào.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Mà ở đâu chứ?

Nguyên Tùy Vân vẫn cười:

- Lấy lòng lượng lòng, không cần nói ra mà cũng biết, các hạ còn hỏi làm chi?

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Có phải là Hải Thượng Tiêu Kim Quật, tại Biên Bức Đảo chăng?

Nguyên Tùy Vân vỗ tay:

- Hồ đại hiệp may mắn quá! Vậy mới là tâm trường, bậc hào kiệt.

Hồ Thiết Hoa khoái chí vô cùng:

- Hay ghê! Hay ghê! Bọn tại hạ cứ đi nhờ thuyền của công tử, tránh bao nhiêu tai nạn bất ngờ, tránh khỏi phí sức….

Trong bất cứ trường hợp nào, thấy cái gì thuận mắt, nghe cái gì thuận tai là Hồ Thiết Hoa tuôn ruột gan ra ngay.

Trương Tam trừng mắt nhìn y, lạnh lùng thốt:

- Ngươi đừng vội hân hoan. Nào đã biết được Nguyên công tử bằng lòng cho chúng ta đi thuyền mà vội reo hò?

Hồ Thiết Hoa cải:

- Ta biết Nguyên công tử hiếu khách. Nhất định không để chúng ta trở lại quan tài đâu! Nguyên Tùy Vân lại vỗ tay cười reo:

- Tại hạ đối với các vị là bình thủy tương phùng, không ngờ lại được Hồ đại hiệp dành cho một cao nghĩa đáng phục. Đúng là một tri kỷ! Hắn nâng chén rượu, cao giọng thốt:

- Mời các vị! Thuyền lớn hơn thuyển cũa Hải Quát Thiên! Cách trang trí cũng hoa lệ hơn. Nguyên Tùy Vân chu đáo hơn Hải Quát Thiên nhiều. Y phục khô, sạch có sẵn, người từ quan tài lên là có sẵn vật dụng mặc ngoài, nuốt trong, ấm xác, no lòng ngay. Ấm xác, no lòng rồi, lại có nơi nằm thoải mái.

Hồ Thiết Hoa duổi chân tìm lại cái khoan khoái ngày nào một lúc lâu chợt thở dài lẩm nhẩm:

- Con nhà thế gia là con nhà thế gia! Phải có chổ khác biệt hơn nhà khác.

Trương Tam cãi:

- Khác ở chổ nào? Chẳng lẽ cái mũi nằm cạnh vành tai?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Dù hắn không có cái mũi, ta vẫn cảm thấy thuận mắt như thường! Ngươi chẳng thấy à, ăn nói hòa dịu, đối xử lễ độ, tánh tình thành thật, ít nhất hắn cũng hơn ngươi mấy điểm đó! Hơn là khác ngươi rồi chứ gì nữa?

Trương Tam cười lạnh:

- Thằng ngốc dạo phố, thấy cái gì cũng lạ, đam mê, cho rằng thành phố là thiên đàng! Có biết đâu là giang san của quỷ sứ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đừng tật đó! Ai tốt ta khen tốt, ai xấu ta chê xấu. Thẳng ruột ngựa luôn luôn! Ngươi ăn nói nặng mùi thúi quá! Trương Tam điềm nhiên:

- Hắn hạp nhản ngươi nhưng không hạp nhản ta thì sao? Ta thì thấy hắn đáng ghét quá! Hồ Thiết Hoa bật ngồi dậy:

- Đáng ghét! Ghét ở chổ nào?

Trương Tam đáp:

- Dù hắn nói năng ngọt dịu, dù hắn đối xử hòa nhả, ta vẫn thấy ghét như thường. Ta có cảm tưởng như hắn đóng kịch.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Người ta lừa ngươi cái gì, mà ngươi nói rằng đóng kịch? Ngươi nói cho ta nghe xem.

Trương Tam lắc đầu:

- Ta không giải thích được.

Hồ Thiết Hoa trợn tròn đôi mắt, lâu lắm, rồi bật cười khan, rồi lắc dầu gọi Lưu Hương:

- Lão Xú Trùn! Ngươi nghe hắn nói chứ! Hăn sanh tật gì thế? Ta xem cái tật của hắn nặng lắm đấy.

Cứ mỗi lần cả hai đấu khẩulà Lưu Hương vờ điếc. Bây giờ nghe Hồ Thiết Hoa gọi, chàng mới cười lên một tiếng rồi đáp:

- Nguyên công tử quả có lắm điểm hơn người. Nếu không hỏng đôi mắt thì ngày nay trên giang hồ không có một ai đủ sức trang trường đoạt đoản một ngày với y.

Hồ Thiết Hoa nhìn qua Trương Tam, cười lạnh mỉa:

- Tiểu tử, ngươi có nghe đó chăng?

Trương Tam cải:

- Ta có nói là hắn bất tài đâu? Ta chỉ nói là hắn sốt sắng quá cở, hắn thành thật quá cở! Ta chỉ lưu ý đến chổ quá cở của hắn thôi! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sốt sắng, thành thực quá cở thì đã sao? Có cái gì không tốt đâu?

Trương Tam tiếp:

- Tốt thì quá tốt, tốt quá cở. Phàm cái gì quá cở thường trở thành giả dối, mất hết chất thật.

Hắn không để cho Hồ Thiết Hoa biện bác, thốt luôn:

- Mẫu người đó có cái tâm rất thâm trầm, đối vớ kẻ lạ, hắn không nên thố lộ quá cở như vậy. Hà huống, chuyến đi của hắn phải là một bí mật, đâu phải gặp bất cứ ai cũng tiết lộ được.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Chỉ vì người ta kính trọng bọn mình, người ta cho mình là bằng hữu, ngươi đừng tưởng thiên hạ ai ai cũng như ngươi, bất chấp phải quấy, bất phân trắng đen.

Trương Tam cười lạnh:

- Ít nhất ta không giống ngươi. Uống rượu của người, nghe người nói mấy câu là hận không thể banh ruột gan cho người xem.

Rồi hắn tiếp luôn:

- Nếu cần, ngươi cũng dám hiến mạng ngươi.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Là bằng hữu với nhau, lấy gan ruột mà đối đải nhau là thường. Chỉ có hạng tiểu nhân như ngươi mới dùng cân mà phân đạo nghĩa. Tiểu nhân đừng hòng đọ cái lượng của quân tử. Ngươi ghi nhớ kỷ.

Trương Tam cười nhẹ:

- Ngươi cho rằng người ta xem ngươi là bằng hữu? Kết tình bằng hữu dung dị, nhanh chóng như nhặt lá rơi vậy à?

Hồ Thiết Hoa không chịu kém:

- Đó là đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu. Dù sơ giao song chẳng khác nào lão hữu.

Trương Tam bỉu môi:

- Hồ nhị gia có tâm tánh khẳng khái quá cở.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Hà huống, lừa người hẳn phải có mục đích. Vì lẻ gì người ta lừa mình?

Luận về gia thế, thân phận, thinh danh, mình bằng người ta chưa? Người ta muốn chiếm đoạt cái chi của mình, ngoài cái nghèo nàn là vốn liếng duy nhất của mình.

Trương Tam thốt:

- Biết dâu hắn không có thù với một trong bọn chúng ta, kể cả Kim Linh Chi, Anh Vạn Lý, Bạch Liệp?

Hồ Thiết Hoa cải:

- Hắn không bôn tẩu trên giang hồ, hắn không nhận thức được một ai thì làm gì có cừu oán?

Trương Tam vuốt chót mũi. Cái bịnh vuốt mũi quả dể truyền nhiểm quá chừng! Hồ Thiết Hoa cười hắc hắc:

- Cho ngươi vuốt nát cái mũi của ngươi, đạo lý đó vẫn bất thông như thường.

Y day qua Lưu Hương gọi:

- Lão Xú Trùn! Ngươi nói xem có phải như vậy không?

Lưu Hương mỉm cười:

- Phải! Rất phải! Bất quá lời nói của Trương Tam không đến đổi quá sai. Chúng ta là những kẻ sống thừa sau một đại nạn, cái hơi thở chưa điều hòa thì vẫn phải thận trọng.

Bổng Trương Tam cất tiếng:

- Con thuyền nầy được lắm, ta có soát qua rồi, chẳng có lối đi bí mật, chẳng có vách đôi.

Hồ Thiết Hoa gật gù:

- Ít ra ngươi cũng nói được một câu do lương tâm phát động chứ! Trương Tam tiếp:

- Tuy nhiên có một điều ta thấy kỳ quá! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Điều gì?

Trương Tam đáp:

- Thuyền, chiếc nào cũng như chiếc nào, đại khái là thế, chẳng khác nhau bao nhiêu về hình thức tổng quát. Bất quá con thuyền nầy lớn quá cở, bởi nó lớn, nên khoang giữa có đến những tám phòng.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Cái đó ta biết.

Trương Tam tiếp:

- Hiện tại Kim cô nương chiếm một gian, lão già họ Anh và thằng nhỏ họ Bạch chiếm một gian, ba chúng ta chiếm một gian nữa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Hắn lại nói nhảm nhí nữa rồi! Trương Tam thốt:

- Không nhảm nhí đâu!.... Có đến tám phòng, như vậy còn dư năm, tại sao Nguyên Tùy Vân không dành cho chúng ta mỗi người một gian, có phải là khoan khoái cho chúng ta không? Thay vì làm như vậy, hắn dồn chúng ta vào một phòng.

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Có thể hắn biết chúng ta không bao giờ tách rời nhau.

Trương Tam tiếp:

- Cũng có thể….

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Điều đó chứng minh hắn không ác ý đối với chúng ta. Bằng chẳng vậy, hắn đã chia rẽ chúng ta với cách cấp cho mỗi người một phòng, để tiện bề hạ thủ! Chắc ngươi không quên phương pháp của Đinh Phong đối phó với chúng ta chứ?

Lần nầy, Trương Tam bình tỉnh đợi Hồ Thiết Hoa nói dứt mới thốt:

- Còn năm gian trống kia, hắn sẽ làm gì? Dành cho ai? Nếu có sự dành lại là hắn đang chờ ngươi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ai cấm hắn xử dụng cả năm gian thừa lại?

Trương Tam lắc đầu:

- Một người không thể ngủ tại năm gian phòng.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Thì hắn ngủ một, bỏ trống bốn, có sao đâu?

Trương Tam lại lắc đầu:

- Nhất định là không bỏ trống.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Tại sao hắn không thể bỏ trống? Trước khi chúng ta đến đây thì cả ba gian nầy bỏ trống kia mà.

Trương Tam ra vẻ quả quyết:

- Ba gian nầy thì bỏ trống, điều đó có thể như vậy, nhưng năm gian kia nhất định không vậy.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Tại sao chứ?

Trương Tam đáp:

- Ta có nhìn qua. Cửa bốn gian phòng đó đều đóng kín do bên trong khóa chốt.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Dù có người ở bên trong đó đi nữa thì đã sao? Người ta có phòng, người ta cho thiên hạ trú ngụ, điều đó đâu phải lạ?

Trương Tam tiếp:

- Phòng có người ở đành là chuyện thông thường, song chổ bất thường là người trong bốn gian phòng đó không thể xuất đầu lộ diện, chừng như chẳng dám gặp mặt ai hết vậy! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Có thể…. bên trong phòng chỉ có nữ nhân. Họ biết có bọn quỷ háo sắc lên thuyền nên khóa chặc cửa phòng, ngăn lối tìm hoa, chận con ong cái bướm.

Trương Tam lắc đầu:

- Nguyên Tùy Vân là bậc chánh nhân quân tử, khi nào lại chứa nữ nhân quanh mình?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Quân tử chánh nhân rồi sao chứ? Họ cũng là người bằng xương bằng thịt, họ cũng có con tim, họ cũng biết yêu, họ cũng có quyền hành lạc, quy luật nào bắt buộc họ phải chết với nữ sắc suốt đời? Ngươi quen cái câu yểu điệu thục nữ, quân tử hiếu cầu của người xưa để lại sao chứ?

Trương Tam cười mắng:

- Cho nên ngươi cũng dám tự ví mình là bậc chánh nhân quân tử?

Hồ Thiết Hoa cười hì hì:

- Thì đã hẳn Hồ tiên sanh là một đại quân tử, đại chánh nhân rồi, chứ còn gì nữa? Ngươi không thừa nhận à?

Y quay đầu lại. Lưu Hương đã ngủ say.

Trừ những lúc say, Hồ Thiết Hoa là người ngủ muộn hơn hhết trong nội bọn. Có lúc y thức trắng đêm, cố gắng cách nào cũng không chợp mắt nổi.

Do đó, dù đêm xuống sâu, y vẫn tìm rượu mà uống, uống một mình. Ngủ không được thì uống rượu, may mà rượu mang lại giấc ngủ cho y, chứ còn biết làm chi hơn?

Ai nói y là con quỷ rượu, y cười! Ai nói y là một lảng tử, y cười! Ai thấy y ngày ngày cười nói vong vong, nói nhảm cười cũng đều phải nghĩ y là người khoái lạc nhất trần đời, một con người không có tâm sự lụy phiền.

Nhưng trên đời, có ai không tâm sự! Và niềm tâm sự, chỉ một mình y biết mà thôi. Y dùng trăm phương ngàn cách để thoát thân khỏi sự săn đuổi của Cao Á Nam, rồi y đi đến đâu, y lăng nhăng với những mảnh tình hờ.

Người ta cho đó là một lối hưởng lạc thú mà không bị ràng buộc bởi những mối nợ tâm tình. Chính y cũng đắc ý mình đã tìm được một lối sống.

Tuy nhiên mỗi khi ngồi nhàn, kiểm điểm lại hành vi, kết quả trong dĩ vãng, y nhận ra lòng mình trống trải quá. Lòng trống trải thì tịch mịch bao vây. Rồi những đêm dài không ngủ, y cảm thấy sự tịch mịch đè nặng tâm hồn.

Tịch mịch đến độ y muốn phát điên. Những lúc đó, y muốn có một người bên cạnh để mà tâm tình, để mà an ủi lẫn nhau. Song thủy chung y chưa dám chọn một người để ký thác những nổi niềm thầm kín! Do đó tình cảm của y chưa chuyển sang cho một ai cả. Tình cảm không tạo ra, y lại thiết lập một bức tường quanh con tim, ngăn chặn tình cảm ngoài xâm nhập vào.

Rồi y buông lung nếp sống phiêu lãng, gặt hái hoan lạc khắp bốn phương trời. Gặt hái được cái gì? Y cũng không biết rõ bởi hiện tại tay y vẫn trắng, tim y vẫn trống không. Y tìm một bến đỗ cho thuyền tim? Không một nơi nào con thuyền đó đỗ lại! Có lẽ chỉ có một bến duy nhất, bến định mệnh là Cao Á Nam! Có lẽ y biết vậy song không thừa nhận. Rồi bây giờ?….

Người ta khi tình cảm đến, lại không quý trọng, rồi khi tình cảm đi, ngồi đếm ngày dài hối tiếc! Không quý trọng vì tình cảm đến quá dễ dàng nhanh chóng. Vì đối tượng tự nguyện hiến dâng. Niềm thống khổ đó, hoặc giả chỉ có mỗi một Lưu Hương thông cảm cho y thôi.

Rồi Lưu Hương cũng như y, cũng khổ đau như vậy, bất quá chàng có cách khắc chế con tim, lâu dần thành quen nên khổ đau không hiện ra ngoài.

Khổ đau không hề suy giảm, khổ đau không thoát được ra ngoài thì ăn sâu vào trong, tạo cho con người hai lối sống:

Sống lặng với bên trong, sống động với bên ngoài.

Cái động bên ngoài không quan trọng bàng cái lặng bên trong. Lặng vì không ai trông thấy, nhưng một cái lặng nguy hiểm như lòng biển có sóng ngầm. Khi những lượn sóng đó bốc lên mặt nước thì đổ vỡ tan tành tất cả, kể cả con người, kể cả đối tượng.

Hồ Thiết Hoa thở dài tự thốt:

- Lao lụy quá, ta đuối sức rồi. Bỏ đi những niềm qua, cứ chuyên tâm đối phó với thực tại. Ngủ! Ngủ đi, ngày mai cái gì sắp xảy ra, cứ xảy ra.

Nhưng làm gì y ngủ nổi.

Trrương Tam bên cạnh bắt đầu ngáy, chỉ còn lại có một mình y. Hồ Thiết Hoa chở dậy tìm hồ rượu, định gọi tỉnh Trrương Tam, cùng nhau đối ẩm. Vừa lúc đó, tiếng chân người lạ vang lên bên ngoài.

Chân bước rất nhẹ. Nhẹ hơn chân quỷ bước đi. Đêm đã khuya lắm rồi, ai còn thức mà đi quanh quẩn đó? Hay kẻ ấy cũng như Hồ Thiết Hoa, cung tịch mịch, cũng khó ngủ, cũng muốn tìm rượu uống như y?

Uống rượu cũng như đánh bạc, càng đông người tham dự càng nhiệt náo, càng vui. Đánh bạc với người lạ, điều đó không lạ, uống rượu với người lạ mới là lạ. Lạ nhưng nếu cần có người đối ẩm thì người ta vẫn làm được như thường. Huống chi qua chén rượu, tình bằng hữu sẽ phát sanh.

Hồ Thiết Hoa thầm nghĩ:

- Bất chấp hắn là ai, cứ gọi hắn đối ẩm với ta.

Quyết định chủ ý đó rồi, y bổng nhớ đến sự tình xảy ra trên con thuyền của Hải Quát Thiên, y nhớ đến những lời của Trrương Tam vừa nói.

Y nghĩ:

- Chẳng lẽ trên thuyền nầy cũng có người nuôi ác ý với bọn ta?

Lập tức y xô vẹt cánh cửa, lách mình ra ngoài, âm thầm theo sau người đó. Định đi theo người, nhưng người đâu mà theo? Người biến mất, con đường khoang vắng lặng như tờ. Và tiếng chân người cũng im bặt luôn.

Đúng như Trương Tam suy đoán, trong bốn gian phòng còn lại, quả có người ở. Đèn bên trong le lói qua khe hở, mờ mờ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa bực tức không thể tung cửa mà vào xem cho biết có gì bên trong. Nhưng nếu trong phòng chỉ là những người tỳ thiếp của Nguyên Tùy Vân thì thật thật là ê chề cho y không nói nổi. Cho nên y vừa vươn tay, liền rụt lại.

Y phảng phất nghe tiếng chân hướng lên sàn thuyền. Y lập tức lên đó.

Trận giông lớn đã qua rồi. Nếu trời đêm gắn sao le lói, chi chít lớn nhỏ chen nhau. Đêm không trăng, với ngần ấy sao, không gian cũng sáng được như thương.

Trước mắt, chung quanh, mặt biển phẳng lặng như tấm thảm khổng lồ màu xanh đen trải vô tận, bao la.

Bên trụ bườm, một người đứng lặng, dáng si dại, chừng như đang đếm sao trời. Một nữ nhân! Tóc lất phất bay theo gió nhẹ thoáng qua. Đêm khuya nàng đứng dó làm gì? Vì ai?

Hồ Thiết Hoa bước tới đặng hắng một tiếng. Nữ nhân quay mình lại. Thì ra chính là Kim Linh Chi! Sao trời chiếu xuống, mắt nàng chớp ngời. Không, mắt nàng không chớp mà chính là những hạt lệ long lanh. Nàng đang khóc! Hào khí của nàng không kém nam nhân, nàng là nữ trung anh kiệt, cân quắc anh hùng, can trường là thép đúc, thế tại sao nàng khóc?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Kim Linh Chi cao giọng thốt:

- Ngươi định làm cái trò quỷ quái chi đó? Nửa đêm không ngủ còn mò mẫm ra đây làm gì?

Giọng nói vẫn hung hăng như thường ngày, song cái gượng không lọt qua khỏi mắt, khỏi tai Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười hỏi lại:

- Còn cô nương? Nửa đêm không ngủ âm thầm ra để làm gì?

Kim Linh Chi cắn môi, rồi buông xẳn:

- Việc của ta mặc ta, ai mượn ngươi xen vào! Cút đi chổ khác! Hồ Thiết Hoa mường tượng đóng đinh cứng nơi chổ đứng, không hề nhúc nhích.

Kim Linh Chi dậm chân:

- Ngươi còn đứng đó làm gì chứ?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Thì tại hạ cũng như cô nương, không ngủ được đi vơ vẩn tìm người nói chuyện phiếm.

Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Ta có dư công đâu mà nói chuyện phiếm với ngươi.

Hồ Thiết Hoa nhìn xuống bình rượu nơi tay đáp:

- Không ai nói chuyện phiếm với tại hạ, thì tại hạ uống rượu vậy! Y tiếp luôn:

- Nếu cô nương thấy thích thì mình cùng đánh chén với nhau cho qua đêm.

Kim Linh Chi trầm lặng một chút, đột nhiên quay đầu lại đáp:

- Được! Uống thì uống! Sao càng khuya càng sáng, gió càng mạnh, sương càng nặng.

Hồ Thiết Hoa nhờ rượu nghe ấm áp vô cùng, mà cái ấm đó cũng do phần nào sự có mặt của Kim Linh Chi, một sự có mặt không mong ước lắm nhưng làm vơi ít nhiều tịch mịch.

Tuy nhiên cả hai chưa nói với nhau một lời. Rượu vơi dần.

Hồ Thiết Hoa khai khẩu trước:

- Cô nương có muốn thêm chăng?

Anh mắt vọng về xa xăm, Kim Linh Chi từ từ thốt:

- Ngươi đi lấy thêm thì ta uống.

Tìm rượu là cái nghề của Hồ Thiết Hoa, như mèo tìm chuột. Y mang đến ba bình. Và bình thứ hai vừa vơi, ánh mắt của Kim Linh Chi mông lung thêm mấy phần nữa.

Kim Linh Chi bổng thốt:

- Việc hôm nay, ngươi không được nói với ai! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Việc gì? Nói cái chi?

Kim Linh Chi cắn moi rồi tiếp:

- Nhà ta là nhà danh vọng, ta có rất nhiều anh chị em, cũng rất an nhàn dật lạc, ai ai cũng cho là ta có hạnh phúc, vui sướng lắm. Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- ! Kim Linh Chi tiếp:

- Ta muốn mọi người vĩnh viễn cho là ta sung sướng, ngươi hiểu chưa?

Hồ Thiết Hoa thong thả gật ầu:

- Tại hạ hiểu. Vừa rồi cô nương chỉ nhìn sao trời chứ đâu có khóc! Kim Linh Chi quay đầu:

- Biết như vậy là được đó! Hồ Thiết Hoa thở dài tiếp:

- Tại hạ hy vọng người ta cho là tại hạ sung sướng. Nhưng sung sướg mà chi?

Kim Linh Chi hỏi:

- Ngươi…. Ngươi không sung sướng sao?

Hồ Thiết Hoa cười, nụ cười thê lương quá. Rồi y từ từ đáp:

- Tại hạ chỉ biết là bên ngoài thì giống một người sung sướnglắm. Song bên trong, lắm lúc tại hạ cảm thấy tịch mịch vô cùng.

Kim Linh Chi quay đầu lại nhìn y. Ánh mắt của nàng mông lung, ánh mắt xa xôi, mường tượng nước biển sâu.

Phảng phất thấy con người Hồ Thiết Hoa lần thứ nhất. Hồ Thiết Hoa mường tượng mới thấy rõ nàng lần thứ nhất. Thấy rõ nàng là một nữ nhân.

Một nữ nhân rất mỹ lệ.

Con thuyền nghiên, Kim Linh Chi nghiên theo. Nàng vươn tay định vịn vào trụ bườm, bất ngờ chụp tay Hồ Thiết Hoa.

Bây giờ, sao trời cũng mông lung. Anh sao mông lung, bóng người cũng mông lung. Không có người nào khác, không có thinh âm nào khác, chỉ có tiếng thở nhẹ, tiếng thở ôn nhu. Bởi hiện tại, bát cứ cái gì cũng là thừa.

Chẳng rõ thời gian qua được bao lâu rồi. Kim Linh Chi cất giọng u buồn thốt:

- Ta cứ tưởng ngươi rất chán ghét ta! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Tại hạ cứ tưởng cô nương rất chán ghét tại hạ.

Bốn tia mắt gặp nhau, bốn vành môi vẽ hai nụ cười. Hai nụ cười sáng quá, bốn tia mắt sáng quá sao trời hầu như mờ đi.

Kim Linh Chi từ từ cầm bình rượu, từ từ trút rượu xuống biển. Có tình rồi, rượu không còn cần thiết nữa.

Kim Linh Chi hỏi:

- Ta đổ rượu, ngươi có đau lòng chăng?

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Cô nương cho rằng tại hạ là một tửu quỷ?

Kim Linh Chi dịu giọng:

- Ta biết! một người chân chánh, sung sướng không bao giờ muốn làm một tửu quỷ.

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bổng cười một tiếng, thốt:

- Lão Xú Trùn tự hào là chẳng có việc chi qua mắt nổi hắn. Nhưng có những việc hắn không tưởng đến nổi.

Kim Linh Chi hỏi:

- Việc chi?

Hồ Thiết Hoa nắm chặt tay, song giọng thì dịu:

- Hắn không tưởng nổi cô nương biến thành ôn nhu.

Kim Linh Chi cắn môi, trầm giọng:

- Nhất định là hắn cho ta giống một con cọp cái! Kỳ thực.

Rồi nàng buông nhẹ tiếng thở dài, u buồn tiếp:

- Một người nếu thực sự vui sướng thì không bao giờ là cọp cái được.

Bổng ai đó cười lạnh thốt:

- Cọp cái sánh với quỷ rượu, đúng là trời sanh để thành đôi. Một đôi rất xứng.

Sân thuyền gần cửa khoang, bên trong cửa khoang có một bóng mập mờ. Tiếng cười lạnh từ trong khoang phát ra.

Kim Linh Chi vụt quay mình, vung tay, chiếc bình không rượu bay đi như mũi tên. Bên trong, một bàn tay vươn ra đón bắt chiếc bình, nhẹ nhàng như bắt chiếc lá rơi. Dưới ánh sao, bàn tay đó hiện ra, rất trắng, ngón nhỏ mềm như không xương.

Thủ pháp rất nhanh, rất xảo diệu. Hồ Thiết Hoa đã vọt mình vào nhanh như chim lớn. Chiếc bình bay trở lại nhằm vào mặt y.

Hồ Thiết Hoa khoát tay, một tiếng rốp vang lên, bình vỡ nát. Luôn đà, y lao vút mình vào luôn.

Bên trong một bóng người chớp lên. Hồ Thiết Hoa vốn có thể chận nàng song không chẳng hiểu nghĩ sao y đứng lại. Bóng đó chớp lên rồi biến mất.

Kim Linh Chi theo vào, Hồ Thiết Hoa còn thừ người tại chỗ, nhìn trừng phía trước, ánh mắt lộ vẻ kỳ quái cực độ. Mường tượng y vừa thấy quỷ.

139. Chương 139: Sóng Gió

Nơi lái thuyền, thủy thủ trực không thấy một bóng người thấp thoáng.

Thế người đó ở đâu? Nấp trong khoang?

Kim Linh Chi soát luôn hai vòng vẫn không tìm được một dấu vết nhỏ.

Nàng trở lại chổ cũ.

Hồ Thiết Hoa còn đang ngơ ngẩn tại chổ. Y như chết lặng.

Kim Linh Chi bực tức gắt:

- Ngươi thấy người đó chứ, phải không?

Hồ Thiết Hoa buông lơ đảng:

- Đúng thế! Kim Linh Chi hỏi dồn:

- Nàng là ai?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu.

Kim Linh Chi tiếp:

- Nhất định là ngươi nhận ra nàng phải không?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Mường tượng….

Lập tức y sửa chửa lại:

- Tại hạ không thấy rõ.

Kim Linh Chi trừng mắt, lâu lắm nàng lạnh lùng thốt:

- Thinh âm của nàng chẳng phải khó nghe, nhưng những lời đó nữ nhân không nên nói.

Hồ Thiết Hoa mơ màng:

- Vậy à?

Kim Linh Chi với giọng lạnh lùng tiếp luôn:

- Có những người kể ra cũng tài thật, vô luận đi đến đâu vẫn có lão bằng hữu như thường! Hạng đó giao du rộng, gần như bừa bải, thế mà cứ cho mình tịch mịch, chỉ có quỷ mới tin nổi.. Câu nói buông dứt, nàng quay mình xuống khoang thuyền liền. Hồ Thiết Hoa định bước theo nhưng chân đóng cứng tại chỗ.

Rồi y cau mày lẩm nhẩm:

- Không lẽ lại là nàng? Làm sao nàng có mặt trong thuyền nầy?

Đêm tàn rồi. Trời sáng dần dần. Bốn gian phòng đó vẫn đóng kín cửa, không một ai vào mà cũng chẳng ai ra. Cũng chẳng có một âm thinh nào phát xuất từ bên trong.

Hồ Thiết Hoa ngồi nơi cửa cầu thang nhìn bốn gian phòng như hổ rình mồi.

Người thứ nhất ra khỏi phòng ngủ là Trương Tam. Sinh hoạt trên mặt nước, hắn như con cá, hoạt động nhiều, nghĩ ngơi ít cho nên hắn thức sớm hơn mọi người.

Thấy Hồ Thiết Hoa ngồi tại đầu thang trên, hắn giật mình liếc qua rồi cười nhẹ thốt:

- Ta cứ cho là ngươi đi trộm rượu ỏ đâu đó, không ngờ ngươi còn đây và rất tỉnh. Một sự kiện hiếm có! Quả thật hiếm có! Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Hừ! Trương Tam hỏi:

- Nhưng tại sao ngươi ngồi tại đây? Nổi chứng điên gì thế?

Hồ Thiết Hoa đang ứ khí uất trong lòng, không có cách nào phát tiết, gặp dịp nầy tuông ra ào ào.

- Ngươi ngáy như trâu rống, bảo ta chịu sao nổi đời mà không ra đây?

Ta có điếc đâu mà nằm ngủ được?

Trương Tam quan sát kỹ Hồ Thiết Hoa, lẩm nhẩm:

- Cái gã nầy ghen chi đây chắc? Có những nữ nhân không nghe tiếng ngáy của ta vẫn không ngủ được kia mà. Đợi gì có nghe! Rồi hắn mang chậu nước rửa mặt che phía trước, mường tượng sợ Hồ Thiết Hoa nhảy tới vồ hắn mà ngoạm một vài miếng.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng thốt:

- Ngươi phòng thủ sai chổ rồi đó, đáng lẽ ngươi nên che dấu cái mông của ngươi mới phải. Mặt ngươi thấy ghét lắm, khi nào ta mó tay vào cho bẩn? Nếu cần, ta cho một vài ngọn cước vào mông ngươi! Chỗ đó còn dễ trông hơn bản mặt ngươi.

Trương Tam cười hì hì:

- Sao ngươi không đi tìm gương mà soi mặt thử xem. Bản mặt ngươi lại càng khó trông hơn mặt ta gấp trăm ngàn lần đó.

Hắn bỏ đi luôn.

Lưu Hương bước ra. Thấy Hồ Thiết Hoa ngồi đó, chàng hết sức kinh ngạc, đôi mày cau lại, chú mắt nhìn y, một phút sau cất tiếng hỏi:

- Sao cái mặt nhà ngươi khó trông thế?

Hồ Thiết Hoa đang bực, buông xẳng:

- Phải, chỉ có mặt ngươi là dễ trông! Mặt thư sinh sáng sủa quá! Lưu Hương cười, lắc đầu tiếp:

- Xui quá! Bổng dưng ta lại màm cái thùng chứa cho ngươi trút khí uất.

Nhưng ai đắc tội với Hồ tiên sanh, mà Hồ tiên sanh hẳn học thế? Trương Tam phải không?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ta đâu dám gây sự với con chó điên đó. Hắn ngoạm bất thần thì nguy.

Lưu Hương nhìn Hồ Thiết Hoa tìm hiểu nguyên nhân sự cáu kỉnh của y.

Chàng hỏi - Việc gì đã xảy ra trong đêm?

Hồ Thiết Hoa cắn môi, trầm ngâm một lúc, bổng đứng lên nắm tay Lưu Hương, lôi chàng ra phía lái thuyền, nhìn dáo dác, sợ người nghe ngóng câu chuyện y sắp nói.

Không bao giờ y nói gì với cái vẻ thần bí như vậy. Rồi y vào đề:

- Ta chẳng thấy gì lạ. Chỉ có tiếng quỷ thôi.

Lưu Hương cau mày:

- Quỷ! Quỷ ra sao?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Quỷ lớn! Nữ quỷ! Lưu Hương vuốt mũi, cười khổ:

-Chừng như cứ cách vài hôm là ngươi thấy nữ quỷ một lần! Xem ra có rất nhiều nữ quỷ theo ám ngươi.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nhưng nử quỷ nầy là ai nhất định ngươi không đoán ra! Lưu Hương suy nghĩ lại một lúc lâu hỏi:

- Chẳng lẻ ta có thấy nữ quỷ đó rồi?

Hồ Thiết Hoa ggật đầu:

- Đương nhiên là có thấy. Hơn nữa nữ quỷ đó rất quen. Một lão bằng hữu mà.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Cao Á Nam?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Đúng! Chính Cao Á Nam! Lưu Hương sững sờ lẩm nhẩm:

- Nàng có mặt trên thuyền nầy? Ngươi có trông lầm chăng?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ta mà trông lầm nàng? Ai khác thì ta còn có thể trông lầm chứ còn nàng thì…. Dù nàng có cháy thành than, ta cũng nhận ra được như thường.

Lưu Hương lại trầm ngâm. Chàng lẩm nhẩm luôn:

- Nàng ở đây hẳn Khô Mai đại sư cũng có mặt tại đây.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta cũng nghĩ như vậy, rất có thể lắm. Chỉ vì thuyền của họ chìm, biết đâu họ chẳng được Nguyên Tùy Vân cứu vớt?

Lưu Hương tiếp:

- Vả lại họ cũng đồng mục đích bới Nguyên Tùy Vân.

Hồ Thiết Hoa càu nhàu:

- Tánh khí của lão quái vật đó thật khó chịu thật! Suốt ngày đêm đóng cửa im ỉm, không muốn thấy ai.

Lưu Hương thong thả gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nguyên Tùy Vân hẳn biết tánh bà ta, nên không giới thiệu.

Bổng Lưu Hương hỏi:

- Thấy ngươi rồi nàng có nói chi chăng?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

- Nàng không nói gì cả!…. Có! Có!…. Nàng có nói một câu.

Lưu Hương chú ý:

- Nàng nói gì?

Hồ Thiết Hoa đỏ mặt:

- Nàng nói, cọp cái sánh với tiểu quỷ, trời sanh ra để làm một đôi! Một đôi rất xứng! Lưu Hương giật mình:

- Cọp cái?…. Cọp cái là ai?

Hồ Thiết Hoa cười khổ:

- Ngươi xem ai là cọp cái, thì người đó là cọp cái! Lưu Hương trố mắt:

- Kim Linh Chi?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Thực ra nàng không hẳn là cọp cái, cũng có lúc nàng ôn nhu ghê! Vĩnh viễn ngươi không tưởng tượng nổi! Lưu Hương nhìn thẳng vào mặt Hồ Thiết Hoa:

- Chẳng lẽ trong đêm rồi ngươi có làm gì với nàng?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài:

- Chưa làm việc gì cả. Bị Cao Á Nam phát hiện đột ngột! Lưu Hương lắc đầu cười:

- Khá lắm đó bé con.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta biết ngươi ghen! Nhất định là ngươi ghen.

Lưu Hương cười hì hì:

- Ghen? Chỉ sợ không phải là ta mà là người khác! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Nàng?….

Lưu Hương đáp:

- Cái câu của nàng nặng mùi chua, ngươi không ngửi thấy à?

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi.

Lưu Hương tiếp:

- Nàng ghen là nàng chưa quên ngươi đó! Hồ Thiết Hoa thở dài luôn mấy tiếng rồi thốt:

- Nói thực với ngươi, ta không hề quên nàng.

Lưu Hương nhìn sửng y, điềm nhiên đáp:

- Nàng chính là một con cọp cái, hợp với ngươi thành một đôi, một đôi trời sanh ra để mà họp nhau! Bất quá….

Chàng thở ra tiếp luôn:

- Một nam nhân đồng thời góp luôn hai con cọp cái, nếu còn lại một đốt xương, một mảnh thịt thì quả thật phúc khí to lắm đó! Hồ Thiết Hoa nghiến răng:

- Hay chưa! Ta tìm ngươi để mổ xẻ vấn đề, ngươi lại mổ xẻ ta! Lưu Hương điềm nhiên:

- Thực ra thì ta cũng muốn xem ngươi kết thúc tấn kịch nầy như thế nào? Một tấn kịch gồm ba nhân vật, một quỷ rượu và hai cọp cái! Hồ Thiết Hoa trầm lặng một lúc vụt thốt:

- Vô luận thế nào ta cũng phải gặp nàng một lần.

Lưu Hương hỏi:

- Gặp để làm gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Giải thích! Giải thích với nàng.

Lưu Hương hỏi luôn:

- Giải thích như thế nào?

Hồ Thiết Hoa giật mình.

Lưu Hương tiếp:

- Sự tình phức tạp, rắc rối đến đen tối cực độ! Ngươi càng giải thích, nàng càng phẩn nộ.

Hồ Thiết Hoa gật đầu lẩm nhẩm:

- Phải! Nữ nhân không thích nghe những lời chân thật, mà ta thì nói láo không giỏi như ngươi…. Vậy ra ngươi phải giúp ta.

Lưu Hương mỉm cười:

- Lần nầy thì ta không gánh bàn độc mướn cho ngươi dâu, đừng mơ. Hà huống trong lúc nầy Khô Mai Đại Sư không muốn lộ hình tích? Nếu ta tìm nàng là phạm vào sự cố kỵ của bà.

Chàng tiếp luôn:

- Cái bà lão thái thái đó, ngươi cũng biết là không nên trêu vào.

Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chót mũi đỏ như sưng lên mà vẫn còn vuốt. Một lúc sau y thở dài hỏi:

- Nếu thế ngươi nghĩ xem ta phải làm sao đây?

Lưu Hương hỏi lại:

- Ta muốn biết thực sự ngươi thích nàng nào? Kim hay Cao?

Hồ Thiết Hoa ấp úng:

- Ta…. Ta cũng không biết được nữa! Lưu Hương vừa bực vừa tức, cười lắc đầu thốt:

Thế thì ta đành chịu! Vô phương rồi ngươi ơi.

Hồ Thiết Hoa níu áo chàng:

- Ngươi không thể thản nhiên được:

Ngươi phải giúp ta! Lưu Hương cười khổ:

- Giúp ngươi? Ta làm cách nào giúp được ngươi? Ta đâu phải ông già ngươi mà lo đi chọn dâu, cưới vợ cho cái thằng con trai rượu chè be bét?

Hồ Thiết Hoa nhăn nhó mặt:

- Ngươi xem, hai nàng đó đối xử với ta ra sao?

Lưu Hương cười ròn:

- Ngươi yên trí! Họ không là những con cọp cái thật sự đâu! Họ không xơi tái ngươi đâu mà sợ cuống cuồng lên như vậy.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng cả hai…. sẽ bỏ rơi ta….

Lưu Hương thốt:

- Hiện tại là vậy rồi. Nếu ngươi dằn tánh khí, kiên nhẩn mà chờ lúc thuận tiện, cũng vờ như họ, đừng màng đến họ. Rồi họ sẽ tìm ngươi cho mà xem! Trong cuộc yêu đương, đôi nam nữ khi chưa thành hôn, thường chơi cái trò cút bắt, người ta cút mà ngươi không bắt, thì người ta trở lại bắt ngươi.

Nghe lời ta đi, đi cút.

Chàng cười tiếp luôn:

- Nếu ngươi cho rằng ta có kinh nghiệm thì hãy nghe lời ta. Tánh khí của nữ nhân ta hiểu được chín phần, nếu không nói là trọn vẹn.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn một phần?

Lưu Hương đáp - Phần đó là họ đóng cửa con tim rồi, họ không chơi cút bắt với ta nữa.

Nguyên Tùy Vân đang đứng tại đầu thang lầu. Bên ngoài đầu thang ẩn ước có tiếng người vọng lại, thinh âm mơ hồ. Trong thinh âm hỗn tạp mơ hồ, có ai nhận ra một âm nhỏ nhất. Nguyên Tùy Vân đang nghe thinh âm nhỏ nhất đó. Nhưng hắn có nghe được chăng?

Lưu Hương hiểu việc rất đúng. Hồ Thiết Hoa tốt phúc, có một bằng hữu biết rõ người, rõ việc, giúp y đắc lực.

Kim Linh Chi không còn để ý đến y nữa, không hề nhìn vào bản mặt của y. Trong con mắt nàng, phảng phất trên đời nầy không có Hồ Thiết Hoa chen chúc giữa nhân loại.

Hoặc giả, vì một sự vô tình, nàng ngồi cạnh y, nàng vẫn cười nói như thường. Mường tượng như chưa hề gặp con người đó lần nào. Con người đó hoàn toàn xa lạ đối với nàng.

Là xa lạ thì đâu có liên quan? Đã là xa lạ thì đương nhiên nàng không thường bắt chuyện với Hồ Thiết Hoa.

Nàng cười nói là cười nói với Bạch Liệp. Bạch Liệp mê quá, hồn chơi vơi tận chín tầng mây. Kim Linh Chi còn đi xa hơn nưa, đòi gắp thức ăn bỏ vào cho Bạch Liệp. Tự nhiên Bạch Liệp không từ chối.

Giả như Kim Linh Chi bỏ đất thô vào miệng hắn, hắn cũng ăn như thường, và cục đất thô đó có hương vị trên hẳn sơn hào hải vị. Bửa ăn có món sò, Bạch Liệp muốn nuốt luôn cả vỏ sò.

Nữ nhân muốn chọc ghen nam nhân có thể dùng mọi biện pháp. Nhưng nữ nhân muốn chọc ghen nam nhân là vì mình có ghen nam nhân đó. Chọc người ta ghen mình là biểu hiện sự mình có ghen người.

Đạo lý đó, Hồ Thiết Hoa rất hiểu. Cho nên lửa đang bốc cháy trong lòng mà y không hề tỏ vẻ chua chát ngoài mặt. Thành ra tấn kịch của Kim Linh Chi diễn được một phần, nàng không còn can đảm diễn nốt đoạn cuối.

Khi Bạch Liệp kính đáp lễ nàng một miếng ăn, nàng cao giọng thốt:

- Muốn mời người khác ăn một miếng, ít nhất ngươi cũng dùng một đôi đũa mới, sạch sẽ mới phải chứ. Đũa ngươi, ngươi không gớm mà người khác gớm thì sao? Chẳng lẽ ngươi không hiểu nổi phép vệ sinh sơ đẳng? Hay là lối xã giao sơ đẳng cũng thế! Thốt xong nàng đứng lên bỏ đi, đầu không quay lại. Bạch Liệp sững sờ, mặt đỏ như gấc.

Hồ Thiết Hoa muốn cười lắm. Vừa lúc đó, nơi sân thuyền vang lên tiếng hoan hô.

Cá lội! Cá lội thì có gì là lạ đâu? Cái lạ Ở đây là cá đàn, cá lũ, cá nhiều quá, như đoàn quân chinh tiểu từ hậu phương ồ ạt đến biên thùy. Ồ ạt vì quá đông chứ không hề mất trật tự, bởi tất cả đều giử tốc độ đều đều, khoảng cách dài, khoảng cách rộng không hề vi phạm.

Mặt biển lúc sáng sớm rất trong, như một hớp ngọc phỉ trải rộng bao la, đàn cá từ Bắc xuôi về Nam, nhanh như thể hằng ngàn, hằng vạn mũi tên bạc xuyên lòng biển cả, rất đều.

Hồ Thiết Hoa lần thứ nhất mới thấy có quá nhiều như thế nầy. Hắn thố mắt lẩm nhẩm:

- Cá đâu mà nhiều thế? Chúng họp đông như vậy để làm gì?

Trương Tam đáp:

- Dời nhà! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Dời nhà? Dời đến đâu?

Trương Tam cười mấy tiếng:

- Ta cứ tưởng dù sao thì ngươi cũng thông minh không nhiều thì ít, ngờ đâu ngươi ngu quá! Một điểm học vấn sơ đẳng cũng không thông. Cá cũng như người, sợ lạnh như nhau, cho nên cứ mỗi năm, vào thu lạnh đến tiết đông chí, cá theo giòng nước ấm từ Bắc, du hành xuống Nam.

Rồi hắn tiếp luôn:

- Đàn cá nầy có thể đã vượt qua ngàn dặm hải trình rồi, thịt của chúng rắn chắc và thơm, ăn rất ngon. Ngư phủ chực những dịp nầy để mong phát tài, mùa phát tài duy nhất trong năm vậy.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Về ngư sự thì ngươi quả là tay thông thái. Rất tiếc về nhân sự ngươi lại là một ngốc tử thuộc hạng nặng! Nặng nhất trần đời! Nguyên Tùy Vân đứng một nơi, cách đó xa xa, điểm phớt một nụ cười thốt:

- Từ lâu tại hạ từng nghe Trương Tam tiên sanh có tài bắt cá thần tốc, một tài năng quán tuyệt trần gian. Song chẳng biết hôm nay có ứng phô điểm nghệ thuật cho mọi người chiêm ngưỡng một phen chăng?

Hắn làm sao trông thấy mà đòi Trương Tam phô diễn nghề quăng lưới?

Chẳng qua y lấy niềm vui của người làm vui cho chính mình.

Trương Tam do dự. Một người đã mang lưới đến cho hắn rồi. Hắn còn từ chối làm sao được?

Bắt cá, quăng lưới là công việc rất giản đơn, những công việc không đòi hỏi một điểm nhỏ học vấn. Thì sự việc đó đâu phải là một kỷ thuật? Không là kỷ thuật thì đâu có những điểm xảo diệu? Tuy nhiên, nếu có xảo diệu thì chỉ có loài cá mới nhận thức được.

Cũng như về võ công, về cái chiêu Bát Thảo Tàm Xà, người thì xử dụng không có hiệu quả, người khác xử dụng thì lại đưa địch nhân vào tử địa.

Chẳng qua người ta nắm được cái mấu chốt của nghề nghiệp, cái mấu chốt đó cũng rất đơn giản là cơ hội hành sự.

Hành sự đúng cơ hội, không sớm, không muộn dù chỉ sớm muộn một giây thôi! Và lợi dụng cơ hội thuận tiện đó, với một tốc độ tính toán rất kỹ, cũng không quá nhanh hoặc quá chậm, dù chỉ nhanh hoặc chậm trong một giây thôi.

Ngoại ra cũng phải vận khí! Vô luận làm gì, con người cũng cần có cái may và người biết lợi dụng cơ hội là kể như có may rồi.

Thuyền từ từ chậm lại. Trên thuyền có kẻ hô to:

- Tháo giây! Hạ bườm! Thuyền quay mũi rồi đứng lại.

Trương Tam cầm lưới bất thình lình vung tay. Lưới mở rộng, cuốn đi như đám mây mờ mờ đen, chụp xuống nước.

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Nhanh quá! Quăng lưới như vậy, nếu chụp người, người cũng không thoát chạy kịp, nói chi đến cá.

Y chỉ nghe tiếng gió mà phán đoán nổi tốc độ xuất thủ của Trương Tam.

Trương Tam ấn chân vững chắc trên sàn gỗ, như đóng đinh, không mãnh lực nào lay chuyển hắn nổi. Mắt hắn chớp sáng. Chẳng rõ tại sao, con người của hắn giờ đây, trong tư thế quăng lưới, lại có uy lực lạ lùng. Mường tượng hắn biến thành một người khác, hoàn toàn khác.

Hồ Thiết Hoa thở dài lẩm nhẩm:

- Ta không hiểu tại sao, cứ mỗi lần Trương Tam giăng lưới là ta mới thấy hắn đáng yêu ghê.

Lưu Hương mỉm cười:

- Như Vương Quỳnh thưở trước Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Vương Quỳnh là ai?

Lưu Hương đáp:

- Một vị kiếm khách thuộc hàng lão tiền bối. Người trong giang hồ không mấy kẻ biết mặt lão ta.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao không ai biết mặt? Như ngươi vừa nói thì là bậc danh vọng mà? Lão có liên hệ gì với Trương Tam mà ngươi đề cập đến?

Lưu Hương giải thích:

- Người đó vừa thô lậu, vừa nghèo, lại có tật, cho nên lão không muốn thấy ai, chỉ khi nào gặp việc bất khả kháng mới xuất hiện thôi. Lúc đó thì lão không ngần ngại tuốt kiếm.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão tuốt kiếm như thế nào?

Lưu Hương tiếp:

- Kiếm vung lên, con người lão như biến đổi khác, oai khí bốc bừng, thần thái sáng rực, lúc đó không ai còn nhận thấy cái thô, cái tàn phế của lão nữa.

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Ta hiểu rồi, chỉ vì trọn đời lão quá chú trọng vào kiếm thuật. Thanh kiếm là sanh mạng của lão, lão ký thác trọn vẹn tinh thần vào thanh kiếm, những khi vung kiếm là những khi lão sống" thực sự, và tinh anh của con người được phát huy toàn diện.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Lối giải thích đó không xác thực lắm song cũng không sai bao nhiêu.

Bây giờ Trương Tam thở gấp hơn trước. Lưng tay của hắn kéo gân xanh vồng lên, chân hắn chà sát mặt thuyền nghe soạt soạt.

Hắn kéo lưới! Trông vào hắn, ai cũng biết là mẽ lưới phải no! Nguyên Tùy Vân lại cười thốt:

- Trương Tam tiên sanh quả nhiên cao thủ đoạn! Mẽ lưới thứ nhất phát tài đến mê.

Hồ Thiết Hoa chợt gọi:

- Ngươi có muốn ta tiếp tay chăng?

Y bước tới liền. Lưới mên khỏi nước đến đâu, nước rơi trở lại đến đó, nước rơi tí tách. Lưới lên rất mau, một tiếng bịch vang lên, đống lưới nằm gọn trên sàn thuyền.

Mọi người đều sửng sờ! Trong lưới không có một con cá nào cả! Trong lươi chi có người! Có đến bốn người! Bốn nữ nhân.

Bốn nữ nhân trong lứa tuổi thanh niên, trần truồng, phơi lộ những đường cong tuyệt mỹ. Chúng cuộn mình trong lưới, lớp lưới phủ bên ngoài, lưới không che kín được thân thể của chúng, trái lại cái cảnh nử kín nửa hở đó càng dụ hoặc con người hơn! Tại thuyền, trừ những người không trông thấy, ai ai cũng thở gấp. Ai ai cũng bị hình ảnh đó khích động mạnh! Nguyên Tùy Vân cười hỏi:

- Trương Tam tiên sanh đánh được cá chi đó?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi đáp:

- Hắn lưới được người cá! Nguyên Tùy Vân giật mình kêu lên thất thanh:

Người cá! Trên đời có người cá nữa sao?

Lưu Hương thốt:

- Không phải người cá! Mà cá là người! Nữ nhân! Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Còn sống hay chết rồi?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Có lẻ còn sống bởi họ có vẻ ưa nhìn quá! Trên đời đâu có xác chết nào có vẻ ưa nhìn?

Y toan bước đến tháo lưới, song nghĩ sao đó y lại không cất bước. Rồi y phát hiện Kim Linh Chi đang đứng ở một góc xa xa nhìn y với ánh mắt oán độc.

Ai ai cũng muốn bước đến nhưng không ai nhấc chân. Bởi quanh mình còn có kẻ khác. Nếu bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào người nhích bước, thì người nhích bước chịu sao nổi với sự trơ trẻn ê chề của mình? Rồi có một vài người quay đầu đi nơi khác, không muốn nhìn nữa. Để tỏ ra mình liêm sĩ hơn người chung quanh.

Nguyên Tùy Vân cười nhẹ, y có thấy chi đâu mà sợ trơ trẽn, ê chề?

Lưu Hương thốt:

- Xem ra tại hạ và Nguyên công tử phải động thủ mới xong.

Nguyên Tùy Vân gật đầu:

- Phải! Tại hạ thì mục trung vô sắc, còn Hương Soái thì tâm trung vô sắc! Chúng ta làm được cái việc nầy.

Y không thấy đường song động tác vẫn nhanh chẳng kém Lưu Hương.

Chiếc lưới được mở ra. Thái dương vừa lên, ánh sáng chiếu xuống bốn nàng, như phủ trên mình họ một lớp lụa mỏng, sáng. Làn da của họ non, trong trẻo. Làn da của mỹ nhân! Tuy không trắng lắm song chính nó không trắng lắm nên có một ma lực mạnh mẽ. Làn da lành lặn, không một vết thẹo dù ở chổ kín đáo mà mắt người không thể trông thấy khi các nàng mặc y phục vào.

Nguyên Tùy Vân vụt thở dài buông gọn:

- Đã chết rồi! Hồ Thiết Hoa cãi:

- Nếu cả bốn nàng đó đều chết rồi thì tại hạ tình nguyện móc đôi mắt cho mù luôn Nguyên Tùy Vân thốt:

- Nhưng hơi thở đứt rồi! Hồ Thiết Hoa cau mày toan bước tới. Kim Linh Chi nhanh chân, chẳng rõ vô tình hay cố ý, tiến lên chận trước mặt y rồi cúi mình xuống, đặt tay lên ngực các thiếu nữ Lưu Hương hỏi:

- Cô nương thấy sao?

Kim Linh Chi đáp:

- Hơi thở dứt song tim còn đập.

Lưu Hương lại hỏi:

- Cứu được không?

Hồ Thiết Hoa vọt miệng thốt:

- Tim còn đập là còn cứu được! Kim Linh Chi quay đầu lại, trừng mắt nhìn y, cất cao giọng:

- Ngươi cứu được chăng? Ngươi biết họ mang bịnh hay thọ thương mà dám nói bướng?

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi không đáp.

Trương Tam bây giờ mới hết sững sờ. Hắn lẩm nhẩm:

- Kỳ quái thật! Họ từ đâu đến? Rồi làm sao chui vào lưới? Lúc ta quăng lưới thì chỉ thấy cá chứ đâu có người! Lưu Hương đáp:

- Vấn đề đó thong thả rồi nghiên cứu. Hiện tại lo cứu người là hơn.

Anh Vạn Lý hỏi:

- Hương Soái có nhận ra tại sao hơi thở của họ bị đình chỉ chăng?

140. Chương 140: Người Cá

Lưu Hương nhếch nụ cười khổ đáp:

- Hơi thở dứt mà tim còn đập! Cái tình huống đó bình sanh tại hạ chưa từng thấy! Anh Vạn Lý trầm ngâm một chút:

- Có thể.... những cô nương đó cố ý tự đình hô hấp.

Nguyên Tùy Vân buông giọng nhạt:

- Tựa hồ họ không cần làm cái việc đó. Huống chi họ chưa đủ nội lực làm cái việc đó, nếu thật sự họ muốn làm. Bởi sự đình chỉ hô hấp tùy ý không thể kéo dài lâu! Mà họ thì ngưng thở cũng lâu lắm rồi.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Tìm không ra nguyên do tình trạng thì làm sao cứu người được.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Có thể có một người cứu được họ.

Hồ Thiết Hoa vội hỏi:

- Người đó ở đâu?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- tại thuyền nầy! Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi gấp hơn:

- Ngươi đó là ai?

Nguyên Tùy Vân đáp luôn:

- Lam Thái phu nhân! Hồ Thiết Hoa sửng sờ. Lâu lắm, y lẩm nhẩm:

- Không rõ Lam Thái phu Nhân là ai?

Thực ra y vốn hiểu Lam Thái phu Nhân chính là Khô Mai Đại Sư.

Nguyên Tùy Vân giải thích:

- Vùng Giang Tả có họ Lam, tinh thông y lý, không một tay y thuật nào đồng thời sánh kịp. Chắc các vị từng nghe nói đến?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Lam lão tiền bối ngoại hiệu Y Trung Chi Thần, đã quy tiên từ nhiều năm qua, và cứ theo lời truyền thuyết thì họ Lam không chỉ dạy cho con cháu....

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Họ Lam không truyền nghề cho con gái, con trai, mà chỉ truyền cho con dâu, đó là thông lệ trải qua nhiều thế hệ trong gia đình họ Lam. Lam Thái phu nhân là người duy nhất học được chân truyền của nhà chồng. Bất quá....

Hắn thở dài, rồi tiếp:

- Bất quá chẳng rõ lão nhân gia có ưng thuận ra tay cứu nạn chăng?

Hồ Thiết Hoa vụt nhớ lại y thuật của Khô Mai Đại Sư rất cao minh, buột miệng thốt:

- Chúng ta cứ kéo nhau tất cả đi van cầu bà. Thiết tưởng bà không cự tuyệt đâu.

Bỗng một người từ từ thốt:

- Gia sư đã biết việc nầy rồi. Các vị hãy đưa bốn vị cô nương đó đến cho gia sư xem qua.

Hồ Thiết Hoa giật mình. Người vừa thốt không ai xa lạ, chính là Cao Á Nam.

Kim Linh Chi nhìn thoáng qua Cao Á Nam rồi nhìn Hồ Thiết Hoa, vụt quay đầu nhìn ra biển khơi. Ngoài khơi có gì lạ đâu mà nhìn? Tận cùng tia mắt là trời nước liền nhau.

Nàng thấy gì? Mường tượng có một đám mây đen! Hai dảy phòng đối chiếu, mỗi dảy có bốn gian, cả tám gian đồng đều nhau, bày trí cũng giống nhau.

Tuy nhiên có một gian đặc biệt hơn bảy gian kia. Vào rồi ai ai cũng ớn lạnh, hoặc ít, hoặc nhiều.

Đến cả Hồ Thiết Hoa là kẻ ngang tàn nhất trần đời cũng bỏ cái dõng khí bên ngoài cửa phòng. Bởi đi vào phòng là đối diện với Khô Mai Đại Sư, đối diện với đại sư thì ai không ngán? Dù là đối diện với cái hiền hòa.

Hiện tại, đại sư khoác cái lốt một vị phu nhân, chiếc áo tục gia sang quý không làm mất vẻ trang nghiêm lạnh lùng muôn thuở của bà. Bà càng cao niên kỷ, ánh mắt của bà càng sắc lạnh. Chính ánh mắt đó làm rợn mình những ai thoáng nhìn. Và từ trước đến nay, rất ít người dám nhìn thẳng vào mặt bà lâu.

Bà quét ánh mắt ngang qua Hồ Thiết Hoa, y cảm thấy hàn băng rơi nơi xương sống, toàn thân rờn rợn lạnh.

Cũng may, giữa bà và Hồ Thiết Hoa có một chướng ngại vật. Bà có muốn làm gì y, chướng ngại vật sẽ ngăn trở hành động của bà.

Chướng ngại vật là một mảnh gỗ lớn, trên mảnh gỗ có các cô nương trần truồng. Hiện tại thì một chiếc chăn mỏng phủ lên thân thể của bốn nàng. Và cả bốn nàng chiếm trọn khoảng trống trước mặt Khô Mai Đại Sư, Hồ Thiết Hoa không vào sâu trong phòng được nên đứng bên ngoài cửa.

Trước sau, Cao Á Nam không hề nhìn y đến nửa mắt. Nhưng y thì chốc chốc lại liếc sang nàng. Thực tình mà nói, y muốn tìm hiểu tâm ý của Cao Á Nam hiện tại, song vấn đề quan trọng là trường hợp bốn con người cá kia, do đó tâm tư của y bị phân tán ít nhiều.

Chẳng những riêng gì Hồ Thiết Hoa, mà ai ai cũng vậy, ai ai cũng muốn biết lai lịch của bốn nàng. Và chỉ khi nào Khô Mai Đại Sư cứu xong bốn nàng thì cuộc thẩm vấn mới bắt đầu được.

Chẳng lẽ dưới lòng biển có long cung thật sự? Và bốn nàng là tỳ thiếp chi đó của long vương? Vì xúc động tâm phàm nên bị phạt lên trần gian hay tự ý lên trần gian tìm duyên cang lệ?

Hay các nàng là những tiên nữ tại một hòn đảo nào đó, cao hứng đùa sóng nước, vô tình bị nước cuốn đi, không may lại sa vào mẻ lưới của Trương Tam?

Là nam nhân, không nam nhân nào không động tánh hiếu kỳ trước tình huống nầy. Hồ Thiết Hoa muốn đi nơi khác xa xa, tránh sự đối diện với Khô Mai Đại Sư, song tính hiếu kỳ chôn chân lại đó.

lại song y không dám không bước vào gần, dù y có thể chen vào. Hiện tại không một ai dám nói thẳng tiếng nào.

Chợt một người đứng sau lưng y khẽ thốt với giọng lạnh lùng:

- Ta xem ngươi quá sốt sắng với việc nầy quá chừng.

Không cần quay đầu lại, Hồ Thiết Hoa cũng biết đó là Kim Linh Chi.

Hồ Thiết Hoa nhếch nụ cười khổ:

- Sốt sắng thì đã hẫn rồi! Kim Linh Chi hừ một tiếng:

- Nếu mẻ lưới vớt lên bốn nam nhân, chắc ngươi không sốt sắng nổi.

Hồ Thiết Hoa nhớ đến cái bí quyết do Lưu Hương mớm cho.

- Ngươi chỉ cần giữ bình tỉnh, thì vai trò cút bắt đi ngược ngay.

Y lạnh giọng như nàng:

- Nếu có ý cho rằng tại hạ thuộc hạng thấp kém đó thì cô nương còn theo đuổi tại hạ làm gì?

Kim Linh Chi cắn môi. Lâu lắm nàng mới thốt:

- Đêm nay, vào giờ cũ, tại nơi cũ….

Nàng không muốn Hồ Thiết Hoa đáp, nàng sợ nghe lời cự tuyệt, thốt chưa dứt câu, nàng bỏ đi ngay.

Khi Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, nàng đã mất dạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài, lẩm nhẩm:

- Không nữ nhân thì tịch mịch, lạnh lùng, có nữ nhân rồi, gà chó cũng không ngủ yên, nói gì đến người?

Gian phòng trầm đọng không khí lạnh. Nơi góc phòng có một thiếu nữ, Hồ Thiết Hoa và Lưu Hương có thấy qua nàng một lần. Nàng là đệ tử của Khô Mai Đại Sư, cùng với Cao Á Nam đứng hầu Khô Mai Đại Sư trên con thuyền trong đêm đó.

Nàng thỉnh thoảng liếc trộm sang Lưu Hương. Khi Lưu Hương quét ánh mắt qua nàng, thì nàng cúi đầu, nhắm mắt.

Nàng và Lưu Hương đang cút bắt nhau bằng ánh mắt.

Trong khi đó, chợt Khô Mai Đại Sư lạnh lùng thốt:

- Tất cả nam nhân bước ra ngoài.

Bà nói rất giản dị song mỗi lời nói là mỗi nhát búa đập vào đinh. Đừng ai mong cãi lại ý muốn của bà. Mỗi lời nói của bà là một lịnh.

Bình! Cánh cửa đóng ập lại, trước chót mũi của mọi người, mọi nam nhân.

Trương Tam nhếch mép cười mỉa:

- Lần sau, nếu muốn nhìn trộm, ngươi nên đứng xa xa cánh cửa một chút, nếu không thì chót mũi vở đi, rồi khó mà phân biệt mùi thơm mùi thúi.

Họ lại suýt đấu võ mồm với nhau. Lưu Hương vội gọi Nguyên Tùy Vân, cốt ý làm cho cả hai quên lảng cải vả:

- Nguyên công tử! Từ đây đến Biên Bức Đảo còn xa hay không?

Nguyên Tùy Vân trầm ngâm một chút:

- Con đường đến đảo Biên Bức chỉ có gã đà công biết được mà thôi. Cứ theo lời gã thì ít nhất chúng ta cũng phải mất vài hôm nữa nới đến nơi.

Lưu Hương hỏi:

- Công tử có biết quanh đây có hòn đảo nào chăng? Một đảo vô danh mà người vượt biển không cần lưu ý đến?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Chỉ sợ trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào! Lưu Hương suy nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Theo ý công tử thì bốn vị cô nương đó có thể từ nơi nào đến đây?

Nguyên Tùy Vân trầm giọng:

- Tại hạ đang nghĩ nát óc về điều đó! Rồi hắn thở dài tiếp:

- Có lão tương truyền, trên mặt biển có rất nhiều bí mật, trong số đó lại có những bí mật mà người ta không ai giải nổi.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

- Xem ra chẳng những chúng ta gặp quỷ mà lại là nữ quỷ.

Trương Tam chen vào:

- Nếu chúng là nữ quỷ thì người chúng tìm hẳn phải là ngươi.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt chưa kịp nói gì. Đột nhiên có tiếng thét từ trong phòng vang vọng ra ngoài.

Tiếng thét rất ngắn, vang lanh lảnh, đầy niềm kinh khiếp. Bên ngoài, ai ai cũng thất sắc.

Anh Vạn Lý trầm giọng:

- Âm thinh của vị cô nương vừa rồi….

Nguyên Tùy Vân gật đầu:

- Đúng vậy! Thính giác của họ hơn hẳn mọi người.

Nhưng nếu là thinh âm của Cao Á Nam thì tại sao lại thét lên kinh khiếp như vậy? Nàng đâu phải là hạng nữ nhân bạ việc gì cũng kêu oang oang?

Chính Hồ Thiết Hoa cũng chưa từng nghe nàng lớn tiếng hét la lần nào.

Tại sao nàng có thái độ khác thường? Trong phòng việc gì đã xảy ra?

Không lẽ bốn nàng đó là quỷ thực sự? Chúng đến để đòi mạng? Và đòi mạng ai?

Hồ Thiết Hoa không dằn lòng được, dụng lực đẩy cánh cửa, đồng thời hỏi gấp:

- Việc gì thế? Mở cửa gấp.

Không có tiếng đáp chỉ có tiếng khóc vọng ra.

Hồ Thiết Hoa biến sắc kêu lên:

- Tiếng khóc của Cao Á Nam! Nàng không từng khóc song Hồ Thiết Hoa vẫn nhận được.

Tại sao nàng khóc? Trong phòng còn có người nào khác nữa chăng?

Hồ Thiết Hoa nghiêng vai tung cửa. Cánh cửa bật vô. Y vọt mình nhanh vào như mũi tên lao.

Những người theo sau y cũng ngừng thở. Không ai tưởng tượng nổi sự tình đã xảy ra.

Đáng khiếp! Một thảm cảnh trên chổ tưởng tượng của mọi người! Máu! Máu khắp nơi trong gian phòng. Nằm trong vũng máu là Khô Mai đại sư.

Cao Á Nam đang gục đầu trên mình bà khóc thảm thiết. Thiếu nữ kia quá sợ đến bất tỉnh cho nên nàng không rú thảm như Cao Á Nam.

Đám người cá còn nằm trên mảnh gỗ nhưng rời rạc nhau ra, thi thể cuộn lại, tám cánh tay bị đứt tiện. Điều đáng sợ là nơi ngực mỗi nàng có một lỗ hổng. Máu từ lỗ hổng trào ra.

Nhìn qua bàn tay gầy guộc của Khô Mai đại sư người ta thấy máu nhuộm đỏ, máu chưa khô.

Kim Linh Chi quay mình nhanh chay ra ngoài, vừa chạy được vài bước liền mửa, mửa đến mật xanh.

Nguyên Tùy Vân biến sắc mặt lẩm nhẩm:

- Việc gì đã xảy ra? Sao có mùi máu tanh quá nặng thế nầy?

Không ai đáp câu nói của hắn.

Biến cố khủng khiếp! Khô Mai đại sư là nhân vật nhất nhì trong võ lâm, khắp bốn phương trời không tìm đâu có một đối thủ, tại sao bà chết thảm như thế?

Ai giết bà? Ai có khả năng làm việc đó?

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Còn Lam Thái phu nhân? Chẳng lẽ phu nhân….

Cao Á Nam vụt ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn, run giọng quát:

- Chính ngươi hảm hại lão nhân gia! Nhất định là ngươi! Nguyên Tùy Vân cau mày:

- Tại hạ?

Cao Á Nam rít lên:

- Sự tình nầy từ đầu đến cuối đều do âm mưu của người đó.

Đôi mắt của nàng lúc thường cực đẹp, hiện tại vì khóc nhiều nên đỏ hoe, rồi vì quá căm hờn, niềm oán độc bốc lên ngời ngời, trông nàng đáng khiếp lạ.

Rất tiếc Nguyên Tùy Vân không thấy được! Cho nên hắn bình tỉnh như thường, hắn không hề thốt một lời giải thích. Không giải thích tức là mặc nhận sao?

Cao Á Nam nghiến răng gằn từng tiếng:

- Ngươi phải đền mạng! Câu nói gằn gồm bốn tiếng vừa buông dứt, thân hình nàng chớp lên, nàng cuồng loạn mất rồi. Cánh tay vươn ra, ngón mấu lại, năm ngón đó nhắm khoảng tim nơi Nguyên Tùy Vân mà chụp vào.

Nàng xuất phát một chiêu cực kỳ ngụy dị! Trên giang hồ ai ai cũng biết võ công của phái Hoa Sơn sở trường về linh động, tuy linh động mà rõ ràng, không xử dụng những chiêu ngụy dị, kém minh chánh. Cho nên hiện tại ai ai cũng lấy làm lạ, không tưởng nàng lại có thể đánh một chiêu như thế. Bởi chiêu thức nầy hoàn toàn trái ngược với võ công phái Hoa Sơn.

Có người thầm hỏi:

- Hay là Khô Mai đại sư dùng chiêu nầy móc tim của bọn người cá? Và Cao Á Nam thực tình muốn móc tim của Nguyên Tùy Vân sao?

Nguyên Tùy Vân vẫn thản nhiên đứng tại chổ, mường tượng không hay biết việc gì. Vô luận là sao hắn cũng là một người đui, nếu có xảy ra giao thủ thì đương nhiên hy vọng thắng sẽ mong manh.

Nếu Cao Á Nam không căm hận cực độ thì chẳng khi nào nàng dùng một chiêu tuyệt độc như vậy tấn công hắn.

Hồ Thiết Hoa thấy Cao Á Nam xử sự như thế hơi quá đáng đối với một người đui nên hét lớn:

- Không nên đâu! Hãy chờ….

Y chưa thốt dứt câu, Cao Á Nam bay ngược trở lại. Nguyên Tùy Vân khẽ phất ống tay áo, nàng bay trở về, với cái bay đó, chắc chắn là nàng phải chạm vào vách thuyền và cái chạm đó phải mạnh, khó tránh bị tổn thương.

Ngờ đâu khi nàng suýt chạm vào vách thì kình lực đẩy nàng bị tiêu tan, nhờ thế thân hình nàng vừa chạm nhẹ là chuồi xuống.

Cái phất tay áo đó, Nguyên Tùy Vân thi triển đến mức xuất thần nhập hóa. Gia dỉ xuất phát kình lực đó, hắn rất ung dung, thần sắc dịu hòa.

Dù cho chính vị chưởng môn phái Võ Đương trong thời có xử dụng pháp Lưu Vân Tụ, công lực phát huy cũng không hơn.

Từ bên trên vách chuồi xuống rồi, Cao Á Nam không đứng dậy, nàng bất tỉnh luôn Hồ Thiết Hoa biến sắc, bước nhanh đến bắt mạch nàng.

Nguyên Tùy Vân điềm nhiên thốt:

- Hồ huynh bất tất phải lo ngại. Vị cô nương đó vì quá thương tâm nên ngất xỉu thôi, tại hạ không hề làm thương tổn mảy may.

Hồ Thiết Hoa vụt quay mình lại hỏi:

- Có phải do âm mưu của Nguyên công tử chăng?

Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Cho đến bây giờ tại hạ chưa biết việc gì đã xảy ra.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế tại sao vừa rồi công tử lại mặc nhận?

Nguyên Tùy Vân lắc đầu:

- Tại hạ không hề mặc nhận! Chẳng qua tại hạ không muốn biện bạch đó thôi! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Tại sao?

Nguyên Tùy Vân cười nhạt:

- Nam nhân cải lý với nữ nhân là tự tìm cái khổ mà mang vào mình.

Hắn hiểu rõ tâm lý của nữ nhân. Nữ nhân nào cũng ngoan cố trong cái đạo lý, họ đưa ra đừng mong ai thuyết phục cho họ bỏ cái đạo lý đó, dù là một đạo lý sai lầm.

Hồ Thiết Hoa không nói gì thêm? Bởi y hiểu cái đạo lý của Nguyên Tùy Vân.

Lưu Hương cầm hai tay nàng, chuyền nội lực vào tâm mạch cho nàng.

Nàng đây là thiếu nữ hôn mê trong góc phòng. Tim nàng dần dần đập mạnh.

Sau cùng nàng mở mắt ra, nhận được Lưu Hương, kêu khẻ lên một tiếng, sà vào lòng chàng như muốn chui ngay vào ngực chàng.

Rồi nàng run người, run run giọng, lấp vấp thốt:

- Tôi sợ.... Sợ....

Lưu Hương vỗ nhẹ lên mái tóc phủ bờ vai nàng, dịu giọng trấn an:

- Đừng sợ! Khỏi cần phải sợ nữa! Việc đáng sợ đã qua rồi! Thiếu nữ căm hận:

- Chúng đừng mong sống sót! Trước khi chết sư phó tôi cũng báo được mối thù.

Nguyên Tùy Vân buông vơ vẩn:

- ~?

Thiếu nữ tiếp:

- Đắc thủ rồi, chúng định chạy đi, chúng không ngờ gia sư đã luyện được Trích Tâm Thủ Pháp.

Nguyên Tùy Vân thoáng khích động:

- Trích Tâm Thủ?

Thiếu nữ tiếp luôn:

- Lão nhân gia từng than thở, gần đây trên giang hồ càng ngày càng nhiều kẻ ác xuất hiện cho nên lão nhân gia mới luyện môn võ công đó để đối phó với chúng.

Nguyên Tùy Vân trầm ngâm một chút đoạn thốt:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì thủ pháp Trích Tâm do vị chưởng môn đời thứ tư của phái Hoa Sơn là Độc Thủ Tiên Tử sáng chế. Lúc về già, Độc Thủ Tiên Tử Hoa Quỳnh Phượng nhận thấy thủ pháp đó ác độc quá, nên nghiêm cấm môn đồ tập luyện, do đó thất truyền từ lâu. Không ngờ lịnh sư có luyện môn công đó.

Thiếu nữ biết mình nói hớ, tiết lậu bí mật bổn môn nên nín lặng.

Hồ Thiết Hoa vội đáp thay:

- Lam Thái phu nhân là bạn chí thân của Khô Mai đại sư chưởng môn phái Hoa Sơn, Nguyên công tử không biết điều ấy sao? Tự nhiên phu nhân học được môn võ công kỳ diệu đó! Hồ Thiết Hoa vì người mà nói láo. Nhưng sự nói láo của y quá vụng về.

Bởi còn ai không biết Khô Mai đại sư từ lúc nhỏ đã xuất gia, tánh tình cô tịch, lạnh nhạt, không thích nói chuyện với người ngoài. Trong sơn môn, có lúc trọn ngày dài, bà không hề mở miệng nói một tiếng nào với đệ tử. Như vậy làm gì có bằng hữu ở tận vùng Giang Tả là Lam Thái phu nhân?

Hà huống quy củ của phái Hoa Sơn nổi tiếng là nghiêm khắc, Khô Mai đại sư lại chấp pháp vững như núi, bà là người thiết diện vô tư thì khi nào vì tìnhriêng mà đem bí mật bổn môn mà truyền cho ngoại nhân?

Cũng may Nguyên Tùy Vân không hỏi tới nữa. Cái vị tử đệ thế gia đó quả thật không thường bôn tẩu trên giang hồ, nên không nắm vững nếp sinh hoạt của từng môn phái trong võ lâm.

Hắn từ từ gật đầu thốt:

- Trích Tâm Thủ tuy tàn độc thật song dùng nó mà đối phó với bọn hung đồ ác đảng thì rất hay, không còn gì hay hơn nữa. Đó là lấy cái đạo của chúng trị lại chúng.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nếu lão nhân gia không luyện thành công môn đó thì chỉ sợ các nàng người cá đào tẩu mất rồi! Hồ Thiết Hoa cãi:

- Tại sao? Thế lão nhân gia không thể dùng một môn công khác, hạ sát bọn nữ quỷ đó sao?

Lưu Hương đáp:

- Đa số những môn công khác đều lấy nội lực làm căn cứ cho cái oai mãnh do nội lực phát huy, nội lực kém thì oai mãnh không tạo một kết quả nào. Chính là trường hợp của Lam Thái phu nhân, thọ thương rồi, nội lực không phát huy nổi vì cốt cách tán loạn.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Đúng vậy! Lưu Hương tiếp:

- Trích Tâm Thủ là một ngoại môn công phu, nếu còn một chút khí lực tàn thôi là có thể xử dụng. Nhờ thế Lam Thái phu nhân mới hạ sát được bốn nàng người cá đó.

Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Hương Soái có học lực uyên thâm, quả đúng với cái danh truyền tụng trên giang hồ.

Hồ Thiết Hoa luôn luôn tức mỗi khi nghe người ta khen Lưu Hương, tìm cách bẻ:

- Dù cho có vậy đi nữa, cũng chưa chắc gì chúng chạy thoát được.

Lưu Hương điềm nhiên:

- ~?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Chúng ta chẳng phải là những xác chết thì đâu có để cho bọn nữ quỷ chạy di dễ dàng?

Lưu Hương thở dài:

- Cái lý thì rất đúng, nhưng lẽ hằng thì sai bét! Người trần truồng như vậy ngươi có thể chạy a vào mà ôm, mà giữ lại được chăng?

Chàng cười khổ tiếp:

- Vả lại, cứ như lời vị cô nương kia đã nói, chúng có thoa một chất gì khắp người, tron nhớt, ngươi mong gì chụp chúng dính cứng nơi tay?

Hồ Thiết Hoa hứ một tiếng:

- Thì cứ đánh chết! Lưu Hương lắc đầu:

- Ngươi biết sự tình xảy ra làm sao chưa mà gặp chúng chạy ra mà đánh chết? Hà huống, gian phòng đó không chỉ có một khung cửa duy nhất mà thôi.

Đúng vậy, gian phòng còn có một khung cửa hông, ăn thông qua phòng của Cao Á Nam và thiếu nữ đồng bạn. Dĩ nhiên gian phòng của Cao Á Nam lúc đó không người. Bốn nàng người cá nếu qua đó rồi chuồn đi thì làm gì bọn Lưu Hương hay kịp.

Hồ Thiết Hoa đuối lý nín lặng.

Lưu Hương tiếp:

- Suy theo đó, chúng ta thấy rõ bọn chúng có một kế hoạch cực kỳ chu đáo từ đầu đến cuối, chúng cố ý để lỏa lồ thân thể, cũng là một điểm trong kế hoạch đó.

Nguyên Tùy Vân từ từ thốt:

- Rồi chúng cố ý chui vào lưới, tạo hoang mang, ai không ở vào tình trạng của chúng cũng chẳng hiểu nổi thâm mưu của chúng.

Hắn thở dài đoạn tiếp:

- Cái kế hoạch đó chẳng những chu đáo mà lại còn hoang đường, ly kỳ, ngụy bí ngoài chổ tưởng tượng của một người thường tưởng tượng.

Lưu Hương gật đầu:

- Cho nên chúng dễ thành công.

Anh Vạn Lý vụt thốt:

- Có một điểm tại hạ còn thắc mắc….

Lưu Hương nhìn lão:

- Điểm nào?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Chúng không có nội lực cao thâm làm sao chúng tự ý ngưng hơi thở được?

Lưu Hương trầm ngâm suy nghĩ.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Có thể giải thích sự thắc mắc đó.

Anh Vạn Lý thốt:

- Xin thỉnh giáo:

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Cứ theo lời truyền thuyết thì từ Hải Nam đến Đông Doanh, trên những hòn đảo rải rác khắp hải phận đó, có những miền biển chuyên nghề nhặt hạt trai dưới nước sâu, họ được huấn luyện kỷ từ lúc nhỏ, khi đến tuổi cặp kê, họ có thể nín thở nhiều giờ, và họ hoạt động dưới biển sâu, sức ép của nước rất mạnh, nên người nào cũng có một nội lực kinh khủng mới chịu đựng được nổi.

Anh Vạn Lý thốt:

- Nói vậy thì có lẽ các nàng nầy là những gái biển nhặt hạt trai của vùng Nam Hải Hồ Thiết Hoa dậm chân:

- Nguyên công tử đã biết có hạng người như thế sao không nói sớm?

Nguyên Tùy Vân cười khổ:

- Nào ai biết sự tình ra sao mà nói trước? Sự tình tình cờ xảy ra rồi mới liên tưởng đến hạng người đó chứ.

Anh Vạn Lý cau mày:

- Tuy nhiên, trong vùng phụ cận không có một hòn đảo nào cả thì bốn nàng đó từ đâu đến?

Trương Tam tiếp:

- Lại nữa, làm sao họ biết trên thuyền nầy có mặt Lam Thái phu nhân?

Làm sao họ biết là Lam Thái phu nhân sẵn sàng chửa trị cho họ?

Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Vấn đề đó chỉ có các nàng mới giải đáp được thôi! Anh Vạn Lý cũng thở dài:

- Rất tiếc Lam Thái phu nhân không để sống một nhân chứng nào.

Nguyên Tùy Vân suy tư một chút, bổng hỏi:

- Chẳng hay lúc sắp chết, lịnh sư có nói điều chi chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Tôi…. Tôi không biết! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Không biết?

Thiếu nữ ấp úng:

- Tôi…. tôi vừa thấy máu…. là hôn mê liền.

Lưu Hương thốt:

- Theo tại hạ nghĩ thì Lam Thái phu nhân không có nói chi đâu, vì lão nhân gia chắc không biết lai lịch của họ, chứ nếu biết thì làm gì để bị hại nơi tay họ?

Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Hơn mấy mươi năm qua, lão nhân gia đã thoát xuất giang hồ thì làm gì có gây thù kết oán với ai? Các nàng ấy vì lý do gì lại đi tìm lão nhân gia mà hạ thủ? Phải có một động cơ nào chứ?

Không có động cơ thì ai mạo hiểm làm chi?

Lưu Hương không đáp câu nói của Nguyên Tùy Vân. Chàng trầm lặng một lúc lâu, lại thở dài rồi thốt:

- Vô luận thế nào, sự bí mật nầy cũng có ngày được khám phá. Hiện tại, tại hạ hy vọng sự sự việc như thế không tái diển nữa.

Chàng đâu có biết, muốn khám phá sự bí mật đó, người ta phải trả một cái giá rất đắc? Và chỉ trong vòng mấy hôm nay thôi, sự tình lại tái phát sanh, đáng khiếp hơn lần trước.

141. Chương 141: Sợ Hão

Tang lễ rất giản đơn về nghi thức nhưng long trọng về tinh thần. Người ta cử hành cuộc thủy táng.

Phật gia đệ tử chết đi tất phải hỏa táng, nhưng trên mặt biển, một cuộc hỏa táng một thể đặt thành vấn đề, mà Cao Á Nam và thiếu nữ kia không quá cố chấp thì người ta tùy tiện mà làm.

Và sau khi thủy táng Khô Mai đại sư, Lưu Hương mới biết tên thiếu nữ.

Tên nàng là Hoa Chân Chân. Người rất đẹp! Tên cũng đẹp luôn! Bất quá cái gan của nàng rất nhỏ. Con nhà võ mà cái gan quá nhỏ là một khuyết điểm lớn. Nàng cũng hay cả thẹn! Sau khi rời lòng Lưu Hương, nàng không dám nhìn chàng nữa. Giá nếu bất chợt Lưu Hương liếc mắt sang nàng, bắt gặp ánh mắt chàng, nàng đỏ mặt lên liền.

Trên ngực áo của chàng còn ngấn lệ của nàng, nhìn ngấn lệ đó, Lưu Hương cảm thấy lòng nao nao….

Chàng tự hỏi đến khi nào mới lại có cơ hội ôm nàng vào lòng nữa?

Cao Á Nam không hề nhìn Hồ Thiết Hoa nửa mắt, cũng không nói năng với y nửa lời.

Nguyên Tùy Vân hỏi nàng:

- Lúc sắp chết, lịnh sư có nói chi chăng?

Nàng lắc đầu song gương mặt nàng lộ vẻ kỳ dị, ngón tay nàng run run, mường tượng nàng còn sợ hãi.

Tại sao nàng có thần thái đó?

Trước khi chết Khô Mai đại sư có điều bí mật chi nói với nàng? Và nàng không thể tiết lộ với bất kỳ ai?

Không gian đen lại, không khí nặng dần, chừng như sắp có mưa to, gió lớn.

Suốt hôm đó không có việc gì khác xảy ra, mà cũng chẳng có việc gì làm cho mọi người khoan khoái. Ai ai cũng bực bội đến phát điên.

Và người chực điên đầu tiên chính là Hồ Thiết Hoa. Y có nhiều điều muốn hỏi Lưu Hương lắm song chẳng có cơ hội gần chàng riêng rẽ. Mãi đến lúc ăn xong bữa cơm tối, về phòng y đóng cửa lại rồi thốt:

- Bây giờ thì ngươi có thể nói rồi.

Lưu Hương nhìn y:

- Nói cái gì?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Khô Mai đại sư chết một cách vô lý như vậy, chẳng lẽ ngươi không có gì để nói?

Trương Tam chen vào:

- Đúng vậy! Ta nghĩ ít nhất ngươi cũng đã thấy manh mối gì?

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Nếu ta có thấy gì thì các ngươi cũng thấy được! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Mà ngươi đã thấy gì? Sao ngươi không nói ra đi cho bọn ta biết.

Lưu Hương thốt:

- Điểm thứ nhất:

Bọn hung thủ gái biển nhặt hạt trai không phải kẻ chủ mưu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng! Ta cũng nhận xét như vậy. Nhưng kẻ chủ mưu là ai?

Lưu Hương đáp:

- Ta tuy chưa biết hắn là ai song ít nhất cũng hiểu được hắn biết rõ Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư giả mạo.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng! Ta cũng thấy chúng muốn giết Khô Mai đại sư chứ không nhằm vào ai khác. Lưu Hương tiếp:

- Nhưng Khô Mai đại sư cũng như Lam Thái phu nhân, cả hai ẩn tích từ nhiều năm qua, không hề xuất hiện trên giang hồ nữa. Mà những kẻ thù của đại sư ngày trước cũng đều chết hết rồi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Vấn đề của sự việc như Nguyên Tùy Vân đã nói đến, bọn hung thủ vì lý do gì hạ thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Động cơ sát nhân có mấy loại:

Cừu hận, tài lợi, nữ sắc, mấy loại nầy không liên quan với Khô Mai đại sư mảy may.

Hồ Thiết Hoa đồng ý:

- Đúng! Khô Mai đại sư không còn thù oán, không có nhiều tiền mà cũng không lụy phiền vì tình ái….

Lưu Hương tiếp:

- Sở dĩ, ngoài các đông cơ đó, còn có một động cơ đáng được chú ý.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Nói gấp đi! Lưu Hương đáp:

- Hung thủ biết rằng, nếu hắn không giết Khô Mai đại sư thì đại sư giết hắn.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

- Â ngươi muốn nói, hung thủ là kẻ đã bán Thanh Phong Thập Tam Thức?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải! Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp:

- Có phải chủ nhân Biên Bức Đảo chăng?

Lưu Hương gật đầu luôn:

- Phải! Chúng đã phát hiện Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư, chúng còn biết luôn chuyến ra đi nầy của Khô Mai đại sư có mục đích khám phá bí mật của chúng nên mới có cái việc tiên hạ thủ vi cường. Chúng không ngần ngại dùng mọi thủ đoạn, miễn làm sao đừng để bà sống sót mà đến đảo Biên Bức là được.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nếu vậy, hẳn chúng cũng biết lai lịch của bọn ta! Chúng phải sát hại bọn ta chứ? Tại sao chúng chưa hạ thủ?

Trương Tam chen vào:

- Có lẽ chúng nhận thấy, giết bọn mình không phải là việc dễ làm, có lẽ….

Lưu Hương chận lời, tiếp nói:

- Có lẽ chúng có kế hoạch đối phó riêng với bọn chúng ta, chúng tin chắc là bọn mình không thể thoát khỏi tay chúng, cho nên không cần hạ thủ vội.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ chúng đợi bọn mình đến đảo Biên Bức rồi mới hạ thủ?

Lưu Hương thốt:

-Cũng có thể như vậy lắm chứ. Bởi vì nơi đó là địa phương của chúng, chúng nắm trọn thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Vô luận về phương diện nào, chúng cũng có ưu thế hơn chúng ta. Trong khi đó….

Chàng thở dài tiếp luôn:

- Trong khi đó chúng ta chưa biết hòn đảo Biên Bức như thế nào, nhỏ hay to, cao hay thấp! Trương Tam trầm ngâm một chút:

- Nếu muốn biết hòn đảo đó hình dáng như thế nào, chúng ta chỉ cần hỏi một người! Một người thôi.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Ai?

Trương Tam đáp:

- Hỏi ngươi! Hồ Thiết Hoa sững sờ. Rồi y bật cười vang thốt:

- Ngươi lại gặp quỷ rồi phải không? Dù là trong mộng ta cũng chưa đến đảo ấy lần nào.

Trương Tam chớp mắt, cười hì hì:

- Tuy ngươi chưa đến đó mà Kim cô nương thì có đến đó một lần rồi. Nếu bây giờ ngươi hỏi nàng, nhất định là nàng sẵng sàng nói cho ngươi biết.

Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, cười lớn hơn trước:

- Ta có một cuộc ước hẹn, nếu ngươi không nhắc, ta quên mất rồi còn gì! Y vọt mình ra cửa liền.

Hồ Thiết Hoa nhớ ra, suốt ngày nay, Kim Linh Chi không hề lộ diện.

Chẳng rõ nàng cố ý tránh mặt Cao Á Nam hay nàng ngủ lấy sức.

Hồ Thiết Hoa hy vọng Kim Linh Chi đừng quên lời hẹn, nếu nàng quên thì thật là y cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nam nữ mới quen nhau, có ước hẹn với nhau, người nầy lỗi hẹn thì người kia khó chịu không tưởng nổi. Vì họ sợ đàng kia thất ước, hẹn mà không có đối tượng thì bẽ bàng trơ trẽn lắm. Do đó họ thường thất ước. Thành ra hai bên đều thất ước, có đến nơi cũng không đúng khắc, đúng giờ.

Hồ Thiết Hoa rời phòng rồi lại muốn trở về phòng. Nhưng y đã lên đến đầu thang trên, có muốn trở lại cũng vô ích. Hơn thế một việc xảy ra làm cho y bỏ ý định trở lại.

Có tiếng kêu kinh hãi vang đến tai y. Âm thanh của nữ nhân. Âm thinh của ai? Chẳng lẽ của Kim Linh Chi?

Tiếng kêu biểu lộ rõ ràng sự kinh hoàng khiếp hãi. Rồi có tiếng lỏm bỏm vang theo, tiếng một vật gì rơi xuống nước.

Con tim của Hồ Thiết Hoa cơ hồ ngừng đập. Không lý con thuyền nầy giống con thuyền của Hải Quát Thiên có chứa hung thủ? Và số phận của Kim Linh Chi giống số phận của Hướng Thiên Phi, bị người nào đó hạ sát rồi quăng xuống biển?

Hồ Thiết Hoa vận dụng trọn tốc lực, chạy đến nơi đó. Nhưng y thở phào.

Kim Linh Chi còn đứng tại chổ cũ, hướng mắt ra khơi. Mớ tóc dài của nàng phất phơ theo gió, trông nàng có vẻ ôn nhu, nhàn nhả vô cùng.

Chung quanh không có một người nào khác! Không có một tiếng động! Nhưng tại sao nàng kêu lên kinh hãi? Nàng có thấy cái gì đó đáng sợ lắm à?

Hồ Thiết Hoa nhẹ chân tiến đến gần nàng, rồi mỉm cười hỏi:

- Tại hạ có đến trể lắm không?

Kim Linh Chi không quay đầu lại, không đáp:

- Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Mường tượng vừa rồi có vật gì rơi xuống biển, phải vậy không?

Kim Linh Chi lắc đầu. Tóc nàng xao động, phát xuất một mùi thơm nhẹ.

Hồ Thiết Hoa không dằn lòng được vươn tay nắm suối tóc nàng, dịu giọng hỏi:

- Cô nương nói là có chuyện muốn cho tại hạ biết, vậy sao tại hạ đến đây rồi, cô nương chưa chịu nói gì?

Kim Linh Chi cúi đầu. Mường tượng thân hình nàng run run. Mặt biển về đêm có vẻ êm dịu lắm, êm dịu đến hấp dẫn khách vượt trùng dương.

Hồ Thiết Hoa chợt có cảm tưởng Kim Linh Chi yếu đuối quá chừng, đáng yêu quá chừng. Rồi y lại nhận luôn là nên yêu nàng, bảo vệ nàng.

Y quàng tay ôm ngang hông nàng, nhẹ giọng thốt:

- Trước mặt tại hạ, cô nương cứ nói bất cứ chuyện gì, có thể nói hết.

Thực ra thì giữa tại hạ và vị cô nương họ Cao kia, không có một điểm nhỏ quan hệ nào. Chỉ bất quá....

Kim Linh Chi bất chợt xô y ra, quay mình lại, lạnh lùng nhìn y. Trong bóng đêm, gương mặt nàng chẳng có một hạt máu. Đến đôi môi cũng nhợt nhạt luôn.

Rồi nàng bĩu đôi môi đó méo xệch, run run giọng hỏi:

- Bất quá làm sao?

Hồ Thiết Hoa giật mình sững sờ. Người trước mặt chẳng phải là Kim Linh Chi. Người trước mặt là Cao Á Nam! Mặt biển về đêm êm lặng quá, dễ làm cho lòng người khích động.

Người có tâm loạn động trong lúc nầy là Hồ Thiết Hoa. Y chỉ có chú ý vào cuộc ước hội, thấy có người tại chổ ước hội là đinh ninh đúng người y ước hội, nên không nhận định kỷ.

Khổ cho y là Kim Linh Chi và Cao Á Nam có mái tóc giống nhau quá, thân vóc cũng bằng nhau, thành ra y hớ.

Cao Á Nam cắn môi, rồi lập lại câu hỏi:

- Bất quá làm sao?

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới lấy lại bình tỉnh, nhếch nụ cười khổ đáp:

- Bất quá là bằng hữu!.... Chẳng lẽ chúng ta không là bằng hữu với nhau sao?

Cao Á Nam quay nhanh mình, nhìn ra biển. Nàng không nói gì thêm, song thân hình nàng rung động. Chẳng rõ nàng sợ hay bi thương?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương.... vẫn ở tại đây từ lâu rồi?

Cao Á Nam đáp:

- Đúng thế! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Có xảy ra việc chi chăng?

Cao Á Nam đáp gọn:

- Không! Hồ Thiết Hoa trì nghi rồi lẩm nhẩm:

- Có ai đến đây chăng?

Cao Á Nam nín lặng một lúc lâu. Bổng nàng cười lạnh thốt:

- Giá ngươi có ước hội với ai tại đây thì ta cho ngươi biết, người đó không có đến đây.

Hồ Thiết Hoa lại trì nghi mấy phút, cuối cùng cố gượng hỏi:

- Nhưng.... tại hạ.... mtcó nghe một âm thanh khác lạ! Cao Á Nam hỏi lại:

- Am thinh gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Thinh âm của một vật gì rơi xuống biển. Thinh âm của một người kêu khiếp! Cao Á Nam cười lạnh:

- Có lẽ ngươi nằm mộng! Hồ Thiết Hoa không dám hỏi nữa. Nhưng y tin rằng y không lảng tai. Rõ ràng là y có nghe những âm thinh đó. Rồi y không dằn lòng được lâu, lăi hỏi:

- Thế à?

Hỏi như thế thì vô lý quá! Hỏi hơn nữa lại không dám, chỉ còn cách tự hỏi mình thôi. Ai kêu lên kinh hãi? Và cái tiếng bỏm đó là tiếng gì? Y tin chắc chẳng bao giờ Kim Linh Chi thất ước. Bởi chính nàng muốn có cuộc ước hội đó mà! Nàng đâu bị mời, bị cưỡng bách ước hội?

Thế tại sao nàng không đến? Nàng đi đâu?

Một khung cảnh chợt hiện qua phát họa cho tâm tư trong đó có hai mái đầu dài tóc tranh chấp nhau, chửi mắng nhau…. Rồi cuối cùng một người xô đẩy, một người rơi xuống biển.

Hồ Thiết Hoa toát mồ hôi lạnh. Bất thình lình y chụp tay Cao Á Nam lôi nàng chạy xuống khoang thuyền.

Cao Á Nam vừa sợ hãi, vừa phẩn nộ hét:

- Ngươi làm cái gì thế?

Hồ Thiết Hoa không đáp, cứ lôi nàng xồng xộc đến trước cửa gian phòng của Kim Linh Chi, rồi dụng lực đẩy cửa.

Trong phòng im lặng, không có một tiếng động. Kim Linh Chi không có mặt trong phòng! Đôi mắt Hồ Thiết Hoa đỏ lên, tợ hồ trông thấy xác Kim Linh Chi trôi bình bồng trên mặt nước. Máu trong người y sôi sục, không do dự được nữa, y nghiêng vai húc mạnh vào cánh cửa.

Nhưng y sửng sờ ngay! Một người đang ngồi trên giường chải tóc. Giường của Kim Linh Chi còn ai dám ngồi lên đó, nếu không là nàng? Mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người Hồ Thiết Hoa.

Cao Á Nam cũng lạnh lùng nhìn nàng, rồi nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa hận mình không chui xuống sàn thuyền được mà dấu cái bản mặt trơ trẽn ê chề, hoặc giả đập đầu vào một nơi nào đó chết phức cho rồi. Nhưng không chui được thì phải cố trân mình mà chịu.

Y nhếch nụ cười khổ, ấp úng hỏi:

- Sao cô nương…. không mở cửa?

Kim Linh Chi lạnh lùng hỏi lại:

- Đêm khuya canh vắng, ngươi muốn gì mà đến gõ cửa phòng ta?

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng vừa lãnh một cái tát tai vào mặt, da mặt còn rát, tâm lý cũng rát luôn.

Y chết cứng tại chổ một lúc lâu, sau cùng y thốt:

- Thé là…. cô nương chẳng có đi đâu hết.

Kim Linh Chi gắt:

- Ngươi muốn ta phải đi đâu chứ?

Hồ Thiết Hoa bắt đầu nóng mặt. Y cao giọng hỏi:

- Chính cô nương ước hội với tại hạ mà sao bây giờ lại ăn nói như vậy?

Kim Linh Chi lạnh nhạt:

- Ta ước hội với ngươi à?…. Nếu có ta cũng quên mất.

Rồi nàng đứng lên đóng ập cánh cửa kêu một cái binh. Cài then chưa đủ, nàng kéo chiếc bàn chắn ngang cửa.

Hồ Thiết Hoa ê chề cực độ. Cũng may lúc đó chẳng có ai trông thấy, chứ nếu bị phát hiện trong trường hợp đó, y dám đập đầu mà chết gấp. Y cúi đầu, y thấy bàn tay của Cao Á Nam vẫn còn nằm trong tay y. Nàng vẫn để y như vậy từ lúc bị lôi đến đây.

Y cảm kích vô cùng, lại xốn xang vô cùng.

T thốt:

- Tại hạ lầm!.... Tại hạ trách lầm cô nương! Cao Á Nam thấp giọng:

- Có sao! Cái cố tật của ngươi là thế, ta từng mục kích nhiều lần lắm rồi.

Giọng nói của nàng rất ôn nhu! Hồ Thiết Hoa ngẩng đầu lên, phát hiện ra ánh mắt của nàng ấm áp quá! Ánh mắt đó đang bao quát khắp người y, chuyền cái ấm dịu cho y.

Rồi nàng tiếp tục với giọng ôn nhu đó:

- Thực ra ngươi không việc gì mà phải xốn xang. Lời nói của nữ nhân phần lớn đều không giá trị. Biết đâu nàng chẳng có ý lừa ngươi, lừa để mà có dịp cười đùa đó thôi.

Nàng định ai ủi Hồ Thiết Hoa cho y đỡ bức rức. Nhưng nàng càng dịu thái độ, Hồ Thiết Hoa càng khó chịu hơn. Thà nàng mắng dù mắng nặng cũng chẳng sao.

Cao Á Nam cúi đầu tiếp:

- Nếu ngươi chưa được khoan khoái, thì ta.... ta có thể uống với ngươi vài chén rượu.

Hồ Thiết Hoa đang muốn uống mấy chén thật đó. Bây giờ thì y nhận thấy bằng hữu là cái gì rất cần thiết. Nhất là hạng bằng hữu kinh niên. Lão bằng hữu, chứ không là hạng bằng hữu kết cấu đầu hôm sớm mai.

Y tự trách mình quá hồ đồ, có lão bằng hữu bên cạnh mà còn tìm cái thứ bằng hữu ngày, bằng hữu bửa, có bóng mát êm dịu mà đi tìm ánh phù vân, có giòng suối trong mà đòi uống giọt sương mù.

Đã vậy, còn làm thương tâm vị lão bằng hữu. Mắt y đỏ lên, lổ mũi cay lên.

Y hỏi nhưng chỉ tự hỏi thôi! - Người nào kêu lên kinh hãi vừa rồi đó? Tại sao lại thét lên như vậy?

Còn cái tiếng bỏm đó là tiếng gì? Tại sao Kim Linh Chi không đến nơi ước hẹn? Cái gì làm nàng thay đổi chủ ý?

Tuy nhiên hiện tại y không quan tâm lắm đến mấy điểm đó. Có một lão bằng hữu như Cao Á Nam bên cạnh, y không mãy may quan tâm đến việc gì khác.

Y trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tại hạ đi tìm rượu, cô nương ở đâu chờ tại hạ đây?

Cao Á Nam mỉm cười đáp:

- Ngươi vẫn không bỏ cái tật của bảy năm về trước.

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Thế cô nương không đổi tánh à?

Cao Á Nam cúi thấp đầu đáp:

- Ta.... Ta đã già rồi.

Nàng thở dài. Nàng nói thế chứ dưới ánh đèn mông lung, mặt nàng dỏ ửng, Hồ Thiết Hoa nhận thấy nàng còn trẻ hơn bảy tám năm trước nhiều.

Một người tịch mịch sau bảy tám năm trời, gặp lại người tình cũ thì lòng nào chẳng sôi động vạn ý niềm?

Cao Á Nam đã vậy, Hồ Thiết Hoa khác gì?

Y nắm tay nàng, thốt:

- Chúng ta….

Hai tiếng dầu câu vừa dứt, một tiếng ầm vang lên kinh khủng. Tiếng trời long đất lở cũng chỉ lớn độ đó thôi.

Con thuyền tợ hồ bị tung bổng lên. Ngọn đèn đồng gắn nơi vách tắt phụt. Cao Á Nam rú lên một tiếng hãi hùng, nhảy vào lòng Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa loạng choạng đôi chân, chập chờn lui lại chạm mình vào một người.

Người đó là Trương Tam. Chẳng rõ hắn mở cửa phòng từ lúc nào chạy ra đến đó rất nhanh, mường tượng đã nấp sẵn trong cánh cửa nghe trộm.

Trong cơn thảng thốt, Hồ Thiết Hoa vẫn không quên trừng mắt nhìn hắn, thấp giọng thốt:

- Xem ra trời sanh ngươi với cái tính tặc bất di bất dịch, cho nên lúc nào ngươi cũng ngứa mắt và tai, muốn nghe tất cả.

Trương Tam cười hì hì:

- Ta chẳng nghe gì cả, chẳng thấy gì cả.

Rồi hắn chuồn đi, nhẹ nhàng như đợt khói.

Trời đất không còn một ánh sáng. Cả những điểm sao xa tận muôn trùng cao cũng bị mây đen che mất. Đèn trong thuyền cũng bị cuồng phong thổi tắt.

Thuyền nghiêng nghiêng, gió đùa sóng lớn, tràn lên thuyền. Có những tiếng kêu gọi nhau, hẳn là lớn lắm, song đều bị tiếng gió gào sóng vỗ lấn át đi.

Trừ tiếng sóng, tiếng gió, không còn trông thấy vật gì đang xảy ra. Có mặt người nào trên thuyền, là người đó lên, mặt biển sắc quái dị.

Cái oai của đất trời, đừng ai mong kháng cự. Mỗi người cố bám víu vào một vật gì đó, giữ thăng bằng sợ sóng hốt đi.

Chỉ có mấy người còn đứng vững được, song y phục của họ bị sóng táp ướt sũng. Dù trong cảnh đó, họ vẫn trấn định được tâm thần.

Trong số đó có Nguyên Tùy Vân. Hắn bình tỉnh không kém Lưu Hương, vì công phu thâm hậu cũng có, mà là vì chủ thuyền cũng có. Phàm trên thủy lộ nếu gặp tai nạn thì người chủ thuyền phải bình tỉnh mới trấn an được khách đồng hành và giữ trọn sáng suốt đối phó với tình thế.

Hắn đứng nguyên tại chổ lắng tai nghe. Không ai rõ hắn lắng tai nghe thinh âm gì trong tiếng gió gào sóng vỗ.

Một ngọn sóng ào lên cuốn theo một thủy thủ. Nguyên Tùy Vân vươn tay nắm thủy thủ giữ lại. Đoạn hắn hỏi:

- Việc gì xảy ra thế?

Thủy thủ đưa tay che miệng đáp:

- Thuyền đụng đá, lườn thuyền vở, nước tràn vào.

Nguyên Tùy Vân cau mày:

- Còn gã đà công? Gã không rành đường sao?

Thủy thủ đáp:

- Nào có biết hắn rành hay không rành? Hiện tại thì hắn biến đâu mất dạng. Có lẽ hắn bị sóng cuốn đi rồi.

Lưu Hương đứng cạnh đó vụt hỏi:

- Thuyền chịu đựng nổi sóng gió chăng?

Thủy thủ đáp:

- Khó ức đoán lắm. Theo tiêu chuẩn thấy thì bất quá nó chi trì độ nửa giờ nữa thôi là phải chìm.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Tại hạ ra phía trước xem sao.

Chàng phi thân lướt đi giữa sóng chồm gió lộng, mường tượng bị sống hốt đi.

Đá loạn, đá nhiều quá.

Trong bóng đêm, đá nhô lên trông như răng nhọn của một con vật khổng lồ có vạn răng. Con thuyền như bị ngoạm hết nửa phần.

Bổng Lưu Hương phát hiện phảng phất có bóng người chớp nhoáng trên đám đá đó. Dĩ nhiên chàng không làm sao nhận định rõ ràng bóng người đó, bởi bóng biến nhanh, đêm dày, có gió to, sóng lớn.

Người đó là ai?

Tự nhiên hắn phải là người trên thuyền, song giữa phong ba, giữa đêm đen, tại sao hắn rời thuyền? Rời thuyền để đi đâu?

Xa xa là một vũng đen, nhãn lực dù có tinh vi đến đâu cũng không phân biệt được những gì nơi đó. Thì lâm vào cảnh nầy có khác chi kề cận giới tuyến địa ngục.

Chẳng lẽ người đó cam tâm tình nguyện đi vào địa ngục?

Chợt một âm thinh vang lên bên cạnh:

- Hương Soái có phát hiện ra sự gì chăng?

Nguyên Tùy Vân đã theo chàng đến nơi. Hắn biết rõ Lưu Hương đứng tại đâu. Đôi mắt đã mù mà chừng như hắn có một con mắt thứ ba.

Mắt của con tâm! Lưu Hương trầm giọng đáp:

- Trong vùng đá loạn có bóng người.

Nguyên Tùy Vân kêu khẽ:

- Có bóng người?

Lưu Hương tiếp:

- Bóng đó chạy về phía cuối vùng đá loạn.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Phía đó tiếp liên địa phương nào.

Lưu Hương đáp:

- Không hiểu được. Bóng đêm quá dày, tại hạ không trông thấy gì cả.

Nguyên Tùy Vân suy nghĩ một phút:

- Có người chạy về đó thì ở hướng đó phải có đảo, có đèn....

Lưu Hương tiếp:

- Dù có, cũng chỉ là đảo hoang, không người ở.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương đáp:

- Nếu có người ở tất phải có ánh đèn.

Nguyên Tùy Vân lại hỏi:

- Hương Soái không thấy đèn?

Lưu Hương đáp:

- Không! Nguyên Tùy Vân trầm lặng giây lâu rồi thốt:

- Vô luận làm sao, nơi đó vẫn an toàn hơn con thuyền nầy. Có vậy người ấy mới rời thuyền chạy về đó.

Lưu Hương đồng ý:

- Hắn biết còn chúng ta thì không biết.

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Cho nên tốt hơn hết, chúng ta cứ đến đó, chứ chẳng lẽ ở lại con thuyền nầy chờ chết?

Hồ Thiết Hoa đã đến nơi chen vào:

- Được! Tại hạ xin đi trước xem sao.

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Nếu là lúc bình thường tại hạ không dám dành trước, dành sau, nhưng trong trường hợp này, có những cái mà kẻ mù trông thấy mà người sáng không thấy.

Hắn phất luôn hai ống tay áo, kình phong phát sanh, thân hình vọt đi, thoáng mất dạng. Mường tượng hắn cởi gió mà đi. Ai ai cũng thán phục.

Lâu lắm, Trương Tam thơ ra một tiếng dài rời lẩm nhẩm:

- Tịnh như xử nữ khúc môn, động như ngọc thố trên đường dài. Cái mức thành tựu của con nhà võ đến thế là cùng. Huống chi hắn kém chúng ta đến một đôi mắt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

- Nếu trời già cho ta chọn bằng hữu, thì ta nhất định chọn hắn. Ta sẵn sàng bỏ Lão Xú Trùn! Trương Tam lạnh lùng:

- Xem ra ngươi tiến bộ hơn nữ nhân về phương diện nghinh tân yểm cựu.

Lưu Hương chợt thở dài thốt:

- Ta cũng có quan niệm như Tiểu Quỷ! Ta không ngần ngại chọn hắn.

Trương Tam cau mày:

- Tại sao?

Lưu Hương đáp:

- Ta có thể gây thù kết bạn với bất cứ ai, ta không muốn có cuộc tranh chấp nào với hắn.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi cho rằng hắn đáng sợ hơn cả Thạch Quan Âm Thần Thủy Cung Chủ?

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, từ từ thốt:

- Thực ra ta xem hắn là con người đáng sợ hơn bất cứ người nào đáng sợ nhất trên cõi đời nầy.

Hồ Thiết Hoa thở phì một tiếng, cười tiếp:

- Cũng may, hắn không là cừu địch của chúng ta. Hắn là bằng hữu của chúng ta.

Trương Tam mơ màng:

- Ta hy vọng hắn chấp nhận chúng ta làm bằng hữu.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Ngươi vừa trông thấy bóng người trong vùng đá?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng thế!

142. Chương 142: Ngưỡng Cửa Địa Ngục

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao lúc đó ngươi không đuổi theo?

Lưu Hương đáp:

- Về khinh công, ta nhận thấy hắn không kém ta, khi ta có ý nghĩ đuổi theo, hắn đã mất dạng rồi.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Có thuật khinh công bằng ngươi, trên đời nầy được mấy kẻ! Hắn là ai?

Lưu Hương đáp:

- Tuy ta không thấy rõ người song dáng dấp mường tượng quen lắm! Phảng phất chúng ta nhận ra được con người đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Bằng vào đâu mà nhận ra người qua một cái bóng thoáng qua.

Lưu Hương tiếp:

- Thân pháp của hắn rất đặc biệt! Hơn nữa, Hắn….

Chàng dừng câu nói, ánh mắt ngời lên, chừng như bất chợt nhớ đến một điều gì.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Hắn làm sao?

Lưu Hương lẩm nhẩm:

- Chân hắn! Đúng rồi! Chân hắn! - Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Mà dôi chân hắn làm sao chứ?

Lưu Hương tiếp:

- Dài! Dài hơn người rất nhiều.

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên:

- Hay là…. hay là…. Câu Tử Trường?

Lưu Hương chưa nói gì. Chàng chưa nắm một chứng minh nào thì làm sao dám quả quyết? Phán đoán gấp thì rất dễ sai lầm. Mà lầm là có hại, lắm lúc liên quan đến tánh mạng.

Anh Vạn Lý biến sắc mặt hỏi nhanh:

- Nếu vậy thì Câu Tử Trường vốn có mặt trên con thuyền nầy trước khi chúng ta được Nguyên Tùy Vân cứu vớt? Như vậy là Nguyên Tùy Vân bảo hộ hắn?

Trương Tam đáp:

- Chắc vậy rồi chứ gì nữa! Trên thuyền nầy vốn có gian bốn phòng trống, bọn Khô Mai đại sư chiếm ba gian, còn một gian hẵn là dành cho hắn# Tại hạ biết lắm mà, trong bốn gian đó, phải có cái lạ.

Lưu Hương mỉm cười thốt:

- Cái tật của ngươi là gặp bất cứ trường hợp nào cũng phán đoán sớm hơn ai hết! Trương Tam hừ một tiếng:

- Nhưng ta….

Lưu Hương chận lại:

- Biết đâu hắn không từ nơi con thuyền nầy mà đi? Mà hắn từ nơi hòn đảo đó đến đây?

Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Có thể như vậy lắm. Hắn ở nơi hòn đảo đó, nghe thuyền chạm đá, động tính hiếu kỳ chạy đến xem.

Lưu Hương tiếp:

- Hà huống ta cũng chẳng thấy rõ người, thì chắc gì đúng là hắn? Trên đời nầy đâu phải chỉ mỗi một mình hắn mới có đôi chân dài.

Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Hơn nữa, cho dù chính là Câu Tử Trường, cho dù hắn có mặt trên thuyền nầy đi nữa thì đã sao chứ? Không có cái gì chứng minh Nguyên Tùy Vân và Câu Tử Trường đồng chung một tổ chức cả! Chúng ta phải nhận thật điều dó.

Trương Tam hừ nhẹ:

- Thật vậy! Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Tự nhiên! Y trừng mắt nhìnTrương Tam đoạn buông luôn:

- Ta hỏi ngươi, giả như ngươi là Nguyên Tùy Vân, thấy người trôi nổi bềnh bồng trên mặt biển, ngươi có cần hỏi rõ lai lịch rồi mới chịu cứu chăng?

Trương Tam suy nghĩ một chút:

- Không cần, cứu người gấp như chửa cháy, nhất định không để chậm trể một phút giây.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay:

- Cái đó phải lắm. Cho đến bây giờ, chưa chắc Nguyên Tùy Vân biết lai lịch của Câu Tử Trường.

Trương Tam bắt bẻ:

- Nhưng ít nhất Nguyên Tùy Vân cũng phải nói với chúng ta# Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Nói cái gì chứ? Làm sao hắn biết Câu Tử Trường có liên hệ với chúng ta? Câu Tử Trường không muốn tiếp xúc với người, hắn đâu có thể cưởng bách Câu Tử Trường được? Hắn là bậc quân tử mà, hắn đâu có vì cái việc cứu người rồi cưởng bách người làm theo ý muốn của hắn?

Trương Tam thở dài:

- Như vậy là ta lấy cái tâm tiểu nhân đo lường cái tâm quân tủ.

Hồ Thiết Hoa cười mỉa:

- Chứ còn gì nữa! Ngươi chỉ có một điểm khá là tự biết mình.

Một cơn gió lớn vút qua. Theo gió, Nguyên Tùy Vân trở lại thuyền. Toàn thân hắn ướt sủng nhưng thần sắc của hắn thì vẫn an tường. Đáp xuống thuyền rồi, hắn bình tỉnh như thường, mường tượng không hề di động.

Hồ Thiết Hoa là người thứ nhất cất tiếng:

- Nguyên công tử có phát hiện ra sự gì chăng?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Đất! Đất liên! Hồ Thiết Hoa lộ vẻ vui mừng:

- Phía đó là đất liền?

Nguyên Tùy Vân gật đầu:

- Có cả người ở.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Người ở? Đông lắm không?

Nguyên Tùy Vân gật đầu ; - Chừng như đông! Hồ Thiết Hoa kinh dị:

- Họ thuộc hạng người gì?

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Tại hạ vừa nghe tiếng chân người là trở lại ngay.

Anh Vạn Lý vụt hỏi:

- Tại sao Nguyên công tử không hỏi họ xem nơi đó là địa phương gì?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Không cần hỏi.

Anh Vạn Lý trố mắt:

- Tại sao?

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Chỉ vì họ muốn tìm chúng ta. Có lẽ họ sắp đến nơi.

Hắn vừa dứt lời, trên nấc mô đá, một hàng bóng người xuất hiện. Bảy tám người theo sau một người, họ đi trong bóng tối, trên những mô đá nguy hiểm, nhưng chân họ bước rất nhanh, dễ dàng như xê dịch trên đồng bằng.

Hồ Thiết Hoa đặc biệt lưu ý xem trong số người đó có ai cao chân hay không. Không có ai có đôi chân dài. Người nào cũng nhỏ thó, ốm yếu như một bọn nữ nhân. Họ đã đến gần rồi mà người trên thuyền không ai trông rõ mặt mày của họ.

Người đi đầu có lối bước nhanh, rất nhẹ, dừng chân lại trong một khoảng cách không gần lắm. Y đứng trên một ngọn đá rất nhọn, cách thuyền độ bốn năm trượng. Gió tạt qua, sóng vỗ tới, y chao người, cơ hồ có thể bị gió hốt, sóng cuốn đi, nhưng gió qua, sóng đến ba bốn lượt rồi, y vẫn còn đứng nguyên tại chỗ.

Lưu Hương đã nhận được người đó là một nữ nhân, có thuật khinh công rất cao.

Người đó hỏi:

- Có phải là thuyền của Tam Nguyên Nguyên công tử đến đó chăng?

Âm thinh rõ ràng, trong trẻo, đúng là âm thinh nữ nhân.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Tại hạ là Nguyên Tùy Vân, chẳng hay các hạ....

Người đó không đợi hắn dứt câu, vội vái dài tiếp:

- Nguyên công tử ở xa vạn dặm, cuối cùng rồi cũng đến tận chốn nầy.

Bọn nô tỳ nghinh tiếp chậm, xin công tử thứ cho! Nguyên Tùy Vân lộ vẻ khích động:

- Chẳng lẽ đây là đảo Biên Bức?

Người đó đáp:

- Chính đảo Biên Bức! Ai ai cũng thở phào. Nhưng tiếng thở phào rất ngắn. Ngắn, là vì không đáng mầng lắm. Ngắn, là vì ai ai cũng biết mình sắp phải đương đầu với những cái bất ngờ kinh khủng:

Mục đích của họ là đến tận địa phương nầy, song đến rồi, có chắc gì được sống sót trở về.

nơi xa xa kia, trước mặt họ là vùng bí mật. Đã là vùng bí mật tất phải có những sụ hãi hùng. Biên Bức Đảo về đêm càng có cái vẻ thần bí! Đến một vùng thần bí về đêm thì còn ai tránh khỏi hồi hộp.

Người đối thoại từ ngọn đá tung mình lên, chân vừa chạm ván thuyền, thân hình vút lên lượt nữa là hắn đứng trước mặt mọi người.

Hắn" là một thiếu nữ? Hay một thiếu phụ? Không ai biết rõ, chỉ độ chừng là một nữ nhân thôi. Tay nàng có cầm một cuộn giây. Nàng quấn quanh trục neo. Còn đầu giây kia ở đâu?

Nàng cười thàng tiếng thốt:

- Gió to, sóng lớn, đá mọc lởm chởm, nguy hiểm vô cùng, các vị nên lên cầu mà đi Nguyên Tùy Vân cau mày:

- Cầu? Cầu ở đâu?

Nàng tiếp:

- Đường giây nầy đây! Các vị cứ lên đường giây nầy mà đi, nếu không rơi xuống là đến ngay đất phúc trời lành, đảo chủ đang chờ đợi, hân hoan nghinh đón các vị.

Rồi nàng cười trong trẻo, dứt tràng cười, liền tiếp luôn:

- Đến đó rồi, các vị sẽ không hối tiếc mình làm một cuộc viễn du vô bổ ích.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nếu có người không đi giây được, phải rơi xuống?

Nàng áo đen điềm nhiên đáp:

- Nếu ai xét mình không đủ khả năng đi giây được thì tốt hơn hết nên ở lại thuyền. Chiếc cầu giây nầy có thể đưa người đến miền cực lạc, song ai kém phúc thì phải chịu rơi vào địa ngục.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Có khả năng đi được cầu giây, trên thuyền nầy chẳng có mấy người.

Không lẽ các hạ muốn cho cho người đi được bỏ lại đây những người không đi được?

Nàng áo đen mỉm cười:

- Đương nhiên phải có một lối đi khác dành cho những người không đi được cầu giây.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Lối khác là lối nào?

Nàng áo đen điềm nhiên:

- Chờ đến sáng ngày, các vị sẽ thấy lối đó.

Trời chưa sáng.

Người thứ nhất lên cầu tự nhiên là Nguyên Tùy Vân. Trước khi đi hắn mường tượng muốn nói gì đó với Lưu Hương, nhưng rồi hắn không nói. Hắn tin rằng Lưu Hương hiểu rõ ý tứ hắn nên không cần nói.

Cao Á Nam lên cầu. Là dệ tử phái Hoa Sơn, nàng luyện khinh công có hạng lắm. Từ lúc đầu, nàng vẫn đứng bên cạnh Hồ Thiết Hoa. Lúc sắp sửa đi, nàng hỏi y:

- Còn ngươi?

Hồ Thiết Hoa chưa đáp, Lưu Hương đáp thay:

- Bạn tại hạ sẽ do con đường kia mà đi.

Cao Á Nam không nói gì nữa. Nàng hiểu rõ ý tứ của Lưu Hương. Kế đó, đến lượt Hoa Chân Chân. Nàng chầm chậm tiến len, đi ngang qua chổ Lưu Hương đứng, nàng vụt quay đầu lại, chú mắt nhìn chàng, chừng như muốn nói gì. Rồi nàng nín lặng.

Lưu Hương mỉm cười dịu giọng:

- Cô nương yên trí. Tại hạ đi được mà. Tại hạ nghĩ con đường đó có thể an toàn hơn chiếc cầu giây nầy.

Hoa Chân Chân đỏ mặt.

Hồ Thiết Hoa thở dài. Có việc chi đó, y không được hiểu rõ. Tại sao gặp nữ nhân là Lưu Hương lại quá thành thật như vậy? Tại sao chàng quá ôn nhu như vậy? Ngược lại, nữ nhân cũng đối xử với chàng bằng một thái độ thành thật, ôn nhu. Còn y? Tại sao y khiêu khích nữ nhân? Tại sao những nữ nhân mà y gặp gở, nếu không mắc bịnh thần kinh thì cũng là cọp cái.

Gió mạnh vút qua, đường giây chao chao. Người trên giây cũng chao chao theo. Họ có thể rơi xuống bất cứ phút giây nào. Họ rơi xuống quỷ vực, vĩnh viễn không trở về dương thế. Người người nối nhau mà đi, từ từ đi, đi về hắc ám. Lòng bàn tay của họ đẩm mồ hôi lạnh. Dù cho họ đi tận đầu giây thì họ sẽ đến nơi nào?

Nơi đầu giây kia, những người chờ đón họ có phải là những quỷ sứ từ địa ngục lên chăng?

Bổng Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Đáng lẽ chúng ta phải đi theo các nàng ấy, tại sao ngươi không chịu cùng đi với họ?

Lưu Hương đáp:

- Chúng ta không có giấy mời, mà cũng không thích được hoan nghinh, theo họ mà đi là làm liên lụy đến họ. Vô luận là ai trong bọn mình cũng không có sự gì tốt đẹp cả.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng sớm muộn gì chúng ta cũng phải đi kia mà? Tại sao ngươi biết là con đường kia đi an toàn hơn?

Lưu Hương đáp luôn:

- Đi theo con đường khác hơn cầu giây, chúng ta tránh được đối phương chú ý.

Trương Tam chen vào:

- Đúng vậy! Chúng ta có thể cải dạng thành thủy thủ, trà trộn với bọn thủy thủ, rồi chờ cơ hội hành sự.

Bổng hắn thấy Kim Linh Chi đứng cách đó xa xa, hết sức lấy làm lạ, hỏi:

- Sao cô nương không đi theo họ?

Kim Linh Chi xụ mặt, lạnh lùng đáp:

- Ta không cao hứng.

Lưu Hương trầm ngâm một chút, vụt thốt:

- Bọn tại hạ biết ý tứ của Kim cô nương rồi.

Hồ Thiết Hoa muốn nói câu nầy lắm:

- Nàng không đi là vì nàng chỉ muốn cùng đi chung với ta thôi.

Nhưng y không kịp nói, Lưu Hương đã tiếp luôn:

- Câu Tử Trường đã trở lại, hẵn Đinh Phong cũng trở lại, Đinh Phong không hài lòng về cô nương, nếu cô nương đi ngay bây giờ chỉ sợ gặp đều bất trắc.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi. Y chợt nhận thấy có người sáng suốt hơn y nhiều.

Lưu Hương lại tiếp:

- Tại hạ có một điều muốn thỉnh giáo Kim cô nương.

Kim Linh Chi lạnh lùng:

- Thế chẳng phải việc gì các ngươi cũng biết, còn thỉnh giáo nơi ta làm chi?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Tuy nhiên, bọn tại hạ thực sự chưa biết cái hòn đảo Biên Bức nầy là một địa phương như thế nào.

Trương Tam tiếp nối:

- Đúng vậy! Và điều mà ta hết sức kỳ quái là trên đảo có rất nhiều người. Đã có nhiều người ở sao không có một ánh đèn? Chẳng lẽ người trên đảo nhìn được sự vật qua màn hác ám?

Trong ánh mắt Kim Linh Chi chợt hiện niềm kinh hãi. Nàng không nói gì, quay nhanh mình bước đi.

Nghe đề cập đến Biên Bức Đảo là y như nàng mất cả tự chủ.

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Ta cứ tưởng chỉ có Trương Tam là kẻ khó chịu nhất, không ngờ kẻ khó chịu nhất lại là chính nàng.

Lưu Hương suy tư một lúc lâu rồi thốt:

- Kim cô nương không chịu tiết lộ bí mật trên đảo Biên Bức hẳn là nàng có một nỗi khổ tâm như thế nào đó.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Khổ tâm gì chứ! Lưu Hương đáp:

- Có lẽ nàng bị người ta cảnh cáo, tuyệt đối không được tiết lộ sự tình.

Hồ Thiết Hoa cố ý thốt lên:

- Tiết lộ rồi sao? Móc mắt? Cắt lưỡi phải không?

Lưu Hương tiếp:

- Chỉ sợ còn kinh khủng hơn nữa.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng:

- Ngươi cho rằng nàng sợ?

Lưu Hương mỉm cười:

- Nếu là ngươi cảnh cáo, đương nhiên là nàng không sợ. Nhưng người nào đó cảnh cáo, tất phải làm như sự cảnh cáo đó.

Hồ Thiết Hoa cố cải:

- Cho rằng nàng sợ cũng được. Song trên thuyền đâu có ai là người của Biên Bức Đảo? Thì đảo chủ làm gì biết được nàng có nói hay không nói?

Lưu Hương điềm nhiên hỏi lại:

- Ngươi dám quả quyết là trên thuyền không có người của Biên Bức Đảo chăng?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng một lúc lâu, rồi thở dài, sau cùng cười khổ thốt:

- Hiện tại, ta chỉ hy vọng một điều.

Trương Tam vụt hỏi:

- Ngươi hy vọng cái gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta hy vọng khi bọn mình đến đảo rồi, người trên đảo không biến bọn mình thành những con dơi.

Y dụng lực vuốt chót mũi. Hành động đó không đòi hỏi một công phu cao tuyệt song y làm cách khó khăn quá, chứng tỏ sự cố gắng rõ rệt. Cố gắng vì viễn ảnh trở thành dơi đáng sợ vô cùng.

Rồi y lẩm nhẩm:

- Nếu biến ta thành một con chó ta còn chịu được, chứ còn thành dơi thì.... thì...

143. Chương 143: Dơi Trong Khoang Thuyền

Đêm dù dài đến đâu, rồi cũng phải tàn. Hiện tại, phương đông đã rựng sáng. Biên Bức đảo hiện ra dần dần. Nhanh hơn ai hết, Hồ Thiết Hoa đã mặc y phục thủy thủ xong rồi. Sau đó, y đứng lại đầu thuyền, chờ đợi.

Trong thâm tâm, y luôn luôn tự hỏi:

- Biên Bức đảo có gì lạ? Ngày ngày, hằng ngàn, hằng vạn dơi bay liệng lợp trời tại đó à?

Vì muốn gấp điều đó, y nôn nao suýt phát điên. Bây giờ thì y đã biết rồi! Y hoàn toàn thất vọng! Thất vọng nặng đến độ đờ người đứng chết tại chỗ! Chẳng những không có dơi, dù chỉ là một con! Mà bất cứ cái gì khác cũng không luôn! Biên Bức đảo là một hòn đảo trọc, không hoa, không cỏ, không cây, không dã thú, phi cầm, không người! Cái bọn người đến thuyền trong đêm, cách đó mấy giờ, chẳng rõ biến đi đâu mất dạng.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Trời! Biên Bức đảo như thế này sao? Tiêu Kim Quật ở đây sao? Xem ra, tất cả đều bị lừa đích đáng.

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, không vi tỏ bày cảm nghĩ.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Còn nói cái gì nữa, nào là cảnh đẹp, nào là rượu ngon, con mẹ nó, chán quá! Đến một bóng quỷ cũng không! Trương Tam cải:

- Cái gì không có, chứ quỷ vẫn có như thường! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ngươi trông thấy?

Trương Tam điềm nhiên:

- Thì đêm qua đó, không là quỷ thì là gì? Những người theo chúng chỉ sợ bị chúng đưa xuống địa ngục! Hắn vốn cười, nói xong câu đó rồi, hắn hết cười được! Hắn nghe điện lạnh chạy khắp cơ thể. Gắn gượng lắm, hắn nhìn sang Lưu Hương với nét cười đng của nụ cười. Hắn hỏi:

- Theo ngươi, bọn người đêm hôm đó, trốn ở đâu?

Lưu Hương không đáp. Chàng chưa biết gì cả, thì đáp làm sao được?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Có thể, chúng chuẩn bị sẳn thuyền, đưa bọn Cao Á Nam lên thuyền đó, chở đi một nơi khác mất rồi! Trương Tam gật đầu:

- Có thể như vậy lắm! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cũng có thể, đây không phải là Biên Bức. Chúng làm như vậy, là cốt ý đưa bọn ta đến đảo này, cầm chân chúng ta luôn.

Y thở ra, lại tiếp luôn:

- Xem ra, chúng ta phải bỏ xác tại đây rồi! Trương Tam nhăn nhó mặt:

- Thuyền nhờ có đá bên dưới chống đỡ, nên chưa chìm! Nhưng làm sao chúng ta đưa thuyền ra khơi trở lại được? Và làm sao chúng ta sống trên thuyền này được?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Nếu trên đảo có cây, thì chúng ta còn có thể kết bè, đóng thuyền, rất tiếc, một ngọn cỏ cũng không luôn! Trương Tam vụt thốt:

- Ngươi chờ một chút! Không ai biết hắn sẽ làm gì. Chỉ thấy hắn phi thân rời sân thuyền, nhảy xuống khoang. Đoạn hắn trở mên ngay. Nơi tay có một cái vò.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi đi tìm rượu cho ta đó à? Cho ngươi biết hiện tại dù là một hớp, ta cũng uống không trôi! Trương Tam lắc đầu:

- Muối, chứ không phải rượu! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Muối? Để làm gì? Ngươi điên rồi à?

Trương Tam đáp:

- Người ta nói, muốn trị tà, muối cũng giải độc khí. Lại đây, nếm một chút đi! Hồ Thiết Hoa nửa tin, nửa nghi, cuối cùng rồi cũng nếm một chút.

Trương Tam bảo:

- Thêm nữa đi! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Phải nếm bao nhiêu muối mới trừ được độc khí?

Trương Tam đáp:

- Ít nhất cũng phải nếm hết một vò muối này! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Đúng là ngươi điên rồi! Ngươi định giết ta bằng muối phải không?

Lưu Hương mỉn cười, thốt:

- Có lẽ hắn định ướp muối ngươi trước, phòng sau này lương thực cạn, có cái gì ăn! Trương Tam mỉn cười:

- Dù cho hắn có ăn mấy vò muối, thịt của hắn vẫn chua như thường. Ta thà chịu đói mà chết chứ không thể ăn thứ thịt chua! Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Ngươi muốn gì, hả?

Trương Tam điềm nhiên:

- Chẳng có ý tứ gì cả! Bất quá, ta nghe thiên hạ nói, loài chut ăn nhiều muối, sẽ biến thành dơi, ta muốn thực nghiệm xem người có giống chut hay không, ăn nhiều muối có biến thành dơi hay không! Câu nói của hắn vừa dứt, thì một cái tát tay của Hồ Thiết Hoa cũng vừa bay sang.

Vốn có đề phòng trước, Trương Tam thụt lui lại xa hơn ba bước, cười hì hì, thốt:

- Ta muốn tự mình làm cuc thực nghiệm, nhưng ta lại không thích ở đây mãi mãi mà chết già, cho nên thấy không nên biến thành dơi! Bởi thành dơi thì phải ở đây mãi mãi! Hồ Thiết Hoa rút tay về, nhìn Trương Tam thao láo, hỏi:

- Ngươi cho rằng địa phương này, đúng là đảo Biên Bức?

Trương Tam đáp:

- Nếu địa phương này không là đảo Biên Bức, thì Trương Tam này không phải là Trương Tam! Trương Tam phải là chó! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Nếu đúng là Biên Bức đảo, thì các người đó ở đâu rồi?

Trương Tam đáp:

- Trong sơn đng! Hồ Thiết Hoa sáng mắt, lên kêu thất thanh:

- Phải rồi! Trong lòng đảo, nhất định có bí mật. Người Trên Biên Bức đều ở trong lòng núi, cho nên không ai thấy đèn, lửa, khói ở bên ngoài.

Y dụng lực đập mạnh tay xuống đầu vai Trương Tam cười lớn, thốt:

- Được lắm, nhỏ ơi! Ngươi thông minh hơn ông già ngươi lắm đó! Già bi phục! Bi phục! Bị đập vai, Trương Tam phải rùn mình, khom lưng, nhăn nhó mặt:

- Ta yêu cầu ngươi đừng bi phục cách đó! Ngươi mà bi phục ta mãi, chắc ta phải biến thành một tên còm mất! Chợt, Lưu Hương hỏi:

- Anh Vạn Lý?…. Chừng như lâu lắm rồi, ta không thấy lão! Trương Tam thốt:

- Có lẽ lão ta đang ở bên dưới, chọn y phục! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không chắc lão ở đó. Lúc lên đây, ta thấy cửa phòng của lão mở rương….

Y cười, tiếp luôn:

- Những kẻ già không thích nhịn đói. Có thể lão vào trù phòng, kiếm cái chi để ăn.

Trương Tam lắc đầu:

- Lão không có ở tại trù phòng đâu! Lúc ta vào lấy muối tạ trù phòng chẳng có ai cả. Bọn thủy thủ trên thuyền tụ tập ở phía sau, một vài tên đang bàn tán lăng nhăn. Trong hoàn cảnh này, còn ai có tâm tình nghĩ đến cái ăn nữa chứ?

Lưu Hương cau mày:

- Các ngươi gặp lão ta lần cuối, cách đây bao lâu?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Phần ta thì sau bửa cơm trong đêm qua đến bây giờ.

Trương Tam đáp:

- Còn ta thì lúc thuyền chạm đá, ta còn trông thấy lão.

Lưu Hương hỏi:

- Rồi sau đó?

Trương Tam hừ một tiếng:

- Thì không còn thấy lão nữa, chứ sao?

Từ lúc thuyền chạm đá, ai ai cũng rối loạn tâm thần, còn ai lưu ý đến ai nữa?

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, một lúc lâu vụt thốt:

- Chắc là lão còn ở trên thuyền này, chứ chưa đi đâu. Chúng ta tìm lão xem! Ba người đến cửa khoang thuyền, phát hiện ra Kim Linh Chi đứng đó, chận lối.

Trương Tam cười vuốt, thốt:

- Xin Kim cô nương tránh qua một bên, bọn tại hạ đi tìm người! Kim Linh Chi hỏi:

- Đi tìm ai?

Không đợi đối tượng đáp, nàng nhạt giọng tiếp luôn:

- Nếu các ngươi muốn tìm Anh Vạn Lý, thì đừng phí công vô ích.

Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Vô ích? Tại sao?

Kim Linh Chi không màng đến y, nên không đáp.

Trương Tam lại cười vuốt, hỏi:

- Chắc cô nương biết lão ở đâu?

Kim Linh Chi lạnh lùng đáp:

- Lão ở đâu, chúng ta không ai biết rõ. Bất quá ta chỉ biết là lão không còn ở trên thuyền thôi.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Lão đi rồi? Đi lúc nào? Sao tại hạ không thấy?

Kim Linh Chi cũng không màng đến y, không đáp. Trong con mắt nàng, trên thế gian chẳng có phần tử mang tên Hồ Thiết Hoa.

Trương Tam lại cười vuốt rồi hỏi lượt nữa.

Kim Linh Chi cười lạnh, đáp:

- Ta không hơn các ngươi một con mắt nào, thì làm sao mà thấy hơn các ngươi?

Nàng cho rằng đối đáp như vậy là gây tức tối cho đối tượng, nàng hả dạ lắm. Rồi nàng tiếp:

- Lão chuồng đi do ngả hông thuyền ngay từ cái lúc bọn người trên đảo Biên Bức đến đây nghinh tiếp Nguyên Tùy Vân. Lúc đó ta đúng ở mạn thuyền. Lúc lão đi, lão có nhờ ta nói lại cho các ngươi biết, rằng lão đã phát hiện rồi, và lão phải đuổi theo. Lão hẹn với các ngươi, sẽ tìm mọi cách gặp lại các ngươi tại đảo.

Hồ Thiết Hoa thở dài, cười khổ:

- Tốt! Can đảm lắm! Lão đã già rồi mà vẫn gan lỳ, hơn chúng ta nhiều.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Anh tiên sanh là tay bắt trm cướp hữu danh nhất trên đời này, còn ai sánh kịp! Có những việc, tiên sanh làm nổi, mà chúng ta thì đánh chịu thôi! Trương Tam nối tiếp:

- Ngươi nói phải! Nhất là về nhỉ lực! Trong đêm vừa qua, đêm dày, gió lng, mưa gào, sóng thét, có mắt như chúng ta cũng cầm như mù. Chỉ còn có cách là dùng hai lổ tai! Mà hai tai của chúng ta cũng vô dụng như mắt! Phải có lổ tai của Anh Vạn Lý mới mong khám phá được cái lạ! Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Hà huống, nghề của lão là bắt trm cướp! Chọn cái nghề đó, lão phải có tài đặc biệt, ngoài ra, kinh nghiệm thu thập trong nhiều năm qua, biến lão trở thành tay quán tuyệt trần gian! Rất tiếc là cái việc lão đã khám phá ra đó, lão không kịp cho chúng ta biết! Trương Tam xoay câu chuyện:

- Chúng ta tự đng đi đến đảo, hay chờ người đến tiếp đón?

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Đã đợi được suốt một đêm, thì đợi thêm tí nữa có sao đâu? Ngươi gấp việc gì mà nóng nảy thế? Đừng làm cho họ có ý.

Day qua Lưu Hương, y hỏi:

- Phải vậy không, lão Xú Trùn?

Lưu Hương không nghe y nói gì, bởi chàng đang suy nghĩ về việc chi đó.

Chàng chợt hỏi:

- Còn Bạch Liệp?

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Ta quên mất gã! Từ lâu lắm rồi, ta không thấy gã! Trương Tam thốt:

- Ta cũng chẳng thấy gã từ bữa cơm tối! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hay là gã đi theo Anh Vạn Lý?

Trương Tam lắc đầu:

- Nào ai biết, lúc thuyền chạm đá, lão không có mặt trên sân! Kim Linh Chi thốt:

- Anh Vạn Lý chỉ chuồng đi một mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế thì Bạch Liệp đi đâu? Không lẽ lão còn nấp trong thuyền? Gã thẹn gì mà không dám gặp mặt ai?

Trương Tam thốt:

- Chúng ta đi tìm gã! Vô luận gã trốn ở đâu, chúng ta cũng tìm ra được! Gian phòng thứ nhất, bên tả là gian của Nguyên Tùy Vân. Trong phòng, không có người. Đồ vật trần thiết rất hoa mỹ, nhưng trật tự bị đảo ln, màu sắc không hoà hợp nhau, trông rất xốn mắt. Điều đó không quan hệ gì với Nguyên Tùy Vân, bởi hắn là kẻ mù, đâu cần một sự dung hợp khéo léo? Hắn chiêm ngưỡng vật quý giá, bằng sờ mó, chứ không bằng mắt kia mà. Miễn là vật nơi nào, hắn quen tay, quen chổ là được, sờ mó mát tay, là được.

Gian thứ hai, là gian của bọn Lưu Hương. Tự nhiên cũng không có người.

Phòng của Kim Linh Chi và Anh Vạn Lý cũng thế.

Họ sang qua dãy phòng bên hữu. Gian cuối cùng cửa đóng, then cài.

Trương Tam thốt:

- Chắc là Câu Tử Trường ngủ trong gian này. Biết đâu hắn chẳng giết Bạch Liệp rồi, sau đó quăng xác Bạch Liệp lên giường hắn?

Trương Tam có vẻ quả quyết quá, chừng như chính mắt trông thấy như vậy! Hồ Thiết hoa biến sắc ngay, lập tức dụng lực đẩy cánh cửa. Trong phòng không có người! Cái gì cũng không ngờ! Cả đến giường cũng không! Hồ Thiết Hoa câm hận, trừng mắt nhìn Trương Tam. Trương Tam vờ không thấy ánh mắt của y! Trong phòng của Cao Á Nam và Hoa Chân Chân phảng phất một mùi thơm của các nàng lưu lại. Hương còn đó, người thì vắng mặt rồi.

Họ đến gian phòng của Khô Mai đại sư. Chân đặt trước ngưỡng cửa, Trương Tam nghe xương sống ớn lạnh, tay đổ mồ hôi.

Hắn miễn cưỡng nở một nụ cười, thốt:

- Bất tất vào đó! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Trương Tam đáp:

- Sau khi lão nhân gia ngỡ nạn bên trong được quét dọn sạch sẽ rồi, còn ai dám vào đó nữa?

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Tại sao không dám?

Trương Tam gượng cười:

- Lão nhân gia chết không nhắm mắt, quỷ hồn hẳn còn lảng vảng trong phòng, chờ người nào đó siêu sanh cho bà! Chính hắn run mình trước hơn ai hết. Hắn muốn dọa người, người chưa sợ, hắn đã sợ.

Kim Linh Chi biến sắc mặt trắng nhợt, cắn môi lấy can đảm, lắc đầu nói:

- Không nên vào đó là phải! Hồ Thiết Hoa cũng sợ như họ, song nếu nàng đừng nói gì, thì y đã bỏ qua rồi. Vì nàng cất tiếng, y muốn làm trái ý nàng liền. Và y toan vào. Cửa khóa ngoài.

Trương Tam còn khuyên:

- Đừng vào! Hơn nữa, dù ngươi không sợ, có vào cũng vô ít. Cửa khóa bên ngoài, ai vào được trong đó mà hòng tìm gì! Hắn vừa dứt câu, thì Hồ Thiết Hoa cũng vừa bẻ khoá xong. Hắn xô vẹt cánh cửa. Đt nhiên, từ bên trong, một loại âm thinh phát vọng ra, ai cũng nổi da gà. Tiếng quỷ khóc? Hồ Thiết Hoa toan hừ lại, một vật gì đó, màu đen đen, bay xấn đến y. Vật đó lao vào mặt y. Dơi? Hồ Thiết Hoa vung tay quét ngang, vật đó rơi xuống đất. Đúng là một con dơi! Nhưng trong trường hợp đó, dơi là con vật đáng sợ nhất, hơn cả ác điểu, quái thú nào khác. Hồ Thiết Hoa nghe rợn mình, như chạm phải luồng điện lạnh. Dơi từ đâu đến? Làm sao nó chui được vào trong một căn phòng kín, có khóa cẩn thận bên ngoài?

Nó từ địa ngục bay lên à? Gian phòng đó là địa ngục? Nếu không người ta đã quét rửa sạch sẽ rồi, sao lại còn máu tanh?

Trương Tam bỗng kêu lên thất thanh:

- Ngươi xem kìa! Mình dơi có máu vấy! Dơi, vốn đen, bây giờ lại mang sắc đỏ.

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta giết nó chết, máu của nó chảy ra! Y giải thích, song âm thinh biến đổi lẹ.

Trương Tam lắc đầu:

- Một con dơi nhỏ như vậy, đâu có quá nhiều máu? Nghe nói, dơi có thể hút máu người!....

Hắn cũng run luôn! Mặt Kim Linh Chi biến sắc thành màu đất, lùi lại từng bước, từng bước.

Bỗng, Lưu Hương chận nàng lại, trầm giọng thốt:

- Xem ra, có nhiều nguy hiểm trên thuyền này! Chúng ta không nên phân tán nhau! Kim Linh Chi run giọng cực đ:

- Nhưng.... nhưng.... con dơi đó.... máu.... Ở.... Ở.... đâu?

Lưu Hương thốt:

- Để tại hạ vào xem! Có Lưu Hương dẫn đầu, mọi người sanh can đảm liền. Gian phòng qúa tối! Mùi tanh nặng nề! Bạch Liệp nằm ngửa tại chổ Khô Mai đại sư chết hôm qua. Thậm chí tư thế nằm của gã không khác lắm tư thế của đại sư.

Bất quá, nơi ngực gã có thêm một lỗ hổng. Máu đổ từ lỗ hổng đó.

Kim Linh Chi quay mình, bước nhanh về một góc, ụa mửa liên hồi. Người duy nhất còn nói năng được là Lưu Hương. Nhưng, chàng không nói gì, thừ người suy tư một lúc lâu, sau cùng mới cất tiếng.

Trích Tâm Thủ!.... Gã chết vì Trích Tâm Thủ pháp! Trương Tam lấp vấp thốt:

- Ai giết gã?.... Ai? Tại sao lại giết gã?

Hồ Thiết Hoa đt nhiên quay mình, đối diện với Kim Linh Chi.

Mặt hắn biến trắng phát sợ, y gằn từng tiếng:

- Cô nương chìa tay ra gấp! Lần này, Kim Linh Chi không còn làm lơ được nữa. nàng run run giọng hỏi:

- Để.... để làm gì?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Tại hạ muốn xem bàn tay của cô nương! Kim Linh Chi dấu tay ra sau lưng, cắn môi, trừng mắt đáp:

- Tay ta có gì đáng xem đâu! Tìm tay người khác mà xem! Hồ Thiết Hoa lạnh lùng:

- Người khác đã đi rồi! Người khác tuyệt đối không thể là hung thủ! Kim Linh Chi rú lên:

- Chẳng lẽ ngươi nhận định ta là hung thủ giết hại gã?

Hồ Thiết Hoa cũng hét lên:

- Không phải cô nương thì còn ai nữa?

Kim Linh Chi hét lớn hơn:

- Tại sao ngươi cho ta là hung thủ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Trước hết, cô nương chận cửa thang, rồi bây giờ ngăn trở, không để bọn tại hạ vào phòng, vì cô nương sợ bọn tại hạ phát hiện ra xác chết. Có đúng vậy không?

Y không đợi Kim Linh Chi phân biệt, lại tiếp luôn:

- Hà huống, Khô Mai đại sư đã chết rồi, mà Cao Á Nam và Hoa Chân Chân cũng đã đi rồi. Trên thuyền này, biết xử dụng Trích Tâm Thủ, chỉ còn có một mình cô nương thôi! Kim Linh Chi giận run, hỏi:

- Ngươi…. cho rằng, ta biết xử dụng Trích Tâm Thủ?

Hồ Thiết Hoa cười gằn:

- Đã học được Thanh Phong Thập Tam Thức của phái Hoa Sơn, thì nhất định cũng học được Trích Tâm Thủ của phái đó! Kim Linh Chi quá tức thành lạnh lùng, cười mỉa hỏi:

- Chó biết ỉa, ngươi cũng biết cả, chẳng lẽ ngươi là chó?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn nàng mấy phút, bỗng thở dài, thốt:

- Cô nương mắng, cứ mắng, dù muốn đánh cứ đánh, chẳng sao cả. Bởi, chúng ta là bằng hữu mà! Tuy nhiên, bằng hữu là bằng hữu, công đạo là công đạo, vô luận làm sao, tại hạ cũng vì người chết mà chủ trì công đạo! Kim Linh Chi cũng trừng mắt nhìn trả, rồi nàng từ từ đỏ mặt, mắt lại từ từ ướt, lệ từ từ chảy ra, rơi xuống ngực áo màu tím nhạt của nàng. Hồ Thiết Hoa nghe nhói tim, nhưng vẫn giữ cứng rắn, lờ không thấy nàng đổ lệ. Kim Linh Chi không lau lệ, nàng khóc mà mắt vẫn nhìn Hồ Thiết Hoa trừng trừng.

Một lúc lâu, nàng buông từng tiếng:

- Ngươi nhất định cho ta là hung thủ, thì ta còn biết nói sao nữa! Ngươi tùy tiện….

Bỏ dở câu nói, nàng đưa tay che mặt, khóc thành tiếng. Hồ Thiết Hoa nắm chặt hai tay, cố giữ cứng rắn. Lâu lắm, y quay mình lại. Lúc đó, Lưu Hương đang quan sát xác chết, chẳng rõ chàng nghiên cứu điểm gì.

Hồ Thiết Hoa cắn mạnh răng, rồi gọi:

- Này, ngươi bảo ta phải làm sao?

Lưu Hương không quay đầu lại, từ từ thốt:

- Tốt hơn hết, ngươi hãy xin lỗi nàng đi! Càng gấp mới hay! Hồ Thiết Hoa kêu lên thất thanh:

- Xin lỗi! Ngươi bảo ta như vậy đó à?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Xin lỗi, cũng chưa đủ, ngươi phải thú nhận rằng ngươi là kẻ hồ đồ nhất trên đời, là một ngốc tử học đòi thông minh, sau cùng tự tát tay vào mặt hai cái, thật mạnh.

Hồ Thiết Hoa sững sờ, từ từ vuốt chót mũi, đoạn hỏi:

- Thật tình ngươi muốn ta phải làm như vậy?

Lưu Hương thở dài:

- Phần ngươi, phải làm như vậy đành rồi. Còn tha thứ hay không, là tùy nàng, ta không dám biết đến! Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Chẳng lẽ ngươi cho nàng không phải là hung thủ?

Lưu Hương đáp gọn:

- Đương nhiên là không! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Bằng vào đâu, ngươi dám quả quyết?

Lưu Hương đáp luôn:

- Bằng vào mấy điểm! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Nói đi! Lưu Hương giải thích:

- Thứ nhất, xác của Bạch Liệp đã cứng, máu đặc lại rồi, đầu móng tay biến đen.

Hồ Thiết Hoa cải:

- Cái đó thì ta biết, có cái xác chcết nào lạ không như vậy?

Lưu Hương tiếp:

- Nhưng ít nhất cũng phải sau khi chết nữa ngày, thi thể mới có tình trạng đó.

Hồ Thiết Hoa lẩm nhẩm:

- Nửa ngày…. ngươi muốn nói là Bạch Liệp chết trước giờ tý trong đêm rồi?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải, lúc đó, thuyền chạm đá, mà Kim cô nương thì có mặt trên thuyền, vả lại nàng đứng lặng tại một chổ, thì đâu có cái việc nàng xuống khoang thuyền, giết người?

Hồ Thiết Hoa chết lặng.

Lưu Hương tiếp luôn:

- Ngoài ra, còn điểm này, là vũ công của Bạch Liệp rất cao, cho dù Khô Mai đại sư sống lại, cũng không thể một lần mà giết chết gã được. Trừ phi, gã bị khiếp hãi sững sờ, quên mất phản ứng.

Hồ Thiết Hoa cải:

- Có thể gã không tưởng là người đó muốn giết gã, nên gã không đề phòng.

Lưu Hương lắc đầu:

- Ngươi không nhìn thấy vẻ kinh hải còn hiện rõ nơi mặt của gã sao?

Hẳn là trước khi chết, gã phát hiện ra cái gì đó, đáng sợ cực đ. Cái gì đó, có thể là một người, và tâm tư của gã luôn luôn bị người đó ám ảnh! Chàng mỉn cười, kết luận:

- Có ai công nhận Kim cô nương là con người đáng sợ chăng?

Hồ Thiết Hoa đứng đờ môt lúc, vụt quay mình lại, vòng tay xá sâu, lí nhí:

- Tại hạ…. tại hạ lầm…. tại hạ ỉa như chó, tại hạ là chó…. Kim cô nương đừng quan tâm đến những lời tại hạ nói trước đây! Kim Linh Chi xoay lưng khóc thê thảm hơn.

Hồ Thiết Hoa khổ sở hết sức, lại lí nhí:

- Tại hạ là thứ hồ đồ, là ngốc tử học đòi thông minh, tại hạ đáng chết, cô nương có chặt một trăm tám mươi cái đầu của tại hạ cũng không oan uổng! Kim Linh Chi bỗng quay mình lại:

- Ngươi nói thật?

Hồ Thiết Hoa đáp nhanh:

- Rất thật! Thật không còn cái gì thật hơn! Trương Tam chen vào:

- Lời nói thì thật, mà thật sự ngươi có đủ một trăm tám mươi cái đầu không?

Hồ Thiết Hoa đạp ngược về phía hậu một chân, miệng điểm một nụ cười, thốt:

- Đầu của tại hạ vốn to, ty cô nương không cần chém đúng số một trăm tám mươi nhát, ít nhất cũng phải vung taybảy tám mươi lượt mới chặt rụng được! Y hy vọng Kim Linh Chi bật cười.

Nhưng, mặt Kim Linh Chi dài ra, răng cắn chặt, lâu lắm nàng mới thốt:

- Ta không muống chặt đầu ngươi, ta chỉ muốn cắt đứt cái lưỡi dài của ngươi thôi cho từ nay ngươi hết nói nhảm! Bị Hồ Thiết hoa đạp trúng đầu gối, chổ đó còn ê, hắn đưa tay chà sát, miệng xuýt xoa kêu đau, rồi cao giọng đưa ý kiến:

- Nếu cô nương không sẵn đao, tại hạ sẽ xuống trù phòng lấy cho một con dao xắt thịt, xắt rau mà dùng! Kim Linh Chi trầm gương mặt, rút thanh thủy thủ trong mình ra, trừng mắt nhìn Hồ thiết Hoa, hỏi:

- Ngươi có tiếc hay không?

Hồ Thiết Hoa thở ra, nhếch nụ cười khổ:

- Mất cái lưỡi, cứu cái đầu, tại hạ còn mong gì hơn! Tức thế nào được Kim cô nương! Kim Linh Chi gật đầu:

- Tốt! Ngươi thè lưỡi ra đi! Hồ Thiết Hoa nhắm mắt, thè lưỡi liền.

Kim Linh Chi bảo:

- Dài hơn chút nữa! Dài không còn dài được nữa! Hồ Thiết Hoa cố gắng thè lưỡi dài thêm. Y muốn nói một câu, song lưỡi ở bên ngoài, vô phương phát ngôn.

Trương Tam cười hì hì, chen vào:

- Kim cô nương ơi! Muốn cắt lưỡi hắn, phải cắt tận gốc. Phòng sau, này lương thực hết rồi, mình có cái gì nấu nướng dùng tạm! Kim Linh Chi đáp:

- Lưỡi của hắn chảng có bao nhiêu thịt. Muốn dự phòng vật thực, ta phải cắt thêm đôi vành tai! Lưu Hương vụt thốt:

- Muốn cắt, nên cắt thêm chiếc mũi của hắn. Để chiếc mũi đó lại cũng chẳng ích gì. Sớm mun gì cũng có người đẽo nó, phí lắm! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Các ngươi xem ta như một con thịt phải không?

144. Chương 144: Dơi Trong Địa Ngục

Thanh chủy thủ trong tay Kim Linh Chi được đưa cao lên. Bỗng, nàng bật cười sằng sặc. Mặt đầy ngấn lệ, nàng cười, gương mặt đẹp hơn trước, như hoa dưới cơn mưa xuân! Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, si si dại dại. Hắn chợt thấy, nàng chính là người của y mơ ước! Nàng không hẹp lượng, không cố chấp, thù oán vặt vạnh, tánh tình bộc trực, hành động dứt khoát, nhanh nhẹn. Vô luận trong tình huống nào, nàng cũng được rất cởi mở, lại gây cởi mở cho người chung quanh luôn.

Y nhận ra, nàng có rất nhiều điểm tốt! Những điểm đó, khó mà đếm cho đủ số. Một thiếu nữ như vậy, nếu y bỏ qua, thì thật là ngốc! Tìm đâu cho có một nàng thứ hai? Y nhìn sững nàng, hầu như quên mất những người chung quanh.

Trương Tam bỗng thở dài, lắc đầu, thốt:

- Xem ra, chẳng những Kim cô nương cắt lưỡi hắn mà chơi, lại còn cắt luôn cái hồn của hắn! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Nào chỉ có lưỡi và hồn bị cắt? Cả quả tim của ta, cũng bị cắt luôn! Kim Linh Chi trở xống chủy thủ, gõ trên đầu y, kêu một tiếng cốc, cười hỏi:

- Ngươi con có quả tim đó sao? Ta cứ tưởng tim ngươi đã bị chó ngoạm từ lâu! Thiếu nữ cười sau khi khóc, nụ cười đó là tia nắng sau cơn mưa xuân dài đẳng liên tục mấy hôm.

Kim Linh Chi nhìn đến xác Bạch Liệp, nụ cười tắt lại liền. Nàng lẩm nhẩm:

- Gã…. gã chết thảm quá! Ai độc tâm, hạ độc thủ? Thật là tàn nhẫn! Trương Tam thốt:

- Đêm qua, lúc thuyền chạm đá, chừng như mọi người đều có mặt trên sân thuyền! Kim Linh Chi gật đầu:

- Tất cả đều có mặt, trừ một Bạch…. Bạch tiên sanh, là không thấy gã đâu hết! Nàng gượng ý gọi Bạch Liệp bằng hai tiếng tiên sanh cho tôn trọng, linh hồn người chết. Nhưng rồi nàng cũng trở về cái tiếng gã.

Chẳng qua Bạch Liệp không có một giá trị tương xứng với nàng. Nàng có cảm tưởng như vậy. Không riêng gì một Bạch Liệp, dưới con mắt nàng thì mọi người đều tầm thường, may ra chỉ có mỗi một mình Lưu Hương mà thôi.

Chàng được nàng nể trọng, kiêng dè ít nhiều.

Nàng tiếp:

- Ta cứ tưởng, gã không dám gặp lại ta, sau khi bị nặng lời trong bữa cơm tối! Do đó, gã rút mình trong phòng.

Đôi mắt đỏ lên, ánh mắt ươn ướt, buồn thảm tiếp luôn:

- Nếu đêm đo, ta đừng nặng lời với gã, gã đâu tránh mặt ta, gã đã có mặt trên sân thuyền, thì làm gì bị sát hại?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Sự tình không liên hoan gì đến cô nương cả! Thủ phạm gây ra vụ án, nếu không là Câu Tử Trường, thì cũng là Đinh Phong, cô nương hoàn toàn vô can! Không để ai nói chen, y tiếp luôn:

- Bởi vì Câu Tử Trường là con người duy nhất có lý để giết gã. Gã chợt phát hiện Câu Tử Trường và Đinh Phong có mặt trên thuyền này, nên kinh khiếp mà bối rối, mất phản ứng, do đó bị hại.

Trương Tam thở dài:

- Lập luận đúng, rất tiếc lúc đó thì Câu Tử trường đã đi rồi! Hồ Thiết Hoa giật mình, buông gượng:

- Có thể…. bọn Câu Tử Trường giết người rồi mới bỏ đi. Bởi, chúng ta không xác định được thời gian chết của Bạch Liệp kia mà! Lưu Hương thốt:

- Nhưng Câu Tử Trường và Đinh Phong không xử dụng được Trích Tâm Thủ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao ngươi biết?

Lưu Hương giải thích:

- Chỉ vì Khô Mai đại sư luyện Trích Tâm Thủ, cốt để đối phó với người trên đảo Biên Bức mà thôi. Do đó, chúng ta có thể thấy, tuyệt kỹ Trích Tâm Thủ không hề được truyền ra ngoài. Môn công đó cầm như bị loại trừ trong vũ học Hoa Sơn! Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút, rồi gật đầu, thốt:

- Phải đó! Theo khẩu khí của vị cô nương họ Hoa, thì Khô Mai đại sư chỉ mới luyện Trích Tâm Thủ gần đây thôi.

Trương Tam tiếp:

- Như vậy, người biết môn công đó chỉ có ba?

Hồ Thiết Hoa tán đồng:

- Đúng vậy! Chỉ có ba thôi! Lưu Hương trầm giọng:

- Hai, chứ không phải ba! Vì Khô Mai đại sư đã chết rồi! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ta bảo chứng, Cao Á Nam tuyệt không phải là hung thủ! Bởi, trong đêm qua, nàng luôn luôn ở bên cạnh ta. Nàng không có phép phân thân đi làm cái việc giết người! Kim Linh Chi chừng như muốn nói gì đó, song nhìn sang Lưu Hương, nàng nín lặng.

Trương Tam chợt kêu lên:

- Đúng rồi! Đêm qua, Hoa cô nương là người lên sân thuyền sau cùng, lúc nàng lên đến đó, là thấy thần sắc nàng có vẻ khác thường! Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ngươi lại nghi Hoa Chân Chân?

Trương Tam gằn giọng:

- Không là nàng thì ai?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không thể được! Các ngươi cho nàng là hung thủ, nhất định ta không tin! Kim Linh Chi bĩu môi:

- Ngươi chỉ tin là ta thôi mà! Hồ Thiết Hoa cười khổ, lẩm nhẩm:

- Chỉ vì nàng.... thấy máu là hôn mê. Thì làm sao nàng, dám gây cuộc đổ máu?

Trương Tam lạnh lùng:

- Chính ta đây, có lúc thấy máu, ta còn xỉu thay! Muốn chết thì khó, chứ muốn xỉu còn gì dễ hơn! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Vô luận làm sao, ta không tin con người ôn nhu như thế lại là một hung thủ sát nhân! Trương Tam trầm ngâm một lúc, vụt hỏi:

- Ngươi còn nhớ Vô Hoa hòa thượng chứ?

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hắn làm gì trong vụ này mà ngươi nhắc?

Trương Tam tiếp:

- Ngươi hẳn phải nhận hắn có vi tư văn, ôn nhu chứ?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Hắn đúng là một tiểu cô nương! Trương Tam tiếp:

- Nghe ai nói đến hai tiếng sát nhân, là hắn lấy tay bịt tai liền. Nhưng nếu hắn giết người, thì cứ mỗi nhát dao là đi đời một mạng. Mường tượng hắn chém cỏ! Hồ Thiết Hoa nín lặng. Một phút sau, hắn thở dài, thốt:

- Nếu là nàng là hung thủ thì chắc có một người xốn xang lắm! Y nhìn qua Lưu Hương tiếp:

- Ngươi nghĩ sao, lão Xú Trùn?

Lưu Hương không nói gì.

Kim Linh Chi cũng thở dài thốt:

- Thực ra, ta cũng không tin một con người thùy mị ngây thơ như nàng lại là một tay sát nhân được! Hồ Thiết Hoa tiếp nối liền:

- Phải rồi! Ai mà tin được chứ! Các vị đừng quên, Bạch Liệp có vũ công rất cao, đến Cao Á Nam cũng chưa chắc là đối thủ của gã, nói chi Hoa Chân Chân, tuổi còn nhỏ quá, lại có thể nhập môn sau Cao Á Nam rất lâu, vũ công kém hơn Cao Á Nam, làm gì nàng giết nổi Bạch Liệp?

Trương Tam cười khổ:

- Kỳ thực, ta đâu có đoán định nàng là hung thủ, bất quá ta cho rằng có thể là nàng....

Hồ Thiết Hoa chận lại:

- Không thể nào được! Một điểm nhỏ cũng không! Trương Tam lẩm nhẩm:

- Hung thủ không là nàng, thì là ai? Không lẽ Khô Mai đại sư hiện hồn lên, giết người! Kim Linh Chi phát sợ liền, nắm tay Hồ Thiết Hoa thấp giọng bảo:

- đây quỷ khí nặng nề quá, muốn nói gì chúng ta lên bên trên kia mà nói! Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Phải! Chỉ sợ người của đảo Biên Bức đã đến rồi, và đang đợi chúng ta! Chờ cho họ đi hết, Lưu Hương cuối mình xuống, lấy móng tay cào hốt trên mặt gỗ, nhặt cái chi đó, bỏ vào một mành giấy, gói kỹ. Chàng phát hiện sự chi?

Họ chẳng thấy ai hết. Cả bọn thủy thủ, đã tập hợp một nơi, ở lái thuyền, lúc đó cũng biến mất dạng. Kim Linh Chi giật mình.

Trương Tam kêu lên:

- Hay là người của đảo Biên Bức đã đến, và hốt chúng đi rồi?

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Không ai đến tiếp, không lẽ chúng ta không đi được sao chứ?

Trương Tam dọ dẫm:

- Ít nhất Kim cô nương cũng biết lối vào đảo chổ nào chứ?

Kim Linh Chi không đáp. Niềm sợ hãi lộ rõ rệt trên gương mặt trắng nhợt của nàng.

Hồ Thiết Hoa trấn an:

- Không quan hệ gì cả. Dù cô nương không biết, bọn này cũng tìm ra được vậy! Rồi y cười, tiếp luôn:

- Thần Thủy Cung là nơi tối bí mật, cũng tìm ra như thường kia mà! Kim Linh Chi bỗng nắm tay Hồ Thiết Hoa, bảo:

- Đừng đi là hơn! Ngươi nghĩ sao?

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

- Tại sao?

Kim Linh Chi cuối đầu:

- Chẳng.... chẳng tại sao cả! Hồ Thiết Hoa dịu giọng:

- Đã đến đây rồi, không lẽ bỏ cuộc?

Trương Tam tiếp:

- Hà huống, muốn trở lại cũng không trở lại được? Phương tiện đâu? Do ngã nào?

Kim Linh Chi run người:

- Nhưng.... Các ngươi chưa biết nơi này nguy hiểm như thế nào! Đáng sợ lắm, các ngươi ơi! Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Những nơi đáng sợ hơn, bọn tại hạ từng đi qua rồi. Cô nương có nghe nói đến Thạch Quan Am chăng?

Kim Linh Chi gật đầu.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Bí mật của Thạch Quan Am, đáng kể là nguy hiểm nhất trần đời, ai vào đó rồi là phải điên, dại ngay.

Y nhớ đến sự việc tại Đại Sa Mạc, dù sự việc đã qua lâu, y vẫn còn sợ. Y thở ra, tiếp luôn:

- Vào đó rồi đừng ai mong sống sót trở về. Cô nương thấy đó, vậy mà bọn này vẫn còn sống sót! Kim Linh Chi cắn môi, rồi lắc đầu, thốt:

- Bất đồng!.... Hoàn toàn bất đồng! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Bất đồng ở chỗ nào?

Kim Linh Chi không đáp.

Lưu Hương cất tiếng:

- Kim cô nương nói thế, thì hẳn là Biên Bức đảo có những đặc điểm đáng sợ, trên sức tưởng tượng của con người.

Trương Tam cười, vuốt ve:

- Nói cho nghe đi, Kim cô nương! Tại hạ van cầu cô nương mà! Biên Bức đảo thực sự như thế nào? Nơi đó có những cái gì đáng sợ?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút, lại lắc đầu:

- Ta không biết! Hồ Thiết Hoa mỉm cười.

Kim Linh Chi vụt lớn tiếng:

- Thật tình ta không biết, vì ta chẳng thấy chi cả! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Không thấy gì hết? Không thấy thì sao lại sợ?

Kim Linh Chi cắn răng, qua một phút mới nói thành lời:

- Bởi, chẳng thấy, nên ta mới sợ! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Lạ chưa? Không thấy thì biết gì đâu mà phải sợ? Tại sao thế? tại hạ không hiểu nổi! Trương Tam thốt:

- Ta hiểu! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ngươi hiểu cái mông chó! Trương Tam không giận, hỏi:

- Ngươi nói cho ta nghe, trên đời, cái gì đáng sợ nhất?

Hồ Thiết Hoa suy nghĩ một chút:

- Tịch mịch! Ta cho rằng, trên đời, chỉ có sự tịch mịch là đáng sợ nhất! Trương Tam thở dài, cười khổ:

- Hồ tiên sanh ơi! Hiện tại ta đương đúng trước một vấn đề sống chết, tánh mạng của chúng ta lâm nguy, nên tìm phương pháp gì bảo vệ nó, xin tiên sanh dẹp cái hồn thơ lại một xó nào đó đi! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế ngươi cho cái gì đáng sợ nhất?

Trương Tam đưa mắt nhìn ra xa xa, từ từ thốt:

- Cái đáng sợ nhất, là bóng tối, là cái mà chẳng ai trông thấy! Đoạn hắn thở dài mấy tiếng, rồi tiếp luôn:

- Cho đến bây giờ, ta mới thức ngộ cái ý tứ của ba tiếng Biên Bức đảo! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Â tứ gì?

Trương Tam chưa đáp ngay, mà lại hỏi ngược:

- Ngươi biết con dơi có khuyết điểm gì không?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Không! Trương Tam thốt:

- Đôi mắt! Dơi là loài sanh vật không mắt! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Ngươi muốn nói là người trên đảo Biên Bức đều mù?

Trương Tam gật đầu:

- Ta nghĩ như vậy! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Chúng mù thì có gì đáng sợ đâu?

Trương Tam mỉm cười:

- Kẻ mù không đáng sợ, song nếu chính ngươi biến thành kẻ mù, thì chắc chắn là ngươi phải sợ sự biến hóa đó! Hồ Thiết Hoa thoáng biến sắc, hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi cho rằng bọn mình đến đó rồi, đều phải mù hết?

Trương Tam gật đầu:

- Ta suy nghĩ vậy! Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ta không tin chúng có thủ đoạn làm cho bọn mình mù hết! trừ ra chúng có phép ma! Kim Linh Chi thở dài, thốt:

- Họ không cần có ma pháp. Vô luận ai đến đó rồi, tự nhiên biến thành kẻ mù! Không một ngọn cỏ. Đá thì màu tro, một màu khô cháy, nhưng lại lạnh, lại cứng như kim cương, lại nhám, nhọn bén.

Sóng vỗ ầm ầm vào bờ đảo, như vạn quân reo, ngàn ngựa hí ào ạt xông ra chiến trường. Bốn phía đảo toàn là đá, thứ đá gây trở ngại cho thuyền, thuyền phu sơ ý là chạm đá, phải chìm. Đá nhô lởm chởm, đá vương ra, như răng và móng thú dữ. Ai giỏi nghề hàng hải đến đâu, cũng vô phương cho thuyền tiếp cận an toàn. Nơi đây không có sinh khí, nơi đây sát khí bốc suốt tháng quanh năm.

Hồ Thiết Hoa đứng đầu gió, trên một mô đá đen, đảo mắt nhìn quanh, buông tiếng thở dài, thốt:

- Đúng là một nơi đầy nguy hiểm! Trương Tam cười khổ:

- Nếu ta không chính mắt trông thấy, thì có giết ta, ai nói ta cũng không tin nổi trên thế gian có một địa phương như thế này! Lại còn có sanh hoạt trên địa phương này! Hồ Thiết Hoa tiếp nối:

- Có thể chúng chẳng phải là người! Chúng là quỷ! Bởi nơi đây giống như một khu mộ địa, nơi đây thiếu vắng sanh khí rõ rệt. Đến cỏ cũng không mọc nổi! Trương Tam gật đầu:

- Cả những con thuyền cập đảo, cũng chẳng có một chiếc nào còn nguyên vẹn! Xem ra, ai đến đây rồi, là không mong trở lại! Hồ Thiết Hoa quay sang Kim Linh Chi, hỏi:

- Thật sự, cô nương có đến đây một lần?

Kim Linh Chi buông gọn:

- Đúng thế! Hồ Thiết Hoa tiếp hỏi:

- Cô nương làm cách nào trở về được?

Kim Linh Chi đáp:

- Biên Bức công tử sai người đưa về! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Nếu chúng không đưa?

Kim Linh Chi cuối đầu, gằn từng tiếng:

- Họ không đưa, thì ta đành chết tại đây! Đặt chân lên đảo, nàng có vẻ cứng lưỡi, nói câu gì nàng cũng dùng khí lực đến khổ sở. Đã thế, nói xong một câu, là nàng run mình một lần, rồi mồ hôi lạnh tươm ra như nước dội.

Hồ Thiết Hoa cũng ngán, cũng run, song ít hơn nàng. Bây giờ thì y bắt đầu tin là Tiêu Kim Quật đáng sợ hơn Mê Hồn Quật của Phật Quan Am. Bởi, tại Mê Hồn Quật, ít nhất cũng có lối thoát, khi cần rút lui. Nơi đây thì đúng là tử địa! Lưu Hương luôn luôn suy tư. Bỗng, chàng hỏi:

- Cô nương nói Biên Bức công tử là đảo chủ! Kim Linh Chi gật đầu:

- Phải! Lưu Hương hỏi tiếp:

- Cô nương biết tên, biết họ Biên Bức công tử chăng?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Không một ai biết cả! Lưu Hương tiếp:

- Có ai thấy mặt lão chủ chăng?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Không! Ta đã nói, ai đến đây rồi cũng phải biến thành mù! Lưu Hương cười nhạt:

- Như vậy thì Nguyên công tử đỡ hơn chúng ta nhiều! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Đỡ về cái gì?

Lưu Hương mỉm cười:

- Y mù sẳn, khỏi sợ bị người làm cho mù nữa! Kim Linh Chi vụt ngẩn đầu lên, thốt gấp:

- Này Hương Soái.... Hiện tại chúng ta còn kịp thời gian ly khai Biên Bức đảo! Vậy nên gấp rút ly khai đi! Lưu Hương hỏi:

- Ly Khai? Rồi đi đâu! Kim Linh Chi đáp:

- Đi đâu cũng được! Miễn là không còn ở đây nữa được rồi! Lưu Hương cau mày:

- Nhưng do ngã nào mà đi?

Kim Linh Chi thốt:

- Chúng ta tìm một chiếc thuyền hư, nấp trong đó mà chờ, khi nào có thuyền khác đến đây....

Hồ Thiết Hoa chận lời:

- Chờ độ bao lâu?

Kim Linh Chi đáp:

- Vô luận bao lâu cũng được! Ta không đặt thành vấn đề! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Cô nương không đặt thành vấn đề, nhưng lão Xú Trùn lại đặt thành vấn đề thì sao?

Kim Linh Chi chớp mắt:

- Nơi đây cực kỳ nguy hiểm, ta tưởng Hương Soái cũng tiếc sanh mạng như ai! Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Cô nương càng cho là nguy hiểm, hắn lại càng muốn ở lại! Kim Linh Chi cau mày:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa giải thích:

- Chỉ vì càng gặp nguy hiểm hắn càng thích thú. Hiểm nguy càng lớn, hắn càng thích thú lớn! Hắn là con người trời sanh ra để mạo hiểm mà! Cho nên, biết được nơi nào là nguy hiểm, là hắn đi tới ngay, đi rồi mà không trở về, hắn cũng không tiếc hận! Kim Linh Chi cuối đầu từ từ thốt:

- Ta biết các ngươi cho rằng ta sợ chết! Thực ra, không phải cái chết làm cho ta sợ! Lưu Hương dịu giọng:

- Tại hạ hiểu. Trên thế gian, có nhiều cái đáng sợ hơn cái chết! Cho nên.... nếu cô nương muốn ở lại chổ này, bọn tại hạ sẽ không hề cưỡng bách.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Cô nương có thể bảo Trương Tam ở lại đây bầu bạn với cô nương. Hắn ở lại là phải hơn! Trương Tam nghiến răng, trừng mắt, gằn giọng:

- Nếu cô nương muốn, tại hạ Ở lại ngay! Chỉ sợ cô nương không thích mẫu người tại hạ bầu bạn thôi! Mẫu người mà cô nương thích, phải là....

Hắn nhìn Hồ Thiết Hoa, hỏi:

- Ngươi biết mẫu người đó chứ?

Kim Linh Chi vụt ngẩn đầu lên, nhìn luôn Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi chịu ở lại đây với ta không?

Hồ Thiết Hoa bối rối:

- Đương nhiên là chịu, có điều….

Kim Linh Chi lại hỏi:

- Điều gì?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng. Bốn mắt chạm nhau, y buột miệng thở dài, đáp:

- Chẳng có điều gì cả. Tại hạ bằng lòng ở lại với cô nương! Kim Linh Chi vẫn còn nhìn Hồ Thiết Hoa. Một lúc lâu, nàng thấp giọng thốt:

- Được nghe ngươi nói câu đó, ta còn sợ gì nữa!….

Một tấm đá dựng đứng, làm bình phong. Sau bình phong, lũng lẵng một sợi dây đồng, đầu dây có buộc một cổ xe. Đường dây ăn thông đến một sơn động, cửa động đen ngòm. Kim Linh Chi đưa bọn Lưu Hương đến đó.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Có phải động khẩu đó chăng?

Kim Linh Chi đáp:

- Lần trước, ta nơi đó vào động.

Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ:

- Sao không có người canh giữ?

Kim Linh Chi thở dài:

- Có những nơi, vào thì dễ như nhà của mình, mà lúc ra thì khó hơn lên trời! Lưu Hương hỏi:

- Xe đó đưa về đâu?

Kim Linh Chi giải thích:

- Đến nơi họ nghinh đón khách.

Lưu Hương lại hỏi:

- Biên Bức công tử có tự y ra đón khách chăng?

Kim Linh Chi đáp:

- Thỉnh thoảng Đinh Phong thay mặt ở tại đó.

Lưu Hương hỏi tiếp:

- Đinh Phong là chi của Biên Bức công tử?

Kim Linh Chi trầm ngâm một chút:

- Chừng như là đồ đệ! Lưu Hương suy nghĩ một lúc, lại hỏi:

- Từ đây đến đó, độ bao xa?

Kim Linh Chi lắc đầu:

- Ta không biết rõ. Bất quá, ta đếm từ một đến bảy mươi chín, là cổ xe ngừng.

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Xem ra nữ nhân tế nhị hơn nam nhân nhiều. Giả như tại hạ ngồi trong xe, xe đến đâu cứ đến, xe đi bao lâu cứ đi, không khi nào tại hạ nghĩ đến viêc đếm như cô nương!….

Hồ Thiết Hoa chưa dứt ý, Trương Tam chận liền:

- Dù có đếm, chưa chắc gì ngươi đếm trúng, bởi ngươi không biết đếm.

Về cái việc uống rượu, chẳng bao giờ ngươi đếm được số chén đã uống, cho nên, có lúc chỉ uống độ vài ba chén, mà ngươi dám nói là uống hơn tám chín mươi chén! Hồ Thiết Hoa trả miếng:

- Phải, chỉ có ngươi là biết đếm thôi! Bởi từ lúc nào đến từ lúc nào, ngươi không bao giờ uống quá ba chén! Lưu Hương chợt hỏi:

- Ngươi đếm được năm mươi chăng?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Sau lại không?

Lưu Hương gật đầu:

- Tốt! Vậy lên xe rồi ngươi cứ đếm. Đếm năm mươi, chúng ta nhảy xuống liền! Khi Hồ Thiết Hoa đếm đến mười, cổ xe chui vào hắc ám. Vào đó rồi đôi mắt trở thành vô dụng, bởi không còn thấy được gì chung quanh. Bóng tối quá dày, như cô động thành vật hữu thể, quả dĩ không một điểm sáng, dù là thứ điểm sáng gì. Lại chẳng một thính âm! Xe như đi xuống, lòng người cũng trầm xuống.

Họ cùng nghĩ:

- Hắc ám quả là một sự đáng sợ nhất trên cỏi đời! Khi Hồ Thiết Hoa vừa đếm vừa nắm tay Kim Linh Chi, đếm đến bốn mươi sáu, y buông tay nàng, bàn tay của y vổ vổ lên đầu vai nàng, mỗi cái vổ là một số:

bốn mươi bảy…. bốn mươi tám…. bốn mươi chín…., Cuối cùng y buông nhanh:

- Năm mươi…. nhảy! Trương Tam có cảm tưởng mình là hòn đá rơi xuống. Bên dưới đó, là địa phương gì? Núi đao? Rừng kiếm? Vạc dầu? Hầm lửa?

Vô luận là gì, đã nhảy ra khỏi xe rồi, đã rơi xuống rồi, thì phú tánh mạng cho định mạng! Bởi, không ai làm sao dừng lại được nữa! Sâu! Sâu quá! Mường tượng không đáy! Trương Tam đánh liều, nhắm mắt lại, nhưng không lâu lắm, hắn cảm thấy chân chạm vật chi đó. Hắn không đề tụ chân khí, nhưng không còn kịp nữa. Nếu vật dưới chân hắn mặt đá, thì là đôi chân hắn kể như phải lọi thành năm bảy đoạn. Nhưng, một bàn tay từ bên cạnh vương ngang, chụp hắn giữ lại. Hắn không biết bàn tay đó là của ai, nhưng hắn nghĩ, nếu không là của Lưu Hương, thì của ai? Hắn tưởng, có một bằng hữu như Lưu Hương, thì quả thật là tốt phúc.

Đột nhiên, hắn chới với thần hồn, bàn tay đó điểm nhanh vào bảy tám huyệt đạo trên mình hắn.

Không khí nặng nề, nóng bức. Trương Tam bị quăng xuống đất, như con cá! Hắn cắn răng, không kêu la. Người quăng hắn cũng chẳng hỏi gì, quăng hắn rồi lại bước đi, tiếng chân vang thình thịch.

Trong bóng tối, Trương Tam như mù, nhìn tay chẳng thấy ngón, làm gì thấy xa hơn?

Đây là đâu? Lao tù dưới âm cảnh?

Còn Lưu Hương? Hồ Thiết Hoa? Kim Linh Chi? Họ Ở đâu?

Trương Tam hy vọng họ không việc gì, hoặc ít nhất cũng may mắn như hắn, là dù bị bắt, mà tánh mạng chưa sao. Còn sống được là còn có thể tìm cách thoát hiểm. Vừa lúc đó có tiếng chân người. Rồi một người nào đó, bị quăng như hắn, nghe nặng hơn hắn.

Hồ Thiết Hoa không may mắn bằng Trương Tam. Y rơi xuống một tấm lưới. Lưới mường tượng đánh bằng giây sắt. Rơi xuống lưới sắt, hắn phải đau, rồi lại bị quăng mạnh, y càng nghe đau hơn, tưởng chừng bao nhiêu xương trong người, cả lớn lẫn nhỏ, đều vở vụn. Y buộc miệng mắng oang oang.

Cứ mặt y, đối phương chẳng hề phảng ứng, quăng y xuống rồi, đối phương lại bước đi.

Bình! Tiếng cánh cửa đập mạnh! Cửa đóng lại rồi! Am thinh phát xuất chứng tỏ cửa bằng sắt.

Bỗng, có tiếng gọi:

- Tiểu Hồ?

Hồ Thiết Hoa kinh hãi:

- Trương Tam?

Trương Tam thở dài:

- Ngươi cũng đến với ta! Hồ Thiết Hoa câm hận:

- Nhảy cái con mẹ gì như thế này, vô ít quá! Chẳng thấy bóng dáng ai cho rõ ràng! Y từng vào nguy ra hiểm, song lần nào cũng có dịp phản kháng ít nhiều.

Chỉ có lần này, là y hoàn toàn thủ động.

Trương Tam thở dài, thốt:

- Bây giờ ta mới thấm thía cái sợ Đáng lẽ chúng ta phải nghe theo nàng! Hồ Thiết Hoa nghiến răng mấy lượt:

- Bây giờ ta mới biết Biên Bức công tử không phải là người! Bởi, nếu là con người, thì y không thể có một chủ ý tàn độc như thế này! Trương Tam hỏi:

- Sánh với Thạch Quan Am, y như thế nào?

Hồ Thiết Hoa thở ra một tiếng dài:

- Đem Thạch Quan Am mà sánh với y, là làm một việc vô ý thức. Bên cạnh y, Thạch Quan Am chỉ là một đứa bé còn bú vú mẹ! Trương Tam cười khổ:

- Xem ra, họ đã biết trước, chúng ta đến đây, nhất cử nhất động đều bị họ phát giác cả! Và điều đáng sợ nhất, là chúng ta không trông thấy người nào hết! Bỗng, hắn hỏi:

- Còn Kim cô nương?

Hồ Thiết Hoa không đáp, lại hỏi ngược:

- Còn lão Xú Trùn? Tại sao hắn không đến?

Trương Tam nặng giọng:

- Ngươi mong ước hắn đến đây à?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Dù hắn tài giỏi hơn chúng ta, hắn cũng chưa phải là thần tiên, đến cái chống quỷ này, có tài bao nhiêu cũng vô dụng! Trương Tam trầm ngâm một chút:

- Có thể hắn may mắn hơn chúng ta! Hắn….

Chợt, cánh cửa mở, một người bước vào, quăng xuống một người, rồi bước ra. Cửa đóng lại.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Lão Xú Trùn đấy à?

Không có tiếng đáp. Trương tam kêu lên:

- Hay là hắn xuôi xẻo hơn bọn mình? Hắn bị độc thủ rồi?

Trương Tam quả quyết như vậy, Hồ Thiết Hoa lại không tưởng như vậy.

Y thốt:

- Chẳng khi nào họ quăng xác vào đây! Trương Tam hừ một tiếng:

- Thì chưa chết, thì thọ thương nặng, chờ chết! Có khác gì chết đâu! Bất quá hoặc đã chết, hoặc sắp sửa chết, hoặc sẽ chết dài dài sau đó! Đàng nào cũng chết mà! Đúng là hắn thọ thương nặng đấy, nên hắn không nói năng nổi! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi còn cử động được chăng? Hãy bước đến đó xem sao?

Trương Tam thở ra:

- Ta như cua rụng càng, còn bò con mẹ gì được nữa! Còn ngươi?

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Ta cũng như ngươi! Còn tệ hơn ngươi nữa là khác! Ngươi là cua rụng càng, nhưng còn sống, ta là cua chết, mới khổ cho ta chứ! Trương Tam thốt:

- Có thể người đó không phải lão Xú Trùn! Có thể là Kim cô nương! Chỉ cần Lưu hương chưa chết, là họ còn hy vọng! Cho nên, hắn hy vọng người đó không phải là Lưu Hương mà là Kim Linh Chi! Hồ Thiết Hoa cải:

- Không thể là nàng đâu! Trương Tam hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa không đáp. Trương Tam nóng nảy:

- Ngươi cứ úp úp mở mở mãi! tại sao ngươi không nói tuột ra cho ta biết sự gì?

Trương Tam trầm ngâm một lúc, rồi cấy giọng buồn thảm, than:

- Nếu lão Xú Trùn đến đây, thì chúng ta chết là cầm chắc! Bỗng, một người thốt:

- Ta không phải là Lưu Hương! Am thinh nghe quen quá! Am thinh của người bị quăng vào đó, sau cùng.

Hồ Thiết Hoa và Trương Tam đồng thời cất tiếng:

- Ngươi là ai?

Người đó thở dài mấy lượt, mới đáp:

- Ta không là người! Ta là súc sanh! Một thứ súc sanh đáng bỉ nhất! Trương Tam kêu lên thất thanh:

- Câu Tử Trường?…. Ngươi là Câu Tử Trường?

Hồ Thiết Hoa cũng rú lên:

- Tại sao ngươi vào đây?

Câu Tử Trường cười giọng thảm:

- Tại sự báo ứng! Trương Tam hỏi:

- Chẳng lẽ Đinh Phong….

Câu Tử Trường câm hận:

- Hắn không phải là người! hắn còn thua loài súc sanh! Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Hắn đã làm chi ngươi?

Câu Tử Trường nín lặng. Hắn tuy không nói, Hồ Thiết Hoa vẫn hiểu được.

Con thỏ đã chết rồi, thì chó săn trở thành vô dụng. Và báo ứng là, hẳn mình bán được bằng hữu, thì cũng có người bán được mình! Cuộc đời một con chó săn luôn luôn phải kết thúc như vậy. Không có một kẻ tay sai nào không có một kết cuộc bi thảm. Đời chúng là những nấc thang cho người dẫm lên. Đến đỉnh thành công rồi, người ta không ngần ngại dùng chân hất bỏ cái thang trở nên vô dụng.

Chừng như Câu Tử Trường thọ thương, hắn rên nho nhỏ. Mường tượng không còn khí lực mà rên! Hồ Thiết Hoa muốn mỉa mai gã một vài câu, mắng gã một vài tiếng, hiện tại thì y không nở mỉa mai, không nở mắng nổi rồi! Không nở nặng lời đâu phải đồng tình, y thở dài, thốt:

- Cũng may! Lão Xú Trùn không đến chỗ này! Trương Tam phụ họa:

- Ta sớm biết như vậy mà! Vô luận trong tình huống hung hiểm nào, hắn cũng có thể….

Hắn chưa dứt câu, cánh cửa mở ra, có người bước vào. Lần này, có đến hai người. Hồ Thiết Hoa và Trương Tam rợn mình. Lưu Hương dì có tài cao, chàng vẫn là người phàm, chàng chưa là thần tiên, thần tiên còn mắc nạn, huống hồ chàng?

Nhảy ra khỏi xe rồi, Lưu hương biết ngay là bất lợi. Trời sanh ra chàng với một linh giác đặc dị, linh giác báo hiệu cơn nguy chực chờ chàng sau cái nhảy đó. Và nguy hiểm chực chờ ngay dưới chân chàng. Từ trên rơi xuống, chàng không thể quay đầu nhìn ngược lên, bay trở lại, mà cũng không thể dừng. Mạng vận của chàng đã đến hồi bi thảm rồi. Trên đời này không có cái gì biến cải mạng vận xấu trở thành tốt. Chỉ có chàng mới biến cải được thôi! Cổ xe đã lăn đi xa. Lập tức, chàng rùn hai gối, lộn nhanh người, chân trên, đầu dưới thun mình bắn vụt trở lên, xiên xiên, chân móc đúng vào sợi giây đồng. Móc sợi giây rồi, chàng thở phào. Nếu chàng chậm động tác một chút đường giây lướt qua, chân hụt, chàng phải rơi xuống và sẽ chịu chung số phận với Hồ Thiết Hoa. Chính lúc đó, chàng nghe Hồ Thiết Hoa thét hận bên dưới. Tiếng hét rất ngắn, âm thinh vừa vang lên liền tắt lịm.

Nhưng, sự bình lặng đó không chứng tỏ sự an toàn, chính là cái bình lặng của không gian trước cơn giông tố! Và giông tố sắp sửa dấy lên, bất cứ phút giây nào! Chân móc nơi đường dây, Lưu Hương phải vận dụng trí não lấy một quyết định chớp nháng! Một sự quyết định sống chết! Hoặc, chàng theo đường dây, ngược lên, trở ra, hoặc chàng đi xuống luôn, theo đường dây, đến trung tâm đảo Biên Bức. Trong hai lẽ đó, chàng phải chọn một, chọn thật nhanh chóng! Nhưng cả hai lẽ đều không nên chọn! đầu giây dưới, hiển nhiên là có nguy cơ! Mà trở lên thoát ra khỏi động, là bỏ rơi bằng hữu, chàng không thể làm. Đường dây giao động, mường tượng cổ xe trở lại. Đường giây rung chuyển mình, càng mạnh. Rồi đến lúc động tác giây và động tác người đồng nhịp độ. Bỗng, chàng bắn mình đi, như mũi tên lao. Người trên giang hồ đều biết thuật kinh công của chàng cực cao, loài có cánh chưa chắc gì bay nhanh hơn chàng. Cho nên, chàng vừa bắn mình đi, là vượt hơn bảy trượng đường. Nếu là kẻ nào khác, vọt xa bảy trượng đường, thì cũng có thể được, nhưng tránh cho thân hình, nhất là cái đầu, khỏi chạm vào vách đá, là một việc trên sức người. Chạm như vậy, là đầu vỡ, xác nhừ? Nhưng, chàng tránh được! Lúc vọt đi, chàng vươn ta ra trước, chân duỗi phía sau. Đầu ngón tay vừa chạm đá, chàng liền tản mác nội lực, đà vọt tan biến theo, rồi từ đó.

Chàng từ từ theo vách đá, tuột xuống. Tuột độ hai trượng, chàng liền dừng lại, mường tượng con thạch sùng bám dính lại đó, để lấy lợi bình hòa cho cơ thể, trầm tình tâm thần. Rồi chàng bắt đầu vận dụng thính giác, nghe ngóng mọi tiếng động. Không một âm thinh nào, dù nhỏ đến đâu, vọng đến tai chàng. Chỉ có một mùi hổn tạp phất qua mũi, cấu thành bởi mùi rượu, mùi trái cây, mùi rau cải, mùi thức ăn. Phảng phất có mùi phấn sáp của nữ nhân.

Nơi đó là nơi nào?

Chàng áp tai vào vách, nghe có tiếng cười dứt nỡ, rất nhỏ, rất trong trẻo. Thứ tiếng cười của phái đẹp! Kinh nghiệm cho biết, khi nữ nhân cười như vậy là họ đang làm gì. Và chàng không tưởng là tại chỗ này, lại có nữ nhân cười như thế! Chàng không khỏi hồi hộp! Chờ cho con tim lắng dịu cơn đập, chàng dở công phu Bích Hổ di chuyển dần sang bên tả. Bây giơ, chàng phát hiện ra, tiếng cười phát xuất từ đâu, rồi chàng tuột luôn xuống.

Nơi có tiếng cười như vậy, hẳn là nơi tương đối an toàn hơn các chỗ khác.

Hắc ám là cái gì đáng sợ nhất, nhưng hắc ám hiện tại giúp chàng rất nhiều. Chỉ cần chàng không gây tiếng động, là không ai phát hiện ra chàng nổi! Một tay có thuật khinh công cao tuyệt như chàng, khi nào lại để có tiếng động?

Sau cùng, chàng xuống đến đáy. Bên dưới có vọng cửa. Tiếng cười từ bên trong cửa vọng ra. Bất quá, lúc đó, tiếng cười đã biến thành tiếng rên.

Suy nghĩ một lúc, Lưu Hương bỏ ý định xô cửa bước vào. Có những việc nên làm, có những việc không nên làm. Thà chết, chứ làm mà sống sót, chàng cũng không làm. Chàng di chuyển về cuối tả, lại gặp một vọng cửa nữa. Bên trong cửa này, chẳng có thinh âm gì. Dò xét một chút, chàng xô cửa thử.

Cửa mở ra.

Bên trong cửa, có tiếng vọng ra:

- Xin mời vào! Lưu Hương không thấy rõ trong cửa có những gì, bao nhiêu người trong đó. Biết đâu nếu chàng vào, thì vĩnh viễn không còn trở ra nữa! Tuy nhiên, chàng vẫn bước vào.

Sự quyết định của một người, lắm khi có tầm ảnh hưởng quan trọng, ảnh hưởng đến sanh mạng chứ không ít. Cái khổ của một người là bị bắt buộc phải quyết định gấp, không đủ thì giờ để đoán kỹ lợi và hại. Vả lại, dự kiện giúp cho sự phán đoán rất nghèo nàn, thì làm sao phán đoán chính xác được?

Mùi phức tạp chàng đã ngửi qua, trầm đọng nặng nề trong gian phòng đó. Nặng nề đến độ khó thở. Chàng vừa bước qua ngưỡng cửa, một người nhào vào lòng chàng. Một nữ nhân, lỏa lồ, da thịt mát, ngực căn phồng! Toàn thân nàng nóng rực! Địa phương lạ! Người lạ! Lại tối mò mò! Có nam nhân nào chống đối nổi sự dụ hoặc trong một khung cảng đó chăng? Nếu có thì rất ít, và cái số ít đó chẳng phải là thần thánh gì. Bất quá, hoặc vì bất lực, hoặc vì quá ngấy nữ sắc. Có thế thôi.

Chừng như Lưu Hương có một phản ứng. Nữ nhân cười hắc hắc, tìm sự phản ứng của chàng như thế nào.

Nàng dùng giọng ngọt như mật, rót vào tai chàng:

- Ngươi còn thanh xuân mà! Từ lâu, ta không có dịp tiếp cận hạng thanh xuân! Những kẻ đến đây, toàn là lão nhược! Lại hôi hám! Chán ghê! Nàng ôm cứng Lưu Hương, hận không thể nuốt chửng chàng ngay! Nàng đòi hỏi gấp quá, bạo quá, cơ hồ làm cho Lưu Hương kinh khiếp. Nàng không cò là người nữa! Dục vọng biến nàng thành một thứ chó cái đang mùa! Bàn tay nàng du lịch quá bạo khắp Lưu Hương! Nàng thở hổn hển, giục:

- Cứ việc! Cứ!.... Đã đến đây rồi, còn chờ gì nữa?

Con chó cái đó đói lắm rồi! Thấy miếng mồi là vồ ngay, không thể kiên nhẫn lâu! Con chó cái đói khát, lại như điên! Lưu Hương than thầm! Mẫu người đó, chàng chưa từng gặp, nên cũng muốn tiếp xúc thử, xem sao! Rất tiếc, hiện tại không phải lúc! Nữ nhân rên rỉ:

- Van cầu ngươi! Nhanh lên đi! Lửa đốt trong lòng ta đây! Chẳng lẽ ngươi muốn cho ta phải chết đốt? Ta....

Bỗng Lưu Hương chận lời nàng:

- Ít nhất, ta cũng phải biết ngươi là ai mới được chứ! Nữ nhân đáp:

- Ta không có họ, không có tên, ngươi cứ biết ta là một nữ nhân, như vậy đủ lắm rồi! Những nữ nhân tại đây, đều như ta cả! Lưu Hương hỏi:

- Mà nơi đây là đâu?

Nữ nhân hỏi lại:

- Ngươi đã không biết, thì tại sao lại đến đây?

Lưu Hương chưa kịp đáp, nàng lại ôm quấn ôm quết chàng, rồi thốt ngọt ngào:

- Ta không cần ngươi là ai, ta không cần tại sao ngươi đến đây, ta chỉ cần ngươi là nam nhân thôi! Nếu ngươi chứng minh được là nam nhân, thì ta bất chấp nhất thiết! Lưu Hương hỏi:

- Nếu ta không chịu chứng minh?

Nữ nhân thở dài:

- Thì ngươi phải chết! Lưu Hương biết là nàng không nói dọa. Phàm ai vào đây rồi, đều tùy thời, tùy nơi mà chết. Và có thể chết rất gấp. Nếu chàng muốn được an toàn, nếu chàng muốn dọ thám này nọ, thì trước hết phải chinh phục con yêu cái này. Muốn chinh phục, chàng chỉ có một phương pháp thôi! Nhưng Lưu Hương không dùng phương pháp đó. Chàng dùng đến phương pháp bạo. Xuất thủ nhanh, chàng phong bế huyệt đạo trì mạng trên người nàng, rồi trầm giọng thốt:

- Nếu ta chết, thì ngươi phải chết trước! Nếu ngươi muốn sống, thì tốt hơn hết nên tìm biện pháp giúp ta sống! Nữ nhân chẳng những không sợ, trái lại còn cười vang:

- Chết! Ngươi cho rằng ta sợ chết?

Lưu Hương tiếp:

- Miệng thì nói không sợ chết, thì ta thường thấy, chứ kẻ thật sự không sợ chết, bình sanh ta chưa gặp bao giờ! Nữ nhân vẫn cười:

- Và bây giờ thì ngươi gặp rồi đó! Ngươi sẽ thấy chứng minh! Lưu Hương tiếp:

- Ta sẽ cho ngươi chết cách đau đớn! Nữ nhân cười mỉa:

- Đau đớn! Người như ta, còn có đau đớn nào vày vò ta đến độ phải xuýt xoa! Cho ngươi biết, mọi đau đớn trên đời này có đi qua trên thể xác của ta! Chẳng những xác ta chai, mà hồn ta cũng chai luôn! Lưu Hương hết nói gì được nữa. Chàng biết nàng nói thật! Nữ nhân tiếp:

- Vô luận dùng phương pháp gì, ngươi cũng không dọa khiếp ta nổi! Chỉ vì ta hết là con người rồi! Lưu Hương thở dài, thốt:

- Chỉ cần ngươi giúp ta, ta sẽ giúp ngươi lại! Vô luận ngươi muốn gì, ta cũng đáp ứng cả.

Nữ nhân đáp gọn:

- Ta chỉ muốn nam nhân! Ta muốn ngươi! Muốn chinh phục mẫu người đó, chỉ có một phương pháp. Lưu Hương dù có muôn ngàn phương pháp khác, cũng không áp dụng được! Một lượn sóng dù to đến đâu, đi qua rồi không hề trở lại. Sóng đến càng nhanh, thì đi càng nhanh! Hiện tại, sóng đã đi qua rồi. Nàng nằm tại đó, toàn thân rã rời. Sở dĩ nàng còn sống, có lẽ chỉ chờ hưởng những phút giây thoái hoạt đó thôi. Một con người còn bám víu vào sự kiện đó, là một con người cực độ ê chề! Thì niềm đau nào ảnh hưởng nổi họ?

Lưu Hương cảm thấy nàng đáng thương hại quá chừng, thương hại cho nàng, là có đồng tình với nàng.

Bởi sự sống của nàng không còn ý nghĩa nữa. Nàng không có quá khứ, mà cũng chẳng màng tương lai. Quá khứ là hắc ám, tương lai cũng là hắc ám luôn! Nàng mong gì trở lại với ánh dương quang? Nàng sống đó là để chờ chết.

Lưu Hương thở dài thốt:

- Chỉ cần ta sống sót, thoát ly nơi này là ta mang ngươi theo! Nữ nhân đáp:

- Ngươi bất tất! Lưu hương hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi muốn ở đây suốt đời?

Nữ nhân buông gọn:

- Ta muốn vậy! Lưu Hương dịu giọng:

- Có thể ngươi quên mất thế giới bên ngoài! Nhân gian không hắc ám như nơi đây đâu! đo, có ánh sáng, có mọi nguồn vui! Nữ nhân thốt:

- Nhưng ta không muốn! Ta không muốn cái gì hết! Ta thích hắc ám! Vô luận nói gì, nàng cũng dùng một âm điệu, thứ âm điệu ngọt ngào, dịu dàng, hấp dẫn. Dù âm điệu đó mà luận bi thương, thử hỏi có ai tưởng tượng nổi chăng? Nàng hoàn toàn vô tình cảm.

Bằng cớ là nàng tiếp nối một cách trơ trẽn:

- Cái ta muốn, ngươi đã cho rồi! Đến lượt ngươi, ngươi muốn chi, cứ nói! Lưu Hương thốt:

- Ta muốn hỏi ngươi mấy điều.

Nữ nhân đáp:

- Ngươi bất tất phải hỏi ta là ai. Ta vốn không phải là người. Bất quá ta là một kỹ nữ, ai đến đây, tìm ta, ta đều hoan nghinh.

Gian phòng nhỏ hẹp, chìm trong hắc ám, là toàn bộ sanh mạng của nàng, toàn bộ thế giới của nàng. đây, không có năm tháng, ở đây là một đêm dài,đêm không ngày! Nàng vĩnh viễn ở trong phòng, chờ, trần truồng mà chờ, chờ cho đến khi chết! đây, lối sanh hoạt không phải là của loài người, bởi chẳng một con người nào chịu đựng nổi! Người chịu đựng nổi, hết là người rồi! Nàng không còn là người, mới ở đây được! Cho nên, dù nàng có làm gì đi nữa, cũng chẳng ai nở trách nàng.

Lưu Hương nhẹ nhàng xuống giường, từ từ mặc y phục vào.

Nàng không giữ lại, chỉ hỏi:

- Ngươi muốn đi?

Lưu Hương đáp:

- Ta không thể không đi! Nàng lại hỏi:

- Đi đâu?

Lưu Hương thở dài:

- Còn biết nơi nào mà nói?

Nữ nhân lại hỏi:

- Ngươi có biết bên ngoài là địa phương gì không?

Lưu Hương lắc đầu:

- Không! Nàng tiếp:

- Nếu không biết, thì dù một bước, ngươi cũng không đi được. Có thể rời khỏi nơi này là ngươi phải chết ngay! Lưu Hương thở ra:

- Dù biết vậy, ta cũng cứ đi thử! Vô luận thế nào, ta cũng phải đi.

Nữ nhân hừ một tiếng:

- Sao ngươi không nhờ ta giúp cho?

Lưu Hương trầm giọng:

- Hỏi làm gì điều đó?

Chàng không nở lợi dụng nàng. Chàng có một cảm giác mình mang một tội lổi. Đã có tội lổi, mà còn lợi dụng nàng nữa, thì tội phải nặng hơn, không thể tha thứ! Chàng trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Vô luận thế nào, ra được khỏi nơi này, ta sẽ mang ngươi theo.

Nữ nhân cũng trầm ngâm một lúc:

- Ngươi là con người tốt! Âm thinh của nàng bỗng nhiên chang chứa cảm tình. Nàng tiếp:

- Vô luận ngươi muốn đi đâu, ta cũng đi theo ngươi đến đó.

Lưu Hương lắc đầu:

- Bất tất! Đi theo ta là có nguy hiểm đến với ngươi! Nữ nhân mỉm cười:

- Nguy hiểm? Chết, ta còn không sợ, nói gì nguy hiểm! Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta….

Nữ nhân chận lời:

- Chính ta muốn như vậy. Ta cơ hồ không hề làm một việc gì mà chính ta muốn làm, từ trước đến nay. Bây giờ, ta muốn làm. Ngươi hãy cho ta cái cơ hội làm theo ý muốn.

145. Chương 145: Địa Ngục Trần Gian

Trên đời này tuy không có hắc ám vĩnh cửu, thì cũng không làm gì có quang minh vĩnh cửu. Cho nên, lắm cố sự bi thảm phát sanh, lắm ca khúc thi phú não nùng được sáng tác. Nhưng, những cái đó đều không đáng chú ý, khi một người thốt lên câu:

- Ta từ lâu không có dịp làm một việc gì do ý muốn.

Bi thảm thay câu nói đó! Người nói lên câu nói đó, có còn hoài bảo một ý sống chăng? Người đó hết là con người rồi! Cũng có thể người ta không thấu triệt ý niềm của người thốt lên câu đó! Chẳng qua, người ta không thấu triệt là vì đạo ngộ của họ chưa đạt đến mức bi thảm! Hà huống ai ai cũng tưởng là mình bi thảm nhất trần đời. Dù họ chưa đau khổ cùng cực. Thì còn ai cho rằng có người đau khổ hơn họ? Người ta thường hãnh diện mà tự hào mình là kẻ đau khổ nhất. Bởi đau khổ là lịch lảm, là sống đủ khía cạnh của thử thách. Cho nên không ai chịu thể hội cái khổ cái khổ của người khác.

Lưu Hương có quan niệm khác thường, ai bị bỏ rơi thì chàng lại tìm hiểu người đó. Cũng nhờ vậy, kinh nghiệm đời của chàng rất phong phú. Và vì muốn trao dồi sự lịch lảm, chàng không ngần ngại làm kẻ trộm, kẻ cướp. Do đó, chàng được tặng cái danh Đạo Soái, một tướng soái trong giới đạo tặc! Một đạo soái độc nhất vô nhị, khoác luôn cái lớp phong lưu công tử, lê gót chân du lảm khắp sông hồ. Nếu không có cái tâm thương khắp mọi người, thương từ cặn bả đến hạn ưu đãi, thì làm gì chàng có cái danh ngày nay?

Hắc ám! Nơi nào cũng hắc ám! Hắc ám là vĩnh cửu tại đảo Biên Bức này! Nữ nhân nắm tay Lưu Hương, đưa chàng đi trong hắc ám. Lòng chàng rạt rào niềm thương cảm. Nàng đã nói với chàng:

- Ta không tên họ, ta là một công cựu. Giả như ngươi muốn cho ta một cái tên, thì cứ gọi là Đông Tam nương, chỉ vì gian phòng của ta mang số ba, ở về hướng Đông! Vô luận con người đê tiện đến đâu, cũng có một cái tên. Người ta còn cao hứng đặt tên cho cả con chó, con mèo nữa kia mà! Tại sao nàng không tên?

Nàng hỏi:

- Ngươi muốn ta đưa ngươi đi đâu? Trốn đi chăng?

Đương nhiên là không có cái việc trốn đi rồi! Nàng lại hỏi:

- Đi tìm Biên Bức công tử?

Cũng không phải.

Lưu Hương đáp:

- Đi cứu bằng hữu của ta! Bằng hữu là thứ nhất, là trước hết. Bằng hữu là tối khẩn nhất! Có người cho rằng Lưu Hương chỉ sống cho bằng hữu chứ không vì chính mình! Điều đó do chàng cam tâm tình nguyện mà làm, không ai bức bách, cưỡng ép, không đợi vang cầu. Cho đến bây giờ, trong tình huống nguy hiểm, chàng cũng không nghĩ đến mình nhiều hơn là nghĩ đến bằng hữu, đến nàng đáng thương đang nắm tay chàng đưa chàng đi.

Chàng tự hỏi:

- Nàng hỏng trốn thoát được, tại sao chẳng có đủ dõng khí để tự sát?

Hỏi, nhưng chàng thừa hiểu, chết là một vấn đề khó khăn hơn sống! Huống chi một người chai lỳ với cái khổ qua tháng năm liên tục, thì cần gì phải tìm cái chết? Họ đâu còn sợ khổ để mượn cái chết giúp họ trốn khổ?

Họ uể oải quá rồi, tìm nguồn vui, họ còn lười thay, thì công đâu họ tìm cái chết? Họ không muốn làm gì nữa cả, họ cứ lững lờ để chờ hạt chuỗi ngày rụng dần, rụng dần! Nàng thốt:

- Ta biết, ở phía kia, có một gian ngục tù, song không rõ các bằng hữu của ngươi có bị giam trong đó chăng. Bởi rất có thể họ bị hạ độc thủ rồi cũng nên! Điều đó Lưu Hương không dám nghĩ đến! Nàng tiếp:

- Địa phương này có ba tầng. Chúng ta hiện đang ở tại tầng thứ nhất.

Đúng là nàng sống trong một hầm ngục, của khu địa ngục.

Nàng lại tiếp:

- Tầng dưới thấp này có ba dãi nhà Đông, Tây và Nam. Trung gian là sảnh đường. Có lúc, bọn ta hội lại sảnh đường hầu rượu cạnh khách.

Lưu Hương chợt nhớ đến những kỹ viện mà chàng có dừng chân lại.

Những nơi đó, có sảnh đường, quanh sảnh đường là phòng ngủ của các cô nương, họ Ở trong đó chờ khách mang tiền đến đánh đổi các thanh xuân của họ. Cũng có những nàng được khách hào mua chuộc, giải phóng họ khỏi cái cảnh bán thịt làm giàu cho bọn Tào kê. Nhưng ở đây làm gì có hạng khách hào đó? Hoặc giả, có ai phí công tìm ngấn lệ trong nụ cười nghề nghiệp của họ! Cho nên, vào đây rồi, các nàng đã biến thành những khúc gỗ, tuy được chuyền tay, song họ là những cái xác không hồn. Họ uể oải hiến dâng, uể oải chờ chuỗi ngày rơi rụng đến hạt cuối cùng.

Nàng tiếp:

- Hai tầng trên, ta có đến đó vài lần, nên không hiểu rõ lắm! Cũng may, nhà ngục ở tầng dưới này. Chúng ta dò đến sau nhà, đi theo vòng tường đến phía hữu, rồi hoành ra phía sau nữa, là đến nơi.

Như vậy con đường đi không xa lắm, song lần mò từng bước trong hắc ám mà đi, đường ngắn cũng thành xa, phải mất thời gian. đây, nơi nào cũng tràn ngập hắc ám. Họ đi mà mường tượng như còn tại chỗ.

Nàng tiếp:

- Còn ở trong nhà, chúng ta còn nói năng được. Ra khỏi cửa rồi, là phải nín lặng, tuyệt đối không nên gây một tiếng nhỏ. Bất cứ nơi nào cũng có mai phục giết người! Cho nên, phải đi chậm, chậm đến độ như chẳng bao giờ đến đích, có vậy mới mong được an toàn! Dĩ nhiên, những câu đó, nàng nói ra lúc còn ở trong nhà. Ra khỏi cửa rồi, nàng nín lặng, chầm chậm bước đi.

Lưu Hương nghe bàn tay nàng run mãi. Và mồ hôi lạnh tuôn ra, ươn ướt.

Chàng có cảm giác sự bất tường đang chờ chực chàng. Bỗng, Đông Tam nương dùng chân, tay nắm chặc tay Lưu Hương. Lưu Hương chẳng thấy gì cả, song chàng có cảm giác là có người đi đến! Cả hai người đi đến. Họ bước dè dặt, chừng như họ nhón gót, nên tiếng chân vang rất khẻ. Trên đảo Biên Bức chẳng phải bất cứ ai cũng giỏi kinh công, dù cho bọn đó không là cao thủ, nếu Lưu Hương để cho họ phát hiện ra chàng, thì hậu quả cũng như gặp đúng cao thủ vậy! hậu quả đó do sự báo động, hậu quả trước hết do mai phục mang lại, sau nữa là lực lượng toàn đảo đổ đến, bao vây, chận đầu, chận đuôi….

Lưu Hương ép sát lưng cào vách, nín thở. Hai người đó từ từ đi đến, như tuần phòng, như truy tầm dấu vết địch! Chỉ cần một chút sáng, là họ trông thấy Lưu Hương. Chàng đứng cách họ không hơn hai thước.

Nhưng, ánh sáng là một thứ cấm tuyệt đối trên đảo. Vô luận là ai, cũng không được mang vật đánh lửa bên mình. Kể cả người tại đảo, lẫn người lên đảo. Đến cái ăn, cũng toàn là vật nguội lạnh. Bởi lửa sanh ra ánh sáng, mà ánh sáng là một điều cấm. Hắc ám phải được bảo trì tuyệt đối. Đó là mạng lịnh của đảo chủ Biên Bức công tử. Mạng lịnh đó phải được chấp hành nghiêm mật.

Hai người đó không nói năng gì, song Lưu Hương bỗng nghe tiếng người đối thoại. Cuộc đối thoại phát xuất từ bên trong một cánh cửa, và chẳng rõ từ lúc nào, cánh cửa đó đã mở ra.

Một giọng nam nhân vang lên:

- Tại sao ngươi nắm tay ta? Có phải ngươi định hỏi, ta còn muốn chiếc điếu đó chăng?

Một nữ nhân đáp:

- Chỉ cần ngươi đưa vật đó cho ta, ngươi muốn gì, ta cũng cho cả! Giọng nàng rất dịu.

Nam nhân điềm nhiên:

- Đáng lẽ ngươi nên trao cho ta tất cả! Nữ nhân đáp:

- Lần sau, ngươi đến đây….

Nam nhân cười lạnh:

- Lần sau? Làm sao ngươi biết là ta còn trở lại đây tìm ngươi? Tại đây, đâu phải chỉ có một ngươi là nữ nhân?

Nữ nhân không đáp. Sự thương lượng giữa họ kết thúc. Chợt nam nhân hỏi:

- Ngươi không hút thuốc, tại sao đòi có chiếc điếu?

Nữ nhân đáp nhẹ:

- Tại ta thích vật đó. Ta thích cái hình khắc trên chiếc điếu.

Nam nhân cười, hỏi:

- Bức đồ họa trên điếu? Ngươi hiểu gì qua bức đồ họa đó?

Nữ nhân đáp:

- Ta sẽ nghiên cứu, tìm hiểu. Ta biết bức đồ họa đó có núi, có nước, mường tượng ngọn núi cạnh nhà ta. Ta rờ tay lên đó, tưởng tượng qua các nét khắc, như ta trở về nhà….

Nàng nói như phác họa một cơn mộng. Mộng mà phác họa như vậy, là nàng mơ ngày mơ đêm! Rồi nàng ôm chầm nam nhân vang cầu:

- Cho ta đi! Ta van ngươi! Ta vốn xem mình như một kẻ đã chết, nhưng lúc ta rờ rẫm chiếc điếu, ta có cảm tưởng là mình sống lại…. Rờ rẫm nó, ta có cảm tưởng mình thừa dõng khí chịu đựng mọi niềm đau. Bình sanh ra không hề ham muốn một vật gì cả! Ngươi cho ta đi! Lần sau đến, ta nhất định….

Nàng này cũng như Đông Tam nương, tâm sự chua chát quá! Lưu Hương thương cảm, suýt buộc miệng van cầu kẻ nào đó hộ nàng. Nàng chưa thốt dứt câu, một tiếng bốp vang lên, một bàn tay tát vào mặt. Nàng bị ai đo, đánh ngã.

Nam nhân cười lạnh, thốt:

- Bàn tay ngươi, nếu đừng sờ mó nam nhân, đâu xứng chạm vào vật của ta! Ngươi là cái quái gì dám hỏi ta muốn….

Đông Tam nương vụt buông tay Lưu Hương, rồi nhào tới.

Phẩn nộ bốc lên! Phẩn nộ làm cho con người bừng tỉnh, người tê liệt cũng mảy động ít nhiều, hà huống chi tê liệt có phần hồn thôi?

Đông Tam nương nhào tới, là nàng bất cố nhất thiết. Nàng có cảm nghĩ, cái cảm nghĩ cái tát tay của y giáng vào mặt nàng, chứ không phải y đánh nữ nhân kia.

Nam nhân nằm mộng cũng không tưởng là có người nhào vào phòng như thế. Y kêu lên một tiếng kinh hãi, rồi một vật gì đó rơi xuống nền, kêu cốc một tiếng, chiếc điếu rơi.

Hai người từng phòng nghe có cuộc đối thoại đều dừng chân. Họ không hề can thiệp. Đến bây giờ, họ mới vào phòng. Có thể trong lúc đó, và hẳn là phải nhanh các cuộc mai phục đều được báo động qua tiếng kêu kinh hãi của nam nhân. Có thể Lưu hương nhân biến cố đó mà sa vào tay người trên đảo.

Và như vậy thì bao nhiêu nổ lực để thực hiện một kế hoạch đều vô ích.

Kế hoạch bị hủy diệt rồi! Chỉ vì một chiếc điếu! Chàng mạo hiểm cùng cực, vào lọt nơi đây, rồi vì một vật vô giá trị, một chiếc điếu, mà bao nhiêu công trình phải đổ sông đổ biển. Thật đáng hận, mà cũng đáng buồn cười! Nhưng, chàng không oán hận! Bởi nguyên nhân chính của sự đổ vỡ kế hoạch, không phải là chiếc điếu, mà là sự tôn kính. Tôn kính một người! Kế hoạch của chàng hư hỏng, vì sự tôn kính một cá nhân.

Thực hiện sự bảo vệ niềm tôn kính đó, bắt buộc kẻ kia phải biết tôn kính đồng loại, Đông Tam nương không ngần ngại gây tiếng động, dạy cho kẻ lỗ mãng một bài học, phải biết tôn kính cả đến một con người đê tiện.

Người ta đê tiện, không phải người ta là phần tử bại hoại. Người ta đê tiện bất đắc dĩ mà! Do quyền lực cưỡng bách, do tàn bạo uy hiếp mà! Trên đời, có ai cam tình nguyện lao đầu vào chiếc vòng nhục nhã! Kẻ kia đừng ỷ thế, khinh miệt một con người! Kẻ kia không có quyền muốn đánh ai, cứ đánh! Kẻ kia phải học làm người, để biết tôn kính người.

146. Chương 146: Ta Bội Phục Ta

Chớp thân hình, Lưu Hương lướt tới, xuyên qua khoảng giữa hai gã gia nô của đảo Biên Bức. Khi cả hai phát giác ra, chúng không còn kịp làm một phản ứng nào. Cùi chỏ đánh ra, chạm vào sườn chúng. Lưu Hương vốn nhanh thân thủ, hiện tại chàng cần hành động nhanh hơn và nhanh cực độ. Dĩ nhiên, hai gã đó bị loại ngay. Rồi Lưu Hương quay mình về hướng nam nhân.

Đông Tam nương đã bị đánh bay ra xa rồi. Thấy Lưu Hương lướt tới, y cao giọng hỏi:

- Ngươi là ai?….

Một phát chưởng như trời giáng do Lưu Hương tung ra bắn vào y.

Nhưng, y có chuẩn bị, thành ra tránh khỏi.

Người đến được Biên Bức đảo, đâu phải thuộc hạng tầm thường? Y hoành thân, đảo độ, phản công ngay. Y xử dụng ngạnh công theo thủ pháp Đại Suốt Bi, pháp chiêu, gió chưởng rít vu vu, trước hết tạo khí thế áp đảo tinh thần địch. Nhưng y tính sai, bởi đối tượng là Lưu Hương. Bởi gian phòng tối quá, người ta không thể dùng mắt quan sát, nhưng người ta nghe tiếng gió mà nhận định vị trí địch. Cho nên dùng thứ ngạnh công trong trường hợp này, có khác nào tự tiết lộ tư thế cho địch nhắm đúng mà đánh vào?

Y vừa đánh trả một chưởng, là bị nắm đúng mạch môn. Y nằm mộng cũng không tưởng nổi mình gặp một địch nhân đáng sợ. Y đâu phải là một tay vừa? Đành rằng trên đời vẫn có người tài giỏi hơn y, song xuất phát một chiêu mà chế ngự nổi y, thì dù cho y, y cũng không tin là có bậc tài giỏi như vậy! Và bây giờ, con người tài giỏi đó đang đối lập với y, đang chế ngự y! Bây giờ, thì y chỉ còn là một cái xác thông thường, cái xác còn sống, nhưng không cử động được! Y kêu lên:

- Ngươi….

Vô ích, lưỡi của y cũng cứng luôn! Câu nói chỉ được buông ra một tiếng, còn lại bao nhiêu lời thì lúng túng trong yết hầu chờ lưỡi đưa ra. Lưỡi bất động rồi, lời trở về bụng dạ ngay. Bởi Lưu Hương điểm vào mấy nguyệt đạo trên mình y, không cho y nhít động, không cho y phát âm.

Một giọng nói vang khẻ bên tay y:

- Ghi nhớ! Các nàng đó cũng là con người! Họ không là con vật đâu nhé! Là con người, thì phải bình đẳng với người! Là con người, tất phải được tôn kính. Dù xã hội có nhiều giai cấp, song giai cấp không là cái mức đo lường phẩm cách con người! Giai cấp là sự thành công của thủ đoạn, có thế thôi! Không ai có quyền xem rẽ sanh mạng của đồng loại.

Trên Biên Bức đảo, người ta xê dịch bằng xúc giác, như bầy dơi bay liệng. Lúc bay, dơi phát xuất một thứ thinh âm đặc biệt. Thinh âm đó loan ra, chạm vật, dơi có cảm giác liền. Đó là thứ âm ban độc đáo của loài dơi.

Bây giơ, Lưu Hương nghe tiếng vang của thứ âm ban đó từ bốn phía vọng đến. Chàng biết, người trên đảo Biên Bức đang bay đến chỗ chàng đứng. Chàng là điểm hấp lực trung tâm, thu hút cái đám người dơi, hay dơi người. Tuy nhiên, những ổ mai phục chưa phát xuất một phản ứng nào.

Chúng chưa phát động các cơ cấu phòng thủ, như bắn tên độc, phóng ám khí, là vì ở đây có khách của họ mới tư lục địa đến, những khách đó đang tìm hoa trong địa ngục này!….

Một lẽ nữa, khiến họ chưa phát động, là thực sự họ chưa hiểu việc gì đã xảy ra, nên chẳng ai dám vọng hành. Hiện tại thì họ đã hiểu rồi! Bất cứ ai, vào nơi đây, không ai làm sao đối phó với họ nổi, bởi họ có ưu thế hơn ngoại nhân. Nhiều ưu thế chứ không phải một.

Phàm trong một cuộc tranh chấp, nắm được một ưu thếlà quá đủ rồi.

Huống hồ nhiều ưu thế? Một, là họ khỏe, chờ địch. Hai, là họ vĩnh viễn ở trong hắc ám, như người bên ngoài quen với dương quang. Họ thấy địch, địch không thấy họ. Ba, là địa thế! Họ biết nơi nào là cạm bẫy để tránh. Lưu Hương dù là tay siêu việt, cũng phải nhượng họ ít nhiều, bởi ba ưu điểm đó.

Tuy nhiên, chàng có thể tạm thời tránh nguy cơ, bằng cách hoặc giả rời ngay nơi đó, hoặc giả dùng thuật Bích Hổ du tường bò theo vách lên tầng trên. Và chàng thuộc hạng người cẩn thận, chỉ khi nào không thể được, thì mới chấp nhận một cuộc xô xác thôi.

Đông Tam nương thấp giọng bảo:

- Rút lui ngay! Đến phía trước mặt đó, rẽ qua hữu….

Lưu Hương nắm tay nàng, thốt:

- Chạy! Đông Tam nương lắc đầu:

- Ta không đi! Ta nhất định ở lại đây, tìm chiếc điếu trao cho nàng! Lưu Hương thở dài, không nói chi nữa. Chàng còn nói gì hơn, nàng không màng, nàng chỉ nghĩ đến chiếc điếu! Thì chiếc điếu đó có giá trị hơn tánh mạng nàng vậy! Nếu là người nào khác, hẳn phải cho là nàng ngu ngốc, điên khùng, và có thể bỏ rơi nàng lại đó, hay miễn cưỡng lôi nàng đi.

Lưu Hương không ngăn trở nàng, cũng không bỏ rơi nàng. Chàng bằng lòng ở lại với nàng. lại để giúp nàng tìm chiếc điếu. Chiếc điếu biểu hiện niềm tôn kính một cá nhân, biểu hiệu nhân tánh của nàng. Lưu Hương phải giúp nàng phục hồi nhân tánh! - Sau rồi có tìm được chiếc điếu đó không?

Chính Hồ Thiết Hoa sau khi nghe thuật sự tình hình, hỏi Lưu hương câu đó! Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là được! Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Tìm được chiếc điếu, nhưng ngươi lại mất mạng, ích gì! Lưu Hương mỉm cười:

- Chứ mạng nào đang đối thoại với ngươi đây?

Hồ Thiết Hoa lại thở dài:

- Ngươi quả thật là con người thốt phúc! Đi đến đâu đều gặp may mắn cả! Trong hắc ám, tìm được một vật nhỏ như thế tài lắm đấy! Ta có cảm tưởng ngươi mò kim đáy biển! Lưu Hương cười nhẹ:

- Kim, không có mùi.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Mùi? Mùi gì trong vụ này?

Lưu Hương giải thích:

- Chiếc điếu gắng liền với bao thuốc, điếu rớt xuống, bao mở tung, thuốc bắn ra, mùi thuốc bốc lên. Trong hắc ám, tìm vị có mùi bằng mũi, dễ như ngoài ánh sáng tìm vật bằng mắt! Hồ Thiết Hoa phục liền. Rồi tặt lưỡi, thở ra, sau cùng y tán:

- Ngươi quả là bật thiên tài! Lưu Hương gật đầu:

- Lắm lúc, ta cũng phục ta luôn! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Khối óc ngươi linh nghiệm cái đó ta hiểu rồi. Nhưng, chiếc mũi ngươi, linh nghiệm từ lúc nào thế?

Lưu Hương đáp:

- Chẳng phải linh nghiệm gì cả, chỉ vì mũi ta có bịnh, nghe mùi thuốc là chảy nước ngay. Do đó ta tìm ra chỗ chiếc điếu rơi dễ dàng! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Lắm lúc, ta tự hỏi, tại sao, cứ mỗi lần gặp khó khăn, là đến phút cuối ngươi mới có chủ ý? Và luôn luôn có biện pháp hóa tiêu mọi nguy hiểm Ngươi có tài, hay có phúc?

Lưu Hương trao cái bao đựng thuốc cho nữ nhân đáng thương hại đó.

Nàng muốn có cái bao ấy, chứ không là chiếc điếu. Sở dĩ phải đòi hỏi như vậy, là vì hai vật trên mình nam nhân không rời nhau, có cái này thì phải có cái kia. Nàng khóc, lệ nàng rơi xuống tay chàng. Lệ đó, hẳn phải quý, vì ý nghĩa của lý do khiến cho nó trào tuông. Chính nàng cũng không tưởng là mình đổ lệ được, bởi hạng người như nàng thì làm gì còn lệ để đổ nữa?

Bây giờ thì nàng chết đi, cũng chẳng quan hệ gì. Bởi nàng đã tìm được nhân tánh, sự tôn kính tìm được bao đựng thuốc.

Lưu Hương còn ở đó. Không ở cũng không làm sao hơn, vì chàng không làm sao hơn, vì chàng không thể chạy đi. Bốn phương tám hướng, sự kỳ dị phát sanh, gian nhà đó hiển nhiên bị bao vây chặt chẽ. Chẳng biết có bao nhiêu người quanh bên ngoài, và số người đó ra sao. Đến cả vách nhà, vách núi, cũng phát xuất thinh âm, điều đó chứng tỏ cuộc bao vây cực kỳ quan trọng.

Lưới, còn có mắt, có lỗ hổng. Vòng vây này đặc như vách đá tường đồng, con kiến không chui qua lọt! trong đo, Lưu Hương tránh sao khỏi bị chúng bắt? Chàng không nẻo nào để thoát đi, nếu Hồ Thiết Hoa lâm vào trường hợp chàng, thì y đã tung phá vòng vây, đánh nhau trí mạng. Lưu Hương không hồ đồ như vậy. Lúc tối nguy hiểm, chàng luôn luôn có phương pháp tối diệu ứng phó với tình hình. Gian nhà đo, ngang hai trượng, dài ba trượng, có một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghê. Nhà không cửa sổ, duy nhất có một lối ra vào thôi.

Gian nhà như cái chậu. Lưu hương ở trong cái chậu đó, người đến bao vây, tối thiểu cũng trên hai trăm, nhưng vào lúc đó thì chỉ có bảy tám mạng, mạng nào cũng cầm nơi tay một gậy rất nhỏ,rất dài.

Gậy đó như cái vòi xúc giác của loài côn trùn, như con mắt của chúng.

Bao nhiêu người đó, lục lạo tìm kiếm hai người trong một cái chậu, thì có gì dễ hơn? Nếu gậy của chúng chạm vào mình, là Lưu Hương cầm như đi đời.

Chúng cầm gậy, quơ khắp nơi, xoi mọi góc, trên bàn trên giường, dưới gầm bàn, gầm giường, đến cả nóc nhà. Nhưng không có Lưu Hương. Thế chàng biến đâu mất. Rồi còn Đông Tam nương nữa, nàng cũng biến đi đâu? Không ai biết tại sao cả hai mất dạng! Bọn vào lục soát đâm ra hoảng sợ. Chúng quay lại nữ nhân kia, tra hỏi:

- Người? đâu?

Nữ nhân hỏi lại:

- Người? Ai? Nơi đây làm gì có người ngoài?

Bọn đó hỏi:

- Nếu không có người ngoài, thì làm sao có ba kẻ chết?

Nữ nhân đáp:

- Làm sao tôi biết được? Tôi có thấy gì đâu? Chỉ nghe một vài tiếng kêu thét kinh hãi, biết đâu họ không tự sát hại nhau?

Giọng nàng run run, chừng như bị tra khảo quá, đã không chịu đựng nổi.

Nàng cắn răng, để mặt chúng hành hạ, không hề tiết lộ sự thật.

Bỗng, có người hỏi:

- Kẻ chết là ai?

Một người cung kính đáp:

- Triệu Cương, người phủ Đại Danh? Và hai anh em sáu mươi chín trong đội tuần thám.

Lưu Hương giật mình, thầm nghĩ:

- Triệu Cương, có cái hiệu là Đơn Chưởng Khai Bích, một nhân vật hàng nhất, hàng nhì trong vũ lâm ngày nay, không ngờ với một chiêu là ta có thể hạ sát y? Thì ra chàng đã phát ra một lực lượng cực mạnh! Và

chỉ trong những lúc khẩn cấp, con người mới phát huy tận công lực, một cách vô ý thức! Đinh Phong trầm ngâm một chút, rồi từ từ thốt:

- Ba người đó không chết! Các ngươi hồ đồ quá, nên không phân biệt được người sống với người chết! Không ai đâu! Có tiếng Triệu Cương rên. Đinh Phong hỏi:

- Việc gì xảy ra? Ai điểm huyệt các hạ?

Triệu Cương căm hận:

- Tại hạ nào biết được! Đến cả bóng hình, còn chưa thấy, làm gì biết là ai?

Đinh Phong lại hỏi:

- Hắn dùng thủ pháp gì, điểm huyệt các hạ?

Triệu Cương đáp:

- Không hiểu được! Trong lúc mơ hồ, tại hạ bị điểm trúng! Thế các vị không bắt được hắn sao?

Đinh Phong thở ra:

- Không! Một người cất tiếng:

- Bọn tiểu nhân bao vây chặt chẽ quanh đây, dù cho ruồi muỗi cũng không bay lọt.

Đinh Phong lạnh lùng:

- Ruồi muỗi không bay lọt, nhưng người chui lọt! Triệu Cương thở dài:

- Hắn quả thật chẳng phải là người! Hắn phải là quỷ! Bình sanh tại hạ chưa hề thấy ai xuất thủ nhanh như hắn! Đinh Phong thốt:

- Đáng lẽ cách hạ phải đoán là ai! Triệu Cương hỏi:

- Các hạ biết hắn là ai?

Đinh Phong gật đầu:

- Đúng thế! Triệu Cương hỏi gấp:

- Ai?

Đinh Phong buông gọn:

- Lưu Hương! Triệu Cương nghe rợn người. Lâu lắm y ấp úng:

- Sao…. Các hạ biết…. là hắn?

Đinh Phong lạnh lùng:

- Nếu người đó không phải là Lưu Hương, thì các hạ đã bị chết để diệt khẩu rồi! Đạo Soái Lưu Hương vô luận trong tình huống nào, vẫn không giết người. Hơn mấy năm qua, bao nhiêu dính líu trên đời, bàn tay không váy máu, chỉ có mỗi một mình Lưu Hương! Điều đo, Triệu Cương hiểu rất rõ! Ngày nay, y gặp Lưu Hương, y tự hỏi, cuộc gặp gỡ này may mắn hay xui xẻo?

Đinh Phong nín lặng giây lâu, bỗng ra lịnh:

- Toàn thể lui vào vị trí! Có người hỏi:

- Lui? Nhưng….

Đinh Phong cười lạnh:

- Không lui thì làm gì đây? Chẳng lẽ Lưu Hương trở lại cho các ngươi bắt! Chờ hắn trở lại à?

- Ngươi lúc đó nấp tại đâu? Hồ Thiết Hoa nghe thuật đến đó liền hỏi.

Lưu Hương cười, đáp:

-Trên giường. Bọn ta vẫn nằm ngay trên giường.

Hồ Thiết Hoa suýt kêu lên:

- Trên giường? Hai cái xác to lớn, nằm phình phình trên giường, trước con mắt chúng? Chúng chết hay sao mà chẳng trông thấy?

Lưu Hương cười, tiếp:

- Ta có cách riêng của ta chứ! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Cách gì? Không lẽ trên giường có cơ quan?

Lưu Hương lắc đầu:

- Làm gì có cơ quan? Bất quá, trên giường chỉ có một chiếc chăng thôi! Hổ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi dùng cách chi? Không lẽ ngươi biến thành Xú Trùn thật sự, chui vào chăn, nằm xếp ve?

Lưu Hương cười hì hì:

- Đâu ngươi thử đoán xem, ta dùng cách gì nào?

Hồ Thiết Hoa bĩu môi:

- Ai mà đoán được cách quỷ của ngươi! Lưu Hương giải thích:

- Thực ra, cách đó không lạ chi cả. Ta bão Đông Tam nương nằm tại một đầu giường, ta nằm ở đầu kia, cả hai có chiếc chăng phủ bên trên, cho thật thẳng. Chúng rà gậy ngang trên, chẳng gặp gì, cho rằng chiếc giường không người nằm đâu, chúng ta ẩn nấp ở dưới chăng?

Hồ Thiết Hoa sững sờ một lúc, thở dài, đoạn thốt:

- Đúng vậy, phương pháp đó chẳng lạ lùng cái con khỉ gì cả. Tuy nhiên, ta dám chắc, chỉ có ngươi mới nghĩ ra nó thôi! Lưu Hương mỉm cười:

- Ta đã tín kỹ, biết chẳng bao giờ chúng đến nằm trên giường! Hà huống chiếc chăn lại thẳng thớm, thì một hình thể nào phơi lộ bên trên, y như mặt giường bằng phẳng.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Nếu lúc đó, có một điểm sáng, thì các ngươi kể như khổ lớn! Lưu Hương thốt:

- Ngươi đừng quên, Biên Bức đảo cấm nặng cái việc gì gây ánh sáng! Phàm sự gì cũng thế, có bề mặt tức có bề trái, có lợi tức có hại. Biên Bức công tử có biết đâu, hắc ám là phòng tuyến bảo vệ hòn đảo, nhưng lại là một phương tiện giúp ta rất nhiều! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tuy nhiên, chúng tuần thám rất kỹ như vậy, ngươi làm sao thoát đi được?

Lưu Hương đáp:

- Họ vừa rút lui, là ta đi liền. Ta hiểu sau cái biến cố đó thì họ tuần thám cẩn mật hơn. Nhưng khi rút lui làm gì cũng có hỗn loạn ít nhiều, ta nhân sự hỗn loạn đó, đi ngay. Nếu chậm để mất cơ hội, thì đừng mong thoát khỏi tay họ.

Trong hắc ám, có tiếng chân hai người. Hai người tiến đến. Trong hai người, có một nặng bước hơn, còn người kia thì bước nhẹ hơn quỷ. Nếu Hồ Thiết Hoa không áp tay sát mặt nền, thì không bao giờ phát hiện ra tiếng chân nhẹ đó. Người bước nhẹ như vậy, không phải là Lưu Hương thì còn ai nữa! Hổ Thiết Hoa hy vọng, ướm thử:

- Lão Xù Trùn?

Người đó hỏi lại:

- Tiểu Hồ?

Điềm hy vọng cuối cùng tan biến, Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Con mẹ nó! Ngươi đến đây làm chi? Cái tài của ngươi vẫn sáng chói mà! Ngươi đến đây một mình? Tự ngươi đến?

Lưu Hương mỉm cười:

- Đương nhiên tự ta đến! Mà ta đâu có phải là con cá?

Chàng mở lưới, giải huyệt luôn cho Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Ta là cá! Cá chết! Ngươi tài hơn ta nhiều! Trương Tam cũng được giải huyệt, rồi hắn hỏi:

- Làm sao ngươi biết bọn ta ở đây?

Lưu Hương đáp:

- Nhờ vị bằng hữu của ta đưa đến.

Trương Tam kinh ngạc:

- Bằng hữu của ngươi? Ai?

Lưu Hương đáp:

- Nàng là Đông Tam nương! ta tin rằng sau này rồi các ngươi và nàng cũng sẽ trở thành bằng hữu với nhau! Hồ Thiết Hoa cười nhẹ:

- Đương nhiên! Bằng hữu của ngươi, là bằng hữu của ta! Rất tiếc, hiện tại ta không thấy nàng! Rồi y hỏi:

- Đông Tam nương! Mạnh giỏi chứ! Tại hạ là Hồ Thiết Hoa, gã kia là Trương Tam! Đông Tam nương đáp:

- Mạnh giỏi.

Giọng nàng hơi run, có lẽ vì nàng không hề có bằng hữu, bình sanh không ai xem nàng như bằng hữu.

Lưu Hương hỏi:

- Còn Kim cô nương?

Trương Tam đáp:

- Không biết nữa!.... Có lẽ Tiểu hồ biết, nhưng khi nào hắn chịu nói ra! Lưu hương lại hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa trầm ngâm một lúc, rồi nghiến răng đối đáp:

- Chúng ta khỏi tìm nàng! Lưu Hương kinh hãi:

- Không lý nàng đã....

Hồ Thiết Hoa đáp luôn:

- Nàng không hề nhảy ra khỏi cổ xe! Trương Tam kêu ý một tiếng khẻ:

- Thật vậy?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Ta ở bên cạnh nàng từ lúc đầu, đếm đến năm mươi, lập tức ta tung mình lên, còn nàng thì vẫn đứng đờ tại chỗ. Không thể nào ta lầm được! Trương Tam lấy làm lạ:

- Tại sao nàng không nhảy?

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Nàng là lão bằng hữu của ngươi trên đảo kia mà! Thì nàng còn theo bọn ta làm chi? Biết đâu cổ xe đó là mưu mô của nàng, do sự quan thông của nàng với người trên đảo mà có?

Lưu Hương thở dài:

- Ngươi nghi oan cho nàng hai lượt rồi, đừng tái phạm lần thứ ba nữa! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Ngươi cho ta là nói oan uổng cho nàng?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng thế! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Vậy ngươi giải thích lý do nàng không đi theo chúng ta cho ta nghe đi! Chẳng lẽ nàng không đếm đến năm mươi! Lưu Hương thở dài:

- Nàng không theo chúng ta, là nàng vì chúng ta đó! Nàng vì ngươi đúng hơn.

Hồ Thiết Hoa suýt kêu lên:

- Nàng vì ta! Vì muốn đẩy ta vào lưới?

Lưu Hương thốt:

- Nàng đâu có biết bên dưới có cạm bẩy?

Hồ Thiết Hoa cải:

- Có biết mới không nhảy chứ! Không biết thì sợ gì mà không nhảy?

Lưu Hương mỉm cười:

- Nếu Biên Bức công tử thấy cổ xe không, vô duyên vô cớ chạy vào, thì nhất định là nghi ngờ có người lén lúc xâm nhập bằng lối khác. Và nhất định là đề cao cảnh giác hơn. Cho nên Kim cô nương cố ý ở lại trong cổ xe, cho cổ xe có người, cho Biên Bức công tử không nghi ngờ. Nàng hy sinh, để thành toàn chúng ta đó! Đông Tam nương chợt thở dài, rồi bảo:

- Cái gì ngươi cũng biết rõ, thay thế người vắng mặt biện luận rất xác đáng! Ngươi nắm chặt ruột gan của người ta trong tay! Lưu Hương tiếp:

- Nếu nàng nói ra, đã chắc gì ngươi chịu cho nàng hy sinh như vậy?

Hồ Thiết Hoa dậm chân rồi lẩm nhẩm:

- Ta thật là một kẻ ngốc, chẳng biết khôn biết dại, biết hại lợi chút nào! Lưu Hương hỏi:

- đây còn có một vị bằng hữu, chẳng rõ ai vậy?

Trương Tam thốt:

- Nhất định ngươi không đoán được là ai! Lưu Hương thong thả hỏi:

- Có phải là Câu huynh chăng?

Trương Tam giật mình, cười khổ:

- Ngươi là một vị thần tiên hay sao ấy! Làm sao ngươi lại biết là y?

Đương nhiên chàng phải biết! Chàng biết và chàng hiểu con người của Câu Tử Trường. Một con người có hành động vừa qua, sớm muôn gì rồi cũng phải có cái kết cuộc như thế đó.

Chàng hỏi:

- Câu huynh thọ thương có nặng lắm không?

Câu Tử Trường vừa rên vừa đáp:

- Hương Soái không cần quan tâm đến tại hại! Tại hạ phải thọ nhận sự báo ứng! Các vị cứ đi đi, Biên Bức công tử tại tầng trên hết đó, có lẽ hiện giờ đang yến ẩm linh đình với khách! Bỗng, một giọng lạnh vang lên:

- Họ không đi! Họ phải ở đây, để cùng chết với các hạ! Hồ Thiết Hoa vọt mình ra ngoài liền. Nhưng, cửa đóng lại đúng lúc. Cửa bằng đồng dày bốn năm thước! Cửa dày như thế, thì vách dày hơn. Nếu cửa đóng và khóa từ bên ngoài, thì bọn Lưu Hương cầm như bị chôn sống dưới phần mộ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi làm cách nào vào lọt trong này?

Lưu Hương đáp:

- Bên ngoài có khoá. Ta mở khoá mà vào! Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Vào rồi, ngươi có đóng cửa lại không?

Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là có! khi nào ta lại để cửa mở cho họ phát hiện sự nghịch thường! Hồ Thiết Hoa hỏi luôn:

- Có ai biết ngươi vào đây chăng?

Lưu Hương thở dài:

- Bên, ngoài không có người canh cửa, có lẽ họ cho rằng những ai bị giam bên trong đều không thể vượt ngục đá, thoát đi! Hồ Thiết Hoa hơi run giọng:

- Thế thì người vừa rồi đó, từ đâu đến?

Lưu hương làm sao biết được điều đó?

Trương Tam thốt:

- Có thể.... người đó bám sát theo sau ngươi, đi luôn đến đây....

Lưu Hương tiếp:

- Có thể.

Hồ Thiết Hoa không dằn lòng được, kêu lên:

- Có người theo dõi ngươi ở phía sau, mà ngươi chẳng hay biết gì cả, thế là nghĩa gì chứ? Người đó là quỷ à?

Trương Tam xì một tiếng:

- Ngươi kêu la làm chi? Những địa phương như thế này cũng có quỷ lắm chứ! Ngươi cỏn kêu la nữa quỷ sẽ đến tìm ngươi đấy! Hồ Thiết Hoa nghiến răng mấy lượt, rồi gằng giọng đáp:

- Ta muốn biến thành quỷ, thì chẳng bao giờ ta sợ quỷ đâu! Trương Tam hỏi:

- Ai có mồi lửa nơi tay?

Hồ Thiết Hoa xì trả lại:

- Còn ai có mồi lửa chứ? Ngươi đừng quên, là chúng ta được người vớt từ dưới nước lên đó nhé! Câu Tử Trường vụt thốt:

- Tại hạ có đây! Trong ống đồng của tại hạ, có vật đánh lửa! Trương Tam cả mừng:

- Thế các hạ không bị người lục soát mà lấy rồi sao?

Câu Tử Trường không đáp câu hỏi, cừ tiếp luôn:

- Vật đánh lửa của tại hạ, do Phích lịch tại Bắc Kinh sáng chế, cung cấp cho nhà vua, nó có nhiều đặc điểm, chẳng hạn không sợ nước....

Trương Tam chận lời:

- Tại hạ cũng có nghe nói, một vật nhỏ như vậy, song lại có giá trị ngàn vàng. Không mấy người mua được nó! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Có rồi đây! Vật đánh lửa nằm ở chỗ này đây! Đông Tam nương vụt cất cao giọng:

- Không được đâu! đây, không ai được đốt đèn, đốt lửa! Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không đốt lửa, đốt đèn là để tránh bị phát giác. Chúng ta đã lộ hành tung rồi, thì còn sợ fì nữa?

Rồi y cười, cười xong mấy tiếng, tiếp luôn:

- Hà huống, tại hạ đang muốn thấy mặt cô nương! Để sau này nhận diện được bằng hữu của lão Xú Trùn! Đông Tam nương cất giọng khẩn thiết:

- Đừng! Đừng! Xin bằng hữu đừng đốt lửa! Ngàn vạn lần đừng! Nàng lộ ý niềm sợ hãi quá rõ rệt. Nguy hiểm nàng xem thường, cái chết, không ngán, tại sao nàng sợ ánh sáng?

Lưu Hương chợt nhớ ra, nàng trần truồng, vội cởi chiếc áo choàng bên ngoài, khoác lên mình nàng. Trong khi đó, nàng luôn miệng vang cầu, giọng càng lúc càng run. Vô ích. Hồ Thiết Hoa đã bật lửa lên rồi! Một điểm sáng loé lên, mọi người đều sững sờ! trong bóng tối vĩnh cữu, nếu có một điểm sáng, thì ai cũng phải mừng, phải vui chứ! vui, mừng, hay không, tự mọi người hiểu lấy. Nhưng, hiện tại thì người nào cũng lộ vẽ kinh dị, mường tượng bi ai….

Tại sao? Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn về Đông Tam nương! Nàng đẹp không thể tả! Nhưng tiếc thay, hằng là con người trời sanh để mà không bao giờ trông thấy ánh sáng! nàng thiếu đôi mắt.

147. Chương 147: Tình Nồng Trong Địa Ngục

Hồ Thiết Hoa khích động đến run người. Tay y run đến đổi không cầm vững vật đánh lửa. Bây giờ thì ai ai đều hiểu, lý do nàng sợ ánh sáng! Và Lưu Hương cũng hiểu luôn, tại sao nàng tình nguyện ở lại đây vĩnh viễn! Bởi nàng sinh ra để chịu thiệt thồi lớn. Không bao giờ hưởng dụng ánh sáng! Không ai nói tiếng gì. Mỗi người nghe nghẹn ở yết hầu.

Đông Tam nương run run giọng, hỏi:

- Sau không ai nói gì hết? Có lửa chưa?

Lưu Hương đáp:

- Không có lửa! Giọng chàng ấm dịu vô cùng. Chàng phải trấn định tâm tư giữ bình tỉnh, để an ủi Đông Tam Nương! Có nhiều lúc, con người cần nói láo! Nói láo vì nhân đạo, chứ không phải nhắm cái đích tư lợi.

Nàng đã đau khổ nhiều năm tháng rồi. Còn làm cho nàng thương tâm thêm chi nữa, trong khi chàng dọn đường đưa nàng trở lại thế gian? Chàng thương hại cho nàng hơn trước! Hồ Thiết Hoa vụt cao giọng:

- Cái vật quỷ này! Vô dụng như một hòn đất chó! Ai phát nó có lửa, thì ta dám đưa cái đầu cho mà chặt đứt luôn! Trương Tam tiếp liền:

- Vậy mà họ bán với cái giá trăm ngàn lượng! Quả là lũ lừa người, bốc lột! Câu Tử trường thở dài:

- Tại hạ bị lừa đau quá! Chẳng qua, cũng là một cuộc báo ứng! Cướp bạc dễ dàng, lấy bạc cướp mua nó, thì dù có lầm cũng cố mà chịu! Đâu phải bạc mồ hôi nước mắt mà trách ai! Trương Tam cười hì hì:

- Công đạo! Công đạo! Lưu Hương nhìn mỗi người cảm kích hết sức. Lòng người dù sao cũng có chút thiện lương! Thiện lương sưởi ấm thế gian, thiếu thiện lương thì trần thế là địa ngục! Đông Tam Nương thở phào, thốt:

- Không có lửa cũng chẳng sao! Tôi biết địa phương này là chỗ cùng, không còn lối nào thoát ra, trừ vọng cửa đá! Dù có ánh sáng, các vị cũng không tìm ra cái gì cả! Bây giờ thì nàng hết bối rối, lo âu, âm thinh trở nên dịu dàng, âm thinh nghe vui vui…. Chỗ cùng, là tử cảnh, nói đến tử cảnh nàng vẫn dùng giọng dịu dàng! Quả thật, nàng không sợ chết! Nàng chỉ sợ có mỗi một điều! Lưu Hương phát hiện ra, nàng thiếu đôi mắt! Máu trong người Lưu Hương còn sôi động, chàng quàng tay ôm nàng, dịu giọng thốt:

- Chỉ cần ở chung chỗ, chung nơi với ta, với bằng hữu của ta, dù không có ánh sáng cũng chẳng quan hệ gì! Câu nói đó có hai nghĩa, một gần, một xa. Đông Tam nương dĩ nhiên hiểu nghĩa gần. Nàng nép mình sát ngực chàng, đưa tay sờ mặt chàng.

Nàng thốt:

- Ta chỉ hận một điều! Không thấy mặt mũi ngươi ra sao! Lưu Hương cố gắng thốt một câu mà chàng thấy khó hơn bất cứ lời nào:

- Sau này, ngươi sẽ có cơ hội trông thấy! Đông Tam nương kêu lên:

- Sau này?

Tại sao nàng kinh dị? Nàng hiện tưởng đến đôi mắt? Hay nàng nhớ đến sự quyết định vĩnh viễn ở lại đây?

Lưu Hương tiếp luôn:

- Phải! Sau này, đương nhiên ngươi có cơ hội đó! Chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta phải bị nhốt suốt đời? Không, chẳng có bao giờ có việc đó đâu! Đông Tam Nương thở khẻ:

- Nhưng ta….

Lưu Hương cười nhẹ:

- Dù ngươi không muốn đi theo ta, ta cũng mang ngươi đi, cho ngươi thoát ly hắc ám, thấy rõ mặt mũi ta, thấy rõ thế giới bên ngoài! Đông Tam Nương lộ vẽ khổ sở! Đôi tay nắm lại, móng tay suýt đâm lũng da thịt! Chính nàng cũng đang nổ lực dồn ép một cơn trào lòng. Nàng nhấn mạnh:

- Ta tin ngươi…. Ta nhất định cùng đi với ngươi! Nhất định phải trông thấy mặt mũi ngươi! Nếu nàng còn một hạt lệ nào, thì lệ đã trào ra rồi! Nàng thuộc hạng người khô lệ! Những thử thách trên đời đã làm cạnh nguồn lệ của nàng từ lâu! Nhìn thân sắc nàng, nghe giọng nói của nàng, ai có tâm trường thiết thạch, cũng phải dao động.

Hồ Thiết Hoa vụt cười khoan. Y phải vận dụng toàn năng lực mới cười được thành tiếng. Rồi y thốt:

- Cô nương không thấy mặt mũi hắn, tại hạ nghĩ là một điều hay đó! Nếu thấy rồi, tại hạ dám đoan chắc là cô nương phải thất vọng! Đông Tam nương kinh ngạc:

- Tại…. Tại sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Hắn xấu xí lắm, mặt rỗ chằn rỗ chịt, đen đúa như lọ nồi, trong giới bằng hữu, có người gọi hắn là Xú Bát Giái! Đông Tam Nương lắc đầu:

- Chư vị lừa tôi! Tôi biết…. con người có cái tâm hồn như vậy, thì trời già không bắt làm kẻ xấu xí đâu! Hà huống….

Nàng càng nói, như càng nằm mộng, đúng là, nàng mơ:

- Dù cho hắn có xấu xí nhất trần đời, tôi cũng nhận là hắn đẹp nhất trần đời! Bởi tôi không nhìn dung mạo, mà tôi chỉ nhìn cái tâm của hắn thôi! Hồ Thiết Hoa nghe mắt ươn ướt. Rồi lệ thảm trào ra ngay! Lệ thảm, nhưng là thứ lệ cảm kích lại có thêm những lời nói chứa đựng một mối tình nồng, có lệ đó, có những ngôn từ đó trong khung cảnh này, dù cho là một khung cảnh địa ngục người ta cũng nghe lòng rào rạt niềm vui….

Mồi lửa sáng, và cháy rất lâu. Mọi người chú ý đến Lưu Hương và Đông Tam nương không ai quan tâm đến ngoại cảnh. Cho đến bây giờ, Trương Tam chợt phát hiện ra một người nữa. Người đó là Anh Vạn Lý! Trương Tam muốn kêu lên thật to, nhưng miệng vừa há hắn ngậm lại liền. Hắn không muốn để cho Đông Tam nương biết là có ánh sáng. Bởi, phải có ánh sáng, hắn mới phát hiện ra Anh Vạn Lý! Suy nghĩ chớp nháng, hắn lẩm nhẩm:

- Không rõ nơi đây còn có ai khác nữa chăng? Biết đâu một vài bằng hữu của chúng ta cũng đồng chung số phận như chúng ta! Hồ Thiết Hoa hiểu ngay ý tứ của hắn. Y tiếp nối:

- Nếu có thì càng hay chứ sao! Tụ họp càng đông, càng vui! Trương Tam bác:

- Tiểu Hồ! Ta với ngươi phân công tìm mỗi người một góc, xem có ai ngoài chúng ta chăng! Hồ Thiết Hoa ưng thuận:

- Ta lãnh góc hữu! Cả hai cố ý đi chậm chậm, cùng hướng về Anh Vạn Lý. Anh Vạn Lý nằm trong góc, cuộn mình lại, mắt nhắm. Chừng như có ngấn lệ Ở khóe. Miệng của lão ta bị trám bít.

Trương Tam giả vờ kêu oái lên, rồi cao giọng thốt:

- Có một người đây! Chẳng biết là ai! Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Để ta sờ thử xem!.... Â! Cái vành tai đây rồi! Mường tượng vành tai Bạch Y Thần Nhỉ! Hay là Anh lão tiên sanh đây?

Trương Tam đã moi vật trám trong miệng Anh Vạn Lý. Lập tức, lão mửa ọc lên. Vật trong miệng của lão, là một bàn tay! Một bàn tay vấy máu. Bàn tay hữu của lão! Bàn tay bị chặt ở tận cổ tay.

Biên Bức công tử quả thiệt không phải là người! Bởi, người đâu có thể tàn nhẩn đến mức độ đó? Thảm trạng của Anh Vạn Lý, thật là đáng khiếp! Miệng của lão bị banh ra, tét mép, được giải khai huyệt đạo rồi, lão không ngừng nôn ọc, nhưng có chi trong bụng lão đâu. Lão chỉ còn mửa nước, mửa hơi thối! Hồ Thiết Hoa nghiến răng, chỉ hận không có Biên Bức công tử ở đây cho y nhai tươi nuốt sống! Trương Tam nhẹ tay nâng Anh Vạn Lý lên, rồi thốt:

- Anh lão tiên sanh! Anh lão tiền bối! Bọn tại hạ đây! Tất cả đều có mặt tại đây! Anh Vạn Lý không còn mửa nữa. Máu ở khóe miệng lão đã cô đọng, khô dần dần. Lão thở một lúc rồi thốt:

- Lão phu biết hế nào rồi các vị cũng đến đây! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Tại sao?

Anh Vạn Lý đáp:

- Người ta đã sớm chuẩn bị đâu đó sẵn sàng, để đối phó với chúng ta.

Nhứt cử nhứt động gì của chúng ta, họ đều biết rõ! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Họ là ai? Biên Bức công tử?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Chứ còn ai? Chẳng những y biết chúng ta muốn đến, mà lại còn biết luôn lúc nào thì chúng ta đến! Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp:

- Do đâu Anh lão tiền bối hiểu như thế? Mà cũng do đâu đối phương hiểu hành tung của chúng ta?

Anh Vạn Lý đáp:

- Lão phu hiểu, là do sự việc xảy ra, suy theo đó, lão phu đều nhận ra họ có cách đối phó san sát, dồn lão phu vào tư thế tê liệt! Còn như tại sao họ hiểu, thì đương nhiên có người tố cáo với họ! Người đem tin đến họ, hiểu chúng ta như lòng bàn tay.

Trương Tam không dằn được lòng, trừng mắt nhìn Câu Tử Trường.

Câu Tử Trường thốt nhanh:

- Tại hạ không hề nói chi với họ. Bởi, họ đâu cần nghe tại hạ nói! Họ biết trước, và còn biết rõ ràng hơn tại hạ nữa kia! Trương Tam biết, trong phút giây này, Câu Tử Trường không nói ngoa.

Hắn kêu lên:

- Các hạ không nói, thì ai nói? Hành động của bọn này, còn ai biết hơn các hạ?

Câu Tử Trường đáp:

- Tại hạ không biết là ai nói! Bất quá, tại hạ cho rằng trong chúng ta, có kẻ làm nội tuyến cho họ! Tại hạ nói như vậy, hẳn các vị không tin, tại hạ không thể không nói! Lưu Hương vụt thốt:

- Tại hạ tin! Trương Tam hừ một tiếng:

- Ngươi tin! Tin gã được à?

Lưu Hương gật đầu:

- Giết chết Bạch Liệp, không phải là gã! Bởi không thể nào gã biết nổi La Thái phu nhân là Khô Mai đại sư! Trương Tam cau mày:

- Ngươi cho rằng hung thủ sát hại Bạch Liệp, và kẻ đã mưu hãm hại Khô Mai đại sư là một người?

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy! Chính kẻ đó bán rẽ chúng ta cho đảo Biên Bức! Trương Tam hỏi:

- Ngươi biết kẻ đó là ai chưa?

Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta chưa đoán được là ai. Bất qua, ta tìm được một vài dấu vết thôi! Trương Tam giục:

- Ngươi cứ nói thử xem! Lưu Hương lắc đầu:

- Ta không thể hồ đồ được! Chàng chủ trương, thà bị lừa hơn là nói oan uổng cho người! Trương Tam biết rõ nguyên tắc của chàng, nên cười khô thốt:

- Khi mà ngươi xác định được ai là hung thủ thì chắc bọn này không còn có dịp nghe ngươi nói! tất cả đều rủ tàn xương cốt trong cái ngục hắc ám mất! Anh Vạn Lý tiếp nối:

- Số người biết rõ hành động của chúng ta không nhiều. Trừ ba người hiện có mặt tại đây, còn có Cao cô nương, Hoa cô nương và Kim cô nương, chẳng lẽ lại là một trong ba vị đó?

Hồ Thiết Hoa đáp liền:

- Tuyệt đối không phải là Cao Á Nam rồi! Trương Tam cau mày:

- Còn Hoa cô nương? Chẳng lẽ nàng hại sư phụ?

Hồ Thiết Hoa lắc đầu:

- Đương nhiên là không.

Trương Tam lạnh lùng:

- Thế là chỉ còn chừa lại có mỗi một Kim cô nương thôi! Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Cũng không phải nàng! Trương Tam cười mỉa:

- Nếu không phải là trong bộ ba đó, thì chẳng lẽ lại là ngươi?

Hồ Thiết Hoa đuối lý, nín lặng.

Lưu Hương trầm ngâm, chợt thốt:

- Nếu Đinh Phong không biết Lam Thái phu nhân là hóa thân Khô Mai đại sư, thì số người hiểu biết sự tình này lại càng giảm thiểu hơn! Này, Anh lão tiên sanh có phải là vừa vào đây, tiên sanh liền gặp bất trắc chăng?

Anh Vạn Lý cười khổ:

- Nào đã vào được trong đảo đâu! Lão phu vừa đến bờ bị đối phương hạ đối thủ ngay! Lưu Hương hỏi tiếp:

- Nếu lão tiền bối ngộ nạn ngay tại bờ biển, thì hẳn là có thể phân biệt được hình dáng của người đó?

Anh Vạn Lý gật đầu:

- Đúng như vậy. Lúc đó, tuy không trăng sao, không đèn lửa, nhưng dù sao thì bờ biển cũng còn sáng hơn ở đây! Lưu Hương chú ý! Anh Vân Lý đáp:

- Người đó vận chiếc áo dài đen, mặt bao khăn đen, vũ công rất cao, cao không tưởng nổi! Lão phu không kịp kháng cự, thì đủ biết cái tài của y như thế nào! Lưu Hương cau mày:

- Mà y là ai?

Hồ Thiết Hoa hớt đáp:

- Ngoài Biên Bức công tử ra, còn ai nữa! Y tin chắc là mình phán đoán đúng. Ngờ đâu, Anh Vân Lý lắc đầu, thốt:

- Tuyệt đối không phải là Biên Bức công tử! Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Sao dám chắc?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Chỉ vì người đó là một nữ nhân! Tay lão phu không thấy rõ người, song lại nghe âm thinh! Hồ Thiết Hoa kinh ngạc:

- Nữ nhân?.... Chẳng lẽ lại là cái nàng đã đến trong đêm rồi, nghinh tiếp khách lên cầu giây?

Anh Vạn Lý đáp:

- Không phải đâu! Vũ công của nàng đó tuy cao, song đem nàng so với nữ nhân này, thì là vực sánh với trời! Hồ Thiết Hoa khích động:

- Nữ nhân có vũ công cao tuyệt, kể ra trong vũ lâm đâu có mấy người?

Anh Vạn Lý trầm ngâm một lúc, chợt thốt:

- Nữ nhân đó, chính là người vừa nói năng bên ngoài cửa ngục! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Thế ra, người vừa rồi là một nữ nhân à? Nữ nhân gì mà có cái giọng nói khó nghe thế?

Anh Vạn Lý tiếp:

- Thực ra, nàng không phát ngôn với giọng thông thường.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vậy cái giọng thông thường của nàng như thế nào? Lão tiền bối có nghe ra chăng?

Anh Vạn Lý chợt biến đổi thần tình rất kỳ dị. Trên gương mặt lão, chừng như mỗi thớ thịt in một niềm sợ hãi, thớ thịt run run, niềm sợ hãi kích động.

Lâu lắm, lão mới thở dài, thốt:

- Lão phu già rồi, tai mất linh, không còn nghe ra được nữa! Giọng nói của lão cũng run theo.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Lão tiền bối nhận không ra, hay không chịu nói?

Anh Vạn Lý vẫn run run giọng:

- Lão phu.... lão phu....

Lưu Hương bỗng thốt:

- Sự tình quan hệ trọng đại, nếu lão tiền bối nhận ra, thiết tưởng không nên dấu diếm! Hồ Thiết Hoa tiếp luôn:

- Vô luận làm sao, nàng cũng chẳng phải là Cao Á Nam, Hoa Chân Chân, Kim Linh Chi. Cả ba hiệp lại, chưa chắc gì có một lực lượng tổng hợp đáng sợ! Lưu Hương thở dài:

- Đúng vậy! Bây giờ thì tại hạ biết, nàng ấy theo sát chúng ta ngay từ lúc đầu, chính tại hạ cũng không phát hiện một tiếng động nào. Phàm người luyện được thuật kinh công đến đó, cao tuyệt như vậy, ít nhất người đó cũng phải mất ba mươi năm công phu! Như Vậy không thể là nàng thuộc hạng thanh thiếu được! Trương Tam cau mày:

- Nói như ngươi, thì nàng ấy phải có từ năm sáu mươi tuổi trở lên?

Nàng là một lão bà?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Trên giang hồ, những bà lão có vũ công cao như thế chẳng mấy người.

Nhưng, vô luận là bà nào cũng không làm sao báo cho Biên Bức công tử, mà cũng không biết được hành tung của chúng ta luôn!….

Mồi lửa trong tay y chợt tắt. Chính Anh Vạn Lý thổi tắt. Đồng thời, Lưu Hương như mũi tên lao mình đến cửa. Chỉ có hai người đó nghe tiếng cửa mở.

Cửa quả nhiên mở ra. Cái cơ hội đó, không khi nào Lưu Hương bỏ qua! Chàng vừa vọt mình ra, bên ngoài có người vọt mình vào, ập lên mình chàng. Một tiếng binh vang lên, cửa đã đóng lại. Nhanh như chớp, Lưu Hương chụp tay người đó. Bàn tay chàng chạm phải làn da mịn, mát, mũi chàng ngửi một mùi thơm. Thì ra người đó là một nữ nhân! Lưu Hương kêu lên thất thanh:

- Kim cô nương phải không?

Nàng ấy còn run, răng kêu cách cách. Hiển nhiên, nàng vừa vượt qua một nguy hiểm đáng sợ nhất đời! Nàng bây giờ trấn định tâm thần, vừa cười hì hì, vừa hỏi:

- Hương Soái nắm tay tôi làm gì? Không sợ Tiểu Hồ ghen cho à?

Lưu Hương cùng Hồ Thiết Hoa đồng la lên:

- Cao Á Nam! Mồi lửa cháy lên. Mặt Cao Á Nam trắng nhợt, tóc rối loạn, áo vấy máu, một mép môi có dấu rách. Ai cũng hiểu là nàng chịu đựng không ít khổ đau! Hồ Thiết Hoa nhảy vọt tới, gấp giọng hỏi:

- Làm sao ngươi lại đến đây?

Cao Á Nam mỉm cười:

- Biết ngươi và các người kia ở lại đây, tại sao ta không đến?

Tuy nàng cười, nụ cười của nàng chua quá, giọng cười bi thảm quá! Đôi mắt của nàng đỏ lên, theo câu nói! Hồ Thiết Hoa nắm tay nàng, hỏi tiếp:

- Tại sao chúng đối xử với ngươi như thế đó? Có phải là cái tên khốn khiếp ấy khinh miệt ngươi chăng?

Tên khốn khiếp ấy, đương nhiên là Biên Bức công tử, chủ nhân hòn đảo ma quái này! Cao Á Nam nhắm mắt! Vành mi khép lại, lệ tuông ra liền.

Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Ngươi chẳng phải là khách do chúng mời đến sao? Chúng đối với khách như thế à?

Cao Á Nam đáp:

- Hiện tại, chúng đã biết ta là ai!…. Có lẽ chúng đã biết trước ta là ai! Hồ Thiết Hoa nghiến răng:

- Anh tiên sanh nói đúng! Trong chúng ta, có gian tế rõ ràng! Lưu Hương hỏi:

- Còn…. Hoa cô nương?

Cao Á Nam vụt cười lạnh:

- Hương Soái không cần lo lắng cho nàng! Chẳng bao giờ nàng đến chốn này đâu! Lưu Hương lại hỏi:

- Tại sao?

Cao Á Nam mở mắt ra, lửa giận trong đôi mắt bốc bừng, làm khô ngay lệ thảm. Nàng gằn từng tiếng:

- Bây giờ, tôi mới biết, người bán rẽ chúng ta, chính là nàng! Đánh cắp bí huyết Thanh Phong Thập Tam Thức, tiếc lộ ra bên ngoài, chính là nàng.

Thiết tưởng sư phó đã sớm hoài nghi, nên bắt nàng cùng đi, không ngờ….

không ngờ…. Thốt đến đó, nàng lại oà lên khóc.

Trương Tam dậm chân, tán đồng:

- Đúng vậy! Đương nhiên, nàng biết Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư! Đương nhiên, nàng biết hành động của chúng ta! Đương nhiên, nàng am tường Trích Tâm Thủ! không ngờ bao nhiêu người chúng ta đều bị tiểu liểu đầu bán sạch! Hồ Thiết Hoa căm hận:

- Có lẽ Bạch Liệp trong lúc vô tình, phát hiện ra bí mật của nàng, cho nên nàng giết gã! Lúc đó, ta cũng có hoài nghi nàng.

Trương Tam cười lạnh:

- Lúc đo, mường tượng ta không nghe người ta tỏ ra hoài nghi nàng, ta chỉ nghe ngươi nói là nàng ôn nhu, thiện lương, hễ thấy máu là xỉu liền. Tuyệt không thể làm được việc như vậy! Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn hắn, đoạn thở ra, thốt:

- Thực sự, thì tiểu liểu đầu đó làm màu mè rất khéo, nếu nàng theo nghề hát, thì hẳn phải nổi danh lớn.

Cao Á Nam tiếp:

- Trước khi chết, gia sư có mấy lời lưu lại, bảo phải đề phòng nàng.

Nhưng, lúc đó tôi không tin, và vì lúc không tin nên tôi không nói cho các vị biết! Trương Tam thốt:

- Chắc là nàng biết lịnh sư hoài nghi, cho nên hạ độc thủ trước! Cao Á Nam tiếp:

- Gia sư luôn luôn đối xử với nàng rất tốt, tôi nghĩ nàng không thể câu kết với Biên Bức đảo để chống lại lão nhân gia.

Hồ Thiết Hoa chen vào:

- Điều duy nhất là không hiểu nổi, là vũ công của nàng cao tuyệt, đến độ thừa hạ sát Bạch Liệp.

Cao Á Nam nghiến răng:

- Bạch Liệp đâu đáng nói! Các vị cũng chưa chắc là đối thủ của nàng! Thì đương nhiên tùy tiện của nàng giết người không khó khăn chi cả! Trương Tam kêu lên:

- Liểu đầu đó có vẻ bạt nhược đến độ ai thổi một cái là phải ngã ngay, làm gì có bản lỉnh đáng khiếp chứ?

Cao Á Nam thốt:

- Các vị quên một điều! Trương Tam hỏi:

- Điều gì?

Cao Á Nam đáp:

- Cái họ của nàng! Họ Hoa! Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Họ Hoa rồi sao? Chẳng lẽ….

Bỗng, y kêu lên:

- Hay là nàng là con cháu của Lạc Thủ Tiên Tư Phi Phụng?

Cao Á Nam gật đầu:

- Đúng vậy! Sau khi Hoa tổ sư chứng quả bồng lai, thì anh em của nàng cũng học xong trọn vẹn các môn công của lạ, được truyền thọ tinh hoa vũ thuật của Hoa tổ sư (….) chính nàng phá hoại sự kết tinh của bao nhiêu tâm thuật của lão nhân! Hồ Thiết Hoa thốt:

- Trích Tâm Thủ là một trong các môn đồng độc! Cao Á Nam gật đầu:

- Nhưng Trích Tâm Thủ chưa phải là một độc hại nhất. Lão nhân gia cho rằng các môn công đó và từng dặn dò anh em nàng, chỉ bảo tồn nó làm cái vốn, chứ không nên luyện đến.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Những công phu như vậy, thất truyền từ lâu, ta đây không hề nghe ai nhắc đến nữa! Cao Á Nam tiếp:

- Chẳng hiểu làm cách nào, Hoa Chân Chân lại lén học được các môn công đó. Sau khi luyện thành rồi, nàng mới tìm đến gia sư, xin nhập môn.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế trước kia nàng không là đệ tử Hoa Sơn phái?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Nàng mới nhập môn vài năm gần đây thôi! Sư phó biết nàng là con cháu Hoa tổ sư, nên đối xử với nàng đặc biệt hơn các đệ tử khác. Và lão nhân gia truyền Thanh Phong Thập Tam Thức cho nàng. Có thể vì muốn học Thanh Phong Thập Tam Thức, nàng mới gia nhập phái Hoa Sơn.

Cao Á Nam gật đầu:

- Có lẽ vậy! Bởi, các môn công trước của nàng tuy lợi hại, nhưng Thanh Phong Thập Tam Thức lại là khắc tinh.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Có lẽ trước khi vào phái Hoa Sơn nàng đã cấu kết với Biên Bức đảo rồi.

Cao Á Nam cất giọng trầm buồn:

- Gia sư chọn môn đồ rất kỹ. Chỉ vì nàng là hậu duệ của Hoa tổ sư, nên lão nhân gia không tra cứu lai lịch, thành ra có ngày nay.

Trương Tam thốt:

- Như vậy, Anh lão tiền bối gặp trong đêm chính là nàng! Anh Vạn Lý trì nghi, tợ hồ muốn nói gì, nhưng cứ trì nghi không dám nói ra, mà cũng chẳng dám nhìn Lưu Hương, như lão có làm một việc trái với lương tâm, nên không nhìn chàng. Lưu hương vẫn nín lặng từ đầu, không nói gì hết.

Bỗng, Câu Tử Trường vụt thở dài, thốt:

- Hiện tại, cái gì chúng ta cũng chẳng hiểu rõ. Chỉ rất tiếc là quá muộn! Hồ Thiết Hoa cất tiếng:

- Có một điều tại hạ chưa hiểu! Câu Tử Trường hỏi:

- Điều chi?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Chiếc rương của các hạ! Rương chứa đựng gì? Chắc không phải hỏa dược?

Câu Tử Trường đáp:

- Hỏa dược do Đinh Phong đặt vào sau này. Nó là chiếc rương không! Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Rương không, sao nặng thế! Câu Tử Trường Trầm giọng:

- Ai nói là nó nặng?

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi, cười khổ:

- Xem ra, chính mắt trông thấy, mà lắm lúc vẫn lầm lẫn như thường! Lưu Hương điềm nhiên:

- Cho nên, đừng quá tin nơi mắt. Mắt còn không đủ huống hồ tai! Anh Vạn Lý bỗng chồm tới, chụp Câu Tử Trường gắt giọng:

- Rương không, vậy tan vật ở đâu?

Câu Tử Trường nhìn lão, thở dài, từ từ thốt:

- Hiện tại, tại hạ chưa muốn chết! Anh Vạn Lý hừ một tiếng:

- Không ai muốn chết! Câu Tử Trường tiếp:

- Nếu tại hạ tiết lộ tang vật ở đâu, thì, thì tại hạ chẳng sống được hơn một phút.

Anh Vạn Lý muốn hỏi nữa.

Nhưng vừa lúc đó có giọng nói lạnh lùng vang đến:

- Các ngươi thông minh lắm! Rất tiếc là vô luận làm sao, các ngươi cũng chết gấp.

Trong ngục có bảy người:

Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, Trương Tam, Anh Vạn Lý, Câu Tử Trường, Cao Á Nam và Đông Tam Nương. Bảy người, dĩ nhiên không ai phát lên câu đó, nhưng âm thinh lại phát xuất ngay trong ngục. Thế thì có người thứ tám sao! Lưu Hương nhanh như chớp tung mình lên đỉnh nhà ngục. Nơi đó, có một miệng loa, gắn kín đáo vào nóc đá, vì trong hắc ám, bọn Lưu Hương không trông thấy. Đuôi loa ở phía ngoài, đối phương muốn nghe cuộc đối thoại bên trong, thì áp tay vào đuôi loa, còn như muốn nói, thì ngậm đuôi loa mà nói.

Lưu Hương đặt sát miệng vào loa, hỏi:

- Người bên ngoài có phải là Biên Bức công tử chăng?

Đối phương đáp không phải đáp:

- Từng nghe Hương Soái làtay kinh công số một trên đời này. Không ngờ nội lực cũng thâm hậu đáng sợ! Nếu cùng tại hạ kết bằng hữu, thì cả hai chúng ta sẽ là bá chủ thế gian! Chỉ rất tiếc….

Câu nói bỏ lững, thay vào đoạn cuối, là một tiếng thở dài. Lâu lắm, âm thinh đó lại vang lên:

- Các ngươi chưa chết vội, dù ta muốn giết gấp các ngươi! Đợi các ngươi cái gì cũng không thấy, hiện tại ta cho các ngươi cái gì cũng không nghe được! Phàm có đui và điếc đủ rồi, ta sẽ dẫn độ các ngươi về nơi dật lạc vĩnh cửu.

Liền theo đó, một thinh âm quái vị vang lên liên tục, vọng tới xối vào tai bọn người trong ngục, như ngàn mũi kim châm chúng. Ai ai cũng khó chịu vô cùng.

148. Chương 148: Hung Thủ Là Ta

Hồ Thiết Hoa tìm vật bật lửa. Trong hắc ám, mắt không thể thấy vật, y học cách của Lưu Hương, hỉnh hỉnh mũi đánh hơi lưu hoàng. Song y chưa thực hành cách đó, nhà ngục vụt sáng lên. Một người đứng trước mặt y, tay cầm bật lửa. Người đó là Đông Tam Nương! Hồ Thiết Hoa sững sờ, không nói năng gì được! Đông Tam Nương lạnh lùng thốt:

- Vật này dùng được lắm! Mùi lưu hoàng rất thơm! Ngọn lửa nhỏ chao chao. Gió từ đâu đến? Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, bất giác mừng lớn, suýt hả miệng kêu lên. Cửa ngục đã mở. Lưu Hương đứng cạnh cửa, mắt nhắm tợ hồ ngủ. Toàn thân chàng ướt át, xem ra chàng mệt nhọc vô cùng. Tuy nhiên nụ cười hiện lộ Ở vành môi. Tại cửa, có một người vận y phục đen, tay cầm gậy. Gậy đã gãy, người nằm đó tay chân co quắp. Hiển nhiên, chúng phát hiện ra cửa mở, chúng đến, định đóng lại. Nhưng vừa đến nơi, chúng bị thinh âm kỳ dị quật ngã. Thinh âm làm sao quật ngã người được?

Chẳng những thinh âm kỳ dị quật ngã người, mà nó còn làm bật tung cửa đá. Đúng hơn, có Lưu Hương gắn sức đẩy, nên cửa đá bật ra. Như vậy thinh âm đó có một lực lượng cường hùng mạnh. Tiếp nhận âm thinh đó, con người bằng xương, bằng thịt chịu sao nổi! Trương Tam co rúm người trong một góc. Cao Á Nam nằm cạnh chân Hồ Thiết Hoa, uốn mình lấy thế đứng lên. Người chịu ảnh hưởng nặng hơn hết, là Anh Vạn Lý, đầu bị chạm thọ thương, tay bị chặt, miệng bị rọc tét, vành tai thần bị kéo xệ xuống. Còn lại một tay, không thể bịt hai lỗ tai, nên âm thinh đó làm chấn động mạnh. Hà huống đôi vành tai làm bằng kim khí, gắn sâu trong lỗ tai, thu hút âm thinh rất nhại. Ngày thường thì vành tai đó giúp lão rất nhiều, bây

giờ nó hại lão rõ rệt, bởi những âm thinh lão cố tránh nghe, nó lại thu hút không sót một ngân vang nhỏ. Bàn tay còn lại của lão nắm chặt bàn tay Câu Tử Trường! Gã đã xỉu từ lâu! oOo Đông Tam Nương từ từ trao vật bật lửa cho Hồ Thiết Hoa, từ từ tiến về phía cửa.

Lưu Hương chợt tỉnh, nắm tay nàng giữ lại, dịu giọng hỏi:

- Ngươi hận ta lừa ngươi?

Đông Tam Nương mỉm cười:

- Ta trách ngươi cái gì? Ngươi…. vốn có hảo ý với ta mà.

Lưu Hương lại hỏi:

- Thế tại sao ngươi bỏ đi?

Đông Tam Nương trầm ngâm một lúc, buồn thảm đáp:

- Ta không đi được sao? Trông thấy ta, ngươi không buồn nôn à?

Lưu Hương tiếp:

- Ta cái gì cũng chẳng thấy cả. Ta chỉ thấy cái tâm của ngươi thôi! Ta biết, tâm của ngươi tốt nhất trên cỏi đời này. Như vậy là đủ cho ta lắm rồi! Đông Tam Nương run mình, bỗng nàng xà vào ngực Lưu Hương òa lên khóc. Bây giờ thì nàng đổ lệ! Nguồn lệ thảm đã cạn rồi! Song nguồn lệ xúc cảm vẫn còn, vẫn dồi dào, và chỉ dồi dào, những con người giàu lòng nhân hậu.

Hồ Thiết Hoa suýt khóc theo nàng. Y đằng hắn một tiếng, đoạn hét lên để khuây lảng xúc động:

- Trương Tam! Ngươi đừng vờ vĩnh! Muốn nằm vạ tại đây phải không?

Trương Tam thở dài:

- Ta đâu có nằm vạ? Các ngươi đi được, ta không đi được. Bởi, Anh Vạn Lý và Câu Tử Trường cần có người bảo vệ! Anh Vạn Lý vụt mở mắt. Ánh mắt của lão lộ vẽ trì nghi, lão nhìn quanh chợt kêu lên:

- Nguyên….

Tiếng kêu độc nhứt vừa vang, mặt lão nhăn nhó, thân hình co rúm, lão sợ hãi cùng cực. Mường tượng lão thấy quỷ! Rồi lão ngất xỉu luôn! Ra bên ngoài thạch thất, họ không cần dùng đến mồi lửa nữa.

Cao Á Nam nắm tay Hồ Thiết Hoa thốt:

- Con đường này ta có đi qua! Ngươi theo ta! Lưu Hương và Đông Tam Nương đi theo con đường khác. Như vậy, là lực lượng của họ bị phân tán, nhưng được cái lợi là mục tiêu nhỏ hẹp, để tránh đối phương phát hiện, thì vẫn còn một đường kia. Họ sẽ tìm cách giải cứu cho nhau. Kỳ quái! Chừng như bọn tuần thám giảm thiểu hơn trước. Có lẽ Biên Bức công tử cho rằng họ sẽ bị khốn đốn trong nhà ngục, nên không cần phòng thủ cẩn mật nữa chăng? Đột nhiên, trong hắc ám lân tinh chớp xanh, bốn chữ hiện rõ qua ánh sáng:

- Hung thủ là ta! Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam tay trong tay, cả hai đều ướt lạnh. Chừng như tim họ cũng đổ mồ hôi lạnh.

- Ai? Ai là hung thủ? Ngọn lửa quỷ từ đâu đến?

Hồ Thiết Hoa định đuổi theo, ánh lửa đó bỗng bay lên. Đúng lúc đó y nghe nhói ở hông, mình tê bại, bởi tám chiếc gậy chọt vào y, điểm mấy huyệt đạo nơi hông và lưng. Mọi cử động của y, quả thật không qua ánh mắt của Biên Bức công tử nổi Vô luận y đi đến đâu, cũng có người đón chận y ở đó.

oOo Lưu hương đã đến tầng thứ hai. Chàng bắt đầu bỏ dè dặt, chàng cũng chẳng biết sao mình biến đổi thái độ như vậy, gần như khinh địch. Có lẽ chàng nghĩ rằng, vô luận cẩn thận như thế nào, chàng cũng không man trá nổi đối phương. Nơi đó chàng không gặp bọn tuần thám phòng thủ. Lưu Hương vừa thở mấy hơi dài cho khoẻ, bỗng nghe tiếng y phục phất gió rất nhẹ. Lập tức, chàng đẩy Đông Tam Nương xa ra chàng. Thì một bóng người lao tới. Người đó xuất thủ nhanh chóng, trong giây đánh luôn ba chiêu, gió chưởng mường tượng phân ra bảy tám hướng, song từ hướng nào cũng thế, đều tập trung vào Lưu Hương.

Ra chiêu song rồi, Lưu Hương nhìn nhận trong đời chàng chưa gặp một đối thủ nào đáng sợ như vậy. Cả đến Thạch Quan Âm, Âm Cơ và Thiết Y Nhân cũng còn kém mấy bậc. Người đó xuất thủ, như dốc trả một mối hận cừu thâm hậu, người đó mưởng tượng quyết một còn một mất với Lưu Hương. Đến độ y không màng cùng chết với chàng! Thế là phải nguy hiểm! oOo Tầng thứ ba, trên hết. Nếu có ánh sáng, thì tầng thứ ba, có thể trông xuống thấy rõ ràng hai tầng, thứ nhì và thứ nhứt. Nhưng ngược lại âm thinh phát ra tại tầng thứ ba không vang vọng xuống bên dưới. Bởi, tầng đó quá cao, có lẽ là một hí đài, bất quá người trên đó không diễn tuồng! Hiện tại, trong hắc ám họ không thấy gì cả. Họ chỉ thấy một đốm lửa xanh xanh, bay chập chờn nơi tầng thứ hai, lưu động, xê dịch…. Không có ai nói năng gì, chỉ có tiếng thở vang đều. Tiếng thở khá nặng, chứng tỏ có nhiều người quy tụ góp hơi. Đốm lửa cứ bay, càng phút càng nhanh, vừa chớp bên tả, vụt chuyển qua hữu.

Sau cùng đám lửa bay nhanh cực độ, không còn thấy phân biệt bên tả hoặc bên hữu, mà đã thành một vật dài, như đường giây sáng nhỏ giăng ngang. Rồi đường giây đó uống éo ngụy dị. Khi đốm lửa đó dừng lại, thì bốn chữ hiện ra:

- Hung thủ là ta! Lâu lắm, có người không dằn được tánh hiếu kỳ, buột miệng hỏi:

- Bốn chữ đó bằng chất lân tinh vẽ lên mình người?

Một người cười lạnh, đáp:

- Châu tiên sanh quả có nhãn lực! Giọng nói của người đó trầm trầm, khàn khàn, ai nghe cũng phải rợn người, vì cái ma lực gây khủng khiếp. Phảng phất âm thanh đó vang lên, là phải có hàng trăm người hoặc sống sót, hoặc tử lộc! Thinh âm của Biên Bức công tử! Châu tiên sanh thở dài:

- Nếu đúng vậy thì động tác của người đó nhanh không thể tưởng! Biên Bức công tử hỏi:

- Châu tiên sanh đoán được là ai chăng?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút:

- Nhìn ra khắp thiên hạ, tại hạ nhận rằng người có thân pháp đó không phải là nhiều. Tại hạ đã nghĩ đến một người, bất quá…. người đó không thể là hắn! Biên Bức công tử hỏi:

- Tiên sanh nghĩ đến ai?

Châu tiên sanh trầm ngâm một chút nữa:

- Hương Soái! Trừ Hương Soái ra, không còn ai có thân pháp khinh linh như thê! Biên Bức công tử mỉm cười:

- Nếu vậy, tại sao người đó không phải là hắn?

Châu tiên sanh đáp:

- Nếu là Hương Soái, thì làm sao bị người vẽ lên lưng bốn chữ bằng lân tinh?

Biên Bức công tử thốt:

- Có thể bốn chữ đó không do người viết, mà chính là quỷ hồn hiện lên, vẽ thành! Đột nhiên, y lại giở giọng ấm ớ hảo huyền. Châu tiên sanh tợ hồ run sợ, hỏi:

- Quỷ hồn? Quỷ hồn của ai?

Biên Bức công tử đáp:

- Tự nhiên là quỷ hồn của những kẻ bị hắn giết! Châu tiên sanh kêu lên:

- Hương Soái là sát nhân?

Biên Bức công tử điềm nhiên:

- Nếu hắn không giết người, thì làm gì có quỷ hồn vấn vít.

Châu tiên sanh thở dài, tin tưởng bảy phần. Bởi, con người sống không làm sao làm nổi cái việc vẽ chữ lên mình Lưu Hương được. Vô luận là ai, cũng điều hiểu, phản ứng của Lưu Hương cực kỳ lợi hại. Lâu lắm Châu tiên sanh mới thốt:

- Xem tình huống, hiện tại hắn đang giao thủ với ai đó! Biên Bức công tử gật đầu:

- Mường tượng là vậy! Châu tiên sanh hỏi:

- Người kia là ai? Họ đã trao đổi ít nhất một trăm năm mươi chiêu rồi, tương trì với Lưu Hương trong ngàn mấy chiêu, trên giang hồ chẳng có mấy tay đâu! Người đó chưa có vẽ gì nao núng cả! Biên Bức công tử từ từ thốt:

- Có thể, người đó chẳng phải là người! Châu tiên sanh một lượt nữa, rùng mình:

- Không là người thì là gì?

Biên Bức công tử dùng giọng ấm ớ, ảo huyền:

- Quỷ hồn!.... Quỷ hồn hiện ra, đòi mạng Lưu Hương?

oOo Tiếng thở hổn hợp như nhẹ lại. Mọi người mường tượng nín thở. Quỷ hồn! Có ai thấy được quỷ hồn lần nào đâu? Ai cũng cho là một thứ huyền hoặc! Bây giờ thì sự thật hiện ra trước mắt! Có quỷ hồn thật sự! Còn ai không sợ ít nhiều? Họ càng sợ, vì hắc ám bao quanh! Nếu có một ánh sáng, dù yếu ớt, cũng đỡ biết bao! Bởi hắc ám và quỷ hồn là đồng bạn, hắc ám đến, quỷ hồn theo đến. Ánh sáng xua đuổi hắc ám. Ánh sáng cũng xua đuổi quỷ hồn luôn! Họ tự hỏi:

- Trong hắc ám này, có bao nhiêu quỷ hồn?

Người ngồi đó, đều là những nhân vật hữu danh trên giang hồ. Lên được địa vị hiện nay, họ phải có cái gì xuất chúng! Nhưng họ không xuất chúng ở cái chỗ còn sợ quỷ, không nhiều thì ít! Biết đâu, trong số người hiện diện, chẳng có kẻ giết người! Và quỷ hồn có hiện lên đòi mạng họ chăng? Nếu có, thì chừng nào mới có? Với hắc ám này, có thể quỷ hồn đến gấp! Biên Bức công tử chợt hỏi:

- Các vị có thấy quỷ hồn ra sao chăng?

Không ai muốn đáp câu đó. Lâu lắm một người gượng thốt:

- Không.... thấy sao cả! Không ai thấy quỷ hồn lần nào! Biên Bức công tử thốt:

- Không thấy thì cứ tưởng, tưởng tới quỷ hồn là thấy ngay quỷ hồn! Y tiếp luôn:

- Quỷ hồn này mường tượng là một nữ quỷ, mà có lẽ là chết chưa lâu lắm, cho nên trên mình còn vấy máu, máu từ trong đôi mắt cứ rịn ra mãi....

Có tiếng răng chạm nhau cạch cạch. Biên Bức công tử, đột nhiên ngưng câu nói. Điểm sáng bằng lân tinh đột nhiên biến mất.

oOo Tại sao? Việc gì cảy ra? Chẳng lẽ Lưu Hương đã ngã rồi? Nữ quỷ đó đòi mạng chàng rồi, còn tiếp tục đòi mạng ai nữa chăng? Đến lượt ai đây? Mọi người đều hồi họp như nhau! Biên Bức công tử bỗng vổ tay:

- Đi! Xuống đó xem đi! Một người đáp:

- Phải! Xuống đó xem sao! Người đo, chính là Đinh Phong! Rồi tân khách nghe tiếng y phục phất gió. Một phút sau, Đinh Phong trở lên, trình:

- Bên dưới không có người! Giọng nói của hắn biểu hiện rõ niềm sợ hãi.

Biên Bức công tử trầm giọng:

- Còn người của phiên tuần thám thứ tám mươi ba?

Đinh Phong đáp:

- Cũng không có ở đó.

Biên Bức công tử nín lặng một lúc lâu, lại từ từ hỏi:

- Bọn người, ta muốn gặp đó, toàn bộ đã lên đây chưa?

Đinh Phong đáp:

- Rồi! Biên Bức công tử tiếp:

- Tốt! Cuộc đấu giá thứ hai bắt đầu.

149. Chương 149: Ánh Sáng Huy Hoàng

Hô hấp trở lại bình thường.

Biển Bức công tử từ từ thốt:

- Tại hạ mạo muội mời các vị từ ngàn dặm đến đây tuy không thể làm xứng tâm vừa ý mà trở về, ít nhất cũng không để cho các vị hoàn toàn tuyệt vọng.

Châu tiên sinh cười vuốt, thốt:

- Vô luận làm sao, bọn tại hạ một phen mở rộng tầm mắt.

Rỏ thật là một câu khách sáo. Bởi ai trông thấy gì đâu. Biển Bức công tử cười tiếp:

- Trong cuộc đấu giá thứ nhất vừa rồi, tại hạ đã bán được bí kíp Đại Thủ Ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, mười ba loại độc dược của Đường Môn tại đất Thục, và tánh danh của hung thủ vụ án Lâm Thành đại huyết án xảy ra năm về trước. Tại hạ hy vọng những vị nào đã đấu giá được, được hài lòng trọn vẹn.

Mấy người đồng cười tươi, đáp:

- Hài lòng lắm. Trên giang hồ, ai ai cũng biết công tử không hề gây thất vọng cho ai.

Biển Bức công tử tiếp:

- Vĩnh viễn không làm cho khách thất vọng, đó là nguyên tắc của tại hạ, tại đây không hề bán ra bừa bải. Bán một lần thôi. Sau này dù có ai mua thứ đã bán rồi với giá gấp trăm ngàn lần, tại hạ cũng không bán. Y cười, rồi tiếp luôn:

- Sở dĩ, nếu người mua được tên họ hung thủ vụ huyết án Lâm Thành, lại chính là hung thủ, thì cứ yên trí, tại hạ chẳng hề tiết lộ với bất cứ ai khác.

Bổng có người hỏi:

- Chẳng hay, ai đã mua được bí mật đó?

Biển Bức công tử lạnh lùng:

- Vĩnh viễn bảo trì bí mật là nguyên tắc của tại hạ. Khách hàng mới yên tâm mua bán. Các vị không phải sợ danh tánh bị tiết lộ.

Trong bóng tối có tiếng thở phào. Biển Bức công tử tiếp:

- Vả lại, tuy các vị cùng hồi hộp tại đây, song không thấy được mặt ai, tại hạ xưng hô với các vị, do một cái tên giả đã thỏa thuận trước với nhau, cho nên các vị cứ yên trí giao dịch, tại hạ bảo chứng, không ai biết ai là ai cả.

Chỉ cần tiền mua và giá bán phân minh. Còn ra thì tuyệt nhiên chẳng có mãi may phiền phức.

Có người hỏi:

- Trong cuộc đấu giá thứ hai đây, công tử đem bán những gì?

Biển Bức công tử đáp:

- Đặc biệt lắm, không giống lần nào cả.

Có người hỏi:

- Đặc biệt? Món hàng gì thế?

Biển Bức công tử tiếp:

- Người. Lần này tại hạ bán người.

Có kẻ kêu lên:

- Người? Chết hay sống?

Biển Bức công tử đáp:

- Chết hay sống tùy các vị. Bất quá chết thì bán giá khác, sống cũng bán giá khác. Đoạn y vổ tay, dỏng dạc thốt:

- Cuộc đấu giá sắp bắt đầu, các vị hãy chuẩn bị.

Người. Một cuộc bán người. Còn món hàng nào thú vị hơn! Mà Biển Bức công tử bán ai đây? Thiên tiên? Mỹ nữ đẹp, và trung thành là hai cái khó đi đôi ở một nữ nhân. Người được đem ra bán, hẳn phải đặc biệt. Dĩ nhiên, cuộc bán này không như thị trường nô lệ. Ai ai cũng hiếu kỳ. Ai ai cũng hồi hộp chờ, nóng nảy chờ.

Đinh Phong cao giọng:

- Món thứ nhất là Câu Tử Trường. Ra giá mười vạn lượng Hội trường im thin thít. Một lúc lâu, có người hỏi:

- Câu Tử Trường là ai? Cả cái tên tại hạ cũng không biết, thì làm sao biết người? Hắn trị giá mười vạn lượng à?

Đinh Phong khoe hàng:

- Mấy tháng trước đây, một vụ trộm cống phẩm của triều đình, chắc các vị có nghe nói?

Một người hỏi:

- Cống phẩm của Hùng Đại tướng quân hộ tống về triều, phải không?

Đinh Phong đáp:

- Phải. Câu Tử Trường là thủ phạm vụ án. Trong một đêm hắn gây thương tổn cho hơn bảy mươi người. Vô luận là ai, nắm hắn trong tay, thì chẳng những được phong quan to, mà còn được thưởng lớn.

Cuộc đấu giá bắt đầu:

- Mười vạn năm ngàn lượng.

- Mười một vạn! - Mười hai vạn! Người đấu giá đi từ từ, không vọt cao nhanh chóng. Khách giang hồ hầu như tuân theo một quy cũ chung, tránh giao tiếp với qua lại. Bạch đạo giử quy củ cho đành, mà hắc đạo cũng thế. Cho nên cuộc đấu giá mua Câu Tử Trường không hào hứng lắm. Cuối cùng, có người mua được với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Đinh Phong thốt:

- Thế là xong cái món Câu Tử Trường với giá mười hai vạn năm ngàn lượng. Giao tiền rồi các vị có thể tùy tiện nhận hàng mang đi lúc nào cũng được.

Người đấu giá hỏi:

- Tại hạ có bắt buộc phải giao hắn cho quan, để hoàn thành vụ án chăng?

Đinh Phong đáp:

- Không cần. Các hạ trọn quyền tùy nghi xử dụng món hàng, không hề bị ràng buộc bởi một điều kiện nào cả.

Biển Bức công tử cười nhẹ thốt:

- Câu Tử Trường độc lực đơn thân, gây thành vụ án quan trọng như vậy, kể ra cũng có tài. Đem hắn mà giết đi, thật là đáng tiếc.

Người đấu giá cũng cười:

- Đáng tiếc thật đấy. Chẳng dám dấu công tử, tại hạ có ý định liên thủ với hắn, thực hiện mấy việc. Dù cho có người đưa ra giá cao hơn, tại hạ cũng theo lên cùng.

Những người đấu giá hụt, cảm thấy hối tiếc.

Đinh Phong tiếp:

- Người thứ hai, là Anh Vạn Lý, hiệu Thần Ưng, một tay bắt trộm cướp nổi danh tại chín thành. Ra giá mười vạn lượng.

Cuộc đấu sôi nổi hơn trước:

- Mười một vạn lượng! - Mười ba vạn lượng! - Mười bảy vạn! Bình sanh, Anh Vạn Lý bắt trộm cướp không đếm số, cho nên cấu kết oán cừu khắp nơi. Để báo cừu. Người đấu giá cuối cùng mua được với hai mươi vạn năm ngàn lượng. Đinh Phong rao tiếp:

- Người thứ ba là Trương! Biển Bức công tử chận lại:

- Người thứ ba là Hồ Thiết Hoa, giá năm mươi vạn lượng bạc.

Có tiếng tặt lưỡi vang, rải rác khắp gian khách sảnh.

Một người hỏi:

- Hồ Thiết Hoa? Có phải là Hoa Hồ Điệp Hồ Thiết Hoa chăng?

Đinh Phong đáp:

- Phải.

Đấu trường im lặng. Đinh Phong hỏi:

- Không có vị nào mua?

Không ai đáp.

Hồ Thiết Hoa không có nhiều cừu nhân. Cái giá năm mươi vạn lượng lại cao quá. Hồ Thiết Hoa lại có rất nhiều bằng hữu, không ai muốn dính dấp đến phe đảng của y.

Đinh Phong hỏi:

- Châu tiên sanh không mua à?

Châu tiên sanh dặng hắng một tiếng:

- Không phải không dám. Bất quá! tại hạ mua hắn để dùng vào việc gì Biển Bức công tử:

- Có thể các vị cho là cao giá quá. Vậy, chúng ta có cách hạ thấp giá xuống một chút.

Đinh Phong đáp:

- Phải. Bán được dù với cái giá thấp, còn hơn bỏ đó không ai mua.

Biển Bức công tử tiếp:

- Người sống cao giá hơn người chết, vậy chúng ta giết hắn trước đi, rồi bán sau.

Đinh Phong hỏi:

- Động tủ bây giờ?

Biển Bức công tử đáp:

- Lập tức.

Đinh Phong thốt:

- Phải! Bổng một người cất tiếng:

- Tại hạ muốn sống. Tại hạ bằng lòng mua với giá một trăm vạn lượng.

Lưu Hương. Thinh âm trầm ổn, có cái sức hút mạnh, thinh âm đó đúng là của Lưu Hương. Chàng đến đây từ bao giờ? Biển Bức công tử đột nhiên bật cười ròn rả, rồi thốt:

- Tại hạ đoán không sai mà. Vô luận giá bán cao đến đâu, vẫn có người đấu giá như thường.

Y dừng lại, rồi từ từ tiếp:

- Tuy nhiên, nơi đây mọi cuộc giao dịch đều phải sòng phẳng. Trong mình các hạ có đủ trăm vạn lượng chăng?

Lưu Hương đáp:

- Không tiền, song có cái khác thế vào tiền. Cái đó, là cá nhân tại hạ.

Biển Bức công tử gằn giọng:

- Các hạ?

Lưu Hương gật đầu:

- Bởi các hạ muốn, là muốn tại hạ đây, chứ không là Hồ Thiết Hoa Biển Bức công tử hỏi: - Các hạ lấy mạng mình đổi mạng Hồ Thiết Hoa?

Lưu Hương buông gọn:

- Phải.

Biển Bức công tử lại hỏi:

- Tại hạ đâu biết các hạ là ai?

Lưu Hương đáp:

- Nói thế chứ các hạ sớm biết tại hạ là ai.

Biển Bức công tử chợt cười vang:

- Được. Mối giao dịch này cũng có lợi cho tại hạ.

Lưu Hương tiếp:

- Phàm giao dịch mà thua thiệt, thì còn ai làm làm chi.

Biển Bức công tử lắc đầu:

- Nhưng các hạ thua là cái chắc.

Lưu Hương điềm nhiên:

- ~?

Biển Bức công tử thốt:

- Cá nhân của các hạ cao giá hơn nhiều.

Lưu Hương hỏi:

- Các hạ không muốn tánh mạng của tại hạ, vậy muốn gì?

Biển Bức công tử đáp:

- Đôi mắt của các hạ.

Rồi y lạnh lùng tiếp:

- Đao có sẵn tại đây, các hạ bước đến, cầm lấy, khoét đôi tròng mắt, tại hạ lập tức phóng thích Hồ Thiết Hoa.

Lưu Hương đáp:

- Được rồi. Y như vậy.

Biển Bức công tử tiếp luôn:

- Các hạ đừng quên, đao ở trong tay tại hạ. Nếu các hạ toan giở trò quỷ, thì luôn tánh mạng cũng không còn.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ đang bước tới đây. Các hạ chuẩn bị là vừa.

Tiếng chân vang trong hắc ám. Tợ hồ Lưu Hương cố ý làm cho tiếng chân nặng lên, chàng lại bước từ từ. Không gian trầm trọng do mùi rượu.

Song mọi người ngưng hô hấp, nên chẳng ai nghe mùi rượu. Bước chân càng lúc càng nặng, càng chậm. Chẳng lẽ Lưu Hương không còn đủ sức lê tấm thân vượt khoảng cách giữa song phương? Chàng cam tâm hiến thân cho địch sao?

Bổng Biển Bức công tử hét lên:

- Ngươi to gan thật, dám giở trò quỷ à? Các ngươi đâu?

Một tiếng bùng vang lên.

Ánh lửa chớp một lần, rồi chớp lần nữa, rồi cháy sáng.

Lửa! - Lửa cháy mạnh. Nơi góc tường đá của tầng thứ ba lửa bốc cháy. Toàn khu đó hiện rỏ trong ánh sáng. Chẳng ai rỏ lửa phát sanh từ đâu, người người đều sửng sốt.

Vô số hắc y nhân như đàn dơi từ bốn phương tám hướng bay đến.

Nhưng tên nào gần vùng lửa, là rú lên kinh hải, lùi nhanh lại. Có tên bị lửa táp xém y phục, y phục bốc cháy thành đuốc, nạn nhân càng rú thảm khủng khiếp, nhào nhào. Chúng như đàn dơi không mắt; nên không thấy lửa, khi lướt tới lửa, mới hay ra. Người thì đông, người người kinh hoàng, không sót một, cái cảnh đó phải hổn loạn, phải hãi hùng.

Còn Biển Bức công tử? Tại trung ương, có chiếc giao ỷ, bên ngoài giao ỷ, một tấm da hổ phủ lên. Thinh âm phát xuất từ nơi đó. Hiện tại, chiếc ghế bỏ không. Đinh Phong đứng bên cạnh ghế, sửng sờ, mắt hướng về Lưu Hương.

Hiện diện tại cục trường, nhưng bây giờ thì khí phách tiêu tan, họ ủ rủ như những cái xác không hồn. Chỉ có một người ngồi tại một góc, thần sắc vẫn an tường.

Người đó là Nguyên Tùy Vân.

Hồ Thiết Hoa và Cao Á Nam vẫn nằm trước chiếc ghế da hổ, hiện tại họ đã được giải huyệt.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn sững Đinh Phong.

Lưu Hương đảo mắt quanh khách sảnh, ánh mắt dừng lại nơi mặt từng người. Bổng chàng cười, rồi thốt:

- Các vị quả nhiên là những danh nhân, và cái danh của mỗi người không phải nhỏ.

Cao Á Nam căm hận:

- Nhưng Biển Bức công tử lại biến mất rồi.

Lưu Hương điểm một nụ cười:

- Có thể là y chưa trốn thoát đi đâu. Bất quá cô nương không nhận ra y vậy thôi.

Cao Á Nam giật mình:

- Nếu y còn tại đây tại sao tôi không thấy?

Lưu Hương đáp:

- Tại vì cô nương không biết y là ai.

Chàng lại nhìn quanh một lượt nữa, rồi từ từ tiếp:

- đây, mỗi người đều có thể là Biển Bức công tử.

Bổng một người vụt đứng lên, cao giọng thốt:

- Không phải tại hạ. Tại hạ không phải là Biển Bức công tử. Người đó có nước da đen, thân vóc cường tráng, mặt rổ. Lưu Hương nhìn gả. Chàng chỉ nhìn thoáng qua thôi lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên các hạ không là Biển Bức công tử. Các hạ bất quá chỉ là hung thủ vụ huyết án Lâm Thành mà thôi.

Người mặt rổ, giận đỏ mặt, hét lên:

- Ngươi là cái quái gì? Sao dám ngậm máu phun người?

Lưu Hương hỏi lại:

- Nếu các hạ không là hung thủ vụ án đó, thì tại sao khi Biển Bức công tử cho biết, bảo chứng bí mật cho người đấu giá, các hạ lại thở phào?

Rồi chàng tiếp luôn:

- Các hạ đâu ngờ, lúc đó tại hạ đứng rất gần.

Người mặt rổ lộ vẽ sợ hãi, đão mắt nhìn quanh, đột nhiên tung mình lên không.

Nhưng gã vừa vút bổng người lên, liền rú một tiếng thảm thiết rồi rơi trở xuống đất, không chờ dậy nổi. Cánh tay áo của Nguyên Tùy Vân bay trở về.

Lưu Hương cười thốt:

- Công tử xuất thủ tuyệt diệu Nguyên Tùy Vân cũng cười, đáp:

- Hương Soái quá khen.

Bây giờ mọi người mới hiểu đích xác người đó chính là Lưu Hương, dù họ tin chắc như vậy ngay từ lúc đầu. Lưu Hương đưa tay chỉ người mặt rổ nằm dưới đất, hỏi:

- Có lẻ các vị chưa hiểu y là ai?

Một người mặt trắng xanh, tác trung niên, vận cẩm bào, đáp:

- Tại hạ hiểu. Gã là Tiền Lão Tam, ngoại hiệu Biến Địa Sái Kim Tiền.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng vậy. Biển Bức công tử lần này mời gã đến đây là muốn cho gã mua sự bí mật của gã, hơn nữa để có dịp xát định gã là hung thủ. Chỉ vì hung thủ thì chẳng bao giờ để cho người ngoài đấu giá mua được sự bí mật của mình.

Một người thở dài, thốt:

- Chẳng trách gã theo giá, quyết mua cho kỳ được bí mật đó.

Lưu Hương tiếp:

- Mua được sự bí mật rồi, gã đinh ninh là từ nay sẽ được ăn no ngủ kỷ.

Ngờ đâu chính lão tự chuốc phiền lụy nhiều hơn trước.

Một người hỏi:

- Phiền lụy như thế nào?

Lưu Hương giải thích:

- Biển Bức công tử đã biết gã là hung thủ, thì sau này muốn gã làm gì, gã cũng không dám phản kháng. Vô luận là ai, có mặt tại đây, mua được cái gì rồi, là vĩnh viễn bị Biển Bức công tử nắm lấy sanh mạng trong tay, vĩnh viễn bị ức chế. Việc nhỏ mọn như vậy các vị không hiểu nữa sao?

Mọi người đều biến sắc mặt. Một đại hán mặt tía kêu lên:

- Tuy nhiên, bọn tại hạ trao tiền, nhận vật đàng hoàng. Thì vĩnh viễn được an toàn.

Lưu Hương hỏi:

- Nói như vậy, là tại hạ cho rằng Biển Bức công tử vì tiền sao?

Đại hán mặt tía hỏi lại:

- Chứ không phải như vậy?

Lưu Hương mỉm cười:

- Một nhân vật như Biển Bức công tử, nếu muốn nhiều tiền, thì đâu có khó khăn gì? Tại sao lại bố trí lắm công cuộc làm cho mình thêm vất vả?

Người có gương mặt trắng xanh, tác trung niên hỏi:

- Nếu không vì tiền thì là vì cái gì?

Lưu Hương thở dài:

- Dã tâm. Vì dã tâm. Y muốn thực hiện dã tâm đó.

Đại hán tía mặt lại hỏi:

- Dã tâm thế nào?

Lưu Hương tiếp:

Trước hết y vận dụng mọi thủ đoạn thu thập mọi bí mật trên giang hồ, gây sự hoang mang hổn loạn cho anh hùng hào kiệt. Rồi sau đó, tạo ra cuộc đấu giá bí mật để biến các vị đấu giá được, thành công cụ của y. Làm như thế, chỉ trong vòng mấy năm thôi, Biển Bức công tử sẽ là người có quyền lực nhất trong võ lâm, và lúc đó thì tất cả các vị sẽ trở thành nô lệ của y.

Không ai nói gì nữa. Lâu lắm, đại hán mặt tía căm hận thốt:

- Rất tiếc mặt mủi y như thế nào, tên họ y là gì, chẳng ai biết cả. Nếu biết được, thì vô luận làm sao, tại hạ cũng giáo huấn y một phen mới được.

Lưu Hương hỏi:

- Nếu tại hạ tìm được y, thì các vị có đáp ứng một điều kiện với tại hạ chăng?

150. Chương 150: Quyết Chiến

Muôn người một ý nghỉ, tất cả tân khách cùng thốt:

- Vô luận việc gì, Hương soái phân phó. Toàn thể anh em xin tuân hành! Lưu Hương nhấn mạnh từng tiếng một:

- Nếu tại hạ tìm được Biên Bức công tử, thì cuộc chiến phải khai diễn giữa song phương là cái chắc! Lúc đó, các vị cứ bình tỉnh, để mặc tại hạ an lòng cùng y định quyết thư hung.

Quần hùng đồng thanh đáp:

- Hương soái không phải lo ngại. Bọn tại hạ không bao giò can thiệp giúp bên này, hay bên kia, mà cũng không chấp nhận cho bất cứ ai chen vào vụ. Bọn tại hạ sẽ diệt trừ kẽ nào tiếp trợ y! Hiện tại, Lưu Hương đã xoay được thế cờ rồi, giành cái thế chủ động rõ ràng. Nhưng Biên Bức công tử là ai? Y hiện tại ở đâu? Quần hùng đã thấy rỏ bề trái của sự tình, ai ai cũng khẩn trương.

Trừ một người. Người đó luôn luôn giử thần sắc an tường. Hắn ngồi yên tại chổ. Người đó là Nguyên Tùy Vân. Và Lưu Hương đang chăm chú nhìn y.

Rồi chàng hỏi:

- Nguyên công tử có muốn cho tại hạ nêu danh tánh của Biên Bức công tử chăng?

Nguyên Tùy Vân cười nhẹ:

- Hương Soái cứ nói. Tại hạ sẵn sàng nghe.

Lưu Hương thở dài.

- Nếu vậy, cung kính bất như phụng mạng.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Nói ngay đi. Ngươi cứ dần dà mãi, chúng ta nôn nao suýt chết đây.

Lưu Hương tiếp:

- Quanh năm, suốt tháng, không thấy mặt trời, không thấy lửa, vĩnh viễn giam mình trong hắc ám, chỉ vì Biên Bức công tử vốn không cần đến các sự kiện đó.

Chàng chầm chậm tiếp:

- Bởi, Biên Bức công tử là người trời sanh ra, thiếu ánh sáng! Mọi người trừng mắt nhìn Nguyên Tùy Vân. Nguyên Tùy Vân vẫn am tường như thường. Hắn cười nhạt, thốt:

- Tại hạ là một người đui.

Lưu Hương tiếp nối:

- Và Nguyên công tử chính là Biên Bức công tử! Nguyên Tùy Vân vẫn bình tỉnh:

-!!? Tại hạ à?

Lưu Hương tiếp:

- Tuy các hạ phá hủy thính giác của Anh Lão tiền bối bằng cách làm hỏng vành tai, nhưng chậm một chút, vì cái chổ chậm tay của các hạ, Anh lão tiền bối còn nghe được một sự kiện cuối cùng, nghe rồi lão tiền bối còn nói được tiếng cuối cùng. Một tiếng thôi, cũng đủ giúp cho tại hạ vẹt màn bí mật.

Anh Vạn Lý lúc đó, chỉ hét lên có mỗi một tiếng:

- Nguyên! Hét lên một tiếng, lão nín luôn, bởi lúc đó thính giác của lão hết linh rồi, đôi tai của lão bị âm thinh kỳ dị trong ngục gây chấn động mạnh:

Nhưng cái tiếng đó rất đủ, tiếng đó xác định hoài nghi, Lưu Hương không cần có những chi tiết khác hơn! Từ lâu rồi, chàng hoài nghi Nguyên Tùy Vân.

Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Tại hạ biết thế nào rồi Hương Soái cũng đi đến kết luận nầy! Người thứ nhất, không tin Lưu Hương, là Hồ Thiết Hoa. Chẳng những một y không tin, mà còn có nhiều người không tin. Hầu hết đều không tin, bởi rất khó tin! Lưu Hương tiếp:

- Tại hạ không nắm một chứng cớ nào xác thực. Nguyên công tử là người đa mưu, túc trí, tất có thừa lý lẽ để phủ nhận.

Nguyên Tùy Vân lắc đầu:

- Không cần! Hắn cười! Nụ cười của hắn đạm bạc quá! Nụ cười có vẻ cao ngạo quá.

Lưu Hương thở dài:

- Tại hạ chờ nghe Nguyên công tử giải thích.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Tại hạ lầm! Các hạ lầm! Cả hai chúng ta cùng lầm.

Lưu Hương cau mày:

- Tại hạ lầm?

Nguyên Tùy Vân từ từ tiếp:

- Tại hạ cứ tưởng mình chỉ cần đôi mắt của các hạ thôi. Bây giờ nghỉ lại, mới biết là cần cả sanh mạng của các hạ! Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Các hạ có cơ hội thực hiện ý muốn đó. Nhưng cơ hội không lớn lắm đâu.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Nhưng ít nhất cũng lớn hơn cơ hội của các hạ, phải không?

Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ vậy! Nguyên Tùy Vân trầm tư. Chợt hắn thốt:

- Có những người, việc thiên hạ thì rất sáng suốt. Trái lại, đối với việc của chính họ, thì rất mù mờ! Lưu Hương đáp:

- Bởi lẽ giản dị là hiểu việc người thì dễ hơn hiểu việc mình! Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Trừ các hạ! Các hạ hiểu người, các hạ hiểu chính mình. Bằng vào điểm đó, các hạ hơn hẳn phần đông nhân loại. Chúng ta đối lập với nhau, thật là một sự bất đắt dĩ! Lưu Hương thở ra:

- Tại hạ chưa từng nghe nói, trên đời này, địch nhân đáng sợ nhất của tại hạ là Nguyên công tử đó! Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Các hạ không hy vọng thắng tại hạ?

Lưu Hương gật đầu, dù Nguyên Tùy Vân không thấy được cử động đó - Phải! Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Đã thế, tại sao các hạ muốn giao thủ?

Lưu Hương điềm nhiên:

- Tại hạ bị dồn vào thế chẳng đặng đừng! Còn biết làm sao hơn?

Nguyên Tùy Vân buông gọn:

- Tốt lắm! Hắn vụt đứng lên. Rồi hắn cười nhẹ tiếp luôn:

- Tại hạ từng nghe, các hạ có biệt tài lấy ít thắng nhiều, lấy yếu thắng mạnh. Tại hạ muốn biết, các hạ dùng biện pháp gì?

Lưu Hương lạnh lùng:

- Không có biện pháp chi cả Nguyên công tử ạ. Bất quá tại hạ chỉ có một chút bí quyết thôi. Bí quyết đó là tín tâm. Trong mọi hành động tại hạ luôn luôn giữ vững lòng tin.

Nguyên Tùy Vân kêu khẻ:

- Tín tâm?

Lưu Hương đáp:

- Tại hạ tin rằng, tà không bao giờ thắng chánh, cường quyền không bao giờ thắng công lý. Hắc ám không bao giờ trường cửu vô tận! Chỉ có vấn đề giai đoạn thôi! Nguyên Tùy Vân cuối cùng phải biến sắc mặt. Tuy nhien hắn cười lạnh, hỏi:

- Tín tâm có nuôi sống con người, thay cho vật thực được không?

Lưu Hương đáp:

- Không! Tuy nhiên, con người không có tín tâm, thì chẳng khác nào một xác không hồn! Con người đó đặt để như thi thể kẽ chết, chỉ còn biết đi biết đứng chứ còn tình cảm thì khô cằn.

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Được rồi, chờ xem tín tâm của các hạ có quật nổi tại hạ chăng.

Hắn phất ống tay áo, thân hình nương theo bay vút lên mường tượng một con dơi chớp cánh. Tư thế rất đẹp. Xem hắn bay không nhanh, nhưng trong thoáng mắt, hắn đáp xuống trước mặt Lưu Hương. Quần hùng chỉ nghe tiếng, chưa thấy miếng, bây giờ thấy rồi, đồng bội phục Nguyên Tùy Vân là một đại tài.

Buông xuôi hai tay, ống áo chấm đất, Nguyên Tùy Vân thốt:

- Xin mời! Hai người vái nhau, cùng lùi ba bước người nào cũng lộ nụ cười. Cho đến bây giờ, chưa ai nói một tiếng vô lể với nhau. Họ là những người trầm tịnh cực độ. Ai ai cũng nhìn vào tay họ, tay đó nhích động là trận thư hùng khai diễn, đất lỡ trời long! Ai ai cũng chờ, hồi hộp, lo âu. Bổng, một người hét lớn:

- Khoan. Cuộc chiến này, phải về phần ta.

Bóng người chớp lên. Hồ Thiết Hoa đã đứng trước Lưu Hương. Lưu Hương cau mày:

- Ta đã nói rồi! Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ta không cần biết ngươi đã nói gì. Cuộc chiến này, nhất định ngươi phải nhường ta.

Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt hướng qua Nguyên Tùy Vân đáp:

- Vừa trông thấy hắn, là ta xem hắn như bằng hữu ngay. Các ngươi hoài nghi hắn, ta biện hộ cho hắn, bênh vực hắn bằng ngàn lẻ một lý lẻ. Nhưng ngược lại! hắn bán rẻ ta! Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Trên giang hồ, nơi nào, lúc nào cũng có trăm ngàn điều nguỵ dị. Các hạ không nên tùy tiện mà đưa tin người. Nhất là không phải mỗi người đều có thể trở thành bằng hửu chân chánh của chúng ta.

Hồ Thiết Hoa nghiến răng:

- Đành rằng ta lầm, song đem ta ra bán, ngươi phải hối hận với hành động đó.

Nguyên Tùy Vân không còn giử lễ độ với Hồ Thiết Hoa:

- Kẻ hối hận chính là ngươi.

Hắn cao ngạo tiếp:

- Thừa dịp chưa đến lúc hối hận, ngươi nên lùi lại đi. Còn đấy! Ta không muốn giao thủ với ngươi.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao?

Nguyên Tùy Vân điềm nhiên:

- Chỉ vì ngươi tuyệt nhien không phải là đối thủ của ta. Lưu Hương kia, hoặc giả y còn một vài phần hy vọng, chứ ngươi thì đừng mong làm việc phi thường. Ta đã bảo, ngươi sẽ hối hận là cái chắc.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Câm.

Tay quyền bay ra, gió quyền lớn hơn tiếng quát.

oOo Ai cũng biết con người Hồ Thiết Hoa là con người xung động. Vì một chút nhỏ nhen, y có thể biến thành một cuộc chiến lớn. Hoặc giả không đánh nhau được, thì y nhảy cào cào, hét vang có như vậy tức khí của y mới vơi đi.

Nhưng hiện tại y trầm trụ khí hơn bất cứ người nào từng nổi tiếng là trầm tịnh. Và chẳng những chỉ trong hiện tại mà thôi. Không đánh được nhau y sôi động ghê gớm, đánh nhau thi trái lại y bình tỉnh không tưởng nổi.

Bình sanh, y chỉ giử được bình tỉnh trong những lúc đánh nhau thôi. Sở dỉ y bình tỉnh được trong lúc đánh nhau, là nhờ có đánh nhau hàng trăm hàng ngàn trận sanh tử. Kinh nghiệm cho biết, càng bạo táo, là càng dể thất bại. Nhưng lạ lùng thay thoạt đầu, y còn bình tỉnh, qua chiêu đầu, y bạo táo lên ngay. Hầu như y quên mất bao nhiêu kinh nghiệm thu thập trong các trận chiến khắp giang hồ. Mặc hắn bạo tàn, Nguyên Tùy Vân cứ ung dung tránh né. Hồ Thiết Hoa vung quyền thục mạng.

Trương Tam nổi giận mắng:

- Ngốc tử! Ngốc tử hạng nặng rỏ ràng! Nguyên Tùy Vân mỉm cười, vừa tiếp tục chiến đấu vừa thốt:

- Ai cho hắn là ngốc, chính người đó mới thật là ngốc Hắn trước sau, chua hoàn thủ.

Trương Tam cao giọng:

- Đương nhiên ngươi không nói hắn ngốc, bởi ngươi đang hy vọng hắn ngốc. Hắn càng ngốc, ngươi càng có lợi.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Ngươi muốn hắn thay đổi chiêu pháp? Hắn phải dùng những chiêu thức bình lặng đối phó với ta?

Trương Tam không đáp. Hồ Thiết Hoa nổi giận, quát:

- Dù ngươi là kẻ không ra quái gi, ta cũng không dùng thủ đoạn hèn hạ đối địch với ngươi đâu. Cứ yên trí, mắt không thấy, thì ngươi còn tai, ta dùng toàn chiêu thức có gây tiếng gió cho ngươi chống đỡ.

Chừng như Hồ Thiết Hoa nói đúng ý Nguyên Tùy Vân. Hắn lo sợ những chiêu thức bình lặng. Tuy nhiên vẫn cười thốt:

- Ta vốn yên trí từ lâu. Lúc nào ta cũng yên trí cả. Chiêu thức bình lặng cũng như chiêu thức ồ ạt đối với ta không có lợi, cứ làm. Nếu ta bị quật ngã vì những cái thầm lặng, thì ta đã chết từ lâu đâu còn sống đến bây giờ?

Ngươi biết chứ, đối với những kẻ mù thiên hạ thích dùng thủ đoạn thầm lặng lắm đó. Cho nên ta phải có cách đối phó với thầm lặng. Đối phó để tự bảo toàn, vì ta còn ham sống.

Trước sau y vẫn chưa hoàn thủ. Hồ Thiết Hoa đánh đúng mười bảy quyền, đột nhiên thu tay về. Nguyên Tùy Vân cung trụ bộ liền.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Hiện tại là lúc động thủ, chứ không phải lúc động khẩu.

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Đương nhiên! Ta biết như vậy.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Thế sao ngươi không xuất thủ?

Nguyên Tùy Vân lạnh lùng:

- Chỉ vì ta biết quá nhiều.

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Ngươi biết cái gì?

Nguyên Tùy Vân giải thích:

- Ngươi xung phong làm một cuộc thực nghiệm cho Lưu Hương đứng bên ngoài xem vũ công của ta, để tìm cách hoá giải những chiêu thức của ta.

Phải vậy không?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng, Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Quả thật ngươi là một bằng hữu tốt của hắn. Rất tiếc ngươi dùng tâm cơ mà không thu thập được kết quả nào, thật phí quá.

Hồ Thiết Hoa bỉu môi:

~! Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Về vũ công, ta luyện qua ba mươi ba môn, vô luận với môn nào ta cũng có thể đánh ngã ngươì được như thường.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Trong ba mươi ba môn công của ngươi đó, lợi hại nhất là cái môn khoát lác.

Nguyên Tùy Vân không cáu, trái lại còn cười tiếp:

- Nếu kể luôn môn khoát lác thì con số phải nâng lên 1, cộng tất cả là ba mươi bốn môn.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Trong ba mươi bốn môn, bỏ môn khoác lác ra, ngươi kể các môn còn lại cho ta xem.

Nguyên Tùy Vân kể ngay:

- Đại Bạt thủ tại Giáp Hạ Cốc ngoài Đông Doanh đảo, khinh công của Huyết Ảnh Nhân, Thanh Phong Thập Tam Thức của Hoa Sơn phái, Đại Thủ Ấn của Huỳnh Giáo Mật Tông, Chu Sa Chưởng, ám khí có độc dược của Đường Môn đất Thục, những môn công này chắc là ngươi biết.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Còn gì nửa?

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Hồi Phong Vô Liểu kiếm gồm có 49 thức của Cố Đạo Nhân trên Bàn Sơn, Hàng Long Phục Hổ La Hán Quyền của Thiếu Lâm, Lưu Vân Phi Tụ của phái võ Đương, Thi Quyền của họ Ngôn tại đất Thần Châu, Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao của họ Bành tại Trung Nguyên, Uyên Ương Thối của Chánh Tông Bắc Phái.

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Còn gì nửa?

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Bao nhiêu đó chưa đủ sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ngươi cho là đủ, tại sao không xuất thủ?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Trả lể cho ngươi. Bởi vì ngươi cho ta là kẻ bằng hửu, ta nghỉ nên để cho ngươi sống thêm một thời gian, dù là thời gian ngắn.

Hồ Thiết Hoa xì một tiếng:

- Ngươi ấn định thời gian đó bao lâu?

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Ít nhất cũng là sau khi tất cả các ngươi ấy đều chết sạch.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Các người ấy?

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Tất cả các người hiện có mặt tại đây.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi định giết hết mọi người?

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Bí mật của ta họ đã biết rồi, tự nhiên họ phải chết, để cho ta sống.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt, rồi bật cười rợn.

- Các vị nghe chứ? Gả đó chẳng những khoác lác mà còn nuôi mộng nửa đấy.

Nguyên Tùy Vân điềm nhiên:

- Mộng là đối với các ngươi đó. Rất tiếc cho các ngươi trong cơn mộng này, các ngươi không bao giờ tỉnh.

Trương Tam vụt thốt:

- Rất tiếc cái gì ngươi cũng không thấy. Nếu thấy được, hẳn là ngươi không nói lên câu nói đó.

Nơi tầng thứ hai, có lửa cháy. Chẳng rõ lửa phát sanh từ lúc nào. Vì không ai lưu ý. Lửa bốc cao hơn sáu bảy thước, mường tượng một bức tường.

Lửa bao vây thuộc hạ của Biên Bức công tử. Chúng dùng hắc ám nhốt người, thì bây giờ ánh sáng nhốt chúng lại. Bình thường, chúng là dã thú, song có dã thú nào lại không sợ lửa? Cho nên thay vì vượt qua tường lửa, chúng lại lùi, bảy tám mươi tên cùng dồn vào một chổ.

Đột nhiên, từng tên một nối tiếp nhau ngã gục xuống rồi không chờ dậy nổi. Chẳng ai hiểu tại sao. Nếu muốn giải thích thì chỉ có một cách:

ma pháp?

Một thứ ma pháp cực kỳ lợi hại. Linh hồn của chúng bi thứ ma pháp đó xua đuổi khỏi thể xác rồi.

Trương Tam gọi Đinh Phong:

- Ngươi có mắt tất thấy rỏ, sao ngươi không tường thuật cho kẻ thiếu mắt nghe?

Đinh Phong biến sắc mặt không còn hạt máu, môi xám, rung rung. Gã còn nói làm sao thành lời nổi?

Trương Tam thở dài:

- Cho nên trên đời có những kẻ thích mù. Mù thì khỏi cần trông thấy cái gì cả.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Không trông thấy thì không sợ, không lo. Dù có chết, cũng chết tươi, chết tốt, chết đẹp, yên tâm mà chết. Không vướng vít lụy phiền.

Nguyên Tùy Vân cười lạnh:

- Không trông thấy, chẳng phải là không hiểu. Có kẻ thấy, song không hiểu gì. Có kẻ không thấy mà sự gì cũng biết hết.

Trương Tam hỏi:

- Ngươi biết gì?

Nguyên Tùy Vân bình tỉnh tiếp:

- Ta biết nhiều hơn các ngươi.

Trương Tam bỉu môi:

- ~?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi biết hiện tại thủ hạ của ngươi ở đâu chăng?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- cái chổ không ai đi đến được.

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Tại sao ta không thấy chúng có động tịnh gì?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Chỉ vì chúng đã bị điểm huyệt cùng ngả xuống bất động.

Hồ Thiết Hoa giật mình trừng mắt nhìn hắn. Chừng như y không tin là hắn mù. Nhưng không tin cũng không được, vì hắn mù thật sự.

Nguyên Tùy Vân hỏi lại; - Ngươi có mắt, ngươi trông thấy, vậy ngươi có trông thấy ai điểm huyệt chúng không?

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Làm sao y biết được điều đó?

Lửa bốc cháy, như có một ma pháp sanh lửa, lửa cháy mạnh mà không lan ra bừa bải, chừng như có một ma pháp nào ức chế trong một phạm vi ấn định. Rồi bọn người bị lửa bao vây đột nhiên ngã xuống. Thì ra tên này điểm huyệt tên kia, tất cả tự điểm đồng bọn, tất cả cùng ngã. Thế là sao? Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Ngươi biết ai chăng?

Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Kẻ điểm huyệt chính là kẻ phóng hoả.

Mà kẻ phóng hỏa là ai?

151. Chương 151: Cầm Như Vô Hình

Tuy không ai thấy đúng sự việc, nhưng ai ai cũng biết lửa không thể tự nhiên bốc cháy, người không thể cố ý ngã xuống. Bất quá, không ai thấy người gây ra bao nhiêu việc đó, và ai ai cũng biết, phải có người làm. Chứ làm gì trên đời có ma pháp? Hồ Thiết Hoa vuốt mũi, chiếc mũi ươn ướt. Tay y rịn mồ hôi hay mũi rịn mồ hôi?

Nguyên Tùy Vân điềm nhiên thốt:

- Có những việc, đừng nói là kẻ mù, đến người đủ mắt cũng không trông thấy.

Hồ Thiết Hoa ạ một tiếng. Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Rất nhiều việc. Việc vừa qua là một.

Việc vừa qua? Lửa đương nhiên bốc cháy? Người đương nhiên ngã?

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Còn gì nửa?

Nguyên Tùy Vân không đáp, chỉ hỏi lại:

- Ta ở đây là để chờ. Các ngươi biết ta chờ gì không?

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Có quỷ mới biết ngươi chờ gì?

Nguyên Tùy Vân lại hỏi:

- Tại sao lửa bổng cháy mạnh ngươi biết không?

Hồ Thiết Hoa không đáp. Nhưng qua một phút, không dằn tánh nóng được, y hỏi:

- Ngươi biết?

Nguyên Tùy Vân lạnh lùng:

- Ta đã nói, không thấy không phải là không biết. Bất quá! Hắn chợt cười, rồi tiếp:

- Bất quá, nếu ta nói ra cái nguyên nhân lửa cháy, thì các ngươi phải hối tiếc.

Hồ Thiết Hoa lại hừ một tiếng nửa:

- Hối tiếc?

Bổng y hiểu. Đoạn y kêu lên:

- Rượu! Rượu mạnh! Nguyên Tùy Vân mỉm cười:

- Phải! Rượu! Mà lại thứ lâu năm, thứ thượng hảo hạng.

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Đáng tiếc thật.

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Ta chỉ dùng rượu thường, đải khách. Còn thứ rượu thượng hảo hạng thì rất khó mua. Bởi nó hiếm, chứ không vì cao giá. Rượu uống mau hết, rượu cháy càng mau hơn.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Ngươi chờ rượu cháy hết?

Nguyên Tùy Vân cười nhẹ:

- Lần này, ngươi đoán đúng. Nơi đó, ngoài rượu ra không còn vật gi đốt cháy cả. Từ nay trở đi, chắc chắn là ta sẽ không đưa rượu đến đây nửa. Như vậy ta không còn lo ngại lửa nửa.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Ta nghe ngươi nói là sẽ không bao giờ có rượu nửa thật tình ta hết muốn sống.

x Lửa mạnh đến đâu, cũng phải tàn. Lửa dần dần yếu lại.

Hồ Thiết Hoa vụt hét:

- Vô luận làm sao ngươi cũng không thể thoát được. Tất cả chúng ta bao vây hắn gấp.

Bảy tám người lướt tới.

Vừa lúc đó, Nguyên Tùy Vân tung mình lên. Y cuốn đi không như một vầng mây, mà là một luồng gió. Gió phải nhanh hơn mây. Nguyên Tùy Vân mường tượng một con dơi, bay trên vùng lửa đỏ. Bên dưới, tầng thứ hai lửa tắt lịm. Hai tay áo của y, quạt quạt như đôi cánh dơi. Cánh dơi sanh gió, gió quạt lửa, quạt đến đâu, lửa tắt đến đó. Lửa vốn đã yếu dần, bị gió quét qua tắt nhanh.

Lửa tắc, hắc ám trở về. Hắc ám trở lại mang theo niềm tuyệt vọng cho mọi người. Tiếng gió vang xa dần, tiếng gió đã xuống tầng thứ nhất. Dĩ nhiên, gió ống tay áo của Nguyên Tùy Vân. Nhưng, Hồ Thiết Hoa cũng xuống đến tầng dưới cùng. Y đuổi theo làn gió đó, gió nơi nào, là Nguyên Tùy Vân ở nơi đó. Sau y, có tiếng gió y phục lào xào. Hiển nhiên có rất nhiều người theo y. Người được mời đến đây, toàn là tay khá, thi còn ai không xử dụng nổi thuật kinh công?

Một tiếng coong vang lên, tiếng gió ngưng bặt. Bao nhiêu người xuống theo, cũng lướt đến chổ phát ra tiếng coong. Kế đó, mấy người kêu lên kinh khiếp. Họ bị Nguyên Tùy Vân hạ độc thủ chăng. Nhưng vô luận người có vũ công cao đến đâu, cũng không chống đối nổi một lực lượng liên minh của đa số cao thủ Chỉ nghe Hồ Thiết Hoa hét:

- Ngươi định trốn đi đâu?

Có người la lớn:

- Bắt được hắn rồi. Hắn bị tại hạ nắm đây.

Nhưng Nguyên Tùy Vân chỉ có một tại sao nhiều người cùng la lên như vậy? Chẳng ai biết việc gì xảy ra cả. Thế ai bị bắt? Ai bị đánh ngã? Ai bắt được Nguyên Tùy Vân? Lửa vụt cháy lên.

Lửa chỉ là một điểm nhỏ, bằng hạt đậu thôi, cũng đủ hy vọng phấn khởi. Hơn hai mươi người cùng dồn lại một góc, người nắm đầu, người nắm vai, tất cả xuýt xoa, nhăn mặt.

Họ chạm mình vào vách đá, họ chạm vào nhau, họ chụp vào nhau.

Nguyên Tùy Vân biến mất.

Nơi vách có gắn hình một con dơi bằng kim khí. Tất cả đuổi theo con dơi bằng kim khí. Vật bằng kim khí bay đi, sanh gió mạnh, quần hùng lao người theo luồng gió mạnh. Lửa, do Lưu Hương mang đến. Lửa trong một tay, còn tay kia, chàng nắm mạch môn của Đinh Phong. Hồ Thiết Hoa nhảy vọt đến cạnh Lưu Hương quát:

- Nguyên Tùy Vân đâu? Sao ngươi không đuổi theo?

Lưu Hương thở dài:

- Nếu các ngươi đừng ồ ạt đuổi theo thì tại hạ có thể bắt được hắn.

Câu hỏi do Hồ Thiết Hoa thốt lên, nhưng Lưu Hương lại hướng về toàn thể mà đáp.

Chàng không cần nói nhiều hơn, ai ai cũng hiểu được chàng muốn nói gì. Kế đó, bởi nhiều người cùng bay đi, tiếng gió của y phục phát sanh ào ạt, chàng làm sao phân biệt được trong âm thinh hổn tạp đó, tiếng gió của Nguyên Tùy Vân? Huống chi hắc ám đã trở lại với họ, trong hắc ám, mỗi bóng người có thể là 1 Nguyên Tùy Vân. Làm sao Lưu Hương đặt cái đích để đuổi theo?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vừa rồi, ngươi không bật mồi lửa?

Vật bật lửa, là của Câu Tử Trường, Hồ Thiết Hoa trao lại cho Lưu Hương trước đó.

Lưu Hương đáp:

- Vừa rồi vật bật lửa không ở nơi tay ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Kỳ chưa. Chính ta trao tận tay cho ngươi mà.

Lưu Hương đáp:

- Phải, nhưng lúc đó nó không ở nơi tay ta, người bật lửa chẳng phải là ta. Người đó bật lửa rồi mới trao lại cho ta.

Hồ Thiết Hoa kêu lên:

- Cái gì kỳ thế? Người đó là ai? Bây giờ ở đâu? Có tiếng kêu khẻ vang lên. Hồ Thiết Hoa quay đầu lại, thấy trong đóng đại hán áo đen đang nằm trên đất, có một tên lóp ngóp chờ dậy từ từ đi tới. Tuy vận đồng phục của bọn đại hán, tuy bao mặt bao luôn cả hai mắt, người đó vẫn không dấu nổi dáng dấp của một nử nhân.

Hồ Thiết Hoa lại kêu lên:

- Thì ra chính là cô nương.

Y thức ngộ. Người bật lửa chính là nử nhân đó và nử nhân đó là Kim Linh Chi. Suy theo đó, người điểm huyệt bọn đại hán là nàng luôn. Nhưng nàng ở đâu? Làm gì trước đó? Sao bây giờ lại ở đây? Lưu Hương gặp lại nàng trong trường hợp nào?

Lên đến tầng thứ ba rồi, Kim Linh Chi vẫn còn giử nguyên vuông khăn bao mặt. Nàng bước đi với vẻ đặt biệt, mường tượng quanh năm suốt tháng sống trong hắc ám, thành có thói quen. Nàng đi cạnh Lưu Hương thì thầm mấy câu.

Lưu Hương dịu giọng thốt:

- Tại hạ hiểu.

Họ không có một động tác nào khác lạ, song họ có vẽ quá thân mật.

Tại sao Kim Linh Chi bổng trở nên thân mật với Lưu Hương như thế? Hồ Thiết Hoa mở to đôi mắt nhìn họ, chẳng rỏ y lấy làm lạ, hay có tức giận.

Những người khác không ai nói tiếng nào. Họ là những tay bá chủ một địa phương, từng phát lịnh, thị Oai, nhưng hiện tại tất cả đều thần phục Lưu Hương. Bởi không ai có chủ ý gì cả. Lưu Hương thốt:

- Nơi đây không phải chốn chúng ta ở lâu. Hãy rời ngay rồi sẽ tính.

Trương Tam hỏi:

- Còn Nguyên Tùy Vân? Để mặc hắn vậy sao?

Lưu Hương đáp:

- Chốn này là tử địa, hắn cũng như bọn ta, không có lối thoát.

Trương Tam thở ra:

- Tuy nhiên, nếu gặp hắn cũng hay hay.

Lưu Hương gọi Hồ Thiết Hoa:

- Tiểu hổ, ngươi nhờ vài vị bằng hửu giúp ngươi mang Anh Lão tiền bối và Câu Tử Trường cùng đi.

Hồ Thiết Hoa còn trừng mắt nhìn nàng. Y chỉ hứ một tiếng chứ không nói gì. Lưu Hương tùy tay phất nhẹ nơi huyệt kiên tinh trên vai Đinh Phong, thốt:

- Còn cái vị công tử họ Đinh của chúng ta nửa đây.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng.

Lưu Hương vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, tiếp luôn:

- Cô nương nửa. Phải theo các vị đi ra Nàng trì nghi hỏi:

- Còn! Hương Soái?

Lưu Hương đáp:

- Tạm thời tại hạ chưa đi được. Cô nương đừng quên lương thực và nước uống. Những vật đó tối cần thiết, bất cứ ở đâu, lúc nào, trong thời gian chúng ta còn thở.

Nói như thế là chàng còn đi tìm Nguyên Tùy Vân. Vì chỉ có mổi một mình Nguyên Tùy Vân biết lương thực và nước uống ở đâu mà thôi. Nàng lại trì nghi một chút, đoạn gật đầu bảo:

- Hương Soái cẩn thận nhé! Lưu Hương đáp:

- Cô nương yên trí.

Giọng nói của họ chan chứa cảm tình.

Hồ Thiết Hoa càng phút càng uất ức.

Lưu Hương day qua Trương Tam:

- Ta gởi gấm nàng cho ngươi đó. Ngươi cố gắng chiếu cố nàng.

Trương Tam gật đầu:

- Đương nhiên.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Tại sao ngươi không giao nàng cho ta? Chẳng lẻ ta không chiếu cố nổi nàng?

Trương Tam cười hì hì:

- Tự mình còn không chiếu cố nổi bản thân, còn đòi chiếu cố ai?

Hồ Thiết Hoa quắc mắt nhìn hắn, rồi quay đầu bước đi liền.

Lưu Hương dặn:

- Lưu ý nhe. Hể thấy ai còn sống, ngươi phải tìm cách đưa họ cùng đi theo.

Trương Tam gật đầu:

- Ta hiểu. Còn ngươi phải hết sức dè dặt. Ngoài Nguyên Tùy Vân còn có kẻ khác nữa đấy. Chúng có thể mai phục dọc đường! Hồ Thiết Hoa chưa đi xa, vọt miệng tiếp nối:

- Chẳng những còn người khác mà còn quỷ nữa đấy. Vô số quỷ dử loại quỷ to đầu, quỷ nhỏ đầu, quỷ treo cổ, quỷ sắc! Lưu Hương thở dài:

- Có lẻ ngươi nói đúng.

Thái dương đã chếch về tây, dương quang còn sáng rỏ. Nước biển dồn thành sóng đập ầm ầm vào các mô đá, nước bắn chớp sáng như mưa kim cương. Hải âu chớp cánh từng đàn. Người trong sơn động, ly khai hắc ám, trở lại với dương quang. Bao nhiêu người cũng thở phào, tiếng thở hổn hợp vang như gió lộng.

152. Chương 152: Thiên Hạ Đệ Nhất

Ai ai cũng cởi mở tâm tình. Hiện tại họ vẫn còn ở tại tuyệt địa, nhưng đã có dương quang, mà dương quang thì gây hy vọng chứa chan! Ai ai cũng vui, chỉ trừ nàng. Nàng nấp mình sau một mô đá, ngồi thu hình, vuông khăn bao mặt vẫn còn. Chừng như nàng sợ ánh sáng. Không lẻ nàng không còn năng lực tiếp thọ ánh sáng?

Hồ Thiết Hoa nhìn nàng, bật cười lạnh, hỏi:

- Một con người nếu không làm điều chi trái lương tâm, thì khi nào lại dấu mặt dấu mày, cô nương nghỉ có phải vậy không?

Trương Tam can thiệp ngay:

- Ngươi nói gì? Ngươi muốn ám chỉ ai?

Hồ Thiết Hoa vẫn giữ nụ cười lạnh:

- Ta ám chỉ ai, tự nhiên ngươi hiểu.

Trương Tam cười hì hì:

- Thì ra ngươi nghen. Nghen, không ai cấm, nhưng đừng nghen sai nghen lầm là được.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Cái miệng của ngươi hể mở ra là đánh rấm.

Trương Tam cười lớn hơn:

- Thì ra, người ta đánh rấm bằng lổ miệng. Còn ngươi thì nói năng lổ trôn.

Mọi người đều cười. Chỉ có nàng, nàng khóc.

Hồ Thiết Hoa lạnh giọng:

- Khóc thì khóc lớn lên đi, hoặc cười thì cười lớn lên đi, có vậy cái sống mới đầy đủ ý vị.

Trương Tam gắt:

- Ngươi ăn nói dè dặt một chút nhé.

Hồ Thiết Hoa sừng sộ:

- Can gì đến ngươi? Ai mượn ngươi dạy khôn?

Trương Tam thở dài:

- Thì ra ngươi không có mắt, như loài dơi.

Hồ Thiết Hoa nổi giận:

- Ngươi nói cái gì?

Trương Tam cao giọng:

- Đáng lẻ ngươi phải nhận ra vị cô nương này là ai rồi mới nổi nghen chứ! Hắn thở dài, tiếp:

- Thì ra, trên đời này, yêu là cái đáng sợ nhất, khi yêu người ta dám nghen cả bằng hửu, thứ bằng hửu thượng hảo hạng. Khi yêu, ngươi dám đui luôn.

Nàng, là Đông Tam Nương.

Hồ Thiết Hoa chết sững. Mặt y đỏ như gấc. Lâu lắm,y mới mở miệng ấp úng:

- Tại hạ lầm! Tại hạ là kẻ đê tiện nhất trần đời.

Có lổi, y nhận lổi ngay. Y đáng quý ở điểm đó.

Trương Tam mỉm cười:

- Kẻ nào nhầm lẩn, người ta có thể mắng, chứ ngươi thì không ai nở mắng.

Hồ Thiết Hoa không nghe Trương Tam nói gì, mơ màng lẩm nhẩm:

- Bật mồi lửa, không phải là nàng, thì là ai?

Trương Tam đáp:

- Chính ta cũng chưa hiểu là ai! Biết đâu, chẳng phải là Hoa Chân Chân?

Hồ Thiết Hoa quên mất Hoa Chân Chân. Trong khoảng khắc ngắn ngủi, bao nhiêu việc hải hùng phát sanh, còn ai có tâm tình nghỉ đến người khác?

Hà huống, y đang lên cơn ghen? Lúc ghen thì y còn nghĩ gì nửa?

Cao Á Nam thốt:

-Nhất định không phải Hoa Chân Chân.

Trương Tam tiếp:

- Hay là! Cao Á Nam chận liền:

- Nàng ta là hung thủ, khi nào trở lại giúp bọn mình?

Trương Tam hỏi:

- Thế thì hiện giờ nàng ấy ở đâu?

Cao Á Nam đáp:

- Có thể nàng nấp ỏ đâu đó, chờ cơ hội hảm hại chúng ta.

Trương Tam nín lặng một lúc, rồi hỏi:

- Hay là Kim cô nương?

Hồ Thiết Hoa đáp ngay:

- Cũng không thể, bởi vủ công của nàng đâu có cao đến mức độ đó?

Trương Tam thở dài:

- Nàng đi đâu? Không ai thấy nàng cả.

Đột nhiên Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên:

- Ta phải đi tìm nàng.

Trương Tam trố mắt:

- Ngươi đi tìm nàng?

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Ngươi tưởng ta vì nàng thật sự đấy à? Nên nhớ, lão xú trùn còn ở trong đó một mình, ngoài Nguyên Tùy Vân ra, hắn còn phải đối phó với Hoa Chân Chân, với vô số quỷ, đủ loại, ta đâu có thể an lòng ngồi nhàn tại đây?

oOo Hồ Thiết Hoa đi thật, đi ngay. Dù biết đi mà không được trở lại, y cũng đi.

Cao Á Nam thở dài, thốt:

- Đối với mọi người, hắn hay sừng sộ, nhưng đối với Lưu Hương, hắn hết sức nhiệt tâm.

Trương Tam thở ra:

- Hắn học tánh cách của Lưu Hương đó. Lưu Hương biết hắn ngộ nạn ở đâu, là đến đó ngay. Hắn phải làm cái gì, để trả lại cho Lưu Hương chứ! Hắn thở ra thêm mấy tiếng, rồi tiếp:

- Họ là 1 đôi bằng hửu bình sanh tại hạ chưa thấy bằng hửu nào tốt đẹp như họ Cao Á Nam thở dài:

- Vậy mà gặp nhau là họ cải vả với nhau suýt thành cuộc đổ máu.

Rồi nàng tiếp:

- Còn các hạ nửa, các hạ cũng tốt như họ, có kém chi đâu?

Trương Tam cười nhẹ:

- Không dám! Không dám! Hắn nhìn nàng, tiếp:

- Chứ cô nương lại sao? Cô nương rất xứng đáng là bằng hửu của hai gã đó.

Trong ánh mắt của Cao Á Nam, ẩn ước niềm oán hận.

Nàng trầm giọng thốt:

- Tôi là lão bằng hửu, nàng vẫn bạc đải như thường. Họ đây là Hồ Thiết Hoa mới đúng hơn. Bất quá, nàng ghép luôn Lưu Hương vào, để tránh nhắm chuyện riêng rẽ Hồ Thiết Hoa. Nàng sợ Trương Tam mỉa mai.

Trương Tam xoay câu chuyện về đề khác:

- Bật mồi lửa, không là Hoa Chân Chân, không là Kim Linh Chi, thì là ai chứ?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghỉ không ra.

Trương Tam đổ mồ hôi trán tiếp:

- Từ lúc vào đây đến giờ, tại hạ không hề thấy một người nào lạ, có cảm tình với chúng ta.

Hấn lẩm nhẩm:

- Tại sao không ai thấy? Một nhân vật vô hình? Vô hình thì ra là ma, là quỷ rồi, chứ đâu phải là người?

Làm gì trên đời có ma quỷ? Dù cho có ma quỷ, nhưng tuyệt đối không thể có người vô hình. Cao Á Nam nhìn ra xa ngoài trùng dương, từ từ thốt:

- Nếu có quỷ hồn, thì! thì! chúng! Nàng nín lặng, bởi nàng không dám tiếp dứt câu.

Quần hùng ra đến bờ biển, đứng chung một chổ, lúc đó bổng có hai người bước lại, một trong người bàn:

- Chúng ta trở vào đó xem sao.

Người kia đáp:

- Hương Soái vì chúng ta mà mạo hiểm, chúng ta không thể an nhiên hưởng thanh bình.

Cao Á Nam lắc đầu:

- Tôi nghỉ các vị Ở lại đây là tốt hơn.

Một người hỏi:

- Tại sao?

Cao Á Nam trầm ngâm một chút, rồi hỏi lại:

- Các vị có vật dẫn hoa? nơi mình chăng?

Một người đáp:

- Không. Lúc lên bờ để vào đảo, chúng đả lục soát, lấy hết rồi.

Một lão nhân trong đám đông, đứng xa xa, thở dài, thốt:

- Đến cái đốm dùng hút thuốc, chúng cũng lấy luôn, lão phu nhịn thèm đến bây giờ, khổ thật.

Tay lão vàng, răng lão vàng, chứng tỏ lão nghiện thuốc nặng.

Cao Á Nam nhìn lão, thở ra, hỏi:

- Lão trượng đã cao niên kỷ lắm rồi, sao không ngồi nhà hưởng nhàn lạc, lại đến đây làm chi cho chúng hại khổ? Có phải là Vương lão gia chăng?

Lão nhân biếng sắc mặt, dặng hằng mấy tiếng, hỏi lại:

- Sao cô nương nhận ra lão phu?

Cao Á Nam điềm nhiên:

- Ưng Trảo Môn từng nổi danh trong vũ lâm qua hơn bảy mươi năm rồi, dù cho người ta không nhận diện lão trượng, song nhìn đôi tay của lão trượng người ta cũng đoán được người.

Lão nhân, chính là Vương Thiên Thọ, ngoại hiệu Cửu Hiện Vân Long, đệ nhất cao thủ trong Ưng Trảo Môn, hai mươi năm trước, nhượng vị chưởng môn cho người cháu là Vương Duy Kiệt, rồi từ đó ẩn tích giang hồ luôn.

Không ngờ bây giờ cũng có mặt trong đám người đến đây đấu giá.

Mọi người bất giác cùng quay đầu nhìn lão.

Vương Thiên Thọ thừ người một lúc, rồi thốt:

- Cô nương còn nhỏ tuổi, mà đã có nhãn lực rất tinh vi, thật đáng ngợi.

Chợt một đại hán có hàm râu rồng, mặt tía vẹt đám đông bước tới, quắc đôi mắt sáng như gương, cất giọng trầm trầm:

- Thì ra, Vương lão gia là Châu tiên sanh. Thảo nào Biên Bức công tử chẳng đối đãi hơn ai hết.

Vương Thiên Thọ cau mày:

- Các hạ là ai? Lão phu không hề quen biết?

Đại hán râu rồng không đáp, chỉ thốt tiếp:

- Vương lão gia đến đây chắc là cũng vì mấy bình độc dược của Đường Môn tại đất Thục?

Vương Thiên Thọ biến sắc, cao giọng hỏi:

- Các hạ là ai?

Đại hán mặt tía râu rồng cười lạnh:

- Vương lão gia từ lâu rồi đã thoái xuất giang hồ, cho cả đến đệ nhất cao thủ vùng Quan Đông là Tử Diện Sắt Thần Ngụy Tam gia mà cũng chẳng biết.

Vương Thiên Thọ ngẩng mặt lên cười ha hả:

- Thì ra là Ngụy Hành Long Ngụy tam gia. Từ lâu, lão phu rất ngưỡng mộ! Lão chợt ngưng cười, ngưng nói, đôi mắt già lờ đờ bổng sáng rực lên, đôi mắt nhìn thẳng Ngụy Hành Long. Đoạn lão lạnh lùng tiếp:

- Nghe nói Ngụy tam gia ngày nay phát đạt lắm, có mấy thị trường buôn ngựa, có cơ thiếp đầy nhà, ai ai cũng ganh với vận số đỏ của Ngụy tam gia. Nhưng, tại sao không ở lại chốn địa đàng mà hưởng lạc thú, còn đến đây làm gì để suýt chết oan?

Ngụy Hành Long biến sắc, đáp:

- Việc tư của tại hạ, người ngoài! Vương Thiên Thọ chận lời:

- Việc tư? Có phải là vì bí quyết của kiếm pháp Hồi Phong Vủ Liểu gồm bốn mươi chín thức của Cố Chân Nhân chăng?

Quần hùng cùng ạ lên một tiếng, đổ dồn ánh mắt về Ngụy Hành Long.

Họ nhìn nơi khoé mắt tả của y, nơi đó có vết sẹo đao chạy dài đến mép tai.

Nếu Vương Thiên Thọ không nhắc lại, Cao Á Nam không chỉ danh, thì chẳng ai nhận ra người, bây giờ quần hùng đã biết người, lại còn nhận ra được vết sẹo. Lai lịch của vết sẹo, phần khách giang hồ đều biết.

Năm xưa, Cố Chân Nhân tại Ba Sơn là tay kiếm thuật tinh kỳ, kiếm pháp Hồi Phong Vủ Liểu của Chân Nhân cầm như vô địch trong thời gian đó.

Chân Nhân trước sau chỉ thu nhận có mỗi một người đệ tử, hàng tục gia, họ Liểu, tên Ngâm Tùng, kiếm thuật không bằng sư phụ, nhưng phẩm cách rất cao, từng được người đương thời kính mộ.

Liểu Ngâm Tùng bình sanh không hề gây thù kết oán với ai. Chỉ có một lần, nhân ra vùng Quan Ngoại hái thuốc, dọc đường gặp chuyện bất bình, đánh trọng thương một tay đại đạo vừa cướp tiền mà cũng vừa cướp sắc luôn.

Tên đại đạo đó, chính là Ngụy Hành Long. Và vết kiếm đó, do Liểu Ngâm Tùng lưu lại. Cứ theo lời truyền thuyết, thì Ngụy Hành Long từng phát thệ trước mặt Liểu Ngâm Tùng là sẽ cải sửa hành vi, bỏ xấu về tốt. Do đó, Liểu Ngâm Tùng mới tha chết cho. Ngụy Hành Long bỏ nghề trộm cướp, xoay qua nghề buôn ngựa.

Nhưng y có thật sự cải tà quy chánh chăng? Nếu y cải sửa thì còn đến đây làm gì?

Vương Thiên Thọ nói ra, mọi người nghe rồi, đều vở lẻ. Chung quy y không hề cải sửa hành vi. Y muốn báo thù, nên tìm mua bí quyết Hồi Phong Vủ Liểu Kiếm Pháp để đối phó với Liểu Ngâm Tùng.

Người trong vủ lâm, ai ai cũng xem trọng việc báo thù, nhưng cuộc báo thù của Ngụy Hành Long đê tiện quá, thành ra họ khinh miệt y.

Ngụy Hành Long đâm lỳ, hỏi:

- Dù tại hạ có vì Hồi Phong Vủ Liểu kiếm pháp mà đến thì có sao chăng?

Còn các hạ thì sao?

Mặt lão biến sắc trắng nhợt.

Ngụy hành Long đáp:

- Học lén vủ công của người, lại tìm người mà báo cừu, tuy không tốt đẹp cho lắm, song nghỉ ra cũng còn khá hơn sự mưu toan âm thầm hại người, rồi vu oan giá họa cho họ Đường.

Vương Thiên Thọ nổi giận:

- Ai dám chỉ ngươi?

Ngụy Hành Long bất chấp lão, hướng qua quần hùng thốt:

- Các vị biết vị đệ nhất anh hùng, đại hảo hán trong thiên hạ.

Văn vô đệ nhất, vỏ vô đệ nhị. Thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng, còn ai không thích mình được tôn như vậy? Nhưng, được cái tiếng đó rồi, chưa chắc là có phúc, mà họa thì cầm như hiển nhiên vậy. Bởi, danh vọng của một người khiến cho lòng tật đố phát sanh ở ngàn người. Bởi, luôn luôn có người bất phục, tìm trăm phương ngàn cách, hạ kẻ danh vọng. Hạ được một tay đệ nhất anh hùng, là trở thành thượng đẳng đại anh hùng ngay. Cho nên người ta muốn được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất vị đại anh hùng. Nhưng, người ta cũng sợ luôn được tôn kính như vậy.

Ngụy Hành Long hỏi, không ai đoán được.

Có mấy người nhìn Cao Á Nam và Trương Tam, rồi thốt:

- Hương Soái chăng?

Ngụy Hành Long đáp:

- Hương Soái cứu người trong tai nạn cấp bách, cướp của kẻ giàu, phân phát cho hạng nghèo, vủ công cao, có linh mẩn, đáng được xem là đệ nhất đại anh hùng, đại hào kiệt. Chỉ! bất quá! Y thở dài, rồi tiếp:

- Thiên hạ đệ nhất, bốn tiếng đó vị tất Hương Soái tiếp nhận nổi.

Có mấy người cải:

- Không Hương Soái thì ai?

Mấy người khác tiếp nối:

- Hương Soái quét sạch đại sa mạc, đánh bại Thạch Quan Âm, vào Thần Thuỷ Cung dọ thám, giao chiến với Thuỷ Mẩu Âm Cơ, anh hùng như vậy, hào kiệt như vậy, mà chưa xứng danh thiên hạ đệ nhất, thì còn ai nửa? Trừ Hương Soái ra, có ai tạo nổi thành tích động địa kinh thiên chăng?

Mấy người nửa thốt:

- Đừng nói những việc xa xôi, chỉ nhìn vào việc hôm nay tại đảo Biên Bức này thôi, cũng đủ rồi. Trên đời này, có ai sánh bằng Hương Soái chăng?

Ngụy Hành Long thở dài:

- Tại hạ muốn nói! Vương Thiên Thọ chợt cất cao giọng:

- Lời nói của kẻ tiểu nhân, các vị lưu ý làm gì?

Lão từ từ bước về Ngụy Hành Long. Hai bàn tay gầy kéo gân xanh chằn chịt. Lão vươn mười ngón tay, như mười móc câu, lão vốn nhỏ người, hiện tại nhu dài thêm một thước. Xương lão kêu lên rắc rắc, liên tục. Ai cũng biết lão có nội lực cao, không kém Ưng Trảo Vương ngày trước, nhưng cao đến độ nào thì bây giờ quần hùng mới thấy tận mắt. Ai ai cũng kinh hải, lo sợ Ngụy Hành Long.

Quần hùng cũng lấy làm lạ, chẳng hiểu tại sao Vương Thiên Thọ ngăn trở Ngụy Hành Long tiết lộ danh tánh vị thiên hạ đệ nhất đại anh hùng. Hẳn cũng có duyên cớ chi đây. Chính họ cũng hiếu kỳ, muốn biết vị đó là ai. Cho nên, họ muốn ngăn chận Vương Thiên Thọ, song lại ngán Ưng Trảo Công của lão.

Trong số người đột nhiên có hai người bước ra, một tả một hửu áng ngử trước mặt lão.

Người bên tả thốt:

- Dù cho y có nói bậy, nói bạ, cứ để cho y nói, có sao đâu?

Người bên hửu tiếp nối:

- Phải đó.

Hai người đó mặt tròn, lùn, mập, đồng cười, xem không có gì là cao cường cả, thế mà Vương Thiên Thọ ngán.

Hai tay đang dồn nội lực, hai tay buông thỏng xuống ngay, nội lực tản mác ngay, dặng hắng mấy tiếng thốt:

Hiền huynh đệ muốn nghe cũng được.

Cả hai cùng cười vang. Họ ngạo nghễ quá,Ngụy Hành Long hết sức phẩn nộ, nhưng không dám nói gì.

Cao Á Nam cười nhẹ, thốt:

- Hóa Chân Hoá Thực, Đồng Tẩu vô khí, bội phục, bội phục.

Bây giờ quần hùng mới biết hai người đó là hai anh em ruột, người bên tả là anh, tên là Tiền Bất Tham, ngoại hiệu là Hoá Chân Hoá Thực, còn người bên hửu là Tiền Bất Yếu, ngoại hiệu là Đồng Tẩu Vô Khi.

Trên giang hồ, nghe nói đến tên của họ, ai ai cũng giật mình.

Bởi, họ hành nghề mua bán. Nhưng họ mua bán đầu người. Đầu của ác nhân?

Ngụy Hành Long thốt:

- Người mà tại hạ sắp đề cặp đến, chắc các vị có biết.

Y thốt, nhưng mắt lại nhìn xuống tay y.

Tiền Bất Tham cười hì hì:

- Người mà anh em tại hạ có biết, toàn là thứ anh hùng rơm.

Ngụy Hành Long vờ không nghe, tiếp luôn:

- Hai mươi năm về trước, sở dĩ Vương Thiên Thọ nhượng vị chưởng môn, là vì đại anh hùng đó phát hiện lão ta có làm xấu xa, nên buộc lão như vậy.

Tiền Bất Tham thốt:

- Đoạn cố sự có ý tứ lắm. Người bách được Vương lão gia làm theo ý muốn, thiết tưởng trên đời chẳng có bao nhiêu.

Ngụy Hành Long tiếp:

- Vị đại anh hùng đó từ lâu lắm rồi, không xuất hiện trên giang hồ. Mãi đến gần đây, vì trịnh lâu quá phải sanh động, nên muốn bôn tẩu đó đây.

Tiền Bất Yếu hỏi:

- Cho nên, Vương lão gia định tìm người đó báo thù à?

Ngụy Hành Long tiếp:

- Luận về vũ công, mươi Vương Thiên Thọ cũng không thắng nổi vị đại anh hùng đó. Khi nào Vương Thiên Thọ dám đi tìm? Chỉ vì Vương Thiên Thọ biết người đó mỗi năm sẽ đến gặp lão ta. Cho nên, Vương Thiên Thọ mới tới trước, mời Đường tiên sinh và mấy vị cao nhân đến Ưng Vương Bảo, uống rượu! Y căm hận, tiếp:

- Lão đến đây mua độc dược của Đường Môn, bỏ vào rượu, cho vị đại anh hùng đó uống vào, rồi vu oan cho Đường tiên sinh hạ thủ đoạn.

Vương Thiên Thọ đột nhiên bật cười lớn:

- Tiểu đó nói nghe hay quá. Các vị còn muốn nghe thêm chăng? Các vị thử nghỉ, dù lão phu quả có ý đó, thì làm sao hắn biết được?

Ngụy Hành Long thốt:

- Chỉ vì tại hạ có gặp vị đại anh hùng đó, nên mới biết là y có ý đến tìm Vương Thiên Thọ, và biết luôn Vương Thiên Thọ có mời mấy vị nửa, cũng uống rượu, trong số đó có Đường tiên sinh. Tại hạ cũng biết luôn, lão ta đấu giá mua mấy thứ độc dược của họ Đường.

Rồi y kết luận:

- Ba sự kiện đó hợp lại, nếu tại hạ không thấu đáo thâm ý của Vương Thiên Thọ, thì chẳng hóa ra hơn mười năm bôn tẩu giang hồ, cầm như một tên ngốc luốt dậm dài, không mảy mai kinh nghiệm sao?

Tiền Bất Tham cười lớn:

- Các hạ nói mải, mà không cho biết vị đại anh hùng đó là ai.

Ngụy Hành Long gằn từng tiếng:

- Cái người tại hạ nói đây là Thiết Trung Kỳ, thiên hạ đệ nhất nghiã hiệp, chưởng môn nhân Thiết Huyết Đại Kỳ Môn.

Thiết Trung Đường.

Cái tên đó được nêu lên rồi, mọi người như ngừng thở. Trong mấy trăm năm gần đây, nếu có người đáng được thiên hạ tặng cái danh đệ nhất, thì người đó phải là Thiết Trung Đường. Ai ai cũng sững sờ. Lâu lắm, Tiền Bất Tham cất tiếng hỏi:

- Các hạ biết Tiền đại hiệp? Chỉ vì, khi nói đến tên Thiết Trung Đường Ngụy Hành Long có phần nào khách sáo. Cho nên Tiền Bất Tham mới hỏi.

Ngụy Hành Long sửng sờ luôn. Qua một lúc, y ấp úng:

- Biết chứ! Biết chứ! Rồi y khóc. Từng hạt lệ rơi, từ từ rơi. Dưới ánh dương quang lệ chiếu ngời, như kim cương đổ xuống. Lệ càng chiếu sáng, bởi mặt hắn làm nền.

Gương mặt tía càng làm nổi bật màu sắc kim cương.

Một đại đạo khóc. Ai ai cũng buồn cười, nhưng tất cả đều cho rằng y có liên hệ mật thiết với Thiết đại hiệp.

Đột nhiên Ngụy Hành Long thét lên:

- Tại hạ là cái quái gì? mà có quen biết Thiết đại hiệp. Chẳng qua! Không có Thiết đại hiệp, thì không có Ngụy Hành Long này. Ngụy Hành Long thọ ân nơi Thiết đại hiệp?

Y nghiến răng tiếp luôn:

- Chắc các vị đều cho rằng, nhờ Liểu Ngâm Tùng nương tay, mà tại hạ còn sống đến ngày nay? Nhưng, không có Thiết đại hiệp, tại làm sao! làm sao! Đột nhiên, y nhảy vọt tới, vung quyền đấm vào mũi Vương Thiên Thọ.

Anh em Vương Thiên Thọ trao đổi nhau một ánh mắt, cả hai cùng lùi lại mấy bước.

Tiền Bất Tham cười hì hì thốt:

- Tại hạ hiểu rồi. Vì Thiết đại hiệp ngăn trở nên Liểu Ngâm Tùng mới nương tay, chứ không phải do chủ ý.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Cho nên Ngụy Hành Long oán hận Liểu Ngâm Tùng và hằng nuôi dưỡng cái tâm báo phục.

Tiền Bất Tham thốt:

- Thiết đại hiệp bình sanh, lạnh mặt song nóng lòng, vô luận gặp kẻ nào bại hoại đến đâu, cũng giúp đỡ cơ hội cải sửa tâm tánh. Tác phong đó, Lưu Hương cũng có. Cả hai như nhau.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Nếu Thiết đại hiệp không có cái tâm bồ tát, thì họ Vương lẫn họ Ngụy đâu còn sống đến ngày nay.

Tiền Bất Tham thốt:

- Rất tiếc có những kẻ thọ ân mong báo ân, có những kẻ thọ ân mà làm oán. Kẻ đó là heo chó chứ không phải con người.

Tiền Bất Yếu tiếp:

- Tiểu đệ cứ tưởng là Ngụy Hành Long, không ngờ là Vương Thiên Thọ.

Tiền Bất Tham thốt:

- Ngụy lão tam, các hạ yên tâm xuất thủ. Nếu đôi tay móng chim ưng của lão làm rụng một sợi lông của các hạ, anh em tại hạ sẽ lấy đầu lão ta đền cho.

Lúc đó song phương đã trao đổi qua mấy mươi chiêu rồi. Vũ công của Ưng Trảo Môn đất Hoài Tây quả nhiên có hạng lắm. Ngụy Hành Long bị bức thoái mải, cơ hồ không hoàn thủ nổi.

Nhưng nghe Tiền Bất Tham thốt lên câu nói đó, Ngụy Hành Long phấn khởi tinh thần, bất cố nhất thiết, tấn công ồ ạt. Tuy nhiên, Vương Thiên Thọ nào phải tay vừa.

Lập tức, lão giở tuyệt kỹ, sử dụng ngay môn công xuất Thu Song Sát, định chụp vào tâm mạch của Ngụy Hành Long.

Tiền Bất Tham kêu lên:

- Vương lão gia định bắt tại hạ lấy đầu lão gia đền cho họ Ngụy à.

Tiền Bất Yếu búng ngón tay, một viên đạn bay ra, Vương Thiên Thọ kinh hải, rút tay về. Ngụy Hành Long đánh tới một quyền trúng ngực lão, lão bị bắn dội về phía sau, xa hơn ba thước. Tiền Bất Yếu tiến lên.

Vương Thiên Thọ nhún chân, tung người cao hơn một trượng, đồng thời quát:

- Long Đài đầu.

Tiếng quát của lão vừa dứt, bao nhiêu người cục trường cùng lướt tới.

Họ đánh nhau, gây thành cuộc hổn chiến không mặt trận, họ đánh tứ tung, bất chấp đối phương là ai, cứ gặp người là đánh. Họ từ bốn phương đến đây, không ai quen biết ai, bổng dưng mà đánh nhau như vậy, thật là lạ.

Trương Tam nhìn cuộc chiến, sững sờ.

Cao Á Nam cắn môi, dậm chân, rồi thốt:

- Tại tôi. Tôi tiếc lộ lai lịch của Vương Thiên Thọ và Ngụy Hành Long, anh em họ Tiền! Thành ra có cuộc hổn chiến.

Trương Tam cau mày đáp:

- Nhưng tại sao? Họ đâu có quen biết, thù hận gì mà phải đánh nhau hổn loạn thế? Tại hạ không thấy ai vì ai, bênh ai mà đánh? Họ đánh như bọn điên.

Cao Á Nam trầm ngâm một chút:

- Có thể giữa họ, có liên quan sao đó. Và Nguyên Tùy Vân lợi dụng sự liên quan ấy, ly gián họ, khích bát họ, tiết lộ lai lịch người này cho người kia biết.

Cho nên họ không dung thứ nhau được. Tất cả đều do Nguyên Tùy Vân an bày.

Trương Tam hỏi:

- Vương Thiên Thọ thốt ba tiếng, cô nương có nghe chứ?

Cao Á Nam gật đầu:

- Ba tiếng Long Đài Đầu.

Trương Tam trầm giọng:

- Ba tiếng đó có nghiã gì?

Cao Á Nam suy nghĩ một lúc, đáp:

- Tháng hai, ngày mùng hai, người ta gọi là ngày Long Đài Đầu. Có lẻ đó là một ngày ước hội?

Trương Tam cau mày:

- Ước hội? Hội gì?

Cao Á Nam lắc đầu:

- Nào ai biết? Quần hùng nghe ba tiếng đó, liền hổn chiến. Cái cũng lạ.

Trương Tam hỏi:

- Cô nương thử đoán xem.

Cao Á Nam đáp:

- Có lẽ! họ ước hội với nhau, vào ngày đó sẽ làm một việc tối bí mật.

Và tất cả đều có liên quan đến một việc bí mật đó.

153. Chương 153: Trở Vào Địa Ngục

Trương Tam thốt:

- Có lẻ họ hẹn ước với nhau, vào ngày đó sẽ tranh đoạt một vật gì, bây giờ có dịp, họ định thanh toán nhau trước khỏi phải chờ đợi mấy tháng nữa.

Cao Á Nam gật đầu:

- Có lý! Trương Tam thở dài:

- Hiện tại họ như hành khách đi chung một chiếc thuyền, thuyền đắm, tất cả ngộ nạn, họ phải tiếp trợ lẫn nhau, họ phải liên kết để chống lại mối đai họa chung. Ngờ đâu họ sanh lòng tương tàn tương sát nhau. Biết được việc nầy chắc Nguyên Tùy Vân thích thú lắm.

Trương Tam cũng thở dài:

- Biết đâu hắn đã hay rồi.

Trương Tam nhìn qua cuộc hổn chiến rồi tiếp:

- Chắc vậy! và do hắn an bài tất cả.

Vào sơn động lần nầy Hồ Thiết Hoa vững tâm hơn. Chỉ vì y biết rõ tình huống bên trong rồi. Y hiểu sơn động không phải là địa ngục thật sự. Hắc ám vẫn là hắc ám, muôn đời không biến đổi. Hồ Thiết Hoa từ từ đi tới, hy vọng thấy mồi lửa nơi tay Lưu Hương. Y chẳng thấy gì mà cũng chẳng nghe gì. Rồi y bắt đầu sợ hắc ám.

Y tự hỏi Lưu Hương hiện ở đâu? Có sa vào tay địch chăng? Còn Nguyên Tùy Vân? Còn Hoa Chân Chân? Còn Kim Linh Chi?

Đột nhiên y nghe tiếng ho vang vang văng vẳng trong hắc ám. Lập tức y phi thân vềphía đó, đồng thời kêu lên:

- Lão!! Y dừng lại ngay, không nói gì nữa, bởi y phát hiện ra người đó không phải là Lưu Hương. Người đó định lách mình qua bên cạnh Hồ Thiết Hoa, Hồ Thiết Hoa vọt ra đưa tay chận lại. Lần này y xuất thủ nhanh và nhẹ, không gây tiếng gió. Người đó như bóng u linh, Hồ Thiết Hoa đánh ra bảy chiêu rồi y vẫn tránh né dễ dàng. Y hoài nghi trong hắc ám còn có người. Và y đã gặp người.

Nếu người đó không thể biến thành đợt khói thì nhất định là phải còn ở đây.

Nếu còn là y phải đánh trúng. Tại sao y cứ hụt mãi? Hụt luôn bảy chiêu? Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Vô luận ngươi là người hay là quỷ, ta vẫn bắt ngươi được như thường.

Đừng mong trốn thoát.

Y lại vung tay, lần này đánh mạnh, bất chấp sanh gió. Y không quyết đánh ngã đối phương mà chỉ mong đối phương xuất thủ thôi.

Trong hắc ám, tiếng ho lại vang lên.

Hồ Thiết Hoa cười lớn:

- Ta biết mà!! Bổng y ngưng câu nói, y nghe lạnh ở mạch môn tay tả. Một vật gì đó quét ngang trúng phải. Nội lực nơi bàn tay đó tiêu tan liền.. Tay tả buông xuống, y vung tay hữu liền.. Người đó vọt ngang đầu y, rồi tiếng ho vang lên cách hai trượng xa. Hồ Thiết Hoa quay nhanh mình lại, lần nầy thì tiếng cười vang lên chứ không là tiếng ho nửa. Tiếng cười vang ngoài bốn trượng. Hồ Thiết Hoa tức uất, phi thân đến ngay, chạm phải một vật vừa mềm, vừa cứng. Vật đó là một người! Y chạm mạnh, dù cây đứng cũng phải ngã, song ngươi đó không ngã.

Hồ Thiết Hoa càng tức uất, sè bàn tay chặt cạnh vào cổ, người đó như bóng u linh hoành nhanh ra phía sau lưng Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa sôi giận, định xuất thủ thì người đó kêu lên:

- Tiểu Hồ! Đụng ta suýt vỡ mũi đây, ngươi cho là chưa đủ sao?

Lưu Hương! Hồ Thiết Hoa suýt buột miệng mắng mấy tiếng. Tuy nhiên y chỉ buông giọng hận hỏi:

- Tại sao gặp ta, ngươi chạy trốn? Ta cứ tưởng là gặp quỷ.

Lưu Hương đáp:

- Đúng là ngươi gặp quỷ rồi. Ta chỉ đứng tại đây thôi, có làm gì đâu?

Chính ngươi bổng dưng lại vọt tới chạm vào mình ta.

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Thật vậy? Ngươi chỉ đứng đây thôi?

Lưu Hương thốt:

- Thực ra ta vừa đến thôi.

Hồ Thiết Hoa khẽ gắt:

- Người giao thủ với ta vừa rồi không phải là ngươi sao?

Lưu Hương lắc đầu:

- Ta giao thủ với ngươi từ lúc nào?

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Thế người đó là ai?

Lưu Hương hỏi:

- Người nào?

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Hắn từ nơi nầy chạy đi, ngươi không thấy à?

Lưu Hương cười mỉa:

- Ngươi đang nằm mộng phải không? đây quỷ cũng vắng bóng, nói chi là người sống?

Hồ Thiết Hoa phát sợ. Như vậy là nghĩa gì? Chẳng lẽ y gặp quỷ? Rồi y thở dài lẩm nhẩm:

- Quỷ? Hay là ta gặp quỷ thật sự?! Bổng y xuất thủ, chụp mạch môn của Lưu Hương hỏi:

- Ngươi là ai?

Lưu Hương hỏi lại:

- Đến ta mà ngươi cũng không nhận ra thinh âm nữa sao?

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Mắt thấy còn chưa đúng là thật, huống hồ tai nghe.

Lưu Hương thở dài, cươi khổ:

- Bây giờ thì ngươi học được cái thói lỳ. Ăn nói liều quá.

Hồ Thiết Hoa gằn giọng:

- Nếu ngươi đúng là Lão Xú Trùn thì trao mồi lửa cho ta xem, ta mới tin.

Lưu Hương đáp:

- Thì nó ở trong mình ta đây!! Hồ Thiết Hoa bảo:

- Bật lửa lên đi! Cho ta xem! Lưu Hương hỏi:

- Xem gì?

Hồ Thiết Hoa buông gọn:

- Xem ngươi! Lưu Hương thốt:

- Buông tay ta đi, ta mới! Câu nói của chàng chưa dứt, từ xa xa, có lửa chớp lên. Một bóng người chớp hiện theo ánh lửa rồi biến mất. Hồ Thiết Hoa tung ngay một quyền vào người trước mặt. Bởi trong sơn động nầy, trừ Lưu Hương ra không có kẻ thứ hai có vật bật lửa. Bây giờ lửa tóe ở xa xa kia thì người đối diện tuyệt nhiên không phải là Lưu Hương. Đạo lý đó giản dị quá, rõ rệt quá.

Người đối diện bị nắm ở mạch môn, lại bất động thì chắc chắn Hồ Thiết Hoa đánh trúng. Nhưng tay quyền của y tung vào khoảng không. Chẳng những thế, y còn nghe tê ở cạnh chỏ hữu, rồi người đó vuột khỏi tay nắm của y. Y kinh hải đánh luôn tay tả, trúng phải vật cho đó, tay tả tê luôn. Thế là hai tay cùng tê dại. Nếu lúc đó đối phương đánh trả thì y cầm chắc là phải đi đời. Nhưng đối phương không phản kích.

Y nghiến răng hét:

- Có gan lướt tới đây giao thủ với ta! Ai sợ ngươi chứ! Trong bóng tối có tiếng đáp lại:

- Ngươi không sợ ta nhưng ta sợ ngươi.

Lửa lại chớp lên. Lửa chớp ngay trước mặt Hồ Thiết Hoa, người cầm vật bật lửa đứng cách y độ năm sáu thước! Không phải Lưu Hương thì còn ai nữa?

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ngươi? Ngươi?! Ngươi đến từ lúc nào?

Lưu Hương cười khổ:

- Ngươi suýt đánh vỡ đầu ta lại còn hỏi?

Hồ Thiết Hoa sửng sờ. Nhưng y cãi:

- Không phải ngươi! Lửa chớp lên cách ta khá xa mà! Lưu Hương quả quyết:

- Ngươi đánh ta rõ ràng.

Hồ Thiết Hoa lại sững sờ. Thế là sao? Không lẽ Lưu Hương chạy đi bật lửa lên rồi chạy trở lại đây đùa với y?

Lưu Hương thốt:

- Ngươi nắm ta, lửa nháng lên, ta vuột khỏi tay ngươi đuổi theo song không kịp.

Hồ Thiết Hoa trố mắt:

- Hắn có mồi lửa nữa sao?

Lưu Hương cười mỉa:

- Ai cấm hắn mang vật bật lửa?

Hồ Thiết Hoa tức uất:

- Hắn mang vật đó theo mình làm gì?

Lưu Hương đáp:

- Làm gì, thực sự chỉ có hắn biết mà thôi, bất quá cũng lừa được ngươi, có dịp đánh bằng hữu.

Hồ Thiết Hoa gắt:

- Mà hắn là ai?

Lưu Hương đáp:

- Hắn là hắn, ta làm sao biết được là ai?

Họ cải vả nhau một lúc nữa. Hồ Thiết Hoa trách:

- Bên ngoài người ta đang chờ ngươi, mà ở đây Nguyên Tùy Vân cũng đã chuồn rồi, ngươi còn nấn ná làm gì? Tâm tình đâu mà ngươi đùa cợt ta?

Lưu Hương hỏi:

- Ta đùa cợt ngươi từ lúc nào? Tại ngươi hồ đồ, để cho người đó chạy mất rồi đổ thừa cho ta. Chứ bên ngoài có bao nhiêu người cả thảy?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Kể luôn bọn mình, có độ trên hai mươi người.

Lưu Hương cười nhẹ:

- Gần ba mươi người ở bên ngoài, Nguyên Tùy Vân thoát lọt nổi sao mà ngươi sợ?

Hồ Thiết Hoa giật mình:

- Hắn không thoát thì hắn đi đâu?

Lưu Hương lắc đầu:

- Làm sao ta biết?

Hồ Thiết Hoa hừ lạnh:

- Ngươi không biết thì ai biết?

Lưu Hương cười khổ:

- Không ai biết cả. đây có nhiều hang, ngách, một con chuột trốn, hàng vạn con mèo cũng không bắt được, huống hồ một mình ta?

Hồ Thiết Hoa dậm chân:

- Thế là đành bỏ cuộc sao?

Lưu Hương mỉm cười:

- Lo gì? Mình không tìm ta hắn thì cứ đợi hắn đến tìm mình.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- đây mà đợi?

Lưu Hương gật đầu:

- Nơi nầy thuận tiện nhất! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nếu hắn không đến?

Lưu Hương thở dài:

- Chẳng lẽ hắn chịu chết rí trong một xó?

Đoạn chàng tiếp:

- Ta tìm hơn nữa ngày, chẳng gặp một bóng người.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Còn ta, vừa vào đây là gặp ngay một người.

Y kể lại bị người quét vật gì lạnh qua cổ tay? Bổng y tiếp:

- Ngươi muốn đợi, cứ ở đây mà đợi.

Lưu Hương hỏi:

- Còn ngươi?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta đi tìm.

Lưu Hương trầm giọng:

- Chắc gì ngươi gặp Nguyên Tùy Vân?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không gặp hắn thì gặp người khác! Nào chỉ tìm mỗi một hắn đâu.

Lưu Hương cau mày:

- Ai?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Kim Linh Chi, Hoa Chân Chân.

Dừng lại một chút, y tiếp luôn:

- Ta biết Hoa Chân Chân rất có cảm tình với ngươi, song nàng đã giết Bạch Liệp, tội ác của nàng rõ ràng, ta nghĩ ngươi không nên che chở cho nàng nữa.

Lưu Hương không đáp:

- Do đâu nàng quen biết Nguyên Tùy Vân? Nàng có liên hệ gì với hắn?

Lưu Hương mỉm cười. Nụ cười của chàng hơi khác lạ. Cứ mỗi lần chàng cười như vậy là y như chàng có phát hiện ra sự gì mà người khác không biết nỗi? Vừa lúc đó, một người xuất hiện trong hắc ám. Người đó vận y phục đen, bao mặt bằng khăn đen, trông như người của đảo Biên Bức. Thân pháp của người đó khinh linh vô cùng, dù cho là Nguyên Tùy Vân cũng khó hơn. Người đó bế trong tay một người nữa, lướt đến trước mặt Lưu Hương. Chàng không hề có một phản ứng, như vậy chàng biết người đó.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ai thế?

Người đó không đáp mà lại ho một tiếng. Hồ Thiết Hoa biến sắc, nhận ra âm thinh ngay. Người đó là bóng quỷ, y vùng đuổi theo thì Lưu Hương đến.

Y bế trong tay một người, chính là Kim Linh Chi. Y là người bật mồi lửa, lúc quần hùng đuổi theo Nguyên Tùy Vân, gặp con dơi sắt nơi vách đá? Y là người vô hình?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi biết hắn?

Lưu Hương gật đầu. Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Hắn là ai? Làm gì ngươi có bằng hữu trong chốn nầy?

Lưu Hương cười nhẹ:

- Không phải người của chốn nầy đâu! Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Thế là bằng hữu ở ngoài? Tại sao ta không biết?

Lưu Hương hỏi:

- Kim cô nương bị thương?

Người đó gật đầu. Lưu Hương lại hỏi:

- Nặng lắm không?

Người đó lắc đầu. Lưu Hương tiếp:

- Nếu vậy chúng ta đi ra.

Người đó gật đầu. Hồ Thiết Hoa lấy làm lạ tự hỏi:

- Hắn câm?

Họ đã chạy đi, Lưu Hương trước, Hồ Thiết Hoa theo sau cùng.

Bao nhiêu người bên ngoài đều chết hết! Cả Trương Tam, Cao Á Nam, Đông Tam Nương cũng chết luôn. Độ ba mươi xác chết nằm la liệt. Cao Á Nam nằm úp trên mình Đông Tam Nương như bảo vệ nàng đến hơi thở cuối cùng. Lưu Hương, Hồ Thiết Hoa, cả người kia đều sững sờ. Máu linh láng, phát bốc mùi tanh nặng nề. Chợt có tiếng rên. Hai người rên! Tiếng rên xuất từ Cao Á Nam và Đông Tam Nương. Lưu Hương từ từ tiến về họ. Chàng bước đi rất dè dặt.

Hồ Thiết Hoa hét:

- Gấp lên chứ! Biết đâu chúng ta còn cứu kịp nàng.

Y lao vút mình theo Lưu Hương. Nhưng y vừa nhúng chân, Cao Á Nam và Đông Tam Nương vụt đứng phắt dậy.

Bốn bàn tay tung lên. Bốn vầng đen bay tới, nhắm vào ba người.

Hồ Thiết Hoa kinh hãi kêu lên:

- Ám khí! Lưu Hương vốn dè dặt, nhảy tránh ngay, người bí mật cũng thế. Chỉ có Hồ Thiết Hoa. Y cầm chắc cái chết trong tay! Bởi vì dù y có tài thánh, trong lúc vô tình, cũng không làm sao mà tránh kịp. Nhưng mạng y còn dài. Một kình lực từ bên cạnh y bay qua, xô y ngã nhào, đúng lúc vầng đen bay rào rào ngang chổ y đứng Người cứu y là người bí mật. Chính người bí mật xuất thủ luôn, đánh ngã Đông Tam Nương. Riêng Cao Á Nam thì vẫn đứng đó, sửng như trời trồng.

Một lúc sau, nàng ngã xuống, tự ngã rồi bật khóc ồ ồ, không nói tiếng nào. Hồ Thiết Hoa không hiểu tại sao nàng toan giết y, muốn hỏi cho rõ ràng, song nàng khóc rống lên, y còn hỏi chi được.

Y day qua Lưu Hương hỏi:

- Tại sao Đông Tam Nương hạ thủ với ngươi?

Lưu Hương lắc đầu:

- Nàng không phải là Đông Tam Nương.

Nữ nhân đó bao mặt làm sao Hồ Thiết Hoa biết là Đông Tam Nương thật hay giả? Đông Tam Nương giả đành rồi, còn Cao Á Nam chính thật là Cao Á Nam! Hồ Thiết Hoa dặm chân:

- Làm sao ngươi biết là Đông Tam Nương giả?

Lưu Hương đáp ; - Ta chỉ hoài nghi thôi.

Hồ Thiết Hoa hỏi ; - Ngươi biết là ai chăng?

Lưu Hương trầm ngâm một lúc đoạn thở dài:

- Là ai vĩnh viễn ngươi không tưởng nổi! Hồ Thiết Hoa chớp mắt:

- Hung thủ?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải!

Hồ Thiết Hoa sáng mắt lên thốt:

- Nếu chính nàng là hung thủ thì ta thừa hiểu nàng là ai.

Lưu Hương mơ màng:

- A?

Hồ Thiết Hoa buông nhanh:

- Nàng là Hoa Chân Chân! Nhất định là Hoa Chân Chân! Lưu Hương mỉm cười. Người bí mật bên cạnh thốt:

- Nhất định nàng không phải là Hoa Chân Chân! Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Không phải nàng thì ai?

Người bí mật đáp:

- Ta phải! Chính ta đây! Người đó từ từ mở vuông khăn bao mặt. Mặt thật lộ ra trong ánh dương tà. Mặt của Hoa Chân Chân! Người bí mật là Hoa Chân Chân! Hồ Thiết Hoa nhảy dựng lên, cơ hồ không thể tin

nổi những sự việc xảy ra trên đời nầy nữa. Chẳng những Lưu Hương sớm biết nàng có hành tung bí mật, mà chàng lại luôn luôn đi sát cánh nàng.

Hoa Chân Chân trao người mà nàng còn bế trong tay cho Hồ Thiết Hoa bảo:

- Ngươi tìm người, ta mang người cho ngươi đó! Kim Linh Chi nhợt nhạt đến sợ. Hiện tại nàng bất tỉnh nhân sự. Hồ Thiết Hoa như từ cung trời rơi xuống, sững sờ. Nhưng cái điều làm cho y hoang mang nhất là sự giả mạo Đông Tam Nương! Người giả mạo Đông Tam Nương là ai? Còn Cao Á Nam? Tại sao nàng bảo hộ người giả mạo? Tại sao nàng hòa đồng với bọn gian? Bí mật đã lộ hầu như trọn vẹn chỉ còn vuông khăn bao mặt của Đông Tam Nương giả kia thôi. Mở vuông khăn đó ra là bí mật phơi bày toàn diện! Chưa ai vội mở vuông khăn Lưu Hương hỏi:

- Ngươi có biết là con người tuyệt đối không thể là hung thủ trên đời nầy là ai chăng?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ai cũng có thể là hung thủ trừ một người, người đó là Khô Mai Đại Sư.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng. Dù cho bà ta còn sống, cũng không ai dám cho bà là hung thủ! Chàng bước tới mở vuông khăn bao mặt Đông Tam Nương giả. Hồ Thiết Hoa kinh hải suýt ngất xỉu. Khô Mai Đại Sư! Giả mạo Đông Tam Nương là đại sư! Nấp bên trong bức màn đen sắp kế hoạch, đưa mạng lịnh thi hành là đại sư! Người chủ sử công cuộc là Khô Mai Đại Sư! Một sự kiện không ai tin nỗi. Nhưng lại là sự thật! Trong một thoáng, Hồ Thiết Hoa nhớ lại mọi diễn tiến! Đêm đó trên thuyền của Nguyên Tùy Vân, Kim Linh Chi y hẹn chờ bên mạn thuyền. Y vừa lên đến nơi, có tiếng kêu khủng khiếp! Tiếng kêu của Kim Linh Chi. Tiếp nối là tiếng bỏm! Y lướt đến thấy Cao Á Nam tại đó, Kim Linh Chi mất dạng. Y đâm nghi, cho rằng Cao Á Nam ghen, xô nàng ta xuống biển.

Ngờ đâu Kim Linh Chi lại có mặt trong phòng. Lúc đó y chẳng hiểu sự tình ra sao cả. Bây giờ đương nhiên là y hiểu! Khô Mai Đại Sư không chết. Bà sống lại đúng lúc lúc Kim Linh Chi đứng bên mạn thuyền, bà từ dưới biển nhảy lên thuyền. Kim Linh Chi sợ quá thét lên. Bà vội bế Kim Linh Chi về phòng nàng để Cao Á Nam đứng đó đánh lừa y! Kim Linh Chi bị bà uy hiếp không dám tiết lộ bí mật. Sự kiện bà sống lại không lạ gì, bởi Đinh Phong sống lại được thì bà cũng làm được, thừa sức làm! Cao Á Nam đồng lõa với sư phụ, kể ra cũng hợp lý, bình sanh nàng rất tôn kính đại sư, bà bảo sao, nàng làm vậy.

Hồ Thiết Hoa quên mất là trong đêm đó Cao Á Nam chấp thuận đề nghị uống rượu với y. Nếu Khô Mai Đại Sư chết thật sự thì nàng vui gì mà uống rượu, chuyện trò với y ngay sau cái tang thê thảm? Vả lại nàng còn ghen được, còn cười được nữa kia mà! Nàng vì trung thành với sư tôn nên phải dấu mọi bí mật của bà.

Hồ Thiết Hoa thắc mắc mấy điều:

- Kim Linh Chi vốn tánh quật cường, Khô Mai Đại Sư dùng phương pháp gì uy hiếp nàng đến câm miệng Kim Linh Chi đã biết sự thật của bà sao bà không giết nàng diệt khẩu? Khô Mai Đại Sư bình sanh rất nghiêm chánh tại sao bà có hành vi đó? Nguyên Tùy Vân với bà có liên hệ gì? Tại sao Khô Mai Đại Sư giả chết? Đinh Phong giả chết vì Lưu Hương đã khám phá bí mật của hắn, còn Khô Mai Đại Sư? Chẳng lẽ bí mật của bà cũng bị khám phá luôn?

Bà sợ ai mà giả chết? Đinh Phong sợ Lưu Hương cái đó là sự ngẫu nhiên.

Người như bà còn sợ ai nữa?

Hồ Thiết Hoa hiểu rõ Khô Mai Đại Sư không hề sợ Lưu Hương! Bởi Lưu Hương tuyệt đối tin tưởng bà, chẳng bao giờ có một điểm nhỏ nghi ngờ bà! Vả lại võ công của Lưu Hương cũng không bì được võ học của bà. Thì việc bà sợ Lưu Hương đến độ phải giả chết không thể đặt thành vấn đề! Hồ Thiết Hoa không nghĩ gì được xa hơn nữa. Bởi y vừa trông thấy Nguyên Tùy Vân. Hắn đứng xa xa trên mô đá, vẫn ung dung bình tịnh, vẫn nhàn nhã như lúc nào. Mường tượng chẳng có gì xảy ra cho hắn, mường tượng tín tâm rất vững.

Trông thấy hắn, Hồ Thiết Hoa sôi giận toan vọt mình tới. Lưu Hương chụp tay y giữ lại, lắc đầu thấp giọng thốt:

- Hắn dám xuất hiện là có chổ ỷ trượng đó, ngươi đừng tháo thứ. Cứ nghe hắn nói gì sau đó mình sẽ liệu định.

Chàng thấp giọng, cố không cho Nguyên Tùy Vân biết là có chàng tại đây. Song mắt hắn mù tai hán chưa điếc, hắn vẫn biết như thường.

Bổng hắn gọi:

- Hương Soái! Lưu Hương bắt buộc phải lên tiếng:

- Nguyên công tử! Nguyên Tùy Vân thở dài:

- Hương Soái quả thật là tay hào kiệt trên đời. Tại hạ cho rằng kế hoạch của mình chu đáo cực độ, vậy mà vẫn bị Hương Soái khám phá được.

Đáng phục! Lưu Hương đáp:

- Nguyên công tử tránh được luật người chứ làm sao tránh được luật trời! Tất cả do ý trời, tại hạ chẳng tài ba chi đó, Nguyên công tử quá khen! Huống chi công tử cũng biết chứ, từ vạn cổ đến nay, có sự bí mật nào được bảo trì vĩnh cửu đâu?

Nguyên Tùy Vân gật đầu rồi hỏi:

- Hương Soái bắt đầu hoài nghi tại hạ từ lúc nào?

Lưu Hương trầm ngâm một lúc:

- Mỗi con người hành sự có một thói quen riêng. Dù thông mình tài trí cũng không tránh khỏi tập quán chi phối! Chàng tiếp:

- Càng có tài trí, càng tự phụ, càng đánh giá đồng loại rất thấp.

Nguyên Tùy Vân lắng tai chăm chú nghe. Lưu Hương tiếp:

- Những sự việc bọn tại hạ mục kích trên thuyền của Nguyên công tử không khác bao nhiêu với những gì đã xảy ra trên thuyền Hải Quát Thiên. Tại hạ phát hiện ra điều đó rồi tự hỏi Bạch Liệp chết có phải bị người đã chết giết hắn chăng?

Chàng lại dừng, đặng hắng rồi tiếp:

- Bởi vì không ai có thể hoài nghi người chết. Và ai ai cũng có ý nghĩ, việc xảy ra rồi khó tái phát đúng khuôn khổ, phương pháp.

Nguyên Tùy Vân gật đầu tán thành lập luận đó.

Lưu Hương tiếp:

- Chính Khô Mai Đại Sư và Nguyên công tử lợi dụng điểm tâm lý đó.

Ngoài ra còn có một cái lợi khác là trên thuyền có đến ba người xử dụng được Trích Tâm Thủ, Khô Mai Đại Sư chết đi thì còn Cao Á Nam và Hoa Chân Chân. Đương nhiên các hạ thừa hiểu Cao Á Nam với bọn tại hạ là chỗ bằng hữu lâu ngày, thì chẳng bao giờ bọn tại hạ nghi ngờ nàng hạ thủ. Hơn thế, cứ mỗi lần có sự việc xảy ra là công tử người chứng minh nàng không có mặt tại chỗ xảy ra.

Nguyên Tùy Vân gật đầu:

- Quả như vậy.

Lưu Hương tiếp:

- Cao Á Nam không bị hiềm nghi thì chỉ còn lại có mỗi một Hoa Chân Chân. Tất cả những yếu tố kết thành vụ án đổ dồn về nàng. Người ta bắt buộc phải nghi ngờ nàng.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Nhưng Hương Soái đứng ngoài thông lệ.

Lưu Hương đáp:

- Thoạt đầu thì tại hạ cũng nghi như thường. Nhưng vả lại vì Nguyên công tử và Khô Mai Đại Sư quá nóng, tại hạ cơ hồ là hung thủ, ngược lại nàng cũng tin chắc là tại hạ là hung thủ, trong hắc ám, tại hạ và nàng suýt chết vì nhau. Vô luận là ai chết trong hai người tại hạ, các hạ cũng có lợi như thường.

Chàng tiếp luôn:

- Đáng lẽ các vị không nên bảo Cao Á Nam vẽ lên chử Hung Thủ là ta nơi lưng áo của tại hạ.

Nguyên Tùy Vân cau mày:

- Hương Soái biết việc đó?

Lưu Hương đáp:

- Từ lúc bị giam trong thạch thất, chỉ còn nàng là người duy nhất tiếp cận tại hạ thôi, và nàng còn xoa xoa, sờ mó nơi lưng áo tại hạ. Cái trò chơi đó, tại hạ cùng Tiểu Hồ từng làm lúc nhỏ, người nầy vẽ lên lưng áo người kia mấy chữ để rồi cười vang khi phát hiện ra.

Hồ Thiết Hoa cao giọng:

- Đúng vậy, cho nên lúc nhỏ ta ngán gần ngươi ghê, ta sợ ngươi âm thầm vẽ vời những sự ê chề, làm cho ta phải lủi đầu vì thẹn.

Lưu Hương tiếp:

- Chính Hoa Chân Chân thấy bốn chữ đó.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Nàng tố cáo với Hương Soái?

Hoa Chân Chân đáp thay:

- Lúc đó ta đã biết Hương Soái rồi, ta biết nhờ thuật khinh công cao tuyệt của Hương Soái.

Nàng chậm rải tiếp:

- Trước sau, ta không hề nghi ngờ chàng.

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Tại sao?

Hoa Chân Chân không đáp. Nàng không đáp bằng lời, ánh mắt nàng đáp thay.

Một phút qua, Lưu Hương tiếp:

- Tại hạ không tin nàng là hung thủ, cũng không tin là Cao Á Nam, tại hạ biết hung thủ là Khô Mai Đại Sư, bởi chỉ có bà mới uy hiếp nổi Cao Á Nam bán rẻ bằng hữu.

Cao Á Nam đã ngưng khóc, bây giờ khóc lại.

Lưu Hương tiếp:

- Biết nhau rồi, tại hạ và Hoa cô nương không dừng tay, cả hai lợi dụng cuộc đánh nhau để cùng hoạch định một kế hoạch.

Hoa Chân Chân tiếp:

- Lúc đó tâm thần tôi rối loạn, chẳng biết gì cả. Kế hoạch do Hương Soái đề ra.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Kế hoạch đó tại hạ có biết rồi, song vẫn muốn các vị giải thích cho nghe lượt nữa.

Hoa Chân Chân đáp:

- Phần tôi đi tìm y phục thay đổi và tìm rượu chuẩn bị phóng hỏa. Phần Hương Soái lên bên trên cho mọi người chú ý đến mà không qua tâm đến công cuộc bên ngoài. Nhờ thế mà hành động của tôi mới thành tựu.

Nàng thở dài tiếp:

- Cái công lớn trong vụ nầy về phần Đông Tam Nương. Không có nàng, tôi không làm sao tìm được y phục và rượu mạnh.

Nguyên Tùy Vân nín lặng. Lưu Hương thốt:

- Người đáng sợ nhất cho Khô Mai Đại Sư là Hoa cô nương.

Hồ Thiết Hoa sờ chót mũi. Y không hiểu nổi tại sao sư phó lại sợ môn đồ.

Lưu Hương tiếp:

- Trên danh nghĩa, Hoa Chân Chân là đệ tử của Khô Mai Đại Sư, song võ học thì do một người khác truyền thọ.

Hồ Thiết Hoa hỏi gấp:

- Ai?

Lưu Hương đáp:

- Thái tổ sư Hoa Quỳnh Phụng! Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nhưng Hoa tiên tử đã quy thiên từ lâu.

Lưu Hương giải thích:

- Người tuy mất, bí kíp tâm pháp vẫn còn. Bí quyết đó, Hoa tiên tử truyền lại cho Vị đường huynh và Hoa Chân Chân là cháu, kêu tiên tử bằng bà cố.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Ta hiểu! Tuy nhiên! Lưu Hương hỏi:

- Ngươi còn hồ đồ mấy điểm?

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng vậy! Lưu Hương tiếp:

- Nghe ta giải thích đây. Võ công của Hoa cô nương rất cao, hơn hẳn Khô Mai Đại Sư mấy bực. Chính Hoa cô nương truyền thụ Trích Tâm Thủ cho Khô Mai Đại Sư đó.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Trông thủ pháp của Hoa cô nương ta đã đoán được phần nào.

Lưu Hương tiếp:

- Hoa Chân Chân còn có một nhiệm vụ đặc biệt là giám thị phái Hoa Sơn. Hay đúng hơn, giám thị chưởng môn hiện đại. Do đó, quyền thế của nàng trong phái quá lớn, nàng có quyền trách phạt luôn cả Khô Mai Đại Sư dù đại sư là chưởng môn. Và Thanh Phong Thập Tam Thức do chính Khô Mai Đại Sư tiết lộ ra ngoài.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Không ngờ Khô Mai lại tồi tệ như vậy! Lưu Hương tiếp:

- Sở dĩ như thế chỉ vì bà lo cho Nguyên công tử đó! Bà không tưởng là phái Hoa Sơn còn tùy thuộc một người trên quyền của bà. Bởi Hoa cô nương chỉ mới tìm đến bà gần đây thôi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Cho nên Khô Mai Đại Sư phải giả vờ đích thân đi điều tra để cho Hoa cô nương không nghi ngờ! Lưu Hương tiếp:

- Phần ta thì cứ tưởng Hoa cô nương là con người nhu nhược, nhưng Khô Mai Đại Sư trái lại biết rõ nàng có tính khí rất cương cường, kiên nghị.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Khô Mai Đại Sư biết là sớm muộn gì bí mật cũng bị lộ, nên định trừ khử Hoa cô nương, tuy nhiên bà không dám hạ thủ. Do đó mới sắp đặt kế hoạch ấy.

Lưu Hương gật đầu:

- Tá tha nhơn chi thủ. Bà có hai cái lợi, một là trừ khử Hoa cô nương, hai là tạo mối thù giữa chúng ta với Hoa cô nương, tựu trung bà hóa giải được mối hiềm nghi nơi lòng Hoa cô nương. Vô luận việc gì, bà cũng phải làm, quyết làm cho kỳ được, để đạt mục tiêu đó.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Người áo trắng do Anh Vạn Lý phát hiện hôm đó tại bờ biển, hẳn là bà ta rồi.

Lưu Hương gật đầu:

- Đúng thế. Anh Vạn Lý bị hại do tay Khô Mai Đại Sư. Lão nghe rỏ thinh âm của Khô Mai, có điều lão không dám tiết lộ.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Chỉ vì lão không tưởng nổi Khô Mai có thể hành động như vậy. Lão cũng không tin là Khô Mai chết đi sống lại dễ dàng. Cho nên lão hết còn tin tưởng nơi lổ tai thần của lão nữa.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Khô Mai Đại Sư với Nguyên Tùy Vân có liên hệ như thế nào?

Nguyên Tùy Vân đáp thay Lưu Hương:

- Điều đó thì vĩnh viễn các vị không hiểu nổi.

Lưu Hương thốt:

- Tại hạ không cần biết điều đó. Tuy nhiên, còn một việc tại hạ muốn hỏi nơi công tử.

Nguyên Tùy Vân gật đầu:

- Cứ hỏi.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Các vị dùng biện pháp gì uy hiếp Kim cô nương? Tại sao không giết nàng diệt khẩu?

Hồ Thiết Hoa phụ họa:

- Ta cũng muốn biết lý do.

Nguyên Tùy Vân vụt điểm một nụ cười đặc dị đáp:

- Thực ra lý do rất đơn giản. Bọn tại hạ không cần giết nàng, không cần uy hiếp nàng. Tự nàng cũng không dám tiết lộ bí mật.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Tại sao?

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Vì nàng không thực sự yêu ngươi, mà người yêu của nàng chính là ta đây. Nàng đã hiến dâng tất cả cho ta rồi! Hồ Thiết Hoa sững sốt. Cả Lưu Hương cũng giật mình.

Nguyên Tùy Vân tiếp luôn:

- Đáng lẽ các vị nên hiểu điều đó. Vô luận là ai chỉ đến Biên Bức đảo một lần thôi, còn nàng thì trở lại lần thứ hai! Tại sao nàng trở lại trong khi những người khác sợ việc đó?

Hắn kết luận:

- Tự nhiên nàng đến tìn tại hạ! Hồ Thiết Hoa thét lên:

- Ta không tin! Nguyên Tùy Vân cười mỉa:

- Ta có cần ngươi tin đâu! Dù sao thì Hồ Thiết Hoa cũng cảm thấy lòng đau vô cùng. Mất Cao Á Nam rồi lại mất luôn Kim Linh Chi nữa sao? Thực ra lúc đó Kim Linh Chi có cảm tình chân chánh với Hồ Thiết Hoa trong khi nàng đã thất thân với Nguyên Tùy Vân rồi. Nàng cũng chẳng biết tại sao nàng lại lạc lối tâm tình, dù là tạm bợ. Vì sao nàng chẳng biết, chứ quyết là không phải bốc đồng.

Nàng đâu phải là con người lẳng lơ?

Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Hương Soái còn muốn hỏi điều chi nữa chăng?

Lưu Hương đáp:

- Không.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Hương Soái không hỏi, có lẽ còn nhiều việc đáng hỏi nhưng Hương Soái chưa nghĩ đến.

Lưu Hương ạ lên một tiếng. Nguyên Tùy Vân hỏi:

- Hương Soái có biết trong cuộc chiến này thắng lợi tối hậu về ai chăng?

Lưu Hương đáp:

- Tại hạ có nghĩ đến việc đó.

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Nếu nghĩ kỹ, tất Hương Soái phải cho rằng thắng lợi tối hậu về phần tại hạ.

Lưu Hương không đáp. Nguyên Tùy Vân giải thích:

- Chỉ vì tại hạ vẫn còn là tại hạ, chứ các vị thì hao hụt nhân mạng khá nhiều, những người còn sống tại đây cũng chẳng có cánh ly khai hòn đảo nầy. Như vậy là các vị sẽ chết dần, chết mòn. Biên Bức đảo là mồ chôn các vị.

Lưu Hương cau mày:

- Còn công tử?

Nguyên Tùy Vân mỉm cười vẩy tay. Phía sau lưng hắn, nấp trong vùng đá loạn, một con thuyền nhỏ xuất hiện, từ từ rẽ nước tiến về phía hắn. Chèo thuyền là tám đại hán tinh tráng.

Nguyên Tùy Vân thốt:

- Tại hạ chỉ cần nhích chân lá bay xuống thuyền. Hương Soái dù có thuật khinh công cao tuyệt trần gian cũng không làm sao ngăn trở tại hạ kịp.

Lưu Hương gật đầu nhìn nhận hắn nói đúng.

Nguyên Tùy Vân tiếp:

- Trong khoảnh khắc nữa đây thuyền sẽ chở tại hạ về lục địa, tại hạ sẽ sống những ngày nhàn hạ tại Vô Tranh Sơn Trang. Khách giang hồ chẳng ai biết trang chủ là đảo chúa Biên Bức. Bởi các vị không thể sống sót trở về thì bí mật vĩnh viễn chôn vùi trong hắc ám tại đây.

Lưu Hương hỏi:

- Các hạ đi một mình?

Nguyên Tùy Vân đáp:

- Cái đó tùy các vị, muốn cho tại hạ mang xác Khô Mai Đại Sư, Kim cô nương và Cao cô nương cùng đi thì cho, bằng không thì thôi. Tại hạ không van nài.

Kim Linh Chi vụt hét lớn:

- Mang ta đi! Mang ta đi với. Ta không muốn chết tại đây. Ta chỉ muốn được chết cùng một nơi với ngươi Không ai ngăn trở nàng, nàng cứ chạy đi. Nàng nhào vào lòng Nguyên Tùy Vân.

Cả hai ôm nhau. Bổng cả hai cùng nhào xuống. Một ngọn sóng cuồng lướt tới khi rút đi cuốn cả hai theo.

Cao Á Nam như kẻ mất hồn, nhìn ra trùng dương vạn dặm, mông lung.

Lưu Hương luôn luôn lưu ý đến nàng.

Chợt nàng quay lại hỏi:

- Ngươi sợ ta nhảy xuống biển tự tử à?

Lưu Hương mỉm cười không đáp. Cao Á Nam cũng cười tiếp:

- Ngươi yên trí, ta không chết đâu! Ta không chết như vậy? Ta còn rất nhiều việc phải làm.

Lưu Hương không đáp. Trong tâm chàng có phần thán phục tính khí cương trực của nàng.

Cao Á Nam tiếp:

- Ta nhầm lẫn một lần, ta sẽ không nhầm lẫn nữa thì tại sao ta không có quyền sống?

Bổng nàng thốt:

- Trương Tam không chết.

Lưu Hương chớp mắt:

- Thật vậy?

Cao Á Nam gật đầu:

- Chính ta hạ thủ. Ta chỉ điểm huyệt hắn thôi.

Còn mầng nào hơn cho bọn Lưu Hương?

Cao Á Nam tiếp:

- Trước khi chết Câu Tử Trường có nói chi với Anh Vạn Lý ta không nghe rõ nhưng Trương Tam nghe rõ.

Nàng trầm ngâm một chút tiếp luôn:

- Ngươi còn phải làm một việc, không dể đâu.

Lưu Hương hỏi:

- Việc chi?

Cao Á Nam buông gọn:

- Biệt ly.

Lưu Hương hiểu ý. Cao Á Nam ngụ ý rõ ràng, chàng và Hoa Chân Chân vĩnh viễn không thể kết hợp.

Cao Á Nam giải thích:

- Trừ nàng ra không ai tiếp thọ ngôi vị chưởng môn phái Hoa Sơn. Ngươi mong gì nơi một kẻ xuất gia? Bởi tiếp nhận ngôi vị đó nàng phải xuất gia.

Mọi việc đều được phơi bày ra ánh sáng, mọi việc hầu như đều được giải quyết thỏa đáng. Con thuyền của Nguyên Tùy Vân còn kia! Mọi người hướng vọng về lục địa

154. Chương 154: Vạn Phúc Vạn Thọ Viên

"Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, nhất đại tân nhân hoán cựu nhân".

Đó là câu tục ngữ, cũng là câu nói cổ xưa, những câu nói vừa là tục ngữ, vừa cổ xưa, thông thường đều là câu nói rất có đạo lý. Nếu không, đời sống cũng không lưu truyền những câu nói xưa, những câu tục ngữ như vậy.

Đặc biệt là trong giang hồ chưa từng có qua một ngày tĩnh lặng thanh bình, càng có nhiều anh hùng xuất thế. Thời thế động loạn là thời thế dễ dàng nhất để tạo anh hùng.

Các thức các dạng anh hùng, có anh hùng tốt, có anh hùng ác, có anh hùng thành danh, cũng có anh hùng vô danh, có anh hùng thành công, cũng có anh hùng thất bại.

Trong nhiều dạng nhiều hình nhiều sắc nhiều thái anh hùng đó, gây ra nhiều tranh luận nhất, có lẽ được người ta đàm luận nhiều nhất, là Sở Lưu Hương.

Thời chàng sống, đã trở thành một nhân vật đầy truyền kỳ tính.

Người người trong giang hồ đều biết có một con người Sở Lưu Hương, nhưng lại không có ai biết chàng ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Thậm chí không ai biết chàng sẽ xuất hiện dưới bộ dạng nào?

Mọi người chỉ biết một chuyện, hơn nữa còn rất tin tưởng:

"Sở Lưu Hương nếu muốn tối nay đến lấy trộm cái quần của ngươi, sáng sớm ngày mai ngươi chỉ còn nước quấn mền đi mua quần mới".

Có rất nhiều người thậm chí tin tưởng rằng:

"Chàng có thể lấy trộm đầu ngươi mà ngươi vẫn không phát giác".

Sở Lưu Hương quả thật có thể trộm, nhưng lại tuyệt không có ai nói chàng là tên trộm vặt.

Có người chưởi chàng là lưu manh, có người chưởi chàng là cường đạo, nhưng lại chưa từng có ai chưởi chàng là tên trộm vặt.

Bởi vì chàng cho dù có ăn trộm, cũng trộm rất hấp dẫn, trộm rất quang minh lỗi lạc.

Người tôn kính chàng xưng chàng là "Sở Hương Soái", người không tôn kính chàng, đến khi đối diện chàng, cũng không thể không xưng một tiếng "Sở Hương Soái".

Cả đám người chưởi chàng cũng không thể không thừa nhận, chàng cho dù có là lưu manh, cũng là quân tử trong đám lưu manh, cho dù có là cường đạo, cũng là đại nguyên soái trong đám cường đạo.

Vô luận chàng là gì đi nữa, chàng đều là độc nhất vô nhị, thậm chí có thể nói không tiền tuyệt hậu.

Thật ra chàng là gì?

Chàng đương nhiên là người, một mặt có nhân tính trung thiện, một mặt cũng có tà ác, chỉ bất quá chàng luôn có thể khống chế mặt tà ác rất tốt, có lúc chàng cũng làm chuyện rất khờ dại, khờ dại đến mức kỳ diệu, nhưng đại đa số lúc đều rất lãnh tĩnh.

Lãnh tĩnh tịnh không phải là lãnh khốc, tâm trường của chàng tịnh không cứng rắn, cho nên chàng ngẫu nhiên có một hai lần bị lừa gạt, chỉ bất quá chàng có thể phát giác rất mau chóng, cho dù đã bị lừa gạt, cũng vẫn có thể cười một tiếng cho qua.

Bởi vì chàng rất cởi mở.

Trong tâm chàng, trên thế gian xem chừng tịnh không có khốn nạn nào chân chính không thể giải quyết. Cho nên không có chuyện gì chân chính có thể làm cho chàng khổ não.

Mũi của chàng từ nhỏ đã có căn bệnh, cho nên thông thường đều nhịn không được phải vuốt vuốt mũi.

Nhưng căn bệnh đó cũng chưa từng làm cho chàng khổ não qua, con đường nào không thông, chàng hoán chuyển đi đường khác, mũi không thông, chàng tự huấn luyện mình dùng phương pháp hô hấp khác, phương pháp đó có một lần không ngờ lại cứu được mạng chàng.

Trong nhân sinh thường có rất nhiều xảo hợp kỳ diệu thú vị, phàm đôi mắt của họa sĩ vĩ đại thường không quá rõ, đôi tai của nhạc sư vĩ đại thường không quá linh mẫ n.

Mũi của Sở Lưu Hương không thông, lại thích hương khí nhất.

Mỗi lần chàng làm chuyện gì rất đắc ý, lại lưu lại một chút hương khí thoang thoảng.

Đó có lẽ là nguồn gốc của cái tên Sở Lưu Hương.

Kỳ thực trên thế gian căn bản không ai biết nguồn gốc của tên chàng. Giả như còn có một người biết, người đó là Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa cũng là diệu nhân, hắn thích tìm Sở Lưu Hương để cùng uống rượu, thích bắt chước Sở Lưu Hương vuốt vuốt mũi, có lúc còn thích chọc ghẹo Sở Lưu Hương, tìm Sở Lưu Hương để gây khó dễ.

Nhưng Sở Lưu Hương nếu thật sự gặp rắc rối, hắn có thể lập tức liều mạng.

Hắn đương nhiên cũng như Sở Lưu Hương, thích uống rượu, thích đàn bà, thích hiệp nghĩa, ghét bất công, chỉ bất quá hắn có những phiền não mà Sở Lưu Hương không có.

Nữ nhân thích hắn, hắn đều không thích. Nữ nhân hắn thích, đều không thích hắn.

Sở Lưu Hương quả thật thích nữ nhân.

Chàng thường nói:

"Vô luận là nữ nhân nào, đều nhất định có chỗ khả ái của nàng, ngươi chỉ cần kiên nhẫn mà tìm, nhất định có thể tìm ra".

Trước mặt thục nữ, chàng là quân tử. Trước mặt đàn bà phóng đãng, chàng là lưu manh.

Có nữ nhân chỉ cần vừa bị chàng nhìn thấy là đã đừng mong trốn thoát, nhưng cũng có những nữ nhân đã sống cùng chàng nhiều năm, chàng đối với bọn họ lại thủy chung đều coi bọn họ như muội muội của mình, coi như bằng hữu của mình.

Có người nói:

"Giữa nam nữ không có tình bằng hữu". Trên thế gian có lẽ không có nhiều nam nhân có thể chân chính xem nữ nhân như một bằng hữu, Sở Lưu Hương lại là một trong những người có thể làm vậy. Sở Lưu Hương luôn thích có bằng hữu.

Trong số bằng hữu của hắn, có phương trượng đại sư Thiếu Lâm Tự, cũng có hòa thượng khất thực hóa duyên, có thích khách lãnh khốc vô tình, cũng có hán tử trừng mắt sát nhân, có tài tử tài cao nổi bật, cũng có thôn phu một chữ cũng không nhận ra, có đại phú gia tài vạn quán, lại có tiểu khất cái đầu đầy ghẻ chóc…

Những người đó ít nhiều đều đã chịu một chút ân huệ của chàng, được lợi nhờ chàng.

Chàng đã làm không ít chuyện tốt, chuyện khờ dại cũng không ít. Chàng cơ hồ chuyện gì cũng làm. Chỉ trừ một chuyện.

Chàng không bao giờ làm chuyện mình không nguyện ý, trên thế gian này tuyệt không có ai có thể miễn cưỡng chàng!

Trước đây không có, sau này cũng không.

Đó là Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương độc nhất vô nhị.

Sở Lưu Hương thích nữ nhân.

Nữ nhân đều thích Sở Lưu Hương.

Cho nên nơi có Sở Lưu Hương, là không thể không có nữ nhân.

Người khác hỏi chàng có bí quyết gì đối với nữ nhân, chàng luôn luôn cười.

- - Chàng chỉ có thể cười cười, bởi vì, cả chàng cũng thật sự có chút bối rối.

Thường thường dưới những tình huống làm cho chàng bối rối, lại gặp những nữ nhân rất kỳ diệu.

Lúc chàng gặp Trầm San Cô, Trầm San Cô mới từ trên phòng nhảy xuống, trong tay dứ dứ khoái đao, muốn giết chàng.

Lúc gặp Thu Linh Tố, Thu Linh Tố cũng đang chuẩn bị tự sát.

Lúc chàng ở sa mạc khô cháy, gặp Thạch Quan Âm, lại gặp Thủy Mẫu Âm Cơ dưới nước.

Lúc chàng gặp Cung Nam Yến, Cung Nam Yến đang ngồi trên ghế, uống rượu của chàng, lúc gặp Thạch Tố Vân, Thạch Tố Vân đang nằm trong lòng người khác.

Nơi xòe tay ra cũng không thấy năm ngón tay gặp được Đông Tam Nương, lúc gần chết gặp Hoa Chân Chân.

Lúc chàng gặp Tỳ Bà công chúa, Tỳ Bà công chúa đang tắm, gặp Kim Linh Chi lại là lúc mình đang tắm.

Có khi chàng nghĩ tới mấy chuyện đó, chàng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhưng vô luận là sao, lần kỳ diệu nhất, buồn cười nhất, vẫn phải coi là lần gặp Ngải Thanh.

Chàng có thể gặp Ngải Thanh, chỉ vì Ngải Thanh đánh rắm.

Có rất nhiều người nghĩ rằng chỉ có nam nhân mới đánh rắm, đó có lẽ bởi vì bọn họ còn chưa thấy qua nữ nhân đánh rắm.

Kỳ thực nữ nhân đương nhiên cũng đánh rắm.

Cấu tạo sinh lý của nữ nhân và nam nhân tịnh không khác nhau, lúc muốn đánh rắm, tịnh không nhất định có thể nén nhịn, bởi vì có những cái rắm đến giống như khoái kiếm của Huyết Y Nhân, lúc đến vô ảnh vô tung, làm cho người ta gần như không thể đề phòng.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện đều không công bình, nam nhân tùy tiện bất cứ chỗ nào, tùy tiện đánh rắm bao nhiêu lần, đều không có quan hệ gì trọng đại.

Nữ nhân nếu giữa đám đông mà đánh rắm, đó lại là một đại sự. Truyền thuyết ngày trước đã từng có nữ nhân chỉ vì đánh rắm giữa công chúng, lúc trở về tự mình kiếm dây treo cổ tự tử.

Chuyện đó tuy bất thường, nhưng không thể không tin.

Ngày xuân.

Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Ngày xuân trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên có lẽ đẹp hơn nhiều so với ngày xuân ở bất cứ chỗ nào khác trên thế gian, bởi vì chỗ khác cho dù cũng có đình viên lớn như vậy, cũng không có vô số hoa lá năm màu hàng hàng lớp lớp như vậy. Cho dù có nhiều hoa, cũng không có nhiều người như vậy. Cho dù có nhiều người, cũng tuyệt không có nhiều dạng nhiều hình như vậy.

Đặc biệt là ngày mùng bảy tháng ba đó.

Đó là ngày đại thọ bát tuần của Kim thái phu nhân.

Kim thái phu nhân có lẽ có thể nói là một vị lão thái thái có phúc khí nhất trên thế gian.

Người ta cho dù có thể sống đến tuổi đó, cũng không có vinh hoa phú quý như vậy.

Cho dù có vinh hoa phú quý, cũng không có nhiều con lắm cháu như vậy. Cho dù có nhiều con lắm cháu, cũng không thể giống như bà ta hôm nay, tất cả con cháu đều tài giỏi hơn người.

Quan trọng nhất là, không những Kim thái phu nhân có phúc khí, hơn nữa còn thông hiểu cách hưởng phúc. Kim thái phu nhân có tổng cộng mười con trai, chín con gái, tám chàng rể, ba mươi chín đứa cháu nội, còn có hai mươi tám đứa cháu ngoại.

Con trai và con rể của bà ta có người là tổng tiêu đầu, có người là tổng bộ đầu, có người là bang chủ, có người là chưởng môn nhân, có thể nói không có ai không là cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ.

Kỳ trung chỉ có một người bỏ võ học văn là Kim Mã Ngọc Đường, chức vị cực phẩm. Còn có một người xuất thân quân ngũ, chính là tướng quân uy vũ mạnh nhất trong triều đình.

Bà ta có chín cô con gái, lại chỉ có tám chàng rể, chỉ vì có một cô con gái đã cắt tóc đầu nhập làm môn hạ phái Nga Mi, thừa kế y bát của Nga Mi Khổ Ân đại sư.

Các cô cháu gái nội ngoại của bà ta đại đa số cũng đều đã thành danh lập thân.

Cô cháu gái nhỏ nhất của bà ta, là Kim Linh Chi.

Kim Linh Chi đã từng gặp Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa cùng một lúc - - cả hai đang tắm trong nhà tẩm quất, nàng đột nhiên xông vào.

Vô luận là ai đều không thể không thừa nhận chuyện đó rất lạ thường, rất kích thích, nhưng những chuyện ba người bọn họ đã gặp sau đó lại càng kích thích lạ thường.

Bọn họ từng trải qua cuộc phiên lưu trên biển rộng trong quan tài, cũng từng chờ chết trong địa ngục tăm tối không ánh mặt trời, bọn họ đã gặp mỹ nhân ngư mắc lưới giữa biển cả, cũng đã gặp biên bức nhân cả đời không thấy ánh quang minh.

Tóm lại bọn họ đã là những kẻ đồng sinh cộng tử, chia sẻ hoạn nạn, cho nên bọn họ đã thành hảo bằng hữu.

Mối giao tình giữa Hồ Thiết Hoa và Kim Linh Chi lại càng đặc biệt bất đồng.

Đại thọ bát tuần của Kim lão phu nhân, bọn họ đương nhiên không thể không đến, hà huống gì cái mũi của Hồ Thiết Hoa đã ngửi thấy mùi hảo tửu chôn cất đã hai chục năm của Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Kim Linh Chi kiên quyết không muốn hắn đem quà, chỉ muốn bọn họ đáp ứng một chuyện:

"Không say không về".

Sở Lưu Hương cũng muốn nàng đáp ứng một chuyện:

"Không thể nói ra tên bọn ta trước mặt người khác".

Hồ Thiết Hoa rất thủ tín.

Hắn đã say quá ba lần, vẫn chưa đi.

Bọn họ mùng ba đã đến, hiện tại là mùng bảy, khách nhân càng đến nhiều, người nhận ra chân diện của Sở Lưu Hương lại cơ hồ không có đến một người.

Kim Linh Chi cũng rất thủ tín.

Nàng tịnh không tiết lộ thân phận của Sở Lưu Hương trước mặt một ai.

Cho nên Sở Lưu Hương vẫn có thể thoải thoải mái mái tản bộ khắp nơi, hắn đơn giản đã đi đến chóng mặt, nơi đây quả thật quá lớn, người quả thật quá nhiều.

Chính ngọ ngày mùng bảy, tất cả mọi người đều phải đến đại đình bái thọ Kim lão phu nhân, sau đó ngồi xuống nhập tiệc mừng thọ.

Vạn Phúc Vạn Thọ Viên đình cho dù rất rộng rãi, cũng không đủ để chứa bao nhiêu người như vậy, cho nên khách nhân chỉ còn cách chia làm ba đợt, mỗi đợt vẫn có rất nhiều người.

Sở Lưu Hương thuộc vào đợt ba.

Chàng vốn từ hậu viên đi ra chung với Hồ Thiết Hoa, đi đến nửa đường, Hồ Thiết Hoa đột nhiên biến mất.

Người ở đó quá nhiều, muốn kiếm cũng không có cách kiếm được.

Sở Lưu Hương chỉ có một mình đi vào, lúc chàng đi đến đại đình, người xem chừng cũng đã giảm đi nhiều, có người đã bắt đầu ngồi ăn, có những cô gái len lén liếc nhìn chàng từ giữa đôi đũa.

Sở Lưu Hương cho dù không để lộ mặt thật, cũng là nam nhân rất có hấp dẫn lực.

Chàng chỉ cúi đầu, mắt nhìn xuống mũi, mũi nhìn xuống ngực, lễ phép đi đến trước mặt bái thọ.

Chàng tịnh không phải là người lễ phép như vậy, nhưng Kim thái phu nhân đang cười tươi nhìn chàng chăm chăm - - luôn luôn không ai dám vô lễ trước mặt tổ mẫu của Kim Linh Chi.

Kim thái phu nhân đã biết chàng là ai, trước mặt một lão thái thái như vậy, Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước tận lực làm ra vẻ lễ phép lịch sự.

Chàng quả thật bị vị lão thái thái này nhìn muốn xói da đầu. Kim thái phu nhân nhìn chàng như đang nhìn cháu rễ tương lai của mình.

Sở Lưu Hương chỉ hy vọng bà ta nhìn lộn người. Chàng trụ mình bước qua, phảng phất có cảm giác có người bước gần sát chàng, hơn nữa còn là một nữ nhân, một hương thơm thoang thoảng ngang mũi chàng.

Chàng thật sự muốn quay đầu lại nhìn. Vào lúc đó, chàng đột nhiên nghe "tụt" một tiếng.

Ngoại trừ Sở Lưu Hương ra, ít nhất còn có bảy tám chục người cũng nghe một tiếng "tụt" đó.

Thứ nhất, bởi vì trước mặt Kim thái phu nhân, mọi người đều không dám làm huyên náo, cho nên trong thọ đường tuy có nhiều người, lại tịnh không quá huyên náo.

Thứ hai, bởi vì thanh âm đó đặc biệt vang vọng.

Một khi là người đã từng đánh rắm, liền nghe được tiếng đó là tiếng đánh rắm.

Ai ai cũng đều đã từng đánh rắm.

Cái đánh rắm đó ngoại trừ một điểm đặc biệt, cũng không còn chỗ nào đặc biệt khác.

Chỉ bất quá lúc đó thật sự không nên đánh rắm, chỗ đó thật sự không nên đánh rắm, càng không nên đánh rắm gần sát người Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương nhịn không được liếc nhìn một cái, người đứng kế chàng quả nhiên là nữ nhân.

Nữ nhân đó không những rất thơm tho, hơn nữa còn cực đẹp, rất trẻ.

Sở Lưu Hương âm thầm thở dài một hơi, bởi vì lúc đó đã có bảy tám chục cặp mắt đang nhìn chằm chằm phía bên cạnh hắn, trong ánh mắt mang theo vẻ kinh dị, mang theo vẻ hiếu kỳ, cũng mang theo vẻ chế giễu.

Sở Lưu Hương đương nhiên biết cái rắm đó không phải là của mình, nhưng nếu không phải là chàng đánh rắm, thì là cô gái vừa trẻ, vừa đẹp, vừa thơm tho kia.

Một quân tử làm sao có thể để một thiếu nữ mỹ lệ như vậy chịu nhận tội danh đánh rắm?

Đặc biệt là cô gái đang nhìn chàng một cách tuyệt vọng, như muốn cầu xin khẩn khoản chàng trợ giúp, cho dù không phải là quân tử, cũng có thể dũng cảm bước tới.

Sở Lưu Hương tuy không nói lên "cái rắm đó là tôi phóng", nhưng biểu tình trên mặt chàng thật sự bày tỏ mình là người đánh rắm, hơn nữa còn để mỗi một người đều có thể nhìn rõ.

Lúc cô gái đó nhìn chàng, lại chừng như đang nhìn một anh hùng cứu nàng khỏi cửu tử nhất sinh, trong đao sơn hỏa hải, giữa thiên quân vạn mã.

Chỉ cần có thể được cô gái nhìn bằng ánh mắt như vậy, một chút hy sinh đó có đáng là bao?

Vì một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, Sở Lưu Hương trước đây cũng không biết đã bao nhiêu lần làm bao nhiêu chuyện còn hy sinh nặng nề hơn xa.

Vì để cứu một thiếu nữ mỹ lệ như vậy, cho dù muốn Sở Lưu Hương một mình đối phó ba con cọp, hai con sư tử, chàng cũng có dũng khí mà đi.

Người chàng đã từng đối phó thậm chí còn đáng sợ hơn gấp bội so với sư tử và cọp dữ.

Nhưng chàng lại thật sự không có dũng khí dám ngồi xuống ăn tiệc mừng thọ, hiện tại ít nhất còn có bốn năm chục cặp mắt đang nhìn chàng, kỳ trung có ít nhất hai chục cặp mắt của nữ nhân.

Sau khi đã váy lạy mừng thọ, chàng dùng tốc độ nhanh nhất vội lẻn ra ngoài.

Trong vườn cũng có rất nhiều người, tụ đôi tụ ba khắp nơi, cười nói huyên thuyên.

Đám người đó đại đa số là nhân sĩ vang danh trong võ lâm, kỳ trung cũng có nhiều người đã từng gặp Sở Lưu Hương.

Bọn họ đều không nhận ra Sở Lưu Hương, đương nhiên cũng không biết chuyện hồi nãy, nhưng Sở Lưu Hương lại có cảm giác mắc cỡ, đánh rắm giữa đám đông tất càng không phải là chuyện rất quang vinh.

Cho nên chỉ cần người ta nhìn chàng một cái, chàng đã nghĩ tới lẻn đi.

Chàng từ mặt tiền của khu vườn đi đến hoa viên, lại từ hoa viên đi đến hậu hoa viên.

Chàng bỗng phát giác đằng sau luôn luôn có người theo dõi chàng chăm chăm.

Chàng đi đến đâu, người đi theo đến đó, chàng dừng, người đó cũng dừng.

Chàng tuy không nhìn thấy người đó, lại đã có cảm giác.

Trên thế gian tuyệt không có ai có thể ngầm theo dõi Sở Lưu Hương, hơn nữa không ai có thể làm cho chàng không phát giác ra.

Sở Lưu Hương cố ý làm như mình chưa phát giác chút nào, lững thững bước qua cây cầu nhỏ.

Cây cầu nhỏ bắc ngang qua hồ sen, bên hồ sen có hòn giả sơn.

Chàng đi đến phía sau hòn giả sơn, phía sau giả sơn hoàn toàn không có người, nhưng người đó không ngờ vẫn dám tiến qua.

Cước bộ rất nhẹ, người không luyện khinh công tiếng bước chân không nhẹ nhàng được như vậy.

Sở Lưu Hương đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Nàng vận áo xanh lợt không viền, tay áo hẹp túm, kiểu mới, trên áo có thêu hoa màu lam, hợp với cái váy màu lam dài chấm đất.

Sở Lưu Hương vừa nhìn nàng một cái là đã có ấn tượng:

”Nữ nhân này rất biết cách mặc quần áo, rất biết cách phối hợp màu sắc.

Nàng yêu kiều dừng chân đứng gần hòn giả sơn, cúi đầu, cắn môi, giơ đôi tay ngọc thon thả vuốt mái tóc dài chấm vai đang bị gió xuân thổi phất phơ.

Ấn tượng thứ hai của Sở Lưu Hương đối với nàng là:

“Răng và tay của nữ nhân này rất hấp dẫn dễ nhìn”.

Trên mặt nàng đang ửng hồng, sắc mặt như vầng mây buổi bình minh, đôi tròng mắt đen nhánh tinh anh đang len lén liếc nhìn Sở Lưu Hương.

Ấn tượng thứ ba của Sở Lưu Hương đối với nàng là:

“Nữ nhân này toàn thân trên dưới đều rất hấp dẫn dễ nhìn”.

Kỳ thực chàng tịnh không phải là lần đầu tiên gặp nàng.

Nàng là nữ nhân hồi nãy đứng cạnh chàng ở thọ đường. Chỉ bất quá hồi nãy Sở Lưu Hương tịnh không nhìn kỹ nàng.

Trước mặt nhiều người như vậy, chàng thật sự ngượng ngịu không dám nhìn kỹ.

Hiện tại chàng đã có thể nhìn.

Có thể kỹ càng tử tế đánh giá một cô gái mỹ lệ như vậy, thật sự là một đón nhận rất lớn.

Bờ má cô gái đó càng ửng hồng, bỗng cười một tiếng, ngọt ngào thốt:

- Tôi tên là Ngải Thanh.

Câu đầu tiên nàng nói đã xưng tên của mình.

Sở Lưu Hương cũng chưa nghĩ ngợi gì, nhưng chàng lại hiểu rõ, con gái nếu chịu nói ra tên mình trước mặt một nam nhân xa lạ, ít nhất cũng biểu thị nàng đối với nam nhân đó tịnh không có chút ghét bỏ.

Ngải Thanh cúi đầu:

- Hồi nãy nếu không có chàng, tôi… tôi rõ ràng không thể không chết.

Sở Lưu Hương cười cười.

Chỉ bất quá vì một cái rắm mà phải chết, sự thật đó thật sự không thể lý giải được.

Chàng chỉ còn nước cười cười.

Ngải Thanh lại nói:

- Cái ơn ứu mạng, tôi tuy không dám chỉ nói cám ơn, nhưng lại không biết làm sao để báo đáp chàng mới trọn.

Nàng càng nói càng nghiêm trọng.

Sở Lưu Hương chỉ cười cười, đáp:

- Đó chỉ bất quá là chuyện nhỏ, làm sao có thể gọi là ơn cứu mạng được.

Ngải Thanh thốt:

- Tuy đối với chàng mà nói là chuyện nhỏ, đối với tôi lại là chuyện đại sự, chàng nếu không cho tôi báo đáp, tôi… tôi…

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt lộ xuất biểu tình rất kiên quyết:

- Tôi chỉ còn nước chết trước mặt chàng.

Sở Lưu Hương ngẩn người. Chàng có nằm mộng cũng nghĩ không ra nàng lại coi chuyện này nghiêm trọng như vậy.

Ngải Thanh xem chừng vẫn còn sợ chàng không tin, lại bổ sung:

- Tôi tuy là nữ nhân, nhưng cũng biết một người nếu muốn có chỗ đứng trong giang hồ, làm chuyện gì đều phải ân oán phân minh, tôi không thích người ta nợ tôi, cũng không muốn nợ người ta. Chàng nếu không cho phép tôi báo đáp, nghĩa là coi khinh tôi, tôi sống còn có ý nghĩa gì chứ?

Nàng vốn xem chừng không thể nào nói ra những câu như vậy được, rất ôn nhu, rất mắc cỡ, nhưng lời nói lần này lại nói rõ ràng quả quyết từng tiếng.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nàng muốn báo đáp ta bằng cách nào?

Ngải Thanh trịnh trọng đáp:

- Tùy chàng muốn tôi báo đáp làm sao, tôi đều đáp ứng.

Trên má nàng lại ửng hồng, nhưng ánh mắt lại nhìn thẳng Sở Lưu Hương, trong thanh âm càng mang theo một thứ dụ hoặc tả không được.

Đại đa số nam nhân nghe lời nói đó, nhìn thấy biểu tình đó, đều nhất định nhận ra được cô gái đó đang câu dẫn hắn, bởi vì nam nhân ít nhiều gì đều tránh không được một chút đa tình.

Nam nhân không minh bạch ý tứ của nàng, nếu không phải là thông minh đáng sợ, thì là ngu ngốc đáng chết.

Sở Lưu Hương cũng không biết là thật sự không hiểu, hay là giả bộ không hiểu, giơ tay vuốt vuốt chót mũi, đột nhiên thốt:

- Nàng nếu nhất định muốn báo đáp ta, hãy đưa cho ta năm trăm lượng bạc.

Ngải Thanh xem chừng giật mình một cái:

- Chàng muốn cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Năm trăm lượng bạc, không có năm trăm lượng, giảm một nửa cũng được.

Ngải Thanh tròn xoe mắt:

- Chàng không muốn cái khác?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta là người cùng khổ, cái gì cũng đều không thiếu, chỉ thiếu bạc, hà huống, một người nếu muốn báo đáp người ta, ngoại trừ cho bạc ra, còn có cái gì khác là biện pháp tốt hơn chứ!

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng, vốn rất kinh ngạc, dần dần lại biến thành rất thất vọng, bờ má hồng hồng cũng dần dần biến thành xanh xanh, bỗng thở dài một hơi:

- Nghĩ không ra con người chàng không ngờ lại là một ngốc tử.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Ta có phải đòi quá ít không? Có phải còn có thể đòi nhiều hơn?

Ngải Thanh cắn môi:

- Một nữ nhân nếu muốn báo đáp nam nhân, kỳ thực còn có biện pháp tốt hơn, chàng không hiểu sao?

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Ta không hiểu.

Ngải Thanh dậm chân:

- Được, tôi cho chàng năm trăm lượng.

Sở Lưu Hương cười tươi:

- Đa tạ đa tạ.

Ngải Thanh thốt:

- Tôi hiện tại không có mang tiền trên mình, canh ba tối nay, tôi đem đến đây giao cho chàng.

Vừa nói dứt lời, nàng quay đầu bỏ đi, đi được vài bước, lại quay đầu trừng mắt liếc Sở Lưu Hương một cái cay đắng:

- Quả thật là ngốc tử.

Sở Lưu Hương nhìn theo nàng đi vòng qua hòn giả sơn, chung quy nhịn không được phải mỉm cười, coi bộ còn muốn cười lớn ra tiếng.

Ngoại trừ chàng ra, không ngờ còn có người khác cười, tiếng cười như chuông bạc, xem chừng là từ trong giả sơn truyền ra.

Sở Lưu Hương thật sự giật mình, chàng quả thật không nghĩ ra hòn giả sơn đó lại trống bên trong, hơn nữa bên trong còn có người ẩn trốn.

Một người đã từ bên trong giả sơn ló đầu ra, vẫn còn cười không ngớt.

Sở Lưu Hương cũng giống như những nam nhân khác, thích đem nữ nhân phân hạng chia loại, chỉ bất quá phương pháp phân loại của chàng so với của người khác ít nhiều có chỗ bất đồng, chàng đem nữ nhân phân thành hai loại. Một loại thích khóc, một loại thích cười.

Nữ nhân thích cười thông thường đều rất đẹp, cười rất dễ nhìn, nếu không nàng có lẽ phải chọn khóc.

Sở Lưu Hương đã nhìn qua rất nhiều nụ cười của nữ nhân, nhưng chàng không thể không thừa nhận, nữ nhân hiện tại từ trong giả sơn ló đầu ra, nụ cười hấp dẫn hơn xa so với đại đa số nữ nhân khác. Không những dễ nhìn, hơn nữa còn dễ nghe. Mắt của nàng không to, lúc cười híp lại, giống như trăng lưỡi liềm cong cong. Sở Lưu Hương vốn thích nữ nhân mắt to, nhưng hiện tại lại không thể không thừa nhận con gái mắt nhỏ cũng có chỗ mê người, trên sự thật, chàng từ đó tới giờ chưa từng nhìn quá một ánh mắt mê người như vậy, chàng xem ra đã có chút si ngây.

Nữ nhân đó cười ngất:

- Xem ra lời nói của ả cũng không sai chút nào, nguyên lai ngươi thật sự là một ngốc tử.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Ngốc tử cũng không có gì không tốt, ngốc tử ít ra không lén nghe người khác nói chuyện.

Cô gái đó trừng mắt nhìn chàng:

- Ai nghe lén các ngươi nói chuyện, ta đã ở trong đó rồi, ai kêu bọn ngươi lại đến chỗ này.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi trốn trong giả sơn làm gì?

Cô gái đó đáp:

- Ta cao hứng.

Đạo lý bao la nào cũng không qua được hai chữ "cao hứng". Sở Lưu Hương biết mình lại đụng phải nữ nhân không nói lý lẽ.

Chàng thường tự đề tỉnh mình, tuyệt không nên quấy rầy bất cứ nữ nhân nào, càng không nên tranh biện cùng nữ nhân.

Thậm chí có thể đánh ả, nhưng tuyệt không nên tranh biện với ả.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười cười, chuẩn bị bước đi, ta không làm phiền ngươi, chỉ còn nước tránh ngươi.

Ai biết được cô gái đó lại đột nhiên nhảy dựng:

- Ủa, tiểu cô nương hồi nãy có vẻ muốn câu dẫn ngươi, ngươi không biết sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Cô gái đó hỏi:

- Những lời nói của ả, ngươi nghe không phải là nói thật sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Giả.

Cô gái đó lại cười:

- Nguyên lai ngươi tịnh không phải là ngốc tử.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta chỉ bất quá không thích nữ nhân câu dẫn ta - - ta thích câu dẫn nữ nhân.

Cô gái đó liếc chàng một cái:

- Vậy tại sao ngươi không câu dẫn ta?

Sở Lưu Hương chung quy cũng không nhịn được cười:

- Ngươi làm sao biết ta không muốn câu dẫn ngươi?

Cô gái đó lại thốt:

- Vậy thì ngươi ít ra trước hết nên hỏi phương danh của ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Xin hỏi phương danh.

Cô gái đó mỉm cười:

- Ta tên là Trương Khiết Khiết, "Trương" như trương cung, "Khiết" như "thanh khiết".

Sở Lưu Hương lẩm nhẩm:

- Trương Khiết Khiết…

Trương Khiết Khiết thốt:

- Oái, không dám nhận, sao vừa mới gặp ta đã gọi ta là Trương thư thư vậy!

Quả là đứa trẻ láu lỉnh. Nàng nói xong câu đó, đã cười oặt hông.

Sở Lưu Hương đơn giản không cười một chút. Chàng tuy tịnh không thường ăn đậu hủ, nhưng bị nữ nhân ăn đậu hủ, thật sự là lần đầu tiên trong đời.

Trương Khiết Khiết không đợi Sở Lưu Hương đáp lời, vừa cười vừa hỏi:

- Tiểu đệ đệ, ngươi gọi thư thư là gì?

Sở Lưu Hương ngậm bồ hòn:

- Nguyên lai ngươi còn là con nít, chỉ có con nít mới thích chiếm tiện nghi trên người ta như vậy.

Sóng mắt của Trương Khiết Khiết lưu động:

- Ngươi coi ta giống như con nít?

Nàng không giống. Chỗ trên thân thể nàng làm cho mê người nhất tịnh không phải là ánh mắt.

Sở Lưu Hương dặng hắng hai tiếng, phải dùng hết khí lực mới có thể chuyển mục quang tránh khỏi chỗ mê hồn nhất trên người nàng.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Ngươi tại sao lại không nói gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lúc ta không nói gì, ngươi tốt hơn hết là nên coi chừng ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì lúc ta không động khẩu, biểu thị là muốn động thủ.

Ánh mắt của chàng lại trừng trừng nhìn vào chỗ mê người nhất trên thân thể nàng, xem chừng quả thật có bộ dạng muốn động thủ.

Trương Khiết Khiết không khỏi hoành tay che đậy:

- Ngươi dám?

Sở Lưu Hương liếm môi:

- Ta không dám sao?

Tay của chàng đã bắt đầu di động.

Trương Khiết Khiết la lên một tiếng, quay đầu bỏ chạy, hét lớn:

- Nguyên lai ngươi không phải là ngốc tử, là một tên háo sắc.

Sở Lưu Hương nhìn nàng chạy vòng qua hòn giả sơn, mới thở phào một hơi, ai biết được nàng lại dừng chân, trừng mắt nhìn chàng:

- Tên háo sắc kia, ngươi nghe cho kỹ, ngươi đã câu dẫn ta, nếu còn dám léng phéng với ả họ Ngải kia, coi chừng ta đánh u đầu đó.

Thật sự động thủ không phải là Sở Lưu Hương. Mà là nàng! Nàng bỗng giơ tay làm như đấm mạnh trên đầu Sở Lưu Hương, lại phóng đi như một làn khói.

Sở Lưu Hương giơ tay xoa xoa đầu, tay kia vuốt vuốt chót mũi, vừa tức giận, vừa tức cười. Nhưng cũng không biết vì sao, trong tâm lại có chút ngọt lịm. Chàng tịnh không phải là một tên thộn khờ, nhưng dạng con gái như vậy, quả thật chưa từng gặp qua.

Gặp được một cô gái như vậy, sợ không có nhiều người.

Chợt nghe có người cười nói:

- Ta nghe có người chưởi tên háo sắc, biết ngay là ngươi, ngươi quả nhiên ở đây.

Sở Lưu Hương không thèm nhìn cũng biết là Hồ Thiết Hoa đã đến. Cho nên chàng căn bản không nhìn, hít một hơi dài, lẩm bẩm:

- Đáng tiếc, đáng tiếc! Ta quả thật tiếc cho ngươi.

Hồ Thiết Hoa ngẩn người:

- Tiếc cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tiếc là ngươi đã mất một cơ hội tốt.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Mất cơ hội tốt?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy thư thư muội muội một đôi, ai biểu ngươi lạc mất.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Nói như vậy, xem chừng ta vừa đi khỏi, ngươi đã gặp vận đào hoa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xem chừng là vậy.

Hồ Thiết Hoa nuốt nước miếng:

- Ta cái gì không bội phục ngươi, chỉ bội phục ngươi nói láo... Hồi nãy, ngươi còn lo chuyện... chuyện đánh rắm.

Hắn cười lớn, lại nói tiếp:

- Nghe nói cái rắm hồi nãy vang to nhất thế giới.

Sở Lưu Hương thản nhiên thốt:

- Ai ai cũng có thể đánh rắm to, chỉ bất quá có chỗ xảo diệu bất đồng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Xảo diệu cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ngươi nếu biết ta đánh rắm làm sao, ngươi mỗi ngày chắc ít nhất phải muốn đánh rắm mười cái.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngoại trừ xú khí, người còn có thể phóng ra cái gì chứ?

Sở Lưu Hương điềm đạm đáp:

- Ta biết ngươi không tin, nhưng đợi đến sáng sớm ngày mai, ngươi có thể sẽ tin.

Hồ Thiết Hoa bỗng nghiêm mặt:

- Không thể đợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Vì bọn ta phải đi, hơn nữa không thể không đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai không thể không đi?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bọn ta - - ý tứ của "bọn ta" là ngươi và ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta tại sao lại không thể không đi?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì nếu không đi sẽ rước phiền lên mình ngay lập tức.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi nói như vậy, có người muốn làm phiền bọn ta?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không có nhiều. Chỉ có một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai?

Hồ Thiết Hoa thở dài:

- Kim Linh Chi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng muốn bắt thì cũng bắt ngươi để làm phiền, tuyệt không nắm đầu ta.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt:

- Ngươi có còn là bằng hữu của ta không?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng muốn tìm ngươi làm phiền chuyện gì? Có phải muốn thành hôn?

Hồ Thiết Hoa lập tức xụ mặt, thở dài một hơi:

- Không sai chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy không phải là chuyện vui thú sao, ngươi không phải vốn rất thích nàng lắm sao?

Hồ Thiết Hoa nhíu mày:

- Vốn quả thật là vậy, nhưng hiện tại...

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hiện tại nàng đã thích ngươi, cho nên ngươi không còn thích nàng, có phải không?

Hồ Thiết Hoa bỗng vỗ tay một cái:

- Ta vốn luôn luôn nghĩ không ra tại sao, nhờ ngươi nói một câu, đã thật sự đề tỉnh ta.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Đó vốn là căn bệnh của ngươi, không biết chừng nào căn bệnh của ngươi mới cải đổi?

Hồ Thiết Hoa ngây người cả nửa canh giờ, cười khổ:

- Cho dù ta còn thích nàng, nhưng ngươi nghĩ coi, ta làm sao chịu nổi đám cô cô thẩm thẩm thúc thúc bá bá của nàng? Đừng nói gì khác, nói về cúi lạy cũng đủ rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cúi lạy?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Ta nếu cưới Kim Linh Chi, tất biến thành vãn bối của bọn họ, gặp mấy ngày lễ, tất phải cúi lạy bọn họ, cho dù chỉ cúi lạy mỗi người một cái, ta cũng phải biến thành con trùng cúi lạy.

Hắn gãi đầu:

- Cái khác đều có thể làm, con trùng cúi lạy vạn vạn lần không thể làm.

Sở Lưu Hương nhịn không được cười:

- Ngươi luôn luôn tìm lý do để biện hộ cho mình.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta không đi có được không?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không được.

Quán rượu nhỏ, quán rượu rất nhỏ.

Sở Lưu Hương không phải là người keo kiệt, cũng không thích thú quán rượu nhỏ như vầy, chàng đến quán rượu nhỏ này hoàn toàn là vì Hồ Thiết Hoa kiên quyết muốn đến. Hồ Thiết Hoa nghĩ nơi đây an toàn hơn, Kim Linh Chi cho dù có muốn bức bách hắn, muốn tìm hắn, cũng không đến quán rượu nhỏ như vầy, nàng nghĩ không ra bọn họ lại đến chỗ này uống rượu. Nhưng quán rượu nhỏ này cũng không hoàn toàn là một

nơi không thuận lợi, nơi đây ít ra rất yên tĩnh, đặc biệt đến lúc đêm khuya lại không có khách nhân nào khác, cả đầu bếp lẫn tiểu nhị cũng ngủ gục.

Sở Lưu Hương không thích người ta nghe bọn họ nói chuyện, càng không thích người ta thấy Hồ Thiết Hoa say.

Hồ Thiết Hoa hiện tại cho dù còn chưa say, tới lúc say mèm cũng không còn lâu lắm.

Hắn nằm phục trên bàn, một tay ôm hồ rượu, một tay nắm Sở Lưu Hương, lảm nhảm:

- Ngươi tuy là bằng hữu của ta, nhưng ngươi tịnh không hiểu ta, nỗi thống khổ của ta ngươi căn bản không biết chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi thống khổ?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Không những chỉ thống khổ, mà còn thống khổ muốn chết.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta đâu có thấy ngươi có thống khổ gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Kim Linh Chi tuy có chút rắc rối, nhưng ai cũng không thể không thừa nhận nàng là một cô gái rất tốt. Người lại cao ráo đẹp đẽ… ngươi có thừa nhận không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa ôm hồ rượu đặt xuống bàn, thốt:

- Ta gặp cô gái tốt như vậy lại không muốn, rượu ngon như vậy lại không uống, lại phải đến chỗ quỷ quái như vầy mà uống nước đái ngựa, ta không thống khổ thì còn ai thống khổ chứ?

Sở Lưu Hương chọc:

- Ai biểu ngươi tới?

Hồ Thiết Hoa vuốt vuốt chót mũi, ngẩn người, lẩm bẩm:

- Ai kêu ta tới?… Xem chừng là ta tự tới…

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi tự mình chịu nhận tội, còn trách gì ai? Nhưng còn ta…

Chàng thở dài:

- Ngươi đâu có biết ta đi như vậy là tổn thất thảm thiết tới cỡ nào.

Hồ Thiết Hoa bỗng cười lớn, vỗ vai chàng:

- Chuyện này chỉ có thể trách mình ngươi, ai biểu ngươi kết bằng hữu với ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Tự mình ta.

Hồ Thiết Hoa vỗ tay cười nói:

- Đúng vậy, không phải ngươi tự mình chịu nhận tội đó sao? Còn trách gì ai?

Sở Lưu Hương cũng nhịn không được, phải cười, vỗ vai hắn cười hỏi:

- Có lý, lời nói của ngươi tại sao lại luôn luôn có lý như vậy chứ?

Chàng vỗ vai một cái, Hồ Thiết Hoa bỗng từ trên ghế té xuống, ngồi trên sàn ngẩn người cả nửa ngày, lẩm bẩm:

- Con mẹ nó, cái ghế này chỉ còn ba chân, cố ý muốn giết người cướp tiền mà.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải phì cười:

- Có lẽ đây là hắc điếm, hơn nữa thấy ngươi cố ý làm như giàu có.

Hồ Thiết Hoa ngẫm nghĩ, gật gật đầu:

- Ừm, có lý, chỉ bất quá bọn chúng lần này nhìn lầm người rồi, trên người ta cái gì khác không có, ngân phiếu lại có rất nhiều.

Hắn bỗng phát hiện mình rất khôi hài, rất bội phục chính mình, cười lớn một tràng, mới loạng choạng đứng dậy, mắt trừng trừng nhìn thẳng Sở Lưu Hương, nhíu mày:

- Ngươi sao lại biến thành hai người rồi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta có thuật phân thân.

Hồ Thiết Hoa lại ngẫm nghĩ, lắc lắc đầu:

- Có lẽ bởi vì ngươi không phải là người, mà là quỷ, quỷ háo sắc.

Hắn lại tự cười lớn một tràng:

- Nghe nói chỉ cần ta vừa đi khỏi, ngươi lại gặp vận đào hoa, có phải không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Xem chừng là vậy.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Được, ta cho ngươi cơ hội.

Hắn thò tay muốn vỗ vai Sở Lưu Hương, cũng may Sở Lưu Hương lần này đã phòng bị nên tránh khỏi, hắn nhìn tay mình, lẩm bẩm:

- Ta sao lại có nhiều tay như vậy, sao lại biến thành ba bàn tay - - sao ta lại nhiễm bệnh của ngươi.

Câu nói đó thật sự quá khôi hài, hắn càng bội phục mình, nghĩ không cười không được.

Cười khẹt khẹt trong cổ họng, hắn chợt nhíu mày, cúi đầu nhìn xuống đất, như đang muốn kiếm vật gì, nhìn cả nửa ngày, chợt ngã người nằm xuống.

Sở Lưu Hương bây giờ mới vội vàng la lớn:

- Ngươi nằm đó ngủ được sao?

Hồ Thiết Hoa càng cười tươi:

- Ai nói không được, cái giường này tuy rất cứng, nhưng lại rất rộng.

Hắn lăn người, lăn tới dưới bàn, tiếng ngáy đã từ lỗ mũi truyền ra.

Gã tiểu nhị đang gục đầu ngủ giật mình tỉnh dậy, còn chưa mở miệng, Sở Lưu Hương đã quăng lượng bạc qua. Gã tiểu nhị nhìn bạc, lại ngồi xuống bắt đầu ngủ gục.

Sở Lưu Hương thật sự không muốn cõng tên túy quỷ này đi, đã chuẩn bị nghỉ ở đó một đêm, chàng không lo Hồ Thiết Hoa bị cảm gió, Hồ Thiết Hoa ngủ dưới đất thường như ăn cơm.

Chàng cũng không giải thích gì với gã tiểu nhị, ý tứ của đĩnh bạc đã đủ giải thích rất rõ ràng, hơn nữa lại rất hữu hiệu.

Từ xa xa vọng lại tiếng trống canh.

Canh ba.

Sở Lưu Hương thở dài, giờ này chàng căn bản vốn nên gặp mặt giai nhân.

Chàng bỗng thấy một giai nhân bước vào.

Bảy cái then cài trong số tám cái trên cửa đã khép, cho dù là ai cũng đều nên thấy chỗ này đã đóng cửa, vốn không nên có khách nhân tiến vào.

Cho dù còn có tửu quỷ nửa đêm xô cửa, cũng không nên là tiểu cô nương mười sáu mười bảy tuổi.

Nhưng hiện tại lại khơi khơi có người tiến vào, người tiến vào khơi khơi là một tiểu cô nương.

Quán rượu đó tuy nhỏ, lại cũng có bảy tám bàn, toàn là bàn trống, tiểu cô nương đó cho dù có đến uống rượu, cũng không nên ngồi chung bàn với Sở Lưu Hương.

Nhưng nàng khơi khơi chỗ nào khác không ngồi, lại ngồi đối diện với Sở Lưu Hương, xem chừng có hẹn gặp Sở Lưu Hương.

Nàng tuy cũng rất trẻ, rất đẹp, nhưng lại tuyệt không phải là Ngải Thanh, không phải là Trương Khiết Khiết, không phải là Kim Linh Chi. Cũng tuyệt không phải là bất cứ cô gái nào Sở Lưu Hương có thể nhận ra.

Sở Lưu Hương nãy giờ quay lưng không nhìn nàng. Hiện tại lại không thể không nhìn nàng.

Nàng tròn xoe mắt, sắc mặt đã có phát xanh một chút, xem chừng đang giận ai, bỗng giơ tay túm lấy hồ rượu.

Hồ rượu đương nhiên đã cạn.

Hồ rượu đặt trước mặt Hồ Thiết Hoa làm sao mà không cạn hết.

Tiểu cô nương đó nhíu mày, bỗng nói lớn:

- Điếm gia, mang mấy cân rượu ra đây… mang mười cân rượu ra.

Tiểu nhị đang len lén nhìn nàng, mắt nhìn thẳng, nhưng tay lại sờ soạng đĩnh bạch của Sở Lưu Hương.

Cho nên gã đem ra mười cân rượu.

Trên bàn có cái chén lớn, Hồ Thiết Hoa uống rượu luôn dùng chén.

Tiểu cô nương đó không ngờ cũng dùng cái chén lớn đó để uống rượu, ngửa cổ uống ực một cái, uống cạn cả chén.

Sở Lưu Hương một mực ngồi yên nhìn, không mở miệng.

Chàng luôn luôn rất nhẫn nhịn.

Nhưng đến khi tiểu cô nương đó bắt đầu uống chén thứ hai, chàng không thể không mở miệng.

Trước khi khai khẩu, chàng luôn luôn cười trước.

Chàng vừa cười vừa nói:

- Uống rượu như vậy rất mau say đó.

Tiểu cô nương đó trừng mắt:

- Say thì say, ai mà chưa từng say chứ? Chàng chưa từng say sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không nhìn thấy người ở dưới bàn sao?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi không phải mù.

Sở Lưu Hương nói:

- Nàng không sợ biến thành như vậy sao, giống như vậy có lẽ không dễ nhìn đâu.

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi không sợ, tôi vốn muốn uống say, càng say càng tốt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không sợ ta ăn hiếp nàng sao?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi vốn muốn chàng ăn hiếp tôi, chàng tùy tiện ăn hiếp tôi ra sao cũng được.

Sở Lưu Hương ngẩn người, không tự chủ được phải thò tay sờ sờ chót mũi, chầm chậm hỏi:

- Nàng nhận ra ta?

Tiểu cô nương đáp:

- Không nhận ra.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta xem chừng cũng chưa từng gặp nàng.

Tiểu cô nương đáp:

- Chàng vốn chưa từng gặp tôi.

Sở Lưu Hương dịu dàng hỏi:

- Vậy thì một người đẹp như nàng, tại sao lại muốn bị ta ăn hiếp?

Tiểu cô nương đáp:

- Bởi vì tôi không phải là người.

Sở Lưu Hương nhịn không được cười, hỏi:

- Không phải là người thì là gì?

Tiểu cô nương đáp:

- Tôi là năm trăm lượng bạc.

Sở Lưu Hương cuối cùng cũng đã minh bạch, thở dài một hơi:

- Là Ngải Thanh kêu nàng tới.

Tiểu cô nương thốt:

- Chị ta là thư thư của tôi, tôi tên là Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Thư thư của nàng?

Ngải Hồng không nói gì, lại uống cạn chén, chợt mỉm cười nhìn Sở Lưu Hương:

- Tôi nhìn có đẹp hơn không?

Nụ cười của nàng chừng như còn ngọt ngào hơn so với thư thư nàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước gật gật đầu:

- Rất dễ nhìn.

Làn thu ba của Ngải Hồng chớp chớp:

- Tôi năm nay mới mười sáu, có phải còn chưa thể coi là già?

Giai nhân đôi tám như một đóa hoa, nàng chính là đóa hoa chớm nở.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắc đầu:

- Không già.

Ngải Hồng ưỡn ngực:

- Chàng đương nhiên cũng thấy là tôi không còn là con nít nữa.

Sở Lưu Hương không muốn nhìn, lại nhịn không được phải nhìn một lần, cười đáp:

- Ta cũng không mù.

Ngải Hồng cắn môi, bỗng lại uống cạn thêm một chén.

Chén rượu đó vừa đặt xuống, trên mặt nàng đã ửng hồng:

- Tôi còn là xử nữ, chàng có tin không?

Sở Lưu Hương vốn không muốn uống rượu, nhưng hiện tại lại lập tức uống cạn một chén.

Rượu cơ hồ phún ra khỏi lỗ mũi.

Ngải Hồng trừng mắt:

- Chàng nếu không tin, có thể kiểm tra.

Sở Lưu Hương đáp vội:

- Ta tin, rất tin.

Ngải Hồng hỏi:

- Dạng người như tôi, có đáng năm trăm lượng bạc không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đáng, rất đáng.

Ngải Hồng hỏi:

- Vậy chàng còn tìm thư thư tôi làm chi? Chị ta có phải đã đem năm trăm lượng bạc hoàn trả cho chàng không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng ta tịnh không thiếu ta.

Ngải Hồng thốt:

- Chị ta đã chịu đáp ứng chàng, phải giao tôi. Chị ta không có năm trăm ngân lượng, cho nên muốn tôi đi trả số nợ đó, thư muội bọn tôi tuy nghèo, lại không bao giờ chịu để nợ một ai.

Tròng mắt nàng lại đã ngấn đỏ, cũng không biết bởi vì thương tâm, hai bởi vì chén rượu thứ năm. Nàng đã uống cạn năm chén rượu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta xin nàng một chuyện có được không?

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Nàng quay về đi, trở về nói với thư thư của nàng…

Ngải Hồng ngắt lời chàng:

- Chàng muốn tôi trở về?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Sắc mặt Ngải Hồng xanh dờn:

- Chàng không muốn tôi?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nàng không phải là năm trăm ngân lượng.

Ngải Hồng thốt:

- Được.

Nàng đột nhiên đứng dậy, cũng không biết rút đao từ đâu ra, phản thủ một đao, nhắm ngay giữa lồng ngực mình mà đâm vào. Nàng thật sự đâm.

Sở Lưu Hương nếu là người khác, nàng hiện tại đã chết. Cũng may Sở Lưu Hương không phải là người khác. Tay nàng vừa động, Sở Lưu Hương đã phóng tới cạnh nàng, đao của nàng mới đâm, Sở Lưu Hương đã nắm chặt tay nàng.

Cả thân người nàng bỗng mềm nhũn ra, mềm mại ngã vào lòng Sở Lưu Hương, một tay kéo cổ Sở Lưu Hương, thì thào:

- Tôi có chỗ nào không tốt chứ? Chàng sao lại không muốn tôi?

Tâm Sở Lưu Hương cũng đã có chút mềm yếu:

- Có lẽ chỉ vì nàng tịnh không phải tự nguyện tới đây.

Ngải Hồng hỏi:

- Ai nói tôi không tự nguyện đến? Nếu không phải tôi đã sớm gặp chàng, đã sớm thích chàng, tôi sao lại chịu đến!

Thân thể nàng vừa thơm tho, vừa mềm mại, hô hấp của nàng vừa ấm cúng, vừa nồng nàn.

Trong lòng một nam nhân ôm một nữ nhân như vậy mà còn chưa động tâm, hắn nhất định không phải là nam nhân chân chính.

Sở Lưu Hương là nam nhân, không có một chút gì giả tạo.

Ngải Hồng thở hổn hển:

- Ẩm tôi đi, tôi biết phụ cận có một chỗ. Chỗ đó không có người…

Thân thể nàng uốn quyện trong lòng Sở Lưu Hương, chân cũng cong cớn. Bàn chân cong cớn của nàng bỗng đá nhẹ về phía trước. Đá vào chân Sở Lưu Hương.

Cái đá của nàng rất nhẹ, có rất nhiều cô gái khi làm ra vẻ hư hỏng, không những có thể ngắt véo, cũng có thể đá người ta.

Nam nhân bị đá không những không có cảm giác đau đớn, còn có cảm giác rất vui sướng. Nhưng lần này Sở Lưu Hương lại tuyệt không có cảm giác vui sướng.

Lúc chân của nàng đá ra, mũi hài đột nhiên bắn ra một mũi đao.

Nàng mang đôi hài đỏ hồng, mũi đao bắn ra lại xanh đậm, giống như màu sắc răng nanh rắn lục lạc.

Mũi đao rất nhỏ, đâm trên thân người, tối đa chỉ bất quá như kim châm một cái, cũng không đau đớn gì mấy.

Rắn lục lạc nếu cắn một phát, cũng không có cảm giác đau đớn gì mấy, thậm chí vĩnh viễn không có cảm giác đau đớn, vĩnh viễn không còn cảm giác gì nữa, bởi vì rất mau chóng chết ngay.

Sở Lưu Hương không chết.

Lúc chân của nàng vừa đá ra, bỗng có một bàn tay từ dưới bàn thò tới, nắm chặt chân nàng.

Thân thể vừa thơm tho vừa mềm mại của nàng lập tức biến thành cứng đơ.

Sở Lưu Hương xem chừng không có chút cảm giác gì, trên chân chàng càng không có mắt.

Nhưng chàng lại đột nhiên mỉm cười, vừa cười vừa nhìn mặt Ngải Hồng:

- Bọn ta hà tất phải đi đâu khác, nơi đây có giường mà.

Sắc mặt Ngải Hồng đã xanh dờn, lại vẫn còn miễn cưỡng cười hỏi:

- Giường ở đâu? Tôi đâu có thấy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng hiện tại đang đứng trên giường đó.

Chàng lại cười cười nói tiếp:

- Cho nên lúc nàng muốn đá người ta thì trước hết nên nhìn rõ coi có phải đang đứng trên giường của người ta không.

Ngải Hồng cũng thở dài một hơi:

- Nếu sớm biết ở đây có giường, tôi có lẽ đã ngã lưng nằm.

Bỗng có một người trên giường cười lớn:

- Nàng hiện tại nằm xuống vẫn còn kịp mà.

Ngải Hồng chớp chớp mắt:

- Bằng hữu của chàng không lịch sự gì hết, không những ve vãn tôi, còn liều mạng sờ soạng chân tôi.

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Không quan hệ gì, ta đã đem chân của nàng nhượng cho hắn. Ta chỉ lo tay của nàng, chân thì để cho hắn.

Ngải Hồng cười ngất:

- Con người chàng quả thật khoái chiếm tiện nghi, cái gì thơm thì giành cho mình, đem cái thúi cho người khác…

Thân người nàng bỗng phóng ngược ra sau, xoay chân vuột bay, lăng không phi thân một cái, đã bay ra khỏi cửa, Sở Lưu Hương cuối cùng chỉ nhìn thấy một bàn chân trần của nàng.

Chỉ nghe tiếng cười của nàng từ ngoài cửa truyền vào:

- Ngươi thích chiếc hài của ta như vậy, để lại cho ngươi làm kỷ niệm đó.

Hồ Thiết Hoa chầm chậm từ dưới bàn chui ra, trong tay còn nắm chiếc giày màu hồng đỏ.

Sở Lưu Hương nhìn hắn:

- Có thúi không?

Hồ Thiết Hoa đưa chiếc giày qua:

- Sao ngươi không tự ngửi đi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đó là vật nàng tặng ngươi, nên giữ cho một mình ngươi hưởng thụ, ngươi hà tất phải khách khí.

Hồ Thiết Hoa nhìn chàng căm ghét:

- Sao ta hồi nãy không để cho nàng đá ngươi, giống người như ngươi đáng bị đá chết vài lần.

Hắn nhíu mày, lại nói:

- Có lúc ta quả thật không hiểu nỗi, ngươi tại sao lại không chết được, có phải vì vận khí của ngươi quá tốt?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có lẽ chỉ vì ta rất hiểu ngươi, biết ngươi thích mò chân nữ nhân.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng:

- Ngươi quả thật đã sớm biết ta còn tỉnh?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lẽ vận khí của ta quả thật tốt hơn so với người khác.

Hồ Thiết Hoa trừng mắt nhìn chàng, trừng trừng một hồi rất lâu, mới thở dài một hơi:

- Xem ra ngươi quả nhiên có số đào hoa, hơn nữa vận đào hoa lại là loại rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Loại nào?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Loại phải chết, một người nếu gặp vận đào hoa như vầy, không đầy nửa tháng, phải mất mạng.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Quả thật có vận đào hoa phải mất mạng sao?

Hồ Thiết Hoa nghiêm sắc mặt:

- Đương nhiên là có, hơn nữa loại đào hoa đó chỉ cần vừa đến, ngươi có muốn trốn cũng trốn không thoát.

Sở Lưu Hương có nguyên tắc. Chàng nếu biết một chuyện không tránh thoát, chàng không tránh.

Đợi đến lúc người ta đi tìm chàng, chàng thông thường đã đi tìm người ta trước.

Trong hoa viên rất tĩnh lặng.

Vô luận là yến tiệc có nhiệt náo tới cỡ nào, đều có lúc tản mác.

Khách đến bái thọ đều đã phân tán, bọn họ trên đường về nhất định vẫn còn ngưỡng mộ phúc khí của Kim thái phu nhân, có lẽ thậm chí còn ghen tị.

Nhưng Kim thái phu nhân thì sao?

Đã tám mươi tuổi, sinh mệnh đã đến màn cuối, vinh hoa phú quý bất tận chớp mắt một cái đều phải thành hư không, cho dù còn có thể sống thêm ba mươi năm, nhưng giai đoạn tươi đẹp nhất trong sinh mệnh đã thành quá khứ, ngoại trừ hồi ức xa xưa, bà ta còn có thể chân chính hưởng thụ được cái gì?

Sở Lưu Hương đối diện với đình viên tịch mịch, nỗi cao hứng bỗng tan biến.

Sớm muộn gì ảo mộng cũng tan thành hư không, hà tất phải khổ cực tranh giành phấn đấu? Nhưng Sở Lưu Hương tịnh không phải là người bi quan tiêu cực, chàng càng hiểu rõ ý nghĩa của sinh mệnh vốn là phấn đấu.

Chàng tịnh không nhất định muốn đợi hưởng thụ thành quả của phấn đấu, phấn đấu bản thân đã là khoái lạc, là hưởng thụ, đó đã đủ để đền bù cho tất cả.

Cho nên lúc canh tác làm nông cũng không cần chờ tới lúc thu hoạch, chỉ cần thấy đất đai được mình cày cấy, sản trừ hết cỏ dại đá sạn, là đã có cảm giác giọt mồ hôi của mình tịnh không phải là vô nghĩa.

Đã có thể có cảm giác thỏa mãn tả không được.

Chỉ cần có thể chứng minh mình không phải là người vô dụng, vô luận là chảy bao nhiêu mồ hôi, đều đã đáng giá.

Đó là ý nghĩa của sinh mệnh, chỉ cần có người hiểu được ý nghĩa, mới có thể chân chính hưởng thụ sinh mệnh, mới có thể sống khoái lạc.

Sở Lưu Hương luôn luôn sống rất khoái lạc.

Chàng ngẩng đầu, thở dài một hơi.

Một người vô luận là sống bao lâu, chỉ cần hắn đích xác có những hồi ức đáng nhớ, không thể coi là sống vô nghĩa được.

Chàng nên thỏa mãn.

Hòn giả sơn so với những nơi khác lại càng tăm tối hơn.

Sở Lưu Hương từ xa đã thấy trong bóng tối có một người đứng tĩnh lặng ở đó.

Chàng bước tới, người đó quay lưng lại phía chàng, trên thân nàng phủ một mảnh áo choàng dài chấm đất, mái tóc mềm mại phất phơ trên vai, đen bóng như lụa.

Nàng phảng phất không biết có người đang bước tới.

Nàng không quay đầu, chỉ lạnh lùng thốt:

- Chàng rất thủ tín.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đã đến trễ, nhưng ta biết nàng nhất định còn đợi ta.

Nàng vẫn không quay đầu, cười lạnh:

- Chàng coi bộ rất có lòng tin đối với mình.

Sở Lưu Hương điềm đạm cười đáp:

- Một người nếu không tin cả chính mình, còn tin được ai khác?

Nàng bỗng mỉm cười, từ từ quay đầu lại.

Sở Lưu Hương ngẩn người, nụ cười của nàng như hoa xuân nở rộ, nàng lại không phải là Ngải Thanh.

Sở Lưu Hương thất thanh la lên:

- Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, tất cả sao sáng trên trời như lọt hết vào mắt nàng.

Nàng cười mê hồn:

- Chàng sao lại nhất định phải gọi tôi là thư thư, cho dù lỡ gọi tôi là muội muội một tiếng, tôi cũng đâu có giận.

Sở Lưu Hương nhịn không được, vuốt vuốt chót mũi:

- Nàng đợi ta?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không lẽ chỉ có Ngải Thanh mới có thể đợi chàng? Tôi không thể đợi chàng sao?

Nàng lại thản nhiên mỉm cười, nói tiếp:

- Người có tâm nhẫn nại mới có thể đợi thu hoạch, câu nói đó chàng có nghe qua chưa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đã từng nghe.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi nhẫn nại hơn so với ả.

Nàng ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương, sóng mắt mông lung, mông lung giống như ánh tinh quang trong biển cả.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đợi đã lâu?

Sóng mắt của Trương Khiết Khiết lưu động:

- Chàng có phải muốn hỏi tôi hồi nãy có gặp ả hay không phải không?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta tịnh không hỏi, nhưng nếu nàng muốn nói, ta nghe.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta hồi nãy quả thật đã gặp ả, hơn nữa còn biết hiện tại ả đang ở đâu, chỉ bất quá...

Nàng nháy mắt:

- Tôi không muốn nói cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Câu hỏi đó vốn bất tất phải hỏi, nhưng lúc một nam nhân đứng trước mặt nữ nhân, không thể không biến thành một tên khờ.

Câu trả lời của Trương Khiết Khiết lại vượt ngoài ý chàng, thậm chí làm cho chàng giật mình.

Nàng đáp:

- Tôi không muốn nói cho chàng biết, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy chàng chết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ nàng ta muốn giết ta?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng không phát giác hai ngày nay xem chừng có rất nhiều nữ nhân đến dâng hiến hay sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Có thì sao?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng có biết người có số đào hoa phải bị xui xẻo hay không?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta tin rằng có rất nhiều nam nhân đều hy vọng gặp thứ xui xẻo đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Còn chàng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta là nam nhân.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chàng nhất định đi tìm Ngải Thanh?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta cùng nàng ta có ước hẹn.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng chằm chằm, bỗng bước qua về phía chàng, cởi tà áo choàng ôm lấy người chàng.

Sở Lưu Hương không động đậy, lại đã có thể cảm thấy da thịt âm ấm run run.

Dưới áo choàng xem chừng không có gì khác.

Ngoại trừ nàng ra, không có gì khác.

Nàng dịu dàng vuốt ve ngực Sở Lưu Hương:

- Chàng muốn tôi hay là muốn Ngải Thanh?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nữ nhân thông minh không nên hỏi câu đó.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không thông minh, nữ nhân si tình đều không thông minh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta lại rất thủ tín.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không sợ ả giết chàng?

Sở Lưu Hương trầm mặc, trầm mặc là trả lời.

Trương Khiết Khiết bỗng dùng sức xô chàng ra, lập tức lại khoác áo choàng lên người, thắt rất chặt.

Thậm chí cả Sở Lưu Hương cũng không thể không có cảm giác thất vọng một chút.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng, trừng một hồi rất lâu, bỗng la lớn:

- Được, chàng đi chết đi.

Sở Lưu Hương điềm đạm cười hỏi:

- Đi đâu để chết?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Chàng tùy tiện đi đâu để chết cũng được, tôi không biết, có biết cũng không nói.

Nàng bỗng quay mình chạy đi, chỉ còn lại một mình Sở Lưu Hương cười khổ trong bóng tối.

Con gái mười bảy mười tám tuổi, ai có thể hiểu rõ tâm tình bọn họ?

Chàng nghe tiếng gió, ngẩng đầu lên, đột nhiên lại thấy Trương Khiết Khiết đứng tại đó, trên mặt lại nở nụ cười như hoa xuân, xem chừng nãy giờ không có chuyện gì xảy ra cả.

Nàng thản nhiên thốt:

- Tôi thích nam nhân thủ tính, chỉ hy vọng chàng không nghĩ mình quá thông minh.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng say đắm, bỗng vẫy tay, chỉ về phía xa xa:

- Ả ở đó. Chỗ ả ở có thắp đèn.

Nàng xem chừng biết hành tung của Ngải Thanh rất rõ.

Sở Lưu Hương tuy cảm thấy kỳ quái, lại không hỏi gì, chàng luôn rất ít khi thám thính bí mật của người khác. Đặc biệt là bí mật của nữ nhân. Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có thích nữ nhân đeo hoa tai không?

Sở Lưu Hương cười:

- Đó còn tùy coi nàng ta là ai, có nữ nhân đeo hay không đeo hoa tai vẫn khả ái như nhau.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Ả có đeo hoa tai.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Trương Khiết Khiết lại từ từ thốt:

- Có những nữ nhân vừa đeo hoa tai là biến thành rất đáng sợ, chàng tốt hơn hết là đặc biệt cẩn thận.

Trong vườn rất tối tăm, ánh đèn còn dư lại cũng không nhiều.

Ánh đèn đó ở ngoài vườn.

Trên triền đồi ngoài vườn, có căn nhà nhỏ ba gian, ánh đèn le lói qua cửa sổ.

Ngải Thanh đang trú trong căn nhà nhỏ đó sao?

"Có những nữ nhân, đeo hoa tai vào, lại biến thành rất đáng sợ".

Câu nói đó có thâm ý gì?

Sở Lưu Hương đi trên triền đồi, vượt qua một rào hoa.

Chàng luôn là người có lễ nghĩa, trước khi tiến vào nhà, nhất định phải gõ cửa trước.

Lần này lễ nghĩa của chàng chợt biến mất.

Chàng trực tiếp đẩy cửa bước vào, chàng lập tức nhìn thấy một đôi hoa tai màu thúy lục.

Ngải Thanh quả nhiên ở trong phòng.

Đèn đặt trên bàn. Nàng ngồi bên cạnh đèn. Hoa tai màu thúy lục trên tai lấp lánh dưới ánh đèn.

Lúc nàng nhìn thấy Sở Lưu Hương bước vào, trên mặt tịnh không lộ vẻ thất kinh, chỉ lạnh lùng thốt:

- Chàng rất thủ tín.

Sở Lưu Hương nói:

- Ta đã đến trễ, nhưng ta biết nàng nhất định còn đợi ta.

Ngải Thanh cười lạnh:

- Chàng coi bộ rất có lòng tin đối với mình.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Một người nếu không tin cả chính mình, còn tin được ai khác?

Chàng cười, bởi vì đó quả thật là chuyện rất đáng cười.

Trên thế gian có rất nhiều dạng nữ nhân khác nhau, nhưng những nữ nhân khác nhau đó, phản ứng đối với nam nhân lại cơ hồ hoàn toàn giống nhau. Cho nên có lúc bọn họ thường nói ra những câu nói giống hệt nhau.

Cho nên nam nhân cũng chỉ còn nước dùng lời nói giống hệt để trả lời.

Ngải Thanh trừng trừng nhìn chàng, trừng một hồi rất lâu, bỗng cười thốt:

- Tôi cũng biết chàng nhất định tới.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Ngải Thanh thốt:

- Bởi vì tôi biết nam nhân như chàng tuyệt không chịu bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng rất hiểu rõ ta?

Ngải Thanh nháy mắt:

- Tôi cũng biết chàng tịnh không phải vì năm trăm lượng bạc, chàng cố ý nói như vậy chỉ bất quá vì chưa nắm được tôi, nên cố ý muốn thử tôi.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương chằm chằm, từ từ nói tiếp:

- Hiện tại chàng đã không còn thử nữa, có phải không?

Nàng nhìn Sở Lưu Hương trân trân, lại thủy chung không dám nhìn thẳng vào mắt.

Nàng vẫn ngồi tại đó, ngồi rất lịch sự, thần tình cũng rất có lề lối, giống như một tiểu học sinh ngồi lễ phép trước mặt lão sư phụ.

Nàng chải chuốt rất chỉnh tề, đầu tóc bới gọn gàng, trên mặt thoa phấn cũng không đậm quá, lại không lợt quá, thậm chí cả đôi hoa tai cũng đeo đoan đoan chính chính.

Nhưng vật duy nhất mang trên toàn thân nàng, là đôi hoa tai đó.

Ngoại trừ đôi hoa tay, không còn thấy gì khác.

Một nữ nhân nếu ngồi khỏa thân như một đứa trẻ sơ sinh trước mặt mình, ý tứ của nàng ta đương nhiên đã rất rõ ràng.

Ngải Thanh thốt:

- Chàng không còn thử nữa, bởi vì chàng cũng đã hiểu rõ ý tứ của tôi.

Ý tứ đó làm sao mà không minh bạch, trừ phi là tên khờ.

Sở Lưu Hương chừng như thật sự đã biến thành tên khờ, sờ sờ chót mũi:

- Nàng có phải rất nóng không?

Ngải Thanh không ngờ vẫn nhẫn nhịn:

- Tôi rất lạnh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Khí trời như vầy vô luận là ai cũng đều không thể cảm thấy nóng được.

Ngải Thanh nói:

- Cả heo cũng không thể cảm thấy nóng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Vậy thì nàng nhất định đang muốn tắm.

Ngải Thanh đáp:

- Tôi đã tắm rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu như vậy… nàng không mặc đồ sau khi tắm, có phải không còn y phục để mặc?

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng, quả thật hận không thể đấm một quyền gãy hết răng chàng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng nếu quả thật không còn quần áo, ta có thể đi tìm về cho nàng, ít ra quần áo của muội muội nàng vẫn có thể vừa người nàng.

Ngải Thanh xem chừng rất kinh ngạc:

- Muội muội của tôi?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ không ra ta đã gặp qua nàng ta à?

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng gặp ả hồi nào?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy.

Ngải Thanh đáp:

- Vậy thì hồi nãy chàng nhất định đã gặp quỷ, đại đầu quỷ.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đầu của nàng ta tịnh không lớn lắm, nàng ta cho dù là quỷ, cũng không phải là đại đầu quỷ, mà là tửu quỷ.

Ngải Thanh bỗng đứng dậy la lớn:

- Vô luận có gặp ma quỷ gì, tuyệt không phải là muội muội của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi không có muội muội.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Một muội muội cũng không có?

Ngải Thanh đáp:

- Một nửa cũng không.

Sở Lưu Hương nhìn vào mắt nàng đăm đăm, nhìn một hồi rất lâu, lẩm bẩm:

- Xem ra nàng tịnh không giống nói láo chút nào.

Ngải Thanh hỏi:

- Chuyện đó vì sao tôi lại phải nói láo?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lẽ bởi vì nàng thích nói láo, có những người nói láo nhìn không ra.

Ngải Thanh bỗng nhảy dựng, tay muốn tát lên mặt Sở Lưu Hương.

Nàng không tát được.

Sở Lưu Hương đã nắm chặt tay nàng.

Mắt chàng bắt đầu di động, từ mặt nàng, nhìn xuống chân nàng, lại từ chân nàng, nhìn lên đến mặt nàng.

Đó chính là cách nhìn tiêu chuẩn của một con quỷ háo sắc.

Không có nữ nhân nào có thể để nam nhân nhìn như vậy, cho dù nữ nhân mặc mười tám bộ y phục cũng không chịu đựng được.

Thân thể Ngải Thanh bắt đầu run rẩy, bắt đầu nổi da gà.

Một tay của nàng nếu không bị nắm giữ cũng đã không còn cách đánh người, bởi vì bàn tay đó tất phải che giấu những chỗ không muốn bị nhìn thấy trên thân.

Ánh mắt của Sở Lưu Hương khơi khơi lại nhìn vào những chỗ đó.

Ngải Thanh nghiến răng:

- Chàng… chàng muốn làm gì?

Câu nói đó vốn cũng không nên hỏi, nhưng một nữ nhân trước mặt nam nhân, có lúc cũng không khỏi biến thành ả khờ.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta nghĩ nàng minh bạch hai chuyện.

Ngải Thanh run giọng:

- Chàng… chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, ta không phải là heo, là người, là nam nhân.

Ngải Thanh chớp chớp mắt:

- Còn chuyện thứ hai?

Toàn thân của nàng có bộ dạng sợ sệt, mặt mày ngập tràn biểu tình sợ sệt, nhưng đôi mắt nàng lại không có vẻ sợ sệt.

Ánh mắt nàng cả một chút ý tứ sợ sệt cũng đều không có.

Sở Lưu Hương nhìn ánh mắt nàng, lại cười cười:

- Thứ hai, ta không phải là quân tử, nàng lại cũng không phải là thục nữ.

Trên mặt Ngải Thanh đã lộ xuất vẻ phẫn nộ, nhưng hiện tại lại mỉm cười, cắn môi thốt:

- Tôi còn biết một chuyện nữa.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Ngải Thanh thốt:

- Tôi biết chàng là người rất nhút nhát.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng sẽ rất mau chóng phát giác là mình sai lầm, sai rất trầm trọng.

Sóng mắt của Ngải Thanh lưu động:

- Chàng còn dám làm gì tôi sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không dám.

Miệng của chàng vừa nói "không dám", tay của chàng đã ôm chặt thân nàng.

Toàn thân nàng bỗng mềm nhũn, nhắm mắt thở dài nhè nhẹ:

- Tôi quả thật đã sai… chàng quả thật dám…

Câu nói còn chưa dứt, nàng bỗng có cảm giác tâm mình chùn xuống, chừng như đôi chân hổng lên không, như đang rơi hụt hẫng từ trên cao trong cơn ác mộng.

Nàng lập tức phát hiện đó không phải là giấc mộng. Bởi vì người nàng đã từ giữa không trung rơi xuống đất, cơ hồ nổ đom đóm.

Đợi đến lúc ánh mắt nàng hết choáng váng, đã thấy Sở Lưu Hương đứng trước mặt nàng vừa cười vừa nói:

- Nàng không sai, ta quả thật không dám.

Ngải Thanh bỗng nhảy dựng, vác ghế ném về phía Sở Lưu Hương, cầm chén trà quăng luôn qua bên Sở Lưu Hương, bất cứ cái gì nàng có thể nắm, đều quăng sang.

Mỗi một thứ nàng quăng qua đều bị Sở Lưu Hương chụp được.

Đến lúc không còn cái gì để quăng, nàng lại quăng cả thân mình sang phía Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương cũng chụp lấy.

Chàng không phải heo, cũng không phải không còn là người.

Chàng cũng giống những nam nhân khác, có lúc cũng không tránh khỏi dụ hoặc, cũng động tâm.

Lần này chàng thật sự ôm chặt nàng.

Chàng bỗng phát giác, vô luận ra sao, nàng quả thật có thể coi là một cô gái rất khả ái.

Ngải Thanh thở hổn hển, lại thở dài:

- Tôi hiện tại mới minh bạch vì sao có rất nhiều người muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Rất nhiều người? Là người nào?

Ngải Thanh đáp:

- Người khác tôi không biết, tôi chỉ biết có một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng? Nàng muốn giết ta?

Ngải Thanh đáp:

- Nếu không, tôi vì sao lại phải câu dẫn chàng? Bộ tôi là một nha đầu ham xác thịt hay sao?

Sở Lưu Hương cười:

- Xem ra quả thật nàng có điểm giống như vậy.

Ngải Thanh "hừ" một tiếng, vùng vẫy muốn xô chàng ra, đánh chàng.

Bàn tay của nàng có vùng vẫy tới cỡ nào cũng không thể thoát được.

Sở Lưu Hương có rất nhiều phương pháp có thể làm cho nữ nhân không thể xô chàng ra, mỗi một phương pháp chàng đều rành rọt.

Hô hấp của Ngải Thanh càng gấp rút, bỗng nói:

- Coi chừng đôi hoa tai của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Đôi hoa tay của nàng?

Ngải Thanh thốt:

- Chàng không thể đụng chúng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Ngải Thanh đáp:

- Trong đôi hoa tai có độc châm, chàng nếu tháo chúng xuống, độc châm tất bắn vào tay chàng.

Nàng cắn môi, lại hỏi:

- Lúc nam nhân vui vầy cùng nữ nhân, đều thích tháo cởi hết những gì trên người nữ nhân, có phải không?

Phải, vào thời đó, nam nhân đều mong muốn trên thân của nữ nhân của hắn đều không có một thứ gì, bởi vì và thời đó, vô luận là dư lại vật gì, không những bị coi là dư, mà còn là khó ưa.

Sở Lưu Hương nhìn đôi hoa tai của nàng:

- Châm trong đó rất độc?

Ngải Thanh đáp:

- Trên mỗi một mũi châm đều có độc, đều có thể đủ giết một con voi.

Sở Lưu Hương thở dài, cười khổ:

- Không trách gì có người nói cho ta biết, có nữ nhân vừa đeo hoa tai vào đã biến thành rất đáng sợ.

Chàng không chờ Ngải Thanh hỏi, đã hỏi trước:

- Nàng nếu muốn giết ta, tại sao lại đem chuyện đó nói cho ta biết?

Ngải Thanh nhắm mắt, buồn bả đáp:

- Bởi vì… bởi vì sao tôi cũng không biết, có lẽ bởi vì tôi quả thật đã biến thành một nha đầu đam mê xác thịt.

Mặt nàng ửng hồng, nhưng chót mũi lại lạnh như băng.

Khi môi một nam nhân đụng vào chót mũi của nữ nhân, hắn nếu còn không động tâm, hắn đơn giản là một tên mất trí.

Hắn nhất định là một khúc gỗ, một khúc gỗ mục.

Sở Lưu Hương không phải là khúc gỗ mục.

Trên chót mũi lạnh như băng có một giọt sương nho nhỏ, giống như mật hoa trên cuống hoa.

Giọt sương ngọt ngào, vừa ngọt, vừa thơm.

Ánh đèn vàng mờ mịt, trên song cửa sổ đã xuất hiện ánh bình minh, trên cửa sổ còn có một đôi hoa tai màu thúy lục.

Ngải Thanh tĩnh lặng nằm dài, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương.

Chàng đã đứng thẳng, giống như một khối ngọc điêu khắc thành, ánh mắt của chàng trong suốt, giống như một đứa trẻ không có chút tà niệm, khóe miệng chàng nhếch xéo lên trên, hiển lộ vẻ tự tin lạc quan.

Đó thật sự là một nam nhân khả ái, đáng cho bất kỳ nữ nhân nào yêu thích.

Hiện tại trên mặt chàng ngập tràn một biểu tình sâu sắc, đang chuyên tâm nhìn đôi hoa tai đó.

Lúc Ngải Thanh tháo đôi hoa tai xuống, tay nàng không ngớt run rẩy.

Sở Lưu Hương bỗng thở dài:

- Ta biết rất nhiều phương pháp giết người, nhưng dùng hoa tai để giết người, quả thật rất khác thường.

Chàng bỗng mỉm cười:

- Ta nếu quả thật đã chết, cũng rất có hứng thú.

Ngải Thanh hỏi:

- Có hứng thú?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lúc đó ta nhất định là người đầu tiên trong thiên hạ bị hoa tai giết chết.

Ngải Thanh chớp chớp mắt:

- Nếu không có ai nói cho chàng biết, chàng hiện tại có lẽ đã thành người chết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ phương pháp đó nhất định có thể giết ta?

Ngải Thanh hỏi lại:

- Chàng nghĩ sao?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Trước đây đã có rất nhiều người muốn giết ta, bọn chúng đều dùng những phương pháp mà bọn chúng nghĩ là nhất định có thể giết ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Kết quả ra sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ít ra ta hiện tại còn chưa chết.

Ngải Thanh ngưng thị nhìn chàng, sắc mặt bỗng ửng hồng. Cắn môi thốt:

- Chàng quả thật còn chưa chết, tôi lại đã gần chết.

Câu nói đó làm cho bất cứ nam nhân nào nghe được cũng đều có cảm giác kiêu ngạo.

Sở Lưu Hương lại không như vậy, chợt hỏi:

- Đôi hoa tai đó ai đeo cho nàng?

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng vì sao lại phải hỏi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì người đeo cho nàng đôi hoa tai đó, chân chính là người muốn giết ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng muốn tìm y?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không muốn.

Ngải Thanh hỏi:

- Có thật không muốn không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta bất tất phải đi tìm y, y nhất định sẽ đến tìm ta.

Ngải Thanh trầm mặc, chung quy cũng gật gật đầu:

- Y cũng biết tôi vị tất đã có thể giết được chàng, cho nên trừ tôi ra, nhất định còn có rất nhiều người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Những người nào?

Ngải Thanh đáp:

- Nữ nhân.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Y rất tin tưởng nữ nhân? Y nghĩ nữ nhân biết rõ cách giết người hơn nam nhân?

Ngải Thanh đáp:

- Có lẽ chỉ bất quá là y biết nhược điểm của chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhược điểm của ta?

Ngải Thanh hé cười:

- Trên giang hồ ai ai cũng đều biết nhược điểm của Sở Lưu Hương. Nhược điểm duy nhất của Sở Hương Soái là nữ nhân, đặc biệt là nữ nhân đẹp.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi:

- Nguyên lai nàng đã biết ta là ai rồi.

Ngải Thanh đáp:

- Biết chàng là ai không chỉ có mình tôi.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nhưng ta lại không biết y là ai? Tại sao lại muốn giết ta?

Ngải Thanh trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng rất muốn biết?

Sở Lưu Hương đáp:

- Muốn gần chết.

Ngải Thanh cười cười, lại thở dài:

- Tôi vốn không nên nói cho chàng biết, nhưng…

Nàng còn chưa nói dứt lời.

Sở Lưu Hương đột nhiên ôm nàng lăn một vòng.

Một đôi bàn tay bỗng thò qua từ ngoài cửa sổ, quăng đôi hoa tai trên song cửa về phía bọn họ.

Sở Lưu Hương xem chừng ngưng chú nhìn Ngải Thanh, tịnh không quan sát chỗ nào khác.

Nhưng chàng lại thấy được đôi tay đó.

Bàn tay mỹ lệ thon thả, trên móng tay sơn màu tinh hoa phong tiên đỏ tươi.

Móng tay đỏ tươi, hoa tai thúy lục.

Ánh bình minh mới lên, rọi chiếu nhè nhẹ trên song cửa.

Giữa giây phút ngón tay búng ra đó, tất cả giống như một bức đồ họa tuyệt đẹp.

Đó cũng là bức đồ họa giết người.

Sở Lưu Hương lăn đến góc nhà, mới dám quay đầu. Đôi bàn tay vẫn còn trên song cửa, đang hướng về phía chàng.

Thân ảnh của Sở Lưu Hương đã phóng lên, thuận tay câu ngọn đèn trên bàn, nhắm song cửa sổ quăng ra. Người của chàng lại đã lao ra ngoài cửa chính.

Ngoài cửa không có người, ngoài cửa sổ cũng không có người.

Gió đùa lá liễu tươi xanh xào xạc, sương sớm lợt lạt phiêu diêu giữa rặng lá, một cái lồng đèn rớt dưới cửa sổ, chính là cái lồng đèn hồi nãy Sở Lưu Hương quăng ra.

Còn người? Sở Lưu Hương hét lớn một tiếng, biết lần này mình đã gặp một đối thủ cực kỳ đáng sợ.

Ngay lúc đó, đằng sau góc nhà bỗng có một bàn tay thò ra, vẫy vẫy chàng. Vẫn là bàn tay đó, ngón tay vừa mỹ lệ vừa thon thả, móng tay đỏ tươi.

Sở Lưu Hương dùng tốc độ nhanh nhất phóng qua. Chàng đã hoài nghi rất nhiều chuyện, thậm chí đã hoài nghi cả thần thánh, nhưng chưa từng hoài nghi khinh công của mình.

Xưa nay chưa có ai hoài nghi khinh công của chàng.

Khinh công của Sở Lưu Hương vô song, đã không còn là chuyện có thể có nghi vấn nữa, nhưng đợi đến lúc chàng phóng tới phía sau căn nhà, người đã không còn thấy nữa.

Đằng sau nhà không có cây, chỉ có gió, gió lướt qua triền đồi.

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác ngọn gió rất lạnh lẽo.

"Người bàn tay đó muốn giết không phải là ta, là Ngải Thanh".

Sở Lưu Hương lăng không phi thân, như một mũi tên thoái hồi, cửa vẫn còn mở toang, chàng xông thẳng vào.

Đèn đặt trên bàn.

Không ngờ chính là cái lồng đèn chàng quăng ra ngoài hồi nãy.

Chỉ có đèn, không có người.

Ánh tà dương chiếu vào góc nhà, không thấy Ngải Thanh đâu cả.

Gió từ bên ngoài cửa thổi vào, càng lạnh lẽo.

Lòng bàn tay Sở Lưu Hương dần dần đẫm mồ hôi. Khóe mắt chàng lại bỗng thoáng thấy một đôi bàn tay.

Tay trên song cửa sổ.

Vẫn là đôi bàn tay đó, ngón tay thon thon, móng tay đỏ tươi.

Sở Lưu Hương bắn người qua, đột nhiên xuất thủ!

Lần này chàng không ngờ lại nắm giữ được bàn tay đó, bàn tay lạnh như băng, một luồng khí lạnh từ đầu ngón tay xộc thẳng vào tim Sở Lưu Hương.

Chàng vừa kéo nhẹ đã kéo bàn tay đó theo.

Chỉ có tay, không có người.

Một bàn tay bị chặt đứt.

Bị người ta chặt đứt đoạn nơi cổ tay, vẫn còn ri rỉ máu.

Đợi đến lúc máu rỉ cạn, bàn tay đó dần dần trắng nhợt, dần dần co quắt lại, giống như một đóa hoa tươi đột nhiên khô héo.

155. Chương 155: Bối Hồn Ngọc Thủ

Nếu thấy một đóa hoa tươi trong tay mình khô héo, tâm lý chắc chắn không tránh khỏi có cảm giác hối tiếc, thậm chí có cảm giác sầu muộn không tả được, cho dù mình không phải là người đa sầu đa cảm, cũng không khỏi thở dài.

Sinh mệnh mỹ lệ tại sao luôn luôn ngắn ngủi như vậy?

Nhưng nếu nhìn thấy một đôi bàn tay bị chặt đứt, nhìn thấy bàn tay vốn rất mỹ lệ đột nhiên nhăn nhúm, trong tâm lại không những có cảm giác sầu muộn thương tiếc, mà còn nghĩ đến nhiều chuyện khác.

Song thủ đó là của ai? Ai đã chém đứt song thủ đó?

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác song thủ đó không phải là đôi bàn tay hồi nãy vẫy chàng chàng. Trên lưng bàn tay của đôi bàn tay này có một vết bầm xanh, dấu vết bị người ta bóp thương. Chàng thật sự tin rằng trên đôi bàn tay hồi nãy tuyệt không có dấu vết đó.

Song thủ này có phải là tay của Ngải Thanh? Trên thân thể Ngải Thanh có rất nhiều chỗ đáng cho chàng nhìn kỹ hơn là bàn tay.

Đây cũng có thể là bàn tay hồi nãy đã dịu dàng vuốt ve trên người chàng.

Đôi bàn tay này phảng phất đột nhiên bóp chặt yết hầu của Sở Lưu Hương.

Chàng xoay mình xông ra ngoài, ngoài cửa ánh bình minh đã chiếu sáng khắp nơi.

Mặt trời đã lên.

Dương quang là vật rất kỳ diệu, nó có lúc có thể làm cho con người phát nhiệt, có lúc lại làm cho con người lãnh tĩnh. Sở Lưu Hương luôn thích dương quang. Chàng đứng dưới ánh mặt trời mới lên rất lâu, tận lực làm cho đầu óc không nghĩ đến bất cứ chuyện gì, đợi đến khi đầu óc hoàn toàn bình tĩnh lắng đọng, mới đem sự kiện đó lược lại.

Chàng phải nghĩ rất kỹ càng, mỗi một chi tiết đều không bỏ qua.

Sự kiện đó vốn là do Ngải Thanh khởi đầu, nhưng kỳ quái là chàng nghĩ tới nhiều nhất, không phải là Ngải Thanh, mà là Trương Khiết Khiết.

Lúc chàng nghĩ tới Trương Khiết Khiết, đã nhìn thấy Trương Khiết Khiết.

Nàng giống như lúc nào cũng đều có thể xuất hiện trước mặt chàng.

Trương Khiết Khiết đang từ trên triền đồi đi xuống.

Miệng nàng hát nhỏ một bài sơn ca vui vẻ sống động, tay ngắt đóa huỳnh hoa nho nhỏ, cánh hoa nho nhỏ dao động phất phơ trong gió sớm, bộ y phục vàng nhạt nàng mặc trên người cũng phiêu động trong gió.

Những cô gái cùng tuổi với nàng đều thích mặc quần áo vừa vặn thân mình, thậm chí càng bó sát càng tốt, làm cho thân hình xem càng thon thả.

Nàng lại không để ý.

Y phục của nàng rộng rãi, thùng thình, lại làm cho nàng có vẻ duyên dáng thanh nhã.

Màu sắc y phục của nàng có lẽ không hài hòa như Ngải Thanh, nhưng lại càng tiêu sái thoát tục, không tốn công phu đòi hỏi hoàn hảo, cũng không thẳng thớm điệu bộ.

Con người nàng giống như bài dân ca nàng đang hát nhỏ, thoải mái hòa mình vào thiên nhiên, vui tươi, đặc biệt vào một sáng sớm tháng ba tươi tắn như vầy, dưới ánh mặt trời mới lên ấm áp dịu dàng, vô luận là ai nhìn thấy nàng, trong tâm đều có cảm giác rất thoải mái.

Sở Lưu Hương đã nhìn thấy nàng.

Nàng cũng nhìn thấy Sở Lưu Hương, trên mặt hé một nụ cười mềm mỏng, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển như gió xuân.

Nàng bước qua, đi tới trước mặt Sở Lưu Hương, bỗng cười nói:

- Cung hỉ cung hỉ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cung hỉ? Có chuyện gì mà phải cung hỉ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Lúc chàng gặp tân lang, không luôn nói cung hỉ hay sao?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Bởi vì Trương Khiết Khiết không để cho chàng mở miệng, lại thốt:

- Chàng xem ra đã mệt mỏi gần chết, có phải mới làm việc khổ cực?

Nàng cười ngất, lại nói:

- Câu hỏi của tôi thật khờ mà, tân lang đương nhiên nhất định rất mệt mỏi, tân lang nào đêm động phòng hoa chúc cũng đều nhất định có rất nhiều chuyện phải làm.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Đó tịnh không phải là làm chuyện khổ cực.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đương nhiên là không.

Nàng cắn môi, vừa cười vừa nói:

- Khổ đương nhiên không phải là tân lang, mà là tân nương tử.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười cười.

Trương Khiết Khiết nháy mắt, hỏi:

- Tân nương tử đâu? Không thể ngồi dậy xuống giường sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang muốn hỏi nàng đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hỏi ta? Hỏi chuyện gì?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ta ở đâu?

Trong mắt Trương Khiết Khiết lộ xuất vẻ kinh ngạc:

- Ả đã đi rồi?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không biết ả đi đâu?

Sở Lưu Hương lắc lắc đầu.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng không biết, tôi làm sao biết được.

Sở Lưu Hương nói:

- Bởi vì nàng đối với chuyện của nàng ta xem chừng biết rất nhiều.

Lần này miệng của Trương Khiết Khiết bỗng ngậm chặt.

Sở Lưu Hương nhìn nàng chăm chăm, chầm chậm thốt:

- Nàng biết nàng ta muốn giết ta, biết nàng ta đeo một đôi hoa tai giết người.

Trương Khiết Khiết chung quy gật gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngoại trừ những chuyện đó, nàng còn biết những chuyện gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng nghĩ tôi còn biết những chuyện gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thí dụ như ai đã sai nàng ta đến giết ta? Tại sao lại muốn giết ta Tròng mắt của Trương Khiết Khiết lay động:

- Tôi làm sao biết được những chuyện đó?

Sở Lưu Hương đáp:

- Câu hỏi đó cũng chính là ta đang muốn hỏi nàng, nàng có phải…

Trương Khiết Khiết ngắt lời chàng:

- Có phải chàng nghĩ tôi cũng là người cùng nhóm với ả?

Sở Lưu Hương không thừa nhận, cũng không phủ nhận, thái độ đó thông thường là mặc nhận.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho dù là thật, tại sao lại phải đem bí mật của ả nói cho chàng biết?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nếu không phải, sao lại biết bí mật của nàng ta?

Trương Khiết Khiết trầm mặc rất lâu, bỗng đi ngang qua người chàng, bước vào căn nhà.

Trong phòng bừa bãi.

Những thứ đồ Ngải Thanh dùng để ném Sở Lưu Hương vẫn nằm tản dưới đất, không có ai thu vén.

Bọn họ không có thời gian để thu vén.

Trương Khiết Khiết lại cười:

- Chỗ này xem ra giống như một bãi chiến trường, sao động phòng nào cũng…

Thanh âm của nàng đột nhiên đình đốn, nụ cười đã ngưng kết.

Nàng đã nhìn thấy đôi tay đó.

Sở Lưu Hương luôn nhìn nàng chăm chăm, chú ý biểu tình trên mặt nàng, lập tức hỏi:

- Nàng biết đôi tay đó là của ai?

Trương Khiết Khiết phảng phất cả hô hấp cũng đều đã ngừng hẳn, qua một hồi rất lâu mới mở miệng đáp:

- Đó không phải là tay tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đó là quỷ thủ sao?

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Quỷ có gì đáng sợ. Chàng có bao giờ nghe quỷ thật sự giết người chưa. Nhưng đôi bàn tay đó…

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Câu Hồn Thủ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Vô luận là ai chỉ cần nhìn thấy một đôi Câu Hồn Thủ, sớm muốn gì cũng bị câu hồn đi.

Nàng nói tiếp:

- Nghe nói Câu Hồn Thủ còn chia ra làm nhiều loại, loại câu hồn người tệ nhất cũng chỉ bất quá không hơn nửa tháng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn đây là loại nào?

Trương Khiết Khiết lại thở dài:

- Đây là loại tốt nhất.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Theo như nàng thấy, có phải tay càng hấp dẫn dễ nhìn, câu hồn lại càng nhanh?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không sai chút nào.

Sở Lưu Hương mỉm cười.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Chàng nghĩ tôi đang dọa chàng sao? Chàng nghĩ buồn cười lắm sao? Đợi đến lúc hồn phách chàng bị câu, chàng không còn cười được đâu.

Nàng lạnh lùng nói tiếp:

- Không những cười không nổi, cả khóc cũng khóc không xong.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta muốn biết nó dùng phương pháp gì để câu hồn đi, phương pháp đó nhất định rất thú vị.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không biết, không ai biết, người biết đều đã chui vào quan tài.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng nàng lại biết.

Trương Khiết Khiết nói:

- Tôi chỉ biết đây là Câu Hồn Thủ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã từng thấy qua.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi chỉ nghe người ta nói qua.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai nói?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một người. Một bằng hữu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bằng hữu đó của nàng biết rất nhiều chuyện à?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Nhiều chuyện nói cho chàng nghe, đều là nghe y kể.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Y hiện tại ở đâu?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết hiện tại là giờ nào không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là sáng sớm, rất sớm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sáng sớm như vầy, bằng hữu của chàng thông thường ở đâu?

Sở Lưu Hương mỉm cười, chàng bỗng nhớ đến Hồ Thiết Hoa:

- Bọn họ có lúc nằm trong lòng người ta, có lúc lại chun dưới bàn trong quán rượu nhỏ mà nằm.

Trương Khiết Khiết cũng cười, nhưng lại lập tức nghiêm mặt:

- Bằng hữu của tôi không phải là tửu quỷ, cũng không phải là người điên, bọn họ đều rất bình thường, người bình thường giờ này đương nhiên còn ở trong nhà.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, bọn ta đi tới đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Đi? Đi tới đâu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là nhà của y.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Tôi sao nhất định phải dẫn chàng đi?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Bởi vì nàng nếu không chịu dẫn ta đi, ta có thể rất khó chịu, nàng đã là hảo bằng hữu của ta, đương nhiên không muốn ta khó chịu.

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi không dẫn chàng đi, phải để chàng khó chịu, tốt hơn hết là tức chết.

oo Nàng đi.

Khi một cô gái nói muốn mình tức chết, ý tứ của nàng thông thường lại biểu thị thích mình.

Đạo lý đó không ai có thể hiểu rõ hơn Sở Lưu Hương.

Trời xanh, mây trắng. Ánh mặt trời lên cao, chiếu sáng hoa đỏ, lá xanh, trên lá còn đọng những giọt sương sớm tinh oanh.

Gió cũng tươi tắn, vừa tươi tắn vừa thơm tho, phảng phất như hơi thở của thiếu nữ đa tình.

Sáng sớm như vầy, có một cô gái trẻ mỹ lệ bước đi, đi dưới trời xanh mây trắng, giữa hồng hoa lục diệp, đó đương nhiên là chuyện làm cho người ta khoan khoái phi thường.

Nhưng Sở Lưu Hương hôm nay lại tịnh không có cảm giác khoái trá lắm, chàng chừng như luôn mang nặng một cái bóng.

Cái bóng của đôi bàn tay.

Song thủ đó chừng như lúc nào cũng đều có thể thò ra từ trong bóng tối, bóp lấy cổ chàng, bóp cổ chàng đến chết.

Trương Khiết Khiết chừng như khoái trá hơn chàng nhiều.

Trên tay nàng mới ngắt một đóa hoa dại, miệng vẫn ríu rít bản sơn ca dịu dàng.

Nàng vừa trẻ tuổi, vừa mỹ lệ, dạng con gái như nàng, vốn không nên có phiền não.

Có lẽ nàng căn bản còn chưa biết thế nào là phiền não, thế nào là u uất.

Một cỗ xe la từ sau núi chạy ra, hơn nửa xe chở đầy bắp cải, màu xanh đậm như phỉ thúy.

Lão đầu tử đánh xe móc ra bịch thuốc lá phơi khô, đầu tóc trắng ngần lấp lánh như bạc dưới dương quang.

Trương Khiết Khiết phóng tới, cười chào hỏi:

- Lão bá có phải vào thành không?

Lão đầu tử nhíu mắt nhìn nàng, ánh mắt cũng phát sáng, nói lớn:

- Đi vào thành bán rau.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bọn tôi theo xe lão vào thành có được không?

Nàng không đợi người ta đồng ý, đã nhảy lên xe.

Một cô gái như vậy nhảy lên xe, nam nhân từ mười tám cho đến tám mươi cũng đều tuyệt không thể bắt nàng đi xuống.

Lão đầu tử cười hắc hắc:

- Xe còn dư chỗ, cứ leo lên, hai vợ chồng bọn ngươi cứ leo lên.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cũng chỉ còn nước nhảy lên xe.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng cười ngất, thì thào:

- Người ta nói bọn ta là hai vợ chồng, chàng không phủ nhận sao?

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Nàng đã không phủ nhận, ta phủ nhận làm gì?

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Bọn ta có phải thật giống như vợ chồng không?

Sở Lưu Hương nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt:

- Ta nếu đã sớm cưới vợ, có con gái chắc cũng cỡ cỡ nàng.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng cho dù có muốn nhận tôi làm con, lão nương vẫn ghen tị đứa con gái trẻ trung này của chàng.

Câu nói đó còn chưa dứt, nàng đã cười ngất, nàng phát giác hai chữ "lão nương" rất mới mẻ, rất thú vị.

Nàng chừng như rất bội phục mình có thể nói ra danh từ đó.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, cũng không khỏi cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Có những người trời sinh có thể làm cho người ta vui vẻ thoải mái, Trương Khiết Khiết là dạng người này.

Nàng vô luận đối với mình ra sao, mình đều không thể tức giận nàng.

Lão đầu tử đánh xe đang quay đầu nhìn bọn họ, cười nói:

- Xem bọn ngươi cười nói thân thiết như vậy, nhất định là đôi tân hôn.

Trương Khiết Khiết nháy mắt:

- Lão nhân gia làm sao mà biết vậy?

Lão đầu tử thở dài:

- Nếu là vợ chồng lâu năm, làm sao mà cười nổi, thí dụ như ta mà nói, ta một khi gặp lão bà mặt vàng đó, cả khóc cũng khóc không nổi.

Trương Khiết Khiết cũng cười, cười ngất, bỗng nhéo mũi Sở Lưu Hương một cái thật mạnh.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước trừng mắt, tự trách mình sao lại xui xẻo quá.

Lão đầu tử lại bất bình giùm chàng:

- Sao ngươi lại nhéo hắn?

Nam nhân đều bênh vực nam nhân.

Môi Trương Khiết Khiết cong cớn:

- Tôi sớm muộn gì cũng phải biến thành một lão bà mặt vàng, nếu không ăn hiếp hắn bây giờ, tới lúc đó, chỉ còn nước ngồi yên cho hắn ăn hiếp.

Lão đầu tử cười hặc hặc, gật đầu:

- Có lý, nói rất có lý, nghĩ lại hồi xưa lão thái bà của ta cũng đẹp lắm, không phải cũng hàng ngày coi ta như là cái bao thụ khí sao?

Lão đặt cái gói thuốc phơi khô trên xe, nhìn Sở Lưu Hương vừa cười vừa nói:

- Xem ra một nam nhân nếu muốn cưới vợ đẹp, trước hết phải hít hơi vài năm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hiện tại thì sao? Hiện tại ông không thường là cái bao thụ khí của bà ta sao?

Lão đầu tử bỗng thở dài, cười khổ:

- Hiện tại bao thụ khí vẫn là ta.

Trương Khiết Khiết "hứ" một tiếng:

- Vô luận làm chuyện gì, chỉ cần làm quen thói, cũng không có gì.

Lão đầu tử cười cười:

- Ta hiện tại đã dần dần có cảm giác làm cái bao thụ khí cũng có ý nghĩa, lão thái bà của ta nếu ba ngày không cho ta thụ khí, ta lại cảm thấy khổ.

Sở Lưu Hương cũng nhịn không được cười.

Lão đầu tử bỗng lại thở dài:

- Hiện tại ta chỉ có một chuyện còn chưa minh bạch.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Chàng cũng sờ sờ chót mùi, bởi vì chàng bỗng cũng có cảm giác lão đầu tử này rất có ý tứ.

Lão đầu tử hỏi:

- Người ta đều nói người sợ vợ có thể phát tài, nhưng ta cho đến nay vẫn nghèo nàn không một xu dính túi, tại sao vậy?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có lẽ chỉ sợ còn chưa đủ lợi hại.

Lão đầu tử hỏi:

- Phải sợ làm sao mới có thể phát tài? Ta quả thật muốn học hỏi.

Sở Lưu Hương đáp:

- Vậy thì ông nên bắt đầu học hỏi từ "tam tòng tứ đức".

Lão đầu tử hỏi:

- Nam nhân cũng học hỏi "tam tòng tứ đức" sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hiện tại đã bắt đầu phải dần dần học hỏi, tương lai nhất định lại càng phải học hỏi.

Lão đầu tử thốt:

- Ngươi mau nói cho ta nghe.

Sở Lưu Hương đáp:

- Mệnh lệnh của vợ phải phục tòng, đạo lý của vợ phải manh tòng, theo một cách mù quáng, vợ vô luận đi đâu, lão đều phải cấn tòng, đi theo sát tới đó.

Lão đầu tử hỏi:

- Nguyên lai đó là "tam tòng", còn "tứ đức"?

Sở Lưu Hương đáp:

- Vợ muốn xài tiền, lão phải xả tiền, ý tứ của vợ lão phải hiểu, vợ giận thì lão phải nhịn, lúc vợ đánh lão thì lão phải né trốn, trốn càng xa càng tốt.

Lão đầu tử vỗ đùi, cười nói:

- Hay, tên trẻ tuổi này có tương lai, ta xem ngươi tương lai nhất định là bách vạn phú ông.

Lão cười lớn thốt:

- Ta hiện tại đã biết đám bách vạn phú ông sống ra sao rồi.

Sở Lưu Hương lại mỉm cười:

- Nhưng nam nhân cũng không nhất định phải sợ vợ mới có thể phát tài.

Lão đầu tử hỏi:

- Còn có phương pháp nào khác sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có một phương pháp.

Lão đầu tử hỏi:

- Phương pháp gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không muốn vợ.

Nơi đây đã là ngoại thành, bọn họ cười nói huyên thuyên xem chừng rất mau chóng đã đến thành, một người chỉ cần có thể cười, ngày tháng dễ dàng trôi qua.

Lão đầu tử hỏi:

- Vợ chồng bọn ngươi muốn đến chỗ nào trong thành?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Lão nhân gia thì sao?

Lão đầu tử đáp:

- Ta đã gần đến rồi, ngay trước mắt thôi!

Lão bỗng ngậm miệng, mặt méo xệch.

Sở Lưu Hương nhìn theo mục quang của lão, nhìn thấy một lão thái bà vừa cao vừa mập đang từ trong chợ đi ra, trong tay dứ dứ bàn cân.

Lão đầu tử nhìn thấy bà ta, giống như gà con nhìn thấy chim ưng, vẫn không mở miệng, lão thái bà đã lôi lão xuống xe, cán cân trong tay gõ vào đầu lão, chửi lớn:

- Lão già trời đánh, lão già thánh đâm. Lão nương đang thấy lạ sao tới giờ này lão còn chưa tới, nguyên lai là lão trên đường cũng vui vầy với nữ nhân khác mà.

Lão đầu tử vừa trốn tránh, vừa cầu xin:

- Bà đừng có nói bậy, đó là vợ người ta.

Lão thái bà càng hung hãn, đánh càng nặng tay:

- Mẹ họ, vợ ai, nhìn bộ dạng của tiểu hồ ly đó, từ đầu tới chân không có một chút giống đàn bà đàng hoàng.

Trương Khiết Khiết hiện giờ đã hiểu rõ bà ta nói ai, cũng nhịn không được phải ngẩn người.

Nhưng mắt nhìn thấy lão đầu tử bị đánh tán loạn bò lăn trên đất, nàng có chút bất nhẫn, cười cười đẩy Sở Lưu Hương:

- Vì bọn ta mà lão ta bị hành hạ như vậy, ngươi còn chưa đi khuyên can sao.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Vợ đánh chồng, cả hoàng đế lão tử cũng khuyên không nổi.

Trương Khiết Khiết lo lắng:

- Chàng ít ra cũng nên đến giải thích giùm lão, nam nhân bọn chàng cũng không thông cảm với nhau sao?

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, chỉ còn nước ló đầu ra gọi "lão thái thái" một tiếng.

Lão thái bà đó đã đi đến trước mặt chàng, trừng mắt:

- Ai là lão thái thái? Mẹ ngươi mới là lão thái thái.

Lão đầu tử vừa lo vừa giận, chạy xộc tới:

- Ngươi xem đám đàn bà có phải không nói lý lẽ không, vợ của ngươi rành rành, bà ta lại không tin.

Lão thái bà tròn xoe mắt trừng trừng nhìn bọn họ:

- Tiểu hồ ly tinh đó có thật là vợ ngươi không?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khổ gật gật đầu.

Chàng bình sinh sợ nhất là đụng phải nữ nhân không nói lý lẽ, nếu gặp phải chuyện còn ghê hơn chuyện đó, chính là đụng phải lão thái bà không nói lý lẽ.

Lào thái bà thốt:

- Ả thật sự là vợ ngươi, được, ta hỏi ngươi, vợ của ngươi tên là gì?

Bà ta hỏi cũng không thể coi là bất ngờ, trượng phu đương nhiên nên biết tên vợ mình.

Khi đám bộ khoái đi lùng bắt đĩ điếm, luôn dùng những câu hỏi như vậy để hỏi khách nhà thổ.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nàng tên là Trương Khiết Khiết…

Chàng thở phào, may là mình còn biết tên của Trương Khiết Khiết.

Ai biết được chàng còn chưa nói dứt lời, lão thái bà đã nhảy dựng chưởi lớn:

- Giỏi, tên lưu manh kia, rõ ràng là thư thư của ngươi mà dám gọi là vợ, ngươi có là em của vợ ai cũng không cần biết, sao lại dám nhận là chồng của ả, ngươi đã nhận bao nhiêu tiền?

Bà ta càng chưởi càng nóng giận, cán cân trong tay quật tàn nhẫn xuống người Sở Lưu Hương.

Đó thật sự quá vô lý, lão đầu tử cũng chạy nhanh qua, kéo bà ta lại, hét lớn:

- Người ta không phải chồng bà, bà sao lại đánh người ta như vậy.

Nghe lão nói câu đó, chuyện vợ đánh chồng xem chừng vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Lão thái bà hét lớn:

- Ta phải đánh, đánh chết tên lưu manh này.

Hai người một người muốn kéo lại, một người muốn đánh.

Sở Lưu Hương nhìn không khỏi ngây người, không biết nên khuyên làm sao, hay hòa giải làm sao.

Đột nhiên giữa lúc đó, cả hai người đánh kéo đều mất thăng bằng ngã nhào, ngã về phía thân người chàng.

Đến lúc đó, đụng phải trường hợp như vầy, Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước giơ tay đỡ bọn họ.

Bỗng ngay lúc đó, lão đầu tử đã từ bên dưới ôm chặt hông chàng, lão thái bà xuất thủ như gió, cán cân trong tay chỉ trong một sát na đã điểm bảy tám huyệt đạo trên người chàng.

"Không ai có thể lừa gạt được Sở Hương Soái".

Câu nói đó xem ra đã nên chỉnh sửa lại, ít ra nên thêm vào một câu đằng trước:

"Trừ nữ nhân ra, không ai có thể lừa gạt được Sở Hương Soái".

Sở Lưu Hương cũng chợt phát hiện một chuyện:

"Lão thái bà cũng là nữ nhân, nữ nhân từ mười tám cho đến tám mươi đều không thể tin được như nhau".

Chàng đã từng phát thệ phải đề phòng nữ nhân gấp bội, chỉ tiếc vẫn quên điểm đó.

Mạng của chàng chừng như đã bị xếp đặt phải rơi vào tay nữ nhân.

oo Cỗ xe la đã ra khỏi thành.

Miệng của lão đầu tử phì phà khói thuốc, dương dương đắc ý ngồi trước xe.

Sở Lưu Hương nằm dài trên một đống bắp cải, giống như một trái bắp cải to quá cỡ - - chàng luôn rất ít khi mặc y phục toàn màu xanh, hôm nay lại là ngoại lệ.

Bộ y phục này là Tô Dung Dung đặc biệt may cho chàng.

"Đến nhà người ta bái thọ, luôn luôn phải mặc quần áo màu tươi sáng, tránh để người ta nhìn có tang khí".

Sở Lưu Hương thở dài:

"Tại sao không chọn màu đỏ vàng, lại đi chọn màu xanh?" Chàng ghét bắp cải.

Chàng luôn luôn nghĩ củ cải và bắp cải là thứ để cho thỏ ăn.

Lão thái bà đó đã ngồi canh suốt bên mình chàng, nhìn chàng từ trên xuống dưới, xem chừng rất có hứng thú đối với chàng.

Chỉ cần là nữ nhân, tất có hứng thú đối với Sở Lưu Hương, từ mười tám cho đến tám mươi đều như nhau.

Còn Trương Khiết Khiết?

Trương Khiết Khiết đã biến mất.

Lão thái bà bỗng nhìn chàng cười hỏi:

- Chuyện lần này, nghĩ chắc cho ngươi một bài học?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bài học gì?

Lão thái bà đáp:

- Bài học ngươi sau này không nên nhúng tay vào chuyện phu thê người ta, nam nhân cho dù có bị vợ của mình đánh gần chết, cũng là chuyện đáng đời hắn, chuyện đó ai ai cũng không nên xen vào.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Chuyện lần này đâu phải cho ta chỉ một bài học.

Lão thái bà hỏi:

- Ồ? Còn có bài học nào nữa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, dạy ta sau này không thể tùy tùy tiện tiện thừa nhận mình là chồng người ta.

Lão thái bà hỏi:

- Còn gì nữa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ hai, dạy ta sau này không quên lão thái bà cũng là nữ nhân.

Lão thái bà trầm mặc:

- Ngươi nãy giờ có chút không tình nguyện rơi vào tay ta?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta chỉ hối hận ngày hôm qua sao không chịu rơi vào tay đám tiểu cô nương trẻ đẹp kia.

Lão thái bà cười lạnh:

- Chỉ tiếc ngươi hiện tại muốn cũng đã quá trễ rồi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Cho nên ta hiện tại chỉ hy vọng một chuyện.

Lão thái bà hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ hy vọng biến thành một con thỏ.

Lão thái bà ngẩn người:

- Tránh được chết sao?

Lão đầu tử bỗng quay đầu lại, cười nói:

- Lão thái bà ngươi còn chưa phát hiện con người đó có chỗ rất đặc biệt sao?

Lão thái bà hỏi:

- Đặc biệt chỗ nào?

Lão đầu tử đáp:

- Đến nước này mà hắn không ngờ còn có tâm tình mà nói chuyện tiếu lâm, hơn nữa còn nói đặc biệt nhiều.

Đó đích xác là chỗ đặc biệt nhất của Sở Lưu Hương.

Lúc càng nguy hiểm, càng xui xẻo, chàng càng thích nói chuyện.

Đó không những vì chàng luôn nghĩ rằng nói chuyện làm cho tâm tình mình thoải mái, mà cũng vì chàng thường có thể nắm bắt được nhược điểm của đối phương từ những cuộc đàm thoại.

Đối phương có nhược điểm, chàng mới có cơ hội.

Cho dù là không có, chàng cũng có thể chế tạo ra.

Cỗ xe la đã chuyển nhập vào một con đường nhỏ rất hoang tịch.

Trong mắt của Sở Lưu Hương đảo đảo:

- Con đường này dẫn tới đâu, ta có từng đi qua chưa ta?

Lão thái bà lạnh lùng đáp:

- Đường ngươi chưa đi qua còn rất nhiều, từ từ mà đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau này ta còn có cơ hội đi sao?

Lão thái bà đáp:

- Cái đó phải xem sao.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Xem cái gì?

Lão thái bà đáp:

- Xem bọn ta có cao hứng hay không?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu không cao hứng thì sao? Có phải sẽ giết ta?

Lão thái bà đáp:

- Hừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta với các người vô oán vô cừu, cho dù muốn giết ta, có phải không phải là chủ ý của các người?

Lão thái bà bỗng không nói gì nữa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết có người muốn giết ta, lại luôn luôn nghĩ không ra là ai!

Tròng mắt chàng lại đảo qua đảo lại:

- Còn Trương Khiết Khiết, các người có phải đã biết nàng từ sớm, có phải các người đã thông đồng quán xuyến với nhau từ sớm?

Lão thái bà vẫn ngậm miệng, xem chừng đã quyết định chủ ý không nói tiếng nào với người này nữa.

Sở Lưu Hương bỗng mỉm cười:

- Ta hiện tại mới phát hiện có chỗ rất đặc biệt, cũng là điểm mạnh nhất của bà.

Lúc người khác đề cập tới điểm mạnh nhất của mình, rất ít ai có thể nhẫn nhịn không truy vấn.

Lão thái bà quả nhiên nhịn không được:

- Ngươi nói cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Điểm mạnh nhất của bà là không nhiều chuyện giống như những nữ nhân khác.

Lão thái bà "hừm" một tiếng, tuy "hừm" nhưng sắc mặt đã xem chừng vui vẻ hơn.

Sở Lưu Hương cười cười, lại nói:

- Người khác đều nói lão thái bà nhiều chuyện nhất, bà đã không nhiều chuyện, nghĩ tất còn chưa già.

Chàng lại thở dài:

- Chỉ tiếc bà không chú ý đến cách trang điểm, cho nên mới nhìn thấy già, phải biết "ba phần tướng mạo bảy phần trang điểm", mỗi một nữ nhân đều như vậy.

Lão thái bà không tự chủ được, rút tay ra khỏi tay áo, sờ lên mặt mình.

Sở Lưu Hương thốt:

- Thí dụ như Trương Khiết Khiết mà nói, nàng nếu không trang điểm một chút như bà, xem chừng không trẻ hơn bà bao nhiêu.

Lão thái bà không khỏi thở dài:

- Ả còn là tiểu cô nương, ta làm sao có thể so bì được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà năm nay bao nhiêu tuổi, có phải ba mươi tám?

Lão thái bà nghiêm mặt:

- Ngươi xạo quá.

Bà ta tuy ráng nghiêm mặt, lại nhịn không được cười.

Tiểu cô nương hy vọng người ta nói mình đã trưởng thành, lão thái bà lại hy vọng người ta nói mình trẻ.

Đạo lý đó từ xưa đến nay đều vĩnh viễn không phá vỡ được.

Lão đầu tử lại quay đầu:

- Lão thái bà, nghe nói cái miệng dẻo quẹo của tên đó đã lừa gạt không biết bao nhiêu nữ nhân, bà nên coi chừng, không nên biến thành nạn nhân của hắn.

Sở Lưu Hương thốt:

- Lời nói của ta là sự thật.

Lão đầu tử mỉm cười:

- Lẽ nào ngươi thật sự nghĩ bà ta chỉ mới ba mươi tám? Không phải là tám mươi ba?

Lão thái bà bỗng nhảy dựng, tát vào mặt lão ta, chưởi lớn:

- Con bà mi, lão nương nếu quả thật đã tám mươi ba, ngươi đáng là cháu nội ta.

Lão đầu tử rụt đầu, không dám mở miệng.

Sở Lưu Hương cười cười, thản nhiên thốt:

- Kỳ thực cũng không thể trách lão ta, trong mắt người ta, vợ của mình vẫn đặc biệt già hơn.

Lão thái bà còn tức đến mức thở hổn hển:

- Cho nên nữ nhân căn bản không nên cưới chồng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Thật ra mà nói, trên thế giới này, nữ nhân quả thật khó làm người hơn, nếu nói là không cưới, người ta lại cười là không ai thèm cưới, nếu nói là cưới, lại phải đề phòng nam nhân biến tâm.

Mặt chàng biểu lộ vẻ đồng tình, thở dài nói tiếp:

- Nam nhân xem chừng đều quên một chuyện, đều quên là mình cũng do nữ nhân sinh ra.

Thiên hạ sợ rất ít câu nói có thể nói ra làm cho nữ nhân cảm động như câu đó.

Lão thái bà nhịn không được cũng thở dài:

- Nam nhân trong thiên hạ nếu đều thông tình đạt lý như ngươi, nữ nhân ngày ngày càng cảm thấy vui hơn.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nhưng làm người giống như ta lại có tốt đẹp gì? Không phải còn có người muốn lấy mạng ta? Không phải còn có nữ nhân muốn lấy mạng ta?

Lão thái bà nhìn chàng, xem chừng đã có điểm đồng tình, có vẻ nhận lỗi, dịu dàng thốt:

- Y có lẽ tịnh không thật sự muốn lấy mạng ngươi, chỉ bất quá muốn gặp ngươi.

Sở Lưu Hương lắc đầu:

- Y nếu chỉ bất quá muốn gặp ta, tại sao lại không trực tiếp tìm ta? Tại sao lại tốn tâm cơ khí lực lừa gạt ta?

Chàng thở dài, ảm đạm nói tiếp:

- Ta kỳ thực quả thật có thể tha thứ việc làm của y, chết cũng không oan uổng.

Oan uổng là ta không những chưa gặp mặt y, cả con người y là ai cũng đều không biết.

Lão thái bà cũng thở dài, lẩm bẩm:

- Kỳ thực bọn ta cũng không oán không cừu với ngươi, cũng không thật sự muốn hại ngươi, chỉ bất quá… chỉ bất quá…

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết các người nhất định cũng có nỗi khổ tâm của các người, cho nên cũng không muốn các người thả ta ra, ta muốn… ta muốn…

Lão thái bà từ tốn thốt:

- Ngươi muốn cái gì cứ nói ra đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định giúp ngươi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nói ra kỳ thực cũng không có gì. Chỉ bất quá ta bình sinh không ăn bắp cải, hơn nữa rất sợ mùi bắp cải, hiện tại chỉ có cảm giác dạ dày đang sôi sùng sục, xem chừng muốn ói mửa.

Lão thái bà cũng hiển lộ vẻ đồng tình:

- Bắp cải quả thật có mùi lạ, ta biết có rất nhiều người không dám ăn.

Sở Lưu Hương thốt:

- Hiện tại nếu có rượu cho ta uống, ta nghĩ có thể thoải mái lắm.

Lão thái bà cười cười:

- Chuyện đó dễ thôi.

Đó quả thật là yêu cầu không thể coi là khó khăn, cho dù tù phạm đã phạm tội, trước khi lâm hình, cũng luôn luôn có chén rượu để uống.

Lão thái bà đã đứng dậy, la lớn:

- Lão đầu tử, ta biết ngươi nhất định có giấu rượu, mau đem ra đây.

Lão đầu tử thở dài:

- Uống rượu cũng không có gì, chỉ bất quá nhiều huyệt đạo trên ngực hắn đã bị bà điểm, rượu làm sao mà xuống được?

Lão thái bà hỏi:

- Ta có thể điểm những huyệt đó lại không thể giải khai sao chứ?

Lão đầu tử chừng như giật mình, hỏi:

- Bà muốn giải khai huyệt đạo của hắn? Nếu để hắn thoát, ai có thể đảm đương trách nhiệm này đây?

Lão thái bà cười lạnh:

- Ngươi đừng lo, hắn không thể thoát.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Không sai, nếu điểm huyệt đạo trên hai chân ta, ta làm sao mà chạy trốn.

Lão đầu tử bây giờ mới từ từ lôi ra một bình rượu dưới gầm xe, còn muốn uống trước.

Lão thái bà lại đã giật bình rượu, giơ trước mặt Sở Lưu Hương:

- Tiểu tử, ngươi nghe đây, chỉ vì ta có cảm giác ngươi cũng không tệ, cho nên mới cho người uống bình rượu này, ngươi đừng nên bày trò vặt vảnh, nếu không đừng trách ta không khách khí.

Lão đầu tử lẩm bẩm:

- Bà ta nếu quả thật không khách khí, ta dám bảo đảm tuyệt không có ai có thể ăn uống gì.

Lão thái bà trừng lão một cái, đã thuận tai điểm vào hai đại huyệt trên hai chân của Sở Lưu Hương.

Lão đầu tử thốt:

- Còn có tay - - bà thích hắn như vậy, sao không đút hắn uống.

Lão thái bà cười lạnh:

- Oái, bằng vào tuổi tác của ta, ít nhất cũng phải gọi ta là… là lão đại thư của hắn, còn có gì mà hiềm nghi ghen tị chứ?

Lão đầu tử lẩm bẩm:

- Nguyên lai chỉ có thể làm lão đại thư của hắn sao? Ta còn nghĩ bà có thể làm mẹ của hắn luôn kìa.

Lão thái bà chưởi mắng vài tiếng, lại điểm vào huyệt đạo trên hai tay Sở Lưu Hương.

Bà ta tuy tuổi đã già, nhưng song thủ vẫn còn rất ổn định, bấm huyệt mau mắn, tuyệt không dưới bất kỳ vị danh gia điểm huyệt nào đương thế.

Sở Lưu Hương đã nhận thấy đôi phu phụ hai người này nhất định là một đôi vợ chồng võ lâm cao thủ thành danh, nhất thời lại nghĩ không ra bọn họ là ai.

Đến lúc đó lão thái bà mới giải khai huyệt đạo trước ngực chàng, sau đó mới đỡ chàng ngồi dậy, rót rượu từ từ vào miệng chàng:

- Ngươi từ từ mà uống, không phải ta không tin ngươi, chỉ vì người ta đều nói ngươi vô luận là trong tình huống nguy hiểm cỡ nào đều có thể tìm cách đào tẩu.

Sở Lưu Hương uống hai hớp đầy, khà một tiếng, cười khổ:

- Thủ pháp điểm huyệt như bà, thiên hạ tối đa cũng bất quá chỉ có hai ba người trên tay, nếu còn có người có thể chạy thoát khỏi tay bà, mới coi là quái sự.

Lão thái bà mỉm cười:

- Ngươi coi vậy mà biết nhìn... Kỳ thực ta cũng không tin ngươi có thể thoát khỏi tay ta, chỉ bất quá cẩn thận vẫn hơn.

Sở Lưu Hương vừa uống vừa gật đầu.

Lão thái bà mỉm cười:

- Đừng uống mau như vậy, bình rượu này thế nào cũng để cho ngươi mà.

Bà ta kéo bình rượu lại, để cho Sở Lưu Hương thở.

Sở Lưu Hương quả thật thở gấp, hơi thở rất nhanh vội, cả mặt mày cũng đỏ hồng.

Lão thái bà lẩm nhẩm:

"Sao nam nhân nào cũng chừng như là tửu quỷ vậy? Ta luôn luôn nghĩ không ra rượu có gì ngon".

Bà ta nhanh chóng nghĩ ra. Uống rượu cho dù không có ích lợi gì khác, ít ra còn có một ích lợi.

Uống rượu thông thường có thể cứu mạng!

Đột nhiên ngay lúc đó, một vòi rượu bắn ra từ miệng Sở Lưu Hương, bắn vào mặt lão thái bà.

Lão thái bà thất kinh, phóng lui ra sau, từ trên đống bắp cải té xuống, vòi rượu lại đã bắn trên chân Sở Lưu Hương.

Lão đầu tử cũng thất kinh, đang ngồi đầu xe vụt phi thân lên, roi ngựa nhắm cổ Sở Lưu Hương quật tới.

Phản ứng của lão thái bà càng nhanh nhẹn, thân mình vừa té xuống, lập tức búng người bay lên, mười ngón tay như vuốt ưng, quăng mình bấu trên người Sở Lưu Hương.

Chỉ tiếc bọn họ vẫn chậm một bước. Lúc Sở Lưu Hương muốn đào tẩu, vĩnh viễn không có ai có thể biết chàng muốn dùng phương pháp gì. Đợi đến lúc người ta biết chàng dùng phương pháp gì, luôn luôn đã chậm một bước.

Rượu bắn trên chân chàng, đã giải khai huyệt đạo bị điểm trên chân - - khí lực của vòi rượu đó đã đủ để giải khai huyệt đạo bị bất cứ ai điểm trụ. Hai chân chàng xoay một vòng, thân mình lập tức búng người phóng lên, bắn mình đứng dậy, còn nhanh hơn so với mũi tên!

Thân người Sở Lưu Hương một khi phóng lên, thiên hạ không ai có thể bắt giữ chàng nữa. Tuyệt không có!

"Sở Hương Soái khinh công đệ nhất, thiên hạ vô song!" Câu nói đó không phải là nói xàm.

Thân chàng vừa đứng lên, lập tức lăng không phi thân, nửa vòi rượu còn dư trong miệng đã thừa cơ giải khai huyệt đạo trên tay phải.

Tay phải của chàng vừa phất một cái, thân người lại lăng không bay lên, hữu thủ đã phách khai huyệt đạo trên tay trái.

Huyệt đạo trên đôi tay vừa giải khai, càng giống như đại bàng triển cánh, chỉ thấy đôi tay chàng huy vũ, thân hình giống như cối xay gió giữa không trung xoay lộn vòng vòng, người đã phóng hạ lên một nhánh cây ngoài bảy tám trượng.

Nhánh cây cơ hồ không rung rinh một chút.

Chàng đứng trên nhánh cây, chừng như còn vững chải hơn người ta đứng dưới đất rất nhiều. Lão đầu tử và lão thái bà đó tựa hồ đã ngây người ra.

Bọn họ không động đậy, bởi vì bọn họ đã hiểu rõ, cho dù có truy đuổi, cũng truy không được.

Hà huống, cho dù có rượt kịp, thì có thể làm gì được? Bọn họ cũng không bỏ chạy, bởi vì bọn họ cũng nhận thấy chạy không thoát.

Sở Lưu Hương mỉm cười, bỗng thốt:

- Chuyện lần này, nghĩ tất cũng đã cho các người một bài học.

Lão thái bà thở dài:

- Không sai, ta hiện tại mới biết, lời nói của nam nhân tuyệt không thể nghe, nam nhân nếu khen nịnh mình, mình một chữ cũng không thể tin.

Lão đầu tử hỏi:

- Đạo lý đó bà tới bây giờ mới minh bạch sao?

Lão thái bà đáp:

- Bởi vì ta sống cũng đã hơn sáu chục năm rồi, vẫn là lần thứ nhất gặp được hạng nam nhân như hắn.

Lão đầu tử mỉa mai:

- Bà đã trên sáu mươi? Ta còn tưởng bà chỉ mới ba mươi tám chứ.

Lão thái bà xoay tay tát lão một cái.

Lào đầu tử hụp đầu tránh, vẫn la lớn:

- Lúc lão thái bà muốn đánh mình, mình phải né trốn càng xa càng tốt.

Hai người một người đánh, một người chạy, thoáng một cái, hai người đã không biết biến đâu mất.

Sở Lưu Hương vẫn mỉm cười, không có một chút ý niệm truy đuổi.

Có lẽ ưu điểm lớn nhất của chàng là thường thường vào những giờ phút quan trọng nhất, có thể tha cho người ta một con đường sống.

Thân mình chàng vừa tà tà hạ xuống đất, đột nhiên nghe thấy một thanh âm, một thanh âm kỳ quái phi thường, từ một chỗ kỳ quái phi thường truyền lại.

Cả chàng cũng không bao giờ nghĩ ra thanh âm đó lại từ chỗ đó phát ra.

Sở Lưu Hương tịnh không phải là người thường dễ dàng bị giật mình, nhưng hiện tại lại thật sự giật mình.

Tiếng vỗ tay tịnh không phải là một thứ thanh âm rất kỳ quái. Sở Lưu Hương tuy không không hạng ca vũ, nhưng vẫn thường có thể nghe người ta vỗ tay khen tặng chàng.

Xe cũng tịnh không phải là chỗ kỳ quái gì. Vô luận là lớn nhỏ cỡ nào, hình thức ra sao, đều là xe.

Nhưng vào thời điểm như vầy, dưới cỗ xe lừa đó không ngờ lại có tiếng vỗ tay truyền ra, không những kỳ quái, hơn nữa kỳ quái muốn chết.

Chỉ có tay người mới có thể vỗ tay, dươi xe đã có tiếng vỗ tay, nhất định có người.

Xe đi thẳng một lèo không dừng chỗ nào, người đó hiển nhiên đã núp dưới xe từ trước.

Sở Lưu Hương tuy cũng thất kinh, nhưng trên mặt lập tức lại lộ xuất nụ cười. Chàng đã đoán ra người đó là ai.

156. Chương 156: Bình Minh

Tiếng vỗ tay còn chưa dứt, tiếng cười đã vang lên.

Tiếng vỗ tay trong trẻo, tiếng cười lại càng trong trẻo.

Một người theo tiếng cười từ dưới xe chui ra, nụ cười tươi tắng, ánh mắt tươi tắn.

Một nữ nhân tươi tắn mỹ lệ làm cho người ta vui tươi. Tuy trên người trên mặt bám đầy đất cát, nhưng xem ra vẫn làm cho người ta có cảm giác nàng có bộ dạng thanh cao.

Có dạng nữ nhân vô luận là dưới tình huống nào mà nhìn, đều giống như bình minh tươi tắn. Trương Khiết Khiết là dạng nữ nhân đó.

Nàng vỗ tay cười nói:

- Sở Hương Soái quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên có thể lừa gạt người ta bất kể già trẻ lớn bé.

Sở Lưu Hương mỉm cười, cúi mình đáp lễ.

Trương Khiết Khiết cười nói:

- Cho nên vô luận là nữ nhân lớn tuổi tới bao nhiêu, đều ngàn vạn lần không thể nghe Sở Hương Soái nói, nữ nhân từ tám cho tới tám mươi đều không ngoại lệ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Chỉ có một người là ngoại lệ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi? Tôi sao lại là ngoại lệ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Bởi vì nàng nếu không lừa gạt ta, ta cũng đã cảm kích quá rồi, làm sao còn có thể lừa gạt nàng?

Trương Khiết Khiết chu môi:

- Tôi đã lừa gạt chàng? Lừa gạt chàng cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói không được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Hừm, tôi biết chàng nói không được mà.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Lừa gạt người ta, người ta vẫn không thể nói gì, đó mới là cái hay.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt nhìn chàng, tròng mắt bỗng đỏ ngầu, nước mắt rơi lã chã.

Sở Lưu Hương thấy lạ, nhịn không được phải hỏi:

- Nàng khóc?

Trương Khiết Khiết nghiến răng:

- Tôi thương tâm muốn khóc cũng phạm pháp sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng thương tâm? Thương tâm chuyện gì?

Trương Khiết Khiết quẹt nước mắt, nói lớn:

- Tôi thấy chàng bị người ta ám toán, ráng trốn dưới gầm xe, muốn đợi cơ hội cứu chàng, trên đường cũng không biết đã nuốt bao nhiêu đất cát, cuối cùng được gì chứ?

Nước mắt của nàng lại bắt đầu chảy dài trên má, vừa nức nở vừa nói tiếp:

- Chàng không những không có một chút cảm kích, trái lại còn muốn chọc ghẹo mỉa mai đâm thọt tôi. Tôi… tôi làm sao mà không thương tâm được chứ.

Nàng càng nói càng thương tâm, càng khóc òa lên.

Sở Lưu Hương ngẩn người. Chàng chỉ biết nàng là nữ nhân tươi cười, chưa bao giờ tưởng được nàng cũng khóc dữ như vậy.

Theo Sở Lưu Hương thấy, nước mắt nữ nhân đơn giản còn đáng sợ hơn so với ám khí.

Vô luận ám khí lợi hại tới cỡ nào, mình ít ra còn có thể tránh né. Nước mắt nữ nhân lại muốn tránh cũng tránh không được. Vô luận là ám khí lợi hại thế nào, tối đa cũng chỉ bất quá có thể đâm lủng vài lỗ trên thân mình. Nước mắt nữ nhân lại có thể làm tim mình tan nát.

Sở Lưu Hương thở dài, dịu dàng thốt:

- Ai nói ta không cảm kích, cảm kích muốn chết luôn.

Trương Khiết Khiết nói:

- Vậy… vậy sao chàng không nói ra?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cảm kích chân chính phải giấu trong tâm, nói ra đâu còn ý nghĩa gì.

Trương Khiết Khiết nhịn không được lại phá lên cười, dí dí vào mũi Sở Lưu Hương:

- Lão đầu tử nói quả không sai, chàng quả nhiên có cái miệng dẻo quẹo lừa gạt nữ nhân.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đừng quên lão đầu tử cũng là nam nhân, lời nói của nam nhân không thể dùng được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Lão đích xác là lão hồ ly, hơn nữa võ công cũng không tệ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng lại vẫn không bằng lão thái bà, cho nên không trách gì phải sợ lão thái bà.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có phát giác thủ pháp điểm huyệt của lão thái bà rất cao không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nếu đem thủ pháp điểm huyệt đó ra mà luận, bà ta có thể xếp trong năm cao thủ điểm huyệt hàng đầu.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nói như vậy, bà ta đáng lẽ là một võ lâm cao thủ rất hữu danh.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Người ta nói kiến thức của Sở Hương Soái bao la, chắc là đã nhìn ra lai lịch của bà ta.

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn chưa được.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhìn không ra? Chàng có nhìn kỹ chưa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bất tất phải lo. Hai vợ chồng đó vô luận là ai cũng đều không quan trọng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì bọn họ về sau chắc không dám đến tìm ta gây phiền hà nữa.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy chuyện nào mới quan trọng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quan trọng hơn là ai đã sai bọn họ tới? Chở ta đi đâu?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng hồi nãy sao không hỏi bọn họ? Sao lại tùy tùy tiện tiện thả bọn họ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nếu hỏi bọn họ, bọn họ lại tùy tùy tiện tiện trả lời cho ta biết sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chắc không.

Nàng ngẫm nghĩ, lại bổ sung:

- Bọn họ nếu là người dễ dàng tiết lộ bí mật, người đó cũng không phái bọn họ đến đối phó chàng.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đầu óc của nàng quả thật sáng suốt hơn nhiều nữ nhân khác.

Trương Khiết Khiết kênh kiệu:

- Chàng có phải là đang nịnh bợ đó không? Tôi không phải dễ dàng bị gạt như người khác đâu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng sao lại làm khó ta chứ? Lời nói hồi nãy của ta là thật.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng:

- Cho dù bọn họ ngậm miệng, chàng cũng có phương pháp làm cho bọn họ mở miệng.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Hai vợ chồng đó ít ra cũng đã một trăm ba chục, một trăm bốn chục tuổi, ta làm sao có thể tàn nhẫn khảo vấn bọn họ chứ?

Trương Khiết Khiết thản nhiên đồng tình:

- Chàng tuy tịnh không tốt đẹp gì, vẫn không phải là hạng hành hạ người ta.

Nàng bỗng thở dài:

- Hiện tại bọn họ đã chạy mất, xem ra tôi chỉ còn nước dẫn chàng quay lại tìm bằng hữu của tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Chuyện đó cũng không cần nữa.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Không cần? Có phải đã có phương pháp tìm ra người đó?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta tuy tìm không ra, nhưng y lại có thể tìm ra.

Đôi mắt tròn xoe của Trương Khiết Khiết càng to hơn:

- Ai?

Sở Lưu Hương chỉ tay về phía trước:

- Y.

Trương Khiết Khiết nhìn theo bàn tay chàng, chỉ nhìn thấy con la đang kéo chiếc xe đó. Con la đang cúi đầu gặm cỏ bên đường.

Trương Khiết Khiết ráng nhịn cười:

- Nguyên lai nó cũng là bằng hữu của chàng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Con la ít ra có chỗ ích lợi, con la không biết nói láo.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhưng nó nói gì được với chàng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nó không cần phải nói.

Chàng bỗng hỏi:

- Ta nếu đột nhiên bỏ đi, để nàng một mình ở đây, nàng sẽ đi đâu?

Trương Khiết Khiết ngẩn người:

- Tùy tiện chỗ nào tôi cũng đều có thể đi được, tôi ít ra có một chỗ có thể về.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu cho nàng chọn, nàng đi đâu?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi về nhà.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Không sai, nàng đương nhiên muốn về nhà, cũng nhất định biết đường về nhà.

Chàng lại nói tiếp:

- Ngoại trừ người ra, còn có một loài vật có thể nhận ra đường về nhà.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ngựa.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai, ngựa già nhớ đường. Mình vô luận bỏ nó ở đâu, nó đều có cách tìm đường về nhà.

Trương Khiết Khiết cười nói:

- Vậy còn ngựa thồ thì sao? Ngựa cái thì sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ngựa thồ cũng phải về nhà, nó không có chỗ nào khác để đi. Bởi vì trên thế gian còn chưa có kỹ viện và quán rượu cho ngựa.

Ánh mắt Trương Khiết Khiết đã phát sáng:

- Ý chàng muốn nói… con la đó cũng có thể tìm đường về nhà?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Đừng quên con la phân nửa cũng là ngựa, hơn nữa còn thông minh hơn cả ngựa.

Con la đi đằng trước, Sở Lưu Hương và Trương Khiết Khiết đi theo phía sau, đang đi Trương Khiết Khiết bỗng cười vang, cười ngặt nghẽo. Sở Lưu Hương nhịn không được phải hỏi:

- Nàng cười cái gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Cười tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi cười tôi quả là một ngốc tử.

Sở Lưu Hương cũng mỉm cười:

- Nàng sao lại bỗng biến thành úp úp mở mở như vậy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Nếu không phải là ngốc tử, sao lại đi theo sau đít la như vậy.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đó là vì ta muốn theo con la đến chỗ chủ nhân nó ở.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng làm sao biết được chủ nhân con la có phải là người muốn hại chàng không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không biết, cho nên ta mới đi thử vận may.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng, lắc lắc đầu:

- Nghe nói một người nếu trông chờ vào vận may, nhất định gặp xui xẻo, tôi tại sao lại phải theo chàng đi gặp xui xẻo chứ?

Nàng chớp chớp mắt, lại thốt:

- Vô luận là sao, ít ra tôi luôn luôn đâu có làm hại tới chàng.

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi:

- Nàng quả thật không có.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi là nữ, chàng là nam, nam nữ thụ thụ bất thân, câu nói đó chàng chắc đã nghe qua?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đích xác có nghe qua.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho nên chàng không thể bắt tôi phải đi sau đít con la của chàng.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta không thể.

Trương Khiết Khiết nghênh mặt:

- Vậy thì tôi muốn đi, tôi không chịu đi sau đít một con la làm một ngốc tử điên khùng.

Nàng vỗ vai Sở Lưu Hương, lại cười nói:

- Đợi đến lúc bị người ta hại chết, đừng quên thông tri cho tôi biết một tiếng, tôi thắp nhang cúng chàng.

Câu nói cuối cùng vừa dứt, nàng đã phóng xa ngoài bảy tám trượng, lại quay đầu nhìn lại Sở Lưu Hương vẫy vẫy tay, sau đó đột nhiên biến mất.

Sở Lưu Hương chợt phát hiện khinh công của nàng rất cao, trên thế gian nếu còn có người có thể bắt kịp nàng, nhất định là Sở Lưu Hương.

Nhưng hiện tại cả Sở Lưu Hương cũng không còn có thể đuổi kịp nàng.

Sở Lưu Hương thở dài, lẩm bẩm:

"Ta nếu quả thật bị người ta hại chết, làm sao có thể thông tri cho nàng biết?".

Chàng phát hiện cô gái đó mỗi câu nói đều chừng như có dạng như vậy, nửa thật nửa giả, bề ngoài hợp lý, lại làm cho người ta vô luận là gì đều không thấu rõ dụng ý của nàng. "Nàng là người ra sao? Có ý tứ gì đối với ta?".

Nếu nói nàng có ác ý, nàng lại đích xác chưa từng hại Sở Lưu Hương, hơn nữa ít ít nhiều nhiều còn tiết lộ chút bí mật cho Sở Lưu Hương biết.

Nàng trốn dưới xe, chừng như đợi chờ cơ hội để cứu Sở Lưu Hương, nhưng nếu không phải vì nàng, Sở Lưu Hương làm sao lại ngồi trên cỗ xe la đó? Làm sao có thể lọt vào bẫy của hai vợ chồng hồ ly già đó?

Sở Lưu Hương lại thở dài, chỉ hy vọng mình không gặp xui giống như lời nàng nói, chỉ hy vọng con la đó có thể chịu bước đi, nghe lời đi về nhà, dẫn chàng đến gặp người đó. Chàng thật sự muốn hỏi người đó tại sao lại muốn giết chàng?

oo Quả nhiên đã về đến nhà, về đến quê nhà của nó - - lại là một trại ngựa.

Một trại ngựa rất lớn, bên trong có đủ loại lừa, la, ngựa.

Sở Lưu Hương thất thểu đi theo nó cả nửa ngày, cuối cùng lại gặp được cha lừa mẹ ngựa của nó.

Trương Khiết Khiết có phải đã đoán đúng kết quả này? Xem ra một người nếu chịu đi theo một con la, quả thật không có kết quả gì.

Con la lắc lắc đuôi, dương dương đắc ý vì đã tìm ra đám bằng hữu thân thiết của nó.

Sở Lưu Hương lại chỉ có một mình ngây người đứng đó.

Qua một hồi rất lâu, chàng mới có thể mỉm cười, cười khổ.

Đối diện trại ngựa có tửu lâu, có tiệm bánh bao.

"Mình vốn là một ngốc tử. Một ngốc tử trên mọi phương diện".

Không sai, chàng hiện tại đã biết có người muốn giết chàng. Nhưng chàng vẫn còn sống.

"Y đã muốn giết ta, ta tại sao không đợi y đến giết ta? Ta tại sao phải khổ cực đi kiếm y?".

Sở Lưu Hương đã uống tới chén rượu thứ sáu, uống rất mau vì rượu không phải là rượu ngon. Ít ra dở hơn rượu chàng chôn rất nhiều.

"Cả con la còn biết về nhà, ta tại sao còn phải ở ngoài đổ mồ hôi?".

Sở Lưu Hương quyết định uống tới chén thứ mười hai mới ngừng.

"Trước hết đi kiếm Tiểu Hồ, sau đó về nhà".

Trong nhà không những có rượu ngon đang đợi chàng, còn có rất nhiều người ôn nhu khả ái đang đợi chàng.

Chàng quyết định lần này phải về nhà ở thật lâu, nghỉ ngơi thoải mái, hưởng thụ dài dài.

Chàng cần phải hưởng thụ.

Thạch Quan Âm, Vô Hoa, Thủy Mẫu Âm Cơ, Họa Mi Điểu, Nam Cung Sơ, Tiết Y Nhân, Tiết Bảo Bảo, Thương Lang đại sư, Biên Bức công tử…

Đám người đó không có một người nào dễ đối phó.

Sở Lưu Hương nếu không trông nhờ vào vận khí may mắn, hiện tại có lẽ đã chết bảy tám lần rồi.

Chàng vừa bắt đầu nghĩ đến chuyện cũ, không tự chủ được phải nghĩ:

"Ta có thể không lo nghĩ tới chuyện gì khác, nhưng không thể nhìn nàng chết vì ta".

Trong tâm của chàng chợt lại có một bóng đen. Vẫn là bóng đen của bàn tay đó.

Đột nhiên ngay lúc đó, một bàn tay thò ra từ bên cạnh chàng, thò tới trước mặt chàng.

Một bàn tay rất mỹ lệ, năm ngón tay thon thả, mềm mại không xương, đang cầm lấy hồ rượu trên bàn của Sở Lưu Hương.

Chén rượu đã cạn.

Sở Lưu Hương không ngẩng đầu, chỉ nhìn rượu rót ra khỏi hồ, rót đầy chén.

Chén rượu lại cạn.

Sở Lưu Hương vẫn không ngẩng đầu lên.

Chàng đã nhìn thấy áo quần màu đỏ, đã ngửi được một hương thơm quen thuộc.

Bao nhiêu đó đã đủ cho chàng nhận ra người đó là ai.

Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương quả thật không nghĩ đến nàng còn xuất hiện:

- Nàng đã đổi hài rồi?

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng giơ chân lên, để lộ một đôi hài thêu hoa màu xanh thanh tú, đầu hài rất mềm. Thứ hài mỏng như vậy tuyệt đối không tàng giấu được ám khí.

Sở Lưu Hương gật gật đầu, mỉm cười nói:

- Các cô gái hiền lành nên mang đôi hài như vậy.

Bình trà trên bàn bốc khói nghi ngút.

Sở Lưu Hương mời:

- Nàng đã đến rồi, sao không ngồi xuống uống vài chén?

Ngải Hồng ngồi xuống.

Sở Lưu Hương bây giờ mới phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt hơn nhiều so với lần trước, thần tình xem ra đã biến thành buồn bả, cả nụ cười mánh khóe cũng không còn thấy nữa, mi mắt ủ rũ, phảng phất có tâm sự rất nặng nề.

Bọn thiếu nữ hay đa sầu đa cảm, ai mà không có tâm sự? Nhưng Ngải Hồng xem ra lại không giống dạng thiếu nữ đa sầu đa cảm.

Sở Lưu Hương rót rượu cho nàng, cười nói:

- Nàng có phải muốn đòi lại giày? Đến đây đòi vị bằng hữu nằm dưới bàn hôm trước trả lại cho nàng?

Ngải Hồng cúi đầu, phảng phất rất bất an.

Sở Lưu Hương lại cười:

- Nàng đừng lo, bằng hữu của ta tuy rất thích nắm chân nàng, nhưng lúc này không có trốn dưới bàn đâu.

Ngải Hồng cắn môi, chung quy cũng nâng chén uống cạn.

Sở Lưu Hương rót cho nàng một chén trà, đẩy đến trước mặt nàng:

- Uống rượu không rất dễ say, trà ở đây cũng không tệ, nàng nhấp thử đi.

Ngải Thanh bỗng ngẩng đầu, ngưng thị nhìn chàng, đôi mắt mỹ lệ ngập tràn vẻ u sầu phiền muộn. Một cô gái như nàng vốn không nên thống khổ như vậy.

Sở Lưu Hương đưa đũa cho nàng, dịu dàng thốt:

- Nàng ăn chút gì đi, rồi ta uống rượu với nàng, có được không?

Ngải Hồng thở dài nhè nhẹ:

- Chàng nói chuyện với nữ nhân đều ôn nhu như vậy sao?

Ngải Hồng lại hỏi:

- Còn nữ nhân chết thì sao?

Sở Lưu Hương không hồi đáp, chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn nàng.

Nhãn quang đó thông thường càng làm cho các cô gái thoải mái hơn là những lời nói hoa mỹ.

Nhưng tròng mắt của Ngải Hồng trái lại bỗng đỏ ngầu, hiển lộ nỗi thương cảm:

- Tôi đã lừa gạt chàng, lại còn muốn giết chàng, tôi căn bản là một nữ nhân rất xấu tính, chàng vốn không nên tha thứ cho tôi.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Chuyện trước đây ta đã quên rồi, bởi vì ta biết đó tuyệt không phải là ý tứ của nàng.

Chàng bỗng phát hiện một chuyện rất kỳ quái. Tả thủ của Ngải Hồng nãy giờ giấu kín trong tay áo, không lú ra chút nào.

Ngải Hồng hỏi:

- Nếu là ý tứ của tôi thì sao?

Sở Lưu Hương dịu dàng đáp:

- Cho dù là ý tứ của nàng, ta cũng không trách nàng, một cô gái mỹ lệ trong trắng như nàng, vô luận làm chuyện gì, người khác đều rộng lượng tha thứ.

Chàng đột nhiên khều tả thủ của Ngải Hồng. Sắc mặt Ngải Hồng lập tức biến đổi, biến thành trắng nhợt.

Sắc mặt của Sở Lưu Hương cũng biến đổi.

Trong tay áo trống không, Ngải Hồng đã mất một bàn tay.

Sở Lưu Hương hiện tại đã biết bàn tay nằm trên song cửa sổ là của ai.

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp, thông thường ngoại hình của mình đã xem trọng còn hơn cả tính mạng, cho dù trên tay có một vết thẹo, đã là chuyện thống khổ phi thường, hà huống gì là thiếu mất một bàn tay.

Sở Lưu Hương không những đồng tình, hơn nữa cũng không khỏi cảm thấy thương cảm cho nàng.

Chàng quả thật đã tha thứ cho nàng từ sớm.

Nàng nếu trốn tránh chàng, hoặc cho dù đi tìm chàng, khi gặp chàng vẫn mang bộ dạng xem nam nhân như tên ngốc, tình huống có lẽ bất đồng.

Nhưng một cô gái ưu tư sầu muộn lại tự động đến tìm chàng, vô luận là nàng đã làm chuyện gì đối với chàng, chàng đều tuyệt không giữ trong tâm.

Sở Lưu Hương luôn rất mau quên lỗi lầm của người khác, lại quên không được tính tốt của người ta, cho nên chàng nhất định không những sống khoái lạc hơn, cũng sống lâu hơn người ta.

Người trong tâm không có thù hận, ngày trôi qua thoải mái hơn.

Một hồi rất lâu, Sở Lưu Hương mới thở dài nhè nhẹ:

- Vì nàng không giết ta được, cho nên nàng mới ra nông nỗi này?

Ngải Hồng cúi đầu, không nói gì, nước mắt đã rơi lã chã vào chén rượu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là ai đã làm chuyện này?

Ngải Hồng dùng hết sức cắn chặt môi, như muốn kềm mình không nói ra bí mật trong tâm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đến bây giờ nàng vẫn không dám nói? Nàng vì sao lại phải sợ y như vậy?

Ngải Hồng quả thật sợ.

Nàng xem chừng không những mệt mỏi đau đớn, mà còn sợ khủng khiếp, sợ đến nỗi toàn thân run rẩy không ngừng.

Người đó không những chém đứt một bàn tay của nàng, cố nhiên lúc nào cũng có thể lấy mạng nàng.

Sở Lưu Hương nghĩ không ra có người lại có thể đối với cô gái trẻ đẹp đó tàn nhẫn như vậy, nhưng nếu không phải vì chàng, Ngải Hồng cũng không thể tao ngộ nỗi bất hạnh như vầy.Sở Lưu Hương bất giác có cảm giác rất phẫn nộ.

Sở Lưu Hương luôn luôn rất ít khi động nộ, bởi vì nộ khí dễ dàng ảnh hưởng đến sức phán đoán của con người, người phát nộ dễ dàng làm sai việc nhất.

Nhưng chàng vẫn còn là người, cũng có lúc khống chế không được, hà huống hiện tại đang là lúc tâm tình chàng không tốt đẹp gì, là lúc tâm tình không mấy ổn định.

Chàng đã quên hẳn chuyện chàng hồi nãy muốn về nhà nghỉ ngơi, đột nhiên đứng dậy:

- Nàng ngồi đây đợi ta, ta sẽ quay lại rất mau.

Ngải Hồng gật đầu, mục quang ôn nhu nhìn theo chàng, phảng phất đã xem chàng như là người duy nhất có thể nương tựa.

Lần này nàng đến, ngoại trừ muốn Sở Lưu Hương tha thứ, có lẽ cũng bởi vì nàng có cảm giác mình cô đơn không ai trợ giúp.

Sở Lưu Hương hiểu rõ ý tứ của nàng. Cho nên có chuyện chàng không thể không làm.

Xem chừng làm nghề buôn bán nào cũng phải thân mật hòa khí.

Sở Lưu Hương mới bước tới, có một gã chăn lái buôn đã đứng lên nghênh tiếp:

- Khách quan muốn mua ngựa? Hay là la? Bọn tôi ở đây bán bảo đảm toàn là loại tốt nhất.

Câu nói đó rất khách khí.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta chỉ muốn hỏi thăm tin tức.

Nghe không phải là chuyện mua bán, cả khách khí cũng không còn cần phải khách khí, tên lái buôn lạnh lùng thốt:

- Bọn tôi chỉ biết chuyện lừa ngựa, không biết tin tức gì.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta chính là muốn hỏi về chuyện một con la.

Gã lái buôn lạnh lùng nhìn chàng, nhưng nhịn không được cũng lắng nghe.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hồi nãy có con la chạy vào đây, ngươi có thấy không?

Gã lái buôn hỏi:

- Có phải con la đó là của ông?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không phải của ta, của ngươi.

Sắc mặt gã lái buôn xem chừng có vẻ chú ý:

- Đã là của bọn tôi, ông còn hỏi làm chi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng con la đó đương nhiên đã bị bọn ngươi bán một lần, ta chỉ muốn hỏi ai đã mua nó.

Gã lái buôn bỗng chỉ về đằng trước:

- Ông nhìn coi, trong đó có bao nhiêu con la?

Sở Lưu Hương nhìn theo, trong đó quả thật có rất nhiều la.

Gã lái buôn thốt:

- La không phải như người. Người còn có xấu đẹp, mấy con la lại toàn giống nhau, bọn tôi mỗi ngày cũng bán ra không biết bao nhiêu con, làm sao biết ai mua con la đó?

Trên mặt gã lái buôn đã lộ vẻ bận bịu, hiển nhiên đã chuẩn bị kết thúc cuộc đàm thoại đó.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước dùng thứ vũ khí cuối cùng của chàng, cũng là thứ lợi hại nhất.

Mình cho dù có đem vật đó đập bể đầu người ta, người ta có thể vẫn nheo mắt cảm tạ mình - - ngoại trừ tiền bạc ra, còn có cái gì có thể có ma lực lớn như vậy.

Bộ dạng của gã lái buôn lập tức thân thiện gấp bội, tươi cười:

- Để tôi coi cho ông, trên người con la đó nếu có in tiêu ký, có lẽ có thể tra ra lúc trước ai đã mua nó.

Trên người con la không có đóng dấu tiêu ký, toàn thân trên dưới đều còn nguyên vẹn, cả một chút lông tạp cũng không có. Sở Lưu Hương thở dài một hơi, đã chuẩn bị chịu thua.

Nhưng chàng ráng hỏi:

- Con la này có phải là con hồi nãy từ ngoài đi vào không?

Gã lái buôn cười đáp:

- Tôi tuy phân không được mặt mũi con nào là con nào, nhưng con nào tốt con nào xấu thì tôi có thể coi được, giống như con la này, tôi cho dù còn cách nửa dặm đã có thể nhận ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Con la này rất đáng giá?

Gã lái buôn đáp:

- Đáng giá phi thường, Trong một ngàn con, cũng vị tất có thể tìm ra một con tốt như nó, cho nên…

Cho nên gã lại cúi đầu, ánh mắt lại nhìn lên tay Sở Lưu Hương.

Tay Sở Lưu Hương luôn luôn rất ít khi làm cho người ta thất vọng.

Cho nên gã lái buôn lại nói tiếp:

- Hạng tốt như vậy, chúng tôi thông thường chỉ bán cho khách quen.

Mắt Sở Lưu Hương phát sáng, lập tức hỏi:

- Khách quen của bọn ngươi ở đây có nhiều không?

Gã lái buôn cười đáp:

- Trại lớn như vầy cũng không có quá mười vị khách quen.

Gã lại nói tiếp:

- Nhiều đại tiêu cục ở Tượng Vạn Thành, Phi Long Trấn đều là khách quen của bọn tôi, nhưng khách quen lớn nhất vẫn là "Vạn Phúc Vạn Thọ Viên" Kim gia.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngựa lừa cho toàn gia đều mua tại đây?

Gã lái buôn đáp:

- Tất cả những giống tốt từ ngoài nhập vào đây đều để cho đám thiếu gia và tiểu thư của Kim gia đến lựa trước…

Sở Lưu Hương động dung:

- Con la đó có phải đã bán cho Kim gia? Ngươi có thể xác định không?

Gã lái buôn gật gật đầu:

- Những con khác đều có đóng dấu tiêu ký vì sợ bị thất lạc, nhưng Kim gia tài hùng thế mạnh, có thể nói căn bản không ai dám động tới một cọng cỏ của bọn họ, cho dù có nhiều ngựa lừa, bọn họ cũng căn bản không thèm để ý.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên chỉ có ngựa lừa của bọn họ là trên thân không có đóng dấu tiêu ký, có phải vậy không?

Gã lái buôn đáp:

- Từ hồi tôi nhìn thấy con la này, đã nghĩ là bọn họ để lạc mất.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Có những chuyện chàng vốn nằm mộng cũng đều không nghĩ tới, nhưng hiện tại đã nghĩ tới.

Chàng đến nơi này, không phải chỉ có người của Kim gia mới biết hành động của chàng sao?

Đêm chuyện này phát sinh không phải là ở Kim gia sao?

Hà huống ngoại trừ Kim gia ra, vùng phụ cận căn bản không có ai có thể dùng lực lượng lớn như vậy, chỉ huy nhiều cao thủ như vậy, giăng bày nhiều võng lưới như vậy.

Ít ra Sở Lưu Hương vẫn không nghe nói phụ cận có nhân vật nào có lực lượng lớn như vậy.

Nhưng Kim gia vì sao lại muốn giết Sở Lưu Hương?

Sở Lưu Hương không những là bằng hữu của Kim Linh Chi, hơn nữa còn giúp nàng trong lúc hiểm nghèo, cứu trợ nàng qua khỏi cơn hôn mê.

Chỉ bất quá nhân khẩu của Kim gia quả thật quá nhiều, phần tử khó tránh khỏi phức tạp, kỳ trung cũng không thể chắc có oan gia đối đầu với Sở Lưu Hương hay không, cả Kim Linh Chi cũng không biết.

Nhưng theo Kim Linh Chi nói, nàng chỉ đem hành tung của Sở Lưu Hương nói cho một mình Kim lão thái thái biết, cả đám huynh đệ chú bác đều không biết Sở Lưu Hương lần này đến bái thọ.

Lẽ nào Kim Linh Chi lại nói láo?

Lẽ nào chủ mưu chuyện này lại là Kim thái phu nhân?

Tâm Sở Lưu Hương bấn loạn, càng nghĩ càng loạn, qua một hồi rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại.

Nếu bị địch nhân ám toán, chàng vĩnh viễn đều có thể bảo vệ sự bình tĩnh.

Nhưng bị bằng hữu ám toán lại là một chuyện khác hoàn toàn.

Gã lái buôn đó bỗng thở dài một hơi, bổ sung:

- Nghĩ không ra giữa thanh thiên bạch nhật như vầy, không ngờ lại có người dám làm chuyện phạm pháp như vậy.

Hắn chừng như tự nói với mình, lại chừng như cầu Sở Lưu Hương trợ giúp.

Ở đây căn bản không còn ai khác, Sở Lưu Hương không thể không hỏi:

- Chuyện gì?

Gã lái buôn đáp:

- Bắt cóc.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Bắt cóc? Bắc cóc ai? Ai bắt cóc?

Gã lái buôn thở dài:

- Có vài đại hán vạm vỡ bắt trói một tiểu cô nương, giữa thanh thiên bạch nhật không ngờ lại dám bắt cóc cô nương đó ra khỏi tửu lâu, quăng lên cỗ xe ngựa, trên đường có rất nhiều người, lại không có ai để ý chuyện đó.

Sở Lưu Hương động dung:

- Tiểu cô nương đó hình dáng ra sao?

Gã lái buôn đáp:

- Một tiểu cô nương rất đẹp, vận hồng y…

Hắn còn chưa nói dứt lời, chỉ tiếc người nghe đã đột nhiên biến mất.

Sở Lưu Hương đã phóng người quay trở lại tửu lâu.

Hành động của chàng tuy nhanh lại đã chậm một bước, không còn thấy đại hán vạm vỡ nào, cũng không thấy cỗ xe ngựa nào, chỉ thấy một thiếu phụ đang góp nhặt rỗ trái cây văng lăn lóc dưới đất, còn có một đứa bé nhìn bình dầu và trứng gà vỡ nát dưới đất khóc lớn.

Xa xa cát bụi mịt mù, ẩn hiện còn có thể nghe thấy tiếng ngựa hí.

Trái cây và hột gà nghĩ tất đều bị cỗ xe đó đụng rớt.

Bên kia đường có người đang dẫn ngựa từ trong trại ngựa đi ngang qua, Sở Lưu Hương thuận tay móc kim ngân ra nhét vào tay người đó, lập tức nhảy lên lưng ngựa.

Người đó còn chưa biết ất giáp gì, Sở Lưu Hương đã quất ngựa tung vó cát bay mịt mù.

Chàng làm chuyện luôn luôn có hiệu suất cao nhất, không cần nói dài dòng mất thời giờ.

Cho nên chàng nếu thật sự muốn mua ngựa, chỉ cần giao cho chàng, không cần phải như người trong giang hồ chọn ngựa kỹ càng, bởi vì ai ai cũng đều chọn ngựa tốt, không những bình thường có thể làm bạn lữ đồng hành, có khi lúc nguy hiểm nhất còn có thể cứu mạng.

Ngựa nếu có thể tuyển chọn người kỵ mã, nhất định chọn Sở Lưu Hương.

Kỵ thuật của Sở Lưu Hương tịnh không thể cho là tối cao, chàng không lắm khi cỡi ngựa.

Nhưng thân người chàng rất nhẹ, nhẹ đến nỗi cơ hồ có thể làm cho ngựa có cảm giác không có ai trên mình nó.

Hơn nữa chàng rất ít khi dùng đến roi.

Vô luận đối với bất cứ sinh mệnh nào, chàng đều không chịu dùng bạo lực.

Không ai ghét bạo lực hơn chàng.

Cho nên đó tuy không phải là một con ngựa rất tốt, nhưng hiện tại lại phóng rất nhanh.

Sở Lưu Hương vỗ nhè nhẹ trên lưng ngựa, thân người tựa hồ đã thành một bộ phận trên mình ngựa.

Cho nên con lúc con ngựa tung vó, đơn giản tốc độ cũng như khi nó phi một mình.

Theo tình hình mà nói, tốc độ đó đáng lẽ đã có thể truy đuổi kịp cỗ xe đằng trước.

Một cỗ xe hai ngựa, trên xe còn có bao nhiêu người, vô luận là ngựa chạy nhanh tới đâu, tốc độ không thể nào nhanh hơn lúc bình thường.

Chỉ tiếc trên thế gian có rất nhiều chuyện không thể dùng lý mà nói.

Sở Lưu Hương đuổi cả nửa ngày cũng chưa bắt kịp cỗ xe, cả xe ngựa lẫn cát bụi tung bay đều theo ánh mặt trời hướng tây.

Đại lộ chia nhánh, một về hướng trái, một về bên phải.

Sở Lưu Hương dừng tại ngã ba đường, bên đường có một cây đại thụ, dưới cây đại thụ có một quán rượu nhỏ.

Quán rượu vắng tanh, chủ quán bán rượu lại là hai vợ chồng, trên lưng còn đèo theo một đứa bé.

Người chồng đã cỡ bốn mươi lăm tuổi, vợ lại còn rất trẻ tuổi.

Cho nên chồng có vẻ sợ vợ.

Cho nên chồng đèo con, vợ lại chỉ ngồi kế bên.

Sở Lưu Hương vừa xuống ngựa, người vợ đã đứng lên, cười chào khách:

- Mời khách quan vào uống rượu, ở đây có trúc diệp thanh thượng hạng.

Ả cười rất tươi, lại không phải là xấu xa khó nhìn, có lẽ đó là nguyên nhân tại sao chồng ả sợ ả.

Sở Lưu Hương lại nhìn ả một cái cũng không dám.

Thứ nhất, chàng chưa bao giờ có thói quen nhìn vợ người khác.

Thứ hai, gặp vận đào hoa hai ngày nay, chàng đã cơ hồ gần mất mạng, hiện tại chỉ cần là nữ nhân, chàng đã thấy có chút đáng sợ.

Chàng cố ý nhìn sang lão bản:

- Được, cho một bình rượu và đồ ăn.

Người vợ hỏi:

- Thịt bò được không? Thịt đùi hay thịt sườn?

Sở Lưu Hương đáp:

- Được, cho thịt đùi.

Ngươi vợ lại hỏi:

- Nấu chín hay nấu tái?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sao cũng được.

Chàng có tập quán luôn luôn không tranh biện với nữ nhân, lúc đó lại thấy người chồng cười ngọt ngào, mang rượu thịt ra.

Trúc diệp thanh phải xanh, nhưng xem chừng lại vàng khè.

Thịt tối thiểu cũng đã cũ ba ngày.

Sở Lưu Hương vẫn không cần nhằn, càng không tranh biện.

Mục đích tới đây không phải là uống rượu.

Chàng vẫn nhìn người chồng:

- Hồi nãy có cỗ xe ngựa đi ngang qua đây, các người có thấy không?

Người chồng không trả lời, bởi vì lão biết vợ của lão thích nói chuyện, đặc biệt là thích nói chuyện với khách nhân.

Người vợ đáp:

- Nơi đây mỗi ngày có rất nhiều cỗ xe qua lại, không biết khách quan muốn nói cỗ xe nào?

Chàng căn bản vốn chưa nhìn thấy cỗ xe đó hình dáng ra sao.

Người vợ chớp chớp mắt, lại nói:

- Hồi nãy có cỗ xe hai bánh phi ngang qua, chừng như ở nhà có người chết phải về chịu tang, cả dừng lại uống rượu cũng không dừng.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng:

- Cỗ xe đó đi về hướng nào?

Người chồng ngẫm nghĩ:

- Cỗ xe đó hình như đen sì, xem chừng đã quẹo trái…

Người vợ trừng mắt nhìn lão, vừa cười vừa nói:

- Khách quan sao không ngồi xuống uống rượu, đợi tôi nghĩ cho kỹ.

Xem phương pháp buôn bán ở đây không phải là rượu ngon thịt tươi, mà là nụ cười của ả.

Phương pháp đó của ả luôn luôn rất hữu hiệu.

Chỉ tiếc lần này lại không linh nghiệm, lúc nụ cười của ả điềm mật nhất, Sở Lưu Hương cả người lẫn ngựa đã ra ngoài hai ba trượng, chỉ để lại một đĩnh bạc nhỏ. Chàng không muốn làm nữ nhân đó có ấn tượng quá tốt về chàng.

Người chồng cắn môi tiếc nuối:

- Nguyên lai là đi dự tang lễ siêu độ tống tử đó mà.

oo Hoàng hôn, sau hoàng hôn.

Đường đi càng ngoằn ngoèo khúc khuỷu, phảng phất đã đi sâu vào lòng núi.

Sắc trời bỗng âm u nặng nề.

Cánh rừng bao phủ mọi thứ, cả tinh quang nguyệt sắc cũng đều không thấy.

Sở Lưu Hương đột nhiên phát hiện mình đã lạc đường, không biết nơi đây là nơi đâu, cũng không biết con đường này dẫn đến đâu.

Dạ dày tới giờ bao nhiêu thức ăn vào lúc quá ngọ đã tiêu hóa hết, hiện tại co thắt không ngừng. Chàng tịnh không cần ăn uống, cho dù hai ba ngày không ăn gì, cũng tuyệt không gục ngã.

Hiện tại cho dù lần theo đường cũ mà về cũng không còn đuổi kịp, trên con đường đó chỉ có duy nhất một tiệm rượu ở ngã ba.

Từ đây về đó ít ra cũng tốn nửa canh giờ.

Chàng thở dài, nhìn bốn bên chỉ thấy bóng tối, sơn thạch âm trầm, nghe xa xa có tiếng gió vi vu, tiếng nước chảy róc rách…

Chàng có cảm giác mình quả thật đã gặp xui tận mạng.

Nhưng ngươi xui nhất đương nhiên vẫn không phải là chàng, Ngải Hồng so với chàng còn xui hơn nhiều.

Nàng đã mất một bàn tay, lại bị người ta bắt cóc, cũng không biết ai bắt cóc nàng, càng không biết bắt cóc nàng mang đi đâu.

Còn có Ngải Thanh.

Tao ngộ của Ngải Thanh có lẽ càng bi thảm.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười khổ.

Chàng bỗng phát hiện mình cũng là "họa thủy", nhũng cô gái đối tốt với chàng rất ít khi không gặp xui xẻo.

Tiếng nước chảy vang trong gió, giống như tiếng than thở bi ai của các cô gái.

Sở Lưu Hương vỗ vỗ bờm ngựa, lẩm bẩm:

- Xem ngươi cũng đã mệt, trước tiên đi kiếm nước uống đã.

Chàng đi đến bên dòng suối, nhìn thấy một căn nhà nhỏ bên một cây cầu nhỏ.

Tiểu kiều, lưu thủy, nhân gia.

Đó vốn là một bức tranh rất đẹp, một bức đồ họa rất có ý nghĩa.

Chỉ tiếc Sở Lưu Hương hiện tại không có chút nào muốn thưởng thức vẻ đẹp đó, nước miếng tràn trong miệng chàng, trên thế gian này bức đồ họa mỹ lệ nào cũng không thể so sánh với một chén cơm nóng ấm ruột.

Trên hàng rào trúc leo mấy dây hoa, song cửa vàng nhạt vẫn có ánh sáng rọi ra.

Trên nóc nhà khói bếp lảng vảng, trong gió ngoại trừ hương hoa ra, xem chừng còn có mùi nấu nướng, trừ tiếng nước chảy ra, còn có nhiều thanh âm khác. Bụng Sở Lưu Hương rồn rột, chàng nhảy xuống ngựa gõ cửa.

Người mở cửa là một lão đầu tử thấp lùn tiều tụy, không mở cửa liền, chỉ đứng sau cửa nhìn Sở Lưu Hương từ đầu xuống chân, ánh mắt chừng như một con thỏ sợ sệt.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Tại hạ đi lạc đường, không biết lão trượng có thể cho ngụ lại đêm nay, đến sáng sớm ngày mai sẽ đi ngay, xin hậu tạ phí tổn.

Câu nói đó xem chừng hồi nhỏ chàng có nghe một vị thư sinh nói, hiện giờ không ngờ lại rất hữu ích, hơn nữa xem ra phảng phất rất hữu hiệu.

Chàng có cảm giác ký ức của mình quả thật không tệ.

Câu nói đó quả nhiên hữu hiệu, bởi vì cửa đã mở ra.

Lão đầu đó kỳ thực không già mấy, chỉ quá bốn mươi tuổi, đầu còn chưa bạc.

Lão tên là Bốc Đảm Phu, làm nghề đốn củi, có lúc cũng săn thú đổi rượu.

Hôm nay lão may mắn bắt được mấy con thỏ, cho nên tối nay đang uống rượu, uống cũng phải ăn, cho nên lại kêu bà vợ lão nấu vài món.

Lão cười cười:

- Có lẽ nhờ uống rượu cho nên mới có can đảm ra mở cửa, nếu không giữa canh ba nửa đêm, ta làm sao dám tùy tiện cho người lạ đi vào.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước ngồi nghe, chỉ còn nước gật đầu.

Bốc Đảm Phu lại cười:

- Ta ở đây không có cái gì đáng tiền, chỉ có một đứa con gái đẹp đẽ.

Sở Lưu Hương bắt đầu có điểm cười không ra.

Hiện tại chàng cái gì đều không sợ, chỉ sợ nữ nhân đẹp.

Có người ham rượu, uống là nổi hứng.

Uống càng nhiều, hào khí càng nổi.

Mặt Bốc Đảm Phu đã trắng nhợt, nói lớn:

- Mau đem nửa con thỏ đó ra để uống rượu cho sướng chứ.

Trong nhà lại có tiếng truyền ra ba phần cằn nhằn, bảy phần kháng nghị:

- Nửa con thỏ đó lão nhân gia không phải muốn đợi đến mai mới ăn sao?

Bốc Đảm Phu lắc đầu cười nói:

- Con gái tôi tên là A Quyên, cái gì cũng tốt đẹp, lại không ra ngoài thế gian, ta quả thật sợ tương lai của nó không cưới chồng được.

Sở Lưu Hương cả gật đầu cũng không dám gật, nghe chuyện cưới chồng của tiểu cô nương, chàng nào dám hồi đáp.

Một thiếu nữ vận quần áo thô cứng, không thoa phấn son, uyển chuyển bưng đồ ăn bước ra, cúi đầu.

Hơi thở dịu dàng, đặt chén đồ ăn trên bàn, lại cúi đầu bước đi.

Sở Lưu Hương tuy không dám nhìn, vẫn nhịn không được lén liếc một cái.

Bốc Đảm Phu tịnh không nói quá lời. Con gái của lão quả thật là một cô gái rất đẹp, tóc dài, mắt to tròn, chỉ bất quá sắc mặt chừng như đặc biệt trắng nhợt.

Con gái mắc cỡ bẽn lẽn đại đa số đều có dạng như vậy.

Nàng đã không dám gặp ai, đương nhiên cũng không thấy cả dương quang.

Sở Lưu Hương quay đầu, mới phát hiện Bốc Đảm Phu cũng đang nhìn chàng trân trân, mắt nheo nheo mỉm cười, vừa cười vừa hỏi:

- Ngươi thấy con gái ta ra sao?

Người ta đã hỏi như vậy. Mình có không muốn trả lời cũng không thành.

Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, cười đáp:

- Lão trượng đừng lo, nàng nhất định có thể cưới chồng.

Bốc Đảm Phu hỏi:

- Nếu nó không thể cưới ai, ngươi có cưới nó không?

Sở Lưu Hương lại không dám trả lời, chỉ trách mình tại sao lại nhiều chuyện.

Bốc Đảm Phu cười lớn:

- Xem ra ngươi là người thành thật, không giống mấy tên lưu manh du đãng, ta kính ngươi một chén, thời nay thanh niên thành thật như ngươi cũng không có nhiều.

Bốc Đảm Phu đã say.

Một người dám cùng Sở Lưu Hương uống rượu, nghĩ không say cũng không được.

oo "Xem ra ngươi là người thành thật, không giống mấy tên lưu manh du đãng, ta kính ngươi một chén, thời nay thanh niên thành thật như ngươi cũng không có nhiều".

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được phải phì cười.

Chàng có khi được người ta xưng là đại hiệp, lại có khi bị người ta coi là cường đạo, cũng có khi người ta tôn là quân tử, có khi lại bị người ta xem là lưu manh. Nhưng được người ta khen là người "thành thật", vẫn là lần thứ nhất trong đời.

"Lão nếu biết ta 'thành thật' ra sao, nhất định hoảng sợ nhảy dựng lên ba trượng".

Sở Lưu Hương mỉm cười nằm xuống.

Nằm trên đống rơm.

Thứ nhà như vầy đương nhiên không có phòng khách, cho nên chàng cũng chỉ còn nước ngủ ở phòng chất củi một đêm. Vô luận ra sao, chỗ này vẫn có mái che, so với giữa đường đầu trần vẫn tốt hơn nhiều.

Chàng nếu biết mình sẽ gặp chuyện gì ở đây, có thể đã thà ngủ ở cống rãnh cũng không chịu ngủ ở đây.

Đêm đã khuya, bốn bề vắng lặng.

Thâm sơn như vầy luôn luôn mang đến sự tĩnh mịch đáng sợ, người hồng trần tuyệt không thể tưởng tượng được.

Tuy có gió thổi lùa, lá cây xào xạc, nhưng cũng chỉ bất quá lại càng làm cho sự tĩnh mịch thêm phần thê lương.

Ngày dài đã trải qua quá nhiều chuyện thê lương, đến tối không khí lại thê lương như vầy, nằm dài trong phòng chất củi của người lạ, làm sao Sở Lưu Hương ngủ yên được.

Chàng bỗng nhớ đến lúc nhỏ thường nghe vị thư sinh đó kể chuyện.

"Một thư sinh trên đường lên kinh ứng thí, giữa đường lạc bước, thấy một căn nhà trơ trọi giữa thâm sơn, lão chủ nhân hiếu khách nhân từ, còn có một cô con gái mỹ lệ".

"Chủ nhân thấy thiếu niên học vấn có nhiều hứa hẹn, muốn gả con gái cho hắn.

Hắn cũng nửa muốn nửa do dự, cho nên đêm đó đã thành thân".

"Sang sáng ngày hôm sau, hắn mới phát hiện mình ngủ trên một nhà mồ, tân nương tử bên cạnh đã biến thành một bộ xương, vẫn còn đeo cái vòng ngọc sính lễ hắn tặng trên cổ tay".

Sở Lưu Hương luôn luôn có cảm giác chuyện cổ tích đó rất thú vị, hiện tại bỗng phát giác không còn mấy thú vị.

Gió vẫn vi vu, lá cây vẫn xào xạc…

Thâm sơn như vầy, làm sao lại có một hộ nhân gia như vầy?

"Sáng sớm mai, khi ta tỉnh dậy, có phải sẽ phát hiện đang nằm trên một ngôi mộ?".

Đương nhiên là không, đó chỉ bất quá là cố sự hoang đường.

Sở Lưu Hương lại mỉm cười, nhưng cũng không biết vì sao, trên lưng chàng có cảm giác đã toát mồ hôi lạnh.

Cũng may Bốc Đảm Phu không miễn cưỡng muốn đem con gái gả cho chàng, nếu không lúc đó chỉ sợ đã phải tông cửa bỏ chạy.

Gió càng mạnh, song cửa kẽo kẹt.

Ánh trăng chiếu qua song cửa sổ, trắng nhợt giống như mặt A Quyên tiểu cô nương.

Sở Lưu Hương lẳng lặng đứng lên, lẳng lặng mở cửa muốn hít thở không khí trong vườn.

Chàng vừa mở cửa, đã thấy một chuyện cả đời chàng vĩnh viễn không quên được.

Chàng chỉ hy vọng mình vĩnh viễn không mở cánh cửa đó.

Ánh trăng chiếu khắp nơi, ánh trăng trắng nhợt.

A Quyên cô nương đang ngồi dưới ánh trăng lẳng lặng chải đầu, cũng không thể coi là chuyện kỳ quái gì, càng không thể coi là đáng sợ.

Nhưng phương pháp chảy đầu của A Quyên lại rất đặc biệt.

Nàng đem đầu mình đặt xuống, đặt trên mặt bàn, tay cầm lược chải mái tóc dài tha thướt.

Ánh trăng chiếu trên khuôn mặt trắng nhợt của nàng, bàn tay trắng nhợt. Đầu trên bàn, người không đầu.

Toàn thân Sở Lưu Hương lạnh như băng, từ ngón tay cho đến ngón chân tê cứng.

Cả đời chàng chưa từng gặp qua chuyện quỷ bí đáng sợ như vậy.

Thứ chuyện đó vốn chỉ phát sinh trong cố sự hoang đường nhất, chàng nằm mộng cũng không tưởng tượng được mình tận mắt chứng kiến.

Đầu của A Quyên cô nương bỗng quay lại, tay nàng bưng đầu nàng quay mặt đối diện Sở Lưu Hương, lạnh lạnh lùng lùng nhìn Sở Lưu Hương.

"Ngươi dám nhìn lén?".

Bốn bề không có ai khác, thanh âm đó đích xác là từ miệng của cái đầu người trên bàn phát ra.

Đảm khí của Sở Lưu Hương luôn luôn rất to, luôn luôn không sợ tà ác, vô luận gặp chuyện gì đáng sợ tới cỡ nào, tay chân chàng đều không mềm nhũn.

Nhưng hiện tại chân chàng đã có chỗ mềm nhũn. Chàng muốn thoái lui, mới thoái lui một bước, trong bóng tối đột nhiên có một bóng đen phóng ra.

Một con chó mực. Con chó mực đó phóng lên bàn, há miệng ngoạm lấy cái đầu người trên bàn.

Đầu người đã bị chó ngoạm, vẫn hô vang:

- Cứu… cứu… cứu ta…

A Quyên không còn đầu. Người không đầu không ngờ cũng hô thảm:

- Trả đầu cho ta… trả đầu cho ta!

157. Chương 157: Mộng Đẹp Khó Thành

Ánh trăng mông lung, màu trăng trắng nhợt.

Trong bóng tối u ám, đầu người vẫn hô thảm:

- Cứu viện… cứu ta…

Người không đầu cũng vẫn hô thảm:

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta…

Tiếng hô thê lệ vang vọng.

Gió đùa quỷ khí chập chùng.

Vô luận là ai nhìn thấy cảnh tượng đó, nghe thấy thanh âm đó, cho dù chưa bị hù chết, cũng đã mất nửa mạng.

Sở Lưu Hương lại không.

Người chàng đột nhiên như mũi tên bắn theo truy đuổi con chó đó.

"Vô luận là người hay là ma, một khi đã cho ta ăn lúc đói, cho ta chỗ ngã lưng lúc mệt mỏi, ta không thể nhìn đầu của nàng bị chó ngoạm đi".

Đó là nguyên tắc của Sở Lưu Hương.

Chàng luôn là người kiên trì bảo vệ nguyên tắc.

Cái bóng đó chạy rất nhanh. Trong chớp mắt đã lọt vào trong bóng tối.

"Nhưng vô luận nó là người hay là chó, Sở Lưu Hương cho dù có mệt mỏi mà muốn truy đuổi nó, nó đừng hòng nghĩ tới chạy thoát".

Có người thậm chí còn nghĩ khinh công của Sở Hương Soái vốn là học từ địa ngục.

Vượt qua mấy khoảnh rừng trúc, chàng thuận tay bẻ một nhánh trúc.

Thêm ba bốn cái trồi hụp, khoảng cách giữa con chó đang ngoạm đầu người và chàng còn không tới hai trượng.

Đoạn trúc trong tay chàng đã bay ra như mũi tên bắn lên mình con chó.

Con chó mực rú thảm một tiếng, lập tức nhả đầu người ra.

Sở Lưu Hương đã ào tới cầm đầu người lên.

Đầu người lạnh như băng, vừa lạnh, vừa chừng như đổ mồ hôi.

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác có gì không ổn.

"Kịch" một tiếng, đầu ngươi bỗng nổ bung, một luồng khói đậm đặc đỏ bầm từ đầu người bắn ra, mang theo một mùi hôi không thể hình dung nỗi.

Sở Lưu Hương ngã xuống.

Vô luận là ai ngửi phải mùi hôi cổ quái đó, đều nhất định lập tức ngã quỵ.

Sương đêm trầm nặng, mặt đất vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp.

Sở Lưu Hương ngã quỵ trên mặt đất tối tăm.

Xa xa vẫn ẩn hiện tiếng hô thê lệ theo gió truyền tới, cũng không biết là chó gào?

Hay là quỷ khóc?

Chợt không biết từ đâu, một bóng người phiêu phiêu đãng đãng giữa sương đêm bước tới.

Bóng người không đầu.

Người không đầu không ngờ cũng có thể cười, đứng trước mặt Sở Lưu Hương cười khành khạch.

Chợt không biết tại sao, Sở Lưu Hương đang mê man trên mặt đất lại đã đứng dậy, nắm lấy áo của "người không đầu" đó. "Rẹt" một tiếng, ngực áo bị xé toạt, để lộ một đầu người.

Bốc Đảm Phu.

Nguyên lai là lão có đầu, chỉ bất quá giấu trong y phục, kiểu cỡ y phục bình thường không có gì đặc biệt, nếu không phải người lão quá thấp lùn, xem chừng đương nhiên không giấu người bên trong được.

Còn cái đầu bị con chó ngoạm đi thì sao?

Đầu làm bằng sáp, bên trong tàng giấu hỏa dược và ngòi nổ. Ngòi nổ đã đốt trước, chỉ cần có thể tính toán chuẩn xác thời gian, là có thể tính toán độ dài ngắn của ngòi nổ.

Lão xem ra tính toán thời gian rất chuẩn.

Cho nên đầu người giả xảo hợp lọt vào tay Sở Lưu Hương rồi mới nổ, dược vật giấu bên trong bắn ra bốn phía.

Lão cái gì cũng đều tính toán rất chuẩn, lại không tính được Sở Lưu Hương vẫn có thể từ dưới đất vùng đứng dậy.

Giữa sát na đó, mặt mày Bốc Đảm Phu, mắt, mũi, mi, miệng, phảng phất đều đã sưng hếu nhào nặn thành một khối, giống như bị người đấm một quyền nặng nề.

Sở Lưu Hương lại cười, vừa cười vừa nói:

- Nguyên lai tửu lượng của lão không tệ, xem chừng uống nãy giờ cũng còn chưa say.

Ngay lúc đó, lão không ngờ còn có thể nói ra một câu:

- Ngươi nói hết chưa?

Bốc Đảm Phu cười khành khạch, thân mình đột nhiên hụp xuống, không ngờ đã chui ra khỏi bộ y phục lòng thòng đó, phóng ra xa ngoài năm sáu trượng.

Sở Lưu Hương vừa thoát miệng khen ba tiếng "hảo khinh công", người của chàng cũng đã ra ngoài năm sáu trượng.

Bốc Đảm Phu cả quay đầu lại cũng không dám, khinh công của lão quả thật không tệ, nếu không phải đụng nhầm Sở Lưu Hương, lão đã có thể chạy thoát.

Bất hạnh là lần này lão lại đụng phải Sở Lưu Hương.

Nhảy qua mấy khóm trúc, Sở Lưu Hương đã thấy sắp bắt kịp lão.

Ai biết được Sở Lưu Hương lại đột nhiên hạ mình xuống, bởi vì chàng lại thấy trong viện có người đang chảy tóc dưới ánh sao mờ nhạt, dưới ánh trăng trắng nhợt.

Bốc A Quyên đang ngồi dưới ánh trăng chải tóc.

Lần này nàng đương nhiên không đem đầu đặt trên bàn.

Đầu tóc nàng đen nhánh mượt mà, ngón tay nàng thon thả nhu mỹ, mặt nàng trắng nhợt như màu trăng.

Trên người nàng chỉ vận một bộ y phục tím lợt, rất nhẹ, rất mỏng, gió thoáng qua, y phục nép sát người, để lộ bộ ngực đầy đặn, eo mềm thon thả, chân dài tha thướt.

Chập chờn trong gió xem chừng dâng lên đám sương mù vơ vẩn.

Thân thể tinh oanh ẩn ẩn hiện hiện trong sương mù, cũng không biết là người trong sương? Hay không phải là người?

A Quyên bỗng quay đầu lại, vừa cười vừa hỏi:

- Chàng còn chưa chết?

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Ta vẫn còn là người, không phải quỷ.

Bốc A Quyên hỏi:

- Mê dược không linh nghiệm?

Sở Lưu Hương đáp:

- Mê dược rất linh nghiệm, chỉ tiếc lỗ mũi của ta lại không thông.

Bốc A Quyên thốt:

- Tôi rất rõ sự lợi hạ của thứ dược vật đó, cho dù là người không có mũi cũng phải ngã gục.

Sở Lưu Hương lại cười cười:

- Cho dù không có mũi, đầu cũng không nhẹ như vậy.

Bốc A Quyên chớp mắt:

- Có phải chàng vừa phát giác đầu quá nhẹ, lập tức bế trụ hô hấp?

Sở Lưu Hương lại cười:

- Có lẽ cái gì ta cũng không phát giác, chỉ bất quá vận khí đặc biệt tốt.

A Quyên cũng cười:

- Tôi biết gần đây vận khí của chàng tịnh không tốt.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

A Quyên nói tiếp:

- Người đụng phải vận đào hoa, vận khí đều không thể quá tốt được.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi:

- Nàng làm sao biết được ta đụng phải vận đào hoa?

A Quyên cười đám:

- Bởi vì chàng không những có đôi mắt đào hoa, còn có cái mũi đào hoa.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Cũng may tay của ta không đào hoa, cho nên nàng còn có thể ngồi yên ở đó.

Sóng mắt của Bốc A Quyên láy động:

- Tay của chàng rất đàng hoàng?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Nàng hy vọng tay ta không đàng hoàng?

Bốc A Quyên cắn môi:

- Tay của chàng nếu quả thật đàng hoàng, hãy đi qua đây chải đầu giùm tôi.

Sở Lưu Hương không nói gì, cũng không đi.

Bốc A Quyên dùng khóe mắt liếc nhìn chàng:

- Chàng không thể chải đầu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tay ta tuy đàng hoàng, lại không ngu.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng không thích chải đầu giùm người ta?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có lúc thích, có lúc lại không thích, còn tùy vào tình hình.

Bốc A Quyên hỏi:

- Tùy vào tình hình làm sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tùy coi đầu người có thể đem từ cổ xuống không.

Đầu tóc mượt mà nhu mỹ, dưới ánh trăng nhìn giống như lụa.

Sở Lưu Hương bỗng phát giác chải đầu cho nữ nhân cũng là một thứ hưởng thụ - - có lẽ nữ nhân được chàng chải đầu cũng có cảm giác là một thứ hưởng thụ.

Chàng chải rất nhẹ.

Bốc A Quyên ngước đôi mắt lấp lánh như tinh quang, dịu dàng thốt:

- Tôi từ lâu đã nghe nói Sở Hương Soái luôn luôn không làm cho nữ nhân thất vọng, tôi một mực không tin.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn hiện tại?

Bốc A Quyên mỉm cười:

- Hiện tại tôi tin gấp bội.

Bốc A Quyên nháy mắt, từ từ nói:

- Nghe nói chàng rất thông minh, giống như lão hồ ly, trên thế gian không có chuyện gì chàng không biết, cũng không có ai có thể lừa gạt chàng".

Nàng nheo mày, nói tiếp:

- Những lời đó hiện tại tôi cũng tin.

Sở Lưu Hương bỗng thở dài:

- Nhưng hiện tại chính ta lại đã có chút hoài nghi.

Bốc A Quyên "ồ" một tiếng.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Chuyện ta thấy hôm nay còn có chỗ không hiểu được.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sao cái đầu người đó lại nói chuyện được?

A Quyên mỉm cười đáp:

- Không phải là đầu người nói chuyện, là Bốc Đảm Phu nói chuyện.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta rõ ràng thấy đầu người đó nói chuyện.

Bốc A Quyên đáp:

- Chàng tịnh không thật sự nhìn thấy, chỉ bất quá có cảm giác như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cảm giác đó sao lại có được?

Bốc A Quyên đáp:

- Bốc Đảm Phu từ nhỏ cho tới nay đã có luyện qua một công phu rất kỳ quái kinh người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Công phu gì?

A Quyên đáp:

- Người ta gọi thứ công phu đó là "phúc ngữ", có thể phát ra thanh âm từ bụng mình, lại làm cho chàng nhận không ra thanh âm là từ đó phát ra.

Sở Lưu Hương lại thở dài:

- Xem ra những học vấn kỳ quái như vậy quả thật có không ít trên thế gian, một người vô luận ra sao cũng học không hết.

A Quyên không ngờ lại nói:

- Chàng hiện tại đã đủ làm cho người ta nhức đầu rồi, nếu toàn bộ đều bị chàng học hết, người ta làm sao còn có đường sống?

Sở Lưu Hương cười cười, chợt hỏi:

- Xem ra Bốc Đảm Phu tịnh không phải là phụ thân của nàng.

A Quyên đáp:

- Đương nhiên là không, nếu không tôi làm sao có thể trực tiếp gọi thẳng tên của lão.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Lão là người gì của nàng?

Bốc A Quyên đáp:

- Lão là chồng tôi.

Tay Sở Lưu Hương đang chải tóc bỗng nhiên cứng đơ, người cũng ngây ra.

Bốc A Quyên quay lại nhìn chàng một cái, điềm nhiên hỏi:

- Ý tứ của chồng là gì chàng không biết sao?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khổ.

A Quyên nhìn tay chàng:

- Sao vừa nghe nói lão ta là chồng tôi, tay chàng lại bất động vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ vì ta không quen chải đầu cho vợ người ta.

Bốc A Quyên mỉm cười:

- Chàng dần dần sẽ quen mà.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta nghĩ thói quen đó không nên có thì tốt hơn.

Bốc A Quyên cười lớn:

- Chàng sợ ghen tuông?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Bốc A Quyên hỏi:

- Lão đã đánh không lại chàng, đuổi cũng không đuổi được chàng, chàng sợ gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không thích nhìn thấy nam nhân ghen tuông.

Sóng mắt của Bốc A Quyên láy động:

- Lão nếu không ghen thì sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Trừ phi là người chết, thiên hạ còn có nam nhân nào là không ghen?

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng muốn lão chết?

Sở Lưu Hương đáp:

- Câu nói đó là nàng nói, không phải là ta.

Bốc A Quyên thốt:

- Miệng có nói ra hay không là một chuyện, trong tâm có nghĩ tới hay không lại là một chuyện khác.

Nàng cười nhẹ nhìn Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Kỳ thực chỉ cần chàng nguyện ý, lão lúc nào cũng có thể thành người chết.

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm nói:

- Chỉ tiếc ta cũng không có thói quen giết chồng người ta.

Bốc A Quyên hỏi:

- Vì tôi chàng cũng không chịu?

Sở Lưu Hương không trả lời.

Chàng luôn luôn không nói những câu làm cho nữ nhân không thể chịu được.

A Quyên thốt:

- Đừng quên lão hồi nãy vốn muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Người thật sự muốn giết ta là lão?

Mái tóc nàng ngào ngạt hương thơm. A Quyên bỗng thở dài nhè nhẹ, từ từ đứng dậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao nàng lại thở dài?

A Quyên than thở:

- Lúc trong tâm một người thấy khó chịu, luôn phải thở dài.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Khó chịu? Vì sao phải khó chịu?

Bốc A Quyên đáp:

- Bởi vì tôi vốn không muốn chàng chết, nhưng nếu lão không chết, chàng phải chết.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

A Quyên hỏi:

- Chàng không tin?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Bởi vì ta có cảm giác chết tịnh không phải là chuyện rất dễ dàng.

Bốc A Quyên thản nhiên thốt:

- Nhưng cũng tịnh không khó lắm đối với chàng.

Nàng bỗng đưa cây lược trong tay ra:

- Chàng có biết cây lược này làm bằng gì không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Gỗ.

Bốc A Quyên thốt:

- Gỗ có rất nhiều loại - - Theo tôi biết, đại khái có cỡ một trăm loại.

Sở Lưu Hương lắng nghe.

Bốc A Quyên thốt:

- Trong một trăm loại gỗ này, cỡ chín chục loại rất bình thường phổ thông.

Nàng lại mỉm cười nói tiếp:

- Ý tứ "phổ thông" là không có độc, mình dùng một thứ gỗ làm lược, muốn người chải đầu phải chết đích xác không dễ chút nào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn lược của nàng?

Bốc A Quyên đáp:

- Cây lược đó làm bằng thứ gỗ gọi là "đố phu mộc", gỗ chồng ghen, là một thứ gỗ rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Có gì đặc biệt?

Bốc A Quyên không đáp câu đó, lại vuốt mái tóc mềm mại của mình:

- Chàng có phát hiện mái tóc tôi có mùi không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Rất thơm.

Bốc A Quyên đáp:

- Đó là trên tóc tôi có tẩm dầu thơm.

Mục quang của Sở Lưu Hương lay động, hỏi:

- Dầu thơm có phải cũng có rất nhiều loại?

Bốc A Quyên đáp:

- Theo tôi biết, dầu thơm đại khái cũng có cỡ một trăm loại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Kỳ trung có phải cũng có cỡ chín mươi loại rất phổ thông, không có độc?

A Quyên đáp:

- Chàng sao cái gì cũng biết vậy.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Thứ dầu xức trên tóc nàng, đương nhiên lại là một thứ đặc biệt.

Bốc A Quyên đáp:

- Hoàn toàn đúng.

Sở Lưu Hương lại hít một hơi dài:

- Sao ta đâu có thấy gì đặc biệt?

A Quyên đáp:

- Thứ dầu thơm đó gọi là "tình nhân du", dầu tình nhân, "đố phu mộc" một khi gặp "tình nhân du", lại phát xuất ra một thứ độc khí rất đặc biệt, lúc chàng chải đầu cho tôi, thứ độc khí đó đã bất tri bất giác bốc lên tiến nhập vào lỗ chân lông trên tay chàng, cho nên…

Nàng lại thở dài nhè nhẹ, từ từ nói tiếp:

- Không quá một ngày, song thủ của chàng sẽ bắt đầu thối rữa thấu xương, cả cốt nhục của chàng cũng tan biến.

Sở Lưu Hương tái mặt.

Bốc A Quyên cười cười:

- Chàng nói thủ pháp sát nhân của tôi có diệu kỳ không? Chỉ sợ cả Sở Hương Soái cái gì cũng biết cũng không tránh khỏi.

Sở Lưu Hương thở dài, chầm chậm đáp:

- Xem ra trên thế gian này quả thật không ít những thủ pháp giết người kỳ quái.

Bốc A Quyên thốt:

- Hôm nay chàng đã thấy hai thứ.

Sở Lưu Hương nói:

- Hai ngày nay ta đã đụng phải nhiều thứ rồi.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng có cảm giác mỗi thứ đều rất xảo diệu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quả thật cực kỳ xảo diệu.

Chàng bỗng cười cười, điềm đạm nói tiếp:

- Tuy rất xảo diệu, nhưng cho tới nay ta lại vẫn còn sống nhăn.

Bốc A Quyên thản nhiên thốt:

- Chỉ bất quá đến hiện tại là vậy, còn về sau?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chuyện sau này ai biết được.

Bốc A Quyên đáp:

- Tôi biết.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Bốc A Quyên thốt:

- Tôi có thể bảo đảm với chàng, thứ thủ pháp này không những đặc biệt tinh xảo nhất, hơn nữa còn hữu hiệu nhất.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Chàng cho dù lúc nào cũng có thể bế trụ hô hấp, không lẽ lại có thể bế trụ cả lỗ chân lông?

Sở Lưu Hương gật gật đầu, thở dài:

- Xem như vậy, ta đã không thể không chết?

A Quyên đáp:

- Cho nên trong tâm tôi rất khó chịu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã thấy khó chịu như vậy, sao không để cho ta sống?

Tròng mắt của Bốc A Quyên chuyển động:

- Chàng nếu muốn không chết, chỉ còn một cách.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cách gì?

Bốc A Quyên đáp:

- Đi giết Bốc Đảm Phu cho tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng sao lại không tự đi giết lão?

A Quyên u u sầu sầu đáp:

- Tôi tuy tịnh không phải là một nữ nhân tốt đẹp gì, nhưng tự tay giết chết chồng mình, tôi vẫn làm không được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta có thể làm được?

A Quyên đáp:

- Lão không phải là bằng hữu của chàng, cũng không phải là chồng của chàng, chàng muốn giết lão chỉ bất quá là chuyện dễ như trở bàn tay, trừ phi chàng nghĩ cái mạng của lão quan trọng hơn cái mạng của chàng.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu vuốt vuốt chót mũi.

A Quyên bỗng nói tiếp:

- Chàng tốt hơn hết là quyết định cho sớm, nếu không độc tính phát tác, có hối hận cũng không kịp.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta hiện tại còn đuổi kịp lão sao?

Bốc A Quyên cười cười:

- Sở Hương Soái khinh công thiên hạ vô song, tôi tin là được.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Chỉ tiếc lão hiện tại không biết đã đi đâu, ta làm sao mà tìm ra lão.

Bốc A Quyên mỉm cười:

- Biết con hơn hết là mẹ, biết chồng hơn hết là vợ, đạo lý đó chàng không hiểu sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết hiện giờ lão ở đâu?

Bốc A Quyên điềm đạm đáp:

- Một nữ nhân nếu cả hành tung của ông chồng mình cũng không biết, không khác gì đang ngồi chờ chết.

Nàng lại nói tiếp:

- Chàng hồi nãy đi tới đây, có thấy một dòng sơn tuyền không?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Bốc A Quyên nói tiếp:

- Tốt, chàng chỉ cần đi ngược dòng, sẽ thấy một thác nước, đằng sau thác có một sơn động bí ẩn, lão nhất định trốn trong đó.

Sở Lưu Hương trầm ngâm:

- Ta nếu giết được lão, nàng chịu giao giải dược cho ta?

A Quyên đáp:

- Không sai, đem đầu người đổi giải dược, đem mạng lão đổi mạng chàng, giao dịch công bình, ai cũng có lợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng nàng tại sao lại muốn lấy mạng lão?

Bốc A Quyên lạnh lùng đáp:

- Lúc chàng trở về, tôi có lẽ sẽ kể cố sự đó cho chàng biết, hiện tại chàng còn muốn hỏi, sợ không còn kịp.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta chỉ hỏi một câu cuối cùng, nàng có nhất định đợi ta ở đây không?

Bốc A Quyên đáp:

- Đương nhiên.

Sở Lưu Hương quả nhiên không nói thêm tiếng nào, quay đầu phóng đi.

Chỉ thấy bóng chàng lóe lên một cái, đã xa ngoài sáu bảy trượng, lóe lên cái nữa, đã chìm vào bóng tối.

Bốc A Quyên lộ vẻ giật mình, phảng phất không tưởng được Sở Lưu Hương lại chịu làm chuyện đó.

"Sở Lưu Hương không phải chưa từng giết người sao?" "Nhưng thiên hạ tuyệt không có ai là không sợ chết, chàng cũng là người, đương nhiên minh bạch tính mạng của mình quan trọng hơn của người khác nhiều".

Nghĩ đến đó, A Quyên mỉm cười, nụ cười đắc ý phi thường. Nàng luôn nghĩ nam nhân trong thiên hạ đều là ngốc tử, lừa gạt nam nhân dễ dàng chẳng khác gì cắt đậu hủ.

Cho đến hôm nay, nàng đã biết nguyên lai cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Sở Lưu Hương không những bị lừa gạt, hơn nữa còn bị lừa gạt liên tục.

Thứ nhất:

Bốc Đảm Phu căn bản không phải là chồng nàng.

Thứ hai:

Bốc Đảm Phu căn bản không trốn trong sơn động đằng sau thác nước đó, hiện tại đêm nay không biết đã bỏ đi đâu.

Thứ ba:

cây lược vốn làm bằng loại gỗ rất bình thường, mùi thơm trên đầu nàng chỉ bất quá là mùi hoa lài rất bình thường.

Thứ tư:

trên thế gian căn bản không có những thứ gọi là "đố phu mộc" và "tình nhân du". Những thứ độc vật cổ quái đó có lẽ chỉ tồn tại trong truyện thần thoại quỷ bí.

Thứ năm:

nàng muốn Sở Lưu Hương đi đến sơn động sau thác nước, chỉ bất quá là muốn chàng đi tìm chết.

Vô luận là ai đơn thân độc mã xông vào chỗ đó, đều đừng mong còn sống đi ra.

"Nam nhân xem chừng trời sinh là để cho nữ nhân lừa gạt, nữ nhân nếu không lừa gạt hắn, hắn cũng có cảm giác không thoải mái".

Bốc A Quyên vui vẻ cực kỳ, đắc ý cực kỳ.

Nàng có cảm giác mình không những diễn kịch rất giỏi, hát cũng không tệ.

Nam nhân nếu đụng phải một nữ nhân diễn kịch ca hát đều giỏi, đơn giản chỉ có đường chết.

Bốc A Quyên thay bộ y phục dày hồi sớm, dắt con ngựa Sở Lưu Hương cỡi đến, nàng bỗng phát giác cỡi ngựa dưới trăng cũng rất có ý thơ.

oo Đêm đã rất khuya. Căn nhà lại chìm trong tĩnh mịch.

Vô luận ra sao, nữ nhân cô đơn đi trên con đường nhỏ hoang lương như vầy, luôn luôn không vui sướng gì. Cũng tịnh không có ý thơ gì.

Ý thơ trong tâm A Quyên đã sớm vỗ cánh bay đi, chỉ còn cảm giác gió luồn vào người lạnh lẽo, rất lạnh.

"Gió tháng ba sao lạnh quá".

Nàng cỡi ngựa lững thững, miệng bắt đầu nghêu ngao một bài hát.

Giọng hát của nàng vốn không tệ, nhưng hiện tại cả nàng cũng nghe không lọt lỗ tai.

"Tháng ba trăm hoa thơm ngát, hoa đỗ quyên đua nở trên triền đồi…" Trên triền đồi sự thật không có hoa đỗ quyên, trên triền đồi cả một đóa hoa cũng không có.

Đi qua một rặng núi, cả ánh trăng cũng bị che phủ, rừng cây cổ thụ đen thui xì xào trong gió, giống như một quỷ ảnh tử nhe nanh múa vuốt.

Lúc gió thổi luồn vào rừng, vó ngựa đạp trên đường đá, "cộp cộp", "cộp cộp"…

giống như đằng sau còn có một con ngựa khác đi cùng.

Nàng cơ hồ quên đó là tiếng vó ngựa của nàng, nàng thậm chí dần dần có cảm giác đằng sau còn có người đi theo.

Nàng muốn quay đầu nhìn lại, lại sợ thật sự nhìn thấy quỷ.

Nếu không quay đầu nhìn lại, lại không thoải mái.

Gom góp hết đảm khí, nàng mới dám quay đầu nhìn một cái.

Gió lùa lồng lộng, bóng cây lắc lư, không có ai khác.

Rõ ràng là không có, nhưng nàng lại chừng như thấy một bóng người núp sau thân cây lúc nàng quay đầu lại, thân pháp đơn giản giống như hồn quỷ.

"Trên thế gian còn có người có thân pháp như vậy sao? Trừ phi là Sở Lưu Hương".

Tính tới giờ này, Sở Lưu Hương hiện tại đáng lẽ đã tiến vào sơn động, có lẽ đã bị quái nhân trong sơn động chém đứt đầu.

Có lẽ nào đã biến thành quỷ không đầu theo sau lưng nàng? Hơn nữa còn là quỷ chết oan, cả mình tại sao chết cũng không biết?

Bốc A Quyên nghĩ tới đây, có muốn cười cũng cười không nỗi.

Sở Lưu Hương lúc còn sống đã đủ ghê gớm rồi, nếu quả thật đã thành quỷ, còn ghê gớm tới cỡ nào nữa.

Bốc A Quyên tận lực quất ngựa, chỉ hy vọng mau chóng ra khỏi sơn lộ tối tăm này.

Đột nhiên trong gió phiêu diêu truyền đến một tràng thanh âm kêu gào thê thảm:

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta…

Cơn gió lồng lộng. Trên cây xem chừng lắc lư một bóng người, có tay có chân, thân thể cũng hoàn hoàn chỉnh chỉnh, lại không có đầu.

Lông lá toàn thân Bốc A Quyên dựng đứng, tròn xoe mắt nhìn kỹ.

Nhưng nàng vừa chớp mắt một cái, quỷ ảnh tử không đầu đã biến mất.

- Trả đầu cho ta, trả đầu cho ta…

Tiếng gào thảm thiết vẫn ẩn ẩn hiện hiện, lúc xa lúc gần, phiêu động trong gió.

Tiếng hô thảm đó vốn là Bốc Đảm Phu hồi nãy dùng để dọa Sở Lưu Hương. Nàng hồi nãy rất thích thú, hiện tại nàng mới phát giác không có chút nào thích thú.

Quần áo nàng đã đẫm ướt mồ hôi lạnh.

Giữa lúc đó, một bóng đen lóe lên một cái, lướt qua đầu ngựa.

Vẫn là quỷ ảnh tử không đầu.

Con ngựa hí lên một tiếng, dựng người dậy, Bốc A Quyên ráng sức kềm cương.

Kỵ thuật của nàng vốn không tệ.

Nhưng hiện tại hai chân nàng cơ hồ đã mềm nhũn, bị hất nhào khỏi lưng ngựa, rớt nặng nề trên đường, mắt nổ đom đóm.

Lại thấy quỷ ảnh tử đó, phiêu phiêu hốt hốt trên một nhánh cây.

Rừng cây lung lay trong gió, bóng quỷ đó cũng lung lay theo vòm cây.

Trừ Sở Lưu Hương ra, còn có ai có khinh công cao như vậy.

Bốc A Quyên dụng toàn thân khí lực hét lớn:

- Tôi biết chàng là Sở Lưu Hương, chàng còn là người hay là quỷ?

Bóng quỷ trên cành cây phá lên cười, tiếng cười âm trầm quái dị:

- Đương nhiên là quỷ, người làm sao không có đầu?

Bốc A Quyên cắn chặt môi:

- Chàng… đầu của chàng giấu trong y phục.

Tiếng cười lại vang lên, đầu của Sở Lưu Hương đã chui ra từ dưới y phục.

Đó đã chứng minh một sự thật.

Có những chuyện xảy ra với người ta, mình coi là chuyện đáng cười. Nhưng khi xảy ra với mình, lại biến thành bi kịch.

Hai chân Bốc A Quyên bỗng không còn bủn rủn nữa, gượng đứng dậy, phủi phủi đất cát dính trên mình, cười hỏi:

- Chàng đâu có gạt tôi được. Tôi đã sớm biết là chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ồ? Nàng đã sớm biết thì sao lại sợ tới như vậy?

Bốc A Quyên tức tối:

- Ai sợ chứ? Vô luận chàng là người hay là quỷ, tôi đều không sợ.

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Hồi nãy ai té bịch xuống đất từ trên lưng ngựa vậy ta?

Bốc A Quyên la lớn:

- Người có khi thất thủ, ngựa có khi trật vó, đó cũng đâu phải là chuyện lạ gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Phải làm sao mới coi là chuyện lạ được?

Bốc A Quyên cười lạnh:

- Đường đường là Sở Hương Soái mà không ngờ lại giả thần giả quỷ đón đường hù dọa nữ nhân, đó mới gọi là kỳ lạ, sau này tôi có kể ra, cũng không ai tin được là chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta chỉ thấy có người cỡi ngựa của ta, tưởng có kẻ ăn cắp ngựa, ai ngờ lại là nàng.

Chàng cười cười, chợt thốt:

- Nàng không phải nên ở nhà đợi ta sao?

Bốc A Quyên hỏi ngược:

- Còn chàng? Chàng vốn nên đi vào sơn động đó, sao chàng còn chưa đi?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nguyên nhân đó nói ra thật phức tạp, nàng có muốn nghe không?

Bốc A Quyên đáp:

- Chàng nói đi.

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ nhất, Bốc Đảm Phu căn bản không phải là chồng của nàng, lão cũng căn bản không phải tên là Bốc Đảm Phu.

Bốc A Quyên hỏi:

- Ai nói vậy?

Sở Lưu Hương cười thần bí:

- Ta nói, bởi vì ta bỗng nhớ ra lão là ai.

Bốc A Quyên hỏi:

- Lão là ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Lão họ Kinh, tên là Bất Không, ngoại hiệu là "Thất Thập Nhất Biến", ý tứ đó là lão quỷ kế đa đoan, so với Tôn Ngộ Không cũng chỉ bất quá thua một biến. Năm xưa là đệ nhất cao thủ trong hắc đạo, mười năm gần đây cũng không biết vì sao đột nhiên mất tích, năm nay tính ra cũng đã có sáu mươi ba sáu mươi bốn tuổi, chỉ vì lão luyện Đồng Tử Công, cho nên mới nhìn còn trẻ.

Khẩu khí chàng kể chuyện đó đơn giản giống như đang đọc gia phả của lão.

Bốc A Quyên lắng tai nghe.

Sở Lưu Hương lại nói:

- Cũng bởi vì lão luyện Đồng Tử Công, cho nên cả đời không phạm sắc giới, cho nên vẫn sống một mình cho tới bây giờ, người luyện Đồng Tử Công đương nhiên không cưới vợ.

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn chàng, cười mỉa:

- Nghĩ không ra cả chuyện của người đó chàng cũng biết rõ, xem chừng chàng cũng là một người trong nhóm của lão.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đừng quên người ta gọi ta là đại nguyên soái trong đám đạo tặc, một người làm nguyên soái nếu cả lai lịch của thủ hạ cũng không biết đến, còn làm gì được chứ?

Bốc A Quyên chớp chớp mắt, lạnh lùng thốt:

- Chỉ tiếc vị đại nguyên soái trước mắt phải chui vào quan tài.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta chỉ mới nói "thứ nhất", đương nhiên còn có "thứ hai".

- "Thứ hai" là gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thứ hai, cây lược của nàng cũng không phải làm từ "đố phu mộc", dầu thơm trên đầu cũng không phải là "tình nhân du".

Trên mặt Bốc A Quyên đã có biến chuyển, trừng mắt hỏi:

- Ai nói chứ?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Ta nói, bởi vì ta biết trên đầu nàng xức dầu thơm hoa lài của "Viên Hoa Tề" ở kinh thành. Đó là bí phương độc môn gia truyền chế thành, hương vị đặc biệt thanh nhã, cho nên phải bỏ ra tám lượng bạc mới mua được một ống, hơn nữa chỉ có chỗ đó bán, không chỗ nào khác có.

Mắt Bốc A Quyên càng tròn xoe:

- Chàng làm sao biết được?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta ngửi được.

Bốc A Quyên hỏi:

- Lỗ mũi chàng không phải đã nghẹt sao?

Sở Lưu Hương cười đáp:

- Lỗ mũi ta có lúc không thông, có lúc cũng rất thông, tùy theo tình hình.

Bốc A Quyên hỏi:

- Tùy theo tình hình gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tùy theo coi ta ngửi cái gì, khi gặp phải phân chó hay mê dược, mũi ta đương nhiên nghẹt, khi gặp mùi thơm trên mình nữ nhân, mũi ta có lẽ còn thông hơn bất kỳ ai khác.

Bốc A Quyên nghiến răng:

- Không trách người ta nói chàng là quỷ háo sắc, xem ra quả nhiên không sai chút nào.

Sở Lưu Hương thốt:

- Quá khen quá khen.

Bốc A Quyên hỏi:

- Chàng đã nói "thứ hai", còn có "thứ ba" không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn.

Chàng mỉm cười nói tiếp:

- Thứ ba, ta bỗng nghĩ ra người nào trong sơn động đó.

Bốc A Quyên chớp chớp mắt:

- Là người nào?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là một nhà họ ma, ma phiền, vô luận là ai quấy rầy bọn họ, là rước ma phiền.

Bốc A Quyên cười lạnh:

- Thật sự không tưởng tượng được Sở Lưu Hương không ngờ cũng có người để sợ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cái gì khác ta đều không sợ, chỉ sợ ma phiền.

A Quyên nói:

- Chỉ tiếc hiện tại chàng đã rước ma phiền lên thân.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Cho nên hiện tại ta muốn tìm hiểu ma phiền ở đâu ra.

Bốc A Quyên hỏi:

- Có phải chàng muốn tôi nói cho chàng biết?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng còn có thể từ chối không nói cho ta biết sao?

Bốc A Quyên hỏi:

- Không nói cho chàng biết không được?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không được.

A Quyên đảo đảo tròng mắt:

- Tôi không nói cho chàng biết, để xem chàng có thể làm gì tôi.

Sở Lưu Hương không nói gì, đột nhiên ôm nàng vào lòng.

Bốc A Quyên thất thanh la:

- Chàng… chàng dám?

Sở Lưu Hương nhe răng cười mánh khóe:

- Xin đừng quên ta là quỷ háo sắc.

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn chàng, bỗng nhắm mắt thở dài nhè nhẹ.

Sở Lưu Hương ngược lại, lại ngẩn người:

- Nàng không sợ?

Bốc A Quyên u uẩn đáp:

- Tôi còn có cách nào khác? Đánh cũng đánh không lại chàng, chạy cũng chạy không thoát chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Không còn cách nào sao?

A Quyên thút thít:

- Một nữ nhân giữa canh ba nửa đêm không có ai, cho dù có la, cũng đâu có ai nghe.

Nàng bỗng kéo cổ Sở Lưu Hương, kề sát tai chàng thủ thỉ:

- Nếu chàng muốn làm nhục tôi, hiện tại chính là lúc tốt nhất, đợi lúc trời sáng đã không còn tình điệu.

Bán dạ tam canh, bốn bề không có người, ánh trăng dìu dịu, còn có một Bốc A Quyên mỹ nhân như hoa ngọc trong lòng, còn thủ thỉ khiêu khích mình, bảo mình làm sao?

Sở Lưu Hương quả thật không biết làm sao. Nhìn biểu tình trên mặt chàng xem chừng tịnh không phải đang ôm đại mỹ nhân trong lòng, hơn nữa còn như đang đụng một củ khoai luộc nóng hổi.

Song thủ của Bốc A Quyên thẫn thờ, đôi mắt nhắm chặt, hơi thở nhè nhẹ thoảng qua tai chàng. Xem ra nếu Sở Lưu Hương muốn quăng củ khoai ngọt ngào nóng hổi đó ra cũng thật sự không phải dễ. Chỉ bất quá củ khoai nóng đó rất thơm, thơm mê hồn. Thơm đến mức cho dù mình có ăn sơn hào hải vị no cành hông, cũng không nhịn được muốn cắn một miếng. Sở Lưu Hương phát giác tim mình đập thình thịch, đập nhanh cực kỳ.

Bốc A Quyên hé mắt như đường tơ, dịu dàng hỏi:

- Chàng còn đợi gì nữa? Có phải chàng chỉ biết nói?

Sở Lưu Hương dặng hắng hai tiếng:

- Quân tử động khẩu, bất động thủ.

Bốc A Quyên cười mê hồn:

- Nhưng chàng tịnh không phải là quân tử.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta đích xác không phải.

Chàng đích xác đã chuẩn bị từ bỏ quyền lợi làm quân tử, ai biết ngay lúc đó, trong cánh rừng tối tăm bên kia đường đột nhiên vang lên một tràng cười trong trẻo.

Một cô gái vận toàn huỳnh y, ngồi vắt vẻo trên cây, cười ngất không ngừng.

Nàng cười không những vui tai, hơn nữa còn vui mắt.

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được muốn la lên:

- Trương Khiết Khiết.

Cô gái đó thật sự quá thần bí, Sở Lưu Hương vĩnh viễn cũng tưởng không được nàng lại xuất hiện ở đó.

Bốc A Quyên đã kêu lên:

- Ngươi là ai?

Trương Khiết Khiết tươi cười:

- Ta cũng không là ai, chỉ bất quá là người tình cờ đi ngang qua đây].

Bốc A Quyên trừng mắt nhìn nàng:

- Ngươi muốn gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta không muốn gì, hắn có hãm hiếp ngươi cũng được, ngươi bị hắn hãm hiếp cũng được. Đều không có chút quan hệ gì tới ta.

A Quyên thốt:

- Vậy thì ngươi mau đi đi.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta cũng không muốn đi.

Nàng cười ngất, lại hỏi:

- Bọn ngươi làm chuyện của bọn ngươi, ta ở đây nhìn đâu có mất mát gì?

Bốc A Quyên hỏi:

- Tại sao ngươi lại muốn nhìn?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ta cao hứng.

Đạo lý gì đi nữa cũng nói không lại hai chữ "cao hứng" đó.

A Quyên cũng không phải là người nói lý lẽ, không tưởng tượng được khơi khơi lại đụng phải một người càng không nói lý lẽ.

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được phải cười ra tiếng.

A Quyên chống tay nhỏm dậy, đột nhiên từ trong lòng chàng bắn ra, phi thân lộn một vòng, bay ào về phía Trương Khiết Khiết, mười ngón tay thon thon lóe sáng dưới ánh trăng.

Nàng xem chừng hận không cào nát được mặt Trương Khiết Khiết.

Vô luận nữ nhân có võ công cũng vậy, không có võ công cũng vậy, một khi nhào tới, chừng như chỉ thích cào cấu mặt người ta.

Nữ nhân có lúc quả thật giống hệt mèo, trời sinh thích cào người ta, trời sinh thích dùng móng tay làm vũ khí.

Sở Lưu Hương quả thật có chút lo lắng cho Trương Khiết Khiết.

Chàng bỗng phát hiện Bốc A Quyên không những khinh công rất cao, hơn nữa xuất thủ rất nhanh, rất ngoan độc.

Chàng vốn không tưởng nỗi Bốc A Quyên lại là một nữ nhân như vậy, sử dụng chiêu thức độc lạt như vậy.

"Có lẽ khi nữ nhân đối phó với nữ nhân, luôn biến thành tàn độc hơn hết".

Trương Khiết Khiết vẫn cười ngất.

Mắt vừa thấy mười ngón tay của Bốc A Quyên đã kề sát cổ nàng, thân người nàng mới đột nhiên nhích sau thân cây, chớp mắt đã phóng tuốt trên cành cây.

Chân Bốc A Quyên nhún một cái, cũng đã phóng lên trên cây.

Trương Khiết Khiết cười ngọt:

- Ả này xem chừng hung hãn quá, Hương ca ca, chàng còn không mau cứu giúp tôi.

Nàng cố ý gọi ba chữ "Hương ca ca" một cách vừa điềm mật, vừa nhục mạ.

Sở Lưu Hương nghe được ba chữ đó, toàn thân nổi da gà.

Bốc A Quyên càng nổi máu nóng, cười lạnh:

- Ả này xem chừng không trọng mặt mũi, cũng không sợ người khác nghe muốn ói.

Câu nói đó còn chưa dứt lời, A Quyên đã đánh ra bảy chiêu.

Trương Khiết Khiết một mực tránh né, một mực vẫn cười ngất:

- Người không trọng mặt mũi là ta? Hay là ngươi? Ngươi sao lại muốn Hương ca ca của ta hãm hiếp ngươi?

Bốc A Quyên giận dữ tới mức nói cũng nói không ra hơi, chỉ thấy mặt mày xanh lè, chiêu thức xuất thủ càng độc ác.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Kỳ thực ngươi vốn nên học ở ta, ngươi nếu cũng kêu chàng là Hương ca ca, chàng có lẽ có thể đã hãm hiếp ngươi.

Bốc A Quyên hét lớn:

- Đừng nói xàm nữa.

Trương Khiết Khiết cười to:

- Được mà.

Nàng một mực không ngừng tránh né, cơ hồ không dùng tới một chút khí lực phản công, bỗng hô thất thanh một tiếng, xoay người bỏ chạy, miệng vẫn la lớn:

- Móng tay của ả này lợi hại thật, nếu quả thật bắt được ta tất cào nát mặt ta ra, sau này ta làm sao cưới chồng được.

Nàng chạy đằng trước, Bốc A Quyên rượt đằng sau.

Khinh công hai người đều không kém, đặc biệt là Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương cơ hồ chưa từng thấy nữ nhân nào có khinh công cao như nàng, cả nam nhân cũng rất ít.

Chàng vốn chừng như muốn đuổi theo khuyên can, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn khoanh tay đứng yên một chỗ.

Lúc hai nữ nhân đánh nhau, chuyện duy nhất nam nhân có thể làm, là đứng yên bất động, nếu như có thể đột nhiên biến thành vừa câm vừa điếc, lại càng thông minh hơn.

Gió thổi xào xạc, tiếng đánh nhau của bọn họ không còn nghe được nữa.

Có phải bọn họ đã dừng tay?

Đột nhiên giữa lúc đó, trong bóng tối có người hát nho nhỏ.

"Hai nữ nhân đánh nhau, chỉ có một trong hai có thể trở về. Chàng nói người trở về là ai?" Sở Lưu Hương không nghĩ ngợi, đáp:

- Trương Khiết Khiết.

Quả nhiên là Trương Khiết Khiết, người nàng thoáng một cái, đã đến trước mặt Sở Lưu Hương, cười mê hồn:

- Đệ đệ khôn, ngươi gọi thư thư gì đó?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Vẫn là cái trò đó, nàng không chán sao?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Tôi không những nói không chán, cũng nghe không chán. Cho dù chàng một ngày có gọi tôi "thư thư" một trăm lần đi nữa, tôi vẫn vui vẻ như vậy.

Nàng chớp chớp mắt, chợt hỏi:

- Còn chàng có vui không?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta có gì mà vui?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Hai cô gái đẹp như vậy đánh nhau vì chàng, vẫn còn chưa vui sao?

Sở Lưu Hương nháy mắt:

- Đánh có chết không?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng đừng lo, một tiểu cô nương đẹp đẽ như vậy, tôi cũng không nỡ giết ả.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nếu chưa chết, đã bỏ ở đâu?

Trương Khiết Khiết bỗng nghênh mặt:

- Chàng hỏi làm gì? Có phải vẫn còn nghĩ tới ả? Muốn hãm hiếp ả?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta thật sự là người như vậy?

Trương Khiết Khiết cười vang:

- Chàng còn gì mà không làm được chứ? Nếu không phải tôi đến kịp thời, xem chừng hai người một người hãm đi, một người hãm lại, hiện trường chỉ sợ sớm muộn gì cũng sụp thành hố sâu.

Sở Lưu Hương lại thở dài một hơi, cười khổ:

- Ta thật sự bội phục nàng, những câu đó thật sự chỉ có nàng mới nói ra được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Một nữ nhân khi ghen tuông, lời nói khó nghe cỡ nào cũng nói ra hết như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng ghen?

Trương Khiết Khiết trừng mắt:

- Ghen thì sao? Ghen là phạm pháp à?

Nàng lại "à" một tiếng, cười tươi nói tiếp:

- Kỳ thực chàng cho dù nhất định muốn hãm hiếp, cũng không cần tìm ả.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi:

- Ta còn có thể tìm ai?

Sóng mắt Trương Khiết Khiết láy động:

- Chàng ít ra còn có một người có thể tìm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người đó đang ở đâu?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Sở Lưu Hương xem ra chừng như bỗng biến thành một ngốc tử, trố mắt nhìn thẳng, lại ngó đông dòm tây cả nửa ngày, mới nhíu mày thốt:

- Kỳ quái, ta sao nhìn không thấy.

Trương Khiết Khiết nghiến răng trừng mắt, bỗng giơ tay tát một cái. Nàng xuất thủ thật nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta tránh không kịp. Nhưng lần này nàng lại thất thủ, tay của nàng đã bị Sở Lưu Hương nắm chặt.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng nếu thật sự muốn đánh ta, xuất thủ nên đổi kiểu một chút.

Trương Khiết Khiết cười méo xệch:

- Chàng nghĩ tôi thật sự đánh không được chàng? Chàng nghĩ chàng thật sự có thể bắt được tay tôi?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đây không phải là tay nàng sao?

Trương Khiết Khiết chế giễu:

- Ngốc tử à, chàng không lẽ không thấy tôi cố ý để chàng bắt sao?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cố ý? Tại sao?

Trương Khiết Khiết cúi đầu dịu dàng đáp:

- Bởi vì tôi thích chàng nắm tay tôi.

Thanh âm của nàng vừa ôn nhu, vừa điềm mật, giữa đêm khuya tĩnh lặng như vầy, phát ra từ miệng một thiếu nữ mỹ miều như nàng, đơn giản giống như một nhạc khúc mỹ lệ nhất trên thế gian.

Tâm Sở Lưu Hương cũng bắt đầu tan lỏng như băng tuyết tan trong gió xuân.

Ngay lúc đó, tay Trương Khiết Khiết bỗng xoay một vòng, bấu cổ tay của Sở Lưu Hương, tay kia lập tức huy xuất như thiểm điện, nhắm mặt Sở Lưu Hương tát mạnh xuống.

Nàng cảnh cáo:

- Lần này chàng có muốn tránh…

Câu nói đó không nói tiếp được.

Tâm Sở Lưu Hương đã mềm nhũn, nhưng tay lại không, không biết làm sao, bàn tay đang tát xuống của Trương Khiết Khiết đã bị nắm chặt, bàn tay đang bấu cổ tay chàng cũng bị bóp giữ.

Trương Khiết Khiết chỉ có cảm giác đôi tay mình chừng như không còn chút khí lực.

Sở Lưu Hương mỉm cười, điềm đạm thốt:

- Lần này nàng cũng không đánh được.

Trương Khiết Khiết tức giận trừng mắt nhìn chàng, trừng cả nửa ngày, mục trung dần dần tươi tắn lại, chung quy cũng cười ngất:

- Kỳ thực tôi căn bản vốn đâu muốn đánh chàng, chàng hà tất phải khẩn trương vậy chứ.

Điều này chứng minh một chuyện.

Nữ nhân thành thật không nhất định khả ái. Nữ nhân khả ái không nhất định thành thật.

Một khi mình có cảm giác nàng khả ái, vô luận lời nói của nàng thật hay xạo, mình đáng lẽ tin hết.

Nếu không, mình không phải là nam nhân thông minh, cũng không phải là nam nhân sống khoái lạc.

Sở Lưu Hương hiện tại tịnh không khoái lạc.

Bởi vì chàng tuy rất muốn tin, lại thật sự rất khó tin.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng chằm chằm, bỗng thốt:

- Xem ra chàng có vẻ không quá tin tôi.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta có thể tin nàng sao?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi có hại chàng không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tôi đối với chàng tốt hay xấu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Rất tốt.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không hại chàng, lại đối với chàng rất tốt, chàng vì sao lại không tin tôi?

Sở Lưu Hương đáp không được câu hỏi đó:

- Ta không biết.

Đạo lý gì đi nữa cũng không qua được "ta không biết".

Mình cho dù có nói một vạn thứ đạo lý, người ta vẫn không biết, mình còn có cách gì bắt người ta biết?

Trương Khiết Khiết thở dài cười khổ:

- Nguyên lai chàng cũng không phải là người nói lý lẽ.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Người không nói lý lẽ trong thiên hạ vốn rất nhiều, tịnh không chỉ có một mình ta.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Chàng có phải có cảm giác tôi rất xảo quyệt?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác rất xảo quyệt.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không nghĩ ra tôi làm sao lại có thể tìm được chàng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác nghĩ không ra.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Được, tôi nói cho chàng biết, tôi vốn luôn luôn ngầm theo dõi chàng.

Sở Lưu Hương "ồ" lên một tiếng.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Tôi đương nhiên cũng không biết chàng đi đường nào, may là có người nói cho tôi biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Là một bà vợ trẻ bán rượu ở ngã ba đường.

Nàng lại nhếch môi cười, lạnh lùng hỏi:

- Chàng nhất định cảm thấy lạ là ả còn nhớ tới chàng? Đó chỉ là vì ả đối với chàng rất hữu ý, nói chàng vừa anh tuấn, vừa khả ái, lại có khí phái nam nhân, khuyết điểm chỉ có xuất thủ không hào phóng lắm, chỉ cho bọn họ hai lượng bạc.

Sở Lưu Hương lại thở dài, cười khổ.

Sao trên trời lác đác thưa thớt, đêm đã gần tàn.

Trương Khiết Khiết không biết đã ngắt một đóa hoa nho nhỏ ở đâu, lúc thì cắn trên môi, lúc thì cài trên tai, lúc lại xoay xoay trong tay, xem chừng lí lắc không yên.

Con người nàng xem chừng vĩnh viễn lí lắc không yên, không những tay phải động, miệng cũng phải động, cả người loay hoay không dừng, lúc không có chuyện gì làm cũng ráng kiếm ra chuyện để nghêu ngao.

Nếu nàng phải ngậm miệng, an phận ngồi thẳng lưng, nàng thà mất mạng còn hơn.

Sở Lưu Hương càng ngày càng không hiểu nỗi nàng.

Có lúc nàng xem ra không khác gì một cô bé không hiểu không biết chuyện gì, nhưng có lúc lại giống như ranh mãnh hơn cả một lão hồ ly.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại ta đã biết nàng sao lại đến đây được, nhưng nàng đi tìm ta làm gì?

Trương Khiết Khiết trừng mắt háy chàng:

- Người ta đều có thể đi tìm chàng, tôi sao lại không thể?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người khác đi tìm ta là muốn lấy mạng ta, còn nàng?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không muốn lấy mạng chàng, tôi chỉ muốn có người đấu miệng với tôi.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Vậy nàng đi tìm ta vì muốn nuốt luôn miệng của ta?

Thần sắc nàng bỗng biến thành rất trịnh trọng, nghiêm mặt thốt:

- Tôi đi tìm chàng chỉ vì muốn nói cho chàng biết hai tin quan trọng phi thường.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tin gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi đã thám thính ra hai vợ chồng lão đầu tử là ai.

Sở Lưu Hương "ồ" lên một tiếng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chắc chàng còn nhớ lão thái bà đó trong tay giơ cái gì chứ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cán cân.

Lão thái bà đã dùng cán cân đánh ông chồng.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng, động dung:

- Ta đã nhớ rồi, Suy công Phì bà, cân không rời cán.

Trương Khiết Khiết mỉm cười:

- Không sai, lão đầu tử đó là "cân", lão bà là "cán cân", hai người kỳ thực quả thật xứng với danh hiệu, chàng không thể nào tìm ra người nào giống cán cân hơn lão thái bà đó.

Sở Lưu Hương tịnh không cười. Bởi vì chàng biết rõ tên tuổi của hai vợ chồng đó tuy buồn cười, kỳ thực lại là người rất đáng sợ.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nghe nói đôi vợ chồng đó vốn là cao thủ nhất đẳng trong giới hắc đạo vùng Tế Nam, hơn nữa dưới tay còn có một thế lực đen tối rất lớn, mười năm trước bỗng rửa tay quy ẩn không can dự vào chuyện giang hồ nữa, từ đó không còn có ai biết được hành tung của bọn họ, lại không biết lần này tại sao đột nhiên xuất hiện?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nghĩ tất có người đặc biệt thỉnh mời bọn họ ra mặt giết ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng nghĩ ai đã thỉnh mời bọn họ ra mặt? Có thể thỉnh mời cao thủ hắc đạo đã quy ẩn bấy lâu như vậy, mặt mũi người đó thật sự không phải nhỏ.

Tròng mắt nàng đảo đảo, lại nói tiếp:

- Chủ nhân con la đó là ai, tôi cũng đã điều tra ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là ai?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Kim tứ gia.

Sở Lưu Hương nhíu mày:

- Kim tứ gia là người thế nào?

- Người có quyền uy nhất, chàng đã vào bái thọ, nghĩ chắc đã gặp qua người đó.

Sở Lưu Hương gật gật đầu, chàng không những đã gặp qua người đó, hơn nữa còn có ấn tượng rất sâu đậm.

Kim tứ gia vốn là người rất dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng sâu đậm.

Thân hình y không phải cao lớn gì lắm, nhưng lại cực kỳ kiện tráng, đứng đâu là giống như một hòn núi, vô luận là ai cũng đừng mong nghĩ tới có thể xô ngã y.

Sở Lưu Hương thậm chí còn nhớ tướng mạo của y, đôi mày rất dày, đôi mắt sáng trưng, râu ria tua tủa, cả khi y cười cũng xem ra rất uy nghiêm.

Tùy tiện nhìn y kiểu nào đi nữa, y đều là người rất chính phái.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ý của nàng có phải muốn nói hai vợ chồng đó là y mời ra mặt, người muốn giết ta cũng là y?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không muốn nói gì hết, chỉ bất quá nói con la đó là của y.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao nàng biết?

Trương Khiết Khiết cười cười:

- Tôi đương nhiên có phương pháp của tôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Phương pháp gì?

Trương Khiết Khiết nháy mắt:

- Chuyện đó tôi không thể nói cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không thể nói cho ta biết?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi không cao hứng.

oo Ngày chung quy cũng đã đến.

Bọn họ chung quy đã ra khỏi địa giới núi non, con ngựa không ngờ vẫn còn đi theo sau.

Có người nói chó và ngựa đều là bằng hữu trung thành nhất của nhân loại, kỳ thực bọn chúng chỉ bất quá đều lệ thuộc vào sự nuôi nấng của con người, thà làm nô lệ của con người cũng không chịu quay về độc lập sinh tồn.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, bỗng cười hỏi:

- Tôi đã cực khổ đi kiếm chàng để nói cho chàng biết mấy chuyện đó, chàng làm sao để tạ ơn tôi đây?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không biết.

Chàng phát hiện chỉ có câu đó mới là tốt nhất để đối phó Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Chàng không biết, tôi biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết cái gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi biết chàng là tiểu quỷ nhỏ mọn, muốn chàng tạ ơn tôi, có giết chàng chàng cũng không chịu.

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Đó cũng còn tùy tình hình coi nàng uống được bao nhiêu, cũng còn tùy rượu chỗ đó có ngon hay không ngon.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Cũng may là tôi biết có chỗ không những rượu không ngon, hơn nữa còn có ả bán rượu vừa trắng vừa đầy đặn, vả lại còn luôn luôn nhớ tới chàng, cả sự keo kiệt của chàng cũng không quan hệ gì.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải vuốt vuốt chót mũi, cười khổ:

- Nàng thật sự muốn đến chỗ đó?

oo Vẫn còn tinh sương, quán rượu nhỏ nơi ngã ba đường lại không ngờ đã mở cửa.

Ông chủ quán đang nấu đồ ăn trên lò lửa đỏ phừng phừng, cả mặt mày thân thể đều nhuốm khói than.

Ả chủ quán vừa trắng vừa tròn ngồi bên cạnh nhìn lão, xem chừng vẫn còn ngái ngủ, đứa bé trong tay ả sợ sệt cả khóc cũng không dám khóc.

Vừa thấy Sở Lưu Hương, trên mặt ả đã nở nụ cười tươi như hoa, chén cháo nãy giờ đặt trên bàn không đụng đến, hiện tại ả đã bưng lên đút cho đứa bé ăn, biểu thị ả là nữ nhân rất ôn nhu, là người mẹ rất dịu dàng.

Trương Khiết Khiết dùng khóe mắt liếc Sở Lưu Hương, cười ngất.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước giả như không thấy gì hết.

Đợi đến lúc chủ quán lo chuẩn bị rượu thịt, Trương Khiết Khiết bỗng kề miệng sát tai chàng:

- Thật oan uổng cho nàng ta quá, nàng ta tuy rất trắng, lại đâu có mập mạp gì.

Sở Lưu Hương vẫn không nghe thấy gì.

Trương Khiết Khiết lại nói:

- Chàng xem da của nàng ta kìa, láng mịn như mới tắm ra, tôi nếu là nam nhân, không cần biết là nàng ta có chồng hay không, nhất định nghĩ cách ôm nàng ta trong tay.

Nàng càng nói càng đắc ý, chừng như còn muốn nói nữa.

Cũng may rượu thịt đã bưng lên, bà chủ quán cười ngọt ngào:

- Hôm nay thịt tươi mới xẻ ngon lắm, tướng công người ăn thử là biết.

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Ngươi chỉ mời tướng công ăn, còn cô nương ta thì sao?

Vợ lão chủ quán trừng mắt nhìn nàng, miễn cưỡng cười đáp:

- Tướng công thử qua trước, rồi tới cô nương dùng cũng không muộn.

Câu nói còn chưa dứt, ả đã quay đầu, đầu còn chưa quay hết đã đi một lèo, mặt nghênh nghênh.

Trương Khiết Khiết lè lưỡi làm mặt quỷ, vừa cười vừa thì thào:

- Nguyên lai ả đã nhìn không ưa gì tôi. Xem ra bỏ đi cũng tốt, cũng tránh làm cho người ta cảm thấy kinh tởm.

Nàng uống cạn một chén, xoay mình định đi.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Nàng thật sự muốn đi sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi chỉ nói uống rượu với chàng, uống nhiều ít gì cũng đâu thành vấn đề.

Người nàng đã nhảy lên ngựa của Sở Lưu Hương, quất ngựa bỏ đi, lại cười ngất:

- Lần này tôi lấy ngựa của chàng, lần tới gặp lại sẽ hoàn trả, chàng chắc không nhỏ mọn tới nỗi cả ngựa cũng không chịu cho người ta mượn chứ.

Câu nói đó vừa dứt, người lẫn ngựa đã vút xa.

Sở Lưu Hương vốn muốn đuổi theo, lại đã ngồi xuống.

Chàng quả thật nghĩ không ra lý do tại sao phải đuổi theo.

"Tôi rõ ràng không hại tới chàng, lại không thiếu nợ chàng, chàng sao lại đuổi theo tôi?" Chàng cho dù có đuổi kịp, người ta nói một câu như vậy cũng có thể đuổi chàng quay đầu. Cho nên Sở Lưu Hương chỉ còn nước nhìn nàng phóng xa, chỉ còn nước ngẩn người cười khổ.

Chỉ nghe vợ lão chủ quán hỏi:

- Vị cô nương đó có phải có bệnh không? Sao nói chuyện giống như điên điên khùng khùng.

Sở Lưu Hương thở dài cười khổ:

- Nàng ta không bị bệnh, người bị bệnh là ta.

Vợ lão chủ quán đung đưa đứa bé trong tay, lại nở một nụ cười tươi như hoa, ánh mắt nhìn Sở Lưu Hương đăm đăm, cắn môi nhè nhẹ:

- Chàng gặp được tôi quả thật là vận khí, tôi chuyên trị bệnh cho nam nhân.

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, bỗng đứng lên đi ra.

Chàng đã thề với mình một khi nhìn thấy nữ nhân cười với mình, lập tức đi cho xa.

Vợ lão chủ quán xem chừng thất kinh, tròn xoe mắt:

- Tướng công chàng chưa ăn uống gì đã đi sao?

Sở Lưu Hương nghiêm mặt:

- Rượu đó đã chua rồi…

Chàng đang muốn quay mình, đã nghe vợ lão chủ quán gọi lớn:

- Đợi đã, tôi còn có vật giao cho chàng.

Nói xong, ả bỗng bồng đứa bé đưa qua cho Sở Lưu Hương. Đứa bé khóc lên một tiếng. Sở Lưu Hương không tự chủ được, đã giơ tay đón lấy đứa bé.

Ngay lúc đó, lão chủ quán đang quạt lửa đã như mũi tên bắn qua. Vợ lão chủ quán cũng phóng liền tới.

Ả thật sự không có chút nào có vẻ mập mạp nặng nề, phóng qua nhẹ nhàng lanh lẹ.

Sở Lưu Hương trước ngực ôm đứa bé, đứa bé khóc thương tâm, chàng làm sao có thể quăng đứa bé đang khóc ra?

Sở Lưu Hương đương nhiên không phải là hạng người đó. Cho nên mới gặp xui.

oo Sở Lưu Hương nằm dài, xem chừng rất thoải mái.

Cái giường đó rất mềm, gối không cao cũng không thấp, hà huống còn có nữ nhân cười tươi như hoa xuân ngồi kề bên, đang đút cho chàng ăn.

Người khác nhìn thấy bộ dạng của chàng lúc này, nhất định ngưỡng mộ ghen tị cực kỳ.

Chỉ có chàng là không có chút gì ngưỡng mộ mình, trừ cái miệng còn có thể há ra, trừ cái mũi còn có thể hít thở ra, toàn thân chàng đều đã giống như một khúc gỗ, cả một chút cảm giác cũng không có.

Vợ lão chủ quán cầm chén rượu, từ từ đổ vào miệng chàng, cười ngọt ngào:

- Rượu này có chua không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không chua.

Sóng mắt của vợ lão chủ quán lưu động, cười tươi:

- Tôi có đẹp không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đẹp cực kỳ.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Đẹp tới cỡ nào?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đẹp hơn cả thiên tiên.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- So với tiểu a đầu điên khùng hồi nãy thì sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ít ra còn đẹp hơn nàng ta ba vạn chín ngàn sáu trăm năm mươi bảy lần.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Có rượu thịt ăn no nê, lại có nữ nhân đẹp đẽ hầu hạ chàng, chàng còn sầu tư khổ não gì nữa?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bởi vì ta sợ, sợ lão chủ quán sầu tư khổ não trở về, quăng ta vào nồi nước sôi luộc thịt.

Vợ lão chủ quán không ngờ lại nói:

- Chàng đừng lo, lão ta không trở về đâu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Bởi vì tôi mượn lão để dùng, hiện tại đã dùng rồi, cho nên trả lại nhà người ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cả đứa bé cũng là mượn?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đương nhiên cũng là mượn.

Ả bỗng vạch áo để lộ bộ ngực đầy đặn:

- Chàng nhìn xem tôi có giống là người có con rồi chưa?

Sở Lưu Hương có muốn nhắm mắt cũng không được, cho nên chỉ còn nước cười khổ:

- Không giống chút nào.

Vợ lão chủ quán mỉm cười:

- Mắt chàng quả thật sáng, không trách có nhiều nữ nhân thích chàng.

Ả vuốt má Sở Lưu Hương nhè nhẹ, dịu dàng thốt:

- Chàng cái gì cũng tốt, chỉ là hơi ốm một chút, nếu giao cho tôi, tôi nhất định nuôi chàng tròn trịa.

Sở Lưu Hương nhìn bộ ngực của ả, thật sự không dám nghĩ ả muốn dùng gì để nuôi chàng.

Vợ lão chủ quán bỗng hỏi tiếp:

- Chàng có biết hiện tại tôi muốn làm gì chàng không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Vợ lão chủ quán nheo mắt hi hí:

- Tôi muốn chàng làm con tôi.

Sở Lưu Hương cười - - có thể nói là chàng cười, cũng có thể nói là chàng khóc.

Có nụ cười vốn không khác gì khóc.

Tay chàng nếu còn có thể động đậy, nhất định nhịn không được phải vuốt vuốt chót mũi.

Vợ lão chủ quán nhìn biểu tình trên mặt chàng, cười đắc ý:

- Chàng phải biết chuyện khoái trá nhất trong thiên hạ là làm con người ta.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta có một bằng hữu lại không nói như vậy.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Hắn nói gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hắn luôn luôn nói chuyện khoái trá nhất trong thiên hạ là uống rượu.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Bằng hữu của chàng nhất định còn ngu hơn heo, phải biết uống rượu tuy khoái trá, nhưng ngày đầu uống càng khoái trá, ngày thứ hai cũng lại càng khó chịu.

Sở Lưu Hương nói:

- Khó chịu còn có thể uống nữa.

Vợ lão chủ quán đáp:

- Càng uống càng khó chịu.

Vợ lão chủ quán lại hỏi:

- Làm sao có rượu cho chàng uống?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đi mua về.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Dùng gì để mua?

Sở Lưu Hương đáp:

- Dùng tiền mua.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Tiền ở đâu ra?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có rất nhiều cách kiếm tiền.

Vợ lão chủ quán nói:

- Tuy có nhiều cách kiếm tiền, nhưng tránh không khỏi phải vận dụng đầu óc khí lực, cho dù đi trộm cướp cũng tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận, phương pháp không phí lực mà có thể kiếm tiền hiện tại còn chưa tìm ra được.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Nhưng nếu chàng làm con người ta, không phải lo lắng chuyện gì, xòe tay đã có tiền trong tay, há miệng đã có cha mẹ liều mạng kiếm cơm cháo đút vào miệng, chàng nghĩ thiên hạ còn có chuyện gì có thể so sánh bằng chứ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Đích xác không có gì khác.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Chàng đã minh bạch như vậy, sao lại còn phải mang bộ dạng sầu tư phiền não?

Chưa từng có ai muốn chàng làm con người ta sao?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Đây là lần đầu tiên trong đời.

Lời chàng nói là sự thật.

Có người muốn chàng làm bằng hữu của người ta, có người muốn chàng làm tình nhân của người ta, cũng có người muốn chàng làm đối thủ không đội trời chung.

Nhưng muốn chàng làm con, thật sự chưa từng có ai muốn.

Chàng có nằm mộng cũng nghĩ không ra trên thế gian có thứ người đó.

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Chàng có biết vì sao tôi lại muốn chàng làm con tôi không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Còn chưa biết.

Vợ lão chủ quán cúi thấp đầu, kề miệng sát tai chàng, thì thào:

- Tôi muốn cho chàng bú.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Nguyên nhân đó nàng nếu không nói ra, cả đời này ta cũng không đoán ra được.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Chàng không đoán ra sao? Mỗi một người đến cái tuổi của tôi, đều muốn có con.

Sở Lưu Hương tròn mắt:

- Nàng phí bao nhiêu tâm lực chỉ vì muốn ta làm con nàng?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Lúc đầu thì không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Lúc đầu nàng muốn làm gì?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Lấy mạng chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn lấy mạng ta? Hay là người ta muốn?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đương nhiên là người ta, tôi cùng chàng không oán không thù, sao lại muốn lấy mạng chàng?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nguyên lai nàng không phải thật sự là chủ quán, chỉ là kẻ sai vặt của người ta.

Vợ lão chủ quán trừng mắt:

- Ai nói tôi là kẻ sai vặt của người ta?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nếu không là kẻ sai vặt của người ta, sao lại phải làm chuyện này cho người ta?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Chỉ bất quá là giúp đỡ y mà thôi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Giúp đỡ ai?

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Một bằng hữu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng chịu giết người giùm bằng hữu? Giết một người không oán không cừu?

Chàng hít một hơi, lại nói tiếp:

- Xem ra y nhất định không phải là bằng hữu của nàng, nhất định là cha củ a nàng.

Có một đứa con gái thông minh như nàng thật không tệ chút nào, cả ta cũng muốn làm cha nàng.

Vợ lão chủ quán nổi nóng:

- Tôi nói chàng không tin?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không có cách nào tin được.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Sao lại không tin được?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không ai lại đi trợ giúp bằng hữu kiểu này, giết người tịnh không phải là chuyện thích thú gì.

Vợ lão chủ quán thốt:

- Y tịnh không muốn tôi giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy y muốn nàng làm gì?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Y muốn tôi bắt chàng giao cho y, là bắt sống.

Mục quang của Sở Lưu Hương lóe sáng:

- Nàng vì sao lại không mang ta đi?

Vợ lão chủ quán đã hết giận, dịu dàng đáp:

- Tôi làm sao có thể đem chàng giao cho người khác được?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng còn chuyện đáp ứng người ta?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đó chỉ là lúc còn chưa gặp được chàng, còn chưa biết chàng khả ái như vầy.

Ả lại giơ tay vuốt nhẹ mặt Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Nữ nhân một khi thích nam nhân, cả thân sinh đều không kể tới, hà huống gì là bằng hữu.

Tay nàng vừa mịn vừa trắng, không thể coi là khó nhìn.

Nhưng Sở Lưu Hương nhớ tới lúc nàng cầm cục thịt trong tay, tay toàn mùi thịt, chỉ hận không thể tắm rửa cho sạch mùi.

Thịt bò tuy rất thơm, rất ngon, nhưng mùi vị trên tay người nấu nướng lại làm cho người ta ăn không tiêu.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại nàng có phải chuẩn bị giữ ta ở lại đây?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Tôi muốn giữ chàng luôn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không sợ bằng hữu của nàng tìm nàng thanh toán sao?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Y không thể tìm được chỗ này đâu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy?

Vợ lão chủ quán mỉm cười:

- Đây là căn nhà ẩn trú của tôi, ai cũng không biết tôi có chỗ này.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng bọn ta không thể sống trong căn nhà này cả đời được.

Vợ lão chủ quán nói:

- Ai nói không thể, tôi muốn chàng cả đời ở trong căn nhà này, tránh bị nữ nhân khác nhìn thấy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tôi nếu muốn ra ngoài tản bộ thì sao?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Chàng không thể đi ra.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng… nàng không thể để ta nằm dài trên giường cả đời được.

Vợ lão chủ quán cười cười:

- Sao lại không được, một khi nữ nhân thích nam nhân, chuyện gì đều có thể làm được.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi:

- Xem như vầy, nàng đã quyết tâm không buông tha ta.

Vợ lão chủ quán đáp:

- Ngay từ lúc tôi nhìn thấy chàng lần đầu tiên, tôi đã hạ quyết tâm này.

Nàng cắn mũi Sở Lưu Hương nhè nhẹ, dịu dàng thốt:

- Chỉ cần chàng nghe lời tôi, bao nhiêu rượu thịt đều có cho chàng, hơn nữa còn thoải mái hơn hết so với con người ta.

Sở Lưu Hương ngẩn người, bỗng hỏi:

- Vị bằng hữu đó có cách chỗ này xa không?

Vợ lão chủ quán hỏi lại:

- Sao chàng cứ hỏi về y vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta sợ y vạn nhất tìm đến được chỗ này.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Y nếu vạn nhất tìm đến, tôi trước hết phải một đao giết chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Giết ta? Vì sao?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Tôi thà giết chết chàng, cũng không thể để chàng lọt vào tay nữ nhân khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bằng hữu của nàng là nữ nhân?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Ừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nữ nhân nào? Bộ dạng ra sao?

Vợ lão chủ quán trừng mắt:

- Chàng tốt hơn hết là đừng hỏi quá rõ, tránh làm tôi ghen tị.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng y trăm phương ngàn cách muốn giết ta, ta ít ra nên biết y là ai.

- Chàng bất tất phải biết, bởi vì biết cũng không tốt đẹp gì cho chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nhất định không chịu nói cho ta biết?

Vợ lão chủ quán chớp chớp mắt:

- Sau này có lẽ tôi sẽ kể cho chàng biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bao lâu sau?

Vợ lão chủ quán đáp:

- Đợi đến lúc tôi cao hứng, có lẽ dăm ba ngày, có lẽ nửa năm.

Ả vừa cười vừa hỏi:

- Chàng đã chuẩn bị nằm đây cả đời, còn gấp gáp gì nữa?

Sở Lưu Hương lại ngẩn người:

- Xem bộ dạng này ta lưu lại đây cũng vô dụng.

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Chàng nói gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói ta nên đi.

Vợ lão chủ quán cười:

- Chàng đi sao được?

Sở Lưu Hương đáp:

- Để ta thử xem.

Vừa nói xong, chàng đã ngồi dậy trên giường.

Vợ lão chủ quán như thấy người chết sống lại, cả thân mình tê cứng.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Xem chừng ta vẫn còn có thể đi.

Vợ lão chủ quán tròn xoe mắt, há hốc miệng, lắp bắp:

- Chàng… chàng rõ ràng đã bị tôi điểm huyệt mà.

Sở Lưu Hương thản nhiên đáp:

- Đó có lẽ bởi vì công phu điểm huyệt của nàng chưa xuất sắc lắm, có lẽ vì nàng hạ thủ không nặng nề lắm.

Sở Lưu Hương cười:

- Chỉ có nàng mới có thể diễn kịch, người khác không thể sao?

Vợ lão chủ quán hỏi:

- Nhưng… nhưng chàng đã không bị tôi chế trụ, sao lại giả đò tới đây?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì ta thích nàng.

Lần này chàng không nói thật.

Chàng làm như vậy, chỉ vì muốn điều tra coi ai đã ngấm ngầm chủ mưu muốn giết chàng.

Chàng vốn đã tính để vợ lão chủ quán đem chàng đi.

Vợ lão chủ quán cắn môi:

- Chàng đã thích tôi, sao còn phải đi?

Sở Lưu Hương điềm đạm đáp:

- Bởi vì tay nàng chặt thịt còn chưa rửa, ta không thích nữ nhân tay có mùi thịt.

Vợ lão chủ quán đỏ mặt, giận đến mức nói không ra lời.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng không thích đi chân không, giày của ta đâu? Đem đến cho ta.

Vợ lão chủ quán trừng mắt nhìn chàng, mặt lúc xanh lúc đỏ, chung quy vẫn đem giày đến cho chàng.

Sở Lưu Hương giơ chân ra:

- Mang giày cho ta.

Vợ lão chủ quán nghiến răng, mang giày cho chàng.

Sở Lưu Hương từ từ bước xuống giường, sửa sang y phục chỉnh tề.

Vợ lão chủ quán nhịn không được phải hỏi:

- Chàng đã phải đi, sao còn chưa đi?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Hiện tại nàng vì sao lại muốn đuổi ta đi? Nàng sợ cái gì?

Vợ lão chủ quán cắn môi không nói gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng có phải sợ ta bắt nàng nói ra tên bằng hữu của nàng?

Khuôn mặt vừa trắng vừa béo của vợ lão chủ quán đã phát xanh dờn.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng đừng lo, chỉ có nam nhân khả ố nhất mới dụng lực bắt ép nữ nhân đã từng muốn nhận mình làm con, ta ít ra còn chưa phải loại nam nhân đó.

Vợ lão chủ quán ngây người, bỗng lại cười ngọt ngào:

- Tưởng không được chàng lại tốt bụng như vậy. Hiện tại chàng nếu chịu làm con, tôi vẫn chịu thu nhận chàng.

Lần này đến lượt Sở Lưu Hương ngẩn người.

Chàng đột nhiên phát hiện thật sự khó làm người tốt, đặc biệt là làm người tốt trước mặt nữ nhân.

Nữ nhân giỏi nhất là ăn hiếp người thành thật, ăn hiếp người tốt.

Có nữ nhân nếu mình đối đãi với nàng càng tốt, nàng càng muốn ăn hiếp mình, mình nếu làm dữ, nàng ngược lại lại thành thật với mình.

Vợ lão chủ quán dịu dàng đứng dậy, xem chừng chuẩn bị đến ôm Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương lần này quyết tâm phải dạy cho ả một bài học.

Ai biết được ngay lúc đó, bên ngoài cửa đột nhiên truyền vào một tràng tiếng thét, tiếng thét của bảy tám nam nhân.

Tiếp theo đó, lại là thanh âm bảy tám thứ binh khí rơi xuống đất.

Sở Lưu Hương lập tức như mũi tên bắn ra cửa.

Đình viên bên ngoài rất đẹp, rất u tĩnh.

Nhưng vô luận đình viên có u tĩnh tới cỡ nào, nếu có bảy tám đại hán đầu óc máu me nằm dài trên đất, cũng không còn đẹp đẽ nữa.

Rơi trên đất cũng không phải là binh khí gì, là bảy tám cây nỏ chế tạo rất tinh xảo.

Mỗi một mũi tên bắn ra khỏi thứ nỏ đó, có khi thậm chí còn bá đạo hơn cả ám khí do cao thủ tung ra.

Những đại hán đó đến đây làm gì? Muốn dùng tên để đối phó ai?

Hiện tại sao lại bị người ta đánh gục trên đất?

Ai đã hạ thủ?

Sở Lưu Hương quỳ xuống, vực một đại hán dậy.

Người này mặt nọng đầy thịt, vô luận là ai nhìn gã đều nghĩ gã không phải là người tốt.

Hà huống, cho dù là người rất dễ nhìn, nếu loang đầy máu me, cũng không còn dễ nhìn nữa.

Máu từ dưới mí mắt gã trào ra.

Cho nên gã không những chảy máu, còn chảy cả nước mắt.

Trong huyết lệ lại có ngân quang lấp lóe, chừng như là mũi châm, lại càng mỏng hơn, càng nhỏ hơn so với châm.

Nhìn lại vết thương của những người kia, cũng đều một dạng.

Tiếng hô thảm cũng đồng thời vang lên.

Người phóng ám khí, chỉ trong một giây phút, dùng một thứ ám khí nhỏ xíu mỏng manh đánh gục bảy người, hơn nữa đánh trúng huyệt đạo không một sai sót.

Sở Lưu Hương đứng dậy, thở dài một hơi.

Người có thủ pháp ám khí cao minh như vậy, trên thế gian này chỉ có duy nhất một người, người đó là ai?

Chàng nghĩ không ra.

Lúc chàng không muốn nghĩ nữa, lại thấy một vật từ trong tàng cây đại thụ trước mặt phóng xuống.

Đó là một hột nhãn.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, thấy một thiếu nữ vận áo mỏng màu vàng đang ngồi trên tàng cây rậm rạp, trong tay còn giơ một chùm nhãn.

Chàng không cần nhìn mặt nàng ta, cũng đã biết nàng ta là ai.

Trương Khiết Khiết.

Tại sao cô gái đó chừng như lúc nào cũng đều có thể xuất hiện trước mặt chàng?

Trên cây có phải có con chim hoàng anh đang hót?

Không phải là hoàng anh, là tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Tiếng cười của nàng trong trẻo, như tiếng hót chim hoàng anh, đôi mắt như hai vầng trăng khuyết, lúc tiếng cười vang lên, chừng như có đám sương lợt lạt, vầng mây lợt lạt.

Người đột nhiên lại xuất hiện ở đây, Sở Lưu Hương đáng lẽ rất ngạc nhiên, giật mình. Kỳ lạ là hiện tại trong tâm chàng chỉ có cảm giác rất hoan hỉ.

Vô luận lúc nào nhìn thấy nàng, chàng đều có cảm giác rất diệu kỳ.

Trương Khiết Khiết nhả hột nhãn, cười ngọt ngào:

- Có muốn ăn nhãn không? Là tôi kêu người từ Tế Nam cỡi ngựa mang về đó.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng đâu có phải họ Dương?

Trương Khiết Khiết cong môi, làm mặt xấu:

- Bộ chỉ có Dương quý phi mới được ăn nhãn sao? Tôi không thể ăn sao? Tôi có điểm nào không bì được ả chứ?

Sở Lưu Hương nhịn không được cười thành tiếng:

- Nàng ít ra còn thua nàng ta một điểm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Có lẽ còn trẻ hơn so với ả.

Nàng vừa giơ tay, một vật lấp lánh đã bay về phía Sở Lưu Hương. Là trái nhãn đã bóc vỏ.

Sở Lưu Hương không giơ tay ra, chỉ há miệng đón.

Trái nhãn xảo hợp lọt vào miệng chàng.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Có ngon không?

Sở Lưu Hương miệng mút trái nhãn, cười đáp:

- Được một bàn tay xinh xắn bóc vỏ, không ngon sao được.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Chàng không sợ trái nhãn đó có độc?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sợ.

Chàng nhả hột nhãn, vừa cười vừa nói:

- Cho dù thật sự có độc, hiện tại đã không còn kịp nữa, ta đã nuốt trọn rồi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng thật sự không sợ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thật.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có muốn tôi nói cho chàng biết một chuyện không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Muốn.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Được, tôi nói cho chàng biết, trái nhãn đó không những có độc, hơn nữa chất độc rất lợi hại.

Nụ cười của nàng càng ngọt ngào, càng mỹ lệ, hai chân nhỏ nhắn mang giày đỏ đong đưa liên hồi giống như hỏa điểu.

Nàng lại cười ngọt, nói tiếp:

- Chàng không nên quên rằng tôi cũng là nữ nhân, càng không nên quên chàng hiện tại đụng phải vận đào hoa chết người.

158. Chương 158: Hoa Không Phải Hoa, Sương Không Phải Sương

Khi một người nghe nói mình đã trúng độc, sẽ có phản ứng gì?

Tùy hạng người, mỗi hạng người có mỗi phản ứng khác nhau.

Có người sợ đến mức toàn thân run rẩy, mặt tái nhợt, cả la cứu mạng cũng la không nổi.

Có người lập tức quỳ xuống xin tha mạng, cầu tha mạng.

Có người khẩn trương muốn ói mửa, cái gì ăn vào cũng đều ói ra hết.

Có người không một chút khẩn trương, chỉ hoài nghi, cười lạnh, dùng lời nói hỏi dò.

Có người nói gần từng tiếng, xông tới động thủ, không cần biết có thật sự trúng độc hay không, cũng không cần biết trúng loại độc gì, trước tiên đánh tới gần chết rồi mới nói.

Nhưng cũng có người hoàn toàn không có phản ứng gì, cả một chút phản ứng cũng đều không có.

Cho nên nhìn không ra hắn có tin không? Hay là không sợ? Có khủng hoảng không? Hay đang giận dữ?

Hạng người đó đương nhiên khó đối phó nhất.

Sở Lưu Hương đương nhiên là hạng người khó đối phó nhất.

Cho nên chàng căn bản không có một chút phản ứng, chỉ bất quá nhìn thất thần.

Nhìn thất thần vào đôi chân của Trương Khiết Khiết đang đong đưa.

Trong đám nữ nhân, Trương Khiết Khiết không còn nghi ngờ gì nữa có thể coi là nữ nhân nhẫn nhịn phi thường.

Nàng đã đợi rất lâu, đợi xem phản ứng của Sở Lưu Hương. Nhưng hiện tại nàng đã không còn nhịn được nữa, phải hỏi:

- Tôi nói chàng có nghe không?

Sở Lưu Hương gật gật đầu, bộ dạng như đang thất thần không để ý gì hết.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nếu đã nghe rõ, chàng đang nghĩ gì vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ…

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nghĩ gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ nếu nàng hiện tại đi chân không, nhất định càng dễ nhìn hơn.

Trương Khiết Khiết không khỏi nhìn xuống đôi chân đang đong đưa của mình.

Nàng vụt phóng người dậy, đứng trên nhánh cây, bỗng lại từ trên nhánh cây nhảy xuống, đứng trước mặt Sở Lưu Hương, trừng mắt nhìn Sở Lưu Hương.

Nàng cho dù đang trừng mắt nhìn người ta, đôi mắt vẫn cong cong, nhỏ nhỏ, giống như đôi vầng trăng khuyết.

Cho dù có giả giận dữ, ánh mắt tinh minh vẫn tươi tắn như một đóa hoa, vui vẻ như một làn sương, làm người ta không thể sợ nàng, cũng không thể giận nàng.

Sở Lưu Hương hiện tại không nhìn chân nàng.

Sở Lưu Hương nhìn thẳng vào mắt nàng - - nhìn thất thần vào mắt nàng.

Trương Khiết Khiết cắn môi, nói lớn:

- Tôi cho chàng biết chàng đã trúng độc, hơn nữa còn là loại độc rất lợi hại, chàng lại nghĩ về chân tôi… chàng… chàng là người hay là heo?

Sở Lưu Hương đáp:

- Người.

Chàng hồi đáp cực nhanh:

- Cho nên ta cũng nghĩ tới chuyện khác.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nghĩ gì vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đang nghĩ chân của nàng có phải cũng đẹp như quần áo của nàng không?

Chàng nhìn vào mắt nàng, bộ dạng rất đàng hoàng, nói tiếp:

- Nàng không cần nói, người mặc quần áo dễ nhìn tịnh không nhất định có bộ ngực dễ nhìn.

Mặt Trương Khiết Khiết không đỏ hồng.

Nàng tịnh không phải là một cô gái dễ đỏ mặt.

Nàng cũng nhìn thẳng vào mắt Sở Lưu Hương, cũng bộ dạng rất đàng hoàng, từ từ thốt:

- Sau này tôi tuyệt không hỏi chàng là người hay là heo nữa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi đã phát giác chàng không phải là người, vô luận chàng là giống gì đi nữa, nhưng tuyệt không phải là người.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Trương Khiết Khiết lại nói:

- Trên trời dưới đất tuyệt không có giống người như chàng, nghe nói mình trúng độc, lại vẫn xoay tay giành ăn đậu hủ của người ta.

Sở Lưu Hương bỗng cười cười:

- Nàng có biết vì sao không?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không biết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đó chỉ vì ta biết trên trái nhãn đó tuyệt không có độc.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng biết con khỉ khô.

Nàng cười lạnh, lại hỏi:

- Chàng có phải nghĩ mình rất rành độc dược, vô luận là loại độc dược nào, một khi lọt vào tay chàng là lập tức có thể biết liền?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bậy nè.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy chàng bằng vào cái gì mà dám nói trên trái nhãn đó không có độc?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ bằng vào một điểm.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Điểm gì?

Sở Lưu Hương nhìn nàng mỉm cười:

- Có lẽ ta cái gì khác đều không hiểu, cái gì khác đều không biết, nhưng một người đối với ta tốt hay xấu, ta đều biết.

Ánh mắt của của chàng xem chừng cũng dâng chín tầng mây, vui vẻ như làn sương, thanh âm cũng biến thành nhẹ nhàng êm dịu như mây khói.

Chàng từ từ nói tiếp:

- Bằng vào một điểm đó, ta biết trái nhãn đó không có độc, bởi vì nàng tuyệt đối không hạ độc hại ta.

Trương Khiết Khiết nghênh nghênh mặt.

Nhưng ánh mắt của nàng lại nhíu lại, mũi cũng nhăn lại.

Trên thế gian rất ít có người có thể hiểu được, lúc một cô gái làm mặt xấu nhăn mũi, bộ dạng đó khả ái đến chừng nào.

Tim Trương Khiết Khiết đập thình thịch, tay cũng run lẩy bẩy, chừng như cả chùm nhãn cũng cầm không nổi.

Nàng từ từ cúi đầu, dịu dàng thốt:

- Tôi thật sự tưởng không được…

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tưởng không được?

Trương Khiết Khiết lại ngẩng đầu, nhìn chàng:

- Tôi tưởng không được con người chàng không ngờ vẫn còn phân biệt được tốt xấu.

Bởi vì trên thế gian tuyệt không có hoa nào động lòng người bằng, sương nào khả ái bằng, ánh trăng nào động lòng người bằng.

Cho nên Sở Lưu Hương bước qua, bước đến rất gần.

Gần đến nỗi cơ hồ đã có thể nghe được tiếng thở dồn dập của nàng.

Nếu như có một cô gái như vậy, dùng đôi mắt như vậy nhìn mình, mình còn không bước qua, mình nhất định đã cụt hai giò, hơn nữa còn là một ngốc tử cụt hết hai giò.

Bởi vì mình nếu không phải là ngây ngốc, cho dù có cụt chân, cũng phải lăn lết qua.

Sở Lưu Hương bước qua, dịu dàng nâng cằm nàng, âu yếm thốt:

- Ta đương nhiên là biết, nàng đến đây là vì muốn giúp ta đánh gục bọn người đó, cũng là vì để cứu ta, nếu cả điểm đó đều không biết, ta thật sự là con heo.

Trương Khiết Khiết từ từ khép mắt.

Nàng không nói gì, bởi vì nàng bất tất phải nói.

Khi nâng cằm một cô gái, nếu nàng nhắm mắt, người đó nên hiểu ý tứ của nàng.

Sở Lưu Hương cúi thấp đầu, môi cũng hạ thấp.

Nhưng môi của chàng tịnh không tìm môi của nàng, chàng kề môi sát tai nàng, dịu dàng thốt:

- Hà huống ta còn biết một chuyện khác.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Ừm…

Lần này nàng không dùng ánh mắt để nói, cũng không dùng miệng.

Nàng dùng mũi.

Khi con gái dùng giọng mũi để nói, thông thường còn mê hồn hơn so với dùng ánh mắt.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta biết nàng là dạng nữ nhân cho dù có muốn giết ta, cũng phải chọn phương pháp vừa cổ quái, vừa đặc biệt, có phải không?

Trương Khiết Khiết mở miệng.

Nàng mở miệng không phải để nói, mà để cắn người.

Nàng nhắm tai Sở Lưu Hương mà cắn.

Thế gian có rất nhiều chuyện kỳ quái.

Thứ trên người có thể dùng để nói, vốn không chỉ có miệng.

Nam nhân có kinh nghiệm đều biết, nữ nhân dùng ánh mắt nói cũng được, dùng mũi nói cũng được, dùng tay và chân nói cũng được, đều khả ái hơn so với dùng miệng.

Miệng vốn luôn để nói.

Cũng có rất nhiều nam nhân tin rằng, khi nữ nhân dùng miệng cắn, cũng khả ái hơn so với lúc nàng nói. Hắn thà bị nàng cắn cả ngày, cũng không chịu nghe nàng hả miệg nói.

Cho nên nữ nhân thông minh đều nên hiểu rõ một chuyện.

Trước mặt nam nhân, tốt nhất là ít hả miệng nói.

Trương Khiết Khiết còn chưa cắn được.

Lúc nàng hả miệng, phát hiện Sở Lưu Hương đã không còn ở trước mặt nàng.

Đợi đến lúc nàng mở mắt, Sở Lưu Hương đã phóng vào nhà qua cửa sổ.

Chàng chừng như còn chưa quên vợ lão chủ quán, còn muốn gặp ả.

Nhưng vợ lão chủ quán lại đã không còn có thể gặp được.

Vợ lão chủ quán vừa trắng vừa tròn, hiện tại toàn thân đều đã biến thành màu tím bầm, mắt nhắm khít, răng cắn chặt, miệng còn ngậm một vật gì đó.

Ả hiển nhiên đã bị người hạ độc chết.

Bị thứ độc gì giết?

Sở Lưu Hương bóp miệng ả, có một vật trong miệng ả.

Một trái nhãn.

Đằng sau có thanh âm nấc lên một tiếng.

Sở Lưu Hương quay người, trừng trừng nhìn khuôn mặt Trương Khiết Khiết đang ló đầu qua song cửa sổ.

Trên mặt Trương Khiết Khiết cũng mang biểu tình thất kinh, hỏi:

- Chàng trừng tôi làm gì? Bộ nghĩ tôi là kẻ giết ả sao?

Sở Lưu Hương vẫn trừng trừng nhìn nàng.

Trương Khiết Khiết cười lạnh:

- Hạng nữ nhân trọng sắc khinh bạn như vậy, tuy chết một người đỡ một người, nhưng lại không phải tôi giết ả, ả căn bản không đáng để tôi giết ả.

Sở Lưu Hương đột nhiên thở dài:

- Ta biết nàng không giết ả, khi ả chết, nàng còn ở bên ngoài nói chuyện với ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng minh bạch cũng tốt, không minh bạch cũng không quan hệ gì, tôi căn bản vốn không để ý gì.

Đương nhiên là nói dỗi.

Con gái khi nói dỗi, thông thường chỉ có một hành động - - nói xong là quay đầu bỏ đi.

Sở Lưu Hương đã sớm chuẩn bị.

Trương Khiết Khiết vừa quay đầu đã thấy Sở Lưu Hương phóng đến trước mặt nàng.

Đã đứng tồng ngồng trước mặt nàng.

Trương Khiết Khiết lại không thèm nhìn chàng, cười lạnh:

- Chó ngoan không cản đường, chàng cản đường tôi làm gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng không lo lắng, ta lại lo lắng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng lo lắng cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta lo cho nàng.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt, băng giá trong ánh mắt đã dần dần tan biến.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bởi vì ta biết nàng vì ta mà đến đây, nhưng sao nàng lại biết ta ở đây? Nàng…

Trương Khiết Khiết đột nhiên ngắt lời chàng, la lớn:

- Nguyên lai chàng tịnh không thật sự lo lắng cho tôi, chỉ bất quá hoài nghi tôi, hoài nghi tôi có phải thông đồng cùng bọn họ, nếu không phải vì vậy, cho dù tôi có chết, chàng cũng tuyệt không lo lắng.

Đó vẫn là nói dỗi.

Cho nên Trương Khiết Khiết vừa nói xong, lại lập tức quay đầu.

Lần này nàng đi nhanh hơn.

Khi nàng thật sự muốn đi, cả Sở Lưu Hương cũng không thể ngăn cản.

Lúc Sở Lưu Hương đuổi theo, đã không còn thấy người nàng - - chỉ thấy bảy tám người nằm dưới đất hồi nãy.

Bảy tám người đó hồi nãy tuy trào máu, nhưng vẫn còn sống.

Hiện tại bọn họ xem chừng không còn chảy máu, người lại đã chết.

Bởi vì mặt mũi bọn họ đã biến thành màu tím bầm, không khác gì màu máu.

Sở Lưu Hương nắm chặt song quyền, sắc mặt đã biến thành màu tím bầm.

Đó biểu thị chàng đã phẫn nộ đến cực điểm, chàng thù ghét giết người, thống hận bạo lực.

Chàng cũng thống hận mình sơ xuất, hồi nãy đáng lẽ nên giải khai huyệt đạo cho đám người đó, hiện tại có lẽ bọn họ đã không chết, hiện tại chàng có cảm giác đám người đó vì chàng mà chết.

Thậm chí cả tay chàng cũng phát run.

Một bàn tay từ đằng sau nắm nhẹ tay chàng, thanh âm dịu dàng như làn sương lập tức vang lên trong tai chàng:

- Tay chàng lạnh quá.

Tay Sở Lưu Hương quả thật lạnh, hơn nữa còn rướm mồ hôi.

Bàn tay như vậy, thật sự đang cần nữ nhân dịu dàng vuốt ve nắm giữ.

Nhưng chàng lại đẩy tay nàng ra.

Đó có lẽ là lần thứ nhất Sở Lưu Hương đẩy tay nữ nhân ra.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, không ngờ không giận dữ, cũng không bỏ chạy, thanh âm trái lại càng ôn nhu:

- Những người đó chỉ bất quá là sát thủ đê hèn, vì hai mươi lượng bạc mà chịu đi giết người, bọn chúng đã chết, tại sao chàng lại khó chịu như vậy?

Sở Lưu Hương bỗng quay đầu trừng mắt nhìn nàng, gằn từng tiếng:

- Không sai, bọn họ đều là những người rất ti tiện, nhưng nàng tốt hơn hết đừng quên bọn họ cũng là người.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng… nhưng là người cũng có rất nhiều hạng, hạng người như bọn chúng…

Sở Lưu Hương nói:

- Hạng người như bọn họ, chết đương nhiên cũng không đáng để đồng tình, nhưng bọn họ cũng có thân nhân của bọn họ, vợ con của bọn họ, những người đó thì sao? Có phải là vô tội không?

Trương Khiết Khiết không nói gì.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên lúc nàng có muốn giết người, cho dù người đó thật sự đáng chết, nàng cũng nên nghĩ lại, nghĩ về những người vô tội, những người mà sự sống đang lệ thuộc vào người đó, sự sinh tồn của những người đó bi thảm ra sao, trong tâm làm sao mà không khó chịu được.

Trương Khiết Khiết cúi đầu.

Nàng tuy cúi đầu, nhưng Sở Lưu Hương vẫn còn có thể nhìn được ánh mắt nàng.

Ánh mắt phảng phất vĩnh viễn vui tươi hiện tại đã biến thành nước mắt lưng tròng.

Không lăn dài, chỉ lấp lánh ánh lệ.

Sở Lưu Hương là người có nguyên tắc, chàng tôn trọng người có nguyên tắc.

Chàng tôn trọng nguyên tắc của người ta, cũng giống như tôn trọng nguyên tắc của mình.

Chàng tuyệt không tranh biện với con gái, tuyệt không làm tổn thương sự tự tôn của con gái.

Chàng không thích nghiêm mặt dạy dỗ người ta, càng không chịu nghiêm mặt đối phó con gái.

Bởi vì chàng có cảm giác đem nụ cười để khuyến cáo, luôn luôn hữu dụng hơn nhiều so với nghiêm mặt khuyến cáo.

Hôm nay chàng đột nhiên phát hiện mình đã vi phạm nguyên tắc của mình.

Đối với chàng mà nói, đó đơn giản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Đó có phải bởi vì chàng đã không còn đối đãi với nàng như một hài tử, có phải bởi vì chàng đã coi nàng là bằng hữu rất tri tâm, người rất thân cận?

Con người, chỉ có trước mặt bằng hữu thân mật nhất của mình, mới dễ dàng làm sai nhất.

Bởi vì chỉ có lúc đó, tâm tình của y mới hoàn toàn phóng túng, không những quên đi cảnh giới của người ta, cũng quên đi cảnh giới của chính mình.

Đặc biệt là trước mặt tình nhân mình, mỗi một nam nhân đều rất dễ dàng quên đi tất cả, thậm chí có thể biến thành một đứa bé.

"Có phải ta thật sự đã xem nàng như tri kỷ của ta? Như tình nhân của ta? Tại sao ta ở trước mặt nàng lại dễ dàng nói sai, làm sai, mọi phán đoán đều rối beng?" "Ta sao lại ra nông nỗi này? Ta đã hiểu thấu nàng được bao nhiêu phần?" Sở Lưu Hương nhìn Trương Khiết Khiết, nhìn vào mắt nàng.

Đôi mắt đó lúc cười cố nhiên rất khả ái, lúc bi ai lại càng làm cho người ta động tâm.

Giống như một vầng trăng khuyết, đột nhiên bị một làn sương mờ mịt bao phủ.

Nhưng ngoại trừ điểm đó ra, Sở Lưu Hương đối với tất cả mọi chuyện của nàng, cơ hồ đều hoàn toàn không biết.

"Ta thậm chí cả chân nàng nhìn có đẹp hay không cũng đều không biết".

Sở Lưu Hương sờ sờ chót mũi, cười khổ.

Trước đây chàng đã từng thấy nàng khóc. Nhưng lần đó khác. Lần đó nàng khóc vẫn có lúc như tức giận, có lúc như nũng nịu. Lần này Sở Lưu Hương nhận ra nàng thật sự bi ai, thật sự cảm động.

Chàng bỗng phát hiện cô gái hoang dại này cũng có phần thiện lương ôn nhu, có lẽ chàng chỉ có thể biết thêm một chút đó về nàng.

Nhưng một chút đó đã đủ.

Bờ dương liễu. Ánh trăng dịu dàng.

Trương Khiết Khiết nắm tay Sở Lưu Hương, tản bộ trên bờ đê hun hút.

Sóng nước vỗ nhẹ vào bờ đê, nhẹ như mái tóc mây của nàng.

Nàng đã tháo dải lụa cột tóc, để gió lùa mây tóc phất phơ, vương vấn bên má Sở Lưu Hương, quấn quít trên cổ Sở Lưu Hương.

Tóc mây dịu dàng, nhẹ như sóng nước vỗ về.

Vầng trăng khuyết trong vắt, chỉ có ánh trăng thanh, không có gì khác.

Trong tâm Sở Lưu Hương cũng không còn gì khác, chỉ còn một hơi ấm nhè nhẹ, vời vợi, ngòn ngọt.

Khi con người có cảm giác mình hạnh phúc nhất, mới có thứ tâm lý kỳ dị như vậy.

Sao lại như vậy?

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Chàng có biết câu tôi thích nhất là câu gì không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng nói đi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng đoán đi.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, rặng liễu lao xao trong gió, ánh trăng trắng nhợt, bờ đê trắng nhợt.

Sóng nước vỗ về như khúc nhạc.

Sở Lưu Hương không khỏi sinh tình, khẽ ngâm:

"Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ, dương liễu ngạn, hiểu phong tàn nguyệt".

Tay Trương Khiết Khiết bỗng nắm chặt tay chàng, người cũng dựa vào vai chàng.

Nàng không nói gì. Nàng bất tất phải nói gì.

Hai người nếu tâm ý tương thông, hà tất phải nói gì.

"Kim tiêu tửu tỉnh hà xứ, dương liễu ngạn, hiểu phong tàn nguyệt".

Đêm nay tỉnh rượu chốn nào, bờ dương liễu, gió sớm lùa trăng tàn.

Phong cảnh lý tưởng làm sao, tiêu sái làm sao, lại thê lương làm sao, tịch mịch làm sao!

Sở Lưu Hương đã từng biết rất nhiều cô gái, chàng đã từng yêu bọn họ, cũng đã thông hiểu bọn họ.

Nhưng không biết vì sao, chỉ có khi chàng cùng Trương Khiết Khiết dựa vai nhau, mới thật sự có thể lãnh hội được tư vị của cảnh ý lý tưởng đó.

Khi một người cùng người tri tâm nhất của mình vai kề vai, thông thường cảm thấy có một thứ tịch mịch thê lương. Nhưng tịnh không phải thật sự là thê lương, không phải thật sự là tịch mịch.

Đó không phải là bi ai, không phải là tịch mịch.

Đó chỉ là cái đẹp.

Đẹp đến nỗi làm cho người ta tiêu hồn, đẹp đến nỗi làm cho người ta tiêu ý.

Một người nếu chưa từng trải qua cảnh ý lý tưởng như vậy, đời hắn mới chân chính là tịch mịch.

Bờ đê đã tận.

Vô luận là đường dài tới đâu, đều có lúc tận.

Đường nếu đã đi hết, không phải đã đến lúc chia tay sao?

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ, thì thầm:

- Nàng phải đi?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, cắn môi:

- Còn chàng?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Ta?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng luôn có chỗ chàng phải đi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta có.

Mỗi người đều có.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng chưa từng hỏi tôi, hỏi tôi từ đâu đến? Hỏi tôi phải đi đâu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta chưa từng hỏi qua.

Chàng rất ít khi hỏi.

Bởi vì chàng biết có chuyện nếu người ta chịu nói, căn bản vốn bất tất phải hỏi.

Nếu không chịu nói, chàng càng hà tất phải hỏi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng chỉ hỏi tôi chủ nhân của đôi tay đó là ai? Người ở đâu?

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nhưng… nhưng chàng hôm nay sao lại không hỏi tôi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cái gì ta đã hỏi qua, hà tất phải hỏi lại.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng nghĩ tôi không chịu nói?

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Nàng nếu nguyện ý nói ra, hà tất ta phải hỏi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đó có lẽ chỉ vì chàng nghĩ cả tôi trước đó cũng không biết.

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm nói:

- Vô luận ra sao, ta lại đã không muốn hỏi nữa.

Trương Khiết Khiết chớp chớp mắt:

- Sao vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta trước đây ngẫu nhiên gặp nàng, lúc đó thật sự muốn thám thính tin tức nàng biết, cho nên mới hỏi, nhưng hiện tại…

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hiện tại thì sao?

- Hiện tại… hiện tại mỗi lần gặp nàng, chỉ bất quá là muốn nhìn thấy nàng, không muốn hỏi gì khác.

Trương Khiết Khiết ngẩng đầu, ngưng thị đăm đăm nhìn chàng. Nàng như đang say, thân người run nhè nhẹ.

Có phải vì gió lạnh thoảng qua? Hay là vì nhiệt tình trong tâm nàng?

Nàng bỗng ngã vào lòng chàng.

Bờ dương liễu.

Đêm đã gần tàn, trăng đã gần tàn.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ mái tóc rối.

Ngực Sở Lưu Hương vạm vỡ.

Thật ra trong ngực chàng có thể dung nạp bao nhiêu yêu thương? Bao nhiêu cừu hận? Trương Khiết Khiết gối đầu trên ngực chàng, rất lâu, rất lâu, đột nhiên thốt:

- Đứng dậy, theo tôi đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một chỗ tốt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi làm gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đi tìm một người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tìm ai?

Trương Khiết Khiết láy mắt, nói từng tiếng:

- Chủ nhân của đôi bàn tay đó.

Con gái rất kỳ diệu, thật sự rất kỳ diệu.

Nếu muốn hỏi nàng, lúc hỏi, nàng không nói ra, chết cũng không nói.

Không hỏi, nàng có lẽ nhất định phải nói ra.

Tường đá.

Tường cao đến nỗi Sở Lưu Hương ngẩng đầu cũng không thấy gì. Trăng sáng phảng phất ở đầu tường.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn dẫn ta tới đây?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Ừm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nơi đây là đâu?

Trương Khiết Khiết không đáp, hỏi ngược:

- Chàng có leo lên bức tường này được không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Trên thế gian không có bức tường nào không thể leo lên.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Vậy thì chàng leo lên đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Sau đó nhảy xuống bên kia.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhảy xuống rồi làm gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Dưới tường có một con đường nhỏ lát đá hoa cương.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, đường nhỏ lát đá hoa cương.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Chàng nếu không dám dùng chân đi, dùng tay đi cũng được, vô luận chàng đi cách nào, đi đến tận cuối đường, là thấy một mảnh rừng hoa, chừng như là đào hoa, trong rừng hoa có căn gác nhiều tầng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sau đó?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng đi đến căn gác đó, là có thể tìm ra người chàng muốn tìm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đơn giản như vậy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đơn giản như vậy.

Nàng cười một tiếng, lại nói:

- Thiên hạ có nhiều chuyện như vậy, chuyện xem càng phức tạp, kỳ thật thông thường lại càng đơn giản.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng ít ra nên nói cho ta biết nơi đây là chỗ nào, căn gác đó có người nào?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng sớm biết thôi, hà tất tôi phải nói ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng sao nàng lại biết? Sao lại biết người đó nhất định ở trong căn gác đó?

Trương Khiết Khiết nghênh mặt:

- Không nói!

Sở Lưu Hương hít một hơi dài, cười khổ:

- Ta đã sớm biết, ta cho dù có hỏi nàng, nàng nhất định không chịu nói.

Trương Khiết Khiết ngẩng đầu, trừng mắt nhìn chàng:

- Chàng có phải cũng sớm biết chàng nếu cố ý không hỏi, tôi lại nói cho chàng biết?

Sở Lưu Hương bỗng ho sù sụ.

Trương Khiết Khiết trừng mắt, bỗng nhéo mũi chàng một cái nặng nề, nhảy dựng toàn thân, lăng không phi thân, người đã ra xa ngoài bốn năm trượng:

- Chàng đơn giản không phải là người, là con heo, con heo đáng chết, con heo không biết xấu hổ đáng chết!

Tiếng của nàng còn vọng trong tai Sở Lưu Hương, người đã biến mất.

Tường cao, cao thật cao.

Nhưng trên thế gian có bức tường nào mà Sở Lưu Hương không vượt qua được?

Sở Lưu Hương đứng trên đầu tường, gió đêm thoảng nhẹ, người chàng thanh tỉnh, nhưng trong tâm lại vẫn rối loạn hỗn độn, cũng không biết là tư vị gì.

Trương Khiết Khiết thật ra đầu óc ra sao, chàng thật sự vô phương hiểu nỗi.

Nhưng hiện tại tuyệt không phải là lúc nghĩ ngợi những chuyện đó.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng chuẩn bị phóng người xuống, chàng biết mình hiện tại nếu không thể bình tĩnh, có lẽ vĩnh viễn vô phương bình tĩnh.

Đình viên thâm trầm, tuy le lói ánh đèn, xem ra vẫn là một màn hắc ám.

"Leo lên đầu tường, nhảy xuống".

Nhưng bên dưới là chỗ nào đây?

Trong bóng tối còn có thứ gì chực chờ chàng?

Sở Lưu Hương không biết, nhưng chàng quyết tâm phải mạo hiểm một phen.

Chàng đã nhảy xuống.

159. Chương 159: Đêm Đoạn Hồn, Người Đoạn Trường

Một người nếu phải lén leo tường, phải cật lực gian khổ, phải đổ mồ hôi.

Nhưng đợi đến lúc leo tới đầu tường, mới phát giác vô luận đã đổ bao nhiêu mồ hôi, đều xứng đáng.

Nếu muốn nhảy xuống, dễ dàng hơn nhiều.

Vô luận từ đâu nhảy xuống đều rất dễ dàng, hơn nữa cảm giác khi nhảy xuống thông thường đều mang theo một thứ khoái trá tội ác.

Đến khi nhảy xuống, mới hối hận, bởi vì bên dưới rất có thể có người, có hầm bẫy, thậm chí có lửa.

Lúc đó không những lại càng khốn khổ, càng toát mồ hôi, có khi thậm chí phải đổ máu.

Sở Lưu Hương từ trên tường cao nhảy xuống. Chàng tịnh không đổ máu, nhưng có chút hối hận.

Hồi nãy ở trên cao chàng vốn đã có thể xem rất rõ hoàn cảnh chỗ này.

Hiện tại chàng mới phát giác mình đến một chỗ hoàn toàn xa lạ. Hồi nãy chàng có thể nhìn rất xa, mỗi một cây hoa trong vườn vốn đều dưới mắt chàng.

Nhưng hiện tại chàng lại chợt phát hiện, cây hoa hồi nãy nhìn rất nhỏ, vốn đều cao hơn người chàng, cơ hồ hoàn toàn che hết nhãn tuyến của chàng. Nếu như có người đứng đằng sau cây trước mặt chàng, chàng vị tất đã có thể nhìn thấy.

Khi một người ở trên cao, luôn luôn nhìn xa hơn, nhìn rõ hơn, nhưng đợi đến lúc bắt đầu hạ xuống, thông thường biến thành cái gì cũng không còn nhìn rõ nữa.

"Tiểu hiên trong rừng hoa, người ở đó".

Sở Lưu Hương vẫn còn nhớ phương hướng, hiện chàng không còn thấy gì nữa, chỉ còn nước nhắm phương hướng mà đi.

Chỉ còn nước đi một bước, tính một bước.

Bởi vì chàng căn bảo vô phương dự liệu kết quả chuyện này, chuyện này biến hóa và phát triển ra sao, chàng đều hoàn toàn không thể khống chế.

“Thật ra nơi này là nơi nào?”.

” Thật ra người đó là ai?”.

Chàng không biết chút nào.

Cơn gió đêm dìu dịu thoang thoảng hương hoa u nhã, Sở Lưu Hương vuốt vuốt chót mũi, bỗng có cảm giác mình rất đáng cười.

Chàng vốn không lỗ mãng như vậy, không cẩu thả như vậy, sao lại đi làm chuyện như vầy? Có phải vì chàng quá tín nhiệm Trương Khiết Khiết?

Nhưng chàng vì sao lại phải tín nhiệm một nữ nhân như vậy?

Cả chàng cũng không biết.

Trương Khiết Khiết căn bản không có một chuyện gì có thể đáng cho chàng hoàn toàn tín nhiệm.

Đình viên âm trầm.

Gió trườn trên lá cây vọng tiếng xào xạc, sườn núi càng u tĩnh thần bí.

Sở Lưu Hương tuy có cảm giác chuyện này rất tức cười, nhưng trong tâm đồng thời cũng có cảm giác vừa thần bí, vừa kích thích.

Giống như một người bỗng tiếp nhận một món quà thần bí, khi đang chuẩn bị mở ra coi, không biết là lễ vật gì, cũng không biết là ai đem đến.

Cho nên không thể không mở ra coi.

Bên trong rất có thể là độc kiếm sát nhân, cũng rất có thể là vật mình hy vọng có nhất.

Thứ chuyện đó tuy mạo hiểm, nhưng đích xác chứa đựng kích thích tân kỳ.

Sở Lưu Hương vốn là người thích mạo hiểm.

Có phải bởi vì Trương Khiết Khiết đã rất thấu hiểu chàng, cho nên mới cố ý dùng phương pháp này để lừa gạt chàng?

Trong hoa lâm đích xác có căn tiểu hiên nhiều gian tinh trí.

Tiểu hiên ở trên cửu khúc kiều.

Dục thạch kiều trong bóng đêm nhìn tinh oanh như ngọc.

Trong song cửa sổ còn có đèn, ánh đèn đỏ tím, người trong nhà có phải đã sớm biết Sở Lưu Hương đang đến, cho nên trong đêm khuya như vầy, vẫn còn đợi chàng?

Người đợi chàng có phải là nữ nhân?

Sở Lưu Hương vẫn không thể xác định.

Hiện tại chàng chỉ có thể xác định cây cầu đó tuyệt đối không có mai phục, cũng không có hầm bẫy.

Cho nên chàng bước trên cầu.

Đi đến trước cửa, chàng mới dừng chân.

Chàng vốn bất tất phải dừng chân.

Đã đến như vầy, trong tình huống này, vốn có thể một cước đá tung cửa xông vào.

Hoặc có thể trước tiên đá một cước tung cửa, lại xô cửa sổ bên kia xông vào.

Hoặc có thể trước hết chấm nước miếng đâm một lỗ trên giấy cửa sổ, nhìn tình hình bên trong nhà.

Dưới tình huống đó, người ta đều có thể dùng những phương pháp đó.

Nhưng Sở Lưu Hương không phải là người ta.

Sở Lưu Hương làm chuyện gì đều có phương pháp đặc biệt của mình.

Chàng tuy cũng trộm, trộm đủ thứ, thậm chí trộm cả hương, nhưng chàng dùng phương pháp trộm quân tử nhất, quang minh nhất.

Cho nên chàng trộm bất cứ cái gì, thông thường cũng đồng thời trộm luôn cả tim của người canh phòng.

Cửa cài then.

Sở Lưu Hương không ngờ lại gõ nhẹ trên cửa, gõ như một quân tử đi thăm viếng bằng hữu.

Không có ai trả lời.

Khi Sở Lưu Hương muốn gõ nữa, cửa lại bỗng mở ra.

Càng lập tức nhìn thấy một khuôn mặt tuyệt mỹ.

Cái đẹp của nữ nhân cũng có rất nhiều loại.

Cái đẹp của Trương Khiết Khiết trong sáng, sinh động. Cái đẹp của Ngải Thanh thành thục, gợi tình.

Nữ nhân đó lại khác hẳn.

Nàng có lẽ không khả ái như Trương Khiết Khiết, cũng không có phong vận duyên dáng của Ngải Thanh, nhưng cái đẹp đó càng ưu nhã, càng cao quý.

Nếu cái đẹp của bọn Trương Khiết Khiết là nóng, cái đẹp của nữ nhân này là lạnh.

Lạnh giống như trăng lạnh đêm đông, lạnh giống như mai hoa dưới trăng lạnh.

Cả mục quang của nàng cũng lạnh lẽo, phảng phất vô luận gặp chuyện gì, đều không thể nào giật mình.

Cho nên, lúc nàng nhìn thấy Sở Lưu Hương, cũng không thất kinh, lãnh lãnh đạm đạm nhìn chàng.

Ánh mắt đó không ngờ lại làm cho Sở Lưu Hương có cảm giác bất an, thậm chí đã chừng như đỏ cả mặt.

Vô luận là sao, bán dạ tam canh đi gõ cửa nhà một nữ nhân xa lạ, luôn luôn không phải là chuyện có mặt mũi.

Chàng đang muốn tìm vài câu nói thông minh lanh lẹ để nói, tìm cơ hội giải thích.

Ai biết được nàng lại quay người đi vào.

Trong nhà có bàn ghế.

Nàng từ từ ngồi xuống, bỗng chỉ tay vào một cái ghế:

- Mời ngồi.

Lời mời không những đột ngột, hơn nữa càng kỳ quái.

Một cô gái như vậy, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện mời một nam nhân xa lạ vào nhà giữa bán dạ tam canh, lại còn ngồi trong khuê phòng của nàng?

Có lẽ nào nàng đã sớm biết người đến là ai?

Sở Lưu Hương tuy đã ngồi xuống, lại vẫn có cảm giác tù túng, bất an.

Chàng thật sự không có lý do gì để xông vào phòng một cô gái xa lạ như vậy.

Nếu như thiếu nữ đó tịnh không phải là người chàng muốn tìm, không có quan hệ gì đến chuyện đó, cho dù người ta không nói gì chàng, tự mình chàng cũng có cảm giác rất hổ thẹn.

Chàng nhịn không được, lại sờ sờ chót mũi.

Lúc tâm lý chàng bất an, ngoại trừ sờ sờ chót mũi ra, xem chừng không biết làm chuyện gì khác, cả song thủ cũng không biết nên đặt đâu cho tốt.

Sau đó chàng thấy tay nàng thò qua, trong tay bưng chén trà.

Chén trà trong vắt màu bích lục, nước trà màu bích lục, lưng bàn tay nàng càng trắng, vừa trắng vừa tinh oanh, giống như ngọc trong suốt.

Nàng bỗng cười lợt lạt:

- Chén trà này tôi mới uống, chàng không hiềm miệng tôi chứ?

Không ai hiềm miệng nàng.

Môi miệng nàng thanh tịnh chẳng khác nào đóa sen chớm nở.

Nhưng lời mời đó lại càng đột ngột, càng kỳ quái.

Một cô gái như nàng, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện mời một nam nhân xa lạ uống chén trà mình đã uống qua?

Sở Lưu Hương nhìn nàng, chung quy cũng cười cười:

- Đa tạ.

Chàng tiếp chén trà đó.

Chàng đột nhiên phát hiện cái đẹp của nàng không những ưu nhã cao quý, hơn nữa còn ẩn tàng một khí chất thần bí khó tả, phảng phất đối với chuyện gì đi nữa, đều xem ra rất lợt lạt, rất tùy tiện.

Nàng mời Sở Lưu Hương uống chén trà đó, tịnh không phải là thứ động tác rất thân mật, chỉ bất quá bởi vì nàng căn bản coi chuyện đó không có nghĩa lý gì, căn bản không thèm để ý.

Nàng thậm chí chừng như căn bản không để Sở Lưu Hương trong tâm.

Sở Lưu Hương từng bị nữ nhân hận, cũng từng bị nữ nhân yêu, lại chưa từng bị nữ nhân lãnh đạm như vậy.

Lãnh đạm đến nỗi đã tiếp cận khinh miệt.

Thứ cảm giác đó tuy làm cho chàng có cảm giác nóng nảy, lại cũng không còn nghi ngờ gì nữa, là thứ kinh nghiệm tân kỳ.

Tân kỳ là kích thích.

Cũng không biết vì cái gì, chàng đột nhiên có dục vọng muốn chinh phục nữ nhân này.

Có lẽ lúc mỗi một nam nhân nhìn thấy dạng nữ nhân như vậy, đều khó tránh được có thứ dục vọng đó.

Sở Lưu Hương đã uống cạn chén trà - - bởi vì chàng cũng nhất định phải làm ra vẻ không thèm để ý.

Bộ dạng đối với chuyện gì đi nữa đều không thèm để ý.

Hà huống chàng đã sớm xác định trong chén trà tuyệt không có độc.

Chàng đối với bất kỳ loại độc dược nào đều có phản ứng linh mẫn thần bí, chừng như giống hệt một con chó săn được huấn luyện lâu đời, luôn luôn có thể ngửi được hồ ly ở đâu.

Nàng lãnh lãnh đạm đạm nhìn chàng:

- Ở đây chỉ có một chén, bởi vì chưa từng có khách nhân ghé qua.

Sở Lưu Hương đáp lời cũng rất lãnh đạm:

- Ta cũng không thể tính là khách nhân.

- Nhưng chàng lại đến tìm tôi?

- Có lẽ.

- Có lẽ?

Sở Lưu Hương cười cũng rất lãnh đạm:

- Hiện tại ta chỉ có thể nói như vậy, bởi vì ta còn chưa biết nàng có phải là người ta muốn tìm không.

- Chàng muốn tìm ai?

- Có người xem chừng nhất định muốn ta chết.

- Cho nên chàng cũng muốn y chết?

Sở Lưu Hương lại cười lạt:

- Mình không muốn chết, thông thường cũng không muốn người khác chết.

Câu nói đó nói ngược lại cũng giống nhau.

"Nếu muốn giết người, cũng nên chuẩn bị bị giết".

Nàng vẫn còn nhìn Sở Lưu Hương, trong ánh mắt lạnh lùng bỗng lóe lên một biểu tình rất kỳ quái:

- Chàng đang nghĩ gì?

- Ta muốn biết một chuyện.

- Chuyện gì?

- Người đó là ai, vì sao muốn giết ta?

Nàng đột nhiên đứng lên, đi đến bên song cửa, đẩy cửa sổ ra, để luồng gió nhè nhẹ vuốt ve tơ tóc.

Một hồi rất lâu sau, nàng chừng như đã hạ quyết tâm, bỗng thốt:

- Người chàng tìm là ta.

Ngoài cửa sổ bóng đêm thanh khiết, người bên cửa sổ y phục như tuyết.

Nàng quay lưng lại Sở Lưu Hương, tịnh không quay đầu lại, thân thể mảnh mai ẩn hiện dưới bộ y phục mỏng.

Một người như vậy không ngờ lại là một hung thủ ác độc âm hiểm? Sở Lưu Hương không thể tin, lại không thể không tin.

Không có ai nguyện ý thừa nhận mình là hung thủ, trừ phi y thật sự là hung thủ, hơn nữa đã đến lúc không thể không thừa nhận.

Sở Lưu Hương nhìn lưng nàng, vẫn nhịn không được phải hỏi:

- Nàng quả thật muốn giết ta? Những người đó đều do nàng kêu đi giết ta?

- Phải.

- Nàng biết ta?

- Không biết.

- Không biết thì sao lại muốn giết ta?

Không có câu trả lời.

- Còn Ngải Thanh? Chị em bọn họ bị người của nàng bắt cóc? Bọn họ đang ở đâu?

Vẫn không có câu trả lời.

Sở Lưu Hương thở dài, lạnh lùng hỏi:

- Có phải nàng nhất định muốn ta bức nàng, nàng mới chịu mở miệng?

Nàng đột nhiên quay người, nhìn Sở Lưu Hương chằm chằm.

Biểu tình trong ánh mắt nàng càng kỳ quái, xem chừng thấy Sở Lưu Hương, lại có vẻ cái gì cũng không thấy.

Lại qua một hồi rất lâu, nàng mới chầm chậm từ từ nói:

- Những gì chàng muốn hỏi, tôi đều có thể trả lời.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vậy sao nàng không nói?

Thanh âm của nàng càng nhỏ:

- Tôi không thể nói ở đây.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Muốn đến chỗ nào nàng mới có thể nói được?

Thanh âm của nàng nhỏ như đang thì thào, chỉ nói hai chữ:

- Lên giường.

Góc nhà có một cánh cửa.

Lúc tấm màn mỏng bị gió thổi bay, có thể thấy trong phòng có một cái giường.

Xung quanh giường rũ trướng trân châu.

Nàng đã tiến vào, bước vào trong trướng.

Người nàng như trong màn sương.

- Lên giường, chàng nếu muốn nằm, hãy lên giường cùng tôi.

Sở Lưu Hương không tưởng tượng được nàng lại làm như vậy, không tưởng tượng được mình nghe câu nói như vậy.

Đó thật sự không thể coi là câu nói rất ưu nhã, đương nhiên càng không cao quý.

Vô luận là cô gái nào khác, trước mặt mình nói ra câu nói đó, mình cho dù rất lỗ mãng thô tục, cũng có cảm giác nữ nhân đó rất đê tiện.

Nhưng nàng, lại bất đồng.

Khi nàng nói câu đó trước mặt Sở Lưu Hương, Sở Lưu Hương không những không có cảm giác lén lút, cũng không có cảm giác nàng là nữ nhân rất đê tiện.

Bởi vì nàng đối với mình, tịnh không có biểu hiện gì là nàng thích mình, cũng không có biểu hiện gì là nàng muốn mình.

Nàng chỉ bất quá muốn mình làm vậy.

Bởi vì nàng đối với chuyện đó căn bản xem rất lợt lạt, căn bản không thèm để ý tới. Có lẽ nàng không thật sự như vậy, nhưng vô luận là sao, nàng đích xác đã làm cho Sở Lưu Hương có cảm giác đó.

Thứ cảm giác đó thông thường đều làm cho tâm lý người ta rất không thoải mái.

Y phục trắng như tuyết đã cởi ra, thân người nàng lại càng trắng, càng tinh oanh.

Đó đã không còn là cái đẹp phàm tục, đã hơn đẹp rất nhiều, đẹp đến mức tiếp cận thần thánh.

Mình có lẽ ngày ngày đêm đêm đều mơ mộng đến một nữ nhân, nhưng bảo đảm rằng mình cho dù đang trong ảo mộng, cũng tuyệt không thể thật sự có thể tưởng tượng đến một nữ nhân như vậy.

Bởi vì nàng vốn không phải cho bất cứ một ai có thể tiếp cận, không phải cho bất cứ một ai có thể lấy được.

Mình có thể có ảo tưởng về nàng, sùng bái nàng, nhưng mình lại không dám mạo phạm nàng.

Nếu như hiện tại khơi khơi có một nữ nhân như vậy đợi chờ mình, mình cũng biết mình nhất định có thể lấy được nàng, hơn nữa không cần phí sức đổ mồ hôi, trong tâm mình sẽ nghĩ gì? Sở Lưu Hương xem chừng không nghĩ gì hết.

Vào lúc đó, một hai động tác đều hữu dụng hơn so với một ngàn tư tưởng.

Chàng thở gấp bước tới, nâng màn trướng lên.

Trong phòng cũng có đèn.

Ánh đèn trong phòng bỗng rơi rãi trên người nàng.

Người nàng như lụa bóng phát quang, trong ánh mắt cũng phát sáng, nhưng nàng tịnh không nhìn Sở Lưu Hương.

Mục quang của nàng phảng phất vẫn ghim tại một nơi xa xăm vời vợi.

Sở Lưu Hương lại nhìn nàng, không thể không nhìn nàng.

Nàng đương nhiên biết chàng đang nhìn nàng, lại vẫn lẳng lặng nằm đó, không động, cũng không nói gì.

Nàng vẫn không thèm để ý.

Nàng muốn mình làm gì, nhưng nàng lại không để ý tới - - nàng không trêu chọc mình, càng không dụ dỗ mình, chỉ bất quá muốn mình bại như vậy.

Nàng lạnh lùng đến mức đáng sợ.

Nhưng tảng băng lạnh nhất cũng giống hệt như ngọn lửa, lúc mình đụng vào nó, cũng đồng thời có cảm giác như bị ngọn lửa thiêu cháy.

Trong tâm Sở Lưu Hương cũng đã bừng dậy ngọn lửa.

Nếu là nam nhân khác, hiện tại nhất định dụng lực xõa tóc nàng, ghì nàng vào lòng, để cho nàng biết mình là nam nhân, để cho nàng biết mình mới chân chính là mạnh bạo.

Nhưng Sở Lưu Hương lại chỉ bất quá chầm chậm đi tới nâng đôi bàn tay nàng.

Đôi bàn tay nàng thon thả mỹ lệ, mười ngón tay búp măng, lòng bàn tay nhu nhuyễn như bờ má trẻ thơ.

Má trẻ thơ luôn luôn có màu trái táo, lòng bàn tay nàng cũng có màu như vậy.

Thậm chí cả Sở Lưu Hương cũng chưa từng thấy bàn tay mỹ lệ như vậy.

Bởi vì nữ nhân chàng đã gặp qua, sau khi luyện qua võ công, trên tay đều khó tránh lưu hạ tì vết.

Đôi bàn tay này lại hoàn mỹ không tì vết.

Sở Lưu Hương cúi đầu, mục quang nhu hòa lướt trên người nàng, dừng lại trên bàn chân nàng.

Bàn chân nàng cũng thanh tú mỹ lệ như vậy.

Cho dù nữ nhân cẩn thận nhất, sau khi luyện qua võ công, bàn chân cũng khó lòng tránh khỏi biến thành thô cứng. Nàng hiển nhiên tuyệt không phải là nữ nhân đã từng luyện võ.

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ, từ từ ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện nàng đang nhìn chàng, ánh mắt phảng phất dâng đầy vẻ chế giễu lạnh lùng, điềm đạm thốt:

- Chàng xem chừng rất rành cách nhìn nữ nhân.

Chàng đích xác hiểu rõ.

Nam nhân có kinh nghiệm khi nhìn nữ nhân, thông thường đều trước tiên nhìn tay chân, nhưng đó tuyệt không phải là cách nhìn quân tử.

Nàng lại cười cười, lơ là hỏi:

- Hiện tại chàng có mãn ý chưa?

Cho dù nam nhân kỹ càng nhất, cũng tuyệt không thể không thỏa mãn đối với nàng, cho nên Sở Lưu Hương căn bản không cần trả lời.

Nàng vẫn mang nụ cười lợt lạt, mục quang lại quay về nơi xa xăm, qua một hồi rất lâu, mới nhẹ nhàng thốt:

- Ẩm tôi lên giường đi.

Sở Lưu Hương ẳm nàng lên.

Giường không quá lớn, lại rất mềm mại. Khăn trải giường trắng như tuyết, chừng như mới trải, cả một chút bụi cũng không có.

Vô luận đối với nam nhân nào mà nói, cái giường đó cũng tuyệt không có chỗ nào có thể hoạnh họe được.

Nữ nhân lý tưởng, giường lý tưởng.

Dưới tình huống như vậy, nam nhân còn có thể có lý do gì để cự tuyệt?

Sở Lưu Hương ẳm nàng, nhẹ nhàng đặt trên giường.

Nàng đã nằm đó đợi, đã chuẩn bị tiếp nhận chàng.

Sở Lưu Hương chỉ cần nằm lên giường, hoàn toàn không cần phiền não lo lắng gì, bởi vì chuyện này căn bản không miễn cưỡng.

Trong nhà không có ai khác, nàng tuyệt không có võ công, trên giường cũng tuyệt không có bí mật gì.

Thời cơ tốt như vậy, chàng còn đợi chờ gì? Tại sao còn đứng bất động, chừng như lại càng bình tĩnh hơn?

Có lẽ nào chàng đã thấy những cái người khác nhìn không ra?

Nàng đợi rất lâu, mới quay mặt nhìn chàng, lạnh lùng hỏi:

- Chàng không muốn biết những chuyện đó?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn.

Nàng lại hỏi:

- Vậy là không muốn tôi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn.

Mục trung của nàng chung quy đã lộ xuất vẻ vui tươi:

- Nếu chàng đã muốn, tại sao vẫn không đến?

Sở Lưu Hương chung quy thở dài một hơi:

- Ai muốn nàng phải làm như vầy? Nàng sao lại phải…

Câu nói đó còn chưa dứt, chợt "cng" một tiếng, chừng như có người từ trên cao quăng một cái chiêng sắt nặng nề xuống đất.

Tiếp theo đó, lại có tiếng nữ nhân la thất thanh:

- Bắt… mau bắt trộm trong đó… trộm hái hoa.

Chỉ kêu lên như vậy rồi dừng hẳn. Sau đó bốn bề lại tĩnh mịnh âm u, tiếng kêu xem chừng không có ai nghe.

Trên mặt nàng hoàn toàn không có một tơ biểu tình kinh dị, không có chút biểu tình gì.

Trên thế gian xem chừng căn bản không có chuyện gì có thể đáng để nàng vui vẻ.

Qua một hồi rất lâu, nàng bỗng hỏi một câu rất kỳ quái.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương, bỗng hỏi:

- Chàng là quân tử? Hay là người thông minh?

Sở Lưu Hương đáp:

- Cả hai đều không phải.

Nàng hỏi:

- Chàng là gì?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lẽ ta chỉ là một tên khờ.

Nàng đột nhiên cũng cười cười:

- Có lẽ chàng căn bản không phải là người.

Đến lúc đó, trong mắt nàng mới thật sự có ý vui cười, nhưng ý vui cười đó cũng rất mù mờ, rất khó xác định, cả lúc cười, trong tâm nàng đều ngập tràn nỗi u oán và cay đắng khó nói.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, đột nhiên cũng hỏi một câu rất kỳ quái.

Chàng bỗng hỏi nàng:

- Nàng có biết ta vốn nghĩ mình đến đây nhất định thất vọng không?

Trầm mặc một hồi rất lâu, nàng mới gật gật đầu:

- Tôi biết, cả chính tôi cũng nghĩ tôi nhất định rất thất vọng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng hiện tại nàng xem chừng tịnh không có cảm giác thất vọng.

Nàng ngẫm nghĩ, lạnh lùng thốt:

- Đó có lẽ chỉ vì tôi từ đó tới giờ chưa từng thật sự hy vọng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng hy vọng chuyện gì?

Nàng lại cười, đáp từng tiếng:

- Cái gì cũng không, hiện tại tôi đã rất thỏa mãn.

Nàng có thật sự rất thỏa mãn không? Sở Lưu Hương tựa hồ còn muốn hỏi nữa, nhưng nhìn thấy đôi mắt dâng đầy nỗi tịch mịch và u oán đó, trong tâm chàng chợt cũng có cảm giác cay đắng khó nói.

Chàng bất nhẫn hỏi nữa, lẳng lặng quay mình, lẳng lặng bước ra. Nhưng cái chàng vốn muốn hỏi là cái gì?

Nàng có bí mật trầm thống gì làm cho người ta không thể hỏi, bất nhẫn hỏi? Sở Lưu Hương đã biết niềm hy vọng của nàng là gì? Nỗi thất vọng lại là gì?

Nàng thật ra có phải là chủ mưu chuyện này không? Những câu hỏi đó có ai có thể giải đáp được?

Sở Lưu Hương cười cười đi ra, nàng đang nhìn dõi theo. Ánh đèn bên ngoài không biết đã tắt từ hồi nào.

Nàng nhìn dõi thân ảnh Sở Lưu Hương dần dần biến mất - - sau đó nàng chỉ có thể thấy một màn hắc ám!

Hắc ám tuyệt vọng.

Trong mắt nàng đột nhiên trào xuất những giọt lệ trân châu.

Châu lệ thấm ướt gối…

160. Chương 160: Trên Cửu Khúc Kiều

Song cửa sổ tuy đã mở toang, lại nhìn không thấy tinh quang nguyệt sắc bên ngoài.

Sở Lưu Hương đứng im lìm trong bóng tối.

Chàng lẳng lặng đến, hiện tại lại lẳng lặng đi.

Không để lại cái gì, cũng không lấy đi cái gì.

Nhưng biểu tình trên mặt chàng sao lại thống khổ như vậy? Chàng sao lại thống khổ? Vì ai mà thống khổ?

Lúc đến chàng chỉ gõ nhẹ cửa, đơn giản tiến vào.

Lúc đi cả hai tiếng "bảo trọng" cũng đều không nói ra, chỉ đơn giản đi ra.

Ở đó tuy chàng không lấy được cái gì, lại cũng không mất mát cái gì.

Trong cuộc đời đầy nguy hiểm truyền kỳ của chàng, đêm nay xem chừng chỉ bất quá là một đoạn đời rất bình đạm, không đáng giữ trong hồi ức, càng không đáng kể cho người ta nghe. Nhưng chính chàng lại biết, chuyện đó cả đời này chàng rất khó quên được.

Bởi vì chàng cũng chưa từng tiếp cận tử vong như vậy.

"Chỉ có nguy hiểm nhìn không thấy, mới là đáng sợ nhất".

Chàng có phải thật sự đã nhìn ra nguy hiểm ở đó? Thật ra chàng đã nhìn thấy cái gì?

Đó cũng chỉ có chàng mới biết, chỉ tiếc chàng có lẽ vĩnh viễn cũng không nói ra.

Đêm càng tĩnh lặng.

Tiếng thanh la và tiếng kêu thét hồi nãy phảng phất không kinh động đến ai.

Có lẽ nào nơi đây không có người?

Ít ra đáng lẽ còn có một người - - nữ nhân la lớn hồi nãy.

Vì sao chỉ la một tiếng?

Nàng ta từ đâu đến đây? Vì sao lại đột nhiên bỏ đi?

Nàng ta là ai?

Những vấn đề đó có lẽ cả Sở Lưu Hương cũng vô phương giải đáp.

Lúc cơn gió thoảng qua, chàng phảng phất nghe tiếng nức nở thổn thức truyền ra.

Chàng muốn quay đầu, lại nhẫn nhịn.

Bởi vì chàng biết không thể an ủi nàng, cũng không thể chia sẻ nỗi bi ai thống khổ của nàng - - ngoại trừ đồng tình ra, chàng không còn có thể làm gì khác.

Chàng chỉ còn nước tàn nhẫn bước đi nhanh, mau chóng kết thúc chuyện này.

Cả cuộc đời chàng cũng chưa từng tàn nhẫn như vậy.

Lúc đến, chàng vốn có cảm giác mình rất tức cười, hiện tại lại có cảm giác mình rất khả ố.

Gió lại lướt qua, chàng bỗng đẩy cửa đi ra.

Chàng ngây người.

Trong hoa viên rất tĩnh lặng, không có tới một tiếng động, lại có người.

Một đoàn người dài ngoằn, giống như một rừng cây dài ngoằn, tình lặng đợi trong bóng tối, động cũng không động.

Sở Lưu Hương nhìn không thấy mặt bọn chúng, cũng nhìn không thấy bọn chúng có bao nhiêu người, chỉ thấy cung của bọn chúng, đao của bọn chúng.

Tên đã căng trên dây cung, đao đã xuất ra khỏi vỏ.

Nhà trên cầu, cầu giữa hồ sen. Bọn chúng đã hoàn toàn bao vây hồ sen trong hoa lâm.

Nhưng khi bọn chúng đến, lại cả một tiếng động cũng đều không phát ra, tiếng bước chân của bao nhiêu người như vậy, không ngờ có thể qua mặt được Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cười khổ.

Lúc đó tư tưởng của chàng xác thực quá hỗn loạn, nghĩ ngợi xác thực quá nhiều.

Tiếng bước chân của đám người đó cũng quả thật quá nhẹ, chỉ có người đã từng được huấn luyện một cách nghiêm cẩn mới có tiếng bước chân như vậy, mới có thể vô thanh vô tức giương cung bạt đao.

Nhưng chân chính đáng sợ tịnh không phải là bọn chúng.

Đáng sợ là người đã huấn luyện bọn chúng!

Ngay lúc đó, trên đầu cửu khúc kiều, đột nhiên có hai ngọn đuốc giơ lên cao.

Trong bóng tối đột nhiên thắp lên ánh lửa, luôn luôn làm cho người ta chóa mắt.

Ánh lửa chóa mắt, đủ sáng để rọi lên mặt người.

Sở Lưu Hương cuối cùng đã thấy được người đó, thấy rõ người đó.

Giờ phút này người chàng không muốn nhìn thấy nhất, cũng chính là người đó.

Người có quyền uy tối cao nhất trong Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, cơ hồ đã có thể coi là người có uy nhất trong võ lâm ở Giang Nam.

Con người đó tịnh không phải là Kim lão thái thái, bà ta chỉ tượng trưng cho phúc thọ song toàn, cũng đã thành thần tượng của nhiều người.

Người chân chính nắm trong tay quyền uy là Kim tứ gia.

Tay lão nắm tài phú ức vạn, bàn tay kia nắm mệnh vận sinh tử của đại đa số người trong võ lâm Giang Nam.

Ánh lửa chóa mắt, chiếu sáng mặt một người.

Một khuôn mặt ngập tràn dũng khí, quyết tâm, và kiên cường tự tin, một trung niên nhân tướng mạo uy vũ.

Đầu cầu đặt một cái ghế thái sư to rộng thoải mái.

Kim tứ gia dựa người tùy tùy tiện tiện chống tay trên thành ghế, dưới chân cũng tùy tùy tiện tiện xỏ đôi hài vải gai dầu, tùy tùy tiện tiện ngồi tại đó.

Chỉ là tuyệt không có ai dám tùy tùy tiện tiện nhìn lão một cái, càng không có ai dám tùy tùy tiện tiện nói một câu trước mặt lão.

Có thứ người vô luận là đứng, hay ngồi, hay nằm, đều lộ xuất một uy vũ khó nói.

Kim tứ gia là thứ người đó.

Sở Lưu Hương nhìn lão, cũng biết lão là thứ người đó.

Lão có biết Sở Lưu Hương là thứ người nào không?

Sở Lưu Hương thở dài một hơi, chung quy đã bước qua, bước tới trước mặt Kim tứ gia, sắc mặt rất bình tĩnh.

Người có thể nhìn thấy vẻ kinh hoảng trên mặt Sở Lưu Hương tịnh không có nhiều.

Đôi mắt ưng bén nhọn của Kim tứ gia đang nhìn chàng chằm chằm, bỗng thốt:

- Nguyên lai là ngươi.

Sở Lưu Hương đáp:

- Là ta.

Kim tứ gia lạnh lùng:

- Bọn ta quả thật không nghĩ là ngươi.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta cũng không nghĩ Kim tứ gia không ngờ còn nhận ra ta.

Kim tứ gia trầm mặt:

- Người như ngươi, ta chỉ cần nhìn qua một lần, tuyệt không quên được.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Kim tứ gia thốt:

- Ngươi có khuôn mặt rất đặc biệt.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Ta có khuôn mặt rất đặc biệt?

Kim tứ gia đáp:

- Không cần biết khuôn mặt ngươi ra sao, luôn luôn quy quy củ củ làm người ta khó quên.

Sở Lưu Hương vừa cười vừa sờ sờ chót mũi.

Chàng vốn là sờ mặt, lại nhịn không được, phải sờ sờ chót mũi.

Kim tứ gia lạnh lùng:

- Cho nên nhìn ngươi một cái đã thấy ngươi tuyệt không phải là người quy quy củ củ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên ông mới không quên ta?

Kim tứ gia đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta cũng không quên Kim tứ gia.

Chàng mỉm cười, cắt nghĩa:

- Người như Kim tứ gia, vô luận là ai gặp một lần, đều rất khó quên được.

Kim tứ gia đã biến sắc, hét lớn:

- Ngươi đã nhận ra ta, ngươi không nên đến.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Chỉ tiếc là ta đã đến.

Kim tứ gia hỏi:

- Ngươi có biết nơi đây là đâu không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Chàng vốn quả thật không biết. Cho dù chàng có biết thì cũng đến như vầy.

Kim tứ gia thốt:

- Ngươi có biết suốt ba mươi năm nay, vẫn không có một người nào dám xông vào nơi này không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Kim tứ gia hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Đến vì hồ đồ.

Kim tứ gia chằm chằm nhìn chàng cả nửa ngày, bỗng lại hỏi:

- Cả người hồi nãy ngươi gặp cũng không biết là ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết, lại rất muốn biết.

Kim tứ gia gằn từng tiếng:

- Nó là con gái của ta!

Sở Lưu Hương lại ngẩn người, lần này mới thật sự ngẩn người.

Biểu tình trên mặt Kim tứ gia biến thành rất kỳ quái, trầm giọng:

- Ngươi nếu nhìn thấy có người nửa đêm từ trong nhà của con gái mình đi ra, ngươi sẽ đối phó làm sao với hắn?

Câu hỏi đó xem chừng cũng có điểm kỳ quái.

Sở Lưu Hương lại vẫn lắc đầu:

- Không biết.

Lần này chàng nói không phải là lời nói thật.

Kỳ thực chàng đương nhiên cũng biết, dưới tình huống như vậy, người làm phụ thân thông thường chỉ có hai cách - - không đánh chết tên đó, chỉ còn nước bắt hắn cưới con gái mình làm vợ.

Trên mặt Kim tứ gia hiện xuất sắc giận, hét lớn:

- Ngươi thật sự không biết?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không có con gái.

Kim tứ gia giận dữ:

- Ngươi biết cái gì?

Sở Lưu Hương bỗng thở dài một hơi:

- Cho đến bây giờ, ta chỉ biết một chuyện.

Kim tứ gia hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta chỉ mới biết xem chừng ta đã tự chui vào một cái bẫy, ngơ ngác chui vào bẫy.

Chàng đích xác có một chút ngơ ngác. Đợi đến lúc chàng phát hiện đó là cái bẫy, thòng lọng đã quấn chặt cổ chàng.

Sắc mặt Kim tứ gia lại có biến chuyển, hét lớn:

- Bẫy? Bẫy gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Chàng cười khổ, nói tiếp:

- Ta nếu biết đó là cái bẫy gì, đã không bị lọt bẫy.

Kim tứ gia lạnh lùng hỏi:

- Có phải còn muốn thoát thân?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác rất khó.

Kim tứ gia hỏi:

- Ngươi có biết cách nào mới có thể thoát thân?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Mục quang của Kim tứ gia chợt lại biến thành rất kỳ quái:

- Chỉ có một phương pháp.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Xin thỉnh giáo.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Chỉ cần ngươi quên đó là cái bẫy, ngươi không phải đã không còn sụp bẫy sao?

Sở Lưu Hương ngẫm nghĩ:

- Câu nói đó ta còn chưa hiểu lắm.

Kim tứ gia hỏi:

- Nếu ngươi đã quên đó là cái bẫy, thì còn có bẫy ở đâu nữa chứ?

Sở Lưu Hương lại ngẫm nghĩ:

- Ta vẫn không hiểu.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Phải làm sao ngươi mới chịu hiểu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Kim tứ gia hét lớn:

- Được, để ta nói cho ngươi biết!

Lão đột nhiên rướn người lên, đột nhiên đã đứng trước mặt Sở Lưu Hương. Tả chưởng hoa trước mắt Sở Lưu Hương, hữu thủ như ánh chớp chộp cổ tay của Sở Lưu Hương. Đó tịnh không thể coi là chiêu thức rất tinh diệu.

Lúc Sở Lưu Hương bảy tám tuổi, đã học qua phương pháp đối phó chiêu thức đó.

Chàng cho dù có nhắm mắt, trói một tay một chân, cũng có thể tránh khỏi chiêu đó.

Nhưng chiêu thức của Kim tứ gia lại đã có biến chuyển, đột nhiên biến chuyển, cũng không biết biến thành cái gì.

Sở Lưu Hương bỗng phát hiện hữu thủ của Kim tứ gia ngay trước mắt, tả thủ vốn hoa trước mắt chàng hồi nãy, lại đã nắm cổ tay chàng.

Chàng cuối cùng đã thất kinh.

Một hai năm nay, chàng đã gặp qua không biết bao nhiêu tuyệt đỉnh cao thủ, so với cả đời người khác còn nhiều hơn nhiều. Thân pháp của Thạch Quan Âm, chưởng lực của Thủy Mẫu Âm Cơ, ám khí của Biên Bức công tử, kiếm của Tiết Y Nhân - - có thể nói không có cái nào không là võ công đăng phong tạo cực, mỗi một lần xuất chiêu, tựa hồ đều có biến hóa tuyệt diệu làm cho người ta khó lòng đoán nỗi, có uy lực không thể không kinh tâm động phách.

Nhưng Sở Lưu Hương lại chưa từng thấy qua một chiêu thức đơn giản như vậy, một võ công hữu hiệu như của Kim tứ gia.

Một chiêu đó xem chừng đã chuẩn bị kỹ càng để dùng đối phó Sở Lưu Hương.

Cổ tay Sở Lưu Hương lập tức bị bấu chặt.

Kim tứ gia hét một tiếng, gân xanh vồng lên, xoay tay một cái, quăng cả thân người Sở Lưu Hương ra.

Lão vỗ tay, thở phào, trên mặt cũng không khỏi lộ xuất vẻ đắc ý, không ngờ đối với võ công của mình rất thỏa mãn.

Đẩy một chiêu đã có thể đánh ngã Sở Lưu Hương, đáng để cho mình rất thỏa mãn.

Mắt thấy Sở Lưu Hương đang gục đầu bay vèo về phía lan can cầu đá, Kim tứ gia từ từ quay mình, phất phất tay, ý muốn bọn gia đinh thu lượm thi thể của Sở Lưu Hương.

Lão không còn muốn nhìn Sở Lưu Hương nữa.

Một người đầu óc bay thẳng vào thành đá, tịnh không phải là chuyện dễ nhìn.

Ai biết được lão vừa quay mình, đã thấy một người cười hì hì đứng trước mặt nhìn lão. Người đó chính là người lão vĩnh viễn không muốn gặp nữa.

Người Kim tứ gia đột nhiên cứng đơ.

Sở Lưu Hương đang đứng trước mặt lão, cười khanh khách nhìn lão, y phục toàn thân trên dưới đều chỉnh tề như mới mua về, cả một chút nhăn nheo cũng không có.

Mục quang của Kim tứ gia nhìn chàng từ đầu xuống chân, lại từ chân lên đầu, nhìn lên nhìn xuống hai lần, bỗng lạnh lùng cười một tiếng:

- Hảo công phu.

Sở Lưu Hương cũng cười cười:

- Công phu của ông cũng không tệ.

Kim tứ gia thốt:

- Ngươi thử lại chiêu đó lần nữa.

Nói xong, lão đã xuất thủ.

Mỗi một chữ lão đều nói rất chậm, xuất thủ càng chậm, chậm đến mức kỳ quái.

Sở Lưu Hương nhìn tay lão.

Tay lão vừa thô vừa ngắn, nhưng lại bảo dưỡng rất tốt, móng tay cũng cắt tỉa rất sạch gọn.

Đôi tay đó tuy tuyệt không làm cho người ta có cảm giác muốn ói mửa, nhưng có lúc lại đích xác có thể làm cho người ta mất mạng.

Ngón tay trên tả thủ của lão xem càng thô cứng, càng mạnh bạo, không ngờ cũng càng hữu lực.

Hiện tại tả thủ của lão tuy đã biến thành trảo, lại không động, hữu thủ cũng động rất chậm, chậm chạp bay qua người Sở Lưu Hương, xem chừng muốn bắt tay chàng, cùng chàng kết giao bằng hữu.

Hiện tại bàn tay đó xem ra đích xác không có một chút nguy hiểm gì.

Nhưng cũng chỉ có nguy hiểm không thấy được, mới là nguy hiểm chân chính.

Đạo lý đó làm sao mà Sở Lưu Hương không hiểu được?

Chàng xem chừng lại không hiểu.

Cho nên đợi đến lúc chàng thấy được bàn tay đó nguy hiểm, đã không còn kịp!

Đột nhiên, Sở Lưu Hương phát hiện hai tay mình đều đã bị lực lượng của bàn tay đó khống chế.

Vô luận tay chàng muốn động ra sao, cổ tay rất có thể lập tức bị bàn tay đó chộp được.

Gân xanh trên lưng bàn tay của Kim tứ gia phồng lên, khoảng cách từ ngón tay của y cho tới cổ tay của Sở Lưu Hương đã không đầy ba phân.

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ.

Ngay lúc đó, tay của Kim tứ gia đã bấu vào cổ tay chàng - - không phải là hữu thủ, là tả thủ.

Hữu thủ của lão vẫn ngừng lại ngay đó, tả thủ lại đã đột nhiên như ánh chớp thò ra.

Nhìn chiêu thức đó mà nói tịnh không huyền diệu, thậm chí có thể nói rất cũ kỷ, biến hóa rất tầm thường.

Nhưng lão lại dụng quá nhanh, quá hữu hiệu!

Lực chú ý của Sở Lưu Hương xem chừng đã hoàn toàn tập trung trên hữu thủ của lão, căn bản không phòng bị bàn tay trái đó của lão.

Tả thủ đoạt mạng.

Kim tứ gia lại hét một tiếng, người của Sở Lưu Hương lập tức bị quăng một lần nữa vào thạch trụ trên cầu.

Lần này Kim tứ gia không có ý quay mình, cũng không có ý không nhìn Sở Lưu Hương nữa.

Mục quang của lão bừng cháy, chằm chằm nhìn Sở Lưu Hương.

Bao nhiêu người đứng xung quanh, bốn bề vẫn tĩnh lặng, chừng như hoàn toàn không có người.

Không có ai hoan hô, cũng không có ai vỗ tay.

Đám người đó đã được huấn luyện đến mức lãnh tĩnh như thiết thạch. Kim tứ gia có đắc thủ, bọn chúng thậm chí cả mũi tên trên dây cung cũng đều không nhúc nhích một chút.

Nhưng ánh mắt của bọn chúng lại cũng không thể không nhìn Sở Lưu Hương.

Trong tính toán của mỗi một người, đều nhận thấy đầu Sở Lưu Hương phải đâm vào thạch trụ. Khi đầu chàng đáng lẽ đã đâm vào thạch trụ, thân mình Sở Lưu Hương lại bỗng lăng không xoay một vòng, giống như cá xoay mình trong nước.

Cái lộn vòng đó không những không có một chút miễn cưỡng, hơn nữa còn ưu mỹ văn nhã như múa lượn.

Nhìn thấy thân pháp khinh công của Sở Lưu Hương, đơn giản giống như nhìn thấy một vũ công nhiều năm kinh nghiệm đang huấn luyện người ta, giống như đang biểu diễn một điệu vũ cao siêu giữa tiếng nhạc dìu dặt.

Cơ hồ giữa sát na thân thể chàng xoay một vòng đó, người chàng đã quay lại đến trước mặt Kim tứ gia.

Ánh mắt Kim tứ gia thủy chung chưa ly khai khỏi người chàng, cũng cùng một sát na đó, đột nhiên lại xuất thủ.

Ai ai cũng không thấy động tác của lão. Chỉ thấy thân người Sở Lưu Hương lại lộn vòng, như con cá chết bị quăng ra, chỉ bất quá tư thế không giống như trước.

Nhưng chàng dùng phương pháp lại giống hệt như hồi nãy.

Mắt thấy lúc chàng phải lao vào thạch trụ, thân người chàng lại bỗng xoay một vòng, người đã trở về trước mặt Kim tứ gia.

Chỉ nghe một tiếng hét như phích lịch lôi phong.

Thân người Kim tứ gia như một cơn bão lao về phía trước, dụng toàn lực xả láng trên canh bạc cuối cùng này.

Người Sở Lưu Hương như mũi tên bay ngược về phía sau.

Chàng lần thứ tư bị đánh bay ngược.

Lần này lực khí ngàn cân, Sở Lưu Hương tựa hồ đã hoàn toàn không thể khống chế thứ lực lượng đó, căn bản không còn có ai có thể tự khống chế lấy mình.

Mắt lại thấy chàng lần này thế nào cũng lao đầu vào thạch trụ, nhưng lại bỗng từ lan can đá phóng lên.

Mũi chân chàng bấm nhẹ vào thạch trụ, dụng lực nhún một cái, bỗng lại từ lan can bay ngược lại, thế bay về phảng phất còn nhanh hơn lúc bay đi, đến trước mặt Kim tứ gia mới xoay mình một cái.

Giống như con cá nhẹ nhàng lắc mình trong nước.

Sau đó người chàng lại phiêu phiêu hốt hốt lạc trước mặt Kim tứ gia, trên mặt vẫn còn mang nụ cười man mác, giống như thủy chung đều một mực đứng yên tại đó nãy giờ, căn bản vốn chưa từng động thủ qua.

Không có ai động, không có ai nói gì.

Nhưng ánh mắt của mỗi một người đều không khỏi lộ xuất thần sắc kinh ngạc.

Trận chiến đó tuy bọn chúng tận mắt thấy, nhưng cho đến bây giờ, bọn chúng tựa hồ vẫn không thể tin vào mắt mình.

Người có rất nhiều hạng. Nhưng đại đa số mọi người đều thuộc cùng một hạng.

Hạng người đó làm chuyện gì, tựa hồ đều nằm trong tầm dự liệu - - trong dự đoán của người khác, cũng trong dự liệu của chính mình.

Hạng người đó làm công việc hàng ngày, hàng đêm lại nằm nghỉ.

Hạng người đó làm, sau đó đợi thu hoạch.

Cho dù không thể quá hoan lạc quá, cũng không quá thống khổ, sống bình phàm, rất ít khi làm người khác kinh ngạc, cũng không được hâm mộ, nhưng không thể thiếu hạng người đó trên thế giới này.

Sở Lưu Hương không phải là hạng người đó.

Mỗi một chuyện chàng làm, tựa hồ đều không nằm trong dự liệu của người khác, tựa hồ người khác khó có thể tin được, bởi vì chàng trời sanh là nhân vật truyền kỳ.

Ánh lửa lấp lóe, chiếu trên mặt Kim tứ gia.

Trên mặt lão không có một chút biểu tình gì, nhưng trên trán đã có mồ hôi lóng lánh dưới ánh lửa.

Lão ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương. Mục quang một hồi rất lâu sau mới di động.

Kim tứ gia bỗng thốt:

- Giỏi, hảo công phu.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Công phu của ông cũng không tệ.

Cũng là hai câu nói giống như hồi nãy, nhưng hiện tại nghe lại khác trước.

Kim tứ gia bỗng chuyển mình, từ từ quay trở lại, ngồi xuống, ngồi khoan thai thoải mái.

Sở Lưu Hương lại chỉ còn nước đứng đó.

Kim tứ gia nhìn chàng đứng đó, trên mặt không có một chút biểu tình, mồ hôi lại nhỏ giọt.

Sở Lưu Hương đột nhiên cũng quay mình, đi ngược vào thủy các.

Kim tứ gia nhìn chàng, không ngăn cản, cũng không mở miệng.

Đợi một chút sau, đã thấy Sở Lưu Hương lại bước ra, mang một cái ghế bước ra.

Chàng đặt cái ghế đối diện Kim tứ gia, ngồi xuống, khoan thai thoải mái ngồi xuống.

Hai người ngồi đối diện như vậy, mặt đối mặt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng.

Cũng không biết bao lâu sau, Kim tứ gia bỗng phất phất tay.

Cơ hồ ngay lúc đó, cung đã thu dây, đao đã chui vào vỏ, bao nhiêu người cũng đồng thời lui vào trong bóng tối, cả một tiếng động cũng không phát ra, cả tiếng chân cũng không nghe thấy.

Chỉ còn hai người đứng ở đầu cầu, cầm hai ngọn đuốc phừng phực, đứng như thạch tượng ở đó.

Ngọn lửa rung động.

Kim tứ gia đột nhiên lại phẩy tay:

- Mang rượu.

Lời nói của lão xem chừng có một thứ ma lực thần kỳ. Chỉ trong phút chốc, rượu thịt đã bày trên bàn, chén dĩa đã bày trước mặt bọn họ. Tám thứ đồ ăn, tinh trí đẹp mắt.

Rượu màu lưu ly, rót tràn chén vàng.

Kim tứ gia từ từ nâng chén:

- Mời.

Sở Lưu Hương nâng chén uống cạn:

- Hảo tửu.

Kim tứ gia thốt:

- Anh hùng đáng uống rượu ngon.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không dám.

Kim tứ gia trầm giọng:

- Năm xưa thanh mai hâm rượu, luận bàn chuyện giang sơn, giai thoại vĩnh truyền thiên cổ, lại không biết hôm nay ngươi và ta có thể so sánh với Lưu, Tào hay không.

Sở Lưu Hương không nhịn được cười:

- Không thể so sánh. Ít ra ta không thể so bằng.

Kim tứ gia hỏi:

- Sao vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Anh hùng tuyệt không thể ngồi trong bẫy của người ta mà không thoát ra được.

Kim tứ gia trầm mặt, im lặng một hồi rất lâu, gằn từng tiếng:

- Người nếu vẫn còn trong bẫy, làm sao có thể thoải mái ngồi đây được?

Người trong bẫy luôn luôn lo lắng.

Mục quang của Sở Lưu Hương chớp chớp, mỉm cười:

- Nói như vậy, tôi đã có thể thoát ra?

Kim tứ gia đáp:

- Đó còn tùy vào ngươi.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Kim tứ gia trầm mặc một hồi rất lâu, lại thở dài một tiếng:

- Ngươi có từng làm phụ thân chưa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chưa.

Kim tứ gia thốt:

- Nhưng đã là người, chắc chắn minh bạch làm phụ thân tịnh không phải là chuyện dễ dàng.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đích xác không dễ dàng.

Thần tình của Kim tứ gia bỗng biến thành rất buồn bả, rót đầy chén, uống ực cạn chén, thở dài:

- Làm phụ thân của một đứa con gái đang chết như vậy, lại càng không dễ dàng.

Sở Lưu Hương cũng thở dài:

- Ta hiểu rõ.

Kim tứ gia chợt ngẩng đầu, mục quang như đao kiếm nhìn đăm đăm trên mặt chàng, hỏi lớn:

- Ngươi hiểu rõ cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chuyện ta hiểu rõ vốn rất nhiều, chỉ tiếc có rất nhiều lại đã quên.

Kim tứ gia hỏi:

- Ngươi đã quên cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Quên những gì không nên nhớ.

Mục quang của Kim tứ gia lại nhìn xuống, nhìn tay mình, lại qua một hồi rất lâu, từ từ hỏi:

- Chuyện đó ngươi cũng có thể quên?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lẽ ta đã quên hết.

Kim tứ gia hỏi:

- Về sau cũng không thể nhớ lại?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tuyệt không thể.

Kim tứ gia hỏi:

- Ai nói vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Sở Lưu Hương nói.

Kim tứ gia chợt ngẩng đầu, nhìn chàng, lại nâng chén:

- Mời.

Sở Lưu Hương uống cạn chén:

- Hảo tửu.

Kim tứ gia thốt:

- Anh hùng đáng uống rượu ngon.

Sở Lưu Hương đáp:

- Đa tạ.

Kim tứ gia ngửa cổ lên trời mà cười, cười lớn ba tiếng, rướn người đứng dậy, bước dài bỏ đi, đi vào bóng tối.

Ngọn đuốc lập tức tắt ngóm. Đất trời rộng lớn biến thành một màn hắc ám, hai người đứng ở đầu cầu như thạch tượng cũng biến mất trong bóng đêm.

Không có tiếng bước chân, không có một tiếng động.

Sở Lưu Hương một mình lẳng lặng ngồi trong bóng tối, ngưng thị nhìn chén vàng trong tay. Ánh sao lập lòe trong chén vàng.

Chàng rất muốn đem chuyện này nghĩ lại từ đầu đến đuôi một lần, nhưng tư tưởng lại rất hỗn loạn, căn bản vô phương tập trung tìm manh mối trong sự kiện.

Bởi vì chuyện này căn bản không giống là thật, căn bản không giống thật sự đã xảy ra.

Trên thế gian làm sao có chuyện xảy ra hoang đường ly kỳ như vậy? Cả chính chàng cũng vô phương tin tưởng.

Nhưng chén vàng đang lóe ánh sáng. Chén vàng là thật.

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ, thủy chung đã ngẩng đầu, trước mặt một màn hắc ám vô biên. Quay đầu lại, đèn trong nhà cũng đã tắt từ lâu.

Còn người? Sở Lưu Hương đột nhiên phát hiện ngươi đã đứng trên cầu, đang dựa lan can, im lặng nhìn chàng.

Y phục như tuyết, tinh thần thanh khiết, cũng không biết ẩn giấu bao nhiêu sầu khổ, nhưng lại không có bất cứ một ai có thể nhìn ra.

Người ta có thể nhìn thấy trong mắt nàng một khoảng không tuyệt vọng.

"Làm phụ thân của một đứa con gái đang chết, đích xác quá không dễ dàng".

Không có một phụ thân nào có thể nhìn con gái mình chết, chết từ từ…

Sở Lưu Hương bỗng có cảm giác rất thông cảm với Kim tứ gia, bởi vì nỗi thống khổ lão chịu đựng, có lẽ còn nhiều hơn so với con gái lão.

Nàng nhìn Sở Lưu Hương, trong mắt đã có ánh lệ, đột nhiên hỏi:

- Hiện tại chàng có phải đã hoàn toàn minh bạch?

Sở Lưu Hương gật gật đầu. Nhưng chàng nguyện mình vĩnh viễn không minh bạch, trên thế gian có những chuyện chân tướng quả thật quá đáng sợ, quá xấu xa.

Nàng lại hỏi:

- Chàng phải đi?

Sở Lưu Hương cười khổ.

Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng thốt:

- Chàng nhất định rất hiểu rõ, căn bản không nên đến.

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng ta đã đến.

Nàng ngưng thị nhìn dòng nước chảy dưới cầu:

- Đến thì được gì, chàng không biết sao?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Không biết cũng tốt.

Nàng bỗng ngẩng đầu, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương:

- Chàng hồi nãy có biết tôi trước đây đã gặp qua chàng không?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Nàng từ từ nói tiếp:

- Bởi vì tôi đã gặp qua chàng, cho nên tôi mới muốn chàng đến.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Là nàng nghĩ ra cách làm ta đến?

Nàng gật đầu, thanh âm nhỏ như đang thì thào:

- Người ta đều nói, căn bệnh của tôi chỉ có một cách mới có thể trị được… chỉ có gần gũi nam nhân mới có thể trị, nhưng tôi từ đó tới giờ không chịu thử qua.

- Tại sao?

- Tôi không tin, cũng không nguyện ý.

- Không nguyện ý hại người ta?

- Tôi tịnh không phải là nữ nhân tốt đẹp gì, nhưng…

- Nàng thì sao?

- Khinh gét nam nhân, một khi đụng đến nam nhân là có cảm giác ô uế.

Ánh mắt thất thần của nàng bỗng dâng đầy tình cảm vừa phiêu diêu, vừa hư vô.

Cho nên nàng lập tức tránh né ánh mắt của Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Tôi muốn chàng đến, chỉ vì tôi không khinh ghét chàng…

Sở Lưu Hương chỉ còn nước trầm mặc. Chàng thật sự không biết mình nên nói gì.

Vô luận là sao, một cô gái nói với mình nàng không khinh ghét mình, luôn luôn là chuyện đáng để cao hứng.

Nhưng dưới tình huống này, chàng thật sự không có cách nào cao hứng được.

Nàng cũng trầm mặc rất lâu, mới nói tiếp:

- Những lời nói đó tôi đáng lẽ không nên nói.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng vì sao lại phải nói?

Tay nàng bấu chặt lan can, khí lạnh trên lan can đã tiến nhập trong tâm nàng.

- Tôi nói ra, chỉ vì tôi muốn xin chàng một chuyện.

- Chuyện gì?

- Đừng trách phụ thân tôi, cũng đừng trách người khác, bởi vì chuyện này là do tôi mà ra, chàng chỉ có thể trách tôi.

Sở Lưu Hương trầm tư, đột nhiên hỏi:

- Nàng nói những người khác đó là ai?

- Người muốn dẫn chàng đến.

- Nàng biết nàng ta là ai?

Nàng lắc lắc đầu, hững hờ đáp:

- Tôi chỉ biết có những người vì mười vạn lượng bạc, cả huynh đệ mình đều có thể bán đứng.

Sở Lưu Hương lập tức hỏi:

- Nàng không biết Trương Khiết Khiết?

- Ai là Trương Khiết Khiết?

- Còn Ngải Thanh? Bốc A Quyên? Nàng cũng không biết bọn họ?

- Những cái tên đó tôi căn bản chưa từng nghe qua.

Sở Lưu Hương lại trầm mặc rất lâu, đột nhiên thở dài:

- Quả thật cũng không thể trách nàng.

- Tại sao?

- Bởi vì nàng cũng bị người ta lợi dụng, lợi dụng làm công cụ giết ta!

Nàng tròn xoe mắt, phảng phất rất kinh ngạc:

- Ai đã lợi dụng tôi? Ai muốn giết chàng?

Sở Lưu Hương mỉm cười, điềm đạm cười đáp:

- Hiện tại ta còn chưa biết, nhưng sẽ có một ngày ta sẽ tìm ra y.

Trên tường cao gió càng lạnh.

Đứng trên đầu tường, ẩn hiện có thể nhìn thấy y phục nàng toàn thân trắng như tuyết.

Nàng còn dựa vào lan can, lan can lạnh lẽo, nhưng trên thế gian còn có gì có thể lạnh hơn tâm nàng.

"Tôi chỉ xin chàng một chuyện, chỉ xin chàng đừng hận phụ thân tôi".

Sở Lưu Hương tuyệt không hận bọn họ, chỉ có cảm giác bọn họ đáng để tội nghiệp, đáng để đồng tình. Bọn họ đã bị người ta lợi dụng như Sở Lưu Hương, bị người ta hại như Sở Lưu Hương. Sở Lưu Hương làm sao mà hận bọn họ được?

"Chàng nhất định rất hiểu rõ căn bản không nên đến".

Chàng đích xác rất hối hận, không nên quá tín nhiệm Trương Khiết Khiết. Chàng chỉ hy vọng có thể gặp nàng, có lẽ lúc đó sẽ kéo tóc nàng, hỏi cho rõ ràng vì sao lại muốn hại người như vậy.

Nhưng chàng cũng biết, mình lần này sợ vĩnh viễn không còn có thể gặp lại Trương Khiết Khiết.

Nàng đương nhiên không dám tái kiến chàng. Chàng cũng không có cách tìm nàng.

Ngoại trừ biết tên nàng là Trương Khiết Khiết ra, chàng đối với con người đó căn bản không biết gì nữa.

Thậm chí cả cái tên đó là thật hay giả, chàng đều không biết.

Hiện thực có thể vĩnh viễn không gặp nàng cũng được, chắc sẽ được thái bình.

Dạng con gái đó trừ việc hại mình ra, hại mình đến nỗi choáng váng đầu óc, thân mình run rẩy, đối với mình còn có thể có lợi ích gì?

Nhưng cũng không biết vì sao, một khi nghĩ đến sau này vĩnh viễn không còn gặp lại nàng, trong tâm Sở Lưu Hương có cảm giác khốn khổ nói không được, phảng phất đột nhiên làm mất cái gì đó.

Gió lồng lộng đầu tường quả thật quá lạnh. Sở Lưu Hương hít một hơi nhè nhẹ, từ đầu tường nhảy ra.

Lần nhảy này chàng tịnh không có cảm giác khủng bố, bởi vì chàng rất có lòng tin.

Chàng biết mình đang nhảy đi đâu. Đó không phải là hầm bẫy, cũng không phải là biển lửa, chỉ bất quá là một con hẻm nhỏ rất vắng vẻ.

Chàng đã có thể cảm thấy an tâm. Chàng quá an tâm.

Đến khi chàng nhảy xuống, mới phát giác bên dưới tuy không có biển lửa, lại là một cái bồn nước.

Người chàng xảo hợp lọt vào trong cái bồn nước đó.

Sau đó, chàng lập tức nghe thấy tiếng cười của một người.

161. Chương 161: Trăng Trong Nước, Nước Dưới Trăng

Sở Lưu Hương thích cười.

Chàng không những thích mình cười, cũng thích nghe người ta cười, nhìn người ta cười. Bởi vì chàng luôn nghĩ nụ cười không những có thể làm cho mình phấn chấn tinh thần, cũng có thể làm cho người ta khoái trá vui vẻ.

Cho dù là người xấu nhất, trên mặt nếu có thể phát xuất một nụ cười thoải mái, xem ra cũng có thể biến thành tươi tắn khả ái phần nào.

Cho dù thứ âm nhạc mỹ diệu nhất thế giới, cũng không thể cổ vũ làm cho người ta phấn chấn bằng tiếng cười.

Hiện tại Sở Lưu Hương nghe thấy tiếng cười đó, vốn rõ mồn một hơn bất cứ thứ âm nhạc nào.

Nhưng Sở Lưu Hương hiện tại nghe tiếng cười đó, lại chừng như đột nhiên bị người ta quất một roi.

Chàng nhận ra đó chân chính là tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương đáng lẽ tuyệt không thể rơi vào một bồn nước như vậy, trừ lúc đi tắm ra, chàng tuyệt không thể rơi "bõm" gọn ơ vào trong bồn như vậy.

Vô luận ở bất cứ chỗ nào nhảy xuống đều không thể. Chàng cho dù có từ một chỗ rất cao nhảy xuống, cho dù không biết bên dưới có cái bồn nước đang chờ đợi, cũng tuyệt không thể rơi vào.

Câu nói "Sở Lưu Hương khinh công vô song", tịnh không phải là câu nói càn bậy.

Nhưng chàng hiện tại lại đích xác đã rơi "bõm" vào trong bồn nước, chỉ bởi vì hồi nãy khi chàng chuẩn bị hoán khí, đột nhiên nghe thấy tiếng cười của Trương Khiết Khiết.

Vừa nghe thấy tiếng cười của Trương Khiết Khiết, chàng đang chuẩn bị vận khí nhảy lên tránh, đã chừng như đột nhiên bị người đè xuống.

Nước rất lạnh, không ngờ còn còn tẩm mùi vị hoa thơm.

Cơn giận của Sở Lưu Hương lại đã nhiều phần bị hơi lạnh của bồn nước làm dịu bớt.

Chàng tịnh không phải là người không thể giỡn hớt, nếu gặp lúc khác, gặp chuyện như vầy, chàng nhất định có thể còn đùa cợt hơn người ta gấp mấy lần.

Nhưng hiện tại trong tâm chàng lại thật sự không có hứng cười cợt.

Vô luận là ai bị người ta hồi nãy gạt gẫm tống khứ làm vật tế thần, lại cũng bị người đó gạt rớt vào trong một bồn nước lạnh, hắn nếu còn chưa nóng giận, mới quả thật là quái sự.

Trương Khiết Khiết cười ngất khoái trá.

Sở Lưu Hương ngồi ạch xuống, ngồi trong nước lạnh.

Khi chàng ngồi xuống rồi, mới quay đầu nhìn Trương Khiết Khiết, phảng phất đang sợ mình vừa thấy nàng là nộ khí lại bộc phát.

Chàng nhìn Trương Khiết Khiết. Chàng không giận.

Ngược lại, chàng cũng cười!

Vô luận là bất cứ lúc nào, chỗ nào, nhìn thấy Trương Khiết Khiết, là thấy nàng chỉnh chỉnh tề tề, bộ dạng thanh thanh tịnh tịnh, giống như một hột đậu phộng mới lột vỏ.

Nhưng lần này nàng nhìn lại giống một con gà mắc mưa.

Nàng từ đầu đến chân đều ướt nhẹp, không ngờ cũng ngồi trong một cái bồn nước lớn, đang dùng tay quậy nước, tung nước lên đầu mình, cười ngất:

- Mát quá, mát quá, chàng nếu có thể tìm trong mấy trăm dặm xung quanh đây, tìm ra một chỗ mát hơn chỗ này, tôi mới bội phục chàng.

Sở Lưu Hương cười lớn:

- Ta tìm không ra.

Chàng vốn không muốn cười, của một ý vui cũng không có.

Nhưng hiện tại chàng cười xem chừng còn khoái trá hơn cả Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng nếu có thể đoán ra làm sao tôi kiếm được hai cái bồn nước này, tôi mới bội phục chàng.

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không đoán được.

Chàng vốn không muốn đoán.

Chuyện Trương Khiết Khiết làm, vốn ai ai cũng đều đoán không ra.

Chàng cho dù có đập bể đầu cũng đoán không ra.

Nàng trợn tròn mắt, cười đến nổi nước mắt trào ra, đôi mắt nho nhỏ giống như đôi vầng trăng khuyết đó xem ra lại càng khả ái.

Sở Lưu Hương nhìn đôi mắt nàng, bỗng đứng bật dậy, nhảy thẳng vào bồn nước của nàng.

Trương Khiết Khiết cười ngọt, dụng lực xô chàng, thở hổn hển:

- Đi ra, ai cho phép chàng vô đây, bọn ta mỗi người một bồn nước, ai lại đi chiếm của người khác.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta muốn qua, cái bồn của ta không tốt bằng cái bồn này.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai nói?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nói… nước trong cái bồn này thơm hơn nước trong cái bồn của ta.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Tôi hồi nãy rửa chân trong cái bồn này, chàng thích dùng nước rửa chân của tôi sao.

Nàng dụng lực xô Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương gượng lại không chịu đi, nàng xô không được. Bỗng ngay lúc đó, tay nàng chừng như đã mềm nhũn, toàn thân cũng mềm nhũn.

Nàng rất thơm, còn thơm hơn cả hoa.

Sở Lưu Hương nhịn không được, ôm lấy nàng, dụi râu lún phún đâm lên mặt nàng.

Cả thân người nàng co rút lại, cắn môi:

- Râu chàng sao lại biến thành như tổ quạ hồi nào vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Hồi nãy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Một người lúc nổi nóng, râu ria đâm dài ra cực mau.

Trương Khiết Khiết trợn tròn mắt:

- Nổi nóng ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nổi nóng nàng.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng đã giận tôi, sao không đấm tôi một đấm, lại đi ôm tôi?

Nàng đấm Sở Lưu Hương, ánh mắt ôn nhu đến mức gần như trăng trong nước, nước dưới trăng.

Sở Lưu Hương đột nhiên lôi người nàng qua, án trên mình chàng, dụng lực kí đầu nàng.

Kỳ thực chàng tịnh không dùng quá sức, Trương Khiết Khiết lại la hết sức.

Nàng vừa cười vừa la, một mặt còn dùng chân đá, đá Sở Lưu Hương, đá nước, đá bồn nước.

Ống quần rộng thoáng cuốn lên khi nàng đá, để lộ ống quyển, lộ xuất đôi chân thon thả mịn màng của nàng, bàn chân nhỏ nhắn tinh oanh trắng như tuyết.

Cũng lộ xuất cả lòng bàn chân nàng.

Sở Lưu Hương chung quy đã nhìn thấy lòng bàn chân nàng. Lòng bàn chân nàng đỏ hỏn, không mang vớ, xem chừng hồi nãy thật sự đang rửa chân. Chân nàng vừa trắng, vừa thon thả, mịn màng, thanh tú.

Sở Lưu Hương đã nhìn qua rất nhiều lòng bàn chân của nữ nhân, nhưng hiện tại lại giống như lần thứ nhất thấy chân nữ nhân.

Tay chàng không biết từ lúc nào đã hạ xuống.

Trương Khiết Khiết miệng còn thở hổn hển, ngẩng đầu, nhìn vào mắt chàng, cắn môi hỏi:

- Nhìn cái gì đó?

Sở Lưu Hương không nghe. Qua một hồi rất lâu, mới thở dài một tiếng:

- Ta hiện tại đã minh bạch một chuyện.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nữ nhân đôi mắt dễ nhìn, chân cũng nhất định không quá khó coi.

Chân Trương Khiết Khiết lập tức rụt lại, đỏ mặt:

- Đôi mắt quái quỷ của chàng sao không kiếm mấy chỗ tốt đẹp khác mà nhìn.

Sở Lưu Hương cố ý nghênh mặt:

- Ai nói ta không kiếm mấy chỗ tốt đẹp khác mà nhìn, nàng nếu có thể kiếm mấy trăm dặm xung quanh đây, kiếm ra chỗ nào càng tốt đẹp hơn để nhìn, ta bội phục nàng liền.

Trương Khiết Khiết đỏ mặt, trừng mắt nhìn chàng, chợt nhe răng cắn mũi chàng.

Nàng đã cắn được.

Không có tiếng động, cả tiếng cười cũng không có.

Hai người ẩn trong bồn nước, phảng phất trăng sao trên trời đều đang lén nghe ngóng.

Nước rất lạnh, nhưng trong cảm giác của bọn họ, lại đã ấm cúng như ngày xuân dưới ánh mặt trời.

Hiện tại không phải là ngày xuân, cũng không có dương quang.

Ngày xuân trong tâm bọn họ. Dương quang trong ánh mắt của bọn họ.

Cũng không biết qua bao lâu sau, Trương Khiết Khiết mới thở dài một hơi, nhè nhẹ thốt:

- Chàng xem chừng rất ác độc, kí tôi đau quá.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta vốn nên đánh nặng hơn nữa.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sao vậy? Có lẽ nào chàng đã nghĩ tôi cố ý gạt chàng, cố ý muốn hại chàng?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không lẽ không phải vậy sao?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi nếu quả thật muốn hại chàng, tại sao lại cố ý gõ thanh la để báo động chàng, tại sao lại phải hứng gió ở đây đợi chàng?

Giọng nói của nàng nghèn nghẹn, cả tròng mắt cũng đỏ ngầu, tựa hồ chịu đựng uẩn khúc rất lớn, đột nhiên dụng lực xô Sở Lưu Hương một cái, muốn đứng dậy.

Sở Lưu Hương đương nhiên không thể để nàng phóng ra.

Trương Khiết Khiết trừng mắt nhìn chàng, uất hận hỏi:

- Chàng đã coi tôi là nữ nhân ác độc, chàng còn kéo tôi lại làm gì?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta không kéo nàng thì kéo ai?

Trương Khiết Khiết cười lạnh:

- Tùy tiện chàng kéo ai cũng không quan hệ gì tới tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đã không quan hệ gì tới nàng, sao lại đổ hũ dấm chua vậy?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai đổ dấm chua chứ? Chàng thấy quỷ hả?

Sở Lưu Hương thản nhiên đáp:

- Cho dù không cả hũ, một chút dấm chắc chắn là có, lúc đánh thanh la cũng nhất định không quá ít dấm chua.

Trương Khiết Khiết gầm gừ:

- Lúc đó tôi nhìn thấy chàng cả đầu cổ đều đỏ bừng, nếu không gõ chiêng lớn như vậy, làm sao chàng có thể hoàn hồn?

Nói trước nói sau, nàng nhịn không được cười, dụng lực nhéo mũi Sở Lưu Hương một cái, vừa cười vừa nói:

- Chàng xem chàng kìa, hồn phách của chàng đến hiện tại xem chừng còn chưa quay trở lại.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, nhìn cả nửa canh giờ, bỗng thở dài càu nhàu:

- Ta xem ta hiện tại thật sự phải nhúng đầu vô nước lạnh mới tỉnh lại được.

Trương Khiết Khiết tròn mắt nhìn chàng, cười hỏi:

- Chàng thật sự muốn uống nước rửa chân của tôi?

Nàng lại cười ngất, toàn thân lại mềm nhũn, mềm mại ngã vào lòng Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương dùng hai tay ôm chặt nàng vào lòng, thở dài:

- Bao nhiêu ngày nay, đầu óc của ta xem chừng thủy chung cứ lâng lâng, hơn nữa càng ngày càng lâng lâng, không nghĩ ra cách nào có thể tỉnh táo trở lại, không biết đã gần chết bao nhiêu lần rồi.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chết cũng tốt, xem hạng người như chàng, chết một người bớt một người.

Sở Lưu Hương ghì chặt nàng:

- Nàng thật sự muốn ta chết?

Trương Khiết Khiết cũng ngưng thị nhìn chàng, bỗng dùng cả hai tay ôm quàng cổ chàng, dịu dàng đáp:

- Tôi không muốn chàng chết… tôi thà tự mình chết, cũng không muốn chàng chết!

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thật?

Trương Khiết Khiết không nói gì, lại ôm chàng chặt hơn.

Không cần biết lời nói của nàng có thật hay không, cái ôm đó lại tuyệt không phải giả.

Sở Lưu Hương hiểu rõ.

Lúc chàng biểu lộ chân tình, cũng vô phương khống chế mình.

Qua một hồi rất lâu, Trương Khiết Khiết mới thở dài u uẩn một tiếng:

- Tôi không biết, quả thật không biết, tôi cũng lâng lâng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng không biết vị Kim cô nương đó là… là người có bệnh?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nếu biết, làm sao lại để chàng đi?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng hiện tại lại đã biết.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng biết từ hồi nào? Biết bao nhiêu?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Lúc chàng tiến vào, tôi lại không yên lòng được, cho nên cũng theo vào.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã nhìn thấy cái gì? Nghe được cái gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nghe có người nói chuyện, nói tiểu thư họ Kim của bọn họ là bệnh nhân rất đáng sợ, vốn đã khó cứu chữa, may sao hiện tại cuối cùng đã tìm ra một vật tế thần. Bọn họ không nói ra căn bệnh của Kim cô nương là gì.

Bởi vì căn bệnh đó thật sự đáng sợ.

Vô luận ai ai cũng đều biết, trên thế gian tuyệt không có chứng bệnh nào đáng sợ hơn "ma phong".

Đó kỳ thực đã không thể coi là căn bệnh, bề mặt như một loại phù chú, một thứ tai họa, làm cho người ta không dám đề cập tới, cũng bất nhẫn đề cập tới.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Kim tứ gia vốn cũng không tán thành làm chuyện này, lại không thể không làm, cho nên trong tâm cũng rất đau khổ, cực kỳ bất an, cho nên ông ta mới muốn giết chàng diệt khẩu.

Một người khi xấu hổ bất an, thông thường có thể muốn làm thương hại tới người khác.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta tịnh không trách ông ta, một người làm phụ thân, vì con mình mà hạ tư cách, cho dù có làm sai cũng đáng để tha thứ, hà huống ta cũng biết đó không phải là chủ ý của ông ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng biết đó là chủ ý của ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên là người nhất tâm muốn giết ta.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Không sai, tôi cũng bị y gạt, mới kêu chàng đến đây, nghĩ là y ở đây, bởi vì y nói cho tôi biết y ở đây đợi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Y tự mình nói cho nàng biết?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nhận ra y?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng đã biết y là ai, sao không chịu nói cho ta biết?

Trương Khiết Khiết thất thần nhìn vào bóng tối xa xăm, trong mục trung của nàng đột nhiên lộ xuất một ý nghĩ khủng bố vô phương miêu tả, đột nhiên ôm chặt Sở Lưu Hương:

- Hiện tại tôi muốn đào tẩu. Chàng… chàng có chịu đem tôi bỏ đi không?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bỏ đi đâu?

Trương Khiết Khiết lạc hồn vào bóng tối triền miên:

- Đi đâu cũng được, chỉ cần là chỗ không người, chỉ có tôi và chàng, nơi đó không có ai tìm bắt tôi, cũng không có ai tìm bắt chàng.

Nàng khép nhẹ đôi mắt, mí mắt mỹ lệ lăn dài giọt lệ tinh oanh, mơ mộng nói tiếp:

- Hiện tại tôi cái gì khác cũng không muốn, chỉ muốn tôi cùng chàng đơn độc ở cùng một chỗ, an an tĩnh tĩnh sống cả đời này.

Sở Lưu Hương không nói gì, một hồi rất lâu sau cũng không nói. Trong ánh mắt của chàng dâng tràn một biểu tình kỳ quái, cũng không biết là đang ngẫm nghĩ, hay là đang mơ mộng?

Trương Khiết Khiết bỗng mở mắt, ngưng thị nhìn chàng:

- Lời tôi nói chàng có tin không?

Sở Lưu Hương chầm chậm gật đầu:

- Ta tin.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng… chàng không chịu?

Sắc mặt nàng trắng nhợt, toàn thân run lẩy bẩy.

Sở Lưu Hương dùng cả hay tay nâng khuôn mặt trắng nhợt của nàng, dịu dàng thốt:

- Ta tin, ta chịu, chỉ tiếc…

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chỉ tiếc cái gì?

Sở Lưu Hương thở dài đáp:

- Chỉ tiếc trên thế gian tuyệt không có một chỗ như vậy.

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Tuyệt không có chỗ nào?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tuyệt không có chỗ người ta tìm không ra, vô luận bọn ta bỏ đi đâu, vô luận bọn ta trốn ở đâu, sớm muộn gì cũng có một ngày người ta tìm ra.

Khuôn mặt Trương Khiết Khiết càng trắng nhợt.

Nàng vốn là một cô gái mặt mày tươi tắn vui vẻ, nhưng hiện tại lại phảng phất bỗng có rất nhiều khủng bố, rất nhiều tâm sự.

Đó là vì sao?

Đó có phải là vì ái tình?

Ái tình vốn là thứ không thể lẩn tránh nhất.

Có lúc thống khổ, có lúc điềm mật, có lúc làm cho người ta khoái lạc, có lúc lại làm cho người ta bi thương.

Người thống khổ nhất, có thể bởi vì đã có ái tình, hơn nữa đã biến thành khoái lạc, người khoái lạc nhất cũng có thể bởi vì đã có ái tình, lại đã biến thành thống khổ vô bờ.

Ái tình thần bí.

Chỉ có ái tình chân chính, mới vĩnh viễn tươi sáng, vĩnh viễn tồn tại.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, trầm mặt rất lâu, nước mắt đã nhỏ hòa vào nước lạnh.

Trong nước ánh lên tinh quang. Tinh quang đầy trời.

Nàng chợt ngẩng đầu, bao nhiêu tinh quang đầy trời tựa hồ đều bị nàng giấu trong cổ.

Nàng si si dại dại nhìn Sở Lưu Hương, si si dại dại thốt:

- Tôi cũng biết trên thế gian tuyệt không thể có chỗ nào vĩnh viễn không bị người ta tìm ra. Nhưng… bọn ta chỉ cần có thể đơn độc sống ở đó một năm, một tháng, thậm chí chỉ cần có thể đơn độc sống một ngày, tôi cũng đã rất khoái trá, rất mãn nguyện.

Sở Lưu Hương không nói gì nữa.

Nếu mình là Sở Lưu Hương, trong một đêm tinh quang đầy trời, gió mát lạnh như nước, có một cô gái mình yêu thích rúc trong lòng mình thố lộ chân tình, muốn mình mang nàng đi, mình còn có thể nói gì nữa?

Mỗi một người đều có lúc tình cảm xung động vô phương khống chế, lúc đó ngoại trừ người trong tâm hắn ra, chuyện gì khác hắn đều có thể quên hết, đều có thể bỏ hết.

Mỗi một người trong cuộc đời, ít nhất cũng có làm qua một hai chuyện hồ đồ.

Những chuyện đó có lẽ không mang đến lợi ích gì cho hắn, ít nhất lại có thể lưu giữ lại một đoạn ký sự quá khứ để lúc về già tịch mịch hồi tưởng lại. Một người lúc về già giữa trời đông giá buốt lạnh lẽo, nếu không có một chuyện gì để hồi tưởng, có lẽ hắn sẽ có cảm giác cả cuộc đời của hắn quá vô nghĩa vô vị.

Mặt trời từ từ ló dạng, lúc dương quang xuyên qua rặng cây, phô bày một hàng bóng thon dài.

Trương Khiết Khiết dắt tay Sở Lưu Hương, lẳng lặng đi trên con đường nhỏ tĩnh mịch. Trong tâm nàng cũng ngập tràn hạnh phúc yên bình, chỉ có cảm giác mình từ xưa đến nay chưa từng có thứ hạnh phúc như vậy.

Còn Sở Lưu Hương?

Chàng xem ra tuy cũng rất khoái trá, lại hiển lộ một nỗi sợ hãi mơ hồ. Bởi vì chàng không biết làm như vầy có đúng không? Có rất nhiều chuyện chàng thật sự rất khó bỏ qua, có rất nhiều người chàng thật sự rất khó quên.

"Mỗi một người đều có lúc xung động tình cảm".

Sở Lưu Hương là người, cho nên chàng không không thể ngoại lệ.

Gió từ đầu đường tràn tới, trong tàng cây đại thụ có một đôi chim sẻ ríu rít mật ngữ của chúng.

Trương Khiết Khiết đột nhiên ngẩng đầu:

- Chàng có biết bọn chúng đang nói gì không?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Ánh mắt của Trương Khiết Khiết tràn đầy vẻ thiện chân của trẻ thơ, dịu giọng thốt:

- Chàng nghe kìa, chim sẻ cô nương đang cầu xin tình nhân của nàng, cầu xin hắn mang nàng bay đến đông phương, bay về hướng trùng dương, nhưng chim sẻ tiên sinh lại không đáp ứng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hắn vì sao lại không đáp ứng?

Trương Khiết Khiết trừng mắt:

- Bởi vì bổn phận của hắn, lại không ngờ còn nghĩ sinh hoạt an định càng quan trọng hơn so với đi tìm khoái lạc, hắn vừa sợ bay trên đường gặp bão tuyết, vừa sợ đói lạnh, lại quên một người không chịu chịu đựng khổ nạn, vĩnh viễn cũng không đạt được khoái lạc chân chính.

Sở Lưu Hương thốt:

- Có những người xem sinh hoạt an định cũng là một thứ khoái lạc.

Trương Khiết Khiết nói:

- Nhưng, hắn mỗi ngày phải trốn tránh con người, mỗi ngày đều phải phòng bị đạn ná, đó có thể coi là sinh hoạt an định sao?

Nàng thở dài nhè nhẹ, nói tiếp:

- Tôi nghĩ hắn nên dẫn chim sẻ cô nương đi, nếu không nhất định sẽ hối hận, nếu không trải qua khảo nghiệm và so sánh, làm sao biết được cái gì là khoái lạc chân chính?

Bọn họ đã đi ngang qua dưới cây, đôi chim sẻ trên cây đột nhiên bay vụt đi, bay về hướng đông phương.

Trương Khiết Khiết vỗ tay cười tươi:

- Chàng có thấy bọn chúng đã bay đi không? Vị chim sẻ tiên sinh đó tất không thể coi là quá ngu phải không?

Sở Lưu Hương cười:

- Ta có phải cũng không thể coi là quá ngu không?

Trương Khiết Khiết rướn người đứng bằng mũi chân, hôn nhẹ lên má chàng, dịu dàng đáp:

- Chàng cực kỳ thông minh. Chàng đang muốn đi đâu?

- Tùy nàng.

- Chàng có mệt không?

- Không mệt.

- Giống như đôi chim sẻ, thẳng đường mà đi có được không? Đi tới đâu tính tới đó.

- Được.

- Chỉ cần chàng nguyện ý, cho dù đi đến chân trời góc biển, tôi cũng vĩnh viễn theo chàng, tôi nhất định đi cùng chàng.

Hoàng hôn.

Hoàng hôn trên tiểu trấn, an bình tĩnh lặng.

Một đôi vợ chồng già đang tản bộ dưới ánh tịch dương, trên đầu lão nhân đội cái mão đai vàng trong rất hoạt kê, nhưng bộ dạng xem ra rất trang nghiêm, cũng rất nghiêm túc.

Vợ của lão lẳng lặng đi kế bên người lão, có vẻ thuận tòng hoàn toàn, bởi vì cả đời này của bà đã giao hết cho chồng, hơn nữa đã thu hồi một cuộc đời an định và hạnh phúc.

Hai vợ chồng lẳng lặng bước qua, không nguyện để ai phiền toái, cũng không nguyện náo nhiễu người ta.

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ.

Mỗi lần chàng nhìn thấy đôi vợ chồng lớn tuổi như vậy, trong tâm đều có cảm giác khó tả.

Bởi vì chàng không biết được khi mình đến lúc vãn niên, có thể có một bạn lữ chung sống như vậy không?

Chỉ có lần này, trong tâm chàng cảm thấy hạnh phúc hơn hết, bởi vì Trương Khiết Khiết đang đi bên người chàng.

Chàng nhịn không được nắm chặt tay Trương Khiết Khiết.

Tay Trương Khiết Khiết lạnh như băng.

Trương Khiết Khiết đang cúi đầu nhìn mũi chân mình, qua một hồi rất lâu, mới ngẩng đầu cười một tiếng:

- Tôi không quá lạnh, nhưng rất đói, đói muốn điên người.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn ăn cái gì?

Tròng mắt Trương Khiết Khiết chớp chớp:

- Tôi muốn ăn vi cá.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Địa phương như vầy làm sao có vi cá?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi biết trong trấn trước mặt có, đi một chút nữa là gặp đại trấn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng hiện tại đã đói muốn điên, cũng có thể chịu đựng chờ đến đó?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Lúc tôi càng đói, càng muốn ăn đồ càng ngon.

Sở Lưu Hương cười thốt:

- Nguyên lai nàng cũng giống hệt ta, cũng là hạng háu ăn.

Trương Khiết Khiết cười ngọt ngào:

- Cho nên hai ta mới chân chính là một đôi trời sinh.

Sở Lưu Hương thốt:

- Được, bọn ta đi mau.

Trương Khiết Khiết chu miệng:

- Tôi đã đi không nổi nữa, trên người chàng còn tiền mướn xe không?

Cho nên bọn họ đã mướn xe.

Xe đi rất nhanh, bởi vì Trương Khiết Khiết không ngừng thôi thúc.

Hiện tại từ trong xe nhìn ra, đã có thể thấy ánh đèn trong trấn trước mặt.

Sở Lưu Hương đang nhìn ra ngoài xuất thần.

Trương Khiết Khiết bỗng hỏi:

- Trong tâm chàng còn nghĩ về người đó?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người nào?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Người luôn luôn muốn hại chàng.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Có lúc khó tránh được nghĩ ngợi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết tôi vì sao một mực không chịu nói cho chàng biết y là ai không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Trương Khiết Khiết dịu dàng thốt:

- Bởi vì tôi không muốn chàng đi đánh y, cho nên tôi muốn xin chàng một chuyện.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng cứ nói.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng, nói từng tiếng:

- Tôi muốn chàng đáp ứng tôi, sau này không muốn nghĩ về y nữa, cũng không muốn đi tìm y.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Ta có bao giờ tìm y đâu, toàn là y tìm ta.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Nếu y sau này không còn tìm chàng?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta đương nhiên cũng không tìm kiếm y.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thật?

Sở Lưu Hương dịu dàng đáp:

- Chỉ cần nàng đi chung với ta, người nào khác ta đều không muốn tìm, ta đã từng đáp ứng nàng rồi.

Trương Khiết Khiết cười dịu dàng vô cùng:

- Tôi nhất định vĩnh viễn theo chàng.

Ngựa hí vang một tiếng, xe đã dừng bánh trước tửu lâu đèn đuốc huy hoàng.

Trương Khiết Khiết kéo tay Sở Lưu Hương:

- Đi, bọn ta đi ăn vi cá, chỉ cần trên người có mang đủ tiền, tôi có thể ăn hết vi cá của chỗ này.

Vi cá bày trên bàn, một tô vi cá vừa ngon lành, vừa thơm nóng.

Nhưng Trương Khiết Khiết lại còn chưa trở về.

Hồi nãy nàng vừa ngồi xuống, chợt đứng dậy:

- Tôi phải đi một chút.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải hỏi:

- Đi đâu?

Trương Khiết Khiết cúi người, mặt dán vào mặt chàng, thì thầm:

- Tôi muốn đi tắm cái đã, vậy mới ăn cho ngon lành được.

Trong tửu lâu đông người như vậy, mặt nàng lại kề sát mặt chàng, cả Sở Lưu Hương cũng không tránh khỏi đỏ mặt.

Cho đến bây giờ, chàng vẫn có cảm giác người ta xem chừng ai ai cũng liếc ngó chàng.

Trong tâm chàng lại chỉ có cảm giác ngọt ngào rung cảm.

Một cô gái nếu không toàn tâm toàn ý yêu thương mình, làm sao biểu lộ cử chỉ mật thiết với mình giữa đám đông thiên hạ như vậy?

Ngoại trừ Sở Lưu Hương ra, ánh mắt của Trương Khiết Khiết xem chừng không nhìn tới người thứ hai nào.

Sở Lưu Hương cũng không chú ý tới người nào khác!

Nhưng hiện tại vi cá đã nguội, nàng sao còn chưa trở về?

Sở Lưu Hương thở dài, ngẩng đầu lên, bỗng nhìn thấy hai người từ ngoài bước vào.

Hai lão nhân, một lão đầu tử, một lão thái thái.

Lão đầu tử đội mão đai vàng rất hoạt kê. Thần tình trên mặt lại rất trang nghiêm.

Sở Lưu Hương chợt phát hiện hai người này là đôi vợ chồng hồi nãy gặp trong tiểu trấn.

Bọn họ hồi nãy còn tản bộ trong tiểu trấn, hiện tại chợt đã xông vào đây. Bọn họ sao lại đi nhanh vậy? Đến đây làm gì?

Sở Lưu Hương vốn có cảm giác rất kỳ quái, nhưng lập tức lại nghĩ:

- Xe trong trấn đó đâu phải chỉ có một chiếc, bọn ta có thể ngồi xe đi ăn vi cá, người ta sao lại không thể chứù.

Chàng tự cười mình, quyết định không lo nghĩ về chuyện của người ta nữa.

Ai biết được đôi phu thê đó lại xem chừng đã quyết định đi tìm chàng từ sớm, không ngờ đi thẳng tới trước mặt chàng, hơn nữa còn ngồi xuống ghế đối diện chàng.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Chàng đột nhiên phát hiện lão nhân đó một mực nhìn chàng chằm chằm, không những sắc mặt rất nghiêm túc, ánh mắt lạnh như băng, chừng như đang nhìn oan gia đối đầu.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng cười cười:

- Hai vị đến tìm người?

Lão nhân đội mão đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hai vị đến tìm ta?

Lão nhân đội mão đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta hình như chưa từng biết qua hai vị.

Lão nhân đội mão đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương không cần hỏi nữa, chàng đã minh bạch hai người đến tìm cái gì.

Bọn họ đến tìm phiền hà.

Sở Lưu Hương thở dài.

Cho dù chàng không đi tìm người ta, người ta sớm muộn gì cũng kiếm chàng. Một điểm đó chàng đã biết. Chỉ bất quá lúc này chàng chàng hy vọng Trương Khiết Khiết mau trở về, muốn để Trương Khiết Khiết tận mắt thấy không phải là chàng muốn đi tìm người ta, mà là người ta muốn kiếm chàng.

Trước đây chàng xem chừng không phải dạng như vậy.

Trước đây chàng làm gì, chỉ nhắm chuyện đó mà làm, không chờ người khác nghe, không mong người khác thấy.

Địa vị của Trương Khiết Khiết trong tâm tư chàng, không biết từ lúc nào đã biến thành quan trọng như vậy.

Sở Lưu Hương có cảm giác tâm tư mình cực kỳ hỗn loạn. Chàng xưa nay luôn luôn không câu không thúc, tự do tự tại hàng ngày, nhưng hiện tại trong tâm chàng lại có nhiều lo lắng, có muốn nằm lại nằm không yên.

Lão nhân đội mão một mực nhìn chàng lạnh lùng:

- Ngươi bất tất phải đợi.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Bất tất phải đợi cái gì?

Lão nhân đội mão đáp:

- Bất tất phải đợi người trở về nữa!

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi biết ta đợi ai?

Lão nhân đội mão đáp:

- Vô luận ngươi đợi bao lâu đi nữa, ả đều tuyệt không trở về.

Tâm Sở Lưu Hương chừng như bị thiêu cháy:

- Ngươi biết nàng không thể trở lại?

Lão nhân đội mão đáp:

- Ta biết.

Sở Lưu Hương nâng chén rượu, từ từ uống cạn, bỗng lại cười cười thốt:

- Chuyện ngươi biết xem chừng không ít.

Lão nhân đội mão đáp:

- Chuyện ta không biết rất ít.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ít nhất có một chuyện ngươi còn chưa biết.

Lão nhân đội mão hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tính khí của ta ngươi còn chưa biết.

Lão nhân đội mão "ồ" một tiếng.

Sở Lưu Hương lại uống cạn một chén, từ từ thốt:

- Tính khí của ta rất đặc biệt, người khác kêu ta không làm chuyện gì, ta lại khơi khơi phải làm.

Lão nhân đội mão trầm mặt:

- Ngươi nhất định phải đợi ả?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhất định phải đợi.

Lão nhân đội mão thốt:

- Nếu ả không quay về, ngươi phải đi tìm ả?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không thể không tìm.

Lão nhân đội mão thộn mặt, lạnh lùng thốt:

- Đi đi.

Sở Lưu Hương đáp gọn:

- Ta thích ở đây đợi người, tại sao lại phải đi?

Lão nhân đội mão đáp:

- Bởi vì ta kêu ngươi đi.

Sở Lưu Hương lại cười cười:

- Vậy thì ta lại càng không đi.

Tròng mắt lão nhân đội mão đột nhiên co thắt, từ từ gật đầu, cười lạnh:

- Ngươi rất giỏi.

Sở Lưu Hương cười:

- Ta vốn không tệ.

Lão nhân đội mão thốt:

- Nhưng lần này ngươi lại tệ.

Lão đột nhiên xuất thủ.

Bàn tay xương xẩu, vàng khè, giống như người chết đã mai táng lâu ngày. Vô luận là nhìn làm sao, cũng không giống bàn tay người sống chút nào.

Mặt lão nhuộm đầy màu xám ngoét, Sở Lưu Hương chưa từng thấy qua một người sống mặt mày như vậy.

Thậm chí cái mão đai vàng trên đầu lão hiện tại nhìn cũng không còn chút hoạt kê.

Lão thái thái đó vẫn tĩnh tọa, phảng phất rất ôn thuận, rất an tường. Nếu nhìn kỹ mới phát hiện đôi mắt bà ta không ngờ lại có màu tím thẩm, giống như quỷ hỏa nơi mộ phần trong đêm lạnh.

Cho đến bây giờ, Sở Lưu Hương mới chân chính nhìn rõ hai người này.

Chàng vốn nên nhìn rõ từ sớm, đôi mắt chàng vốn luôn nhìn thấy trước người ta.

Nhưng lần này lại ngoại lệ.

Ít nhất có bảy tám người đều đã nhìn ra nét thần bí quỷ dị của đôi vợ chồng đó trước cả chàng, bọn họ nhất định đã từng đi qua chỗ này. Bảy tám người đó lập tức đứng dậy, lẳng lặng gói ghém, lẳng lặng lén đi ra, xem chừng sợ bọn họ đem đến cho họ tai họa bất tường, hay cả tử vong trí mệnh.

Có lẽ hai người bọn họ căn bản không phải đến từ chỗ nào trên nhân thế.

Có bao giờ nghe qua cố sự người chết sống lại đội mồ trở lại thế gian?

Bàn tay vàng khè từ từ thò sang, từ từ nhắm người Sở Lưu Hương bấu tới.

Có lẽ đó căn bản không phải là tay người, là quỷ trảo.

Sở Lưu Hương không ngờ vẫn cười cười:

- Muốn uống rượu?

Chàng bỗng nâng chén rượu trong tay tống qua.

Lúc đó chàng đã miễn cưỡng cố nhủ lòng phải bình tĩnh, cho nên nhìn rất chuẩn, tính cũng rất xác.

Cho nên chén rượu xảo diệu tống thẳng vào lòng bàn tay của lão nhân đội mão.

Chén rượu không, chén rượu trong tay Sở Lưu Hương thường thường đều cạn sạch.

Lão nhân đội mão trong tay tự nhiên có chén rượu, cũng không thể không có chút giật mình.

Ngay lúc đó, nghe "cạch" một cái, chén rượu đã vỡ vụn - - tịnh không phải là vỡ thành từng mảnh, mà là nát vụn thành bột.

Chén rượu trắng đã thành bột phấn, bột trắng rơi lả tả từ trong tay lão xuống, rơi trên tô vi cá nướng đỏ hồng.

Trên tay lão nhân đó hiển nhiên ngập tràn nội lực.

Nội lực đáng sợ.

Xương cốt một người nếu bị tay lão ta nắm được, làm sao mà không nát thành bột phấn như chén rượu được.

Tay lão không dừng lại, xem chừng đang muốn bấu vào xương Sở Lưu Hương, không cần biết là xương chỗ nào.

Xương chỗ nào cũng không thể để lão bấu được.

Sở Lưu Hương bỗng giơ đôi đũa lên, vừa giơ lên đã gắp hai ngón tay của lão, động tác của hai ngón tay quả thật nhanh nhẹn, nhưng đôi đũa cũng không chậm.

"Cách" một tiếng, đôi đũa đã gãy làm ba đoạn.

Vô luận là vật gì, chỉ cần đụng lên bàn tay đó, xem chừng lập tức gãy đoạn.

Lão nhân đội mão vẫn lạnh lùng nhìn chàng:

- Đứng lên, đi ra.

Sở Lưu Hương không đứng lên, không đi ra.

Nhưng xương cốt chàng có thể gãy đoạn.

Tay đã thò đến trước mặt Sở Lưu Hương, chỉ cách đầu chàng không tới một thước.

Chàng vốn có thể tránh né, có thể bỏ đi.

Lão nhân đó vô luận là người hay là quỷ, đều không muốn thật sự bắt chàng.

Nhưng cũng không biết vì sao, chàng không chịu đi.

Chàng đã chuẩn bị cùng lão nhân đấu nội lực một trận.

Khí lực của người trẻ tuổi đương nhiên mạnh hơn so với người già, nhưng nội lực tịnh không phải là khí lực.

Nội lực phải luyện càng lâu, mới càng thâm hậu.

Cho nên một điểm đó Sở Lưu Hương thật sự hoàn toàn không nắm chắc, chàng hồi đó tới giờ không làm chuyện không nắm chắc.

Nhưng lần này chàng lại bướng bỉnh.

Ngay lúc đó, hai bàn tay đã dính vào nhau.

Sở Lưu Hương lập tức có cảm giác như tay mình đang chạm vào một miếng sắt đang nung chảy.

Sau đó cái ghế gãy "rắc" một tiếng.

Lão thái thái bỗng lắc đầu, thở dài thốt:

- Cái ghế đó xem chừng ít nhất cũng đáng giá hai phân tiền, thật tiếc quá.

Bà ta lẩm bẩm với mình, móc trong người ra một cái túi thêu hoa, lấy ra hai đồng bạc nhỏ, đưa cho tên tiểu nhị:

- Đây là tiền đền cái ghế.

Điếm tiểu nhị xem ra sắc mặt đã xanh dờn, mắt láo liên, thật không biết có nên tiếp nhận, hay là không nên tiếp nhận.

Lúc đó, chỉ nghe "rắc" thêm tiếng nữa, cái ghế Sở Lưu Hương đang ngồi dĩ nhiên đã gãy chân ngã lăn.

Chàng tuy nhiên vẫn còn có thể miễn cưỡng gượng chân, nhưng áp lực trên tay đã càng lúc càng không còn cách chi trì, cũng không có cách nào đứng lên được.

Áp lực trên tay lão nhân đó so với trong tưởng tượng còn đáng sợ hơn nhiều.

Thân chàng càng lúc càng thấp xuống, bỗng ngay lúc đó, lực lượng trên tay lão nhân hoàn toàn biến mất, Sở Lưu Hương không tự chủ được phải quỵ bàn tọa xuống, tưởng sẽ ngã lăn trên đất, không ngờ lại ngồi thẳng trên một cái ghế khác.

Cái ghế đó xem chừng đột nhiên từ chỗ khác bay tới.

Chàng quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết chung quy đã về, đang mỉm cười đứng sau lưng Sở Lưu Hương:

- Vị lão tiên sinh này vì sao không ngồi xuống, có lẽ nào ghế ở đây quá thô cứng?

Sắc mặt của lão nhân đội mão càng khó coi, lại không ngờ vẫn từ từ ngồi xuống.

Trương Khiết Khiết đặt tay lên vai Sở Lưu Hương, cười thốt:

- Tôi không biết chàng ở đây còn gặp được bằng hữu.

Sở Lưu Hương đang miễn cưỡng làm cho sắc mặt mình dễ nhìn một chút, chàng thật sự không chịu để người ta cũng thấy mình giống như người chết từ trong quan tài mới sống lại.

Sau đó chàng mới lắc đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng lắc đầu là ý gì?

Sở Lưu Hương cười cười, điềm đạm thốt:

- Ý tứ lắc đầu là ta trước đây chưa từng gặp qua bọn họ, sau này cũng không muốn gặp.

Sắc mặt Trương Khiết Khiết đã lộ xuất biểu tình kinh ngạc:

- Chàng không nhận ra bọn họ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không nhận ra.

Chàng vốn muốn nói thẳng bọn họ giống như quỷ mới sống lại, nhưng vẫn miễn cưỡng nhẫn nhịn.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt:

- Bọn họ sao lại đến đây? Có lẽ nào muốn tìm tôi?

Lão nhân đội mão ngưng chú nhìn nàng, chung quy lắc đầu:

- Không phải, ta đâu có đến tìm ngươi.

Sau đó từ từ quay mình, từ từ đi ra.

Lão thái thái đó đang muốn theo lão, Trương Khiết Khiết bỗng thốt:

- Đợi một chút.

Hai người dĩ nhiên đều dừng chân, lẳng lặng đứng đợi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Là ai đã rắc muối lên tô vi cá của ta vậy? Rắc bao nhiêu muối như vậy, mau đền cho ta.

Lão nhân không nói gì, lão thái thái lại móc trong túi ra hai đĩnh bạc bỏ trên bàn, kéo tay lão nhân từ từ đi ra.

Chỉ trong chớp mắt, bọn họ đã biến mất ngoài cửa, chừng như chưa từng xuất hiện.

Trương Khiết Khiết cười ngất, la lớn:

- Mau đem ra thêm một tô vi cá nướng, phải nướng cho ngon, ta đã đói muốn điên người rồi.

Vô luận nhìn cách nào, cũng tuyệt đối nhìn không ra Trương Khiết Khiết giống như người đói gần muốn điên.

Nàng nhìn không những cười rất cao hứng, hơn nữa mặt mày tươi tắn, giống như hột đậu phộng mới bóc vỏ.

Đó có lẽ chỉ vì nàng vừa thay y phục, y phục trắng như tuyết, vừa sạch sẽ, vừa mềm mịn.

Sở Lưu Hương nhìn nàng đăm đăm, nhìn y phục trắng như tuyết của nàng đăm đăm, giống như từ xưa tới giờ chưa từng thấy cô gái nào mặc y phục như vậy.

Trương Khiết Khiết vừa cười vừa hỏi:

- Chàng không nghĩ đến tôi có thể thay y phục sao?

Sở Lưu Hương lầm bầm gì trong miệng, ai cũng không nghe chàng nói cái gì.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bộ y phục này có dễ nhìn không? Chàng có thích không?

Sở Lưu Hương bỗng đáp:

- Ta thật sự thích muốn chết.

Trương Khiết Khiết tròn xoe mắt nhìn chàng, xem chừng rất kinh ngạc:

- Sao chàng giận? Giận ai vậy?

Sở Lưu Hương bắt đầu cầm chén rượu.

Trương Khiết Khiết bỗng cười một tiếng:

- Tôi biết rồi, chàng nhất định đã đợi tôi quá lâu, sợ tôi không trở lại, cho nên chàng nổi nóng, nhưng hiện tại tôi đã quay trở về, chàng còn giận gì nữa?

Sở Lưu Hương "hừm" một tiếng.

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Nếu chàng thật sự không thích bộ y phục này, tôi lại đi thay ngay lậ p tức.

Sở Lưu Hương đột nhiên đặt chén rượu xuống, ôm nàng chặt cứng.

Trương Khiết Khiết vừa giật mình vừa khoái trá:

- Chàng… chàng điên rồi, mau thả tôi ra, không sợ người ta cười sao.

Sở Lưu Hương căn bản không thèm để ý, vác nàng lên vai.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Vi cá của tôi… Vi cá của tôi tới rồi…

Vi cá quả thật đã mang ra.

Điếm tiểu nhị bưng ra, nhìn thấy bộ dạng của bọn họ, tròn xoe mắt, há hốc miệng, cả cằm gã cũng gần như rớt xuống.

Cằm đương nhiên không thể thật sự rớt xuống đất, nhưng tô vi cá đang bưng trong tay đã rớt.

"Xẻng" một tiếng, cả tô vi cá vỡ tan.

Trương Khiết Khiết thở dài, nhắm mắt than thở:

- Xem ra hôm nay tôi bị trù ẻo không được ăn vi cá.

Tròng mắt của nàng vừa chớp một cái, lại cười ngất:

- Vi cá tuy ăn không được, may là ở đây còn có tai heo, món điểm tâm ngon nhất.

Nàng cắn rất nhẹ, rất nhẹ…

Sở Lưu Hương thường thường chỉ sờ chót mũi, lại rất ít khi sờ tai.

Trên sự thật, ngoại trừ khi bị người ta cắn một cái, chàng căn bản không sờ tới tai.

Hiện tại chàng đang sờ tai.

Trên tai chàng đang có hai bàn tay - - bàn tay kia đương nhiên là của Trương Khiết Khiết.

Trương Khiết Khiết dịu dàng vuốt ve vành tai chàng, dịu dàng thốt:

- Tôi cắn có đau không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không đau, còn phải thêm hai chữ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thêm hai chữ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không đau… mới quái.

Trương Khiết Khiết cười ngất, nàng áp sát thân chàng, thổi tai chàng phù phù.

Sở Lưu Hương vốn đang làm như không thèm để ý gì tới, bỗng nhịn không được, cười ngất đến nổi cong lưng, gần như té xuống ghế.

Trương Khiết Khiết thở hổn hển, cười khanh khách:

- Chàng chỉ cần dám giận tôi, tôi sẽ cắn đứt tai chàng đem ngâm dấm.

Sở Lưu Hương đang ôm bụng cười, đột nhiên vác nàng lăn xuống đất. Hai người lăn lộn dưới đất, cười không ngớt.

Bất chợt, hai người đều ngưng cười.

Có phải vì miệng của bọn họ đã bị bít?

Phải qua một hồi rất lâu, rất lâu, đợi đến lúc trong phòng an tĩnh trở lại, bọn họ đã ngồi lại trên ghế.

Gió đêm nhè nhẹ thoang thoảng qua song cửa, tinh quang xuyên thấu giấy cửa sổ, chiếu trên sóng mũi nàng.

Sóng mũi nào sao lại có giọt mồ hôi tinh oanh?

Cũng không biết bao lâu sau, nàng mới thở dài nhè nhẹ:

- Tôi nếu nói cho chàng biết chàng là nam nhân đầu tiên của tôi, cũng là nam nhân cuối cùng, chàng có tin không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tin.

Nàng hỏi:

- Hồi nãy chàng sao lại hoài nghi tôi, nghĩ tôi không trở về?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không hoài nghi nàng, là bọn họ nói.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bọn họ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Là lão đầu tử và lão thái thái như quỷ sống đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng sao lại phải tin lời nói quỷ quái của bọn họ?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta không tin lời nói của bọn họ… chỉ có chút khẩn trương.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Khẩn trương cái gì?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta tuy biết nàng nhất định trở về, vẫn sợ nàng không thể trở về, bởi vì…

Chàng bỗng ôm chặt Trương Khiết Khiết vào lòng, dịu dàng nói tiếp:

- Bởi vì nàng nếu quả thật không thể trở về, ta đơn giản không biết đi đâu để tìm nàng.

Trương Khiết Khiết nhìn chàng, sóng mắt ôn nhu như nước mùa xuân:

- Chàng thật sự coi tôi quan trọng như vậy sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Thật, thật, thật.

Trương Khiết Khiết bỗng chui rúc vào lòng chàng, cắn chàng, chưởi chàng:

- Chàng ngu, chàng ngốc, chàng đơn giản là tên khờ bậc ba, chàng có lẽ nào nhìn không ra tôi tốt với chàng cỡ nào? Hiện tại cho dù chàng có dùng côn đánh đuổi tôi, tôi cũng không đi.

Nàng chưởi rất nặng, cắn rất nhẹ, nàng lại cười, cũng không biết là vì sao, vừa cười vừa khóc.

Tâm Sở Lưu Hương đã tan rã, hóa thành dòng nước, hóa thành khói mù, hóa thành gió xuân.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi sợ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng sợ cái gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Sợ chàng thay đổi, sợ chàng hối hận.

Nàng bỗng đứng lên, cắn môi:

- Tôi biết chàng không những có rất nhiều nữ nhân, cũng có rất nhiều bằng hữu, bọn họ cũng là người chàng không thể bỏ rơi, không thể quên được, tương lai nhất định sẽ hối hận.

Sở Lưu Hương không nói gì, chỉ ngây dại nhìn nàng.

Cái chàng nhìn tịnh không phải là ánh mắt mê hồn của nàng.

Chàng nhìn chỗ nào?

Mặt Trương Khiết Khiết đột nhiên ửng đỏ, vùng đứng dậy, dụng lực xô chàng ra:

- Chàng đi đi, tôi muốn... tôi muốn...

Sở Lưu Hương tròn mắt:

- Nàng muốn cái gì?

Trương Khiết Khiết đỏ mặt:

- Chàng quỷ sứ như vậy, chàng biết rõ mà, còn không mau đem đôi mắt quỷ của chàng đi ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tối như vầy, nàng bảo ta lăn đi đâu?

Tròng mắt nàng chớp chớp, thản nhiên thốt:

- Đi mua vi cá mang về cho tôi, hiện tại tôi lại đói muốn chết.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Khuya như vầy, kêu ta đi đâu mà mua vi cá?

Trương Khiết Khiết cố ý nghênh mặt:

- Tôi không cần biết, chỉ cần chàng hứa mang vi cá về, nếu không coi chừng lỗ tai chàng biến thành tai heo ngâm dấm đó.

Đó là câu nói cuối cùng Sở Lưu Hương nghe nàng nói.

Chàng vĩnh viễn nghĩ không ra, nghe xong câu nói đó, phải trải qua bao lâu, bao lâu, mới có thể nghe lại giọng nói của nàng.

162. Chương 162: Người Ngọc Ở Đâu

Sở Lưu Hương bưng vi cá về, Trương Khiết Khiết đã biến mất.

Người nàng tuy đã đi, nhưng bóng dáng của nàng, tình cảm của nàng, hương thơm của nàng, lại phảng phất vẫn còn lưu lại như cũ trên gối, lưu lại như cũ trong quần áo, lưu lại như cũ trong từng ngóc ngách của căn phòng.

Trong tâm, trong mắt, trong óc Sở Lưu Hương, vẫn còn có cảm giác nàng còn ở đây như cũ.

Nàng rất mau chóng trở về. Nhất định rất mau.

Sở Lưu Hương nằm sấp người, thả lỏng tứ chi, hưởng thụ dư hương trên gối.

Trong tâm chàng ngập tràn sự thỏa mãn dịu dàng.

Bởi vì chàng có thể hít thở như cũ, có cảm giác về nàng như cũ.

Bởi vì chàng biết nàng nhất định trở về.

Cho nên sự chờ đợi tịch mịch đó đã biến thành sự hưởng thụ điềm mật.

Trên gối có một cọng tóc.

Là tóc của nàng, vừa dài, vừa mềm mại, vừa đen nhánh, giống như tơ tình của nàng.

Chàng quấn quấn cọng tóc trên ngón tay, như dùng tơ tình của nàng xây tổ ấm trong tâm.

Nhưng nàng chưa quay về.

Gối đã lạnh, áo càng lạnh hơn, nàng vẫn chưa quay về.

Đêm dài đã tận, ánh bình minh đã nhuộm song cửa, nàng vẫn chưa quay về.

Chàng đã ngủ, lại tỉnh, chàng lăn qua lăn lại. Nàng vẫn chưa quay về.

Trời đã sáng rõ, nhưng trong phòng lại bỗng biến thành lạnh lẽo và tịch mịch khôn tả.

Nàng đã một mình đi đâu? Sao còn chưa trở về?

"Tại sao? Tại sao?…".

Sở Lưu Hương vô phương giải thích, cũng vô phương tưởng tượng.

"Có lẽ nào nàng từ nay biến mất trên thế gian? Có lẽ nào ta đã vĩnh viễn không gặp nàng nữa?".

Chàng không thể tin, không dám tin, cũng không chịu tin.

"Ta nhất định có thể đợi nàng trở về, nhất định có thể…".

Nhưng chàng không đợi được.

Thời gian trôi qua quả thật quá chậm, chậm đến nổi làm cho người ta cuồng điên, mỗi một cơn gió lùa qua song cửa, chàng đều tưởng nàng quay về.

Nhưng đợi đến lúc trời chạng vạng tối, chàng vẫn không thấy bóng dáng nàng.

"Có lẽ nào thật sự đi không từ giã?".

"Có lẽ nào những điềm ngôn mật ngữ, thề non hẹn biển của nàng, chỉ bất quá là muốn ta lưu hạ một đoạn thống khổ vĩnh viễn khó quên?".

"Nàng vì sao lại phải làm như vậy? Vì sao phải lừa gạt ta?".

Sở Lưu Hương vốn không phải là người đa sầu đa cảm, vô luận chuyện gì đều rất cởi mở.

Vô luận tương tụ cũng được, chia ly cũng được, chàng luôn luôn rất cởi mở.

Bởi vì nhân sinh vốn ngắn, tương tụ có thể được bao lâu? Biệt ly có thể được bao lâu?

Đến đã hối hả, đi cũng vội vàng, hà tất phải xem trọng chuyện gì.

Nhưng hiện tại, chàng đã xem trọng.

Có tình người giống như lưu tinh xẹt, chỉ một phút giây tương ngộ, cũng có thể phát xuất hoa lửa làm cho người ta lóa mắt.

Hoa lửa tuy có lúc phải tắt, nhưng một loạt hình bóng lại vĩnh viễn khó quên, có lúc thậm chí có thể làm cho mình cả đời thống khổ, có lúc thậm chí hủy hoại cả mình.

Sở Lưu Hương tuy cởi mở, nhưng lại tịnh không phải là người vô tình.

Có lẽ bởi vì chàng quá đa tình, quá nồng nàn, một khi phát ra không thể thu về.

Cho nên lúc bình thường mới luôn có bộ dạng vô tình, nhưng trên thế gian có ai mới thật sự vô tình?

Sở Lưu Hương chầm chậm đứng dậy, chầm chậm đi ra cửa.

Đẩy cửa, hoàng hôn ngập trời.

Hoàng hôn ngập trời đột nhiên xâm chiếm tâm chàng, chàng kích động đến nỗi toàn thân run rẩy.

"Không cần biết nàng ở đâu, ta nhất định phải tìm ra nàng".

Chàng phát thệ nhất định tìm ra nàng, hỏi cho rõ ràng.

Nhưng đi đâu để kiếm nàng?

Nàng ở chân trời? Hay góc biển? Hay giữa mây núi hư vô phiêu diêu?

Không ai biết nàng từ đâu đến sao? Cũng không ai biết nàng đã đi đâu sao?

Có lẽ nàng căn bản không phải là người trần thế.

Sở Lưu Hương xem ra khốn khổ vô cùng.

Những chỗ nàng đã từng xuất hiện, chàng đều đến tìm.

Có lúc nàng xuất hiện trên triền đồi, có lúc nàng xuất hiện giữa rừng thẳm… nói Sở Lưu Hương làm sao mà tìm?

Chàng đã gầy nhom, cũng đã mệt mỏi, trên mặt đã mất hẳn thần thái ngày xưa đã làm cho cừu địch sợ hãi, đã mất hẳn thần thái ngày xưa đã làm cho tâm tình thiếu nữ mê say.

Nhưng chàng không thèm để ý.

Bởi vì nỗi thống khổ chân chính của chàng, là trong tâm.

Chàng chưa từng biết trên thế gian có nỗi thống khổ thâm sâu như vậy.

"Trên thế gian có lẽ nào không có tới một người biết nơi hạ lạc của nàng?".

Chàng bỗng nghĩ đến Kim tứ gia.

Chàng lập tức đi tìm - - một hoàng hôn, chàng lại đi đến bức tường cao đó.

Cũng ánh trăng lợt lạt như xưa, nhưng tâm chàng lại đã hoàn toàn bất đồng.

Nhớ lại đêm hôm đó lúc nàng dắt tay chàng đi đến đây, tâm chàng phảng phất đột nhiên biết thành không không đãng đãng, cả người phảng phất biến thành không không đãng đãng.

Chàng không leo lên đầu tường, chỉ đi dọc theo bờ tường, đi chậm chạp.

Đi vòng qua một góc tường, đã có thể nhìn thấy cửa lớn của Kim gia.

Một nhóm tăng nhân áo xám đang hạ mi khép mắt từ từ bước vào cửa lớn.

Cũng có tám chú tiểu cầm trong tay pháp khí làm tang sự, cúi đầu đi sau bọn họ.

Đứng tại cửa nghênh đón, là một lão nhân sắc mặt bi thương, râu tóc xác xơ.

Lão nhân đó không ngờ chính là Kim tứ gia.

Chỉ mới có mấy ngày, lão sao lại biến thành già nua như vậy? Lão ngày xưa khí khái bức người, đến hôm nay sao lại như vậy? Có phải đã phát sinh biến cố đáng sợ gì đó?

Sở Lưu Hương đứng xa xa, nhìn từ xa xa, trong tâm chợt hiểu thấu.

Người chết nhất định là Kim cô nương, nhất định là đứa con gái mỹ lệ như thiên tiên, nhưng lại sống dưới địa ngục. Nàng chung quy đã được giải thoát.

- - Chỉ có chết mới là sự giải thoát của nàng.

Có lẽ nàng chết đi còn khoái lạc hơn so với lúc còn sống.

Nhưng còn phụ thân nàng?

Vị lãnh tụ võ lâm Giang Nam đó, người anh hùng cái thế đó, trong tay tuy có thể cải biến quyền thế, tài phú, và vận mệnh của rất nhiều người, nhưng lại vô phương cải biến vận mệnh của con gái mình.

Lão cho dù có dùng hết tất cả quyền thế và tài phú, cũng vẫn vô phương làm sống lại đứa con gái duy nhất của mình.

Đó không những là bi kịch hôm nay của lãocũng là bị kịch của tất cả nhân loại.

Tâm Sở Lưu Hương chùn xuống, chìm rất sâu.

Chàng vốn đến tìm Kim tứ gia.

Nhưng chàng hiện tại nhìn thấy Kim tứ gia, lại chỉ lủi thủi quay mình, lủi thủi bỏ đi.

Chàng đi không dừng bước.

Chàng chợt phát hiện trước mặt có một dòng suối trong vắt cắt ngang lối.

Trăng trên trời, trăng trong nước.

Sở Lưu Hương ngây người đứng đó, cúi đầu si si dại dại nhìn minh nguyệt trong nước.

Chàng bỗng có cảm giác chuyện trên thế gian giống hệt như trăng trong nước.

Trăng rành rành trong nước, mình rành rành có thể nhìn thấy trăng, nhưng đợi đến lúc muốn vớt trăng lên, không những chắc chắn vớt không được, hơn nữa có thể còn chìm trong nước.

Thậm chí có thể chết đuối.

Sở Lưu Hương không bắt trăng trong nước nữa, bởi vì chàng bắt nhầm một vốc cát.

Chàng đã học một bài học khốn khổ.

Chỉ bất quá hiện tại trong nước lại có trăng, vẫn có thể nhìn thấy trăng qua mặt nước.

Trương Khiết Khiết! Chàng đã tìm không thấy nàng.

Có lẽ nào nàng cũng giống hệt trăng trong nước, căn bản chưa từng thật sự tồn tại?

163. Chương 163: Thần Bí Lão Ẩu

Đêm càng lạnh, nước cũng càng lạnh.

Sở Lưu Hương quỳ xuống đất, ngâm đầu trong dòng nước lạnh.

Chàng muốn làm cho mình thanh tỉnh, chàng thật sự cần phải thanh tỉnh.

Nước róc rách qua mặt chàng, quẩn quyện đầu tóc chàng, chàng đột nhiên nhớ tới một câu nói của Hồ Thiết Hoa.

"Rượu tốt hơn nước duy nhất ở một chỗ, rượu vĩnh viễn không thể làm cho người quá thanh tỉnh".

Lời nói của Hồ Thiết Hoa có vẻ xa vời, xem chừng rất không thông, lại xem chừng rất có đạo lý.

Kỳ quái là đầu chàng vào lúc này nghĩ đến không phải là cô gái vừa chết, cũng không phải là Trương Khiết Khiết, mà là Hồ Thiết Hoa.

Bởi vì trước mặt chỉ còn có Hồ Thiết Hoa chàng mới có thể đem tất cả thống khổ nói ra hết.

Bởi vì thống khổ của chàng chỉ có Hồ Thiết Hoa mới có thể liệu giải.

Bởi vì Hồ Thiết Hoa là bằng hữu của chàng.

"Ta sao lại không đi tìm hắn?".

Sở Lưu Hương ngẩng đầu, bỗng phát hiện trăng trong nước đã biến mất.

Dòng nước vẫn trong vắt, không biết từ hồi nào đã bốc lên một màn khói bạc mê nhân.

Nước lưu động, khói cũng lưu động.

Chàng chợt phát hiện trong dòng nước mờ khói lưu động đó, không biết từ hồi nào đã xuất hiện một bóng người đen sì.

Người đó chừng như xuất hiện đồng thời với màn khói sương thần bí đó.

Sở Lưu Hương định quay đầu, ai biết ngay lúc đó, đằng sau lưng chàng đã vọng lên thanh âm một người.

Thanh âm già cỗi, khàn khàn, trầm trầm, gần như mang theo một lực lượng ma quái, gằn từng tiếng:

- Đừng quay đầu lại, nếu không vĩnh viễn đừng mong tìm được nàng ta.

Câu nói đó thật sự còn mạnh bạo hơn bất kỳ thứ ma chú nào trên thế gian.

Lúc Sở Lưu Hương muốn quay đầu, không ai có thể làm cho chàng không quay đầu, nhưng hiện tại tất cả các lực lượng trên thế gian lại tuyệt đối vô phương làm cho chàng quay đầu.

Bóng đen trong nước phảng phất đã rõ ràng hơn, xem ra phảng phất là một lão ẩu đầu tóc bạc trắng, trong tay còn chống một cây gậy rất cao.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải hỏi:

- Bà biết người ta muốn tìm là ai?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Người ngươi vốn đã vĩnh viễn vô phương tìm được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà… bà là ai?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta là người duy nhất có thể giúp ngươi tìm ra nàng ta.

Một tia hy vọng bừng cháy trong lòng chàng:

- Bà biết nàng ở đâu?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Chỉ có ta biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà có thể nói cho ta biết không?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không thể, ta chỉ có thể giúp ngươi tìm, nhưng đó cũng không phải là chuyện dễ.

Sở Lưu Hương nắm chặt song quyền, tựa hồ tiếng nói không còn phát ra nổi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không sợ lao sức?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sợ.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không sợ chết?

Sở Lưu Hương đáp:

- Có khi sợ…

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Nhưng vì để tìm người, cả chết ngươi cũng không sợ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu bỗng thở dài một tiếng:

- Ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi đích xác là người đáng để ta giúp đỡ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà…

Hắc y lão ẩu lại ngắt lời chàng:

- Ta hỏi ngươi như vậy, chỉ vì ta muốn ngươi hiểu rõ, chỉ có người không sợ lao khổ, cả chết cũng không sợ, mới có thể tìm được nàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta… ta đã hiểu rõ.

Hắc y lão ẩu phảng phất chầm chậm gật đầu, qua một hồi rất lâu, mới từ từ nói:

- Trên thế gian này có một gia đình rất thần bí, có người nói bọn họ từ thiên nhai đến, lại có người nói bọn họ từ góc biển đến, có người nói bọn họ là tuyết nguyên băng thủy tích tụ thành, lại có người nói bọn họ là phi điểu tuyệt tích ở hoang mạc, kỳ thực…

Thanh âm bà ta nói càng nhỏ:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết bọn họ từ đâu đến.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà nói là gia đình họ Ma?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Có người nói bọn họ họ Ma, có người nó bọn họ không phải họ Ma, kỳ thực…

Sở Lưu Hương xen lời:

- Kỳ thực trên thế gian căn bản không có ai biết họ thật của bọn họ là gì.

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bọn họ và Trương Khiết Khiết có quan hệ gì?

Hắc y lão ẩu không hồi đáp, qua một hồi rất lâu mới từ từ nói:

- Ngươi đã biết về gia đình đó, tưởng tất cũng biết bọn họ trú ẩn ở đâu?

Sở Lưu Hương gật gật đầu:

- Tương truyền bọn họ ở trong một sơn động trên ngọn núi cao, nhưng lại chưa từng có ai gặp qua bọn họ, cũng không có ai dám đi tìm.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Có người đã đi tìm, nhưng lại không có ai quay về.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Hiện tại bà muốn tìm bọn họ?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không muốn?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chỉ cần có thể tìm được nàng, nơi nào ta cũng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Nếu như đi mà không thể quay về, ngươi cũng không hối hận?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đến lúc đó hối hận có lợi ích gì?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ta hỏi tịnh không phải là có lợi ích hay không, chỉ hỏi ngươi có hối hận không?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Tuyệt không hối hận.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Đã không hối hận, sao lại phải thở dài?

Sở Lưu Hương nói không được. Chàng đương nhiên không thể nói cho bà ta biết, chàng thở dài chỉ bởi vì chàng có cảm giác câu hỏi của bà ta quá dư thừa, có những câu hỏi căn bản bất tất phải hỏi lại, bà ta lại khơi khơi phải hỏi, hơn nữa hỏi một lần còn chưa thấy đủ, còn muốn hỏi nữa.

Vốn chàng không thể xác định bóng người trong nước có phải thật sự là rất già không, hiện tại lại đã không còn nghi ngờ gì nữa.

Rắc rối nhất trong nhân loại, nhất định là nữ nhân, khó chịu nhất trong nữ nhân, nhất định là lão thái bà, đạo lý đó cũng không còn nghi ngờ gì nữa.

Vô luận bà ta là dạng người gì, vô luận thân phận của bà ta có cao tới đâu, vô luận bà ta thần bí, đáng sợ tới cỡ nào, lão thái bà vẫn là lão thái bà.

Sự bất hạnh lớn nhất của nam nhân, có lẽ là mình biết đã đến lúc vội vã gấp rút muốn chết, lại khơi khơi đụng phải lão thái bà, khơi khơi còn vô phước bị hỏi những câu quái đản, lại khơi khơi không hồi đáp không được.

Vào lúc đó, mình trừ việc thở dài ra, còn có thể nói gì khác?

Hắc y lão ẩu lần này không ngờ không cưỡng bách chàng hồi đáp.

Chính bà ta xem chừng cũng thở dài nhè nhẹ, từ từ thốt:

- Hiện tại có lẽ ngươi có cảm giác ta hỏi quá nhiều, nhưng sau này ngươi mới hiểu rõ ta hỏi những câu đó tịnh không phải là dư thừa đâu.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắng nghe.

Hắc y lão ẩu lại nói:

- Ta hỏi ngươi câu cuối cùng, nếu như ngươi đã biết lần đi này vĩnh viễn không trở về được, ngươi có còn muốn đi không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Được, vậy ngươi đi đi, đi tìm đám người họ Ma đó.

Sở Lưu Hương nhịn không được:

- Người ta muốn tìm tịnh không phải là bọn họ, ta muốn tìm Trương Khiết Khiết.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ta biết rõ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng cho đến bây giờ, bà còn chưa nói cho ta biết Trương Khiết Khiết và bọn họ có quan hệ gì?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta không nói.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà cũng không nói cho ta biết nàng ở đâu?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta cũng không nói.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Thật ra bà muốn nói cho ta biết cái gì?

Bóng người của Hắc y lão ẩu lay động trong nước, từ từ thốt:

- Ta cái gì khác cũng không nói cho ngươi biết, chỉ bất quá muốn ngươi đi đến chỗ bọn họ, tìm đến thánh đàn của bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thánh đàn?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thánh đàn ở trong sơn động mà ngươi biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chỗ đó ra sao?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không ai biết, trừ bọn họ ra, chưa từng có ai đi qua.

Thanh âm của bà ta càng phiêu diêu, càng xa xăm, từ từ nói tiếp:

- Bọn họ phụng thờ một tôn giáo rất thần bí, Thần của bọn họ ở thánh đàn của bọn họ, đó không những là thánh địa của bọn họ, cũng là cấm địa của bọn họ, tuyệt không để người ngoài bước vào một bước.

Sở Lưu Hương nói:

- Nhưng hiện tại bà lại muốn ta đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ngươi không thể không đi, bởi vì chỉ có Thần của bọn họ mới có thể nói cho ngươi biết tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Thần?

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi không tin Thần của bọn họ?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta nguyện ý tin tưởng, nhưng ta chỉ bất quá là người phàm, Thần làm sao có thể nói chuyện với người phàm như ta?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì Thần của bọn họ khác với thần của người khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Khác chỗ nào?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thần của bọn họ không phải là một bức tượng, cũng không phải là tiên, Thần của bọn họ là Thần sống, ngươi không những có thể nhìn thấy hình dáng của Thần, cũng có thể nghe giọng nói của Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao có thể tìm được Thần?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Đó còn tùy vào ngươi, coi ngươi có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Làm sao mới có thể tìm ra thánh đàn của bọn họ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Dùng tài nghệ của ngươi, dùng dũng khí của ngươi, nhưng quan trọng nhất, nhất thiết phải có quyết tâm không lùi bước, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của ngươi, sau đó…

Thanh âm của bà ta lạnh lùng đến mức thấm sâu vào ruột gan, làm cho huyết dịch người ta đều ngưng kết.

Sở Lưu Hương nghiến răng:

- Sau đó thì sao?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Sau đó ngươi phải không quản gì tới hậu quả, không quản bất cứ thủ đoạn nào…

Thanh âm của bà ta đột nhiên lại nóng như lò lửa trong địa ngục, nói tiếp:

- Ngươi phải dùng mọi thủ đoạn, vô luận là thủ đoạn ti tiện bỉ ổi đến cỡ nào, chỉ cần ngươi có thể tìm đến thánh đàn của bọn họ, gặp được Thần của bọn họ, bọn họ tuyệt không thể thương hại đến ngươi nữa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng…

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng còn có một chuyện, ngươi phải ghi nhớ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bất kể ngươi dùng kế mưu gì lừa gạt bọn họ, dùng binh khí gì để đánh gục bọn họ, thậm chí dùng ám khí hay mê dược cũng đều không quan hệ, nhưng lại ngàn vạn lần không thể làm bất cứ người nào trong bọn họ đổ máu.

Bà ta gằn từng tiếng, nói tiếp:

- Chỉ cần người nhuốm một giọt máu của bọn họ, tất nhất định hối hận cả đời…

Hiện tại ngươi đã biết tất cả, không đi cũng nhất định hối hận cả đời.

Gió tịnh không quá lạnh, nước cũng tịnh không quá lạnh.

Nhưng Sở Lưu Hương lại nhịn không được, lạnh đến nỗi rùng mình.

Chàng rất ít khi sợ hãi, nhưng trong giọng nói của hắc y lão ẩu, lại phảng phất mang theo một thứ ma lực thần bí, phảng phất chỉ cần một câu phù chú của bà ta đã có thể cải biến mệnh vận cả đời chàng.

Mệnh vận cuộc đời này của Sở Lưu Hương, có phải do giờ phút này mà đã cải biến?

Chàng không biết.

Bởi vì không biết, cho nên mới sợ hãi.

Lời nói của hắc y lão ẩu đó thật ra là thật hay giả? Chàng cũng không biết.

Nhưng chàng lại không thể không tin, cũng không dám không tin.

Trí tuệ và ý chí của chàng phảng phất đã bị một lực lượng thần bí khống chế, lực lượng không phải là của người, cũng không phải là của Thần.

Là một thứ ma lực yêu dị quỷ bí.

oo - Đó không phải là ma lực.

Hồ Thiết Hoa ngồi đường đường chính chính, nhìn Sở Lưu Hương đang ngồi đối diện, ánh mắt hoàn toàn không có chút say sưa rượu chè.

Hắn đã rất lâu chưa từng tỉnh táo như vậy.

Mình nếu có hảo bằng hữu lặn lội hai ngày đi tìm mình, mặt mày lại ngập tràn biểu tình mệt mỏi mà mình chưa từng thấy qua, mình cho dù là tửu quỷ siêu cấp, cũng tận lực kiếm cách bảo trì sự bình tĩnh của mình.

Ánh mắt Hồ Thiết Hoa không những thanh tỉnh, hơn nữa còn rất kiên định, nhìn Sở Lưu Hương nói từng tiếng:

- Đó tuyệt không phải là ma lực gì.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không phải?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì trên trời dưới đất tuyệt không có bất cứ yêu ma quỷ quái nào có thể làm khó được ngươi.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ngươi biến thành hồ đồ mê muội, ngoan ngoãn vâng lời, chỉ bất quá vì một chuyện.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Tên khờ ngươi đã thật sự yêu ả tiểu yêu tinh đó rồi.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Chàng đích xác rất mệt mỏi, hai ngày nay, chàng cơ hồ chưa chợp mắt - - vô luận là ai muốn tìm Hồ Thiết Hoa tuyệt không phải là chuyện dễ.

Chàng cũng không có cách phản bác lời nói của Hồ Thiết Hoa. Trên thế gian có lực lượng ma quái nào có thể đáng sợ hơn lực lượng của ái tình được?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Chưa từng có ai đến thánh đàn, nói chuyện với Thần… Ngươi thật sự tin những lời quỷ thoại đó?

Sở Lưu Hương nắm chặt song thủ:

- Đó tuyệt không phải là quỷ thoại.

Hồ Thiết Hoa lạnh lùng hỏi:

- Lão thái bà đó không phải là quỷ sống?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không phải.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ngươi làm sao biết bà ta là người hay là quỷ? Ngươi căn bản không thật sự nhìn thấy bà ta.

Sở Lưu Hương đích xác không.

Chàng nhìn thấy chỉ bất quá là cái bóng của bà ta trong nước… khói nước mù mịt.

Bóng người trong nước giống như quỷ hồn trong gió, cũng không biết một trận cuồng phong từ đâu vụt thổi tới lồng lộng, đùa loạn mặt nước. Đợi đến lúc mặt nước yên bằng trở lại, cả người lẫn bóng đã biến mất trong đêm tối.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lão yêu tinh đó đã đến như vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lẽ nào ngươi từ đầu tới cuối đều không quay đầu nhìn một cái?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Lúc đầu, ngươi không dám quay đầu là vì ngươi sợ bà ta không chịu nói ra tin tức về Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Nhưng đợi đến khi bà ta nói ra rồi, ngươi sao lại không quay đầu nhìn bà ta?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta… ta cũng không biết vì sao.

Đợi đến lúc chàng quay đầu lại nhìn, đằng sau đã không còn ai.

Lúc bóng người trong nước biến mất, hắc y lão ẩu đó biến mất, cũng không biết biến mất trong nước, hay là biến mất trong gió.

Cũng không biết bà ta là người, hay chỉ là một con quỷ trong nước?

Nếu không phải là người, sao lại có bóng?

Hồ Thiết Hoa tròn mắt nhìn Sở Lưu Hương, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi:

- Ngươi lần này có điểm biến đổi!

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Không chỉ có một chút biến đổi, mà là biến đổi rất lợi hại, trước đây ngươi cho dù có đánh chết ta, ta cũng không tin ngươi lại biến thành như vầy.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Bộ dạng hiện tại thì sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bộ dạng cúi đầu chán nản bơ phờ, không còn sinh khí.

Hắn chợt đập bàn:

- Lão thái bà đó có lẽ tịnh không phải là lão yêu quái, nhưng Trương Khiết Khiết lại không biết có phải là tiểu yêu bà không.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng không phải…

Hồ Thiết Hoa la lớn:

- Ả không phải là ai? Nếu không phải tại ả, ngươi làm sao lại biến thành bộ dạng như vầy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nhưng… ngươi cũng không thể trách nàng.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Không trách ả thì trách ai?

Sở Lưu Hương thốt:

- Thật ra nàng sống chết ra sao, cho đến bây giờ cũng không ai biết, ngươi làm sao trách nàng được?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên ngươi còn muốn kiếm ả?

Sở Lưu Hương không nói gì, ý tứ không nói thông thường là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Vì sao phải tìm ả? Ngươi thật sự muốn bỏ tất cả, hy sinh tất cả?

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta…

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ngươi thật sự có thể bỏ chiếc thuyền của ngươi? Còn rượu bồ đào Ba Tư lâu năm?

Còn có một chút thanh danh bao nhiêu năm nay bán mạng đổi lấy?…

Hắn càng nói, giọng càng lớn, đột nhiên đứng dậy hét lớn:

- Cho dù những thứ đó ngươi có thể không cần, có lẽ nào cả bằng hữu cũng không cần?

Sở Lưu Hương không nói.

Ý tứ không nói, cũng tịnh không nhất định là thừa nhận.

Hồ Thiết Hoa lại trừng mắt nhìn chàng rất lâu, cả người lại ngồi ịch xuống, thở dài:

- Kỳ thực ta đương nhiên biết ngươi vẫn cần bằng hữu, nếu không ngươi làm sao lại cực khổ lặn lội đi tìm ta?

Sở Lưu Hương vẫn không nói gì, bởi vì chàng đã không cần phải nói nữa.

Chỉ cần mình thật sự biết rõ hữu tình vẫn tồn tại, bất tất phải nói gì nữa.

Qua một hồi rất lâu, Hồ Thiết Hoa mới từ từ nói tiếp:

- Nhưng ngươi tốt hơn hết là đừng quên, ngoại trừ ta ra, người còn có rất nhiều bằng hữu.

Sở Lưu Hương đương nhiên không quên.

Ai có thể quên Tô Dung Dung? Tống Điềm Nhi? Lý Hồng Tụ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Bọn họ ngày ngày đợi ngươi, thậm chí còn quan tâm ngươi hơn cả ta, ngươi không hiểu sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta hiểu rõ.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ta cũng biết ngươi tuyệt không thể không cần những bằng hữu đó, nhưng lần đi này của ngươi, lại thật sự có thể vĩnh viễn không trở về.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta… ta có thể trở về…

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Ngươi không cần phải lừa gạt ta, truyền thuyết đó ta cũng từng nghe qua, cứ như ta biết, người trên thế gian đáng sợ hơn bọn họ, chỉ sợ cả một người cũng không có.

Sở Lưu Hương cúi đầu.

Hồ Thiết Hoa lại nói tiếp:

- Bởi vì Thạch Quan Âm, Thủy Mẫu Âm Cơ, Huyết Y Nhân, bọn chúng vô luận lợi hại cỡ nào, cũng chỉ bất quá là một người, bọn họ lại là một gia đình, nghe nói mỗi người võ công đều xuất thần nhập hóa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Truyền thuyết là truyền thuyết, kỳ thực… tịnh chưa có ai thật sự thấy qua.

Hồ Thiết Hoa trầm giọng:

- Bởi vì không có người thấy qua, cho nên mới càng đáng sợ.

Hắn không để Sở Lưu Hương nói gì, lại nói tiếp:

- Nhưng đáng sợ nhất, vẫn không phải là bọn họ, mà là sơn động bọn họ trú ẩn.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Bởi vì ai cũng không biết trong sơn động thật ra có cơ quan gì, có mai phục gì.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng cười cười:

- Cả sơn động như Biên Bức đảo, ta cũng từng đi qua, còn có chỗ nào không thể đi chứ?

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Đừng quên lần đó có bao nhiêu người đi với ngươi. Nếu không có Hoa Chân Chân, lần đó ngươi đừng mong có thể trở về.

Hắn lại nói lớn:

- Lần này ngươi còn có thể tìm người như Hoa Chân Chân phụ giúp ngươi sao?

Sở Lưu Hương ngắt lời hắn:

- Cho dù có thể kiếm được nàng, ta cũng không thể để nàng theo phụ ta.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Sao vậy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì chuyện này chỉ có thể do một mình ta đi làm, nếu không…

Hồ Thiết Hoa xen lời:

- Nếu không ngươi vĩnh viễn đừng mong gặp lại được Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương thở dài, gật gật đầu.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Lời đó là lão thái bà nói?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cho nên ngươi chuẩn bị một mình đi đối phó đám người đó, cả ta cũng không thể phụ giúp ngươi?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không sai.

Hồ Thiết Hoa cười lạnh:

- Ngươi nghĩ ngươi là người nào? Thần thánh ba đầu sáu tay?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta không phải.

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Ả thật sự đáng để ngươi làm như vậy?

Trên mặt Sở Lưu Hương lộ xuất vẻ thống khổ:

- Không cần biết nàng có đáng hay không, ta đều nhất định phải làm như vậy.

Sở Lưu Hương nói tiếp:

- Bởi vì ta nhất định phải tìm ra chân tướng chuyện này, nhất định phải điều tra ra người đó thật ra là ai, ngươi nếu là ta, ta tin rằng ngươi cũng nhất định làm như vậy.

Hồ Thiết Hoa bỗng không nói gì được nữa.

Sở Lưu Hương cũng không nói gì nữa, trầm mặc cả nửa canh giờ, từ từ đứng lên, bước qua, dụng lực bóp chặt tay hắn, sau đó xoay người bước dài đi ra.

Bước chân của chàng rất vững chải, nhưng lại đã rất nặng nề.

Hồ Thiết Hoa tịnh không đứng dậy tiễn chàng, thậm chí cả nhìn cũng không nhìn chàng.

Ngoài cửa một màn hắc ám.

Không trăng không sao, người chàng đã tan biến trong bóng tối.

Sau đó Hồ Thiết Hoa mới quay đầu, ngưng thị nhìn một màn hắc ám, tai hắn phảng phất còn nghe lời ma chú của lão ẩu.

"Nếu muốn đi, phải chuẩn bị từ bỏ tất cả những gì thuộc về hồng trần quá khứ trước đây của ngươi".

"Nếu không đi, cũng nhất định cực kỳ thống khổ cả đời".

"Lần này nếu có đi mà không có về, ngươi cũng không thể hối hận…".

Hiện tại Sở Lưu Hương chung quy đã đi.

Chàng thật ra đi trên con đường nào?

Có phải là con đường có đi mà không có về?

Hồ Thiết Hoa không biết… không có ai biết.

Hắn chỉ có cảm giác mồ hôi lạnh đang toát ra trên trán hắn, từ từ ri rỉ xuống mũi hắn.

Hắn chỉ biết lần đi này, vô luận có thể trở về hay không, đều nhất định phải chịu đựng rất nhiều phiền não, rất nhiều thống khổ.

Nguy hiểm đối với bọn họ mà nói, tịnh không lo sợ gì, nhưng có những phiền não và thống khổ lại không thể chịu đựng được.

Hồ Thiết Hoa đột nhiên nhảy dựng, hét lớn:

- Nếu ngươi là Hồ Thiết Hoa, ngươi làm sao có thể ngồi nhìn Sở Lưu Hương một mình đi vào tuyệt lộ?

164. Chương 164: Núi Hư Vô, Mây Phiêu Diêu

Núi, đỉnh núi.

Đỉnh núi chót vót trong dãy núi, giữa mây trắng.

Mây vẩn vơ phiêu phưởng, sương cũng phập phồng lượn lờ, dãy núi ẩn hiện trong sương khói, vừa phảng phất là thật, vừa phảng phất là ảo.

Chỉ có dòng nước trong vắt chảy siết mới là chân thật, bởi vì Sở Lưu Hương đang đứng cạnh dòng nước ấm.

Chàng đi lần ngược dòng nước, hiện tại đã đến tận đầu.

Một dòng thác gắt gỏng từ trên đỉnh núi đổ xuống, bắn tung tóe bốn phía.

Đó chính là nét bút của trời cao, nếu không còn có ai có thể vẽ ra một bức họa tráng lệ trân quý như vậy?

Chuyện xưa tương truyền, nơi tận đầu dòng thác đó, có một một thạch động, trong đó ẩn cư một gia đình thần bí nhất trong võ lâm. Không ai biết hành tung của bọn họ, càng không ai biết lai lịch của bọn họ.

Hiện tại, đó đã là nguồn nước, thạch động thần bí trong truyền thuyết ở đâu?

Sở Lưu Hương vẫn chưa nhìn thấy.

"Có lẽ nào dòng phi tuyền này lại là tấm màn che phủ cửa thạch động của bọn họ?

Sở Lưu Hương định bước qua, lại dừng chân.

Cho dù đằng sau phi tuyền đó là động phủ của bọn họ, chàng cũng không thể khơi khơi tiến vào như vậy.

Không có thần chú kỳ bí làm sao có thể khai mở tường đài đá rong rêu thần bí đó?

Sở Lưu Hương ngồi xuống.

Mặt mày chàng đã mất đi thần thái ngày xưa, hiển lộ một màu trắng nhợt mệt mỏi.

Trương Khiết Khiết nếu còn sống thấy chàng mang bộ dạng như vầy, làm sao mà không nhỏ lệ cho được?

Sở Lưu Hương thở dài nhè nhẹ, ngẩng đầu vọng mây trắng vây thành núi.

Chàng phảng phất muốn hỏi mây trắng, nhưng mây trắng lại lặng câm.

Trên thế gian còn có ai có thể cho chàng tin tức của nàng?

Một vầng kim quang xuyên phá cụm mây, chiếu sáng ven suối.

Chàng đột nhiên phát hiện ven suối đã xuất hiện một bóng người, tóc đen búi cao, toàn thân vận thanh y, đôi mắt chừng như ẩn hiện trong khói sương, lại rực rỡ như sao sáng, giống như tiên tử giáng phàm giữa mây trắng.

Đôi tay nàng bồng một bình bạch ngọc, tay áo rũ xuống, để lộ làn da trắng như phấn, đang cúi mình hứng nước sơn tuyền.

Ánh mặt trời vàng chói chiếu rọi trên lưng ong bạch ngọc của nàng.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, hơi thở chợt đình đốn.

Mây trắng chung quy đã có tin.

Thiếu nữ đó có lẽ chính là mây trắng sai đến, truyền tin cho chàng?

Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được, đứng lên kêu lớn:

- Ngải Thanh.

Thiếu nữ đó chính là Ngải Thanh.

Phong thái nàng vẫn như xưa, vẫn mỹ lệ như xưa, vẫn thống mị như xưa.

Bộ y phục vận trên người cũng phảng phất còn là bộ y phục đã mặc hôm bái thọ ở Vạn Phúc Vạn Thọ viên, trên tai vẫn còn đeo đôi hoa tai thúy ngọc.

Nhìn thấy đôi hoa tai thúy ngọc, Sở Lưu Hương không khỏi nhớ tới đêm trong căn nhà nhỏ dưới chân núi đó.

Sự ôn nhu của nàng, sự triền miên của nàng, làm cho tất cả nam nhân trên thế gian vĩnh viễn khó quên.

Nhưng những ngày qua, Sở Lưu Hương lại đã hoàn toàn quên nàng.

Chàng thật sự có cảm giác rất xấu hổ, rất lúng túng, cơ hồ không dám tái kiến nàng.

Nhưng gặp nàng chàng lại đang có trăm ngàn câu hỏi muốn hỏi.

"Hôm đó sao nàng đột nhiên biến mất?".

"Bàn tay bị chặt đứt nhiếp hồn đó thật ra tượng trưng cho ý tứ gì?".

"Hiện tại nàng sao lại đến đây?".

"Có phải nàng cũng là người trong gia đình thần bí đó?" Ngải Thanh đã hứng đầy bình, đứng dậy xoay mình, phảng phất muốn chui trở lại đám mây.

Nàng chừng như hoàn toàn không nghe tiếng gọi của Sở Lưu Hương hồi nãy.

Tiếng kêu của Sở Lưu Hương càng lớn hơn:

- Ngải Thanh, đợi một chút.

Nàng vẫn không nghe. Nhưng lúc đó Sở Lưu Hương đã như con chim bay vụt qua sơn tuyền, lại giống như một áng mây, bỗng rơi trước mặt nàng.

Ngải Thanh dừng chân nhìn chàng, trên mặt không có vẻ kinh ngạc, cũng không có vẻ vui mừng.

Nàng giống như đang nhìn một người xa lạ.

Sở Lưu Hương miễn cưỡng mỉm cười:

- Đã rất lâu không gặp, nghĩ không ra lại gặp nàng ở đây.

Trên mặt Ngải Thanh vẫn không có biểu tình gì, lạnh lùng nhìn chàng:

- Ngươi là ai? Vì sao lại chận đường ta?

Thanh âm nhu mì trong veo, vẫn giống hệt như trước, chỉ bất quá đã biến thành lạnh như băng, không có một chút tình cảm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng… nàng làm sao mà không nhận ra ta được?

Ngải Thanh lạnh lùng đáp:

- Ta căn bản chưa từng gặp qua ngươi.

Sở Lưu Hương thở dài một tiếng, cười khổ:

- Ta biết ta đã phụ lòng nàng, nhưng… ta cũng có nỗi khổ riêng. Ta cũng từng tìm trăm phương ngàn kế để kiếm nàng.

Ngải Thanh nhíu mày:

- Ngươi nói gì vậy? Ta căn bản nghe không hiểu gì hết.

Sở Lưu Hương không tự chủ được, lại sờ sờ chót mũi:

- Có lẽ nào nàng đã thật sự quên ta?

Ngải Thanh đáp:

- Ta vốn không biết ngươi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta lại nhận ra nàng, nàng là Ngải Thanh.

Ngải Thanh đáp:

- Ta cũng không biết Ngải Thanh, tránh ra.

Nàng chợt huy thủ nhắm mặt Sở Lưu Hương đánh qua.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước tránh đường.

Chàng đương nhiên còn có phương pháp đối phó nàng, nhưng dưới tình huống đó, lại chỉ còn nước tránh đường.

Một cô gái nếu nghiến răng nói là không biết mình, mình ngoại trừ để nàng đi, còn có thể làm gì khác?

Nhưng, nàng vì sao lại phải làm như vậy? Có phải nàng có nỗi khổ không thể nói ra?

Có lẽ nào tình yêu của nàng đã biến thành hận?

Sở Lưu Hương nghĩ không thông.

Ngải Thanh đã bước qua người chàng, người nàng tỏa một hương thơm dìu dịu.

Cả hương thơm đó, Sở Lưu Hương cũng đã quá quen thuộc.

Chàng có chết cũng không thể tin thiếu nữ đó không phải là Ngải Thanh.

Mây trắng phiêu diêu.

Thân ảnh của Ngải Thanh lại chừng như đã biến mất trong mây trắng.

Sở Lưu Hương đột nhiên chuyển mình phóng theo.

Ngải Thanh đi tịnh không nhanh, bước chân uyển chuyển, phảng phất cánh hoa rung rinh trong nắng sớm, nhành liễu phất phơ trong gió nhẹ.

Phong thái thiếu nữ bước đi vốn mê nhân.

Nhưng Sở Lưu Hương hiện tại lại đã không còn tâm trí để thưởng thức, chàng chỉ lò dò đi theo nàng.

Sơn lộ gồ ghề, không biết đi bao lâu, cũng không biết đang ở đâu.

Tận đầu sơn lộ chỉ có mây trắng, nhìn không thấy động đá lộ thiên, cũng không thấy quỳnh lâu ngọc phủ.

Sở Lưu Hương càng lúc càng đi nhanh, càng đi gần nàng, chừng như sợ mất bóng nàng.

Ngải Thanh bỗng quay đầu lại, mục quang càng bén nhọn lạnh lẽo hơn so với ngọn núi, nhìn Sở Lưu Hương chằm chằm, lạnh lùng hỏi:

- Sao ngươi lại theo ta?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta… còn muốn hỏi nàng mấy câu.

Ngải Thanh hỏi:

- Được, hỏi đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng thật sự không phải là Ngải Thanh?

Ngải Thanh đáp:

- Ta chưa từng nghe qua cái tên đó.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn Vạn Phúc Vạn Thọ Viên?

Ngải Thanh hỏi lại:

- Nơi đó là nơi nào?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng chưa từng ghé qua nơi đó?

Ngải Thanh đáp:

- Mười năm nay ta căn bản chưa từng hạ sơn một bước.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, thật sự đã không còn có thể nói gì nữa. Tất cả mọi chuyện toàn là do một cái đánh rắm của nàng ở Vạn Phúc Vạn Thọ Viên mà ra. Hiện tại nàng lại nói chưa từng ghé qua Vạn Phúc Vạn Thọ Viên, hơn nữa còn chưa từng gặp qua Sở Lưu Hương.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Có lẽ ta đã lầm, có lẽ ta căn bản không nên tái kiến nàng.

Ngải Thanh đáp:

- Không sai, ngươi căn bản không nên đến, ngày hôm đó cũng không nên đến Vạn Phúc Vạn Thọ Viên.

Sở Lưu Hương ngẩng đầu:

- Nàng đã không nhận ra ta, làm sao biết ta đã đến Vạn Phúc Vạn Thọ Viên?

Ngải Thanh lập tức biến sắc, thân hình đột nhiên phóng lên, toàn thân ẩn vào mây trắng phiêu diêu.

Sở Lưu Hương đang muốn rượt theo, nhưng ngay lúc đó, giữa mây trắng đột nhiên xuất hiện hai người.

Hai trung niên nhân vận áo vải gai dầu đội mão.

Bọn họ không những mặc đồ hoàn toàn giống hệt lão nhân đội mão mà Sở Lưu Hương đã gặp hôm trước, cả thần tình đều phảng phất tương đồng.

Mặt bọn họ trắng nhợt không có chút máu, hiển lộ vẻ lạnh lùng khó tả, cao ngạo khó tả.

Có lẽ bọn họ đến từ trên trời, có lẽ đến từ dưới đất. Vô luận là bọn họ đến từ đâu, đều không có chút nào giống người phàm.

Sở Lưu Hương chợt đã minh bạch.

Hai vợ chồng lão nhân đội mão đó nghĩ tất chính thị là người trong gia đình đó.

Trương Khiết Khiết và gia đình đó nghĩ tất có mối quan hệ thần bí không tầm thường.

Hôm đó nàng đột nhiên thất tung, cũng không chừng là bị đôi vợ chồng lão nhân đội mão đó bức bách bắt đi, nếu không, nàng làm sao lại nhẫn tâm bỏ đi không cáo biệt, hơn nữa mất biệt không có tin tức gì.

Trong lòng Sở Lưu Hương chừng như có ngọn lửa phừng phừng thiêu đốt.

Chàng đã thề, vô luận ra sao, cũng phải cứu cho được nàng thoát khỏi tay gia đình đó. Vô luận chàng phải trả một giá cao tới cỡ nào, chàng đều không ngại, thậm chí cả chết cũng quyết không lùi bước.

Gió núi lùa nhẹ, lúc thổi tan, lúc đùa hợp mây trắng.

Hai trung niên nhân vận ma y vẫn đứng lạnh lùng giữa mây trắng, lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương.

Kỳ trung có một người thân hình cao ốm tiều tụy, nhưng nhìn lại càng uy nghiêm, đột nhiên thốt:

- Ngươi từ chỗ nào tới, tốt hơn hết là mau quay về chỗ đó.

Thanh âm của lão cùng thần tình của lão đều lạnh lùng cao ngạo như nhau, giống như thần thánh ban phát hiệu lệnh cho dân thường.

Sở Lưu Hương trái lại vẫn trấn định, từ từ thốt:

- Tại sao ta nhất định phải trở về?

Ma y nhân đáp:

- Bởi vì đây vốn không phải là chỗ người phàm nên đến.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Đây không phải là chỗ người phàm nên đến? Ngươi không phải là phàm nhân sao?

Ma y nhân đáp:

- Ta không phải.

Thần tình của y vẫn lạnh lùng cao ngạo, xem chừng thật sự đã nghĩ mình là thần.

Sở Lưu Hương cười hỏi:

- Ngươi nếu không phải là người, thì là gì?

Ma y nhân lạnh lùng đáp:

- Ngươi đã không nên đến, càng không nên hỏi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng đã đến, cũng đã hỏi.

Ma y nhân kia bỗng nói:

- Ngươi đã đến, bất tất trở về.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta vốn không nghĩ tới trở về nữa.

Hai ma y nhân nhìn nhau một cái, thân hình đột nhiên đồng thời lay động.

Mỗi một người đều có thể chuyển thân, nhưng tư thế và phương pháp chuyển động của bọn họ lại tuyệt không tương đồng với ai khác.

Thân hình của bọn họ chợt xoay về bên trái, lại bỗng quay về bên phải, không những quay vòng vòng tự do, hơn nữa quay người không ngừng.

Cả Sở Lưu Hương cũng nhìn không ra bọn họ đang muốn làm gì.

"Lẽ nào bọn họ muốn xoay mình làm chong chóng?" Ngay lúc đó, hai ma y nhân đột nhiên lại đồng thời chuyển mình về hướng chàng, quay vòng vòng bao vây người chàng.

Sở Lưu Hương đương nhiên cũng biết có một loại công phu tàn độc "Bát Phong Du Thân Chưởng". Người sử dụng thứ công phu lợi hại này xoay gió lồng lộng cuồn cuộn xung quanh mình, làm cho đầu óc mình choáng váng, sau đó thừa cơ xuất thủ. Mình căn bản không biết lúc nào bọn họ xuất thủ, càng không biết bọn họ nhắm chỗ nào xuất thủ, cho nên rất khó phòng bị.

Nhưng thứ công phu "Bát Phân Du Thân Chưởng" lại tuyệt không giống bộ dạng này.

Thứ công phu đó chỉ bất quá mượn gió xua hơi lạnh, thân hình tịnh không lay chuyển.

Đằng này hai người lại giống như hai luồng gió xoáy.

Sở Lưu Hương vươi cười vừa nói:

- Ta hiện tại mới biết bọn ngươi là gì, bọn ngươi quả nhiên không phải là người, là...

Chàng chưa nói dứt lời, hai ma y nhân đột nhiên đồng thời xuất thủ.

Bọn họ tổng cộng chỉ có bốn bàn tay, nhưng bóng tay lại giống như có tới hai ba chục cái, bốn phương tám hướng quật về phía Sở Lưu Hương.

Ai cũng nhìn không ra đôi tay nào của bọn họ là thật, đôi tay nào là giả.

Sở Lưu Hương xem chừng cũng nhìn không ra.

Chỉ nghe "phách phách phách phách" liên tục bốn chưởng, Sở Lưu Hương đã ngã quỵ.

Chàng sao lại dễ dàng bị người ta đánh quỵ như vậy?

Có phải vì chàng chưa từng thấy qua thứ võ công đó?

Thứ võ công đó quả thật quá quỷ dị, quá kỳ diệu.

"Mang hắn về".

"Tại sao phải mang hắn về?" "Người đó tuyệt không phải vô ý xông đến đây".

"Cho nên phải mang hắn về hỏi cho rõ?" "Không sai".

Đó đương nhiên là lời đối thoại của hai ma y nhân, thanh âm vẫn lạnh lùng như nhau, tuy bọn họ vừa xuất thủ đã đánh quỵ đối phương, nhưng bọn họ tịnh không có ý vui mừng, cũng không có cảm giác kỳ quái".

Bởi vì bọn họ biết thứ võ công của bọn họ một khi xuất thủ, vốn không có ai có thể tránh né.

Cho dù bọn họ biết người mình đánh ngã là Sở Lưu Hương, bọn họ bất tất phải kinh ngạc.

Trên sự thật, Sở Lưu Hương thật ra là ai, bọn họ căn bản không biết.

Cho nên Sở Lưu Hương có phải thật sự bị bọn họ đánh ngã hôn mê hay không, bọn họ cũng không biết.

oo Sở Lưu Hương từ từ hí mắt.

Cho đến bây giờ, chàng mới hé mắt.

Hai ma y nhân khiêng chàng đi một mạch, chàng đều một mực bế khí nhắm mắt.

Tuy chàng rất muốn nhìn đường đi nước bước của bọn họ, nhưng chàng vẫn miễn cưỡng nhẫn nại, miễn cưỡng khống chế mình.

Bởi vì chàng biết kinh nghiệm giao thủ của bọn họ tuy không phong phú, nhưng tai mắt lại nhất định linh mẫn hơn so với người thường.

Bọn họ có lẽ nhìn không ra chân tướng của chàng, nhưng vô luận mình có động tác gì, đều nhất định đừng hòng qua mắt được bọn họ.

Vô luận là chuyện gì, phán đoán của Sở Lưu Hương đều rất ít khi sai lầm.

Cơ hồ chưa từng sai lầm!

Đó là một gian thạch thất đơn sơ, chừng như cũng đơn sơ như bản thân hai ma y nhân đó, làm cho người ta có cảm giác có một ý tứ cao ngạo đến mức trân quý khó tả, làm cho người ta không dám khinh thị.

Vô luận là ai đến đó, đều đột nhiên có cảm giác đến sự ngắn ngủi của sinh mệnh quá phiêu diêu.

Tường đá trơn láng không một vết nứt, láng bóng như một tấm gương.

Nóc động rất cao, không cách nào leo lên tới, trong phòng ngoại trừ một cái bàn đá rất rộng ra, cơ hồ hoàn toàn không trần thiết thứ gì khác.

Hiện tại, Sở Lưu Hương đang nằm trên cái bàn đá đó, mục quang đảo từ nóc động xuống tường đá, lại từ tường đá ra cửa.

Cửa khép chặt.

Ngoài cửa là nơi nào? Có những thứ gì? Có người canh giữ không?

Sở Lưu Hương hoàn toàn không biết.

Chàng chỉ có cảm giác hai ma y nhân quẹo rẽ rất nhiều lần, leo lên rất nhiều bậc thang, mới đem chàng lên đến tận đây.

Sau đó không còn nghe tiếng bọn họ nữa.

Hai ma y nhân đã đi đâu? Chuẩn bị xử trí chàng ra sao?

Sở Lưu Hương hoàn toàn không biết.

Hiện tại chàng chỉ muốn biết một chuyện:

thánh đàn đó thật ra ở đâu? Phải dùng cách nào mới có thể lọt vào?

Nằm đợi ở đó, đợi đến lúc có người đơn độc tiến vào, có thể dùng thủ pháp cầm nả thủ chế ngự, thay đổi y phục, lại dùng thuật dịch dung cải biến dung mạo của chàng, sau đó lại đi ra.

Ngoài thánh đàn nghĩ tất có những tiêu chí đặc thù.

Nếu như vận khí của chàng có một chút may mắn, không chừng có thể trà trộn lén vào, một khi có thể lọt vào đó, bằng vào khinh công của chàng, rất ít người có thể cản chận được chàng.

Đó là phương pháp mà Sở Lưu Hương nghĩ được, nhưng tự mình chàng cũng biết, phương pháp đó thật sự không quá cao minh, chẳng những không cao minh, hơn nữa còn có rất nhiều kẽ hở.

Thứ nhất, nếu như không phải một người một mình đi vào, cách của chàng căn bản không dùng được.

Thứ hai, dịch dung thuật cũng căn bản không thể hoàn hảo. Chàng có thể cải biến thành Trương Tam, Lý Tứ, làm một người không ai nhận ra, nhưng người nơi đây lại là một đại gia tộc, mỗi một người đều rất quen thuộc lẫn nhau, chàng rất dễ dàng bị người ta nhận ra.

Thứ ba, bên ngoài thánh đàn đó có lẽ cả một chút tiêu chí cũng không có, cho dù chàng có thể tìm đến đó, cũng nhận không ra, có lẽ chàng căn bản không thể tìm ra.

Phương pháp đó không những quá mạo hiểm, đơn giản có thể nói là có chút hoang đường.

Nhưng chàng lại chỉ có thể nghĩ ra một phương pháp đó, hà huống vận khí của chàng lại luôn luôn không tệ.

Cho nên chàng chỉ còn nước đợi.

Thạch động lạnh muốn chết, tỉnh lặng muốn chết, nằm trên bàn đá, xương xẩu chừng như ê ẩm, cả cốt tủy cũng chừng như kết băng.

Chàng thật sự muốn nhảy xuống, vươn vai thư giãn gân cốt, sắp tới còn không biết bao nhiêu trận tử chiến phải trải qua, những ngày qua, tinh thần và thể lực của chàng lại suy giảm rất nhiều.

Nhưng, rủi như lúc chàng đang vung tay múa chân, lại có người tiến vào, chàng làm sao mà biện hộ?

Cho nên chàng chỉ còn nước ngoan ngoan ngoãn ngoãn nằm yên bất động trên mặt bàn cứng lạnh, chỉ còn nước tự mình cười khổ.

Trong cả cuộc đời Sở Lưu Hương, cơ hồ chưa bao giờ làm chuyện không chắc chắn, sợ sợ sệt sệt như vầy.

Lòng can đảm của chàng quả thật đã co rút đến mức này sao? Thật sự sợ chết như vầy sao?

Sở Lưu Hương lẳng lặng ngấm ngầm thở dài, chỉ có mình chàng biết chàng sao lại biến thành bộ dạng như vầy.

Trong giang hồ truyền thuyết, Sở Lưu Hương căn bản không phải là người, mà là quỷ, là thần.

Trước đây chàng hành động thật sự như thần, hiện tại lại đã biến thành người thường.

Trên trời dưới đất, cũng chỉ có một thứ lực lượng có thể làm cho người biến thành thần, làm cho thần biến thành người.

Bên ngoài cửa chung quy đã vang lên tiếng bước chân.

Tiếng bước chân của hai người.

Tâm Sở Lưu Hương lập tức chùn xuống, từ khi đụng phải đào hoa vận, chàng đã không còn may mắn như trước nữa.

Hai người tiến vào thạch ốc, một người cước bộ nhẹ nhàng, bước chân của người kia lại nặng nề, đi đằng sau.

Trong tâm Sở Lưu Hương đã tính trước, chàng tin chắc trong một sát na có thể chế ngự người đứng sau, đồng thời cản đường người đứng trước.

Ngươi đứng trước có muốn chạy cũng không chạy ra khỏi cửa được.

Đó đương nhiên cũng là mạo hiểm, nhưng chàng thực sự đã không còn cách đợi chờ nữa, hà huống, sau này có khi càng có nhiều người tới.

Ý niệm trong đầu chàng thoáng qua rất nhanh, động tác lại càng nhanh, vừa nghĩ đến đó, người chàng đã vụt bay lên.

Nếu không phải là người đã từng tận mắt chứng kiến, tuyệt vô phương tưởng tượng được lúc Sở Lưu Hương đột ngột hành động lại có bộ dạng như vậy.

Giống như phi ưng, lại phát động còn nhanh hơn so với phi ưng. Giống như thỏ, lại linh mẫn hơn cả thỏ.

Lúc chàng bay lên như phong vân, lúc hạ xuống lại như lôi điện. Chàng tịnh không nhìn thấy cục diện sau lưng, nhưng thân hình vừa lóe lên một cái, đã như lôi điện đánh thẳng vào thân người đó.

Chỉ tiếc chàng đã tính sai một điểm.

Cước bộ của người đó tuy nặng, phản ứng lại nhanh đến kinh người, thân hình đột nhiên xoay một vòng, người đà phóng xéo ngoài bảy thước.

Sở Lưu Hương lăng không phi thân, phi thân truy kích, xoay chưởng đập vào lưng người đó.

Thân hình người đó lại xoay một vòng, ngón tay bấu về phía mạch môn của Sở Lưu Hương, chiêu thức linh biến dĩ công vi thủ, chỉ bằng vào bao nhiêu chiêu đó, đã có thể coi là cao thủ nhất lưu.

Gã cũng nghĩ không ra một chiêu đó của Sở Lưu Hương lại là một hư chiêu, cũng nghĩ không ra thân hình của Sở Lưu Hương còn ở trên không, chiêu thức vẫn còn có thể cải biến, hơn nữa biến chuyển càng làm cho người ta vô phương tưởng tượng được. Chỉ thấy thân hình Sở Lưu Hương giữa không trung như con cá quẫy mình, hai chân đã tống thẳng vào huyệt đạo trên sườn gã. Gã tuy đã nhìn thấy, cũng đã biết nên dùng cách nào để tránh né, nhung đợi đến lúc gã muốn tránh né, đã không còn kịp nữa.

Tư tưởng của gã vẫn còn chuẩn bị phát huy động tác, người đã té xuống.

Sở Lưu Hương nhất kích đắc thủ, lòng bàn tay lại đã đẫm mồ hôi lạnh.

Chàng tuy đánh quỵ người đó, cự ly tới cửa lại đã cách tới bảy thước, tịnh không ngăn chận được người kia bỏ chạy.

Người kia không cần biết có đào thoát được hay không, một khi y bước ra khỏi căn ốc này, Sở Lưu Hương đừng mong thoát khỏi.

Chàng lại tính sai.

Chàng cũng vĩnh viễn nghĩ không ra người đó không ngờ vẫn tĩnh lặng đứng yên nhìn chàng.

Chàng cho tới bây giờ mới nhìn rõ người đó.

Ngải Hồng.

Sở Lưu Hương vừa giật mình vừa hoan hỉ, cơ hồ nhịn không được muốn kêu lên thất thanh.

Trên mặt Ngải Hồng lại không có một chút biểu tình gì, trên người cũng không còn vận bộ hồng y xưa kia.

Toàn thân nàng vận bộ y phục vải gai dầu rộng rãi, hoàn toàn che khuất thân hình thon thả của nàng.

Mặt mày cũng tựa hồ đang mang mặt nạ, tình cảm của nàng chừng như hoàn toàn giấu kín sau lớp mặt nạ lạnh lùng đó.

Nhưng sao nàng lại không thừa cơ thoát thân báo động?

Trong tâm Sở Lưu Hương ngập tràn niềm cảm kích, nhịn không được phải phóng người qua, muốn nắm tay nàng.

Tay nàng giấu trong tay áo, chân lại thoái lui hai bước.

Có lẽ nào nàng cũng đã biến đổi, đã không còn là cô gái yêu kiều nhu mì lúc trước?

Nàng nhìn Sở Lưu Hương như nhìn một người xa lạ.

Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước dừng chân, miễn cưỡng vừa cười vừa nói:

- Cám ơn nàng.

Sở Lưu Hương vẫn còn muốn hỏi:

- Sao nàng lại ở đây? Có lẽ nào nàng cũng là người của gia đình bọn họ? Nàng có biết Trương Khiết Khiết? Nàng ta có ở đây không?

Chàng hỏi thì hỏi, chẳng khác nào nói chuyện với một khối đá chìm dưới nước, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Sở Lưu Hương thở dài, cười khổ:

- Ta biết nàng có rất nhiều bí mật không thể nói ra, nhưng ta chỉ xin nàng nói cho ta biết, thánh đàn thật ra ở đâu?

Ngải Hồng lạnh lùng nhìn chàng, đột nhiên giơ tay, phản thủ điểm vào huyệt đạo của chính mình. Nàng cũng ngã quỵ xuống.

Sở Lưu Hương thất kinh, nhưng kinh ngạc không lâu lắm.

Chàng đã minh bạch ý tứ của nàng.

Nàng bất nhẫn hại chàng, nhưng cũng không thể vì Sở Lưu Hương mà nói ra.

Đó đã là cực hạn nàng có thể làm được.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước cảm kích, nàng đã tận tâm ý của nàng, chàng đối với nàng còn có thể có yêu cầu gì khác nữa?

oo Hành lang đá bên ngoài rất dài, hai bên đương nhiên còn có những cánh cửa khác, mỗi một cánh cửa đều nhìn giống hệt nhau.

Ai cũng không biết sau khi xô cửa, sẽ phát hiện ra cái gì? Sẽ gặp chuyện gì?

Đằng sau bất kỳ cánh cửa nào, đều có thể là thánh đàn mà Sở Lưu Hương muốn tìm.

Đằng sau bất kỳ cánh cửa nào, đều có thể ẩn tàng nguy cơ trí mệnh.

May mắn là bên ngoài tịnh không có người phòng thủ.

Trong đây đã là hổ huyệt, vô luận là ai tiến vào, đều đừng mong còn sống đi ra, hà tất phải cần người phòng thủ?

"Đương nhiên đã là thánh đàn, thì nên là địa phương đặc biệt".

Sở Lưu Hương đã hạ quyết tâm, cúi đầu khoanh tay, tận lực ráng kềm giữ cước bộ an tường ổn định.

Chàng vẫn còn nhớ tư thái của lão nhân đội mão, có lẽ người ở đây đi đứng đều giống như vậy.

Ánh đèn từ ngọn đèn đồng gắn trên tường đá phát xuất, quang tuyến nhu hòa, tịnh không quá sáng. Sở Lưu Hương có cảm giác rất may mắn, chàng tuy đã thay y phục vải gai dầu, nhưng đầu cổ không có gì bao phủ.

Đã không có gương, lại không có đủ công cụ dịch dung, càng không có đủ thời gian, dưới tình huống đó, muốn dịch dung thành một lão thái bà sáu chục tuổi, hay một tiểu cô nương mười sáu, cũng giống như nhau.

Đi tới cuối hành lang dài ngoằn đó, y phục trên người chàng cơ hồ đã ướt đẫm mồ hôi.

Quẹo ra ngoài sẽ đụng chỗ nào?

Chàng ló đầu thám thính, lén nhìn ra ngoài, vẫn không có ai, cả một tiếng động cũng không có.

Chàng mới định hít một hơi, hô hấp đột nhiên đình đốn.

Trước mặt nhìn không thấy ai, cũng không nghe tiếng ai.

Nhưng đằng sau thì sao?

Sở Lưu Hương không dám quay đầu, lại không thể quay đầu.

Chàng đã phát giác đằng sau phảng phất có tiếng hô hấp.

Đằng sau không chỉ có một người - - có bảy tám người.

Bảy tám bóng u linh nối đuôi theo sau chàng, giống như quỷ hồn từ dưới đất đột nhiên chui lên.

Sở Lưu Hương quay đầu lại, cổ họng chừng như bỗng biến thành một khối đá, hoàn toàn cứng ngắc.

Một khuôn mặt không có một chút biểu tình đang đối diện chàng, đôi mắt lạnh như băng đang nhìn chàng.

Sở Lưu Hương đột nhiên có cảm giác ánh đèn quá sáng chói.

Người đó vẫn lạnh lùng nhìn chàng, không động đậy, không nói gì.

Sở Lưu Hương nhìn y gật gật đầu.

Người đó không ngờ cũng hướng về phía Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ngươi khỏe chứ?

Người đó hỏi lại:

- Ngươi khỏe chứ?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ăn cơm chưa?

Người đó đáp:

- Hồi nãy ăn rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ăn cái gì?

Người đó đáp:

- Thịt.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thịt gì? Thịt heo hay thịt bò?

Người đó đáp:

- Không phải, là thịt người, ít khi có thịt người để ăn.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Nhất định rất hiếm.

Câu nói của chàng chưa dứt lời, người đã phóng lên tường đá, lộn một vòng, trườn xa ba bốn trượng.

Sau đó thân hình chàng giống như một mũi tên xuyên thẳng tới trước mặt.

Chàng không dám quay đầu, chỉ sợ vừa quay đầu là tạo cơ hội cho người sau lưng đuổi kịp.

Tận cuối lối là một bức tường đá, cũng giống hệt như bức tường hồi nãy.

Địa phương quỷ quái này cũng không biết có bao nhiêu bức tường đá, bao nhiêu lối đi.

Sở Lưu Hương đột nhiên cảm thấy một nỗi khủng bố không tả được.

Chàng quẹo sang trái, rẽ sang phải, quẹo tới quẹo lui, không còn biết mình đã đi vòng vòng tới đâu.

Người ta căn bản bất tất phải truy đuổi, chỉ ngồi đợi chàng lạc bước, quay trở lại chỗ cũ.

Địa phương đó nhìn rất đơn sơ, rất bình thường, tịnh không có nguy cơ mai phục gì đáng sợ.

Sở Lưu Hương cho đến bây giờ mới biết chỗ đó lúc nào cũng chỉ có một khúc quanh có thể quẹo, một con đường có thể đi.

Chàng căn bản không còn đất lựa chọn.

Đám trẻ tinh nghịch thông thường tạo dựng một mê trận nhiều đường lối, rượt đuổi con chuột lọt vào trong, nhìn con chuột chạy loạn đông tây.

Sở Lưu Hương đột nhiên phát giác mình hiện tại cũng lọt vào tình huống đó, cũng không khác gì con chuột, không chừng bên trên có người đang nhìn mình. Vừa nghĩ tới đó, chàng lập tức dừng chân.

Vô luận suy luận ra sao, vô luận vì nguyên nhân gì, chàng đều không chịu coi mình là con chuột.

Cho dù người ta tịnh không có ý tưởng đó, ít ra chính chàng đã có cảm giác đó.

Thứ cảm giác đó thật không hay ho chút nào.

Người đằng sau không ngờ vẫn không truy đuổi đến đó, có phải vì khinh công của Sở Lưu Hương quá cao, hay là vì bọn họ đã biết rõ Sở Lưu Hương không có đường thoát?

Vô luận ra sao, bọn họ sớm muộn gì cũng truy tìm chàng.

Sở Lưu Hương thở dài một hơi, quyết định mở cánh cửa gần nhất.

Nhưng đến lúc đó, cánh cửa gần nhất lại đột nhiên mở ra, bên trong có người đang vẫy vẫy chàng.

Chàng nhìn không thấy người đó, chỉ nhìn thấy bàn tay - - ngọc thủ thon thon nhu nhược, có lẽ chính là bàn tay thôi hồn đoạt mệnh đó.

Sở Lưu Hương lại đã xông vào.

Dưới tình huống này, chàng đã vô phương nghi kỵ, cho dù là long đàm hổ huyệt chàng cũng phải xông vào.

Hiểm nguy làm sao mà không phải là một bộ phận không thể tách rời trong sinh mệnh của Sở Lưu Hương được? Lại là một bộ phận quan trọng nhất.

Chàng vừa tiến nhập cánh cửa đó, cửa lập tức đóng lại, đóng rất chặt.

Trong phòng không có đèn, Sở Lưu Hương cả bàn tay cũng không nhìn thấy.

Đó thật ra là bày tay ai?

Tối đen, giơ tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay.

Cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể ngửi được một hương thơm thoang thoảng.

Hương khí đó phảng phất rất quen thuộc.

Sở Lưu Hương vừa muốn nói, bàn tay đó đã bịt miệng chàng.

Một bàn tay mềm mại mịn màng, lại lạnh như băng.

Không ai có thể bịt miệng Sở Lưu Hương. Có đèn cũng không thể, tối hù cũng không thể.

Trừ phi là người chàng nhận ra, là người chàng tín nhiệm, là người chàng biết tuyệt không thương hại đến chàng.

Người đó là ai?

Tai Sở Lưu Hương đã vang vọng giọng nói ôn nhu ai oán:

- Đảm khí của chàng thật lớn, không ngờ dám đến đây! Chàng còn muốn sống để thoát ra sao?

Thanh âm càng quá quen thuộc, là thanh âm của Ngải Thanh:

- Tôi hồi nãy giả không nhận ra chàng, chàng nên minh bạch ý tứ của tôi, nên bỏ đi. Tôi thật sự không tưởng nổi có khi chàng cũng không khác gì một con lừa.

Sở Lưu Hương nắm chặt tay nàng, từ từ buông lỏng, thở dài nhè nhẹ:

- Ta đã minh bạch ý tứ của nàng, nhưng không thể không vào.

Ngải Thanh hỏi:

- Vì sao? Có lẽ nào… có lẽ nào chàng muốn tìm tôi?

Sở Lưu Hương không đáp được.

Ngải Thanh cũng thở dài nhè nhẹ, u uẩn thốt:

- Tôi cũng biết không phải vậy, tuyệt không phải vì tôi mà chàng mạo hiểm như vầy, tôi… tôi có lẽ chỉ bất quá là một trong số nhiều nữ nhân mà chàng biết. Chàng có thể quên người ta, đương nhiên cũng có thể quên tôi như vậy.

Thanh âm của nàng quá u oán, làm cho Sở Lưu Hương không khỏi động tình.

Trong tâm Sở Lưu Hương dâng đầy niềm thương tiếc và hối hận, đột nhiên có cảm giác mình thật sự đã đối đãi không tốt với cô gái này, nhịn không được càng nắm chặt tay nàng, dịu dàng thốt:

- Ta tịnh không quên nàng, ta đã từng tìm trăm phương ngàn kế để tìm kiếm nàng, nhưng… nhưng…

Ngải Thanh nói tiếp:

- Nhưng lần này chàng tịnh không phải đến đây để tìm tôi, chàng căn bản không biết tôi đang ở đây.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Giọng nói của Ngải Thanh bỗng biến thành rất lãnh đạm:

- Kỳ thực chàng cũng không cần phải thương tiếc gì đến tôi, tôi đi kiếm chàng, đích xác vốn là muốn giết chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng sau đó nàng…

Ngải Thanh xem lời:

- Sau đó tôi vẫn lừa gạt chàng, lần đó tôi đột nhiên thất tung, tịnh không phải có ai bắt tôi, là tôi tự mình bỏ đi.

Sở Lưu Hương buông tay nàng, lại bắt đầu sờ sờ chót mũi, phảng phất cả mũi cũng cay xót, vừa đắng vừa cay.

Ngải Thanh thốt:

- Có lẽ nào chàng nghĩ tất cả nữ nhân trong thiên hạ đều nghe lời chàng? Có lẽ nào chàng nghĩ mình thật sự rất vĩ đại?

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Vô luận là sao, nàng hôm nay đã mạo hiểm cứu ta.

Ngải Thanh hững hờ thốt:

- Tôi cứu chàng, chỉ bất quá là vì tôi có cảm giác chàng rất khờ dại, khờ dại đến nỗi tội nghiệp, bị người ta lừa gạt mà vẫn nghĩ là mình thông minh.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta thật ra bị ai lừa gạt? Thật ra ai đã ngấm ngầm sai nàng đi giết ta?

Ngải Thanh đáp:

- Tôi nghĩ chàng không biết thì tốt hơn, hà huống chàng căn bản không cần biết.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta nhất định phải biết.

Ngải Thanh cười lạnh:

- Chàng nghĩ ai có thể nói cho chàng biết? Chàng nghĩ một mình chàng có thể điều tra ra?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta muốn nàng nói cho ta biết thánh đàn ở đâu, sau đó ta có thể tự mình điều tra.

Ngải Thanh hỏi:

- Thánh đàn? Chàng muốn đi tới thánh đàn?

Thanh âm của nàng bỗng biến thành tê dại, chừng như ngập tràn một nỗi sợ hãi khủng khiếp.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta đến đây là vì muốn tìm đến thánh đàn để kiếm một người.

Ngải Thanh hỏi:

- Tìm ai?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tìm thánh nữ của bọn nàng.

Ngải Thanh trầm mặc rất lâu, mới lạnh lùng hỏi:

- Chàng có biết loại người nào mới có thể gặp thánh nữ không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Không biết.

Ngải Thanh gằn từng tiếng:

- Có lẽ liều chết còn có thể có hy vọng thoát khỏi đây. Nhưng chàng muốn gặp nàng, không thể không chết.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta cũng không thể không gặp nàng ta.

Ngải Thanh hỏi:

- Chàng muốn chết?

Sở Lưu Hương thở dài, dùng thở dài để đáp lại câu hỏi, thông thường là thừa nhận.

Ngải Thanh lại trầm ngâm một hồi rất lâu, đột nhiên đáp:

- Được, lần này tôi giúp chàng.

Sở Lưu Hương mừng rỡ:

- Cám ơn nàng.

Câu nói của chàng chưa dứt, đột nhiên có cảm giác hông mình bị điểm huyệt mềm nhũn. Lần này chàng thật sự té quỵ.

Giọng nói của Ngải Thanh càng lạnh lùng:

- Tôi vốn vẫn muốn tìm cách cứu mạng chàng, nhưng chàng không ngờ lại cứ muốn chết. Tôi đành phải thành toàn cho chàng.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước lắng nghe. Hiện tại chàng cho dù còn có thể mở miệng nói, cũng không biết nói gì.

Chàng vĩnh viễn không nghĩ ra cả nàng cũng đối phó chàng như vầy.

Chàng đột nhiên phát giác sự hiểu biết của mình về nữ nhân, tịnh không hơn kém một con lừa bao nhiêu.

165. Chương 165: Kỳ Tích

Cửa đã mở.

Ánh đèn từ bên ngoài rọi vào, Ngải Thanh lại đã bước qua người Sở Lưu Hương, đi ra ngoài.

Nàng cả quay đầu lại cũng không quay, cả nhìn cũng không nhìn Sở Lưu Hương một cái.

Ai nói nam nhân bạc bẽo? Ai nói tâm trường nam nhân cứng cỏi?

Tâm nữ nhân lúc bắt đầu cứng, cả đạp lên đinh cũng không xao động.

Sở Lưu Hương nhắm mắt, không dõi nhìn, không nghĩ ngợi.

Có thể chân chính không nghĩ ngợi gì hết, chỉ có một hạng người.

Người chết.

Sở Lưu Hương chưa từng có cảm giác mình là người chết, cũng chưa từng có cảm giác mình là người gần chết.

Vô luận dưới tình huống gian nan tới cỡ nào, nguy hiểm tới cỡ nào, tâm lý chàng lại vẫn sung mãn hy vọng.

Một người chỉ cần có hy vọng, là có dũng khí phấn đấu. Chỉ cần có dũng khí phấn đấu, là có thể sống còn.

Thậm chí có người nói:

mình cho dù đã kề đao lên cổ Sở Lưu Hương, chàng cũng có cách tránh thoát lưỡi đao.

Nhưng hiện tại, chàng lại bỗng có cảm giác mình đơn giản đã là người chết.

Tất cả chuyện này đều là từ Ngải Thanh mà khởi sự, tất cả kế hoạch này, hiển nhiên cũng do Ngải Thanh ngấm ngầm chủ trì.

Nếu không phải là Ngải Thanh, căn bản chuyện gì cũng đều không thể phát sinh.

Chỉ cần còn là người sống, chỉ cần có một chút động não, tất nhất định có thể nghĩ Ngải Thanh là người chân chính muốn giết Sở Lưu Hương.

Chính Sở Lưu Hương lại khơi khơi không nghĩ tới, thậm chí từ đó tới giờ cũng không hoài nghi nàng.

Đó giống như một người đang tìm chìa khóa mở cửa, chìa khóa rành rành nằm trước mặt hắn, hắn lại khơi khơi nhìn không thấy, khơi khơi phải mò móc cống rãnh, đào bới rác rưởi, tìm kiếm đến mức toàn thân phủ đầy bùn sình.

Đến mức cả mắt cũng bị bụi đất bám che, đương nhiên càng nhìn không thấy chìa khóa ở đâu.

Hạng người đó không phải là hạng người chết thì là gì?

Sở Lưu Hương thở dài, cổ họng đắng nghét giống như mới nuốt bảy chục cân huỳnh liên.

Tối hôm nọ, hắc y lão ẩu xuất hiện ở khê thủy, hiển nhiên cũng đã quán xuyến thông đồng cùng Ngải Thanh, có thể chính là Ngải Thanh.

Bà ta cố ý nó những chuyện đó cho Sở Lưu Hương biết, chỉ bất quá là muốn Sở Lưu Hương tự chui đầu vào lưới.

A Quyên cũng đã từng cố lừa gạt chàng giống hệt như vậy.

Chuyện lần đó Sở Lưu Hương thật sự đắc ý, bao nhiêu quỷ kế thiết kế tinh xảo lần đó, toàn bộ đều bị chàng phá tan từng cái từng cái.

Nhưng lần này, vô luận là hoán đổi ai đi nữa, có lẽ đều không thể bị lừa gạt, Sở Lưu Hương lại khơi khơi lọt bẫy.

Chỉ cần phương pháp của mình dùng đúng chỗ, thiên hạ căn bản không có người vĩnh viễn không bị lừa gạt, cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ.

Bất cứ người nào cũng không ngoại lệ, cho dù là người thông minh nhất, trước mặt vài người cũng biến thành ngốc tử.

Nơi này có lẽ căn bản không có thánh đàn quỷ quái gì, không có Thần quỷ quái gì.

Thứ chuyện đó vốn quá hoang đường, cho dù thật sự là ngốc tử, có lẽ cũng không thể tin.

Nhưng con người thông minh như Sở Lưu Hương lại tin.

Hiện tại chàng cho dù đã nghĩ thông suốt, lại không còn kịp nữa.

Bên ngoài lại nghe tiếng bước chân vang vọng, là tiếng bước chân của nhiều người.

Sở Lưu Hương nhắm mắt.

Chàng thật sự không nguyện nhìn thấy bộ dạng đắc ý, nụ cười trào phúng của Ngải Thanh nữa.

Chàng chịu không nỗi - - không phải là không chịu được người ta, mà là không chịu được mình.

Ngải Thanh lại không có bộ dạng đắc ý, cũng không cười.

Trên sự thật, trên mặt nàng cả một chút biểu tình cũng không có.

Ánh đèn đã soi sáng.

Nàng đứng yên tại đó, lạnh lùng nhìn Sở Lưu Hương.

Còn có năm người tiến vào cùng nàng, người cuối cùng là Ngải Hồng.

Nàng cũng đứng gần Sở Lưu Hương nhất, cũng không chịu nhìn Sở Lưu Hương - - nàng đã bất chấp nguy hiểm đến tính mạng mà cứu chàng, chàng lại chẳng khác gì một con cá ngu si, không ngờ còn tự chui đầu vào lưới.

Trong bốn người kia, kỳ trung có một người thân thể ốm yếu tiều tụy nhất, chính là một trong hai ma y nhân hồi nãy khiêng Sở Lưu Hương đem về.

Gã nhìn Sở Lưu Hương, vừa phẫn nộ vừa thất kinh, trầm giọng:

- Ta rõ ràng đã điểm huyệt của hắn, mang hắn quàng trong căn ốc đó, hắn làm sao lại trốn thoát đến đây?

Ngải Thanh lạnh lùng thốt:

- Câu đó ngươi không nên hỏi ta.

Người đó hỏi:

- Không hỏi ngươi thì hỏi ai?

Ngải Thanh không hồi đáp, ánh mắt lại nhìn trên người Ngải Hồng.

Người tiều tụy đó lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Ngải Hồng, hét lớn:

- Hồi nãy có phải ngươi đã cùng Thập Tam Lãng vào trong căn ốc đó một lúc không?

Ngải Hồng cúi đầu nhìn ngón chân mình, không nói tiếng nào.

Ngải Thanh lại đã thay nàng hồi đáp:

- Không sai, Thập Tam Lãng hiện tại còn chưa về.

Người tiều tụy thốt:

- Bằng vào võ công của người đó, căn bản không thể nào đánh ngã được Thập Tam Lãng, hà huống hắn đã sớm bị điểm trụ huyệt đạo.

Ngải Thanh thốt:

- Có lẽ huyệt đạo của hắn đã được người ta giải khai từ trước, sau đó hai người mới đồng thời đối phó Thập Tam Lãng.

Người tiều tụy hỏi:

- Ý của ngươi muốn nói ai?

Ngải Thanh lạnh lùng đáp:

- Không muốn nói ai, chỉ bất qua muốn nói chuyện đó có khả năng đã xảy ra như vậy.

Người tiều tụy hỏi:

- Ngươi nghĩ có thể là Tiểu Hồng?

Ngải Thanh đáp:

- Câu đó ngươi cũng không nên hỏi ta, tự ngươi nên nghĩ ra.

Người tiều tụy hỏi:

- Tiểu Hồng vì sao lại làm như vậy?

Ngải Thanh đáp:

- Ai biết, ta chỉ biết Tiểu Hồng gần đây đã từng xuống núi mua lương thực, cũng đã gặp người vừa anh tuấn vừa không thành thật đó.

Người tiều tụy hỏi:

- Ngươi nói như vậy, bọn họ đã sớm có tư tình, hắn đến đây vốn là muốn tìm Tiểu Hồng, cho nên Tiểu Hồng mới mạo hiểm cứu hắn?

Ngải Thanh hững hờ đáp:

- Ta không nói gì hết.

Ngải Hồng đột nhiên cười lạnh:

- Cho dù ngươi có nói, cũng căn bản không có cách chứng minh.

Người tiều tụy hét lớn:

- Ngươi không thừa nhận?

Ngải Hồng hỏi:

- Ngươi muốn ta thừa nhận cái gì?

Người tiều tụy chợt xuất thủ, ngũ chỉ như vuốt ưng bấu về phía Ngải Hồng.

Ngải Hồng thản nhiên thần sắc bất động, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi đã quên ta là người nào ở mặt trong? Ngươi dám động tới ta?

Người tiều tụy tuy mặt mày giận dữ, nhưng chung quy vẫn từ từ hạ tay xuống.

Ngải Hồng thốt:

- Cho dù quả thật có chuyện đó, bọn ngươi cũng không thể hỏi tội ta, đặc biệt là ngươi.

Nàng chỉ tay trừng mắt nhìn Ngải Thanh, lạnh lùng nói tiếp:

- Ta đã sớm biết ngươi luôn luôn đố kỵ ta, hận ta, mặt ngoài ngươi có thể phóng đao chém đứt một tay ta, nhưng hiện tại ta đã là người mặt trong, ngươi còn dám đối với ta như vậy sao?

Ngải Thanh trầm mặt, cũng lạnh lùng thốt:

- Ta tuy không thể đối phó ngươi, vẫn có người có thể đối phó ngươi.

Ngải Hồng hỏi:

- Có lẽ nào ngươi dám cùng ta đến đó đối chứng?

Ngải Thanh hét lớn:

- Đi thì đi, sự thật phản chính ra sao, ngươi cho dù có cãi cũng không được.

Sở Lưu Hương tuy tịnh khẩu không nói gì, mắt cũng nhắm chặt, nhưng tai lại vẫn có thể nghe.

Lời nói chàng nghe được càng chứng thực ý nghĩ của chàng không sai.

Ngải Thanh quả nhiên là người muốn giết chàng, chủ sử trong bóng tối ngấm ngầm bày mưu, cả tay của Ngải Hồng đều là bị nàng chém đứt.

Ngày hôm đó, nếu không nhờ Trương Khiết Khiết ám thị, đôi hoa tai của nàng có lẽ đã lấy mạng Sở Lưu Hương.

Kế đó bất thành, cho nên nàng mới lợi dụng bàn tay của Ngải Hồng bày nghi trận, muốn Sở Lưu Hương nghĩ nàng cũng là người bị hại.

Đợi đến lúc nàng phát hiện Ngải Hồng đi tìm Sở Lưu Hương, lập tức sai người bắt Ngải Hồng trở về, bởi vì nàng sợ Ngải Hồng sẽ tiết lộ bí mật.

Hiện tại nàng làm vậy, chính là kế nhất thạch nhị điểu, không những trừ khử được Sở Lưu Hương, cũng thừa cơ trừ khử luôn Ngải Hồng.

Lúc đó nàng không giết Ngải Hồng, có lẽ chỉ vì Ngải Hồng là người mặt trong, cho nên mới không dám vọng động.

Sở Lưu Hương tuy đã minh bạch nhiều chuyện, nhưng vẫn còn những chuyện làm cho chàng càng nghĩ không ra.

"Mặt trong" thật ra là chỗ nào? Bọn họ vốn là người cùng một gia tộc, sao còn phân mặt trong mặt ngoài?

Còn Trương Khiết Khiết? Có lẽ nào nàng cũng là người của gia tộc bọn họ? Hay chỉ bất quá bị Ngải Thanh lợi dụng?

Nàng có phải cũng đã phát hiện chân tình của Trương Khiết Khiết đối với Sở Lưu Hương?

Trương Khiết Khiết có phải cũng đã bị nàng hạ độc thủ?

Vô luận là sao, Sở Lưu Hương đã biết hy vọng gặp lại Trương Khiết Khiết trong cuộc đời này đã không còn nhiều.

Cơ hội chàng còn có thể trốn thoát đương nhiên càng ít.

"Mỗi người đều khó tránh bị người ta lừa gạt, mỗi người đều khó tránh khỏi tử vong".

Chàng chợt có cảm giác rất mệt mỏi, rất mệt mỏi...

Chết, không phải chính là cách nghỉ ngơi tốt nhất sao?

Một người khi có cảm giác sống không còn thú vị nữa, có nên duy trì dũng khí tiếp tục phấn đấu cầu sinh không?

Lúc đó hắn có thể có cảm giác rất mệt mỏi, mệt mỏi đến mức tình nguyện bỏ cuộc tất cả, đổi lấy một phút giây nghỉ ngơi.

Sở Lưu Hương đột nhiên cũng có thứ cảm giác đó.

Vô luận là ai trong cả cuộc đời, đều khó tránh khỏi có lúc có cảm giác như vậy.

Cũng không biết là ai đã dùng khăn đen bịt mắt Sở Lưu Hương, lại khiêng chàng đi.

Sở Lưu Hương biết bọn họ muốn đem chàng đến nơi "mặt trong" đó.

Đó thật ra là chỗ nào? Có Thần không?

Quẹo rẽ nhiều lần, lên xuống nhiều bậc thang, bọn họ mới dừng chân.

Chợt ngay lúc đó, một tràng tiếng chuông trong trẻo vang vọng, dư âm quẩn quyện không ngừng.

Sau khi tiếng chuông tan biến, Sở Lưu Hương nghe thanh âm một phiến cửa đá hoạt động, sau đó bọn họ mới bước vào.

Cước bộ của bọn họ càng nhẹ, càng thận trọng, cả hô hấp phảng phất đều lộ vẻ cẩn thận đặc biệt.

Sở Lưu Hương tuy không nhìn thấy gì, nhưng lại có cảm giác kỳ dị khôn tả, phảng phất như một người lạc vào một mê thất nhìn bốn bề không có bến bờ, lại phảng phất như đột nhiên xâm nhập vào một thần điện hoành đại, trang nghiêm, thần bí.

Cảm giác đó có nhiều phần giống như kính nể, lại nhiều phần giống như khủng bố, nhưng lại không phải vậy, chỉ là một sự mơ hồ không nói nổi.

Cho nên đợi đến lúc có người tháo khăn bịt mắt ra, chàng vẫn không nhịn được phải giương mắt nhìn.

Nơi đây quả nhiên là thần điện, trang nghiêm vĩ đại hơn nhiều so với bất cứ miếu phủ điện đường nào trên thế gian.

Tầng tầng lớp lớp bậc thang đá. Từ chỗ bọn họ quỳ, nhìn lên phía trước mặt, cũng cách xa hơn mười trượng.

Bốn bề khói hương quyện phủ, giống như sương mù trong hoang dã.

Từ trong khói hương nhìn ra, có thể thấy ngay trước mặt có một cái ghế bành rất rộng.

Ghế không ai ngồi, bốn bức tường lại hoạch vẽ đầy phù chú kỳ dị.

Đột nhiên giữa lúc đó, lại có một tràng tiếng chuông vang lên.

Tất cả mọi người lập tức quỳ rạp cúi đầu bái lạy. Cả người Sở Lưu Hương đã bị đặt xuống đất.

Một người quỷ bí thần kỳ khôn tả xuất hiện.

Trên người y vận trường bào thất sắc rộng rãi, kim quang sáng lạn, chói rọi phảng phất giống như dương quang vô thượng.

Trên mặt y đeo một mặt nạ kỳ dị đanh ác, cũng phảng phất dùng hoàng kim đúc thành.

Xa xa nhìn lại, toàn thân người đó đều phảng phất bị một thứ kim quang thất sắc kỳ dị bao trùm.

Cho nên y căn bản nhìn giống như một ngọn lửa, một mặt trời, người khác căn bản vô phương thấy rõ.

Sau lưng y xem chừng vẫn còn có bóng người.

Nhưng dưới ánh sáng vàng chói, bóng người đó cũng đã biến thành huyền ảo phiêu diêu, lúc có lúc không.

Sở Lưu Hương chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, toàn thân huyết nhục đã hưng phấn gần như cứng đơ.

Chàng lập tức nghĩ đến đêm trăng thần bí lần trước, nghĩ đến lời nói của hắc y lão ẩu.

Giọng nói như trù ếm đó lại khởi lên trong tâm chàng.

"Bọn họ phụng thờ một thứ tôn giáo thần bí, Thần của bọn họ ở thánh đàn của bọn họ".

"Thần của bọn họ không phải là một bức tượng, cũng không phải là tiên, Thần của bọn họ là Thần sống, ngươi không những có thể nhìn thấy hình dáng của Thần, thậm chí có thể nghe giọng nói của Thần".

"Ngươi chỉ cần có thể vào đến thánh đàn của bọn họ, gặp được Thần của bọn họ, không ai còn có thể thương hại đến ngươi".

"Tất cả mọi bí mật, Thần đều có thể giải đáp cho ngươi".

Lời nói của hắc y lão ẩu càng không phải lừa gạt chàng.

Nơi này thật sự là thánh đàn, thật sự có Thần sống trong thánh đàn.

Nhưng y có thật sự có thể giải đáp mọi bí mật cho Sở Lưu Hương biết không?

Hiện tại Sở Lưu Hương cả cơ hội mở miệng cũng không có, nhưng trong tâm chàng lại đã có hy vọng.

Sau đó, chàng quả nhiên nghe được giọng nói của Thần. Một thứ thanh âm hư vô phiêu diêu, mang theo một thứ ma lực khó tả:

- Ai mang người lạ đó vào đây?

Người tiều tụy và Ngải Thanh đồng thời lên tiếng:

- Bọn tôi.

- Tại sao?

Người tiều tụy đem sự tình kể qua một lượt, thanh âm của gã vốn tràn đầy sự uy nghiêm và quyền lực, nhưng hiện tại lại đã biến đổi, thậm chí đã biến thành ấp úng không rõ tiếng.

Thần chăm chú lắng nghe, qua một hồi rất lâu mới từ từ hỏi:

- Ngươi là hoa nữ trong thần điện, làm sao lại có tư tình với người ta?

Câu hỏi đó rõ ràng là hỏi Ngải Hồng.

Ngải Hồng lập tức quỳ rạp xuống, không kháng biện, cũng không cầu xin.

Nàng cơ hồ đã tự nhận tội, hay là vì chuyện này vốn giải thích không được?

Đó hiển nhiên là đại tội không thể tha thứ.

- Tội phạm thiên điều, nên thụ hình gì?

Thần trầm mặc, tựa hồ đang đắn đó, chung quy cũng nói ra hai chữ:

- Huyết hình?

Xem thần sắc khủng bố trên mặt Ngải Hồng, đã có thể tưởng tượng hình phạt đó tất là một cực hình đáng sợ.

Tâm Sở Lưu Hương cũng không khỏi chùn xuống.

Hiện tại chàng cho dù đã đến được thánh đàn của bọn họ, cho dù đã thấy được Thần của bọn họ, nhưng những bí mật có ai có thể giải đáp cho chàng?

Chàng còn chưa nghe tin tức về Trương Khiết Khiết.

Chỉ bất quá chàng hiện tại lại nghĩ không ra một chuyện.

Ngải Thanh làm như vậy, nguyên lai là muốn mượn tay Thần của bọn họ trừ khử Sở Lưu Hương, từ đó tới giờ đều muốn tiêu diệt Sở Lưu Hương.

Nhưng, nàng và Sở Lưu Hương thật ra có mối thù gì? Vì sao lại nhất định muốn giết chàng? Một điểm quan tối trọng đó, Sở Lưu Hương gần sắp chết cũng không hiểu!

Hình cụ đã mang đến.

Thần điện là hình trường.

Ngải Hồng sợ đến mức toàn thân mềm nhũn.

Ý tứ của huyết hình, nguyên lai là bắt mình chảy hết máu đến chết, muốn mình dùng máu mình để rửa tội.

Hiện tại cương đao đã kề cổ Sở Lưu Hương, chàng có có cách nào có thể đào thoát?

Ngải Thanh lạnh lùng nhìn chàng, cả một chút biểu tình cũng không có, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Có ai có thể tưởng tượng tâm cơ của nàng lại thâm trầm như vậy, thủ đoạn càng tàn độc như vậy.

Chỉ sợ cả bọn họ đều tưởng không được.

Huyết hình, hình phạt tàn khốc đáng sợ như vậy, cả Thần của bọn họ cũng bất nhẫn ngồi nhìn, đột nhiên đứng dậy đi.

Tiếng chuông lại vang lên.

Trên mặt Sở Lưu Hương đột nhiên lộ xuất biểu tình kỳ quái phi thường.

Thần tựa hồ đã muốn đi ra.

Sở Lưu Hương đột nhiên hét lớn:

- Đợi một chút.

Tiếng hét đó giống như tiếng sấm chấn động giữa trời, chấn động mọi người.

Trong tiếng hét, người của Sở Lưu Hương đã hoành không phi thân.

Chàng rõ ràng đã bị điểm huyệt mà?

Không ai biết nguyên nhân nào đã làm cho chàng khôi phục lại năng lực siêu nhân đó. Không ai có thể hình dung thứ năng lực đó của chàng, cũng không ai có thể hình dung thân pháp của chàng giây phúc đó đã không còn là người nữa, cơ hồ đã biến thành đại bàng triển cánh ngàn dặm giữa đại mạc, cơ hồ đã biến thành rồng vút chín tầng mây trong thần thoại.

Giữa giây phút đó, năng lực của chàng đã vượt hẳn cả chư thần trên trời dưới đất.

Chàng nhắm hướng vị Thần sống kỳ bí đó mà bộc phát sang. Vị Thần sống đó cũng bị lực lượng của chàng làm chấn động, cơ hồ ngây người tại đương trường.

Bên dưới thần điện, đám ma y nhân đều giật mình phóng người rượt theo.

Chỉ có Ngải Thanh vẫn tĩnh lặng đứng nhìn, ánh mắt cũng xuất hiện biểu tình kỳ dị.

Đó không phải là giật mình sợ hãi, cũng không phải là ghét hận, ngược lại, lại chừng như một người buồn bả nhìn con yến tử thân yêu của mình tung cánh rời khỏi thân mình.

Có ai thật sự có thể hiểu thấu tâm nàng?

Đó đích xác là một gia tộc đáng sợ, võ công của mỗi người đều thuộc hàng cao thủ nhất lưu, hành động của mỗi người vừa tấn tốc, vừa chuẩn xác.

Nhưng đến khi thân hình của bọn họ bộc phát, Sở Lưu Hương đã phóng lên tới đỉnh thạch cấp trên mười trượng.

Thần vẫn bao trùm trong kim quang, nhưng lực khí thần bí lại đã nhiều phần tan biến.

Sở Lưu Hương bộc phát tới, đột nhiên xuất thủ như thiểm điện.

Thần không tránh né.

Sở Lưu Hương xuất thủ, cả Thần cũng vô phương tránh né.

Sở Lưu Hương đã lột mặt nạ hoàng kim trên mặt Thần xuống.

Đó mới là một sát na chân chính kinh tâm động phách.

Đó mới là một sát na chân chính trọng yếu nhất.

Giữa sát na đó, Thần đột nhiên đã biến thành người phàm!

Giữa sát na đó, cả đám ma y nhân đang phóng lên lại rạp người bái lạy.

Nhưng người thất kinh nhất, tịnh không phải là bọn họ, cũng không phải là Thần của bọn họ, mà là Sở Lưu Hương.

Không ai có thể hình dung biểu tình trên mặt của Sở Lưu Hương lúc đó.

Cũng không ai có thể hình dung biểu tình trên mặt của "Thần".

Sở Lưu Hương nhìn y, thậm chí cả tim đã ngừng đập, cả hô hấp đều đã đình chỉ.

Thần cũng ngẩn người nhìn Sở Lưu Hương như vậy.

Đôi mắt lại dâng tràn nhiệt lệ.

Một đôi mắt như đôi vầng trăng khuyết mê nhân.

166. Chương 166: Hữu Tình Nhân Chung Thành Quyến Thuộc

Thần cũng có thể rơi lệ sao?

Phải.

Mình có thể nói trên thế gian căn bản không có Thần, nhưng lại không thể nói Thần tuyệt không rơi lệ. Bởi vì Thần cũng có cảm tình. Không có cảm tình, người không thể thành Thần, cũng không thể coi là người.

Hiện tại rơi lệ đương nhiên tịnh không phải là Thần, là người.

Mặt nạ Thần đã tháo xuống, lộ xuất một khuôn mặt trắng nhợt mỹ lệ, một đôi mắt như đôi vầng trăng khuyết.

Khuôn mặt đó vốn vĩnh viễn tươi tắn vui vẻ, ánh mắt đó vốn vĩnh viễn làm say lòng người.

Nhưng hiện tại, mặt đã kinh hãi, ánh mắt cũng sung mãn mâu thuẫn và đau khổ.

Sở Lưu Hương lại không tưởng tượng nổi giờ phút này lại gặp nàng.

Trương Khiết Khiết.

Sở Lưu Hương có nằm mộng cũng không tưởng tượng được Thần của bọn họ là Trương Khiết Khiết. Mặt nạ còn trong tay Sở Lưu Hương phảng phất nặng ngàn cân.

Trong tay Sở Lưu Hương đã đẫm mồ hôi lạnh.

Đột nhiên có một bàn tay từ bên người chàng thò qua, đón lấy mặt nạ. Một bàn tay già cỗi khô cằn.

Sở Lưu Hương quay đầu, nhìn thấy một lão phụ nhân toàn thân vận y phục đen, dùng một tấm khinh sa che mặt. Có lẽ nào bà ta là lão ẩu đã xuất hiện trong sương khói giữa đêm trăng?

Hiện tại Sở Lưu Hương vẫn không nhìn thấy mặt bà ta, chỉ thấy đôi mắt lóe sáng sau tấm hắc sa.

Bà ta ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương, từ từ thốt:

- Không phải ta đã nói với ngươi, chỉ cần có thể tìm đến đây, không những tất cả bí mật đều được giải đáp, hơn nữa nhất định có thể kiếm ra nàng?

Thanh âm của bà ta vừa nhu hòa, vừa từ tốn, hoàn toàn bất đồng với đêm hôm đó, lại chầm chậm hỏi:

- Ta có phải không lừa gạt ngươi chút nào?

Sở Lưu Hương thất thần gật gật đầu. Kỳ thực chàng vẫn không hiểu, so với hồi nãy lại càng hoang mang hơn.

Những đáp án hồi nãy nghĩ ra, hiện tại đã hoàn toàn bị xô ngã.

Ngải Thanh không những không phải là người chủ mưu hại chàng, hơn nữa luôn luôn ngấm ngầm trợ giúp chàng.

Nàng hồi nãy cố ý điểm trụ huyệt đạo của chàng, nghĩ chắc chỉ bất quá là vì trợ giúp chàng tiến nhập thánh đàn này.

Có lẽ đó chính là con đường duy nhất mà chàng có thể đến đây được.

Nàng không những hạ thủ rất chừng mực, hơn nữa tính toán thời gian cực chuẩn, lực lượng phong bế huyệt đạo của Sở Lưu Hương ngay vào sát na chính yếu nhất đã tự động tan biến, nếu không, Sở Lưu Hương làm sao có thể bay lên?

Ngải Hồng hiển nhiên cũng đã sớm thông đồng cùng nàng, cùng diễn xuất vở kịch đó.

Cho nên nàng ta vô luận đối với tội danh gì cũng đều không phủ nhận.

Người chủ mưu muốn giết Sở Lưu Hương đã không phải là bọn họ, thì lại là ai?

Có lẽ nào là Trương Khiết Khiết?

Nàng cũng tuyệt không thể - - nàng nếu muốn giết Sở Lưu Hương, cơ hội thật sự có quá nhiều.

Tất cả bí mật vì vậy vẫn còn là bí mật, còn chưa giải quyết.

Nhưng vô luận ra sao, chàng cuối cùng đã gặp được Trương Khiết Khiết, đối với chàng mà nói, đó mới là điểm trọng yếu nhất.

Vô luận nơi đây là thánh đàn cũng được, là hổ huyệt cũng được.

Vô luận Trương Khiết Khiết là thần, hay là người.

Những chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là chàng vẫn yêu nàng nồng nhiệt, hơn nữa chung quy đã tương tụ.

Chàng giang rộng vòng tay, ngưng thị nhìn nàng.

Nàng lao đầu vào lòng chàng.

Giữa giây phút đó, bọn họ hoàn toàn quên tất cả. Không những quên đi bọn họ đang ở đâu, cũng quên đi tất cả những người ở đó.

Nước mắt mặn nồng, lại mang theo hương vị ngọt ngào thoang thoảng.

Sở Lưu Hương nhẹ nhàng vuốt ve vết lệ ngấn trên má nàng:

- Nàng là tiểu quỷ, tiểu yêu quái, lần này coi nàng còn muốn chạy đi đâu.

Trương Khiết Khiết cắn nhẹ lên cổ chàng, thỏ thẻ:

- Chàng là lão quỷ, lão xú trùng, chàng sao lại tìm đến đây?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng đáng lẽ phải biết rõ ta sẽ tìm đến. Nàng cho dù bay lên trời, chui xuống đất, ta vẫn có thể tìm ra nàng.

Trương Khiết Khiết tròn mắt:

- Chàng tìm tôi làm gì? Muốn tôi cắn chết?

Nàng cắn rất mạnh, cắn lên cổ chàng, cắn lên môi chàng, nhiệt tình của nàng đã đủ làm cho hai người bọn họ cháy rụi.

Nhưng nàng hồi nãy sao lại lạnh lùng như vậy?

Sở Lưu Hương nghĩ tới chuyện hồi nãy, liền nhớ ra chỗ này tịnh không chỉ có hai người bọn họ.

Chàng nhịn không được phải len lén liếc nhìn, mới phát hiện tất cả mọi người đều quỳ bái rạp người trên đất, không ai dám ngẩng đầu nhìn bọn họ một cái.

Nàng lẽ nào thật sự là Thần?

Nếu không, đám người đó sao lại tôn kính nàng như vậy?

Trương Khiết Khiết bỗng kí đầu chàng:

- Chàng biến thành người gỗ hồi nào vậy?

Sở Lưu Hương cười cười:

- Hồi nãy.

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Hồi nãy?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hồi nãy nàng nhìn thấy ta, lúc lại cố ý giả không nhận ra ta, lúc đó nàng đã biến thành người gỗ.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Không phải là người gỗ, là Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thần?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng không tin?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Ta thật sự nhìn không ra nàng có chút gì giống Thần.

Mặt Trương Khiết Khiết ửng hồng, cắn môi:

- Đó chỉ vì tôi hiện tại đã không còn là Thần.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng lại biến thành người từ hồi nào?

Trương Khiết Khiết cũng cười cười:

- Hồi nãy.

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Hồi nãy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Hồi nãy lúc chàng lột mặt nạ của tôi xuống, tôi lại đã biến thành người.

Nàng lại bắt đầu cắn cổ Sở Lưu Hương:

- Không những lại biến thành người, hơn nữa còn biến thành người có thể cắn, một nữ nhân có thể nhéo, một nữ nhân sống.

Không ai có thể phủ nhận câu nói đó của nàng, cắn và nhéo là hai phương diện mà nàng là chuyên gia.

Sở Lưu Hương lại thở dài cười khổ:

- Ta vẫn không hiểu, không những không hiểu, hơn nữa càng lúc càng hồ đồ.

Chỉ nghe một người thốt:

- Ngươi từ từ sẽ hiểu.

Hắc y lão ẩu đó lại xuất hiện, đứng bên cạnh bọn họ, nhìn bọn họ mỉm cười.

Mặt mày Sở Lưu Hương không khỏi nóng bừng lên, muốn đẩy Trương Khiết Khiết ra, lại có chút không muốn xa. Chàng có thể còn ôm được nàng vào lòng, thật sự quá không dễ dàng gì, hà huống nàng lại quả thật ôm quá chặt.

Hắc y lão ẩu cười thốt:

- Ngươi không cần phải mắc cỡ, nàng đã là người của ngươi, sau này cứ tùy tiện ở đâu ôm nàng, đều tuyệt không có ai dám can thiệp.

Bà ta chợt giơ cao song thủ, nói lớn một tràng ngữ âm quái dị phức tạp, Sở Lưu Hương cả một chữ cũng không hiểu.

Bên dưới thánh đàn lập tức vang lên một trận hoan hô.

Sở Lưu Hương đang không biết chuyện gì xảy ra, thánh đàn lại đã đột nhiên bắt đầu bắt đầu chìm xuống.

oo Chìm rất mau, chìm rất êm.

Chàng chợt phát giác bọn họ đã lọt vào một gian phòng lục giác, trên một cái bàn hình lục giác không ngờ bày biện đầy rượu thịt.

Hắc y lão ẩu cười thốt:

- Rượu là rượu bồ đào Ba Tư, đồ ăn cũng là thứ ngươi thích ăn.

Trương Khiết Khiết vỗ tay cười thốt:

- Xem chừng còn có món vi cá mà ta thích ăn.

Nàng cười tươi giống như một đứa bé.

Sở Lưu Hương lại cười không nỗi, nhịn không được hỏi:

- Bọn nàng đã sớm tính toán là ta sẽ đến đây?

Hắc y lão ẩu không ngờ cũng nháy nháy mắt cười đáp:

- Ta chỉ biết Sở Hương Soái muốn đi đâu, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể ngăn cản.

Vô luận là bí mật gì, lại luôn luôn có giải đáp.

Hắc y lão ẩu chung quy đã nói ra đáp án đó.

Lần này làm cho Sở Lưu Hương giật mình hơn hết là hai chuyện.

Thứ nhất, Trương Khiết Khiết là con gái của hắc y lão ẩu.

Thứ hai, người muốn giết Sở Lưu Hương, cũng chính là hắc y lão ẩu.

Bà ta đã muốn giết Sở Lưu Hương, tại sao lại chỉ điểm dẫn đường cho Sở Lưu Hương?

Nguyên nhân nhất định quỷ bí phức tạp, Sở Lưu Hương nếu chưa từng trải, sợ cả chàng cũng không thể tin được.

"Bọn ta đích xác là một gia tộc rất thần bí, chưa từng có ai biết gia tộc đến từ đâu, thậm chí cả bọn ta cũng vô phương tìm ra cố hương xưa kia của bọn ta là ở đâu".

“Bọn ta cũng thờ phụng một tôn giáo rất thần bí, nguồn gốc là từ Bái Hỏa Giáo ở Ba Tư, cũng có điểm tương tự với Phật giáo ngoại lai truyền vào trung thổ”.

“Thần bọn ta sùng kính là Thánh nữ trong giáo”.

“Thánh nữ là một xử nữ tuyển ra từ trong gia tộc bọn ta, Thánh nữ đời trước của bọn ta tuyển chọn người kế thừa là nàng - - cũng là con gái của ta”.

“Vô luận là ai một khi được chọn làm Thánh nữ, cả đời nàng phải hy sinh vì tôn giáo và gia đình, không thể sinh hoạt với người phàm, càng không thể có cảm tình với người phàm”.

“Vô luận là ai một khi được chọn làm Thánh nữ, không ai có thể cải biến sự thật đó, càng không ai đám phản đối, trừ phi có người xa lạ từ mặt ngoài có cách tiến nhập thánh đàn, lột bỏ mặt nạ tượng trương cho thánh linh và thần lực trên mặt nàng”.

“Nhưng nơi đây không những bí mật, hơn nữa chưa từng có người ngoài tiến nhập, vô luận là ai đến đây, đơn giản còn khó hơn so với lên trời”.

“Pháp lệnh đó đã trải qua mười thời đại, chưa từng có Thánh nữ nào có thể đào thoát ách vận cô độc tịch mịch cả đời”.

“Người khác thấy đó có lẽ là quang vinh, nhưng ta biết một thiếu nữ được coi là Thánh nữ, nàng sẽ thống khổ đến chừng nào”.

“Bởi vì ta từ lúc sinh ra nó, đã làm hộ pháp trong giáo, không ai có thể tiếp cận Thánh nữ đời trước bằng ta, cũng chỉ có ta mới từng chứng kiến lúc Thánh nữ nửa đêm chợt tỉnh, sự cô độc tịch mịch làm cho phát điên, nàng thậm chí muốn ta dùng kim đâm lên người nàng, đâm đến nổi máu chảy không ngừng”.

“Ta đương nhiên bất nhẫn nhìn con gái ta chịu đựng nỗi thống khổ đó, ta nhất định phải nghĩ ra cách giải thoát cho nó”.

“Nhưng ta tuy là hộ pháp trong giáo, lại cũng vô phương cải biến mệnh vận của nó, trừ phi quả thật có thần thánh trên trời có thể ban phát cho ta một con người xa lạ, để hấn ta vì con gái ta mà đến đây tháo gỡ mặt nạ đáng sợ đó”.

“Cho nên ta mới nghĩ đến ngươi”.

Hắc y lão ẩu ngồi xếp bằng trong hương khói phiêu diêu, kể lại đoạn cố sự.

Sở Lưu Hương phẳng phất giống như đang nghe chuyện thần thoại, không khỏi ngây người.

Nghe đến đó, chàng nhịn không được:

- Cho nên bà mới kêu nàng đi tìm ta.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Là ta muốn nó đi.

Sở Lưu Hương nhịn không được, sờ sờ chót mũi, cười khổ:

- Nhưng bà hà tất phải kêu nàng đi giết tôi chứ?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Có hai nguyên nhân.

Sở Lưu Hương thốt:

- Tôi đang nghe.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Ta biết ngươi rất hiếu kỳ, rất thích mạo hiểm, nhưng nếu đi mời ngươi, ngươi nhất định vẫn không chịu, bởi vì ngươi và nó vốn không có cảm tình.

Sở Lưu Hương thừa nhận.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Cho nên ta chỉ còn nước trước hết dùng phương pháp khơi dậy tâm hiếu kỳ háo thắng của ngươi, để cho hai người bọn ngươi có cơ hội tiếp xúc, để cho bọn ngươi tự nhiên phát sinh tình cảm.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải hỏi:

- Bà biết bọn tôi nhất định có thể phát sinh cảm tình?

Hắc y lão ẩu điềm tĩnh nhìn chàng, lại nhìn con gái mình, mỉm cười đáp:

- Một cô gái giống như con gái ta, có nam nhân nào mà không thích nó?

Sở Lưu Hương thở dài:

- Nàng quả thật hiếm có.

Trương Khiết Khiết cười tươi:

- Nam nhân như chàng, nữ nhân như tôi mà không thích chàng cũng rất khó kiếm.

Sở Lưu Hương gắp một miếng vi cá đút vào miệng nàng:

- Nói không ngửi được, phải bịt miệng nàng.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nó nói không sai, ta nếu còn trẻ cỡ ba mươi tuổi, sợ cũng không tránh khỏi thích ngươi.

Trương Khiết Khiết cười ngất:

- Mẫu thân hiện tại lẽ nào không thích chàng?

Sở Lưu Hương nghe nói đỏ cả mặt, chàng hỏi tiếp:

- Hồi nãy bà nói có hai nguyên nhân.

Hắc y lão ẩu gật gật đầu:

- Ta hồi nãy cũng đã từng nói, vô luận là ai muốn đến đây, còn khó hơn cả lên trời, ta tuy từng nghe qua danh tiếng của ngươi, nhưng lại chưa gặp qua ngươi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên bà mới muốn thử nghiệm ta.

Hắc y lão ẩu cười cười:

- Ta muốn thử nghiệm để xem võ công và cơ trí của ngươi, coi có giống trong truyền thuyết hay không, xem ngươi có tư cách làm con rể của ta hay không.

Sở Lưu Hương cười khổ:

- Ta nếu bị bà thử tới chết thì sao?

Hắc y lão ẩu điềm đạm đáp:

- Trong đời mỗi người đều khó tránh khỏi chết, không phải sao?

Bà nói vừa nhẹ nhàng vừa thản nhiên, xem chừng sinh mệnh của người ta trong mắt bà ta không có giá trị gì hết.

Đó có lẽ bởi vì bà ta sinh trưởng trong hoàn cảnh lạnh lẽo, phụng thờ tôn giáo kỳ quái, không quan tâm đến mọi người, căn bản quả thật chưa từng tiếp cận người ngoài có máu có thịt, cho nên trừ con gái của mình ra, đối với người khác bà không quan tâm, cũng không coi trọng.

Sở Lưu Hương nghe xong không khỏi toát mồ hôi lạnh. Chàng vốn vẫn còn muốn hỏi vì sao lại phải chém đứt bàn tay của Ngải Hồng. Nhưng hiện tại chàng đã phát giác câu hỏi đó quá dư thừa.

Một người cả tính mệnh của người khác đều không coi trọng, làm gì để ý tới một bàn tay của người ta?

Hắc y lão ẩu thốt:

- Mỗi một chuyện bọn ngươi trải qua, đều là ta an bày, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, cho nên ta mới đến gặp ngươi đêm đó, sau đó lại sai Ngải Thanh và Ngải Hồng ra ngoài tiếp ngươi, cho nên cho dù có trầy da tróc vảy cũng nhất định có thể đến đây được.

Sở Lưu Hương nhịn không được phải thở dài:

- Hiện tại ta còn có chuyện còn chưa minh bạch.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ngươi cứ hỏi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà vì sao không tìm người khác, lại chọn đúng ta?

Hắc y lão ẩu cười cười:

- Ta biết ngươi là nam nhân rất dễ nhìn, rất dễ làm cho nữ nhân vui vẻ, cũng biết võ công và cơ trí của ngươi trong giang hồ rất ít có người có thể so sánh bằng, hà huống ngươi cho tới nay vẫn độc thân, ta tin có rất nhiều lão thái thái nếu muốn chọn con rể, đều nhất định muốn chọn ngươi.

Sở Lưu Hương chỉ còn nước vuốt vuốt chót mũi.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Nhưng những nguyên nhân đó vẫn không phải là quan trọng nhất.

Sở Lưu Hương "ồ" một tiếng.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Ta chọn ngươi, nguyên nhân quan trọng nhất là ngươi đã làm một chuyện làm cho ta cao hứng nhất, cho nên ta luôn luôn nghĩ tới cách báo đáp ngươi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Chuyện gì?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ngươi đã giết Thạch Quan Âm giùm ta.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bà và ả có thù?

Trong mắt của hắc y lão ẩu lộ xuất vẻ oán độc:

- Ả không phải là người, là yêu quái ăn thịt người, hơn nữa chuyên ăn nam nhân.

Sở Lưu Hương không cần hỏi nữa, chàng đã có thể tưởng tượng.

Lạc thú lớn nhất của Thạch Quan Âm vốn là giật lấy tình nhân và trượng phu của người ta, khi chàng giết Thạch Quan Âm, trên thế gian nhất định có rất nhiều nữ nhân muốn báo đáp chàng, cảm kích chàng.

Nhưng Sở Lưu Hương lại hy vọng lần này là lần cuối cùng, phương pháp đền ơn như vầy, chàng thật sự không nhận nỗi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Bọn ngươi đã rất nhiều ngày không gặp nhau, nhất định có nhiều chuyện hàn huyên, ta đi ra tốt hơn.

Sở Lưu Hương nhìn bà ta đi ra, lần đầu tiên có cảm giác bà ta ít nhiều gì cũng còn chút nhân tính.

Trương Khiết Khiết đã từ sau lưng ôm vòng qua hông chàng, lại dịu dàng cắn lên cổ chàng.

Sở Lưu Hương thở dài cười khổ:

- Cái miệng nàng ngoài việc cắn người và ăn vi cá ra, không biết còn làm gì khác được?

Trương Khiết Khiết nháy mắt một cái:

- Còn dùng làm gì nữa chứ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Mẫu thân nàng hồi nãy không phải đã nói bọn ta nên hàn huyên sao?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi không muốn nói chuyện, tôi muốn…

Nàng lại cắn lên cổ Sở Lưu Hương một cái, sau đó mới cười ngất:

- Tôi muốn làm gì, chàng có biết không?

Sở Lưu Hương giật mình, thất thanh hỏi:

- Ở đây?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Không ở đây thì ở đâu?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ở đây không được?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Sao không được?

Sở Lưu Hương đáp:

- Ta phải dẫn nàng trở về với ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Không được.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao lại không được?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không được là không được.

Sở Lưu Hương mỉm cười:

- Có phải nàng lo sợ ta bị nữ nhân khác câu dẫn?

Trương Khiết Khiết cười mỉa:

- Chàng nghĩ chàng thật sự ai vừa nhìn cũng thích sao?

Nàng đột nhiên trừng mắt, nghênh mặt hét lớn:

- Chàng có muốn đi thì đi một mình đi. Tôi không ngăn cản chàng… Chàng hiện tại có đi vẫn còn kịp.

Nàng xem chừng chợt biến thành một con mèo bị chọc giận, sẵn sàng tung vuốt cào người ta.

Sở Lưu Hương nhìn nàng, vẫn mỉm cười, dịu dàng nói:

- Ta đã quyết định, bọn ta hoặc đi chung, nếu không bọn ta cùng ở lại đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thật? Chàng thật sự nguyện ý ở lại đây với tôi?

Sở Lưu Hương giang tay ôm nàng vào lòng:

- Đương nhiên là thật, có lẽ nào ta còn có thể rời bỏ nàng?

Trương Khiết Khiết nấc một tiếng, chui sát vào lòng chàng.

Sở Lưu Hương dịu dàng nâng mặt nàng, bỗng phát hiện trên khuôn mặt trắng nhợt mỹ lệ của nàng đã dâng tràn lệ châu:

- Nàng khóc? Sao nàng khóc? Nàng lẽ nào không tin ta?

Trương Khiết Khiết cắn môi:

- Tôi tin chàng, nhưng tôi cũng biết cưới chồng phải theo chồng, hiện tại tôi đã là vợ chàng, chàng vô luận muốn đi đâu, tôi đáng lẽ nên theo chàng mới phải.

Nước mắt của nàng càng trào dâng, thủ thỉ:

- Nhưng cũng vì tôi là vợ chàng, cho nên mới liên lụy tới chàng, hại chàng.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Sao vậy?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Chàng hồi nãy không nghe đám ngươi đó hoan hô sao?

Sở Lưu Hương gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có biết đó là ý gì không?

Sở Lưu Hương lắc đầu.

Trương Khiết Khiết từ từ nói:

- Ý tứ hoan hô đó cho biết bọn họ đã thừa nhận chúng ta là phu thê, đã tiếp thụ chàng làm một phần tử trong gia tộc của bọn tôi, cho nên…

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên làm sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một khi trở thành một phần tử của gia tộc này, vĩnh viễn đừng hòng nghĩ tới thoát ly.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ý tứ của nàng có phải muốn nói bọn ta vĩnh viễn không thể ly khai chỗ này?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Vĩnh viễn không thể.

Sở Lưu Hương không khỏi biến sắc, phải ở chỗ không thấy ánh mặt trời cả đời, đối với chàng mà nói, đơn giản là chuyện không thể tưởng tượng được.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng, từ từ nói:

- Tôi cũng biết chàng tuyệt không thể vĩnh viễn lưu lại chỗ này, chàng nếu như quả thật muốn đi, cũng tịnh không phải tuyệt đối không có cách.

Sở Lưu Hương lập tức hỏi:

- Còn có cách nào?

Trương Khiết Khiết chầm chậm xoay người, nói từng tiếng:

- Vì chàng là trượng phu của tôi, cho nên mới thành người trong gia tộc này, tôi nếu…

Sở Lưu Hương bỗng choàng vai nàng, dụng lực ôm nàng vào lòng:

- Nàng không cần nói nữa, ta đã hiểu rõ ý của nàng.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Tôi… tôi…

Sở Lưu Hương lại ngắt lời nàng:

- Nàng nếu có chết, ta cũng không còn là người của gia tộc này, bọn họ không thể không cho ta đi, có phải không?

Trương Khiết Khiết chợt cười đáp:

- Nếu phải để chàng sống không sinh thú, tôi thà chết.

Trong mắt Sở Lưu Hương cũng đã ngấn lệ quang, ôm chặt nàng, dịu dàng thốt:

- Hiện tại ta chỉ hy vọng nàng có thể hiểu rõ một chuyện.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương nói:

- Lúc cuộc đời ta có cảm giác khoái lạc, là lúc sống cùng nàng, cho nên nàng nếu thật sự muốn ta sống khoái lạc, vĩnh viễn đừng rời xa ta.

Trương Khiết Khiết mỉm cười.

Nụ cười của nàng giống như mặt trời xua tan bóng tối, như một tia sáng ấm áp phá tan mây đen.

Nàng cũng ôm chặt chàng:

- Tôi làm sao mà rời xa chàng được… Tôi có chết cũng không thể rời xa chàng.

Trên thế gian vốn không có chuyện tuyệt đối, nhưng "thời gian" có phải là ngoại lệ?

Có những lúc trong cảm giác của con người, thời gian một ngày phảng phất chớp mắt đã thành quá khứ, bởi vì bọn họ vui sướng, sốt sắng, bọn họ biết cách hưởng thụ lạc thú, biết cách thưởng thức nhàn hạ. Cho nên bọn họ vĩnh viễn không có cảm giác thời gian quá nặng nề.

Có những lúc khác trong cảm giác của con người, thời gian một ngày xem chừng vĩnh viễn không qua khỏi. Bởi vì bọn họ bi ai sầu khổ, bởi vì bọn họ ngồi rồi rảnh việc, cho nên mới có cảm giác ngày dài như năm.

Nhưng vô luận có cảm giác gì đi nữa, một ngày là một ngày, một tháng là một tháng.

Trên thế gian chỉ có thời gian mới tuyệt không thể vì bất cứ người nào, vì bất cứ chuyện gì, mà cải biến, lại có thể cải biến rất nhiều chuyện, thậm chí có thể cải biến tất cả.

Một tháng đã qua, Sở Lưu Hương có cải biến không?

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của chàng, dịu dàng thốt:

- Chàng gầy quá.

Sở Lưu Hương cười cười:

- Cũng tốt, ta vốn luôn sợ phát phì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cũng xem chừng ít nói hơn so với lúc trước.

Sở Lưu Hương nói:

- Lẽ nào nàng thích ta biến thành ông chồng nhiều chuyện?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng đã ở đây một tháng rồi.

Sở Lưu Hương ậm ừ:

- Ừm?

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng có cảm giác một tháng nay đặc biệt dài không?

Sở Lưu Hương không hồi đáp, lại nắm chặt tay nàng, hỏi ngược:

- Nàng thật ra muốn nói gì đây?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, trầm mặc rất lâu, mới từ từ nói:

- Tôi biết chàng chưa từng có thói quen trải qua những ngày như vầy, cho nên biến đổi, kiểu này chàng chắc vô phương chịu đựng thêm một ngày.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai nói?

Trương Khiết Khiết cười cười:

- Trên thế giới này còn có ai tiếp cận chàng hơn tôi? Còn có ai có thể hiểu rõ chàng hơn tôi? Tôi làm sao mà nhìn không ra chứ?

Nàng cười rất thê lương, nói tiếp:

- Tôi đương nhiên thấy chàng rất thương tôi, cũng như tôi rất thương chàng, cho nên tôi hy vọng có thể giữ chàng, hy vọng chàng có thể ở đây mà vẫn khoái lạc như trước.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nàng vốn không nghĩ sai.

Trương Khiết Khiết lắc đầu:

- Tôi vốn cũng nghĩ mình không nghĩ sai, hiện tại mới biết đã sai, hơn nữa sai rất ghê gớm.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bởi vì chàng… chàng vốn không thuộc về bất cứ người nào, vốn không ai có thể chiếm hữu chàng.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nói bậy.

Trương Khiết Khiết nói:

- Chàng nên nghe tôi nói.

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Bởi vì ngoại trừ tôi ra, trên thế gian còn có rất nhiều người cũng cần chàng như tôi, tôi tuy không nguyện rời bỏ chàng, bọn họ cũng không thể xa chàng như vậy.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng muốn nói những bằng hữu ngày xưa của ta?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không những là bằng hữu của chàng, còn có nhiều người khác.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Người nào?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Người cần được giúp đỡ, cần người giải quyết khốn nạn và thống khổ của bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta nên sống vì người ta?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không có ý tứ đó.

Nàng trầm ngâm, lại nói tiếp:

- Vô luận là ai sống trên thế giới này, đều nên sống có lạc thú, có ý nghĩa, có phải không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Có người chỉ khi trợ giúp người ta, hắn mới biến thành sống có lạc thú, có ý nghĩ, nếu không sinh mệnh của hắn cũng biến thành hoàn toàn vô giá trị.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nghĩ ta là dạng người đó sao?

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Lẽ nào chàng không biết sao?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nữ nhân đều rất ích kỷ, tôi vốn cũng hy vọng có thể hoàn toàn độc chiếm được chàng, nhưng bộ dạng của chàng dần dần đã biến thành một người khác, dần dần không còn là Sở Lưu Hương. Đến một ngày nào đó, không chừng tôi cũng không thích chàng nữa.

Nàng lại cười tươi:

- Đã như vậy, bọn ta hà tất nhất định phải đợi đến ngày đó… cho nên…

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Cho nên tôi có cảm giác tôi nên để chàng quyết định, bởi vì chàng có sinh hoạt riêng của chàng, tôi không nên quá ích kỷ, không nên dùng nỗi thống khổ cả đời chàng mà đổi lấy hạnh phúc của tôi.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve mặt Sở Lưu Hương, dịu dàng thốt:

- Có lẽ đây chỉ bất quá là vì tôi đã trưởng thành, đã hiểu rõ ái tình chân chính tuyệt không thể quá ích kỷ.

Sở Lưu Hương ngưng thị nhìn nàng, cũng không biết là thống khổ, là đau lòng, hay là cảm kích.

Chàng đột nhiên phát giác nàng đích xác đã trưởng thành rất nhiều, chín chắn rất nhiều, chừng như đã hoàn toàn biến đổi.

Nguyên nhân nào đã cải biến nàng?

Sở Lưu Hương thốt:

- Vô luận là sao, nàng không thể ở lại một mình ở đây.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao không thể? Không phải có rất nhiều nữ nhân đều một mình ở nhà sao?

Bọn họ nếu cũng ích kỷ như tôi, trên thế gian làm sao có bao nhiêu danh tướng và anh hùng như vậy?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng nàng lại khác.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Khác chỗ nào? Tại sao tôi lại không thể học theo những nữ nhân vĩ đại? Tôi vì sao không thể để trượng phu của tôi ra ngoài giúp đỡ người khác?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng quá tịch mịch cô độc, ta nếu đi…

Trương Khiết Khiết chợt ngắt lời chàng:

- Chàng có biết tôi hiện tại vì sao lại đột nhiên muốn chàng đi không?

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi biết về sau tôi tuyệt không còn tịch mịch nữa. Tôi biết sau khi chàng đi, vẫn còn có người ở đây với tôi.

Mục quang của nàng bỗng lại biến thành ôn nhu khó tả, tươi tắn khó tả.

Sở Lưu Hương lại nhịn không được phải hỏi:

- Người đó là ai?

Trương Khiết Khiết cúi đầu, nhẹ nhàng đáp:

- Con của chàng.

Sở Lưu Hương thất thanh:

- Nàng đã có mang?

Trương Khiết Khiết dịu dàng gật gật đầu.

Sở Lưu Hương dụng lực nắm chặt tay nàng, nói lớn:

- Nàng đã có mang mà còn muốn ta đi sao?

Trương Khiết Khiết dịu dàng thốt:

- Bởi vì tôi đã có con của chàng, cho nên mới chịu để chàng đi. Cũng chính vì tôi đã có con của chàng, chàng mới có thể an tâm mà đi. Ý tứ đó chàng cũng nên minh bạch.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Bọn ta tại sao không thể cùng nhau đi?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Những ngày qua, chàng luôn luôn tìm đường dẫn tôi đào tẩu, có phải không?

Sở Lưu Hương chỉ còn nước thừa nhận.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chàng đã tìm ra cách chưa?

Sở Lưu Hương đáp:

- Chưa.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chàng đương nhiên tìm không ra, bởi vì nơi đây vốn chỉ có hai đường ra.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Hai đường nào?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Một đường ở nghị sự sảnh, đường đó ai ai cũng biết, nhưng lại không ai có thể tùy ý xuất nhập, bởi vì ở đó ngày đêm đều có mười vị thái trưởng lão canh phòng, chàng cho dù có chuyện động trời, cũng đừng mong đám lão nhân đó cho đi ra.

Sở Lưu Hương cũng chỉ còn nước thừa nhận, lại nhịn không được phải hỏi:

- Còn đường thứ hai?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Đường thứ hai chỉ có một người biết.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ai?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Giáo trợ hộ pháp.

Ánh mắt Sở Lưu Hương phát sáng:

- Là mẫu thân nàng?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Tôi nếu cầu mẫu thân thả chàng đi, mẫu thân có lẽ có thể đáp ứng.

Trong mắt Sở Lưu Hương dâng đầy hy vọng:

- Mẫu thân có lẽ có thể cho bọn ta cùng đi.

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Đương nhiên tôi hy vọng như vậy, nhưng…

Sở Lưu Hương thốt:

- Vô luận ra sao, bọn ta nên trước hết hỏi thử, đừng quên bà ta vẫn làm mẹ ruột của nàng, không có người mẹ nào không hy vọng con gái mình được hạnh phúc.

Mẹ đương nhiên hy vọng con gái mình hạnh phúc, vấn đề là, cái gì mới là hạnh phúc chân chính?

Hạnh phúc không phải là tuyệt đối, hạnh phúc trong mắt mình, có lẽ là bất hạnh trong mắt người khác.

Nơi đây mỗi một gian phòng vốn đều âm u, nhìn không thấy ánh mặt trời, không thấy gió.

Trong căn phòng này phảng phất có gió, lại càng âm u, càng hắc ám, ai cũng không biết gió từ đâu thổi tới.

Hắc y lão ẩu ngồi tĩnh tọa trên lộc đoàn trước thần án, không động đậy, lại phảng phất đã ngồi đó từ lâu, phảng phất đã hoàn toàn không còn cảm giác. Cho nên Trương Khiết Khiết tuy đã tiến vào, tuy đã quỳ trước mặt bà ta, bà ta vẫn không động, không mở mắt. Trương Khiết Khiết cũng quỳ im lặng, phảng phất cũng đột nhiên bị một thứ trầm tĩnh lấn chiếm không thoát được.

Sở Lưu Hương cúi đầu quỳ kế người nàng. Chàng biết đây là giây phút quyết định hạnh phúc cả đời bọn chàng, cho nên cũng chỉ còn nước nhẫn nại.

Cũng không biết đã bao lâu, hắc y lão ẩu chợt mở mắt, trong ánh mắt của bà ta xem chừng có một thứ lực lượng đáng sợ có thể nhìn thấu tâm của bọn họ.

Bà ta nhìn bọn họ chằm chằm, lại một hồi rất lâu sau mới hỏi từng tiếng:

- Bọn ngươi có phải muốn đi?

Trương Khiết Khiết càng cúi thấp đầu, cả hô hấp cũng đều như đã đình đốn.

Sở Lưu Hương chung quy nhịn không được phải nói:

- Bọn tôi muốn đi, chỉ cầu xin lão nhân gia thả cho bọn tôi một con đường sống.

Chàng từ xưa đến nay chưa từng cầu xin bất cứ người nào, chưa từng nói qua lời ủy khuất cầu toàn như vậy. Nhưng vì nàng, vì hài tử của bọn chàng, chàng đã không ngần ngại hy sinh tất cả.

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn chàng, chầm chậm hỏi:

- Ngươi đã không còn có thể ở lại đây?

Sở Lưu Hương ngập ngừng.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Phải là phải, không phải là không phải, nói chuyện trước mặt ta không nên ấp a ấp úng như vậy.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Phải, tôi đã không muốn ở lại chỗ này nữa.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Vì nó, ngươi cũng không nguyện lưu lại đây?

Sở Lưu Hương đáp:

- Tôi muống mang nàng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi đã quyết định chủ ý?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn chàng rất lâu, đột nhiên thốt:

- Được, ta có thể để ngươi đi.

Hắc y lão ẩu không để chàng nói gì, lập tức nói tiếp:

- Ta chỉ có một điều kiện.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Điều kiện gì?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Trước hết hãy giết ta.

Sở Lưu Hương ngẩn người.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ngươi nếu không giết ta, ta vẫn phải giết ngươi, giết ngươi rồi mới để ngươi ra khỏi đây!

Bà ta từ từ đứng lên, lạnh lùng thốt:

- Vợ của ngươi lẽ nào chưa nói chưa ngươi biết, ngươi đã làm trượng phu của Thánh nữ của bổn tộc, nếu còn muốn đi, phải chết.

Sở Lưu Hương thất kinh nhìn Trương Khiết Khiết:

- Đó cũng là quy củ của bọn họ sao?

Trương Khiết Khiết gật gật đầu, thần sắc không ngờ vẫn rất bình tĩnh.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng… nàng sao không nói cho ta biết?

Trương Khiết Khiết từ từ đáp:

- Bởi vì hiện tại đã không còn ai có thể giết chàng.

Hắc y lão ẩu biến sắc:

- Tại sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi đã có hài tử của chàng, tôi cũng đã quyết định cho đứa con này làm Thánh nữ của gia tộc, cho nên chàng cũng đã là phụ thân của Thánh nữ.

Ánh mắt nàng phát sáng trong bóng tối, gằn từng chữ:

- Ai cũng không thể giết chết phụ thân của Thánh nữ.

Hắc y lão ẩu giống như đột nhiên bị người đánh nặng nề, cả đứng cũng đứng không vững, qua một hồi rất lâu mới miễn cưỡng cười lạnh:

- Ngươi làm sao biết hài tử trong bụng là nam hay là nữ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi không biết - - Hiện tại ai cũng không biết, cho nên…

Hắc y lão ẩu trầm giọng:

- Cho nên vẫn có thể giết hắn, bởi vì con của ngươi vị tất là nữ nhân.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nếu như là nữ nhân…

167. Chương 167: Đã Đến, Đã Sống, Đã Yêu

Ai biết thiên đường ở đâu?

Ai biết thiên đường là chỗ ra sao?

Ai biết làm sao mới có thể bước trên đường đến thiên đường?

Không ai biết.

Nhưng chỉ cần tâm tình khoái lạc, nhân gian cũng có thiên đường, hơn nữa ở ngay trước mắt mình, ở tại đây.

Tại đây đương nhiên không phải là thiên đường.

Cho dù có giương tròn tới tét cả mắt, vĩnh viễn nhìn không thấy thiên đường.

Trong mắt của hắc y lão ẩu ngập tràn phẫn nộ, phẫn nộ đến nỗi đã bắt đầu thở gấp.

Thần tình của Trương Khiết Khiết lại càng bình tĩnh, từ từ nói tiếp:

- Tôi vẫn có quyền tuyển chọn người kế thừa tôi, có phải không?

Hắc y lão ẩu trầm mặc, chung quy phải miễn cưỡng gật gật đầu.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Một khi đứa con của tôi ra đời, đã là Thánh nữ của bản giáo, có phải không?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Cho nên chàng lập tức trở thành Thánh phụ, có phải không?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Thánh phụ cũng thần thông bất khả xâm phạm, vô luận là ai hại chàng, đều tất phải thiên tru vạn kiếp không ngóc đầu, đó cũng là quy củ có ghi chú trên giáo kinh, có phải không?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết thở phào mỉm cười:

- Bà xem tôi đối với những quy củ và kinh điển đó rất rành rọt không?

Hắc y lão ẩu ngưng thị nhìn nàng, từ từ thốt:

- Cho nên ngươi mới tìm ra nhược điểm đó, dùng mâu của bọn ta để công kích thuẫn của bọn ta.

Trương Khiết Khiết lại thở dài:

- Tôi vốn cũng không muốn làm vậy, chỉ tiếc thật sự tìm không ra biện pháp khác.

Hắc y lão ẩu lạnh lùng nói:

- Phương pháp đó đích xác xảo diệu, chỉ bất quá người đầu tiên nghĩ ra phương pháp đó, tịnh không phải là ngươi.

Trương Khiết Khiết giật mình, nhịn không được phải hỏi:

- Không phải tôi thì là ai?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Là ta.

Sự phẫn nộ và thù hận trong mắt bà càng dâng cao, gằn từng tiếng:

- Bởi vì ta nghĩ ra phương pháp đó, cho nên phụ thân ngươi mới có thể đi.

Hắc y lão ẩu nói tiếp:

- Lúc đó Thánh nữ đương thời là em gái của ta, ta yêu cầu nàng chọn ngươi làm người kế thừa của nàng, bởi vì phụ thân ngươi muốn đi.

Trương Khiết Khiết lại nhịn không được:

- Ông ta vì sao lại muốn đi?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ:

- Bởi vì ông ta có cảm giác nơi đây giống như lao ngục, ông ta muốn đi ra tìm kiếm cuộc sống tốt đẹp hơn.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà đáp ứng ông ta?

Hắc y lão ẩu nghiến răng:

- Ông ta cũng hứa với ta, chỉ cần có thể ra ngoài, nhất định nghĩ ra cách trở về đón ta.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng ông ta…

Hắc y lão ẩu khàn giọng:

- Nhưng, ông ta không trở về, vĩnh viễn không trở về.

Khuôn mặt bà ta chợt biến thành tàn ác khôn tả - - chỉ có cừu hận mới có thể làm cho mặt người ta biến thành đáng sợ như vậy.

Qua một hồi rất lâu, bà ta mới dịu giọng:

- Ta một mực chịu khổ đợi ông ta, vì ông ta mà gắng gồng chịu đựng, không ngờ ta mới biết ông ta vừa ra ngoài đã ngộ kiến một nữ nhân như con rắn độc, liền quên ta.

Sở Lưu Hương cũng nhịn không được phải hỏi:

- Bà nói nữ nhân đó có phải là Thạch Quan Âm?

Hắc y lão ẩu chầm chậm gật đầu, cười lạnh:

- Ông ta tuy đã bỏ rơi ta, nhưng ông ta sau này lại đã chết dưới tay người đàn bà đó.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Bà không đi kiếm ông ta sao?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Ta không thể đi, cũng không muốn đi.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao không thể đi?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì ông ta vừa đi ra, là đã thoát ly khỏi gia tộc này, vô luận xảy ra chuyện gì, đều không quan hệ tới gia tộc, cho dù có chết trên đường, bọn ta cũng không thể đi lượm xác ông ta.

Giọng nói của bà ta cũng tràn đầy vẻ oán độc khiến Sở Lưu Hương nổi da gà.

Qua một hồi rất lâu, Trương Khiết Khiết mới nói:

- Vô luận là sao, ông ta cuối cùng cũng đã đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Cho nên ngươi muốn ta cũng thả cho Sở Lưu Hương đi?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi xin bà.

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Có lẽ nào ngươi cũng muốn có những ngày như ta? Ngươi có biết những năm đó ta sống ra sao không?

Trương Khiết Khiết không dám trả lời.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi có biết ta hiện tại bao nhiêu tuổi không?

Bà ta đột nhiên hỏi câu đó làm người ta vô phương hồi đáp.

Chỉ thấy trên mặt bà ta chợt lộ xuất một biểu tình rất kỳ quái, cũng không biết là đang mỉa mai, hay đang thống khổ.

Bà ta gằn từng tiếng, nói tiếp:

- Ta năm nay mới bốn mươi mốt tuổi.

Tay Sở Lưu Hương đột nhiên lạnh ngắc.

Chàng nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn, nhìn thân thể tiều tụy, nhìn đầu tóc bạc trắng của bà ta…

Chàng thật sự không thể tin, lão ẩu già cỗi đó làm sao là một nữ nhân bốn mươi mốt tuổi được?

Những ngày tháng qua, bà ta làm sao mà trải qua? Mình không cần phải hỏi bà ta nữa.

Vô luận là ai chỉ cần nhìn thấy dáng vóc của bà ta, là đã có thể tưởng tượng được những năm qua bà ta đã chịu đựng bao nhiêu thống khổ lạnh lẽo.

Phẫn nộ, đố kị, cừu hận, tịch mịch, vô luận bất kỳ một cảm giác nào trong những thứ đó, đều đã đủ để làm cho một người sống phiền não như vậy.

Trương Khiết Khiết cúi đầu, lệ châu lả tả.

Hắc y lão ẩu lại trầm mặc rất lâu, mới từ từ thốt:

- Ta không biết vì sao ngươi để cho hắn đi, nhưng ta lại biết, sau khi hắn đi, có ngày ngươi cũng sẽ hối hận như ta.

Trương Khiết Khiết chợt ngẩng đầu, nói lớn:

- Tôi không thể, tuyệt không thể.

Hắc y lão ẩu cười lạnh.

Trương Khiết Khiết nhìn bà ta, biểu tình trên mặt cực kỳ kiên quyết:

- Bởi vì tôi để chàng đi, tịnh không phải vì chàng tự muốn đi, mà vì tôi muốn chàng đi.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Tại sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Bởi vì tôi biết bên ngoài còn có rất nhiều người cần đến chàng, tôi cũng biết chàng ở bên ngoài nhất định có thể sống khoái lạc hơn so với ở đây.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nhưng còn ngươi…

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi giữ chàng ở lại đây, có lẽ tôi có thể sống khoái lạc hơn, nhưng tôi để chàng đi, có lẽ có thể có một ngàn, một vạn người có cảm giác khoái lạc.

Ánh mắt của nàng phát sáng, một thứ ánh sáng thần thánh vĩ đại, nói tiếp:

- Một người khoái lạc không thể nào sánh bằng một ngàn người, một vạn người khoái lạc, bà nói có phải không?

Hắc y lão ẩu thốt:

- Nhưng ngươi… ngươi sao lại không chịu nghĩ cho chính mình?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi cũng đã nghĩ rồi.

Tình cảm trong ánh mắt nàng sâu xa như biển cả, ngưng thị nhìn Sở Lưu Hương:

- Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, nếu không cho dù tôi có thể giữ chàng bên cạnh, cũng có cảm giác khổ não như chàng.

"Tình yêu là hy sinh, không phải là chiếm hữu".

Người có thể hiểu rõ đạo lý đó, mới có thể coi là nữ nhân chân chính.

Bởi vì đó vốn là một bộ phận vĩ đại nhất, ôn nhu nhất trong nữ tính, bởi vì trên thế gian còn có loại nữ tính như vậy, nhân loại mới có thể tiến bộ không ngừng, mới có thể vĩnh viễn sinh tồn.

Ánh mắt của Trương Khiết Khiết càng ôn nhu, nói tiếp:

- Hà huống, tôi đã có con với chàng, tôi nhất định có thể toàn tâm toàn ý chiếu cố cho nó, tôi làm sao mà tịch mịch cho được.

Hắc y lão ẩu chỉ tay vào mặt nàng:

- Ngươi nói như vậy, ta không chiếu cố ngươi đàng hoàng?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bà… bà có thể đã làm rất tốt, chỉ tiếc…

Hắc y lão ẩu hét lớn:

- Chỉ tiếc cái gì?

Trương Khiết Khiết thở dài:

- Chỉ tiếc thống khổ và cừu hận trong tâm của bà quá thâm sâu, nếu thật sự hy vọng tôi khoái lạc, nên để chàng đi. Chàng tịnh không phải là phụ thân tôi, chàng là người khác, bà… bà vì sao nhất định phải hận chàng?

Hắc y lão ẩu nắm chặt song thủ, thân mình không ngớt run rẩy, qua một hồi rất lâu, chợt hét lớn:

- Được, ngươi cứ để hắn đi.

Trương Khiết Khiết mỉm cười.

Nhưng nụ cười của nàng vừa mới hé, Hắc y lão ẩu lại nói tiếp:

- Chỉ bất quá hắn cũng chỉ có thể đi bằng con đường mà phụ thân ngươi đã đi trước đây, tuyệt không có đất cho bọn ngươi chọn!

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Đường nào?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Thang trời.

Thang trời? Sao lại gọi là thang trời?

Đó có phải là đường lên thiên đường?

Nghe đến hai chữ đó, sắc mặt Trương Khiết Khiết đã biến thành màu trắng nhợt, thất thanh hỏi:

- Tại sao nhất định phải đi con đường đó?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Bởi vì đó cũng là quy củ ghi chú trong kinh điển, tuyệt không có ai có thể vi phạm.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng…

Hắc y lão ẩu hét lớn ngắt lời nàng:

- Ngươi lẽ nào không biết, người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn vĩnh viễn ly khai chỗ này, đều chỉ có một con đường để đi, hiện tại hắn đã là người trong gia tộc rồi.

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Tôi biết. Chàng… chàng sẽ đi.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Rất tốt, bọn ngươi hiện tại có thể lui ra, sáng sớm ngày mai, ta thân hành tống tiễn hắn.

Đêm rất tĩnh mịch.

Ở đây tuy không thấy tinh quang, cũng không thấy bóng đêm, nhưng bản thân bóng đêm phảng phất có một thứ cảm giác thần bí kỳ quái làm cho mình có thể cảm thấy nó đã đến.

Sở Lưu Hương ngẩng mặt lên, nhắm mắt.

Có phải chàng sợ phải rơi nước mắt?

Trương Khiết Khiết nhẹ nhàng vuốt ve mặt chàng, trong ánh thu ba không biết đã lưu lộ bao nhiêu ôn nhu? Bao nhiêu thâm tình?

Sở Lưu Hương có phải không nguyện ý nhìn?

Trương Khiết Khiết chung quy thở dài một tiếng:

- Chàng sao không nhìn tôi? Có lẽ nào không muốn nhìn nữa?

Vành môi Sở Lưu Hương run run, qua một hồi rất lâu mới đáp:

- Phải.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Tại sao?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng căn bản không muốn ta nhìn nàng nhiều.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Ai nói?

Sở Lưu Hương đáp:

- Nàng tự biết.

Trương Khiết Khiết miễn cưỡng cười hỏi:

- Tôi nói gì?

Sở Lưu Hương cười lạnh:

- Đúng, nàng không nói gì hết, nhưng ta hỏi nàng, tại sao nàng không hỏi mẫu thân nàng cho nàng cùng đi với ta?

Trương Khiết Khiết cúi đầu:

- Bởi vì tôi biết, nói cũng vô dụng.

Sở Lưu Hương hét lớn:

- Tại sao?

Trương Khiết Khiết cười đáp:

- Thánh nữ đời sau còn nằm trong bụng tôi, tôi làm sao đi?

Sở Lưu Hương thốt:

- Hừm… cho nên nàng muốn ta đi một mình?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Phải.

Sở Lưu Hương chợt đứng dậy, nói lớn:

- Nàng nghĩ ta nhất định có thể khoái lạc? Nàng nghĩ ta chịu để nàng cùng con của chúng ta ở địa phương quỷ quái này cả đời?

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng sai rồi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Ta sai chỗ nào?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Rất nhiều chỗ.

Nàng bịt miệng Sở Lưu Hương, không để chàng nói gì, sau đó mới dịu dàng thốt:

- Bọn tôi không thể ở chỗ này thêm một đời nữa, cho dù bọn tôi có còn muốn ở lại, chỗ này có lẽ đã không còn có thể tồn tại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Tại sao?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tổ tiên của bọn tôi có thể đến địa phương này, chỉ bất quá bởi vì bọn họ đã trải qua quá nhiều đả kích, đã biến thành quỷ thế tật tục, cổ quái cô độc. Người khác đã nhìn không lọt mắt bọn họ, bọn họ cũng nhìn không lọt mắt người ta, cho nên bọn họ mới chịu sống cách biệt cô độc cả đời.

Sở Lưu Hương lắng nghe.

Trương Khiết Khiết nói tiếp:

- Nhưng thế giới này biến đổi hàng ngày, ý tưởng của con người cũng hàng ngày mà biến đổi, ý tưởng của người đời trước, vĩnh viễn rất khác xa với ý tưởng của người đời sau.

Sở Lưu Hương vẫn lắng nghe.

Trương Khiết Khiết tiếp lời:

- Đợi đến lúc người đời trước đã qua đời, người đời sau vẫn còn ở đây, chỉ bất quá là vì bọn họ vẫn còn sợ hãi thế giới bên ngoài, sợ mình ra tới bên ngoài không thể thích ứng với hoàn cảnh, không thể sinh tồn.

Điểm đó Sở Lưu Hương đương nhiên không thể đồng ý, lập tức xen lời:

- Bọn họ sai rồi, một người chỉ cần chịu nỗ lực, nhất định có phương pháp sinh tồn.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bọn họ đương nhiên biết, nhưng ý tưởng của bọn họ cũng nhất định phải chờù thời gian dần dần cải biến, đợi đến lúc bọn họ nghĩ thông, trên thế gian tuyệt không có bất cứ một thứ quy củ hay kinh điển nào còn có thể quản thúc bọn họ, cũng tuyệt không có bất cứ chuyện gì có thể hiệu lệnh bọn họ lưu lại trong lao ngục này.

Nàng cười cười:

- Đến một ngày đó, địa phương này căn bản không còn tồn tại nữa.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nhưng, một ngày đó phải đợi tới bao giờ?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi có thể bảo đảm chàng nhất định có thể thấy ngày đó.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng bảo đảm?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Bởi vì tôi nhất định dùng hết lực lượng của tôi, nói với bọn họ, thế giới bên ngoài tịnh không phải tàn độc đáng sợ như trong sự tưởng tượng của bọn họ, tôi nhất định có thể làm cho bọn họ hiểu rõ, một người nếu muốn sống khoái lạc, tất phải có dũng khí.

Ánh mắt của nàng lại phát sáng:

- Đó không những là nghĩa vụ của tôi, cũng là trách nhiệm của tôi, bởi vì bọn họ cũng là huynh đệ tỷ muội của tôi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên… nàng mới nhất định ở lại đây.

Trương Khiết Khiết dịu giọng:

- Mỗi một người sống đều phải có mục đích, có ý nghĩa, tôi cho dù có thể theo chàng đi, cũng vị tất là khoái lạc, bởi vì tôi chưa tận tâm làm tròn nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi, cả đời tôi có sống cũng biến thành vô giá trị, hoàn toàn vô nghĩa.

Sở Lưu Hương thốt:

- Theo ta biết, có rất nhiều nữ nhân đều vì chồng và con của bọn họ mà sống, hơn nữa nói là rất có ý nghĩa.

Trương Khiết Khiết mỉm cười:

- Tôi biết, tôi cũng rất hâm mộ bọn họ, chỉ tiếc vận mệnh tôi đã định không phải là hạng người đó, cũng không có hạnh vận như bọn họ.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vì sao?

Trương Khiết Khiết hỏi lại:

- Đạo lý đó chàng lẽ nào không minh bạch? Thật sự không hiểu?

Sở Lưu Hương không nói gì.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Bởi vì chàng cũng như tôi, chàng cũng không thể quên nghĩa vụ và trách nhiệm mà chàng phải tận lực, cho nên chàng mới phải đi, hơn nữa không thể không đi, cho dù chàng có thể miễn cưỡng giữ mình ở lại, cũng dần dần biến thành phế vật, thậm chí biến thành người chết.

Nàng nói không sai!

Một người nếu sống mà hoàn toàn không thể phát huy năng lực và tài năng của mình, hắn nhất định có thể dần dần lụn bại, cho dù còn có thể sống, cũng không khác chết là mấy.

Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ má chàng, dịu dàng thốt:

- Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên tôi tuyệt không hy vọng chàng cải biến, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi.

Sở Lưu Hương chung quy thở dài một hơi:

- Ta cho đến bây giờ mới phát hiện ta vốn chưa từng chân chính hiểu rõ nàng.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Trên thế gian vốn không có một người nào có thể hoàn toàn hiểu rõ một người khác, vô luận là phu thê, là huynh đệ, là bằng hữu, đều như nhau, hà huống, nữ nhân vốn trời sanh không phải là để cho người ta hiểu thấu.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng hiện tại ta đã xách định được một chuyện.

Trương Khiết Khiết hỏi:

- Chuyện gì?

Sở Lưu Hương ngưng thị nhìn nàng, trong mắt hiển lộ vẻ sùng kính:

- Ta trước đây chưa từng gặp qua nữ nhân như nàng, sau này sợ cũng vĩnh viễn không thể tái kiến được.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Nhưng chàng lại nhất định vĩnh viễn nhớ tới tôi, có phải không?

Sở Lưu Hương đáp:

- Đương nhiên.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Đó đã đủ quá rồi.

Sở Lưu Hương nhịn không được, nắm chặt tay nàng:

- Ta hy vọng nàng đáp ứng ta một chuyện.

Trương Khiết Khiết thốt:

- Chàng cứ nói.

Sở Lưu Hương nói:

- Nàng phải hứa để ta sau này còn có thể gặp lại nàng.

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tôi nhất định có thể.

Giọng nói của nàng vừa kiên định, vừa tươi sáng, nhưng người nàng lại đã hóa thành một dòng nước xuân, òa vào lòng Sở Lưu Hương.

Đêm càng tĩnh lặng, hơi thở đã bình hòa.

Trương Khiết Khiết vuốt nhẹ mái tóc rối, chợt thốt:

- Tôi phải đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi? Bây giờ đi?

Trương Khiết Khiết gật đầu.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Đi đâu?

Trương Khiết Khiết do dự, chung quy đã hạ quyết tâm:

- Người trong gia tộc này, vô luận là ai muốn thoát ly, đều chỉ có một con đường có thể đi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Nàng nói thang trời?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Không sai, thang trời.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời đó thật ra là đường gì?

Thần tình của Trương Khiết Khiết rất trầm trọng, từ từ đáp:

- Đó có lẽ là con đường đáng sợ nhất trên thế gian, người không có dũng khí tuyệt đối không dám đi. Bà ta muốn chàng đi con đường đó là vì muốn khảo nghiệm xem chàng có thứ dũng khí đó không.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Dũng khí gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Tự phán đoán, dũng khí quyết định sinh tử và mệnh vận của mình.

Sở Lưu Hương thốt:

- Đó quả thật rất khó, người không có dũng khí tuyệt không dám có thứ phán đoán đó.

Trương Khiết Khiết nói:

- Không sai, một người khi nhiệt huyết dâng trào, tình cảm kích động, thông thường có thể bất chấp mọi thứ, thậm chí bất chấp cả cái chết, đó tịnh không khó, nhưng nếu muốn hắn tự phán đoán quyết định lấy sinh tử của chính mình, đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, cho nên…

Nàng thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Tôi biết có những người đã quyết tâm thoát ly chỗ này, nhưng đến lúc đối diện thang trời, lại cải biến chủ ý, từ bỏ ý định, thà bị người ta khinh khi.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Thang trời thật ra là gì?

Trương Khiết Khiết đáp:

- Có hai phiến cửa, một phiến thông ra đường bên ngoài, là đường sống.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Còn phiến kia là tử lộ?

Sắc mặt của Trương Khiết Khiết xanh dờn:

- Không phải tử lộ, căn bản không có đường - - ngoài cửa nhìn xuống sâu vạn trượng không thấy đáy, chỉ cần bước ra một bước, vạn kiếp không đầu thai.

Nàng run giọng, hớp một hơi dài mới nói tiếp:

- Không ai biết bên ngoài phiến cửa nào là đường sống, chàng có thể tự mình tuyển chọn mở cửa, nhưng một khi mở cửa, không thể không đi ra.

Sắc mặt Sở Lưu Hương cũng có chút tái nhợt, miễn cưỡng cười nói:

- Xem ra không những cần có dũng khí, còn phải có vận khí.

Trương Khiết Khiết cũng miễn cưỡng cười cười:

- Tôi vốn cũng không nguyện để chàng đi mạo hiểm, nhưng… nơi đây cũng là vực thẳm không đáy, chàng ở lại đây cũng lún chìm như vậy, chỉ bất quá chậm hơn một chút.

Sở Lưu Hương thốt:

- Ta hiểu rõ.

Trương Khiết Khiết ngưng thị nhìn chàng:

- Chàng là trượng phu của tôi, là người thân cận nhất của tôi, tôi đương nhiên không hy vọng chàng là người hèn nhát lâm trận thoái lui, càng không nguyện có người khinh khi chàng, nhưng tôi cũng không nguyện nhìn chàng đi chết, cho nên…

Sở Lưu Hương hỏi:

- Cho nên nàng hiện tại muốn vì ta mà đi tìm phiến cửa dẫn ra con đường sống?

Trương Khiết Khiết gật đầu:

- Thang trời ở gần thánh đàn, hiện tại thời gian cho đến sáng còn hai canh giờ.

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng ta thà có nàng ở đây gần gũi ta thêm một hai canh giờ càng tốt hơn.

Trương Khiết Khiết gượng cười, dịu dàng thốt:

- Tôi cũng hy vọng có thể ở lại với chàng, nhưng tôi còn hy vọng sau này tái kiến chàng.

Nàng cúi người hôn lên má Sở Lưu Hương, thanh âm càng ôn nhu:

- Tôi rất mau chóng trở về.

Đó là câu cuối cùng Sở Lưu Hương nghe nàng nói.

Tại sao nàng phải rời khỏi Sở Lưu Hương? Tại sao phải nói rất mau chóng trở về?

Lúc Sở Lưu Hương gặp lại nàng, đã ở dưới thang trời.

Sắc mặt nàng trắng nhợt, vết lệ ngấn trên mặt vẫn còn.

Ánh mắt nàng phẳng phất có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng lại nói không ra một chữ.

Lúc Sở Lưu Hương muốn xông qua, nàng đã đi mất, bị người ta bức đi mất.

Nàng hoàn toàn mất hết năng lực kháng cự, chỉ bất quá lúc bị lôi đi đột nhiên quay về hướng Sở Lưu Hương nháy nháy mắt.

Mắt trái.

Mắt không phải chính là một loại công cụ thông truyền tin tức của nhân loại sao?

Sở Lưu Hương tận lực khống chế lấy mình, chàng không nguyện bộc nộ thất thố trước mặt bất cứ người nào.

Nhưng trong tâm chàng quả thật đã tràn đầy sự phẫn nộ:

- Bọn ngươi vì sao lại phải bắt nàng đi?

Hắc y lão ẩu lạnh lùng thốt:

- Không ai bắt nàng đi, cũng như không ai bắt ngươi đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Bà ít ra nên để bọn tôi nói vài câu.

Hắc y lão ẩu nói:

- Đã muốn đi, còn có gì để nói nữa chứ?

Sở Lưu Hương thốt:

- Nhưng bà...

Hắc y lão ẩu ngắt lời chàng:

- Nhưng ngươi nếu thật sự còn có chuyện muốn nói, hiện tại vẫn còn có thể ở lại.

Sở Lưu Hương hỏi:

- Vĩnh viễn ở lại?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Không sai, vĩnh viễn ở lại.

Sở Lưu Hương thở dài:

- Bà biết rõ tôi không thể ở lại.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Tại sao? Ngươi nếu thật sự đối tốt với nó, tại sao không thể hy sinh?

Sở Lưu Hương đáp:

- Bởi vì nàng cũng không chịu để tôi làm như vậy.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Ngươi nghĩ nó thật sự muốn ngươi đi?

Sở Lưu Hương hỏi lại:

- Bà không nghĩ vậy?

Hắc y lão ẩu cười lạnh:

- Ngươi thật sự tin lời nói của nữ nhân?

Bà ta cười lạnh, nói tiếp:

- Ta là mẫu thân của nó, ta cũng là nữ nhân, ta đương nhiên càng hiểu rõ nó, nó muốn ngươi đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, nó muốn ngươi đi, chỉ bất quá vì nó vĩnh viễn không nguyện tái kiến ngươi.

Sở Lưu Hương chầm chậm gật đầu:

- Ta đã minh bạch ý tứ của bà.

Hắc y lão ẩu thốt:

- Ngươi hiểu thì tốt.

Thần tình Sở Lưu Hương trái lại rất bình tĩnh, điềm đạm nói:

- Bà không những hy vọng nàng hận tôi, còn hy vọng tôi và nàng cũng có tao ngộ cay đắng như các người.

Hắc y lão ẩu biến sắc. Bà đương nhiên biết chàng nói "các người" là nói bà và trượng phu của bà. Bà và chồng không phải đã không phá được mối hận đó sao?

Thanh âm của Sở Lưu Hương càng bình tĩnh kiên quyết:

- Nhưng tôi có thể bảo đảm với bà, tao ngộ của con gái bà tuyệt không thể giống bà, bởi vì tôi nhất định vì nàng mà sống khỏe sống mạnh, nàng cũng vì tôi mà sống khỏe sống mạnh, vô luận bà muốn gì, bọn tôi đều không cải biến.

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Ngươi thật sự tin những lời nói đó của mình?

Sở Lưu Hương đáp:

- Phải.

Hắc y lão ẩu chợt cười thốt:

- Ngươi nếu thật sự tin, hà tất phải nói ra, hà tất phải nói cho ta nghe.

Nụ cười của bà giống như mũi châm nhọn bén đâm thấu tâm tạng Sở Lưu Hương.

Thang trời cao bốn mươi trượng, ngươi trên thang như trên trời.

Hai phiến cửa cơ hồ hoàn toàn đồng dạng, không ai có thể nhìn ra chỗ sai biệt nào. Sở Lưu Hương đứng trước sinh tử cách biệt, mồ hôi lạnh đã bất giác toát ra.

Chàng đã trải qua rất nhiều nguy hiểm sinh tử mỏng manh như cọng tóc, cũng đã từng tiếp cận tử vong hơn bất cứ người nào, có lúc thậm chí cơ hồ tuyệt vọng.

Nhưng chàng chưa từng gặp tình trạng khủng bố như hiện tại, bởi vì sinh tử của chàng lần này là do chàng tự mình quyết định, nhưng chàng lại hoàn toàn không nắm chắc. Trên thế gian tuyệt không có chuyện gì đáng sợ bằng chịu để người ta ép mình quyết định làm một chuyện mình không nắm chắc, mình chưa từng thân hành thể nghiệm qua, cũng tuyệt đối nghĩ không ra đáng sợ tới cỡ nào.

Mắt trái.

Có phải Trương Khiết Khiết muốn nói cho chàng biết bên ngoài phiến cửa bên trái là đường sống?

Sở Lưu Hương cơ hồ muốn nhắm phiến cửa bên trái bước tới, nhưng đôi chân lại không nhấc lên nổi.

"Ngươi nghĩ nó thật sự muốn ngươi đi?" "Nó muốn ngươi đi, chỉ bất quá vì nó đã tổn thương thấu tâm can, đã không còn muốn tái kiến ngươi".

Sở Lưu Hương không thể không tự hỏi mình:

"Ta có phải đã làm tổn thương tâm can của nàng? Có phải không nên đi?" Chàng chưa từng có cảm giác chuyện đó là làm sai, chỗ này vốn là lao ngục, con người như chàng đương nhiên không thể lưu lại đây.

Nhưng chàng lại không thể không tự hỏi mình:

"Ta nếu quả thật đối tốt với nàng, có phải cũng có thể vì nàng mà hy sinh, cũng có thể lưu lại đây?" "Ta nếu là Trương Khiết Khiết, nếu biết Sở Lưu Hương muốn rời bỏ ta, có phải cũng rất thương tâm?" "Mình nếu thật sự làm tổn thương tâm can của một nữ nhân, nàng không những vĩnh viễn không chịu tái kiến mình, thậm chí còn muốn mình chết".

Đạo lý đó Sở Lưu Hương đương nhiên cũng minh bạch.

“Nàng cố ý nháy nháy mắt, có phải là hy vọng ta một bước rơi vào vực sâu vạn trượng không đáy?” Sở Lưu Hương cơ hồ nhịn không được muốn bước về phía phiến cửa bên phải.

Nhưng bên tai chàng lại vang vọng giọng nói ôn nhu của nàng:

” Người tôi thích đích thị là chàng, không phải là người chết, cho nên chàng vì tôi, cũng không thể không đi”.

“Chỉ có lúc chàng khoái lạc, tôi mới có cảm giác khoái lạc, chàng nhất định phải sống khỏe sống mạnh”.

Tưởng tượng đến giọng nói ôn nhu của nàng, thâm tình của nàng, chàng lại không khỏi có cảm giác sự hoài nghi của mình đối với nàng đơn giản là một thứ tội ác.

“Ta nên tín nhiệm nàng, nàng tuyệt không lừa gạt ta”.

“Nhưng, nàng ngấm ngầm nháy mắt trái, thật ra là muốn nói với ta cái gì?” “Có phải muốn nói với ta phiến cửa bên trái mới là đường sống? Hay muốn nói phiến cửa bên trái không thể mở?” Tất cả những vấn đề đó đều phải đợi sau khi mở cửa mới có thể giải đáp được.

Nên mở phiến cửa nào? Quyết định đó thật sự quá khốn nạn, quá thống khổ.

Sở Lưu Hương chỉ có cảm giác y phục trên người đã đẫm mồ hôi lạnh.

Hắc y lão ẩu đứng bên cạnh chàng, lạnh lùng nhìn chàng đổ mồ hôi, đột nhiên cười lạnh:

- Hiện tại có phải ngươi đã hối hận?

Sở Lưu Hương đáp:

- Hối hận cái gì?

Hắc y lão ẩu đáp:

- Hối hận ngươi vốn không nên đến, không có ai bức ngươi đến, cũng không có ai ép ngươi đi.

Sở Lưu Hương thốt:

- Cho nên ta tuyệt không hối hận, vô luận kết quả ra sao, đều tuyệt không hối hận, bởi vì ta đã đến.

Phải!

Chàng đã đến, đã sống, đã yêu.

Chàng đã làm chuyện chàng có cảm giác nên làm, đó không phải đã đủ lắm sao?

Mục quang của hắc y lão ẩu lóe chớp:

- Ngươi xem chừng cuối cùng đã nghĩ thông suốt.

Sở Lưu Hương gật gật đầu.

Hắc y lão ẩu hỏi:

- Vậy ngươi còn đợi gì nữa?

Sở Lưu Hương bỗng cười cười, đẩy một phiến cửa - - tay chàng chợt đã biến thành rất vững chải.

Giữa giây phút đó, chàng đã khôi phục lại thần thái, đã là Sở Lưu Hương của ngày xưa.

Chàng nhấc chân bước qua cửa - - chàng đã mở phiến cửa nào?

Không ai biết.

Nhưng chuyện đó không còn quan trọng, bởi vì chàng đã đến, đã sống, đã yêu - - vô luận đối với bất cứ người nào mà nói, đó đã đủ quá rồi.

168. Chương 168: Thiết Đại Gia

Ngọ Dạ Lan Hoa là phần cuối cùng trong Sở Lưu Hương truyền kỳ hệ liệt của Cổ Long, được viết vào năm 1979, khi tác giả đã bước vào những năm cuối đời, phải chiến đấu với bệnh ung thư.

Có lẽ vì vậy mà đầu đuôi chi tiết của tác phẩm có lúc không phù hợp với nhau. Nếu như độc giả thấy trong truyện có nhiều khúc mắc khó hiểu, thì những điểm ấy đều bắt nguồn từ nguyên tác tiếng Trung chứ không phải từ dịch giả.

Dịch giả: Lê Khắc Tưởng

Gió đang gào hú.

Gió thổi từ mé Tây lại, hú lên như lũ quỷ đang vung roi quật vào tim kẻ đang trên đường về nhà, quật tan nát hồn phách kẻ qua đường.

May mà không có ai đang trên đường về, cũng không có ai qua lại.

Chẳng có gì ở nơi này cả. Đường phố chẳng có ngựa xe lừa kéo, trong tiệm chẳng có lấy một bóng người, trong bếp lò chẳng có củi có lửa, trong nồi chẳng có cơm cá chẳng có thịt, trong khuê phòng chẳng có tiếng oanh kêu yến gọi, chẳng có mùi hương phấn dầu thơm.

Bởi vì nơi đây chẳng còn có một ai, ngay cả một mạng sống cũng không.

Một màn chết chóc tịch mịch.

Không biết đến một lúc nào đó, gió bỗng nhiên ngừng lại, trên con đường dài vắng vẻo, chợt có một con chó trắng lê lết cái đuôi bước từng bước xuống mặt đường lót đá vân tán xanh.

Có người đi sau con chó.

Có một người mù.

Người mù này mặc một chiếc áo bằng vải bố màu xanh có bông, đã được giặt đi giặt lại muốn bạc hết cả màu, lại bị gió cát thổi cho thành ra vàng khè, y dùng một cây gậy dò đường màu trắng đã biến ra màu xám tro, cóc một cái trên mặt đá xanh, rồi lại bụp một tiếng trên mặt cát vàng.

Gió lại trổi lên.

Tấm chiêu bài đang dương lên trong gió, cái vòng và cái móc câu cọ sát vào nhau, kêu lên cót két như tiếng cưa vào sắt, làm người ta nghe muốn ghê cả răng, con chó trắng đang sủa ăng ẳng, tiếng sủa khan khản, miếng giấy rách bọc trên song cửa sổ kêu sành sạch như tiếng rên rỉ đau đớn, tiếng hơi thở hổn hển.

Người mù lắc mạnh cái thanh la nhỏ dùng để mời khách hàng, tiếng thanh la trong trẻo vang lên, rồi bỗng ngưng bặt lại.

… Những tiếng động làm người ta nghe khoái cả tai đi đâu mất rồi?

… Những tiếng ồn ào của người bán hàng, tiếng trả giá của mấy bà mấy cô, tiếng dao chặt vào thớt, tiếng xào nấu trong chảo, tiếng bà mẹ đánh vào đít đứa con, tiếng con nít khóc ầm ỉ, tiếng cười khúc khích của các cô con gái nhỏ, tiếng xúc xắc gieo vào trong chén, tiếng cười ha hả của mấy gã đàn ông say rượu, tiếng ca vọng từ trên tửu lâu xuống của những ả giả giọng Giang Nam hát tiểu điệu.

Những tiếng động vừa thích thú vừa náo nhiệt ấy đã đi đâu mất rồi?

Tiếng thanh la ngưng bặt, tiếng chó sủa cũng ngưng bặt. Bàn tay người mù thỏng xuống, thanh la trong tay y hình như bỗng biến thành ra như nặng tới ngàn cân, trong tâm khảm của y bỗng có một nỗi sợ hãi không sao nói được. Có phải là vì y không biết có chuyện gì xảy ra?

Trước đây y đã có qua nơi này, nhưng y không biết cái thị trấn bé nhỏ vốn rất phồn thịnh này đã vì một nguyên nhân thần bí gì đó, đã biến thành ra một cái thị trấn im lìm như chết.

Không biết, không phải là một trong những nguyên nhân làm cho người ta sợ hãi sao. Y dừng bước lại, con chó của y chân trước đã bước tới rồi, thân hình bỗng rụt lại về phía sau.

Không có người, chẳng có ai trên đường phố, cũng chẳng có ai trong nhà, phía trước phía sau, ngoài đường trong nhà, chẳng có một ai, không có ai thì phải là không có gì nguy hiểm mới phải, bởi vì thế giới này, nguy hiểm nhất chính là con người.

Trên cái thế giới này, còn có thứ động vật nào giết người nhiều hơn cả "người" nữa?

Vì vậy, người mù lại bắt đầu bước tới trước, thậm chí, y còn lắc mạnh cho cái thanh la kêu lên sang sảng.

Được một lúc rồi, con chó của y cũng bắt đầu bước về phía trước, nhưng lần này, nó đi theo sau chủ nhân.

… Chó vẫn là chó.

Một cái thị trấn nhỏ vốn rất là phồn thịnh và hiền hòa như vậy, bỗng nhiên lại trở thành chết chóc không có lấy bóng người?

Người mù lẽ đương nhiên là cảm thấy kỳ quái lắm.

Có điều, nếu y thấy được, nhất định y còn cảm thấy kỳ quái hơn nữa.

Bởi vì cái thị trấn nhỏ này, tuy hoang phế không có lấy bóng người, nhưng lại rất "mới mẻ, sạch sẽ", trong góc nhà không hề có mạng nhện, đồ đạc bằng kim khí cũng không hề bị rỉ sét, đèn không hề bị khô dầu, áo quần chăn gối không hề bị ẩm mốc, thậm chí ngay cả bàn ghế cũng không hề có bụi bặm gì.

… Dân chúng xứ này, không lẽ chỉ trong một đêm đã kinh hoảng di tản đi hết cả sao?

… Tại sao bọn họ phải di tản gấp gáp vội vàng đến như vậy?

Người mù lắc nhẹ thanh la, chầm chậm bước về phía trước.

Gió đang thổi, mây chiều buông thấp, bóng người ốm như cây sậy. Trời đất một màu ảm đạm, nhạt nhòa hơn cả một bức tranh thủy mặc.

Thình lình, có tiếng động vang lên từ xa xa. Tiếng vó ngựa, rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, cũng giống hệt như tiếng của cây gậy dò đường đang gõ trên mặt đá xanh vậy, tuy không phải nhàn nhã mười phần, nhưng cũng rất cẩn thận từng ly từng chút.

Người đến nhất định không thể là một kẻ đang trên đường về nhà, cũng không thể là một khách qua đường.

… Lòng kẻ đang về nhà nóng sốt như mũi tên, chỉ hận không thể về sớm hơn với cha mẹ vợ chồng con cái, khách qua đường lòng dạ nôn nóng, làm sao mà ung dung được như vậy?

Cái thứ tiếng động này, vốn chỉ ở trong những mùa giai tiết xuân thu, núi non mây nước một màu, mới nghe tới được.

Còn giờ này, nơi đây, chẳng là giai tiết, chẳng là thắng cảnh, bỗng nhiên lại có tiếng vó ngựa như vậy vọng lại, không những vậy, còn không chỉ một người một ngựa, thậm chí còn không chỉ mười người mười ngựa.

Ai đến vậy nhỉ? Đến làm gì?

Người mù chầm chậm rụt người về phía sau, con chó của y cũng chầm chậm rụt thân hình lại theo, rụt vào dưới mái hiên nhà tăm tối.

Y đã nghe ra được ít nhất có trên ba chục kỵ sỹ đang chạy lại, thậm chí còn có thể vượt qua cả năm chục.

Bởi vì lỗ tai của y trước giờ vốn rất linh mẫn, bởi vì y là một kẻ mù, nếu cặp mắt của ai không còn thấy được gì, không phải là họ chỉ còn biết lấy tâm, lấy tai ra mà lắng nghe?

Quả nhiên, có năm chục kỵ sĩ, năm mươi mốt.

Năm mươi mốt thớt khoái mã, giống nổi danh, giống thuần túy, nhanh, nhanh mà dai sức, ngàn con chọn một.

Nếu nói chúng nó là những con khoái mã chạy cả ngàn dặm một ngày, cũng không thể xem là nói ngoa. Nhưng hiện tại, chúng nó đang đi rất chậm.

Trên lưng năm mươi mốt con khoái mã, là năm mươi mốt tay hão hán có cao có lùn, có mập có ốm, có lão có thiếu, nhưng trong đó, có ít nhất năm mươi người đều có một đặc điểm giống nhau…

Bọn họ đều là những tay dũng hãn tinh tráng phi thường, đã từng trải qua trăm trận, bọn họ đều ắt hẳn là những tay trầm tĩnh vô cùng.

Có điều, lúc này bọn họ lại lộ vẻ nóng nảy một cách phi thường, và lại bất an nữa.

Đáng lý ra, tâm tình như vậy, bọn họ ắt phải vung roi quật ngựa chạy điên cuồng như bay, ngựa có kiệt sức, người có kiệt lực cũng chẳng sao, ngựa là thứ ngựa hay, người là tay hão hán, muốn nhanh bao nhiêu thì tới bấy nhiêu.

Nhưng tại sao bọn họ lại chậm chạp đến như vậy?

Năm mươi mốt thớt ngựa, năm mươi kỵ sỹ, bọn họ chậm quá như vậy, có phải vì người còn lại chăng?

Không phải. Người thứ năm mươi mốt còn lại kia, cái khí chất của y, thể phách của y, thần thái của y, cái lực lượng phát từ trong người của y ra, đều không đem so sánh được với năm chục người kia, dù năm chục người đó cộng lại đem so sánh với y cũng không sao so sánh được.

Bởi vì y chính là cột trụ của tất cả các tay anh hào hiệp khách ở một dãy tây nam, ngồi trấn thủ đất Trường An, là Thiết Đại Gia đây.

… Thiết Đại Gia không có họ tên gì khác, y họ Thiết, tên của y chính là Thiết Đại Gia.

… Thiết Đại Gia thân cao bảy thước chín tấc rưỡi, nặng một trăm ba mươi chín cân, nghe nói rằng, cô vợ sũng ái nhất của y tên là Dương Ngọc, đã từng yêu cầu y làm cho cô ta một chuyện.

Cô ta muốn y ở trần truồng ra vận động thân thể, rồi để cho cô ta đếm thử trên người y có bao nhiêu cục thịt nổi u lên.

Ba trăm tám mươi sáu cục.

Dương Ngọc tiết lộ với người bạn thân nhất trong khuê phòng:

- Quả thật có ba trăm tám mươi bảy cục, không thiếu một cục nào, mỗi cục đều cứng như sắt thép.

Thiết Đại Gia cái môn công phu hoành luyện Kim Chung Trí Thiết Bố Sam Thập Tam Thái Bảo, vốn nổi danh thiên hạ.

Ái thiếp của y là Dương Ngọc, ôn nhu như một con dê con, trơn láng như một khối ngọc, cũng là điều không một ai không hay biết.

Chỉ tiếc là người bạn thân trong khuê phòng của cô, không phải là một cô gái cũng ôn nhu như cô, mà là một chú bé rất ôn nhu.

… Về một vài phương diện mà nói, những tay nam tử hán ngạnh công vô địch thiên hạ, nhất định không thể nào sánh bằng những chú bé vừa dịu dàng vừa ôn nhu.

Thiết Đại Gia dĩ nhiên không thể nào ôn nhu cho được.

Tính khí của y nóng nảy như lửa, trước giờ y chưa bao giờ chờ đợi bất kỳ ai, hiện tại, xem ra y còn nóng ruột hơn cả những người tùy tùng, ngựa của y nhanh hơn, nhưng y cũng đang phải ruỗi ngựa chầm chầm bước từng bước một.

Tại sao vậy nhỉ? Một người tính nóng như lửa như Thiết Đại Gia đây, đã biến ra nhẫn nại từ hồi nào vậy? Sao mà biến thành ra chìu chuộng người khác quá vậy?

Bởi vì một chiếc kiệu.

Trong đám năm mươi mốt người ngựa đó, lại có bốn gã thiếu niên mặt mày tuấn tú ở trần, mặc cái quần chẽn bông, chân bước như đang nhảy múa, khiêng một chiếc kiệu đi bên cạnh Thiết Đại Gia.

Chiếc kiệu đi lại trước cái tiệm Tứ Hải tửu lâu hào hoa nhất trong thị trấn bèn ngừng lại, Thiết Đại Gia lập tức khom lưng nhảy xuống ngựa, năm chục tay kỵ sĩ còn lại, cơ hồ đều nhảy xuống một lượt theo cùng một tư thế.

Mấy gã thiếu niên đặt cán kiệu xuống, kéo màn kiệu lên.

Một hồi thật lâu, trong kiệu mới có một bàn tay chầm chậm đưa ra, nắm lấy cánh tay gã thiếu niên.

Bàn tay ấy trắng muốt mềm mại thuôn dài, móng tay cắt xén vô cùng tỷ mỷ, da thịt trơn láng như thiếu nữ, bàn tay đó đặt lên cánh tay đen đúa cứng cáp của gã thiếu niên, lại càng lộ vẻ gai mắt.

Bàn tay ấy chắc hẳn là của một thiếu nữ, hết ba ngón tay đã đeo nhẫn ngọc thạch chạm trỗ thật công phu, mỗi cái nhẫn giá trị ít nhất cũng trên ngàn lượng.

Cô bé này dĩ nhiên là người được Thiết Đại Gia sủng ái cực độ, vì vậy mà y mới chịu chờ cô, vì vậy mà cô mới đeo được những cái nhẫn như vậy.

Làm người ta không thể ngờ tới được là, người bước ra khỏi chiếc kiệu lại là một lão già nhỏ thó, già muốn chết đi được.

Một lão già nhỏ thó mặc một chiếc áo trường bào bằng lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng.

Một lão già nhỏ thó bất kỳ ai gặp đều thấy ghê tởm muốn chết được, nhưng trong cặp mắt đang lim dim đó, lại như có hai cây đao đang chọc ra.

Người của lão còn đang ở trong kiệu, cặp đao đó đã nhìn sòng sọc vào thân hình gã mù.

Người mù đã khom người xuống, ngồi dưới mái nhà u ám, như một con ốc thu vào trong cái vỏ, cứ nghĩ là mình không thấy người ta, người ta chắc cũng không thấy mình, có điều, lão già nhỏ thó mặc chiếc trường bào thêu hoa đã bước lại trước mặt y, cặp mắt như hai cây đao, nhìn chăm chú vào khuôn mặt của y.

Bước chân của lão già nhẹ nhàng như thỏ, cặp mắt của người mù, mù như dơi, nhưng con chó của y đang căng cứng thân thể như một cây cung.

Người mù không biết.

Y nhìn không thấy cái sát cơ bốn bề chung quanh, y nhìn không thấy cặp mắt sắc như đao của lão già, y cũng không nghe bước chân nhẹ nhàng như thỏ.

Lão già nhìn dính vào y, một hồi thật lâu mới chầm chậm quay đầu lại, Thiết Đại Gia đang đứng ngay chỗ lão quay đầu lại.

Y không nói gì cả, nhưng ánh mắt y đang hỏi:

- Giết? Hay là không giết?

Thật ra, y cũng chẳng cần phải hỏi, "thà giết lầm trăm mạng, còn hơn tha lầm một mạng".

"Giết", vốn là câu trả lời hợp lý nhất, chỉ cần một thủ thế đơn giản thôi, người mù này sẽ lập tức bị loạn đao phân thây ngay.

Sinh mệnh quý giá như vậy, tại sao thường thường lại biến thành quá ty tiện?

Mặt trời đang lặn, hoàng hôn, màn đêm đang buông xuống, càng lúc càng sâu.

Người mù đã đi tới một con hẽm nhỏ đầu bên kia của thị trấn, cuối con hẽm, hình như phảng phất còn nghe được từng tiếng gõ mõ lóc cóc, cũng in hệt như cây gậy dò đường trong tay người mù đang gõ xuống mặt đường, trống lỗng, đơn điệu và tịch mịch.

Tịch mịch thì có sao đâu? Chỉ có người nào còn sống mới thấy tịch mịch, chỉ có người nào còn sống mới có cảm giác lạnh buốt vào xương tủy, ít nhất cũng đại khái là khá hơn không có cảm giác gì cả.

Người mù vẫn còn chưa chết, chính y cũng lấy làm kỳ quái, những người này sao không giết mình.

Cuối con hẽm nhỏ, có một cánh cửa, một cánh cửa rất hẹp: gõ vào cánh cửa hẹp đó, gõ một cái, ngừng, sau đó gõ thêm bốn cái, ba cái nhanh một cái chậm, ngừng, sau đó gõ thêm hai cái nữa, ráng sức gõ mạnh vào trong bảy cái gõ đó, làm thành một cảm giác tiết tấu vừa kỳ quái vừa thú vị.

Sau đó thì cửa mở ra.

Người ra mở cửa, là một người làm như trời sinh vốn là để mở cửa: cửa hẹp, người ốm tong, tay cầm một cây đèn mờ mờ ảo ảo, thật là bình thường, nhưng trong cái bình thường đó lại hiển lộ ra một vẻ gì thật thần bí.

Sau cánh cửa hẹp là một cái đình viện đã hoang phế, cỏ dại mọc đầy lối đi, cây cối hoa lá đều khô cằn, một bà lão tóc bạc như sương, lưng khòm như một cây cung, đang ngồi một mình trước hiên nhà, dùng "thông thảo" kết một đóa hoa.

Hoa giả, một đóa hoa giả màu trắng nho nhỏ.

Hoa chưa kết xong, đã chết từ lâu.

Căn nhà lớn, mái nhà cao, hành lang dài, cây đèn cô quạnh, đình viện cổ kính, màn đêm lạnh lẽo, tiếng gió thổi xa xa như tiếng ai than khóc.

Người mù dừng bước, khom người chào bà già:

- Tam thẩm, bà vẫn mạnh giỏi?

- Ta mạnh giỏi, ta mạnh giỏi, ông cũng mạnh giỏi, ông cũng mạnh giỏi.

Gương mặt bà già lộ ra một nụ cười hiếm hoi:

- Chúng ta ai cũng đều mạnh giỏi, đều còn sống cả đây, sao lại không mạnh giỏi?

Nói đến đó, bà ta cũng vừa kết xong đóa hoa, tuy chỉ màu trắng không có gì khác, nhưng xem ra thật tinh trí, thật đẹp mắt.

Nhìn đóa hoa mà mình vừa kết xong, nụ cười trên mặt bà già bỗng khựng lại, làm như một người sợ nhất là rắn, bỗng thấy trong tay mình đang cầm một con rắn vậy.

… Đây chẳng phải là rắn, đây là một đóa hoa cúc màu trắng.

… Thấy đóa hoa giả mình vừa kết xong, tại sao bà lão này lại biến ra sợ hãi quá chừng vậy?

Người mù không thấy bà già thay đổi sắc mặt, y chỉ hỏi:

- Điệt Thiếu gia nhỉ?

- Y cũng không sao cả, y cũng mạnh giỏi lắm.

Bà già lại mỉm cười:

- Xem mặt mày y dạo gần đây, thấy chết không nổi đâu.

Gương mặt người mù cũng lộ ra một nụ cười:

- Tôi vào trong nhà gặp y một chút được không?

- Được, được.

Bà già nói:

- Ông cứ vào đi, y cũng đang chờ ông trong đó.

Người mù bước lên bậc thang cấp hằn những dấu rêu xanh, y bước dọc theo hành lang, cây gậy dò đường màu trắng gõ xuống mặt gỗ cũ kỹ, cốc cốc cốc, bước qua bên cạnh bà già, bước tới một cánh cửa.

Y nghe bà già đang ho lên sù sụ và thở hổn hển không ngớt, nhưng y không thấy bà ta bỗng nhiên đang ứa nước mắt ra.

Nước mắt rớt từng giọt xuống cánh hoa, trong suốt như hạt sương.

… Bất kể nước mắt của bà già, hay nước mắt của thiếu nữ, đều trong suốt như nhau.

… Nước mắt là nước mắt, nước mắt nào cũng như nhau, nhưng bà già xem ra cõi lòng đã chết từ lâu, tại sao bỗng vì một đóa hoa giả mà rơi lệ?

Gian phòng này thật là trần cựu, đáng lý ra phải là đâu đâu cũng giăng đầy mạng nhện bụi bặm, có điều, gian phòng này lại được quét sạch như một tấm vải giường vừa được mụ đàn bà giặt kỹ càng từ trong chậu ra, vô cùng sạch sẽ.

Thậm chí, ngay cả tấm ván lót dưới mặt đất cũng được chùi rữa muốn trắng bệch.

Có điều trong phòng chẳng có gì cả, bàn ghế, dụng cụ trưng bày, tranh vẽ thư pháp, chén dĩa, nhà khác ai ai cũng có, nơi đây thì không.

Trong phòng chỉ có một cây đèn, một cái giường, và ba người.

Trong ba người, có hai người đang đứng, hai người này mặc một bộ trưỡng bào màu xanh trùm từ trên xuống dưới, phủ hết cả bàn chân, ống tay cũng dài che hết cả bàn tay, thậm chí ngay cả gương mặt cũng được che lại bằng miếng vải bố màu xanh, trừ cặp mắt ra, chỗ khác không thể nào nhìn thấy được.

Nhưng một người sáng mắt chỉ cần thấy tư thái và hành động của bọn họ, sẽ có thể thấy được, bọn họ đều là những thiếu nữ rất có ý tứ.

Còn một người kia thì đang nằm nghiêng nghiêng, dựa vào cái giường, y là một gã đàn ông rất là thanh tú, rất là trẻ tuổi, cặp lông mày rất là đậm, đôi mắt to mà sáng, trong suốt như mặt hồ trên đỉnh Thiên Sơn vậy, ánh mắt thì đầy vẻ hoan lạc phi dương bạt tụy, như một con ngựa chứng khỏe vừa thắng xong một trận săn bắn.

Sinh mện của tuổi trẻ, thần thái phi dương, sức sống dồi dào, niềm tin vô cùng tận, vẻ mặt phi thường xuất chúng, con nhà thế gia phú khả địch quốc, có điều…

Người mù bước vào, chào hỏi gã thiếu niên, thiếu niên không đáp lễ lại, chỉ hé miệng cười.

Chỉ cười thôi, tuy không hoàn lễ lại, nhưng nụ cười rất ấm áp ôn nhu.

- Thập thúc, ông đã tới đó chưa? Ông đã thấy cái gã bự con ấy chưa?

Giọng nói của gã thiếu niên không những ấm áp thân mật, mà còn rất rõ ràng:

- Gã bự con ấy đã có gặp ông chưa?

Người mù mỉm cười.

- Thiết Đại Gia có phải là kẻ mù đâu, tại sao lại không thấy tôi được?

- Nhưng dù y có thấy ông rồi, nhất định cũng như là chưa thấy, bởi vì y chẳng nhận được ra ông là ai cả.

Thiếu niên hỏi người mù với một vẻ rất là hứng khởi:

- Có phải vậy không?

- Đúng vậy.

Thiếu niến cười lớn:

- Cái tên vương bát đản có mắt không tròng ấy, làm sao mà nhận ra được người mù này, chính là Liễu tiên sinh?

Người mù cũng bật cười:

- Ông cũng không nên cười bọn họ, cái bản lãnh giả mù của tôi, trước giờ vốn đệ nhất lưu.

Người mù nói.

- Dù ông giả vờ không giống, bọn họ cũng nhìn không ra đâu.

Thiếu niên nói:

- Cặp mắt nổi tiếng là "thấy rõ từng ly" của Liễu Minh Thu Liễu tiên sinh, làm sao lại mù được, làm sao mà ai còn tưởng tượng ra được?

Ánh mắt của y bỗng trở thành ảm đạm như ánh trăng thu:

- Chuyện trong thiên hạ vốn đều là thế cả, ví dụ như chuyện, có ai còn tưởng tượng ra được rằng, Mộ Dung ở Giang Nam nổi tiếng trong tứ đại công tử, lại…

Giang Tây Hùng, ăn không cùng, uống không cùng.

Giang Nam Mộ Dung, linh hý bách biến vô cùng.

Quan Đông nộ, nổi giận lên, thây nằm vô số, giận thêm đợt nữa, thây phơi bốn phía.

Giang Đông Liễu, kiếm pháp phong lưu vô địch thủ.

Cái vị công tử nổi danh số một của Giang Nam, chưa nói hết câu mình đang tính nói, nét mặt của y đã biến hẳn đi, y bỗng hỏi người mù:

- Cái gã bự con đó có phải cũng in hệt như xưa không? Bên cạnh lúc nào cũng có một thằng nhỏ xinh xắn xem ra rất vô dụng?

- Lần này có một chỗ không giống.

Người mù không mù tý nào nói:

- Lần này y đem theo, ít nhất cũng có hai mươi bảy người, không những vậy còn rất hữu dụng.

- Hữu dụng lắm không?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Hữu dụng tới bao nhiêu?

Liễu Minh Thu hỏi lại:

- Công tử tuy là người Giang Nam, chắc cũng phải biết qua, ở Hồ Quảng danh công cự khanh phủ, có một phường hề nổi tiếng, tên là ban Lộng Ngọc?

- Tôi biết.

Mộ Dung công tử bật cười:

- Tôi có nghe qua.

Y cười một vẻ cười không được bình thường lắm, không được tốt đẹp lắm, bởi vì cái "ban Lộng Ngọc" ấy chính là như vậy, chính là vốn hy vọng các bậc công tử có tiền có bạc đối đãi với họ như vậy.

Bọn họ đều là những kẻ gia nhập ban Lộng Ngọc từ năm bốn năm tuổi, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc, ca hát được, nhảy múa được, uống rượu được, đàn địch được, không những đa tài đa nghệ, mà còn rất biết ý người khác.

- Thật ra, chuyện mà bọn họ tinh thông nhất, không phải là những chuyện đó.

Liễu Minh Thu nói.

- Không phải những chuyện đó thì còn là chuyện gì nữa?

- Giết người.

Liễu tiên sinh nói:

- Phải làm sao có thể ở một thời điểm thích hợp nhất, nắm được cơ hội có lợi nhất, dùng phương pháp hữu hiệu nhất để giết người, không những vậy giết xong rồi còn toàn thân rút lui.

Y nói:

- Đấy mới là mục đích tối hậu của những chú bé xinh xắn trong ban Lộng Ngọc.

- Không lẽ những chú bé dễ thương ấy lại là những tay sát thủ kinh sợ như vậy?

Mộ Dung công tử hỏi.

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh đáp:

- Cái giá giết người không phải lúc nào cũng cao nhiều hơn là cái giá mua vui cho người sao?

- Đúng vậy.

Mộ Dung công tử không thể không thừa nhận được:

- Chung chung đều thông thường là vậy.

- Vì vậy bọn họ bề ngoài thì ca hát, thật ra, từ nhỏ đã được huấn luyện rất là nghiêm khắc tàn bạo, kỹ thuật giết người.

Liễu tiên sinh nói:

- Qua mười năm hai chục năm huấn luyện như vậy, bọn họ ai ai cũng đều trở thành một kẻ giết người vô cùng hữu hiệu.

- Có ai không chịu nổi không?

- Có.

Liễu Minh Thu đáp:

- Không chịu nổi, đều bị đào thải.

- Bị đào thải, là chỉ còn con đường chết?

- Đúng vậy.

Liễu Minh Thu nói:

- Mỗi năm mỗi lần đào thải, những người còn lại không còn được bao nhiêu. Những người này, ai ai cũng đều là kẻ tàn bạo vô tình, đều rất linh động như rắn, giảo hoạt như chồn, nhẫn nại như lạc đà, không những vậy mà còn tinh thông những thuật túc cốt, dị dung, đột kích, ám sát, nhất là trong đó một số còn được gọi là "ty".

- Ty?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Ty là tợ lụa?

- Đúng vậy.

- Tại sao bọn họ lại được gọi là "ty"?

- Bởi vì bọn họ đều là những kẻ đã được chọn lựa rất đặc biệt, sau khi được huấn luyện trong ban Lộng Ngọc rồi, còn được gởi lại xứ Phù Tang để học ba năm môn Nhẫn Thuật của Y Hạ Cốc.

Liễu tiên sinh lại giải thích:

- Sau khi đã được huấn luyện cái môn còn tàn bạo hơn nữa là Nhẫn Thuật, mỗi người bọn họ đều có thể uốn éo thân hình như một con rắn, nằm ẩn núp trong những chỗ mà không ai có thể tưởng tượng được người ta có thể ẩn núp được, đợi đến lúc có lợi nhất bèn nhảy ra đột kích, giết người chỉ trong một tích tắc.

- Vậy sao?

- Có lúc, thậm chí bọn họ còn có thể không ăn không uống, không ngủ không cử động, nằm khoanh tròn trong một chỗ nhỏ xíu dăm ba ngày, nhưng chỉ cần lúc cử động, đối phương thường thường là chết chắc.

Liễu tiên sinh nói:

- Cái kiểu như vậy của bọn họ, rất giống cái thứ rắn độc nhất là Thanh Trúc Ty.

- Vậy thì sao bọn họ không gọi là Thanh Trúc Ty?

- Bởi vì cái màu sắc ngụy trang của bọn họ không nhất định phải màu xanh, bọn họ cũng không giống rắn lắm.

Mộ Dung công tử bật cười.

- Có lý, rất là có lý.

Y hết lòng khâm phục tán tụng:

- Ty, là ty, còn có cái tên gì hay hơn nữa bây giờ?

Truyền nhân nhà Mộ Dung thế gia, tài phẩm định trước giờ vốn rất cao minh, chưa có ai từng phủ nhận điểm này.

169. Chương 169: Ty Lộ

Đêm, đêm lạnh lẽo. Đêm lạnh lẽo có trăng, không những có trăng, mà còn có đèn.

Cái trị trấn nhỏ bé không biết vì nguyên nhân gì chợt biến thành ra im lìm như chết này, đêm nay bỗng dưng sống lại, con đường dài im lìm đen tối, đã trở lại thành đèn đuốc sáng choang, rực rỡ như ban ngày.

Những người tùy tòng Thiết Đại Gia đem theo, trước lúc màn đêm buông xuống, đã đi từng mỗi chỗ trong thị trấn có thể treo đèn được, treo lên một cây đèn Khổng Minh không thể nào bị gió thổi tắt.

Gió vẫn còn đó, đèn đã đốt lên rồi, nhưng vẫn còn chưa có tiếng người, những tiếng động có thể tượng trưng cho mọi thứ sinh động trên đời này, vẫn còn không thấy đâu.

Con đường dài vẫn bi ai như phần mộ, chỉ có một người đang yên lặng đi qua đi lại trên đường, từ đầu đường đến cuối đường, rồi lại từ cuối đường trở lại đầu đường.

Không một tiếng động.

Năm chục tay kỵ sĩ Thiết Đại Gia đem lại, vẫn còn kiêu hãn, vẫn còn vẻ hung hăng không ai có thể ngăn cản được, có điều bây giờ, họ đang đứng yên lặng im lìm nơi đó, nhìn lão già mặc chiếc áo trường bào lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng, đang đi bộ lững thững trên đường.

Người và ngựa đều như nhau, đều im lìm đứng ở đó nhìn lão, ngay cả Thiết Đại Gia ý khí kiêu bạt không coi ai ra gì cũng đều như vậy, cũng không biết đi qua đi lại bao nhiêu lần, đi rồi ngừng, nhìn nơi này rồi lại nơi kia, xuyên qua cửa tiệm này rồi lại xuyên ra cửa tiệm khác, không ai biết lão đang làm gì, người nào cũng thấy lão thật quái đản.

Có điều lão chẳng thèm để ý gì đến ai.

Dưới mắt của những người khác, lão chỉ tối đa là một người làm người ta buồn mửa, nhưng dưới cặp mắt của lão, những người kia đều là những người đã chết rồi.

Lão già rốt cuộc cũng dừng bước lại, dừng lại trước mặt Thiết Đại Gia, cặp mắt bén nhọn như lưỡi đao một lần nữa nhắm tít lại như hai sợi chỉ.

- Hai mươi bảy.

Lão già chỉ nói có ba tiếng như vậy, ba tiếng đơn đơn giản giản như vậy.

Thân trải trăm trận, vào sinh ra tử, cả đời không biết đã qua bao nhiêu là sóng gió như Thiết Đại Gia, vừa nghe ba tiếng thật là bình thường đó, gương mặt bỗng lộ ra một vẻ không bình thường chút nào. Rõ ràng

là vừa khẩn trương, vừa phấn khởi, vừa nôn nóng, làm như một gã đánh bạc chính đang lúc sắp sửa đánh một canh bạc chưa từng có, bỗng nghe có một nhân vật thần bí, báo cho gã biết một tin tức thật là bí mật.

… Một tin tức có thể giúp cho y chắc thắng không thể nào bại.

- Hai mươi bảy?

Thiết Đại Gia lập tức dùng giọng gấp rút của một gã đánh bạc để hỏi:

- Ông thấy quả thật là hai mươi bảy đấy chứ?

Lão già không trả lời, lão chỉ dùng thái độ của một đại hành gia gật gật đầu.

Câu trả lời của đại hành gia thông thường chỉ nói có một lần.

Mỗi lần trả lời của đại hành gia, thông thường đều tuyệt đối chính xác.

Thiết Đại Gia ngẩng đầu nhìn trời, hít vào một hơi thật dài, trên trời có trăng, mặt trăng sáng như đèn, Thiết Đại Gia lại thở phào ra một hơi dài.

Đôi bàn tay mềm mại trắng trẻo của lão già đã tựa vào vai của một gã thiếu niên tinh tráng, bước lại chiếc kiệu, xem ra phảng phất như một mỹ nhân được sủng ái đang dựa vào vai của một đứa thị tỳ bước ra khỏi bồn tắm vậy.

Tinh lực của Thiết Đại Gia hình như là một mũi tên đang ở trên dây cung, y đột nhiên lớn tiếng hô:

- Người đâu?

- Có mặt!

Năm chục tên kỵ sĩ, có mười ba thớt ngựa, người trên ngựa vững vàng như bàn thạch, mặt lạnh như tiền, cổ cứng như cây côn, vai vươn thẳng ra như cây cân, lưng rộng như mai rùa, eo dẻo dai như cổ thụ, thân hình bất động trơ trơ như đá.

Ba mươi sáu kỵ sĩ còn lại, vừa lên ngựa lại nhảy xuống, xuống ngựa thì eo lưng nhuyễn như nhành liễu, xong như rắn uốn mình, tuổi tác đều trên dưới hai mươi, ánh mắt sáng rực trẻ trung, đượm đầy vẻ linh hoạt, nhẫn nại kiên nghị không sao nói được của những con rắn độc.

- Hai mươi bảy.

Thiết Đại Gia nói:

- Chỉ cần hai mươi bảy người.

Giọng nói của y thấp mà nghiêm nghị:

- Người có bệnh, lui lại trước, người bị vấn víu tình dục cũng lui.

Không ai lui.

Thiết Đại Gia nổi giận, gầm lên:

- Không lẽ các ngươi đều muốn chết hết ở nơi đây?

Không một ai mở miệng, không mở miệng ra, chính là mặc nhận, mỗi gương mặt tuy đều rất tuấn tú, nhưng mỗi gương mặt tuấn tú đều mang một vẻ "lúc nào cũng nguyện ý chết".

Thiết Đại gia nhìn chăm chăm vào bọn họ, rốt rốt thở ra một hơi nhẹ:

- Vậy thì chi bằng các ngươi chết ngay bây giờ đi!

Ba mươi bảy người, ba mươi bảy thanh đao.

Mỗi người đều có đeo một thanh đao, soạt một tiếng, hai mươi chín thanh đao đồng thời tuốt ra khỏi vỏ.

Còn tám người, bàn tay còn đang nắm chặt vào cán đao, chỉ bất quá đang nắm chặt thôi.

Đao của bọn họ còn nằm trong vỏ.

Sau đó, chỉ trong một tích tắc nhỏ bé, tám người đó bèn trở thành tám người đã chết.

… Trên cổ họng của mỗi người đã có thêm một đường gạch ngang rướm máu.

Giống hệt như một người đang cạo râu cắt tóc không để ý cắt nhằm vào da thịt, có điều, đường gạch ngang rướm máu đó vừa hiện ra, máu tươi cũng đồng thời xối xả tuôn ra.

Mấy người bọn họ ngã gục xuống rồi, máu của bọn họ mới bắn vọt tung lên, máu của họ rớt xuống đất, không một giọt nào dính vào người.

… Đấy là cái may cho bọn họ? Hay là một sự bất hạnh?

Những giọt máu nóng của bọn họ đã rơi xuống đám bùn lạnh lẽo, đám bùn mà ngay cả trận gió thu mưa thu lạnh lẽo muốn chết người kia rơi xuống còn bị lạnh chết được.

Tám đường hào quang mỏng như sợi dây bạc, tám đường gạch rướm máu, máu tuôn ra như suối, hào quang sáng rực như điện lóe.

Lão già mặc chiếc áo trường bào lụa màu xanh, thêu đầy những con thỏ con, những đường sọc màu trắng, đang bước vào trong kiệu, màn kiệu vừa đang thả xuống, ba mươi sáu tay tử sĩ vũa mới có hai mươi chín gã đang cầm đao tuốt ra, tám gã còn đang giữ vẻ nắm chặt đao trong tay, chưa rút ra.

Chỉ trong cái tích tắc đó, trong kiệu bỗng có một tia sáng bén nhọn vọt ra bằng một tốc độ nhanh không thể nào tưởng được.

Bỗng nhiên, đã bay tới.

Bỗng nhiên, đã có tám người lăn ra không một chút giá trị, máu tươi bắn vọt như suối ra, bắn vọt lên giữa trời.

… Bất kể những người đó là người tốt cũng vậy, người xấu cũng vậy, người có ra gì cũng vậy, người không ra gì cũng vậy, chỉ cần là người, máu cũng là một loại máu, lúc bắn vọt ra, cũng đều bắn vọt lên giữa trời.

Đấy là cái may mắn của con người?

Thánh hiền và phàm tục, anh hùng và kẻ hèn, gặp phải một chuyện như nhau, kết quả đều chẳng khác nhau bao nhiêu, nếu bọn họ đều bị người ta chém cho một nhát đao, máu của bọn họ đều vọt ra như nhau, hiền ngu dũng cảm hèn hạ đều vậy cả.

Bởi vì bọn họ đều là người, "người" là phải như vậy, trên thế gian này có rất nhiều chuyện đều không được mười phần công bình.

Tám người ngã xuống, còn có hai mươi chín người đứng đó, người không ra gì đã gục, người có ra gì thì không.

"Ra gì" có nghĩa là có nghĩa khí, có đảm lượng, không sợ chết, đối diện với cái chết, không hề chau mày lấy một cái, lại càng không hề gặp những lúc tuốt đao ra mà không tuốt.

Trên chiến trường, giữa cái sống cái chết, càng sợ chết chừng nào, ngược lại càng chết nhanh chừng đó, cũng như trên chiếu bạc, những kẻ càng ít tiền chừng nào càng sợ thua chừng đó, thông thường lại thua nhiều hơn ai cả.

Trên đời này có biết bao nhiêu chuyện giống như vậy.

- Ta đã nhìn cùng hết mỗi nơi mỗi góc chỗ này rồi.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Chung quanh con đường này cách bảy mươi trượng, tối đa chỉ có hai mươi sáu chỗ để ân núp.

Lão lại bổ sung thêm:

- Cái ý của ta là, chỉ có những tay "xà ty" mới núp được vào trong những chỗ đó ba ngày ba đêm.

- Tôi biết.

- Vì vậy, chỉ có hai mươi sáu người có thể được biết hai mươi sáu chỗ ẩn núp đó.

- Tôi hiểu rõ.

- Hiện tại ta muốn bọn họ chui vào đó.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Trước trận quyết chiến giữa ông và Mộ Dung công tử, chỗ ẩn núp của bọn họ, trừ ông và tôi và hai mươi bảy người bọn họ ra, tuyệt đối không được cho người thứ hai mươi tám biết.

- Điều đó dĩ nhiên tôi cũng hiểu rõ.

Thiết Đại Gia thở nhẹ ra một hơi:

- Chỉ tiếc là điểm đó nếu chỉ có một mình tôi hiểu, thì vẫn còn chưa đủ.

Lúc y thở ra một hơi đó, ánh mắt sắc như đao của y đã hiện ra sát cơ, nhìn một lượt qua những người đó, rồi lấy giọng thật bi thương hỏi bọn họ:

- Có phải các ngươi cũng hiểu ý vị Cao sư gia này của ta?

Đương nhiên y không đợi bọn họ trả lời, một kẻ thao túng quyền sinh sát, lúc nào cũng chủ tể mệnh vận của người khác, thông thường chỉ biết ra lệnh, không dung thứ kẻ kháng lệnh, chỉ biết hỏi, không buồn nghe trả lời.

Vì vậy Thiết Đại Gia lại tiếp theo bằng một câu hỏi khác:

- Nếu các ngươi đều đã hiểu ý Cao sư gia nói gì, thì hiện tại các ngươi nên biết phải làm gì đi thôi.

… Làm gì? Trừ "chết" ra, còn có biện pháp gì hơn?

Trừ chết đi là chuyện có thể tin cậy được để bảo tồn bí mật, còn có người nào có thể được một người đa nghi như Cao sư gia tín nhiệm được?

Làm cho Cao sư gia tín nhiệm không chừng còn dễ dàng hơn một chút, muốn một tay thành danh có sự nghiệp như Thiết Đại Gia tín nhiệm, còn khó hơn vậy.

… Không nghi ngờ, làm sao thành bá nghiệp?

… Không có bá nghiệp, cần gì phải nghi ngờ?

Năm chục tay kỵ sĩ đi theo Thiết Đại Gia, đều là tử đảng của y, theo y cũng không biết đã bao nhiêu năm nay, y muốn vào nước nóng là bọn họ lập tức theo vào nước nóng, y muốn vào biển lửa là bọn họ lập tức theo ngay vào biển lửa, có điều, lúc y đang ngụp lặn trong bể tình, bọn họ cũng ở cùng một chỗ.

Thiết Đại Gia trước giờ vốn là một kẻ biết dùng người, trước giờ vốn là một tay "anh chị" biết điều, bởi vậy y mới là đại gia.

Vì vậy bọn huynh đệ của y nghe y nói vậy, lập tức có nhiều loại phản ứng khác nhau.

… Mọi người đều cảm thấy Thiết Đại Gia đang cố ý giả giọng làm bộ, dọa nạt mấy tên vương bát đản bé tý kia.

Đó là lối suy nghĩ của những người theo y chỉ có hai ba năm nay.

… Đây là đại gia cố ý nói vậy, để lấy tiến làm thoái, lấy thoái để tiến lên, để cho lũ tiểu quỷ nhát gan kia sẽ cam lòng tình nguyện sống chết hết mình.

Đó là lối suy nghĩ của những người đã theo y năm sáu năm nay, bọn họ đều cho rằng lão đại của mình nói vậy chỉ bất quá là làm bộ làm tịch thế thôi!

Nhưng những kẻ theo y từ nhỏ, nghe y nói câu vậy, cả người da gà đều nổi hết cả lên.

Chỉ có những người này mới hiểu rõ y.

… Vì để đạt mục đích, không chọn lựa thủ đoạn gì cả.

Bọn họ từ lúc còn nhỏ còn nhỏ lắm, đã nghe lão đại của mình không ngớt dạy dỗ mình câu đó, "dạy" đến độ cả đời bọn họ không bao giờ quên nổi.

… Nếu muốn cho một bí mật vĩnh viễn không bao giờ bị tiết lộ, thì chỉ còn cách giết sạch hết những người đã nghe bí mất đó.

Trừ hai mươi chín người kia ra, mỗi người còn lại đều biết hôm nay mình chỉ còn có một con đường để đi.

Không phải con đường "ty", thì là con đường chết.

* * * * *

Ty lộ.

Mộ Dung công tử vốn đang có vẻ suy nhược ngay cả nói còn không nói được ra lời, bây giờ cũng mở miệng hỏi:

- Ty lộ, có phải ông đang nói là con đường "ty"?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Có "ty", tức là có con đường "ty".

- Ông nói ty lộ đó, có phải là con đường từ đời Hán làm ra, đến thời Đường làm xong, từ Trường An chạy qua một dọc Hà Tây, tới ải Gia Cốc, xuyên qua vực Hắc Thủy, chạy tới Đôn Hoàng?

- Không phải sao?

- Ty lộ có hai đường, dĩ nhiên là bắt đầu từ Trường An, đi ra Bắc, khỏi quan ải, vào Ha Mật, Ngật Ha Mật Qua, Ngật Hoàn Ha Mật Qua xong, rồi từ Thông Hóa, Y Lê, A Di Thái Sơn, chảy một mạch tới dị quốc nào đó mà chúng ta chưa hề biết tới.

Người mù không mù nói:

- Con đường đó là bắc lộ.

Y giải thích:

- Đi tới dị quốc đem theo lụa là, lúc trở về, đem theo kỳ trân dị bảo của dị quốc, đàn Hồ, giường Hồ, mỹ nhân mắt xanh, những người khách thương đi làm ăn đó gọi con đường này là Thiên Sơn bắc lộ.

- Vậy thì có phải là còn có một con đường khác tên là Thiên Sơn nam lộ?

- Có.

Người mù không mù Liễu tiên sinh nói:

- Lúc ra, qua cao nguyên, đi tây vực, Lâu Các, Sa mạc, chạy dọc theo Sơ Cách rồi tới đích. Những người lữ khách đi con đường này, gọi nó là Thiên Sơn nam lộ.

- Bất kể là Thiên Sơn nam lộ hay bắc lộ, đều là ty lộ?

Mộ Dung công tử hỏi.

- Đúng vậy.

- Ông vừa nói lúc nãy là đường ty lộ nào?

- Đều không phải.

Liễu tinh sinh nói:

- Con đường ty lộ tôi nói đây, không phải là một con đường đi, mà là một con người.

- Tại sao?

- Bởi vì người này, dưới cặp mắt của những "ty sĩ" xem tính mệnh của mình như "tơ" đó, y không còn là con người, mà là một con đường.

Liễu tiên sinh nói:

- Bởi vì nếu không có người đó, bọn họ không còn đường nào để đi.

- Vì vậy người đó được gọi là "ty lộ"?

- Đúng vậy.

- Hay, hay quá.

Mộ Dung công tử tán tụng:

- Ty, ty lộ.

Y thở ra:

- Dù ông có kề thanh kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết vào cổ họng của tôi, tôi cũng nghĩ không ra được cái tên hay như vậy.

170. Chương 170: Ty Sĩ, Tử Sĩ

Năm chục kỵ sĩ của Thiết đại lão bản đem lại, bây giờ chỉ còn có ba mươi mốt người.

- Chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật tuyệt đối.

Thiết Đại Gia nói:

- Đấy là câu nói vô cùng chính xác mà cũng rất vô cùng thông minh, nhưng ta chẳng phải là người đầu tiên nói câu đó, ta chưa phải là người thông minh tới mức đó.

Y nói:

- Nhưng bây giờ câu nói này đã là danh ngôn chí lý mọi người ai ai cũng hiểu rõ, nhất định các ngươi cũng đã hiểu rõ.

Đúng vậy, mọi người ai ai cũng hiểu rõ, cái ý của lão đại bọn họ nói, chính là muốn bọn họ chết.

Trừ hai mươi bảy người trước khi quyết chiến phải xông ra đột kích kẻ địch, những người khác, đều phải chết, chẳng ai muốn chết, nhưng bọn họ trừ cái chết ra chẳng còn có một chọn lựa nào khác.

Bây giờ tại sao còn có ba mươi mốt người còn sống nhỉ? Không lẽ mệnh lệnh của Thiết Đại Gia không còn hữu hiệu như xưa?

Những tay ty sĩ chuẩn bị mai phục để xông ra liều chết trước trận quyết chiến, còn phải chọn hai mươi bảy người trong số hai mươi chín người.

Chọn lựa người còn chưa được rõ ràng, vì vậy mới để hai mươi chín người còn sống.

Thế hai người còn lại thì sao?

Hai người này một già một trẻ, già thì đã sáu bảy chục, trẻ chỉ mười sáu mười bảy, hai người ánh mắt đều chiếu rực một ý chí đấu tranh không sợ chết như nhau.

Lão già thì đã gần chết, chết và sống chỉ bất quá là một cái búng tay, sinh có gì vui, tử có gì sợ? Tại sao không chết cho quang vinh một tý.

Gã trai trẻ thì còn chưa biết chết là đáng sợ tới đâu, chết thì chết quách đi, con mẹ nó, ít nhất cũng phải liều mạng một phen!

Thiết đại lão bản hình như đã hoàn toàn không còn tý hứng thú gì với chuyện đó.

Y làm đại lão bản, thường thường biết phải lúc nào nên để một chuyện giao cho người khác lo liệu, nhất là cái chuyện này đã đi tới chỗ cuối, không những vậy, còn bắt đầu lộ vẻ phiền phức tới nơi rồi.

Dám kháng cự mệnh lệnh của đại lão bản, hiển nhiên là những người muốn tìm chuyện phiền phức. Thông thường phiền phức còn không chỉ có một.

Giờ này phút này, phiền phức nhất có hai chỗ, một chỗ là lão già đầy những kinh nghiệm chiến đấu, một chỗ là gã trai trẻ đầy những dũng khí liều mạng.

Lão già tên Vương Trung Bình, tên họ bình bình thường thường, có điều suốt đời lão, lão đã từng giết qua chín mươi chín mạng người, đều là trong những tình huống không lộ một vẻ gì đặc biệt, dùng một phương pháp thật bình bình thường thường để giết, giết người xong, còn không để lại một tý hậu hoạn gì.

… Một người như vậy, muốn giết lão có phải là có chỗ phiền phức không?

Gã thiếu niên họ Lỗ, là một đứa trẻ mồ côi, không có tên, biệt hiệu là "A Cán", ý muốn nói là, chỉ cần đụng vào y, bất kể ngươi là ai, ta cứ chơi ngươi đáo để, chơi sống chết tới nơi rồi tính sau.

Y không có nhà.

Ít nhất là có hơn hai mươi lần, người khác ngỡ y đã chết chắc, nhưng y vẫn còn chưa chết.

… Một người như vậy, có phải là cũng có chỗ phiền phức không?

Lão già mặc áo bào xanh chẳng thèm để ý tới hai người già trẻ đó, lão ta chỉ nhìn hai mươi chín người trước mặt mình.

Ánh mắt của lão cũng như tơ, tơ rất sáng, tơ cũng mềm mại nữa, tơ cũng ôn nhu, nhưng tơ cũng có thể thắt cổ chết người được.

- Ta chỉ muốn có hai mươi bảy người, bây giờ lại có tới hai mươi chín.

Lão than thở cũng nhẹ như tơ:

- Các ngươi nói xem, ta làm sao bây giờ nhỉ?

Không ai trả lời, không ai biết phải trả lời ra làm sao, đêm càng khuya, gió đêm lạnh lùng, mọi người cảm thấy thân mình nổi lên từng hột từng hột da gà, bởi vì không ai biết, hai người phải chết đây, sẽ có mình trong đó không?

Cái vấn đề ấy vậy mà lại được giải quyết ở trong một tình cảnh thật kỳ quái và đơn giản.

Bởi vì trong những người đó, có vài người có thể dồn được vào chung một chỗ với người bạn lữ của họ, bất kể chỗ ẩn núp nhỏ bé tới đâu, cũng dồn vào được.

Vì vậy bây giờ vấn đề thừa lại, chỉ còn có hai người đó.

- Ty lộ thật ra cũng chẳng phải là một con đường, bọn huynh đệ của y tuy cho rằng không có y là không có đường để đi, nhưng có y thì cũng chẳng có đường nào để đi.

Liễu tiên sinh nói cho Mộ Dung công tử nghe:

- Nếu nói rằng, y quả thật là một con đường, vậy thì con đường ấy nhất định là lấy thi thể của người khác ra mà bày lên thôi.

Người mù không tin:

- Tôi dám nói là năm chục kỵ sĩ Thiết Đại Gia đem theo, ít nhất đã chết đi mất mười chín mạng.

- Năm chục trừ đi mười chín còn ba mươi mốt.

Mộ Dung công tử hỏi:

- Hai mươi sáu chỗ núp, hai mươi sáu người, tại sao bây giờ còn có ba mươi mốt người còn sống? Không lẽ Thiết Đại Gia và cái gã ty lộ đó còn không biết chỉ có người chết mới giữ kín miệng sao?

Dĩ nhiên là y cũng biết bọn họ hiểu điều đó, bất quá y thích hỏi người khác xem họ giải thích câu hỏi y đặt ra có hợp lý hay không, giải thích hợp lý mới biểu lộ được cái trí tuệ, lý tính, học thức và tài phân tích của một người, Mộ Dung công tử trước giờ vốn hy vọng thường thường có những người như vậy ở bên cạnh mình.

Bởi thế y mới là Mộ Dung công tử.

Liễu tiên sinh đang ở bên cạnh y.

- Trong đám ty sĩ có nhiều cặp rất thân mật với nhau, như anh em ruột, như vợ chồng, nhất là trong đó có Lâm gia huynh đệ và Thanh Sơn huynh đệ, lại càng không chia rẽ được, vì vậy, tuy chỉ có hai mươi sáu chỗ ẩn núp, nhưng lại có tới hai mươi chín người.

- Ba mươi một trừ đi hai mươi chín, hình như còn có hai người.

Mộ Dung công tử hỏi:

- Đúng vậy không?

- Đúng.

- Còn hai người kia sao? Tại sao còn sống tới bây giờ?

- Thật ra tôi không nói chắc ông cũng biết rồi.

- Tại sao?

- Bởi vì hai người này ông cũng đã từng có nghe nói qua từ lâu.

Mộ Dung công tử đang suy nghĩ.

- Năm ái tướng của Thiết ô quy, khô, lão, đại, nữ, thiếu, đều không thể nào xuất hiện được cùng một lượt trong lúc này.

Mộ Dung công tử lại suy nghĩ tiếp:

- Trong những người đó, tối đa chỉ có hai người.

Y bỗng nâng ly lên.

- Một lão một thiếu, nếu tôi nói không đúng, tôi sẽ bị phạt rượu, phạt ba ly.

Liễu tiên sinh mỉm cười, thở ra, lào ta cũng nâng ly, không những nâng ly, còn uống nữa, uống ba ly.

Lão bị thua, lão phải uống, lão uống xong mới nói:

- Lão Vương thân trải trăm trận, lão đã rút từ kinh nghiệm giết người vô số đó, thể hội ra một phương pháp đột kích vô cùng hữu hiệu, chính lão đã đặt tên cho nó là "Nhất bách thích, cửu thập cửu trúng" (Đâm trăm cái, trúng chín mươi chín), dĩ nhiên là lão chẳng sợ.

Liễu tiên sinh nói:

- Lão ta đã sáu mươi chín tuổi, ngay cả chết còn không sợ, còn sợ gì nữa?

Mộ Dung công tử đồng ý:

- Nếu tôi đã sáu mươi chín tuổi, tôi chỉ sợ có một chuyện.

Y tự trả lời dùm:

- Đến lúc đó, tôi chỉ sợ còn chưa chết được.

- Còn lúc ông mười tám mười chín tuổi thì sao?

- Lúc đó tôi rất sợ chết.

Mộ Dung công tử rất thành thật:

- Lúc đó tôi chỉ cần thấy người chết, là tôi sẽ khóc.

- Bởi vì ông là một công tử quý tộc, từ nhỏ đã sống quá sung sướng.

Liễu Minh Thu tiên sinh nói:

- Tôi nghĩ là lúc ông lên mười hai mười ba tuổi, ông đã đi mò mẫm cả lũ a đầu trong nhà ông rồi.

... Một người suốt ngày đi mò mẫm mấy nhỏ a đầu xinh đẹp, làm sao mà nghĩ đến chuyện chết chóc cho nỗi?

- Có điều có rất nhiều người không phải như vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Bọn họ đều không giống như ông.

- Có chỗ nào không giống?

- Ông không nghĩ đến chuyện chết, nhưng ông sợ chết, nếu ông mà chết đi, cha ông, mẹ ông, chị ông, em ông, áo quần của ông, đồ ăn ngon của ông, đồ chơi của ông, tất cả mọi thứ đều chẳng còn gì cả, vì vậy ông có không sợ chết cũng không được, bởi vì ông có quá nhiều thứ mà chỉ khi nào ông còn sống mới hưởng thụ được.

Liễu tiên sinh hỏi:

- Nhưng còn mấy người khác thì sao? Tại sao bọn họ không sợ chết?

Câu hỏi đó không phải y đi hỏi người khác, y hỏi chính mình.

Do đó y trả lời cho mình:

- Bọn họ không sợ chết, là vì bọn họ chẳng có gì cả.

- Cái gã trai trẻ A Cán kia, chính là như vậy đó.

Liễu tiên sinh nói:

- Y chẳng có cha mẹ, chẳng có bạn bè, chẳng có thân tình, y không sợ chết, y chỉ sợ một mình mình sống trong cái thế giới không có hy vọng này, có kẻ ép y, y chỉ còn nước liều.

Người mù không mù nói:

- Theo tôi thấy, y có vài phần bản lãnh có thể làm nên một phen sự nghiệp vào sinh ra tử.

Y nói:

- Nếu gã tiểu tử đó còn sống được tới hai mươi tuổi, tôi dám nói rằng y còn ngon hơn cả ai, không chừng còn ngon hơn cả Sở Lưu Hương năm xưa.

Mộ Dung công tử giật cả mình lên:

- Ông đem y so sánh với Sở Lưu Hương?

- Ừ.

- Ông so sánh Sở Lưu Hương nào vậy?

- Thiên hạ có mấy Sở Lưu Hương?

- Một.

- Vậy thì tôi so sánh là Sở Lưu Hương đó.

Gương mặt của người mù mà không mù bỗng hiện ra vẻ thật bi ai:

- Cái thế giới này, thiên tài vốn đã không có nhiều, nếu như ngay cả hai mươi mấy còn sống chưa tới, thì thật là đáng tiếc.

- Ông đang nói tới A Cán?

Mộ Dung công tử hỏi:

- Không lẽ ông đã đoán chắc là y không sống tới hai chục tuổi?

- Đúng vậy.

* * * * *

A Cán nắm chặt hai nắm tay, ánh mắt lộ đầy vẻ hung dữ như một con chó sói.

Y là một người vô cùng đặc biệt, vô cùng hung bạo, và cũng vô cùng trầm tĩnh, vô cùng mẫn tiệp, và cũng vô cùng nhẫn nại, giang hồ đồn đãi, thậm chí có người còn vỗ ngực nói rằng, y được chó sói nuôi dưỡng từ nhỏ đến lớn.

Vì vậy, y cũng là một người trưởng thành sớm, nghe nói y chỉ có chín tuổi đã có thể lực như một kẻ tráng niên, không những vậy, còn ăn nằm với người đàn bà đầu tiên.

… Một cô thôn nữ con nhà nông gia mười sáu tuổi, xắn quần lên, để lộ hai bắp chuối trắng nõn, giặt áo quần bên cạnh bờ suối, bỗng nhiên phát hiện có đứa con nít đang đứng trước mặt nhìn trộm mình với một ánh mắt như dã thú.

Hai nắm tay của A Cán nắm chặt lại, nhìn lom lom vào lão già mặc áo bào xanh, ánh mắt của y như một con chó sói.

Thiết đại lão bản nhìn như không thấy gì, lão già mặc áo bào xanh thì chẳng thèm ngay cả nhìn tới, Vương Trung Bình đưa cặp mắt ra hiệu, nhưng A Cán đã quyết tâm xông tới rồi.

Chính cái lúc y đã hạ quyết tâm đó, người y đã bay lại, giống như một con chó sói đói mồi thấy con dê béo bở bèn nhảy chồm lại, dùng cái "móng vuốt" của y chụp vào cổ họng và trái tim của lão già mặc áo bào xanh.

Động tác bay chồm lại của y, quả thật giống hệt như một con chó sói.

Nhưng lão già mặc áo bào xanh không phải là dê béo.

Thân hình của lão bỗng nhiên thoái lùi như một bóng ma, những ty sĩ của y từ bốn phía ùn lại, dãi lụa trong tay vung lên những làn sáng bạc, đan thành một cái võng.

A Cán bỗng thấy mình bị cái võng bao quanh, cái võng đang thắt chặt lại, lão già mặc áo bào xanh cũng đang bay lại như một bóng ma, trong tay đã cầm một cây thích nhọn từ lúc nào, từ trong cái võng thình lình đâm ra, vào miệng A Cán.

A Cán đang tính hò hét, cây thích đã lọt vào trong họng, từ miệng xuyên vào họng, đâm ra phía sau cổ, cây thích biến thành dãi lụa, đập vào sau não, não tung tóe ra, máu bắn vọt thành đóa hoa.

A Cán ngã gục xuống.

Y còn chưa tới hai mươi tuổi, lúc y chết còn gào thét lên lê thê như một con chó sói.

Võng lụa đã thu lại, lão già mặc áo bào xanh lẳng lặng quay người lại, lẳng lặng đối diện với Vương Trung Bình.

Lão chưa động đậy, Vương Trung Bình cũng chưa động đậy.

Thình lình, một đứa bé mặc chiếc áo màu hồng, quần trắng, thắt một búi tóc cột thẳng lên trời, không biết từ nơi nào xông ra, xoay ngược tay rút một cây đao ngắn hàn quang chói lọi, bỗng nhiên nhảy lại ngay chỗ thi thể A Cán vừa mới nhã gục xuống, chụp cái đầu của y, một nhát đao cắt lấy cái đầu, người búng ngược lên trên không, tay cầm đầu chân chạy như bay, thoáng chốc chẳng còn thấy đâu nữa.

… Đứa bé đó có phải là một đứa con nít hay không? Hay là một tên tiểu quỷ?

Lão già mặc áo xanh vẫn còn bất động, Vương Trung Bình cũng còn bất động, có điều gương mặt của hai người xem ra có vẻ biến sắc đi một chút.

Mắt nhìn tên tiểu quỷ cắt đầu, mắt nhìn tên tiểu quỷ chạy mất tiêu, bọn họ đều không thể nào động đậy chút nào, bởi vì chẳng ai trong bọn họ có thể động đậy được, người nào rục rịch trước, người đó sẽ cho đối phương một cơ hội, một cơ hội trí mệnh.

… Thiết đại lão bản và hai mươi chín gã ty sĩ kia tại sao cũng không động đậy? Có phải động tác của tên tiểu quỷ quá nhanh?

… Một tên tiểu quỷ như một đứa con nít, tại sao lại đến một cái nơi bốn bề sát khí mai phục như thế này, để cắt đầu một người chết?

Lão già mắc áo bào xanh nhìn lom lom vào Vương Trung Bình, bỗng thở ra một hơi thật dài, lấy một cái giọng thật thương cảm nói:

- Vương lão tiên sinh, xem ra ông đã hết xài được rồi, ngay cả tên "tiểu quỷ cắt đầu" cũng chẳng thèm cắt đầu ông.

- Sao?

- Nếu y còn muốn cắt đầu ông, nhất định y sẽ chờ ông chết rồi mới lại cắt đầu.

Lão đưa tay vẫy vẫy.

- Ông đi đi.

Lão già mặc áo bào xanh nói:

- Nếu ngay cả tên tiểu quỷ cắt đầu còn không thèm cái đầu của ông, lão quỷ ta đây còn muốn lấy mạng ông làm gì?

Vương Trung Bình nhè nhẹ thở ra một hơi dài:

- Đúng vậy, xem ra hình như ta cũng già lắm rồi.

Lão nói:

- Đầu của lão già cũng giống như thân thể của một con mụ đàn bà say sưa, thường thường chẳng ai thèm cả.

Lão già mặc áo bào xanh cũng thở ra:

- Xem ra, trên đời này có nhiều chuyện cũng đều giống giống vậy.

- Không sai tý nào.

Vương Trung Bình nói.

Lão sửa sang áo quần lại, hành lễ, hướng về lão già mặc áo bào xanh hành lễ, hướng về Thiết Đại lão bản hành lễ, hướng về hai mươi chín gã ty sĩ hành lễ.

Tư thái hành lễ xem ra thật ôn tồn nhã nhặn, nhưng mỗi người ai ai cũng tưởng tượng ra được, trong những động tác ôn tồn nhã nhặn đó, bất kỳ trong tích tắc nào cũng có thể thi triển ra một sát thủ trí mạng, bởi vì lão cũng biết lão già mặc áo bào xanh thật ra chẳng hề có ý định thả cho lão thoát đi.

… Nhất bách thích, cửu thập cửu trúng.

… Một cái đâm đó, người lão chọn là ai, người lão chọn chết chung với mình là ai?

Người lão chọn đương nhiên phải là một kẻ lão chắc chắn giết chết được, điều đó chắc chắn không thể nào nghi ngờ gì nữa.

Vấn đề là, bất kể lão muốn đối phó với người nào ở đây, hình như lão cũng đều chắc chắn làm được.

Vì vậy mỗi người ai ai cũng đang gia tâm đề phòng, đều không động đậy tý nào, đều đang đợi lão hành động trước.

Chuyện kỳ quái là, lão cũng chẳng động đậy, làm như lão thật tình tin tưởng lão già mặc áo bào xanh sẽ thả cho lão thoát đi vậy, cứ vậy mà chầm chậm nhàn nhã, bước khơi khơi về phía trước, mắt thấy lão đã gần như ra khỏi cái thị trấn nhỏ bé đó.

Thiết đại lão bản nhìn đó mà chẳng thấy gì cả, lão già mặc áo bào xanh cũng cứ thế lẳng lặng nhìn lão đi càng lúc càng xa, làm như không hề sợ lão sẽ tiết lộ bí mật của mình ra, hoặc là làm như bọn họ có chuyện gì bị lão bắt chẹt.

Nguyên nhân thật sự là tại vì sao nhỉ? Có ai biết được?

Chính ngay lúc đó, một bóng người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn, từ ngoài thị trấn chỗ bóng tối vô bờ bến đó bước vào, bước lại chỗ lão ta, thò hai cánh tay ra ôm chặt lấy lão.

* * * * *

- Đối với đa số mọi người mà nói, ty lộ có nghĩa là con đường chết, cho dù y ngẫu nhiên thả cho người khác một con đường sống, con đường đó cũng mỏng manh như là sợi tơ.

Liễu tiên sinh nói với Mộ Dung công tử:

- Vì vậy, A Cán chắc bây giờ phải là một người đã chết.

- Nhất định rồi.

- Thiết đại lão bản muốn y chết, lão quái vật mặc áo bào xanh đó cũng muốn y chết, chúng ta hình như cũng không nghĩ là y sẽ sống nổi, trên đời này còn có ai cứu được y nữa?

- Hình như còn có một người.

Mộ Dung công tử nói:

- Trên đời này bất kể phát sinh ra chuyện gì không thể tưởng được, không thể giải quyết được, hình như đại khái là có một hạng người có thể giải quyết được.

- Hạng người đó là ai?

Mộ Dung công tử nói:

- Hạng người đó hình như chính là người ông vừa mới đề cập tới tức thì, cái gã Sở Lưu Hương đó.

Sở Lưu Hương.

Danh tiếng vang lừng thiên hạ, nhà nhà truyền tụng, người tình trong mộng của mấy cô, thần tượng tôn sùng của mấy gã thiếu niên, chàng rễ lý tưởng của mấy bà có con gái tới tuổi cập kê, người bạn lý tưởng dưới cặp mắt của các tay hảo hán giang hồ, người bạn tốt của những tay bợm muốn cùng y uống rượu.

Trừ những chuyện đó ra, dĩ nhiên y còn là một tay ăn uống rành rọt cho những tay nhà bếp hiếm có trên thế gian, một tay ăn mặc sành điệu cho những nhà thợ may nổi tiếng nhất trên thế gian, một tay đánh bạc hào phóng cho những sòng bạc lớn nhất trên thế gian, thậm chí ngay cả Dương Châu chỗ mà những tay cự phú đổ xô lại, "Lưng đeo ba vạn xâu tiền, cưỡi hạc lại Dương Châu", bao nhiêu là tiếng tăm, tài phú, cũng chẳng là gì cả với y.

Bất kể là ai cũng vậy.

Đại lão bản chuồng ngựa ở Quan Đông, tay buôn sâm cự phú ở Trường Bạch sơn, Tổng đà chủ các danh sơn danh trại danh đạo, trùm thủ lãnh, suốt ngày tay ôm cô này tay ẳm cô nọ, ném ngàn vàng xuống đất không đổi sắc mặt.

Nhưng chỉ cần gặp phải y, gương mặt của những người ấy, e rằng sẽ phải biến hẳn đi.

Bởi vì y là Sở Lưu Hương.

... Một Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ có lại, trên trời dưới đất, có một không hai, nếu y bỗng không còn gì nữa, thì chẳng còn ai có thể thế vào cho y.

Một người như vậy, nếu không phải người ta hâm mộ kính phục, thì cũng phải là yêu thích thôi.

Có điều lúc Liễu tiên sinh nghe nói đến cái tên của người đó, gương mặt y bỗng lộ ra một vẻ gì thật bi thương không sao nói được, không những vậy mà quả thật là có muốn nói cũng không sao nói được, có muốn viết xuống cũng không sao viết xuống được.

Thấy vẻ mặt vừa kỳ quái vừa quái dị vừa không sao tả được đấy của y, Mộ Dung công tử nhịn không nổi phải hỏi:

- Ông đang làm gì thế?

Y hỏi Liễu tiên sinh:

- Xem ra, hình như ông đang rất đau lòng.

- Hình như là có chút đau lòng.

- Tại sao ông phải đau lòng?

- Bởi vì tôi biết ngay cả Sở Lưu Hương cũng cứu không nổi A Cán.

- Tại sao?

- Bởi vì cách đây ba tháng, Sở Lưu Hương đã là một người chết.

Mộ Dung công tử cũng chết luôn.

Ít nhất hiện giờ dáng điệu của y xem ra cũng đã giống người chết không có chút gì phân biệt.

* * * * *

Người đàn bà thật cao, dáng dấp thật hấp dẫn kia, mặc một chiếc trường bào màu trắng như tuyết, gió đang thổi, áo bào trắng đang lay động, cô ta ôm chặt lấy Vương Trung Bình, tựa như một cô thiếu nữ đa tình, bỗng dưng gặp phải người tình đầu tiên của mình vậy.

Có điều cánh tay của cô ta bỗng lại buông ra, người của cô ta bỗng như một bóng u linh trắng xóa bị cơn gió ban đêm vừa lạnh vừa êm ái thổi tan đi, thổi vào trong màn đêm đen tối mơ hồ xa xôi.

Vương Trung Bình thì vẫn còn đang đứng nguyên một tư thế ở đó, một hồi thật lâu, mới bắt đầu cử động.

Lần này lão không bước về phía trước, lúc lão bước tới chỗ ánh đèn chiếu rõ người của lão, mọi người mới thấy vẻ mặt của lão trông thật kỳ quái, trên gương mặt, mỗi bộ phận hình như đang méo mó biến dạng.

Đi thêm một khúc nữa, mọi người mới nhìn ra gương mặt của lão đã biến thành một màu sắc phảng phất như hoa lan…

Hoa lan có nhiều màu sắc, nhưng mỗi màu sắc đều có mang một vẻ trắng nhợt nhạt vừa thê lương vừa kiều diễm.

Sau đó lão ngã gục xuống như một cánh hoa lan đã tàn tạ.

Lúc lão ngã xuống, cặp mắt của lão còn đang nhìn lom lom vào ty lộ, lấy giọng đầy oán độc thấm nhập cốt tủy, đầy những vẻ nhìn người khác gặp tai họa mà sung sướng trong bụng:

- Không ăn nhằm gì cả, tuyệt đối không ăn nhằm gì cả!

Lão nói từng chữ một:

- Các ngươi có bày mưu thiết kế ra làm sao, lần này các ngươi vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả.

- Tại sao?

- Bởi vì cái gã mù đó, nếu các ngươi biết gã là ai, không chừng bây giờ sẽ đụng đầu vào đâu chết mất.

Trên mặt lão, từng thớ thịt đầy những oán độc, bỗng nhiên co rúm lại thành một nụ cười ngụy dị không sao tả được:

- Bởi vì các ngươi vĩnh viễn sẽ không biết gã là ai cả.

Ty lộ và những ty sĩ đều là những tay cao thủ trong nghề khảo cung, có điều bây giờ chẳng còn có thể ép lão nói thêm một chữ nào.

Bởi vì lão đã chết, nói xong câu đó lão chết ngay, lúc chết, gương mặt của lão xem ra như một đóa hoa lan dưới ánh trăng tùy thời tùy lúc như muốn đổi thành các thứ màu sắc khác nhau.

Người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma kia, phiêu dưỡng theo gió vào trong màn đêm, phảng phất như có vẫy tay về hướng Thiết đại lão bản và ty lộ, ông tay áo của cô ta phất phơ trong bóng đêm, xem ra cũng phảng phất như một đóa hoa lan.

Lúc này cũng chính vào nửa đêm, trong gió đêm hình như còn phảng phất đưa lại một mùi thơm hoa lan thoảng qua nhè nhẹ thanh thoát.

- Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi sao?

- Đúng vậy.

- Ông có chắc chắn không?

- Chắc chắn!

Liễu tiên sinh buồn buồn nói:

- Thật ra tôi cũng không tin y sẽ chết như vậy, Vô Hoa hòa thượng và Nam Cung Linh âm trầm thâm hiểm là thế, Thủy Mẫu Âm Cơ và Thạch Quan Âm tuyệt diễm kinh tài là thế, bọn họ đều không làm y chết được, thì còn ai làm được?

Cặp mắt nhiều tròng trắng ít tròng đen của người mù mà không mù hình như có nước mắt ứa ra.

- Nhưng quả thật y đã chết, chết trong tay một người đàn bà, một người đàn bà đẹp như thiên tiên, mà thật ra lòng dạ như ma quỷ vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Tên cô ta là Lâm Hoàn Ngọc.

- Lâm Hoàn Ngọc?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

Hoàn quân minh châu song lệ thùy

(Trả lại cho người hạt minh châu, hai hàng lệ ròng ròng)

Hoàn quân bảo ngọc quân dĩ tử

(Trả lại cho người hột ngọc quý, người đã chết)

Quân tử thiếp táng tình bất tuyệt

(Người chết, thiếp táng theo, tình ta không ngừng đây)

Thiên thượng địa hạ vĩnh bất tụ

Trên trời dưới đất, vĩnh viễn không ở được với nhau)

Mộ Dung công tử cũng là một kẻ đa tình.

- Quân tử thiếp táng, vĩnh bất tương tụ.

Y đờ đẫn nhai đi nhai lai mấy câu thơ, trong lòng không biết đang nghĩ gì, cũng không biết đang có mùi vị gì.

Y chỉ biết nói:

- Đây chắc hẳn cũng là một chuyện cố sự vô cùng u ẩn triền miên làm người ta thương tiếc vô vàn, may mà bây giờ tôi còn chưa muốn nghe tới.

Mộ Dung công tử nói:

- Bây giờ tôi chẳng có con mẹ nó tâm tình đâu đi nghe chuyện cố sự chó đẻ quỷ sứ này.

Mộ Dung công tử ôn tồn nho nhã như vậy cũng biết mắng chửi, phải trong lúc mắng chửi đó, tâm tình của y mới cảm thấy thư thả ra một chút.

Dĩ nhiên cũng chỉ trong những lúc tâm tình không thoải mái tý nào cả y mới mở miệng ra mắng.

* * * * *

Giữa đêm.

Mùi hoa lan trong gió đưa lại càng thanh càng dịu càng nhạt, nhưng vẫn còn chưa tan.

Nhưng người thì đã tan biến.

Người đã giết người, gió lạnh chết cả người, người đàn bà mặc áo trắng như bóng ma, đều đã tan biến hết vào trong bóng đêm, chỉ còn để lại một xác chết tạm thời chưa thể tan biến đi, và một ngươi chết đã bị cắt mất cái đầu.

Thiết đại lão bản hít vào một hơi thật dài:

- Thơm quá, thật là thơm.

Y nói:

- Thảo nào mà những người có học vấn đều nói, chỉ có mùi thơm của hoa lan mới là mùi thơm của kẻ vương giả.

- Không lẽ cái mùi thơm vang lừng thiên hạ của Sở Hương Soái cũng không bì kịp?

- Dĩ nhiên là không bì kịp.

- Tại sao? Có phải là vì cái gã Sở Lưu Hương ấy hiện giờ không còn tồn tại?

Ty lộ cố ý hỏi.

- Đúng vậy.

Sau đó thì Thiết đại lão bản và ty lộ đồng thời cười lên ha hả, hình như họ đã quên mất lúc nãy Vương Trung Bình đã nói gì.

- Bất kể ra sao, lần này các ngươi vẫn chắc chắn bại trận không nghi ngờ gì cả, bởi vì cái gã mù ấy…

Vương Trung Bình trước giờ chưa từng nói ngoa, Thiết đại lão bản đối với những lời lão nói, trước giờ vốn rất tín nhiệm, lần này lão nói như vậy, nhất định là không phải không có lý do.

Nhưng lần này Thiết đại lão bản hình như chẳng hề nghe lão nói gì cả, thậm chí hình như còn quên rằng lúc nãy đã có thấy một gã mù.

Lúc này trăng đã gần tròn, hôm nay là mười ba tháng tám, hai ngày trước đêm trung thu.

Cái hẹn quyết chiến giữa Thiết đại lão bản và Mộ Dung công tử, chính là giữa đêm trung thu trăng tròn.

171. Chương 171: Cái Đêm Trước Trận Quyết Chiến

Mộ Dung công tử ngồi xuống. Ngồi trên một chiếc cẩm đôn tròn đệm bằng lụa Giang Nam mềm mại màu xanh lục, ngồi trước một cái bàn thấp dáng cổ kính làm từ thời Hán.

Y không còn ở cái nhà chỗ khu vườn hoang phế đó. Y đang ở trên một cái đài cao.

Đài cất ở trên cao, cao trên mặt đất mười chín trượng, chót vót ở trên cao, lấy những thanh trúc đan dựa vào nhau, dựng trên một vách núi nghiêng nghiêng, cao có thể thấy đèn đuốc ở tận xa xa.

… Đèn đuốc ở nơi cái thị trấn nhỏ xa xa đó.

Gần đài cũng có đèn đuốc, đèn đuốc nằm ngay dưới chân đài.

Hoàng hôn vừa tới, hoàng hôn vừa qua. Bỗng nhiên, bóng tối vô biên vô bờ lạnh lẽo của một đêm thu buông chùm xuống sườn núi.

Sau đó đèn đuốc bèn sáng rực lên.

Đủ các thứ các dạng đèn lớn nhỏ không giống nhau, các thứ các dạng ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ lúc lu mờ lúc lóe lên, chiếu sáng trước lều trướng đủ các thứ các dạng không giống nhau, chiếu trên khuôn mặt khác nhau, già có trẻ có nam có nữ có.

Điểm duy nhất giống nhau là, trên mỗi gương mặt, đều đượm đầy vẻ mệt mỏi tiều tụy, không biết làm sao bây giờ.

Bởi vì bọn họ đã bị cưỡng bách phải ra khỏi ngôi nhà của mình.

… Nhà của bọn họ, chính là cái thị trấn nhỏ bé hình như bỗng nhiên lăn ra chết kia.

… Nhà của bọn họ, tuy là bần túng, nhưng vẫn là ấm cúng, nhà bếp vẫn luôn có lửa nồng, chén đũa vẫn luôn được chùi sạch sẽ, đại khái vẫn có cơm nước cho chồng con ăn mỗi ngày, giường đã quen hơi, mền chiếu mềm mại ấm áp, trong hủ không chừng còn có chút trái cây đồ ngọt có thể làm mấy đứa nhỏ toét miệng ra cười, trong vò không chừng còn có chút rượu, dưới gối không chừng còn có vài cuốn sách cho đêm qua lại càng thêm ngọt ngào.

Tại sao bọn họ lại muốn rời khỏi nhà?

Bởi vì bọn họ không đi không được, bởi vì bọn họ không làm sao được, bởi vì bọn họ không thể phản kháng được với bạo lực.

Vì vậy bọn họ chỉ còn nước bỏ đi.

Lúc bọn họ nghe cái tin, có hai phe phái lực lượng vô cùng lớn lao, đã chọn cái thị trấn nhỏ bé nơi bọn họ đang sinh sống, để làm khu chiến trường quyết chiến sinh tử, bọn họ chỉ còn nước bỏ nhà mình mà đi.

Bởi vì bọn họ ai ai cũng đều nhu nhược, và cũng quá lương thiện.

Tại sao người lương thiện lúc nào cũng nhu nhược hơn?

Đứa bé sơ sinh vừa mới ra đời, chúi đầu vào trong vú mẹ, mấy đứa con nít thì ôm nhau tìm hơi ấm, mấy đứa lớn thì ôm mấy bọc đồ ngủ vùi, bà già ông già người thì ngồi người thì nằm, cũng không biết là đang ngủ hay đang thức, ánh lửa leo lét chỗ xa chỗ gần chiếu vào gương mặt của họ, làm cho những nét nhăn càng thêm sâu đậm.

Còn những người lớn đâu rồi?

Người chủ nhà vai mang gánh nặng cả gia đình, bà chủ nhà mỗi ngày phải ngồi lo kế mưu sinh cho cả nhà, người đàn ông trung niên mới phát giác ra vợ mình sắp bỏ mình đi, người đàn bà mới phát giác ra chồng mình sắp chạy theo em gái mình, những cặp trai gái yêu nhau nhưng không thể ở chung một chỗ, những người đó đều đang ngồi một mình giữa đồng trống trong đêm tối, không biết trong lòng họ đang có mùi vị gì?

Vườn tược còn đó, nhưng có chắc gì còn là của bọn họ? Rồi sau trận này, ngày tháng có còn qua như thuở xưa vậy không? Sau cơn hoạn nạn này, không biết có còn sống qua nổi không?

… Trời hỡi, có bao nhiêu người trong lòng đang hối hận, hy vọng mình chưa từng làm những lỗi lầm tội ác mà mình đã làm đó.

Mộ Dung công tử ở trên đài cao nhìn những người đó, Liễu tiên sinh đang đứng bên cạnh y, hai cô con gái mặc áo bào rộng thùng thình chùm từ trên xuống dưới mặt che lại kia cũng đang ở đó, đều đang chăm chú nhìn vẻ mặt của y.

Gương mặt của y không có lấy một chút biểu tình.

Ánh mắt của y hình như có lộ vẻ thương cảm lân tiếc, nhưng lập tức lại nhìn ra xa xăm, nhìn tới những ánh đèn đang ở thị trấn đằng xa kia, nét bi thương bỗng biến thành phẫn nộ.

- Ông nói hai con rùa đen kia nhất định đã đi rồi, bây giờ sao còn chưa thấy đi?

Y hỏi Liễu tiên sinh.

- Ông thấy bọn họ còn ở đó?

- Không.

- Ông chỉ bất quá thấy nơi đó còn ánh đèn thế thôi?

- Đúng.

- Người không phải đèn.

Liễu tiên sinh rất bình tĩnh nói:

- Người đã đi, những vẫn còn có thể để đèn lại đó.

- Tại sao bọn họ lại để đèn ở đó làm gì?

- Bởi vì bọn họ muốn để cho ông nghĩ rằng, bọn họ đang ở đó chờ ông lại.

Liễu tiên sinh đáp:

- Bọn họ còn có đó, dĩ nhiên ông sẽ không lại, trước ngày quyết chiến, hai mươi chín người sẽ bình an mà mai phục ở đó.

… Không đến lúc cần kíp, những người đó không thể nào bị phát hiện ra, đến lúc tất yếu, bọn họ mới có thể đột kích một cú trí mạng được.

Không những mắt của Liễu tiên sinh không mù, tâm của y cũng không mù.

- Ông thấy đèn đuốc ở đó, lòng ông không an, bọn họ mới yên tâm mà về nhà dưỡng sức, lấy nhàn nhã mà đợi ông lao lực, lấy tĩnh để chế động.

Liễu Minh Thu nói:

- Nếu ông lại đó, lỡ ông phát giác ra một trong những chỗ mai phục, bọn họ còn có gì vui nữa?

Thái độ của Mộ Dung công tử lập tức thay đổi ngay, y lập tức thừa nhận:

- Đối với bọn họ mà nói, điều đó quả thật không vui tý nào.

Y bỗng vừa bật cười lên vừa hỏi Liễu tiên sinh:

- Lúc bọn họ cảm thấy không vui gì lắm, chính là lúc mình phải cảm thấy vui vẻ lắm, đúng vậy không?

- Đúng.

- Thế thì chúng ta có nên lập tức lại đó chưa?

- Nên.

- Được, tôi nghe theo ông.

Mộ Dung công tử nói:

- Bây giờ ông đi đi, đem theo hai mươi chín người, lại hai mươi sáu chỗ mai phục đó, toàn bộ nhổ hết cả rễ cả gốc ra.

- Điều đó không cần.

- Không cần?

Mộ Dung công tử lộ vẻ kinh ngạc:

- Tại sao không cần?

- Tôi cần gì phải đem theo hai mươi chín người lại đó.

- Tại sao?

- Bởi vì hai mươi sáu chỗ mai phục đó, cách nhau một đoạn xa, không những vậy đều rất cực kỳ bí mật. Không có tín hiệu ma bọn họ đã ước định trước, chẳng ai dám khinh cử vọng động, hiện ra sờ sờ làm gì.

Liễu tiên sinh nói:

- Vì vậy, lúc chúng ta lại tấn công mỗi chỗ mai phục của bọn họ, những chỗ mai phục khác không hề biết được.

- Sao?

- Khi tôi phát hiện ra chỗ bọn họ mai phục, trong vòng một chiêu nhất định sẽ lấy mạng bọn họ ngay, đó chỉ là một chuyện xảy ra trong tích tắc.

Liễu tiên sinh hững hờ nói:

- Tôi có thể bảo đảm rằng, hai mươi chín người mai phục trong hai mươi sáu chỗ đó, trước khi chết còn không mở miệng ra la lên một tiếng động gì.

Y nói:

- Nếu tôi đem theo hai mươi chín người, ngược lại sẽ làm kinh động đến bọn họ, chính là chuyện đánh cỏ làm động đến rắn, thành ra muốn hay mà biến thành dở mất rồi.

- Có lý!

- Vì vậy tôi chỉ cần đem theo một người thôi.

- Chỉ đem theo một người?

- Trong hai mươi sáu chỗ mai phục, có hai mươi chín người, trong đó ít nhất có hai chỗ mai phục là có hai người.

Liễu tiên sinh nói:

- Lấy một địch hại tuy không khó, nhưng lấy hai chế ngự hai, mới là kế vạn toàn nhất.

- Đúng.

- Có phải là tôi nên đem theo một tay cao thủ nữa không?

Liễu tiên sinh hỏi Mộ Dung công tử.

- Dĩ nhiên.

Mộ Dung công tử nói:

- Đương nhiên là ông nên đem theo một tay cao thủ nữa, không những vậy, còn phải là một tay cao thủ trong tất cả cao thủ.

Liễu tiên sinh nhìn y, ánh mắt đang có nụ cười.

- Thủ hạ của công tử, cao thủ nhiều như là kiến, nhưng cái vị cao thủ tôi muốn đem theo, lại chẳng biết công tử có chịu cho không?

- Ông muốn đem theo ai?

Vẻ mặt của Mộ Dung công tử hình như có vẻ muốn khẩn trương lên, nụ cười trong ánh mắt của Liễu tiên sinh lại càng rạng rỡ:

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh chỉ vào một người:

- Tôi muốn đem theo cô ta.

Bên cạnh Mộ Dung công tử nãy giờ vốn có hai người, hai người che mặt bằng một tấm vải xanh, mặc một chiếc trường bào cũng màu xanh phủ kín từ đầu xuống chân, tuy không thấy đường nét ra sao, nhưng vẫn còn thấy được đó là một người con gái, bọn họ nãy giờ vẫn đang phục thị y.

Trong hai người, nếu như lấy thước ra đo, người này cao hơn người kia chút đỉnh, bởi vì cổ của cô ta dài hơn một chút, eo cũng cao hơn một chút.

Còn người kia tuy xem ra có lùn hơn một chút, nhưng nhìn lại có vẻ cao hơn.

Bởi vì đùi của cô ta dài.

Đùi cô dài hình như gần bằng hai phần ba thân hình của cô, eo của cô vừa nhỏ vừa thon.

Người mà Liễu tiên sinh chỉ chính là cô.

Mộ Dung công tử hình như đang ngẫn người ra đó, mà hình như có vẻ tùy thời tùy lúc như muốn nhảy nhổm lên, có điều rốt cuộc y chỉ có thở ra một hơi dài sườn sượt:

- Cái con người mù mà không mù của ông đây, thật là có bản lãnh, không những ông có tư tưởng, có đầu não, ông còn có mắt lắm.

Mộ Dung công tử nói:

- Tôi bội phục ông, có điều, tôi không thích ông tý nào cả.

- Biết rồi.

Liễu tiên sinh cười hững hờ.

- Trên đời này, những người thích tôi, vốn không có mấy ai.

- Tại sao?

- Bởi vì ai ai cũng cảm thấy tôi thông minh quá.

Liễu tiên sinh nói:

- Người tôi quen biết đều là kẻ thông minh, nếu họ cảm thấy tôi còn thông minh hơn, làm sao họ còn thích tôi cho được?

… Đây là một điều chí lý.

… Một người thông minh, thông thường sẽ không thích người khác còn thông minh hơn y.

Mộ Dung công tử cũng đang cười:

- May mà cái điểm đó không trọng yếu lắm, người khác có thích ông hay không, đều không có gì quan hệ cả.

Y nói:

- Bởi vì ông hữu dụng.

Mộ Dung công tử lại nói:

- Một người nếu thực hữu dụng, người khác có thích y hay không, y đều chẳng thèm để ý tới.

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh nói:

- Tôi cũng nghĩ giống như ông vậy.

Nhìn y đem theo cô gái đùi dài eo thon mặc chiếc áo trường bào phủ từ trên xuống dưới đang đi xuống gò núi, vẻ mặt của Mộ Dung công tử lộ ra một nụ cười đầy vẻ khoan khoái, không những khoan khoái, mà còn đắc ý.

Bởi vì y biết chắc chắn Liễu tiên sinh là một người hữu dụng vô cùng, không những vậy, y đem theo lần này, cái người đó cũng chọn đúng nữa.

- Tôi họ Tô, người khác gọi tôi là Tiểu Tô.

- Ta biết.

- Ông biết? Sao ông biết được?

- Chuyện tôi biết không chừng còn nhiều hơn là cô tưởng tượng nhiều lắm.

Liễu tiên sinh nói.

Ánh trăng bàng bạc, đêm yên lặng cũng bàng bạc. Bàng bạc không lời, không tiếng, chỉ bất quá sáng rực lên thế thôi.

Liễu Minh Thu đang đi trước, Tiểu Tô đi sau, bọn họ đi không nhanh lắm, trăng thu vẫn còn đang treo giữa trời, chỉ lúc trước khi trời sáng mới mờ đi, lúc đó mới là lúc hành động thích hợp nhất.

Bọn họ lẳng lặng đi được một đoạn đường, Liễu tiên sinh bỗng nói:

- Hiện tại có phải cô đã có thể để cho ta xem thử được chưa.

- Xem gì?

- Xem cô.

Liễu tiên sinh nói:

- Lúc này, cái ta chỉ có thể thấy được, bất quá là một khối vải che mặt và trùm từ trên xuống dưới thế thôi.

- Ông còn muốn thấy gì nữa?

- Thấy người của cô.

Liễu Minh Thu nói:

- Ta biết cô và biểu thơ của cô đều không thể để lộ ra cho Mộ Dung công tử thấy, bởi vì y không còn có khả năng bị khích thích thêm chút nào nữa cả, đối với y mà nói, một cô gái xinh đẹp thôi đã là một thứ kích thích chết người cho y, huống hồ gì là hai người.

Y bỗng xoay người lại, đối diện với Tiểu Tô:

- Ta không phải là Mộ Dung công tử, ta có thể chịu được.

Cặp mắt của y không những không mù, mà còn sáng rực như đuốc:

- Vì vậy, bây giờ nhất định cô phải để cho ta nhìn xem thử.

… Tại sao? cô gái xinh đẹp trẻ tuổi, tại sao lại là thứ kích thích chết người cho Mộ Dung công tử? Tại sao các cô ở trước mặt Mộ Dung công tử, phải che đậy kín mít gương mặt, thân thể của các cô?

Có phải còn có gì bí mật không thể nói cho người khác biết được trong đó?

Tiểu Tô lẳng lặng nhìn người mù mà không mù, không những thần bí mà còn ngụy dị đó, ánh mắt chiếu ra sau tấm vải xanh che mặt, hình như là cặp mắt ghê rợn, trong suốt mà lạnh lẽo.

Vô cùng lạnh, vô cùng quyến rũ, vô cùng bình tĩnh.

… Có phải là cặp mắt của báo cũng vậy không?

Cô không bỏ tấm vải che mặt xuống, cô đi cởi bỏ y phục trên người ra, như một tín nữ thành tâm thờ phụng một tông giáo thần bí nào đó vậy, cô thà để mọi người thấy thân thể của cô, còn hơn để họ thấy mặt cô.

Bởi vì thân thể của cô thuần khiết hoàn mỹ không một tỳ vết.

Cô đúng là vậy.

Cổ và vai cô thật mềm mại xinh đẹp, ngực cô đầy mà căng cứng, eo của cô thon mà mềm mại, đùi của cô tròn lẳng dài mà thon cứng, cổ chân của cô nhỏ mà dễ thương, da thịt cô chiếu sáng mềm mại dưới ánh trăng.

Cô đứng trần truồng ở đó trước mặt một người mù không quen biết, và không lộ vẻ một vẻ gì e thẹn khổ sở.

Bởi vì thân thể cô quả thật như do một tay danh đại dùng vàng chạm trổ thành, dù có để lộ ra cho bất cứ ai xem, đều là để tự hào, không có gì để xấu hổ.

Liễu Minh Thu lẳng lặng nhìn tấm thân hầu như đã tiếp cận với tuyệt đối, hoàn hảo, cặp mắt tròng trắng nhiều tròng đen ít trước giờ lạnh lẽo trầm tĩnh vốn rất hiếm thấy có chút gì tình cảm trong đó, bây giờ lại phảng phất có ý tán tụng, thậm chí còn không nhịn được phải than lên nhè nhẹ:

- Cô có biết cô có một thứ mà đa số những thiếu nữ khác đều không có?

Y hỏi Tiểu Tô.

- Tôi biết.

Tiểu Tô nói:

- Không những vậy, tôi còn biết tôi không phải chỉ có một thứ thôi.

- Sao?

- Tôi có thân hình đẹp, có có nước da đẹp, tôi còn có một thứ mỵ lực làm cho tim đàn ông đập mạnh lên!

- Cô có biết, những thứ mà cô có đó, đều là vũ khí?

Liễu tiên sinh lại hỏi.

- Tôi biết.

Tiểu Tô nói:

- Nhất là để đối phó đàn ông. Những thứ vũ khí đó đều bén nhọn hơn các thứ vũ khí nào khác trên đời này nhiều.

Ánh mắt của cô bỗng lộ đầy một nụ cười châm biếm:

- Một người đàn bà mà đi đối phó với đàn ông bằng đao kiếm thì nhất định là không những cô ta xấu xí muốn chết người luôn, cô ta còn ngu xuẩn muốn chết người luôn.

Tiểu Tô nói:

- Cũng ngu xuẩn giống như một người đàn ông lúc nào cũng ngỡ rằng chỉ cần mình có tiền là có thể chinh phục hết tất cả đàn bà trên đời này.

- Hình như cô rất hiểu chính mình.

- Tôi vốn rất hiểu mình trước giờ, không những vậy, tôi còn ráng hết sức để tự hiểu mình.

Tiểu Tô nói:

- Bởi vì nếu một người đàn bà mà không hiểu chính mình, cô ta sẽ bị đàn ông lừa gạt ngay.

Liễu tiên sinh cười, cười vô cùng hứng thú hỏi cô:

- Vậy thì chắc cô cũng phải biết nên dùng phương pháp gì để dùng thứ vũ khí này tốt nhất?

- Biết.

Tiểu Tô nói:

- Tôi theo ông đi đột kích, tôi sẽ để y dạng như thế này lại đó, trần truồng như thế này lại.

Một người đàn ông trẻ tuổi núp ở trong một chỗ thật bí mật, bỗng thấy một cô gái xinh đẹp đùi dài eo thon thân hình đầy gợi cảm xuất hiện trước mặt mình.

… Không biết người khác phản ứng ra sao, chứ tôi thì chỉ biết, nếu tôi ở trong tình cảnh đó, nhìn thấy một người đàn bà như vậy, người ta có chém một đao xuống cổ, tôi cũng không cảm thấy gì là đau đớn.

Liễu tiên sinh lại bật cười lên:

- Thảo nào mà Mộ Dung công tử nói rằng, ta là một người có mắt, quả thật ta không nhìn trật cô tý nào.

Y nói:

- Cô không làm ta thất vọng tý nào cả.

Những người ở dưới cái đài cao, những người đột nhiên chỉ qua một đêm phải bỏ chỗ ở mà đi, tâm tình lúc này khoan khoái hơn lúc nãy nhiều lắm, bởi vì trước mặt mỗi người bọn họ đều có một tô canh thịt bò nghi ngút khói, không những vậy còn có vô số bánh nấu từ nguyên cả một con bò ra.

Bọn họ đều biết rằng, thịt và bánh là do người ở trên cái đài cao đó đem cho, nhưng bọn họ không biết rằng, người đó cũng chính là người bắt họ phải tức tốc trong đêm rời xa chỗ ở của mình.

Vì vậy, bọn họ đều rất khoan khoái.

… Có lúc, "biết" mới là chuyện khổ, "không biết" ngược lại mới là sung sướng.

… Còn "không biết gì cả" có phải là sung sướng nhất đời không nhỉ?

Mộ Dung đang ở trên đài cao.

Có những người hình như vĩnh viễn lúc nào cũng ở trên đài cao, xem ra lúc nào cũng ngất ngưỡng trên cao, cao không với tới được, vì vậy rất có ít người hỏi được y rằng: "Ông có lạnh không?".

Mộ Dung không lạnh, ít nhất là chưa lạnh bây giờ, bởi vì lúc này đang có một đôi bàn tay vừa mềm vừa ấm đang nắn bóp thịt da gân cốt y.

Đôi bàn tay ấy rất đẹp, nếu có người nói đôi bàn tay ấy như cái hốt xinh xắn, người đó nhất định là một con heo, bởi vì trên đời này nhất định không thể có cái hốt nào dễ nhìn hơn thế, bất kể là cái hốt mùa xuân mùa hạ mùa thu mùa đông, đều không thể nào thanh tú trắng trẻo xinh xắn như thế.

… Tiểu Tô theo Liễu tiên sinh đi, biểu thơ của cô là Tụ Tụ vẫn còn đó, bên cạnh Mộ Dung công tử, không thể không có người.

Bàn tay của Tụ Tụ ôn nhu làm sao, ngón tay dài mà rắn chắc, ngón tay cô nắn bóp chỗ nào, thịt da chỗ đó mềm ra, mạch máu cũng lưu thông thoải mái, còn quan trọng nhất là, tâm tình cũng nhẹ nhàng tự tại ra.

Mộ Dung công tử nhẹ nhàng cơ hồ như muốn rũn cả người ra, nhưng vẻ mặt y lại xem ra có vẻ như có chút gì đau khổ.

Y đang rên rỉ dưới những ngón tay mềm mại đó.

- Ta sai rồi.

Cho dù y không rên rỉ, giọng nói nghe ra cũng như đang rên rỉ:

- Lần này nhất định ta làm sai rồi, đáng chết quá, Tụ Tụ, bây giờ ta chỉ hận không được cô giết chết đi cho rồi.

Giọng nói của y thậm chí còn gần như khóc lóc, nhưng Tụ Tụ đang dùng một giọng vừa cực kỳ ôn nhu, vừa cực kỳ kiên nghị nói với y:

- Ông không sai gì cả, ông cũng không nhìn lầm người, ông làm mỗi chuyện, đều rất đúng.

Cô nói với Mộ Dung công tử:

- Em có thể bảo đảm, kế hoạch của ông lần này, nhất định là thành công.

… Mộ Dung công tử đột nhiên sụm người xuống.

Chỉ có cô gái này, chỉ có cô.

Cô ta là ai?

Cô tên là Tụ Tụ, không phải là ống tay màu hồng, mà là ống tay màu xanh.

* * * * *

Ánh trăng bàng bạc.

Tiểu Tô vẫn còn đứng y nguyên trần truồng trước mặt người mù mà không mù, cô biết y không mù, không những không mù, mà còn sáng mắt hơn cả đa số người trên thế gian này nhiều.

Cô biết tất cả các bộ vị trên người cô, dù cho là bộ phận kín nhất, cũng không thoát ra khỏi được cặp mắt của y.

Cái kiểu suy nghĩ đó, bất giác làm trong lòng cô bỗng nhiên có một cảm giác rạo rực chính ngay cả cô cũng không giải thích được. Cô bỗng cảm thấy người mình đang co rút lại, toàn thân từ trên xuống dưới, mỗi bộ phận mỗi khoảng da thịt đều đang co rút lại.

Thật ra cô đang hy vọng có chuyện gì đó sẽ xảy ra. Bực mình nhất là, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, cái vị mù mắt mà không mù này hình như quả là người mù mắt thật, đã không thấy thân hình lõa thể của cô, cũng chẳng thấy vẻ mặt và phản ứng của cô.

Thậm chí hình như y không có lấy một cảm giác trong người, y chỉ bất quá lạnh lùng nói chô cô biết:

- Chỉ cần cô hiểu được làm sao dùng cái vũ khí của cô đúng cách, chúng ta hành động lần này, không thể nào thất bại được.

- Chúng ta bắt đầu hành động sao?

- Đúng vậy.

Liễu tiên sinh thậm chí còn quay người đi mất:

- Chúng ta đi ngay bây giờ.

Vẻ mặt lãnh đạm của y ắt hẳn làm cho cô có chút bực bội trong lòng, vì vậy cô đã quyết định dạy cho gã mù này một bài học.

- Tại sao chúng ta không đợi thêm một chút nữa?

Tiểu Tô cũng lạnh lùng nói:

- Chờ đến lúc trời sắp sáng rồi sẽ xuất thủ.

- Tại sao chúng ta phải đợi?

- Bởi vì những người nào kinh nghiệm đều biết rằng, trời sắp sáng là lúc trời tối nhất, cũng là lúc người nào đang khẩn trương chờ đợi sẽ bị mệt mỏi nhất.

Tiểu Tô cố ý hỏi:

- Những lúc đó mà mình đột kích, cơ hội thành công có phải là lớn nhất không?

- Đúng vậy. Trời sắp sáng cũng là lúc tình dục của đàn ông lên đến mức độ cao tột, thậm chí ta có thể tưởng tượng ra được.

Trong bọn họ nhất định có nhiều người còn đang mãi ở đó làm chuyện thủ dâm.

Tiểu Tô cố ý cười, nụ cười trong bóng tối lại đầy vẻ trêu chọc.

- Tôi là một người đàn bà rất xinh đẹp, thường thường tôi hay tiếp xúc một số đàn ông chính thường và khỏe mạnh.

Cô nói:

- Tôi còn hiểu bọn họ hơn ông một chút xíu.

… Ông không hiểu bọn họ lắm, bởi vì ông đã chẳng khỏe mạnh, ông cũng chẳng chính thường, nếu không tại sao ông chẳng có phản ứng gì với tôi?

Những lời nói đó, dĩ nhiên Tiểu Tô không hề nói ra, bởi vì cô tin rằng, dù cô không nói, gã mù này cũng chắc phải hiểu ý cô lắm.

Nhưng cô lại lầm nữa.

Liễu tiên sinh vẫn còn không có tý phản ứng gì, làm như y không hề hiểu cô đang nói gì.

- Cô nói rất có lý.

Y còn đi xưng tụng cô:

- Có lý vô cùng.

- Thế thì chúng ta có nên chờ thêm một chút nữa không?

- Không chờ nữa.

- Tại sao?

- Bởi vì nếu chúng ta chờ thêm chút nữa, ta chỉ sợ ta sẽ làm những chuyện ta không nên làm.

Liễu tiên sinh đã xoay hẳn người lại:

- Trước lúc hành động, tốt nhất chúng ta không nên làm tiêu hao thể lực!

Gương mặt của Tiểu Tô bỗng đỏ lên, đỏ thật là đỏ, may mà Liễu tiên sinh không hề thấy gì.

Y đang xoay lưng lại phía cô.

Có điều, điểm đó không phải là nguyên nhân trọng yếu nhất, y không nhìn thấy cô đỏ mặt, chỉ vì mắt của y bỗng nhiên tối sầm lại.

Một màn đen mịt, chẳng thấy gì cả, cổ họng của y thậm chí còn phát ra một thứ tiếng động như dã thú đang gầm gừ trước khi chết, gương mặt của y thình lình cũng biến thành nhăn nhó méo mó.

Thậm chí y còn ngã gục xuống.

Chính ngay lúc đó, bỗng nhiên có một đứa bé mặc chiếc áo hồng quần trắng, búi một chỏm tóc thẳng lên trời, cũng không biết từ đâu xuyên ra, xoay ngược tay nắm lấy thanh đao ngắn hàn quang chói mắt, nhảy vụt lại chỗ Liễu tiên sinh đang nằm ngã gục ra đó, một tay chụp lấy đầu tóc y, một tay cắt phăng cái đầu, búng ngược người lên, cầm lấy đầu chạy phăng phăng, chớp mắt không còn thấy bóng dáng ở đâu.

Đứa bé này là đứa bé? Hay là một tên tiểu quỷ?

Bất kể ra sao, y cũng không phải là một thứ đàn ông chính thường mạnh khỏe, bởi vì y cũng chẳng thèm nhìn Tiểu Tô lấy nửa mắt.

Một người đàn bà như vậy, lồng ngực căng đầy như vậy, bắp đùi thon dài tròn lẳng như vậy, đứng trần trần truồng truồng ra đó như vậy, nhưng dưới mắt y, hình như không khả ái bằng một người đã chết.

Tiểu Tô bỗng cảm thấy cặp mắt mình đang ươn ướt, sau đó cô bất tỉnh ngay liền sau đó.

Lúc đó, Mộ Dung đang lấy một giọng vô cùng sảng khoái nói với cô gái đang đứng bên cạnh mình:

- Ta tin là bây giờ đã bắt đầu hành động rồi, không những vậy, còn nhất định đã thành công.

172. Chương 172: Đêm Quyết Chiến

Sinh mệnh trẻ trung, thần thái phi dương, lòng tin không thể so sánh được, ngoại mạo phi thường xuất chúng, con nhà thế gia giàu nhất nước, chỉ tiếc là…

Tháng tám, mười lăm, trung thu, trăng tròn.

Người đâu?

Người đã đổ máu.

Trăng không có máu, người có.

Từ mé này nhìn lại, ánh trăng không sáng lạn như ánh đèn, đủ các thức các dạng đèn đang treo khắp phố xá nẻo đường, tất cả những chỗ nào có thể treo đèn được, làm cho một thời điểm vốn phải là giai tiết thật là đoàn viên an lạc, xem ra bỗng biến thành như giống giống một đêm liên hoan trừ tịch.

Cái thị trấn nằm ở biên thùy vốn đã im lìm như chết không một bóng người kia, xem ra cũng biến thành như phố phường đèn đuốc huy hoàng trong đêm trừ tịch.

Chỉ có điểm đáng buồn là, trên đường phố chỉ thấy có đèn, không thấy có người.

Người đang ở trên lầu.

Lứ Hải lâu ở ngay giữa trung tâm của đoạn đường này, cũng giống như trái tim của thị trấn. Khống chế hết cái hô hấp nhịp thở và mạch,áu đang chảy của hết cả nơi này, những người ở đây, ai ai cũng lấy đó làm vinh hạnh.

Thiết đại lão bản đang ngồi chễm chệ trên lầu, ánh mắt như cú vọ, dáng điệu thì xem ra giống như hỗ như báo, đang khát vọng uống máu cừu địch.

Có rất nhiều người đang dàn hàng đứng trước mặt y thông báo:

- Binh khí đã kiểm tra hoàn tất.

- Đèn đuốc, dầu sáp bổ sung hoàn tất, không ai khuyết danh, không ai bệnh hoạn, không ai say rượu, không ai thất lạc, không ai trốn.

- Đường phố dọn dẹp hoàn tất, không có nước, không có chướng ngại vật!

Mỗi chuyện đều đã được an bày thỏa đáng, nhưng không ai đề cập đến những gã ty sĩ mai phục.

Điều đó tuyệt đối được bảo trì bí mật, trừ hai mươi chín gã ty sĩ đang chuẩn bị liều mạng kia ra, chỉ có đại lão bản và ty lộ biết được bí mật đó thôi, dù cho có ai khác biết được, người đó cũng không cách nào nói ra được bí mật.

Người không có miệng, chẳng nói gì ra được, người không có đầu, làm sao có miệng?

Thiết đại lão bản và Ty lộ tiên sinh, tuy vẻ mặt rất nghiêm trọng, nhưng xem ra cũng rất trấn tĩnh và ung dung.

Đối với chuyện đó, hình như bọn họ trước giờ vẫn rất chắc ăn.

Mộ Dung công tử danh lừng thiên hạ kia, Liễu Minh Thu mù mà không mù kia, trong cặp mắt của bọn họ, hình như chỉ bất quá là hai con thiêu thân thế thôi.

Bọn họ đã đốt đèn lên, đợi thiêu thân bay lại.

Xa xa bỗng có một làn ánh sáng lướt qua, phảng phất như sao xẹt ngang trời, một người thân nhẹ nhàng như chim én đang từ trong bóng tối lướt vào ánh đèn sáng choang, thêm một cái lướt nữa, người y đã xuyên vào trong lầu cao.

Y thoạt trông như một đứa bé, nhưng tuổi tác của y đã tới ba mươi sáu ba mươi bảy, y xem ra như một cô gái còn chưa hoàn toàn trưởng thành, có điều, y đã có râu từ bao nhiêu năm về trước.

Bởi vì y là một kẻ châu nhai. Trời sinh vốn là một châu nhai. Chỉ bất quá con người châu nhai của y có một vài chỗ không giống những châu nhai khác thế thôi.

Y họ Châu, tên là Châu Nhai.

Y lấy vợ.

Vợ y tên là Mã Giai Giai, dung mạo giai, con nhà giai, phong độ giai, áo quần cũng giai, và là một giai nhân có tiếng trong giang hồ.

Nhất là thân hình của bà ta rất đáng để được tán tụng, chân dài, ngực căng, eo thon, cho dù là một người đàn ông khó tính đến đâu, nhất định cũng không thể chỉ ra được một chỗ khuyết điểm.

Mã Giai Gia cao bảy thước một tấc, so với ông chồng còn cao muốn gấp bội.

Chỉ có điểm đó không thôi, Châu tiên sinh có thể lấy làm kiêu ngạo lắm rồi.

Còn làm cho y kiêu ngạo hơn là, người trong giang hồ hâm mộ y không phải là vợ của y, mà là khinh công của y.

Y tự tin rằng khinh công của mình trong giang hồ, ít nhất cũng bày được vào hàng thứ tám.

Thân nhẹ như yến, đáp xuống đất không một tiếng động, lúc đáp xuống, cũng chính vừa đúng bên cạnh tai của Thiết đại lão bản.

Thiết Đại Gia vẫn ngồi chễm chệ bất động ở đó, bởi vì y đã biết người này sẽ lại, không những vậy, lại ngay bên cạnh tai của mình.

Châu Nhai mà triển khai khinh công rồi, "chỗ đáp xuống" vốn vô cùng chính xác, trước giờ ít có ai bì được với y điểm đó, cho dù y đứng dậy nhảy lộn vòng mười mấy hai chục cái, lúc y đáp xuống đất, y cũng sẽ đáp ngay chỗ y vừa mới nhảy lộn vòng, thậm chí ngay cả đế giày cũng phù hợp không xê xích mảy may. Cũng giống như cặp môi của người tình vừa mới yêu nhau, đan kín vào, không hở lấy một ly.

Vì vậy đại lão bản chỉ hỏi hững hờ một câu:

- Tình thế ra sao?

- Tình thế rất tốt.

Châu Nhai nói:

- Y hệt như đại lão bản đã dự liệu, những người nên đến đều đại khái đã đến cả.

- Đại khái?

Đại lão bản hỏi:

- Đại khái tới bao nhiêu?

- Chỉ sai có một người.

- Ai?

- Liễu Minh Thu.

Châu Nhai nói:

- Cái gã mù mà không mù ấy trước giờ vốn qua lại một mình một ngựa, có điều gần đây bỗng nhiên lại đi đầu nhập vào nhà Mộ Dung ở Giang Nam.

- Tại sao?

- Chẳng ai biết tại sao cả.

Châu Nhai nói:

- Lại càng làm cho người ta không ngờ được là, hôm nay không thấy gã ta lại.

Thiết đại lão bản hình như đối với cái vấn đề đó không lấy gì làm hứng thú lắm, cái vấn đề y có chút hứng thú là:

- Không nên lại có bao nhiêu người?

- Một.

- Ai?

- Một người đàn bà dùng mảnh vải che kín mặt, mặc một chiếc áo bào màu trắng trùm từ trên xuống dưới, xem ra có vẻ rất thần bí.

Châu Nhai nói:

- Mộ Dung ngồi trên một cái kiệu nhỏ lại, người đàn bà này trước sau vẫn ở bên cạnh y.

Thiết đại lão bản chau mày lại, y bỗng hỏi Châu Nhai:

- Sao ngươi biết đó là đàn bà?

Y hỏi Châu Nhai:

- Không những ngươi chẳng thấy mặt cô ta, ngay cả thân hình cũng không thấy rõ, sao ngươi chắc được nhất định là đàn bà?

Câu hỏi ấy vô cùng sắc bén, vô cùng xác thực, câu trả lời của Châu Nhai cũng vô cùng thực tế như vậy:

- Bởi vì tôi mới nhìn cô ta đã thấy động tình lên, toàn thân trên dưới đều nóng cả lên.

Châu Nhai nói:

- Cả người cô ta từ trên xuống dưới tôi chẳng thấy gì, nhưng cảm giác của tôi lúc đó, lại còn động tình hơn cả thấy bảy tám chục cô gái trần truồng đứng trước mặt.

Cái thứ cảm giác ấy thật khó mà giải thích.

Châu Nhai chỉ có thể nói được rằng:

- Cô ta đi trên đường, mỗi bước, mỗi động tác, đều được đầy vẻ cực kỳ dụ cảm, nhất là cặp mắt của cô ta.

Châu Nhai lại thở ra:

- Cặp một của cô ta giống như đôi bàn tay vô hình, tùy thời tùy lúc đều có thể chụp lấy hồn phách người ta dẫn đi.

Lời giải thích của y không thể nói là rõ ràng, nhưng đại lão bản và Ty lộ tiên sinh đều hiểu ý của y rõ ràng minh bạch.

Một vưu vật trời sinh cũng giống như cái trùy, bất kể mình giấu nó vào cái túi nào, nó đều có thể đâm thủng cái túi lòi ra ngoài.

- Ngươi có biết người đàn bà đó là ai không?

- Không biết.

Châu Nhai nói:

- Nhưng tôi biết cô ta nhất định là người của Mộ Dung công tử, cô ta đi theo Mộ Dung công tử, cơ hồ như không rời xa một bước.

… Được một người đàn bà như vậy đi theo mình không rời xa một bước, người đàn ông đó dĩ nhiên phải là một tay xuất chúng.

- Cái gã Mộ Dung hiện thời là một người như thế nào?

Thiết đại lão bản hỏi Châu Nhai:

- Y có chỗ gì đặc biệt?

- Điều đó cũng khó nói lắm.

Châu Nhai đang do dự.

Tài quan sát của y trước giờ vốn rất bén nhạy, không những vậy y còn là người ăn nói rất hay, muốn hình dung ra một người phi thường xuất chúng, phải là chuyện quá dễ dàng đối với y.

- Gã Mộ Dung này, hình như không giống những tay Mộ Dung mấy đời trước.

Châu Nhai nói:

- Xem bề ngoài, y cũng chẳng có gì khác với những người kia, cũng một vẻ mặt nho nhã không xem ai ra gì, lúc nào cũng ở trên cao cao đâu đó, gương mặt trắng bệch không một tý máu, làm như mặt một người chết.

- Không phải người chết.

Thiết đại lão bản lạnh lùng xen vào:

- Quý tộc đó.

- Quý tộc?

- Bọn họ thường hay nói, chỉ có những kẻ cao quý nhất, mới có cái vẻ mặt như vậy, không những phải trắng bệch không có tý máu kia, mà còn phải trắng đến muốn xanh cả luôn.

Thiết đại lão bản cười nhạt:

- Bởi vì những hạng người như bọn họ, thông thường không phải chảy mồ hôi nước mắt dưới ánh mặt trời.

Y không phải là hạng người đó, y là một người quật khởi lên từ máu huyết mồ hôi, da mặt của y sạm như đồng, vì vậy lúc y nói đến những người đó, giọng nói lúc nào cũng đầy vẻ khinh thị miệt và châm biếm.

… Bởi vì y biết, bất kể y có quyền thế tiền bạc lớn lao đến bao nhiêu, y cũng không thể đổi được cái vẻ mặt ấy. Bởi vì y chỉ có "hiện tại" và "vị lai", nhưng y không có "quá khứ".

… Quá khứ của y không thể nào được đề cập tới, thậm chí ngay cả chính y cũng không muốn nghĩ tới nó.

… Nếu một người không có những hồi ức ấm áp đẹp đẽ, thì lúc y bắt đầu già rồi, làm sao có thể qua được những ngày lạnh lẽo tịch mịch?

Châu Nhai rốt cuộc cũng hiểu được cái ý của Thiết đại lão bản.

- Nhưng cái gã Mộ Dung thời này, nhất định không phải là thứ tự cao tự đại.

- Sao?

- Cái gã Mộ Dung này tuy xem ra giống hệt như những người khác, nhưng…

Châu Nhai suy nghĩ một hồi, mới chọn được một câu nói hình dung thích hợp:

- Nhưng trong cái xác cái vỏ đó, hình như còn có một kẻ khác đang ẩn núp bên trong.

- Một kẻ như thế nào?

- Một kẻ hoàn toàn tương phản với bề ngoài của y.

Châu Nhai nói:

- Một kẻ lừa bịp vừa ty bỉ, vừa hạ lưu, vừa âm hiểm, vừa ác độc, vừa thô tục, vừa điêu ngoa, vừa vô sĩ, vừa tàn bạo vừa cướp giựt.

Thiết đại lão bản biến hẳn sắc mặt.

Một người có thể có hai tính cách hoàn toàn tương phản như vậy, không những là chuyện không thể tưởng tượng được, mà còn là chuyện cực kỳ đáng sợ.

Chẳng ai muốn có một kẻ thù như vậy.

- Vũ công của y ra sao?

Thiết đại lão bản bỗng vộ vã hỏi:

- Vũ công của y như thế nào?

- Tôi không biết.

Châu Nhai nói:

- Tôi nhìn không ra.

- Nhưng chắc hẳn là ngươi phải nhìn ra, giữa những động tác của y, có những chỗ gì đặc biệt chứ.

Đây là chuyện phải nhìn ra được.

Một người đã chịu một sự huấn luyện nghiêm cách, một người có bản lãnh tới mức đặc biệt không phàm tục nữa, thì trong những động tác, thậm chí ngay cả trong vẻ mặt, đều có thể nhìn thấy ra.

Huống gì Châu Nhai là kẻ đã được huấn luyện kỹ lưỡng về phương diện đó.

Không ngờ, y vẫn nói:

- Tôi nhìn không ra.

- Sao ngươi nhìn không ra được?

Đại lão bản đã có bề giận dữ:

- Không lẽ ngươi không thấy y đâu cả?

- Tôi thấy y.

Châu Nhai nói:

- Nhưng tôi chỉ thấy người của y, không thấy vẻ mặt và động tác của y.

- Tại sao?

- Bởi vì y không hề cử động gì cả, ngay cả một ngón tay cũng không có tý cử động.

Châu Nhai nói:

- Không những vậy, gương mặt y không có lấy tý biểu tình.

Châu Nhai không đợi Thiết lão bản hỏi, đã giải thích:

- Gương mặt của y cũng giống như lấy đá Đại Lý mài ra vậy.

Châu Nhai nói:

- Y không động đậy, bởi vì y trước sau vẫn ngồi thoải mái trên một chiếc ghế, không động đậy tý nào cả.

Ghế tuy có bốn chân, nhưng ghế không biết đi.

Vậy thì làm sao Mộ Dung công tử lại đây được?

Đây là một câu hỏi ngu xuẩn, vốn không cần phải trả lời, câu hỏi thật ra ở một chỗ khác.

Thiết đại lão bản nghĩ đến điểm đó, Ty lộ tiên sinh đã mở miệng ra hỏi Châu Nhai:

- Có phải ngươi muốn nói, y đang ngồi trên một chiếc ghế có người khiêng đi?

- Đúng vậy.

- Y không bị thụ thương phải không?

- Không.

Châu Nhai nói:

- Ít nhất tôi không thấy y có vẻ gì là thụ thương.

- Cái chân của y cũng không bị gãy gì cả?

- Chân của y hình như còn tốt đó.

Châu Nhai nói:

- Nhà thế gia Mộ Dung hình như cũng không chịu chọn một người què quặt ra nắm giữ môn hộ.

Nhà Mộ Dung ở Giang Nam trước giờ vốn là kẻ tranh cường hiếu thắng, rất giữ mặt mũi, những người kế thừa chưởng môn, ai ai cũng đều là những tay công tử hào hoa, văn võ song toàn, phong thái rực rỡ hơn người.

- Thế thì cái gã Mộ Dung này ra làm sao vậy nhỉ?

Thiết đại lão bản chau mày lại hỏi:

- Y đã chẳng bị thương gì, cũng chẳng tàn phế, tại sao lại không chịu tự mình đi lại? Tại sao không kiếm con ngựa cưỡi qua cưỡi lại?

Châu Nhai không mở miệng ra.

Đây cũng không phải là một câu hỏi thông minh cho lắm, không những vậy đáng lý ra không nên hỏi y, mà nên đi hỏi Mộ Dung công tử mới phải.

Những câu hỏi ngu xuẩn vốn không cần gì phải có câu trả lời, nhưng lần này Ty lộ tiên sinh lại mở miệng ra nói:

- Câu hỏi này quả thật hỏi quá hay.

Lão nói:

- Một người nếu làm một chuyện y vốn không nên làm, thì nếu y không phải là một tên đại ngốc thì cũng vì y quá thông minh. Không những vậy, trong chuyện đó, nhất định còn có vấn đề gì nữa.

- Gã Mộ Dung này hình như không phải là một tên ngốc.

- Nhất định là không rồi.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Không chừng y còn thông minh hơn cả ông và tôi tưởng tượng.

- Sao?

Ít nhất y cũng biết, ngồi trên ghế để người ta khiêng lại cũng có chỗ hay của nó.

- Chỗ nào hay?

- Ngồi trên ghế không những thoải mái, mà còn có thể duy trì thể lực.

Châu Nhai hững hờ nối theo:

- Chúng ta ở đây đợi y, đáng lý ra là chúng ta đang dĩ dật đãi lao, chiếm chút tiện nghi cái đã.

Châu Nhai nói:

- Nhưng hiện tại, chúng ta đều đứng cả đây, còn y thì ngồi, thành ra lại biến ngược lại y đang dĩ dật đãi lao rồi.

Đại lão bản cười lớn.

- Được, nói đúng lắm.

Y hỏi Châu Nhai:

- Nếu vậy thì sao ngươi còn chưa kêu người đi kiếm cái ghế lại ngồi.

Mặt chiếc ghế làm bằng nhung còn xanh hơn cả màu xanh, trơn láng mềm mại như thiên nga. Mộ Dung công mặc chiếc áo cũng cùng màu đang ngồi vẻ lười biếng trên ghế, lại càng làm cho gương mặt và bàn tay của y trắng muốn nổi bật lên.

Hai người đang khiêng ghế, thân hình lùn xịt, vai rất rộng, xem ra như một khối vuông vắn. Cặp giò của họ chạy như gió, giữa thân trên không hề động đậy, Mộ Dung công tử ngồi chễm chệ, như ngồi trong căn phòng trải tấm thảm làm ở Ba Tư.

Đây không phải là một cái kiệu nhỏ, chỉ bất quá là một cái ghế có hai cái cán hai bên, rất dễ bị người ta ngộ nhận là một cái kiệu.

Cái kiệu vốn là động, còn ghế phải là tĩnh, hai thứ vốn không thể nào tương đồng với nhau, có điều tùy theo hoàn cảnh, thường thường lại bị ngộ nhận ra là đồng loại.

… Không phải người cũng thế sao, hai người không thể nào giống như nhau, không phải cũng thường thường bị ngộ nhận là đồng loại, có lúc thậm chí còn bị ngộ nhận là cùng một người.

Trên thế giới này vốn có rất nhiều chuyện như vậy.

Tụ Tụ đi sát vào một bên Mộ Dung công tử, không rời một gan tấc.

Ngoài ra còn có bốn người nữa, tuổi tác đều không còn trẻ, nhưng thần thái rất nhàn nhã, ung dung cất bước như đang đi dạo vậy.

Nhưng bọn họ đi sau những người khiêng kiệu chạy như gió đó, vẫn không có lấy một chút gì lọt về phía sau.

Người khác thì bước như gió bảy tám bước, bọn họ thì nhàn nhã soải một bước, gót chân hạ xuống, chính vừa đúng một khoảng cách tới bước thứ tám của người ta.

Mỗi người bọn họ, đều có mang theo một cái rương ai cũng thấy rõ ràng là nặng nề vô cùng.

Một thứ rương làm bằng gỗ đàn, trên mặt còn có viền bằng đồng, dù là rương không, trọng lượng nhất định không nhẹ.

Rương nhất định không thể trống lỗng, trong trận quyết chiến sinh tử này, chẳng ai mà đi khiêng cái rương trống lỗng ra chiến trường, chỉ bất quá không ai biết được trong rương đựng những thứ gì.

Tám người đi phía sau bọn họ, bước chân chẳng được nhàn nhã như vậy.

Phía sau nữa là mười sáu người.

Sau đó là ba mươi hai người.

Ba mươi hai người này đi theo bọn họ, nếu không muốn lọt về đằng sau, ắt là đang mau mau phóng chân chạy.

Nhìn đám người đang đi lại con đường cũ rích đó của thị trấn, Thiết đại lão bản bỗng hỏi Ty lộ tiên sinh:

- Ông xem bọn họ có bao nhiêu người lại?

- Tôi nhìn không ra có bao nhiêu người.

Ty lộ tiên sinh trả lời:

- Tôi chỉ nhìn ra có tất cả là sáu tổ.

- Một tổ có bao nhiêu người?

- Mỗi tổ mỗi khác, số người cũng không giống nhau.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Tổ thứ nhất chỉ có hai người, một người ngồi trên ghế, một người đi sát bên ghế.

- Đúng vậy. Còn tổ thứ hai?

- Tổ thứ hai thì có bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu, tổ thứ năm ba mươi hai.

Tổ thứ hai bốn người tôi nhận ra được ba.

Thiết đại lão bản nhắm tít mắt lại:

- Ba người này đều là những tay hảo thủ!

- Đúng vậy.

Có điều tôi xem, cái người lợi hại nhất trong bọn, đại khái lại là người tôi nhận không ra được.

Người đó vừa cao vừa ốm, cái đầu lớn vô cùng, nhìn cả người như một cái đũa có cắm một trái lê trên đầu, một người như vậy, đáng lý ra phải làm người ta buồn cười mới phải, có điều trên thế giới này, những người thấy y buồn cười không có bao nhiêu.

Nếu như có một trăm người thấy y buồn cười, trong đó ít nhất sẽ có chín mươi chín người chết dưới cây đinh của y.

- Người ông nói đấy chắc là Đinh tiên sinh.

- Tôi nghĩ đại khái chắc là y.

Thiết đại lão bản nói:

- Người vừa cao vừa ốm, cái đầu lại lớn lại méo như vậy, xem giống như một cây đinh.

- Danh hiệu của y vốn là Đinh Tử Linh.

- Đinh Tử Linh?

Gương mặt của Thiết đại lão bản có bề biến sắc:

- Đinh Tử Linh, Linh Đinh Tử, một đinh cắm xuống, lập tức mất mạng.

- Đúng vậy.

Ty lộ tiên sinh nói:

- Người tôi nói đó là y đấy.

Thiết đại lão bản gương mặt đang căng thẳng, trong phút chốc đã dãn ra:

- Đúng vậy, gã Đinh Tử này có chỗ đáng sợ thật, may mà tôi chẳng phải là người gỗ, cũng chẳng phải vách tường, ta sợ gì hắn.

Y nói:

- Tôi chỉ cảm thấy hơi kỳ quái một chút.

- Ông kỳ quái gì?

- Tổ thứ nhất hai người, tổ thứ nhì bốn người, tổ thứ ba tám người, tổ thứ tư mười sáu người, tổ thứ năm ba mươi hai người.

Thiệt đại lão bản hỏi Ty lộ tiên sinh:

- Tôi tính đi tính lại chỉ có năm tổ, tại sao ông lại nói tới sáu tổ?

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lấy một thái độ vô cùng lễ phép hỏi ngược lại Thiết đại lão bản:

- Hai gã khiêng kiệu có phải là người hay không?

Hai gã hình vuông, hầu như là vuông thật, không những bề ngang cũng vuông, bề dày xem ra cũng không khác bao nhiêu, hai người nhìn chung chung giống hệt như hai cái bánh bao để trên một cái hộp gỗ vuông.

Cái thế giới này dĩ nhiên không nhỏ lắm, nhưng muốn thấy hai người như vậy, không phải là một chuyện dễ dàng.

Thình lình, gương mặt của Thiết đại lão bản lại căng thẳng ra.

Sau đó, y bèn dùng cái cách đơn giản trực tiếp mà y đã quen dùng, phát ra một mệnh lệnh:

- Chúng ta công kích đối tượng đầu tiên, là tổ thứ hai và tổ thứ ba, tổng cộng mười hai người, đồng thời giết sạch.

Thiết đại lão bản nói:

- Tín hiệu ta đã ước định sẵn phát ra, là bắt đầu hành động ngay.

Y lại nói:

- Hành động lần này, vỗ tay bốn cái xong là phải toàn bộ hoàn tất.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười.

Không những lão hiểu ý Thiết đại lão bản, lão còn rất tán thành.

Tổ thứ ba và tổ thứ tư nhân số tuy nhiều, toàn là kẻ nhược, không cần phải đụng vào.

Tổ thứ sáu có hai gã hình vuông quá mạnh, không thể đụng tới.

Vì vậy bọn họ nhất định phải đánh vào chính giữa, cắt ngang đầu và đuôi.

… Một người muốn được thật sự trở thành tay đại lão bản, rốt cuộc cũng không phải là một chuyện gì dễ dàng.

Ty lộ tiên sinh mỉm cười, lão bỗng đưa bàn tay mỹ miều như thiếu nữ lên cao, làm mấy động tác thật lẹ làng đẹp mắt.

Đấy dĩ nhiên là một thứ mật hiệu, trừ bọn ty sỹ ra, người khác không thể nào hiểu được.

Chỉ trong tích tắc, cái vẫy tay đó đã đưa mệnh lệnh của Thiết đại lão bản truyền ra không một chút lầm lẫn.

Sau đó lão ta mới mỉm cười nói:

- Loài người thật ra vốn ngu xuẩn vô cùng.

Lão nói:

- Mỗi người không ai muốn chết, dùng đủ trăm phương ngàn kế, cũng phải sống cho được, nhưng có lúc lại ngu đần như con thiêu thân, cứ đâm đầu vào trong ánh đèn.

… Có lửa đang cháy, mới có ánh sáng, cái quá trình thiêu đốt đó, bi tráng là bao nhiêu, đẹp đẽ là bao nhiêu.

Những con thiêu thân đâm đầu vào ánh đèn, có phải cũng ngu xuẩn như Ty lộ tiên tưởng tượng?

Lúc bấy giờ, đám người của Mộ Dung công tử đã đến trước cửa tiệm thực phẩm Thịnh Ký.

* * * * *

Ở trong một cái góc bí mật nhất trong dãy núi Côn Luân, có một căn nhà xây bằng những tảng đá màu trắng, ẩn tàng trong đám nham thạch đá núi màu trắng, bốn bề lơ lững giữa những mũi đá nhọn lô nhô nguy nga như những mũi kiếm.

Chung quanh căn nhà lớn, tuyết phủ hầu như quanh năm, sương mù dày đặc không bao giờ tan, ngày đêm đều nằm trong đám mây mù.

Không ai biết được cái tòa nhà bằng đá màu trắng đồ sộ này đã được xây lên từ lúc nào, trong đó có ai đang cư trú.

Thật ra, người thấy được tòa nhà màu trắng này cũng không có mấy ai.

Đa số thời gian, căn nhà nằm ẩn tàng trong đám mây mù giăng kín chung quanh, năm này qua tháng nọ.

Những tảng đá màu trắng dùng để xây nhà, mỗi tảng nặng đến ít nhất là chín trăm năm chục khối hồng thạch, tảng lớn nhất còn nặng hơn gấp bội như vậy.

Núi non hiểm trở như vậy, những tảng đá màu trắng đó làm sao mà đưa lên được? Phải cần dùng đến biết bao nhiêu sức người sức vật? Cho dù là xây ở một nơi bằng phẳng bên cạnh cũng là một chuyện làm người ta nghe giật cả mình, không tưởng tượng ra được rồi.

Căn nhà trắng quy mô rất hùng vĩ, kiến tạo rất tinh trí, dù núi lỡ động đất, cũng sẽ không đến nổi sụp đổ xiêu vẹp.

Bên ngoài căn nhà xem ra có vẻ rất thô sơ với những tảng đá trắng không được chạm trỗ điêu khắc, tuy tráng quan nhưng rất đơn giản, nhưng bên trong nhà, đồ đạc trang trí cơ hồ đã xa xỉ hoa mỹ tinh trí tới mức như trong thần thoại, bất cứ ai cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi.

Trong nhà chia làm ba khoảng, hai khoảng ở trên mặt đất, một khoảng ở dưới mặt đất, tổng cộng có tất cả ba trăm sáu mươi phòng vừa lớn vừa nhỏ, phòng lớn nhất nghe nói, có thể chứa đến ngàn người.

Ba trăm sáu mươi phòng đó, dĩ nhiên là đã được thiết kế vô cùng tinh trí, trong phòng đều trang hoàng bằng đủ các thứ các dạng đồ kỳ trân ngoạn vật ai cũng mơ tưởng, và những thứ bảo vật mà không mấy ai tưởng tượng ra nổi, thậm chí trong phòng của người bộc dịch, còn lót bằng thảm thượng hạng làm ở Ba Tư.

Chỉ có một gian phòng là ngoại lệ.

Gian phòng này ở chính trung tâm của căn nhà màu trắng, nhưng trong phòng chẳng bày biện thứ gì cả.

Bốn bức tường màu trắng xóa, trần nhà màu trắng xóa, một cái cửa hẹp, hai cái cửa sổ, một bộ bàn ghế, một cái giường, một cái gối màu trắng, một cái chăn màu trắng, và một người mặc áo bào màu trắng xem ra như một nhà sứ khổ hạnh.

Cái bàn rất lớn, vô cùng lớn. Trên mặt bàn chồng chất đầy những cuộn giấy trắng, mỗi cuộn là một chuyện cơ mật, chuyện cơ mật có thể làm rúng động cả vũ lâm.

Nếu có người đem những cuộn giấy đó lộ ra ngoài, trong giang hồ sẽ không biết có bao nhiêu là anh hùng hào kiệt danh sĩ hiệp nữ sẽ vì thế mà tiêu tan sự nghiệp.

Trong những cuộn giấy đó, lại có đa số cuộn nói tới những chuyện liên quan về Sở Lưu Hương.

Có quan hệ đến tất cả những gì trong đời của Sở Lưu Hương.

Tổ tiên của y, gia thế của y, ngày sinh tháng đẻ nơi chốn, tuổi thơ ấu của y, bạn bè thuở nhỏ, lúc y trưởng thành, giai đoạn phấn đấu quật khởi, lúc thành danh và những mẫu chuyện đã thành thần thoại sau này mà y đã từng trải qua.

Trừ những chuyện đó ra, còn có những người con gái lãng mạn đa tình đã từng ở trong cuộc đời y.

Mỗi cuộn giấy đều được tả bằng một phương pháp rất đơn giản mà chính xác, trong đó có những lời chú dẫn cũng vô cùng thích thú.

- Từ những thứ đồ chơi của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này khuynh hướng học võ và đường lối vũ công của y.

- Từ những bà vú của Sở Lưu Hương thời thơ ấu có thể đoán ra được sau này hạng người đàn bà nào được y mê luyến.

- Quan hệ giữa cái mũi và thuốc mê của Sở Lưu Hương.

- Sở Lưu Hương và Thạch Quan Âm.

- Sở Lưu Hương và Thủy Mẫu.

- Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, và thái độ của y về bạn bè.

- Tập quán và sở thích của Sở Lưu Hương đối với ăn uống và ngủ nghê.

Nội dung trong những cuộn giấy không những phân loại tường tận, mà còn vô cùng tinh vi, tỉ mỉ, từ những cuộn giấy đó đủ thấy, người mài cứu về Sở Lưu Hương, rất hiểu rõ sâu xa về con người của y.

Người này hiểu Sở Lưu Hương, không chừng còn rõ ràng hơn cả chính Sở Lưu Hương nhiều lắm.

Người này mặc một chiếc áo trường bào bằng vải trắng có chụp mũ hình tam giác, xem ra như một nhà sư khổ hạnh ở xứ Ba Tư, bất kể trong hoàn cảnh nào, y đều ráng sức không để cho ai thấy gương mặt của mình.

Hiện giờ, y đang chuyên tâm chú ý lật qua một cuộn giấy dày nhất, trên cuộn giấy có đề rõ ràng mấy chữ:

- Cái chết của Sở Lưu Hương.

Cái đề mục ấy thật tình làm người ta nghe xong rúng động cả toàn thân, một Sở Lưu Hương tiêu sái phong vân, qua lại như gió, ngay cả Diêm Vương quỷ sứ cũng không đụng đến được chéo áo của y, tại sao lại chết được?

Có điều trong giang hồ quả thật có rất nhiều người đang len lén đồn nhau, Sở Lưu Hương trước giờ chưa từng bại trận bao giờ, lần này đã hoàn toàn bại trận.

Y bại trận, vì vậy y chết, người chưa bao giờ bại trận nếu bị bại trận, thông thường chỉ còn đường chết.

Có điều người không bại trận làm sao lại bị bại trận được?

Cuốn giấy này, ký tải chuyện liên quan đến tất cả mọi thứ chi tiết, nhân vật, từ lúc đầu cho đến lúc chấm dứt.

Nghe nói y chết về tay một người đàn bà, điểm đó đã khiến cho người ta cảm thấy không phải là chuyện vô lý, trên thế giới này, nếu còn có ai đánh bại được Sở Lưu Hương, người đó dĩ nhiên phải là một người đàn bà, không những vậy, là một người đàn bà tuyệt đẹp.

Ai cũng nghĩ như nhau, ai cũng cùng lý luận như nhau, về điểm này, ai ai cũng cho rằng không có gì nghi ngờ cả.

Nghe nói người đàn bà này họ Lâm, tên Lâm Hoàn Ngọc.

Lâm Hoàn Ngọc dĩ nhiên là tuyệt đẹp, chỉ bất quá không ai biết cô ta đẹp đến cỡ nào, bởi vì chưa có ai đã từng gặp qua cô ta.

Nhưng người đàn bà có thể làm Sở Lưu Hương say mê nghiêng ngửa, chắc chắn phải là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành rồi, điểm đó chẳng cần ai phải chính mắt trông thấy, bất cứ ai cũng đều nghĩ đến được.

Không những vậy, cô còn là bà con thân thuộc với nhà thế gia Mộ Dung ở Giang Nam, là biểu muội của Mộ Dung Thanh Thành, một tay công tử đệ nhất Thiên hạ tài ba tuyệt vời, không ai sánh kịp.

Nếu phải đi tìm một đối tượng thích hợp cho Sở hương soái, còn ai thích hợp hơn cô nữa?

Câu chuyện ấy, trừ Mộ Dung công tử, Lâm Hoàn Ngọc và Sở Lưu Hương ra, nghe nói còn kéo thêm một số người liên hệ vào đó, dĩ nhiên đều là những tay danh tiếng vang bóng một thời, trong đó thậm chí còn bao quát:

Liễu Thượng Đề, đệ nhất phong lưu Giang Nam, đệ nhất kiếm thuật, đệ nhất phong tư, kiếm mềm như tơ, lấy nhu khắc cương, một mũi xuyên thấu tâm tạng.

Liễu Như Thị, danh kỹ bậc nhất Giang Nam, kiều diễm như đào lý, nhu mỵ không một chút xương cốt, minh châu rải đường không thèm liếc mắt tới.

Quan Đông Nộ, một tay hào kiệt một phương, gian hùng một cõi, Quan Động nhất nộ, thây hoành vô số.

Có những nhân vật xuất sắc như vậy, câu chuyện đáng lý ra phải vô cùng nổi tiếng, kỳ quái là, trong giang hồ người biết thật sự rõ ràng chi tiết câu chuyện, lại không có mấy ai. Nhất là kết cuộc câu chuyện, người biết lại càng ít hơn vậy.

Cũng không chừng bởi vì người biết quá ít, mà những lời đồn đãi lại càng lúc càng nhiều.

Có người thậm chí còn nói, Lâm Hoàn Ngọc tuy đẹp, nhưng hồng nhan bạc mệnh, từ nhỏ đã bị phải ác tật, không những vậy còn giống như một con rắn độc vậy, đã cuốn chết chính mình rồi, còn cuốn chết luôn cả người yêu mình nữa.

Sở Lưu Hương yêu cô ta, vì vậy chỉ còn đường chết.

Nhưng có ai có thể chứng minh được, Sở Lưu Hương quả thật đã chết rồi?

Có ai đã chính mắt nhìn thấy thi thể của y rồi?

Người mặc áo trường bào vải màu trắng, nãy giờ đang lật qua lật lại cuộn giấy, nếu có ai thấy được gương mặt của y, nhất định sẽ phát hiện ra thần sắc của y vô cùng mệt mỏi, nếu có ai thấy được cặp mắt của y, nhất định sẽ thấy trong mắt có vô số những tia máu nhỏ ly ti.

Nếu có ai nhìn xuyên qua được trái tim của y, nhất định sẽ phát hiện ra trong đó có bao nhiêu là nút thắt.

Những cái nút thắt ấy khó mà gỡ được, bởi vì y sẽ không bao giờ biết được Sở Lưu Hương đã chết rồi hay chưa.

Vì phải mở cái nút thắt đó, y đã phí không biết bao nhiêu là tài sức, hao phí không biết bao nhiêu là tâm huyết.

… Đấy có phải là vì thù hận không?

… Dĩ nhiên là vậy rồi, trừ thù hận ra, còn có cái lực lượng nào khác có thể làm cho một người phải trả ra một cái giá quá lớn lao như vậy?

… Người này là ai vậy nhỉ? Tại sao y lại thù hận Sở Lưu Hương đến như vậy?

Cho đến lúc y nhìn thấy một người rồi, cặp mắt đầy những tia máu nhỏ của y mới lộ ra một chút gì hy vọng.

Người ấy tựa như một bóng ma, bỗng nhiên từ cái cửa hẹp trượt vào trong phòng.

Bóng người thoáng qua, mất trừng tới, ánh đèn trong phòng bỗng nhiên tắt phụt, chỉ nghe có giọng nói rất trầm mà lại vô cùng phấn khởi của cái người như bóng ma ấy cất lên:

- Chiến dịch Thiêu Thân đã bắt đầu.

173. Chương 173: Chiến Dịch Thiêu Thân

Thậm chí sau bao nhiêu năm rồi, cũng còn người mài cứu thảo luận về trận chiến vang động thiên hạ này.

- Căn cứ vào khảo cứu chính xác nhất, cái chiến dịch ấy bắt đầu từ giờ Tý đêm mười lăm tháng tám năm đó.

- Căn cứ vào khảo cứu của ông, cái chiến dịch này có đúng thật là Chiến Dịch Thiêu Thân không?

- Nhất định không thể giả được.

- Tôi không tin.

Người trẻ tuổi hơn nói:

- Chiến dịch có nghĩa là công kích, nghĩa là phải hủy diệt kẻ thù.

- Thiêu thân đâm đầu vào lửa, vốn là đi tìm đường chết mà.

- Vậy thì không lẽ ông muốn tôi tin rằng, bọn họ trù hoạch hành động lần này, là để tiêu diệt chính mình hay sao?

- Ta không có ý nói như vậy.

Người lớn tuổi mỉm cười ra vẻ thần bí:

-Nhưng nếu chú nhất định phải nghĩ như vậy, thì cũng chẳng sai gì cả.

- Tôi không hiểu cái ý của ông.

Người lớn tuổi bỗng thở ra một hơi dài:

- Cái dụng ý của chiến dịch lần này, quả thật làm cho người ta khó mà tưởng tượng được ra nổi.

Cái ngày mười lăm tháng tám năm đó, tại cái thị trấn bé nhỏ đó, ánh trăng vằng vặc, muôn dặm không có một tý mây.

Cái ghế của Mộ Dung công tử đã đi quá tiệm thực phẩm Thịnh Ký, cách Tứ Hải tửu lâu chỉ có mười mấy cửa tiệm, cách chỗ Thiết đại lão bản mai phục người đã gần trong gang tấc.

Lúc ấy cũng cách giờ Tý tối đa bất quá là vài tích tắc.

Chính lúc ấy, những tòa lầu trống hai bên bỗng có tiếng nổ bùng lên, vô số đèn đuốc thình lình theo tiếng động tắt phụt mất.

Trong bóng tối, chỉ nghe có tiếng gió rít lên khắp cả mọi nơi, gào hú như ma quỷ khóc than, gọi hồn từ cõi u minh về, cũng không biết là sẽ đi câu hồn người nào.

Vô số đường rít gió, hình như đều tập trung ở trước bảy tám tiệm quanh quẩn tiệm thực phẩm Thịnh Ký.

Đám thủ hạ trong tổ thứ hai, tổ thứ ba của Mộ Dung công tử lúc này đang chính ở trong khoảng đó.

Từng trận tiếng động rít gió bay qua, đều nhắm vào người bọn họ bay lại.

Nếu đây quả thật là ma quỹ đang câu hồn người, mục tiêu chính là bọn họ.

Đây không phải ma quỹ, đây là tiếng tên rít gió, nhưng cũng đòi được mạng người vậy thôi.

- Huống gì đây chỉ là loại thứ nhất mà Thiết đại lão bản dùng để tấn công.

Dùng cung tiễn để tấn công những tay cao thủ vũ lâm, nghe ra quả thật có vẻ sơ sót, vì vậy, cho đến mãi sau bao nhiêu năm, cái người trai trẻ bỏ công mài cứu cái trận chiến này vẫn còn không khỏi lấy làm kinh hãi nghi hoặc.

- Đúng vậy.

Người già tuổi hơn trả lời rất rõ ràng xác thực:

- Y dùng thứ phương pháp này, dùng cái thứ cung tiễn phổ thông này, chỉ bất quá là vì y đã mai phục sẵn hai bên đường, tất cả cộng lại có tới một trăm lẽ tám cây cung, mỗi người đem theo ba mươi sáu cây tên đuôi lông điêu, mỗi tay cung tiễn thủ đều sở trường chuyên gia về liên châu nỗ tiễn, người khác bắn một mũi tên, họ bắn ra ba mũi!

Y lại bổ sung:

- Một trăm lẽ tám người bắn tên ra, chỉ nghe một tiếng bùng lớn, chỉ điểm đó không, chú cũng có thể tưởng tượng được bọn họ đã phối hợp với nhau mật thiết chừng nào, phản ứng nhạy bén chừng nào.

Mật lệnh vừa phát ra, cung tiễn đều buông, một trăm lẻ tám người không sai một ai, phản ứng nhanh nhẹn như nhau.

Thiếu niên trầm ngâm, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Tại sao Thiết đại lão bản và Ty lộ tiên sinh không dùng những người họ đã mai phục sẵn ở đó?

- Chú muốn nói đến những tay ty sĩ?

- Đúng vậy.

- Cái điểm này chú phải nghĩ được ra mới phải.

Người già tuổi hơn nói:

- Nhóm của bọn họ đã mai phục ở những chỗ ẩn bí không ai có thể tưởng tượng ra nổi, nếu không đến lúc cần kíp, tại sao lại phải để lộ ra?

Y nhìn chăm chú vào thiếu niên, vẻ mặt rất nghiêm trang:

- Cái nhánh kỳ binh này, nếu không tới lúc sống chết trên đầu sợi tóc, ngàn vạn lần không thể đem ra xài.

- Đúng vậy.

Thiếu niên do dự:

- Tôi còn vẫn cảm thấy, dùng cung tiễn để làm chủ lực tấn công đợt đầu tiên, không khỏi yếu kém đi một chút.

- Không yếu kém.

Người già tuổi hơn nói:

- Tuyệt đối không yếu kém hơn.

Y nói như đinh đóng vào cột, nhưng y không hề là một người ngụy biện chèn ép kẻ khác, vì vậy y lập tức giải thích:

- Dùng bao nhiêu đó cung tiễn thủ để tấn công đợt đầu tiên, ít nhất cũng chiếm được ba điểm ưu thế.

- Ba điểm gì?

- Điểm thứ nhất, bọn Mộ Dung công tử chắc cũng như chúng ta, không ngờ đến chuyện bọn họ lại đi dùng cung tiễn thủ để phát động công kích, không những vậy, còn ngay lúc hai bên chưa đối diện cả với nhau.

Người già tuổi hơn nói:

- Hiện tại, tuy ta có thể thấy rõ ràng hơn một chút, chỉ bất quá, chuyện đã rồi mới có cái nhìn như vậy, còn lúc đó, dĩ nhiên bọn họ nhất định sẽ rất bất ngờ.

Xuất kỳ bất ý, công kích vào chỗ không phòng bị, chính là nguyên tắc của binh gia từ ngàn xưa đến giờ, từ xưa đến nay, mỗi một tay chiến lược gia, mỗi một viên đại tướng, đều phải theo đó mà làm không sai.

Gã thiếu niên mê mãi theo nghiệp binh pháp này, dĩ nhiên lại càng không có ý kiến gì phản đối.

- Điểm thứ hai, cung tên vừa vang lên, đèn đuốc lập tức tắt phụt, có nghĩa là lúc tên bắn ra, đã nhắm đúng vào đối tượng từ lâu.

Người già tuổi hơn nói:

- Nhưng những đối tượng bị công kích, lại ở trong tình cảnh hoàn toàn không một chút chuẩn bị, trước mắt bỗng nhiên tối mịt, làm như tự nhiên đùng một cái, từ một nơi sáng rực huy hoàng như ban ngày, bỗng lọt xuống một hang sâu vạn trượng tối tăm mù mịt, không những mắt của bọn họ chưa thích ứng được, tâm linh của bọn họ cũng không có thì giờ ứng biến.

Hai điểm đó tuy là đã quá đủ, nhưng y còn muốn đưa ra điểm thứ ba để bổ sung:

- Một trăm lẽ tám tay cung tiễn thủ này, vốn có thể đối phó ít nhất là một trăm người, bây giờ lại đi tập trung chủ lực vào đối phó với bọn họ, huống gì trong bóng tối tránh né ám khí rất là khó khăn, dù có bản lãnh nghe gió bắt được tên cũng chắc gì đã dùng được.

- Bởi vì bọn họ không phải chỉ bắt có dăm ba mũi tên mà thôi!

- Đúng vậy.

- Nói vậy, Thiết đại lão bản tấn công đợt này đều hoàn toàn thành công cả sao?

Thiếu niên hỏi người già tuổi hơn.

Người già tuổi hơn không trả lời, y chỉ cười nhẹ:

- Thật ra Thiết đại lão bản không phải là tay hữu dõng vô mưu, y phát động đợt tấn công đầu tiên, vốn bao quát ba giai đoạn độc lập khác nhau, cung tiễn chỉ bất quá là một giai đoạn thế thôi.

Ánh mắt của gã thiếu niên sáng lên:

- Đúng vậy, giai đoạn này, chủ yếu không phải là để giết người, mà là để làm đối phương dao động tinh thần.

Người già tuổi hơn mỉm cười nói:

- Cứ nói tiếp.

- Những tay cao thủ như Đinh Tử Linh, muốn tránh né mấy mũi tên đó không phải là chuyện gì khó khăn, không chừng lúc cung tên nghe bật lên, bọn họ đã ra khỏi vùng tên đạn từ hồi nào.

Thiếu niên rất phấn khởi:

- Có điều tinh thần bọn họ đã bị loạn, trong bóng tối nhảy nhót tránh né kẻ địch truy kích, sẽ không khỏi bị lọt vào cạm bẫy của đối phương.

Y hỏi dồn:

- Có phải là tình thế lúc đó giống vậy không?

Người già tuổi hơn cười càng thoải mái:

- Đúng vậy, tình thế lúc đó đúng là như vậy.

Y vừa cười vừa nói:

- Làm người ta không ngờ được là, người đầu tiên lọt vào cạm bẫy lại là Yến Xung Tiêu.

Gã thiếu niên vô cùng quen thuộc với những tay danh tiếng vũ lâm đời trước, vì vậy y lập tức hỏi ngay:

- Có phải ông nói cái vị Yến Tử tướng công, người đã từng lấy một đứa bé trai làm thiếp đó không?

- Đúng vậy.

Người già tuổi lại cười:

- Dĩ nhiên là ông ta rồi.

Yến Xung Tiêu, năm mươi ba tuổi, Phi Linh Đề Tung thuật và Yến Tử Linh tam tuyệt thủ, đều được giang hồ công nhận là đệ nhất lưu.

Khinh công đệ nhất lưu, ám khí đệ nhất lưu, cao thủ đệ nhất lưu.

Dĩ nhiên y cũng là một trong bốn người Ty lộ tiên sinh cho là cao thủ ở tổ thứ hai.

Cung tiễn vừa vang lên, đèn đuốc vừa tắt phụt, Yến Xung Tiêu đã bay thẳng lên cao.

Dĩ nhiên là y biết đây chẳng phải là quỹ khóc, đây là tên rít, nhưng y cũng chẳng ngờ được tên bắn tới lại nhiều đến như vậy.

Né xong một loạt tên, Yến Xung Tiêu đang xoay ngược người trên không!

Lực mới còn chưa kịp sinh ra, lực cũ còn chưa hết, trong bóng tối lại có tiếng tên xé gió bay tới.

Không thể ngờ được rằng, Yến Xung Tiêu ở trong tình cảnh đó còn có thể tá lực đã lực lướt ngang qua, bay qua mái nhà.

Có điều đến lúc này, khi thân hình y đang hạ xuống, y không thể nào còn tá lực gì được nữa. Thậm chí y còn có thể cảm thấy được dạ dày của mình đang bị đảo lộn, đầu óc đang bắt đầu quay cuồng cả lên.

Dạo sau này, y hay có cảm giác đó, mỗi lúc phải dùng chân lực một cách khích liệt, là sẽ cảm thấy người mệt lã và chóng mặt.

Vì vậy y đã bắt đầu tự cảnh cáo mình, đến lúc phải nên tìm cách đi kề cận với những người đàn bà xinh đẹp mềm mại, ôn nhu, nhất là những người có bộ ngực hơi dẹp hơn một tý.

Những chuyện không được bình thường, đại khái sẽ rất dễ làm hao tổn thể lực.

Chỗ y hạ xuống, là một cái hẻm nhỏ tăm tối rất hẹp, chuột qua lại còn nhiều hơn người, trong một góc đầy rác rến, lại có để một cái cầu tiêu cũ kỹ bằng gỗ sơn đen. Cái cầu tiêu ấy lại là chỗ xem ra sạch sẽ nhất ở đó.

Yến Xung Tiêu tuy còn đang đầu óc quay cuồng, nhưng mắt y đã quen được với bóng tối, y rất muốn tìm một chỗ để ngồi xuống, y nhìn thấy cái cầu tiêu đó, cái chỗ này cũng chẳng còn có gì khác để lựa chọn.

Chỉ bất quá lúc y ngồi xuống đó, y vẫn còn duy trì tinh thần cảnh giác, chiêu Yến Tử Phi Linh Tam tuyệt trong ống tay áo vẫn còn có thể tùy thời tùy lúc phát ra, chỗ y hạ xuống đó lại là một con hẻm cụt, bất kỳ ai vào đều sẽ bị khống chế trong tầm oai lực ám khí bắn ra một lúc mười ba mũi chết người của y.

Y tin tưởng mình nhất định rất an toàn, bất kỳ kẻ địch lợi hại đáng sợ đến mức nào, y đều chắc chắn mình chế ngự được địch thủ trước.

Vì vậy lúc y ngồi xuống, y nhịn không nổi phải thở ra một hơi dài khoan khoái.

… Một người hiểu được chuyện thoải mái, bất kể ở trong tình cảnh nào, cũng đều có thể tìm ra được cơ hội để thoải mái một chút.

Yến Xung Tiêu đối với cái điểm sở trường đó của mình, lúc nào cũng rất thỏa ý.

Không ngờ được rằng, lần này cái thở phào khoan khoái ấy vừa mới phát ra, lập tức biến thành một tiếng hô thảm thiết.

Người của y giống như một con mèo vừa bị đốt cháy mất cái đuôi, nhảy nhổm lên khỏi cái cầu tiêu.

Tuy y không có đuôi, nhưng cái chỗ mà cái đuôi vốn mọc ra, cái chỗ đó y cũng có.

Lúc người của y bắn lên khỏi cầu tiêu, chính giữa cái chỗ đó của y, đã có rõ rõ ràng ràng thêm một con dao, không chừng chỉ có nửa con dao, ít nhất là chỗ thấy được cũng chỉ có một nửa con dao.

Còn nửa kia, đã nằm lọt hẳn trong người y.

Cây đao đang nằm trong tay một người, người này núp trong cái cầu tiêu nơi mà tuyệt đối không thể có ai ẩn núp được.

Yến Xung Tiêu nhảy lên, y cũng nhảy theo, lưỡi đao nằm trong người Yến Xung Tiêu, cán đao nằm trong tay y.

Nếu thân thể một người mà có một nửa con dao từ một bộ vị đó cắm vào, y sẽ đau đến mức độ nào? Cái thứ đau đớn đó, không phải là bất cứ người nào có thể tưởng tượng ra được.

Một người đau đớn đến mức độ cùng cực, có bao nhiêu sức lực, cũng sẽ phát ra hết, huống gì Yến Xung Tiêu vốn có một thân khinh công Nhất Phi Xung Tiêu, vì vậy lúc y nhảy lên, tốc độ không hề giảm đi tý nào.

Người cầm đao cũng cảm thấy nhát đao đó đã đâm vừa đủ sâu, vì vậy thân hình y đã bắt đầu hạ xuống, một người đang bay lên tốc độ không giảm, một người đang hạ xuống, cán đao còn giữ trong tay, lưỡi đao đang cắm đó lập tức lòi ra, tùy theo thế hạ xuống của y mà lộ ra ngoài.

Sau đó là máu tươi từ chỗ lưỡi đao vừa rút ra, bắn vụt ra ngoài.

Yến Xung Tiêu chết không nhắm mắt.

Y vĩnh viễn không bao giờ ngờ được có người lại núp trong một cái cầu tiêu cao không tới ba thước, đường kính không tới nửa thước đó…

Y lại càng không ngờ được con dao giết chết mạng của y, lại đâm vào chỗ nhược điểm lớn nhất trong người y.

* * * * *

Lữ Thận và Lữ Mật là anh em, cái thứ công phu bọn họ luyện tập là những môn ngạnh công ngoại môn Quải Phích Thiết Chưởng, Khai Sơn Thiết Phủ, nhưng tâm tư của bọn họ thì lại tinh tế dày khít như những lọn tơ.

Bọn họ là những người trong tổ thứ hai, nhưng trong giang hồ, bọn họ đều là những tay cao thủ đệ nhất lưu cả.

Bọn họ nghe gió biện nhận ra vị trí, biện nhận ra được phương hướng của những mũi tên phát ra hướng nào, tránh hết đám tên phóng ra như mưa gió đó rồi, bọn họ lập tức thừa cơ bay lọt vào nơi đây.

Nơi đây là nhà bếp, theo đúng như suy đoán của họ về vị trí và phương hướng, nơi đây ắt phải là nhà bếp của tiệm Thịnh Ký.

Tiệm Thịnh Ký trước giờ làm ăn vốn rất phát đạt, người làm việc rất nhiều, ai ai cũng phải ăn, nhà bếp của bọn họ dĩ nhiên là phải lớn lắm.

Có điều, lúc này trong tiệm Thịnh Ký, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không có lấy một người, nhưng trong phòng bếp hỏa lò đồ sộ vẫn đang còn lửa, lửa trong lò đang cháy rất mạnh, trên hai bếp, một bên có để một cái nồi nấu thật lớn, một bên thì để một cái nồi chưng cũng thật lớn.

… Một cái nồi nấu lớn đến mức có thể giấu một người trong đó, và một cái nồi chưng cũng lớn đến mức có thể giấu một người trong đó.

Anh em nhà họ Lữ nhìn nhau một thoáng, đuôi mắt như có nụ cười, nụ cười nhạt. Chỉ trong cái tích tắc đó, hai anh em bọn họ đã xông lại trước hỏa lò, một người dùng tay trái giở nắp nồi nấu lên, còn tay phải người kia thì giở nắp nồi chưng lên.

… Chưởng lực của anh em bọn họ, một người thì luyện tay phải, người kia luyện tay trái.

Tay trái cầm nắp nồi lên, chưởng lực nằm trong bàn tay, nắp nồi giở lên, chưởng lực nhả ra, một chưởng táng mạng.

Bất kể núp trong nồi là hạng người nào cũng thế thôi, bàn tay trái nhả chưởng lực ra, người trong nồi mệnh vận cũng đều như nhau.

Điều đáng buồn là, bọn họ đều không ai đánh xuống, bởi vì trong nồi nấu không có người, trong nồi chưng cũng không có người. Người đâu rồi?

Anh em họ Lữ bỗng gào thét lên như chó sói, trong hỏa lò lửa đang thiêu đốt kia, bỗng có hai cây sắt đỏ hồng đâm ra, đâm ngay vào bụng dưới của bọn họ.

Hai cây sắt đâm ra êm ru không một tiếng động, đâm lút vào trong bụng dưới của hai người rồi, mới phát ra một tiếng soạt nhỏ.

Một tiếng động nhỏ xong, rồi lại không còn gì cả.

Nghe tiếng động đó, anh em họ Lữ mới cúi đầu xuống, cặp mắt lập tức lộ đầy vẻ kinh khủng và sợ hãi.

Bọn họ thấy rõ ràng bụng dưới của mình đang bốc khói, không những vậy còn đang bốc lên mùi thịt cháy nghẹt mũi.

Bọn họ nhịn không nổi phải nôn mửa ngay ra.

Nôn mửa cũng chẳng phải điều gì xấu xa, chỉ có người còn sống mới nôn mửa, chỉ tiếc là vừa mới nôn mửa, bỗng nhiên chẳng còn nôn mửa được.

… Có ai thấy người chết nôn mửa bao giờ?

Hỏa lò bỗng nổ tung, hai gã áo đen từ trong hỏa lò đang thiêu đốt tung người nhảy ra, giống như quỷ sống từ dưới địa ngục chui lên vậy, trên áo quần màu đen còn đang lấm tấm những đốm lửa hồng rực rỡ.

Cây đèn làm bằng thứ giấy từ vỏ cây dâu trong suốt, treo ở trên cao thành một hàng dưới mái nhà, đưa qua đưa lại nhẹ nhàng trước gió.

Nếu có ai nói, có người nào núp được vào trong một cái đèn như vậy, thì ai mà tin cho được?

Có ai mà cứ treo mình dưới mái nhà, theo cái đèn đong đưa không ngừng trước gió?

Có ai mà rút người mình được thành khối nhỏ, núp vào trong một cái đèn lớn chừng bằng bình rượu?

Đấy vốn là chuyện không thể nào xảy ra được.

Huống gì, đèn làm bằng giấy trong, cho dù có người nào tinh linh tới đâu, nhét được người mình vào trong một cái đèn treo dưới mái nhà như vậy, bên ngoài ai ai cũng có thể thấy rõ ràng.

Vì vậy mấy kẻ chiến tích lẫy lừng trong tổ thứ hai bọn môn hạ của Mộ Dung công tử, là Hổ Khưu Ngũ Kiệt đến đây, trong lòng y đã giảm đi rất nhiều cảnh tỉnh.

Bởi vì bọn họ còn chưa phải thực sự là đại hành gia, bọn họ còn chưa biết trong giang hồ lúc nào cũng có thể có những chuyện không thể xảy ra mà vẫn xảy ra, bởi vì trên cái thế giới này vốn có những chuyện, những thứ, những người không thể nào tưởng tượng cho nổi.

Có một thứ vỏ cây dâu dùng phương pháp rất kỳ quái bí mật, trong đó thậm chí còn hỗn hợp những thứ keo vô cùng quý giá, để làm ra thứ giấy mà người ngoài không thể thấy được bên trong, nhưng người bên trong lại thấy được bên ngoài.

Có những loại người chỉ dùng một ngón tay thôi là có thể treo người mình ở một chỗ cực kỳ nhỏ hẹp, co rút xương thịt của mình tới một mức độ con người khó mà chịu đựng được.

Những người đó cũng có cái nhẫn nại chịu được thống khổ cơ hồ đến mức cực độ của con người.

Hổ Khưu Ngũ Kiệt không biết được cái khả năng nhẫn nại đó, vì vậy mà bọn họ đành chịu chết chắc.

Chính trong cái lúc tâm tình bọn họ đang thư dãn ra đó, trong đèn đã có người phá giấy tung ra ngoài, tay cầm đao, ánh đao lóe sáng, nhanh như điện xẹt, chỉ trong cái lóe sáng đó, đã cắt lấy đầu bọn họ ra khỏi cổ.

Những người đó tuy động tác cắt đầu không được nhanh như đứa đồng tử mặc áo hồng, nhưng cũng đủ nhanh lắm rồi.

Những cái đầu bị bọn họ cắt xuống, có cái còn đang chớp mắt, có cái ánh mắt đang lộ vẻ kinh khủng, có cái đầu lưỡi đang thè ra còn chưa kịp rút vào, có cái da thịt trên mặt còn đang cử động không ngớt.

Cái thứ run rẩy đó, xem ra cũng rất có nhịp điệu, xem ra cũng có vẻ như cái run rẩy của một xử nữ được một người đàn ông ôm vào lòng lần đầu tiên vậy.

… Trong cái run rẩy đó, xử nữ sẽ rất mau chóng trở thành không còn là xử nữ nữa, người sống cũng rất mau chóng trở thành người chết.

Tại sao những cái nhịp điệu vô cùng đẹp đẽ đó của sinh mệnh, lại không thể nào lâu dài cho được.

Nơi nào có người đầu tiên đến ở, đều có tiệm quan tài, cũng chính như chỗ đó nhất định phải có nhà cửa vậy.

Có người sống đó, ắt có người chết đi, người sống phải có nơi cư trú, người chết phải vào quan tài.

Muốn biết nhà cửa một nơi nào đó lớn hay không, phải xem người ở đó sống có sung sướng hay không. Còn cái giường trong nhà có lớn hay không, không nhất định là phải xem vợ chồng chủ nhà trong đó có ân ái đằm thắm với nhau hay không.

Bởi vì ân ái đằm thắm nhiều ít, không tỷ lệ với cái giường lớn nhỏ, có khi vợ chồng ân ái mặn nồng với nhau càng nhiều, cái giường ngược lại càng nhỏ đi.

Nhưng cái tiệm quan tài ở một nơi lớn hay không lớn, nhất định phải xem cái nơi ấy người chết nhiều hay không nhiều.

Cái thị trấn nhỏ bé này không nhiều người chết cho lắm, ít ra, trước đêm nay cũng còn chưa đủ nhiều.

Vì vậy mà trong tiệm quan tài của cái thị trấn nhỏ bé này, trừ chuyện bán quan tài ra, còn có kinh doanh thêm một vài thứ khác.

Bán thêm một chút hương đèn giấy bạc, giúp người chết có chút vốn liếng, bán áo quần liệm người chết, viết mấy chữ điếu tang cho những tay thân sĩ không biết chữ, làm mấy bức liễn chẳng mấy hay ho gì lắm, lâu lâu cũng mặc áo nhà chùa vào, cầm đồ tụng lên làm một bài vãng sinh chú, vẽ một vài đạo bùa.

Nếu còn may mắn hơn chút đỉnh thì, không những khổ chủ rộng rãi, trên thân người chết còn có rất nhiều thứ có thể làm ra tiền được, có lúc ngay cả đầu tóc cả răng cũng đổi được chút bạc vụn.

Có điều, cái thứ buôn bán chạy nhất vẫn là đồ đạc bằng giấy.

Một người có tiền chết đi, con cháu họ sẽ lo sợ y xuống dưới cõi âm sẽ không hưởng thụ được những gì đã có trên cõi dương nữa, sẽ không còn những thứ nhà cửa tráng lệ xe cộ bộc tòng tấp nập, vì vậy mà họ dùng giấy làm thành những thứ đồ dùng, nhà cửa, xe cộ, đem đốt theo người chết, để cho người chết vẫn còn hưởng thụ được những thứ lúc có trên dương gian.

Đấy chẳng qua cũng chỉ là một cách để biểu lộ lòng hiếu kính đối với tổ tiên cha mẹ chú bác thế thôi, bất kể là người được cúng có hưởng thụ được hay không thì cũng vậy, cũng phải làm, kẻ có hiếu dĩ nhiên là đã làm rồi, kẻ bất hiếu có khi ngược lại càng làm hay hơn thế.

Vì vậy mà cửa hàng của tiệm quan tài lại có mối đến.

Tiệm quan tài lúc nào cũng làm người ta có cảm giác không thoải mái lắm, người làm việc trong tiệm, cả ngày tiếp xúc với mấy cổ quan tài, tâm tình làm sao mà khoan khoái cho nổi?

Ông chủ tiệm quan tài thấy có khách lại chiếu cố, cho dù đã biết rõ có chỗ kiếm tiền, nhưng không thể để lộ ra một tý gì là cao hứng cả, khách hàng lại chiếu cố, đều là những người trong nhà mới có người chết, nếu mình mà nhảy tưng tưng nét mặt hơn hở chạy ra chào đón, có giống thứ gì cho được không?

Người đến mua quan tài, dù biết người chết chôn dưới đất rồi, sẽ có gia tài cự vạn, trong lòng dù cho có cao hứng muốn chết luôn, cũng phải khóc cho sưng mặt sưng mũi đỏ cả mắt lên mới phải.

Trong tiệm quan tài, cười, là chuyện không thể nào có được. Có điều, hiện giờ đang có một người cười hớn hở bước vào cửa tiệm.

Người này tên là Trình Đông.

Trình Đông năm nay tuy chỉ có bốn mươi bảy tuổi, nhưng ba chục năm trước y đã thành danh, thành danh rất sớm, rất hiếm thấy trong giang hồ.

Có điều người trong giang hồ ai ai cũng biết, ba mươi năm trước, sau cái trận chiến mà y nhờ đó thành danh, cái tâm của y và toàn thân từ trên xuống dưới từng bộ phận của y đã đông lạnh hết cả.

… Cái trận chiến nhờ đó một người thành danh, thông thường cũng là cái trận làm cho y đau lòng nhất, một trận thành công, tâm đau đớn như đã chết, những ngày tháng còn lại của y, có lúc hy vọng trong cái trận ấy, người bị chết không phải là kẻ thù, mà là chính mình.

Vì vậy Trình Đông đã không còn biết cười là gì từ lâu, nhưng vẻ mặt y lúc nào cũng giống như đang cười, thậm chí ngay cả lúc y đang ngủ cũng giống như đang cười, bởi vì trên mặt y có một vết thẹo cười vĩnh viễn không bao giờ trừ bỏ đi được.

Cái thẹo cười do một nhát đao để lại. Vết thẹo cũng như một cây đao.

Vì vậy tuy là y có vẻ như quanh năm lúc nào cũng cười, nhưng y cũng quanh năm lúc nào cũng giết người. Người trong giang hồ đa số người chỉ cần thấy gương mặt tươi cười của y, ánh đao còn chưa thấy, đã thấy hồn phi phách tán rồi.

Chỗ nào có Trình Đông, chỗ đó có Quách Ôn, hai người như hình với bóng, kết bạn chân trời góc bể hai chục năm nay, chưa bao giờ bị thất bại lần nào, hiện tại, hai người đều đã bước vào trong tiệm quan tài, Quách Ôn cầm trong tay một cây đuốc, ánh đuốc khi mờ khi tỏ, chiếu lên năm cổ quan tài được sơn dầu để đứng dựa trong sân sau, hai cổ bằng gỗ trắng còn chưa được làm xong, cái phòng làm đồ đạc bằng giấy.

Trong bóng tối không ngớt vang lên tiếng la thảm thiết, không biết có bao nhiêu đồng bạn đã bị lọt vào trong ổ phục kích của kẻ địch.

Cái tiệm quan tài này chính là một nơi quá tốt để giết người, đối phương sẽ mai phục ở nơi nào nhỉ?

Trình Đông và Quách Ôn nhìn nhau một thoáng, đuôi mắt đã liếc tới chỗ ba cổ quan tài để dựa đứng ở đó. Hai tay vũ lâm cao thủ thân trải trăm trận này, bàn tay đã thủ thế xúc tích kình lực, chuẩn bị phát động cú tấn công trí mạng.

Có điều đợi đến lúc bọn họ bắt đầu hành động, mục tiêu họ công kích lại là cái phòng chứa đầy đồ đạc làm bằng giấy.

Nhưng bọn họ lại rất tin chắc vào cú tấn công đó.

Mai phục đã được thiết kế chuẩn bị kỹ lưỡng, sẽ không ở những chỗ mà ai ai cũng có thể tưởng tượng ra được, những tay tử sĩ đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, sẽ có khả năng ẩn núp ở những chỗ không ai có thể ẩn núp được.

Xuất kỳ bất ý, đánh vào chỗ không được phòng bị, nếu không phải mai phục như vậy, làm sao mà đối phó được với hạng cao thủ như bọn họ?

Trình Đông dùng đao, cây thiết nhuyễn đao dài bốn thước hai tấc làm bằng thép ròng, bình thời y cuốn hai vòng chung quanh lưng, lúc cần rút ra vung lên một cái sẽ đứng thẳng vụt lên, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, mười người lập tức đứt ngang lưng mà chết.

Quách Ôn cũng dùng đao, luyện tử tảo đao, đao dài hai thước bốn tấc, luyện tử dài ngắn tùy ý, có lúc còn có thể tùy ý dùng làm phi đao, lưỡi đao xé gió, lấy đầy kẻ địch ngoài trăm bước, tuy là đái luyện tử, nhưng lại sử dùng cương kình.

Hai thanh đao cùng bay ra, cương nhu cùng phối hợp„ đấy hầu như là thứ tuyệt kỹ vô địch trong giang hồ. Dưới thế hợp kích của hai thanh đao cùng sử chiêu Hoành Tảo Thiên Quân, cơ hồ không còn ai có thể toàn thân thoái lui được.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ánh đao bay lượn, giấy vụn bay tứ tung. Có điều chỉ có giấy vụn, không có thịt không có máu, bọn họ công kích vào đối tượng, chỉ là giấy thế thôi, không có mai phục ở đó.

… Mai phục ở đâu?

Trình Đông và Quách Ôn vừa chém nhát đao ra xong, trái tim đã chìm xuống.

Tâm có thể chìm xuống, có thể chết đi, nhưng người thì không thể. Tâm mà chết bất quá là bi thương tê liệt thế thôi, còn sống lại được, nhưng giữa sinh và tử, không có chọn lựa, cũng không có cơ hội lần thứ hai.

Điểm đó bọn họ đều đã biết quá rõ, chỉ cần đã từng đối diện với sống chết một lần rồi đều biết rõ.

Cũng chỉ có những hạng người đó mới hiểu rõ được.

… Cái khoảnh khắc nhỏ bé đối diện với cái chết đó, trong lòng một người sẽ cảm thấy gì? Hoàn toàn không bạch? Hay là không minh? Kinh hãi tột độ? Hay là bình tĩnh lạnh lùng?

Tôi có thể bảo đảm, đây nhất định không phải những người chưa từng kinh nghiệm qua như vậy có thể tưởng tượng ra được, tôi nghĩ, đại khái cũng chỉ có những người đã từng đối diện với cái chết, mới có thể bảo đảm được như vậy.

Trái tim của Trình Đông và Quách Ôn tuy đang chìm xuống, gân cốt trong người lại căng thẳng lên tới tột độ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, bọn họ đã đem hết tiềm lực trong người mình có, dồn hết vào trong thịt gân của mình, dồn hết vào trong mỗi khối thịt mỗi sợi gân.

Chỉ có cái sức sống của thịt gân, mới có thể sản sinh ra sức đàn hồi, năng lực trong cơ thể, chỉ có cái thứ kình đó, mới có thể chế tạo ra sức tránh né và công kích.

… Tránh né nguy hiểm, công kích một nơi mai phục khác, lấy công làm thủ.

Một tay Trình Đông lạnh lùng điềm tĩnh như nước đá, một tay Quách Ôn mềm mại ôn nhu như Mỹ Vương, chỉ trong một tích tắc, đột nhiên làm một chuyện bọn họ bình thời không thể nào làm được.

Bọn họ bỗng mở miệng ra gào lên một tiếng lớn.

Gào lên một tiếng, cổ họng nở ra, bụng thu nhỏ lại, ép hết toàn bộ chân khí trục xuất ra ngoài, tiềm lực vừa mới được rót đầy vào trong thịt gân, cũng đồng thời tống hết ra.

Cái thứ lực lượng đó làm cho người bọn họ từ trong một tình huống không thể nào biến hóa được nữa, từ một phương hướng không thể nào làm được, búng ngược người lại bằng một tốc độ không thể nào tưởng tượng ra được.

Ánh đao lóe lên, lại một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân nữa. Ba cổ quan tài vỡ tàn tành dưới ánh đao.

Lần này chắc hẳn không thể nào trật đi đâu được.

Cặp mắt của bọn họ đầy những sợi tơ đỏ, giống như hai cương thi khát máu, mong mỏi được thấy máu tươi đang bắn vọt ra từ lưỡi đao.

Chỉ tiếc là lần này bọn họ cũng phải thất vọng nữa.

"Ầm" lên một tiếng, hai lưỡi đao đồng thời cắm sâu vào trong rường nhà trên đầu, treo hai người lơ lững trên không, đong đưa qua lại như trái chuông.

… Đã sai lầm một lần rồi, không chừng còn có chỗ bù đắp vào, hai lần sai lầm, lương cơ đã mất đi vĩnh viễn.

… Không lẽ nơi đây không hề có mai phục?

Không thể nào được.

… Mai phục ở đâu bây giờ?

Không biết.

Trình Đông và Quách Ôn hiện tại chỉ hy vọng mình có thể mượn một khoảnh khắc bé nhỏ đong đưa đó, hồi phục lại khí lực thật nhanh chóng.

Chỉ tiếc là bọn họ không còn tý cơ hội nào.

Cao thủ đánh nhau, sinh tử chỉ trong cái chớp mắt, chỉ cần mắc phải một lỗi lầm nhỏ nhặt, cũng đã đủ chết người.

Một người phạm phải những hai lần sai lầm, nếu còn cầu mong thêm một cơ hội nữa, đó không những là một chuyện xa xỉ mà còn là điều ngu xuẩn.

Kỳ quái là, đại đa số người, ai ai cũng giống vậy.

Bởi vì một người đã đến lúc tuyệt vọng rồi, tư tưởng và hành vi đều biến thành đơn thuần và ngu xuẩn, bởi vì cái thứ kinh khủng và tuyệt vọng ấy, như một lưỡi đao bén nhọn, đã cắt đứt đi cái phản ứng minh mẫn của họ.

Chính trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, hai cổ quan tài trống rỗng bày trên mặt đất thình lình bay lên, dưới quan tài bỗng có ba cái bóng đen vụt ra.

Trình Đông và Quách Ôn mắt nhìn trừng trừng vào ba cái bóng đang bay ra, đem theo ánh hàn quang lóe lên đâm vào yết hầu và tâm tạng của mình, mà hoàn toàn không có một chút sức lực gì để tránh né đỡ gạt.

Bọn họ thình lình cảm thấy mình giống hệt như con cá chết treo trên lưỡi câu, chỉ còn để mặc tình ai nấy bổ xẻ.

Đấy là lần đầu tiên bọn họ có cảm giác đó, và cũng là lần cuối cùng.

- Trình Đông lạnh lùng tàn bạo cẩn thận, Quách Ôn cơ trí mẫn tiệp, hai người liên thủ, trước giờ vô địch, ta tin rằng cả đời bọn họ nhất định chưa bao giờ từng có cảm giác tuyệt vọng.

Người già tuổi hơn thở than.

- Tôi tin là bọn họ sẽ không bao giờ còn có cảm giác đó nữa.

Thiếu niên nói:

- Người chết không có cái cảm giác đó.

- Vì vậy lúc một người còn sống, y nên ráng dùng tư tưởng và cảm giác của mình, đừng bao giờ để mình bị như con cá chết treo ra đó mặc ai bổ xẻ thì bổ xẻ.

- Đúng vậy.

Thiếu niên trả lời rất nghiêm trang:

- Cái điểm đó tôi rất đặc biệt để ý nhớ kỹ.

Vẻ mặt của y không những nghiêm trang rồi, còn kính cẩn nữa, bởi vì y biết người già tuổi hơn nói với y điều đó, không phải là chuyện nói cho vui, mà là lời dạy dỗ rất là sâu xa.

Người già tuổi hơn lại hỏi y:

- Bây giờ chú đang nghĩ gì vậy?

- Tôi đang nghĩ, đợi đến lúc đèn đuốc sáng lên lại rồi, những người Mộ Dung công tử đem theo còn lại được bao nhiêu?

- Còn lại dĩ nhiên là không nhiều.

- Liễu Minh Thu đi rồi không có lấy một tin tức, Mộ Dung công tử đã chẳng chờ xem y có đắc thủ hay không, cũng không đi tra xét xem y sống chết ra sao, đã đem theo một bọn thủ hạ đến phó ước, không những vậy, còn đường đường chính chính đi qua một cái thị trấn im lìm như chết chẳng biết rõ tình hình kia.

Giọng nói của thiếu niên nghe có vẻ phẫn nộ:

- Tôi cho rằng, cái hành động như vậy, không những ngu xuẩn, mà còn rất khả ố. Không ai có quyền lực gì bắt người khác chết theo họ.

- Dĩ nhiên là chú cho rằng cái hành động đó là khả ố, lúc ta còn ở cái tuổi đó, cũng đã từng nghĩ như vậy.

- Bây giờ thì sao?

Thiếu niên hỏi người già tuổi:

- Bây giờ ông nghĩ thế nào?

Người già tuổi hơn trầm tư, sau đó lại hỏi ngược lại:

- Chú có nhớ lần này cái khẩu hiệu hành động của bọn họ có tên là gì không?

Dĩ nhiên là thiếu niên nhớ rõ, lấy khẩu hiệu của hành động là "Thiêu thân", thật tình quả là hoang đường.

Có điều, những chuyện hoang đường, lại cứ làm người ta khó mà quên cho được.

- Chiến dịch thiêu thân.

Thiếu niên hình như biến sắc:

- Không lẽ mục đích lần này của bọn họ là giống hệt như thiêu thân, là phải đâm đầu vào chịu chết?

Người già tuổi hơn mỉm cười.

Mỉm cười có lúc cũng chẳng qua chỉ là hành vi của một người đang cảm thấy khoan khoái, có lúc cũng có thể là một câu trả lời.

Một câu trả lời cho một vấn đề mà mình không muốn nói ra, hoặc không thể nói ra.

Thiếu niên cũng đang trầm tư. Hình như y cũng không mong người già tuổi trả lời cho mình vấn đề đó.

… Vấn đề mà người khác không muốn trả lời, thường thường mình phải tự mà suy nghĩ lấy. Đưa vấn đề đó ra hỏi người khác, thường thường chẳng qua chỉ là một cách cho mình tự suy diễn.

- Tôi hiểu rồi.

Thiếu niên bỗng nói:

- Ông cho là trên thế giới này quả thật có nhiều người muốn chết lắm sao?

- Ta không nghĩ vậy bao giờ.

- Người không muốn chết tại sao lại muốn đâm đầu vào chịu chết?

- Dĩ nhiên là bọn họ còn có mục đích gì khác.

- Mục đích gì khác nữa?

- Bọn họ…

Thiếu niên bỗng đổi lời:

- Tôi muốn nói đây không phải là bọn họ, mà là nói người đó.

- Ta không hiểu ngươi đang nói gì.

- Bọn họ là những người bị dụ lại chịu chết, người đó là người muốn bọn họ lại nạp mạng.

Thiếu niên cố diễn tả ý nghĩ của mình cho rõ ràng hơn:

- Y muốn bọn họ lại nạp mạng, bởi vì y còn có mục đích gì khác nữa, những người chết bất minh bất bạch đó, không chừng vốn không hề biết chuyện này đầu đuôi ra làm sao cả.

Người già tuổi nhìn đăm đăm vào y, một hồi thật lâu mới hỏi:

- Chú cho là chuyện đó rốt cuộc ra làm sao?

- Tôi cho là cái chuyện này đầu đuôi chỉ là một cái bẫy giăng ra thế thôi.

- Cái bẫy?

- Mộ Dung công tử đem theo bọn tùy tòng đi nạp mạng, chỉ bất quá là đặt mình vào trong đất chết để sống lại, để cho người khác ngỡ rằng mình đã chết chắc rồi.

Cái lối suy nghĩ đó rõ ràng là kỳ cục, chẳng hợp tình, cũng chẳng hợp lý.

Nhưng người già tuổi hơn đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ thỏa mãn.

- Tại sao Mộ Dung công tử lại muốn để cho người khác ngỡ rằng mình đã chết chắc rồi?

Thiếu niên tự hỏi mình.

Những loại vấn đề đó, thông thường chỉ có chính mình sẽ tìm đường trả lời cho mình.

- Tôi đã nghĩ ra rất nhiều lý do.

Thiếu niên tự trả lời:

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chỉ còn có ba chữ.

- Ba chữ?

Người già tuổi hơn hỏi:

- Ba chữ gì?

- Sở Lưu Hương.

174. Chương 174: Người Lấy Mạng

Sở Lưu Hương đã chết rồi, trong giang hồ ai ai cũng đều biết, y đã chết.

Một cái trấn ở biên thùy, sau khi trải qua một quá trình nhiều khúc chiết và thần bí, đang sắp tiến hành một trận đánh nhau sống chết, và một Sở Lưu Hương đã chết đâu từ lâu đời, có gì là liên quan?

Dù cho Sở Lưu Hương là một trong những danh nhân nổi tiếng nhất trong giang hồ từ ngàn xưa đến giờ, nhưng nếu danh nhân mà đã chết cả mười mấy tháng nay rồi, thì cũng chỉ bất quá là một người đã chết thế thôi.

Hai người chết rồi, một người nổi danh, một người vô danh, nhưng dưới mắt của người khác, đều là như nhau.

Đều chỉ bất quá là một người đã chết, một cái thi thể.

Trong những biến cố cực kỳ phức tạp thần bí, một người đã chết không thể nào có tác dụng gì ảnh hưởng gì trong đó.

Sở Lưu Hương đã chết rồi, y cũng chỉ bất quá là một người đã chết, không có gì khác hơn những người đã chết khác.

Cái nguyên nhân của chiến dịch lần này, tại sao lại là y? Đèn đuốc bỗng nhiên lại sáng rực trở lại, chiếu sáng cả con đường dài.

Chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé vừa rồi, trên con đường này, đã không biết phát sinh ra bao nhiêu trận chiến ác liệt chắc hẳn sẽ được truyền tụng mãi trong giang hồ, cũng không biết đã có bao nhiêu tay cao thủ vũ lâm hò hét một cõi, đã đổ máu mà chết ở nơi đây.

Nhưng con đường vẫn còn như thế.

… Bởi vì con đường không có sinh mệnh, cũng không có tình cảm, vì vậy con đường mãi mãi lạnh lùng im lặng.

Không còn thấy một ai, người sống không thấy, người chết cũng không thấy, thậm chí ngay cả thi thể và máu me cũng không thấy.

Nếu lúc đó có ai đang đứng ở con đường đó, thì trừ những cửa tiệm phảng phất như đã biến thành những ngôi nhà ma kia ra, và những ngọn đèn đang chiếu leo lét như lửa quỹ, họ chỉ có thể thấy được ba người.

Một người mặt mày trắng bệch, khuôn mặt nổi bật, toàn thân trên dưới đượm đầy phong tư dáng dấp của những nhà quý tộc thời xưa.

… Đó là Mộ Dung công tử.

Y nảy giờ vẫn đang ngồi yên lặng ở đó, bóng tối chợt đến, ánh sáng chợt trở lại, trận tàn sát xảy ra trong phút chốc đó, bao nhiêu cái chết xảy ra trong khoảnh khắc đó, hình như đối với y không có một tý gì liên quan.

Thậm chí ngay cả hủy diệt cũng không dính líu gì đến y.

Người này không những không quan tâm đến chuyện sinh tử của mình, đối với cả thế giới này bị hủy diệt hay không cũng hoàn toàn không quan tâm chú ý tới.

Chuyện duy nhất y đang quan tâm, hình như chỉ bất quá là một cái bóng ở đâu mãi xa xa một chân trời hư vô phiêu dương nào đó.

Một cái bóng xem ra hình như giống một đóa hoa lan.

Lúc này chính là khoảng đâu giữa đêm.

Còn người kia thì mặc một chiếc áo trường bào trùm từ trên xuống dưới, lấy vải trắng bao mặt, nhưng nhìn vào xem ra vẫn mang một vẻ quyến rũ không thể kháng cự cũng không thể hình dung được, cho dù có đem cô ta giấu vào hang núi chôn xuống dưới đất cũng vậy, cái thứ quyến rũ đó, dù có hàng ngàn hàng vạn dặm ngoài xa, cũng làm cho người ta bị dằn vặt dai dẳng.

Cái thứ quyến rũ đó, một người đàn ông hiểu chuyện đều có thể cảm thấy được, nhưng chẳng ai có thể nói ra được là gì.

Người thứ ba đang đứng đối diện với hai người đó, đứng tùy tùy tiện tiện ra đó, nhưng bất cứ ai nhìn y, đều cảm thấy y không phải là một người tầm thường.

Người này có chỗ nào khác thường nhĩ? Chẳng ai nói ra được, bởi vì, y vốn không có gì đặc biệt khác người.

Y không phải là kẻ xuất chúng, nhưng xem ra lại có cái nghi biểu oai hiếp người khác, y không phải là kẻ đẹp trai, nhưng xem ra lại rất có cái sức hấp dẫn người khác. Da thịt của y tuy đã bắt đầu lỏng lẻo, nhưng vẫn còn giữ nguyên cái linh hoạt nhanh nhẹn của thời trai trẻ.

Bởi vì mỗi lần y xuất hiện, y đều chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng.

Cái chỗ y xuất hiện, cái góc độ ánh sáng chiếu vào người y, tư thế và phương vị của y đứng, quần áo đầu tóc của y, mỗi một thứ đều đã được chuyên gia chuẩn bị kỹ lưỡng.

Bởi vì y là Thiết đại lão bản. Không những là lão bản, còn là lão đại nữa.

Thiết đại lão bản đứng xa xa nhìn Mộ Dung công tử, Mộ Dung công tử cũng đang nhìn y. Vẻ mặt của hai người xem ra rất bình tĩnh và lạnh lùng.

Ánh đèn làm khuôn mặt của Thiết đại lão bản nổi bật lên cũng giống như Mộ Dung công tử.

Chỉ bất quá, bọn họ vẫn còn có chỗ không giống nhau.

… Mộ Dung công tử tuy đang ngồi đó, nhưng xem ra y lại có vẻ cao hơn Thiết đại lão bản nhiều lắm.

Có những hạng người trời sinh ra là cứ ở mãi trên cao!

Thiết đại lão bản chắc chắn cũng có cái cảm giác đó, bởi vì y đã cảm thấy tức giận. Cũng chỉ có cái cảm giác đó, mới làm cho một tay đại hào thân trải trăm trận bò từ hạng thấp kém nhỏ bé trong giang hồ bò lên, cảm thấy phẫn nộ.

Có điều, chính cái lúc y đang nổi giận lên đó, gương mặt y bỗng nhiên ngược lại, lộ ra một nụ cười.

… Có ai đã từng nghe rằng, có những hạng người trước khi giết ai nhất định phải cười một cái?

Mộ Dung công tử dĩ nhiên cũng phải nhìn ra, người đang đứng đối diện với y không phải là một người đơn giản, y cũng phải nhìn ra cái sát khí và mai phục đầy bốn phía trong cái nụ cười của người này.

Những người tùy tòng y đem theo, hình như chỉ trong một khoảnh khắc toàn bộ đã bị bóng đêm nuốt trọn.

Dù cho một người trước giờ chưa hề sợ chết, đến giờ phút này, cũng không khỏi cảm thấy khẩn trương, dù không cảm thấy sợ hãi, cũng không khỏi bị khẩn trương lên.

Nhưng Mộ Dung công tử hình như ngoại lệ.

Thiết đại lão bản lạnh lùng nhìn y, bỗng thở ra, không những vậy, còn thở ra một hơi:

- Ngươi không nên lại đây.

Y đang nói với Mộ Dung công tử:

- Tuy ngươi là một tay hão hán, nhưng thật tình ngươi không nên lại đây.

- Tại sao?

- Bởi vì gã Mộ Dung ta muốn, trên ngươi một đời, không phải là ngươi.

Thiết đại lão bản nói:

- Huống gì ngươi vốn không phải là người trong dòng họ Mộ Dung.

… Mộ Dung Thanh Thành chết rồi, dòng họ Mộ Dung không có người nối dõi, bèn đem nhị thiếu gia nhà cô cậu của họ qua, kế thừa hương hỏa dòng họ bên này, dĩ nhiên cũng tiếp nhiệm chưởng môn dòng họ Mộ Dung.

Chuyện đó trong giang hồ không còn là một điều bí mật.

- Ta đã điều tra ngươi kỹ lưỡng.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta hiểu rõ ngươi, đại khái chắc còn hơn là chính ngươi nhiều.

- Sao?

- Không những ngươi là một tay hão hán, ngươi cũng là một nhân tài, lúc còn thiếu niên đã từng giúp họ Mộ Dung trù hoạch được nhiều chuyện lớn, thành tích không nhỏ tý nào, vì vậy họ Mộ Dung lần này mới chọn ngươi làm kẻ kế thừa ngôi vị chưởng môn của dòng họ.

Thiết đại lão bản nói:

- Bởi vậy ta mới nghĩ không ra.

- Nghĩ không ra chuyện gì?

- Ta nghĩ không ra, tại sao lần này ngươi lại đến đây để nạp mạng.

Thiết đại lão bản nói:

- Lần này, không những kế hoạch của ngươi thiếu chu mật, hành động càng sơ sót, làm như thật tình muốn lại chỉ để nạp mạng vậy.

Mộ Dung công công tử bỗng bật cười lên, giờ này phút này, chẳng ai hiểu được tại sao y còn cười cho nổi.

… Có ai biết rằng, có những người biết rõ ràng là mình chắc chắn sẽ chết, vẫn phải cười một cái.

* * * * *

Sau bao nhiêu năm, gã thiếu niên khát vọng hiểu biết cái trận chiến đó, đã cho rằng nó rất hoang đường, mà người lớn tuổi hơn y không hề có chút gì trách móc, chỉ bất quá hỏi y một vài câu hỏi đơn giản.

… Nơi đây, một người có nhiệm vụ tường thuật trận chiến này năm xưa, phải nói rõ ràng một điều trước hết là, bởi vì trận chiến này không những ảnh hưởng trọng đại đến đại cuộc trong giang hồ, mà kế hoạch trong đó rất tinh tế chu mật, chiến lược rất kỳ dị ngụy bí, được giang hồ xưng tụng là một trong ba trận chiến lừng danh nhất từ xưa đến giờ. Người kế hoạch trận chiến này, dĩ nhiên phải là một tay xuất thế kỳ tài trong thiên hạ.

Vì vậy biết bao nhiêu năm sau đó, vẫn còn có người tranh luận không thôi.

Hôm đó, người lớn tuổi đã hỏi thiếu niên một câu như sau:

- Chú có thể biện luận ra được nguyên nhân chủ yếu của trận chiến là Sở Lưu Hương?

- Đúng vậy.

- Chú làm cách gì xác định được như vậy?

- Bởi vì chưa một ai đã từng thấy Sở Lưu Hương quả thật đã chết hay chưa.

Thiếu niên nói:

- Lúc ông ta chết, không có ai có mặt ở đó, ông ta chết rồi, cũng không ai thấy thi thể ông ta ở đâu.

- Thần long chưa chết, không thấy được đuôi, thần long chết rồi, đầu cũng chẳng thấy.

Người lớn tuổi nói:

- Ngay cả một con bướm xạ tượng trước khi chết còn đi kiếm chỗ nào ẩn bí để khỏi bị người ta tìm thấy phá phách, huống gì là Hương Soái.

- Đúng vậy, cái đạo lý đó, tôi cũng hiểu được.

Thiếu niên nói:

- Có những hạng người quả thật cũng giống như Hương Soái, lúc sống, chỉ thấy đầu không thấy đuôi, lúc chết, bay xa khỏi cửu thiên tầng trời.

- Nếu vậy, chú còn có vấn đề gì nữa?

- Vấn đề là, một người như vậy, làm sao mà chết dễ dàng như vậy?

Thiếu niên nói:

- Lúc ông ta chết, có thật là chết rồi chưa, cái chết của ông ta, có phải chỉ bất quá là một thứ thủ đoạn thế thôi?

Thậm chí y còn đề tĩnh người lớn tuổi:

- Từ xưa đến giờ, cũng không biết có bao nhiêu tay danh hiệp, danh tướng, danh sĩ đều đã từng qua cái hoàn cảnh đó, bởi vì bọn họ ai ai cũng đều nổi danh quá.

… Một người nếu đã nổi danh quá, thì không khỏi sẽ có vô số những phiền não đi theo, nếu y muốn hoàn toàn thoát khỏi những thứ phiền toái đó, cái phương pháp triệt để hữu hiệu nhất là "chết".

- Vấn đề là, ông ta chết thật? Hay chỉ chết giả?

Người lớn tuổi than thở một tiếng. Cái đạo lý đó dĩ nhiên y cũng minh bạch, không chừng còn minh bạch hơn đại đa số người trên thế gian này nhiều.

Mỗi nếp nhăn trên gương mặt của y, đều là những ngấn tích của sinh mệnh, có những vết tuy là do những nhát đao tạo ra, nhưng còn không khắc sâu vào tâm khảm bằng những kinh nghiệm đau đớn từ máu và nước mắt ra.

- Nếu cái lý luận của chú có thể đứng vững được, thì một người như Sở Lưu Hương, được một cơ hội nào đến, sẽ có thể an nhàn hưởng một cuộc đời còn lại, làm những chuyện ông ta vốn rất muốn làm mà không được, thoải mái theo ý mình, không còn bị trói buộc bởi gì khác.

Người lớn tuổi than thở, tiếng than thở đượm đầy vẻ ngưỡng mộ:

- Nếu một người được "Chết" như vậy, thì còn chuyện gì khác làm cho y sống lại cho được?

- Có.

Câu trả lời của thiếu niên vẫn còn rất khẳng định:

- Sớm muộn gì rồi cũng có. Bởi vì mỗi người trong cuộc đời sẽ có lúc phải làm những chuyện y vốn không muốn làm, nhất là những người như Sở Lưu Hương.

- Sao?

- Có chỗ không làm được, có chỗ nhất định phải làm.

Thiếu niên nói:

- Mỗi người trong đời mình đều có làm những chuyện mình vốn không muốn làm, cuộc đời của y như vậy mới có ý nghĩa.

- Đây là ai nói vậy?

- Ông nói đấy.

Thiếu niên nói:

- Ông nói với tôi điều gì qua một lần, trước giờ tôi đều không quên, huống gì, ông đã nói với tôi điều đó không biết bao nhiêu lần.

… Đây cũng không phải là chuyện nhàn nhã nói chơi. Đây là điều đã được kinh nghiệm khổ đau không biết bao nhiêu lần dạy dỗ dùm. Mỗi lần nói, cảm giác đều không giống nhau.

Người nói cảm giác đã không giống nhau, người nghe cảm giác cũng không giống nhau.

Người lớn tuổi cười khổ, y chỉ biết cười khổ.

Chỉ bất quá, y còn muốn hỏi vậy, bởi vì, hỏi, có lúc cũng là một cách dạy dỗ.

Bởi vì những câu mình tự trả lời, đại khái so với người khác cưỡng bách mình nhớ, lại càng khó mà quên được.

- Nếu Sở Lưu Hương quả thật chưa chết, ông ta đang sống trong cái cảnh ông ta đã từng mơ ước.

Người lớn tuổi hỏi thiếu niên:

- Thì có chuyện gì chú nghĩ, có thể bức bách ông ta phải trở lại chốn giang hồ?

Chúng ta có thể tưởng tượng ra được, ông ta đang đi trên chiếc thuyền vừa nhanh vừa thoải mái vừa hoa mỹ đó ngao du sông biển, ông ta đang hưởng thụ mật ý của Điềm Nhi, nhu tình của Dung Dung, hương sắc của Hồng Tụ.

Thậm chí, hiện tại ông ta rất có thể đã tới xứ Ba Tư, đang làm thượng khách trong cung điện nhà vua, đang nằm nghiêng dựa vào tấm thảm êm như nhung dày như mây, đang nhấp chén dạ quang bồi đựng đầy

bồ đào mỹ tửu, tựa vào vai Dung Dung, hôn nhẹ lên bàn tay của Điềm Nhi và Hồng Tụ, khâm thưởng cái rún của các cô Ba Tư đang nhún nhẩy run động theo điệu nhạc.

… Trong cái hoàn cảnh đó, còn có gì có thể làm cho một người có thể quay ngược lại chốn giang hồ, với bao nhiêu ân oán tàn sát đẫm máu tanh tưởi?

- Có.

Thiếu niên nói:

- Nhất định là có.

Y nói càng khẳng định:

- Mỗi người ai ai cũng phải trả một cái giá cho một vài chuyện nào đó, nếu không đi làm một chuyện, y sẽ không còn là một con người, cũng không xứng đáng là một con người.

- Chú đang nói một vài chuyện gì vậy?

- Tình bạn bè và nghĩa khí vĩnh hằng bất biến, một thứ niềm tin đã nói ra là không thay đổi bao giờ, một thứ cảm giác thiếu nợ phát ra từ chính nội tâm.

Vẻ mặt của thiếu niên rất nghiêm trang đến mức độ như đau khổ:

- Còn có cái tình yêu bất diệt giữa đôi lứa sinh tử có nhau.

… Gã thiếu niên này quên mất đi một thứ khác, y quên đi mất "thân tình".

Máu đậm hơn nước lã, thân tình vĩnh viễn là một thứ tình cảm cơ bản mà nồng đậm nhất của loài người, và cũng là thứ tình cảm được luân lý và đạo đức tôn sùng lên hết cả mọi thứ.

Gã thiếu niên này không đề cập đến cái tình cảm vĩ đại đó, chỉ bất quá bởi vì y vốn không thể nào hiểu được cái tình cảm thâm sâu vĩ đại đó.

Bởi vì y là một đứa trẻ mồ côi, sinh ra là đã bị ném vào trong rãnh mương tự sinh tồn lấy.

Người lớn tuổi hiểu được tình cảm của thiếu niên, vì vậy y chỉ nói:

- Ta cũng có rất nhiều bạn bè rất trọng về tình cảm, có người trọng tình bạn, có người trọng hiếu để, có người trọng tình, có người trọng nghĩa.

Người lớn tuổi nói:

- Cái chỗ trọng tình trọng nghĩa của bọn họ, cũng chính là cái nhược điểm của bọn họ.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Cái thứ tình cảm đó, có thể làm vàng đá tan chảy ra, có thể nói một cách khác, người kia chỉ cần có một chút gì tình cảm thôi, cũng đều có thể đem trái tim của họ bổ ra được làm đôi.

- Nói quá hay.

Người lớn tuổi nói rất thành thật:

- Chú nói câu đó rất hay.

- Hương Soái sở dĩ mà là Hương Soái, chính vì ông ta có tình cảm.

Thiếu niên nói:

- Ông ta có tình cảm, vì vậy mới có thể thương yêu người ta thành thực, ông ta yêu người khác thành thực, vì vậy mà người khác mới yêu lại ông ta thành thực, dù trong một trận chiến sống chết treo trên mành sợi tóc, ông ta thường thường vẫn có thể nhờ vào cái chân tình, cái lòng thành vào sinh mệnh đó, mà phản bại thành thắng, hủy diệt được đối phương.

… Cái đạo lý đó lại càng khó hiểu, nhưng người lớn tuổi hiểu.

Một người không có lòng yêu thương, làm sao có được niềm tin, một kẻ không có niềm tin, làm sao mà thắng được?

Giọng nói của thiếu niên cũng tràn đầy tin tưởng:

- Nếu muốn làm cho Sở Hương Soái sống lại, dĩ nhiên chỉ còn cách dùng "tình cảm" để lay động ông ta.

Y nhìn chăm chú vào người lớn tuổi:

- Cái tình cảm của một người, cũng chính là nhược điểm của y, nhưng nếu có ai hỏi tôi, tình cảm của Hương Soái để đâu, tôi không thể trả lời được.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì tình cảm của ông ta, nơi nào cũng có.

Người lớn tuổi trầm ngâm.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, vẻ mặt của y bỗng nhiên cũng biến thành thật nghiêm trang, không những nghiêm trang, mà còn có vẻ tôn kính.

Y bỗng phát hiện ra, người trẻ tuổi đang ngồi trước mặt y, đã biến thành một kẻ trưởng thành.

- Có phải cái ý của chú là, trong giang hồ có một số người vốn kỵ Sở Lưu Hương, vẫn còn chưa tin y đã chết thật.

Người lớn tuổi thu thập ý kiến của thiếu niên lại:

- Vì để chứng minh điều đó, bọn họ thậm chí không tiếc bỏ ra bao nhiêu tài của sức người, làm thành một tổ chức bí mật, để hòng thực hiện một kế hoạch cực kỳ chu mật.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Cái ý của tôi chính là như vậy.

- Muốn tiến hành cái kế hoạch này, bước đầu tiên là phải tìm một người mà Sở Lưu Hương không thể nào không cứu, rồi đặt người đó vào trong hoàn cảnh nguy hiểm.

- Đúng vậy.

- Nhưng cho dù Sở Lưu Hương chưa chết, ông ta cũng đã thoái xuất giang hồ, làm sao biết được có một người bạn, người thân đang trong hoàn cảnh nguy hiểm?

Người lớn tuổi tự trả lời câu hỏi:

- Muốn cho Sở Lưu Hương nhất định sẽ biết được chuyện đó, dĩ nhiên phải trước hết làm cho chuyện đó xao động trong chốn giang hồ!

- Vì vậy chú nghĩ là cái chiến dịch Thiêu Thân lần này, hoàn toàn phù hợp vào trong những điều kiện đó.

- Đúng vậy.

Thiếu niên nói bằng giọng chắc nịch:

- Tôi tin là nhất định rất phù hợp.

- Nhưng ta còn có một chỗ nghi vấn.

- Sao?

- Giang hồ đồn đãi, đều nói là cái chết của Hương Soái, là do gia trưởng của nhà thế gia Mộ Dung năm xưa, tức là Mộ Dung Thanh Thành thiết kế hãm hại.

… Mộ Dung Thanh Thành lợi dụng biểu muội tuyệt sắc vô song của mình là Lâm Hoàn Ngọc, dụ Sở Lưu Hương vào một hang sâu đen tối đầy khổ nạn, khuất nhục, bi thảm, không cách nào ló đầu lên được, làm cho cái vị nhân vật truyền kỳ chưa từng bại trận này, trừ cái chết ra, không còn một chọn lựa nào khác.

Những lời nói đó, không còn là những lời đồn đãi trong giang hồ, nó đã là những lời bình giảng của các thuyết thư tiên sinh hàng ngày lấy ra để câu dẫn khách.

Câu chuyện này, dĩ nhiên là thiếu niên cũng biết, vì vậy người lớn tuổi lại hỏi y:

- Nhà Mộ Dung và Sở Lưu Hương đã có những ân oán như vậy, tại sao Hương Soái lại đi cứu Mộ Dung công tử làm gì?

Thiếu niên ngầm ngâm một hồi, thật lâu mới trả lời:

- Hương Soái là một người đa tình, không những vậy, còn là người của đại chúng, là thần tượng của đại chúng, nếu nói cả đời ông ta chỉ có một người đàn bà, đó là chuyện không thể nào đúng, cũng không thể nào hợp lý.

Thiếu niên ráng biện luận:

- Nếu như nói cả đời ông ta chỉ có một người đàn bà, ít nhất tôi là người sẽ cảm thấy ông ta không xứng đáng là Sở Lưu Hương.

Y không đi trả lời câu hỏi của người lớn tuổi, lại đi nói đến một chuyện không có tý gì liên quan tới chuyện hai người đang thảo luận, mà người lớn tuổi lại còn bình tĩnh im lặng ngồi nghe y nói hết.

- Một người như vậy, tình cảm ắt hẳn sẽ rất thâm thúy hơn cả ai khác.

Thiếu niên hững hờ nói tiếp:

- Tình cảm của hạng người như vậy, tôi có thể hiểu được.

Người lớn tuổi nhìn y, ánh mắt đầy vẻ thương cảm, và cũng đượm một nụ cười:

- Dạo gần đây, chú hiểu biết càng lúc càng nhiều chuyện đó.

Thiếu niên cũng mỉm cười, nụ cười cũng đầy thương cảm.

- Tôi nghĩ là ai ai cũng vậy thôi.

Thiếu niên trầm mặc:

- Ngày tháng qua nhanh, không mấy chốc mà qua đi, được một kẻ hiểu mình, chết cũng không ân hận.

Y nói:

- Tôi nghĩ Hương Soái nhất định cũng vậy, vì thế dù ông ta có vì Lâm Hoàn Ngọc mà chết đi, ông ta cũng không có gì oán trách, huống gì, Lâm Hoàn Ngọc sau khi ông ta thất tung không được bao lâu, cũng đã tàn tạ đời hương phấn.

Y nói hững hờ như nước mùa thu, nhưng thật ra lại nồng đậm còn hơn mật ngọt mùa xuân.

… Một cô thiếu nữ tuyệt sắc bị người ta lợi dụng, bị ân nhân bức bách mình đi làm một chuyện mình không muốn làm, dĩ nhiên cô cũng biết người tình và anh hùng duy nhất trong tâm mục của mình sẽ vì chuyện mình làm mà đi vào con đường chết, làm sao cô còn sống được cho nổi!

Đây không phải là một chuyện cố sự đầy những ảo tưởng, cũng không phải là chuyện để nói cho các cô các cậu đa sầu đa cảm nghe.

Đây là chuyện trong giang hồ.

… Người trong giang hồ là hạng người như thế nào?

Về một phương diện nào đó, không chừng bọn họ vốn không phải là người, bởi vì tư tưởng và hành động của bọn họ không giống như những người khác.

Thân thế của bọn họ như phù vân, như chiếc lá rơi trong gió, một nhúm lục bình trôi nổi, không nắm giữ gì, cũng không có được gì, ngay cả căn rễ cũng không có.

Cái bọn họ có, chỉ là một lồng ngực đầy máu, máu rất nóng.

Bọn họ khinh lờn chết sống, trọng nghĩa khí, chỉ vì một câu nói, chuyện gì cũng có thể làm được.

Trong tâm mục của bọn họ, cái chuyện liên quan đến "cái chết của Sở Lưu Hương", không hề là một chuyện cố sự lãng mạn, mà là một âm mưu có thể thay đổi mệnh vận của bao nhiêu người. Thậm chí còn là một âm mưu có thể thay đổi cả lịch sử.

Đối với một người giang hồ mà nói, chuyện này không hề cho họ cái cảm giác lãng mạn bi thương thê khổ, mà là một thứ trầm thống không cách nào miêu tả được, giống như bị từng ngọn roi quật vào trái tim vậy.

… Không có ngày nào là yên tĩnh, không có ngày nào có thể sống được một ngày như mình mong muốn.

Không có một ngày nào mà mình có thể sống được yên tĩnh với người mình yêu thương, cũng không có ngày nào mình làm được những chuyện mình muốn làm.

… Sau đó rồi sao nhĩ?

Sau đó là chết đi.

… Nếu vận khí mình được may mắn, mình sẽ được lên đến tận đỉnh cao, đến lúc đó, ai ai cũng sẽ muốn mình chết, muốn mình chết bằng bất cứ thủ đoạn nào, dùng tận trăm phương ngàn kế muốn đặt mình vào trong chỗ chết.

… Nếu vận khí mình không được may mắn, thì lúc đó mình đã là một người chết.

Ngay cả Sở Lưu Hương cũng không ngoại lệ, huống gì ai khác?

Do đó mà người giang hồ bắt đầu thấy đau lòng, thậm chí những tay giang hồ hào sảng cũng không khỏi đau lòng.

Thậm chí ngay cả kẻ thù của Sở Lưu Hương cũng không khỏi vì y mà đau lòng, xem Lâm Hoàn Ngọc như một người đàn bà lòng dạ như rắn độc.

Chỉ có Sở Lưu Hương là ngoại lệ.

Bởi vì không những bọn họ đã từng yêu nhau, mà còn rất hiểu nhau, vì vậy trước khi chết, Lâm Hoàn Ngọc đã có nói:

- Nếu chàng còn sống, nhất định chàng sẽ hiểu cho tôi, bất kể tôi đã làm gì chàng, chàng đều sẽ tha thứ cho tôi, bởi vì chàng nhất định đã biết tình cảm của tôi đối với chàng như thế nào rồi.

Cô nói:

- Chuyện gì cũng đều là giả cả, tình cảm của tôi đối với chàng là không giả thôi.

Những lời cô nói cũng không giả.

… Thế giới này còn có gì chân thật hơn là cái chết?

- Hương Soái nhất định sẽ muốn cứu Mộ Dung công tử, chỉ vì gã Mộ Dung công tử này, là từ nhà họ Lâm trực tiếp mà ra.

Thiếu niên nói:

- Nhà họ Lâm và họ Mộ Dung là anh em cô cậu, gã Mộ Dung công tử này chính là anh em ruột của Lâm Hoàn Ngọc.

Có một đêm, khoảng chừng lúc trăng tròn, khoảng vào lúc cuối xuân, trong căn nhà nhỏ ở mé núi xa xa.

Có hai người, giữa hai người với nhau không còn gì nữa, chỉ còn một thứ tơ nhu tình mờ nhạt không thể nào mất đi được.

Cũng ngày hôm đó, Sở Lưu Hương đã từng nói với cô, bằng lòng làm bất cứ một chuyện gì cho cô.

Cô chỉ muốn y làm một chuyện.

… Cô muốn y chiếu cố cho em ruột của cô.

- Y là người thân ruột thịt duy nhất của em trong thế giới này, em mong anh lo liệu cho y, mong anh đừng để cho y bị người khác lăng nhục khinh lờn, trong lúc anh còn sống.

Cô nói:

- Anh chỉ cần đáp ứng với em chuyện đó, em có sống hay chết cũng rất cám ơn anh.

Sở Lưu Hương đã đáp ứng với cô.

Có câu nói đó, nếu Sở Lưu Hương còn sống, làm sao y chịu để Mộ Dung công tử chết dưới tay người khác?

- Đặt mình vào chỗ chết để sống lại, lấy câu nói đó để hình dung ra chuyện này, tuy có bề không ổn thỏa, nhưng cũng có thâm ý trong đó.

Người lớn tuổi thở than:

- Trong hoàn cảnh đó, Sở Lưu Hương chỉ còn cách sống lại mà thôi.

- Phải là vậy.

- Vậy thì cái kế hoạch này thành công không còn nghi ngờ gì cả?

Người lớn tuổi hỏi.

- Dù có thành công, cũng sẽ bị hậu thế mỉa mai.

- Tại sao?

- Bởi vì nó quá tàn bạo.

- Tàn bạo?

Người lớn tuổi hỏi:

- Binh gia tranh đấu, không có chỗ nào là không dùng hết tận cùng, chú có thấy trên chiến trường lúc nào mà không tàn bạo không?

- Cái ý của tôi không phải là vậy!

Thiếu niên trầm ngâm:

- Cái ý của tôi là, cái kế hoạch này không những tàn ngược, mà còn mất hẳn đi cái nhân tính!

Y lại ráng bổ sung:

- Ngoài mặt nhìn vào, cái kế hoạch này xem ra có vẻ lý trí cực kỳ, và rất văn nhã, thật ra thì thật là tàn nhẫn, chỉ có những người hoàn toàn không còn nhân tính, mới làm được chuyện như vậy.

Y dùng liên tiếp mấy lần ba chữ tàn bạo, tàn ngược, tàn nhẫn để hình dung ra chuyện này, ngay cả cặp môi cũng vì phẫn khích quá mà lợt lạt cả ra.

- Cái chỗ kinh khủng nhất trong kế hoạch, là bao nhiêu người bị mất mạng trong kế hoạch, đều là những kẻ vô hạnh, không những vậy, còn không biết gì đến bên trong câu chuyện.

Thiếu niên nói:

- Bọn họ vốn chỉ vì một chút nghĩa khí trong giang hồ đi dự một trận chiến tranh dành danh dự, tuy chết cũng không tiếc, nhưng nếu bọn họ biết rằng mình chỉ bất quá là một công cụ bị lợi dụng thế thôi, tôi tin rằng bọn họ nhất định sẽ chết không nhắm mắt.

Thiếu niên lộ vẻ trầm thống rồi nói tiếp:

- Trong tâm mục của người giang hồ, cái điểm đó vô cùng quan trọng.

- Ta hiểu.

Giọng nói của người lớn tuổi cũng nặng nề:

- Nhất là Minh Sát Thu Hào Liễu tiên sinh, cái chết của y, thật tình làm cho người ta đau lòng.

… Liễu tiên sinh dĩ nhiên là phải chết, nếu y không chết, nếu y phá hết màng lưới của ty sĩ, cái chiến dịch Thiêu Thân lần này, không phải là bị tiêu hủy đi sao?

Nhưng cái chiến dịch lần này, nếu đã được mệnh danh là Chiến Dịch Thiêu Thân, thì kết quả đã được định đoạt từ lâu.

Thiêu thân nhảy vào ánh đèn, chỉ có đường chết. Liễu tiên sinh là thiêu thân, vì vậy Liễu tiên sinh dĩ nhiên cũng chỉ có đường chết.

Người đã chết không biết sự tình bên trong ra sao, dĩ nhiên lại càng không biết tố cáo cho người khác biết hành động trước sau ra sao, vì vậy chuyện này, phát triển tới đâu, cũng chỉ có người còn chưa chết mới biết tới. Y, thật ra chính là kẻ đã kế hoạch cả một chuyện này từ đầu đến đuôi.

… Thiên hạ còn chuyện gì có thể khó làm người ta giải thích hơn là chuyện này? Bởi vì nếu hành động mà thành công, ngược lại đối với y, là thất bại tuyệt đối; hành động mà thất bại, mới là thành công, thất bại hoàn toàn chính là thành công mỹ mãn, mất mác, đối với y lại là thắng lợi lớn nhất.

- Trong chuyện này, còn có hai người nữa rất trọng yếu, mà chúng ta hình như đến giờ vẫn quên không nhắc tới.

Thiếu niên nói.

Y nói đây dĩ nhiên là hai thiếu nữ mặc áo trường bào trùm từ trên xuống dưới, lấy vải trắng che mặt, lúc nào cũng đi bên cạnh Mộ Dung công tử.

- Nhất là Tiểu Tô.

… Tiểu Tô chính là Tô Tô, họ Tô, tên là Tô, là người đi theo Liễu tiên sinh đột phá đám ty sĩ. Cũng là người đã lấy mạng Liễu tiên sinh.

- Cô ta là một con cờ bí mật.

Thiếu niên tự mình giải thích cho mình:

- Mộ Dung công tử dĩ nhiên rất hiểu Liễu Minh Thu, vì vậy y mới đem hai người đó theo bên mình trước, bởi vì y biết Liễu Minh Thu nhất định sẽ nhìn ra được khả năng tiềm lực của hai người đó.

- Đấy chẳng qua chỉ là một lý do Mộ Dung muốn bọn họ ở bên cạnh mình thế thôi.

- Bất kể ra sao, Liễu tiên sinh lúc sắp đột phá bọn ty sĩ, quả thật đã chọn trúng ngay Tô Tô làm đồng bạn.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì tuy Liễu tiên sinh là kẻ "minh sát thu hào", nhưng y không thể nào ngờ được rằng người thân cận nhất bên mình Mộ Dung công tử, lại là tay sát thủ lấy mạng mình.

- Chính vì không ngờ được, mà Tiểu Tô mới đặt y vào được chỗ chết.

- Đúng vậy.

- Cỡ hạng người như Liễu Minh Thu, đáng lý ra không có cái chuyện "Không thể ngờ được", bởi vì y vốn là người không hề tin cậy vào ai.

- Bởi vì bất cứ một người giang hồ lão luyện đến mức nào, cũng không thể nào ngờ được rằng cái mục đích của kế hoạch thật chu mật này, là để muốn bại, không phải muốn thắng.

Thiếu niên than thở:

- Cái chiến dịch lần này, quả thật đã cải biến đi mất cái lịch sử của giang hồ.

Nhưng bất kể ở trong một tình cảnh nào, muốn đâm chết một người như Liễu Minh Thu, vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, Tô Tô chính bản thân cô ta còn là một điều kiện tất yếu.

… Đâm chết một cao thủ, điều kiện tất yếu phải là tốc độ và cơ hội. Nhất định phải trong một khoảnh khắc nhỏ bé chụp ngay lấy cái cơ hội vừa có là đã biến đi đó.

Hai điểm đó ắt phải có một sự huấn luyện thật nghiêm ngặt. Một thứ huấn luyện chỉ có những tay sát thủ chức nghiệp mới có thể chịu đựng được.

- Một người con gái trẻ tuổi như Tô Tô, có là một người như vậy được không?

- Chắc phải là vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Muốn huấn luyện một tay sát thủ có thể giết người trong khoảnh khắc, nhất định phải cần huấn luyện y bắt đầu từ lúc còn nhỏ, có lúc thậm chí còn bắt đầu ngay lúc y chưa sinh ra.

- Vậy thì tôi lại có chỗ không hiểu rồi.

- Chỗ nào?

- Một tay sát thủ đã được huấn luyện nghiêm ngặt như vậy, tại sao sau khi lúc cô ta đã hoàn thành nhiệm vụ lại bỗng nhiên bị mất tích?

- Cô ta không hề mất tích, chỉ bất quá cô ta tạm thời ra khỏi cái tầm hoạt động này.

Người lớn tuổi nói:

- Chú có nghe qua những chuyện liên quan về cô ta không?

- Tôi có nghe qua.

Thiếu niên trả lời:

- Nghe nói sau khi cô ta đắc thủ xong, bèn bỗng nhiên bị bất tỉnh đi.

- Đúng vậy.

- Một tay sát thủ đã quen được huấn luyện, ắt đã đạt được tới một trình độ thật kiên cường, tại sao lại bỗng nhiên bất tỉnh đi?

- Bởi vì cô ta bỗng nhiên thấy một khuôn mặt.

Người lớn tuổi nói:

- Cô ta nằm mộng cũng không bao giờ nghĩ được rằng mình còn sống mà thấy được một khuôn mặt như vậy, lại càng không ngờ rằng khuôn mặt đó bỗng nhiên trong khoảnh khắc lại xuất hiện trước mặt mình.

… Khuôn mặt đó rốt cuộc ra làm sao? Tại sao lại làm cô ta khiếp hãi như vậy?

… Khuôn mặt đó của ai? Xấu xí vô cùng? Hay tà ác vô cùng? Hay rất anh tuấn?

Một gương mặt anh tuấn, có hay làm cho người ta bất tỉnh đi được không?

Một người bất kể là bị kinh hãi quá độ mà bất tỉnh đi chăng, thì cũng có lúc phải tỉnh lại, tại sao Tô Tô lại làm như trong khoảnh khắc đó đã biến đi đâu mất?

Hiện tại, rốt cuộc cô còn sống hay đã chết? Hay là đã bị người đó đem đi đâu mất?

Vai trò của Tô Tô và Tụ Tụ hiển nhiên quá thần bí, trong cái chiến dịch lần này, vai trò của họ ắt hẳn rất trọng yếu không còn nghi ngờ gì cả.

Bọn họ rốt cuộc có vai trò gì trong này? Bọn họ đang đóng vai gì trong chiến dịch?

- Còn có một chuyện rất kỳ quái.

- Chuyện gì?

- Nếu nói bọn họ trước giờ vẫn lấy vải bố bao mặt, để không ai thấy được mặt thật mình ra sao, chuyện này xem ra không hợp lý.

- Tại sao?

- Bởi vì bọn họ vốn chưa từng xuất hiện trong giang hồ, tại sao bọn họ phải mặc áo trường bào che kín thân thể từ trên xuống dưới, và che luôn mặt?

- Chuyện đó ta hiểu.

- Sao?

- Bọn họ làm như vậy, là vì Mộ Dung công tử.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì gương mặt của họ quá đẹp, thân thể quá gợi cảm, đối với bất cứ người đàn ông nào, đều là thứ dụ cảm không thể nào kháng cự được.

Thiếu niên nói:

- Dụ hoặc càng nhiều, càng làm cho người ta thích thú. Nhưng tôi biết đại đa số đàn ông đều thích cái thứ dụ hoặc đó.

- Đúng vậy, đại đa số đàn ông đều như vậy, chúng ta thậm chí còn có thể nói, mỗi người đàn ông đều như vậy cả.

Người lớn tuổi nói:

- Nhưng Mộ Dung công tử lại ngoại lệ.

- Tại sao?

Người lớn tuổi than thở:

- Bởi vì tuy y là kẻ tài cao tuyệt học, là long phụng trong loài người, chỉ tiếc…

* * * * *

Bấy giờ trăng thu đã tròn, Mộ Dung công tử vẫn còn ngồi ngay giữa đường, làm như đang ngồi trong sân nhà riêng của mình thưởng trăng vậy.

Thiết đại lão bản nhìn y, bỗng than thở liên hồi:

- Bất kể ra sao, ngươi quả thật là một kẻ có dũng khí, hạng người như ngươi, trong giang hồ không còn mấy ai.

Mộ Dung công tử trầm mặc.

- Huống gì, ngươi không phải là người trong dòng họ Mộ Dung, giữa ta và ngươi, không có thù hận gì trực tiếp với nhau.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta cũng chẳng phải là người ham thích giết người.

Mộ Dung công tử bỗng hỏi:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

- Cái ý của ta chỉ bất quá là, ta không nhất định phải giết ngươi.

Thiết đại lão bản nói:

- Ta chỉ muốn ngươi cho ta một chút thể diện.

Mộ Dung công tử cũng nhìn y đăm đăm một hồi thật lâu, rồi bỗng thở ra một hơi:

- Không lẽ ngươi không biết rằng, họ Mộ Dung ở Giang Nam trước giờ không hề cho ai một chút thể diện.

- Không lẽ ngươi muốn chết thật sao?

Mộ Dung công tử hững hờ nói:

- Sống thì đã có gì? Chết thì cũng hề gì?

Thiết đại lão bản đột nhiên cười lớn lên:

- Chỉ tiếc là chết cũng không phải là chuyện dễ dàng, nếu ta cứ không cho ngươi chết, ngươi làm được gì?

Mộ Dung công tử lại than lên:

- Ta chẳng làm được gì, nhưng…

Y còn chưa kịp nói hết lời, con đường dài bỗng phảng phất có một trận gió thổi qua, nhẹ nhàng như mưa xuân.

Có điều trận gió thổi qua rồi, đèn đuốc treo hai bên đường bỗng nhiên lập lòe một thứ ánh sáng thật kỳ dị.

Một thứ ánh sáng vừa nhỏ vừa dài vừa yếu ớt, xem ra có chỗ giống như những đóa hoa lan đang ngập ngừng nở trong đêm xuân.

Màu sắc của ánh đèn cũng biến đi, hình như cũng biến thành một màu trắng có chút xanh nhạt của một thứ hoa lan.

Thình lình, con đường dài bỗng phảng phất như có trăm ngàn đóa hoa lan tưng bừng nở rộ ra cùng một lúc.

Gương mặt của Thiết đại lão bản dĩ nhiên cũng đã biến hẳn đi, tùy theo ánh lửa lập lòe, cũng biến thành ra mấy thứ màu sắc.

Sau đó thân hình của y bỗng nhiên co rút lại, làm như đang bị một bàn tay vô hình nào đó bóp lấy cổ họng.

Chính trong cái khoảnh khắc đó, cũng không biết ở đâu nhảy ra đứa đồng tử mặc áo đỏ, tay cầm con dao nhỏ, nhảy tung người lại, một tay cầm lấy đầu tóc của y, còn tay kia cắt lấy đầu, xách chạy như bay, nhanh còn hơn là quỹ mỵ, thoáng chốc đã chẳng còn thấy đâu.

Thân hình của Thiết đại lão bản còn chưa hoàn toàn rớt xuống, cái đầu của y đã biến đi đâu mất tiêu.

Bấy giờ đúng vào nửa đêm.

Mộ Dung công tử biết rằng đợt tấn công thực sự đã bắt đầu phát động, không những vậy mà là tuyệt đối trí mạng, tuyệt đối không tình cảm, tuyệt đối không để lại mạng nào sống sót.

Dĩ nhiên y cũng biết người phát động đợt tấn công lần này là ai, chỉ cần bọn họ đã ra tay, là gà vịt không tha, ngọc thạch tan tành, bất kể đối phương là ai cũng đều vậy cả.

Cho dù là cha mẹ vợ con anh em của bọn họ cũng đều vậy cả.

Vì phải đạt tới mục đích, thậm chí ngay cả chính bọn họ cũng phải hy sinh.

Mộ Dung công tử rất thấu hiểu, hiện tại sinh mạng của y đang ở sát bên bờ lưỡi đao. Nếu như vẫn còn chưa có ai lại cứu y, chỉ trong khoảnh khắc, máu sẽ bắn tung tóe ra bảy thước, thậm chí y còn có thể thấy tận mắt máu tươi đang bay vọt ra.

Máu của chính trong người y, không phải của người khác, tuy cũng cùng một màu đỏ tươi, nhưng dưới cặp mắt của y lại là một màu chết chóc.

… Trong hoàn cảnh đó, người duy nhất có thể cứu y, người ấy có lại kịp thời để cứu không?

Y không chắc chắn trong tay, bất cứ ai cũng không thể nào chắc chắn trong tay. Nhưng y rất tin tưởng, chỉ cần người đó còn sống, nhất định là y sẽ xuất hiện.

Bởi vì y thiếu bọn họ một mạng người.

175. Chương 175: Thằng Tiểu Quỷ Cắt Đầu Người

Trong cái hang núi ẩn bí nhất ở trên ngọn Côn Luân, có một ngôi nhà cổ lão màu trắng bằng đá, núp trong đám nham thạch màu trắng tro, tối nay lại có một chuyện thật kỳ quái phát sinh ra.

Bởi vì cái tòa nhà lớn bình thời không có một bóng người qua lại này, tối nay khoảng giờ Tý lại có năm người đang tiến bước lại.

Người đầu tiên thân hình cao và ốm như một cây gậy trúc, so với người bình thường còn cao hơn ít nhất là hai thước, cả đời chỉ sợ rằng chưa có ai chắc rằng đã gặp được một người cao như y.

Tay y cầm một cây gậy trúc màu xanh, còn cao hơn cả y bốn thước, trên ngọn còn có mấy chiếc lá trúc non.

Quần áo của y, cây gậy trúc trong tay, tất cả đều có màu xanh biếc, thậm chí ngay cả gương mặt của y cũng màu xanh biếc, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ da người màu xanh vậy.

Một người như vậy, động tác đáng lý ra phải cứng ngắt mới phải, nếu nói động tác của y giống cương thi nhảy băng băng, thì cũng không có ai lấy làm kỳ quái.

Kỳ quái là, động tác của y lại quá linh động, mà còn mềm mại nữa.

… Mềm mại? Động tác mềm mại là nghĩa làm sao?

Người của y đang còn ở xa hai mươi trượng, nhưng cái eo của y nhẹ nhàng lắc một cái, làm như tơ liễu bị gió thổi qua, sau đó, chỉ trong khoảnh khắc, y đã đến ngay trước căn nhà đá màu trắng.

Căn nhà lớn đứng im lìm, như một con thần thú từ thời hồng hoang, ngồi đó từ bao nhiêu năm nay.

Người áo xanh lấy cây gậy trúc xanh gõ trên thềm đá trước cửa, cộc, cộc cộc cộc cộc, cộc cộc, gõ lên bảy tiếng, âm thanh không lớn, nhưng tựa như thấm vào trong đá trong đất, xuống sâu lòng đất, rồi sau đó từ dưới đất truyền lên mỗi khu vực trung ương truyền tin thần bí trong căn nhà lớn.

Sau đó, hai tấm cửa bằng đá khổng lồ bèn bắt đầu mở từ từ ra, mở ra một khe hở.

Một cơn gió thoảng qua, người áo xanh bỗng biến vào sau cánh cửa, cửa đá đóng lại, làm như chưa hề từng mở ra bao giờ.

Sau đó người thứ hai lại đến.

Người thứ hai mặc một chiếc áo màu đỏ hồng, thân hình bé nhỏ, dáng điệu nhẹ nhàng, cột hai lọn tóc chải dầu bóng loáng, trong tay còn cầm một nhành hoa mai màu xanh thật xinh tươi, làm như mới hái từ trên cành xuống tức thì vậy.

… Hiện tại chỉ bất quá là mùa thu, ở đâu ra hoa mai bây giờ?

Một cô bé như vậy, động tác đáng lý ra phải là nhanh nhẩu yêu kiều vô cùng, nhưng cô ta thì lại nhảy băng băng lại, nhảy băng băng như cương thi lại, thậm chí còn cứng ngắt hơn cả cương thi.

Đến trước căn nhà lớn màu trắng, thân hình của cô vừa đang nhảy lên, lấy ngón tay cái và ngón tay giữa bên trái, gõ nhẹ lên nhành mai trong tay phải một cái, năm cánh hoa mai trên nhành mai đã xoay vòng vòng bay ra, bay vào trong sương mù, chớp mắt không còn thấy đâu. Bấy giờ người của cô cũng chẳng thấy đâu nữa.

Trong núi dĩ nhiên có sương mù, sương mù đậm đặc.

Một hồi, trong sương mù lại có một cái kiệu hiện ra, một cái kiệu màu xám tro, giống như những thứ kiệu làm bằng giấy chuẩn bị đốt cho người chết, cái kiệu phảng phất như đang được gió thổi bay lên.

Nhưng kiệu rõ ràng đang có người khiêng. Chỉ bất quá người khiêng kiệu cũng giống như đang được gió thổi bay lên.

Người và kiệu đều có màu xám tro, đều giống như làm bằng giấy, đều giống như đã tan vào trong sương mù, hòa với sương mù thành một thứ sương mù nào đó.

Đến trước căn nhà bằng đá trắng đó, bọn họ bỗng ngừng lại.

… Ngừng lại giữa chừng không.

Sau đó, trong kiệu bỗng phát ra một âm thanh như quỷ đang khóc:

- Ta đã tìm ra được các ngươi rồi, các ngươi không thể nào trốn khỏi được, mau mau đền mạng lại cho ta, mai mau đền mạng lại cho ta.

Trong căn phòng đơn giản xấu xí toàn một màu trắng kia, người mặc chiếc trường bào bằng vải trắng như một nhà sư khổ hạnh từ phương xa, đang lật giở một cuộn giấy.

Cuộn giấy ấy chắc hẳn là một bộ phận trong chiến dịch Thiêu Thân, không những vậy, còn là bộ phận chủ yếu nhất.

Bởi vì trên cuộn giấy bìa ngoài chỉ đề có hai chữ: Thiêu Thân.

Hai chữ đó đại biểu cho một người.

Người đó chính là con thiêu thân của chiến dịch Thiêu Thân lần này, chính là cái mồi nhử.

Lâm Hoàn Ân, nam, hai mươi mốt tuổi.

Cha, Lâm Đăng. Mất.

(Chú: Lâm Đăng, người Bồ Điền, Phúc Kiến, đệ tử ngoại gia Thiếu Lâm Nam Tông, nhà giàu có, sở hữu vạn khoảnh núi trà, thông thương với Ba Tư, gia tộc đều rất giàu, từng qua Phù Tang bảy năm, nghe nói đã được chân truyền "Tân Âm", mất năm ngoái, thọ bốn mươi chín tuổi).

Mẹ, Mộ Dung Ân Liễu.

(Chú: em Mộ Dung Nhất Thanh, cô của Mộ Dung Thanh Thành. Mất).

Chị, Lâm Hoàn Ngọc.

(Chú: chị em ruột với Lâm Hoàn Ân, bị tuyệt chứng, nuôi trong nhà Mộ Dung, bởi vì từ xưa đã có truyền thống nuôi anh chị em trai em gái phải cách xa nhà. Mất).

Phía dưới là nhận xét của Lâm Đăng đối với con trai của mình, tài liệu lấy từ một liên hệ vô cùng mật thiết mà ra, không những vậy, mà xác thực là do chính miệng Lâm Đăng nói ra.

- Hoàn Ân thông minh, thông minh tuyệt đỉnh, ba tuổi đã biết viết chữ, sáu tuổi đã viết được cuốn kinh Kim Cương, ta không dám dạy nó học võ, người thông minh quá thường hay chết sớm, nhưng bạn bè giang hồ của ta có rất nhiều cao thủ, chỉ cần bọn họ ở trong nhà ta một vài ngày, Hoàn Ân sẽ học hết vũ công của bọn họ ngay, chỉ tiếc là trước khi ta chết, nó bỗng nhiên…

Phía dưới là nhận xét của Mộ Dung Ân Liễu đối với con trai của mình:

- Hoàn Ân là một đứa bé thật tội nghiệp, bởi vì từ nhỏ nó đã chú định là sẽ được đem cho, bởi vì nhà ta thiếu nợ nhà Mộ Dung, đã quyết định là phải đáp ơn nhà Mộ Dung bằng đứa nhỏ, bất kể nhà Mộ Dung có chuyện gì khó khăn, đứa bé này nhất định phải đưa thân ra gánh chịu.

- Nhà Mộ Dung quả nhiên gặp chuyện khó khăn, Hoàn Ân vốn có thể giải quyết được dùm cho chuyện của họ, chỉ tiếc là…

Phía dưới là nhận xét của người chị là Lâm Hoàn Ngọc:

- Hoàn Ân tuy là em trai ruột của ta, nhưng chị em ta cả đời không mấy khi gặp nhau, không những vậy, chẳng bao lâu nữa sẽ vĩnh biệt, ta tin rằng chúng ta đều là những kẻ lương thiện, cả đời chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa hổ thẹn với lương tâm, dù cho chúng ta kiếp trước có làm gì sai lầm, ông trời cũng trừng phạt vào một mình ta là đã quá đủ, sao còn đối xử tàn bạo với y quá như vậy? Làm cho y không bao giờ còn được hưởng thụ cuộc đời tự do tự tại?

Sau đó là lời chẩn bệnh của danh y Diệp Lương Sĩ ở Giang Nam, một người có liên hệ vô cùng thân thiết với gia tộc của bọn họ:

- Toàn thân huyết mạch hỗn loạn, thịt gân không điều khiển được, đã không thể vận động khích liệt, cũng không thể chịu đựng được kích thích, nếu không sẽ chết ngay không cứu được.

Nhà sư khổ hạnh mặc áo bào trắng đưa hai tay ra chầm chậm xếp lại cuộn giấy, bàn tay của y cũng như toàn thân của y, đều được che giấu hoàn toàn dưới bộ áo trắng rộng thùng thình đó.

Những tài liệu đó y đã xem không biết bao nhiêu lần, lần này y còn xem thật là tỉ mỉ.

Y trước giờ vốn là một người rất tỉ mỉ, nhất định không để bọn họ làm chuyện gì sơ xuất sai lầm đi một điểm nhỏ.

Y dối với chính mình và thuộc hạ của mình rất nghiêm khắc, có điều lúc này, y còn không nhịn được phải thở phào ra một hơi, phảng phất như y rất thỏa mãn với chính mình.

Bấy giờ, người mặc áo bào màu xanh thân hình như cây sào đã bước vào phòng như một bóng liễu nhẹ nhàng phất qua, ngồi nhẹ nhàng xuống một chiếc ghế đá rộng, ngồi xuống bằng một tư thế làm người ta liên tưởng đến một con mèo.

Tên tiểu quỷ cầm nhành hoa mai màu đỏ cũng đang nhảy tưng tưng vào, nhảy một cái lọt vào trong một cái ghế khác, và vẫn còn đứng cứng ngắt trên chiếc ghế, không chịu ngồi xuống.

Toàn thân trên dưới cốt tiết của y hình như cứng đơ, không thể nào bẻ gập, cong lại được.

Nhà sư khổ hạnh không ngẩng đầu lên, cũng chẳng nhìn bọn họ nửa con mắt, y chỉ bất quá lạnh lùng hỏi:

- Ngươi không nên đến đây, tại sao lại đến làm gì?

- Tại sao ta không lại được?

Nếu có người nào khác ở trong căn phòng đó, nghe y nói câu đó sẽ không khỏi giật nảy mình lên.

Câu nói có sáu chữ đó chẳng có chỗ nào làm người ta kinh ngạc, cái người nói câu đó, giọng nói cũng chẳng có gì làm người khác phải giật mình.

… Oai hiếp, dọa nạt, ép bức, khiêu khích, những cách làm người ta phải sợ hãi, đều không có trong giọng nói đó.

Thật ra, người này nói chuyện còn dễ nghe hơn đại đa số người khác trên thế giới này nhiều, không những trong trẻo dễ nghe, mà còn đượm một vẻ nhu tình ngọt ngào không sao nói được.

Đó mới là chỗ làm người khác giật mình.

Ba người đang ngồi trong phòng bây giờ, đáng lý ra không có ai nói được cái giọng như vậy, vậy mà vẫn cứ có mới lạ.

Cái người mặc áo bào xanh, gương mặt xanh như rêu, thân thể cứng ngắt như cương thi từ thuở xa xăm, xem ra không có lấy một tý sinh khí kia, lại lấy một cái giọng ngọt ngào như mật hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ngươi nói ta không nên lại, có phải là vì ta đem người không nên lại tới nơi này?

- Đúng vậy.

- Ta cũng biết thế.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh êm như giọng của nàng xử nữ vừa biết yêu:

- Nếu không phải là ta, cái bọn chỗ tiệm giấy kia chẳng bao giờ tìm được tới nơi này.

- Đúng vậy.

- Cũng chỉ vì như vậy, mà ta mới nhất định phải lại.

- Tại sao?

- Ta mà không lại, bọn họ làm sao lại đây được? Bọn họ không lại, làm sao mà biết được nơi đây.

Người mặc áo bào xanh nói:

- Có ngươi tại nơi đây, bọn họ lại, làm sao còn sống mà trở về?

- Bọn họ có còn sống để trở về không, có liên quan gì đến ta.

- Vậy thì liên quan đến ai bây giờ?

Người áo bào xanh hỏi:

- Ngươi.

Giọng nói của nhà sư khổ hạnh vẫn vô tình như bao giờ, không vì bất cứ tình cảm gì mà biến đổi, không vì bất cứ chuyện gì xảy ra mà khích động, không những không có tình cảm, thậm chí ngay cả tư tưởng cũng không.

Y chỉ hững hững hờ hờ nói cho người mặc áo bào xanh biết:

- Bọn họ có sống để trở về hay không, chỉ liên quan đến mình ngươi, bởi vì ngươi đem bọn họ lại đây.

Bấy giờ đã là giữa đêm, phương trời xa xa trông như một tấm giấy được ông tiên đổ xuống bình mực đen ngòm vào tờ giấy hoa tiên làm bằng thủ công tinh vi, cái kiệu và hai người khiêng kiệu bằng giấy vẫn còn đang treo lơ lững giữa không trung trong màn đêm.

Treo lơ lững trong màn đêm, xem ra như một bức Quỹ Thú đồ của Ngô Đạo Tử, chân thực làm sao, ngụy bí làm sao, và cũng mỹ lệ làm sao.

- Đúng vậy.

Giọng nói của người mặc áo bào xanh nghe ra vẫn còn vô cùng đặc biệt ngụy dị:

- Bọn họ do ta đem lại đây, dĩ nhiên là phải do ta đuổi đi.

Y đứng dậy.

Tư thế đứng lên của y, in hệt như một đóa hoa nở ra trong cảnh tiên bồng.

… Chân thực làm sao, mỹ lệ làm sao, thần bí làm sao.

Nhưng thân hình bất động của y, vẫn còn cứng ngắt như vậy, vừa lạnh lùng, vừa xanh lè xanh lét.

Cái người này, lúc cử động và lúc không cử động, hình như hoàn toàn là hai người khác nhau.

Cái người này, lúc nói chuyện và lúc không nói chuyện, hình như hoàn toàn là hai người.

Nhưng cái chỗ kinh người nhất của y, còn muốn kinh người hơn cả cái điểm đó nhiều.

Người và kiệu vẫn còn lơ lững giữa không trung.

Cho dù là bằng giấy, cũng không thể nào cứ lơ lững trên trời như vậy.

Cho dù là một chiếc lá rơi thật nhẹ nhàng, cũng không thể nào bỗng ngừng ở đó, ngừng lơ lững giữa không trung.

Nhưng chiếc kiệu và hai người khiêng kiệu quả đúng là có cái dáng như vậy.

… Trên thế giới này, cũng có rất nhiều điều như vậy, cũng có rất nhiều chuyện không thể xảy ra, mà vẫn xảy ra.

Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bỗng dưng trong khoảnh khắc đã biến thành một đám lửa.

Lửa từ trên đầu cây gậy trúc xanh bắt đầu cháy ra.

Người mặc áo bào xanh lắc eo lưng một cái, người của y đã ra khỏi căn nhà, y đưa cây gậy trúc xanh trong tay chỉa vào trong bóng đêm, như một thầy bùa mặc áo xanh đang hướng lên trời niệm bùa chú gì đó thật độc ác.

Sau đó, cây gậy trúc vốn không có tý gì sinh khí, bỗng như lấy được sinh mệnh ra từ câu bùa chú đó, bỗng dưng bắt đầu uốn éo chuyển động không ngớt, phảng phất như một con rắn độc đang từ địa ngục bị nung đốt bò ra.

Sau đó, nó đem theo lửa đỏ từ địa ngục về.

Trong bóng tối bỗng có một tia lửa màu xanh lập lòe trên đầu cây gậy ngưng thành một đốm lửa.

Con rắn độc lại uốn éo một cái, đốm lửa bèn vụt ra như cái nọc rắn, nhanh như điện xẹt bay tới chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu.

… Do đó chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bèn biến thành một đám lửa chỉ trong một thoáng chốc.

Lửa thiêu thật nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã đỏ hồng cả một góc trời.

… Thì ra chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu quả thật đều làm bằng giấy, nhưng chiếc kiệu và mấy người đó làm sao có thể đi lẽo đẽo theo một người cả trăm dặm, đi lại cái tòa nhà bằng đá âm u mà ngụy bí này?

… Nếu trong kiệu không có người, làm sao lại phát ra những âm thanh gào thét như quỷ khóc?

Đám lửa đang cháy hừng hực đó bỗng nhiên biến thành một mảng lửa đỏ, chia ra thành năm ngọn ở năm hướng khác nhau khai triển ra, khai triển thành năm cột lửa.

Lửa lại biến hóa, năm cột lửa bỗng nhiên biến thành hai bàn tay, hai bàn tay thật khổng lồ, từ giữa không trung chụp tới người mặc áo bào xanh.

Lửa đem theo tiếng gió, tiếng gió rít lên như lụa xé, ánh lửa chiếu lên gương mặt của người mặc áo bào xanh thành một màu xanh mét thảm lệ.

Người của y hình như cũng muốn sắp cháy đến nơi rồi.

Chỉ cần hai bàn tay lửa khổng lồ ấy chụp dính vào, xác thịt và linh hồn của y sẽ bị thiêu thành tro bụi, hình và hồn đều tiêu diệt vào trong vạn kiếp không trở lại được.

Trong tình cảnh đó, cả thế giới này hình như không có lực lượng nào có thể ngăn trở được đôi bàn tay lửa đó, cũng không ai có thể cứu giúp được y.

Trong căn nhà đá, ánh mắt của nhà sư khổ hạnh hình như cũng đang có ánh lửa lập lòe.

Y bỗng phát hiện phía sau đôi bàn tay lửa khổng lồ đó, rõ ràng đang có một bóng người theo sát.

Một cái bóng màu đen như ác quỷ.

Tứ chi của người đó, từng mỗi đốt hình như đều có thể tùy ý chuyển động múa may theo bất kỳ phương hướng nào.

Nãy giờ y đang cử động không ngớt, động tác xem ra thật ly kỳ quái dị, đi quá cái mức độ mà con người có thể làm được.

Không ai có thể đi quá cái cực hạn của con người, tại sao người này có thể làm được? Không lẽ y không phải là một con người? Nhà sư khổ hạnh cười nhạt.

Y hiểu rõ hoàn toàn vũ công và lai lịch của người này, thế giới này không có gì có thể giấu qua được mắt y, người này cũng vậy.

Những điều y biết cũng nhiều hơn đại đa số người khác rất nhiều.

Y biết trong hoàng cung xứ Ba Tư từng có thứ võng làm bằng ô kim lưu nhập vào Trung thổ.

Cái thứ võng đó không những có tính đàn hồi, dẻo dai, mà còn chịu được đao búa chém vào không đứt.

Trong vũ lâm có một người rất thông minh, kiếm được thứ tơ võng đó rồi, bèn dùng nó luyện thành một thứ vũ công thật quái dị.

Y lấy thứ võng ô kim đó treo chính người mình lên, đầu cái võng bên kia có móc câu, câu dính mái nhà tường vách cây cối hoặc những thứ gì có thể chịu được chung quanh bốn bề, người của y do đó được treo lên giữa chừng không bằng vô số những sợi tơ ô kim đó, cũng giống như một thứ múa rối được người ta điều khiển bằng dây nhợ.

Chỗ không giống là, cái lực lượng thao túng y, là do chính tự y phát ra.

Người của y cử động một cái, là kéo theo mấy sợi ô kim, sức đàn tính của sợi tơ, lại kéo theo động tác của y, vô số sợi tơ ô kim kéo vào nhau, dồn sức cũ vào sức mới, sức mới lại kéo theo sức cũ, hỗ tương tuần hoàn lôi kéo nhau không ngớt.

… Chỗ ảo diệu trong cái lực lượng ấy, rất giống một thứ cơ khí sắp đặt tinh tế chu mật mà phức tạp.

Cái lực lượng ấy lớn lao thế nào, cũng không ai có thể tưởng tượng cho nổi, chỉ có những thứ lực lượng đó, mới làm cho một người có thể làm được những động tác siêu việt như vậy.

Hiểu rõ được điểm đó, tự nhiên là có thể hiểu được ngay làm sao chiếc kiệu có thể treo lơ lững trên không.

… Chiếc kiệu và hai gã khiêng kiệu bằng giấy, vốn là treo dính vào thân người đó. Người đó vốn là "ngồi" trong chiếc kiệu.

Những động tác quái dị, phát xuất ra một lực lượng vô cùng kinh sợ đó, làm cho động tác của y xem ra lại càng quái dị và kinh sợ.

Đôi bàn tay lửa khổng lồ, chính đang bị động tác của y thao túng, đem theo một đám lửa hừng hực và luồng gió gào hú, ào ào cuốn lại người mặc áo bào xanh.

Sau trận gió còn có cái bóng như ác quỷ đó nữa.

Cho dù người mặc áo bào xanh tránh được đám lửa đỏ đó, y cũng khó mà tránh khỏi một chưởng trí mạng của cái bóng màu đen.

Gió rít ghê rợn, lửa cháy mãnh liệt, ác quỷ tung chưởng, chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó, ngay cả trời đất cũng biến hẳn đi sắc mặt.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ nhìn lom lom với cặp mắt sáng rực, cả người y vì đó mà phấn khởi khẩn trương cả lên.

Y thích nhìn cảnh giết người, được nhìn một người bị thiêu sống như vậy, không phải lại càng là chuyện quá hay ho nữa sao?

Chỉ tiếc là lần này y không thấy được, nhưng y thấy một chuyện còn thích thú hơn là chuyện người bị thiêu sống.

Bàn tay lửa vừa đánh xuống, thân hình của người mặc áo bào xanh bỗng như một con rắn nhẹ nhàng cuốn vòng quanh, chiếc áo bào màu xanh trong lúc uốn lượn đã bị tuột ra khỏi thân thể, thân thể của y mềm mại như tơ.

Bàn tay của y vung lên một cái, tấm áo trường bào đã bay lên, giống như một đám mây màu xanh, chận lấy đám lửa đỏ.

Đám mây quay ngược lại, tiếp theo đó lại cuộn vòng bay tới cái bóng đen như ác quỷ kia, đem theo một đám lửa đỏ hực ào ào vụt lại thân hình y.

Tên tiểu quỷ mặc áo đỏ đứng trên chiếc ghế nhìn, nhìn muốn rớt cả tròng mắt ra.

Cặp mắt của y đang nhìn, không phải là cảnh tượng mỹ lệ tráng quan, thiên biến vạn hóa của đám mây đem theo lửa đỏ rực rỡ kia, cũng không phải là cái chiêu kinh tâm động phách đảo chuyển sống chết đó.

Dĩ nhiên là y lại càng không đi nhìn cái mặt trăng tròn vạnh đang từ từ đi lên từ mé chân trời xa xa kia.

Cặp mắt của y đang nhìn lom lom vào một người, một người vừa tuột ra khỏi cái áo trường bào màu xanh.

Một người đàn bà.

Một người đàn bà chắc chắn phải được đặc ân, phải được hết cái ảo tưởng của cả loài người mới tạo nên được như vậy.

Cô ta rất cao, cao vô cùng, cao đến độ đại đa số đàn ông đều nhất định phải ngẩng cổ lên mới thấy được gương mặt của cô ta.

Đối một người đàn ông mà nói, cao như vậy tuy là một thứ áp lực, nhưng lại có thể thỏa mãn được một thứ dục vọng và ảo tưởng thật bí mật trong đầu của họ.

Một thứ dục vọng và ảo tưởng có thể nói gần như là bạo ngược.

Đùi của cô ta rất dài, dài vô cùng, có nhiều người rất có thể chỉ cao tới eo lưng của cô ta.

Eo lưng của cô nhỏ mà mềm mại, nhưng lại đầy vẻ đàn tính.

Cánh tay của cô tròn lẳng, đùi cũng tròn lẳng, cái thứ tròn lẳng làm sôi sục lòng dục vọng của đàn ông. Tròn lẳng, thuôn dài, rắn chắc, đầy đặn, làm cho người ta có một cảm giác như tràn đầy muốn vỡ tung.

… Cô hoàn toàn khỏa thân.

Tên tiểu quỷ áo quỷ còn chưa kịp nhìn ngực và gương mặt của cô, ngay cả đầu tóc đen nhánh của cô y cũng còn chưa thấy.

Y đang mãi nhìn vào cặp đùi của cô.

Từ cái lúc y nhìn vào cặp đùi ấy, y chẳng còn muốn đưa mắt nhìn ra chỗ nào khác hơn.

Đợi đến lúc y nghe nhà sư khổ hạnh lạnh lùng hỏi:

- Lần này ngươi lại đây có chuyện gì vậy?

Thì lúc đó cái bóng đen như ác quỷ đang bay bỗng trên không trung, phía dưới là một đám lửa đỏ rực.

Một biển lửa đan lại đậm đặc bằng những ngọn lửa cháy hừng hực.

Đám mây xanh cuốn ngược lại, bàn tay lửa cũng cuốn ngược lại, thân hình của y bỗng rụt lại, rồi lại thả tung ra, chỉ trong một đường tơ kẻ tóc, đã nhảy ngược lên thoát ra khỏi cú phản kích trí mạng của địch thủ.

… Lợi dụng lực đàn tính của ô kim, lúc thân hình rút lại rồi nhả ra, y có thể nhún người lên tới bốn trượng.

Đấy là tuyệt kỹ bình sinh của y.

Đám lửa đỏ chỉ trong chốc lát đã thiêu sạch, lúc y đang nhún người trong không trung, sức mới đã được sinh ra, lửa vừa tắt, y đã có thể lập tức vung chưởng ra, từ một vị trí người ta không thể tưởng tượng được, dùng một động tác người ta không thể nghĩ là sẽ làm được, giết đối phương trong một tích tắc.

… Những sợi ô kim lúc này cũng đang thu rút lại thành một tình huống vô cùng phức tạp, tựa hồ như cái lực lượng sản sinh ra cũng rất phức tạp, cái động tác được thôi động từ cái lực lượng đó lại càng quái dị phức tạp.

Vì vậy, tuy y đánh ra một chưởng không trúng, y vẫn chưa hoàn toàn bị mất hẳn tiên cơ.

Y vẫn còn rất tin tưởng vào chính mình, bởi vì y còn chưa biết được trong căn nhà đá đó còn có một người, hiểu rõ y như trong lòng bàn tay.

Những sợi ô kim không thể thấy được trong bóng tối, dưới ánh lửa lập lòe cũng không thấy được.

Chỉ có người đó mới biết được nó đang có đó, không những vậy, còn biết nó đang ở đâu.

… Nhà sư khổ hạnh đang chầm chậm rút ra một cái ống đồng trong cái nhà bếp nằm sau lưng y.

Đây là một trong mười ba cái ống đồng mà y đã chế tạo, bắn ra những tia nước màu hoàng kim.

Tia nước bắn ra khỏi khung cửa sổ, tưới lên những sợi ô kim tuy không thấy đâu nhưng chắc chắn là có ở đó, rồi bám lên đó.

Đám mây lửa đã bay vụt qua, tuy không thiêu được ô kim, hàng ngàn hàng vạn những hạt cũng không biết là dầu hay là nước dính trên sợi ô kim đều cháy cả lên, cháy thành một biển lửa đỏ.

Bóng đen đang chiếm hết tiên cơ kia, bỗng nhiên phát hiện mình đang nằm trong biển lửa đỏ hực.

Nhưng y không hề hoảng sợ, lại càng không bị hỗn loạn.

Y không sợ lửa, trên người y đang mặc và chiếc mặt nạ y đang đeo là những thứ chống lửa.

Khinh công của y tuyệt đối là hạng đệ nhất lưu, danh tiếng rúng động thiên hạ là Sở Lưu Hương nếu còn sống, chưa chắc đã thắng được y.

Đến lúc cần kíp, y vẫn còn có thể cởi hết đám tơ võng kia, biến thành hạc bay đi mất tiêu.

Y muốn chạy, còn ai đuổi theo kịp?

Nhưng dưới cặp mắt của nhà sư khổ hạnh, gã này đã là một người chết, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn thêm nửa con mắt, y đã quay sang hỏi tên tiểu quỷ.

Cái tên tiểu quỷ hành động và thái độ thật quái dị kia bỗng dưng vừa cười vừa nhảy tưng tưng vừa bắt đầu cất tiếng hát lên một bài đồng ca:

- Bình, bình, bình, xin mở ra.

- Mi là ai?

- Tôi là Đinh tiểu đệ.

- Mi lại đây làm gì?

- Tôi lại xin con dao.

- Xin con dao làm gì?

- Bổ trúc.

- Bổ trúc làm gì?

- Làm nồi chưng.

- Làm nồi chưng làm gì?

- Chưng đầu người.

- Chưng đầu người làm gì?

- Chưng cho mẹ già ăn điểm tâm.

Y hỏi mình, rồi tự trả lời, hát hết một đoạn rồi, càng hát càng cao hứng.

Nhà sư khổ hạnh cứ để mặc y hát, đợi y hát xong mới hỏi:

- Ngươi đến đây, không phải là nóng ruột muốn biết kết quả hành động lần này thế nào sao?

- Dĩ nhiên không phải.

- Ngươi cũng không muốn biết Sở Lưu Hương sống chết ra sao?

- Dĩ nhiên là ta muốn biết, chỉ bất quá là ta đã biết rồi.

- Ngươi biết gì rồi?

Tên tiểu quỷ áo đỏ lại cười, lại nhảy tưng tưng, lại vỗ tay hát một bài đồng ca:

- Chiến dịch Thiêu Thân bắt đầu, Sở Lưu Hương bèn chết ngay.

- Y không đến, y đã chết từ lâu.

- Y đến, vẫn sẽ chết.

Thân hình của nhà sư khổ hạnh, gương mặt và cặp mắt, lại chìm vào trong chỗ ánh đèn không chiếu tới.

- Vậy thì lần này ngươi lại đây, vẫn là đợi để cắt đầu đấy.

- Đúng vậy.

- Hiện tại đã có đầu để cắt rồi đó, sao ngươi còn chưa mau mau đi đi?

- Đầu của ai?

- Cái đầu người đã tính cắt từ lâu rồi đó.

- Cái đầu của tên vương bát hiện tại có thể cắt được rồi đó.

- Được.

Tên tiểu quỷ áo đỏ cười hi hi, hai cánh tay dần một cái, làm như muốn đưa lên đầu hàng vậy.

Nhưng trong nụ cười hì hì của y bỗng tràn đầy vẻ sát khí, ngay cả một chút gì đầu hàng cũng chẳng có.

Trong một khoảnh khắc nhỏ bé, trong áo quần đỏ của y bỗng nghe có tiếng động thật kỳ quái, làm như một khối băng lớn đang bị bể tan ra.

Sau đó bỗng nghe có tiếng rào rạo vang lên một hồi, một thứ gì tan nát như một tảng băng đang rớt từ trong ống tay áo của y ra.

Gương mặt và ánh mắt của nhà sư khổ hạnh tuy đã chìm vào trong chỗ không có ánh đèn, nhưng vẻ kinh ngạc trên gương mặt y, vẫn còn có thể nhận được ra.

Trận chiến nảy giờ, mắt thấy tùy thời tùy lúc đều có thể kết thúc, nhưng mỗi một người nào gia nhập vào trong vòng chiến đều có thể trong một khoảnh khắc sinh tử, tung ra những chiêu thức làm người ta không thể nào tưởng tượng tới nổi, đảo chuyển càn khôn, đưa đối phương vào chỗ chết.

Bay qua lửa đỏ, trao đổi chiêu thức giữa không trung, những thứ đó đều chẳng phải là thứ tuyệt học gì, quan trọng nhất là trong cuộc chiến hỗn loạn đó, hai bên thắng bại đều có thể tùy lúc đảo ngược địa vị, trong tình cảnh hiểm ác như vậy, chỉ có trầm tĩnh mới có thể sống sót.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên là biết cái điểm quan trọng đó, nảy giờ y là người bàng quan, hiện tại y cũng đã bị lôi cuốn vào trong cơn xoáy lốc, đối diện với phút giây sống chết đó, bất biến không chừng chính là con đường đối phó với vạn biến.

Bài đồng ca của tên tiểu quỷ áo đỏ, bây giờ ngồi nghĩ lại, không khỏi làm người ta dựng đứng cả lông tóc lên:

- Làm nồi chưng, chưng đầu người, đem đưa cho mẹ già, ăn điểm tâm…

Người đàn bà mặc áo bào xanh, người áo đen, nhà sư khổ hạnh, rốt cuộc ai mới là đối tượng y thật sự đến đây để hạ thủ?

Hai cánh tay của tên tiểu quỷ áo đỏ đưa lên, vẫn còn cái vẻ đầu hàng, cái thứ vỡ vụn ra như nước đá, như thiếc đó còn đang rớt lả tả từ trong ống tay ống quần của y ra.

Sau có cái người vốn đang làm như hoàn toàn cứng ngắt này, bỗng nhiên trong khoảnh khắc đã "sống" lại.

… Thì ra tứ chi cốt tiết của y, bình thời vẫn dùng thiết bản cột dính lại.

Vì vậy mà lúc nào động tác của y cũng cứng ngắt giống như cương thi, ngay cả ngồi cũng không ngồi được.

Người trong giang hồ, vốn chưa từng có ai nghe có một người nào như thế này, thấy được y, dù cho có chưa chết, thì cũng sắp chết đến nơi, chính cái lúc thấy y đó, là đầu lâu đã bị y cắt lấy, xách trong tay chạy như bay rồi.

Vì vậy, biết cái bí mật của người này, tối đa cũng không quá mười người.

Nhưng mỗi người ai ai cũng có thể tưởng tượng ra được, một người như vậy, nếu những cây thiết bản y đem bó cứng vào tay chân mình đã bị bẻ gãy hết ra, động tác của y sẽ biến thành nhẹ nhàng xảo diệu linh hoạt biến hóa đến chừng nào?

Thiết bản đã gãy nát, người đã bay ra, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một con quỷ tinh linh bay lượn biến ảo vô phương.

Người áo đen đang bay trong vùng lửa đỏ bỗng nhiên thân hình chậm lại.

Y không sợ lửa, nhưng y sợ khói.

Khói lửa đang thiêu đốt trên sợi giây ô kim có một thứ mùi thật quái dị.

Y bỗng cảm thấy chóng mặt.

Sau đó y thấy một cặp đùi đang từ trong vòng lửa bước lại, một cặp đùi thon dài tròn lẳng rắn chắc, trần lồng lộng, gót chân thật dễ thương, đường nét thật mỹ lệ dịu dàng.

Ngón chân thật dài, thật đẹp đẻ.

Trong hoàn cảnh nào, một cặp đùi của một người đàn bà thông thường sẽ làm cho dục tính người đàn ông sôi động lên, có lúc thậm chí còn muốn chết người hơn cả một hai chỗ quan trọng khác.

Người đàn ông nào có kinh nghiệm cũng đều hiểu được điểm đó.

Y cũng là một người đàn ông có kinh nghiệm, có kinh nghiệm giết người, giết đàn bà cũng rất có kinh nghiệm.

Có điều trong khoảnh khắc chóng mặt đó, y cũng đã phát hiện ra, cặp đùi đẹp tuyệt vời đó quả thật đã lấy mạng của mình. Trong một cái tích tắc nhỏ bé, một cái bóng như quỷ mị đã bay xẹt ngang qua, chính là tên tiểu quỷ áo đỏ.

Tiểu quỷ cắt đầu đã tới.

Mọi người mau mau chạy trốn.

Nếu chạy không thoát.

Đầu lâu không giữ nổi.

Tiểu quỷ cắt đầu, chuyên môn cắt đầu người.

Trong cái khoảnh khắc một người sắp chết, bỗng dưng có một đứa con nít quần đỏ áo đỏ xuất hiện, tay cầm một con dao, một tay chụp lấy đầu tóc, còn tay kia cắt xuống, chợt đến chợt đi, như quỷ mị.

Đứa bé này là ai?

Không ai biết cả.

Đứa bé này vì sao muốn cắt đầu người ta? Xách đầu đem đi đâu?

Cũng không ai biết được.

Nhưng, ai ai cũng đều có thể tưởng tượng ra được, cái chuyện này nó mới thần bí nguỵ dị làm sao, thậm chí còn có tý lãng mạn đầy máu tanh trong đó.

Cái chỗ lãng mạn truyền kỳ nhất là, nếu không phải là đầu của danh nhân, y sẽ nhất định không thèm cắt.

Nếu bạn không phải là danh nhân, nếu bạn biết mình sắp chết rồi, nếu bạn biết trên thế giới này còn có một tên tiểu quỷ chuyên môn cắt đầu người như vậy, dù cho bạn có đem theo tám trăm lượng vàng, chạy đi tìm y, quỳ xuống đất năn nỉ y chờ cái lúc bạn sắp chết mà cắt lấy đầu bạn, y sẽ chẳng thèm nhìn bạn nửa con mắt, thậm chí ngay cả đầu tóc của bạn y cũng chẳng thèm đụng vào một sợi.

Nếu bạn không phải là danh nhân, bạn muốn y cắt đầu của mình, còn muốn khó hơn là cầu khẩn y đừng cắt đầu mình nhiều lắm.

Có điều nếu y đã nhất định muốn cắt đầu của bạn, y sẽ tùy thời tùy lúc đợi đến lúc đó.

Đợi đến lúc bạn chết.

Y với bạn nhất định không có thù oán gì, y chẳng muốn giết bạn, cũng chẳng muốn bạn chết, nhưng y sẽ chờ cho bạn chết.

Nếu mà bất hạnh bạn vì chuyện gì đó mà chết đi, bất kể bạn sẽ chết bằng cách nào, bất kể bạn chết ở đâu, cũng bất kể bạn chết lúc nào, chỉ cần bạn chết rồi, y sẽ xuất hiện ra ngay.

Chỉ cần y xuất hiện ra, con dao cắt đầu của y sẽ kề ngay vào cổ họng của bạn, một nhát đưa xuống, nhất định sẽ cắt đứt qua cái xương cổ phía sau đầu, một nhát là cắt đứt đầu lâu, ngay cả tay đao phủ thủ trong

hình đường có kinh nghiệm nhất cũng không chính xác được bằng, sau đó, y bèn xách đầu chạy, thoáng chốc là mất tiêu tăm tích.

Cái tình cảnh đó đã từng xảy ra bao nhiêu lần rồi, không ai suy luận ra được y khổ sở chờ một người chết rồi cắt lấy đầu để làm gì.

Chỉ bất quá, có một chuyện bất cứ người nào chỉ cần có một chút tưởng tượng là có thể nghĩ ra được…

Trên thế giới này, nhất định có một nơi bí mật vô cùng, một nơi tàng chứa rất nhiều đầu người, mỗi cái đều là đầu của một danh nhân.

Có người tàng trữ danh khí danh họa danh kiếm, có người thích danh nhân danh hoa danh trù danh tửu.

Người thì trọng giá trị, người thì trọng cái thú chơi.

Nhưng thế giới này còn có một hạng người, hạng người thích tàng trữ đầu lâu của danh nhân.

May mà hạng người đó chỉ có một người.

Tuyệt đại danh hoa chết đi, chỉ bất quá là một người đã chết thế thôi, một tay danh hiệp khoáng thế chết đi, cũng chỉ là một người chết.

Người chết đều như nhau.

Đầu lâu của người chết cũng như nhau! Đã chẳng có giá trị gì, cũng chẳng có gì thú vị. Nhưng đối với người này lại là cái lạc thú lớn lao nhất trong đời y, cũng là mục tiêu lớn nhất trong đời y.

Không ai biết được y đã cắt bao nhiêu cái đầu, nhưng ai ai cũng đều biết, lúc y đi cắt cái đầu của ai, trước giờ chưa có người nào hay chuyện gì ngăn trở được y.

Lúc y xuất thủ, chỉ trong một khoảnh khắc, đầu đã bị y cắt mất.

Chỉ có lần này là ngoại lệ.

Lần này trước lúc y cắt đầu, y còn đi làm một chuyện, một chuyện không ai có thể tưởng tượng được y sẽ làm.

Bất kỳ ai cũng không thể nào ngờ được, tên tiểu quỷ cắt đầu này lại cho rằng chuyện này còn quan trọng hơn cả chuyện cắt đầu.

Cái đùi dài vừa đá ra, từng thớ thịt trên đùi đang cử động, người khác ai ai cũng thấy, chính cô ta cũng thấy.

Cô ta thường thường lấy những chuyện đó làm thú tiêu khiển cho mình.

Mắt nhìn cơ thể mình, từng thớ thịt đang rung động trong tấm kính đặc biệt đem từ hoàng cung ở Ba Tư sang, đấy đã là một thứ hưởng thụ duy nhất của cô ta.

Tại sao lại là hoàng cung xứ Ba Tư? Tại sao mỗi một người mỗi một chuyện đều hình như có quan hệ đến hoàng cung xứ Ba Tư?

Một người đàn bà cao như vậy, đẹp như vậy, gợi cảm như vậy, đại đa số đàn ông chỉ cần nhìn thấy cô ta là đã tiêu tan hồn vía, ngay cả chạm cũng không dám chạm vào người cô, thì cô ta trừ chính mình cho mình một tý hưởng thụ ra, còn có thể làm gì được hơn?

Không ngờ lần này lại có tình huống khác thường xảy ra.

Cô không bao giờ ngờ được rằng sẽ có một người đàn ông thấp hơn cô cả nửa người, lại đi ôm cứng lấy cô như đã yêu cô muốn chết đi được.

Càng không ngờ được là, người đàn ông ấy lại là tên tiểu quỷ cắt đầu.

Tên tiểu quỷ cắt đầu không đi cắt đầu trước.

Cái đùi dài đá ra, tiểu quỷ bay lên, búng người xoay qua, bỗng nhiên mở giang hai cánh tay ra, ôm choàng lấy eo lưng cô.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một đứa con nít mấy ngày chưa được bú sữa chợt trông thấy mẹ mình vậy.

… Cũng không nhất định là mẹ mình, chỉ cần có sữa là được rồi.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã đàn ông chưa thấy đàn bà đã ba trăm năm nay, thậm chí ngay cả một con dê cái cũng chưa thấy.

Cái tên tiểu quỷ này động tác in hệt như một gã si gái.

Cái đùi dài đá ra, y bỗng ôm choàng lấy eo lưng cô, dùng sức cắn vào bắp đùi cô một cái thật mạnh.

… Tên tiểu quỷ này cắn quá mạnh.

Kỳ quái là, gương mặt cô không lộ một vẻ gì là thống khổ, cô cũng chẳng kêu lên gì cả.

Cô chỉ cảm thấy choáng váng một khoảnh khắc, hoảng hoảng hốt hốt choáng váng, như thể đang đối diện với tấm gương vậy.

Đợi đến lúc cơn choáng váng đã qua đi, tên tiểu quỷ cắt đầu áo đỏ đã biến đi mất tăm mất dạng. Chỉ thấy trong bóng đêm phảng phất như có một đường màu đỏ thoáng qua dưới ánh lửa rồi biến mất.

Một người mặc áo đen đang ngã sóng soài trên mặt đất, dĩ nhiên người này đã mất đi cái đầu.

Cái tên tiểu quỷ cắt đầu lại xách đầu chạy đi đâu mất rồi?

Cái vấn đề đó vẫn còn chưa ai trả lời được.

Cái chuyện không còn nghi vấn gì nữa là, cái chỗ y tàng trữ đầu lâu, lại có thêm một cái đầu nữa của một danh nhân trong vũ lâm.

Một cái hộp gỗ bằng đàn hương, một chút tro, mười sáu thứ thuốc, cái dầu người sẽ được đặt vào trong đó. Trên hộp gỗ sẽ có khắc tên người đó.

Ở chỗ đó, những cái hộp gỗ đàn hương như vậy, kể đến hôm nay, đã có một trăm ba mươi ba hộp.

Cái chỗ đó ở đâu? Dĩ nhiên là không ai hay biết.

Choáng váng đã qua, đau đớn lại tới.

Một người đàn bà tóc dài, thoát bỏ tấm áo trường bào màu xanh ra, toàn thân da thịt trắng muốt như ngọc.

Bạch ngọc. Chỉ có một điểm không thay đổi. Cặp mắt của cô vẫn còn xanh biếc.

Như mắt mèo, như phỉ thúy.

Cô đang dụi dụi vào bắp đùi. Đối với tên tiểu quỷ thần bí ngụy dị khó hiểu kia, hiện tại cô cũng biết được một chút ít gì về y.

… Hàm răng của tên tiểu quỷ rất tốt, vừa chỉnh tề, vừa khít, không có một cái rằng nào bị thưa bị thiếu.

Cái dấu răng y để trên đùi cô, giống như một chuỗi kim cương bài hàng khít rịt.

Cô đang sờ vào chúng nó.

Ngón tay giữa của cô thật dài, thật mềm, thật đẹp.

Cô lấy đầu ngón tay giữa nhè nhẹ xoa lên cái dấu răng, cũng giống như một thiếu nữ nửa đêm chưa ngủ, đang xoa nhè nhẹ lên cái vòng bảo thạch mà tình nhân đã bí mật trao tặng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nảy giờ đang nhìn cô, nhìn với một vẻ đượm đầy khâm thưởng.

… Một cô gái như vậy, một vẻ mặt như vậy, một cặp đùi thuôn dài như vậy, nếu có người đàn ông nào thấy được, ai mà không đi thưởng thức?

Chỉ bất quá, cái người đàn ông này, ánh mắt khâm thưởng không phải vậy, không phải cùng một loại như những người đàn ông khác.

Lúc y nhìn cô, y nhìn có vẻ của một con chó sói đang nhìn con cừu của mình, một con chồn đang nhìn con thỏ của mình, một con mèo đang nhìn con chuột của mình, tuy cũng là thưởng thức, nhưng thật là tàn bạo cực kỳ.

Mặt trăng sáng rực ngoài dãy núi lại càng lên cao nữa, trăng sáng, trăng tròn, cô bước lại chỗ của y.

Mang một chiếc mặt nạ thật ngụy bí thật khủng bố màu xanh biếc, lúc còn mặc chiếc trường bào màu xanh không để lộ ra đường nét gì, mỗi động tác của cô đã đẹp đẽ như một đóa hoa đang nở.

Hiện tại cô hoàn toàn lõa thể.

Cô đi, hai bắp đùi thuôn dài rắn chắc tròn lẳng của cô được cái eo lưng mềm mại nhỏ nhắn đưa đẩy làm thành cái động tác, nếu không chính mắt nhìn thấy, thì dù bạn có nằm mộng một giấc mộng hoang đường mỹ lệ nhất trong đời, cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

Dù có cầu cho có một giấc mộng như vậy, không những vậy còn cầu bao nhiêu lần ở miếu thờ thần mình tín phụng nhất, cũng chẳng mộng tới được.

Bởi vì ngay cả vị thần cũng chưa hề gặp qua một cặp đùi nào như vậy.

Một cặp đùi thật dài, thật dài, thật dài. Thật tròn lẳng rắn chắc, đường nét thật tuyệt vời, làn da thật sáng ngời, và thật dài.

… Nếu bạn chưa từng chính mắt thấy qua, vĩnh viễn bạn sẽ không thể nào tưởng tượng ra được làm sao cặp đùi dài như vậy sẽ làm người khác bị mê hoặc chấn động đến mức như vậy.

Nhất là cặp đùi ấy lại ở cùng với cái eo lưng thon nhỏ đó.

Mái tóc của cô cũng rất dài.

Hiện tại không có gió, nhưng mái tóc dài của cô hình như đang bay trong gió.

Bởi vì thân hình cô chuyển động, chính là một tiết điệu của gió.

Tiết điệu của gió là tự nhiên.

Cô cử động cũng không có gì là cố ý điệu bộ.

… Nếu không phải là một cô gái cao như vậy, nếu cô không có cái eo lưng thon nhỏ như vậy, cặp đùi dài như vậy, thì dù bạn có giết cô ta, cô ta cũng làm không ra được cái tiết điệu chuyển động tự nhiên như vậy.

Trên thế giới này, rất nhiều chuyện đều như vậy, ông trời đối với người ta, không hề tuyệt đối là phải công bình.

Mắt của cô như thúy miêu thạch, tuy màu xanh biếc, nhưng bình thời bởi vì các thứ ánh sáng chiếu xiên qua, thành ra có cái dáng biến ảo thần bí không thể hình dung được.

Gương mặt cô trắng như bạch ngọc, nét mặt sâu mà rõ rệt, trông giống như những bức tượng của các nhà đại điêu khắc.

Cái chỗ trọng yếu nhất vẫn là cái khí chất cả người cô, một thứ khí chất lạnh lùng muốn chết người.

Lúc nảy sau cơn choáng váng đó, cô đã hồi phục lại cái khí chất thường có, không những lãnh mạn, mà còn lãnh bạo, không những lãnh bạo, mà còn lãnh đạm.

… Chết người nhất chính là cái thứ lãnh đạm đó, một thứ lãnh đạm không thiết tha không màng đến bất kỳ ai.

Cô đeo mặt nạ lên, mặc chiếc áo trường bào vào, bạn nhìn cô, tùy tiện cách nào, cô ta vẫn không để ý đến.

Cô hoàn toàn lõa thể ra đó, bạn nhìn cô, cô vẫn chẳng màng gì cả, tùy tiện bạn muốn nhìn cách gì, từ đầu xuống chân, từ chân lên đến đầu, nhìn cô nhìn lên nhìn xuống hoài như vậy, cô đều chẳng màng.

Bởi vì cô vốn không xem bạn là con người. Trừ chính cô ra, ai nhìn cô cũng đều không quan hệ gì cả, bạn muốn nhìn, bạn cứ nhìn, bạn không thấy gì, thì cũng mặc bạn.

Bạn có thấy gì, bạn sẽ làm gì, bạn sẽ chết thôi.

Cái vị nhà sư khổ hạnh này tạm thời lúc này còn chưa chết.

Cái thế giới này có gì làm cho y có cảm giác được, đã không còn bao nhiêu, người làm cho y có cảm giác lại càng ít hơn, cho dù còn có một hai người, cũng nhất định không phải là người đàn bà mắt xanh chân dài eo thon này.

Y lấy cái vẻ khâm thưởng cực kỳ, cái ánh mắt lãnh bạo cực kỳ đó nhìn cô bước vào gian phòng đá.

Cô lại ngồi xuống.

Cô lại ngồi xuống với cái tư thế ưu mỹ in hệt lúc nảy cô đã ngồi, vào cái ghế thật rộng lớn kia.

Điều duy nhất không giống là, ngồi xuống lúc nảy là một con quỷ áo xanh, ngồi xuống bây giờ lại là một người đàn bà không người đàn ông nào kháng cự nổi.

… Cô không hề quên cặp đùi của mình dài bao nhiêu, cô cũng không muốn cho người khác quên.

Cô ngồi xuống, cặp đùi của cô đã xếp thành góc độ vô cùng kỳ diệu, vừa đúng để người ta thấy được đùi của cô dài chừng nào, cũng đủ để cho người khác thấy cặp đùi của cô từ mắt cá chân đến bắp chân, đến bắp đùi, đường nét rõ rệt làm sao, tuyệt diệu làm sao.

Đao có góc độ, đùi cũng vậy, đao quý, đùi đẹp, trăng cong, đều là vậy cả.

Nhà sư khổ hạnh không thấy.

Có lúc tâm y có đao, mắt lại không có, có lúc mắt y có màu có sắc, tâm y lại không.

Vì vậy mà con người y ít ai nhìn thấy, người nào chuyện gì đều không thấy được. Dù có thấy đó, cũng chẳng thấy gì cả,… những chuyện gì nên thấy, y đều thấy cả, mà lại như không thấy, hạng người đó là trí giả.

… Ngay cả những chuyện không nên thấy, y cũng thấy được mà lại như không thấy, hạng người đó là gian hùng.

Bởi vì cái sau còn khó hơn cái trước.

Y bỗng vỗ tay lên.

Thậm chí lúc y đang vỗ tay, chẳng ai thấy được bàn tay của y, dù là người đứng đối diện với y, tối đa cũng chỉ thấy bàn tay y đang cử động, nghe tiếng y đang vỗ tay thế thôi.

Y thường thường để cho bạn đứng trước mặt nhìn y, y không hề che mặt, cũng không mang bao tay, nhưng ở một cái góc độ biến đổi giữa ánh sáng và bóng tối, bạn còn thậm chí không thấy được một chút da thịt gì trên người y.

- Cô hay thật.

Nhà sư khổ hạnh vỗ tay:

- Cô quả là người đàn bà đáng được cho ta hâm mộ.

- Đa tạ.

- Lúc ta còn chưa gặp cô, ta đã có nghe nói quý quốc có một vị tên là Lang Lai Cách Cách.

- Sao?

Cô gái đùi dài nhoẻn miệng cười:

- Không lẽ ông cũng biết ý nghĩa của Lang Lai Cách Cách là sao?

- Đại khái ta có biết chút ít.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Lang Lai, là một thứ ngụ ngôn lưu truyền chung quanh vùng phụ cận của quý quốc, là một thứ ngụ ngôn dạy người ta không được nói láo.

Y nói:

- Nhưng cái chuyện ngụ ngôn này, đã truyền qua Trung thổ lâu lắm rồi.

- Tôi biết.

- Cách Cách, ở một dãy vùng gần biên cương Trung thổ, được dùng như một cách tôn xưng, cái ý nghĩa của nó, chính là công chúa.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ bất quá, Lang Lai Cách Cách, còn có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn.

- Ông nói nó có nghĩa gì?

- Trong ngôn ngữ của các nước bên Tây phương, Lang Lai Cách Cách, có nghĩa là chân dài.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Lang Lai Cách Cách, chính là một vị công chúa chân dài xinh đẹp rất biết nói láo.

Công chúa chân dài bật cười lên:

- Ông biết chuyện cũng không ít tý nào cả.

- Trong hoàng cung của quý quốc, có một cái rương đựng tơ ô kim đã bị thất tung, bao nhiêu năm nay không nghe tin tức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Khổng Tước vương triều ở Ba Tư cũng vì đó mà cơ hồ muốn sụp đổ.

- Đấy là chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi.

- Có điều, mới gần đây vụ án đó lại được đem ra lại, vì vậy thái quân vương triều vừa mới tiếp nhiệm phải sai một tay cao thủ trong quý tộc vũ công cao cường thông minh nhất, tới Trung thổ truy tầm cái thứ đồ bị thất lạc đó.

- Ông đang nói cái vị cao thủ đó, chính là Lang Lai Cách Cách?

- Đúng vậy.

- Ông cho là Lang Lai Cách Cách là tôi?

- Đúng vậy.

Cái vị cô nương đùi dài xinh đẹp này bật cười lên.

Cô xem ra đúng quả thật là một vị công chúa, một người đàn bà khỏa thân ngồi trước mặt một người đàn ông, còn có thể bảo trì được phong tư ưu nhã như vậy, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

… Chỉ có hai loại đàn bà có thể làm được chuyện đó.

… Một kỹ nữ chân chính và một vị công chúa chân chính.

Cô đổi sang một tư thế ưu nhã khác, xoay mặt lại đối diện với nhà sư khổ hạnh hình như không có chuyện gì không biết này.

Tuy cô vẫn còn hoàn toàn lõa thể, nhưng hình như cô có vẻ đã mặc vào một bộ đồ công chúa vô hình vào rồi.

Cũng giống như cái áo mới mà gã lưu manh đã may cho nhà vua, trong câu chuyện ngụ ngôn ở Tây phương, chỉ có những tay trí giả và gian hùng chân chính mới có thể thấy được.

… Một người mặc một chiếc áo mới vào, dáng điệu ắt hẳn sẽ có chút thay đổi, cho dù y không hề mặc một chiếc áo mới, nhưng dáng điệu y đã thay đổi rồi, thì tâm tình và thái độ cách xử lý của y cũng đâu có gì phân biệt với chuyện y thật sự đang mặc chiếc áo mới.

Thậm chí ngay cả âm điệu lúc cô nói cũng đều thay đổi hẳn, biến thành ra lãnh đạm và ưu nhã, cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ông còn biết gì nữa?

- Cô từ Ba Tư lại, đem theo hàng vạn thứ châu báu và chính cô lại.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cô đem theo bao nhiêu thứ trân châu phỉ thúy bảo ngọc san hô mã não kim cương thạch, tất cả tuy đều trị giá liên thành, nhưng trân quý nhất dĩ nhiên vẫn chính là cô.

- Thật sao?

- Ta biết ở tây phương vùng cực tây, có một vị đại đế, thậm chí còn không tiếc đem cả một quốc gia lại đổi lấy cô.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng thái quân của cô chẳng thèm suy nghĩ gì, lập tức từ chối thẳng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng lần này, ông ta lại ra lệnh cho cô, đừng tiếc hy sinh thân mình, mà phải đạt cho được mục đích.

Cô đang ngồi lắng nghe, đến lúc đó mới hỏi:

- Mục đích gì?

- Ông ta muốn cô làm ba chuyện.

- Ba chuyện gì?

- Đem về tơ ô kim, giết tên tiểu quỷ áo đỏ, dò tin Sở Lưu Hương sống chết ra sao.

Cái vị cô nương vừa xinh đẹp vừa biết nói dối vừa có cặp đùi dài thật dài kia lại biến qua một tư thế khác, tuy cũng ưu nhã cao quý như cũ, nhưng đã có vẻ không được thoải mái gì cho lắm nữa.

- Sở Lưu Hương?

Cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ông đang nói Sở Lưu Hương nào?

- Cô nghĩ thế nào?

Nhà sư khổ hạnh hỏi ngược lại:

- Khắp thiên hạ này, còn có bao nhiêu Sở Lưu Hương?

Không phải là câu hỏi, câu hỏi đó vốn không cần phải trả lời.

… Có những người vĩnh viễn là có một không hai, từ ngàn năm trở lại, tuy không bao nhiêu người, Sở Lưu Hương là một trong những người đó không nghi ngờ gì cả.

Cô lại hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Sao ông lại nghĩ là chuyến này tôi lại đây có quan hệ đến Sở Lưu Hương?

- Bởi vì ta biết, Ba Tư có vị thái quân, bình sinh chỉ có hai thứ sở thích, một là rượu, một là khinh công.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhất là đối với khinh công, ông ta mê mệt muốn chết luôn.

- Khinh công quả là thứ làm người ta mê mệt vì nó.

Cô nói:

- Tôi biết có rất nhiều người lúc còn nhỏ đã chết mê chết mệt vì nó, thậm chí nằm mơ lúc nào cũng thấy mình đã biết khinh công, bay qua núi này sông nọ, bay qua mái nhà như chim én.

- Én và bướm không bay qua được núi non.

- Nhưng trong giấc mộng, chúng đều bay qua được.

Cô buồn buồn nói:

- Thế giới trong mộng, vĩnh viễn là một thế giới riêng biệt, cái điểm đó chỉ e rằng ông không bao giờ hiểu được.

Cái điểm đó chắc chắn là không còn nghi ngờ gì cả.

… Nếu một người đã hoàn toàn bị chìm đắm trong quyền lực và thù hận, làm sao có thể kỳ vọng được y sẽ nằm mộng?

Mộng tưởng tuyệt không phải là mộng, hai thứ đó có một chỗ khác nhau đáng để cho người ta bỏ thì giờ ra suy nghĩ.

- Một người đối với khinh công mê mệt như vậy, người y sẽ bội phục nhất phải là ai bây giờ?

Câu hỏi đó chỉ có một cách trả lời:

- Đối với một người mê mệt về khinh công, người y bội phục nhất dĩ nhiên phải là tay đệ nhất khinh công trong thiên hạ.

Người luyện chưởng, không hẳn sẽ nhất định bội phục một tay chưởng lừng danh đệ nhất thiên hạ, người luyện sức, nhất định sẽ không bội phục tay thiên hạ đệ nhất lực sĩ.

Nhưng khinh công lại không giống vậy.

Khinh công là một thứ lực lượng vô cùng ưu nhã mà có văn hóa, không những vậy còn rất lãng mạn.

Thậm chí còn lãng mạn hơn cả kiếm.

… Kiếm có vẻ cổ điển hơn, quý tộc hơn, nhưng khinh công, nhất định là lãng mạn hơn.

- Đương kim thiên hạ, ai là người khinh công cao nhất?

Câu hỏi đó cũng chỉ có một cách trả lời, ở trong thời đại này, người được vũ lâm thiên hạ công nhận là đệ nhất khinh công, đại khái chỉ có một người.

Khinh công của người này, cơ hồ đã được tuyên nhiễm thành một thứ thần thoại, thậm chí, có người còn nói rằng, y đã từng ngự gió bay qua sa mạc.

Dĩ nhiên tên của người này là Sở Lưu Hương.

- Về mặt uống rượu, Hương Soái cũng là một chuyên gia.

- Dĩ nhiên là vậy.

- Không những y giỏi phẩm bình rượu, tửu lượng của y hải nội hải ngoại đại khái không có ai sánh được bằng.

- Chuyện đó cũng chưa biết.

Cách Cách Chân Dài hững hờ nói:

- Tửu lượng của một người cao đến đâu, lấy miệng nói cũng chẳng được gì, nhất định phải uống cho đến lúc trắng đen mới nói được.

- Đó là chuyện nhất định!

Giọng nói của nhà sư khổ hạnh đượm đầy một nụ cười:

- Ta cũng có nghe qua, tửu lượng của Lang Lai Cách Cách tùy thời tùy lúc đều có thể đổ say liền mười tay vũ sĩ Ba Tư.

- Một người với mười người thì giả.

Cô nói:

- Một người chọi sáu người thì cũng còn chưa bại trận bao giờ.

- Nếu vậy Sở Lưu Hương thì sao?

- Chưa uống qua, làm sao biết.

Cách Cách Chân Dài nói:

- Chỉ bất quá, nếu có người nói Hương Soái có thể làm tôi say được, tôi cũng chẳng tin.

Cô bỗng đổi giọng:

- Nhưng tôi cũng tin rằng tửu lượng của ông ta nhất định là rất cao.

- Ta cũng tin vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Rượu, khinh công, đàn bà, ba chuyện đó, nếu Sở Lưu Hương tự nhận mình là đệ nhị, chẳng còn ai dám nhận mình là đệ nhất.

Lang Lai Cách Cách tuy không thừa nhận, cô cũng không phủ nhận, bởi vì đây là điều trong giang hồ ai ai cũng công nhận.

- Vì vậy mà cái vị thái quân của các người, người mà ông ta cả đời muốn được kết giao, chính là Sở Lưu Hương.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Ông ta dùng đủ mọi cách, chỉ để mời cho được Hương Soái lại Ba Tư làm khách một vài bữa.

- Sau này Hương Soái quả có lại, không những vậy còn kết thành bạn bè rất thân với thái quân.

- Chính vì bọn họ là bạn rất thân với nhau, vì vậy mới vô cùng quan tâm với nhau.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Do đó, giang hồ phao đồn Sở Lưu Hương chết rồi, thái quân mới sai cô lại đây, tìm hiểu cái tin sống chết ấy ra sao.

- Đúng là như vậy.

Lang Lai Cách Cách nói:

- Cho dù ở trong nước chúng tôi, cũng có rất nhiều người nghĩ rằng Sở Lưu Hương vĩnh viễn không bao giờ chết, dù y có chết thật nằm trong quan tài, mọi người cũng cho rằng người chết trong quan tài nhất định không phải là Sở Lưu Hương.

Cô còn nói:

- Mọi người thậm chí còn ráng cưỡng bách mình tin vậy.

… Sở Lưu Hương dù có chết rồi, cũng sẽ sống lại, tùy thời tùy lúc đều có thể sống lại.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận điểm đó.

- Chỉ bất quá trên đời này còn chưa có ai chứng minh được Sở Lưu Hương đã chết hay chưa, lại càng chưa có ai chứng minh được y chết rồi có thật là sống lại được hay không.

Y nói:

- Vì vậy, thái quân của các người mới sai cô lại đây để chứng thực điều đó.

Cách Cách Chân Dài cũng thừa nhận điểm đó:

- Thái quân quả thật rất quan tâm đến ông ta.

- Vì vậy cô mới lại đây tìm ta.

- Tại sao?

- Bởi vì cô biết ta cũng rất quan tâm đến chuyện Sở Lưu Hương sống hay chết, và ta cũng có một chút liên quan rất thú vị với gã tiểu quỷ cắt đầu kia.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất là, cô biết, chỉ cần cô là bạn bè của ta, chỉ cần lại địa khu của ta, ta sẽ nhất định không để cho bất kỳ ai xâm phạm đến cô.

- Tôi thừa nhận ông nói rất đúng.

Cách Cách Chân Dài nói:

- Nhưng tôi là người mới từ Ba Tư lại, làm sao tôi biết được bao nhiêu đó chuyện?

- Bởi vì cô có một người liên lạc.

- Người liên lạc?

Cách Cách Chân Dài hình như hoàn toàn không hiểu ba chữ đó có nghĩa là gì.

- Người liên lạc là người thế nào?

- Người liên lạc có nghĩa là nói người đó ở Trung thổ đã có một liên lạc rất trọng yếu, trong giang hồ địa vị cũng rất quan trọng, nhưng trong bóng tối, y có một liên hệ thần bí ám muội với một quốc gia khác.

Cách Cách Chân Dài chớp chớp mắt, làm như không hiểu.

… Mắt của cô vô cùng trong suốt, vô cùng tuyệt đẹp, không những vậy màu sắc còn gần giống như phỉ thúy, rất là trân kỳ mà cao quý.

… Nhưng một người đàn bà có thân hình như cô, cặp đùi dài như cô, còn ai đi chú ý đến cặp mắt của cô?

Nhà sư khổ hạnh lại giải thích.

… Hình như y thật tình tin rằng cô không hiểu, vì vậy y lại giải thích, đợi cho đến khi nào cô hiểu rồi mới ngừng, nhưng lại có vẻ như y vốn không sợ đợi chờ gì cả, bởi vì thời gian đã là sở hữu của y.

Chỉ có kẻ thắng mới làm chủ được thời gian, đối với kẻ bại mà nói, thời gian vĩnh viễn là thứ độc tố trí mạng nhất.

- Cô thông đồng với một người liên lạc phi thường trọng yếu, cô biết con người của ta rất có liên quan trọng yếu với ba chuyện cô muốn làm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất, cũng chẳng phải là ta, mà là cái tổ chức này của ta.

- Tổ chức?

- Đúng vậy, tổ chức.

- Tổ chức gì?

Cách Cách Chân Dài hỏi:

- Hai chữ tổ chức rốt cuộc có nghĩa gì vậy?

Nhà sư khổ hạnh nhìn cô chăm chú một hồi, rồi bỗng lấy một cuộn giấy từ trong một chỗ bí mật dưới bàn ra.

Một cuộn giấy màu phấn hồng.

Cuộn giấy này có tài liệu về ba người, ba người đàn bà, thần bí như nhau, đẹp như nhau, có quan hệ vô cùng mật thiết như nhau với chiến dịch lần này.

Người đầu tiên chính là…

Tên họ là Lang Cách Ty.

Biệt hiệu là Lang Lai Cách Cách.

Nữ, hai mươi lăm tuổi, lai người Ba Tư, chưa có chồng.

Cha: Lang Ba, thương gia Ba Tư, qua lại ty lộ buôn bán, vào quan ba mươi năm sau giàu có vô cùng, nghe nói có năm buôn bán lời đến hai ngàn bảy trăm lượng vàng.

(Chú: Món vàng này, đến nay không biết ở dâu, cũng không thấy ra khỏi Trung thổ bao giờ)

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ ở Giang Nam, thân hình rất cao, tinh thâm nội công, nổi danh "Bạch Bố Yêu Đái".

(Chú: Bạch Bố Yêu Đái, ý nói là toàn thân bà ta mềm mại như không có xương, có thể giống như giải thắt lưng, quân chung quanh người mình)…

Người viết tài liệu này, đối với cách dùng văn tuy không lấy gì làm cao minh, nhưng có một cái thú vị riêng, có thể làm đàn ông đọc mỉm cười trong bụng.

Nhưng nhìn ánh mắt của vị cô nương chân dài kia, lại là một chuyện khác.

Gương mặt cô đã xanh lè ra, nhưng cô vẫn còn muốn đọc tiếp.

Lang Cách Ty lúc lên ba tuổi bèn được cha đem về lại Ba Tư.

Lang Ba về nước rồi, dâng lên đồ trân bảo ngoạn vật ở Trung thổ, bảy mươi hai thứ, được thái quân sủng, ra vào cung đình, Lang Cách Ty mười một tuổi, làm nghĩa nữ dưới gối của ái phi của thái quân Ba Tư.

Cùng năm đó, Hoa Sơn kiếm phái của Trung thổ do vấn đề tranh chấp môn hộ đánh nhau một trận đẫm máu, Thanh Cô là một trong ba tay đại cao thủ phẫn hận quá bỏ môn phái, đem nữ đồ bốn người qua Ba Tư, cũng được ái phi của thái quân lấy lễ mời lại, vào trong cung làm nữ quan.

Cùng năm đó, Lang Cách Ty bái Thanh Cô làm thầy, tập luyện kiếm pháp Hoa Sơn, bởi tay chân dài, phản ứng cực nhanh, vì vậy học kiếm lại càng tiến triển.

(Chú: Lang Cách Ty trưởng thành rất sớm, không giống con gái xứ Trung thổ) Cô gái chân dài đỏ mặt lên.

Cô không sợ lõa thể đối diện với người đàn ông nào, bởi vì cô vốn chẳng màng gì đến họ.

Nhưng cô phát giác ra đời tư của mình bị người ta biết nhiều như vậy, cô phải màng tới.

Thậm chí cô còn nghi ngờ, lúc mình đang đối diện với tấm gương, làm những thứ động tác đó, gã đàn ông này có biết rõ ràng không, mà cô thì ngay cả gương mặt người đàn ông này ra sao, cô còn chưa thấy, thậm chí ngay cả bàn tay cũng chẳng thấy.

… Ánh mắt của nhà sư khổ hạnh, có lúc lại giống như một tấm gương.

Vạch đời tư người khác ra là một chuyện ai ai cũng thù hận, đại khái chuyện đó ai ai cũng hiểu rõ ràng.

Người chuyên môn dùng thủ đoạn vạch đời tư người khác ra để mong đạt được mục đích của mình, là hạng người ai ai cũng chán ghét nguyền rũa, mọi người ai ai cũng hiểu được điều đó.

Trong lòng Lang Cách Ty tuy đang tràn đầy thống khổ và nhục nhã, nhưng cô vẫn cứ đọc tiếp.

Tuy tài liệu liên quan đến cô tới đây đã chấm dứt, cô còn muốn đọc tiếp.

Bởi vì nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

- Những tài liệu phía dưới, nói về hai người khác, có lẽ cô không muốn đọc tiếp, bởi vì cô không quen biết với họ, cô cũng chưa nghe qua tên họ bao giờ.

Y nói:

- Nhất định cô sẽ cảm thấy, cô và hai người đó, hoàn toàn không có tý liên quan gì với nhau.

Sự thật cũng đúng là vậy.

- Nhưng cô nhất định phải xem tiếp.

Nhà sư khổ hạnh nói cho cô biết:

- Bởi vì hai người đàn bà cô hoàn toàn không quen biết đó, thật ra lại có liên hệ với cô.

Thậm chí y còn cưỡng điệu:

- Ta có thể bảo đảm, cô sẽ vĩnh viễn không thể nào ngờ được cô có liên hệ mật thiết với bọn họ đến đâu.

Vì vậy Lang Cách Ty nhất định phải đọc tiếp, cô đọc qua cái tên đầu tiên, cái tên cô chưa hề thấy lần nào.

Người này họ Tô, tên là Tô Bội Dung.

Nhà sư khổ hạnh quả thật không hề gạt cô, bởi vì quả thật cô không thể ngờ tới người đàn bà có tên là Tô Bội Dung này, lại là…

Họ tên: Tô Bội Dung.

Biệt hiệu: Tô Tô.

Nữ, hai mươi ba tuổi.

Cha: Tô Thành, vừa có tên là Vĩnh Thành, vừa có tên là Vô Khi, vừa có tên là Bất Biến, vừa có tên là Nhất Tín, giang hồ gọi y là "Ngật Khuy Tựu Thị Trạm Tiện Nghi", Tô Ngật Khuy.

(Chú: vừa thành thực, vừa thủ tín, vừa chịu thiệt thòi, có phải là một người tốt không nhĩ? Cái người này, quả là quá tốt)…

Cái điểm này thật ra không cần phải chú giải rõ ràng, bởi vì cái vị Tô tiên sinh này, bình sinh không hề bị thiệt thòi lần nào, chính là cái ý nghĩa của câu "ngật khuy tựu thị trạm tiện nghi" (thiệt thòi chính là chiếm tiện nghi), chỉ bất quá là nói rằng, người khác mà đụng phải y là nhất định sẽ chịu thiệt thòi, người khác thì chịu thiệt thòi, còn chiếm tiện nghi chính là y.

Trong đời của Tô tiên sinh, đi hết nam bắc, người biết y cũng không biết là bao nhiêu, có thể không bị y chiếm tiện nghi, e rằng ngay cả một người cũng không có.

Một người như vậy, đàn bà bị y gạt vào tay dĩ nhiên là cũng không ít, nhưng người sinh cho y đứa con gái tên là Tô Bội Dung, lại là một người đàn bà đặc biệt nhất.

Bởi vì cái vị nữ sĩ này, cũng giống hệt như y, cũng làm nghề gạt gẫm, đàn ông bị bà ta gạt, nhất định không thể nói là ít hơn y.

Tên của vị nữ sĩ này, lại chính là Hoa Phụng Lai, phía dưới tài liệu ký tải, đều giống với bên trên.

Lang Cách Ty rốt cuộc đã hiểu ra tại sao nhà sư khổ hạnh nhất định muốn cô đọc tiếp phần tài liêu phía sau.

… Người đàn bà vốn hình như chẳng có tý liên hệ gì đến cô, lại là chị em đồng mẹ khác cha với cô.

Còn người đàn bà nữa lại có liên hệ gì đến cô?

Lang Cách Ty không phải là kẻ ngu, tuy tứ chi cô rất phát đạt, đầu óc cô không chậm tý nào, phản ứng của cô thông thường đều nhanh hơn người khác chút đỉnh, dĩ nhiên cô đã tưởng tượng tới được, người đàn bà thứ ba trong cuộn giấy này có liên hệ gì đến cô.

Quả nhiên cô nghĩ không sai tý nào, người đàn bà thứ ba quả nhiên là:

Họ tên: Lý Lam Tụ.

Biệt hiệu: Tụ Tụ.

Nữ, hai mươi mốt tuổi.

Cha: Lý Lam Sam, mười ba tuổi đậu tú tài, mười sáu tuổi đổ cử nhân, "Lam Sam tài tử" nổi danh học lâm, nhưng lại vô duyên với tiến sĩ, nhưng vừa đến năm mười chín tuổi đã là tay danh kiếm đệ nhất trong các đệ tử tục gia mới lên của phái Vũ Đương, "Lam Sam kiếm khách, Kiếm nhu Nam Sơn, Thái Cúc đông ly, du nhiên nhi kiến". Lấy thứ kiếm pháp du du nhiên đó, trong một năm đã thắng luôn mười chín trận.

(Chú: Có điều cái vị tài tử kiếm khách văn vũ song toàn này lại chết quá sớm, chính vào lúc thanh danh của y đã đạt đến đăng phong năm đó, y bèn chết đi) Năm đó cũng chính là năm y lấy vợ sinh đứa con gái, con gái của y còn đang nằm trong nôi, y đã chết dưới lưỡi kiếm của Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Năm đó, y mới có hai mươi tuổi.

Năm đó, cũng chính là lúc thanh danh của y và Sở Lưu Hương đang bắt đầu được giang hồ chú ý.

Năm đó, Sở Lưu Hương mới mười mấy tuổi, Tô Dung Dung, Tống Điềm Nhi, Lý Hồng Tụ cũng chỉ mới là thiếu nữ.

Năm đó, lúc nguyên đán, Hỗ Thiết Hoa đang thi uống rượu với người ta, đã có thể một hơi uống tới hai mươi tám thăng hoàng tửu.

Năm đó, người bạn nữa của Sở Lưu Hương là Cơ Băng Nhạn, đã kiếm được một trăm vạn lượng đầu tiên trong đời y.

… Không phải là đồng là thiết, mà là bạc, bạc ròng trắng ngần.

… Năm đó dĩ nhiên cũng là năm Lý Lam Tụ ra đời, mẹ của cô dĩ nhiên chính là:

Mẹ: Hoa Phụng Lai, người Tô Châu, danh kỹ Giang Nam…

Lang Cách Ty chẳng cần phải đọc thêm, tài liệu phía sau, cô chẳng cần phải đọc cũng có thể suy đoán ra được.

Lý Lam Tụ vốn là người hoàn toàn không một chút liên hệ gì đến cô dĩ nhiên cũng là chị em cùng mẹ khác cha với cô.

… Cô bỗng cảm thấy thật buồn cười, không những vậy, cô còn bật cười lên, cười cơ hồ muốn khóc cả lên.

Nhà sư khổ hạnh nảy giờ vẫn đang chăm chú nhìn cô, đợi cô cười xong rồi, mới hững hờ nói:

- Lệnh đường là một người đàn bà thật đặc biệt, những người đàn ông bà ta biết cũng rất đặc biệt, có thể làm bà ta sinh con cho, dĩ nhiên phải là đặc biệt lắm.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Vì vậy ba chị em của cô, không những kế thừa được cái thông minh và xinh đẹp của bà ta, ít nhiều cũng kế thừa được một chút cá tính của phụ thân nữa.

Y nói giọng rất ôn hòa, không có chút gì là giễu cợt, nhưng lại làm cho một người thông minh nghe khó chịu chết đi được.

Lang Cách Ty đã có cảm giác đó, bởi vì cô biết những điều y sẽ nói ra đây đều là lời nói thật.

Mà lời nói thật vẫn thường thường tổn thương hơn lời nói dối.

- Dĩ nhiên cô biết Tô Tô là một trong hai người mà ta đã đặc biệt phái lại chiếu cố cho Mộ Dung công tử.

Nhà sư khổ hạnh nói.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty thừa nhận:

- Tôi biết.

- Vậy thì, tôi nghĩ chắc cô nhất định cũng biết, cô ta là người đã giết Liễu Minh Thu.

- Đúng vậy.

- Liễu Minh Thu tung hoành giang hồ, trăm trận gian khổ, vào sống ra chết, kinh nghiệm đã đến mức lão luyện, tại sao lại bỏ thân dưới tay một đứa con nít?

Nhà sư khổ hạnh hỏi.

- Bởi vì y hoàn toàn không đề phòng đến cô ta.

Nhà sư khổ hạnh lập tức lại hỏi:

- Nếu cô ta đã có y giết y, hạng người như Liễu Minh Thu làm sao lại không nhìn ra được?

Lang Cách Ty trầm ngâm, bởi vì cô biết câu trả lời của nhà sư khổ hạnh.

- Tô Tô có khả năng làm cho Liễu Minh Thu hoàn toàn không đề phòng đến cô, chỉ vì cô có cái cá tính của cha cô.

… Cái cá tính của một gã bịp bợm có thể làm cho người khác bị gạt lúc nào mà không hay.

- Cô có thể tưởng tượng được, Tô Thành ngoài mặt xem ra nhất định là một người vừa thành thực vừa chất phác vừa lại chịu thiệt thòi, không những vậy còn hay bị người khác ăn hiếp áp bức.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Tô Tô dĩ nhiên cũng giống như vậy.

… Đúng vậy, Tô Tô xem ra có vẻ không những vừa ngoan vừa ôn nhu, mà còn thành thực biết nghe lời, mình kêu cô ta làm gì, cô làm như vậy, chỉ bất quá trong lòng cô đang nghĩ gì, chẳng ai hay biết, không những vậy, bất kể trong lòng cô đang nghĩ gì, cô đều làm được cả.

- Những người có cái cá tính đó không nhiều.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Hạng người đó, lúc muốn giết ai, sẽ chẳng có chút ngần ngại gì, giết rồi có thể sẽ vì người đó mà rơi lệ.

Nhà sư khổ hạnh nhàn nhã nói:

- Chính vì ta thấy được cái cá tính đó, mà Liễu tiên sinh mới phải chết.

Lúc y nói câu đó, thái độ của y thậm chí còn lộ ra cái vẻ đắc ý mà y chưa từng bao giờ để lộ ra.

Lang Cách Ty hiểu được điều đó.

Đặt được Liễu Minh Thu vào chỗ chết, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, thấy được cái cá tính của Tô Tô, lại càng không phải là chuyện dễ.

- Hoàn cảnh của Tụ Tụ, đại khái cũng giống giống vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cô ta dĩ nhiên cũng có một cá tính không giống người thường.

- Cái cá tính của cô ta, dĩ nhiên cũng bị ông lợi dụng được, vì vậy ông mới nghĩ đến cô ta.

- Đúng vậy.

- Cá tính của Tô Tô là gạt gẫm, còn cá tính của Tụ Tụ là gì?

Lang Cách Ty hỏi:

- Chiến dịch lần này, cô ta có chỗ nào có giá trị?

Nhà sư khổ hạnh trả lời cô câu hỏi đầu tiên:

- Cá tính của Tụ Tụ là "chết", cũng giống như cha của cô ta vậy, tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị chết, tùy thời tùy lúc đều có thể chết được.

- Có phải vì bọn họ vốn không sợ chết?

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói.

Nhưng y lại lập tức giải thích lần nữa:

- Không sợ chết cũng không nhất định là tuyệt đối.

- Tôi không hiểu cái ý nghĩa trong câu ông nói.

- Cái nghĩa không sợ chết, cũng có rất nhiều cách giải thích không giống nhau.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ bất quá ta chỉ cần nói hai cách là cũng đủ quá rồi.

Nếu Lang Cách Ty hỏi y:

- Hai cách gì?

Câu hỏi ấy vốn không cần phải hỏi, cho dù cô đối với chuyện đó có hiếu kỳ đến đâu, cô cũng không cần phải hỏi.

Bởi vì cô không hỏi, đối phương cũng sẽ trả lời:

- Đa số chuyện trong thế giới này, chung quy có thể phân làm hai loại, chỉ bất quá cách phân loại có chỗ khác nhau thế thôi.

- Sao?

- Cũng như nói là, người cũng có nhiều hạng. Cũng có người muốn phân ra làm sáu bảy tám hạng.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Nhưng nếu cô đem ra thật sự phân loại một cách nghiêm túc, người chỉ có hai hạng.

Y lại ráng cưỡng điệu:

- Hạng thì tuy chỉ có hai, cách phân loại thì lại có rất nhiều.

- Cũng như nói là, cô có thể phân con người ra làm hai hạng, hạng xấu và hạng tốt, cũng có thể phân ra thành người chết người sống, đàn ông đàn bà, thông minh ngu ngốc.

- Bất kể cô dùng phương pháp nào để phân loại, cô đều có thể bao quát hết tất cả vào trong đó.

- Có những hạng người bình thời rất sợ chết, nhưng đến lúc thực sự sống chết đến nơi, phải làm một quyết định, thì thường thường lại có thể quên sống mà giữ tròn tiết nghĩa, thậm chí có thể vì người khác mà hy sinh chính mình.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Dĩ nhiên, đó là một trong những hạng "không sợ chết".

- Đúng vậy.

- Còn có một hạng người, vốn không hề sợ, vốn không coi sống chết ra gì cả, bởi vì họ vốn xem sống chết rất là nhẹ, chuyện trong thế gian, toàn bộ không đáng cho họ để ý đến!

- Lý Lam Sam là hạng người như vậy?

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Con gái của y cũng vậy.

- Chính vì cô ta có cá tính đó, mà cô ta mới dám theo Mộ Dung công tử nhảy vào ánh lửa như một con thiêu thân.

- Đại khái có thể nói là như vậy.

- Nhưng tôi không hiểu tại sao ông nhất định muốn cô ta đi theo Mộ Dung công tử, tại sao lại đi hao phí bao nhiêu đó sức người tài của tìm cô ta?

Lang Cách Ty hỏi:

- Trong chiến dịch này, cô ta có tác dụng gì?

Nhà sư khổ hạnh trầm ngâm một hồi thật lâu, rồi nói từng tiếng một:

- Trong chiến dịch này, địa vị của cô ta không dưới Mộ Dung công tử.

Lang Cách Ty lộ vẻ rất kinh ngạc, cô vẫn cứ nghĩ Mộ Dung công tử là trung tâm hoạt động trong chiến dịch.

Ánh mắt đượm ba phần yêu ma ngụy dị của nhà sư khổ hạnh lại biểu lộ ra ngoài.

- Cái điểm đó dĩ nhiên tuyệt đối là cơ mật, vì vậy mà ta phải chờ đến bây giờ mới nói cho cô biết.

Lang Cách Ty yên lặng chờ y nói tiếp, ngay cả hơi thở hầu như muốn ngừng lại.

-... Cái điểm cơ mật nhất ở chỗ nào nhĩ?

- Dĩ nhiên là cô biết bên cạnh Sở Lưu Hương lúc nào cũng có ba cô con gái vô cùng thân cận với y, một người họ Lý, một người họ Tống, một người họ Tô.

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Lang Cách Ty nói:

- Không biết đến ba người đó, e rằng trong thiên hạ không có mấy người.

Điều đó là sự thật.

Lý Hồng Tụ nghe nhiều nhớ dai, đối với các môn phái trong thiên hạ, cao thủ và vũ công, biết rõ như trong lòng bàn tay, đối với sự tích và kinh nghiệm lịch lãm của bọn họ cũng nhớ rõ ràng vô cùng, nếu Hương Soái hỏi cô:

- Đệ nhất cao thủ của phái Hoa Sơn là ai? Giết người lần đầu tiên năm nào?

Người bị giết là ai? Dùng chiêu thức gì?

Lý Hồng Tụ ngay cả suy nghĩ cũng chẳng thèm suy nghĩ, cô đã trả lời ngay ra đó, thậm chí còn có thể nói hết ra người đó xuất thân thế gia nào, tính cách khuyết điểm ra sao. Thậm chí cô còn có thể nói được người đó trong ngày nào giờ nào, ở hoàn cảnh nào xuất thủ.

Không những cô ráng tự mình nhớ, cô còn bắt Sở Lưu Hương cũng nhớ.

... Giữa đêm khuya, dưới ánh đèn, thêm trầm vào lò hương cho Sở Lưu Hương, cô bắt y phải nhớ.

Trong chốn giang hồ, kẻ thù địch lúc nào cũng chung quanh, sát thủ tứ bề, nếu mình hiểu thêm được người nào, thì người đó sẽ giảm bớt đi sự uy hiếp mình phải chịu đựng.

... Nếu mình hiểu được hoàn toàn một người nào rồi, người đó có còn gì để uy hiếp mình được hay không?

Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, câu ấy được truyền lại từ ngàn xưa đến giờ, cũng phải có cái đạo lý hay ho của nó.

Vì vậy mà cô nhất định bắt Sở Lưu Hương phải nhớ hoàn toàn trong đầu những sự tích, chiến tích của những người rất thành công, và những người đang thành công bỗng dưng bị thất bại.

Bởi vì tình cảm của cô đối với Sở Lưu Hương không giống người khác.

… Nếu chỉ bất quá là tình cảm anh em, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác! Nếu chỉ bất quá là tình bạn bè, thì đó cũng là tình cảm không giống như người khác.

Vì vậy cô hy vọng Sở Lưu Hương vĩnh viễn là người chưa hề bại trận.

Dù có bại, cũng phải trong cái bại cầu cái thắng. Không bao giờ thỏa hiệp, vĩnh viễn không bao giờ nhượng một tấc một phân.

Làm được cho Sở Lưu Hương bao nhiêu đó chuyện, Lý Hồng Tụ dĩ nhiên phải là một người đàn bà cực kỳ thông minh.

Quan trọng nhất là, những chuyện cô làm cho Sở Lưu Hương, đều có một chỗ tương đồng.

… Không bị thất bại.

Chết được, thất bại không được.

- Mỗi người trong đời phải chết một lần, nhưng có những người có thể cả đời không bao giờ bại trận lần nào.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Lý Hồng Tụ muốn Sở Lưu Hương làm một người như vậy.

Sống mãi không làm được, nhưng bất bại có thể cầu được.

- Vì vậy cô cũng là người không sợ chết, lúc cô đang làm những chuyện đó cho Sở Lưu Hương, là cô đã có cái cá tính đó.

Lang Cách Ty trầm mặc một hồi thật lâu mới nói:

- Tôi hiểu.

Thật ra, cô chưa hiểu được hết rõ ràng.

… Lý Hồng Tụ, Lý Lam Tụ, giữa hai người đó phải chăng cũng có một sự liên hệ thần bí nào đó? Liên hệ gì? Lý Lam Sam là gì của Lý Hồng Tụ?

Những cái tên đó dĩ nhiên không chừng chỉ bất quá là một chuyện xảo hợp, trên thế giới này có biết bao nhiêu người cùng tên cùng họ?

… Nhưng trong những cá tính của bọn họ, tại sao cũng có một thứ cá tính tương tựa như vậy?

- Bất kể ra làm sao, Lý Hồng Tụ là một người đàn bà vô cùng kiên cường dũng cảm, nếu Sở Lưu Hương phải xông vào chỗ chết, cô cũng nhất định sẽ xông vào theo.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cho dù có biết là chết chắc cũng xông vào.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

- Tôi cũng tin rằng cô ta sẽ làm như vậy.

Ánh mắt cô hướng về phương trời xa xa, trong ánh mắt đó hình như có một người.

Người này không phải là Lý Hồng Tụ, mà là một người đàn bà áo trắng đang đứng cô đơn một mình bên chiếc kiệu nhỏ.

Cô rất muốn đi thẳng vào chính giữa vấn đề, muốn hỏi thẳng nhà sư khổ hạnh!

- Lý Lam Tụ trong chiến dịch này có tác dụng gì? Cô có liên hệ gì với Lý Hồng Tụ?

Cô còn chưa mở miệng, nhà sư khổ hạnh đã đổi đề tài câu chuyện qua Tống Điềm Nhi.

Tống Điềm Nhi là một cô bé cũng rất tuyệt, mới xem ra cô có vẻ ngu ngu sao đó; chuyện gì cũng không màng không để ý, chuyện gì cũng không để vào lòng, không những vậy còn rất dễ thỏa mãn, có lúc cô cũng hy vọng ngày sinh nhật của mình sẽ có một vị vương tử nào đó lại tặng cho mình một tòa thành trì.

Nhưng nếu quả có người một ngày nào đó lại đưa cho cô một tấm bản đồ vẻ tòa thành trì đó, cô đã quá sung sướng rồi. Tri túc sẽ vui mãi, bởi vậy, ngày nào cô cũng sung sướng sống qua ngày đó, cười ngọt ngào, cười ngọt ngào với bạn. Chỉ với bạn, không với người nào khác.

… Nếu bên mình bạn có một cô con gái như vậy, bạn thử nói xem, bạn có sung sướng hay không?

Không những vậy, cô còn biết nấu ăn.

Cô là người Ngũ Dương Thành, Dương Thành tức là Quảng Châu, "ăn ở Quảng Châu", ai ai cũng biết.

Vì vậy cô cũng thích ăn, không những vậy, còn thích người khác ăn đồ cô nấu.

… Người ham ăn đều như vậy.

Vì vậy cô nhất định phải nấu ăn, không những vậy, còn nấu rất ngon, ngay cả Sở Lưu Hương là người ham ăn kén chọn như vậy, đối với các món ăn cô nấu trước giờ y chưa phàn nàn qua lần nào.

Thậm chí y còn nói với bạn bè nghe, ngay cả lúc Vô Hoa hòa thượng còn chưa chết, tự tay làm đồ chay, cũng không bì được với món La Hán Trai của Tống Điềm Nhi. Các tay danh trù trong thiên hạ, có mấy ai bì lại được với cô?

… Muốn nắm lấy trái tim của đàn ông, cách nhanh nhất là đi qua dạ dày.

Đàn ông ai ai cũng tham ăn, nếu bên cạnh y có một người đàn bà như vậy, thì có lấy roi đuổi đi, y cũng chẳng chịu đi.

Cô bé này vẫn luôn luôn bên cạnh Sở Lưu Hương, ngày nào cũng vậy, giờ nào phút nào cũng thế, nhưng cái vị Sở đại gia của chúng ta, ánh mắt hình như chưa từng nhìn thấy cô bao giờ.

Y chỉ thấy món ăn cô nấu, y không thấy người nấu ăn, thậm chí ngay cả cặp đùi thuôn dài rắn chắc sạm màu cổ đồng đó, y cũng chẳng thấy, quả thật là tức muốn chết người đi được.

Kỳ quái là, cái vị đại tiểu thơ họ Tống chúng ta hình như chẳng có tý gì là phật lòng cả. Mỗi ngày cô vẫn đều vui vẻ vô cùng. Thậm chí còn sung sướng vui vẻ hơn Lý Hồng Tụ và Tô Dung Dung nhiều lắm.

Trong ba cô con gái đó, người không sung sướng chỉ e là Tô Dung Dung.

Có người nói, trong ba cô con gái, Tô Dung Dung là người đẹp nhất, có người nói người ôn nhu nhất cũng là cô, cũng có người nói, Sở Lưu Hương thích nhất là cô.

Những điều đó tôi đều không dám xác nhận.

Tôi chỉ dám xác nhận là trong bọn họ, người không được sung sướng nhất là cô.

… Có phải là con gái càng thông minh càng xinh đẹp thì lại càng không vui vẻ?

Tô Dung Dung vô cùng thông minh không nghi ngờ gì cả.

Cô phụ trách chuyện kế hoạch, cô làm cho Sở Lưu Hương một căn phòng bằng kính, kiếm cho Sở Lưu Hương vô số những chiếc mặt nạ da người chế tạo vô cùng tinh xảo, và vô số những đồ hóa trang dịch dung không đâu mua được.

Chính cô cũng rất tinh thông thuật dị dung, để Sở Lưu Hương có thể tùy thời tùy lúc hóa trang thành các loại gương mặt khác nhau mà qua lại trong chốn giang hồ.

"Thiên biến vạn hóa, du hốt lai khứ, kim tại Hà Tây, minh đáo Hà Bắc", cái lãng mạn và thần bí của Sở Lưu Hương, tạo thành cho y một thứ truyền kỳ suốt cuộc đời y đang sống.

Những thứ hình tượng đó, chính là do một tay cô làm ra.

Tô Dung Dung không những ôn nhu chiều chuộng, cô rất hiểu tính người.

Sinh hoạt hàng ngày của Sở Lưu Hương, ăn uống ngủ nghê, đều là do cô lo liệu.

Hương Soái có thể nói là một người vô cùng độc lập, nhưng y cũng đã từng thú thật với bạn thân của mình:

- Tôi có thể không có gì cũng được, nhưng nếu không có Dung Dung, tôi thật không biết làm sao bây giờ.

Do đó có thể thấy tình cảm của y với cô, và y rất ỷ lại vào cô đến chừng nào, chỉ bất quá, cô vẫn còn chưa sung sướng.

Bởi vì cô biết, y vẫn chưa hoàn toàn thuộc về cô. Cái cô muốn là một người đàn ông hoàn toàn thuộc về cô.

Cô hoàn toàn thuộc về y, y cũng phải hoàn toàn thuộc về cô.

Dĩ nhiên y không thể là một hạng người như vậy.

Sở Lưu Hương thuộc về mọi người, y là một thần tượng để các thiếu niên nhiệt tình sùng bái, y là một người bạn các tay giang hồ hảo hán muốn kết giao, y là người tình của những người thiếu phụ ai oán trong phòng khuê, y là vương tử của các cô gái đang dậy thì, và cũng là người nữ tế lý tưởng nhất trong đầu các bà có con gái sắp lấy chồng.

Vì vậy Dung Dung không thể nào sung sướng được.

Vì vậy cô thường thường hay nghĩ ra vài "Xảo kế" để làm Sở Lưu Hương lên ruột, thậm chí còn không ngại để đối đầu của Sở Lưu Hương bắt trói đem đi.

Vì vậy trong giang hồ mới không thiếu kẻ cho rằng cô là người đàn bà hồ đồ, chuyện gì cũng xé nhỏ ra to.

… Một người đàn bà yêu muốn choáng váng, thì lúc nào cũng muốn dùng một chút âm mưu và thủ đoạn vặt vãnh nào đó để gạt người đàn ông họ yêu, gạt chút thôi, giảo hoạt chút thôi, đe dọa chút thôi, và ngọt ngào gấp ba.

Chỉ bất quá cái cách cô dùng còn xảo diệu hơn đại đa số người đàn bà trên thế giới này chút đỉnh thế thôi.

Nhưng cô không làm cái chuyện dồn một người nào không oán không cừu gì với cô vào một rảnh mương nào đó chết dí.

Cô làm không được, cô không nỡ.

Cô không thể nào nhẫn tâm làm những chuyện mà Tô Tô tùy thời tùy lúc đều có thể làm được trong chớp mắt.

Nhưng từ một phương diện khác nhìn lại, giữa bọn họ có phải cũng có những điểm tương đồng trong đó?

… Bọn họ có phải có cái cá tính, nửa vô tình nửa cố ý đi gạt gẫm người khác?

Cái ghế ấy tuy rộng rãi vô cùng, chỉ tiếc là rộng, chưa chắc đã là thoải mái.

Một chiếc ghế làm bằng gỗ hay đá vừa lạnh vừa cứng, bất kể nó có rộng bao nhiêu lớn bao nhiêu, một người đàn bà khỏa thân ngồi trong đó đều sẽ không cảm thấy thoải mái.

Hiện tại, dáng điệu của Lang Cách Ty chẳng còn tý gì gọi là thoải mái nữa, thậm chí ngay cả một chút dáng điệu công chúa cũng không còn thấy đâu.

Thậm chí cô đã bắt đầu co hai bắp đùi dài thật dài của cô vào với nhau.

Nhà sư khổ hạnh nảy giờ vẫn quan sát cô rất kỹ càng, cũng giống như một đứa bé đang quan sát một con côn trùng rất hiếm có mà y vừa bắt được.

… Mắt y nhìn thấy là một tấm thân của người đàn bà có thể làm sôi động tình dục người đàn ông lên, nhưng trong mắt y hoàn toàn không có tình dục.

Bởi vì mắt y đang nhìn lúc này, không phải là tấm thân của cô, mà là tâm hồn của cô.

Cái tâm của cô dĩ nhiên đã bị y nhìn xuyên qua, cũng như dĩ nhiên là cô đã thấy xuyên qua được cái liên hệ thần bí mà đặc biệt giữa Tô Dung Dung và Tô Tô, Lý Hồng Tụ và Lý Tụ Tụ vậy, bởi vì giữa bọn họ, quả thật có một cá tính tương đồng.

Nhà sư khổ hạnh dĩ nhiên cũng biết rõ điểm đó, vì vậy y dùng một cách thật trực tiếp để nói cho cô biết:

- Lý Hồng Tụ và Tụ Tụ, cá tính như nhau, bọn họ đều có cái tính cách "khinh sinh trọng nghĩa".

Y giải thích:

- Không chừng bọn họ không trọng nghĩa, bởi vì đàn bà thường thường không có bao nhiêu nghĩa khí.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Một cô con gái với cô con gái mà có nghĩa khí nhiều quá, cô ta sẽ mất đi ái tình còn đâu.

… Nhà sư khổ hạnh này hiểu đàn bà như vậy, quả thật làm cho người ta giật nảy cả mình lên.

Một người nếu ngay cả cái chỗ "trọng nghĩa" còn làm không được, muốn y "khinh sinh", dĩ nhiên là càng khó hơn.

Nhất là các cô con gái.

Trừ phi cô ta trời sinh ra là đã có cái cá tính vô cùng đặc biệt đó, cái cá tính không sợ chết.

- Đối với đàn bà mà nói, cái cá tính đó rất hiếm thấy, nhưng hai người bọn họ đều có.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Điều đó dĩ nhiên là vì giữa hai người với nhau, có một liên hệ vô cùng mật thiết mà đặc biệt.

Y nói:

- Cũng giống như giữa Tô Dung Dung và Tô Tô có một liên hệ đặc biệt mà thần bí vậy.

- Tôi hiểu.

Lang Cách Ty nói:

- Tôi rất hiểu cái liên hệ ông đang nói đó.

Lần này, câu trả lời của nhà sư khổ hạnh lại càng trực tiếp, y nói:

- Lý Lam Sam chính là người anh chết sớm của Lý Hồng Tụ, Tô Bội Dung là người em đồng cha khác mẹ của Tô Dung Dung.

Nhà sư khổ hạnh cố ý lấy giọng thật hững hờ hỏi Lang Cách Ty:

- Cô nghĩ bọn họ có liên hệ mật thiết với nhau lắm không?

Cái bí mật đó đáng lý ra làm cho người ta phải giật cả mình lên, nhưng Lang Cách Ty hình như không thấy có phản ứng gì.

Một hồi thật lâu, cô mới lấy cái giọng lãnh đạm giống nhà sư khổ hạnh để nói:

- Ông tìm bọn họ nhất định là đã tìm rất lâu rồi, không những vậy, nhất định là tìm rất gian khổ.

- Đúng vậy.

- Nhưng dù có gian khổ bao nhiêu, ông cũng muốn tìm.

Lang Cách Ty nói:

- Bởi vì có hai người bọn họ bên cạnh Mộ Dung công tử, Sở Lưu Hương lại càng không để cho bọn họ chết trong chiến dịch này.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ cần y còn chưa chết, y nhất định sẽ xuất hiện.

- Liễu Minh Thu nếu chưa chết, chiến dịch lần này chưa chắc thành công được, Tô Tô giết được Liễu Minh Thu, phải là công lao lớn nhất trong chiến dịch.

Lang Cách Ty nói.

- Phải là vậy.

- Nhưng ông lại nói, lần này địa vị trong chiến dịch của Tụ Tụ, còn trọng yếu hơn hết cả ai.

Lang Cách Ty hỏi:

- Tại sao?

Nhà sư khổ hạnh chăm chú nhìn cô:

- Ta tin là cô phải hiểu ý ta lắm.

Y nói:

- Tôi tin là cô nhất định đã hiểu rồi.

- Đúng vậy, tôi hiểu.

Lang Cách Ty trầm ngâm một hồi thật lâu rồi rốt cục thừa nhận:

- Cái mục đích lớn nhất trong chiến dịch của các người lần này, không phải là muốn biết y sống hay chết, mà là muốn y chết.

- Y nhất định phải chết.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận:

- Chúng ta còn sống đây, y không chết không được.

- Ông có nói, chiến dịch bắt đầu phát động, là Sở Lưu Hương coi như đã chết chắc rồi.

- Đúng vậy.

- Bởi vì chiến dịch này bắt đầu, nếu y không ra tay, thì điều đó biểu thần là y đã chết rồi không nghi ngờ gì nữa.

- Đúng là như vậy.

- Nhưng nếu y còn chưa chết thì sao? Nếu y bỗng trong tích tắc giữa đường tơ kẻ tóc, xuất hiện trên con đường đó, các người dựa vào đâu mà đặt y được vào đất chết?

Lang Cách Ty lãnh đạm hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Dựa vào Thiết đại lão bản? Dựa vào những tên tiểu quỷ uốn éo méo mó hình thù như những con rắn kia? Hay là dựa vào cái lão quỷ bán nam bán nữ, nửa người nửa quỷ kia?

Nhà sư khổ hạnh thở ra một hơi, bởi vì y cũng không thể không thừa nhận:

- Nếu dựa vào những người đó mà có thể lấy mạng Sở Lưu Hương trong khoảnh khắc, Sở Lưu Hương đã chẳng là Sở Lưu Hương!

- Nếu vậy, ông dựa vào đâu mà nếu Sở Lưu Hương vừa xuất hiện là sẽ chết chắc?

Lang Cách Ty trả lời cho chính mình câu hỏi đó:

- Ông dám nói được vậy, bởi vì ông đã bày sẵn con cờ Tụ Tụ.

Lang Cách Ty nói:

- Cô ta mới là tay sát thủ tối hậu của các người!

- Không phải là chỉ mình cô ta, mà là Mộ Dung công tử và cô ta.

- Đúng vậy.

Lang Cách Ty nói:

- Chỉ Cần Sở Lưu Hương xuất hiện, bọn họ lập tức sẽ đưa Sở Lưu Hương vào chỗ chết ngay, cũng chỉ có bọn họ mới làm được chuyện đó, bởi vì y vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngờ được hai người đó mới là người giết y.

Nhà sư khổ hạnh bỗng bật cười lên, ngay cả ánh mắt ác độc đó đã lộ đầy vẻ cười cợt.

- Lang Lai Cách Cách, cô thông minh thật, thật tình cô còn thông minh hơn tôi tưởng tượng nhiều lắm.

Cái điểm đó mới là trọng yếu nhất.

… Không có Tụ Tụ, Sở Lưu Hương dù có xuất hiện, cũng không một ai có thể chỉ trong tích tắc lấy được mạng của y, nếu không thể lấy được mạng của y trong tích tắc, y sẽ bỏ chạy được ngay.

Y muốn bỏ chạy, thế giới này e rằng không có một ai đuổi theo cho kịp.

Vì vậy nhất định phải làm được điểm đó, chiến dịch này mới hoàn thành mỹ mãn được.

176. Chương 176: Một Bức Địa Đồ

Nghe nhà sư khổ hạnh giải thích rõ ràng chuyện đó, cả thế giới chỉ e không có người nào có thể phủ định được, kế hoạch tinh vi chu mật và cái giá trị lớn lao của chiến dịch lần này.

Lang Cách Ty cũng không thể phủ định được điều đó. Nhưng cô chỉ hỏi:

- Còn tôi thì sao?

Cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Tôi có tác dụng gì trong chiến dịch này? Tại sao ông tìm lại tôi?

- Không phải ta tìm lại cô.

Nhà sư khổ hạnh mỉm cười:

- Nếu ta nhớ không lầm, thì hình như cô lại đây tìm ta.

Y cười vô cùng khiêm tốn:

- Nhưng dĩ nhiên ta cũng không thể không thừa nhận rằng, ta đối với cô ít nhiều cũng có chút hứng thú.

Lang Cách Ty đưa ánh mắt từ cặp đùi trần của mình qua cặp mắt lãnh đạm của nhà sư khổ hạnh:

- Hứng thú gì?

Cô hỏi:

- Ông có hứng thú với tôi, chắc không phải là ở thân hình của tôi?

- Lần này cô lầm rồi.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Lang Lai Cách Cách, nếu trên thế giới này còn có người không có tý hứng thú gì với một người như cô, thì người ấy e rằng chẳng còn là người nữa.

- Ông có là người hay không?

- Ta là người.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Ít nhất là đa số thời gian, ta vẫn còn là một người.

Y bỗng bổ sung thêm:

- Chỉ bất quá ta có chỗ không giống với người khác thế thôi.

- Chỗ nào không giống?

- Người khác nhìn vào cô, nhất là nhìn vào cô ở những lúc như bây giờ đây, chuyện đầu tiên họ nghĩ đến sẽ là gì nhĩ?

Lang Cách Ty không nghĩ ngợi gì lập tức trả lời:

- Cái giường.

Nhà sư khổ hạnh lại bật cười lên:

- Lang Lai Cách Cách, lần lại cô lại lầm nữa.

Y nói:

- Đại đa số đàn ông nhìn vào cô, chuyện đầu tiên họ nghĩ tới không phải là cái giường.

Y vẫn còn phải giải thích:

- Bởi vì chuyện đó không nhất định là phải ở trên giường.

Thái độ của y tuy rất ôn nhu và lễ độ, ngôn từ lại rất bén nhọn, may mà cái điểm đó đối với Lang Cách Ty chẳng có tý gì ảnh hưởng.

Bởi vì cô chẳng buồn nghe y nói câu đó, cô chỉ hỏi:

- Ông nói ông không giống như những người đàn ông khác?

- Đúng vậy.

- Chỗ nào không giống?

- Lúc ta nhìn vào cô, không những ta không nghĩ đến cái giường, ta cũng chẳng nghĩ đến chuyện gì liên quan đến cái giường.

- Ông nghĩ gì trong người tôi?

Lang Cách Ty hỏi.

Nhà sư khổ hạnh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi đó, y chỉ đứng dậy, lấy từ trong một nơi ẩn bí ra một tấm bản đồ.

Một tấm bản đồ vẽ đầy núi non thành quách sông rạch cây cối.

- Ta nhìn vào cô, bèn nghĩ đến tấm bản đồ này.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Bất kể ta thấy cô ở nơi nào, bất kể ta thấy đùi của cô, hay eo lưng của cô, ta đều nghĩ đến tấm bản đồ này.

Gương mặt của Lang Cách Ty biến đổi hẳn, thậm chí ngay cả toàn thân của cô cũng biến đổi hẳn.

Ngoài mặt nhìn vào, cô không thay đổi, toàn thân từ đầu xuống chân không hề thay đổi.

Nhưng cô đã thay đổi hẳn.

Từ đầu xuống chân mỗi chỗ đều biến hẳn.

Làn da mềm mại trơn láng của cô, chỉ trong khoảnh khắc bỗng biến hẳn, biến thành một tấm da trời, tấm da trời trên đó có vô số vì sao.

… Vô số vì sao, vô số run rẩy.

Đối với từng mỗi giây mỗi phút mà nói, từng hột run rẩy đó là một thứ kích thích không thể kháng cự được.

Cái tấm bản đồ ấy thật ra cũng chỉ bất quá là một tấm bản đồ thế thôi.

Một tấm bản đồ tại sao lại có thể làm cho Lang Cách Ty biến đổi đi nhiều vậy, không những thế, còn rất khích liệt nữa.

- Chắc cô phải biết tấm bản đồ này phải không.

Nhà sư khổ hạnh nói với cô:

- Lang Lai Cách Cách, ta nghĩ cô nhất định nhận ra tấm bản đồ này, nhưng ta cũng có thể bảo đảm, cô nhất định nghĩ không ra, tấm bản đồ này làm sao lại lọt được vào tay ta.

Lang Cách Ty không nói gì, bởi vì cô không biết nói gì.

Dĩ nhiên là cô nhận ra tấm bản đồ đó, đây là tấm bản đồ vẽ các nơi ở Trung thổ có tàng trữ bảo tàng của vương thất xứ Ba Tư.

Vương thất xứ Ba Tư là một trong những vương tộc xưa nhất trên thế giới, không những vậy còn là một trong rất ít vương tộc giàu có nhất.

Trước thời Hán thời Đường, đã có thương gia ở Ba Tư qua lại Trung thổ buôn bán, vương tộc Ba Tư cũng đã hâm mộ cảnh phồn hoa và diễm sắc của Trung thổ từ lâu, rồi thêm vào những chuyện quyền thế di dịch, vì vậy có không ít người đã ủy thác những tay thương gia đó đem tài sản qua Trung Nguyên, chôn giấu ở những nơi bí mật.

Những thứ tài sản đó dĩ nhiên số mục rất là lớn lao. Những người sở hữu chủ đều không được hưởng tới.

… Một người có nhiều tài sản phải cần tàng trữ che giấu, thông thường đều không sống lâu. Không những vậy còn thường thường hay chết một cách bí mật.

Những người giúp bọn họ tàng trữ những thứ tài sản đó, dĩ nhiên lại càng chết sớm hơn.

… Nếu những người đó không chắc trong tay sẽ làm cho những người giúp bọn họ tàng trữ bảo vật chết sớm, thì làm sao họ chịu giao bảo vật.

Bọn họ đều chết cả, tài sản của bọn họ cũng theo họ mà biến mất, cái chết và gia tài của bọn họ vốn là cái nút thắt vĩnh viễn không bao giờ giải khai cho nổi.

Nếu có người giải ra được cái nút thắt đó, người đó chắc chắn là một kẻ cường mạnh giàu có nhất thiên hạ.

Hạng người đó tuy rất ít, những cũng có lúc sẽ xuất hiện.

… Những hạng người đó, không những phải vô cùng thông minh, vô cùng tỷ mỉ, mà nhất định phải còn vô cùng may mắn nữa.

Thái quân của Ba Tư trong thời đại này, chính là một người như vậy.

Ông ta từ nhỏ đã phát hiện ra một chuyện… Ông ta từ lúc sinh ra, đã có tất cả mọi thứ.

Vì vậy cái mệnh vận cuộc đời của ông ta, đã được chú định sẵn.

… Chú định sẵn không phải là hạnh phúc, mà là bi thương.

Một người đã có sẵn hết mọi thứ, thì họ còn có gì là lạc thú nữa? Cái thế giới này còn có điều gì đáng cho y phải tranh đấu phải giành giựt?

Vậy thì y sống để làm gì bây giờ? Không lẽ chỉ vì "sống" mà sống?

Một người như vậy, và một gã ăn mày lê lết một đời tàn, có gì là phân biệt?

Cuộc đời của một người nhất định phải có mục tiêu gì đáng cho y đi phấn đấu tranh thủ, cuộc đời của người đó mới có ý vị. Cái vị thái quân Ba Tư này từ nhỏ đã nhận ra được điểm đó, do đó mà lúc ông ta còn nhỏ đã quyết định phải làm một chuyện mọi người đều cho là không thể nào làm được.

Cái chuyện ông ta muốn làm, chính là muốn lôi hết những bảo tàng đã bị thất lạc ra. Ông ta làm được chuyện đó.

Tấm bản đồ này, chính là thành quả của y.

Ông ta tra cứu hết tất cả các tài liệu, đem từng món tài sản đã được đưa ra Trung thổ điều tra rất là kỹ lưỡng.

… Ai đã đem món tài sản đó ra, lúc nào bị thất lạc? Trong khoảng thời gian đó, có những người nào rất có thể là người đem cái món tài sản đó ra, đã đi qua nơi nào?

Trong những người đó, lại có những ai đã từng qua lại với những người có món tài sản đó?

Công tác này dĩ nhiên là vô cùng gian nan, nhưng đối với một người vừa có quyết tâm vừa được may mắn mà nói, thiên hạ vốn không có chuyện gì y làm không tới.

Tấm bản đồ là một điều chứng minh.

Trên địa đồ mỗi chỗ có để dấu X là mỗi chỗ tàng trữ châu báu đã bị thất lạc.

Vì vậy chính bản thân tấm bản đồ này đã là một thứ châu báu vô giá.

Thái quân đưa tấm bản đồ này cho Lang Cách Ty giữ.

- Ta biết cô vừa thấy tấm bản đồ trong tay ta nhất định là sẽ giật mình ngay.

Bởi vì trên thế giới này, vốn không có một tấm bản nào khác như vậy cả.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Thái quân của các người đã giao nó cho cô, bởi vì y đã thuộc lòng trong đầu rồi.

Nhà sư khổ hạnh lại nói:

- Cô cũng đã hủy nó đi, bởi vì cô cũng đã thuộc lòng.

Lang Cách Ty nhịn không nổi phải hỏi:

- Nếu vậy, tại sao trong tay ông lại có tấm bản đồ này?

- Bởi vì ta biết cách ăn trộm.

Nhà sư khổ hạnh mỉm cười:

- Ta cũng giống như thái quân của các người, ta có phương pháp đặc biệt ăn trộm được những thứ người ta giấu kỹ trong lòng.

Y nói:

- Cái phương pháp đó dĩ nhiên không phải dễ dàng gì.

Phương pháp đó dĩ nhiên là không dễ dàng.

Từ cái lúc Lang Cách Ty bắt đầu rời khỏi Ba Tư, vị nhà sư khổ hạnh này đã chú ý đến cô rồi.

… Từ chỗ ăn uống ngủ nghê, sinh hoạt hằng ngày, từ mỗi cử động cô làm, từ mỗi người cô tiếp xúc và phản ứng.

- Cô có biết ta đã động viên tới bao nhiêu người đi theo dõi cô không?

Nhà sư khổ hạnh hỏi Lang Cách Ty. Dĩ nhiên là cô không biết.

Y tự trả lời cho mình:

- Cô nhất định nghĩ không ra đâu.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Bởi vì để theo dõi hành động và tư tưởng trong đầu cô, ta đã phái ra sáu ngàn ba trăm sáu mươi người, không những vậy, tất cả đều là tay hảo thủ đệ nhất lưu.

Lang Cách Ty lần này không còn bị giật mình lên nữa.

Muốn theo dõi hành động của cô, chẳng khó khăn gì, muốn soi mói vào trong đầu cô lại chẳng phải là một chuyện dễ dàng. Truy nã một người, là một chuyện hoàn toàn khác biệt, muốn tìm hiểu trong đầu một người, phải động viên nhân lực còn hơn cả đi chiến đấu với một quân đoàn nhiều lắm.

Bởi vì đó vốn là chỗ bí ẩn lớn nhất của con người.

Đi ăn trộm tấm bản đồ trong đầu của một người, dĩ nhiên phải khó khăn hơn ăn trộm một tấm bản đồ giấu trong một cái rương nhiều lắm.

Nhà sư khổ hạnh tuy đang ráng làm mặt nghiêm trang, nhưng nụ cười trên miệng đang nở rộng ra thật là khoan khoái.

- Về phương diện đó, ta tin rằng, ngay cả Đạo Soái Lưu Hương mà ai ai cũng tôn sùng, còn chưa chắc đã thắng được ta.

- Đó là điều chắc rồi.

Lang Cách Ty lạnh lùng nói:

- Bởi vì thiên hạ ai ai cũng biết, Hương Soái không hề đi ăn trộm thứ gì trong đầu người ta bao giờ.

Bất kỳ ai cũng đều biết Sở Lưu Hương rất tôn trọng chuyện riêng tư của người khác.

- Nếu y có muốn ăn trộm.

Lang Cách Ty nói:

- Nhiều lắm y cũng chỉ muốn ăn trộm một chút cảm tình của người khác.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh thừa nhận:

- Ta cũng là người giang hồ, không những vậy, ta đã từng mài cứu rất kỹ lịch sử giang hồ từ xưa đến giờ, thậm chí những tay danh hiệp hơn mấy trăm năm về trước, cũng đều không ngoại lệ.

Y nói:

- Nhưng ta cũng thừa nhận, về phương diện đó, không ai bì lại được Sở Hương Soái.

Sở Lưu Hương chưa bao giờ giết người, y vốn cho rằng…

Một người bất kỳ ở trong hoàn cảnh nào, bất kể phạm phải lỗi lầm gì, đều nên chịu trách nhiệm của họ dưới quy chế của pháp luật, như vậy tội trạng của y mới có thể xác định được.

Xác định tội trạng của y rồi, mới có thể quyết định được sự trừng phạt mà y phải chịu.

Trong thời đại của Sở Lưu Hương, cái tư tưởng đó không chừng không được đa số mọi người tán đồng, nhưng hiện đại, cái tư tưởng đó đã thành quy tắc lập pháp của các nước văn minh tiến bộ.

- Nếu ông đã cho rằng Sở Lưu Hương là một người siêu quần như vậy, tại sao ông lại muốn y chết đi?

Lang Cách Ty hỏi:

- Nhà sư khổ hạnh từ chối trả lời câu hỏi đó, nhưng ánh mắt của y đã thay thế câu trả lời.

Trong cái khoảnh khắc đó, ánh mắt của y bỗng lóe lên một tia oán độc và thù hận.

Lang Cách Ty thở ra trong bụng, cô lại hỏi câu thứ hai:

- Sao ông biết được thái quân đã giao tấm bản đồ cho tôi?

Lần này nhà sư khổ hạnh trả lời câu hỏi cho cô, nhưng y trả lời mà như không trả lời vậy:

- Mỗi người làm chuyện gì cũng có phương pháp riêng của họ, những phương pháp đó thường thường không thể nói cho người khác hay biết.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Ta cũng không ngoại lệ.

Y nói:

- Bất kể ta dùng phương pháp gì, cô còn chưa ra khỏi biên giới nước Ba Tư, ta đã hiểu rõ con người cô lắm rồi.

- Vì vậy ông đã theo dính vào tôi.

Nhà sư khổ hạnh lắc đầu:

- Không phải ta theo dính cô, mà là ta muốn cô theo dính vào ta.

- Sao?

- Dĩ nhiên là ta phải làm sao cho cô biết trước là, hiện tại ta đang tiến hành cái kế hoạch này, và nó rất có thể phù hợp với chuyện cô muốn làm.

- Vì vậy ông tin rằng, tôi vừa đến đây, nhất định sẽ tìm lại ông, sẽ không tiếc dùng bất kỳ thủ đoạn gì.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Ta rất tin là, cô sẽ nhất định làm vậy.

- Bởi vì ông không tiếc bất kỳ thủ đoạn gì, ông cũng phải lấy cho được tấm bản đồ này.

- Đúng vậy.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Không những ta muốn lợi dụng tài sản của cô để giúp ta hoàn thành cái kế hoạch này, ta còn muốn lợi dụng con người cô, để trừ khử đi cái gã con nhện, và cái đứa tiểu quỷ cắt đầu kia.

Y giải thích:

- Nếu ta tự mình ra tay, người khác không chừng sẽ cho rằng ta quá mức đi chăng.

… Bọn họ vốn là đồng minh trong cái kế hoạch bí mật lần này, nếu y tự chính mình đi giết bọn họ, chuyện đó sẽ không những có vẻ bất trí mà còn không cát lợi nữa.

- Trong kế hoạch lần này, mỗi một điểm ta đều đã tính kỹ cả.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Chỉ có một chuyện là ra ngoài ý liệu của ta.

- Chuyện gì?

Nhà sư khổ hạnh nhìn chăm chú vào cái vị Lang Lai Cách Cách có cặp đùi dài eo thon nhỏ này:

- Tại sao cô không giết cái tên tiểu quỷ đó?

Y hỏi:

- Lúc nảy cô vốn có một cơ hội rất tốt, tại sao cô không giết y?

… Lúc đó, trong cái khoảnh khắc nhỏ bé, quả thật cô có thể kẹp tên tiểu quỷ vào giữa hai cái đùi mình giết y như không.

- Lúc đó quả thật tôi có thể giết tên tiểu quỷ đó.

Lang Lai Cách Cách nói:

- Tôi vốn cũng tính giết y rồi.

- Tại sao cô lại không giết?

- Bởi vì tôi bỗng dưng không hạ thủ được.

- Tại sao?

- Trong cái khoảnh khắc nhỏ bé đó, tôi bỗng có cái cảm giác thật là kỳ quái.

Lang Cách Ty nói.

… Chính cái lúc cô đang nói câu đó, thân thể cô và gương mặt cô cũng đồng thời xuất hiện ra một thứ biểu tình thật kỳ quái, cũng giống như một cô con gái đang hoài xuân, trong một đêm mùa hạ thật nồng thật nhiệt, bỗng chạm tới một vòng tay của một người đàn ông, một người đàn ông mà cô yêu thương.

- Tôi bỗng dưng cảm thấy bị kích thích quá độ.

Lang Cách Ty nói.

Giọng của cô cũng biến hẳn, phảng phất như đang biến thành ở trong giấc mơ ngọng nghịu. Cô lấy cái giọng đó nói tiếp:

- Cái lúc tên tiểu quỷ bò lên người tôi, tôi bỗng dưng cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới như bị bỏ cứng vào trong một cái ống đồng lớn vậy.

Lang Cách Ty nói khe khẻ:

- Một người có cái cảm giác đó, làm sao còn giết được ai?

Nhà sư khổ hạnh lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc trong ánh mắt:

- Cô nói cô có cái cảm giác đó, là lúc tên tiểu quỷ đang bò trên người cô?

- Đúng vậy.

- Cái tên tiểu quỷ đó cho cô được cái thứ cảm giác đó sao?

- Chỉ có y mới cho tôi được cái cảm giác đó.

Lang Cách Ty nói:

- Từ lúc tôi có tình dục đến giờ, chỉ có một mình y là đã làm cho tôi có cái thứ cảm giác đó.

Nhà sư khổ hạnh ngẩn người ra.

Y đã biết là cái vị Lang Lai Cách Cách này nhất định nói thật với y, bởi vì y đã đẩy cô vào cái chỗ cực hạn không nói thật không được.

Nhưng y không ngờ được rằng những lời cô nói lại làm cho y giật cả mình lên.

… Một mỹ nữ cao lớn thuôn dài như vậy, xem đàn ông trong thiên hạ như xí phẩn, một người chỉ biết đối diện với tấm gương mới phát tiết được tình dục, một người như vậy lại bị một đứa châu nhai làm nổi cơn động tình lên.

… Đấy là một chuyện không sao tưởng tượng được. Một chuyện như vậy, còn ai giải thích cho được?

Lang Cách Ty giải thích được, vì vậy cô đành phải giải thích:

- Tôi tin rằng, ít nhất có một điều ông nhất định hiểu.

Lang Cách Ty nói với nhà sư khổ hạnh:

- Cái tên tiểu quỷ này không giống bất cứ người đàn ông nào khác.

- Ta thừa nhận điểm đó.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Cái tên tiểu quỷ ấy xem ra không giống một con người, dĩ nhiên là không giống người đàn ông nào khác.

Lang Cách Ty hững hờ gật đầu một cái:

- Trong cái thế giới này, những người không giống người vốn rất nhiều, có phải là chỉ một mình y đâu.

Nhà sư khổ hạnh cũng không thể không thừa nhận cái điểm đó, cũng chính như Lang Cách Ty cũng không thể không thừa nhận rằng, thế giới này cũng có rất nhiều người đàn bà không giống người vậy thôi.

- Nhưng cái tên tiểu quỷ này vẫn có chỗ không giống người khác.

Nhà sư khổ hạnh nói:

- Y giống như một con rắn, một con chuột, một con thằn lằn, một con nhện, đàn bà thấy y mà không kêu thét gào rú lên e rằng rất ít.

- Cũng chính vì vậy mà mới kích thích.

Lang Cách Ty nói:

- Bởi vì y xấu xí quá mức, làm người ta buồn nôn quá mức, mà lúc y ôm tôi, tôi mới cảm thấy bị kích thích.

Cô hỏi nhà sư khổ hạnh:

- Ông nghĩ xem, nếu cái tên tiểu quỷ ấy đúng là một đứa con nít mặt mày xinh đẹp, có phải là hết còn thú vị gì nữa không?

Nhà sư khổ hạnh lại ngẩn người ra.

… Một người đàn bà trưởng thành, bị một đứa con trai nhỏ tuổi ôm lấy, quả thật chẳng có tý gì là kích thích. Cái điểm đó chắc chắn không ai không thể thừa nhận được.

… "Không bình thường" vốn là một thứ kích thích, cũng chính là một trong những nhược điểm của con người.

… Đối với một người đàn bà vốn không phải là hạng bình thường mà nói, cái thứ kích thích ấy dĩ nhiên lại càng khó mà kháng cự cho nổi.

- Vì vậy tôi chịu không nổi cái tên tiểu quỷ đó.

Lang Cách Ty nói:

… Lúc tên tiểu quỷ ôm lấy cô, không biết cô đang có cảm giác gì? Thân xác cô có cảm giác gì? Những lời đó đáng lý ra cô đang chuẩn bị nói tiếp.

Nhưng cô không nói tiếp.

Bởi vì cô bỗng ngửi thấy một mùi thơm mà cô tin chắc mình không thể nào có thể ngửi tới được trong giây phút này.

Cô ngửi thấy một mùi thơm của hoa lan.

Hiện tại còn đang mùa thu, còn cách mùa hoa lan nở rất xa, trong cái phòng âm u lạnh lẽo này, làm sao có thể ngửi được mùi thơm của hoa lan?

Thậm chí cô còn không tin được vào cái mũi của mình.

Nhưng cô tin mình là một người hoàn toàn bình thường khỏe mạnh, không những phát triển đầu đủ, mà từ nhỏ đã từng chịu qua những huấn luyện rất nghiêm khắc.

Cô tin chắc toàn thân của mình, mỗi bộ phận đều hoàn toàn khỏe mạnh, không có gì trục trặc.

Cái chuyện "không thể nào" đó, vốn không thể nào phát sinh ở thân người cô. Nhưng hiện tại vẫn cứ phát sinh mới quái. Vì vậy cô mới giật nảy mình lên.

… Không chừng bởi vì cô là một người khỏe mạnh mà còn đặc biệt linh mẫn, vì vậy mà cô mới đặc biệt giật mình cả lên.

Cái điểm đó vô cùng trọng yếu.

Một người bình thường khỏe mạnh, bỗng nhiên gặp phải một chuyện người ta cho rằng không thể nào xảy ra được, đều bị như vậy.

Tô Tô cũng bị vậy.

Vì vậy, sau khi cô xiết cổ Liễu Minh Thu chết rồi, cô mới bị choáng váng bất tỉnh, bởi vì cô bỗng dưng thấy một người cô chưa từng bao giờ ngờ được mình sẽ gặp trong cái giây phút đó.

Người này là ai?

Lúc đó là lúc nào? Lúc đó chính là lúc trăng lên tới đỉnh đầu, lúc đó cái mùi hoa lan bỗng giống như sương mù, bắt đầu lan tỏa ra.

… Không thể nào được, điều đó không thể nào, tại cái đêm trung thu trăng tròn vạnh ấy, làm gì có hoa lan nở ra?

Lang Cách Ty bỗng dưng cảm thấy mình đang choáng váng xoay vòng, cả người đang không ngớt xoay tít, giống như đang bị rớt vào giữa con vụ.

Bởi vì cô đang thấy có một đóa hoa lan đang nở ra thật.

Cô thấy thật. Cô quả thật đã thấy một đóa hoa lan đang nở trên mặt nhà sư khổ hạnh.

Cái khuôn mặt trắng bệch đó, trắng sao là trắng. Trừ trắng ra, cô không còn thấy màu gì khác hơn.

… Cái khuôn mặt đó làm sao lại xuất hiện ra? Xuất hiện ra lúc nào? Tại sao lại bỗng dưng xuất hiện ra từ trong bóng tối đầy thần bí đó?

… Cái khuôn mặt ấy rốt cuộc ra làm sao? Cái mũi ra làm sao? Cặp lông mày ra làm sao? Cái miệng ra làm sao? Cái mặt ra làm sao?

Lang Cách Ty không thấy gì cả.

Cô không thấy, bởi vì gương mặt đó chỉ là một màu trắng, trắng lòa cả mắt, trắng thê trắng thảm.

Cô không thấy, bởi vì cô chỉ thấy có đóa hoa lan.

Một đóa hoa lan màu hồng tươi, hồng thật là hồng, bỗng dưng xuất hiện ra như một đóa hoa máu trên gương mặt trắng bệch của y.

Trong ánh lửa, bỗng dưng lại có một gương mặt xuất hiện, một gương mặt đúng là của nhà sư khổ hạnh.

Gương mặt đó làm sao mà đẹp thế? Gương mặt của một nhà sư khổ hạnh tại sao lại có thể xinh đẹp như hoa cho được. Có phải cái đóa hoa bỗng dưng nở trên mặt y đã tan với gương mặt y thành một thứ.

Bỗng nhiên, gương mặt của nhà sư khổ hạnh lại biến thành một đóa hoa.

Hoa lan.

Hoa lan màu hồng, hồng như máu, hồng như lửa.

Bấy giờ là giữa đêm.

Bấy giờ đang có vầng trăng tròn vạnh treo giữa trời không, treo giữa một trời trung thu tối mịt.

Đêm nay, sao lại có hoa lan. Hoa lan giữa đêm.

Hoa lan giữa đêm.

Hoa lan tại sao lại hồng?

… Hoa lan có rất nhiều màu sắc khác nhau, có rất nhiều hình thái khác nhau, thậm chí có màu đen như mực, màu xanh đậm như phỉ thúy, nhưng cái thứ hoa lan màu hồng này, đỏ hồng như máu tươi, thậm chí còn đỏ hơn cả máu.

Thậm chí còn đỏ như lửa từ địa ngục về.

… Cái thứ hoa lan này tại sao lại xuất hiện trong nhân gian, tại sao lại xuất hiện trên mặt một người?

… Một gương mặt trắng bệch như vậy, bỗng nhiên biến thành đỏ hồng, một mảnh tuyết trên mặt đất, bỗng phụt ra lửa đỏ.

Mặt đất mông mênh bỗng biến thành trầm tịch, bao nhiêu tiếng nói đều đã ngưng lại, Lang Cách Ty đang chìm vào trong một cơn mơ hồ không tên.

Mỗi chuyện mỗi thứ trong thiên hạ, đều không thể nào vĩnh hằng, nhưng biến chuyển của sự vật đều phải dựa vào ngoại lực, phải chịu hoàn cảnh chi phối, nhưng phút này, giây này, có ai nói được nguyên nhân của cơn biến chuyển ấy nằm ở đâu? Là ai? Chuyện gì? Duyên do gì, làm cho nó có biến chuyển như vậy?

177. Chương 177: Yến Hội

Cô bỗng dưng phát hiện trước mặt mình có một người xuất hiện, một người cô không bao giờ nghĩ là sẽ gặp được trong đời, người này đang nhìn cô với cái nhìn thật kỳ quái.

Tô Tô ngất xỉu xuống.

Cô là người đàn bà vô cùng kiên cường, bình sinh cô rất ít có khi ngất xỉu bao giờ.

Nhưng, thấy người này xong, cô ngất xỉu ra.

Đợi đến lúc cô hồi tỉnh, cô lại thấy thêm một chuyện kỳ quái nữa.

… Cô thấy một buổi tiệc.

Tiệc thì chẳng có gì kỳ quái, trên thế giới này, mỗi ngày đều có tiệc tùng, đủ các thức các dạng người, đủ các thức các dạng tiệc tùng, có tiệc tùng làm người ta vui vẻ, có cái làm người ta ưu phiền.

Tiệc tùng không hề là chuyện gì kỳ quái, nhưng cái tiệc này, quả thật là cái tiệc rất kỳ quái.

… Khách khứa trong buổi tiệc tổng cộng chỉ có bốn người, nhưng những người tùy tòng cơ thiếp bộc dịch thì ít ra cũng tới bốn trăm người.

Đây cũng chẳng phải là chuyện gì kỳ quái, trong nhà của các bậc vương hầu, quan lớn, buôn bán giàu có, những chuyện này rất bình thường.

Kỳ quái là, cái tiệc này đang tổ chức trên một đỉnh núi.

Một đỉnh núi bay vọt ra giữa tầng mây. Một tảng đá phẳng lỳ, mặt đá như ngọc, rộng không biết là bao nhiêu.

… Tô Tô biết mình sẽ không bao giờ thấy lại được, không bao giờ thấy lại được một cái đỉnh núi như vậy nữa.

… Trước giờ cô chưa từng thấy qua, sau này cô cũng sẽ không bao giờ thấy lại lần nữa. Bởi vì đây là một kỳ tích.

Cái khoảng đá rộng phẳng lì như ngọc này là một kỳ tích, cái buổi tiệc này cũng là một kỳ tích.

Bởi vì người này chính đang ở trong tiệc, đang ở trên đỉnh núi.

Bởi vì người này chính là người chúng ta rất muốn được gặp mặt.

Người này mặc một chiếc áo dài màu xanh lam, xanh vô cùng, cái kiểu cũng đơn giản vô cùng.

Người này rất ốm, vẻ mặc như sóng biển lúc tan ra thành bọt nước. Lại giống như mây bay trôi qua bầu trời trong xanh mùa hạ.

… Không ai biết cái vẻ mặt đó nó ra làm sao, cũng không ai hình dung ra được. được.

… Nó phiêu dật linh động tú bạt làm sao, y đang ngồi đó như một tòa núi.

Y đang ngồi ở ngôi vị tân khách.

Ngoài ra còn có một người ở ngôi vị tân khách nữa, một người cụt một tay, tuy chỉ còn thừa một cánh tay, nhưng gương mặt rực rỡ sáng lạng, tinh thần mạnh mẻ, xem ra giống hệt như một ông cử nhân tân khoa vừa đổ trạng nguyên vậy.

Bất kỳ ai chỉ cần nhìn người này đều nhất định sẽ thấy được y là một người vô cùng thành công, sự nghiệp, hôn nhân, tình cảm, kinh tế, bạn bè, sinh hoạt, mỗi phương diện đều thành công đến cực độ.

Thành công chính là sung sướng.

Người này nhìn vào bất cứ phương diện nào cũng đều là một người vừa thành công vô cùng, vừa sung sướng vô cùng.

Chỉ có một điểm vô cùng kỳ quái.

Một người thành công và sung sướng như vậy, người khác lại không dám nhìn vào y, bởi vì trong vẻ mặt của y, không khỏi có cái vẻ sát khí phát ra từ dưới chân lên đến tận vào trái tim.

Một thứ sát khí mà, ngay cả chính bạn cũng tin được, chỉ cần y đưa tay ra muốn giết bạn, nhất định bạn sẽ chết không nghi ngờ gì cả.

Hạng người đó rất là ít, không những vậy, tuyệt đối không thể xâm phạm vào được, bất kỳ ai, chỉ cần nhìn y qua một lần là biết ngay điểm đó, Tô Tô là một người có lá gan vô cùng lớn, trái tim vô cùng hung dữ, nhưng lúc Tô Tô thấy y, cô không khỏi tự cảnh cáo mình một câu đó.

… Không được chọc vào y.

Tô Tô chưa từng thấy y lần nào, cô cũng không biết y là ai, nhưng cô biết, chọc vào người này, cơ hội còn sống sót được không có nhiều lắm.

Người này là ai?

Chủ tọa là một vị lão thái thái.

Tôi dám đánh cá rằng, không ai có thể ngờ được, một vị thái thái như vậy lại ngồi ở chỗ như vậy uống rượu với ba người khách như vậy.

Không những bà ta uống rượu, bà ta còn uống rất nhiều, thậm chí còn hơn cả một gã trai trẻ hiếu thắng ham ăn ham thua.

Bà ta uống rượu như uống nước lã vậy.

Thần thái khí chất phong độ của người này cũng không thể nào hình dung

Người ta nói, uống được là có phúc, cái vị lão thái thái này đại khái là một vị lão thái thái có phúc nhất trên thế giới này vậy.

Những vị thái thái khác cho dù có sống tới tuổi tác như bà ta, cũng không ăn được uống được nhiều như vậy, cho dù có ăn uống nhiều như vậy, cũng không được vinh hoa phú quý như bà ta, cũng không được nhiều con nhiều cháu như bà ta, cho dù có nhiều con nhiều cháu, cũng sẽ không được bao nhiêu con cháu hiển hách như bà ta.

Cho dù có hết tất cả những gì bà ta có, cũng không thể có một vị lão thái thái nào có thể có danh tiếng lớn lao trong giang hồ như bà ta.

Cái vị lão thái thái này có tổng cộng tất cả là mười người con trai, chín đứa con gái, tám ông con rễ, ba mươi chín đứa cháu trai cháu gái nội, thêm vào sáu mươi bốn đứa cháu trai cháu gái ngoại.

Trong đám con ruột con rễ của bà ta, có một người là Oai Vũ tướng quân, xuất thân từ quân ngũ, thân trải trăm trận, là một viên tướng có quân công lẫy lừng nhất đương triều.

Nhưng cái vị tướng quân này không hề là người được người ta kính trọng nhất trong đám con ruột con rễ.

Trong tâm mục của gia đình bà ta, một viên tướng quân vốn chẳng là gì cả. Bà ta có chín đứa con gái, nhưng chỉ có tám ông con rễ, nhưng đấy nhất định không phải là vì bà ta có một đứa con gái không lấy chồng được.

Trong giang hồ ai ai cũng biết, chín cô con gái con của vị lão thái thái này đều là những bậc thiên hương quốc sắc, không những vậy đều có ngàn vạn thứ của hồi môn, đàn ông xin được cầu hôn, bày hàng sắp đội từ Bắc kinh, chạy cho đến Nam kinh, bà ta có một cô con gái chưa lấy chồng, chỉ vì bà ta có một cô con gái đã cắt tóc đi tu, là người kế truyền y bát cho phái Nga Mi, là một trong bảy vị chưởng môn có quyền lực nhất trong vũ lâm đương thời.

… Không những vậy, còn là người đàn bà có quyền lực nhất trong giang hồ.

… Cái xã hội này, rốt cuộc vẫn còn là cái xã hội của đàn ông, một người đàn bà ở trong cái thế giới quyền lực của đàn ông mà còn đứng được địa vị hàng đầu, đã không phải là chuyện dễ dàng.

… Cho dù là ngôi vị thứ bảy, đã không phải là chuyện dễ dàng. Cô con gái nhỏ nhất của vị lão thái thái này là Kim Linh Chi. Kim Linh Chi dĩ nhiên là bạn thân với Sở Lưu Hương và Hồ Thiết Hoa, cô quen biết hai người cùng một lúc.

Bọn họ đang ngồi tắm trong một phòng tắm đầy đàn ông con trai, cô xông vào.

Cái thứ phòng tắm này rất là cổ xưa, là một nơi cấm địa vô cùng cổ xưa của đàn ông, ngàn năm trở lại, rất ít có đàn bà nào dám vào,… chúng ta có thể còn

thậm chí nói được rằng, tuyệt đối không có người đàn bà nào dám bước chân vào.

… Chúng ta thậm chí còn có thể nói được, trừ những người đàn bà tuy có tính đàn bà nhưng không phải đàn bà ra, tuyệt không hề có người đàn bà nào bước vào.

Người đàn bà dám bước vào một nơi cấm địa của đàn ông như vậy, dĩ nhiên phải có một chút dũng khí.

Đối với chuyện một người đàn bà quen biết với hai người đàn ông mà nói, dĩ nhiên nó đã là một sự bắt đầu rất kỳ quái và kích thích.

Nhưng sau khi đã quen biết rồi, bọn họ còn đã từng trải qua những thứ chuyện khác, còn ly kỳ kích thích nhiều hơn thế nữa.

Bọn họ đã từng nằm chung trong quan tài, trôi nổi trên biển khơi, chờ chết trong một chỗ như địa ngục vừa âm u vừa không có mặt trời.

Bọn họ đã từng dùng lưới đánh cá, kéo lên cả mấy cô mỹ nhân ngư,… mỹ nhân ngư biết giết người.

Bọn họ thậm chí còn gặp phải những người dơi quanh năm không hề thấy bóng mặt trời.

Bọn họ đã từng cộng chung hoạn nạn, sống chết với nhau.

Bọn họ đều là bạn thân với nhau.

Hồ Thiết Hoa và Kim Linh Chi giao tình với nhau còn có chỗ khác nữa, không chừng cũng vì lý do đó, mà Sở Lưu Hương và Kim Linh Chi có hơi lạt đi một chút.

Điều bất hạnh là, Kim Linh Chi về sau đã chết. Người chết thì chẳng còn tình cảm gì.

… Người chết thì đã chết rồi, cái gì cũng đều chết cả, sinh mệnh thể xác xương máu tư tưởng đều chết sạch cả, làm sao còn có tình cảm.

Vậy mà vẫn còn tình cảm.

Người chết đối với người sống tuy đã hết tình cảm, người sống đối với người chết vẫn còn tình cảm.

Đấy phải chăng cũng là một trong những bi ai của loài người.

… Chủ nhân của buổi tiệc này là ai?

Một khuôn mặt vô cùng đặc biệt, vô cùng ốm, nét mặt vô cùng đột xuất, cái trán vô cùng cao, làm cho cái bộ phận lõm xuống phía dưới trán, vốn giống như hai cái huyệt, xem ra lại giống như một cái huyệt.

Một cái miệng vô cùng rộng, lúc không cười, xem ra rất kiên nghị, không những vậy còn rất hung dữ, nhưng lúc cười lên, lại giống như một cái con thoi, thậm chí còn giống một thỏi bạc.

Một cặp mắt vô cùng lớn, tròng mắt trong suốt mà lại sắc bén, nhưng lại thường thường hay thoáng vẻ thật nhân từ và khả ái.

Một thân hình vô cùng vĩ đại, tay dài, chân dài, đầu lớn, vai rộng, làm như là một biểu tượng của người thượng cổ.

… Người này thật kỳ quái làm sao.

Tô Tô đã thấy đàn ông, thấy nhiều vô số, nhưng một người đàn ông kỳ quái thế này, cô còn chưa thấy qua.

Cái điểm kỳ quái nhất là, người đàn ông này không những kỳ quái hơn tất cả những người đàn ông cô từng thấy qua, mà còn có tiền có bạc hơn tất cả bọn họ, cái điểm đó cô có thể xác nhận được.

… Nếu ngay cả Tô Tô một người đàn bà như vậy còn không xác nhận được một người đàn ông có giàu có hay không, đó mới là chuyện kỳ quái.

Từ năm cô lên chín tuổi, Tô Tô đã được huấn luyện thành một chuyên gia có thể giám định được giá trị của đủ các thứ kim ngân châu báu trang sức trân quý.

… Thậm chí còn giám định cả thư họa và đồ cổ, dĩ nhiên là có chỗ khó hơn, phải đợi cô lên tới mười bảy tuổi mới xong.

Theo kế toán sơ lược của Tô Tô, bộ y phục và trang sức người này đang mặc trong người trị giá ít ra là…

… Ba vạn tám ngàn người từ lúc sinh ra cho đến lúc chết, cả đời phí tổn của họ, không những vậy, sinh hoạt của ba vạn tám ngàn người đó cũng rất là phong phú đầy đủ, ăn thì ăn gà ăn vịt ăn cá, mặc thì mặc đồ lụa đồ là, bên cạnh thì có vợ đẹp con ngoan.

… Đây dĩ nhiên là một chuyện không thể nào tưởng tượng được, có điều, bạn đã từng nghe nói đến một chuyện cố sự, co người lấy một viên bảo ngọc đổi lấy thành trì.

Sinh mệnh vốn có những giá trị không sao tính bằng giá cả được, còn chưa kể có nhiều thứ thậm chí vô giá nữa.

… Cái giá trị của một người một sự vật ra làm sao, chủ yếu là ở tâm lý mỗi người, một người kỹ nữ ty tiện, không chừng đối với bạn còn có vô số giá trị hơn cả một thánh nữ.

Nhưng kế toán của Tô Tô đối với đồ trang phục của người này lại rất khách quan, không những vậy còn rất chính xác, thậm chí còn chính xác hơn cả một gã hồ phụng tinh minh nhất trong cái tiệm cầm đồ lời nhất.

Tô Tô chưa từng bao giờ thấy qua một người đàn ông như vậy, cũng chưa từng nghĩ rằng trên thế giới này lại có một người mặc một bộ đồ hoa quý như vậy đứng trước mặt mình.

Thậm chí cô còn muốn cảm thấy động lòng.

… Một người đàn bà thấy một bộ y phục hoa quý, đồ trang sức châu báu như vậy, nếu còn không động lòng, người đàn bà ấy nhất định không phải thật sự là một người đàn bà.

- Không phải thật sự là một người đàn bà có nghĩa là sao? - Nếu cô ta không phải là đồ giả, thì chắc cô ta đã chết rồi. Tô Tô là một người đàn bà vô cùng thông minh, không những vậy còn rất có học, học rất chăm chỉ, có lúc còn học rất khổ nhọc.

Thật ra, đa số thời gian cô học rất khổ nhọc, thậm chí còn không tiếc hy sinh nhất thiết để học, thậm chí còn hy sinh cả một vài thứ quý giá trong đời người con gái.

… Không ai biết cô học xong rồi sẽ sung sướng hay sẽ thống khổ, ngay cả chính cô, cô cũng không biết.

Nhưng cô biết cô đang thành công, trong vũ lâm có bao nhiêu thứ vũ công độc đáo, hoành hành một thời, nếu có một trăm thứ có thứ nào cô chưa học tới, ít nhất cô cũng nhận ra được lai lịch chiêu số của nó.

Trong vũ lâm nếu có một trăm tay cao thủ cao cường, ít nhất cô cũng nhận ra được chín mươi chín người.

Cái người mặc áo xanh đó, cô nhận ra được.

… Thấy người đó, trong lòng cô lập tức cảm thấy có một cây thương, mũi thương ở trong tim, tim như lửa.

… Không phải là thứ lửa thiêu đốt người ta, mà là thứ lửa ấm áp, thứ lửa êm dịu, như tối lại trời sắp có tuyết rơi, thứ lửa đang cháy trong lò sưởi kia.

… Cũng giống như tâm tình của mình, vào một đêm lạnh lẽo tuyết xuống, có người bạn thân muốn lại nhà uống hũ rượu mình đang chưng trên lò vậy.

… Cũng giống như tâm tình của một kẻ mới biết yêu, rồi thất tình, rồi lại yêu lần nữa vậy.

Muốn chết luôn. Mùi vị ra làm sao nhĩ?

Tô Tô thậm chí còn nhận ra được cái vị lão thái thái đó. Một buổi tiệc tưng bừng đang tiến hành.

Trong một hoàn cảnh đó, trong một không khí đó, bất kỳ ai đều cảm thấy hoan hỉ đến tận cùng. Tô Tô tựa hồ cũng tiêm nhiễm vào cái niềm vui của bọn họ.

Nhìn người áo xanh, trong lòng Tô Tô cảm thấy xao xuyến, nhìn vị lão thái thái nhĩ? Tâm tình của cô lại ra sao?

… Trong giang hồ còn ai không biết đến vườn Vạn Phúc Vạn Thọ ở Giang Nam? Người ở Giang Nam ai cũng biết, trong cái vườn danh tiếng đó, có ba thứ nhiều nhất.

Hoa nhiều nhất.

Hoa ở Giang Nam, phảng phất đều tụ tập hết ở nơi đây, không phân biệt loại nào, không phân biệt mùa nào, dù là mùa đông, hoa mùa xuân cũng cứ nở.

Người nhiều nhất, nhất là danh nhân.

Danh nhân trong giang hồ phảng phất đều tụ tập hết ở nơi đây, người chưa đến vườn Vạn Phúc Vạn Thọ, dù có là danh nhân cũng tới mức nào đó thôi.

Nếu nói danh nhân trong giang hồ ở Giang Nam có một trăm người, thì cái gia tộc này ít nhất đã chiếm đi mất bốn mươi chín người.

Tài sản nhiều nhất.

Tài sản của nhà họ Kim không cách nào kế toán cho được.

… Điền sản, địa sản, sự nghiệp, cửa tiệm, trong đó thậm chí còn có bao quát cả tiệm quan tài, bao nhiêu tất cả những thứ nhu cầu của một người từ lúc sinh ra cho tới lúc chết đi, bọn họ đều có.

Nhưng chuyện đó còn chưa kể vào đâu.

Trong gia tộc của bọn họ, điều đáng được vinh diệu nhất, là cái thứ mà loài người không cần nhất, nhưng lại được hâm mộ nhất.

Châu báu.

Người trên thế gian này, còn ai không thích châu báu?

… Châu báu, mã não, bích ngọc, miêu nhi nhãn, kim cương châm, ai mà không thích? Cho dù đàn ông có người không thích, còn đàn bà thì sao?

… Đàn bà mà không thích châu báu, đại khái còn ít hơn là đàn bà không thích đàn ông nhiều.

Châu báu trong nhà họ Kim, đại khái có thể làm cho đại đa số các cô gái trên thế giới này đều bán luôn cả mình.

Cái vị lão thái thái này chính là nữ chủ nhân cận đại nhất của vườn Vạn Phúc Vạn Thọ, cũng rất có thể là vị nữ thái quân cuối cùng của dòng họ Kim.

… Thái quân ở trên thế giới này, đã thấy càng lúc càng ít đi.

Còn cái người gương mặt có hai chỗ lõm vào, trong lòng hình như có vài trăm vài ngàn cái lỗ hổng đó, y là ai vậy nhĩ?

Tô Tô đã đứng lên. Cô đứng dậy ra khỏi một cái ghế dựa thật mềm mại thật thoải mái.

Cô đứng dậy, cái tư thế thật là ưu mỹ, bởi vì cô đã chịu một huấn luyện thật nghiêm khắc từ thuở nhỏ, cô đã học được cách của người đàn bà làm thế nào mới vui lòng được đàn ông.

… Một người đàn bà không hiểu được cách chiều đàn ông, sẽ không thể nào là một người đàn bà thành công, có lúc còn thậm chí không phải là một người đàn bà.

Lúc Tô Tô đứng dậy, lúc cô dùng cái tư thế thật ưu mỹ đó đứng dậy, người khác vẫn chẳng có ai chú ý đến cô.

Mỗi người hình như đều có những chuyện riêng cần phải làm, không những vậy, nhất định phải làm, dù trên thế gian này có chuyện gì kinh hồn lắm xảy ra

ngay bên cạnh họ, họ vẫn không nhìn đến, chẳng dám nhìn đến.

… Dĩ nhiên cũng có những người không thèm nhìn đến.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Lúc Tô Tô đứng dậy, người mặc áo xanh cơ hồ cũng đứng dậy cùng một lúc.

Thái độ của y vô cùng ôn nhu, phong độ của y cũng vô cùng ôn nhu, nhưng lại đượm đầy một vẻ gì đó thật kỳ quái.

Một thứ thái độ như "chết? vậy.

… Trầm tĩnh làm sao, ôn nhu làm sao, lãnh đạm làm sao, nhưng trong tâm linh hình như vĩnh viễn có một ngọn lửa không bao giờ tắt.

Người này là ai, ai lại có cái thứ mỵ lực như vậy?

Tô Tô biết người này là ai, nhưng cô không dám khẳng định, vì vậy lúc người này bước tới chỗ cô, cô cũng bước lại chỗ y, lấy cái giọng mà ngay cả cô lúc nghĩ lại cũng cảm thấy thật yếu đuối, hỏi y:

- Ông có phải là Sở Lưu Hương không?

Đúng là y, tuyệt đối là y.

… Người này dĩ nhiên là Sở Lưu Hương, trừ Sở Lưu Hương ra, còn ai có cái mỵ lực như vậy?

Một thứ mỵ lực cơ hồ tiếp cận với cái chết.

… Trên thế giới này, trừ cái chết ra, còn có gì làm người ta phải đi tự sát?… Sinh mệnh quý giá như vậy, muốn người ta đi tự sát là một chuyện gian nan thế nào…. Nếu trong cái chết không có mỵ lực, làm sao có thể làm con người chết đi được?

Mỵ lực của cái chết, có phải là một thứ lãng quên? Đúng vậy.

… Lãng quên là một chuyện khó khăn vô cùng, trừ cái chết ra, còn có gì làm cho người ta lãng quên cho được?

… Không những là lãng quên, mà là không còn gì nữa cả, chuyện gì cũng không còn nữa. Sinh mệnh cũng không còn, chết cũng chẳng còn, sung sướng cũng chẳng còn, thống khổ cũng chẳng còn.

… Đấy là một cách giải thoát thống khổ biết bao nhiêu, sâu thẳm biết bao nhiêu.

Sở Lưu Hương.

… Sở Lưu Hương là một người như thế nào, một người phải chịu trải qua bao nhiêu tranh đấu, bao nhiêu gian nan, bao nhiêu kinh nghiệm, còn phải được bao nhiêu may mắn mới trở thành một người như Sở Lưu Hương.

Ông trời ạ, Tô Tô bỗng dưng cảm thấy người mình mềm cả ra.

- Ông quả thật là Sở Lưu Hương đấy sao?

Tô Tô hỏi y.

Thật ra dĩ nhiên là cô đã biết, y chính là cái gã Sở Lưu Hương đó, nhưng cô vẫn còn không nhịn được muốn hỏi, bởi vì đây thật là một kỳ tích không ai có thể có cách nào tin được.

… Thật chính mắt có thể thấy được Sở Lưu Hương, thần kỳ nhiều ít, không ai có thể tưởng tượng ra nổi.

Người mặc áo xanh bật cười, sau đó dùng một dáng điệu thật văn nhã và cũng thật là đặc biệt, sờ sờ cái mũi của mình.

Y thật tình thích sờ cái mũi của mình, đúng là vậy. - Đúng vậy, tôi quả thật là Sở Lưu Hương.

Y nói:

- Tôi tin là Sở Lưu Hương hình như chỉ có một người là tôi thôi. Cái vị lão thái thái ấy bỗng dưng cũng cười lên một tiếng:

- Hạng người đó, nếu nhiều quá, e rằng không còn mấy thú vị. Gã cụt tay cặp mắt sắc như đao kia cũng xía miệng vào:

- Cái thế giới này nếu không có một người như y, e rằng cũng không mấy thú vị.

Người gương mặt có hai lỗ hõm, chỉ cười cười, không mở miệng ra.

… Đây là một chuyện quả thật không thể nào tưởng tượng cho nổi, nếu bạn biết y là ai, bạn mới biết được chuyện này nó kỳ quái tới đâu.

Người mặc áo xanh dĩ nhiên là cái gã Sở Lưu Hương, nhưng không phải là Sở Lưu Hương đã chết rồi sao? Trong truyền thuyết, hình như Sở Lưu Hương cũng không phải là một người như vậy.

Sở Lưu Hương trong truyền thuyết, hình như trẻ tuổi hơn chút đỉnh, cái gã Sở Lưu Hương này hình như có vẻ hơi ”già? một tý, hình như cũng trầm ổn đi một tý.

Vì vậy Tô Tô nhịn không được phải hỏi tiếp:

- Thiên hạ ai ai cũng biết Sở Lưu Hương đã chết rồi, nếu ông là Sở Lưu Hương, sao ông còn chưa chết?

- Tôi vốn đã muốn chết rồi, không những vậy đã quyết định phải chết rồi. Người mặc áo xanh nói:

- Chỉ tiếc là tạm thời tôi còn chưa chết được.

- Tại sao?

Tô Tô hỏi. - Vì cô.

Người mặc áo xanh nhìn cô, thở ra một hơi nhè nhẹ:

- Ít nhất một phần nguyên nhân cũng là vì cô, vì vậy tôi chết chưa được.

- Vì tôi?

Dáng điệu của Tô Tô xem ra rất kinh ngạc, lại có vẻ như đang giả vờ kinh ngạc.

- Ông chết chưa được là vì tôi?

Cô hỏi Sở Lưu Hương: - Hay là ông vì tôi mà không muốn chết? Cái cô con gái này, lại có vẻ đang muốn trêu cợt với Sở Lưu Hương.

… Cái cách đó thường thường là một trong những cách mà các cô hay dùng để che dấu sự bối rối của mình.

May mà Sở Lưu Hương đã bị các cô như vậy dùng cái phương pháp đó trêu ghẹo không biết dã bao nhiêu lần rồi, nếu Sở Lưu Hương không đối phó được chuyện đó, thì Sở Lưu Hương tới bây giờ đã chết đi mất một vạn tám ngàn lần rồi. Không những vậy, đều chết trong lòng các cô con gái.

Lão thái thái đang cười, người trên mặt có hai lỗ hổng cũng đang cười, thậm chí ngay cả cái gã cặp mắt đầy vẻ sát khí cũng đang cười.

Bọn họ cười, bởi vì bọn họ thấy rằng một cô bé như vậy còn muốn dùng cái phương pháp đó để đối phó với Sở Lưu Hương, thật tình là một chuyện quá buồn cười, quá buồn cười đi mất.

… Đến lúc đo, thậm chí ngay cả Tô Tô cũng cảm thấy mình buồn cười thật. Sở Lưu Hương đưa ánh mắt sáng rực mà thật ôn hòa nhìn cô, ánh mắt cũng đượm đầy một nụ cười.

… Cho dù y biết rõ đó là một người muốn hại y, ánh mắt của y cũng đầy nụ cười, bởi vì y đối với mọi người và mọi chuyện trong cái thế giới này đều đã thấy quá nhiều.

Một người muốn hại người khác, không chừng không phải là cái lỗi của người ta, mà là một thứ "không biết làm sao hơn được?.

… Không biết làm sao hơn, cay đắng làm sao, thảm thương làm sao, bất hạnh làm sao.

Sở Lưu Hương nói cho "cô con gái tự cho mình thông minh quá có thể gạt được Sở Lưu Hương? rằng:

- Tôi biết có một người, một người rất thần bí, rất có quyền lực, tổ chức một ngàn… một tổ chức thật là đáng sợ.

Y nói:

- Cái mục đích duy nhất của tổ chức đó, chính là muốn tra ra cho rõ, tôi đã thật sự chết hay chưa.

Y lại sờ sờ vào cái mũi nổi danh của mình:

- Chuyện đó dĩ nhiên là không dễ gì làm được.

Y cười:

- Hành tung của tôi từ năm tôi lên mười hai mười ba tuổi đã khó mà tra cho ra rồi.

Người có hai lỗ hổng trên mặt nói:

- Cái đó tôi có thể chứng minh được.

Người này lại là ai đây? Tại sao lại có thể nói vậy được? Làm sao y lại biết được chuyện Sở Lưu Hương lúc còn nhỏ, không những vậy, còn chứng minh được?

Trên thế giới này, có thể nói được câu đó chỉ có một người là Hồ Thiết Hoa.

Nhưng gã có hai lỗ hổng trên mặt, nhất định không thể là Hồ Thiết Hoa rồi.

… Người này hoa quý như vậy, trầm tĩnh như vậy, làm sao mà là Hồ Thiết Hoa được?

Tô Tô thật tình nhịn không nổi nữa.

Cô biết Sở Lưu Hương đang có rất nhiều điều bí mật muốn nói cho cô nghe, nhưng trong khoảnh khắc này, thật tình cô nhịn không nổi muốn hỏi:

- Người này là ai?

Sở Lưu Hương cười nói:

- Người này là ai, đáng lý ra cô phải biết, nhưng cô không dám tin thế thôi.

Y nói:

- Không những cô không dám tin, thiên hạ giang hồ, chỉ e không một ai dám tin.

Sở Lưu Hương nói:

- Tôi có thể bảo đảm, thiên hạ giang hồ, không ai có thể tin được đây là Hồ Thiết Hoa, lại càng không có ai tin được Hồ Thiết Hoa biến ra thành một người như vậy.

Tô Tô ngẩn người ra đó, cô sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt.

… Thật là trầm tĩnh, thật là hoa quý, thật là ốm yếu, không những vậy còn rất là yên tĩnh.

Người này và Hồ Thiết Hoa trong truyền thuyết hình như hoàn toàn là không giống nhau, Hồ Thiết Hoa trong truyền thuyết, hình như chỉ bất quá là một con mèo say thế thôi.

Nhưng Hồ Thiết Hoa nếu như quả thật chỉ là một con mèo say, y đã chẳng là Hồ Thiết Hoa, cũng chẳng phải là bạn thân của Sở Lưu Hương rồi.

… Cái điểm đó mọi người ai ai cũng hiểu rõ.

Hồ Thiết Hoa không những là bạn thân của Sở Lưu Hương, y cũng là người bạn xưa nhất.

Y thích đi tìm Sở Lưu Hương thi uống rượu, thích học kiểu sờ mũi như Sở

Lưu Hương, chỉ vì y thích con người Sở Lưu Hương. Không phải vì y là một tên ngốc.

Những người đàn bà y yêu, đều không yêu y, những người đàn bà yêu y, y đều không yêu, cũng chẳng phải y là tên ngốc.

Ngốc, chỉ bất quá là vì y cố ý chế tạo ra như vậy, một hình thái như vậy thế thôi.

… Người khác không ai đề phòng y, chỉ đề phòng Sở Lưu Hương, bạn thử xem cái kiểu như vậy có ích lợi cho Sở Lưu Hương biết bao nhiêu? Một người bạn khả ái như vậy, mình đi đâu mà tìm cho ra?

Tô Tô lại muốn ngất đi.

Cô nhìn cái người có hai lỗ hổng trên mặt, lấy cái giọng không có tý hơi nào hỏi y:

- Ông quả thật là Hồ Thiết Hoa thật sao?

- Hình như là vậy.

Nụ cười của người này hình như cũng rất ôn hòa:

- Hồ Thiết Hoa hình như cũng chỉ có một người.

- Ông…

Tô Tô hỏi:

- Sao ông lại biến thành ra hình dạng như vậy?

- Tôi biến thành ra hình dạng thế nào?

Y hỏi ngược lại:

- Hình dạng của tôi hiện giờ có gì là kỳ quái?

Tô Tô lại nhìn y sững sờ cả nửa ngày:

- Chuyện gì khác tôi không biết, chỉ có một chuyện tôi muốn hỏi thôi.

- Chuyện gì?

- Trong giang hồ ai ai cũng biết, Hồ Thiết Hoa là một gã trời sinh bần cùng. Nhưng hiện tại hình như ông có tiền có của muốn chết luôn.

Hồ Thiết Hoa bật cười.

Lúc y bắt đầu bật cười lên, y vẫn còn là cái người trầm tĩnh mà hoa quý, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc đã có một sự biến hóa phi thường xảy ra.

Cái biến hóa đó thậm chí không thể nào hình dung cho được.

- Bà vợ muốn ăn vụng, trời muốn mưa, người ta muốn phát tài, đều là những chuyện không ai làm gì được cả.

Cái câu nói đó vừa thốt ra, đã thành giọng điệu của Hồ Thiết Hoa rồi.

- Đúng ra tôi có đánh chết cũng không phát tài nổi thật.

Người có hai lỗ hổng trên mặt nói:

- Có điều lúc đó, ai ai cũng nói Sở Lưu Hương đã chết, nói đến độ ngay cả tôi cũng không thể không tin.

Y nói:

- Nếu cái gã lão xú trùng này chết thật rồi, thì sao tôi lại không phát tài được?

- Lão xú trùng?

Tô Tô hỏi:

- Không lẽ ông nói Sở Lưu Hương là một con trùng sao?

… Điểm đó dĩ nhiên Tô Tô không hiểu được, người khác đều kêu là Hương Soái, Hồ Thiết Hoa lại cứ phải kêu lão xú trùng, bởi vì tình cảm giữa bọn họ có chỗ không giống người khác, có lúc còn thân hơn cả anh em ruột, cái ngoại hiệu đó cũng đã có từ lâu lắm rồi.

- Y không phải là xú trùng thì còn ai là xú trùng?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Chỉ bất quá, trừ tôi ra, gọi y là lão xú trùng hình như cũng không có mấy ai.

Sở Lưu Hương lại bắt đầu sờ sờ vào cái mũi của y, lão thái thái đang cười, Tô Tô cũng đã biết người này chính là Hồ Thiết Hoa.

Vì vậy cô lại phải hỏi:

- Lão xú trùng nếu đã chết rồi, tại sao ông lại phải phát tài?

- Bởi vì nếu lão xú trùng chết rồi, tôi phải tiêu tiền, không những vậy không tiêu tiền không được.

- Tại sao?

- Bởi vì báo thù là một chuyện rất tốn tiền.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Báo thù cho người khác, không chừng chỉ cần đi liều mạng cũng đủ, nhưng báo thù cho Sở Lưu Hương, nhất định phải tốn tiền.

Y nhất định phải giải thích:

- Cô nghĩ xem, cái gã xú trùng này là một người như thế nào, phải một người ra sao mới giết được y, phải dùng cách gì mới giết được y, chuyện này cần phải có bao nhiêu người, phải có một kế hoạch chu mật đến bao nhiêu.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cái điểm trọng yếu nhất là, giết một Sở Lưu Hương xong rồi, còn phải tốn biết bao nhiêu sức lực để che dấu cái bí mật đó?

Trong hoàn cảnh đó, bất kỳ ai cũng phải tưởng tượng ra được, người giết

được Sở Lưu Hương, nhất định không phải chỉ có một, mà là một tổ chức cực kỳ to lớn, tinh vi bí mật.

- Không những tôi không phải là con mèo say như người ta tưởng tượng, tôi còn thông minh hơn người ta tưởng tượng gấp mười bảy mười tám lần.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Cái điểm đó dĩ nhiên là tôi có thể tưởng tượng được ra.

… Cái điểm đó mọi người ai ai cũng thừa nhận.

- Muốn đối phó với một tổ chức to lớn như vậy, dĩ nhiên không thể nào lực lượng của chỉ một người làm là đủ được.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Ngay cả một thiên tài như tôi cũng không làm nổi.

Mọi người đều bật cười.

Cái gã Hồ Thiết Hoa trầm tĩnh an tường, có hai cái lỗ hổng trên mặt này, vẫn còn là Hồ Thiết Hoa, lúc đã nói rồi, vẫn còn cái giọng điệu không thể sữa đổi được.

… Y sữa không được, hay là cố ý không muốn sữa?

- Muốn đối phó một cái tổ chức như vậy, ít nhất phải có ba điều kiện.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Thứ nhất, phải cần bạn bè, thứ hai, phải có tiền, thứ ba, vẫn là phải có tiền.

tiền?

- Vì vậy ông bèn nhất định đi kiếm tiền?

- Đúng vậy.

- Xem ra, hình như quả thật ông đã kiếm được không ít tiền.

- Có phải là không ít đâu, mà là rất nhiều.

- Lúc ông muốn kiếm tiền, là ông kiếm ra được nhiều tiền sao?

- Xem tình huống hình như là như vậy đó.

- Kiếm tiền là chuyện dễ dàng như vậy thật sao?

Hồ Thiết Hoa nói:

- Kiếm tiền dĩ nhiên là không dễ dàng, như nếu có người kiếm tiền dễ như vậy, hắn nhất định phải là con rùa đen.

Y nói:

- Nhưng cỡ một thiên tài như tôi đây, lại là chuyện khác.

Y nói: - Bạn bè thì trước giờ tôi vẫn có, không những vậy đều là bạn tốt, nhưng còn

Tình huống dĩ nhiên là không giống rồi. Có người kiếm tiền như lấy đồ trong túi ra, có người kiếm tiền như rùa đen đi bộ, có lúc kiếm tiền lại giống như trời mưa vậy, mình con chưa chuẩn bị, từng thỏi từng thỏi vàng từ trên trời rơi xuống.

- Tôi kiếm tiền chính là như vậy đó.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có lúc tôi muốn kiếm ít đi một chút cũng không được.

Y lại thở ra:

- Tiền, cái thứ đó, cũng giống đàn bà vậy, lúc mình rượt theo cô ta, cô ta nghinh mặt lên chẳng thèm ngó ngàng gì tới mình, lúc mình muốn đẩy cô ta ra, đẩy hoài cũng không ra.

Tô Tô rất muốn làm bộ không nghe gì cả, lão thái thái đã vừa cười vừa nói:

- Đây quả là câu nói từ kinh nghiệm ra, đàn bà có lúc quả thật là như vậy, chỉ bất quá nhất định phải đợi đến cỡ tuổi tác như ta đây mới chịu thừa nhận.

- Đây không phải là câu nói từ kinh nghiệm của tôi ra.

Hồ Thiết Hoa vội vã giải thích:

- Đây là từ lão xú trùng nói cho tôi nghe đấy.

Tô Tô bỗng phát hiện ra những người này đều có một ưu điểm người khác không bao giờ học nổi.

Những người này ai ai cũng rất tự do tự tại, bất kỳ ở trong tình huống nào, bất kỳ tình huống nghiêm trọng ra sao, bọn họ đều có thể tìm được cơ hội để làm mình thoải mái.

Đó cũng chính là nguyên nhân họ có thể sống cho tới bây giờ, không những vậy, sống còn sung sướng hơn đa số người khác nhiều lắm.

… Không chừng đó cũng là nguyên nhân mà Hồ Thiết Hoa có thể phát tài được.

Người cụt tay, nãy giờ vẫn yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, trên đời này hình như không có gì có thể làm cho y di động thân hình đi nửa phân.

Người này lại là ai nhỉ?

178. Chương 178: Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng

Mười năm trước, trong giang hồ đã từng xuất hiện qua một người mặc áo đen, một thanh kiếm, một tấm mặt nạ da người trắng bệch, lộ ra một cặp mắt sắc bén, còn muốn dễ sợ hơn là thanh kiếm của y.

Nhưng thật ra, chân chính đáng sợ nhất vẫn là thanh kiếm trên tay y.

… Một thanh kiếm giết người, tùy thời tùy lúc đều có thể giết người trong chớp mắt.

Càng đáng sợ hơn chút nữa là…

Người này ai y cũng giết, chỉ cần là người, y sẽ giết.

Cái chỗ đáng sợ nhất là… chỉ cần là người y muốn giết, người đó xem như đã là người chết rồi.

Đã từng có người hỏi y:

- Chỉ cần có người chịu trả giá cao, ai ông cũng giết, thậm chí bao quát luôn cả bạn bè thân nhất của ông trong đó, điều này có đúng không?

- Đúng vậy.

Người này nói:

- Chỉ tiếc là tôi không bạn bè gì để giết.

Y nói:

- Bởi vì tôi vốn không có bạn bè.

Có người đã thấy y xuất thủ, hình dung ra kiếm pháp của y.

Tư thế vung kiếm của y rất đặc biệt, từ khuỷu tay trở lên không thấy có cử động, chỉ dùng sức của cổ tay đâm kiếm ra.

Có rất nhiều kiếm thuật danh gia đã từng bình luận qua kiếm pháp của y.

Kiếm pháp của y không thể xem là đã tới mức đăng phong tạo cực, nhưng cái lối xuất thủ hung mãnh độc địa của y, không ai có thể bì kịp.

Còn có một số bình luận liên quan đến con người của y.

Cái sở thích của cuộc đời người này là giết người, mục đích sinh tồn của y, cũng chỉ là để giết người.

- Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng?

Tô Tô lại nhịn không nổi phải la lên:

- Sưu Hồn Kiếm Vô Ảnh, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Cô hỏi:

- Người này thật là kẻ năm xưa nổi danh là đệ nhất khoái kiếm ở Trung Nguyên, giết người không thấy máu, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng sao?

- Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Người này chính là y.

- Ông ta còn chưa chết sao?

- Hình như còn chưa chết.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Có hạng người hình như không chết dễ dàng lắm, người muốn y chết mà còn sống được đó, lại không có mấy người.

- Có phải ông ta cũng giống như Sở Lưu Hương, giả chết một thời gian.

- Hình như là vậy.

- Hiện tại, sao ông ta lại sống lại rồi vậy?

Tô Tô hỏi.

- Dĩ nhiên là vì tôi.

- Ông tìm ra được ông ta sao?

Tô Tô lại hỏi:

- Ông tìm ông ta ra đây làm gì?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

- Trước cầu sát nhân thủ, đản tầm Nhất Điểm Hồng (Muốn tìm tay giết người, chỉ cần tìm Nhất Điểm Hồng).

Hồ Thiết Hoa nói:

- Tôi tìm y cho ra, dĩ nhiên là để giết người.

Thái độ của y bỗng biến thành trầm tĩnh lại, một thứ trầm tĩnh chỉ có những người từng trải mới có được.

- Người ta muốn giết chúng ta, chúng ta cũng phải giết người lại, cô nói chuyện này có phải là hợp công đạo hay không?

Tô Tô nhìn người này, người chuyên giết người này, bỗng nhiên, cô phát hiên ra người này quả thật có chỗ khác hẳn người khác.

Bởi vì cô đã cảm thấy được cái sát khí trong người y.

… Trên thế giới này có một hạng người giống như một lưỡi đao đã từng giết qua vô số mạng người vậy, chính bản thân họ đã có một thứ sát khí tồn tại đâu đó.

Tô Tô thậm chí còn không dám nhìn người đó nữa. Cho dù người đó nãy giờ vẫn yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, cô cũng không dám nhìn y nữa.

Cô thà đi nhìn hai cái lỗ hổng trên mặt Hồ Thiết Hoa, cũng không biết là cái lỗ hổng đã thấm sâu vào bao nhiêu là đắng cay. Cô hỏi Hồ Thiết Hoa:

- Nhất Điểm Hồng nghĩa là sao? Toàn thân ông ta từ trên xuống dưới không có lấy một điểm nào là hồng, tại sao người khác lại gọi ông ta là Nhất Điểm Hồng?

Câu hỏi đó đáng lý ra cô không nên hỏi Hồ Thiết Hoa, đáng lý ra cô phải hỏi chính Nhất Điểm Hồng mới phải.

Thật ra, câu hỏi đó cô cũng chẳng nên hỏi. Trong giang hồ ai ai cũng nên biết tại sao người khác gọi y là Nhất Điểm Hồng.

… Ánh kiếm lóe lên, kẻ dịch ngã gục, huyệt Thiên Đột trên cổ họng, ứa ra một giọt máu tươi.

Chỉ có một giọt máu.

… Người đó mặt mày nhăn nhó, mồ hôi như hột đậu rướm đầy ra cả mặt, tuy dùng hết tận sức lực, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có những tiếng ằng ặc trong cổ họng.

Nhất Điểm Hồng, lợi hại cực kỳ, ngay cả giết người cũng không chịu phí thêm một chút sức lực dư thừa, chỉ cần đâm trúng chỗ yếu hại, vừa đúng để giết được người, thanh kiếm không hề chịu nhích thêm vào nửa phân.

Hồ Thiết Hoa nói cho Tô Tô biết:

- Cái tên Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng từ đó mà ra đấy.

Một tay sát thủ như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, cuộc đời của y rốt cuộc ra làm sao?

Cả đời y, phải dùng cách gì để sống cho qua ngày tháng?

Tô Tô bỗng dưng cảm thấy khích động vô cùng, cô bỗng dưng muốn xông lại ôm choàng lấy người đó, cùng người đó hòa chung thành một thể.

Cô bỗng cảm thấy cô có thể thậm chí vì y mà chết.

… Đấy có phải là vì chính cô cũng là một người chuyên giết người?

Trong tâm mục của người đàn bà, kẻ xấu thông thường đều có chút gì khả ái hơn kẻ tốt.

Lúc này cũng đã uống rượu nhiều lắm rồi.

Nói chuyện, dĩ nhiên là phải uống rượu, nghe người ta nói chuyện, dĩ nhiên cũng phải uống rượu.

… Đối với một số người, không uống rượu họ sẽ chết mất.

Tô Tô bỗng phát hiện ra, mình cũng đang bắt đầu uống rượu.

Cô đang uống một thứ rượu thật kỳ lạ, màu rượu giống hệt như màu máu, không những vậy còn rất mát lạnh.

Cô chưa từng uống qua thứ rượu này bao giờ, nhưng cô biết thứ rượu này là

thứ rượu gì.

Trong giang hồ ai ai cũng đều biết rượu Sở Hương Soái thích nhất là thứ rượu bồ đào ở Ba Tư đem ngâm nước đá, đựng trong một cái ly trong suốt còn hơn cả thủy tinh.

… Đây không phải là hiện tại mới bắt đầu có, đây là cổ phong.

… Sinh mệnh vốn là chuyện không biết làm gì được hơn, sinh ra không ở nơi mình, chết cũng không thể do mình.

Tiếp theo đó là ý kiến của Kim lão thái thái: - Ta cũng là bạn của Sở Lưu Hương, nhưng trước giờ ta chưa hề nghĩ đến chuyện báo thù cho y.

Bà ta nói:

- Điểm này ta không đồng ý kiến với Hồ Thiết Hoa. Bởi vì ta vốn không tin rằng Sở Lưu Hương sẽ chết được.

- Bà ta nói bà ta biết xem tướng.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Bà ta nhìn ra được Sở Lưu Hương nhất định không có cái tướng chết yểu. - Ta nói chuyện xem tướng, không phải là mê tín đâu.

Lão thái thái nói:

- Nhưng ta đã xem rất nhiều người rồi.

Bà ta giải thích:

- Ta tin rằng mỗi người đều có một thứ ”cách cuộc?, cũng như nói là, một thứ khí chất, một thứ khí thế, một thứ tính cách, một thứ trí tuệ, đấy là thứ trời sinh ra, cũng là thứ được bồi dưỡng sau này.

Kim lão thái thái nói:

- Một người có ”cách cuộc? cao, cho dù vận khí có tốt đến đâu, tối đa cũng chỉ bất quá thêm được chút màu mỡ thế thôi.

Đây không phải là một cách so sánh hay ho lắm, người kiếm chút màu mỡ đó, có lúc cũng kiếm được cả vàng, chỉ bất quá điều đó cũng hiếm thôi. Một người như Kim lão thái thái, nói chuyện dĩ nhiên không thể là những thứ đặc biệt ra ngoài thường lệ, bởi vì những chuyện đó đối với bà ta vốn không có ý nghĩa gì cả.

- Trừ ta ra, ta tin rằng trên thế giới này còn có một người khác cũng nghĩ

như vậy.

Kim lão thái thái nói:

- Người này cũng nghĩ rằng Sở Hương Soái không thể nào chết đi dễ dàng như vậy được.

- Người này chính là kẻ đầu não của cái tổ chức đang mưu mô giết Sở Lưu Hương?

- Đúng vậy.

- Tại sao y lại không tin Hương Soái đã chết?

- Bởi vì y nhất định là kẻ thù lớn nhất trong đời của Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

- Một kẻ thù rất thông minh rất hiểu biết y, nhất định là còn hiểu rõ hơn bạn bè của y, nếu không y đã chết chắc rồi.

- Tại sao?

Kim lão thái thái nâng ly nhấp một cái, khóe miệng lộ một nụ cười thật thần bí, nhưng ánh mắt lại đượm vẻ trầm tư.

Đây là một vấn đề thật phức tạp, bà ta nhất định phải chọn một câu nói thích hợp để giải thích.

… Một kẻ thù hiểu rõ y, tại sao lại nhất định phải hiểu rõ hơn cả bạn bè của y?

Câu trả lời của Kim lão thái thái tuy rất có đạo lý, nhưng cũng tràn đầy bi thương, một nổi bi thương của cái không thể nào làm gì được hơn.

… Một thứ bi thương và buông thả đối với cuộc đời.

- Bởi vì một người muốn hại bạn của mình thì rất dễ dàng, nhưng muốn hại kẻ thù lại không dễ tý nào.

Bà ta nói:

- Vì vậy y phải nhất định đợi cho đến lúc y hiểu kẻ địch mình tới cực cùng rồi mới bắt đầu hại họ.

Bà ta lại nói:

- Một người hại mình được dễ dàng nhất, là những người hiểu mình nhiều nhất, những người đó thông thường đều là bạn thân cận nhất của mình.

Chuyện đó nó bi thương làm sao, đau khổ làm sao, nhưng nếu như mình không có bạn bè nhĩ?

Tôi có nhớ đã từng hỏi hoặc đã được hỏi qua câu này, câu trả lời rất là đơn giản: - Không có bạn bè, chết cũng xong.

- Người này là ai?

Tô Tô hỏi:

- Ý tôi muốn hỏi là, người đầu não của tổ chức này là ai? - Không ai biết được y là ai!

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta tối đa cũng chỉ bất quá đặt cho y một cái tên.

… Trong cái vụ án bọn họ đang tra xét, cái nhân vật thần bí này được đặt cho một danh hiệu là "Lan Hoa"?

Tô Tô ắt hẳn đang cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì cô lại bắt đầu uống rượu, uống hết ly rượu mới hỏi:

- Các vị đối với người này đã biết được bao nhiêu? - Không bao nhiêu cả.

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta chỉ biết được y là một người thâm trầm tinh cán, có một thù hận gì đó không thể hòa giải được với Sở Lưu Hương.

Bà ta lại thở ra:

- Trong tình cảnh này, chúng ta đối với người đó có thể nói là không biết gì cả.

- Nhưng các vị gọi y là Lan Hoa? - Đúng vậy. - Tại sao các vị gọi y là Lan Hoa? Tô Tô vội vã hỏi tới:

- Người này có liên quan gì tới hoa lan? Kim lão thái thái đã bắt đầu ngồi uống rượu, hiện tại bà ta lại dùng một tư thế thật ưu nhã, không những vậy còn rất thoải mái, uống thêm một ly nữa.

… Cái vị lão thái thái này, lúc còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, không những vậy, còn rất có giáo dục.

Làm người ta kinh ngạc là, cái vị lão thái thái vừa ưu nhã vừa lễ độ đó, lại không trả lời một câu hỏi mà bình thời bà ta sẽ nhất định trả lời.

… Trong tình cảnh đó, từ chối không trả lời câu hỏi của người khác là một chuyện vô lễ tới mức nào, trừ phi người đang hỏi câu đó, hỏi một cách rất vô lễ.

Tô Tô hỏi câu hỏi đó, ai ai cũng muốn hỏi, Kim lão thái thái chỉ nói: - Trong tình cảnh đó, chúng ta chỉ có thể xác định được, cái vị Lan Hoa tiên sinh này hiểu rõ Hương Soái, còn sâu xa hơn bạn bè của y rất nhiều.

- Bởi vì một người hiểu kẻ thù của mình, nhất định còn rõ ràng hơn là hiểu bạn bè mình nhiều.

- Đúng vậy.

Tiếng thở than của Kim lão thái thái còn ôn nhu hơn cả tảng mây mùa xuân trên đỉnh núi xa xa, trên đời này có rất nhiều chuyện cũng giống vậy, không những chúng ta cần phải hiểu, chúng ta còn phải chịu đựng nữa.

Bà ta nhẹ nhàng nói cho Tô Tô biết:

- Nhất là đàn bà, cái hiểu biết và ôn nhu của đàn bà, đối đàn ông mà nói, có lúc còn hữu hiệu hơn cả một lưỡi gươm bén.

Tô Tô bỗng dưng thấy cảm động vô cùng.

Đây vốn là những lời của một bà tổ mẫu nói chuyện với con cháu những lúc ăn cơm xong, hiện tại cái vị lão thái thái này lại nói cho cô nghe.

… Một cô bé mồ côi thân thế phiêu bạt, nghe những lời đó không biết trong lòng đang có cảm giác gì?

Kim lão thái thái lại nói:

- Một người nếu hiểu rõ Sở Hương Soái đến mức độ phi thường sâu xa như vậy, chắc chắn y sẽ không tin rằng Sở Hương Soái đã chết dễ dàng như vậy.

- Cho dù người trong giang hồ, ai ai cũng đều xác định là Hương Soái đã chết, y cũng sẽ không tin.

- Đúng vậy.

Kim lão thái thái nói:

- Trừ phi y chính mắt mình trông thấy thi thể của Sở Hương Soái.

Trong giang hồ cho đến bây giờ còn chưa ai thấy qua thi thể của Sở Hương Soái. chưa.

Kim lão thái thái nói:

- Nếu không y sống ngủ cũng không yên, chết cũng không cam lòng.

- Y phải làm sao mới chứng thực được nhĩ?

- Cái điểm đó chúng ta cũng đã nghĩ rất lâu rồi, ta tin rằng trí tuệ của chúng ta cũng không hơn kém gì y nhiều lắm.

Kim lão thái thái nói:

- Chúng ta cũng ức đoán ra một kế hoạch, để chứng thực xem Hương Soái chết sống ra sao.

Bà ta nói:

- Chúng ta tin rằng, chỉ dùng phương pháp này, mới chứng thực được Hương Soái chết sống ra sao.

- Phương pháp gì?

- Cái phương pháp này tuy rất phức tạp, nhưng chỉ cần dùng hai chữ là có

- Vì vậy y nhất định phải chứng thực xem Sở Hương Soái rốt cuộc đã chết

thể nói rõ ra được.

- Hai chữ gì?

- Tình cảm.

… Tình cảm, trong tất cả hành vi của loài người, còn có gì trọng yếu hơn được hai chữ tình cảm? Tình cảm có lúc vô cùng ôn hòa, có lúc lại bén nhọn như lưỡi đao, phút nào giây nào cũng đều có thể không hình không bóng, làm cho người ta đau lòng như cắt được, chỉ hận tại sao mình còn chưa chết đi cho rồi.

- Cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nếu y đã hiểu rõ Sở Lưu Hương lắm, dĩ nhiên y cũng sẽ hiểu được Sở Lưu Hương là người rất nặng tình cảm, cho dù y đã quyết định không còn hỏi han gì đến chuyện ân oán giang hồ, nhưng nếu y nghe có người mà y nhất định không thể nào để cho chết được, lọt vào trong một nguy hiểm chắc chết không nghi ngờ gì cả, y nhất định sẽ trở lại.

Kim lão thái thái nói:

- Nếu y còn chưa chết, y sẽ nhất định trở lại, nếu y còn chưa xuất hiện, thì có thể xác định được là y đã chết.

Kim lão thái thái hỏi Tô Tô:

- Muốn chứng minh Hương Soái sống chết ra sao, có phải đó là cách tốt nhất không?

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

- Đúng vậy.

Kim lão thái thái thở ra:

- Ta tin là ngươi đã biết người đó là ai.

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

- Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa xen vào:

- Ba người có phải là bảo đảm hơn một người lắm không?

- Đúng vậy.

- Vì vậy bọn họ bèn tìm cho được ba người, ba người trong tâm mục của lão xú trùng nhất định không thể chết được.

Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Tô Tô:

- Trong ba người đó, có một người là cô.

Tô Tô không nói gì.

Kim lão thái thái lại thở ra:

- Vì vậy mà lúc nãy Hương Soái mới nói là, chưa chết được, một phần cũng là vì cô.

Tô Tô lại ngẩng đầu lên uống cạn hết ly rượu.

Không ai biết được lúc này trong lòng cô đang cảm thấy gì, nhưng mỗi người ai cũng biết, cô cũng là một con người, ít nhiều cũng có chút nhân tính.

… Người trong giang hồ, thân không thuộc vào mình, tình và thù không bỏ được, ân và oán thì vô cùng.

Nếu bạn đã chán cái sinh hoạt như vậy, thì chỉ có chết mới chấm dứt được nó thôi.

Chỉ tiếc là có những người, ngay cả chết cũng chết không được.

… Bi kịch của kẻ giang hồ, không lẽ là do chính bọn họ tìm lấy cho mình?

… Thiếu nữ luyến xuân, oán phụ luyến thu, nhưng cái thứ bi ai không thể làm gì được, chân chính đi sâu vào cốt tủy đó, tiếc là chỉ có một người đàn ông chân chính mới hiểu nổi.

Đấy có phải là một chuyện vô cùng kỳ quái không?

Không phải.

Không chịu áp bức, không được oán hờn, không chịu cúi đầu, không than vãn thương tâm, không hề nhượng bộ.

Những hạng người đó gặp phải những chuyện không làm gì được, không phải là nhiều hơn người khác một chút sao?

… Vinh quang và kiêu ngạo là đi tìm phiền phức…

- Lan Hoa tiên sinh đoán rằng, chỉ cần ba người các cô có cái nguy cơ ắt phải chết, Hương Soái sẽ phải sống lại.

Kim lão thái thái nói:

- Nhưng nếu Hương Soái đã thoái ẩn rồi, làm sao còn biết được cái tin đó?

Bà ta tự mình trả lời:

- Dĩ nhiên y nhất định phải làm cho chuyện này biến thành ra một biến cố lớn oanh động trong giang hồ.

- Dĩ nhiên y cũng biết, cỡ hạng người như lão xú trùng, tuy đã thoái ẩn rồi, nhưng tai mắt linh mẫn còn hơn cả thỏ.

… Cái điểm đó và kế hoạch của chiến dịch Thiêu Thân hoàn toàn phù hợp với nhau.

- Thứ hai, muốn hoàn thành cái kế hoạch này, nhất định phải để cho Hương Soái biết được, các người sẽ chắc chắn là chết không nghi ngờ gì được, trừ y ra, thiên hạ không còn ai có thể cứu được các người.

- Cái điểm đó rất khó mà làm được.

Hồ Thiết Hoa nói:

- Lão xú trùng trước giờ còn tinh hơn quỹ.

… Vì vậy cái vị Lan Hoa tiên sinh này nhất định phải tiêu diệt hết chủ lực

bên mình Mộ Dung công tử trước, đặt y vào chỗ tất bại.

… Đánh nhau sống chết, bại có nghĩa là chết.

- Chúng ta đã suy nghĩ kỹ, cái trở lực lớn nhất trong kế hoạch này là Liễu Thu Minh tiên sinh.

Kim lão thái thái nói:

- Liễu tiên sinh mà không chết, Mộ Dung công tử không thể nào ở trong đất chết được.

- Vì vậy y không chết không được.

- Chỉ bất quá trong giang hồ ai ai cũng biết, muốn đặt Liễu tiên sinh vào đất chết, cũng không dễ dàng gì so với Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

- Vì vậy chúng ta tin rằng y ắt phải có kỳ binh.

- Cái nhánh kỳ binh này ở đâu nhĩ? Người nào có thể giết được y trong tích tắc?

-… Muốn giết y, phải giết trong một khoảng tích tắc, bởi vì cơ hội giết được y, nhất định chỉ bất quá là một chuyện tích tắc, vụt qua là biến mất, không bao giờ trở lại.

… Hạng người đó tuy không nhiều, nhưng trên đời này quả thật có hạng người đó tồn tại.

- Chúng ta không ai có thể nghĩ ra được người đó là ai, vì vậy chúng ta cũng ức đoán một kế hoạch.

Kế hoạch của bọn họ chỉ có một chữ.

… Chờ.

Một chiến tranh lâu dài, không những phải cần khảo nghiệm dũng khí và trí tuệ, còn phải khảo nghiệm kiên nhẫn, cái cuối cùng thậm chí còn trọng yếu hơn.

Cái câu giáo huấn đó chúng ta không thể không nhớ rõ trong lòng.

- Vì vậy mà chúng ta bèn chọn nơi này, ở đây ngồi đợi.

Kim lão thái thái mỉm cười:

- Hiện tại ta mới biết ra, bọn người chúng ta đây đúng là một lũ hồ ly thật.

Bà ta cười hình như chẳng còn thấy mắt mũi đâu, bởi vì bọn họ rốt cuộc đã đợi được tới cái chuyện mà bọn họ muốn thấy.

Bọn họ rốt cuộc đã thấy được cái nhánh kỳ binh đó ở đâu.

Kim lão thái thái lấy cặp mắt cười tít lại thành hai sợi chỉ, nhìn nhìn Tô Tô:

- Cho mãi đến lúc này, chúng ta mới hiểu được tận cùng cái kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh ra làm sao.

Bà ta nói:

- Y lợi dụng ba người các cô làm con mồi, lại câu con cá lớn là Hương Soái, bởi vì y tính đúng là nếu Hương Soái còn chưa chết, y nhất định sẽ lại cứu các cô, dù có biết rõ các cô là người sẽ lấy mạng của y, y cũng vẫn cứ lại cứu các cô.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

- Cái lão xú trùng là một kẻ thông minh như vậy, có lúc lại cứ thích làm chuyện ngu ngốc.

- Cái điểm trọng yếu nhất trong kế hoạch, dĩ nhiên là phải làm cách nào để giết được Sở Lưu Hương. Chỉ cần y đã xuất hiện rồi, y sẽ phải chết.

Một cú đánh phải trúng, trúng phải chết, bởi vì tuyệt đối không có cơ hội thứ hai.

- Cú đánh đó dĩ nhiên phải trải qua trăm lần ngàn lần trù hoạch kế toán, nhất định không thể có một chút sai lầm.

- Trừ phi người xuất thủ là người Hương Soái tuyệt đối không bao giờ đề phòng.

Kim lão thái thái nói:

- Về phương diện đó, Mộ Dung công tử và Tụ Tụ dĩ nhiên là người quá thích hợp.

Bà ta nói:

- Hương Soái lại cứu bọn họ, bọn họ giết Hương Soái, dù có nói cho người nào biết, cũng chẳng có ai tin, mọi người chỉ biết là Hương Soái đã chết từ lâu rồi.

Tô Tô hoàn toàn đã bị chấn động.

Cái kế hoạch vốn không có chỗ nào đả kích được, đến tay những người này, lập tức biến thành không chịu nổi một cái đấm.

Thật tình cô không thể tin được đây là sự thực.

Một hồi thật lâu, cô mới mở miệng ra:

- Các người đã khám phá ra kế hoạch này rồi, tại sao không trực tiếp lại phá vỡ nó đi?

- Chúng ta không dám khinh cử vọng động.

- Tại sao?

- Bởi vì các người, cô, Mộ Dung công tử, và Tụ Tụ.

- Tôi không hiểu.

- Nếu kế hoạch bị phá vỡ, ba người các cô sẽ không còn giá trị gì để lợi dụng được nữa, Lan Hoa tiên sinh sẽ tùy thời tùy lúc giết sạch các người để tiết cơn giận dữ.

Kim lão thái thái nói:

- Vì vậy Hương Soái nhất định chúng ta có làm gì, cũng phải trước hết khảo

lự kỹ càng xem các cô có an toàn hay không.

Bà ta nói:

- Bất cứ trong hoàn cảnh nào, đều không thể để các cô bị chết dưới tay người ta, cho dù đã biết các cô là mồi nhử cũng vậy.

Tô Tô ngẩng đầu lên, bèn thấy người mặc áo xanh trầm tĩnh đó, bất kỳ ai nhìn vào người đó, đều không khỏi nghĩ đến cuộc đời bao nhiêu là sắc thái của y,... bạn bè của y, tình nhân của y, kẻ thù của y, y mạo hiểm ra sao, y phong lưu đa tình thế nào, y gian nan tranh đấu trăm trận làm sao, mỗi thứ đều không phải là chuyện bình phàm.

Người này rốt cuộc là một người như thế nào?

Sinh mệnh của y tại sao lại phong phú hơn đa số người từ xưa đến giờ nhiều thế?

Ông trời tại sao lại đặc biệt quyến cố đến y?

Nghĩ đến cuộc đời của người này, rồi lại nghĩ đến những người sinh ra hình như đã phải chịu những thứ bất hạnh, rồi lại nghĩ đến Mộ Dung công tử, rồi lại nghĩ đến chính mình, Tô Tô bỗng dưng cảm thấy vô cùng tức giận.

... Một người may mắn như vậy, mà còn muốn đi giả chết?

Tô Tô bỗng lớn tiếng nói:

- Bất kể ra sao, các người làm chuyện này như vậy là sai rồi.

- Sai chỗ nào?

- Các ngươi không nên để cho Liễu tiên sinh bị chết.

Tô Tô nói:

- Ông ta cũng là người, cũng là bạn bè các người, các người đã biết ông là là mục tiêu của một chuyện hy sinh, tại sao còn để ông ta bị tôi giết đi?

Cô hằn học nói:

- Tôi tin là các người cũng không thể nào không thừa nhận là, nếu các người muốn cứu ông ta, nhất định sẽ có cơ hội, nhưng các người chẳng muốn ngay cả thử tới một lần.

Kim lão thái thái cười hì hì:

- Cô thật là một đứa bé kỳ quái.

Bà ta nói:

- Chính cô đã giết y, lại đi oán trách chúng ta.

- Tôi chỉ hỏi bà, tôi nói vậy là có lý hay không?

- Có lý, dĩ nhiên là có lý.

Kim lão thái thái nói:

- Chỉ bất quá ta cũng có vài câu muốn hỏi cô.

- Bà hỏi đi.

- Tại sao Liễu tiên sinh lại chọn đúng vào cô để đi tập kích chung với y? Tại sao đem cô lại nơi này trước? Tại sao còn đi chế tạo ra cơ hội cho cô làm loạn tâm thần của y?

Tô Tô lại bị chấn động tâm thần.

… Không lẽ chuyện này cũng là chuyện gạt gẫm? Không lẽ Liễu Minh Thu cũng là một bộ phận trong kế hoạch của bọn họ?

Không lẽ cái chết của Liễu Minh Thu chỉ bất quá là giả trang thế thôi?

Tô Tô sững người ra.

Cô nhìn bọn họ thật kinh ngạc… Những người này rốt cuộc là hạng người như thế nào? Trên thế giới này không lẽ không ai có thể gạt được bọn họ, đánh bại được bọn họ sao?

Kim lão thái thái hình như đã thấy chút ít chuyện người khác không thấy:

- Lúc nãy ta đã nói rồi, ngay cả chính ta cũng bắt đầu cảm thấy không hài lòng lắm với bọn chúng ta.

- Tại sao?

Hồ Thiết Hoa hỏi.

- Bởi vì chúng ta quả thật quá tinh manh.

Kim lão thái thái thở ra một hơi:

- Có lúc thậm chí ta còn hy vọng bị người ta gạt gẫm cho một vài lần!

Hồ Thiết Hoa bật cười!

Nếu thế gian này có người nào gạt được cái vị lão thái thái này, người đó sẽ là một người như thế nào bây giờ?

… Nhất định một người không phải là người, nhất định là còn lanh hơn hồ ly, còn tinh hơn quỹ.

Hồ Thiết Hoa không những cười, mà còn cười lớn.

Kim lão thái thái cũng cười với y, thật ra, cái vị thái thái này hình như lúc nào cũng đều cười rồi.

Cái người mặc áo xanh lại sờ vào cái mũi của y, ngay cả cái mũi hình như cũng có vẻ đang cười.

Ngay cả Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, ánh mắt cũng đầy một nụ cười.

Chỉ có Tô Tô là cười không nổi.

Những người này sao họ cười khả ái làm sao, thân thiết làm sao, nhưng con người của bọn họ sao mà đáng sợ quá chừng.

Bén nhọn như thế, tinh minh như thế, thần dũng như thế, đáng sợ như thế.

Nhất là lúc bọn họ tập hợp lại vào một chỗ.

… Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng mãnh liệt và lãnh bạo, Kim lão thái thái kinh nghiệm và trí tuệ, Hồ Thiết Hoa đại trí nhược ngu, còn thêm Sở Lưu Hương đại đảm mà bao dung.

Đấy là một thứ lực lượng như thế nào, nếu đem lực lượng đó đi đối phó vào một người, còn ai không bại cho được?

Không chừng chỉ có "Lan Hoa? là ngoại lệ.

Bởi vì cho đến bây giờ, còn chưa ai biết được Lan Hoa là ai? Ngay cả Tô Tô cũng không biết.

- Tiếc là bọn hồ ly chúng ta còn có chuyện không thể làm được tới nơi.

Kim lão thái thái nói:

- Cho đến bây giờ, chúng ta đối với cái vị Lan Hoa tiên sinh này vẫn còn chưa biết gì cả, thậm chí ngay cả y là đàn ông hay đàn bà cũng còn không biết.

… Họ tên, tuổi tác, trai gái, thân phận, vũ công, hoàn toàn không hề hay biết.

Ở giữa chiến trường đánh nhau, phải tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách thắng được. Nhưng bọn họ cả đám đang nghinh chiến mà lại không biết gì cả, nếu không phải là đang tìm đường chết, thì là quá tự cao tự đắc.

Tự cao tự đắc, chính là tự tìm đường chết, bọn họ có là một đám người như vậy không nhỉ?

Không rồi! Nhất định là không rồi. Không phải bọn họ tự phụ, mà là họ có lòng tin vào chính mình.

Kim lão thái thái cười tít mắt lại nói:

- Chúng ta chỉ biết một điều.

Bà ta nói:

- Chúng ta sẽ lôi y ra, bất kể y là hạng người thế nào, chúng ta đều có thể lôi y ra đây.

- Hiện tại thì sao?

Tô Tô nhịn không được phải hỏi:

- Hiện tại các người chuẩn bị làm gì?

Sở Lưu Hương chầm chậm bước lại:

- Hiện tại chuyện duy nhất phải làm, vẫn là cái chuyện đó.

Y nói:

- Đi cứu Mộ Dung và Tụ Tụ.

- Trong tình cảnh này, ông còn muốn đi cứu bọn họ nữa sao?

- Đúng vậy.

Nguyên tắc của Sở Lưu Hương không bao giờ có thể cải biến.

Tô Tô cũng tin vậy.

Cô tin là chuyện bọn họ muốn làm sẽ được làm tới nơi, nhưng cô nghĩ không ra làm cách nào bọn họ làm được.

Mộ Dung công tử và Tụ Tụ sống chết ra sao, quan hệ tựa hồ không còn là chuyện sống chết của hai người, mà là một thứ đạo nghĩa, một lời hứa chết sống với nhau.

Tô Tô nhìn vào gương mặt kiên nghị của Sở Lưu Hương, trong lòng cô đang cảm thấy là một câu nói:

- Sở Lưu Hương rốt cuộc vẫn là Sở Lưu Hương. Nguyên tắc của Sở Lưu Hương dĩ nhiên là không cải biến, dù có gian nan hiểm ác cách mấy cũng không thể ngăn trở được ý niệm trong lòng của y, cho dù có xông vào lửa, nhảy vào nước sôi, chỉ cần y đã quyết định là đi, bước chân của y sẽ không có tý gì là ngại ngùng.

Huống gì hiện tại, bao nhiêu là tình huống, tựa hồ đều không còn giấu diếm vào đâu, mọi thứ đều nằm trong tay của những người ở đây, bọn họ có thể ung dung khắc địch chiến thắng.

Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Hồ Thiết Hoa, Kim lão thái thái, thêm vào Sở Hương Soái cơ trí năng lực mưu chước đệ nhất đẳng, bọn họ có thể phát huy sở trường của mỗi người, đi hoàn thành nhiệm vụ cứu người.

Chờ đợi, không phải chỉ là cách đối phó của bọn họ thôi, còn là kế hoạch của bọn họ. Chờ đợi, không những cho bọn họ cơ hội nhìn rõ mồi nhử ra sao, còn trọng yếu hơn là, bọn họ không chừng có thể lợi dụng lúc chờ đợi, để tạo ra một bố trí cực kỳ nghiêm ngặt.

Tô Tô bỗng có một ý nghĩ kỳ quái.

Sở Lưu Hương và cả đám người đó, không chừng không chỉ muốn đi cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ thôi, bọn họ có thể còn đi ăn trộm.

Từ trong tay tử thần, ăn trộm đi hai mạng người. Tuy cô không biết bọn họ sẽ động thủ bằng cách nào, nhưng tựa hồ rất tin tưởng vào chuyện, bọn họ sẽ không cưỡng đoạt tranh giành, mà là đem cái trận đấu này biến thành một cách xử lý thật là nghệ thuật.

Tô Tô nhấp một miếng rượu, trong lòng cô đang bị chấn động đến dực độ, tuy là người giang hồ, đã từng nghe qua tấm lòng can đảm hành động nghĩa hiệp của Sở Lưu Hương, nhưng những thứ chuyền miệng đó, cố sự đó đều không dính dáng gì đến cô.

Nhưng lần này không phải vậy nữa. Lần này, Sở Lưu Hương và bạn bè của y đi cứu những người, không những liên quan đến cô, mà cơ hồ còn có thể xem là một nhân vật chính trong đó. Tuy cô rất hiểu, Lan Hoa tiên sinh an bày những chuyện này, chỉ là muốn chứng thực một

kết quả, ba người bọn họ chỉ là một cái mồi nhử trong cái quá trình của cái kế hoạch kinh hồn này, nhưng cô nhất định không hề hối hận, thậm chí bởi vì cô được diễn một chân trong cái kế hoạch, cô đã cảm thấy có chút gì là thỏa mãn rồi.

Nếu nói trong đầu cô có gì tức giận, thì đó là vì, tuy cô đóng được một vai trong đó, trước sau cô đều không hề biết cái vỡ tuồng đó sẽ được đóng ra sao, kết cuộc sẽ ra thế nào.

- Các người nói thử xem, cái chết của Liễu Minh Thu, có phải là một thứ ngụy trang gì khác? Một cái bẫy giương ra vì một mục đích gì đó?

Hiển nhiên vì Tô Tô không cách nào hiểu được toàn cuộc tình huống ra sao, vì vậy cô cảm thấy rất tức bực.

- Không ai có thể trả lời được câu hỏi của cô.

Kim lão thái thái nói:

- Bởi vì Liễu Minh Thu đã chết rồi. Mà người chết thì không nói chuyện được.

Dĩ nhiên, người chết sẽ không nói chuyện được, câu trả lời đó, cũng như chẳng trả lời gì cả. Cái chết của Liễu Minh Thu, cho dù có âm mưu gì đó, đều sẽ không bị tiết lộ ra bây giờ, bởi vì một trường đấu trí đấu

lực đang bắt đầu xảy ra, hai bên đã giương cung tháp tiễn, mỗi người giữ lấy một bí mật, vô số những bí mật không ai có cách gì hiểu cho thấu.

Những con bài chưa lật đó, có lúc sẽ là những cú sát thủ, đợi đến lúc cuối cùng, chân tướng lộ ra, thì cũng chính là lúc quyết định ăn thua, sống chết.

179. Chương 179: Luận Cuộc Phi Chiến

Người lớn tuổi trịnh trọng đưa một con phụng hoàng làm bằng vàng ròng cho thiếu niên, rồi nói với y:

- Thành công không hề là chuyện may mắn, Sở Lưu Hương tuyệt đối không phải là một kẻ bình thường, chỉ bất quá…

… (Hình như bị mất một đoạn)

…

Cái nghĩa của chữ "hậu nhân?, dĩ nhiên không phải muốn nói là người phía sau mình… cái nghĩa của "hậu nhân?, thông thường chỉ có hai thứ.

… Nếu chúng ta nói người này là hậu nhân của Sở Lưu Hương, thì nếu người này không phải là con của y, nhất định là cháu là chít gì vân vân của y.

Hậu nhân chúng ta muốn nói đây không phải là thứ này.

Hiện tại chúng ta muốn nói đến hậu nhân, chỉ bất quá là những người sinh sau Sở Lưu Hương một thời gian rất xa.

Hai người.

Hai người này, chính là hai người chúng ta đà từng thấy qua phía trước câu chuyện, một người là kẻ lớn tuổi có trí tuệ và cũng có kinh nghiệm, một người là một thiếu niên có tấm lòng học hỏi vô cùng thiết tha.

Người lớn tuổi tướng người thanh tao gầy còm, thiếu niên rất là sáng sủa, rất là đẹp trai.

Một gian phòng cũ kỹ, một cái giường lớn, một cái bàn nhỏ, một bình trà, một hũ rượu, hai cái gối dùng tơ trúc đan thành, và hai người.

Hai người này dĩ nhiên là hai người chúng ta vừa đề cập tức thì, người lớn tuổi uống trà, thiếu niên uống rượu.

Gã thiếu niên này cũng giống hệt như Sở Lưu Hương, uống rượu như uống trà. Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

- Tôi biết là trận chiến đó được người ta xưng là "Phi chiến?, bởi vì cái chiến dịch đó có tên là Chiến Dịch Thiêu Thân, những người có liên quan đến trận chiến đó, đều có mắt của chim ưng, cánh của đại bàng, bay lượn như chim én, chính xác như mũi tên.

Y nói:

- Ưng, bằng, yến, tiễn, đều bay, vì vậy mà trận chiến này có tên là phi chiến.

Phi (bay) chiến? Hay là phi (không phải) chiến?

Người lớn tuổi mỉm cười.

- Không chừng chú biết chuyện còn chưa đủ.

Y nói với thiếu niên:

- Đối với trận chiến đó, có hai cách nói.

- Hai cách gì?

- Phi trong chữ "phi tường? có nghĩa là bay, phi trong chữ "tịnh phi như thử? (không phải là vậy) có nghĩa là không phải.

Người lớn tuổi nói: - Trận chiến đó là phi (bay) chiến hay là phi (không) chiến, cho tới bây giờ còn chưa có ai quyết định được.

- Phi (không) chiến?

Thiếu niên kinh ngạc: - Phi (không) chiến là nghĩa gì vậy? Không lẽ nói là trận chiến này không phải là trận chiến sao?

- Đúng vậy. Cái ý nghĩa của phi (không) chiến, dĩ nhiên không phải là trận chiến.

- Cái trận chiến kinh thiên động địa đó, thiên hạ đều biết, tại sao lại nói nó không phải là trận chiến?

Thiếu niên hỏi.

- Cái nghĩa của "chiến?, là đối địch với nhau, tranh giành thắng thua. Người lớn tuổi nói:

- Nhưng cái trận chiến này, vốn không có thắng thua gì để tranh giành cả. - Tại sao?

- Bởi vì trận chiến đó còn chưa bắt đầu, hai bên đã có một bên thua rồi.

- Cái bên thua dĩ nhiên không phải là Hương Soái?

- Dĩ nhiên là không phải.

Người lớn tuổi lại cười: - Chú phải nhất định nhớ cái điểm này, có những người vĩnh viễn không bao giờ thua, sống cũng không thua, chết cũng không thua.

Sở Lưu Hương dĩ nhiên là hạng người đó.

Người lớn tuổi lại nói cho thiếu niên biết: - Trong kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh, Sở Lưu Hương vốn đã là người chết chắc rồi, xuất hiện cũng chết, không xuất hiện cũng chết.

- Nhưng y đã lầm rồi.

- Sao?

- Cái kế hoạch này thất bại từ gốc rễ.

- Tại sao?

- Bởi vì trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương đã chết rồi, chiến dịch này xem như chẳng có gì cả.

Người lớn tuổi nói:

- Không có gì cả mà làm điều gì, thì là thế nào?

- Là con lợn.

Thiếu niên nói:

- Là một con lợn thất bại.

Người lớn tuổi cười.

- Chú nói thật là hay.

Y cười lớn lên:

- Nhất là vì năm này là năm con lợn.

Gương mặt của người lớn tuổi bỗng lập tức biến thành nghiêm trang:

- Nhưng trong chiến dịch này, nếu Sở Lưu Hương không chết, thì chắc là thua không nghi ngờ gì cả.

- Tại sao?

- Bởi vì một điểm căn bản nho nhỏ.

Người lớn tuổi ra chiều thần bí, không để cho thiếu niên hỏi tiếp, giành nói trước:

- Cái điểm căn bản vô cùng nhỏ bé này, tạm thời ta chưa thể nói cho chú nghe.

Thiếu niên không phản ứng gì, y chỉ hỏi:

- Vậy thì Hương Soái có cứu được hai người đó không?

- Dĩ nhiên là cứu ra được.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ bất quá, cứu hay không cứu được hai người đó, không phải là chỗ trọng yếu nhất trong chuyện này.

- Nếu vậy, chỗ trọng yếu nhất là chỗ nào nhĩ?

- Ở một người.

- Lan Hoa tiên sinh?

Thiếu niên hỏi:

- Cái điểm căn bản vô cùng nhỏ nhoi này, tạm thời ta chưa nói cho chú

- Có phải là Lan Hoa tiên sinh không?

- Dĩ nhiên là phải.

Cái chỗ đó mới là chỗ quan trọng nhất.

Muốn cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ chẳng phải là một chuyện gì khó khăn, khó khăn là, cứu bọn họ rồi, phải tìm cách nào để lôi chân tướng của Lan Hoa tiên sinh ra.

Chiến dịch Thiêu Thân lần này nếu như bị thất bại, Lan Hoa tiên sinh rất có thể sẽ lập tức dứt khoát liên hệ với cái tổ chức này.

- Không những là rất có thể, mà là chuyện chắc hẳn đi rồi. Người lớn tuổi nói:

- Nếu y hoàn toàn chấm dứt liên hệ với cái tổ chức đó, người này sẽ tự dưng biến hẳn ra khỏi cái thế giới, làm như trước giờ y chưa bao giờ tồn tại vậy.

Nhưng y quả thật là có tồn tại, không những vậy còn từng làm bao nhiêu chuyện đáng sợ.

Vì vậy chúng ta nhất định không thể để cho y từ đây biến đi, nhất định phải lôi kéo cho được gốc rễ của y ra.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói: - Chú nói chuyện lúc nào cũng có lý lắm. Y nhìn thiếu niên cười cười:

- Vấn đề bây giờ chỉ bất quá là phải làm cách nào mới lôi được gốc rễ của y ra?

Thiếu niên trầm ngâm.

Y không trả lời được, bởi vì đây vốn là chuyện không thể nào trả lời được. Người lớn tuổi nói:

- Lan Hoa tiên sinh bỏ bao nhiêu tâm huyết ra suy nghĩ, che dấu hành tung của mình, chỉ là để bảo vệ cho chính mình, cho dù cái kế hoạch không thể nào thất bại của y bị thất bại đi chăng nữa, y cũng sẽ toàn thân mà thoái lui được.

- Xem ra, y là một người vô cùng tỷ mỉ, vô cùng cẩn thận.

- Nhất định là vậy.

Người lớn tuổi nói với thiếu niên:

- Các tay gian hùng trong thiên hạ, đều là những hạng người như vậy.

- Chỉ bất quá, y vẫn còn có nhược điểm.

- Sao?

- Người có nhược điểm, sẽ không khỏi làm chuyện sai lầm, cho dù không

phải là sai lầm trí mạng, ít nhất cũng tạo thành một đường dây mối nhợ.

Thiếu niên nói:

- Có cái mối nhợ đó, lập tức có thể tìm ra được y.

- Có lý.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ tiếc là ta còn chưa biết nhược điểm của y ở đâu.

- Chính là ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan.

- Ở chỗ giữa đêm, ở chỗ hoa lan?

Người lớn tuổi thở dài:

- Chú nói hay lắm, nhưng tiếc là ta vẫn còn chưa hiểu.

- Cái ý của giữa đêm, là khoảng chừng trước sau giờ Tý.

- Cái đó thì ta hiểu.

Người lớn tuổi lại cười:

- Cái ý của hoa lan, ta cũng hiểu. Những thứ này thì dễ hiểu, nhưng chỉ bất quá ta không hiểu tại sao chú nói nó là nhược điểm của cái nhân vật thần bí đó.

Tuy giọng nói của y đầy vẻ từ hòa và trách móc và diễu cợt của một người lớn đối với kẻ vãn bối, thiếu niên không hề để ý.

Gã thiếu niên này trước mặt người lớn không bao giờ nói hay làm chuyện gì sai lầm, trừ phi y không nói gì không làm gì cả.

… Trước mặt người lớn mà không bao giờ nói gì làm gì thì là hạng người gì?

… Nếu y không phải là một tên ngụy quân tử cực kỳ thông minh, thì là một tên khùng một tên ngốc.

- Giang hồ đồn đãi, đều nói người này chỉ lúc trăng tròn lúc giữa đêm mới xuất hiện, lúc xuất hiện thì thể nào cũng có một mùi thơm của hoa lan.

Y nói:

- Cũng giống như lúc Hương Soái xuất hiện, thể nào cũng có một mùi Uất Kim Hương vậy.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Giang hồ đồn đãi, đúng thật là như vậy, cái mùi thơm của hoa lan này, gần đây hình như cũng nổi danh như mùi Uất Kim Hương của Hương Soái.

- Vì vậy, đây chính là cái nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

- Danh khí có lúc cũng giống như là cái bao đồ, danh khí càng lớn chừng nào, bao đồ càng nặng chừng đó.

Y nói:

- Đáng sợ nhất là, trong cái bao đồ đó, cái gì cũng có.

… Có thanh danh, có tài sản, có địa vị, có bạn bè, có thanh sắc, có rượu ngon, có điều cũng có trách nhiệm, mâu thuẫn, khiêu khích, ám toán, giết chóc. Bởi vậy, hạng người này thông thường đều hiểu rõ một câu nói:

- Người ở chốn giang hồ, thân không do ý mình.

Cái điểm đó, người lớn tuổi dĩ nhiên cũng hiểu.

Trong suốt cuộc đời của y, không biết y đã làm bao nhiêu điều y không muốn làm, nhưng y không hề oán trách.

Bởi vì y hiểu…

Mỗi người trong đời phải nhất định ép mình gắng gượng làm những chuyện mình không muốn làm, đời sống của y mới có ý nghĩa.

Đấy cũng là cái ý nghĩa của câu ”hữu sở bất vi, hữu sở tất vi?. (có chỗ không làm, có chỗ phải làm)

… Trong một ngày mùa đông lạnh buốt, có ai chịu nhảy xuống biển, nhưng nếu bạn thấy có người đang sắp chết đuối dưới biển, bạn có thể nào không nhảy xuống cứu họ được không?

Thiếu niên lại tiếp tục nói:

- Trong giang hồ đa số người đều biết rằng, cái vị Lan Hoa tiên sinh này bình thời là một người rất ôn nhu hòa nhã, có điều đến lúc trăng tròn giữa đêm, y sẽ biến hẳn, y sẽ biến thành một người khác hoàn toàn.

Cái điểm đó người lớn tuổi cũng có biết.

Giữa đêm trăng tròn, rất nhiều người có thể sẽ phát điên lên, có người sẽ động xuân tình, có người sẽ nổi cơn hung bạo, có người sẽ đi giết người.

- Người trong giang hồ cũng biết rằng, lúc cái vị Lan Hoa tiên sinh này xuất hiện, hình như cũng giống hệt như Hương Soái vậy.

… Tại sao y lại giống như Hương Soái vậy? Bởi vì lúc Hương Soái xuất hiện, thể nào cũng có một mùi thơm thoang thoảng.

Thiếu niên nói: - Cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng vậy, bất kể y ở chỗ nào lúc nào xuất hiện, đều có một mùi thơm của hoa lan.

Người lớn tuổi bật cười. - Hoa lan là mùi thơm của bậc vương giả, không lẽ y là bậc vương giả? - Ít nhất chính y cũng đã tự cho là vậy.

- Ta nghĩ chắc chú cũng phải biết lai lịch của cái tên Sở Lưu Hương đấy chứ?

- Dĩ nhiên là tôi biết.

Thật ra, cái điểm đó ai ai cũng biết, Hương Soái sở dĩ là Hương Soái, là vì mỗi lần y xuất hiện, thể nào cũng có cái mùi lãng mạn mà thanh nhã đi theo, một mùi thơm rất gần với mùi Uất Kim Hương.

Thiếu niên thừa nhận y không biết điều đó.

Một người đàn ông to đầu như vậy, một người đàn ông như Sở Lưu Hương, tại sao lại xức vào cho người mình thơm lên làm gì? Đó không phải là một chuyện kỳ quái lắm sao?

Thiếu niên nhịn không nổi phải hỏi:

- Tại sao ông ta phải làm vậy?

- Bởi vì y là một người vô cùng tự ái, vô cùng sạch sẽ. người lớn tuổi nói:

- Ông ta nhất định không muốn để lại ấn tượng gì xấu của mình cho người khác.

- Điều đó là nhất định rồi.

Thiếu niên nói.

Một người phải cần tôn kính mình trước, người khác mới sẽ tôn kính mình. - Hương Soái bình sinh rất thống hận một chuyện, đó là cái mùi hôi trên người của kẻ khác.

- Những người đó ai mà không chán?

- Vì vậy Hương Soái sợ rằng người của mình cũng có cái mùi người khác chán ghét.

người lớn tuổi nói:

- Ông ta sợ chuyện đó, là vì ông ta không biết trên người mình có mùi gì quái dị hay không.

Thiếu niên không hề hỏi y tại sao, bởi vì cái mũi của Sở Lưu Hương có chỗ trục trặc, thiên hạ ai ai cũng đã biết.

- Ông ta ngửi không ra cái mùi trên người của mình, ông ta sợ người khác ghê tởm cái mùi của mình, vì vậy ông ta mới lấy từ một nước thật xa xôi về, một thứ nước thơm có mùi của Uất Kim Hương.

Thiếu niên bỗng thở ra, người lớn tuổi nói với y:

- Đây là một chuyện cố sự rất truyền kỳ. Nó nói rõ cái lòng nhiệt ái và thương mến của một người đối với sinh mệnh của mình.

- Tôi hiểu.

- Những chuyện cố sự như vậy, thường thường chỉ làm người ta hứng khởi phấn chấn lên, tại sao chú lại thở dài?

- Bởi vì Hương Soái.

- Sao?

- Lúc ông ta còn sống, ông ta đã là nhân vật truyền kỳ, không những thiên hạ đều biết, danh tiếng của ông ta còn truyền đến bây giờ.

Thiếu niên nói:

- Đến bây giờ, tôi mới hiểu tại sao mà thành ra truyền kỳ được như vậy.

180. Chương 180: Lan Hoa Truyền Kỳ

Một chuyện truyền kỳ làm thế nào mà tạo được ra? Một nhân vật anh hùng làm thế nào mà tạo được ra? Bao nhiêu gian nan khổ cực? Bao nhiêu chịu đựng? Bao nhiêu khắc khổ?

… Tuy nói là chém giết đẫm máu không chừng ai ai cũng đều hiểu, nhưng nói tới chịu đựng và khắc khổ, chỉ e là khó hiểu hơn một chút.

Hiện tại, chúng ta lại trở về cái chỗ trọng yếu nhất.

Lan Hoa tiên sinh tại sao lúc xuất hiện cũng có cái mùi thơm làm người ta chú ý?

Lấy cái tính tình của y, hành vi của y, chuyện y muốn làm mà nói, y vốn phải tìm đủ mọi cách để tránh sự chú ý của người khác mới phải.

- Đấy chính là nhược điểm của y.

Thiếu niên nói:

- Và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

… Nhất định phải xuất hiện vào đêm trăng tròn.

Điều đó đã thu nhỏ lại cái phạm vi để người ta tìm y, mùi thơm của hoa lan, lại là một thứ mục tiêu vô cùng đặc biệt dễ nhận ra.

Vì vậy, thiếu niên mới nói cái giọng khẳng định như vậy.

… Đây là nhược điểm của y, và cũng là đường dây mối nhợ cho chúng ta.

Bởi vì cái đạo lý đó cũng như một cộng một là hai, thật đơn giản, cũng chính xác như một cộng một là hai vậy.

Chỉ bất quá, một cộng với một có phải tuyệt đối là hai không nhĩ?

Người lớn tuổi bỗng cười nụ.

- Cái nhược điểm của một người, có lúc thường thường cũng là cái chỗ hay của họ, một mối nhợ thật rõ ràng như vậy, có lúc ngược lại có thể dẫn chú đến mê lộ.

Y nói với thiếu niên:

- Trên thế giới này, hình như còn chưa có chuyện gì tuyệt đối, tuyệt đối chính xác và tuyệt đối sai lầm đều không thể nào tồn tại.

Người lớn tuổi nói:

- Một chuyện có chính xác hay không, chỉ do chú nhìn từ một góc độ nào đó thế thôi.

Câu nói ấy phảng phất hàm chứa một triết lý thật sâu xa, thiếu niên tuy không phục, nhưng y không dám cãi lại.

Người lớn tuổi dĩ nhiên thấy rõ y đang nghĩ gì, vì vậy y nói trước:

- Chú nhất định cho rằng hai điểm đó là đường dây rõ ràng lắm, nhưng hình như ta lại không đồng ý.

Y hỏi thiếu niên:

- Chắc là chú cảm thấy kỳ quái lắm phải không?

- Đúng vậy!

Thiếu niên nói:

- Quả thật tôi nghĩ không ra được cái đạo lý trong đó ra làm sao.

- Cái đạo lý này thật ra cũng rất đơn giản.

Người lớn tuổi nói:

- Ta không cho là hai điểm đó là mối nhợ, bởi vì cái mối nhợ đó quá rõ ràng.

Y nói cho thiếu niên biết:

- Những mối nhợ quá rõ ràng như vậy, thường thường đều là cạm bẫy.

Thiếu niên vẫn còn chưa hiểu lắm:

- Tại sao?

Y hỏi.

Thái độ của người lớn tuổi rất nghiêm trang:

- Bởi vì cỡ hạng cao thủ như Lan Hoa tiên sinh, nhất định sẽ không để lại một đường dây rõ ràng trước mặt cho chú thấy, trừ phi y muốn dụ chú đi vào đường rẽ, hoặc là y đã điên rồi.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không thể nào điên được.

- Vì vậy, giữa đêm, và hoa lan, đều rất có thể là một bức màn sương mù, làm cho chú sinh ra cảm giác sai lầm, làm cho chú đi trật đường, rớt vào cạm bẫy.

Người lớn tuổi lại giải thích với thiếu niên:

- Cũng như nói, chú cho rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, những đêm khác y sẽ làm gì nhĩ? Không lẽ đang tỉa hoa đánh cờ chơi đàn? Không lẽ đang rữa chén quét nhà rữa cầu tiêu?

Thiếu niên ngẩn mặt ra.

Trước giờ y chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề đó, nhưng bây giờ y đã nghĩ tới.

… Những đêm khác, cái vị Lan Hoa tiên sinh này không chừng làm những chuyện còn khả ố càng đáng sợ hơn là chuyện y làm giữa đêm trăng tròn.

Ánh mắt của người lớn tuổi đượm đầy vẻ trầm tư:

- Y cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ xuất hiện vào giữa đêm trăng tròn, cố ý để cho chú nghĩ rằng y chỉ phạm tội giết người vào những lúc nhất định nào đó, những lúc khác đi phạm tội giết người, chú sẽ không đi chú ý tới.

Y hỏi thiếu niên:

- Chú nghĩ đó có thể là nhược điểm của y không?

Thiếu niên thừa nhận:

- Tôi sai rồi.

Người lớn tuổi lại hỏi:

- Cái mùi thơm của hoa lan làm sao lại có thể được xem là mối nhợ nhĩ?

Y hỏi:

- Mùi thơm của hoa lan, không phải nhất định là ở một người nào, cũng không ai quy định là chỉ có một người nào trên người mới có mùi thơm đó.

Thiếu niên thừa nhận.

Bất kể mình xức mùi thơm của hoa lan trên người của ai, người đó đều sẽ có cái mùi hoa lan, thậm chí nếu mình xức lên một con lợn, con lợn đó cũng sẽ có mùi thơm của hoa lan.

… Nếu trong người có mùi thơm của hoa lan tức là Lan Hoa tiên sinh, thì một con lợn cũng có thể là Lan Hoa tiên sinh rồi.

Thiếu niên cười khổ.

Cái điểm đó y cũng chưa bao giờ nghĩ tới, hiện tại hiển nhiên y đã nghĩ tới, y chỉ thấy mình sao giống một con lợn quá.

- Nếu hai điểm đó đều không thể xem là đường dây mối nhợ, thì đợi đến lúc chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, Lan Hoa tiên sinh biến mất rồi, còn ai có thể kiếm ra được y?

- Ít nhất còn có một người.

- Sở Lưu Hương?

- Dĩ nhiên là ông ta.

Người lớn tuổi cười:

- Dĩ nhiên là ông ta, bất cứ ai đều có thể tưởng tượng được, trên thế giới này, nếu còn có người nào có thể tìm ra được cái vị Lan Hoa tiên sinh thần bí, người đó nhất định phải là Sở Lưu Hương.

- Nhất định là vậy.

Thiếu niên thừa nhận.

- Nhưng Sở Lưu Hương cũng chỉ bất quá là một người thế thôi, trong một tình cảnh không có một đường dây mối nhợ nào như vậy, làm sao y có thể tìm ra một người hình như chưa bao giờ tồn tại cả?

Cái vấn đề thật là tuyệt, còn ai trả lời được cho đây?

Thiếu niên nhìn nhìn người lớn tuổi, y bỗng cười nói:

- Cái vấn đề đó tôi chính đang hỏi ông, ông lại đi hỏi ngược lại tôi.

Người lớn tuổi cũng cười, nhưng nụ cười của y lập tức ngừng ngay, lập tức lại lấy giọng thật nghiêm trang nói:

- Đây là một thứ vấn đề tâm thái.

- Tâm thái?

- Tâm thái, có nghĩa là, cái cách suy nghĩ và cách nhìn của một người đối với một vấn đề, lúc y đang xử lý một chuyện gì đó.

- Đồng một chuyện như vậy, nếu do hai người khác nhau lại xử lý, kết quả thông thường là khác nhau.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì trên đời này có đủ các thức các dạng người khác nhau, cho dù đồng một hoàn cảnh, đồng một cách xử lý, phương pháp xử dụng cũng sẽ không giống nhau.

- Có phải vì tâm thái của bọn họ không giống nhau?

- Đúng vậy.

… Một gã phú gia công tử ăn no ngủ kỹ, và một gã bạch đinh suốt ngày quần quật gian khổ, trong một tình huống giống nhau, xử lý một chuyện giống nhau, bọn họ sẽ dùng phương pháp khác nhau đến chừng nào.

Cái sự khác biệt đó cơ hồ khó mà tưởng tượng cho nổi.

- Cái điểm khác biệt quan trọng nhất là, không chừng không phải là cách suy nghĩ và cách nhìn của bọn họ khác nhau, mà là tâm lý của bọn họ chịu ảnh hưởng của chuyện đó khác biệt ra làm sao.

Đây là câu nói thật khó hiểu, nhưng thiếu niên vẫn hiểu được.

- Có những người lúc nguy nan sẽ dấn thân ra ung dung tựu nghĩa, có người thì chạy trốn còn nhanh hơn cả ngựa.

Thiếu niên nói:

- Có người lúc thất ý thì cuồng ca rượu chè, có người thì phấn chấn tinh thần lên tranh đấu, có người thì chẳng màng gì, có người thì đâm đầu vào đâu đó tự tử.

- Tại sao nhĩ?

- Bởi vì tâm lý của bọn họ cảm thụ không giống nhau.

Thiếu niên hỏi người lớn tuổi:

- Đây có phải là tâm thái không?

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi vỗ tay:

- Đúng là như vậy.

… (Hình như mất một đoạn)

Không những vậy kế hoạch còn chu mật như thế.

Y nói:

- Chiến dịch Thiêu Thân đã huy động bao nhiêu sức người tài sản như vậy, nếu thất bại hết cả, người khác nhất định sẽ tá hỏa bàng hoàng, vừa sợ vừa tức, thậm chí sẽ không tiếc đánh vào một ván bài tối hậu.

- Đa số người ai ai cũng vậy.

Thiếu niên nói:

- Trên thế giới này, đại đa số người lúc bị thất bại nát nước rồi, sẽ biến thành con thú trong đường cùng.

- Không có ngoại lệ sao?

- Có, dĩ nhiên là có, không những vậy, còn có hai hạng.

Thiếu niên nói:

- Một là trí giả, một là gian hùng.

Y nói:

- Trí giả là kẻ đạm bạc, gian hùng là kẻ lãnh tĩnh, trí giả vô dục, gian hùng vô tình, đối cái được thua trong tay, đều đã định đoạt sẵn đâu đó rồi.

- Chú lầm rồi.

Người lớn tuổi nói:

- Người được ngoại lệ không phải chỉ có hai hạng, mà là ba hạng.

- Còn một hạng thứ ba là ai?

- Là kẻ ngu.

Thiếu niên suy nghĩ một hồi lập tức hiểu ra.

- Đúng vậy, đúng là kẻ ngu.

Thiếu niên nói:

- Bởi vì bọn họ vốn không có chuyện gì phải đắc ý, thì làm gì có chuyện thất ý.

Lan Hoa tiên sinh dĩ nhiên không phải là kẻ ngu.

- Cỡ hạng nhân vật gian hùng như y, dù có bị thất bại, cũng sẽ không đến nổi bại vào trong tuyệt cảnh.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì bọn họ làm bất kỳ điều gì, cũng đều để một lối thoát đằng sau.

Y lại bổ sung:

- Đến chỗ cần kíp, bọn họ bèn tùy theo thời cơ mà quyết định, cắt đứt liên

hệ giữa mình và cái chuyện bị thất bại đó, đi tới con đường bọn họ đã dự bị sẵn, đi làm một chuyện khác, thậm chí còn có thể biến thành một người khác.

- Lúc đó, ngọ dạ cũng chẳng còn mà lan hoa cũng không thấy đâu, con người của y cũng từ đó mà biến mất.

- Đúng vậy.

- Tráng sĩ đoạn uyển (tráng sĩ chặt tay), chính là như vậy.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Cánh tay đã nát bấy ra, còn cứ ôm cứng ở đó không buông, những thứ đó bọn họ không bao giờ làm tới.

- Vì vậy ông cho là, chỉ cần chiến dịch Thiêu Thân thất bại rồi, cái vị Lan Hoa tiên sinh này lập tức sẽ mất tiêu biệt tăm biệt tích.

- Đúng vậy.

- Chiến dịch Thiêu Thân đã thất bại không còn nghi ngờ gì nữa, Hương Soái làm sao lại tìm được ra người này?

… Đấy chính là cái cốt lõi của vấn đề.

Người lớn tuổi cười nói:

- Lúc nãy ta đã nói cho chú nghe rồi, đây là một thứ vấn đề tâm thái.

… Vấn đề lại chạy trở về lại chỗ ban đầu, thiếu niên vẫn còn chưa hiểu.

Người lớn tuổi giải thích lại:

- Phàm là những tay gian hùng, nếu đã thất bại rồi, nhất định sẽ bại sạch sành sanh, nhất định không chần chừ ngần ngại, bởi vì bọn họ biết mình còn có cơ hội sẽ quật khởi trở lại.

- Hạng người này dĩ nhiên rất tin vào chính mình.

Thiếu niên nói:

- Đấy cũng chính là cái tâm thái của bọn họ.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Chỉ bất quá hạng người đó, dĩ nhiên là thường thường thắng hơn là thua.

- Dĩ nhiên, người hay bị thua, làm sao còn là gian hùng được?

Người lớn tuổi bỗng hỏi thiếu niên:

- Nếu bọn họ thắng rồi thì sao? Bọn họ thắng rồi, sẽ có tâm thái ra sao?

Thiếu niên sững sốt.

Y chưa từng nghĩ qua điểm đó, hiện tại y mới phát hiện ra, cái điểm đó mới là điểm chính yếu của vấn đề.

Người lớn tuổi lại nói với thiếu niên:

- Chú cho rằng chiến dịch Thiêu Thân lần này nhất định sẽ thất bại, bởi vì Sở Hương Soái đã đoạt hết tiên cơ trong tay, trong lần hành động này.

Người lớn tuổi hỏi:

- Có điều, chú có nghĩ tới rằng, nếu Hương Soái vốn không nghĩ đến chuyện thắng, chuyến hành động đó lại có kết quả ra sao?

Cái vấn đề này cũng không cần phải trả lời.

Thậm chí cũng không cần hỏi. Hai bên tranh nhau, một bên vốn không muốn thắng, dĩ nhiên thắng phải là bên kia.

Nên hỏi phải là:

- Chuyến hành động này mục đích là tranh giành sống chết, người thắng sống, người thua chết, vì vậy không thể không thắng, tại sao Sở Hương Soái lại không muốn thắng?

Người lớn tuổi lại phủ định câu hỏi đó, y nói cho thiếu niên biết:

- Vấn đề cũng không nên hỏi như vậy, bởi vì câu trả lời đã có từ lâu.

Người lớn tuổi nói:

- Chú cũng phải nên nghĩ tới, nếu Hương Soái hủy diệt hẳn cái chiến dịch này, đánh bại hoàn toàn Lan Hoa tiên sinh, nhưng trước sau vẫn không biết cái vị Lan Hoa tiên sinh mình đánh bại là ai, thì thắng lợi lần này của ông ta còn có ý nghĩa gì?

Thiếu niên đồng ý điểm đó.

- Nếu Sở Hương Soái trước sau vẫn tìm không ra được Lan Hoa tiên sinh là ai, tôi nghĩ là chỉ sợ ông ta ngay cả ngủ cũng không ngủ yên được.

- Vì vậy ông ta hành động chuyến này, chỉ được bại, không được thắng.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta phải nhất định bại, không bại không được.

- Tại sao?

- Bởi vì ông ta nhất định phải tìm cho ra cái vị Lan Hoa tiên sinh này.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta nhất định phải đối diện với cái vị Lan Hoa tiên sinh này, quyết một phen thắng thua mới xong.

Thiếu niên thở dài:

- Nếu vậy, Sở Lưu Hương lần này sẽ lầm rồi.

- Sao?

- Ông ta phải biết, có một hạng người không thể nào còn tranh thắng thua được với một ai.

- Hạng người nào? Người chết? - Đúng vậy.

Thiếu niên nói:

- Ông ta phải biết rằng, trong chuyến hành động này, người không thắng sẽ phải chết.

Người lớn tuổi cười: - Tại phương diện đó, cách suy nghĩ của chú có khác Hương Soái. - Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, không thắng còn có thể không bị chết sao?

Thiếu niên hỏi: - Không lẽ ông ta cho rằng, trong tình huống đó, Lan Hoa tiên sinh còn buông tha cho ông ta?

- Đúng vậy. - Sao ông lại nghĩ như vậy?

- Chỉ vì một điểm.

Người lớn tuổi nói: - Chỉ vì y hiểu rõ tâm thái của Lan Hoa tiên sinh vô cùng. Người lớn tuổi hỏi thiếu niên: - Chú có bao giờ thấy qua mèo vờn chuột bao giờ chưa? Chú có bao giờ thấy qua nhền nhện bắt côn trùng chưa?

Thiếu niên có thấy qua.

Y cũng biết mèo bắt chuột, sẽ không giết ngay con chuột ăn liền, bởi vì, ăn con chuột xong, chỉ bất quá là thỏa mãn cái đói của mình thế thôi, đối với nó, cái điểm thỏa mãn đó còn chưa đủ.

Nhền nhện cũng vậy.

Nhền nhện giăng võng bắt được côn trùng rồi, cũng giỡn cợt với côn trùng một hồi, sau đó mới từ từ ăn.

Bởi vì bọn chúng cho rằng, đây là một thứ hưởng thụ... Bọn chúng nhất định không bỏ qua cái thứ hưởng thụ đó.

... Trong thế giới của côn trùng và chuột, mèo và nhền nhện chắc chắn là những tay gian hùng không nghi ngờ gì cả.

Thiếu niên hiểu cái điểm đó, vì vậy y hỏi người lớn tuổi:

- Có phải Hương Soái cho rằng Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhền nhện, bắt được ông ta rồi, sẽ không giết ngay lập tức?

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Ông ta tin rằng, trước khi ông ta chết, Lan Hoa tiên sinh sẽ để cho mình hưởng thụ một chút.

- Bởi vì ông ta tin rằng tâm thái của Lan Hoa tiên sinh nhất định là như vậy?

- Đúng vậy.

- Ông ta có chắc chắn cái điểm đó không?

- Không.

Người lớn tuổi nói:

- Nhưng ông ta nhất định phải đánh cá một phen, nhất định phải mạo hiểm một phen.

Thiếu niên không hiểu lắm:

- Tôi thật tình không hiểu, tại sao Hương Soái lại đi làm vậy?

- Bởi vì ông ta tin rằng nếu Lan Hoa tiên sinh thắng cái chiến dịch này, y sẽ nhất định không giết ông ta.

- Tại sao?

Người lớn tuổi giải thích:

- Giết, thì phải giết rồi, cũng giống như mèo ăn chuột, cũng là nhất định phải ăn, nếu chúng nó không ăn không giết, dĩ nhiên là có nguyên nhân của chúng nó.

- Nguyên nhân gì?

… Trả lời cũng là một thứ trả lời nhất định.

- Bởi vì Lan Hoa tiên sinh cũng giống như mèo và nhện vậy, trong mỗi tình huống, cũng có mỗi cái tâm thái khác nhau.

- Sau đó thì sao?

- Không phải sau đó, mà là kết cuộc.

- Tôi muốn hỏi, chính là kết cuộc.

Người lớn tuổi cười, cười dài, cười không ngớt.

Bởi vì cái kết cuộc này không buồn cười một chút nào.

Kết cuộc vĩnh viễn không bao giờ buồn cười. Vĩnh viễn không bao giờ.

Bất kể chuyện gì vui vẻ hoan lạc buồn cười đến đâu, đến hồi kết cuộc, là không còn vui vẻ, không còn buồn cười gì nữa.

… Sinh mệnh là chuyện vui vẻ, phong phú biết bao, nhiệt náo biết bao, cho dù có những người sinh mệnh không được hoan lạc phong phú, thì họ cũng có những lúc vui vẻ thoải mái nào đó.

Có điều kết cuộc của sinh mệnh là gì nhỉ?

Là cái chết.

Đối với bất kỳ hạng người nào, kết cuộc của sinh mệnh cũng đều là cái chết.

Chết là thế nào?

… Nếu bạn đã từng ngồi suy nghĩ kỹ cái vấn đề này, bạn sẽ hiểu rằng đời người là một trường bi kịch lớn lao, nếu bạn hiểu được cái điểm đó, bạn đối với rất nhiều chuyện sẽ thấy nhẹ nhàng đi một chút.

Thấy nhẹ đi không phải là tiêu cực, cũng không phải là buông thả, mà là thái độ cho tấm lòng bạn khoan dung được một chút.

Nhưng trên thế giới này, có biết bao là câu chuyện, lấy thành công và hoan lạc làm kết cuộc.

Kẻ tranh đấu khổ cực cuối cùng thành công, tình nhân yêu nhau rốt cuộc thành quyến thuộc.

Chỉ tiếc là cái thứ kết cuộc đó không phải là kết cuộc, mà là một bảng hiệu tạm thời. Đến chung cuộc rồi, vẫn là thế thôi.

Vì vậy lúc thiếu niên hỏi người lớn tuổi về kết cuộc, người lớn tuổi bèn cười lên, bởi vì y chỉ còn nước cười.

… Cái vấn đề đó hỏi một cách ngu xuẩn làm sao, buồn cười làm sao.

- Một người nếu muốn làm chuyện gì, tốt nhất là đừng nên hỏi đến kết cuộc.

Người lớn tuổi nói:

- Bởi vì tất cả kết cuộc đến hồi kết cuộc đều giống nhau.

Y nói:

- Vì vậy lúc chúng ta muốn làm chuyện gì đó, chỉ nên hỏi cái chuyện đó, có nên làm hay không, có đáng làm hay không, làm chuyện đó, có phải sẽ làm cho người khác khoái lạc được hay không. Tự mình phấn chấn lên! Bởi vì sinh mệnh chỉ bất quá là một quá trình thế thôi.

Thiếu niên hiểu được.

- Một người nếu hiểu được cái điểm đó, sinh mệnh của y chính là khoái lạc, cuộc đời y xem như đã không sống thừa rồi.

Y nói:

- Tôi tin rằng Sở Lưu Hương nhất định là một người hiểu rõ điểm đó, vì vậy bất kể ông ta làm gì, ông ta thể nào cũng làm hết toàn lực.

… Vì vậy sinh mệnh của y vĩnh viễn sống có ý nghĩa hơn ai khác.

Nhưng trên thế giới này, bất cứ chuyện gì cũng đều phải có kết cuộc, có bắt đầu, là phải có kết cuộc, bất cứ chuyện gì, cũng không thể ngoại lệ.

Bởi vì có sinh mệnh, là đã có sự bắt đầu rồi… Có bắt đầu, là nhất định phải có kết cuộc.

Nếu không có bắt đầu nhĩ?

Không có bắt đầu, thì chẳng có gì cả, chẳng có sinh mệnh, chẳng có bi hoan, chẳng có người, cũng chẳng có kết cuộc.

… Không có kết cuộc có phải là khoái lạc hơn không nhĩ?

Không phải.

Không có kết cuộc, chính nó là một thứ kết cuộc.

… Không chừng cái điểm đó mới là chuyện bi ai nhất.

Bất kể ra sao, cái thế giới này cũng là đã hình thành rồi, đã có sinh mệnh rồi, đã có bắt đầu rồi, có người rồi, có bi có hoan có ly có hợp rồi.

- Vì vậy mỗi chuyện đều phải có một kết cuộc, cái chiến dịch Thiêu Thân lần này cũng không thể nào ngoại lệ.

- Đúng vậy.

Người lớn tuổi nói:

- Trong cái thế giới này, đại đa số đều không ra khỏi ngoại lệ.

- Nếu vậy, tại sao chuyện này hình như lại không có kết cuộc?

- Nó có kết cuộc, chỉ bất quá chú không biết thế thôi.

Người lớn tuổi nói:

- Trên thế giới này chỉ e có rất ít người biết được kết cuộc của câu chuyện này sẽ có cái kết cuộc ra làm sao.

- Tại sao?

- Bởi vì đây là một bí mật vô cùng bí mật.

- Bí mật gì?

- Không biết.

Người lớn tuổi nói:

- Trừ một số ít những người trong chuyện ra, hình như trong giang hồ tới bây giờ còn chưa có ai biết gì.

Y lại bổ sung:

- Trong giang hồ, ai ai cũng biết câu chuyện này, chiến dịch này, nhưng không ai biết được kết cuộc của nó ra làm sao cả.

- Bởi vậy, nó mới được liệt vào một trong bốn nghi án của vũ lâm trong vòng một trăm năm nay.

- Đúng vậy.

… Cái nghi án về Thẩm Lãng, đã được lưu truyền trong giang hồ từ lâu lắm rồi.

Danh hiệp Thẩm Lãng xưa kia, từ lúc niên thiếu đã có thể đi truy nã các tay hung hãn ăn cướp nổi tiếng để lấy huê hồng làm nghề mưu sinh, thân trải trăm

trận, không thua trận nào, trải qua bao nhiêu chuyện ly kỳ ngụy dị, không hề thua kém Sở Lưu Hương.

Y gặp Châu Thất Thất trong Chính Nghĩa trang, đụng phải tình cảm khích liệt nhất trong đời, y gặp Vương Lân Hoa ở Bạch Vân sơn trang, đụng phải những âm mưu bình sinh chưa từng có, y gặp Khoái Lạc vương trong Lâu Lan cổ thành, đụng phải chuyện nguy hiểm hung sát bình sinh chưa bao giờ gặp.

Y vẫn còn sống đó.

… Ái tình khích liệt có lúc còn làm người ta mất mạng dễ dàng hơn là hung sát, có điều, y vẫn còn sống được, sau đó y thành danh.

Người tình tâm tư không mấy ổn định lắm là Châu Thất Thất, đã ổn định lắm, đã hết lòng hết dạ theo y.

Ngay cả kẻ thù của y cũng biến thành bạn, bởi vì y đã tha thứ hoàn toàn cho bọn họ.

Lúc đó, y mới có hơn ba mươi tuổi, chính là lúc có thể làm chuyện lớn lao.

Nhưng y bỗng dưng bị thất tung.

Tình nhân của y, huynh đệ của y, bạn bè của y, cũng theo y thất tung hết cả.

Trong giang hồ cho đến nay còn chưa có ai biết bọn họ bây giờ đang ở đâu.

Lúc đó y đã là vô địch trong thiên hạ, ngay cả thù địch cũng chẳng có, vốn không có chuyện gì cần phải trốn tránh kẻ thù truy sát.

Dĩ nhiên y cũng không thiếu nợ gì của ai.

Y cũng chẳng có chuyện tình cảm gì trắc trở.

Một người như vậy, vốn phải sống trên thế giới này một cách sung sướng một cách thoải mái.

Nhưng y bỗng dưng lại biến ra khỏi cái thế giới này. Không ai biết y đi đâu, cũng không ai biết tại sao.

… Có phải là vì y quá sung sướng chăng?

Thẩm Lãng làm như vậy, mọi người còn có thể nghĩ được y làm vậy vì lý do gì?

… Vì cái danh tiếng của y, vì Châu Thất Thất đắc tội người trong giang hồ, vì cái tội khi xưa của Vương Lân Hoa, người sau này đà thành bạn của y, y đều có lý do để thoái ẩn.

Nhưng Sở Lưu Hương thì sao?

Tại sao Sở Lưu Hương lại muốn đem cái kết cuộc của câu chuyện này chôn giấu vào sâu lòng đất?

Không ai nghĩ ra được lý do của y.

Thiếu niên trầm ngâm, trầm tư, thật lâu, y bỗng nhảy bật người lên:

- Tôi nghĩ ra rồi.

Y cao giọng nói:

- Tôi nghĩ ra rồi.

- Chú nghĩ ra chuyện gì?

- Tôi nghĩ ra được tại sao Hương Soái không muốn đem chuyện này công bố ra thiên hạ.

Người lớn tuổi nhìn y kinh ngạc, tựa hồ không tin được gã thiếu niên này lại có thể phá được cái bí mật đó.

Gương mặt của thiếu niên vì hứng phấn quá mà đỏ cả lên.

- Chuyện này vốn là ai ai cũng biết, không những vậy, không thương tổn gì đến thanh danh của Hương Soái, tại sao ông ta lại muốn giấu diếm nhỉ?

Thiếu niên đưa ra câu hỏi, rồi tự mình trả lời:

- Điều đó chỉ có một lý do có thể giải thích được.

Y nói:

- Nếu ông ta nói rõ kết cuộc ra, tuy sẽ không thương tổn gì đến mình, nhưng sẽ thương tổn đến một người khác.

Y nói:

- Người này dĩ nhiên là người mà ông ta không muốn trong bất kỳ tình huống nào sẽ bị thương tổn.

Người lớn tuổi cũng trầm ngâm, cũng trầm tư, cũng một hồi lâu mới hỏi thiếu niên:

- Ý của chú có phải là nói, người này chính là Lan Hoa tiên sinh?

- Đúng vậy.

- Sở Lưu Hương không muốn nói ra kết cuộc của câu chuyện này, chỉ vì y không muốn nói rõ ra chân tướng thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh?

- Đúng vậy.

Thiếu niên ngần ngừ, rồi lập tức lại nói:

- Không phải y không chịu nói ra thân phận của cái vị Lan Hoa tiên sinh đó, mà là y không muốn thế gian biết người này chính là Lan Hoa tiên sinh.

Hai câu đó nghe ra hình như giống nhau, nhưng trong đó có một chỗ sai biệt.

Người lớn tuổi hiểu cái điểm đó, thiếu niên vẫn còn muốn giải thích:

- Vì vậy tôi cho rằng cái vị Lan Hoa tiên sinh này cũng là một người có liên hệ rất mật thiết với Hương Soái.

- Cũng là?

Người lớn tuổi hỏi:

- Trong câu chuyện này, còn có ai là người có liên hệ với y?

Thiếu niên muốn nói, bỗng dưng lại câm miệng lại, bởi vì y không nỡ nói cái tên người đó ra.

… Một người thông minh biết bao, ôn nhu biết bao, mỹ lệ biết bao, khả kính khả ái biết bao.

Trong tâm mục của người giang hồ, người này cơ hồ đã thành hóa thân của chân thiện mỹ, còn ai nhẫn tâm muốn hủy hoại?

Thiếu niên chỉ có thể nói với người lớn tuổi:

- Hương Soái cho rằng có thể trong nước cờ tối hậu có thể thi triển chút ngụy kế, mới tìm ra chân tướng của cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nhưng có biết đâu đó không phải là cái ý liệu của người đó?

Không lẽ cái vị Lan Hoa tiên sinh này lại không phải là tiên sinh, không lẽ cô đã sớm hiểu cái thiên tính thích mạo hiểm của Sở Lưu Hương, sớm biết là y nhất định sẽ đánh nước cờ tối hậu, sớm biết y sẽ nhất định xuất hiện trước mặt cô.

Cô đem chiến dịch lần này đặt tên là chiến dịch Thiêu Thân, có phải là cô đã tính đúng Sở Lưu Hương sẽ đâm đầu như một con thiêu thân vào trong ánh lửa hồng mỹ lệ của cô?

- Vì vậy bất kể tình huống sẽ xảy ra như thế nào, kết cuộc rốt cuộc đều như nhau.

Thiếu niên kết luận.

- Chú cho là kết cuộc phải là như vậy?

- Một cái kết cuộc mỹ lệ.

- Còn những người chết trong cái chiến dịch này?

- Chết toàn là những tên đáng chết.

Thiếu niên nói:

- Đấy cũng là một phần thú vị trong cái kế hoạch này.

Người lớn tuổi thừa nhận:

- Cái vị Lan Hoa tiên sinh này dĩ nhiên không muốn cho ai hại Sở Lưu Hương, cái vị Lang Cách Ty công chúa cuối cùng chắc cũng chỉ thất vọng trở về thôi.

Y mỉm cười:

- Công chúa chân có dài cách mấy, cũng đánh không lại Lan Hoa tiên sinh, chỉ có thể bỏ đi nhanh hơn chút đỉnh thế thôi.

- Còn Thiết đại gia?

- Cái người đó thật ra cũng chẳng phải con người, chỉ bất quá là một con múa rối, một con múa rối bằng sắt, tuy có cứng hơn các con múa rối khác, nhưng

múa rối vẫn là múa rối, bất kể là làm bằng gì cũng vậy.

- Thú vị nhất, vẫn là cái tên tiểu quỷ cắt đầu.

181. Chương 181: Kết Cuộc

Liên quan đến tên tiểu quỷ cắt đầu, đến và đi không hình không bóng kia, giang hồ truyền ngôn như thế này.

… Có một hôm, có mấy vị danh hiệp trong giang hồ rốt cuộc bắt được y, trói lại hỏi:

- Tại sao ngươi đi cắt đầu người ta?

- Tôi không cắt đầu người.

Tên tiểu quỷ cắt đầu nói:

- Tôi chỉ cắt đầu danh nhân.

- Danh nhân không lẽ không phải là người sao?

- Danh nhân và người có một chỗ không giống.

Tên tiểu quỷ cắt đầu nói:

- Bọn họ dù gì cũng có những thứ thống khổ mà người khác không có.

Quần hiệp im lặng.

Cũng không biết là nên giết tên tiểu quỷ cắt đầu, hay là tha y ra, tên tiểu quỷ cắt đầu tự đề nghị một phương pháp:

- Các người lấy lòi tói gân bò trói ta lại, lấy còng còng chân ta lại, rồi bỏ ta vào trong rương khóa lại, xong rồi ném xuống sông.

Tiểu quỷ nói:

- Nếu ta chết, ta sẽ không oán trách ai, nếu ta còn chưa chết, thì đó là cái vận khí của ta.

Lời đề nghị lập tức được chấp nhận.

Mười hôm sau, rốt cuộc có người nhịn không nổi, lại đem cái rương từ dưới sông lên, nhìn xem tên tiểu quỷ này đã chết chưa.

Lúc mở rương ra, mọi người đều sững sốt. Trong rương trống lổng không có ai.

Dĩ nhiên cũng không hoàn toàn là trống lổng, tuy không có người, nhưng có một tờ giấy, trên đó có viết rằng:

- Uống không hết rượu trong ly, cắt không hết đầu của danh nhân. o O o

1972, tháng ba, hai mươi ba, trước vò có ly, trong ly có rượu, nhà có danh nhân, danh nhân có đầu.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/so-luu-huong-he-liet